

DI NANG TRONG SINH
THIẾU NỮ BỐI TOÁN
THIỆN TÀI

Ngái Hề Hề

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sống Lại Lúc 5 Tuổi

- Dám nói tao gặp vận đen à? Bà nó chứ, để hôm nay tao cho mày biết thế nào là vận đen! Anh em đâu, cho con nhỏ này biết tay đi!

Một người đàn ông bên má trái có vết sẹo, mặt mày hung dữ đang chỉ vào một cô gái gầy gò, nhỏ bé, ăn mặc quê mùa đang nằm run cầm cập trước mặt hắn.

- Xin tha mạng.

Cô gái mặt trắng bệch ôm lấy chân người đàn ông đó kêu khóc van xin thảm thiết.

- Xin hãy tha cho tôi, là tôi không biết trời cao đất dày, tôi sai rồi, ông chủ Hoàng là chân mệnh thiên tử, tài đức vẹn toàn...

Người đàn ông rút chân ra sau đó giơ chân đá cô gái té lăn ra đường, tiếp đến dùng chân đạp mạnh lên ngực của cô, khiến cô bị gãy vài đốt xương, đau đến nỗi cô nằm co quắp người lại, ánh mắt càng lộ rõ vẻ kinh hãi.

- Cái gì cũng không biết mà còn dám giả vờ làm thầy bói sao? Hôm nay để tao thay trời hành đạo, cho mày một trận nên thân. Người đâu, mau đánh chết con nhỏ này, sau đó đem vứt xác ở sau núi cho tao!

- Con ơi, con à, con ơi!

Dương Tử Mi lại nghe thấy tiếng kêu khóc bi thương quen thuộc, giống như tiếng gọi hồn vậy.

Mẹ?

Cô chết rồi nên cô mới thấy được người mẹ quá cố của cô ư?

Cô cố gắng mở mắt, đập vào mắt cô là gương mặt tiều tụy xanh xao của Trương Tú Lệ, mẹ cô, kế bên là cha cô, Dương Thanh với đôi kính cận quen thuộc, ngoài ra còn có ông nội cô, Dương Bạch, dáng vẻ nghiêm khắc đang ngồi trên ghế, cạnh đó là bà nội cô, Tăng Tuệ, trên tay đang bế một đứa trẻ.

Cô... chết thật rồi sao?

Nên mới thấy được ông nội, bà nội, cha, mẹ và em gái quá cố sao?

Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Mái ngói cũ, bức tường đen, căn phòng tắm tối, tất cả đều giống như khi cô còn bé, thật kỳ diệu!

- Con ời, con tỉnh rồi sao?

Mẹ cô thấy cô chớp chớp mắt, mừng đến rơi nước mắt, giang tay ôm cô vào lòng, giọng nức nhen...

Hơi ấm này!

Cảm giác rất thật!

Thậm chí cô còn cảm nhận được hơi thở và nhịp tim của mẹ mình.

Nếu là linh hồn thì cũng có hơi thở và nhịp tim sao?

Cô ngỡ ngàng mở to mắt, nhìn trân trân vào tấm lịch kế bên.

Ngày 26 tháng 3 năm 1992?

Đây không phải là ngày sinh nhật năm tuổi của cô sao?

Sao lại như vậy?

Mình đang mơ sao?

Cô giơ tay, phát hiện tay mình vừa ngắn vừa nhỏ, cúi đầu nhìn xuống thì thấy thân thể mình cũng nhỏ xíu, trên người còn mặc bộ đồ thêu hoa do bà nội may cho nữa.

Cô...

Sao vậy?

- Mẹ...

Cô cất tiếng và lại phát hiện giọng mình trở nên non nớt như giọng của một đứa trẻ.

- Con gái à!

Nghe giọng cô nói, Hoàng Tú Lệ nước mắt ngắn dài, xúc động nói:

- Tốt quá rồi, tốt quá rồi, cuối cùng con cũng tỉnh lại rồi, làm mẹ sợ hết hồn!

Cảnh tượng này rất đỗi quen thuộc!

Cô nhớ lại lúc cô năm tuổi, cô bị bệnh rất nặng, sốt hoài không bớt, sau đó hôn mê, khi tỉnh lại thì câu đầu tiên mẹ cô nói cũng là câu này.

Cô nhìn sang cha mình, thấy ông đang tháo cặp kính cận xuống và dùng tay lau nước mắt.

Còn bà nội thì đang chấp tay miệng lầm rầm tạ ơn Bồ Tát.

Ông nội thì thở phào ra, nhìn cô, sau đó đứng dậy đi ra cửa...

Tất cả giống y như cảnh tượng của ngày hôm đó!

Cô âm thầm véo lên bắp tay mình một cái, rất đau.

Đúng là không phải nằm mơ, cũng không phải cô đã trở thành vong hồn, mà cô đã trở về lúc cô 5 tuổi, mọi chuyện bắt đầu lại từ đầu!

Nghĩ đến đây, cô xúc động khóc òa lên.

Mẹ cô vội ôm cô vào lòng, vuốt lưng cô an ủi:

- Con đừng khóc, có mẹ đây!

Nghe câu đó, đột nhiên cô rùng mình nhớ lại.

Kiếp trước, khi cô lên sáu, đột nhiên nhà tan cửa nát, vô cùng bi thương!

Lần này, cô lại quay về lúc cô năm tuổi, còn đúng một năm là bi kịch đó xảy ra!

Cô sẽ lặp lại bi kịch của kiếp trước?

Nếu vậy, cô không muốn hồi sinh!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bị Đập Trúng Đầu (1)

Sau khi khỏi bệnh, bà nội dẫn cô đến đạo quán trên núi để tạ ơn Bồ Tát.

Kiếp trước, cô đã không đi.

Còn giờ, cô muốn kiếp này phải khác với kiếp trước nên liền đi theo bà.

Đạo quán trên núi đó vẫn giữ nguyên dáng vẻ mà cô nhìn thấy lúc lên ba. Đó là một đạo quán cũ kỹ, các bức tường xung quanh vẫn còn lưu lại những dòng chữ màu đỏ của cái thời xóa bỏ sự mê tín của chế độ phong kiến trước đây, các dòng chữ đó là các câu khẩu hiệu đại khái ghi là lãnh đạo xxx muôn năm.

Tuy nhiên, không khí và môi trường xung quanh đạo quán lại rất trong lành.

Đạo quán được bao bọc bởi những hàng cây tùng, cây bách lâu năm. Không biết chúng đã được trồng từ khi nào nhưng cây nào cây nấy cũng cành lá xanh um, chim hót líu lo suốt ngày. Không khí trong lành khiến lòng người cũng nhẹ nhõm và thoải mái hẳn.

Sau khi vào đạo quán, bà nội liền thành khẩn khấn vái.

Còn cô, Dương Tử Mi năm tuổi thì hiếu kỳ quan sát xung quanh, sau đó phát hiện tuy là một đạo quán cũ nhưng các vách tường bên trong lại được vẽ, chạm trổ vô cùng tinh xảo. Các bức tranh trên tường màu sắc hài hòa, nét vẽ, chạm trổ đều rất khéo léo, nếu như không bị các khẩu hiệu bài xích mê tín kia làm cho xấu đi thì có thể nói chúng xứng đáng là một di sản văn hóa.

Cô vẫn nhớ, đạo quán này không biết vì lý do gì mà lại bị hỏa hoạn vào năm cô sáu tuổi. Lúc đó, cháy lớn đến nỗi cả một vùng trời sáng rực cả lên, mọi người trong thôn đều vô cùng hoảng sợ. Hơn nữa, cô còn nghe nói vị đạo trưởng duy nhất trong đạo quán này cũng mất mạng trong trận hỏa hoạn đó.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô bỗng dừng lại ở chỗ của vị đạo trưởng đang cùng bà nội cô sắp lễ vật lên bàn cúng.

Vị đạo trưởng mặc một đạo bào vá chằng vá chịt, đầu búi tóc đạo sĩ, râu và tóc bạc phơ phơ, ngay cả một sợi tóc đen cũng không thấy. Tuy tóc đều đã bạc hết nhưng mặt ông lại hồng hào trơn láng chứ không nhiều nếp nhăn như bà nội, ánh mắt thì sáng long lanh chứ cũng không đục đục như mắt bà nội. Vì thế mà cô không tài nào đoán ra được ông ấy bao nhiêu tuổi, cô chỉ cảm thấy ông quả nhiên là một vị đạo sĩ có khí khái của các vị tiên nhân.

Vị đạo sĩ như thần tiên kia cũng bị chết cháy sao?

Nghĩ đến đây, cô bất giác cảm thấy sao mà thê lương, u ám quá.

Trước đây, cô thường gặp rất nhiều người thích hỏi về vận số, tương lai của mình khi cô chưa trở thành thầy bói chuyên lừa gạt người khác.

Giờ cô phát hiện, nếu có người biết trước được tương lai nhưng lại không thể thay đổi vận số thì quả là một chuyện vô cùng đau khổ.

- Con mau đến tạ ơn Bồ Tát đi, tạ ơn người đã phù hộ con tai qua nạn khỏi.

Bà nội thấy cô tâm hồn đang treo ngược cành cây thì lên tiếng nhắc nhở.

Cô bước đến bên bà.

Vị đạo sĩ nhìn cô, vẻ mặt vốn rất điềm tĩnh của ông đột nhiên trở nên kinh ngạc lạ thường, ông nhìn cô một hồi lâu.

Bị nhìn như vậy, Dương Tử Mi cảm thấy dường như là bị nhìn thấu hết nội tâm của mình vậy nên liền cup mắt xuống, tránh ánh mắt của vị đạo sĩ kia.

.....

Bà nội bắt cô quỳ gối và khấu đầu trước mặt Bồ Tát.

Dương Tử Mi quỳ xuống bồ đoàn, tuy cả đời cô không tin vào thánh thần gì cả nhưng lúc này đây, cô lại vô cùng thành khẩn.

Cô muốn cầu xin Bồ Tát phù hộ cho gia đình cô được khỏe mạnh, bình an, phù hộ cô kiếp này đừng trở thành cô nhi, không nơi nương tựa, phù hộ cô kiếp này có được vận số tốt chứ không bi thương, đau khổ như kiếp trước.

Cô vừa khấn vái vừa cúi đầu hành lễ vô cùng thành khẩn.

Sau khi khấu đầu ba cái xong, lúc ngẩng mặt lên nhìn Bồ Tát thì Ngọc Tịnh Bình trên tay bức tượng Bồ Tát kia đột nhiên rơi xuống, trúng ngay vào trán cô...

Ôi!

Một cú đập mạnh vào trán khiến cô choáng váng bất tỉnh, ngã lăn quay ra đất.

.....

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, vật dụng trên giường cũng hết sức bình dị, đơn giản, trên tường nơi cô nằm có một bức tranh đã cũ, kế bên còn có một kệ sách to, trên kệ là vô số các quyển sách cũ.

(Ngoài lề: Tại sao trong đạo quán lại có Quan Âm?)

Quan Âm là một vị Bồ Tát được thờ phụng trong rất nhiều cung quán của Đạo giáo. Quan Âm thường được gọi là Từ Hàng Đại Sĩ hoặc Từ Hàng Chân Nhân trong các đạo quán này. Đạo giáo thậm chí còn có một câu chuyện như sau: Quan Âm Bồ Tát vốn là một trong mười hai đệ tử của Thiên Tôn khởi đạo. Sau vì Phật Tổ Như Lai ở Tây Phương thấy Quan Âm cùng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn và Phổ Hiền Tôn Giả có duyên với Phật nên đã dẫn họ đến thế giới Tây Phương của mình. Tuy câu chuyện này có chút gượng ép nhưng lại rất giống với chuyện Lão Tử sau khi xuất quan đã cười Thanh Ngưu đến Thiên Trúc để tiếp tục truyền đạo của Đạo giáo. Trí tưởng tượng của các đạo sĩ còn cần phải được bồi dưỡng thêm. Quan Âm Bồ Tát là hóa thân của Từ Hàng, Từ Hàng chính là Quan Âm, Đạo giáo gọi là Từ Hàng, Phật giáo gọi là Quan Âm thế nên Quan Âm là Bồ Tát trong Phật giáo và cũng là thần tiên trong Đạo giáo. Quan Thế Âm Bồ Tát trong Phật giáo được Đạo giáo gọi là Từ Hàng Chân Nhân. Từ Hàng Chân Nhân (Quan Thế Âm) được người người trên thế giới tôn kính dù là có hay không có đạo. Vì thế có thể nói, Quan Thế Âm là một vị Bồ Tát, một vị thần linh vượt qua ranh giới của tôn giáo. Trước nay, trong các Tiên Hạc Quán đều có Quan Âm Điện chuyên thờ cúng Quan Âm Đại Sĩ, mà Đạo giáo thường gọi là Từ Hàng Chân Nhân.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bị Đập Trúng Đầu (2)

“Chu Dịch”: “Tướng Thuật”: “Lục Nhâm Khóa”: “Ngũ Hành Tướng Thư”: “Suy Bối Đồ”: “Viên Thiên Canh Xương Cốt Ca”: “Pháp Tướng Thư”: “Ma Y Tướng Pháp”: “Băng Giám”: “Liễu Trang Tướng Pháp”: “Luận Hoành Cốt Tướng Luận”: “Thái Thanh Thần Giám”: “Thái Ất Chiếu Thần Kinh”: “Nguyệt Ba Động Trung Ký”: “Vương Quân Chiếu Thần Cục”...

Đối với một Dương Tử Mi mà kiếp trước đã làm thầy bói mà nói thì tên của những quyển sách này không xa lạ gì, chúng đều là những quyển sách có liên quan đến tướng số cả. Nhưng đối với cô những quyển sách này quá tinh thâm, sâu sắc, khó hiểu nên trước giờ cô chưa từng có ý nghĩ là sẽ đọc chúng.

Kết!

Cửa mở ra, lão đạo sĩ và bà nội cô lo lắng bước vào.

Bà nội thấy cô đã tỉnh lại liền tiến lại nắm lấy tay cô hỏi:

- Đầu con còn đau không?

Dương Tử Mi giơ tay sờ sờ vào trán mình.

Trán cô đang được băng lại bằng một mảnh vải trắng, vẫn còn đau âm ỉ, cô liền nhớ lại là trước khi ngất đi cô bị Tịnh Bình của tượng Bồ Tát rơi

trúng đầu.

Sao mà số mình đen đui vậy, ngay cả lúc cúi đầu bái tạ Bồ Tát mà cũng xảy ra chuyện nữa, dù là đã hồi sinh nhưng sao số phận vẫn xui xẻo thế không biết!

- Bà nội ơi, hết đau rồi, bà nội đừng lo.

Cô nhìn bà nội nhoén miệng cười, sau đó nói tiếp:

- Chắc là Bồ Tát thấy con chưa đủ thành khẩn nên mới đập vào đầu con như thế.

Nghe cô nói vậy, bà nội lo lắng tột độ, mặt thất sắc, vội chấp tay lại, nhắm mắt lầm rầm khẩn vái:

- Đại cát đại lợi, cầu xin Bồ Tát tha lỗi cho cháu con, nó còn nhỏ, không biết gì cả, nếu có trách tội, xin người hãy trách tội con, con nguyện nhận tội thay nó.

Nghe bà nội cầu khẩn, Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng ấm áp hẳn.

Đây là bà nội của cô, bà nội mà cô hết mực thương yêu, sao mà cô lại chịu đựng được nỗi đau mất nội sau một năm nữa chứ?

Không!

Không thể nào!

Ánh mắt cô hướng về phía vị đạo sĩ kia.

Vị đạo sĩ cũng nhìn cô trầm ngâm suy nghĩ, không giấu được vẻ kinh ngạc. Đây rõ ràng là một cô bé mới năm tuổi nhưng sao ánh mắt lại chất chứa nỗi u buồn của một người trưởng thành cơ chứ. Lúc này ông đã hỏi sinh thần bát tự của cô, vốn là muốn xem vận mệnh của cô ra sao nhưng lại

phát hiện vận mệnh cô rất rối loạn, không đoán được bất kỳ thứ gì, cứ như vận mệnh cô đang là một mớ hỗn độn chờ khai phá vậy, xem không thấy nhìn không rõ. Đây là lần đầu tiên ông thấy người có số mệnh đặc biệt như vậy.

Ngoài ra, bức tượng Bồ Tát đó ngày hôm qua ông mới kiểm tra xong đây thôi, cơ bản là không có hư hại gì, sao tự nhiên Tịnh Bình lại rơi trúng đầu con bé chứ? Hơn nữa, sau khi rơi trúng đầu cô, Tịnh Bình kia không biết biến đi đâu mất, trên tay tượng Bồ Tát cũng không có, ngay cả một mảnh vỡ trên đất cũng không, dường như bị tan biến vào không khí vậy.

Ông sống đến một trăm mười ba tuổi nhưng trước giờ chưa hề thấy hiện tượng nào kỳ lạ như thế.

Cô bé này, rốt cuộc là sao đây?

.....

- Phu nhân, bản đạo có chuyện muốn nói với phu nhân.

Bà nội là một tín đồ vô cùng thành khẩn, vị đạo sĩ kia giống như là thần tiên trong lòng bà, thế nên khi nghe vị đạo sĩ kia có chuyện muốn nói, bà liền đáp:

- Lão thần tiên, xin người cứ nói.

- Đứa cháu gái này của bà thiên bẩm xuất chúng, bản đạo rất thích nên muốn nhận nó làm đồ đệ, kế thừa truyền thống Đạo giáo ta, không biết ý phu nhân thế nào?

Lão đạo sĩ vô cùng thành khẩn nhìn bà nội.

Lão đạo sĩ muốn nhận mình làm đệ tử sao?

Dương Tử Mi nghe vậy vô cùng kinh ngạc, buột miệng nói:

- Con không muốn làm đạo cô!

- Vô Lượng Thiên Tôn, chỉ cần có lòng là được, chứ không nhất thiết phải thay đổi thân phận của mình, bần đạo trước nay đều muốn tìm một đệ tử để có thể kế thừa đạo pháp, mong con đồng ý làm đồ đệ của ta.

Lão đạo sĩ nhìn Dương Tử Mi nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bị Đập Trúng Đầu (3)

Bà nội có lẽ vì quá kinh ngạc nên cứ nhìn chăm chăm vào lão đạo sĩ, nói không nên lời.

Dương Tử Mi nhìn vị đạo sĩ rồi lại nhìn qua mấy quyển sách cũ kỹ cổ xưa trên kệ sách bên cạnh, ngược gương mặt ngây thơ của trẻ con lên và hỏi lão đạo sĩ:

- Đạo trưởng, con theo người học đạo, có thật sự là sẽ học được thuật thay đổi vận số, hóa dữ thành lành không?

Ánh mắt kỳ quặc của lão đạo sĩ càng hiện rõ hơn.

Câu nói này nhất định không phải là từ miệng của một cô bé chỉ mới năm tuổi nói ra nhưng sự việc lại đang diễn ra trước mắt, đây rốt cuộc là đứa trẻ yêu nghiệt gì không biết?

Lão đạo sĩ cúi người bế cô đến trước kệ sách, chỉ lên mấy dãy sách trên kệ nói:

- Đây đều là những tinh hoa Huyền Học do tổ tiên chúng ta để lại, bao gồm cả năm hệ thống là Sơn, Y, Mệnh, Bốc và Tướng, nếu con có tu vi nhất định thì đương nhiên có thể thay đổi vận số, hóa dữ thành lành.

Người mà kiếp trước từng làm thầy bói giả mười mấy năm như cô đây trước giờ không bao giờ tin vào thứ gọi là tướng số, cô cho rằng mấy thứ

đó cũng như cô thôi, cũng chỉ là những thứ dùng để gạt người kiếm miếng ăn mà thôi.

- Xem bói, phong thủy, tướng số, mấy thứ này không phải là thứ mê tín, lừa gạt người khác thời phong kiến sao?

Dương Tử Mi cũng không bận tâm đến chuyện hiện giờ người khác nghĩ gì về tuổi tác của cô nên cứ tiếp tục hỏi.

- Mê tín của thời phong kiến sao?

Lão đạo sĩ cười lớn:

- Huyền Học thật sự là một loại triết học vô cùng tinh thâm, nó phối hợp với các lý luận, tri thức huyền hoặc mà khoa học không thể nào giải thích được từ sự điều hòa và phát sinh trên cơ thể con người, nó có lịch sử phát triển mấy ngàn năm, sao lại gọi là mê tín được chứ?

Lão đạo sĩ nói xong liền cảm thấy hình như lời mình nói cao thâm quá, ngay cả bà lão bên cạnh cũng ngỡ ngàng không hiểu ông đang nói gì nói chi là một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi thôi.

Nhưng ông phát hiện đứa trẻ đó hình như hiểu những gì ông nói, nó đang chớp chớp đôi mắt đen láy, ánh mắt trầm tư như ánh mắt của một người trưởng thành nhìn chăm chăm vào chồng sách trên kệ.

- Được! Vậy con theo người học Huyền Học!

Dương Tử Mi gật gù đầu, rồi tụt khỏi tay lão đạo sĩ, nói giọng kiên quyết.

Cô đã trải qua chuyện hồi sinh khó tin kia thì tại sao lại không tin Huyền Học được kia chứ? Tồn tại có nghĩa là hợp lý, nếu như nó đã có ảnh hưởng đến mọi người mấy ngàn năm nay thì mình hãy dùng con tim thành

khẩn nhất để tin nó vậy, hơn nữa nó là thứ có đạo lý nên nhất định không giống như vị sư phụ kiếp trước của mình, chỉ dạy mình những thứ lừa gạt người khác mà thôi.

.....

Ở kiếp trước, tại thành phố A có một thầy bói rất nổi tiếng, mỗi ngày có rất nhiều người quyền cao chức trọng đến xếp thành hàng dài chờ ông coi bói, hóa dữ thành lành, phí xem bói rất cao, một lần coi thấp nhất cũng một trăm ngàn.

Cô vô cùng ganh tỵ với ông, trong khi mình ngồi ngoài đường cả ngày mà có khi đến cả một vị khách cũng không có, hơn nữa nếu có khách thì họ cũng chỉ chịu móc ra vài đồng trả cho cô thôi.

Lúc đó, cô không tài nào hiểu được tại sao đều là coi bói gạt người như nhau nhưng đãi ngộ sao mà một trời một vực như thế?

Giờ xem ra chắc vị thầy bói kia là bất thiên tài thực sự, là người có thể thay đổi vận số, hóa dữ thành lành, hóa dữ thành lành đại loại thế.

Lão đạo sĩ thấy cô đồng ý nên rất vui mừng, vội nói với bà nội:

- Đứa bé này nếu đã đồng ý theo ta học đạo, nhận ta là sư phụ, vậy thì sau này hãy cho nó ở lại trên núi, nếu rảnh ta sẽ dẫn nó xuống núi gặp mặt mọi người.

Bà nội nghe xong không biết phải làm thế nào.

Trong lòng bà, lão đạo sĩ chính là một vị tiên, ông muốn nhận cháu bà làm đệ tử, truyền đạo tiên cho nó, bà cảm thấy rất vui nhưng cũng rất lo lắng.

Nghĩ đến bi kịch xảy ra vào năm sáu tuổi của mình, Dương Tử Mi không biết có thể thay đổi không. Cô muốn trân trọng những thời khắc được ở bên người thân như lúc này chứ không muốn rời xa họ, sống xa nhà.

- Sư phụ, con không muốn cả ngày phải ở trên núi, con muốn được ở với người nhà của con, hay là vậy đi, sau này mỗi ngày con sẽ thức dậy lúc sáu giờ sáng để lên núi học, trưa về nhà.

Dương Tử Mi đưa ra đề nghị.

Có lẽ đã quen với cách nói chuyện người lớn của cô nên lão đạo sĩ cũng không còn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ dị nữa mà ngược lại lại đối xử với cô như một người trưởng thành. Ông nghĩ ngợi một hồi rồi gật đầu:

- Cũng được, chỉ là Huyền Học của chúng ta bác học tinh thâm, không phải một hai ngày là có thể học được, con không ở trên núi thường xuyên cũng được, chỉ cần về nhà có thể hoàn thành bài tập ta giao là được rồi.

Dương Tử Mi không biết là sư phụ sẽ giao cho mình bài tập như thế nào nhưng cô tin ông sẽ không làm khó cô nên cũng gật đầu đồng ý.

Huống hồ, cô cũng muốn trong một năm này nhanh chóng học được chút ít gì đó để có thể giúp người nhà cô thoát khỏi trận hỏa hoạn kia, từ đó thay đổi vận mệnh bi thương của mình.

- Con có biết chữ không?

Sư phụ lấy quyển “Chu Dịch” từ trên kệ sách xuống hỏi.

Dương Tử Mi gật gật đầu:

- Con biết chữ nhưng không nhiều!

Bà nội cô đứng kế bên nói:

- Lão thần tiên, cha của nó là giáo viên, biết nhiều chữ.

- Vậy thì tốt quá, hôm nay con hãy đem quyển sách này về nhà học thuộc, chữ nào không hiểu có thể hỏi cha con, còn nếu như có đạo lý gì không hiểu thì đến hỏi ta nhé!

Sư phụ cô dặn dò.

Dương Tử Mi nhìn quyển sách dày cộp đó có chút lo lắng nhưng lại không nói gì, chỉ nhận lấy sách từ tay sư phụ.

Nếu có thể thay đổi số mệnh, đừng nói là học thuộc một quyển sách cổ, cho dù là chuyện khó khăn hơn, cô nhất định phải làm bằng được.

- Vậy thì sáu giờ sáng mỗi ngày, ta sẽ chờ con trên núi!” Lão đạo sĩ nói xong liền ngồi xuống chiếc giường lúc này Dương Tử Mi nằm, nhắm mắt ngồi thiền, không để ý gì đến cô và bà nội nữa.

Bà nội kéo cô rời khỏi.

Về đến nhà, mẹ cô thấy trên trán cô băng một mảnh vải màu trắng liền ôm lấy cô hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Bà nội liền thuật lại tất cả mọi chuyện cho mẹ cô nghe.

- Con gái tôi, sao mà số phận đen đui, hết họa này đến họa khác vậy, tội nghiệp con quá!

Mẹ ôm chặt cô vào lòng, đau lòng nói.

Cảm nhận hơi ấm tình thương của mẹ, trong lòng Dương Tử Mi càng cảm thấy lưu luyến, bịn rịn hơn. Cô cũng dùng đôi tay bé nhỏ của mình ôm chặt lấy mẹ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Mở Thiên Nhân (1)

- Con gái à, để mẹ xem vết thương trên trán con có cần rửa sạch không.

Mẹ cô tháo miếng vải trắng đang băng trên đầu cô xuống, sau đó đột nhiên ngẩn ra:

- O? Đây là vết thương sao?

- Bị rách một mảng lớn như vậy, không phải là vết thương thì là gì?

Bà nội đứng kế bên lăm băm nói.

- Cha nó ơi, ông xem nè!

Mẹ cô thất thần gọi lớn, sau đó nói tiếp:

- Đây sao lại là vết thương được? Chẳng phải là một vết bớt đỏ sao!

Bà nội và cha cô liền chạy đến xem.

Quả nhiên, trên trán cô không phải là một vết sẹo mà là một cái bớt đỏ, cái bớt nhỏ nhỏ, có hình giống như một chiếc bình nhỏ vậy.

- Không thể nào, lúc đó rõ ràng là con bé bị bình Ngọc Tịnh của Bồ Tát rơi trúng đầu mà, còn chảy máu rất nhiều nữa.

Bà nội không giấu nổi vẻ kỳ lạ nói.

Hoàng Tú Lệ liền đưa tay sờ vào vết đỏ đó, rất trơn, giống như là vết bột bầm sinh vậy.

Thấy cả nhà đều kinh ngạc như thế, Dương Tử Mi cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Cô liền chạy vào phòng, lấy cái kiềng của mẹ ra soi.

Quả nhiên, trên trán cô có một cái bột nhỏ màu đỏ, giống như ai đó cố ý chấm vào vậy. Cái bột đó vô tình khiến cho gương mặt cô càng dễ thương và hoạt bát hơn.

Cô đưa tay lên sờ, không thấy đau chút nào.

Sao lại thế?

Cô quay trở ra, chỉ thấy cha cô đang khuyên bà nội và mẹ cô không nên tin vào mấy chuyện ma quỷ này nọ, ông nói đó chẳng qua chỉ là biến dạng của vết sẹo thôi.

Biến dạng của sẹo sao?

Dương Tử Mi đi ra khỏi nhà, ngồi lên một chiếc ghế đẩu rồi giở quyển “Chu Dịch” ra đọc.

“Vạn vật xuất hồ chấn, chấn, đông phương dã. Tề hồ tổn, tổn, đông phương dã; tề dã giả, ngôn vạn vật chi khiết tề dã. Ly dã giả, minh dã, vạn vật giai tương kiến, nam phương chi quái dã; thánh nhân nam diện nhi thính thiên hạ, hướng minh nhi trị, cái thủ chư thử dã. Khôn dã giả, địa dã, vạn vật giai trí dưỡng yên, cố viết trí dịch hồ khôn. Đoài, chính thu dã, vạn vật chi sở thuyết dã, cố viết thuyết ngôn hồ đoài. Chiến hồ càn, càn, tây bắc chi quái dã, ngôn âm dương tương bạc dã. Khảm giả, thủy dã, chính bắc phương chi quái dã, lao quái dã, vạn vật chi sở quy dã, cố viết lao hồ khảm.

Cần đông bắc chi quái dã, vạn vật chi sở thành chung nhi sở thành thủy dã, cố viết thành ngôn hồ cần.”

Cô vô cùng sốc khi thấy mình có thể đọc được những dòng chữ khó như vậy trong sách.

Tuy kiếp trước cô sống đến hai mươi tám tuổi nhưng vì không được học hành đến nơi đến chốn nên trình độ ngữ văn cũng chỉ là trình độ của một đứa bé lớp ba thôi. Nhưng lúc này, khi nhìn thấy những dòng chữ này, cô lại không cảm thấy xa lạ, thế nên cô liền đọc chúng một cách rất tự nhiên.

Còn nữa, cô phát hiện, lúc này chỉ mới đọc có một lần thôi, không ngờ lại nhớ hết.

Trí nhớ của cô tốt như vậy từ lúc nào?

Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là kết quả của việc trùng sinh sao?

Cô liền đọc thử hết nội dung của một trang sách, sau đó đóng sách lại, kết quả là cô có thể đọc thuộc hết những nội dung đó.

Cô thực sự là có khả năng đọc qua là nhớ rồi!

Cô... hình như biến thành thần đồng rồi!

- Ôi chao, thầy Dương!

Cùng với âm thanh the thé đó là một người phụ nữ trung niên, dáng người mập mạp, tóc bóng mượt gọn gàng, mặc chiếc áo màu đỏ tươi hoa hòe lòe loẹt cùng chiếc quần màu xanh dương, tay dẫn một đứa bé trai tròn ú xuất hiện ngay trước nhà cô.

Vừa nhìn thấy hai người họ, mắt của Dương Tử Mi lập tức nhú lại.

Người phụ nữ đó là Lương Như Hoa, vợ của trưởng thôn. Đứa bé trai kia là con của bà ta, tên Dương Tráng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mở Thiên Nhân (2)

Trong ký ức của cô, Lương Như Hoa là một người phụ nữ chua ngoa đánh đá, ý chồng mình là trưởng thôn nên không biết đã bắt nạt gia đình cô bao nhiêu lần rồi, đặc biệt là mẹ cô, lần nào cũng bị bà ta vô cớ mắng mỏ đến khóc luôn.

Thế nên, vừa thấy bà ta là cô liền cảm thấy chán ghét, cô trừng mắt liếc bà ta nhưng bỗng nhiên cô phát hiện khoảng không trên đầu bà ta xuất hiện một dòng chữ: Lương Như Hoa, sinh vào 7 giờ ngày 24 tháng 1 năm 1964, tính tình chua ngoa đánh đá, lòng dạ nham hiểm độc ác, chồng Dương Đức Minh, có một con trai tên Dương Tráng...

Cô vô cùng ngạc nhiên, cô muốn nhìn rõ hơn để chắc chắn rằng đó không phải là ảo giác nhưng một cơn choáng thoáng qua, cô lắc đầu một cái, hết choáng.

Sao vậy kìa?

Cô thử nhìn Dương Tráng, quả nhiên, một dòng chữ xuất hiện trên đỉnh đầu nó: Dương Tráng, sinh vào 5 giờ ngày 5 tháng 4 năm 1987, cha Dương Đức Minh, mẹ Lương Như Hoa, không có anh chị em...

Tại sao lại như vậy?

Cô quay sang nhìn cha mình, Dương Thanh, nhưng lại không thấy gì.

Cô lại đưa mắt nhìn về phía em gái mình, Dương Tử Hi, đang nằm ngủ trên võng nhưng cũng không nhìn thấy gì.

Tại sao, tại sao khi nhìn hai mẹ con Lương Như Hoa thì lại xuất hiện hiện tượng đó?

Tuy nhiên, lúc cô muốn xem thêm nhiều hơn nữa thì trán cô nhức nhức, cảm giác choáng váng lập tức xuất hiện.

Lúc này, Lương Như Hoa kéo Dương Tráng ngồi vào ghế trước mặt Dương Thanh nói:

- Thầy Dương, hôm nay Tiểu Tráng nhà tôi bị bắt nạt ở trường, sao thầy lại không bênh nó mà còn trách nó vậy, thái độ của thầy vậy là sao?

Dương Thanh ngạc nhiên đưa tay đẩy đẩy cặp kính cận của mình, nói:

- Dương Tráng đánh bạn, nó bắt nạt bạn chứ có bạn nào bắt nạt nó đâu.

- Ôi, thầy Dương, tôi biết đó là cháu thầy nên thầy mới thiên vị như vậy. Thăng Tráng nhà tôi ngoan thế, sao lại đánh bạn chứ?

Lương Như Hoa cười nham hiểm, sau đó liền đứng phắt dậy, chỉ tay vào mặt Dương Thanh, phun ra một bãi nước bọt, sau đó lớn tiếng la lối:

- Dương cận thị, nếu như không nhờ cha thăng Tráng thì ông có được vào trường dạy học không? Ông không mang ơn thì thôi, giờ mà còn bắt nạt thăng Tráng nữa!

Dương Thanh vẻ mặt đau khổ, không biết phải làm sao mới được. Ông chỉ biết đỏ mặt giải thích:

- Đúng là Dương Tráng đánh bạn trước mà.

- Dù là thằng Tráng nhà tôi có đánh bạn trước đi nữa thì cũng là do Dương Huy chọc ghẹo nó trước nên nó mới đánh, phải kiểm điểm thằng Dương Huy kia trước toàn trường và bắt nó xin lỗi thằng Tráng nhà tôi! Còn ông nữa, ông cũng phải tự kiểm điểm trước toàn trường, thừa nhận do mình dạy dỗ không chu đáo, thiên vị!

Dừng một chút Lương Như Hoa tiếp:

- Nếu không thì ông đừng hòng mà sống yên ổn ở Dương gia thôn này!

Nghe bà ta nói vậy, Dương Tử Mi vô cùng tức giận!

Cô nhớ là kiếp trước cũng xảy ra chuyện như vậy, lúc đó cha cô suốt đêm không ngủ, cứ thở dài lo lắng, mẹ cô phải khuyên răn hết lời.

Ngày hôm sau, cha cô đến trường làm kiểm điểm, còn thằng Dương Tráng kia tuy nhỏ nhưng đã hung hăng hống hách, đánh bạn không nói, còn thường xuyên lấy đá chọi cha cô nữa!

Nhưng cha cô chỉ biết nhịn mà thôi.

Cha cô sức khỏe yếu, không làm được những việc nặng nhọc cần nhiều sức. Tuy chỉ là thầy giáo dạy hợp đồng ở bậc tiểu học nhưng ít ra một tháng cũng được một trăm đồng tiền lương, tuy ít nhưng cũng có thể sống qua ngày.

Nếu như mất việc, ông không biết phải làm gì để nuôi sống gia đình, thế nên khi bị ức hiếp, ông chỉ biết nhịn.

Lúc đó Dương Tử Mi còn nhỏ, không hiểu được nỗi khổ nhục của cha mình.

Nhưng bây giờ, cô đã 28 tuổi rồi, cô hiểu tất cả mọi thứ, thế nên cô vô cùng tức giận. Ánh mắt nhịn nhục của cha cô giống như một con dao cứa vào tim cô.

Cô nghĩ rằng thề rằng, cô nhất định sẽ bảo vệ gia đình mình, quyết không cho bất kỳ ai bắt nạt họ nữa!

Lương Như Hoa dẫn Dương Tráng ra về cùng với nét mặt huênh hoang chiến thắng!

Dương Thanh trong phút chốc như già thêm mười tuổi, ông thất thần ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt thê lương ngược lên nhìn trời.

Dương Tử Mi đến cạnh ông, ngồi lên đầu gối ông rồi đưa tay quàng cổ ông, chớp chớp đôi mắt đen láy nói:

- Cha, cha đừng buồn, sau này con sẽ không để ai bắt nạt cha nữa đâu!

Dương Thanh cười méo xệch nhìn cô, cho là cô chỉ đang nói đùa thôi.

Đúng lúc ông nội cô từ trong nhà đi ra, thấy cô liền lên tiếng về bức dọc:

- Nếu như mẹ con không liên tiếp sinh ra hai đứa con gái vô dụng thì nhà ta sao mà bị ức hiếp cho được? Nếu mẹ con vẫn không sinh được một đứa con trai thì sau này ngay cả miếng đất cắm dùi chúng ta cũng không có nữa là. Mấy hôm trước, trong thôn chia đất núi, họ nói chúng ta không có cháu trai nên không cho chúng ta miếng đất nào.

Ở những vùng nông thôn thập niên 90, quan niệm trọng nam khinh nữ ăn rất sâu vào suy nghĩ của mọi người. Nếu như không có con trai thì chắc chắn sẽ bị ức hiếp. Bây giờ, mẹ cô chỉ sinh hai đứa con gái là cô và em gái cô. Lúc sinh em, mẹ cô khó sinh, xuất huyết nhiều, mẹ bà đỡ đẻ xử lý

không tốt, vệ sinh kém nên tử cung của mẹ cô bị nhiễm trùng. Bác sĩ nói cơ hội mang thai nữa hầu như không có.

Thế nên, ông nội cô, Dương Bách cũng rất không hài lòng về mẹ cô. Ông lúc nào cũng trách móc. Vì quan niệm trọng nam khinh nữ nên ông nội cô cũng không thương hai đứa cháu gái, đặc biệt là em cô, Dương Tử Hi. Ngày nào ông cũng mắng hai chị em cô là đồ vô dụng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trí Nhớ Siêu Phàm (1)

Ngày hôm sau, khi nghe thấy bà nội và mẹ thức dậy, Dương Tử Mi cũng thức dậy theo, chuẩn bị lên núi học.

Trẻ con vùng nông thôn thập niên 90 rất độc lập, chỉ cần biết đi biết ăn thôi thì chúng làm gì cũng không ai quan tâm lắm, bởi vì người lớn cũng bận rộn suốt ngày rồi.

Đến chân núi thì trời vẫn còn sớm, vẫn chưa đến sáu giờ, bóng dáng vị đạo trưởng kia cũng không thấy đâu thế nên Dương Tử Mi lên núi một mình.

Đường núi vắng lặng, vòng vòng vo vo, mờ mờ ảo ảo, sương sớm lăng lăng, tiếng côn trùng vang khắp nơi, chốc chốc lại có vài âm thanh kỳ lạ ghê rợn truyền đến.

Nếu là một đứa trẻ năm tuổi thì đã bị dọa sợ đến kinh hồn bạt vía rồi.

Nhưng Dương Tử Mi lại không sợ, cô đã là người của hai kiếp, hơn nữa kiếp trước còn là người lưu lạc khắp nơi, trải qua rất nhiều sóng gió nên giờ ngoài việc sợ không thể thay đổi số phận ra những thứ khác cô đều không sợ.

Chỉ là chân của cô quá ngắn quá nhỏ, thể chất cũng yếu nên cô khá khó khăn khi phải leo núi.

Khi leo lên đến lưng chừng núi thì cô thấy lão đạo trưởng mặc bào xanh xuất hiện trước mặt, tay cầm phất trần, nhìn cô bằng đôi mắt trong suốt như lưu ly.

- Con... chào... sư... phụ..., con... đến... rồi...

Cô mệt đến nỗi thở không ra hơi nhưng vẫn vô cùng cung kính cúi người chào lão đạo trưởng.

Lão đạo trưởng lộ rõ vẻ thương cảm.

Lúc này, ông vốn định xuống núi đón cô nhưng thấy cô dáng người bé xúx xuất hiện ở chân núi từ sớm và bắt đầu đi lên núi nên ông cũng đứng đây chờ cô đến. Thấy cô lê đôi chân nhỏ xúx của mình từ từ leo lên núi trong lòng ông vô cùng vui mừng.

Ông cảm thấy mình thật may mắn vì những năm cuối đời có thể nhận một đệ tử kiên cường và ý chí như cô.

- Sao con không chờ sư phụ xuống đón con? Con không sợ sao?

Lão đạo trưởng cúi người kéo cô đến gần hỏi nhưng khi ông nhìn thấy trên trán cô xuất hiện một vết bớt màu đỏ ngay chỗ cô bị bình Ngọc Tịnh của Bồ Tát rơi trúng vào hôm qua thì ông vô cùng kinh ngạc.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Con không sợ, con chỉ muốn nhanh chóng học được chút đạo hạnh thôi.

Cô nhìn lão đạo trưởng bằng vẻ mặt vô cùng mong đợi nhưng bỗng nhiên khoảng không trên đầu ông lại xuất hiện một hàng chữ lúc ẩn lúc hiện: Lý Ngọc Thanh, vốn tên Lý Tuấn Kiệt, sinh năm 1880, năm 1911

tham gia cách mạng Tân Hợi, năm 1919 tham gia phong trào Ngũ Tứ, năm 1937 tham gia kháng chiến chống Nhật, năm 1945 bắt đầu học đạo...

Sinh năm 1880?

Chẳng lẽ lão đạo trưởng đã một trăm mười hai tuổi rồi sao? Nhưng mặt của ông ấy hình như còn trẻ hơn nhiều so với ông nội chỉ mới hơn sáu mươi tuổi của mình nữa. Ngoài râu tóc bạc phơ ra, trên mặt ông một nếp nhăn cũng không có nữa.

Hơn nữa, tinh thần ông lại vô cùng minh mẫn, hoàn toàn không có chút gì là già yếu, chẳng lẽ là kết quả tu luyện học đạo cả sao?

Nghĩ đến đây, Dương Tử Mi càng quyết tâm theo ông học đạo hơn.

.....

Thấy cô đang nhìn chăm chăm lên đỉnh đầu mình, Ngọc Thanh đạo trưởng cảm thấy vô cùng kỳ lạ bèn hỏi:

- Cô bé, con đang nhìn gì vậy?

- Sư phụ, người bao nhiêu tuổi rồi?

- Vi sư một trăm mười hai tuổi rồi, con tin không?

Quả nhiên một trăm mười hai tuổi, xem ra, những gì mình thấy đều là thật.

Tại sao mình lại nhìn thấy những thứ đó? Tuy thấy không nhiều nhưng cũng thật là kỳ lạ, hơn nữa, cứ sau mỗi lần nhìn thấy xong là cô đều cảm thấy có chút choáng váng.

- Sư phụ, người trông còn trẻ hơn ông nội của con nữa đấy, một nếp nhăn cũng không có, là do sư phụ tu đạo nên mới trẻ vậy sao? Chẳng lẽ

người quả thật là thần tiên, trường sinh bất lão như bà nội con nói vậy?

Dương Tử Mi ngây thơ hỏi liền một mạch không nghỉ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trí Nhớ Siêu Phàm (2)

- Ha ha, trường sinh bất lão thì không nhưng nếu tu luyện đạo thuật thì ít ra cũng có thể rèn luyện sức khỏe, kéo dài tuổi thọ.

Ngọc Thanh đạo trưởng cười đáp.

- Vậy con cũng muốn tu luyện.

- Đương nhiên rồi, vi sư sẽ từ từ giải thích tất cả năm thuật Sơn, Y, Mệnh, Tướng và Bốc trong đạo cho con, có luyện thành hay không còn phải xem tài năng thiên bẩm và tạo hóa của con nữa.

- Sư phụ, Sơn là gì?

Dương Tử Mi thắc mắc.

Ngọc Thanh đạo trưởng chậm rãi giải thích cho cô hiểu.

“Sơn” chính là một loại học vấn thông qua các cách như thực nhĩ, trúc cơ, huyền điển, chương pháp, phù chú... để tu luyện “thân xác” và “tinh thần”, giúp thân, tâm luôn khỏe mạnh.

Thực nhĩ là một cách tăng cường sức khỏe, trị bệnh bằng cách dùng thuốc bổ, rượu và những thứ đồ ăn thức uống chúng ta dùng hàng ngày.

Trúc cơ là một cách dùng thiền, tĩnh tọa để khống chế tinh, khí, thần để có thể tăng cường thể lực cho bản thân.

Huyền diệu là một cách tu tâm, dưỡng tính trên nền tảng tư tưởng của Lão Tử, Trang Tử.

Chưởng pháp là một cách tăng cường thể lực thông qua việc luyện võ.

Phù chú là một loại phép thuật thông linh, tu luyện, tác dụng chủ yếu của nó là tránh tà, trấn sát, hóa dữ thành lành.

Nói tóm lại, “Sơn” chính là một dạng học vấn tận dụng việc thiền, tu luyện, võ học, thực liệu để nuôi dưỡng nhân cách con người.

Nghe sư phụ giải thích xong, Dương Tử Mi vô cùng phấn khởi. Cô chắc chắn rằng sư phụ hiện tại của mình là người có học vấn uyên bác, không phải hạng kém cỏi, lừa lọc người khác như vị sư phụ ở kiếp trước kia của cô.

- Con chỉ mới năm tuổi thôi, là độ tuổi bắt đầu tu luyện Đạo Khí Thuật tốt nhất, giờ ta sẽ vừa lên núi vừa giảng giải cho con hiểu về Đạo Khí Thuật, con phải nhớ cho kỹ nhé.

- Dạ, con cảm ơn sư phụ.

Ngọc Thanh đạo trưởng niệm vài câu khải quyết.

Dương Tử Mi nhanh chóng đọc thuộc theo.

Ngọc Thanh đạo trưởng không ngờ trí nhớ của cô tốt như vậy, thế là ông lại tiếp tục đọc thêm vài câu nữa, kết quả, mỗi lần đọc xong là cô đều học thuộc ngay và đọc lại giống y như vậy, không sai một chữ.

- Có người từng dạy khải quyết cho con à?

Dương Tử Mi lắc lắc đầu trả lời:

- Đây là lần đầu tiên con nghe những câu khải quyết này đấy.

- Chỉ nghe một lần là nhớ sao?

Dương Tử Mi gật gật đầu:

- Quyển Chu Dịch hôm qua sư phụ đưa cho con, con cũng thuộc lòng hết rồi.

Lần đầu tiên gặp cô, Ngọc Thanh đạo trưởng đã cảm thấy cô có gì đó rất đặc biệt nhưng lại không nghĩ cô là thần đồng. Văn tự trong Chu Dịch đều là văn tự khó, cho dù là sinh viên đại học muốn học thuộc lòng cả quyển sách như thế ít nhất cũng mất một năm, huống hồ đây chỉ là một đứa trẻ năm tuổi.

- Con đọc được hết tất cả chữ trong đó?

- Cha... con dạy con.

Dương Tử Mi không biết giải thích thế nào về trí nhớ siêu phàm của mình, cũng không biết tại sao mình lại có thể đọc được tất cả những chữ đó, cô lại càng không thể nói mình là người hồi sinh, sống qua hai kiếp được nên cô chỉ còn cách nói dối.

.....

Nhìn vào mắt cô, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng đoán được là cô đang nói dối.

Ông biết, lai lịch của cô nhất định là không như những người khác, nếu không, với tu vi của mình, sao ông lại không thể đoán ra được mạng số của cô chứ?

Có thể xem và học thuộc Chu Dịch chỉ trong một ngày, nhất định là bậc kỳ tài hiếm có.

Ông cũng không nói gì thêm, chỉ niệm tiếp khẩu quyết của Đạo Khí Thuật cho cô nghe. Để chắc chắn rằng cô quả thật có một trí nhớ siêu phàm, ông đọc liền một mạch khoảng mười phút không nghỉ, dường như tất cả khẩu quyết của Đạo Khí ông đều đọc hết ra, đọc xong thì cả hai thầy trò cũng vừa đến được Đạo Quán trên đỉnh núi.

- Cô bé, giờ con hãy đọc lại mấy câu khẩu quyết lúc nãy cho sư phụ nghe xem.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Trí Nhớ Siêu Phàm (3)

Dương Tử Mi cũng không giấu giếm gì, cô liền đọc một mạch những câu khẩu quyết sư phụ vừa dạy, không sót một chữ.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng Ngọc Thanh đạo trưởng một lần nữa vô cùng kinh ngạc.

- Nếu con đã thuộc lòng khẩu quyết rồi, vậy giờ bắt đầu luyện Đạo Khí Thuật trong vòng một giờ nhé, sau đó vi sư sẽ dạy con đạo thuật khác.

- Dạ!

Lúc này, khi niệm những câu khẩu quyết đạo khí đó, Dương Tử Mi cảm thấy chúng hình như chứa đựng thứ gì đó rất kỳ diệu, thế nên cô cũng vô cùng háo hức được sớm luyện đạo thuật đó.

Khẩu quyết có nói, về tổng thể, đạo khí có thể chia thành ba cảnh giới đó là Đạo Khí Nhập Thể, Đạo Thần Quy Nguyên và Đạo Thần Hóa Cảnh. Còn về chi tiết thì lại chia thành hai mươi cảnh giới khác nhau, từ luyện gân cốt cho đến Bộ Nhập Hóa Cảnh, Chu Thân Hư Hóa và Không Nhi Phi Không.

Ngọc Thanh đạo trưởng dẫn cô đến một bờ hồ phía sau đạo quán, bảo cô ngồi trên một phiến đá màu trắng cạnh hồ, sau đó giải thích ý nghĩa và cách luyện của các câu khẩu quyết lúc này cho cô nghe. Sau khi giải thích xong xuôi, cô bắt đầu luyện phần nhập môn của Đạo Khí.

Còn ông thì ngồi ở giữa hồ, xếp bằng tu luyện, hoàn toàn không để tâm đến thời tiết mát lạnh trên mặt hồ vào buổi sớm mai.

Thấy sư phụ đã trong trạng thái suy tưởng, Dương Tử Mi cũng sắp xếp lại tâm trí vẫn còn đang nghĩ ngợi lung tung của mình, bắt đầu hít thở sâu theo chỉ dẫn của khẩu quyết.

Lúc mới bắt đầu, cô cảm thấy mọi thứ vô cùng xa lạ, nhưng chỉ sau một lúc, hơi thở cô bắt đầu đều đặn và có cảm nhận rất đặc biệt. Chỉ cần cô hít thở là cảm giác cả người mát lạnh, thân thể cô dường như đang hấp thu tinh hoa, linh khí của cỏ cây vậy. Khi thở ra, cô lại cảm thấy cả người vô cùng nhẹ nhõm, tưởng như cơ thể vừa mới bỏ được một vật gì nặng nề lắm. Cô cảm thấy huyết đàn điền của mình vô cùng thoải mái và nhẹ nhàng.

Cô bất giác chìm đắm vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất kỳ diệu này, quên hết mọi thứ đang diễn ra xung quanh.

Ngọc Thanh đạo trưởng tu luyện xong, bèn mở mắt nhìn Dương Tử Mi. Lúc này ông ngạc nhiên phát hiện ra, xung quanh cô như có một làn sương mờ ảo bao quanh, khiến cho cô lúc ẩn lúc hiện vô cùng kỳ lạ. Ông không ngờ rằng, thế gian này còn có người chỉ mới lần đầu luyện Đạo Khí Nhập Thể là đã có thể cảm nhận được linh khí của đất trời, của tự nhiên và đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất như thế.

Quả nhiên là kỳ tài!

Ông đứng dậy, tiến đến bên cạnh cô xem cô tu luyện.

Chờ khi Dương Tử Mi thoát khỏi cảnh giới kia thì trời cũng đã trưa. Cô đã tu luyện suốt sáu giờ đồng hồ.

Cô kinh ngạc nhìn ánh mặt trời đang chiếu những tia nắng chói mắt xuống khắp nơi, sau đó lại quay sang nhìn sư phụ khẽ hỏi:

- Sao thời gian trôi qua nhanh thế?

Ọt ọt!

Bụng cô đang réo lên ầm ĩ vì đói, lúc này cô mới cảm giác mình đang rất, rất đói bụng.

Cô nhắm mắt nhìn Ngọc Thanh đạo trưởng, nũng nịu nói:

- Sư phụ, con đói bụng!

Ngọc Thanh đạo trưởng cúi người bế cô đi vào đạo quán, sau đó để cô ngồi xuống và mang thức ăn cho cô ăn.

Dương Tử Mi ăn liền tù tì ba chén cơm, hai đĩa rau xào đậu hủ và sáu quả táo mới cảm thấy no.

Có thể ăn nhiều như thế, cô cũng cảm thấy hoảng sợ chính bản thân mình, thế là cô lại ủ rũ hỏi sư phụ:

- Sư phụ, con còn tưởng luyện Đạo Khí thì không cần ăn cơm, giống như thần tiên vậy, chỉ cần hít không khí và uống sương sớm thôi là được.

Ngọc Thanh đạo trưởng nghe xong không nhịn được cười bèn gõ lên đầu cô:

- Hít không khí, uống sương sớm? Con mơ à, tuy nhiên trong các đời tổ sư gia của chúng ta cũng có vài người đã luyện đến cảnh giới chỉ hít không khí và uống sương sớm.

.....

- Hả? Thì ra là có thật, vậy chẳng phải là đã thành thần tiên sao?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

- Không phải là thần tiên, chỉ là siêu thoát hơn những người bình thường khác một chút thôi.

- Mong là con cũng đạt được đến cảnh giới siêu thoát như vậy.

Dương Tử Mi vô cùng kỳ vọng. Nếu cô không cần ăn uống gì mà vẫn khỏe mạnh, vậy thì cô cũng không cần ngày nào cũng mặt ủ mày chau lo miếng ăn hàng ngày như kiếp trước vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trí Nhớ Siêu Phàm (4)

- Vây con hãy cố gắng tu luyện, con là kỳ tài, nhất định sẽ hơn các vị tổ sư của chúng ta.

Ngọc Thanh đạo trưởng nhìn cô một cách kỳ vọng và nói:

- Vi sư rất may mắn vì có được một đệ tử như con đây.

- Con cũng rất vui vì có thể báỉ người làm sư phụ.

Dương Tử Mi nói câu này vô cùng thật lòng.

Ngọc Thanh đạo trưởng khẽ cười sau đó bảo cô lấy bất kỳ một quyển sách trên kệ sách về nhà học thuộc.

Dương Tử Mi nhìn qua nhìn lại, cuối cùng đưa tay lấy quyển “Thuật Tàng” xuống.

Thấy cô chọn quyển sách này, mắt Ngọc Thanh đạo trưởng lại chớp nhẹ mấy cái nhưng ông cũng không nói gì, chỉ dặn dò cô:

- Về nhà chăm chỉ đọc sách nhé.

Dương Tử Mi gật gật đầu, chuẩn bị xuống núi.

Ngọc Thanh đạo trưởng sợ cô một mình xuống núi nguy hiểm, hơn nữa ông cũng còn vài điều muốn nói với cô, thế là ông nắm tay cô, dẫn cô

xuống núi.

Trên đường đi, Ngọc Thanh đạo trưởng giải thích cho cô hiểu thế nào là Thuật Số. Qua lời giải thích của sư phụ, cô biết được rằng Thuật Số là một cách dựa trên lý luận về sự tương sinh tương khắc của âm dương ngũ hành để suy đoán sự may mắn hoặc xui xẻo của tự nhiên, xã hội và con người, là một trường phái chủ đạo trong phạm trù nghiên cứu của “Chu Dịch” bao gồm thiên văn, lịch pháp, số học, chiêm tinh, lục nhâm, thái ất, kỳ môn, chiêm hầu, bốc thệ, mệnh lý, tướng pháp, phong thủy, phù chú, xem ngày, tạp chiêm, thuật dưỡng sinh, thuật phòng trung, tạp thuật...

Nói tóm lại, nguyên lý cơ bản của Thuật Số chính là lý luận dịch học và âm dương ngũ hành, lấy các phương pháp dự đoán hình thái như bốc phệ, phong thủy, mệnh lý, tướng thuật, chiêm mộng, xem ngày, dùng quy luật vận hành tương sinh tương khắc của âm dương ngũ hành để suy đoán sự may mắn hoặc xui xẻo của con người; thông qua quan sát các hiện tượng của thế giới tự nhiên để suy đoán vận số của con người, sự vật, sự việc, nhà cửa, đất đai, thậm chí có thể đoán được cả số mệnh của cả đất nước nữa. Thuật số học là một bộ phận cấu thành quan trọng của văn hóa truyền thống Trung Hoa và có ảnh hưởng rất lớn đến chính trị, quân sự, văn hóa, khoa học kỹ thuật của Trung Hoa trong thời kỳ cổ đại. Đằng sau một nhân vật quan trọng trong lịch sử hoặc một sự kiện lịch sử nào đó cũng đều có bóng dáng của Thuật Số hoặc Thuật Thổ. Có thể nói rằng, nghiên cứu Thuật Số Học là một lĩnh vực không thể thiếu khi muốn tìm hiểu và nắm vững văn hóa Trung Hoa, có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong quá trình nghiên cứu về lịch sử và văn hóa Trung Hoa một cách toàn diện.

Nghe nói thuật số học có bao gồm những dự đoán về số mệnh mà mình muốn học, bố trí phong thủy, hóa dữ thành lành... Dương Tử Mi vô cùng phấn khởi. Cô thầm khen mình thật thông minh khi chọn được một quyển sách quan trọng như thế.

Dương Thanh tan sở về nhà, mặt mày ủ rũ. Lưng ông vốn đã hơi cong nay dường như còn cong như tôm hơn vì vẻ thất thểu ủ rũ hiện tại. Nhìn ông cứ như quả cà héo, không có chút tinh thần nào cả.

Dương Tử Mi biết sở dĩ ông buồn như vậy là vì ông bị bắt phải nhận lỗi ở trường.

Thấy cha mình như thế, cô vội để sách xuống, chạy đến nắm lấy tay ông, chớp chớp mắt nói:

- Cha, cha đừng buồn, nhất định sẽ tốt lên thôi, bọn họ sẽ không còn ngang ngược như vậy được bao lâu nữa đâu.

Lúc này cô vừa xem quyển “Thuật Tàng”, sách nói, tướng sĩ có thể vận dụng phong thủy để hóa dữ thành lành, đồng thời cũng có thể khiến vận số của người nào đó trở nên tệ hại hơn.

Tuy nhiên, những gì mà cô học được hiện giờ không nhiều, cô cũng không hiểu hết được những thứ đó, nhưng cô tin rằng với tài năng thiên phú hiện tại của mình, cô nhất định sẽ nhanh chóng qua mặt những vị thầy bói lang bạt giang hồ kia.

Dương Thanh nhìn cô thở dài, sau đó ngồi lên chiếc ghế đầu nhỏ kế bên hút thuốc.

Nhìn làn khói thuốc bay quanh quần, bao lấy gương mặt gầy gò, buồn rười rượi của cha mình, Dương Tử Mi lòng đau như cắt. Cô vội cầm sách lên đọc tiếp, thậm chí đến lúc ăn cơm, cô cũng không rời quyển sách, vừa ăn vừa đọc.

Còn đúng một năm nữa là đến ngày cả nhà gặp đại nạn, thế nên cô phải nhanh chóng nghiên cứu cho bằng được Thuật Số này để có thể dùng phong thủy trấn áp gia đình thôn trưởng vô lương tâm kia, để họ không ngênh ngang, hống hách bắt nạt gia đình cô nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mắt Phong Thủy (1)

“Thuật Tàng” là quyển sách bao gồm tất cả mọi thứ trong đó và vô cùng tinh thâm, những kiến thức và nội dung cần phải nắm nhiều vô kể. Tuy Dương Tử Mi có thiên bẩm hơn người nhưng một ngày cũng chỉ có thể tiếp thu được hơn mười trang sách thôi, hơn nữa đọc xong còn phải hiểu các điểm mấu chốt trong đó nữa.

Mấy ngày này, Dương Tử Mi vừa học thuộc “Thuật Tàng” vừa theo sư phụ học Đạo Học Thuật, ngày nào cũng bận rộn với việc học hành và đọc sách nên cô cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, mới đó mà đã nửa năm rồi. Trong nửa năm này, cô đã nắm vững được rất nhiều lý luận, kiến thức về thiên văn, lịch pháp, số học, chiêm tinh, lục nhâm, thái ất, kỳ môn, chiêm hầu, bốc thệ, mệnh lý, tướng pháp, phong thủy, phù chú, chọn ngày, xem bói, thuật dưỡng sinh, thuật phòng trung, tạp thuật... chỉ là cô vẫn chưa thực hành qua thôi.

Lúc này, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng quyết định dẫn cô theo học hỏi các kiến thức về bố cục phong thủy trên thực tế.

Phong thủy, vốn là một thuật học về hình dáng đất đai, nhà cửa, là một cách khảo sát, đánh giá địa lý thực địa và còn có tên gọi khác là Địa Tướng, thời xưa gọi là Kham Dư Thuật. Tương truyền, sư tổ của thuật phong thủy là Cửu Thiên Huyền Nữ, đến thời Chiến Quốc, thuật phong thủy bắt đầu được hoàn thiện hơn. Thuật phong thủy là một huyền thuật có lịch sử lâu

đời ở Trung Quốc. Cách gọi Thanh Điều, Thanh Nang cũng là một cách gọi khác của phong thủy, còn Kham Dư là cách gọi mang tính học thuật của nó.

Cách gọi phong thủy xuất phát từ cách gọi của Quách Phác thời Tấn trong đoạn văn sau: “Khí thừa phong tắc tán, giới thủy tắc chỉ. Cổ nhân tụ chi sử bất tán, hành chi sử hữu chỉ, cố vị chi phong thủy.”

Phong thủy chủ yếu chia thành hai loại là phong thủy dương và phong thủy âm.

Phong thủy dương là phong thủy dùng để chọn đất đai, nhà cửa để ở hay văn phòng làm việc cho người sống. Ngoài nhà cửa ra, còn phải chú ý đến những thứ xung quanh hoặc bày trí trong nhà như đường xá, nước thải, vị trí cửa, trục chính trong nhà, vị trí gian thờ, vị trí đặt Ông Táo, vị trí chỗ ngồi làm việc... khái quát hơn thì phong thủy dương là để chỉ cách xem xét, bày trí các phòng ốc, vật dụng, hoàn cảnh môi trường xung quanh của các tòa nhà ba tầng trở lên. Đương nhiên, cũng sẽ có các trường hợp ngoại lệ vì nguyên nhân địa lý đặc thù nào đó, trong đó bao gồm cả các nguyên nhân liên quan đến các nguyên lý phong thủy cao thâm của phong thủy âm. Phong thủy dương đóng vai trò vô cùng quan trọng trong việc thành, bại của tất cả những người trong nhà.

Phong thủy âm là phong thủy dùng để chọn nơi chôn cất cho người chết, bao gồm hướng núi, hướng nước, huyết vị, độ chôn nông hay sâu, ngoài ra còn phải chú trọng việc chọn ngày, giờ chôn cất sao cho hợp tuổi với người sống lẫn người chết cũng như tất cả các nhân tố liên quan đến vị trí huyết mộ như tinh tú, núi non... “Táng Kinh” có nói rằng, họa phúc của con cháu đời sau hoàn toàn quyết định ở nơi chôn cất của các thế hệ trước. Những nơi chôn cất tốt có thể giúp cho người chết được thanh thản, người sống thì giàu sang phú quý. Nói đơn giản hơn thì nơi an táng của người chết có ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống của người sống. Các bậc tiền nhân và con cháu đời sau là cùng một khí, cùng khí ắt có tương cảm. Xương cốt cần phải sinh khí thì người còn sống mới được hưởng phúc.

Tồn tại tức là hợp lý. Phong thủy học có ảnh hưởng cả ngàn năm đến đời sống của người dân Trung Hoa, thậm chí cho đến nay, phong thủy vẫn luôn được người người tin tưởng. Điều này cho thấy phong thủy không phải là một dạng mê tín của thời phong kiến. Ngoài ra, từ góc độ khoa học mà nói thì phong thủy chính là một loại khoa học về từ trường của trái đất, có ảnh hưởng rất lớn đến sự may mắn của con người.

Ngọc Thanh đạo trưởng dẫn Dương Tử Mi đến trước một ngôi mộ mới xây.

Vừa nhìn thấy ngôi mộ này, mắt Dương Tử Mi nhíu nhíu lại.

Cô biết, ngôi mộ này chính là ngôi mộ an táng ông bà của tên trưởng thôn Dương Đức Minh độc ác kia.

- Đệ tử à, con nhìn chỗ này đi.

Ngọc Thanh đạo trưởng đứng trước mộ rồi nhìn quanh nói:

- Nơi này thế núi hanh thông, sáng sủa, không khí, gió và mạch nước cũng đủ đầy, quả là một nơi có phong thủy âm rất tốt, thế nên con cháu của họ nhất định sẽ được giàu sang, phú quý.

Dương Tử Mi liền nghĩ ngay đến bốn anh em nhà trưởng thôn kia.

Anh trai cả của trưởng thôn là Dương Đức Kiệt, hiện đang là bí thư thành ủy thành phố A, anh ba Dương Đức Chí là phó chủ nhiệm tỉnh ủy, anh tư Dương Đức Khánh là doanh nghiệp có tiếng ở thành phố A, có khối tài sản thuộc hàng triệu phú, còn Dương Đức Minh vì vụ cải cách văn hóa kia nên không được đi học đến nơi đến chốn thế nên thanh thế cũng không hiển hách như các anh mình. Nhưng nhờ quan hệ của các anh nên một người tính tình độc ác, nham hiểm như ông ấy cũng trở thành trưởng thôn của Dương Gia thôn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mắt Phong Thủy (2)

Chẳng lẽ, anh em họ sở dĩ có thể giàu sang, phú quý như thế chính là bởi vì tổ tiên của họ đã được an táng ở một mảnh đất tốt hay sao?

Cô nhìn chăm chăm vào ngôi mộ trước mặt.

Đột nhiên, cô phát hiện, dưới ánh mặt trời, hai luồng sương mù một trắng một đen xuất hiện trên mộ. Luồng sương mù trắng rất sáng, còn luồng sương đen thì lại rất đậm rất đậm, ngôi mộ kia thì lại nằm ngay chính giữa ranh giới của hai luồng sương mù này, xung quanh vẫn còn rất nhiều sương mù tiếp tục tập trung vào. Ngôi mộ giống như một con quỷ đang há to miệng nuốt chửng lấy những luồng sương mù kia nhưng sương mù xung quanh thì lại không ngừng kéo đến...

Thấy thế, cô chợt nhớ đến khí âm và khí dương mà lý luận phong thủy đã nhắc đến.

Nhà dương, là nhà dành cho người sống nên nơi ở cần phải có đầy đủ ánh sáng mặt trời, như vậy mới được may mắn. Còn nhà âm thì phải chọn nơi âm khí đủ đầy, tàng phong tụ khí để có thể nuôi dưỡng tinh khí của người chết, từ đó mới có thể tạo phúc cho các thế hệ con cháu sau này.

Vậy thì luồng sương trắng chính là dương khí, còn luồng sương đen chính là âm khí.

Ngôi mộ trước mặt cô lại nằm ngay giữa lằn ranh tiếp giáp giữa hai làn khí này, là nơi tập trung rất nhiều âm khí nhưng cũng kề sát bên nơi có nhiều dương khí, từ đó đạt được trạng thái cân bằng âm dương. Quả nhiên ngôi mộ được xây trên một vùng đất tốt.

Do nhìn quá lâu nên đầu cô lại bị choáng, cô nhanh chóng chớp chớp mắt liên mấy cái.

Lập tức, luồng sương mù kia biến mất, trước mắt cô hiện tại chỉ là một ngôi mộ bình thường.

- Sư phụ, người làm sao để phân biệt khí dương và khí âm ạ? Có thể nhìn thấy chúng không?

Dương Tử Mi thắc mắc hỏi Ngọc Thanh đạo trưởng.

Ngọc Thanh đạo trưởng vuốt vuốt râu cười nói:

- Sư phụ không có mắt âm dương nên không thể nhìn thấy khí âm dương.

- Vậy sao người lại biết ngôi mộ này tàng phong tụ khí vậy?

- Dựa vào địa hình, thế núi xung quanh, với lại vì vi sư có tài năng thiên bẩm nên có thể đoán ra được.

-Ồ, thì ra là như vậy.

Dương Tử Mi không muốn nói cho sư phụ biết là lúc này mình nhìn thấy hai luồng khí âm và dương kia, cô chỉ tiếp tục hỏi:

- Các tác động của con người có thể phá hỏng phong thủy không ạ?

Nghe cô hỏi thế, mặt Ngọc Thanh đạo trưởng đột nhiên nghiêm lại, ông trịnh trọng nói với cô:

- Từ xưa đến nay, phá hoại mộ tổ tiên của người khác ngoài tổn hao nguyên khí của mình ra, còn là một chuyện rất phi đạo đức nữa. Nó sẽ làm cho người chết không thể yên nghỉ, người sống cũng không yên thân. Trừ khi, hậu thế của họ đều là những tên cường hào ác bá thôi.

Dương Tử Mi lại nghĩ đến hành vi và cách ăn ở của mấy anh em nhà trưởng thôn.

Trưởng thôn Dương Đức Minh là ác bá của một vùng, chuyên ức hiếp, bắt nạt người yếu thế hơn, ông ta có thể khiến cho người nào đó sống hoặc chết, còn chuyện hãm hiếp phụ nữ cũng đã làm nhiều vô số kể. Mỗi khi trong thôn có cô gái nào xinh xinh mới được gả về là ông ta liền cướp mất đêm đầu tiên của người ta, nhưng vì gia thế của ông ấy quá lớn mạnh nên mọi người trong thôn dù rất căm phẫn nhưng cũng không dám làm gì ông ấy.

Còn anh cả Dương Đức Kiệt đang làm bí thư thành ủy của thành phố A nọ thì cũng là một tay tham ô, ăn chơi khét tiếng ở thành phố A. Ông ấy có biệt danh là “Xe Bớt Móc”, dưới sự quản lý của ông ấy, thành phố A ngày càng hỗn loạn, không ra trật tự gì. Tuy vẫn thường xuyên có người xuống kiểm tra nhưng ông ấy đều có thể hóa dữ thành lành, tai qua nạn khỏi nên trước nay vẫn không có ai dám làm gì ông ấy, thế nên ông ấy càng ngày càng tác oai tác quái.

Anh ba của trưởng thôn vì công tác ở tỉnh ủy nên Dương Tử Mi cũng không rõ lắm. Còn ông anh tên Dương Đức Khánh kia thì cấu kết với anh trai của mình là Dương Đức Kiệt lũng đoạn lĩnh vực địa ốc, tài chính, điện nước, vui chơi giải trí, dịch vụ ăn uống của cả thành phố A. Hầu như không việc xấu xa nào mà không làm, khiến người dân thành phố A không khỏi kêu than. Người như vậy nhưng lại được nhận giải thưởng là thanh niên kiệt xuất, nhà từ thiện toàn quốc gì đó.

Cô khinh!

Vừa nghĩ đến những hành vi cũng như cách ăn ở của mấy anh em nhà họ, Dương Tử Mi vô cùng tức giận, chỉ muốn nhổ ngay một bãi nước bọt xuống đất.

Dù là thù chung hay thù riêng, cô cũng phải nhanh chóng phá hỏng phong thủy này, để gã trưởng thôn độc ác kia mau xảy ra chuyện, như thế mới có thể bảo vệ cả nhà cô.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mắt Phong Thủy (3)

Ngọc Thanh dạo trường không để ý đến thần sắc và các diễn biến tâm lý của cô, ông chỉ tiếp tục dẫn cô đi về phía trước, đến trước một ngôi mộ nằm trên vùng đất cằn cỗi, bạc màu, xung quanh đều là cỏ khô, héo úa.

Ngôi mộ này cô rất quen thuộc, bởi vì đó chính là ngôi mộ tổ tiên của cô. Thanh minh năm ngoái cô còn cùng ông nội và cha cô đến đây tảo mộ.

.....

- Đệ tử à, con quan sát ngôi mộ này xem.

- Dạ, sư phụ.

Dương Tử Mi chú ý nhìn vào ngôi mộ, trong lòng cô có chút lo lắng, bồn chồn.

Một lúc sau, cảnh vật trước mắt cô dần thay đổi, cô chỉ thấy trên ngôi mộ của tổ tiên cô có một luồng sương mù màu đỏ thẫm, luồng sương mù này có hình của một con dao nhọn đang không ngừng đâm xuống mộ.

Đột nhiên cô cảm thấy tim mình như có gì đó đè lên, ngay sau đó cô lập tức nôn ra một ngụm máu, toàn thân cô không có chút sức lực, cô quy xuống đất.

- Đệ tử, con làm sao vậy?

Ngọc Thanh đạo trưởng thấy sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, lại nôn ra máu nên ông vội vã bắt mạch cho cô. Ông phát hiện mạch của cô rất yếu, giống như bị nội thương vậy.

Sao đột nhiên lại bị nội thương?

Ngọc Thanh đạo trưởng nghi hoặc nhìn gương mặt trắng bệch của Dương Tử Mi, tiếp đến ông nắm lấy tay cô, truyền nội công của mình cho cô.

Nhận được nội công của sư phụ, Dương Tử Mi mới thấy đỡ hơn chút. Cô bình tâm lại và tiếp tục nhìn vào khoảng không phía trên ngôi mộ tổ tiên mình. Nhưng luồng sương mù màu đỏ hình lưỡi dao kia đã biến mất, chỉ có ngôi mộ cỏ úa đang nằm trơ trọi, đơn độc dưới ánh mặt trời chói chang kia.

Cho dù cô không học qua phong thủy đi nữa thì cô cũng biết rằng cảnh tượng mà cô thấy lúc này chính là hiện tượng rất rất xấu.

Chả trách một năm sau, cô tan cửa nát nhà, thì ra là do phong thủy của tổ tiên nhà cô có vấn đề.

- Đệ tử à, sao đột nhiên con lại bị nội thương vậy?

- Sư phụ, đây.... là mộ tổ tiên nhà con.

Dương Tử Mi vẫn còn rất yếu, cô thều thào nói:

- Người thấy ngôi mộ này có vấn đề gì chưa ạ?

Mặt Ngọc Thanh đạo trưởng bỗng nhiên nghiêm trọng, ông nói:

- Đất ở đây khô cằn nên có thể thấy đây là một mảnh đất không có sinh khí, e là không thích hợp để an táng. Ngoài ra, nơi này thế núi đứt gãy, sinh khí thường sẽ chạy theo thổ mạch, nên một khi mạch bị đứt thì sinh khí cũng sẽ đứt theo. Hơn nữa, thế núi ở đây sừng sững mà lại không bằng

phẳng, có nhiều khối đá kỳ dị, thế nên sẽ khiến đất ở đây sinh ra oán khí. Nên có thể nói đây là một mảnh đất xấu, người được chôn cất ở đây sẽ không thể yên nghỉ, còn người sống cũng bị ảnh hưởng theo, nhất định là sẽ...

Nói đến đây, ông không nói thêm nữa mà chỉ nhìn Dương Tử Mi bằng vẻ mặt thương xót, dường như ông đã dự liệu được số phận bi thương sau này của cô.

Dương Tử Mi cuối cùng cũng hiểu được luồng khí xấu màu đỏ thẫm hình con dao đó có ý nghĩa gì rồi.

- Sư phụ, vậy nhà con phải làm sao mới được ạ? Có thể hóa giải không?

- Nơi này hung sát quá mạnh, vì sư không đủ năng lực để hóa giải, chỉ có một cách duy nhất là dời mộ thôi! Đệ tử à, chút nữa sư phụ sẽ theo con xuống núi khuyên nhà con dời mộ!

- Con cảm ơn sư phụ!

- Nhưng mà cũng phải tìm sẵn một huyệt mộ tốt hơn mới được.

Nói đoạn, Ngọc Thanh đạo trưởng nhìn ra xung quanh, sau đó ông nói với cô:

- Nếu con đã thành thạo lý luận phong thủy rồi, vậy bây giờ con xem có thể chọn được một huyệt mộ long điểm, một huyệt mộ có phong thủy tốt để có thể phù hộ cho nhà con được bình an hay không.

Dương Tử Mi gật gật đầu. Cô liền dùng Đạo Khí Thuật để điều hòa lại nội thương lúc này, tiếp đến cô đứng dậy, bắt đầu đi tìm huyệt mộ có phong thủy tốt cho tổ tiên mình.

Ngọc Thanh dạo trường vắng lặng đi theo sau lưng cô.

Cuối cùng, Dương Tử Mi dừng lại trên một mảnh đất nọ.

Mảnh đất này hướng Bắc có các dãy núi kéo dài vô tận, hướng Nam thì có những ngọn núi nhỏ, sườn đồi thoải thoải đối ứng, trái phải hai bên đều có núi non bao quanh che chở, chính giữa thì chính phụ rõ ràng, thế đất rộng rãi, thoáng đãng, lại có nguồn nước uốn lượn bao quanh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mắt Phong Thủy (4)

Cô thử nhìn chăm chú vào mảnh đất đó.

Quả nhiên, mảnh đất xuất hiện một luồng sương mù màu vàng đang lững lờ bao quanh, dấu hiệu của một mảnh đất tốt.

Cô nhặt một cành cây cắm lên nơi có luồng sương mù màu vàng đó để làm dấu, sau đó giả vờ “ngây thơ” nhìn Ngọc Thanh đạo trưởng hỏi:

- Sư phụ, con chọn nơi này, sư phụ thấy sao?

Thấy cô chọn mảnh đất đó, Ngọc Thanh đạo trưởng ngạc nhiên tột độ.

Mảnh đất này ông cũng đã từng đến rồi, lúc đó ông cũng phải dùng la bàn để đo đạc. Nơi mà Dương Tử Mi dùng cành cây khô cắm lên làm dấu cũng chính là nơi mà ngày hôm đó ông đã chọn, không có chút sai lệch nào.

Cô bé này hoàn toàn không cần dùng đến la bàn mà chỉ dựa vào cảm giác là đã chọn được một mảnh đất tốt, chẳng lẽ cô bé có mắt phong thủy sao?

Thấy vẻ mặt sư phụ ra vẻ tán dương, Dương Tử Mi biết cô đã chọn đúng nơi.

Ngọc Thanh đạo trưởng cùng Dương Tử Mi xuống núi và đến nhà cô.

Trong nửa năm này, cả nhà Dương Tử Mi đã quen với việc sáng nào cô cũng lên núi để học đạo, ngay cả Dương Thanh, cha cô, cũng mắt nhắm mắt mở cho cô đi học, còn ông nội cô thì lại càng không đoái hoài gì tới. Điều này cũng dễ hiểu bởi vì dù gì thì Dương Tử Mi cũng là chỉ là một đứa cháu gái, trong mắt ông, cháu gái chỉ là đồ vô dụng, thế nên học gì cũng được, ông không quan tâm. Hơn nữa, bữa sáng và bữa trưa cô đều ăn ở trên núi nên vì thế mà lương thực trong nhà cũng tiết kiệm được ít nhiều.

Còn bà nội và mẹ cô thì thấy cô ngày càng dễ thương, thông minh, lanh lợi nên đều tưởng là kết quả chỉ dạy của lão thần tiên nên không những không phản đối mà càng ủng hộ cô đi học.

Cả nhà Dương Thanh thấy lão đạo trưởng đi cùng Dương Tử Mi đến nhà, đều vội vàng ra đến tận cửa đón tiếp.

Ngay cả ông nội, ngày thường chẳng thèm quan tâm gì đến đứa cháu nội gái nhưng giờ thấy Ngọc Thanh đạo trưởng đến ông cũng vội vội vàng vàng tiếp đón, trò chuyện rất thân tình.

Ngọc Thanh đạo trưởng không phải là người thích nói chuyện phiếm, thế nên sau khi trò chuyện vài câu với Dương Bách xong thì ông lập tức vào chủ đề chính là ngôi mộ tổ tiên của nhà Dương Tử Mi.

Người vùng nông thôn rất tin vào phong thủy.

Khi cha của Dương Bách, cũng chính là ông cố nội của Dương Tử Mi mất, đúng lúc xã hội đang trong thời kỳ bài trừ mê tín dị đoan của thời trước, thế nên lúc đó nhà ai có cưới gả hay lễ tang gì cũng không dám mời thầy phong thủy đến xem, nếu không sẽ bị đầu tố đến chết.

Cũng chính vì thế nên lúc cha mất, Dương Bách cũng lên núi, đến mảnh đất mà nhà mình được thôn phân cho, chọn đại một nơi sáng sủa, thoáng đãng để an táng cha.

Giờ, nghe Ngọc Thanh đạo trưởng nói đó là mảnh đất vô cùng xấu, người được an táng ở đó không những không được yên nghỉ mà còn ảnh hưởng đến cả người đang sống, ông cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Thế nên, ông vội vàng hỏi Ngọc Thanh đạo trưởng cách hóa giải.

- Nhà của mọi người trước giờ chưa bao giờ được yên ổn, người trong nhà thường hay đau ốm, bệnh tật, thậm chí sau này còn có thể gặp đại họa... tất cả những thứ này đều có liên quan đến huyết mộ đó. Cho nên, bản đạo thấy mọi người nên nhanh chóng dời mộ đi nơi khác, hơn nữa, bản đạo cũng đã chọn được một nơi tốt hơn, mọi người cứ yên tâm dời mộ đến đó.

- Cám ơn đạo trưởng, cám ơn đạo trưởng!

Dương Bách nghe xong, vô cùng cảm kích. Từ sau khi cha ông mất xong, sức khỏe của những người trong gia đình ông rất xấu, nay ốm, mai đau. Cưới được một đứa con dâu về, vốn con dâu cũng là một người mạnh khỏe, nhưng không biết tại sao lại mắc phải bệnh hậu sản, càng tệ hơn là cô con dâu này mãi vẫn không sinh được cho ông một đứa cháu trai.

Ông cũng từng nghĩ là có khi nào vì lúc cha mất, ông đã chọn đại một nơi để chôn cất mà không xem xét hay suy nghĩ gì nhiều nên giờ gia cảnh mới ra nông nổi.

Bây giờ, Ngọc Thanh đạo trưởng lại nhắc đến chuyện đó nên ông càng khẳng định những suy đoán trước đó của ông là đúng.

Sau khi trao đổi và chọn được ngày tốt để dời mộ cùng Dương Bách, Ngọc Thanh đạo trưởng lại dẫn Dương Tử Mi ra đứng trước cửa nhà cô, bảo cô xem phong thủy của ngôi nhà mình đang ở.

Dương Tử Mi nhìn chăm chú vào nóc nhà một lúc lâu, đột nhiên, cô nhìn thấy xung quanh ngôi nhà có một luồng âm khí màu xám bao quanh, hoàn toàn không có một tia sáng nào, giống như một luồng khí chết vậy.

Đây là... âm sát khí?

Cô thở hắt ra một cái thật mạnh.

Trong Phong thủy học, nhà âm tuy quan trọng nhưng ảnh hưởng của nhà dương lại càng quan trọng hơn, bởi vì tất cả mọi hoạt động diễn trong hàng ngày của những người trong nhà như ăn uống, ngủ nghỉ, sinh hoạt đều bị ảnh hưởng bởi ngôi nhà mình đang ở.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mắt Phong Thủy (5)

Chẳng trách cả nhà cô trông lúc nào cũng thiếu sinh khí. Ba và ông nội cô thì có vẻ như thiếu sức sống, còn bà nội và mẹ cô thì lúc nào cũng than đau nhức tay chân mình mẩy, còn em gái Dương Tử Hi thì cứ hay khóc đêm, thì ra là do nhà cô có âm sát khí.

Nhưng âm sát khí này rốt cuộc là ở đâu ra?

Cô ngờ ngàng nhìn sư phụ.

Ngọc Thanh đạo trưởng dẫn cô vòng ra sau nhà.

Sau nhà cô có một ao cá nhỏ, cái ao cá này chính là cái ao mà một năm trước thôn trưởng Dương Đức Minh đã đào.

- Nhà tựa về hướng Nam, cửa hướng về hướng bắc, thủy hỏa tương trợ, khảm chấn tương thông, vốn là một hướng nhà có phong thủy tốt, sẽ được phú quý, nhưng giờ lại có nước ở sau nhà, đây chính là hung tinh, phạm sát khí.

Ngọc Thanh đạo trưởng vừa nhìn cái ao cá sau nhà cô vừa thở dài nói, ngừng một chút, ông lại tiếp:

- Phong thủy nơi này vốn rất tốt, nhưng lại bị cái ao cá này và gốc cây khô trước cửa nhà kia phá vỡ phong thủy nên cả nhà con mới gặp nhiều tai nạn, bệnh tật như vậy, thậm chí còn có thể tan cửa nát nhà nữa.

Nghĩ đến chuyện tan cửa nát nhà của kiếp trước, trái tim bé nhỏ của Dương Tử Mi chợt run lên, cô vội hỏi:

- Sư phụ, có cách nào hóa giải không ạ?

.....

- À, cách tốt nhất là lấp cái ao cá này lại, và dời cây khô ở trước cửa nhà đi chỗ khác. “Mộc” ở trước cửa nhà vốn dĩ đã hình thành chữ “khốn”, mà đây còn là một cây khô không một chút sức sống nào, nên đã ảnh hưởng trực tiếp đến vận khí và sức khỏe.

- Nhưng ao cá này là của trưởng thôn, ông ta chắc chắn sẽ không chịu lấp cái ao cá này đâu ạ.

- Vậy thì chỉ còn có thể áp dụng biện pháp ngăn chặn sát khí, xây một vách tường ngăn cách giữa nhà và ao cá, ngăn sát khí từ bên ngoài vào, đồng thời nên trồng thêm một hàng thông để chúng có tác dụng điều hòa âm dương.

- Sư phụ, sư phụ có thể nói với ông nội con không?

Nghe sư phụ bảo rằng có cách hóa giải, Dương Tử Mi vô cùng mừng rỡ, cô vội vã nắm tay áo Ngọc Thanh đạo trưởng khẩn nài.

Ngọc Thanh đạo trưởng giơ tay vuốt vuốt đầu cô nói:

- Đương nhiên là được rồi, bản đạo sẽ không để cho cô học trò cứng của mình ở trong một nơi có âm sát khí như vậy đâu.

- Con cảm ơn sư phụ.

Dương Tử Mi có cảm giác là vận mệnh của cả nhà cô sẽ bắt đầu thay đổi kể từ ngày hôm nay.

- Vậy thì con phải chăm chỉ, siêng năng học hành để có thể kế thừa đạo thuật của vi sư, nhanh chóng tiếp thu, tiếp tục lưu truyền và phát triển Huyền Học thật sự sắp bị biến mất này nhé.

Ngọc Thanh đạo trưởng hiền từ và kỳ vọng nhìn cô nói, sau đó ông nói tiếp:

- Con phải cho mọi người biết rằng, Huyền Học không phải là thứ mê tín của thời phong kiến!

- Dạ.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

Sau khi Ngọc Thanh đạo trưởng lên núi, Dương Tử Mi cũng không thể chuyên tâm đọc sách. Cô muốn tiếp tục thử mắt phong thủy của mình. Thế là cô chạy một vòng quanh thôn, đến từng nhà quan sát, nhưng mỗi lần xem xong một nơi là cô lại bị chóng mặt, thể lực tiêu hao rất nhiều.

Khi cô ngược đầu lên nhìn nhà chú họ của mình thì đột nhiên cô nghe thấy có tiếng rít nho nhỏ đang bay về hướng mình, cô vội vã né qua một bên.

Bịch!

Một hòn đá to bay về phía cô, sượt qua đầu và đập trúng vào gốc cây to ngay trước mặt cô.

Hòn đá to như thế nếu chọi trúng đầu thì không chết cũng sẽ bị té đầu chảy máu!

Cô quay đầu lại nhìn thì thấy hòn đá đó là do thằng nhóc mập Dương Tráng, con trai trưởng thôn ném.

Lúc này, Dương Tráng đang lè lưỡi trêu chọc Dương Tử Mi, sau đó nó lại cúi xuống nhặt đá ném tiếp về phía cô.

Dương Tử Mi đã tu luyện thuật đạo khí được nửa năm, thân thể cô trở nên nhẹ nhàng linh hoạt hơn nên không bị ném trúng, chỉ là cô vô cùng tức giận. Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà đã ngông cuồng, hống hách như thế. Càng tệ hơn là mẹ nó, Lương Như Hoa, đang đứng kế bên nhìn mà không hề ngăn cản nó.

Dương Tử Mi tức giận mắng:

- Con heo mập kia, không biết rằng ném đá như thế sẽ gây chết người sao?

- O, cái con nhỏ vô dụng, mạng rẻ như bèo kia dám mắng Tiểu Tráng nhà tao à. Dù nó có ném đá mày chết đi nữa thì cũng đã sao nào.

Lương Như Hoa chống tay lên hông sườn béo mỡ của bà ấy, bắt đầu xúi con trai:

- Tiếp tục ném nó đi con, không có gì phải sợ hết.

Dương Tráng được mẹ khuyến khích nên càng thích thú hơn, nó tiếp tục nhặt đá ném liên tục vào Dương Tử Mi!

Dương Tử Mi tức quá cũng nhặt đá ném trả lại.

Cô là người luyện nội công, nên độ chính xác hiển nhiên là sẽ hơn người bình thường rất nhiều. Thế nên, hòn đá cô ném ra trúng ngay vào cánh tay của Dương Tráng nghe bộp một tiếng.

Dương Tráng đau đến nỗi khóc bù lu bù loa. Nó ngồi phịch xuống đất giãy nảy lên cứ tưởng như là có gì kinh thiên động địa lắm.

Lương Như Hoa thấy Dương Tử Mi dám ném trả con trai mình thì vừa đau lòng vừa tức giận. Bà ta nhanh chóng chạy về phía Dương Tử Mi, muốn bắt cô lại.

Dương Tử Mi đã leo núi và luyện đạo khí suốt nửa năm nay nên vốn dĩ cô chạy còn nhanh hơn thỏ nữa, Lương Như Hoa kia khó mà bắt được cô.

Nhưng hôm nay, lúc xem phong thủy ở mộ tổ tiên nhà mình, cô đã bị nội thương, lại thêm đôi chân hiện tại chỉ là đôi chân của một đứa trẻ mới hơn năm tuổi nên dĩ nhiên sẽ chạy không lại Lương Như Hoa. Cuối cùng cô cũng bị Lương Như Hoa tóm lấy và nhấc bổng lên.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thiếu Niên Thần Bí (1)

- Bốp bốp bốp!

Sau khi Lương Như Hoa bắt được cô, bà ta liền dùng bàn tay to bản, béo tròn của mình tát ba cái liên tục vào gương mặt bé nhỏ của Dương Tử Mi. Ăn ba cái tát mạnh như búa bổ đó, đầu Dương Tử Mi choáng váng, hai má đỏ bừng bừng đau buốt.

- Đồ dê tiện.

Lương Như Hoa tát xong liền ném cô xuống đất, sau đó vừa mắng vừa lôi thẳng con trai quý tử của bà ta về nhà.

Dương Tử Mi nghiêng răng, sờ sờ tay lên gò má vừa bị đánh đau của mình, đôi mắt đen láy của cô lóe lên sự căm phẫn tột độ!

Cô nhanh chóng đứng dậy chạy về nhà, kéo học tử, lấy ra bảy cây đinh sắt, sau đó chạy thẳng lên núi, đến ngay mộ tổ tiên của nhà trưởng thôn Dương Đức Minh.

Tuy sư phụ cô đã nói là phá hoại phong thủy mồ mả của tổ tiên người khác là một việc rất bất nhân, rất phi đạo đức nhưng Dương Đức Minh kia là một kẻ xấu xa, thế nên cô nghĩ diệt kẻ xấu cũng là một cách hành thiện!

Sau khi tìm thấy huyết tụ dương khí của mộ, cô liền dùng đinh sắt sắp thành Thất Sát Trận, sau đó cô vừa niệm chú vừa dùng đinh cắm xuống đất.

Nửa năm nay cô đã học rất nhiều về bùa chú nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô thực hành chúng trên thực tế!

Sau khi bày xong Thất Sát Trận, cô lại quan sát ngôi mộ đó một lần nữa. Hai luồng sương trắng đen vốn rất rõ ràng kia giờ đột nhiên vô cùng hỗn tạp, chúng như một bầy ruồi nặng bay tán loạn phía trên mộ.

Phong thủy của ngôi mộ đó rõ ràng đang từ may mắn, tốt lành dần chuyển thành phong thủy xui xẻo, tai ương.

Nếu như phong thủy nhà âm có liên hệ mật thiết đến họa và phúc của người sống đúng như lời sư phụ nói và những gì trong Thuật Tàng viết, vậy thì trường thôn Dương Đức Minh xấu xa kia, các người hãy nhận lấy hậu quả đi, hừ!

- A...

Lúc xuống núi, Dương Tử Mi đột nhiên nghe có tiếng kêu khe khẽ vang lên từ một bụi cây gần đó. Âm thanh nghe như tiếng rên của ai đó vậy.

Cô hiếu kỳ tiến đến bụi cây, nhưng chưa kịp đến gần thì đã cảm giác có một luồng khí lạnh xộc tới khiến cô rùng mình một cái.

Đây là một nơi hoang vu, thanh vắng, chẳng lẽ xảy ra vụ án giết người gì sao.

Cô căng thẳng nhìn ra xung quanh.

Bốn bề yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng chim thi thoảng vang lên.

Đúng lúc này, từ trong bụi cây, một cánh tay thõng ra.

Cánh tay này có các ngón tay dài xinh xắn, móng tay cũng được cắt sạch sẽ nhưng lại trắng bệch trông rất đáng sợ.

Cô thở sâu, tiếp tục lấy dũng khí tiến về phía trước!

Chỉ thấy một thiếu niên mặc đồ đen tầm mười lăm tuổi, tóc đen, mày rậm, mũi cao, mi cong và dài đang cắn chặt môi, mắt nhắm thiêm thiếp, mặt trắng bệch đang nằm run rẩy trong bụi cây đó.

Dương Tử Mi vô cùng nghi hoặc.

Nơi thâm sơn cùng cốc này, sao lại xuất hiện một thiếu niên anh tuấn như vậy chứ?

Còn luồng khí lạnh kia thì lại xuất phát từ người của cậu ta.

Luồng khí lạnh xộc tới, Dương Tử Mi bất giác lùi lại vài bước, sau đó cô chăm chú nhìn qua thiếu niên kia.

Chỉ thấy có một luồng khí đen đang bao trùm trên đỉnh đầu của thiếu niên, thì ra là âm sát khí vào não nên cậu ta mới bất tỉnh và đau đớn như thế.

Dương Tử Mi đang không biết phải làm sao, có nên nhúng tay vào chuyện này không!

Nếu muốn phá giải âm sát khí thì phải dùng đến thuật pháp, nhưng trước giờ cô chưa từng làm qua, huống hồ sư phụ cũng đã từng nói nếu dùng thuật pháp thì sẽ tổn hao nguyên khí. Giờ nguyên khí của cô vẫn chưa ổn định, nếu không đủ sức thì không những không hóa giải được âm sát khí mà còn bị âm sát khí phản kích nữa.

Thôi vậy, hay là gọi sư phụ đến vậy.

Nhưng cô vừa đi được mấy bước thì nghe “ọc” một tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên kia đã nôn ra một ngụm máu đen, mặt càng trắng hơn nhìn rất đáng sợ.

Âm sát khí kia đang xâm nhập vào phổi tạng, nếu như không cứu thì thiếu niên kia coi như mất mạng.

Tuy không quen biết gì, nhưng cô cũng không nỡ thấy chết không cứu, nếu để thiếu niên khôi ngô thế kia về cõi vĩnh hằng thì thật sự quá đáng tiếc.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thiếu Niên Bí Ẩn (2)

Cô nghiến răng, quay đầu lại, quyết định tự mình thi pháp.

Nếu như có thể cứu được thì đó chính là vận may của cậu ta, còn nếu như không thì coi như mạng của cậu ta chỉ có vậy thôi!

Cô điều hòa khí tức, sau đó đứng bên cạnh thiếu niên chăm chú nhìn anh vài phút, hai tay giơ cao ngang ngực, bàn tay chắp vào nhau, người hơi nghiêng về phía trước, tạo thành thế Sư Tử Ấn, sau đó bắt đầu niệm chú...

Cỏ cây xung quanh đột nhiên xao động, một luồng khí màu trắng không ngừng chuyển động quanh người cô và liên tục hút lấy luồng khí màu đen đang lờn vờn trên đỉnh đầu của thiếu niên kia...

Khi luồng khí đen cuối cùng kia bị hút hết thì nguyên khí của Dương Tử Mi cũng tổn hao rất nhiều. Cô lả đi, ngã xuống đất, bất tỉnh...

Khi tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trong lòng của ai đó trên một chiếc giường lớn vô cùng thoải mái.

Đây là...

Cô ngược lên nhìn, đập vào mắt cô là gương mặt tuấn tú của chàng thiếu niên kia. Thần sắc của cậu ta đã khá hơn rất nhiều và cậu đang nhắm mắt ngủ say.

Cô lại xoay mặt qua nhìn thì chỉ thấy chiếc áo ngủ của cậu ta mở ra, còn mình thì đang nằm gọn trong lòng cậu ấy, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được hơi thở và nhịp tim của cậu ta nữa.

Đột nhiên cô thấy cả người mình nóng ran lên.

Tuy hiện tại thân thể cô là thân thể của một cô bé mới năm tuổi, nhưng cô lại có một tâm hồn của một cô gái đã hai mươi tám tuổi.

Kiếp trước, do gia cảnh khốn khó, nên tâm trí cô hầu như chỉ nghĩ đến chuyện ăn no mặc ấm thôi còn chuyện tình cảm nam nữ đối với cô mà nói thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Đương nhiên, cô cũng có thích một người, nhưng chỉ là tình cảm đơn phương dành cho người ta thôi. Mỗi lần gặp người đó, cô chỉ biết âm thầm nhìn người đó đi ngang qua thôi chứ cũng không dám mơ tưởng đến chuyện người đó sẽ dừng lại bên cạnh cô.

Cũng chính vì vậy mà chuyện tiếp xúc thân thể giữa nam và nữ như hiện tại cô cũng chưa bao giờ trải qua, cho dù là chút ký ức tươi đẹp như cái nắm tay thân mật chẳng hạn, cô cũng chẳng có.

Nhưng giờ, cô lại đang nằm trong lòng của một người con trai, mặc dù người con trai này chỉ mới mười lăm tuổi.

Cảm nhận được cô đang cử động, đôi mắt có hàng mi dài cong cong của thiếu niên kia đột nhiên nhấp nháy rồi mở ra.

Đôi mắt của cậu đen láy, và lấp lánh như các vì sao trên trời, nhưng cũng có vẻ gì đó lạnh lùng, xa lạ.

Khi cậu cúi xuống nhìn vào đôi mắt to, đen tròn, trong vắt như nước của Dương Tử Mi thì vẻ xa lạ, lạnh lùng trong đáy mắt cậu lập tức biến mất mà thay vào đó là vẻ ấm áp, dịu dàng, thân thiện.

Dương Tử Mi bị ánh mắt đó hút hồn, cô ngẩn ngơ nhìn cậu ta.

Thiếu niên đó khẽ gập gập người, cánh tay đang ôm cô cũng siết nhẹ, ôm chặt cô hơn, và cũng để cô cảm thấy thoải mái hơn.

Dương Tử Mi đột nhiên bừng tỉnh, cô vội vàng đưa tay đẩy cậu ra, cô muốn ngồi dậy.

Nhưng cậu ta không cho, cậu càng ôm chặt cô hơn, thậm chí cậu ta còn dùng cằm của mình áp sát vào đỉnh đầu của cô, sau đó cậu hít một hơi thật sâu, cứ như thể là cậu đang ngửi hương thơm của một đóa hoa vậy, mặt cậu hiện rõ sự đam mê, say đắm.

Đây... thật sự là thân mật quá rồi!

Dương Tử Mi cảm thấy mặt mình nóng bừng bừng, tai cô đỏ ửng lên, cô vội vàng la lên:

- Buông tôi ra!

- Không buông!

Thiếu niên đó khẽ đáp, sau đó lại càng ôm cô chặt hơn, thậm chí cậu còn dùng đôi chân dài của mình kẹp lấy đôi chân bé nhỏ đang vùng vẫy kia của cô.

Trời ơi, sao cô chỉ mới có năm tuổi thôi vậy chứ, tay chân nhỏ xíu không có chút sức lực gì và hoàn toàn không thể phản kháng!

Cô không hiểu tại sao thiếu niên kia cứ muốn ôm chặt lấy cô như thế, không lẽ cậu ta bị biến thái sao?

Nhưng, trong mắt Dương Tử Mi, những người bị biến thái là những ông chú hèn hạ, thô tục, nhưng còn chàng thiếu niên này thì lại là một

chàng trai khôi ngô, anh tuấn, đẹp và thuần khiết như một đóa anh đào vậy,
hoàn toàn không có chút gì dung tục, hèn hạ như cô nghĩ cả.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thiếu Niên Bí Ẩn (3)

Có lẽ, anh ta đang coi mình như cái gối ôm nên mới thế!

Trời ơi, sao mà anh ta biết được mình có tâm hồn của một cô gái hai mươi tám tuổi được chứ?

Keng keng!

Chiếc đồng hồ treo tường phong cách Châu Âu vang lên hai tiếng.

Dương Tử Mi ngược đầu lên nhìn.

Hai giờ!

Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy ánh đèn bên ngoài lọt vào, chẳng lẽ bây giờ không phải là hai giờ chiều mà là hai giờ sáng sao?

Cả ngày không về nhà, cả nhà nhất định là đang lo lắng lắm đây.

- Buông tôi ra, tôi muốn về nhà!

Cô cố dùng sức đẩy chàng thiếu niên kia ra.

- Em có nhà sao?

Thiếu niên nhìn cô hỏi.

- Sao tôi không có nhà cho được chứ? Chẳng lẽ tôi là Tôn Ngộ Không chui từ trong đá ra à?

Dương Tử Mi vừa giận vừa buồn cười đáp.

- Anh tưởng em không có nhà nên còn đang định dẫn em đi đấy.

Thiếu niên áy náy nói.

Dương Tử Mi lúc này mới sợ hãi hỏi:

- Đây là đâu?

- Khách sạn Quân Duyệt ở thành phố A.

Dương Tử Mi nghe xong mới thở phào một cái, cũng may là vẫn còn ở thành phố A, trung tâm của thành phố A cũng chỉ cách thôn cô ở hơn mười cây số, chỉ cần ngồi xe hai mươi phút là đến.

Chỉ là, hiện đang là nửa đêm về sáng, sao mà ngồi xe được chứ.

Ở nhà chắc đang cuống cuồng lên núi tìm cô chẳng?

Nghĩ đến đây, cô vô cùng lo lắng, lòng dạ rối bời, cô trách móc:

- Cũng tại anh hết, sao lại đưa tôi tới một nơi xa như vậy?

Thiếu niên nghe cô nói vậy, chỉ chăm chăm nhìn cô, sau đó lại ôm cô vào lòng, khẽ nói:

- Ngủ tiếp đi, trời sáng anh sẽ đưa em về.

Thành phố A vào năm 1992 so ra vẫn là một thành phố nghèo nàn và lạc hậu, trên đường vẫn chưa có taxi, phương tiện giao thông chủ yếu của mọi người vẫn là xe buýt và xe đạp.

Thế nên dù bây giờ Dương Tử Mi có muốn về nhà ngay cũng không thể về được.

Bây giờ chỉ mới có hai giờ sáng, còn lâu trời mới sáng, đành phải ngủ tiếp vậy.

Nhưng mà, sao cô lại để thiếu niên kia ôm cô ngủ hoài vậy được?

- Buông tôi ra, tôi muốn ngủ một mình.

Dương Tử Mi lại đẩy thiếu niên kia ra và nói.

- Không buông! Anh thích như vậy.

- Nhưng tôi không thích!

Dương Tử Mi gào lên.

- Em sẽ thích thôi!

Nói xong, thiếu niên đó nhắm mắt lại, hàng mi dày, dài cong vút khiến cho tất cả các cô gái đều phải ganh tỵ kia in bóng xuống gương mặt khôi ngô của anh ấy.

Không lâu sau, hơi thở của anh trở nên đều đặn hơn, anh lại ngủ say.

Dương Tử Mi bị anh cuốn chặt lấy, cô không thể làm gì hơn, đành nhắm mắt ngủ tiếp.

Thật ra, cô thấy được ôm như thế này rất thoải mái, dễ chịu, hơn nữa trên người anh ta có mùi tùng hương mà cô rất thích nữa.

Cô trấn trở một hồi nữa, lát sau cũng dần ngủ thiếp đi.

Khi cô mở mắt tỉnh dậy thì trên giường chỉ còn mình cô thôi. Cô vội vàng ngồi dậy, dụi dụi mắt, nhìn ra xung quanh, không thấy bóng dáng của

thiếu niên kia đâu nữa.

Cô nhìn lên đồng hồ, hiện đã là bảy giờ sáng!

Cô phải về nhà!

Nghĩ thế nên cô nhanh chóng xuống giường, vào nhà vệ sinh ngó ngó, cũng không thấy bóng dáng anh ta đâu, không biết anh ta chạy đâu mất rồi.

Thôi kệ, tự mình về cũng được.

Cô vừa mở cửa phòng, một cô phục vụ mặc đồng phục của khách sạn đang đứng chờ sẵn liền tiến đến nắm tay cô, sau đó dịu dàng ngồi xuống và đặt tay lên vai cô nói:

- Em gái, anh của em bảo chị đem đồ ăn sáng đến cho em, sau đó dẫn em về nhà, em đi theo chị nhé.

Dương Tử Mi nhất thời không phản ứng được anh của mình rốt cuộc là ai.

- Anh ấy đi đâu rồi?

- Anh em nói có việc gấp nên đi trước rồi.

Dương Tử Mi khẽ chau mày, lúc này cô chỉ muốn về nhà thật nhanh, để cả nhà cô không phải lo lắng cho cô nữa, cô nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

- Không ăn sáng sao?

- Chị mua mấy cái bánh bao cho em là được rồi.

- Ừm, cũng được.

Nữ phục vụ viên muốn nắm tay cô, nhưng cô liền phủi ra.

Cô không phải là một cô bé thật sự nên cô không quen bị một người xa lạ nắm tay như thế.

Nữ phục vụ viên thấy vậy cũng hơi kinh ngạc một chút, sau đó dặn dò cô đừng chạy lung tung, mà phải đi theo cô ta.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

Sau khi ăn xong mấy cái bánh bao, nữ phục vụ viên liền dẫn cô đến chỗ xe về Dương Gia thôn.

Vừa mới lên xe ngồi xuống thì cô nghe thấy đứa bé trai bên cạnh khóc ầm lên:

- Ông nội, con muốn siêu nhân biến hình, con muốn siêu nhân biến hình, nội không mua cho con, con sẽ khóc, hu hu hu...

- Mẫn Cường, đừng khóc nữa, ngoan, chờ khi nào chúng ta quay về thì nội sẽ mua cho con nhé!

Nghe thấy tên Mẫn Cường, Dương Tử Mi đột nhiên sững lại và vội vàng quay sang nhìn.

Đứa bé trai khóc đòi đồ chơi kia cũng đang trạc tuổi cô, tuy còn nhỏ nhưng nhìn rất đẹp trai, tuấn tú.

Khi cô nhìn thấy nốt ruồi trên cổ trái của đứa bé đó, cô hoàn toàn sững người lại!

Quả nhiên là anh ta!

Giờ đây, cô lại gặp được Mẫn Cường, người đàn ông tuấn tú, đáng người cao ráo, khí chất cao quý mà cô vô cùng ngưỡng mộ ở kiếp trước kia

giờ vẫn còn là một cậu bé trạc tuổi cô.

Trời ơi!

Cô không thể chấp nhận được chuyện này!

Thì ra, lúc nhỏ, anh ta cũng không có gì xuất chúng, anh ta cũng thích nhõng nhẽo, thích vùi quạ như những đứa trẻ khác vậy. Thật là khó mà tưởng tượng được.

Lúc này đây, cô đang dở cười dở mếu, vì cô không tài nào tưởng tượng được một đứa trẻ nhõng nhẽo vùi quạ đang ở kế bên mình đây sau này lại có thể trở thành một người đàn ông chín chắn, phong độ kia cơ chứ.

Cảm giác cô đang nhìn mình nên Mẫn Cường liền quay sang làm mặt ma với cô, thậm chí còn lè lưỡi dọa cô nữa, Mẫn Cường nói:

- Nhìn gì mà nhìn? Còn dám nhìn nữa là ta biến thành ma bắt đi bây giờ!

Nghe thấy giọng non nớt dễ thương của Mẫn Cường, Dương Tử Mi bỗng chốc bật cười. Lúc này đây, cô cảm thấy thế giới quả thật rất kỳ lạ!

Tuy nhiên, cô lại nghĩ, ông trời cho cô quay lại thời điểm này, có phải là muốn cô gặp được Mẫn Cường ngay từ lúc này để cô có thể vứt bỏ mối tình đơn phương đau khổ của kiếp trước kia?

Nghĩ đến đây, cô lại quay sang nhìn Mẫn Cường lần nữa.

Mẫn Cường trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục mè nheo đòi ông nội mua cho mình siêu nhân biến hình!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thần Toán (1)

Xe đi ngang qua Dương Gia thôn.

Dương Tử Mi xuống xe và từ chối không cho cô phục vụ kia đưa về nhà, tránh để người lớn trong nhà hỏi này hỏi nọ. Cô nghĩ, về đến nhà, nếu có bị hỏi chi bằng nói dối là ở chỗ sư phụ.

Về đến nhà, cô thấy ông nội và cha mình đang bàn tính chuyện xây vách ngăn, bà nội thì đang nhặt củi khô, còn mẹ thì đang cho em cô bú, mọi người hầu như không có vẻ gì là lo lắng, vội vã cả.

Thấy cô xuất hiện, mọi người vô cùng kinh ngạc.

- Ô, cháu nội, sao hôm nay con về nhà sớm vậy?

Bà nội cô vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

Xem ra, họ đều nghĩ tối qua mình ở lại đạo quán của sư phụ nên mới không lo lắng như thế, nhưng cô lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

- À... Hôm nay không cần học gì nhiều, nên con về nhà sớm.

Dương Tử Mi ngồi xuống trước mặt mẹ mình. Mẹ cô cho em gái cô bú xong liền để em vào võng và bảo cô trông em.

Em gái cô đang nằm trên võng mút mút ngón tay tròn tròn của mình, nhìn cô bằng cặp mắt ngây thơ, đen láy.

Dương Tử Mi đưa tay sờ vào gương mặt bé xúx dễ thương của em gái mình, em cô cười hắc hắc, vẻ rất vui và còn không ngừng giơ đôi tay bé nhỏ của mình lên nói chuyện ê a với cô nữa.

Nghĩ đến chuyện kiếp trước em gái mình chết thảm như thế, lòng cô bỗng nhiên thắt lại!

Kiếp này, cô nhất định phải ngăn chặn tất cả những chuyện đó, cô phải để em gái mình khỏe mạnh lớn lên và ngọt ngào gọi cô hai tiếng “chị ơi”.

- Anh hai, anh hai, có chuyện rồi!

Chú cô, Dương Hà vội vàng chạy đến và vui mừng gọi lớn.

- Chuyện gì vậy?

Dương Thanh ngẩng đầu lên hỏi.

- Lúc nãy Lương Như Hoa bất cẩn rơi vào hố vôi, bị bỏng hết nửa người, đang được đưa vào bệnh viện.

Dương Hà phấn khởi báo tin.

Lương Như Hoa bình thường hống hách, ngang ngược nên đều bị cả thôn ghét.

Dương Thanh nghe xong, ông hoàn toàn không có vẻ gì là vui mừng phấn khởi, ông chỉ ừ hử một tiếng rồi lại cúi đầu tính toán xem vách ngăn kia cần bao nhiêu vật liệu.

Dương Hà thấy vậy, biết là không thể tiếp tục nói chuyện phiếm gì nữa nên cũng buồn buồn đi về.

Dương Tử Mi nhớ là kiếp trước Lương Như Hoa không có bị tai nạn gì hết, giờ bà ta rơi vào hố vôi, nhan sắc bị hủy hoại, chắc là vì do cô đã

phá phong thủy của mộ tổ tiên nhà họ đây.

Ba mươi phút sau, Dương Hà lại chạy đến, lần này anh lại la lên đường như phát hiện ra lục địa mới vậy:

- Trời ơi, trường thôn cũng xảy ra chuyện rồi, lúc nãy ông ta đưa vợ vào bệnh viện, xe đột nhiên mất thăng tông vào tường, nghe nói ông ấy bị thương rồi.

- Anh hai, anh nói xem, đây có phải là báo ứng không?

Dương Hà chạy đến kể bên Dương Thanh hỏi khẽ.

- Đừng nói bậy, coi chừng rước họa vào thân bây giờ.

Dương Thanh cảnh cáo em mình.

- Thôi được rồi, em không nói nữa, em chỉ thấy bình thường bọn họ cứ bắt nạt anh như thế nên mới nói để anh vui chút thôi, thật là.

Dương Hà nói xong, quay sang thấy Dương Tử Mi đang ngồi đọc sách bèn bước đến hiếu kỳ hỏi:

- Bé con, con đang xem sách gì vậy?

Dương Tử Mi khẽ cười đáp:

- Con chỉ xem đại thôi à.

- Ma Y Tướng Thuật?

Dương Hà thấy tên sách, liền nhe răng nói:

- Bé con, nghe nói con theo lão đạo trưởng trên núi học đạo, không lẽ con đang học mấy thứ bói toán mê tín của thời phong kiến này sao? Lại đây, con xem xem vận khí năm nay của chú thế nào đi.

Dương Tử Mi nhớ là kiếp trước Dương Hà sang Thâm Quyển làm việc, mua đi bán lại thế nào mà tích trữ được một thùng vàng, thậm chí còn mở một xưởng gia công gỗ lớn nữa, công việc làm ăn rất phát đạt.

- Không phải là chú đang chuẩn bị qua Thâm Quyển làm việc sao?

Dương Tử Mi giả vờ hỏi chú mình.

Dương Hà nghe thế, vô cùng kinh ngạc. Đạo gần đây, anh cũng đang muốn đi nơi khác kiếm tiền, nhưng ý nghĩ này anh chưa từng nói cho ai biết cả, ngay cả vợ anh cũng không biết. Anh không hiểu tại sao một đứa bé mới năm tuổi như Dương Tử Mi lại biết được chuyện đó, chẳng lẽ cô bé có thể xem tướng sao?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thần Toán (2)

Anh chỉ biết gặt đầu, sau đó hỏi với vẻ mặt trông chờ:

- Vậy con xem xem nếu chú đến đó làm thì có suôn sẻ không?

- Dạ, trán chú cao, vầng trán rộng, chỉ cần chú có gan làm những việc mình muốn thì một năm sau chú sẽ kiếm được rất nhiều tiền đó.

Dương Hà nghe cô nói vậy, vui mừng khôn xiết. Gần đây, anh cũng đang do dự, không biết là có nên làm liều một chuyến không. Vào thời điểm năm 1992, những người đi nơi khác làm việc rất ít, hầu như mọi người quanh năm suốt tháng đều chỉ quanh quẩn với mấy mẫu ruộng của mình mà thôi.

- Dương Hà, con bé chỉ mới năm tuổi, biết gì đâu? Em đừng nghe nó nói bậy, ở nhà đang yên đang lành vậy, ra ngoài làm làm chi?

Dương Thanh ngồi kế bên nói.

- Anh hai, em thấy con bé nói đúng đó, nó đi theo lão đạo trưởng học đạo nên em nghe lời nó!

Dương Hà nói giọng chắc nịch, đoạn, anh lại quay sang hỏi Dương Tử Mi:

- Con thấy chú nên phát triển theo hướng nào thì tốt?

- Chú mạng thủy, lợi mộc.

- Trời ơi, con giỏi quá, chú mạng thủy mà con cũng biết luôn, vậy lợi mộc nghĩa là gì?

Dương Hà lại phấn khởi hỏi tiếp.

Dương Tử Mi mím mím môi nói:

- Chú à, thiên cơ bất khả lộ, con chỉ có thể nói cho chú biết bấy nhiêu thôi, sau này chú sẽ hiểu thôi!

- Ha ha, con quả nhiên là có tiềm năng làm thầy bói, chú tin con!

Dương Hà phấn chấn đưa tay xoa xoa đầu cô, sau đó đứng dậy về nhà bàn bạc với vợ chuyện đi nơi khác làm ăn.

Dương Hà vừa rời khỏi, Dương Thanh liền quay sang phê bình Dương Tử Mi:

- Con à, cha cho con đi theo lão đạo trưởng học không phải để con trở thành thầy bói lừa lọc người khác đâu, nếu con còn như vậy, thì đừng lên núi nữa, mà hãy theo cha vào lớp học dự bị đi.

- Dạ.

Dương Tử Mi không muốn tranh luận nhiều với cha mình, thế nên cô cũng ngoan ngoãn dạ vâng ra về rất nghe lời, nhưng khi thấy mặt cha cô đột nhiên đen lại, ấn đường sẫm lại, lòng cô bỗng chùn xuống.

Cô cố gắng nhớ lại xem kiếp trước, thời điểm này cha cô gặp phải chuyện gì, nhưng có cố gắng thế nào cũng không thể nhớ ra được.

- Cha, hai ngày nay có phải là cha muốn ra ngoài không?

- À, ngày mai cha phải đến Cục Giáo Dục thành phố để làm chứng chỉ, sao con biết vậy?

Dương Thanh cảm thấy có chút kỳ lạ nên hỏi.

- Con xem tướng nên biết thôi.

Dương Tử Mi lo lắng nói tiếp:

- Cha, cha có thể chờ thêm hai ngày nữa rồi đi không?

- Không được, ngày mai nhất định phải đi.

- Nếu ngày mai cha đi thì sẽ có chuyện, hay là, cha nhờ người khác đi dùm đi.

Dương Tử Mi căng thẳng kéo áo cha mình khẩn nài.

- Con bé này, lúc này vừa mới phê bình, giờ lại bắt đầu rồi, thật là, ngày mai cha nhất định phải đi, con qua bên kia chơi đi.

Dương Thanh cảm thấy cô rất phiền nên khoát tay bảo cô đi chỗ khác chơi.

- Con à, đừng làm phiền cha nữa, cha con ngày mai đến đó để làm chứng chỉ chuyển từ giáo viên hợp đồng sang giáo viên biên chế. Nếu như mọi việc thuận lợi, thì cha con sẽ trở thành giáo viên hợp đồng rồi, sau này cha cũng có thể mua áo mới cho con nữa.

Bà nội cô đứng kế bên nói.

Lúc này, Dương Tử Mi mới nhớ ra, kiếp trước, cha cô cũng đến thành phố A để làm chứng chỉ, kết quả là bị xe tông gãy một chân.

Phải làm sao đây?

Cô tuyệt đối không thể để cha mình bị thương được, nhưng cô không biết làm sao để ngăn ông lại!

Xem ra, chỉ còn cách hóa giải thôi!

Cô đi vào phòng, lấy ra một miếng giấy màu vàng và chu sa, để bùa chú có thể mạnh hơn chút nữa, cô liền cắn vào ngón tay mình, sau đó dùng máu của mình và chu sa, viết bùa chú lên miếng giấy màu vàng kia, vừa viết vừa niệm chú.

Khi viết bùa, tâm phải tĩnh, phải vừa viết vừa niệm chú, đồng thời phải viết liền một mạch, nếu không thì tấm bùa kia cũng vô dụng.

Dương Tử Mi viết tổng cộng năm tờ giấy mới gọi là xong tấm bùa đó. Viết xong, nguyên khí của cô tổn hao nghiêm trọng, đầu toát mồ hôi đầm đìa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thần Toán (3)

Đương nhiên là cô không thể trực tiếp đưa bùa cho cha mình được, bởi vì ông ấy nhất định sẽ không đeo.

Cô biết, mỗi lần cha cô ra ngoài làm việc gì đó thì ông đều mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen lúc ông kết hôn. Đây cũng là bộ đồ mà ông thích nhất trước giờ, bình thường ông đều không nỡ mặc. Thế nên ngày mai nhất định ông sẽ mặc bộ đồ đó để vào thành phố.

Nghĩ vậy, nên cô liền gấp lá bùa lại rồi âm thầm nhét nó vào túi quần của ông, cầu nguyện cho ông đừng phát hiện ra lá bùa đó.

Ngày hôm sau, cha cô quả nhiên mặc bộ đồ đó lên thành phố.

Có lẽ vì tác dụng của lá bùa nên vẻ u ám trên mặt ông cũng giảm đi phần nào, vẻ mặt ông cũng có thần sắc hơn.

Ông vừa ra khỏi nhà thì Dương Hà cũng vừa đến, thấy Dương Tử Mi, Dương Hà vô cùng phấn khởi nói:

- Bé con, con quả nhiên nói như thần, con nói chú lợi lộc, hôm nay đột nhiên có hai người đến tìm chú, không biết tại sao họ lại thích cái cây Nam Mộc già trước cửa nhà chú, sau đó họ nói trả chú một ngàn đồng để mua cái cây đó, ha ha, chẳng nhờ vậy mà ta có vốn để ra ngoài làm ăn? Thật không ngờ, một gốc cây lại đáng giá đến thế.

Năm 1992, một ngàn đồng là một khoản tiền rất lớn. Lúc đó một giáo viên biên chế, lương một tháng cũng chỉ vồn vẹn ba trăm đồng thôi.

- Họ là ai vậy ạ?

Dương Tử Mi hiểu kỳ hỏi.

- Một người nhìn có vẻ rất giàu, còn người kia nhìn rất giống một thầy phong thủy, tướng số gì đó, tầm bốn năm mươi tuổi, ông ấy còn cầm theo la bàn đi vòng vòng quanh gốc cây trước cửa nhà chú nữa.

Dương Tử Mi nghe vậy, cảm thấy rất thú vị, bèn theo Dương Hà đến đó xem.

Khi đến nơi, thì thấy trước gốc cây to chừng một người ôm trước nhà Dương Hà có một người đàn ông đang đứng. Người này mặc y phục bằng lụa tơ tằm kiểu nhà Đường màu đen, tuổi tầm sáu mươi, tóc hoa râu chải bóng mượt, trên cổ còn đeo một mặt dây chuyền hình Quan Âm làm bằng cẩm thạch đen, tay đeo một chuỗi hạt cẩm thạch màu đỏ, tư thái ung dung, hòa nhã.

Người còn lại thì mặc một bộ đồ kiểu nhà Đường màu trắng, khoảng hơn bốn mươi tuổi, tóc dài chấm vai, hơi mập, trong tay đang cầm một cái la bàn và đang nói gì đó với người kia, thần thái của người này có chút kiêu căng, ngạo mạn.

Để hiểu rõ hơn lai lịch của họ, Dương Tử Mi liền nhìn chăm chú vào người lớn tuổi kia khoảng một phút, lập tức trên đỉnh đầu ông ta xuất hiện một hàng chữ:

“”

Dương Tử Mi không lạ gì với cái tên Hoắc Văn Hoa này. Sau năm 1997, ông ta nhanh chóng trở thành tỷ phú quyền lực nhất ở Hong Kong, và

chiếm vị trí thứ mười trên bảng xếp hạng những người giàu có nhất trên thế giới của Forbes. Còn ba người con trai của ông ta thì thường xuyên có scandal với các cô diễn viên. Kiếp trước khi cô bày hàng xem bói, hầu như ngày nào cũng thấy tin tức liên quan đến họ.

Một tỷ phú của tương lai, hôm nay lại đến Dương Gia thôn để mua Nam Mộc sao?

Chẳng lẽ cây Nam Mộc này là dùng để làm quan tài cho người cha sắp mất của ông ấy sao?

Cô tiếp tục nhìn sang người đàn ông đang cầm la bàn và mặc đồ trắng kia:

“

Nhiều đó thông tin đơn giản quá, vẫn chưa đủ, thế là cô lại nhìn người đó lâu hơn một chút. Đột nhiên, hàng chữ kia biến mất, thay vào đó là cảnh Hoa Thiều Quang kia bỗng nhiên bị một con chim ị trúng đầu, sau đó lại trượt chân ngã.

Cô vẫn muốn xem nhiều hơn, nhưng đầu bắt đầu choáng, cảnh tượng kia cũng dần mờ đi, trở lại với những gì đang diễn ra trước mắt.

Cô đưa tay sờ sờ lên đầu mình.

Cảnh tượng kia nghĩa là gì? Chẳng lẽ đó là điềm báo người đàn ông tên Hoa Thiều Quang kia sắp gặp chuyện sao?

Đang lúc nghĩ ngợi thì cô chợt nghe Hoa Thiều Quang la lên một cái, trên đầu ông quả nhiên có một bãi phân chim, ông vội vàng rút khăn tay từ trong túi quần ra lau nhưng không may là kế bên chân ông lại có một hòn đá, ông bất cẩn đạp trúng, trượt chân té nhào xuống đất.

Ông ấy có chút ngượng ngùng, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tư thái vốn có, mặt lại trở về với dáng vẻ kiêu ngạo thường thấy.

Dương Tử Mi rất vui!

Thì ra, cô còn có thể thấy trước được những chuyện sắp xảy ra nữa.

Thế là, cô lại nhìn sang Hoắc Văn Hoa, quả nhiên cũng có một cảnh tượng xuất hiện: Hoắc Văn Hoa đang cầm một cái điện thoại thập niên 90 nghe gì đó, mặt ông lộ ra vẻ bi thương tột độ, sau đó quỳ xuống khóc nức nở...

Cô chỉ có thể thấy được nhiều đó thì đầu cô lại choáng.

Tuy nhiên, cô cũng có thể đoán ra được là sở dĩ ông ấy khóc như thế, chắc chắn là vì nhận được tin cha ông mất.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thùng Vàng Đầu Tiên (1)

Quả nhiên, một lúc sau, chiếc điện thoại màu đen của Hoắc Văn Hoa reo lên.

Ông ta lấy điện thoại ra nghe, đột nhiên mặt ông trở nên bi thương, toàn thân run rẩy, sau đó quỳ rạp xuống đất, mặt hướng về phía Hong Kong cúi đầu lạy ba lạy, nước mắt dàn dụa.

Thấy Hoắc Văn Hoa bi thương như vậy, Dương Tử Mi lại chợt nhớ đến cảnh nhà tan cửa nát của nhà mình, trong lòng cô bất giác cũng vô cùng bi thương, nước mắt cũng theo đó mà trào ra.

- Bé con à, sao con lại khóc vậy?

Dương Hà thấy cô khi không lại khóc như vậy mới hiểu kỳ hỏi.

Dương Tử Mi giơ tay lau nước mắt nói:

- Con thấy ông Hoắc kia buồn vì mất cha nên con cũng khóc theo.

- Ông Hoắc? Sao con biết ông ấy họ Hoắc? Con quen ông ấy sao?

Dương Hà kinh ngạc hỏi.

Giọng của anh ta rất lớn nên Hoa Thiệu Quang và Hoắc Văn Hoa đứng gần đó cũng nghe thấy.

Hoắc Văn Hoa đứng dậy, lau lau nước mắt, sau đó nhìn Dương Tử Mi về nghi hoặc.

Từ khi đến đây, ông chưa từng nói ra thân phận của mình, lại càng không ai biết cha ông vừa mới mất.

Cô bé này sao lại biết được cơ chứ?

Ông ta cứ nhìn Dương Tử Mi chăm chăm, và phát hiện Dương Tử Mi có gì đó rất đặc biệt. Đôi mắt to đen láy kia của cô hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ hiện tại của cô. Đôi mắt ấy như đôi mắt của một người trưởng thành, từng trải, đôi mắt đã trải qua rất nhiều biến cố trong cuộc đời. Ngoài ra, trên trán cô còn có một vết bớt màu đỏ, vết bớt này càng khiến cho gương mặt nhỏ bé của cô dễ thương và lạnh lợi hơn. Da cô thì trắng như sứ, cứ như muốn phát sáng vậy.

Mấy chục năm nay, Hoắc Văn Hoa đã gặp qua rất nhiều người, nhưng trước giờ vẫn chưa từng gặp đứa bé nào như Dương Tử Mi cả.

- Cô bé, con đến đây!

Hoắc Văn Hoa giơ tay vẫy vẫy Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chạy lại và ngược mặt nhìn Hoắc Văn Hoa, sau đó cất giọng non nớt nói:

- Ông Hoắc, xin chào, ông gọi con có việc gì ạ?

- Cô bé, sao con biết ta họ Hoắc?

Thấy Dương Tử Mi dạn dĩ, không rụt rè như các cô bé vùng nông thôn khác, Hoắc Văn Hoa càng hiếu kỳ hơn.

- Con bóí ra đấy.

Dương Tử Mi cười nói.

Dương Hà lúc này nói xen vào:

- Ông đừng thấy nó còn nhỏ mà xem thường, nó là đệ tử của lão thần tiên trên núi đấy, xem bói đúng lắm.

- Ô? Còn nhỏ vậy đã học Dịch Học rồi sao? Thật hiếm thấy.

Tiếp đến Hoắc Văn Hoa quay sang hỏi Hoa Thiều Quang:

- Hoa đại sư, có thể bói ra họ tên của một người, có phải là một chuyện rất khó đúng không?

Hoa Thiều Quang nhìn Dương Tử Mi một cái.

Ông ta cũng phát hiện Dương Tử Mi có gì đó rất khác biệt, nhưng, ông không tin là một đứa trẻ còn nhỏ như vậy đã có thể am hiểu Huyền Học đến vậy, lại càng không thể bói ra được họ tên của một người xa lạ, một chuyện mà ngay cả bản thân ông ta cũng không thể làm được. Nghĩ vậy, nên Hoa Thiều Quang đáp:

- Chắc là cô bé từng thấy ông trên ti vi thôi.

Vào năm 1992, tài sản của Hoắc Văn Hoa vẫn chưa nhiều lắm, chỉ có ba mươi triệu nhân dân tệ thôi, cơ hội lên ti vi cũng rất ít, nên một cô bé nhỏ như vậy không thể nào biết ông qua ti vi được.

Nhưng, vì tôn trọng Hoa Thiều Quang nên Hoắc Văn Hoa cũng không nói gì thêm, ông chỉ tiếp tục hỏi Dương Tử Mi:

- Vậy con có thể bói ra được những thông tin khác của ông không?

Dương Tử Mi khẽ gật đầu nói:

- Ông đến từ Hong Kong và đang tìm nơi có phong thủy tốt để an táng cha ông.

Nghe cô nói vậy, Hoắc Văn Hoa hoàn toàn bị sốc.

Ông cùng Hoa Thiều Quang đến đây, đúng là đang cần tìm một nơi có phong thủy tốt ở quê nhà để an táng cha mình, ông mong có thể hoàn thành tâm nguyện của cha mình là được yên nghỉ ở quê cha đất tổ.

Khi đi ngang qua Dương Gia thôn, ông phát hiện ở đây có một gốc Kim Tì Nam Mộc, vốn là một loại gỗ tốt để làm quan tài, thế nên ông mới vào thôn và muốn mua cây Nam Mộc đó.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thùng Vàng Đầu Tiên (2)

Nghe Dương Tử Mi nói vậy, Hoa Thiều Quang cũng bắt đầu thấy nghi hoặc.

Ông ta nhìn cô dò xét, cứ như muốn tìm gì đó trên mặt cô. Nhưng sau đó ông ta phát hiện cho dù mình có cố gắng thế nào đi nữa thì hình như cũng không bao giờ nhìn thấy được gương mặt thật của cô.

Trước giờ, ông ta cũng chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như bây giờ!

Chẳng lẽ, cô bé này là kỳ tài Tướng Thuật bẩm sinh sao? Thế nên, sắc tướng mới kỳ lạ, mơ hồ như vậy?

- Cô bé, con có thể cho ta biết ngày sinh nhật của con không?

Hoa Thiều Quang hỏi.

- Để tôi cho ông biết.

Dương Hà nhanh nhẩu báo sinh thần bát tự của Dương Tử Mi cho Hoa Thiều Quang biết.

Hoa Thiều Quang nghe xong, liền giơ tay bấm bấm, nhưng ông ta phát hiện đầu mình như có ai nhét bã đậu vào, không còn minh mẫn như xưa nữa, thế nên càng không thể bói ra được gì.

Ông ta vội vàng dừng lại, không bói nữa, nhằm tránh tổn hao nguyên khí của mình.

Không thể bói ra được quá khứ, cũng không thể nhìn thấy được tương lai, ngay cả sắc tướng cũng không thể nhìn rõ, xem ra, vận mạng của cô bé này vô cùng kỳ lạ đây!

Là một người am hiểu, nghiên cứu sâu về Dịch Học, Hoa Thiều Quang biết, trên đời này chuyện kỳ lạ nào cũng có.

Nếu một cô bé đặc biệt lại thông minh lanh lợi như vậy có thể làm đệ tử của ông thì danh tiếng của ông chẳng phải càng vang xa hơn sao?

Hoa Thiều Quang được nhiều người ở Hong Kong, thậm chí là ở cả Đông Nam Á hết mực sùng bái. Bình thường, có không ít người muốn nhận ông ta làm sư phụ nhưng đều bị ông ta từ chối. Không phải vì ông không muốn nhận đồ đệ, mà là ông cho rằng những người đó không đủ tư cách làm đệ tử của mình, ông không muốn họ hủy hoại danh tiếng của mình.

Thế là, ông liền dỡ bỏ vẻ kiêu ngạo thường thấy của mình, cúi người hỏi Dương Tử Mi:

- Cô bé, con có muốn làm đệ tử của ông không, muốn theo ông đến Hong Kong không?

Dương Tử Mi nghe ông ta nói vậy, tròn mắt nhìn ông.

Năm 1992, Hong Kong vô cùng phát triển. Tốc độ phát triển của Hong Kong không có nơi nào ở Trung Quốc có thể sánh bằng. Thời đó, những người ở Trung Quốc, đặc biệt là những người ở vùng nông thôn đều xem Hong Kong như là thiên đường hạ giới vậy.

- Bé con à, con mau nhận lời đi, đến lúc đó chú cũng có thể được thơm lây rồi.

Dương Hà vội vã lay lay Dương Tử Mi đang ngẩn người đứng đó, sau đó nói tiếp:

- Cha mẹ con nhất định sẽ đồng ý thôi, đến Hong Kong, cơ hội tốt thế cơ mà.

Nhưng Dương Tử Mi lại lắc đầu. Một khi nạn kiếp nhà cô chưa được hóa giải thì cô nhất quyết không bao giờ rời xa người thân của mình.

Cô phải bảo vệ họ chứ không phải chỉ tìm niềm vui riêng cho bản thân mình!

- Không chịu sao?

Hoa Thiều Quang thấy Dương Tử Mi từ chối, nên vô cùng bất ngờ.

- Dạ, cha mẹ con ở đây, con không muốn xa nhà, cảm ơn lòng tốt của Hoa đại sư.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn Hoa Thiều Quang một hồi lâu, cô đột nhiên thấy cảnh họa sát thân của ông ta một năm sau đó, cô liền nhắc ông:

- Hoa đại sư, một năm sau ông sẽ gặp họa sát thân, ông nhớ chú ý tránh nạn kiếp đó nhé.

Tuy Hoa Thiều Quang cho rằng cô là kỳ tài nhưng khi nghe những lời này ông ta cảm thấy rất buồn cười.

Một cô bé còn nhỏ như vậy lại dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt một đại sư Dịch Học nổi tiếng như ông sao, vậy thì mặt mũi ông để ở đâu đây?

Nghĩ thế nên Hoa Thiều Quang lạnh lùng ừ một tiếng qua loa, sau đó chẳng thèm ngó ngang gì đến Dương Tử Mi nữa.

Hoắc Văn Hoa đứng cạnh bên nhìn, càng nhìn ông càng cảm thấy Dương Tử Mi rất khác thường. Những lời cô nói hoàn toàn không giống như lời của một đứa bé chỉ mới năm tuổi. Từng câu, từng chữ cô nói ra đều rất người lớn.

Dương Hà thấy Dương Tử Mi từ chối một cơ hội tốt như vậy liền mắng cô ngốc.

- Chú à, con có suy nghĩ của riêng con, chú đừng nói gì nữa.

Thấy Dương Hà cứ lầm bầm hoài, Dương Tử Mi bực bội nói.

Dương Hà thấy Dương Tử Mi trừng mắt nhìn mình như vậy, lập tức cảm giác như có ma lực gì đó rất kỳ lạ, thế nên cũng nhanh chóng im miệng không nói nữa.

Cô không phải là con anh, nên anh cũng không có quyền can thiệp.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thùng Vàng Đầu Tiên (3)

- Ông Hoắc, không biết ông còn muốn mua gốc cây này của tôi không?

Dương Hà đang muốn mau mau nhận được tiền để mấy ngày sau còn có ít vốn đến Thâm Quyển làm ăn nên cũng vội hỏi Hoắc Văn Hoa.

- Đương nhiên là mua rồi, nếu anh chịu giá thì tôi sẽ trả tiền cho anh trước, sau đó cho người đến đón cây.

Hoắc Văn Hoa nhìn cây Nam Mộc trước mặt, lại nhớ đến cha mình, trên mặt đầy vẻ bi thương.

- Khoan đã!

Dương Tử Mi nói với Dương Hà:

- Chú à, đây là Kim Ti Nam Mộc, là một loại gỗ rất quý, từ xưa đến nay nó là loại gỗ dùng cho hoàng gia thôi, cũng là một loại gỗ làm quan tài rất tốt, thế nên nếu chỉ có một ngàn thì ít quá.

Dương Hà sợ lời của Dương Tử Mi nói sẽ dọa Thần Tài chạy mất nên liền kéo tay cô nói nhỏ:

- Bé con à, con đang nói lung tung gì vậy? Một ngàn đồng không ít đâu, bình thường một gốc cây chỉ bán được có mấy chục đồng thôi. Chú con phải dựa vào nó để kiếm chút vốn làm ăn đấy!

- Chú à, chú tin con đi, gốc cây này ít nhất cũng hơn mười ngàn.

Thật ra, Dương Tử Mi cũng không rõ một gốc Kim Ti Nam Mộc đáng giá bao nhiêu tiền, cô chỉ nhớ kiếp trước, từng có người nói là Kim Ti Nam Mộc là một loại gỗ quý, giá trị của nó tương đương với vàng.

Gốc cây lâu năm này, ít ra cũng hơn một trăm tuổi, nếu dùng vật giá của năm 92 để tính thì cũng tầm hơn mười ngàn.

Dương Hà nghe xong, cảm thấy rất bối rối và sợ. Dương Hà thấy Dương Tử Mi quả là cô bé mạnh miệng. Thời đó, một căn nhà lâu ở vùng nông thôn cũng chỉ hơn mười ngàn thôi, thậm chí mười ngàn còn có thể mua được một căn nhà một trăm mét vuông ở thành phố.

Một gốc cây như vậy làm sao mà trị giá hơn mười ngàn được chứ?

Hoắc Văn Hoa và Hoa Thiều Quang nghe Dương Tử Mi nói thế liền đưa mắt nhìn nhau.

Kim Ti Nam Mộc là một loại gỗ rất quý hiếm, chất gỗ cứng, đẹp, hơn nữa lại rất ít trên thị trường. Thế nên có thể tìm được loại cây này ở đây quả nhiên là một kỳ tích. Hoắc Văn Hoa là người làm ăn, thấy Dương Hà không hiểu giá trị của cây nên ra giá một ngàn để còn để đức lại cho con cháu.

Nhưng không ngờ lại bị một đứa trẻ mới mấy tuổi phát hiện giá trị thật sự của gốc cây này.

- Ông Hoắc, nếu ông muốn làm quan tài tốt cho cha mình, thì gốc cây này là thích hợp nhất, sau đó ông có thể tìm một nơi có phong thủy tốt, tàng phong tụ khí để an táng cho cha ông, có vậy, nhất định sau này cả nhà ông sẽ được giàu sang, phú quý. Không chừng sau này ông còn có thể trở thành tỷ phú hàng đầu thế giới nữa. Cho nên, nếu giá ông đưa ra không đến mười lăm ngàn thì chúng tôi cũng không bán gốc cây này cho ông đâu.

Dương Tử Mi bài bản nói.

- Con biết xem phong thủy sao?

Hai mắt Hoắc Văn Hoa sáng lên. Mấy ngày nay, ông và Hoa Thiều Quang đã đi khắp nơi nhưng mãi vẫn không tìm được một nơi thích hợp.

- Ừm, sư phụ con nói con có mắt phong thủy bẩm sinh.

Dương Tử Mi gật đầu đáp. Bây giờ cô chỉ mới năm tuổi, gia cảnh gia đình nghèo khó vậy cô cũng không biết làm sao để giúp, giờ thấy Hoắc Văn Hoa, đương nhiên là cô không thể bỏ qua cơ hội tốt này rồi. Tuy nhiên, Hoắc Văn Hoa có Hoa Thiều Quang đi theo, cô biết mình hiện còn nhỏ, nói gì người ta cũng sẽ không tin nên cô mới cố ý khoe tài năng đặc biệt của mình, có vậy Hoắc Văn Hoa mới có thể nhờ cô giúp ông ta xem phong thủy.

- Mắt phong thủy bẩm sinh sao? Hừ!

Hoa Thiều Quang đứng kế bên nghe cô nói xong liền lạnh lùng hừ lên một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Mới mấy tuổi đầu đã biết nói dối rồi, sau này nhiều lắm cũng chỉ là thầy bói gian dối thôi.

Kiếp trước vì bị nhiều người mắng là thầy bói gian dối nên khi nghe đến mấy chữ thầy bói gian dối này trong lòng Dương Tử Mi cảm thấy rất không thoải mái.

- Trời ơi, bé con à, con đừng làm mất hòa khí chứ, chú phải bán gốc cây này đây, ông Hoắc à, ông thấy sao?

Dương Hà thấy Hoắc Văn Hoa và Hoa Thiều Quang bắt đầu chuyển sang đề tài khác, lo là ảnh hưởng đến chuyện mua bán Nam Mộc của mình

nên vội nói xen vào.

Hoắc Văn Hoa nhìn Dương Hà gật đầu nói:

- Được, mười lăm ngàn.

- Mười... lăm... ngàn?

Dương Hà cảm giác lưỡi mình như bị lúu lại. Lúc này Dương Hà còn đang định nói là một ngàn nữa.

- Thật... sao?

- Nếu như anh còn không chịu giá đó thì chúng ta có thể thương lượng tiếp.

Hoắc Văn Hoa nói.

- Được rồi, tôi chịu giá đó.

Dương Hà sợ Hoắc Văn Hoa đổi ý nên vội vàng gật đầu đồng ý.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thùng Vàng Đầu Tiên (4)

Hoắc Văn Hoa lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, một lúc sau, một người trẻ tuổi, dáng người cao to, mặc áo sơ mi trắng, tóc tai gọn gàng mang theo một túi xách màu đen đến.

Hoắc Văn Hoa ra hiệu cho người trẻ tuổi đó đưa mười lăm ngàn cho Dương Hà.

Khi thấy một số tiền lớn như vậy đang nằm trên tay mình, tay của Dương Hà run run.

Trước giờ Dương Hà chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy!

Một tháng, nhiều nhất Dương Hà cũng chỉ kiếm được hơn một trăm đồng. Mười lăm ngàn này Dương Hà phải làm bao lâu mới kiếm được chứ. Nhưng bây giờ, số tiền lớn như vậy quả thật đang ở trong tay Dương Hà.

Dương Hà cẩn thận đếm từng tờ từng tờ một, vừa đếm vừa xem là tiền thật hay giả nữa. Đếm xong, mới phẩn khởi quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Bé con à, con là ngôi sao may mắn của chú, chú sẽ chia cho con một ít.

Dương Tử Mi cười cười đồng ý. Hiện tại, gia đình cô đang rất cần tiền, về lý mà nói thì Dương Hà phải cho cô một ít gọi là cảm ơn.

Dương Hà rút ra tờ một trăm đồng định đưa cho Dương Tử Mi, nhưng sau lại nghĩ chỉ có một trăm đồng thôi thì khó coi quá. Nếu không nhờ có Dương Tử Mi giúp thì anh cũng chỉ kiếm được có một ngàn thôi, thế nên ít ra anh cũng phải cho Dương Tử Mi một ngàn mới đúng. Nhưng vì Dương Tử Mi còn nhỏ, sợ đưa nhiều tiền vậy cho cô cô sẽ làm mất thế nên Dương Hà mới quay sang Dương Tử Mi nói:

- Bé con à, chú sẽ cho con một ngàn để cảm ơn con, nhưng chú sẽ đưa số tiền này cho cha mẹ con, để con không làm mất nó, hi hi.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu đồng ý. Nhà cô hiện đang cần dời mộ, lại phải xây vách ngăn, mấy chuyện này đều cần đến tiền. Tuy nhiên, cô cũng không tham lam, dù gì thì cây cũng là của Dương Hà, cô chỉ là đứng ra giúp chú mình thôi, thế nên một ngàn cũng đủ rồi.

Thấy cô không chút động lòng tham với từng xấp tiền trước mặt kia, Hoắc Văn Hoa càng thích cô hơn. Ông nghĩ, cô còn nhỏ như vậy mà đã biết lễ nghĩa, không tham lam nên càng cảm thấy cô là một cô bé phi thường, chắc chắn là có mắt phong thủy bẩm sinh.

- Cô bé à, con nói con có mắt phong thủy bẩm sinh, vậy con có thể giúp ông tìm long huyết không?

- Được chứ ạ, nhưng không phải xem miễn phí đâu.

Dương Tử Mi thẳng thắn nói.

- Ha ha, đương nhiên rồi. Nếu như con có thể giúp ông tìm được một nơi phong thủy tốt thì ông nhất định sẽ hậu tạ xứng đáng.

Hoắc Văn Hoa cười lớn.

Hoa Thiều Quang bên cạnh nghe vậy liền chau mày lại, vẻ mặt không vui.

Hoắc Văn Hoa là người làm ăn lâu năm nên giao tiếp, hành xử vô cùng khôn khéo. Nhưng lúc này, vì quá vội vàng nên ông quên mất là Hoa Thiều Quang đang ở bên cạnh. Giờ thấy Hoa Thiều Quang không vui nên liền quay sang nói:

- Hoa đại sư, cô bé này rất quen thuộc địa hình ở đây, nếu cô bé có thể giúp thì chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức và thời gian. Cô bé chọn chỗ xong, tôi cũng phải nhờ đại sư kiểm tra lại tôi mới yên tâm được.

Nghe Hoắc Văn Hoa nói vậy, Hoa Thiều Quang mới không mặt nhăn mày nhó như lúc này nữa. Ông không tin là một đứa trẻ mới năm tuổi đầu lại có mắt phong thủy bẩm sinh. Nếu đúng là có thật, thì tuổi còn nhỏ như vậy thì cũng hiểu được bao nhiêu chứ?

- Thế này đi, tôi tìm phần tôi, con bé tìm phần của con bé, xem ai có thể tìm được một nơi phong thủy tốt hơn.

Hoa Thiều Quang sau đó nói giọng khinh khi:

- Chẳng qua chỉ là một thầy bói gian dối thôi.

Hoắc Văn Hoa bảo người thanh niên trẻ tuổi tên Lôi Chính vừa đến lúc này đi theo Dương Tử Mi, còn ông thì phải lo việc đốn cây làm quan tài để còn kịp chuyển về Hong Kong.

Đến chiều, Hoa Thiều Quang báo qua là đã tìm được nơi có phong thủy tốt.

Nghe xong, Dương Tử Mi cùng Hoắc Văn Hoa vội chạy đến xem. Dương Tử Mi đã đi hết mấy ngọn núi mà cũng không tìm thấy được một nơi có khí tốt, thế nên cô rất muốn xem nơi mà Hoa Thiều Quang tìm được.

Nơi mà Hoa Thiều Quang tìm thấy quả nhiên rất hợp với bố cục phong thủy.

Một nơi có phong thủy tốt, không những là một nơi đáp ứng được yêu cầu “Tứ Tượng Tất Bị” mà còn phải là nơi có đầy đủ các yếu tố như long, an sa, minh đường, thủy khẩu, lập hướng... những yếu tố này cũng chính là long, huyệt, sa, thủy, hướng mà các nhà phong thủy thường nói đến. Đất phong thủy tốt yêu cầu hướng bắc phải có các dãy núi kéo dài bất tận, hướng nam phải có các sườn đồi mấp mô xa gần kết hợp với nhau, hai bên trái phải phải có núi bao quanh bảo vệ, ở giữa thì nơi để an táng và cảnh vật trước mặt phải hài hòa, rõ ràng, địa thế bằng phẳng, rộng rãi đồng thời phải có sông suối uốn lượn xung quanh.

Nơi mà Hoa Thiều Quang chọn hoàn toàn phù hợp với tất cả những yếu tố này.

Thấy một nơi như vậy, người cũng có chút am hiểu về phong thủy như Hoắc Văn Hoa cũng vô cùng hài lòng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tìm Long Huyết (1)

Dương Tử Mi nhìn chăm chú vào huyết vị mà Hoa Thiều Quang tìm được, cô phát hiện trên huyết vị có một luồng khí màu xám bay lờn vờn xung quanh chứ không phải là luồng khí trắng tượng trưng cho sự may mắn. Có lẽ đó là luồng khí thái cực hòa trộn giữa khí âm và khí dương nên mới có màu xám như thế.

Dương Tử Mi tiến lại gần hơn một chút, cô cảm thấy có âm sát khí tỏa ra liên vệt vàng lù lù lại.

Nơi này nếu chỉ nhìn địa hình bên ngoài thì quả đúng là một huyết vị tốt nhưng tại sao lại có âm sát khí lờn vờn như vậy được?

Cô nhìn xung quanh và phát hiện ngọn núi đối diện có một chóp núi nhỏ nhô lên, tạo thành hình cung tên đâm thẳng vào huyết vị.

Sa có nghĩa là núi xung quanh huyết vị.

Quan niệm phong thủy cho rằng: sơn hậu nhân phì, sơn sấu nhân cơ, sơn thanh nhân quý, sơn phá nhân bi, sơn quy nhân tụ, sơn tẩu nhân ly, sơn trường nhân dũng, sơn thúc nhân đề, sơn minh nhân đạt, sơn ám nhân mê, sơn thuận nhân hiếu, sơn nghịch nhân tư. Dáng núi thay đổi khôn lường, nhìn từ các góc độ khác nhau sẽ có những hình dáng khác nhau. Dáng núi thế nào, đẹp hay xấu, sáng hay tối đều tùy thuộc vào huyết điểm. Huyết điểm chọn tốt sẽ khiến núi xa thành gần, núi cao thành thấp, núi xấu thành núi đẹp, núi dữ hóa núi lành... Dáng núi muôn hình vạn trạng, chỉ cần đứng

ở những vị trí khác nhau một chút thôi sẽ thấy núi khác nhau. Núi và nước tương liên với nhau, hỗ trợ, bổ sung cho nhau. Bao huyệt sơn có liên quan đến nguyên thần thủy, long hổ sơn có liên quan đến hoài trung thủy, cận án sơn liên quan đến trung đường thủy, ngoại triều sơn liên quan đến ngoại long thủy. Hai bên huyệt là thị sơn, có tác dụng chặn những luồng gió xấu. Còn các núi bao quanh phía sau là vệ sơn, bên ngoài chặn gió, bên trong tụ khí. Núi bao quanh trước huyệt vị là nghênh sơn, còn núi ngay đối diện huyệt vị gọi là triều sơn. Nước đến từ bên trái thì núi phải bên phải và ngược lại.

Chóp núi nhỏ như vậy quả nhiên không dễ dàng phát hiện. Nếu như Dương Tử Mi không có mắt phong thủy mà chỉ dựa vào những kiến thức phong thủy thông thường kia thì chắc chắn cô cũng sẽ cho đây là một huyệt vị tốt.

- Cô bé, thấy nơi này thế nào?

Hoa Thiều Quang đặc ý hỏi.

Hoa Thiều Quang cảm thấy mình rất may mắn vì không cần tốn nhiều công sức là đã có thể tìm ra được một huyệt vị tốt như thế này. Cho dù là từ góc độ nào đi nữa cũng có thể nói là hoàn mỹ.

- Hoa đại sư, không biết ông có để ý đến chóp núi nhỏ kia không?

Dương Tử Mi cười cười và giơ tay chỉ vào chóp núi đối diện.

Hoa Thiều Quang nhìn theo hướng tay cô chỉ và phát hiện một chóp núi hơi nghiêng ở phía xa, mặt ông biến sắc, sau đó vội vã dùng la bàn đi quanh huyệt vị rất lâu, cuối cùng ông xụ mặt xuống, ngại ngùng nói với Hoắc Văn Hoa:

- Ông Hoắc, suýt nữa là tôi sai rồi!

Hoắc Văn Hoa vẫn không hiểu chuyện gì, nhưng sau khi hỏi lại thì mặt ông cũng biến sắc.

- Cô bé, ông... phục rồi!

Hoa Thiều Quang khó khăn lắm mới nói với Dương Tử Mi:

- Ông đường đường là một đại sư Dịch Học và tự hào là đã sống nhờ vào Dịch Học mấy chục năm nay, nhưng cuối cùng lại không tỉ mỉ, kỹ càng, cẩn thận như một cô bé như con. Sau này, ông sẽ không xem phong thủy dùm ai nữa cả, để tránh làm hại người ta.

Là một vị đại sư danh tiếng, biết sai nhận sai, quả là rất hiếm thấy.

Dương Tử Mi thấy vậy, cũng không tỏ vẻ đắc ý gì, cô chỉ nhẹ nhàng nói:

- Ai cũng có lúc sai sót mà, Hoa đại sư không cần phải tự trách mình như vậy. Nhưng mà, sau này mong ông đừng tùy tiện nói người khác là thầy bói gian dối nữa.

Hoa Thiều Quang nghe xong vô cùng bối rối và ngượng ngùng, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Dương Tử Mi có thể nhìn thấy được nhược điểm của huyệt vị mà Hoa Thiều Quang tìm được khiến Hoắc Văn Hoa hoàn toàn tin là cô có mắt phong thủy bẩm sinh. Thế nên, Hoắc Văn Hoa nhìn Dương Tử Mi, kỳ vọng hỏi:

- Đại sư nhỏ, không biết đại sư có giúp ta tìm được huyệt vị tốt chưa?

Hoắc Văn Hoa đột nhiên chuyển sang gọi Dương Tử Mi là đại sư nhỏ, khiến cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng cô cũng thấy vui vì mình đã có chút thành tựu.

Ha ha, thật không ngờ cũng có ngày cô được gọi là đại sư chứ không phải là thầy bói gian dối!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tìm Long Huyệt (2)

Lúc Dương Tử Mi quan sát các dãy núi xung quanh thì phát hiện phía bên phải có một mảnh đất được một luồng khí màu vàng nhạt như sương sớm bao quanh. Cô nhìn kỹ một lần nữa thì phát hiện phía sau mảnh đất đó là một dãy núi trùng điệp với hình dáng vuông vức, đó chính là Thương Khố Sơn, rất tốt cho những người làm ăn và kinh doanh, buôn bán.

Hoắc gia là nhà kinh doanh nên huyệt vị kia rất thích hợp với họ. Huyệt vị đó có thể giúp cho việc kinh doanh của họ được thuận lợi, hanh thông hơn, giúp Hoắc Văn Hoa trở thành tỷ phú nổi tiếng sau này, ngoài ra còn có thể che chở cho các thế hệ sau.

Dương Tử Mi dẫn Hắc Văn Hoa và Hoa Thiều Quang đến nơi đó.

Hoa Thiều Quang cầm la bàn đi vòng quanh nơi đó mười mấy vòng, cuối cùng mới bái phục nhìn Dương Tử Mi nói:

- Nơi này, quả nhiên thích hợp nhất!

Hoắc Văn Hoa nghe xong vô cùng vui mừng hỏi:

- Có thật không?

Hoa Thiều Quang gật đầu đáp:

- Nơi này là Thương Khố Sơn, có lợi cho người làm ăn, cô bé nói rất đúng.

- Tốt quá rồi, cảm ơn đại sư nhỏ, cảm ơn đại sư nhỏ!

Hoắc Văn Hoa xúc động đến nỗi bế Dương Tử Mi lên xoay liên mấy vòng.

Cha của Hoắc Văn Hoa đã từ trần, nếu như không tìm được huyết vị thích hợp thì chắc chắn Hoắc Văn Hoa sẽ rất lo lắng.

Bây giờ, Dương Tử Mi đã giúp Hoắc Văn Hoa giải quyết vấn đề nan giải trước mắt nên ông đã có thể quay về Hong Kong để chu toàn hậu sự cho cha mình.

- Lôi Chinh, chút nữa hãy về chung với đại sư nhỏ và gửi một trăm ngàn cho gia đình họ để cảm ơn.

Hoắc Văn Hoa dặn dò Lôi Chinh.

Một trăm ngàn?

Dương Tử Mi không ngờ là Hoắc Văn Hoa hào phóng như thế, cho cô cả một trăm ngàn. Cô vốn nghĩ Hoắc Văn Hoa nhiều nhất cũng chỉ cho cô một ngàn thôi.

Cô không biết, Hoắc Văn Hoa đã bỏ ra hai trăm ngàn để mời Hoa Thiều Quang đến giúp, thế nên ông cho cô một trăm ngàn so ra cũng không đáng là bao.

Lôi Chinh đưa túi tiền cho Dương Bách, Dương Bách run run đưa tay nhận lấy, suýt chút nữa là ngã xuống ghế.

- Đây là... tiền thật?

Hơn sáu mươi năm qua, Dương Bách chưa từng thấy qua nhiều tiền như thế.

- Dương lão gia, đây là tiền vừa mới rút ra từ ngân hàng, nên chắc chắn là tiền thật rồi.

Lôi Chinh cười nói.

- Sao lại cho tôi nhiều tiền thế?

- Bé Tử Mi đã giúp ông Hoắc một việc rất quan trọng, đây là tiền công ông Hoắc trả cho cô bé, ông hãy nhận lấy.

Lôi Chinh quay sang nhìn Dương Tử Mi đang chơi đùa cùng em gái mình bên cạnh nói.

- Giúp... gì chứ? Các người không phải muốn mua cháu nội của tôi chứ?

Dương Bá vừa nói vừa đưa túi tiền ra, sau đó lắc đầu nói tiếp:

- Tôi tuy nghèo nhưng không phải hạng người đem con cháu mình ra bán.

- Ha ha, không phải đâu, bé Tử Mi đã giúp ông Hoắc tìm được một huyết vị tốt, ông Hoắc muốn cảm ơn cô bé nên mới cho tiền thôi.

Lôi Chinh cười nói tiếp:

- Dương lão gia, ông có một đứa cháu rất giỏi đấy, hãy thương yêu cô bé hơn!

Dương Bách vô cùng kinh ngạc, sau đó quay sang nhìn đứa cháu gái mà trước giờ ông đều nghĩ là đồ vô dụng kia của mình.

Trước đó, Dương Hà cũng đem đến đưa cho ông một ngàn, nói là để cảm ơn Dương Tử Mi đã giúp bán được cây Nam Mộc với giá cao. Lúc đó

ông đã kinh ngạc lắm rồi, giờ lại có thêm một trăm ngàn nữa, một số tiền lớn đến kinh ngạc!

Đứa cháu này sao đột nhiên lại trở thành phúc tinh vậy?

- Cha ơi, bé con ơi, không xong rồi!

Dương Hà hốt hải chạy vào nhà nói:

- Đại Lý Đầu vừa nhận được điện thoại từ huyện thành nói là anh hai bị xe tông, hiện đang trong bệnh viện.

Dương Tử Mi nghe xong, cô giật bắn người, tim đập thình thịch!

Không phải là cô đã để bùa hộ thân vào túi quần của cha rồi sao? Sao cha cô vẫn không tránh khỏi tai nạn đó?

Dương Bách vẫn chưa hết kinh ngạc vì nhận được quá nhiều tiền thì lại bị tin đó làm chấn động.

Hoàng Tú Lệ đang múc nước ngoài giếng nghe xong giật mình, lão đảo, nếu như Lôi Chinh không đỡ kịp thì có lẽ đã rơi xuống giếng rồi.

- Ông nội, bà nội, mẹ, mọi người đừng lo lắng quá, cha chỉ bị xe tông gãy chân thôi.

Dương Tử Mi nhớ đến chuyện xảy ra kiếp trước nên vội an ủi mọi người.

- Đúng, đúng, đúng, lúc này Đại Lý Đầu cũng nói anh hai chỉ bị tông gãy chân, không nguy hiểm đến tính mạng.

Dương Hà nhìn Dương Tử Mi vẻ sùng bái nói:

- Bé con giỏi quá, chuyện vậy cũng có thể đoán ra được!

Tuy chỉ bị gãy chân nhưng người thân cũng vô cùng đau lòng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Mua Đất (1)

Ông nội, bà nội cô đã lớn tuổi nên cũng không tiện chăm sóc cha cô, em gái cô thì đang còn bú sữa nên mẹ cô cũng không cách nào rời khỏi nhà được. May là Dương Hà, chú cô, trước nay tình cảm cũng rất tốt với anh trai mình hơn nữa lần này nhờ Dương Tử Mi nên Dương Hà mới có thể kiếm được nhiều tiền vậy, thế nên Dương Hà cũng chủ động vào viện chăm sóc Dương Thanh.

Dương Tử Mi cũng muốn đi theo. Ban đầu, mọi người đều phản đối nói là cô còn quá nhỏ, trong thành phố thì người đông xe đông, sợ cô gặp nguy hiểm, nhưng cuối cùng vì cô kiên quyết đi theo nên cũng đành để Dương Hà dẫn cô theo.

Đến bệnh viện, thấy cha mình tiều tụy nằm trên giường bệnh, chân đang bó bột, Dương Tử Mi vô cùng đau lòng.

- Sao lại dẫn con bé tới đây?

Dương Thanh thấy cô liền trách móc hỏi.

- Anh hai à, anh đừng xem bé con là con nít nữa, nó giỏi lắm đấy. Hôm nay, nó giúp em kiếm được hơn mười ngàn, ngoài ra còn kiếm được cho cả nhà anh một trăm ngàn nữa đấy.

Dương Hà nghe Dương Thanh nói thế vội vã kể “chiến tích” của Dương Tử Mi cho anh mình nghe.

- Dương Hà, em đang đùa đúng không? Một trăm ngàn? Từ trên trời rơi xuống chắc?

Thấy anh mình còn nghi hoặc, Dương Hà bèn kể hết mọi việc diễn ra ở nhà cho Dương Thanh nghe.

Dương Thanh nghe xong liền kinh ngạc nhìn sang Dương Tử Mi.

Dương Thanh không ngờ là hàng ngày cô theo lão đạo trưởng lên núi học mấy thứ mê tín đó lại có thể kiếm được tiền.

Hôm nay, khi đến làm thủ tục chuyển đổi chứng chỉ ở Cục Giáo Dục, cũng vì ông không chuẩn bị sẵn bao lì xì nên đã bị nhân viên trong cục từ chối không cho làm. Do tâm trạng không tốt nên mới bất cẩn bị xe tông gãy chân.

Chiếc xe đó tông người xong bỏ chạy, thế nên ông đang lo không có tiền trả viện phí.

- Cha à, cái quần hôm nay cha mặc đâu rồi?

Dương Tử Mi thấy cha mình đang mặc đồ bệnh nhân, cô liền nhớ đến lá bùa kia nên liền lên tiếng hỏi.

- Hồi sáng lúc ngồi xe, không biết sao quần bị vướng đinh rách, nên lúc xuống xe cha đành phải mua một cái quần mới để thay.

Dương Thanh tiếc rẻ trả lời. Đó là chiếc quần mà ông thích nhất và trân trọng nhất, bởi vì đó là chiếc quần mà ông đã mặc khi kết hôn, ngoài ra đó cũng là chiếc quần tốt nhất mà ông có.

Chả trách cha không tránh được tai nạn này, thì ra là không mang bùa theo bên mình.

- Anh hai à, bây giờ nhà cũng có tiền rồi, anh hãy yên tâm ở đây đi, chờ khi nào chân lành chút rồi về, để tránh sau này không để lại di chứng gì. Giờ em dẫn bé con đi vòng vòng một chút.

- Cẩn thận đó, đừng để con bé lạc mất nhé.

- Trời ơi, em còn sợ người đi lạc là em chứ không phải bé con thông minh này đâu.

Dương Tử Mi vốn muốn ở lại bệnh viện chăm sóc cha mình nhưng cô cứ thấy âm sát khí trong bệnh viện nặng nề quá. Âm sát khí đó làm cô không thoải mái. Cô cảm thấy dường như trong bệnh viện, đâu đâu cũng có vong hồn lớn vờn nên mới quyết định theo Dương Hà ra ngoài.

- Bé con, chú dẫn con đến công viên chơi chịu không?

Dương Hà hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi lắc đầu. Cô không có chút hứng thú gì với các công viên của thành phố A. Kiếp trước, không biết đã bao nhiêu đêm cô ngủ bờ ngủ bụi trong các công viên đó.

- Vậy chú dẫn con đi dạo trung tâm mua sắm được không?

- Đi lòng vòng xem là được rồi ạ.

Dương Tử Mi rất muốn xem thành phố A hiện tại và thành phố A của năm 2013 khác nhau thế nào. Hơn nữa, cô muốn mua một căn nhà trong thành phố để người thân của cô có thể dọn đến đây sống. Có lẽ, như vậy mới có thể tránh được nạn kiếp của kiếp trước.

Cô phát hiện, trung tâm của thành phố A vào năm 1992 nằm ở khu phía tây, cũng chính là khu trung tâm cũ sau này còn hiện tại khu trung tâm mới vẫn là một nơi hoang vu, hẻo lánh và chưa phát triển. Ngay cả cao ốc

thương mại sang trọng nhất của thành phố sau này bây giờ cũng chỉ là một nơi trồng rau thôi.

- Chú, chủ hỏi dùm con xem nếu mua một miếng đất ở đây thì cần bao nhiêu tiền.

Dương Tử Mi chỉ khu đất mà sau này trở thành cao ốc thương mại kia nói.

- Bé con à, chỗ này hẻo lánh vậy, con mua đất ở đây làm gì?

- Con mua cho mẹ con trồng rau! Hơn nữa, giờ nhà con cũng đã có một trăm ngàn nên con muốn mọi người dọn đến đây ở để cha mẹ con không còn bị mấy người trong thôn bắt nạt nữa.

- Vậy con có thể mua trong khu trung tâm, ở đó một căn nhà cũng chỉ có ba mươi ngàn thôi.

- Chú hỏi dùm con trước đi đã.

Dương Tử Mi không muốn giải thích nhiều với chú mình.

- Thôi được rồi.

Dương Hà cũng không thể đối xử với cô như một đứa trẻ. Dù gì thì hiện giờ, cô nói gì Dương Hà đều cảm thấy đúng. Hơn nữa, với tính cách không an phận của mình, Dương Hà thấy trồng rau ở thành phố dù sao cũng tốt hơn làm ruộng ở nông thôn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Mua Đất (2)

Dương Hà là người có đầu óc nên đã nhanh chóng hỏi han được giá đất mà Dương Tử Mi muốn hỏi. Dương Hà cho Dương Tử Mi biết đất ở khu đó khoảng ba trăm đồng một mét vuông.

Nghe xong, mắt Dương Tử Mi sáng lên.

Kiếp trước, chuyện mà cô nghe nhiều nhất khi còn lang thang đầu đường xó chợ chính là giá nhà cao. Lúc đó, thu nhập bình quân đầu người ở thành phố A cũng chỉ ba ngàn thôi nhưng giá nhà trung bình cũng đã sáu ngàn.

Còn đất ở thì phần lớn đều có giá ba mươi ngàn một mét vuông, hướng hồ khu đất kia sau này lại trở thành trung tâm thương mại, đất ở đó quả nhiên là tắc đất tắc vàng.

Thế nên, sao mà Dương Tử Mi có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế?

Lúc quay về bệnh viện, cô liền nói ý định mua đất của mình cho cha mình biết.

Ban đầu, Dương Thanh nhìn con gái mình nghi hoặc, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng ông cũng gật đầu đồng ý.

Dương Thanh không phải là người không có đầu óc, chỉ là điều kiện hạn chế nên suy nghĩ cũng ít nhiều bị ảnh hưởng.

Hiện giờ, trong tay họ đang có một trăm ngàn. Lúc này, khi nằm trên giường bệnh, ông cũng đã nghĩ đến chuyện mua nhà ở thành phố, để cả nhà có thể dọn vào thành phố ở, tránh bị người trong thôn ức hiếp.

Thấy cha mình đồng ý, Dương Tử Mi rất vui. Nếu không, với một đứa trẻ mới năm tuổi như cô làm gì cũng không tiện.

Dương Tử Mi nói cho cha mình biết tình hình phát triển của khu đất đó đồng thời còn cho ông biết rằng một năm sau giá đất ở đó sẽ tăng lên gấp mười lần hiện tại.

- Con à, con có bị mắc bệnh hoang tưởng không? Sao con lại biết được một năm sau giá đất ở đó sẽ tăng gấp mười lần?

Dương Thanh phát hiện cách nói chuyện của cô không giống như cách nói chuyện của một cô bé chỉ mới năm tuổi. Những chuyện như xây dựng phát triển thành phố, công trình xây dựng... mà cô nói đến ngay cả bản thân ông cũng không hiểu, thế nên ông không hiểu tại sao một đứa trẻ chỉ mới mấy tuổi đầu như cô lại có thể hiểu được?

- Cha à, cha quên là con theo sư phụ học cách dự đoán tương lai rồi sao!

Dương Tử Mi giả vờ ra vẻ thần bí nói tiếp:

- Ông chủ Hoắc ở Hong Kong còn tin con, nên cha cũng phải tin con mới được!

Thấy ánh mắt to tròn nhưng cũng không kém phần kiên định và trưởng thành của Dương Tử Mi, Dương Thanh đột nhiên phát hiện hình như ý nghĩ và hiểu biết của mình không xứng với độ tuổi hiện tại. Dương Thanh không hiểu tại sao con gái mình mới chỉ học đạo có nửa năm mà đã có thể trở thành thiên tài như vậy.

Đúng vậy, người học rộng hiểu nhiều như ông chủ Hoắc kia còn tin con gái ông, hơn nữa còn cho nó nhiều tiền như vậy để cảm ơn nữa, vậy thì không lý gì ông lại không tin.

Huống hồ, số tiền đó vốn là do cô kiếm được nên dù cô có đem tiền quảng hết xuống biển thì cũng là chuyện đương nhiên.

Dương Thanh phải nằm viện một tuần. Vì trong bệnh viện có y tá chăm sóc, hơn nữa lại có Dương Tử Mi, Dương Hà không muốn bỏ lỡ cơ hội ra ngoài làm ăn nên cũng vội vàng xin phép anh mình về nhà, để Dương Tử Mi lại một mình chăm sóc cha cô.

Dương Tử Mi cũng không chịu ở yên trong bệnh viện. Cô xin cha mình cho ra thăm cỏ bên ngoài chơi nhưng thật ra là cô lại chạy ra ngoài phố ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ nọ.

Bất giác, cô đi đến một con phố chuyên bán đồ cổ và các tác phẩm nghệ thuật của thành phố A, đường Văn Lai.

Phố Văn Lai đã là trung tâm thương mại của thành phố A hơn mấy ngàn năm nay, các công trình kiến trúc trong phố đều vẫn còn giữ lại nét cổ xưa của các thế kỷ trước. Đến thời kỳ xây dựng đất nước, các công trình đó đều được xếp vào các di sản văn hóa cần được bảo tồn. Cũng chính vì vẻ cổ xưa vốn có đó mà cả con phố cũng trở thành đường chuyên bán đồ cổ và các tác phẩm văn hóa nghệ thuật. Thư họa, văn phòng tứ bảo, tác phẩm thủ công mỹ nghệ, hoa lá, chim chóc, cá, côn trùng... đều là những sản phẩm được mua bán chủ yếu ở đây. Đây cũng chính là một trong những điểm du lịch nổi tiếng của thành phố A. Rất nhiều người thích đến đây để chơi đồ cổ với hi vọng mình may mắn mua được một món đồ cổ quý hiếm với giá hời để có thể trở thành tỷ phú chỉ sau một đêm.

Kiếp trước, Dương Tử Mi cũng từng dọn hàng xem bói ở đây. Nhưng lúc đó cô thường xuyên bị xua đuổi. Thậm chí có một lần cô còn bị người

trong đội quản lý đô thị đập vào lưng và đuổi đi bởi vì lúc đó ngay cả mười đồng để nộp tiền thuê chỗ cô cũng không có.

Nghĩ đến cảnh ngộ kiếp trước, Dương Tử Mi thấy sống mũi mình cay cay.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mua Đồ Cổ Giá Hời (1)

Phố Văn lai vẫn nhộn nhịp, náo nhiệt như thường ngày. Những người bán hàng hai bên phố luôn miệng rao bán và chào mời khách. Rất nhiều món hàng độc, lạ được bán ở đây. Một số thứ nhìn là biết hàng nhái, hàng giả, một số khác thì bị người bán cố ý làm cho cũ đi để lừa khách mua hàng. Nhưng cũng không loại trừ khả năng là có đồ cổ thật.

Đồ cổ thật hay giả đều phải xem khách mua hàng có biết cách phân biệt hay không thôi.

Dương Tử Mi nhớ lại có một lần ở đây xảy ra một chuyện mua được đồ cổ thật với giá hời chấn động. Chuyện là có một lão già đã bỏ ra ba trăm đồng để mua một món đồ bằng sứ Thanh Hoa, kết quả phát hiện đó là sứ Thanh Hoa thời Nguyên, trị giá cả triệu đồng. Sau lần đó, khắp thành phố cũng rộ lên phong trào chơi đồ cổ, tìm đồ cổ. Dù hiểu hay không hiểu gì người ta cũng khao nhau chơi với ý nghĩ không chừng số mình cũng sẽ may mắn như ông lão kia.

Dương Tử Mi cũng muốn thử, chỉ là lúc đó ngay cả tiền mua hàng giả cô cũng không có.

Giờ, trong túi cô có ba trăm đồng nên cô muốn xem thử số mình có may mắn vậy không.

Cô xem hết gian hàng này đến gian hàng khác, xem có thứ gì mà mình ưng ý không.

Tiếc là cô không hiểu gì về đồ cổ nên cô không tài nào phân biệt được cái nào là thật cái nào là giả.

Đến khi đến trước gian hàng của một người đàn ông trung niên, cô phát hiện trong mớ hàng hóa đen thui đang bày trên bàn kia hình như có một vật gì đó đang phát ra ánh sáng màu xanh. Cô cảm thấy rất kỳ lạ nên liền thò tay vào lấy món đồ đó ra.

Người bán hàng thấy cô là một đứa trẻ mới năm tuổi nên đã cản cô lại nói:

- Cô bé, đừng phá chứ, cha mẹ đâu?

- À, cha mẹ con ở bên kia.

Dương Tử Mi đưa tay chỉ đại về phía một cặp vợ chồng đang đứng gần đó nói.

- Đi chỗ khác chơi, đi tìm cha mẹ đi, đừng phá đồ của chú. Mấy thứ này đều là đồ cổ không đấy.

Người bán hàng khoát tay xua cô đi chỗ khác.

Dương Tử Mi thấy món đồ đang phát sáng kia là một chiếc vòng hoa bằng đồng mạ vàng, trên vòng còn dính bùn đất nữa.

Sao chiếc vòng hoa đó lại phát sáng nhỉ trong khi nó không có bất kỳ nguồn sáng nào để có thể phát sáng.

Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu nên lại càng cảm thấy hứng thú với chiếc vòng đó. Cô đánh bạo hỏi:

- Chiếc vòng hoa này bao nhiêu tiền?

- Cô bé thích chiếc vòng hoa đó à. Gọi cha mẹ đến đây ta sẽ cho họ biết giá.

Người bán hàng thấy có người muốn mua hàng nên cũng không màng tới chuyện cô chỉ là một cô bé mới năm tuổi nữa.

- Chú cho con biết giá là được rồi, con có tiền lì xì để dành. Nếu chú nói với cha mẹ con, cha mẹ con sẽ không mua đâu.

Dương Tử Mi giả bộ nói.

- Cô bé có bao nhiêu tiền lì xì?

- Chú không cần quan tâm là con có bao nhiêu tiền, chú chỉ cần cho con biết giá là được rồi.

Nếu như là người nào khác muốn mua chiếc vòng hoa đó thì người bán hàng chắc chắn sẽ nói giá trên trời. Sau đó là hàng loạt những câu nói dối kiểu như đó là đồ cổ được phát hiện từ năm nào năm nào... Nhưng giờ, với một đứa bé chỉ mới năm tuổi như cô thì có nói khoác cũng chẳng được gì. Hơn nữa, dù sao chiếc vòng hoa kia giá vốn cũng chỉ có một đồng rưỡi, nên bán mắc hơn vài đồng cho một đứa bé như thế chắc cũng không sao. Nghĩ thế nên người bán hàng mới giả vờ ra vẻ thần bí và giơ một ngón tay lên nói:

- Cô bé, đây là đồ cổ, chú thấy con thích nên cũng bán giá rẻ cho con, một trăm đồng, con có mua được không?

Rõ ràng là gạt con nít mà! Những người kế bên bắt đầu dùng ánh mắt khinh khi nhìn sang ông chú đang bán hàng cho Dương Tử Mi.

- Mắc quá, con nghĩ nó nhiều lắm là mười đồng thôi. Hôm qua con mới mua một món đồ chơi rất đẹp nhưng cũng chỉ có năm đồng thôi à.

Chiếc vòng hoa này của chú vừa cũ vừa sút mẻ nhưng giá lại cao như vậy, chú đừng tưởng con còn nhỏ mà gạt con, con không mua nữa đâu, hừ.

Thấy những người xung quanh đều đang nhìn mình với ánh mắt khinh khi, người bán hàng cũng bắt đầu cảm thấy có chút áp lực. Hơn nữa, mười đồng tính ra cũng đã có lời rồi nên ông ta vội vàng giả vờ nhăn nhó nói:

- Thôi được rồi, mười đồng thì mười đồng. Chú thấy con dễ thương như vậy nên bán lỗ cho con đấy.

- Mười đồng có thể mua được rất nhiều kẹo, năm đồng thôi được không chú?

Dương Tử Mi chớp chớp đôi mắt “hồn nhiên, ngây thơ, dễ thương” của mình nhìn người bán hàng.

Thấy ánh mắt của cô, người bán hàng kia cảm thấy nếu không bán cho cô thì cũng như phạm tội gì đó vậy.

- Thôi được rồi, năm đồng vậy!

Vừa nói ông vừa nhét chiếc vòng hoa vào tay Dương Tử Mi, vẻ không cam tâm.

- Cảm ơn chú.

Dương Tử Mi mừng rỡ lấy ra năm đồng trả cho ông ta sau đó cầm chiếc vòng rời khỏi. Cô vừa đi vừa tìm xem rốt cuộc là tại sao chiếc vòng lại phát sáng, nhưng cô tìm mãi mà cũng không phát hiện được gì.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mua Đồ Cổ Giá Hời (2)

Mặc Hiên trên phố Văn Lai có khu dành riêng cho việc giám định đồ cổ. Ở đây có giám định sư chuyên nghiệp giúp giám định miễn phí cho khách hàng. Mỗi ngày, có rất nhiều người đem theo những món đồ cổ mà mình mua được đến đây nhờ chuyên gia giám định hộ.

Lúc này, một hàng người rồng rắn đang xếp hàng chờ đến lượt giám định.

Dương Tử Mi nhìn từng món đồ trên tay họ. Nào là bình hoa, chén sứ, và rất nhiều những thứ bằng đồng khác. Đột nhiên cô phát hiện một ông lão lớn tuổi phong thái nho nhã, trên tay ông đang cầm một chiếc lư Thiên Kê chạm hình long phụng bằng đồng, chiếc lư kia cũng đang phát ra ánh sáng màu xanh nhạt. Ánh sáng xanh đó yếu hơn ánh sáng xanh của chiếc vòng hoa mà cô mua được lúc nãy một chút.

Dương Tử Mi nhìn kỹ chiếc lư đồng và phát hiện bên ngoài lư đồng có màu tối mờ, hoàn toàn không phải là vật có thể phát sáng, chuyện này là thế nào?

Đang lúc nghĩ ngợi thì đến lượt giám định của chiếc lư đồng.

Ông lão trịnh trọng để chiếc lư đồng lên bàn và nói:

- Hãy giúp tôi xem đây có phải là chiếc lư đồng Thiên Kê chạm hình long phụng thường dùng trong cung đình nhà Thanh không.

Giám định sư đưa kính lúp lên soi soi vào chiếc lư đồng, vừa xem vừa nói:

- Chiếc lư này có hình dạng vừa giống như một chiếc cốc trà lại vừa như một nụ hoa mới hé nở, đường nét hài hòa, kiểu dáng trang nhã. Hoa văn chạm khắc trên lư nhìn tổng thể thì thấy như dáng vẻ của một mỹ nhân thời cổ đại đang e thẹn cúi đầu vậy, nét chạm trổ vô cùng tinh tế và sinh động, vừa đơn giản vừa sang trọng, chất liệu hoàn toàn bằng đồng một trăm phần trăm nên dù trải qua bao nhiêu năm lịch sử cũng vẫn giữ được màu sắc nguyên vẹn vốn có của nó. Đây đúng là đồ dùng trong cung đình thời nhà Thanh.

Giám định sư nói xong, những người quanh đó lập tức ồ lên ngưỡng mộ và hỏi ông lão kia đã mua được chiếc lư đó với giá bao nhiêu.

Ông lão vui vẻ giơ lên ba ngón tay, ý là đã tốn ba ngàn để mua chiếc lư đó.

- Là đồ dùng trong cung đình thời nhà Thanh, nếu đem đi đấu giá ít nhất cũng một trăm ngàn nhỉ?

Ông lão nhìn giám định sư hỏi.

- Chiếc lư này là thời Càn Long, là một tác phẩm của Trương Tam Khánh, giá thị trường hiện khoảng một trăm năm mươi ngàn.

Giám định sư trả lời.

Đám đông lại tiếp tục ồ lên vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ. Sau đó ai cũng muốn món đồ của mình có thể được giám định trước với hi vọng mình cũng mua được đồ quý hiếm giá hời như ông lão nọ.

Nhưng, những món đồ giám định sau đó đều là đồ giả, không có cái nào là thật cả.

Dương Tử Mi phát hiện, những món đồ cổ kia hầu như không hề phát sáng như chiếc lư đồng thật kia. Không lẽ vì là đồ thật nên mới phát sáng sao?

Dương Tử Mi nhìn lại chiếc vòng hoa bằng đồng mạ vàng trên tay cô và nghĩ điều đó có nghĩa là chiếc vòng tay cô mới mua được cũng có thể là đồ cổ thật?

Nhằm xác định sự suy đoán của mình, Dương Tử Mi tiến vào khu trưng bày của Mặc Hiên.

Mặc Hiên nổi tiếng vì kinh doanh đồ cổ thật. Nếu là đồ giả thì họ đều nói rõ trên các sách hướng dẫn của sản phẩm. Cho nên, danh tiếng của Mặc Hiên cũng thuộc hàng cao nhất ở phố đồ cổ này, giám định sư mà họ mời về cũng là giám định sư hàng đầu quốc gia.

Dương Tử Mi phát hiện, các món đồ cổ đang được trưng bày trong khu hàng thật trong Mặc Hiên hầu hết đều phát sáng. Những ánh sáng đó hoặc là xanh, hoặc là lam hoặc đỏ hoặc vàng, trắng, đen... Trong đó có một chiếc đỉnh nhỏ thời nhà Thương là phát ra ánh sáng xanh đậm nhất, ánh sáng đó tương tự như ánh sáng phát ra từ chiếc vòng hoa trên tay cô vậy.

Còn những món đồ trưng bày trong khu đồ giả thì hầu như đều không hề phát sáng.

Dương Tử Mi đã hiểu.

Nếu là đồ thật thì cô có thể thấy được ánh sáng do chúng phát ra, còn nếu là đồ giả thì sẽ không có bất kỳ ánh sáng nào. Chẳng lẽ đây chính là vật khí mà trong sách hay nhắc đến?

Nếu như cô có khả năng phát hiện đâu là đồ thật, đâu là đồ giả, vậy thì cô không phải là có thể trở thành Vua Mua Hàng Giá Hời rồi sao?

Nghĩ đến chuyện ba ngàn biến thành một trăm năm mươi ngàn của ông lão lúc này, gương mặt bé nhỏ của cô phấn khởi hẳn.

Dương Tử Mi lập tức chạy ra và gia nhập vào hàng người đang xếp hàng chờ giám định kia.

Một người nọ thấy cô đứng xếp hàng, liền hiếu kỳ hỏi:

- Cô bé, bé đến đây làm gì thế?

- Con cũng muốn giám định đồ của con.

Dương Tử Mi mỉm cười ngây thơ, vừa nói vừa giơ chiếc vòng hoa nhỏ trong tay mình ra.

- Ha ha, một cô bé nhỏ như con mà cũng muốn phát tài à, cha mẹ con đâu?

Người đó khẽ cười nói.

- Có ai qui định là con nít không được phát tài đâu? Nói không chừng số con may mắn thì sao?

Dương Tử Mi ra vẻ nũng nịu, liếc người đó một cái nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mua Đồ Cổ Giá Hời (3)

- Ha ha, cô bé này mạnh miệng thật. Vậy con nói chú nghe, chiếc vòng hoa của con mua với giá bao nhiêu?

Người đó cười lớn.

- Mặc lắm, năm đồng lận!

Dương Tử Mi hếch hếch mặt lên nói. Thần thái người lớn cùng với gương mặt nhỏ xinh, non nớt, dễ thương của cô khiến cho người nào nhìn thấy cũng muốn nựng một cái.

- Phải rồi, năm đồng, mặc lắm, ha ha.

Cạnh bên cũng có nhiều người cười ồ lên. Họ cảm thấy Dương Tử Mi là một cô bé rất thú vị.

Nhưng Dương Tử Mi cũng chẳng thèm để ý đến họ, chờ có kết quả giám định xong xem ai còn dám cười cô nữa không.

Những món đồ giám định trước cô đều là đồ giả. Bình hoa bằng sứ Thanh Hoa trị giá năm ngàn của người lúc này cười cô cũng bị giám định sư nói là đồ giả sứ Thanh Hoa thời Nguyên, giá cao lắm cũng chỉ một trăm đồng. Nghe giám định sư nói xong, người đó tức đến nổi đập vỡ ngay chiếc bình trước mặt mọi người.

Dương Tử Mi bé nhỏ đứng trước chiếc bàn cao cao trước mặt giám định sư. Giám định sư chỉ có thể nhìn thấy một bàn tay bé nhỏ, trắng trắng đang giơ một chiếc vòng hoa lên. Giám định sư thấy vậy bèn đứng dậy, cúi đầu nhìn Dương Tử Mi.

- Chú ơi, chú xem đèn con nhé!

Dương Tử Mi giọng non nớt nói.

Giám định sư vốn định bảo cô về nhà chơi, nhưng khi nhìn thấy chiếc vòng hoa cô đang giơ lên kia thì cảm thấy nó có gì đó rất đặc biệt nên cũng tiện tay đón lấy và xem xét kỹ lưỡng.

Giám định sư càng xem thì càng kinh ngạc. Tiếp đó liền lấy một quyển sách dày ra xem đi xem lại rất nhiều lần.

Thái độ của giám định sư khiến những người đứng xem xung quanh cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ.

- Không phải chứ? Chẳng lẽ cô bé này mua được đồ thật?

- Nghe nói mua có năm đồng thôi, không phải là đồ thật chứ?

- Một đứa con nít nhỏ tuổi vậy hiểu gì chứ, tôi không tin là cô bé may mắn vậy. Cô bé có thể mua được đồ thật dễ dàng như vậy thì chúng ta sao làm ăn được đây?

- Cũng khó nói lắm, thấy sắc mặt của Tổng đại sư có vẻ rất dăm chiêu, lúc này, khi giám định chiếc lơ đồng kia cũng không căng thẳng như bây giờ.

Mọi người bàn tán xôn xao. Thấy giám định sư cứ xem xét chiếc vòng hoa đó cả nửa tiếng mà vẫn không có kết quả gì nên cũng bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn được nữa.

Một lúc lâu sau, giám định sư cẩn thận cầm chiếc vòng hoa đỏ và hỏi Dương Tử Mi:

- Cô bé, cha mẹ con đâu? Chú muốn trao đổi với họ một chuyện.

- Có chuyện gì chú cứ trao đổi với con là được rồi. Đây là món đồ con tự mua, không liên quan gì đến cha mẹ con cả. Hơn nữa, cha con bị gãy chân đang nằm trong bệnh viện nên cũng không đến đây được.

- Chuyện này phải trao đổi với người lớn mới được, nhà con còn người nào khác không? Hay để chú gọi điện thoại gọi họ đến nhé.

- Có phải chú muốn nói chiếc vòng hoa này là đồ thật không?

Giám định sư gật đầu.

Mọi người xung quanh bỗng nhiên đều thở mạnh ra.

Trời ơi, một món đồ trị giá năm đồng lại là đồ thật. Cô bé này quả nhiên may mắn.

- Tổng đại sứ, chiếc vòng hoa này rốt cuộc lai lịch thế nào? Tôi thấy nó cũng không có gì đặc biệt hết.

Ông lão mua được chiếc lư đồng lúc này vẫn còn nán lại và hiếu kỳ hỏi.

- Đây là đồ đồng thời nhà Thương. Trước giờ giới chơi đồ cổ chúng ta đều cho rằng kỹ thuật mạ vàng bắt đầu từ thời Chiến Quốc, nhưng chiếc vòng hoa này hình như khiến chúng ta phải xem lại lịch sử của kỹ thuật mạ vàng.

Giám định sư phấn khởi nói tiếp:

- Đây chắc chắn là một món đồ quý hiếm và cũng là phát hiện mang tính lịch sử trong giới chơi đồ cổ!

Dương Tử Mi không hiểu ý của giám định sư cho lắm. Cô chỉ biết chiếc vòng hoa của mình có lịch sử lâu đời nên cũng sẽ rất giá trị.

- Vậy trị giá của nó bao nhiêu?

Có người hỏi.

Giám định sư lắc đầu nói:

- Món đồ này tôi không thể định giá được. Nếu ý nghĩa mở ra thời đại mới của nó được giới chơi đồ cổ thừa nhận thì nó là một món đồ vô giá, có thể đấu giá rất cao. Nếu lấy giá của các đồ đồng nhà Thương khác hiện tại để tính thì cũng khoảng ba trăm ngàn.

Mọi người lại thở mạnh một cái nữa.

Ba trăm ngàn đối với người đương thời mà nói đã là món tiền rất lớn rồi. Giá nhà lúc đó là hai, ba trăm đồng một mét vuông, ba trăm ngàn có thể mua mười căn nhà diện tích một trăm mét vuông. Nếu ở thời điểm hiện tại thì đã thuộc hàng đại gia bất động sản rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Mua Đồ Cổ Giá Hời (4)

Mọi người nhìn chiếc vòng hoa đó với vẻ trầm trồ ngưỡng mộ, như thể nó là một món đồ vô cùng quý giá mà tất cả họ đều muốn mang về nhà.

Đối với người thích chơi đồ cổ mà nói thì có được một món đồ bằng đồng thời nhà Thương với kỹ thuật mạ vàng xưa nay hiếm có như thế thì cũng không khác nào họ đang sở hữu một món báu vật vô giá.

Mọi người vừa ngưỡng mộ nhưng cũng vừa có chút ganh tỵ.

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi nói:

- Cô bé, chiếc vòng hoa này của con rất quý hiếm, con còn nhỏ nên chú muốn trao đổi với người nhà con để mua lại. Giờ con có thể cho chú biết điện thoại nhà con được chưa?

Tống Huyền là một người kinh doanh chân chính nổi tiếng, xưa nay chưa từng gạt ai, kể cả con nít, thế nên uy tín cũng vang xa trong giới kinh doanh. Lúc này, Tống Huyền hoàn toàn có thể không thừa nhận giá trị của chiếc vòng hoa này, sau đó có thể dùng một, hai trăm đồng hoặc nhiều nhất là một ngàn để mua lại chiếc vòng của Dương Tử Mi. Nhưng Tống Huyền không làm vậy, bởi vì nếu làm thế là đi ngược lại với nguyên tắc làm người của anh.

Nhưng bây giờ anh cũng không yên tâm đưa chiếc vòng quý giá đó cho Dương Tử Mi. Anh lo là sẽ có người nổi lòng tham và sẽ cướp mất

chiếc vòng này, ngoài ra anh càng không thể giao dịch với một đứa trẻ chỉ mới năm tuổi được.

- Cha con đang ở trong bệnh viện, nhưng chú có thể nói giá với con trước.

Kiếp trước Dương Tử Mi đã lê la ở đây rất nhiều lần nên cô biết Tống Huyền là người rất có uy tín, vì thế cô cũng vô cùng yên tâm khi trao đổi với anh.

- Con có thể quyết định sao?

- Đây là món đồ con mua được, con muốn làm sao với nó cha con cũng sẽ không nói gì đâu. Tống đại sư cứ đưa ra giá tốt một chút cho con là được, con nhận được tiền sẽ mang về đưa cho cha con.

- Tiệm của chú vừa nhỏ vừa không có lời nhiều, nên cũng không thể đưa ra giá quá cao cho con, chú nhiều nhất cũng chỉ có thể đưa ra giá ba trăm năm mươi ngàn thôi.

Tống Huyền nghĩ một chút mới nói. Anh tuy là người thành thật, nhưng cũng là người làm ăn nên giá anh đưa ra không cao cũng không thấp để hai bên có thể thương lượng giá cả đến khi cả hai đều thấy hài lòng.

- Tôi trả bốn trăm ngàn!

Bên ngoài đột nhiên có giọng của một người lớn tuổi truyền vào. Mọi người quay đầu nhìn ra cửa thì thấy một ông lão dẫn theo một đứa bé trai bước vào. Nhìn thấy đứa bé đó, Dương Tử Mi bất giác mở to mắt nhìn.

Đứa bé kia không ai khác chính là Mẫn Cương, người mà kiếp trước cô thầm thương trộm nhớ. Lần trước, lúc ngồi xe về nhà cô đã gặp qua một lần. Lần này không ngờ lại có thể gặp lại ở đây.

Tuy nhiên, hiện tại, Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cường với tâm trạng và ý nghĩ của một cô gái hai mươi tám tuổi, nên cô có cảm giác rất kỳ lạ.

- Hi hi!

Mẫn Cường hình như cũng nhận ra Dương Tử Mi nên vừa vào tới đã lè lưỡi nhát ma cô.

Dương Tử Mi không hiểu tại sao mỗi lần Mẫn Cường gặp cô đều lè lưỡi nhát ma cô.

- Ông Mẫn?

Tống Huyền tuy không vui nhưng thái độ vẫn luôn tỏ ra kính trọng và lịch sự. Mẫn Ngọc Lâm là tỉnh trưởng đã về hưu và rất có thể lực ở thành phố A, nên cũng không phải là người có thể đắc tội được.

Hơn nữa, giao dịch trong giới chơi đồ cổ trước giờ đều có qui tắc là ai ra giá cao thì người đó thắng.

Mẫn Ngọc Lâm tiến vào và khẽ cúi đầu chào nhưng ánh mắt thì lại nhìn chăm chăm vào chiếc vòng hoa trên tay Tống Huyền.

Mẫn Ngọc Lâm là người đặc biệt say mê các món đồ đồng thời nhà Thương. Lúc này ông đứng bên ngoài, nghe Tống Huyền nói chiếc vòng kia chính là một món đồ đồng với kỹ thuật mạ vàng trước nay chưa từng được nhắc đến trong lịch sử cổ vật nên đương nhiên ông không thể bỏ qua món đồ quý giá như thế. Hơn nữa, mấy năm nay, giá cả của đồ đồng thời nhà Thương cứ tăng liên tục không giảm.

Nghe có người ra giá bốn trăm ngàn, những người xung quanh càng xôn xao hơn và cũng không ngừng tiếc rẻ số mình không được may mắn như thế.

Nếu ra giá bốn trăm năm mươi ngàn thì Tống Huyền cũng có thể chấp nhận giá này, bởi vì dù sao thì giá trị của chiếc vòng hoa kia trong tương lai có thể sẽ trở nên vô giá nên Tống Huyền hoàn toàn có thể dùng nó làm bảo vật trấn tiệm.

Nhưng, Tống Huyền cũng biết Mẫn Ngọc Lâm là người say mê đồ cổ thời nhà Thương, đồng thời cũng là một người bụng dạ hẹp hòi, nhỏ nhen, có thù ắt báo. Thế nên nếu anh ra giá cao hơn để tranh chiếc vòng đó với Mẫn Ngọc Lâm thì chắc chắn sẽ bị ông ấy báo thù. Nghĩ vậy, nên Tống Huyền cũng đành từ bỏ cơ hội mua được món đồ cổ vô giá kia. Anh tiếc rẻ quay sang nói với Mẫn Ngọc Lâm:

- Đây là chiếc vòng của cô bé này, ông Mẫn muốn mua thì có thể trao đổi với cô bé.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Mua Đồ Cổ Giá Hời (5)

Dương Tử Mi thấy được sự tiếc rẻ của Tống Huyền, đồng thời cũng thấy được lòng tham của Mẫn Ngọc Lâm đối với chiếc vòng hoa của mình.

Cô không ngờ rằng, chơi đồ cổ lại có lời nhiều như thế, thậm chí cô cảm giác chơi đồ cổ kiếm tiền còn nhanh hơn cướp ngân hàng nữa. Hơn nữa còn là một giao dịch hợp pháp đàng hoàng.

Lúc trước, Dương Tử Mi muốn đầu tư vào đất đai. Nhưng giờ, nếu đầu tư vào đất thì lợi nhuận cũng chỉ gấp một trăm lần giá vốn, hơn nữa còn phải chờ chính sách này nọ. Nếu vậy, chi bằng mở một tiệm đồ cổ, cho cha cô làm chủ tiệm, vậy thì cả nhà cô chắc chắn không cần lo lắng vấn đề sinh kế hàng ngày nữa rồi.

Chiếc vòng hoa kia lại có ý nghĩa thời đại quan trọng như vậy, vậy thì bốn trăm ngàn cũng không đáng là bao. Nghĩ vậy nên Dương Tử Mi liền nói với Mẫn Ngọc Lâm:

- Năm trăm ngàn, nếu ông muốn mua thì con bán cho ông, còn không thì con tạm gửi nó lại Mặc Hiên để bảo quản.

Nghe xong, chân mày của Mẫn Ngọc Lâm giật nhẹ, còn những người xung quanh thì trở mắt há miệng nhìn Dương Tử Mi như nhìn người ngoài hành tinh. Họ cảm thấy cô bé này quả nhiên mạnh miệng thật.

Nhưng quan trọng hơn là, họ không ngờ một cô bé chỉ mới năm tuổi như thế mà đã có nhận thức rất rõ ràng về tiền bạc. Con cái của họ bằng tuổi Dương Tử Mi còn chưa biết tiền là như thế nào nữa, ngay cả đồ còn không biết mua nữa là. Còn Dương Tử Mi đây, một cô bé chỉ mới năm tuổi thôi mà đã biết giao dịch làm ăn với số tiền mấy trăm ngàn như thế.

Ánh mắt của mọi người bắt đầu đổ dồn về phía Dương Tử Mi. Khi nhìn kỹ cô, họ mới phát hiện da của Dương Tử Mi trắng lóng lánh như sứ vậy. Giữa trán còn có một vết bớt màu đỏ nhìn vô cùng sinh động. Ánh mắt thì chín chắn, trưởng thành, hoàn toàn không tương thích với độ tuổi hiện tại của cô. Ánh mắt đó khiến họ cảm thấy cô là một người trưởng thành trong hình hài của một đứa trẻ.

- Bốn trăm tám mươi ngàn.

Mẫn Ngọc Lâm nghiêng răng trả giá.

- Năm trăm ngàn, chắc giá, muốn mua hay không tùy ông.

Dương Tử Mi khẽ cười, nói tiếp:

- Ông Mẫn, tục ngữ có câu ngàn vàng khó mua được niềm vui, nếu ông vì tiếc hai mươi ngàn mà rước nỗi bức mình về cho mình thì đến lúc đó có hối hận cũng đã muộn.

Câu nói này của Dương Tử Mi đánh trúng tử huyệt của Mẫn Ngọc Lâm.

Đúng vậy, đã chịu ra giá bốn trăm tám mươi ngàn rồi thì còn tiếc gì hai mươi ngàn nữa chứ?

Lỡ như bị người khác mua mất thì ông hối hận cũng đã muộn.

Chỉ là, ông không tài nào hiểu được, một cô bé còn nhỏ như vậy tại sao lại có thể thông minh, tinh tường như thế.

Thấy dáng vẻ của Dương Tử Mi cũng cỡ tuổi cháu ông. Trong khi cháu ông suốt ngày chỉ biết đòi mua siêu nhân biến hình, mua xe đồ chơi thôi, quả thật khác biệt rất lớn.

- Thôi được rồi, năm trăm ngàn.

Mẫn Ngọc Lâm chỉ còn biết gật đầu chịu giá.

Dương Tử Mi cười tươi như hoa.

Một món đồ cô chỉ mua với giá năm đồng, giờ biến thành năm trăm ngàn, quả nhiên khiến người ra năm mơ cũng phải mỉm cười nữa.

Những người xung quanh tiếp tục ganh tỵ các kiểu.

Tin một bé gái mua được đồ cổ giá hời cũng nhanh chóng truyền khắp phố đồ cổ, gây xôn xao dư luận.

Còn người bán hàng bán chiếc vòng hoa với giá năm đồng kia cho Dương Tử Mi khi nghe được tin đó cũng vô cùng tiếc rẻ.

Tuy nhiên, cũng nhờ thế mà gian hàng của ông khách kéo đến nườm nượp. Ai cũng muốn mua hàng của ông thế nên ông muốn ra giá cao cỡ nào cũng có người mua, tiền ông kiếm được cũng khá.

Nhưng, khi họ đem đồ mình mua được đến giám định thì đều là đồ giả cả, nên họ cũng chỉ biết chép miệng mà than rằng sao mình lại không may mắn như thế.

Dương Tử Mi nhìn tờ chi phiếu trị giá năm trăm ngàn do Mẫn Ngọc Lâm đưa cho, trong lòng vô cùng phấn khởi.

Vào năm 1992, số lượng triệu phú vẫn còn rất ít, cả thành phố A cũng không có mấy người. Nhưng Dương Tử Mi lại có được năm trăm ngàn chỉ trong phút chốc thôi nên cô cũng có thể được gọi là đại gia rồi. Với số tiền này, cô có thể mua nhà ở thành phố, có thể giúp cho cả nhà cô có đủ cơm ăn áo mặc, không cần phải suốt ngày canh cánh nỗi lo cơm áo gạo tiền nữa.

Dương Tử Mi nhảy chân sáo trên đường về bệnh viện.

Tống Huyền lo cô có nhiều tiền như thế, sợ kẻ xấu làm hại cô nên cũng tốt bụng đưa cô đến bệnh viện gặp cha cô. Dương nhiên, anh cũng muốn xem xem là cha mẹ như thế nào mà lại nuôi dưỡng được một đứa trẻ thông minh lanh lợi như cô vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chú Sẻ Chờ

Khi Dương Thanh nhìn thấy tờ chi phiếu trị giá năm trăm ngàn kia, ông kinh ngạc đến mức chút nữa là ngã xuống giường.

- Anh... Tổng, đây... không phải là thật chứ?

Dương Thanh hai tay run run cầm tờ chi phiếu, cẩn thận hỏi lại.

Thấy Dương Thanh, Tống Huyền có chút thất vọng.

Người đàn ông trước mặt anh là một người gầy gò và nhìn rất yếu ớt, có thể nói là một người nông dân điển hình. Thấy dáng vẻ của Dương Thanh cũng không phải là hạng người thích giả vờ ngu ngốc gì nên Tống Huyền vẫn không hiểu được một người như Dương Thanh làm sao lại có thể nuôi dưỡng được một đứa trẻ lanh lợi, thông minh như Dương Tử Mi kia chứ.

- Ông Dương, là thật đấy, đó là số tiền bé Tử Mi kiếm được nhờ mua được đồ cổ thật đấy.

Tống Huyền vừa nói vừa nhìn sang Dương Tử Mi đang đứng bên cạnh. Đột nhiên, anh có cảm giác người đang đứng bên cạnh anh kia không phải là một cô bé năm tuổi mà là một cô gái trưởng thành.

Nhưng khi chớp mắt nhìn lại thì vẫn chỉ thấy một cô bé năm tuổi mắt to tròn đang đứng đó.

Khi ánh mắt anh nhìn thẳng vào ánh mắt Dương Tử Mi, đột nhiên tim anh đập mạnh. Anh cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ khiến tim anh thắt lại.

Anh cũng không hiểu tại sao mình lại có tâm trạng như thế, ngay sau đó anh nói với Dương Thanh:

- Ông Dương, tôi rất thích con gái của ông, nên muốn giữ cô bé lại theo tôi học tìm hiểu về đồ cổ, không biết có được không?

- Ô?

Dương Thanh nghe xong, kinh ngạc nhìn Tống Huyền. Dương Thanh biết thân phận của Tống Huyền, bởi vì mỗi lần đến thành phố A, Dương Thanh cũng thích đi dạo phố đồ cổ.

Mặc Hiên là tiệm đồ cổ lớn nhất ở thành phố A. Tống Huyền không những là chủ tiệm mà còn là giám định sư nổi tiếng uy tín và được nhiều người trong giới chơi đồ cổ sùng bái.

Một người nổi tiếng như thế lại muốn nhận con gái mình làm đệ tử sao?

Không chỉ Dương Thanh, ngay cả Dương Tử Mi đứng cạnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Kiếp trước, Tống Huyền còn không thèm ngó ngang gì đến cô. Còn cô thì ngược lại, cô cứ vừa bày hàng vừa nhìn anh cầm cúi giám định đồ cổ, lúc đó cô thấy ông chú trung niên này rất cẩn thận và nho nhã.

Đương nhiên, hiện tại Tống Huyền không phải là ông chú trung niên nữa. Bởi vì thời gian đã quay trở lại hai mươi ba năm trước nên lúc này Tống Huyền cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi thôi. Tống Huyền của ba mươi tuổi có dáng người dong dỏng cao, tư thái ung dung, nho nhã như các nhà nho nhưng đồng thời cũng có sự tinh tường của người làm ăn.

Nếu như dùng cặp mắt và quan điểm của một cô gái hai mươi tám tuổi để đánh giá thì Tống Huyền là người không kém cạnh ai, nhất là đáng vẻ chăm chú, chuyên tâm lúc giám định đồ cổ.

Thấy ngành đồ cổ có thể kiếm được nhiều tiền như thế nên Dương Tử Mi cũng muốn học. Tuy cô có thể nhìn thấy vật khí của đồ cổ nhưng lại hoàn toàn không hiểu gì về giá trị cũng như lai lịch của chúng. Thế nên, nếu cô muốn đi theo ngành nghề này thì cũng phải bỏ công sức ra tìm hiểu mới được.

Nhưng mà, hiện cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết được Huyền Học mà sư phụ dạy, cô cũng không biết là nửa năm sau đó, kiếp nạn cửa nát nhà tan kia của mình có được thay đổi không.

Khi vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi kiếp nạn kia, cô vẫn không muốn rời xa người thân của mình. Nghĩ vậy nên Dương Tử Mi vô cùng cảm kích nói với Tống Huyền:

- Cám ơn chú đã yêu mến con như vậy, con cũng rất muốn theo chú tìm hiểu đồ cổ nhưng phải là một năm sau mới được.

Tống Huyền nghe cô nói giọng chín chắn, chân thành như thế, anh cũng nhìn cô một hồi lâu, sau đó mới gật đầu nói:

- Được, chú sẽ chờ con!

Khi Tống Huyền nói câu “Chú sẽ chờ con”, ánh mắt, giọng điệu, nét mặt của anh như đang nói câu “anh sẽ chờ em” với người yêu của anh vậy. Một câu nói vô cùng tình cảm.

Dường như cũng cảm nhận được tình cảm của Tống Huyền nên trái tim của một cô gái chưa từng trải qua mối tình nào ẩn giấu trong hình hài của một đứa trẻ năm tuổi của Dương Tử Mi bất giác loạn nhịp, hai tai cô ửng đỏ.

Thấy gương mặt trắng như sứ và dễ thương của Dương Tử Mi bất chợt ửng đỏ như vậy, Tống Huyền liền đưa tay xoa xoa mái tóc đen nhánh của cô và cố ý lại lặp lại câu nói lúc này:

- Chú sẽ chờ con!

Mặt Dương Tử Mi càng đỏ hơn và vội vàng né tránh bàn tay đang xoa tóc cô của Tống Huyền.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Ngũ Tệ Tam Khuyết

Dương Tử Mi tiễn Tống Huyền đến tận cổng bệnh viện.

Tống Huyền đi được vài bước lại quay đầu lại cười và nói với cô:

- Lần sau nếu có đến đây, nhớ đến Mặc Hiên chơi nhé.

Đúng lúc, một vệt nắng chiếu đến chỗ Tống Huyền, khiến gương mặt anh như đang được một vầng kim quang bao quanh làm cho nụ cười của anh dường như càng hiền lành và tươi tắn hơn. Dương Tử Mi đứng đó thần thờ nhìn anh.

Người mà cô từng nghĩ thuộc một thế giới khác với mình, người mà cô không thể với tới ấy giờ lại mỉm cười thân thiện với cô. Cô đột nhiên cảm thấy được trùng sinh quả thật là điều kỳ diệu nhất trên đời.

Dương Tử Mi gật đầu, vẫy vẫy tay với Tống Huyền, sau đó quay vào bệnh viện.

Tống Huyền nhìn bóng dáng nhỏ bé của cô dần mất hút sau cổng bệnh viện. Anh bỗng thấy tim mình trống rỗng, một cảm giác rất khó diễn tả thành lời.

Anh đưa tay sờ vào tim mình và cảm thấy kỳ lạ tại sao mình lại có cảm giác như thế. Không lẽ, một người ba mươi tuổi như anh lại có tình cảm đặc biệt với một đứa bé chỉ mới năm tuổi thôi sao?

A, sao lại như vậy được. Có lẽ là vì cô bé thông minh, đáng yêu quá nên anh mới có cảm giác đặc biệt như vậy thôi.

Tống Huyền xoay người lại. Vì trong lòng có chút bối rối nên anh quyết định đi bộ về Mặc Hiên. Ở Mặc Hiên, người đang chờ anh giám định đồ cổ hiện đã xếp thành một hàng dài thật dài. Thấy anh trở về, mọi người đều vui mừng đưa các món đồ trên tay của mình cho anh nhờ anh giám định dùm. Đương nhiên, cũng có rất nhiều người muốn dò hỏi tin tức của Dương Tử Mi.

Các câu hỏi về Dương Tử Mi, Tống Huyền chỉ cười mà không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào.

- Con à, rốt cuộc là con đã làm gì mà lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy? Không phải là con đã dùng thủ đoạn gì để gạt tiền của của người khác chứ?

Thấy Dương Tử Mi quay vào, Dương Thanh chất vấn.

- Cha à, là con may mắn mua được đồ cổ thật mà, con không làm gì hết.

Dương Tử Mi chớp mắt nhìn Dương Thanh nói tiếp:

- Cha, con nghĩ kĩ rồi, nếu mình đầu tư vào đất tuy là có thể kiếm tiền nhưng cũng rất phiền phức, chi bằng chúng ta kinh doanh đồ cổ. Chúng ta có thể mở một tiệm đồ cổ trong phố Văn Lai, như vậy sau này cả nhà mình cũng sẽ không cần lo lắng đến chuyện cơm, áo hàng ngày nữa.

- Con gái à, kinh doanh đồ cổ không phải là chuyện dễ dàng đâu. Phải là người học vấn uyên thâm như Tống đại sư mới có thể làm được. Ít ra phải tinh thông đồ cổ, nếu không chắc chắn sẽ lỗ vốn. Lần này con có thể mua được đồ cổ thật với giá hời như thế cũng là do may mắn thôi, đừng suy nghĩ viễn vông nữa. Nhưng mà, Tống đại sư đã muốn nhận con làm đệ tử,

vậy tại sao con phải chờ một năm sau mới nhận lời? Cha thấy con theo Tống đại sư học giám định đồ cổ vẫn tốt hơn nhiều so với theo đạo trưởng học mấy thứ xem bói mê tín kia.

Dương Thanh nhìn Dương Tử Mi nghiêm giọng nói tiếp:

- Một đứa con gái sau này bị người ta mắng là bà đồng, thầy bói lừa bịp này nọ thì còn ra gì nữa. Hơn nữa, từ xưa đến nay, bói toán được xem như là tiết lộ thiên cơ, những người làm nghề này sẽ phải gặp báo ứng, sẽ rơi vào tình cảnh Ngũ Tệ Tam Khuyết, cô độc, lẻ loi đến già. Cha không cần giàu sang phú quý gì, cha chỉ mong con có được một công việc đàng hoàng để sau này có thể sống vui vẻ, hạnh phúc thôi.

Nghe cha mình dạy bảo như thế, Dương Tử Mi cảm thấy vô cùng xúc động. Đây là cha cô, tuy không có tài cán gì nhưng ông vẫn luôn thương yêu cô, mong những điều tốt đẹp nhất cho cô. Nếu như kiếp trước ông không mất sớm thì cô cũng không phải cô độc một mình, lang thang đầu đường xó chợ như thế.

Ngũ Tệ Tam Khuyết mà cha cô nói đến cô cũng từng nghe sư phụ mình nhắc qua. Ngũ Tệ chính là “quan, quả, cô, độc, tàn” còn tam khuyết là “quyền, tiền, mệnh”. Cho nên, những thầy bói mà mọi người thường thấy phần lớn đều là những người khiếm khuyết về thân thể và phải cô độc một mình suốt đời. Họ bị như vậy chính là do họ đã tiết lộ thiên cơ, thay đổi vận số, dùng sự may mắn của mình để giúp người khác tránh khỏi tai kiếp.

Đương nhiên, những bà đồng, thầy bói lừa bịp kia là ngoại lệ. Những người này chỉ biết dùng ba tactic lừa dối của mình cùng những lời khuông sáo để lừa bịp người khác mà thôi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện (1)

- Á á á

Tiếng la hét của ai đó ngoài phòng bệnh đột nhiên truyền vào. Tiếng la hét đó như tiếng ma kêu quỷ hờn khiến cho tất cả mọi người bất giác rùng mình sợ hãi. Một vài người dũng cảm xông ngay ra ngoài tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra.

Mặc dù bị cha ngăn cản nhưng Dương Tử Mi cũng lẻn ra ngoài.

Lúc cô chạy ra, chỉ thấy ở cuối hành lang có một người phụ nữ gầy gò, mặc đồng phục trắng của bệnh viện, đầu tóc rũ rượi đang khua chân múa tay la hét điên cuồng. Mấy cô y tá và bác sĩ thì đang vất vả giữ chặt chân tay của bà ta lại và tiêm cho bà ta một liều thuốc trấn tĩnh.

Nhưng, tất cả đều vô dụng, người phụ nữ kia vẫn la hét, vẫn múa máy tay chân một cách điên dại. Bên trong thân người gầy gò của bà ta cứ như là có một sức mạnh vô hình gì đó, mấy cô y tá xông vào giữ chặt bà ta nhưng cuối cùng bà ta cũng vẫn vùng ra được.

Bà ta bỏ chạy lung tung trong bệnh viện. Người trong bệnh viện thấy bà ta xông tới vội vã tránh hết vào một góc.

Dương Tử Mi phát hiện có một luồng âm sát khí rất nặng bao trùm lấy người phụ nữ này nên thần trí của bà ta mới điên loạn như thế.

Vì nhìn quá chăm chú nên cô không phát hiện mình đang đứng ngay giữa đường. Khi người phụ nữ điên kia sắp tông phải cô, đột nhiên một cánh tay của ai đó giơ ra kéo cô vào.

Cô lao đảo người rồi ngã vào lòng của người đó.

Ấm áp và có mùi hương dễ chịu, quen thuộc.

- Ngốc thật!

Trên đầu cô truyền đến một câu trách mắng. Giọng nói đó là giọng của một thiếu niên đang tuổi mới lớn nhưng lại vô cùng êm tai. Giọng nói như tiếng đàn violon êm dịu khẽ rót vào tai Dương Tử Mi vậy.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, một đôi mắt to, dài, tròn mắt long lanh cùng gương mặt khôi ngô, anh tuấn đập vào mắt cô.

Là anh ấy!

Tim cô đập liên hồi.

Từ sau khi tỉnh dậy trong khách sạn lần trước, cô và anh ấy không hề gặp nhau lần nào nữa. Không ngờ, bây giờ lại gặp nhau trong bệnh viện.

Nỗi vui mừng khôn xiết trào dâng trong lòng Dương Tử Mi, cô bỗng nở nụ cười thật tươi nhìn anh.

Thấy cô cười, anh tưởng như mình đang thấy một nụ hoa đang hé nở. Đôi tay đang ôm lấy cô càng siết chặt hơn.

Thời gian gần đây, anh phát hiện mình lúc nào cũng nhớ đến thân hình bé nhỏ mềm mại của cô. Tâm trí anh không quên được ánh mắt lấp lánh như sao nhưng cũng không kém phần chín chắn của cô.

Người phụ nữ điên kia lại bị vài cô y tá cao to giữ chặt lấy. Sau đó họ dùng một chiếc mền trói chặt bà ta lại.

- Thả ta ra, thả ta ra, ta muốn các người phải chết...

Người phụ nữ kia vẫn liên tục la hét điên loạn.

- Mẹ!

Một tiếng gọi trong trẻo, non nớt vang lên. Một bé trai vội vã vụt ngay siêu nhân biến hình trong tay mình và chạy ù đến nhào vào lòng người phụ nữ đó rồi khóc òa lên.

Bé trai đó chính là Mẫn Cường!

Thần trí của người phụ nữ kia dường như hoàn toàn điên loạn, bà không nhận ra con trai mình. Bà ta không ngừng vùng vẫy, la hét, rồi đột nhiên giơ chân đạp mạnh vào ngực Mẫn Cường. Cú đạp mạnh đến nỗi Mẫn Cường té văng sang một bên.

Mẫn Cường vừa đau vừa kinh sợ, nhưng vẫn tiếp tục ngồi dậy, xông vào ôm chặt lấy chân của người phụ nữ kia và khóc càng to hơn, vừa khóc vừa nói:

- Mẹ ơi, mẹ đừng như vậy nữa, con là Tiểu Cường đây mà, mẹ.

Tiếng khóc của Mẫn Cường khiến những người chứng kiến không khỏi xót xa. Họ cảm thấy tội nghiệp đứa trẻ mới mấy tuổi đầu đã phải chứng kiến cảnh điên loạn của mẹ mình.

Tim của Dương Tử Mi cũng run lên đau nhói.

Nếu đứa bé trước mặt không phải là Mẫn Cường mà là một đứa trẻ khác thì Dương Tử Mi vẫn cảm thấy vô cùng xót xa. Bởi vì, không ai thấu hiểu được hết nỗi đau mất người thân đau đớn đến nhường nào như cô.

Âm sát khí trên người mẹ của Mẫn Cường quá nặng. Dương Tử Mi không biết âm sát khí đó là điềm báo tử thần sắp đến hay là vì người phụ nữ kia bị trúng bùa chú của các tướng sĩ nào. Hoặc cũng có thể do cơ thể của bà ta quá yếu, nên khi đến một nơi có âm sát khí nặng như bệnh viện thì bị âm sát khí nhiễm vào và hóa điên.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc (2)

Mẹ của Mẫn Cường bị trói lại sau đó được tiêm thuốc trấn tĩnh và thuốc an thần liều mạnh. Sau khi bà ta chìm vào giấc ngủ, nhân viên bệnh viện liền khiêng bà ta vào phòng bệnh đặc biệt.

Mẫn Cường ngồi ngoài cửa phòng bệnh khóc thút thít, ai đi ngang qua thấy cũng hết sức đau lòng.

Thiếu niên thấy Dương Tử Mi cứ nhìn Mẫn Cường với ánh mắt thương xót liền dùng tay xoay mặt cô lại để cô nhìn mình.

- Sao anh/em lại ở đây?

Dương Tử Mi và thiếu niên kia cùng đưa ra một câu hỏi.

Hỏi xong, hai người kinh ngạc nhìn nhau. Dương Tử Mi cảm thấy buồn cười nên cúi mặt cười khúc khích.

- Em nói xem, sao em lại ở đây?

Thiếu niên hỏi.

- Vậy anh cho em biết anh tên là gì trước đã.

- Long Trục Thiên, còn em?

- Tên hay ghê. Em tên là Dương Tử Mi.

- Ủm, Tử Mi.

Long Trục Thiên khẽ gật đầu.

Nghe Long Trục Thiên gọi tên mình như vậy, Dương Tử Mi đột nhiên thấy tim mình có chút xao động.

Cô lại ngược lên nhìn Long Trục Thiên.

Đúng lúc, Long Trục Thiên cũng đang cúi nhìn cô. Đôi mắt to dài vô cùng thu hút của Long Trục Thiên như những ngôi sao lấp lánh ẩn hiện trong tim cô vậy.

Dương Tử Mi vội vã tránh ánh mắt đó, sau đó vùng thoát khỏi tay Long Trục Thiên nói:

- Em muốn đến xem người phụ nữ kia thế nào. Bà ta hiện giờ rất giống anh lần trước, bị âm sát khí xâm nhập vào cơ thể.

- Em biết chuyện này sao?

- Nếu không biết thì lúc đó ai cứu anh?

Dương Tử Mi liếc Long Trục Thiên một cái sau đó đi đến chỗ Mẫn Cương.

Mẫn Cương vẫn đang khóc thút thít. Thấy Dương Tử Mi đến, bèn giương đôi mắt ướt đẫm nước mắt và tội nghiệp kia nhìn cô, bức bối hỏi:

- Định làm gì?

- Mình muốn xem mẹ của bạn thế nào thôi.

Dương Tử Mi không thêm để ý đến thái độ khó chịu của Mẫn Cương, cô nhờ Long Trục Thiên bế cô lên để cô có thể quan sát bên trong thông

qua cửa sổ kính của phòng bệnh.

Tuy bị ngăn cách bởi cửa sổ bằng kính nhưng Dương Tử Mi vẫn cảm nhận được khí lạnh của âm sát khí tỏa ra, cô bất giác rùng mình.

Dương tử Mi cố gắng tìm cho bằng được nguồn gốc của âm sát khí đó. Sau một hồi quan sát, cuối cùng cô cũng phát hiện trên tay mẹ của Mẫn Cương có đeo một chiếc vòng bằng huyết ngọc.

Chiếc vòng đó có màu đỏ thẫm như máu và sáng bóng. Tuy rất đẹp nhưng lại phảng phất một luồng khí màu đen rất kỳ quái. Dương Tử Mi thấy luồng khí màu đen kia tỏa ra từ chiếc vòng trên tay của mẹ Mẫn Cương, sau đó dần lan tỏa và xâm nhập vào toàn thân của bà ấy.

Hiện tại, trên thị trường chủ yếu có hai loại huyết ngọc. Một loại là đá có màu đỏ chỉ có ở những vùng băng tuyết trên Tây Tạng, loại đá này còn có tên gọi khác là Cống Giác Ma Ca, mọi người quen gọi với cái tên là Huyết Ngọc Cao Nguyên. Vì loại đá này có màu đỏ đặc biệt nên mới có tên gọi như thế.

Loại thứ hai là loại huyết ngọc mà khiến ai am hiểu về nó cũng sẽ cảm thấy khiếp sợ. Loại huyết ngọc này không chỉ đơn giản là một loại đá bình thường, mà nó quả thật là một loại đá thấm máu thật. Dù là phi thủy, thạch anh hay là hoàng ngọc, chỉ cần thấm máu thì cũng sẽ trở thành huyết ngọc. Huyết ngọc trong truyền thuyết vốn là một loại đá có liên quan đến xác chết. Tương truyền, đó là một loại ngọc được dùng để an táng theo người chết. Khi khâm liệm, ngọc sẽ được nhét vào miệng của người chết. Nếu là người vừa mới chết không bao lâu thì có thể miếng ngọc được nhét vào miệng kia sẽ trôi xuống cổ họng người chết và nằm trong các mạch máu bên trong xác chết. Một ngàn năm sau, máu thấm dần vào miếng ngọc đó và trở thành huyết ngọc. Thông thường, những miếng huyết ngọc này đều được tìm thấy trong cổ họng của các bộ xương người và cũng là một loại ngọc vô cùng quý hiếm. Giá của một miếng huyết ngọc như vậy ít cũng vài

ngàn, nhiều cũng vài triệu. Chính vì nó có giá trị cao như thế nên có rất nhiều nhà doanh nhân đã tạo ra huyết ngọc bằng cách làm tương tự nhưng cũng vô cùng bất nhân. Họ nhét ngọc vào miệng của những con chó, sau đó may miệng chúng lại. Những con chó đó bị ngọc làm cho ngạt chết, xác của chúng sẽ được đem đi chôn. Mấy chục năm sau, họ sẽ khai quật xác của những con chó này lên để lấy huyết ngọc. Nghe nói, dù là máu người hay máu chó cũng đều rất linh (Nếu là máu người thì càng tốt). Nhưng huyết ngọc hình thành từ máu chó có rất nhiều oán khí và sẽ gây ra nhiều bất lợi cho người đeo nó. Hiện tại, sở dĩ có nhiều huyết ngọc như vậy là vì những huyết ngọc đó đều được hình thành bằng các phương pháp nhuộm màu nhân tạo. Những loại ngọc này không phải là huyết ngọc thật và đương nhiên cũng không linh như huyết ngọc thật. Ngoài ra, hiện nay, trên thị trường vẫn còn một loại huyết ngọc nữa. Đó chính là bạch ngọc của Tân Cương. Loại ngọc này được nhét vào dưới lớp da của các con cừu để máu cừu có thể thấm dần vào ngọc. Mấy năm sau, người ta sẽ lấy những miếng ngọc đó ra và đem bán. Loại huyết ngọc này rất hiếm thấy xuất hiện trên thị trường.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc (3)

- Tiểu Cương

Giọng trầm, ấm của một người đàn ông vang lên. Dương Tử Mi quay đầu lại nhìn, tim cô bất giác như ngừng đập.

Người đàn ông tướng dong dỏng cao, mặc bộ đồ tây lịch lãm, tóc chải gọn gàng, gương mặt điển trai, ánh mắt tràn đầy tình cảm, sống mũi dọc dừa, khóe miệng lúc nào cũng như đang mỉm cười hiền hòa đang đứng trước mặt cô giống y như bản sao của Mẫn Cương mà cô biết kiếp trước.

- Cha!

Mẫn Cương khóc òa lên nhào vào lòng người đàn ông đó. Cậu ôm cha mình vừa khóc vừa nói:

- Mẹ điên rồi, phải làm sao đây? Con chỉ muốn mẹ thôi, hu hu.

Thì ra, người đàn ông đó là Mẫn Thanh Hoa, cha của Mẫn Cương lúc còn trẻ. Chả trách hai cha con lại giống nhau như thế.

Mẫn Thanh Hoa ôm Mẫn Cương, sau đó ông lấy một chiếc khăn tay sọc xanh trắng từ trong túi quần ra nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Mẫn Cương và nói:

- Tiểu Cương, đừng khóc, mẹ sẽ khỏi bệnh nhanh thôi.

Ông ta ôm lấy Mẫn Cường và đau lòng nhìn chăm chăm vào gương mặt đau đớn của người vợ vốn thanh tú, xinh đẹp của mình đang nằm ngủ trong phòng bệnh đặc biệt kia.

Ông ta không hiểu người vợ vốn rất dịu dàng, hiền hậu của mình, Hoàng Thu Nhân, tại sao tối qua lại đột nhiên phát điên, cứ như là bị trúng tà gì đó vậy. Đang yên đang lành, tự nhiên tối qua lại xõa tóc, la hét inh ỏi, thậm chí còn đánh người nữa.

- Hu hu, con muốn mẹ. Cha, con muốn mẹ mau khỏi bệnh, hu hu.

Mẫn Cường lại khóc không ngừng.

- Con có cách giúp bà ấy khỏi bệnh.

Dương Tử Mi cất tiếng nói.

Lúc này, Mẫn Thanh Hoa mới chú ý là có người bên cạnh. Ông quay đầu qua nhìn, chỉ thấy một thiếu niên gương mặt khôi ngô nhưng cũng khá lạnh lùng, mặc một bộ đồ đen và một cô bé trạc tuổi con trai mình đang đứng bên cạnh hai cha con ông.

Giọng nói vừa mới vang lên kia là của cô bé đó.

Bị ánh mắt chứa chân tình cảm của Mẫn Thanh Hoa nhìn chăm chăm vào mình, Dương Tử Mi cảm thấy lòng mình có chút xao động, cứ như là Mẫn Cường mà cô quen ở kiếp trước đang nhìn cô vậy. Cô đột nhiên cảm thấy hồi hộp, lưỡi cũng bắt đầu líu lại nói:

- Bà... ấy... bị... trúng... tà... cho... nên... mới...

Mẫn Thanh Hoa khẽ chau mày lại.

Mẫn Thanh Hoa trước giờ vốn là người theo chủ nghĩa duy vật, ông không tin những chuyện ma quỷ, tà thuật mê tín gì hết.

Hơn nữa, chuyện trúng tà này lại do một cô bé chỉ mới năm tuổi nói ra.

Thấy Mẫn Thanh Hoa không đoái hoài gì đến lời mình nói, Dương Tử Mi cũng không biết phải làm sao mới được.

Ông ta rất giống Mẫn Cường mà cô thầm thương trộm nhớ ở kiếp trước. Thế nên, trước mặt ông, cô vô cùng hồi hộp, đầu óc rối bời, không suy nghĩ được gì. Sự thông minh, lanh lợi thường ngày cũng biến đâu mất hết.

Lúc này, điện thoại của Mẫn Thanh Hoa reo lên. Ông bắt máy, sau đó chau mày nói:

- Cha, không phải cha cũng tin mấy chuyện trúng tà này nọ chứ? Thân thể của chúng ta như vậy, làm sao mà cha có thể tìm đạo sĩ đến làm phép được chứ? Người ta biết sẽ cười cho. Thôi, không mời đạo sĩ gì hết.

Người ở đầu dây bên kia cũng không bỏ cuộc, nói liên tục không ngừng.

Mẫn Thanh Hoa cũng không tiện nói nhiều với người đó, nên chỉ đành nói một câu:

- Tùy mọi người vậy.

Nói xong, ông lập tức tắt máy.

Đúng lúc, thuốc an thần tiêm vào người của Hoàng Thu Nhân cũng hết tác dụng, bà ta mở mắt, gương mặt trắng bệch không ngừng nhăn nhó. Phát hiện chân tay mình bị trói, bà ta chỉ biết la hét, kêu gào inh ỏi khiến cho đáng vẻ của bà ta càng đáng sợ hơn.

Mẫn Cường thấy vậy sợ quá lại khóc tiếp.

Thấy vợ mình như vậy, Mẫn Thanh Hoa đau khổ chỉ biết đập đầu vào tường.

Hoàng Thu Nhân sau một hồi vùng vẫy, la hét nên cũng dần thối mệ. Cuối cùng bà ta chỉ còn cách nằm vật xuống giường, đôi mắt mở to trừng trừng nhìn một cách vô định. Lúc này, bà ta không khác gì một con rối vô hồn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc (4)

Mẫn Ngọc Lâm dẫn theo một vị đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh, tay cầm một thanh kiếm gỗ, gương mặt dài nhọn, cằm có một chòm râu dê, đôi mắt xéch vợi vàng đến bệnh viện.

- Đạo trưởng, con dâu tôi ở trong này, ông hãy giúp tôi trừ tà cho nó.

Mẫn Ngọc Lâm sốt ruột nói với vị đạo sĩ kia.

Vị đạo trưởng nọ dáng vẻ kiêu ngạo, nói:

- Ông yên tâm đi, yêu ma quỷ quái gì cũng sẽ không thoát khỏi pháp nhãn của bản đạo đầu.

Dương Tử Mi rất muốn biết vị đạo trưởng kia rốt cuộc có nhìn thấy được âm sát khi trên chiếc vòng huyết ngọc kia không, nên cũng tiếp tục nán lại xem thế nào.

Long Trục Thiên đang bế Dương Tử Mi đột nhiên đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Ánh mắt anh đột nhiên sáng lại, anh để Dương Tử Mi xuống và nói:

- Anh phải đi đây!

Nói xong, anh nhìn Dương Tử Mi một hồi lâu, sau đó vụt biến mất ở cuối hành lang bệnh viện như bóng ma vậy.

Dương Tử Mi nhìn chăm chăm theo hình dáng của Long Trục Thiên cho đến khi anh biến mất. Cô đột nhiên thấy lòng mình trống rỗng, nhưng rất nhanh, cô lập tức bị hành động của vị đạo trưởng kia thu hút lấy.

Vị đạo trưởng đó đang cầm bùa chú, thanh kiếm gỗ trong tay ông ta không ngừng vung qua vung lại. Ông vừa đi vừa niệm gì đó. Lúc thì nhảy cẫng lên như khi, thanh kiếm trên tay cũng đâm qua bên này, xọt qua bên kia cứ như là đang đánh nhau quyết liệt với ma quỷ gì đó.

Cảnh tượng trước mặt khiến Dương Tử Mi ngớ người ra.

Cô phát hiện, bùa chú mà vị đạo trưởng kia đang cầm không có tác dụng gì hết. Bùa chú đó không có bất kỳ màu sắc gì, chẳng khác nào một miếng giấy lộn. Còn mấy câu chú mà ông ta luôn miệng niệm kia chẳng qua cũng chỉ là những câu chú của Đạo Gia, hoàn toàn không có tác dụng trừ tà gì hết.

Rõ ràng là, vị đạo sĩ đó chỉ là một vị đạo sĩ giả, chuyên đi lừa người khác.

Đạo sĩ nọ đột nhiên làm ra vẻ run sợ, thanh kiếm gỗ trên tay ông ta cũng run lên bần bật và không ngừng đâm qua bên này, chĩa qua bên kia. Cuối cùng, mặt ông mới bình thường trở lại vẻ như đã chiến thắng, sau đó ông dán một tấm bùa lên mặt của Hoàng Thu Nhân, vừa dán vừa niệm chú. Xong xuôi, ông lại ra vẻ mệt mỏi ngồi xuống ghế.

- Đạo trưởng, tà ma bị đuổi đi hết chưa?

Mẫn Ngọc Lâm vẫn tưởng vị đạo sĩ kia biết trừ tà ma thật chứ hoàn toàn không ngờ là ông ta chẳng qua chỉ là đang diễn kịch cho mọi người xem thôi.

- Bần đạo một khi đã ra tay thì không tà ma quỷ quái nào mà không bị đuổi đi.

Đạo sĩ kiêu ngạo nói, sau đó đưa tay đòi tiền.

Mẫn Ngọc Lâm thấy Hoàng Thu Nhân nằm im ngủ, không la hét quậy phá nữa nên cũng tưởng là vị đạo sĩ kia đã trừ được tà ma nên liền lấy ra một ngàn đưa cho đạo sĩ.

Đạo sĩ đếm tiền xong liền thu kiểm đứng dậy nói:

- Hãy để cô ta nghỉ ngơi, đừng đánh thức cô ấy dậy, bần đạo đi trước đây.

- Cám ơn đạo trưởng.

Mẫn Ngọc Lâm vui vẻ tiễn đạo sĩ ra tận cửa.

Đạo sĩ nọ vui vẻ mang theo một ngàn nhanh chóng biến mất sau cổng bệnh viện.

Nhớ lại kiếp trước mình cũng là thầy bói lừa gạt người khác để kiếm sống qua ngày, cuộc sống cũng không dễ dàng gì nên Dương Tử Mi cũng không đành vạch mặt vị đạo sĩ giả kia mà chỉ để ông ấy vui vẻ ra về.

Tuy nhiên, âm sát khí trên người Hoàng Thu Nhân cũng không giảm đi chút nào. Nếu cứ như vậy thì e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng của bà ấy. Dương Tử Mi không thể thấy chết mà không cứu.

Thế là, cô liền đẩy cửa bước vào.

Mẫn Ngọc Lâm nhận ra cô, ông nghi hoặc hỏi:

- Cô bé, sao lại đến đây?

- Ông Mẫn, nếu như ông thật sự muốn bà ấy khỏi bệnh con thấy ông nên tháo chiếc vòng huyết ngọc trên tay bà ấy xuống. Chiếc vòng này chính là nguồn cơn khiến bà ấy phát bệnh đấy ạ.

Dương Tử Mi thẳng thắn nói.

- Con biết gì chứ? Đừng tưởng con may mắn mua được đồ cổ thật thì cứ tưởng mình đã là chuyên gia. Đây chính là chiếc vòng huyết ngọc vô cùng quý hiếm, có ích cho tinh thần của người đeo chứ hoàn toàn không có hại gì hết.

Mẫn Ngọc Lâm cũng không ngần ngại nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tồn Thương Nguyên Khí (1)

- Thông thường thì đúng là huyết ngọc có lợi cho tinh thần của người đeo, nhưng vấn đề ở đây là chiếc vòng huyết ngọc này có nguồn gốc không sạch sẽ.

Dương Tử Mi thấy Mẫn Ngọc Lâm không tin mình nên cô cũng không giải thích gì nhiều, cô nói tiếp:

- Những gì cần nói thì con cũng nói hết rồi, tin hay không tùy ông. Nhưng con chỉ muốn khuyên ông một câu, đừng vì thiếu hiểu biết mà làm hại người thân trong nhà.

Nói xong, cô quay người bỏ đi.

- Cha, cha biết cô bé đó sao?

Mẫn Thanh Hoa nghi hoặc hỏi.

- À, Chiếc vòng hoa bằng đồng mà cha mới mua được là mua từ chỗ cô bé đó. Con bé tuổi còn nhỏ mà nói chuyện như người lớn ấy, không biết nó là thần đồng từ đâu chui ra nữa.

Mẫn Ngọc Lâm gật đầu nói. Nhưng ánh mắt của ông lại không rời khỏi chiếc vòng bằng huyết ngọc đang đeo trên tay của Hoàng Thu Nhân. Chiếc vòng có màu đỏ như máu, sáng lấp lánh. Chỉ là bàn tay đang đeo nó lại trắng bệch tạo nên sự đối lập đáng sợ.

Chỉ cách đây một tháng thôi, khi Hoàng Thu Nhân đeo chiếc vòng lên tay, rõ ràng là nó càng tôn thêm vẻ quý phái, sang trọng của bà ta. Bất kỳ ai thấy chiếc vòng này đều khen ngợi hết lời.

Chiếc vòng huyết ngọc này là quà kỷ niệm ngày cưới do Mẫn Thanh Hoa mang từ Tân Cương về tặng cho Hoàng Thu Nhân. Thế nên, Hoàng Thu Nhân cũng rất quý nó và luôn đeo nó trên tay không rời.

Mẫn Thanh Hoa cũng nhìn chăm chăm vào chiếc vòng đó. Không biết có phải vì tâm lý hay không nên càng nhìn Mẫn Thanh Hoa càng cảm thấy nó rất kỳ dị.

Một lúc sau, Mẫn Thanh Hoa đưa tay tuột chiếc vòng từ trên tay vợ mình ra, lập tức, vẻ u ám trên mặt Hoàng Thu Nhân cũng vơi bớt đôi chút, hơi thở cũng trở nên đều đặn hơn.

Tiếp đó, Mẫn Thanh Hoa đưa tay tháo miếng bùa trên mặt Hoàng Thu Nhân xuống, đưa lên mũi ngửi ngửi. Một mùi hương khó chịu xộc vào mũi khiến Mẫn Thanh Hoa bất giác chóng mặt và ngã lăn ra giường. Chiếc vòng huyết ngọc trên tay rơi xuống đất nghe xoảng một tiếng và vỡ ra thành nhiều mảnh.

Thấy con trai mình đột nhiên ngất xỉu, Mẫn Ngọc Lâm cũng chẳng màng đến chuyện chiếc vòng quý giá kia bị vỡ, ông vội vàng chạy đi gọi bác sĩ.

Bác sĩ kiểm tra một hồi mới nói Mẫn Thanh Hoa bị trúng thuốc mê nên mới ngất xỉu như thế.

Còn Hoàng Thu Nhân thì cũng bị trúng thuốc mê giống Mẫn Thanh Hoa vậy.

Thuốc mê đó có trên lá bùa dán lên mặt Hoàng Thu Nhân lúc nãy. Do được tẩm thuốc mê nên khi ngủ trúng nó Hoàng Thu Nhân mới nhanh

chóng rơi vào giấc ngủ như thế.

Lúc này, Mẫn Ngọc Lâm mới biết là mình đã bị gã đạo sĩ kia lừa.

- Nội ơi, nội xem này!

Mẫn Cương hoảng hốt nhìn vào chiếc vòng huyết ngọc đã bị vỡ vụn trên đất kia.

Chỉ thấy từng tia máu đỏ tươi chảy ra từ các mảnh vỡ của chiếc vòng đó. Sau đó tách một tiếng, những tia máu đó đột nhiên hóa thành khói biến mất.

Chuyện này...

Mẫn Ngọc Lâm thấy lạnh xương sống!

Chẳng lẽ cô bé đó nói đúng?

Tất cả những chuyện này đều là xuất phát từ chiếc vòng huyết ngọc này sao?

Cô bé đó rốt cuộc là người thế nào?

Dương Tử Mi trở về phòng bệnh của cha mình. Cô vừa gọt xong một quả táo đưa cho cha thì đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh luồng vào từ dưới chân, sau đó cả người cô lạnh run cứ như là bị hàng ngàn hàng vạn mũi tên băng băng bắn vào.

- Ọc!

Cô nôn ra một ngụm máu đỏ tươi. Xương khớp khắp người cô trở nên đau đớn, lục phủ ngũ tạng như có vật gì nặng ngàn cân đè lên khiến cô vô cùng khó chịu. Tim cô như bị hàng vạn con rắn độc đang bâu vào cắn xé. Cô đau đớn ôm bụng ngã lăn ra đất.

- Con ời, con sao vậy? Bác sĩ, bác sĩ ời, mau cứu con tôi với!

Dương Thanh thấy Dương Tử Mi đột nhiên đau đớn như vậy thì cũng chẳng màng đến cái chân đang bó bột của mình. Ông liền nhảy xuống giường, cái chân vừa được bó bột không lâu trước đó lại gãy thêm lần nữa. Ông té nhào xuống đất, cả phòng bệnh loạn cả lên. Bác sĩ, y tá vội vã chạy vào.

Bác sĩ vội vàng khám cho Dương Tử Mi. Nhưng kỳ lạ là bác sĩ không khám ra được cô bị bệnh gì. Điện tâm đồ cho kết quả bình thường, chỉ là tất cả xương cốt trên người cô đột nhiên lại gãy hết.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tồn Thương Nguyên Khí (2)

Trong lúc bác sĩ đang không biết làm thế nào thì Ngọc Thanh đạo trưởng đến.

Hôm nay, lúc ở trên núi, mí mắt ông giật liên hồi. Ông nhắm tính một hồi mới biết là Dương Tử Mi xảy ra chuyện nên mới vội vã đến thành phố A.

- Sư phụ!

Thấy Ngọc Thanh đạo trưởng, Dương Tử Mi yếu ớt gọi ông. Toàn thân cô bất động, lục phủ ngũ tạng vô cùng đau đớn, khó chịu.

Ngọc Thanh đạo trưởng kiểm tra kỹ lưỡng tình trạng của cô. Càng kiểm tra chân mày ông càng nhíu lại.

Rõ ràng là Dương Tử Mi bị tổn thương nguyên khí, thêm vào đó là âm sát khí trong bệnh viện quá nặng nên nhân lúc thân thể cô yếu ớt bèn xâm nhập vào người cô, thế nên xương cốt của cô mới bị gãy như thế.

- Đệ tử à, con đã dàn Thất Sát Đình Trận phải không?

Ngọc Thanh đạo trưởng nghi ngờ hỏi.

Nghĩ đến cách đây không lâu, cô đã bày Thất Sát Đình Trận để phá phong thủy của mộ tổ tiên nhà trưởng thôn nên Dương Tử Mi xấu hổ cúi mặt xuống gật đầu thừa nhận.

- Ôi trời ơi!

Ngọc Thanh đạo trưởng chỉ biết thở dài một cái, nói:

- Sư phụ đã nhiều lần nói với con trận pháp là thứ có thể giết người một cách vô hình. Chúng có thể phá phong thủy của người khác nhưng một khi gặp phải người có pháp lực cao hơn thì nó sẽ quay ngược lại làm tổn thương nguyên khí của người bày trận.

Chuyện tổn thương nguyên khí này người trong ngành Huyền Học đều biết cả. Thế nên, những người tinh thông Huyền Học đều có một luật bất thành văn là khi phá trận pháp của đối phương, họ sẽ cố gắng khử đi tất cả tác dụng có thể làm tổn thương nguyên khí của họ, nhằm bảo vệ sự an toàn cho người làm phép.

Quy định này vừa có thể bảo vệ người khác vừa có thể bảo vệ bản thân mình. Vì dù sao thì thiên ngoại hữu thiên, mình giỏi thì sẽ có người giỏi hơn, không ai dám bảo đảm là trận pháp của mình sẽ không bị người nào đó cao tay ẩn hơn phá vỡ.

Tuy nhiên, người phá trận pháp của Dương Tử Mi lần này lại không tuân thủ quy định này. Người này không những phá trận pháp của cô mà còn đan tâm muốn lấy mạng cô.

- Vậy... Con phải làm sao? Sư phụ, con không muốn chết.

Dương Tử Mi hoảng sợ nói.

- Có sư phụ ở đây, sẽ không sao đâu. Chỉ là hiện tại xương cốt của con đều bị gãy hết, nên con phải lên núi tu luyện ít nhất mười năm.

Ngọc Thanh đạo trưởng lấy một đồng tiền cổ đeo vào cổ Dương Tử Mi nói.

Vừa đeo đồng tiền cổ đó vào, Dương Tử Mi cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình cũng nhẹ hơn. Âm sát khí xâm nhập vào người cô lúc này cũng dần biến mất, cứ như là chúng rất kiêng dè đồng tiền cổ kia.

Dương Tử Mi lúc này mới thở phào một cái. Nhưng cơn đau do xương cốt bị gãy không ngừng trào lên khiến cô chảy nước mắt. Chỉ đến khi Ngọc Thanh đạo trưởng truyền khí cho cô thì cô mới cảm thấy đỡ đau hơn một chút.

Nửa năm sau.

Dương Tử Mi ngồi trên xe lăn nhắm tính ngày tháng.

Còn mười ngày nữa là đến ngày gia đình cô gặp nạn kiếp.

Vì xương cốt toàn thân bị gãy nên Dương Tử Mi đành phải ở trên núi tu luyện, người nhà cô cũng thi thoảng đến thăm cô.

Trong nửa năm này, cũng nhờ có tiền nên cha mẹ cô mới xây được một căn nhà phố, xây tường rào xung quanh, trồng thêm vài cây tùng, cây bách và bày phong thủy theo chỉ dẫn của Ngọc Thanh đạo trưởng, mộ tổ tiên của nhà cô cũng đã dời xong.

Âm dương điều hòa nên tinh thần của mọi người trong nhà cô cũng tốt hơn lên. Chứng bệnh hen suyễn của ông nội cô cũng hết, chứng phong thấp của bà nội cô cũng không tái phát nữa. Còn mẹ cô thì lại mang thai. Đây chính là chuyện mà kiếp trước không hề xảy ra.

Ngoài ra, cha cô cũng thuận lợi trở thành giáo viên biên chế, hơn nữa còn trở thành hiệu trưởng của trường tiểu học trong thôn.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp, chỉ trừ có cô là chưa hoàn toàn hồi phục.

Chỉ là không biết ngày đó, bị kịch có lặp lại không.

Dương Tử Mi vô cùng lo lắng.

Thấy cô buồn buồn, Ngọc Thanh đạo trưởng mới hỏi nguyên do.

Dương Tử Mi thấy sư phụ hỏi nên cũng không giấu giếm gì, cô bèn nói rõ sự tình cho Ngọc Thanh đạo trưởng nghe. Ngay cả chuyện cô hồi sinh cô cũng nói cho Ngọc Thanh đạo trưởng biết. Chuyện này làm Ngọc Thanh đạo trưởng vô cùng kinh ngạc.

Chả trách trước đó ông không đoán được tương lai và mạng số của cô. Thì ra cô là người chết đi sống lại.

- Kiếp nạn của nhà con vốn là do phong thủy của nhà âm và nhà dương gây nên. Giờ phong thủy cũng đã giải rồi, tất cả mọi thứ đều phát triển theo chiều hướng tốt hơn lên cho nên chắc chắn là bị kịch sẽ không lặp lại đâu.

Ngọc Thanh đạo trưởng trầm ngâm một hồi mới nói tiếp:

- Tuy nhiên, bánh xe số mệnh đôi khi cũng rất khó nói, hiện giờ cách tốt nhất là phải tránh được nguyên nhân gây ra nạn kiếp đó.

- Làm sao để tránh ạ?

- Nhà con hãy dọn lên núi ở, cho đến khi ngày đó qua đi.

- Bà nội và mẹ con chắc chắn là không có vấn đề gì, chỉ sợ ông nội và cha con không đồng ý thôi.

- Chuyện này để sư phụ lo. Họ chắc chắn sẽ đồng ý thôi.

Ngọc Thanh đạo trưởng cười nói.

Hi vọng mọi thứ sẽ thuận lợi như lời ông nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vẫn Không Tránh Khỏi? (1)

Ngọc Thanh đạo trưởng quả nhiên đã dụ được cả nhà Dương Tử Mi dọn lên núi ở.

Khi xuống núi, Dương Bách hỏi Ngọc Thanh đạo trưởng có thể xem được cái thai trong bụng con dâu ông là trai hay gái không.

Nghe Dương Bách hỏi vậy, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng đưa tay bấm bấm một hồi, sau đó nói:

- Theo ý trời thì lần này mẹ của Tử Mi mang thai con gái. Tuy nhiên, cũng không phải là không thay đổi được. Ông cũng biết, sở trường của bản đạo là thay đổi số mạng mà.

Dương Bách nghe xong vô cùng hồi hộp, vội hỏi:

- Vậy xin hỏi đạo trưởng, làm sao mới có thể thay đổi số mạng được?

- Chuyện này không khó, chỉ cần mọi người đến đạo quán của bản đạo tĩnh tu nửa tháng. Trong nửa tháng này, bản đạo sẽ giúp làm phép thay đổi giới tính của đứa trẻ trong bụng từ gái thành trai để ông có cháu trai nối dõi.

Ngọc Thanh đạo trưởng vừa bấm bấm tay vừa nói.

Dương Bách nghe xong vô cùng mừng rỡ. Sau đó, ông lập tức bảo mọi người trong nhà thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đến đạo quán thành tâm tĩnh

tu nửa tháng.

Hiện đang vào hè, Dương Thanh cũng không phải đi dạy. Thế là cả nhà họ nhanh chóng mang theo ít đồ dùng sinh hoạt hàng ngày và dọn đến đạo quán ngay trong đêm.

Thấy cả nhà đều dọn lên núi ở, Dương Tử Mi vô cùng mừng rỡ, cô học hành, tu luyện cũng chăm chỉ hơn với hi vọng là có thể nhanh chóng hồi phục.

Lần này lên núi, Dương Thanh cũng đem sách giáo khoa từ lớp một đến lớp sáu cho Dương Tử Mi học.

Tuy cô đã học được rất nhiều thứ về chiêm tinh, bói toán nhưng Dương Thanh vẫn cho rằng là một đứa trẻ thì điều quan trọng là phải được đi học ở trường ở lớp đàng hoàng, phải lớn lên cùng tập thể thì mới không trở thành người cô độc, lẻ loi.

Nhưng vì xương cốt của Dương Tử Mi bị thương, ít nhất cũng phải mười năm sau cô mới có thể đi lại được như bình thường. Nên thời gian này cô không thể đến trường để học như những đứa trẻ cùng tuổi khác. Vì vậy mà Dương Thanh hi vọng Dương Tử Mi có thể học được vài thứ trong bộ sách giáo khoa mà ông đem lên để sau này cô có thể vào trường học mà không gặp trở ngại gì.

Dương Tử Mi cũng ngoan ngoãn nghe theo lời ông.

Kiếp trước, tất cả người thân của cô đều gặp tai nạn và để cô lại một mình khi cô còn rất nhỏ nên cô hoàn toàn không có cơ hội ngày ngày vui vẻ cắp sách đến trường học, vui đùa cùng chúng bạn như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác.

Lúc đó, cô vô cùng ngưỡng mộ những bạn được đi học, được quây quần bên người thân của mình.

Hiện giờ, hàng ngày, ngoài việc đạo khí tu luyện để hồi phục xương cốt, trau dồi những kiến thức Huyền Học, Dịch Học do Ngọc Thanh đạo trưởng truyền thụ ra, Dương Tử Mi còn rất chăm chỉ lấy sách giáo khoa do cha cô mang lên ra học.

Ngữ văn của bậc tiểu học đối với cô mà nói thì không khó gì nhưng có vài kiến thức cơ bản cô cũng cần phải học hỏi thêm. Còn về toán cô cũng ngoan ngoãn bắt đầu học từ toán lớp một.

Không biết tại sao, tuy cô tư chất thông minh, nhưng khi đụng đến toán, khả năng lĩnh ngộ của cô lại không giỏi như những thứ khác mà cũng chỉ tương đương với những đứa trẻ bình thường khác thôi. Nếu muốn biết làm toán, cô cũng phải bỏ ra rất nhiều công sức, chăm chỉ học tập mỗi ngày.

Cả nhà cô sống quây quần bên nhau như thế thắm thoát cũng gần hết nửa tháng, ngày đặc biệt kia cũng sắp đến gần. Càng gần đến ngày đó, Dương Tử Mi càng thấy hồi hộp, căng thẳng. Cô lo là ngày đó bị kịch sẽ lặp lại.

Đêm trước ngày hôm đó, cô không tài nào ngủ được. Cô luôn túc trực bên cạnh cha mẹ cô, nhắc nhở họ dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì ngày mai họ tuyệt đối cũng đừng xuống núi, đặc biệt là cha cô, Dương Thanh.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, một giáo viên trong trường tiểu học trong thôn đến tìm Dương Thanh nói là cục giáo dục thành phố đến nghiên cứu, điều tra tình hình giáo dục tiểu học nông thôn, theo đó phòng giáo dục xã cũng rất xem trọng việc này nên có mở cuộc họp đặc biệt với hiệu trưởng tất cả các trường tiểu học trong toàn xã.

- Cha, hôm nay cha đừng xuống núi.

Nghe nói cha mình chuẩn bị xuống núi, Dương Tử Mi vội la lên.

- Con à, cha cũng không còn cách nào khác. Nếu cha không đi họp thì cha sẽ bị khiển trách cho xem.

Dương Thanh rất trân trọng chức vị hiệu trưởng hiện giờ của ông. Nếu lần này chủ nhiệm phòng giáo dục và xã trưởng biết được ông ở trên núi mà không đến dự họp thì họ nhất định sẽ phê bình ông, thậm chí ông có thể bị cách chức nữa.

Dương Thanh là một người rất sĩ diện nên ông nhất định không để ai phê bình hay cách chức mình được.

- Cha đừng đi, sẽ nguy hiểm đấy.

Dương Tử Mi lo lắng đến phát khóc. Cô chỉ biết đưa mắt cầu cứu ông nội, mong ông nội cô khuyên can cha cô giúp.

Dương Bách không những không giúp mà còn nói:

- Chỉ đi họp thôi mà, có gì nguy hiểm đâu? Đạo trưởng cũng đã cho cha con đeo ngọc hồ lô rồi, sẽ tai qua nạn khỏi thôi, không sao đâu.

Dương Tử Mi không thể nói với họ chuyện cô sống lại, lại càng không thể cho họ biết nạn kiếp mà họ gặp ở kiếp trước. Cô sợ nói ra, mọi người sẽ hoảng sợ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Vẫn Không Tránh Khỏi? (2)

Dương Thanh là một người rất cố chấp. Chuyện mà ông đã quyết thì không ai cản được.

Ngọc Thanh đạo trưởng hiện cũng đã xuống núi giúp làm phép cho người ta nên Dương Tử Mi không biết làm sao để ngăn cha mình. Thấy cha sắp xuống núi, cô liền ngã xuống xe lăn, lăn mấy vòng dưới đất.

Dương Thanh thấy vậy chạy đến bế cô lên nói:

- Con sao vậy? Không sao chứ?

- Cha, con đau quá!

Dương Tử Mi cố ý giả vờ đau đớn, cô cũng kèm khí để mặt mình nhìn trắng bệch ra, mồ hôi tuôn đầm đìa, toàn thân yếu ớt không chút sức lực.

- Có bị thương ở đâu không? Để cha đưa con đến bệnh viện.

Dương Thanh quả nhiên vô cùng lo lắng.

- Cha!

Dương Tử Mi yếu ớt gọi ông, sau đó nắm tay áo ông nói:

- Con... không muốn đến bác sĩ, chỉ cần chờ sư phụ về là được. Con xin cha, cha đừng xuống núi có được không? Con xin cha đấy...

Dương Tử Mi chớp chớp đôi mắt to đen láy, đáng thương của mình cầu xin Dương Thanh. Dương Thanh thấy vậy cũng mềm lòng, trầm ngâm một lúc, cuối cùng ông cũng đành gật đầu đồng ý.

Thấy cha mình đã đồng ý không xuống núi nữa, Dương Tử Mi cười thầm trong bụng. Cô tiếp tục giả vờ đau đớn, yếu ớt và đòi Dương Thanh bế cô suốt.

Nhưng nào ngờ, vì tối qua không ngủ, thêm vào đó là được nằm trong lòng ấm áp của cha nên không biết từ lúc nào cô lại lăn ra ngủ say sưa.

Chờ cho cô ngủ say, Dương Thanh nhẹ nhàng để cô xuống giường, dặn dò mẹ cô vài câu xong ông cũng xuống núi.

Khi Dương Tử Mi tỉnh dậy thì trời cũng đã tối. Vừa nghĩ đến cha mình, cô vội gọi to:

- Cha!

Hoàng Tú Lệ nghe tiếng cô gọi vội vàng chạy vào hỏi:

- Con gái à, con dậy rồi à? Sao vậy? Chỗ nào không khỏe?

- Cha đâu?

Dương Tử Mi có linh cảm không tốt.

- Cha thấy con ngủ say nên cũng xuống núi đi họp rồi.

Nghe xong, tim Dương Tử Mi thắt lại.

- Sao mẹ không cản cha lại? Sẽ xảy ra chuyện cho xem.

- Con cũng biết tính cha con mà, mẹ sao cản được? Con à, cha con cũng chỉ đi họp thôi, không sao đâu mà.

Hoàng Tú Lệ không ngừng an ủi cô.

- Bây giờ mấy giờ rồi ạ?

- Tám giờ tối rồi.

Tim của Dương Tử Mi càng thắt lại hơn, cô nhớ kiếp trước, khoảng bảy giờ rưỡi tối, cha cô treo cổ tự tử.

- Mẹ ơi, nhanh lên, mau gọi người đi tìm cha, canh chừng cha, nhanh lên!

Dương Tử Mi căng thẳng kéo tay áo mẹ cô giục.

- Con à, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Cha con lớn như vậy rồi, làm việc gì ắt cũng có chừng mực, cần gì phải có người canh chừng.

Hoàng Tú Lệ nghi hoặc hỏi.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng của Dương Đại Ngưu gọi với vào:

- Hoàng Tú Lệ, có chuyện rồi, Dương Thanh treo cổ tự tử rồi!

Hoàng Tú Lệ nghe xong, hai chân lão đảo, ngã lảo đảo ra đất. Vì ngã mạnh nên bà bị động thai, chỉ biết nằm trên đất ôm bụng, mặt trắng bệch.

- Mẹ, mẹ ơi, mẹ!

Dương Tử Mi lo lắng gọi. Một lần nữa cô lăn từ trên giường xuống đất. Vì xương bị gãy nên cô không thể di chuyển được mà chỉ biết nằm một chỗ bất lực kêu khóc.

Lúc này, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng xuất hiện. Thấy vậy, ông liền chẩn mạch, châm cứu và đạo khí cho Hoàng Tú Lệ.

Nhưng, dù cố gắng thế nào thì vẫn không giữ được cái thai trong bụng Hoàng Tú Lệ.

Ngọc Thanh đạo trưởng điểm vào thuyệt huyết của Hoàng Tú Lệ để bà có thể ngủ ngon. Sau đó để một miếng sâm lâu năm vào miệng bà để giúp điều khí, dưỡng thể.

Dương Tử Mi mặt trắng bệch. Chứng kiến mọi việc xảy ra, cô chỉ hận mình sao lại bất lực như thế.

- Sư phụ, cha con...

Chưa nói dứt câu, giọng cô nghẹn lại, nước mắt tuôn rơi.

- Xem ra, có nhiều nạn kiếp vẫn không tránh được. Vì con mà sư phụ cũng không đoán được tương lai, mạng số của tất cả những người trong nhà của con, ôi...

Ngọc Thanh đạo trưởng chỉ biết thở dài nói.

Đột nhiên, Dương Tử Mi cảm thấy toàn thân cô lạnh buốt, cô vô cùng hoảng sợ.

Cô sợ mình sẽ lại trở thành cô nhi, không nhà không cửa, không nơi nương tựa. Nếu như không có người thân bên cạnh thì tất cả mọi thứ đều vô nghĩa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vẫn Không Tránh Khỏi? (3)

Ngọc Thanh đạo trưởng xuống núi. Ông phát hiện tuy Dương Thanh đã ngừng thở nhưng mạch vẫn còn đập thoi thóp, chỉ là lúc có lúc không chứ không mất hẳn. Thế là, ông liền cứu Dương Thanh và đưa về đạo quán.

Thấy cha mình không sao, Dương Tử Mi cũng dần bình tĩnh hơn. Lúc này, cô chỉ biết một lòng thành khẩn cầu xin Bồ Tát phù hộ gia đình cô tai qua nạn khỏi, để cô không phải lại rơi vào cảnh cửa mất nhà tan như kiếp trước nữa.

Hoàng Tú Lệ tỉnh lại, thấy chồng mình vẫn còn sống nên cũng vô cùng mừng rỡ. Nhưng, ngay lập tức, bà phát hiện đứa trẻ trong bụng không giữ được nên cũng rất đau lòng.

Bà vốn rất kỳ vọng vào đứa con trong bụng lần này. Bà mong nó là một đứa con trai, có thể giúp nhà chồng nối dõi tông đường. Có vậy, cha chồng mới không mắng bà là vô dụng, suốt ngày chỉ sinh ra mấy đứa con gái vô tích sự nữa.

Nhưng giờ, đứa bé đã không còn, hi vọng của bà cũng vỡ vụn theo.

Ngọc Thanh đạo trưởng thấy vậy, liền đưa tay lên bấm bấm, tính tính, sau đó an ủi nói:

- Vốn trong mạng số của cô không có đứa con này. Sở dĩ nó có mặt trên đời này là vì muốn giúp Dương Thanh tránh được nạn kiếp, giúp ông

ấy chết đi sống lại, thế nên cô cũng đừng quá đau lòng. Bần đạo thấy, sau này cô còn có hai đứa con trai nữa.

Hoàng Tú Lệ nghe Ngọc Thanh đạo trưởng nói vậy liền nín khóc nói:

- Đạo trưởng, có thật là con sẽ có hai đứa con trai nữa sao?

- Đúng vậy. Cho nên chuyện quan trọng bây giờ là cô phải yên tâm tịnh dưỡng. Bần đạo sẽ giúp cô bốc thuốc để bồi dưỡng sức khỏe, giúp cân bằng âm dương. Cơ thể khỏe mạnh cũng sẽ dễ mang thai hơn.

Ngọc Thanh đạo trưởng gật đầu nói.

- Cám ơn đạo trưởng.

Tuy vẫn rất đau lòng, nhưng dù sao vẫn còn hi vọng. Nghĩ thế nên Hoàng Tú Lệ cũng thấy khá hơn và mạnh mẽ hơn một chút.

- Sư phụ, có thật là mẹ con sẽ có thêm hai đứa con trai nữa không?

Có lẽ vì là người thân trong nhà nên Dương Tử Mi không thể dùng thiên nhãn của mình để thấy được quá khứ cũng như tương lai của họ. Thậm chí ngay cả bói toán, dự đoán cô cũng không thể nào thực hiện được. Nếu vẫn cố làm, nhẹ thì tổn thương nguyên khí, nặng thì tổn thương nguyên thần, vô cùng nguy hiểm.

- Chỉ cần bần đạo giúp điều trị, an dưỡng sức khỏe cho mẹ con, thì không có cũng sẽ có thôi.

Ngọc Thanh đạo trưởng mỉm cười thần bí nói.

Dương Tử Mi biết, sư phụ mình giỏi trung y. Cho nên chỉ cần ông nói có thể điều trị thì chắc chắn mọi việc sẽ ổn.

Trước đây, Dương Tử Mi cũng không để tâm đến Huyền Môn Y Đạo cho lắm. Cô chỉ biết chuyên tâm vào phong thủy, chiêm tinh, bói toán, bùa chú này nọ thôi. Bây giờ, thấy mẹ bị hư thai ngay trước mắt nhưng cô lại không biết làm sao để giúp, lúc đó cô mới phát hiện những thứ mà cô cần phải học còn rất rất nhiều.

Cô phải giống sư phụ mình vậy, phải hiểu rõ tất cả mọi thứ về Huyền Môn, bao gồm cả lĩnh vực y thuật trong đó nữa.

Thấy Dương Tử Mi ý thức được tầm quan trọng của Huyền Môn Y Đạo, Ngọc Thanh đạo trưởng cũng vô cùng vui mừng. Ông liền sắp xếp lại giờ học của cô, kiên trì, nhẫn nại dạy bảo cô từng chút từng chút một.

Bi kịch kiếp trước cũng dừng lại ở chuyện mẹ cô bị hư thai mà thôi.

Sau khi hồi phục, được Ngọc Thanh đạo trưởng răn dạy và quả trách, Dương Thanh mới hiểu ra tự tử vì lòng tự tôn của mình là một việc làm hết sức ngu ngốc, hơn nữa cũng chính vì vậy mà vợ ông mới bị hư thai.

Sau chuyện đó, cả nhà Dương Tử Mi tiếp tục ở lại trên núi thêm một tháng nữa. Mùa hè cũng qua, Dương Thanh lại đến trường giảng dạy như mọi ngày. Khi vào đến trường, ông phát hiện mọi người đều tin tưởng nhân phẩm của ông chứ hoàn toàn không tin vào chuyện bôi nhọ nhân phẩm do trưởng thôn kia ngụy tạo ra. Cũng chính nhờ vậy mà ông cảm thấy cuộc đời cũng còn nhiều thứ rất đáng trân trọng, thế nên tâm tư, cách suy nghĩ của ông cũng thoáng hơn, tâm trạng cũng thoải mái hơn lên rất nhiều.

Từ sau khi thấy được khuyết điểm của mình, hàng ngày, ngoài tu luyện đạo khí ra, Dương Tử Mi còn chăm chỉ theo sư phụ học Huyền Môn Đạo.

Thấm thoát cũng mười năm trôi qua.

Dương Tử Mi giờ đã mười lăm tuổi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Học Sinh Chuyển Trường (1)

Lớp 9/5, trường trung học Nam Thành.

- Nghe nói lớp mình sẽ có một bạn mới chuyển trường đến.

Trần Lệ Lệ, một cô bé mặt dài, bình thường rất thích tám chuyện, mẹ là giáo viên trong trường, đang nói to với cô bạn Trương Lam cùng bàn với mình.

Mấy đứa bạn cùng lớp xung quanh đó nghe thấy cũng bắt đầu chộn rộn hẳn lên. Cả bọn tùm lại hiếu kỳ hỏi:

- Là con trai hay con gái vậy?

- Không biết, mẹ tớ không nói.

- Hi vọng là một cậu bạn đẹp trai. mấy đứa con trai lớp mình, nhìn riết phát chán luôn.

Lâm Lâm, cô bạn mê trai đẹp nói.

- Còn tớ chỉ mong sẽ là một cô bạn xinh đẹp, dịu dàng, để người khác không nói là lớp mình không có gái xinh.

Mã Gia Bảo nhanh nhẩu nói xen vào.

- Mã Gia Bảo, đều là bạn bè cùng lớp với nhau cả, sao cậu lại chê bai con gái lớp mình như vậy được. Còn không biết soi gương nhìn lại mình đi, cậu có tư cách gì nói bọn mình không xinh chứ?

Trương Lam liếc Mã Gia Bảo một cái sắc lẹm.

- O, mình chỉ nói sự thật thôi mà.

Mã Gia Bảo cũng không chịu thua, đáp trả.

- Đúng vậy, là sự thật chứ gì nữa, lớp mình không có ai xinh cả.

Cả đám con trai cũng phụ họa theo.

- Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa. Nghe mẹ tớ nói, học sinh chuyên trường kia từ dưới quê lên. Theo tớ thấy dù là con trai hay con gái thì dù mặt mũi có xinh đẹp đến đâu cũng sẽ không có khí chất gì đâu, chắc cũng sẽ quê mùa, lấm lem lấm.

Trần Lệ Lệ vẻ mặt khinh thường nói.

- Dưới quê lên sao? Vậy chẳng thú vị gì nữa, sao không phải là một người đẹp trai, nhà mặt phố, bố làm to như Mẫn Cường ở lớp 9/1 nhỉ?

Mấy cô bạn khác liền tiếc rẻ nói.

- Đúng đó, Mẫn Cường đẹp trai thật. Học giỏi nè, thể thao giỏi nè, nhân phẩm tốt, gia cảnh cũng tốt nữa. Quả nhiên là bạch mã hoàng tử đúng chuẩn luôn.

Lâm Lâm đưa hai tay lên chống cằm, ra vẻ say mê, đa tình nói hùa theo.

- Thôi đi, Mẫn Cường chỉ có thể là thần tượng mà chúng ta ngưỡng mộ thôi, đừng ở đó mà mơ mộng, hoang tưởng nữa.

Trương Lam vừa nói vừa cú vào đầu Lâm Lâm một cái.

- Hoang tưởng? Ai nói là hoang tưởng chứ? Hôm trước Mẫn Cường còn nhìn tớ thật lâu, còn cười với tớ nữa kìa. Tớ thấy, chắc chắn cậu ấy thích điểm đặc biệt của tớ rồi.

- Ừa, ủa, đó giờ mới thấy người tự tin như vậy. Lâm Lâm, cậu bị bệnh hoang tưởng à? Người ta không phải nhìn cậu mà là nhìn Mộ Dung Nghiên, hoa khôi của trường đang đứng phía sau cậu thôi.

- Thật là, sao cậu lại đối xử tệ bạc với tớ như thế? Để tớ mơ mộng một chút cũng không được sao?

Lâm Lâm bất mãn nói.

- Lớp chín thật là chán, lần này có một đứa nhà quê đến cũng tốt, có cái để chúng ta chơi.

Trần Thanh Tiểu, cô bạn bình thường thích trêu ghẹo người khác nói một cách tinh ranh.

Mấy đứa con trai cùng lớp nghe nói bạn mới chuyển đến ở quê lên nên cũng hết hứng thú. Trong mắt chúng, con gái nhà quê không phải tay chân thô cứng, cục mịch thì cũng đen đui, sợ sệt, ăn mặc quê mùa không hợp thời, hoàn toàn kém xa với hình tượng nữ thần xinh đẹp mà chúng tưởng tượng. Thế là cả bọn liền quay sang nhìn Hoàng Nhất Phong đang ngồi một mình tỏ vẻ tội nghiệp vì sắp tới đứa bạn nhà quê kia sẽ ngồi chung bàn với nó.

- Con gái nhà quê thì đã sao? Tớ thích con gái nhà quê, giản dị, chất phác, hiền lành.

Hoàng Nhất Phong gào lên.

- Trời ơi, chưa gì hết là đã ra sức bảo vệ rồi. Nhưng, vậy cũng tốt, mùi bùn của nó rất hợp với mùi chồn hôi của cậu, cái này gọi là trời sinh một cặp đây nè.

Trần Tiểu Cường bắt đầu trêu.

- Cậu...

Hoàng Nhất Phong tức đỏ mặt, nắm chặt nắm đấm.

- Các cậu đừng quá đáng vậy, con gái người ta từ dưới quê mới chuyển đến đây học vốn đã căng thẳng và lo lắng lắm rồi. Là bạn cùng lớp với nhau, chúng ta phải giúp bạn ấy nhanh chóng hòa nhập với tập thể chứ không phải suốt ngày trêu ghẹo, bài xích. Hơn nữa, đem xuất thân, gia cảnh của người khác ra để làm trò đùa hoặc chê bai là điều không nên.

Lớp trưởng, Hạ Muội, đang ngồi trước mặt Hoàng Nhất Phong đột nhiên đứng dậy, nghiêm chỉnh nói.

Thành tích học tập của Hạ Muội trong lớp rất tốt, người xinh đẹp, làm việc gì cũng giỏi giang, nhà lại khá giả, hơn nữa tính tình cũng cởi mở, thân thiện, đối xử công bằng với tất cả mọi người. Thế nên tất cả các bạn trong lớp, dù là nam hay nữ cũng đều rất tin tưởng, khâm phục cô nên mới chọn cô làm lớp trưởng.

Hạ Muội vừa lên tiếng, tất cả đám bạn đang lao xao lúc nãy cũng im bật, lật đật cúi đầu giả vờ nhìn vào sách như đang chăm chỉ học bài.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Học Sinh Chuyên Trường (2)

Chuông vào học reo lên. Cả bọn trong lớp miệng cứ nói là không hứng thú với học sinh chuyên trường từ dưới quê lên nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng hiếu kỳ. Cả bọn cứ rướn rướn cổ ngó ra cửa chờ xem bạn học mới của mình rốt cuộc là người thế nào.

Mấy đứa ngồi gần cửa sổ hành lang đều không nhìn được, cứ ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn bên này, ngó bên kia.

Hành lang bắt đầu vang lên tiếng bước chân của giáo viên chủ nhiệm Tần Khải Văn. mấy đứa ngồi gần cửa sổ cũng vội vàng thụt cổ lại.

- Sao sao? Thấy chưa?

Đám bạn cùng lớp khác vội vàng quay sang hỏi dồn dập.

- Có giáo viên chủ nhiệm nên tớ không dám nhìn lâu, tớ cũng chỉ nhìn thoáng qua thôi. Tóc suông dài, mặc váy trắng, dáng vẻ yếu điệu, còn mặt thì nhìn không rõ, nhưng cảm giác rất có khí chất, hoàn toàn không giống con gái nhà quê tí nào.

- Không phải chứ? Không phải Lệ Lệ nói là con gái nhà quê sao?

- Mẹ tớ nói vậy mà.

Trần Lệ Lệ cãi lại.

Nghe nói là con gái tóc dài, mặc váy trắng, dáng vẻ yếu điệu, có khí chất nên cả đám con trai cũng hào hứng hẳn lên, háo hức chờ đợi giây phút học sinh chuyển trường kia xuất hiện.

Thân người cao to của giáo viên chủ nhiệm Tần Khải Văn xuất hiện ở cửa lớp. Lớp học vốn đang ồn ào, huyên náo bỗng nhiên yên ắng hẳn, cả lớp ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn.

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới chuyển trường đến. Các em hãy vỗ tay chào mừng bạn gia nhập vào tập thể lớp chúng ta nào.

Tần Khải Văn ngày thường vốn rất nghiêm khắc, nhưng hôm nay ngữ khí lại vui vẻ, phấn khởi hơn bình thường rất nhiều.

- Hoan nghênh, hoan nghênh!

Cả đám con trai trong lớp bắt đầu hào hứng vỗ tay, mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa lớp học.

Còn đám con gái thì chỉ vỗ tay cho có, mặt mày ủ rũ, chán nản.

- Dương Tử Mi, mời vào.

Tần Khải Văn đưa tay hướng ra cửa lớp vẫy vẫy.

Một cô gái dáng vẻ yếu điệu, mặc váy trắng xuất hiện ở cửa lớp. Mái tóc đen, suông mượt dài đến thắt lưng, gương mặt thanh tú, đôi mắt to đen láy, long lanh xuất thần được tô điểm bởi vết bột đỏ đặc biệt giữa trán càng khiến cho gương mặt của Dương Tử Mi như bừng sáng hơn, xinh đẹp hơn.

Nếu nói về ngoại hình, ngũ quan của cả khuôn mặt thì cô không bằng hoa khôi Mộ Dung Nghiên nhưng còn nước da thì Mộ Dung Nghiên kia không bì được với cô.

Dương Tử Mi có một làn da trắng hồng, mềm mịn như da của mấy đứa trẻ hơn nữa còn có chút gì đó lấp lánh khó tả. Có lẽ vì trắng quá nên quanh người cô cứ như có một lớp sương trắng mỏng bao phủ lấy, cảm giác như mộng như ảo.

Vẻ mặt cô không có gì là sợ sệt hay lo lắng cả. Cô thản nhiên, điềm tĩnh đứng đó. Cặp mắt to, sinh động nhẹ nhàng nhìn khắp cả lớp một lượt, miệng khẽ mỉm cười, tư thái của cô như một đóa hoa bách hợp đang nở dưới ánh nắng ban mai vậy.

Cả đám con trai nhìn cô không chớp mắt. Bọn chúng tưởng như Tiểu Long Nữ trong Thần Điêu Hiệp Lữ xuất hiện trước mặt. Một vẻ đẹp thuần khiết, thoát tục mà chúng không thể tưởng tượng được.

Còn đám con gái thì tâm trạng bối rối, phức tạp hơn. Cả bọn đưa mắt nhìn chăm chăm vào đứa con gái đang mặc váy trắng hoàn toàn không giống như những gì mà chúng tưởng tượng. Nhìn thấy Dương Tử Mi, cả đám bắt đầu cảm thấy hổ thẹn vì suy nghĩ và lời nói của mình lúc nãy.

Ngay cả Tần Khải Văn cũng nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Lúc đầu, khi nghe hiệu trưởng nói sẽ cho học sinh ở quê mới chuyển trường lên vào lớp mình, Tần Khải Văn rất không vui. Dựa vào kinh nghiệm trước đó của mình, Tần Khải Văn cho rằng hầu hết những học sinh chuyển từ dưới quê lên đều rất tự ti, khó hòa nhập vào tập thể. Dạng học sinh này, nếu không phải là một sách thì cũng là học sinh cá biệt, cái gì cũng không chịu học, chỉ biết gây chuyện trong lớp thôi.

Nhưng, khi lần đầu tiên nhìn thấy Dương Tử Mi, Tần Khải Văn cũng như đám học trò nam trong lớp của mình kia, cứ tưởng là Tiểu Long Nữ đang xuất hiện trước mặt mình. Một nét đẹp thuần khiết, thoát tục, nhẹ nhàng như một đóa hoa bách hợp vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ngưỡng Mộ Và Đố Kỵ

Cả đám nam sinh đưa cặp mắt vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ với Hoàng Nhất Phong khi Dương Tử Mi đi ngang qua mặt chúng và ung dung ngồi xuống bên cạnh Hoàng Nhất Phong.

Còn Hoàng Nhất Phong thì vô cùng hồi hộp. Cậu chỉ biết khoanh tay lên bàn, ngồi im, không dám nhúc nhích.

Trước đây, sở dĩ Hoàng Nhất Phong không có bạn cùng bàn là vì sĩ số lớp bị lẻ, nhưng nguyên nhân chính là vì cậu bị nặng mùi nên cả lớp không ai muốn ngồi cạnh. Thậm chí ngồi trước, sau, trái, phải gần bàn cậu cũng không ai muốn.

Bây giờ, Dương Tử Mi, một nữ sinh xinh xắn, thuần khiết như Tiểu Long Nữ, trên người còn thoang thoảng hương thơm nhẹ nhàng tự nhiên lại ngồi bên cạnh mình nên Hoàng Nhất Phong bắt đầu cảm thấy hết sức tự ti, không dám bắt chuyện với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi vì luyện Đạo Khí Thuật nên ngũ quan vô cùng nhạy cảm. Thế nên, cô đương nhiên là ngửi thấy mùi hôi trên người Hoàng Nhất Phong. Tuy nhiên, cô không tỏ vẻ chê bai gì mà chỉ quay sang nhìn Hoàng Nhất Phong mỉm cười một cái nói:

- Chào cậu, rất vui vì chúng ta ngồi cùng bàn.

- Chào... chào... cậu...

Hoàng Nhất Phong lắp bắp chào Dương Tử Mi, sau đó lại hồi hộp nói tiếp:

- Tớ... tên Hoàng Nhất Phong.

- Còn tớ tên Dương Tử Mi, sau này nhờ cậu giúp đỡ.

Thấy Hoàng Nhất Phong, cậu bạn cùng bàn có vẻ mặt trung thực, thẳng thắn nhưng lại luôn lo lắng vì mùi hôi trên người mình nên Dương Tử Mi cũng cố gắng tỏ vẻ thân thiện, dễ gần hơn.

- Cùng... nhau tiến bộ.

Hoàng Nhất Phong hồi hộp đến nỗi mồ hôi tuôn ra như mưa.

Mồ hôi càng tuôn ra nhiều thì mùi hôi trên người cậu ta càng nồng nặc hơn và bắt đầu tỏa ra khắp nơi.

Mấy bạn học ngồi gần đó bắt đầu đưa tay lên bịt mũi.

Hoàng Nhất Phong lo lắng đưa mắt nhìn Dương Tử Mi, cậu sợ mùi hôi trên cơ thể mình dọa Dương Tử Mi chạy mất. Hoàng Nhất Phong cảm thấy rất áp lực.

Nhưng cậu phát hiện Dương Tử Mi vẫn mỉm cười với cậu chứ không tỏ vẻ chê bai gì. Cứ như là cô không ngửi thấy mùi gì cả.

Thật ra, lúc này, Dương Tử Mi đã dùng cách để bịt khứu giác của mình lại cho nên bất kể là mùi hôi hay mùi thơm thì cô cũng chẳng ngửi thấy gì.

Giáo viên chủ nhiệm Tần Khải Văn bắt đầu vào bài học.

Tần Khải Văn phụ trách môn Ngữ Văn.

Tiết học này đúng lúc học ngay bài thơ Quan Thư trong Kinh Thi:

Nữ sinh trong lớp phát hiện khi đọc bài thơ này, giọng của Tần Khải Văn vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng và truyền cảm. Ngoài ra, đám nam sinh trong lớp cũng răm rắp đọc theo, không những thế, cả đám còn len lén đưa mắt nhìn Dương Tử Mi và cố ý đọc lớn giọng hơn một chút như muốn thu hút sự chú ý của cô.

Nữ sinh trong lớp bắt đầu có chút ganh tỵ.

Đặc biệt là hoa khôi của lớp, Lâm Y Đình.

Lúc trước, hầu như các nam sinh trong lớp đều nhìn trộm cô. Nhưng bây giờ, người mà họ nhìn trộm không phải là cô nữa nên cô cảm thấy lòng tự trọng của mình bị xúc phạm. Nhưng cô cảm thấy điều xúc phạm nặng nề nhất chính là giáo viên chủ nhiệm Tần Khải Văn, người mà cô thầm thương trộm nhớ bấy lâu nay hình như lại đang có tình cảm đặc biệt dành cho cô bạn mới chuyển trường đến kia. Cô phát hiện, Tần Khải Văn chốc chốc lại nhìn Dương Tử Mi bằng đôi mắt đầy tình cảm.

Lòng đố kỵ, ganh tỵ như một con rắn độc, dần dần cắn xé tim cô. Cô tức giận cắn môi mình mạnh đến nỗi suýt nữa thì chảy máu, trong lòng không ngừng mắng:

- Đồ con gái nhà quê chết tiệt, đồ con gái nhà quê chết tiệt.

Lần đầu tiên thấy không khí lớp học như thế này, Dương Tử Mi cũng cảm thấy vô cùng thú vị. Đây chính là điều mà kiếp trước cô chưa từng trải qua.

Chính vì thế cho nên mặc dù cô chỉ cần nhìn qua một lần là đã thuộc lòng bài thơ đó đồng thời hoàn toàn hiểu ý nghĩa của nó nhưng cô vẫn chăm chú lắng nghe thầy giải thích.

Thấy Dương Tử Mi chăm chú nhìn mình bằng đôi mắt to, đen láy và vô cùng thu hút kia, Tần Khải Văn cũng giảng bài hết sức xuất thần. Tiết học của anh vừa sinh động vừa thú vị khiến cho người nghe cảm thấy muốn được học nữa, học mãi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Châm Cứu Trị Bệnh (1)

Tan tiết, Tần Khải Văn vừa rời khỏi lớp học thì cả lớp ồn ào lên như cái chợ.

Rất nhiều nam sinh vây quanh Dương Tử Mi và bắt đầu giới thiệu họ tên này nọ. Thấy vậy, Dương Tử Mi cũng nhẹ nhàng mỉm cười đáp lại đồng thời cũng ghi nhớ tên và tướng mạo của từng bạn.

- Chào cậu, Dương Tử Mi. Tớ tên Hạ Muội.

Lớp trưởng Hạ Muội quay lại chào Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi thấy Hạ Muội thần sắc thanh tú, đoan trang, khẳng khái, chính trực, rất khác với các bạn nữ nhỏ nhen trong lớp nên Dương Tử Mi cũng có cảm tình với cô. Dương Tử Mi cười và đáp lại:

- Chào cậu, sau này nhờ cậu giúp đỡ.

- Mọi người đều là bạn bè với nhau cả, có chuyện gì nhất định sẽ giúp đỡ lẫn nhau thôi. Sau này, nếu có gì không quen hoặc không hiểu, cậu có thể hỏi tớ.

Hạ Muội cười nói.

- Cám ơn cậu.

- Cậu cũng có thể hỏi tớ nữa. Tớ rất vui khi được giúp đỡ bạn bè.

Trần Tiểu Cường lớn tiếng nói.

Dương Tử Mi quay sang nhìn cậu ta, đột nhiên cô phát hiện ấn đường của Trần Tiểu Cường rất tối, sơn căn có màu xanh sẫm. Dương Tử Mi bắt đầu dùng thiên nhãn của mình nhìn cậu ta, trong đầu cô xuất hiện cảnh Trần Tiểu Cường bị xe tông ở một ngã tư đường nọ, máu chảy đầm đìa.

Dương Tử Mi khẽ chau mày lại. Là bạn bè cùng lớp với nhau nên cô cũng lên tiếng nhắc nhở:

- Trần Tiểu Cường này, lát nữa tan học tốt nhất là cậu đừng băng qua ngã tư đường nhé, nếu không sẽ gặp tai nạn đấy.

Trần Tiểu Cường nghi hoặc nhìn Dương Tử Mi, cậu ta không hiểu tại sao cô lại nói vậy.

- Dương Tử Mi à, sao cậu lại nói vậy với Tiểu Cường? Không lẽ cậu quen với cậu ấy? Biết cậu ấy mỗi ngày đều phải đi ngang qua ngã tư không có đèn xanh đèn đỏ kia?

Hạ Muội hiểu kỳ hỏi.

Dương Tử Mi chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Điều mà cô có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi. Cô không phải là Bồ Tát phổ thế nên không có nghĩa vụ giúp người giải nạn, thoát nạn cho dù đó là bạn học của mình. Còn chuyện Trần Tiểu Cường kia có nghe lời cô nhắc nhở hay không còn phải xem số mạng của cậu ta nữa.

Chuông vào học reo lên. Hạ Muội thấy Dương Tử Mi không trả lời nên cũng không hỏi nữa. Hạ Muội chỉ cảm thấy đôi mắt đen láy kia của Dương Tử Mi dường như nhìn thấu tất cả mọi chuyện trên đời.

Thấy các nam sinh vây quanh bàn mình đều đã rời đi, Hoàng Nhất Phong lúc này mới thở phào một cái, nhưng cậu ta lại nhanh chóng quay về

với vẻ lo lắng, hồi hộp vì mùi hôi cơ thể của mình.

Hoàng Nhất Phong sợ mùi hôi trên người mình sẽ bám vào cô bạn xinh xắn, thuần khiết cùng bàn kia nên cậu liền lấy vở ra viết một dòng chữ đưa cho Dương Tử Mi xem.

Xin lỗi cậu, tớ bị nặng mùi. Nếu cậu thấy khó chịu thì cậu có thể xin thầy đổi chỗ, tớ không có ý kiến gì đâu.

Dương Tử Mi thấy vậy liền đưa mắt nhìn sang Hoàng Nhất Phong. Chỉ thấy Hoàng Nhất Phong đang cúi mặt xuống bàn, ngay cả thở cũng không dám thở. Cô đoán là Hoàng Nhất Phong lo là bị chê bai nên cũng cảm thấy tội nghiệp cậu ấy.

- Tớ biết châm cứu. Nếu cậu tin tớ thì sau khi tan học có thể tìm một chỗ nào đó, tớ sẽ châm cứu chữa bệnh cho cậu, bảo đảm sẽ hết bệnh.

Dương Tử Mi cũng viết câu trả lời của mình vào vở.

Hoàng Nhất Phong đọc xong liền ngạc nhiên nhìn cô.

Ở thời kỳ mà trung y không còn hưng vượng và được nhiều người tin tưởng như hiện nay thì đối với mọi người mà nói, châm cứu chỉ tồn tại trên ti vi mà thôi. Những người thật sự hiểu về châm cứu không còn nhiều, trừ các thầy thuốc trung y lớn tuổi hiểu sâu biết rộng ra.

Vậy mà bây giờ, cô bạn cùng bàn chỉ bằng tuổi mình lại nói là biết châm cứu nên Hoàng Nhất Phong không kinh ngạc mới lạ.

Hoàng Nhất Phong nghĩ một hồi sau đó mới viết tiếp:

- Tốt quá, cảm ơn cậu. Nhưng, cậu có đem theo kim châm cứu không?

Dương Tử Mi nhìn Hoàng Nhất Phong gật đầu.

Từ sau khi mẹ cô bị sẩy thai lúc cô năm tuổi đến nay, mỗi ngày cô đều chăm chỉ nghiên cứu y thuật nên lúc nào cô cũng mang theo kim châm cứu bên mình.

Trị bệnh cứu người khác với thay đổi số mạng. Trị bệnh là một cách tạo phước, làm càng nhiều càng tốt.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Châm Cứu Trị Bệnh (2)

Sau khi tan học.

Hoàng Nhất Phong lấp bắp quay sang nhìn Dương Tử Mi đang cúi đầu thu dọn sách vở trên bàn nói:

- Bây giờ... cậu có thời gian châm cứu cho tớ không?

- Ừm.

Dương Tử Mi gật đầu. Cô cũng muốn nhanh chóng chữa khỏi bệnh cho Hoàng Nhất Phong, nếu không mỗi ngày cô đều phải bịt khướu giác của mình lại như vậy cũng không tốt.

Khi tất cả các bạn trong lớp đều rời khỏi, Dương Tử Mi ra hiệu cho Hoàng Nhất Phong cởi áo ra.

Hoàng Nhất Phong cảm thấy rất ngượng ngùng khi phải cởi đồ trước mặt cô bạn xinh xắn như Dương Tử Mi, thế nên cứ ngập ngừng không muốn cởi.

Dương Tử Mi bắt đầu mất kiên nhẫn nói:

- Nếu cậu không cởi thì tớ cũng không châm cứu cho cậu được. Vậy tớ đi về đây.

Hoàng Nhất Phong ngẩn răng, sau đó cũng cởi áo ra.

Mùi hôi cơ thể là do mồ hôi tụ lại dưới nách, lâu ngày phân giải thành mùi hôi tỏa ra khắp nơi. Thế nên Dương Tử Mi phải dùng kim châm cứu để làm thông thoáng kinh lạc, huyết đạo, có như vậy mới có thể chữa được bệnh.

Dương Tử Mi bảo Hoàng Nhất Phong nằm im. Cô lấy kim châm cứu từ trong cặp mình ra lần lượt châm vào huyết can du, phế du, quan nguyên, thần môn, trung quản, phong long, kỳ môn, khâu khư của Hoàng Nhất Phong. Động tác của cô vô cùng linh hoạt và thuần thục.

Hai mươi phút sau, Dương Tử Mi rút hết kim châm ra để lại ngay ngắn vào túi, rồi nói:

- Xong rồi.

- Nhanh vậy sao?

Hoàng Nhất Phong kinh ngạc nói.

Dương Tử Mi gật đầu. Lúc này, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng chụp hình lách cách vang lên.

Dương Tử Mi và Hoàng Nhất Phong cũng chẳng để ý, họ cho là người nào đó đang chụp hình ở bên ngoài thôi nên cả hai cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Hoàng Nhất Phong về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ xong liền giơ tay lên ngửi ngửi nách của mình. Cậu phát hiện mùi hôi nồng nặc trước đây đã giảm đi rất nhiều.

Không lẽ châm cứu có tác dụng vậy sao?

Hoàng Nhất Phong liền nhảy cẫng lên một hồi lâu để cơ thể mình tiết ra mồ hôi. Sau đó lại giơ tay lên và ngửi ngửi, cậu phát hiện nách mình

không còn hôi như trước nữa.

Dương Tử Mi không về nhà ngay mà cô lại đến phố Văn Lai đi dạo.

Hiện đang là năm 2002, kinh tế cả nước đang phát triển nhanh chóng. Mức sống của người dân cũng bắt đầu được nâng cao, người giàu cũng nhiều hơn. Theo đó, người chơi đồ cổ cũng nhiều hơn rất nhiều so với trước đây, thậm chí chơi đồ cổ đã trở thành một làn sóng thời bấy giờ.

Từ sau khi mua được đồ cổ giá hời lúc năm tuổi đến nay, vì nguyên khí bị tổn hao, xương bị gãy nên Dương Tử Mi không thể xuống núi, do đó cũng không thể đến phố Văn Lai được.

Dương Tử Mi vẫn còn nhớ lời hứa theo Tống Huyền học tìm hiểu đồ cổ khi cô lên sáu tuổi năm xưa. Do cô không thực hiện được lời hứa của mình nên không biết giờ Tống Huyền có nhận ra cô không.

Mười năm trôi qua, vật đổi sao dời, có lẽ Tống Huyền cũng đã quên mình là ai rồi.

Dương Tử Mi nhớ là năm 2002 của kiếp trước, Tống Huyền cưới một người vợ vừa nết na xinh đẹp lại vừa đảm đang, sau đó còn có một cậu con trai vô cùng kháu khỉnh. Cậu bé với chòm tóc nhỏ đáng yêu ngày ngày chạy giỡn khắp phố Văn Lai.

Dương Tử Mi không đến Mặc Hiên tìm Tống Huyền mà cô lại tiếp tục tìm kiếm trong các sạp hàng đang bày bán hai bên đường kia xem có thể lại mua được đồ cổ giá hời như năm xưa không.

Cha cô đã tốn rất nhiều tiền để được chuyển công tác vào thành phố. Sau đó, nhà cô lại tốn thêm một trăm năm mươi ngàn để mua một căn biệt thự vườn ven sông. Mẹ cô sau khi sẩy thai quả nhiên lại sinh thêm hai cậu em trai, thế nên tiền tã sữa cũng là vấn đề đáng lo ngại.

Sáu trăm ngàn mà cô kiếm được năm xưa cũng sắp hết.

Giờ Dương Tử Mi phải nghĩ cách để kiếm tiền. Mua đồ cổ giá hời là cách kiếm tiền nhanh nhất, hơn nữa cô có thể nhìn thấy vật khí của đồ cổ, chỉ cần nhìn là biết thật hay giả ngay.

Dương Tử Mi liên tục tìm kiếm hơn mười mấy sạp hàng nhưng vẫn không tìm thấy vật nào phát sáng cả. Tất cả những món đồ đang được bày bán kia đều là đồ giả, thế nên cô cũng cảm thấy không có gì thú vị nữa.

Đang lúc cụt hứng, đột nhiên cô nhìn thấy một ánh sáng trắng lóa lóa lên, dường như có vật gì đó làm lóa mắt cô.

Dương Tử Mi bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra ánh sáng đó. Cô phát hiện ánh sáng trắng đó phát ra từ một sạp hàng dơ bẩn của một ông lão đang bày trên đường. Sạp hàng của ông lão kia chỉ có lèo tèo vài đồng tiền cổ còn dính đầy bùn đất. Mấy đồng tiền đó dù là người không am hiểu gì về đồ cổ thì chỉ cần nhìn vào là cũng biết được đều là đồ giả cả, hơn nữa thủ công, hoa văn của chúng cũng rất thô.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tống Huyền

Dương Tử Mi ngồi trước sạp hàng có vật đang phát sáng kia.

Ông chủ hàng lớn tuổi đang ngồi ngáp ngáp dài, thấy cô có hứng thú với mấy món hàng của mình nên cũng tỉnh hẳn. Ông ba hoa nói rằng những món đồ mình bán đều là tiền cổ, rất quý giá.

Ông ta còn đặc biệt chọn ra một đồng tiền đen thui, dơ bẩn, bên trên có khắc bốn chữ Đại Tề Thông Bảo đưa cho Dương Tử Mi và nói:

- Cô bé, cô bé có biết đồng tiền này không? Đại Tề Thông Bảo là một loại tiền đồng rất quý hiếm trên thị trường, do Nam Đường Quốc Chủ thời Ngũ Đại Thập Quốc đúc ra đấy. Hiện chỉ còn hai đồng tiền thôi, giá rất cao. Còn đồng này là đồng thứ ba, ông chỉ bán cho người có duyên. Cô bé xem như là có duyên với ông nên ông bán rẻ chút vậy, ông bán cho cô bé ba mươi ngàn thôi.

Đại Tề Thông Bảo là tiền cổ do Nam Đường Quốc Chủ Từ Tri Cáo (Lý Thăng) thời Ngũ Đại Thập Quốc đúc ra. Lý Thăng là con nuôi của Từ Ôn nên mới có tên là Từ Tri Cáo và từng được Từ Ôn phong làm Tề Vương. Năm Dương Ngô Thiên Tộ thứ 3 (Công Nguyên 937), Từ phế Ngô và xưng đế, lấy hiệu Đại Tề và cho đúc Đại Tề Thông Bảo. Hiện Đại Tề Thông Bảo chỉ còn lại hai đồng. Một đồng bị mất một miếng trên góc trên phải nên được người trong giới chơi tiền cổ gọi là Khuyết Giác Đại Tề. Còn đồng còn lại phía trên có bốn lỗ nhỏ nên được gọi là Tứ Nhãn Đại Tề.

Khuyết Giác Đại Tề vốn được danh sĩ Giang Nam Đới Hi thời nhà Thanh lưu giữ, lúc đó đã có người đồng ý trả giá rất cao để mua lại nhưng Đới Hi không nỡ bán. Khi quân Thái Bình tấn công Hàng Châu, Đới Hi nhảy sông tự tử. Trước khi mất, ông đã giấu Đại Tề Thông Bảo cùng rất nhiều bảo vật khác dưới đất. Sau, hậu thế vì muốn có được bảo vật quý hiếm này mà đã tranh nhau mua nhà mà Đới Hi từng ở và khai quật rất nhiều lần nhưng đều không có kết quả. Còn Tứ Nhân Đại Tề thì được Đới Bảo Đình và Chu Khắc Tráng phát hiện trên quả cầu của trẻ con vùng nông thôn Phàn Dương ở Giang Tây chơi vào thập niên hai mươi của thế kỷ trước. Tuy Tứ Nhân Đại Tề không bị khuyết góc nhưng do được kết trên quả cầu nên bị khoan thủng bốn lỗ nhỏ. Sau Tứ Nhân Đại Tề được Trương Thúc Thuần mua lại với giá rất cao và bảo quản trong mật thất. Trương Thúc Thuần đặt tên cho mật thất lưu giữ Tứ Nhân Đại Tề là Tề Trai. Từ điểm này có thể thấy Trương Thúc Thuần yêu quý Đại Tề Thông Bảo như thế nào. Đại Tề Thông Bảo vô cùng quý hiếm và là một trong Ngũ Thập Minh Trân trong tiền cổ Trung Quốc.

Dương Tử Mi nhìn đồng tiền giả đen thui và không có chút ánh sáng nào kia cười nói:

- Ông à, con không thích lợi dụng người khác, vậy quý hiếm thế này ông hãy bán lại cho người khác vậy. Hơn nữa con là học sinh, lấy đâu ra nhiều tiền như thế.

- Vậy con có bao nhiêu tiền?

Ông chủ sạ hỏi.

- Con chỉ có ba mươi đồng thôi.

Dương Tử Mi đáp.

- Thôi được rồi, dù gì thì ông cũng chỉ bán cho người có duyên. Con xinh xắn, dễ thương vậy, xem như ta tốt bụng tặng cho con một món quà

vậy. Ông bán cho con ba mươi đồng thôi.

Ông chủ ra vẻ tốt bụng, thật thà nói.

Dương Tử Mi lắc đầu tiếp lời:

- Hình của đồng tiền này con không thích, ông để lại bán cho người khác đi, con lựa cái khác.

Nói xong, Dương Tử Mi đưa tay lấy vật phát ra ánh sáng trắng kia lên xem. Vật đó có hình dáng rất đặc biệt, giống như một chiếc chìa khóa mà người đương thời hay dùng. Đó là một đồng tiền đầu hình tròn, thân hình lưỡi dao. Có điều, đồng tiền này rất dơ. Trên đầu tròn kia có một lớp đen thui như mực, giống như là đang giấu cái gì đó vậy.

- Cái này bao nhiêu tiền?

Ông chủ sạp thấy cô thích đồng tiền kia nên vốn cũng muốn hét giá cao một chút nhưng nhớ lại lúc nãy cô nói cô chỉ có ba mươi đồng, sợ nói giá cao quá sẽ dọa cô chạy mất nên vội vàng nói:

- Bán lỗ vốn cho con đây, ba mươi đồng thôi.

Dương Tử Mi cũng không muốn trả giá nữa nên lấy ba mươi đồng trong ví ra đưa cho ông và mang đồng tiền đó đi qua sạp hàng khác.

Nhìn bóng dáng Dương Tử Mi đi khuất trong dòng người trên phố, ông chủ sạp vừa vui mừng thấy thấy ba mươi đồng trên tay vừa lẩm bẩm một mình nói:

- Hôm nay lại gặp được một đứa trẻ ngốc, đã quá, lại được ăn ngon rồi.

Dương Tử Mi dùng khăn tay cẩn thận gói đồng tiền vừa mới mua được kia lại. Cô có thể nhìn thấy vật khí của nó nhưng lại không biết giá trị

của nó nên cô phải đến tìm Tống Huyền để nhờ giám định hộ.

Cô không vội vàng đến chỗ của Tống Huyền, bởi vì chỉ cần kết quả giám định được công bố thì tin cô mua được đồ cổ giá hời nhất định sẽ truyền khắp phố Văn Lai. Nếu vậy, cô muốn mua được thêm đồ cổ giá hời nữa sẽ rất khó. Nghĩ vậy nên cô thấy điều cần làm hiện giờ là lục lợi hết các món đồ trong tất cả các sạp hàng trước đã.

Ngoài đồng tiền kia ra, sau đó Dương Tử Mi còn tìm thấy bốn món đồ có vật khí khác nữa. Một là chiếc đĩa sứ hình hai con cá bị mẻ hết một góc, hai là một miếng ngọc nhỏ có khắc hoa văn, ba là một bức tranh hoa và cuối cùng là một bức tượng hình con hạc nhỏ xinh. Cô đã dùng hết ba trăm đồng để mua chúng.

Dương Tử Mi gói hết tất cả những thứ cô mua được và cho vào túi. Cô không muốn đưa hết một lần cho Tống Huyền giám định để tránh bị nghi ngờ. Cô nghĩ, tốt nhất là tự cô mò mẫm xem lai lịch của chúng ra sao thì sẽ hay hơn, sau đó chờ đến khi nhà cô cần đến tiền thì mới mang ra bán.

Hiện giờ, thứ khiến cô hiếu kỳ nhất chính là đồng tiền có hình dạng kỳ lạ kia. Bởi vì ánh sáng mà nó phát ra là ánh sáng trắng rất may mắn. Cô chắc chắn nó là một pháp khí may mắn thật sự.

Trước cửa Mặc Hiên vẫn có rất đông người xếp hàng chờ được giám định.

Dương Tử Mi đứng bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy Tống Huyền mặc một chiếc áo dài màu xanh và đang cầm cùi dùi kính lúp giám định một cái chén bằng bạch ngọc. Dáng vẻ của Tống Huyền rất chăm chỉ, mặt tuy gầy hơn một chút nhưng vẻ thư sinh, nho nhã vẫn như xưa. Điều khác biệt lớn nhất chính là tóc của Tống Huyền đã lấp ló vài sợi bạc.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mỹ Nhân Như Ngọc

Dương Tử Mi nhìn vào cửa hàng.

Kiếp trước, sau khi Tống Huyền kết hôn, vợ của Tống Huyền thường hay ngồi cạnh xem anh giám định, sau đó chăm chú nghe anh giảng giải những kiến thức có liên quan đến cổ vật. Dáng vẻ hòa thuận, yêu thương, tôn trọng nhau của hai người họ khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Ít ra thì Dương Tử Mi của kiếp trước cũng rất ngưỡng mộ vợ của Tống Huyền vì đã cưới được một người chồng tốt.

Nhưng bây giờ Dương Tử Mi không thấy bóng dáng vợ của Tống Huyền đâu cả. Khi nhìn sắc tướng của Tống Huyền, Dương Tử Mi phát hiện đó là sắc tướng của người vẫn chưa lập gia đình.

Chuyện này là sao? Không lẽ số mạng của Tống Huyền cũng thay đổi?

Dương Tử Mi đứng xếp hàng phía sau, còn chín người nữa là đến lượt cô.

Khi Tống Huyền nhìn thấy một bàn tay thon dài, trắng như sứ giơ đến trước mặt, anh đột nhiên ngăn người ra. Dự cảm được điều gì đó, nên anh vội vàng ngẩng đầu lên nhìn. Khi nhìn lên, anh chỉ thấy một thiếu nữ tầm mười lăm tuổi, mặc váy trắng, gương mặt thanh tú, miệng nhoẻn cười đang

đứng trước mặt nhìn anh. Tim anh bỗng nhiên như ngừng đập, một lúc lâu sau lại bắt đầu đập liên hồi, dồn dập.

Là cô bé! Đúng là cô bé!

Tống Huyền nhận ra Dương Tử Mi nhờ vào vết bớt đỏ ở giữa trán cô.

Tuy giờ cô không giống lúc nhỏ lắm nhưng thần thái, đôi mắt thông minh lanh lợi kia không ai khác có thể sở hữu được ngoài Dương Tử Mi.

Người trước giờ vốn luôn điềm tĩnh như Tống Huyền phút chốc không thể điềm tĩnh được nữa. Mắt anh ánh lên niềm vui khó tả, cứ như muốn cuốn Dương Tử Mi vào vậy.

- Tử Mi, đến rồi à!

Tống Huyền cố gắng nén lại sự xúc động của mình. Anh hỏi Dương Tử Mi bằng ngữ điệu ôn hòa, nhã nhặn, từ tốn, thân thiện như lời hỏi thăm một người bạn cũ đã lâu không gặp vậy.

Nghe Tống Huyền hỏi vậy, trong lòng Dương Tử Mi cảm thấy ấm áp và có chút cảm động.

Thì ra Tống Huyền vẫn còn nhớ cô, hơn nữa vừa nhìn là đã nhận ra cô!

- Thật ngại quá, đã thất hứa mười năm rồi.

Dương Tử Mi ngại ngùng nói.

- Có đến là tốt rồi!

Tống Huyền đứng dậy, vỗ tay nói với những người đang xếp hàng chờ giám định phía sau nói:

- Các vị, thật ngại quá, tôi có khách quý đến thăm, thế nên buổi giám định hôm nay chỉ đến đây thôi, các vị ngày mai hãy đến nhé.

Những người xếp hàng phía sau đều tỏ ra vô cùng thất vọng, có muốn mắng cũng chỉ biết mắng thầm trong bụng.

Trước khi được giám định giúp mà đắc tội với người ta thì cũng không được. Nếu như đem món đồ mình đã mua đến nơi khác nhờ giám định thì phí giám định cũng không rẻ, hơn nữa cũng không biết trình độ giám định của họ có giỏi như Tống Huyền không

Thế nên những người kia chỉ đành im lặng rời đi.

- Tử Mi, lên lầu nói chuyện nhé.

Tống Huyền dặn dò nhân viên cửa hàng thu dọn đồ đạc xong liền dẫn Dương Tử Mi lên lầu.

Lầu 1 của Mặc Hiên được bố trí theo phong cách rất hoài cổ. Đồ gia dụng đều làm bằng gỗ đỏ, vài góc phòng còn được trang trí bằng mấy giò hoa lan, bộ ấm chén trà trên bàn cũng là loại ấm tử sa thượng hạng.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn khắp phòng. Cô phát hiện tất cả những đồ vật bày trí ở đây đều có vật khí, ngay cả một cái ống dặt bút lông thôi cũng là đồ cổ.

Quả nhiên là người giàu có!

Dương Tử Mi âm thầm cảm thán!

Tống Huyền mời cô ngồi, sau đó dùng ấm tử sa pha trà mời cô uống. Trà cũng là loại trà Đại Hồng Bào đắt tiền.

Tống Huyền từ tốn pha trà, tư thái vô cùng an nhiên, từng động tác đều hết sức nho nhã khiến Dương Tử Mi cảm thấy như đang được thưởng

thức một buổi biểu diễn nghệ thuật vậy.

- Tử Mi, mời dùng trà.

Dương Tử Mi cầm tách trà lên, nước trà có màu vàng đậm, lá trà thì có hai màu đỏ, lục rõ ràng và có hương thơm thoang thoảng của hoa lan. Hương thơm ấy chỉ cần ngửi thôi cũng đủ khiến lòng người cảm thấy ngất ngây, say đắm.

Cô nhấm nháp trà trong tách. Lưỡi vừa chạm vào nước trà thơm lừng kia đã khiến cô có cảm giác như mình đang trong vườn Chi Lan ngào ngạt hương thơm.

Thấy Dương Tử Mi cúi đầu thưởng thức trà do mình pha, Tống Huyền chợt nghĩ đến một câu:.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Lấy Gì Để Đáp Tạ (1)

Hai người, một người pha trà, một người uống trà, hương trà thoang thoảng tỏa ra khắp gian phòng. Nếu như có người nào khác đang có mặt ở đây, nhất định sẽ cảm thấy cảnh tượng hiện tại như một bức tranh ấm áp vậy.

- Tử Mi, mười năm qua em đã đi đâu? Cuối cùng tôi cũng chờ được em!

Câu “” kia của Tống Huyền như chứa đựng một tình cảm sâu sắc khiến người nghe bất giác cảm động không nguôi.

Dương Tử Mi để tách trà trên tay xuống, ngược mắt nhìn Tống Huyền. Tống Huyền cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt chứa chan tình cảm.

Tim cô bỗng nhiên xao xuyến.

“

“?”

Khi Dương Tử Mi gặp Tống Huyền, lúc đó cô chỉ mới là một cô bé năm tuổi thôi. Lúc đó Tống Huyền cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, sao lại có thể như vậy được chứ?

Nhưng sắc mặt của Tống Huyền hiện giờ cho thấy rõ ràng là anh đang chờ cô.

- Thầy Tổng, thật ngại quá, do có chút biến cố nên xương của em bị gãy. Mười năm qua em phải ở nhà trị liệu, giờ mới có thể hồi phục hoàn toàn.

Dương Tử Mi áy náy đáp.

Nghे Dương Tử Mi nói cô bị thương, tim Tống Huyền bỗng nhiên thắt lại và nhìn Dương Tử Mi bằng đôi mắt trùu mến, thương xót. Anh đau lòng vì cô còn nhỏ như vậy đã phải chịu nỗi đau quá sức chịu đựng như thế. Lúc này đây, anh rất muốn ôm cô vào lòng nhưng lại không dám.

Hiện giờ, Tống Huyền đã ba mươi tám tuổi, còn Dương Tử Mi mới chỉ là cô bé mười lăm tuổi.

Mười năm nay, Tống Huyền đã từ chối rất nhiều mối duyên đến với mình, thậm chí còn từ chối luôn cả chuyện hôn sự mà cha mẹ anh sắp đặt cho anh mặc dù đối phương là một cô gái nết na, hiền hậu, xinh đẹp, dịu dàng.

Tống Huyền biết rất rõ là mình đang chờ một hình bóng bé nhỏ xuất hiện.

Bây giờ, hình bóng đó đã xuất hiện trước mặt anh, nhưng anh thì đã lớn tuổi.

“

Nghĩ đến câu thơ này, trong lòng Tống Huyền bất giác cảm thấy vô cùng buồn bã và tiếc nuối.

Anh không mong có thể được bên cạnh cô mà chỉ mong có thể được nhìn thấy cô bất cứ khi nào anh muốn.

Nghĩ đến đây, tâm trạng anh bỗng nhiên cũng thoải mái và vui vẻ hơn, nụ cười cũng hòa nhã hơn. Nụ cười hòa nhã kia càng khiến cho Tống Huyền trở nên thu hút hơn. Vẻ thu hút của một người đàn ông chừng chạc, chín chắn khiến trái tim của một cô gái trưởng thành của Dương Tử Mi bất giác xao xuyến đến lạ lùng. Trong lòng cô bỗng nhiên nhớ đến gương mặt khôi ngô nhưng cũng rất lạnh lùng của chàng thiếu niên nọ.

Mười năm rồi.

“

Khi Dương Tử Mi đang ngẩn ngơ nghĩ về chàng thanh niên có tên Long Trục Thiên kia thì Tống Huyền vẫn đưa mắt nhìn cô chăm chú. Thấy cặp mi dài, cong vút như cánh bướm của cô khẽ chớp, Tống Huyền thấy như có gì đó khắc sâu vào tim mình khiến tim anh đập rộn rã không thôi.

Lúc này, Dương Tử Mi mới giật mình và phát hiện ánh mắt Tống Huyền đang nhìn mình, bất giác tai cô đỏ ửng lên, sau đó vội vàng lấy đồng tiền hình lưỡi đao mà cô mua được lúc nãy đưa cho Tống Huyền và nói:

- Thầy Tống à, thầy giúp em giám định xem món đồ này có phải là đồ cổ không.

Tống Huyền đưa tay đón lấy đồng tiền do Dương Tử Mi đưa cẩn thận xem qua, sau đó đứng dậy rút ra một chất gì đó. Tiếp đến Tống Huyền dùng tăm nhang xóa đi vết mực dính trên đồng tiền kia. Trên đầu tròn của đồng tiền dần hiện ra hai chữ có màu vàng óng ánh được viết theo kiểu Triện Thư, còn trên thân thì có ba chữ

“

Tống Huyền bỗng nhiên đọc ra mấy câu thơ. Hơn nữa giọng của anh còn truyền cảm hơn cả giọng đọc của Tần Khải Văn nữa.

Nhưng, Dương Tử Mi không hiểu tại sao Tống Huyền lại đọc câu thơ đó với đồng tiền kia.

Đồng tiền kia sau khi được Tống Huyền lau chùi sạch sẽ thì càng trở nên đặc biệt hơn, đẹp hơn, tinh tế hơn rất nhiều. Tuy nhiên, Dương Tử Mi không hiểu tại sao đồng tiền này lại không khắc mấy chữ đại loại như Thông Bảo như những đồng tiền khác.

Vậy những chữ “ kia rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

Một lần nữa, Dương Tử Mi cảm thấy kiến thức của mình quá nông cạn, lượng kiến thức mà mình tích lũy được chỉ như hạt cát trên sa mạc vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Lấy Gì Để Đáp Tạ (2)

- Tử Mi, đồng tiền này em bán cho tôi giá một triệu được không?

Đôi tay thon dài của Tống Huyền nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên thân của đồng tiền kia, cứ như là đang vuốt trên làn da trơn mượt của người yêu mình vậy, vô cùng nhẹ nhàng và dịu dàng.

Một triệu ư?

Dương Tử Mi kinh ngạc tột độ.

Cô biết đó là một đồng tiền có giá trị, nhưng lại không ngờ rằng nó lại cao giá đến như vậy.

- Thầy Tống à, đồng tiền này rốt cuộc có lai lịch ra sao? Còn Nhất Dao Bình Ngũ Thiên ý là gì ạ?

- Cuối thời Tây Hán, Vương Mãng, một người ngoại tộc của triều đình Tây Hán đã lập ra nhà Tân, nhà Tân này chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn sau khi nhà Hán khôi phục lại chính quyền. Năm Cư Nhiếp thứ hai (Năm thứ 7 Công Nguyên), Vương Mãng đã tiến hành cải cách chế độ tiền tệ và cho phát hành một loại tiền mới với tên gọi là Nhất Dao Bình Ngũ Thiên với ý là một đồng tiền này tương đương với năm ngàn. Nhất Dao Bình Ngũ Thiên này có gồm hai phần là đầu và thân, hình dạng như một lưỡi dao và được đúc bằng đồng. Đầu tròn của nó giống như các đồng tiền tròn lỗ vuông khác và có khắc hai chữ Nhất Dao chìm trên, dưới lỗ vuông

kia. Hai chữ Nhất Dao này được khắc bằng vàng thiệt, vô cùng tinh tế. Thông thường một đồng tiền như vậy có chiều dài 7.3 cm, nặng 20-40 gam và có độ dày mỏng khác nhau. Phần thân của nó có ba chữ Bình Ngũ Thiên. Nhất Dao Bình Ngũ Thiên là loại tiền đồng mà nước ta dùng đầu tiên và cũng là loại tiền đồng duy nhất dùng vàng thật để khắc chữ lên thế nên mọi người thường gọi nó bằng cái tên Dao Mạ Vàng. Do nó được đúc bằng công nghệ hết sức tinh tế, hình dáng đặc biệt, lại vô cùng quý hiếm nên nó là đối tượng rất được những người sưu tập tiền cổ yêu thích, đồng thời cũng là thứ mà anh rất thích, đặc biệt là lại được mua từ tay của em.

Tống Huyền nói xong liền ngước lên nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt nóng bỏng và dạt dào tình cảm.

- Vậy câu thơ lúc nãy thầy đọc, món quà trong câu thơ đó là chỉ Dao Mạ Vàng này hay sao?

Dương Tử Mi tránh né ánh mắt như thiêu như đốt kia của Tống Huyền, hiểu kỳ hỏi.

Tống Huyền gật đầu nói:

- Đó là một câu thơ trong bài thơ do nhà văn, nhà khoa học Trương Hoành thời Đông Hán viết. Thời Đông Hán, mọi người không dùng Dao Mạ Vàng nữa, nhưng nó vẫn tồn tại như một di vật văn hóa cả các thời kỳ lịch sử trước, đồng thời cũng là một món quà hết sức quý giá mà những người yêu nhau dành tặng nhau.

Dương Tử Mi không ngờ là một đồng tiền đơn giản như vậy lại có thể là món quà lãng mạn để các cặp tình nhân dành tặng cho nhau.

Hiện tại, loại tiền đồng này lại giá trị như vậy, nếu ai đó đem nó tặng cho người yêu của mình thì đó không những là một chuyện vô cùng lãng mạn mà còn là một hành động vun tiền qua cửa sổ nữa. Món quà quý giá như vậy chắc chắn cô gái nào cũng thích.

- Tử Mi, có thể bán cho anh không?

Tống Huyền hỏi Dương Tử Mi bằng giọng hết sức kỳ vọng.

Thấy Dao Mạ Vàng kia tỏa ra luồng khí màu trắng rất thuần khiết, Dương Tử Mi biết nó là một loại minh khí được nuôi dưỡng trong một vùng đất tốt lành, may mắn và có tác dụng hộ thân, trừ tà ma rất mạnh mẽ. Đây cũng chính là giá trị mà không tiền bạc nào có thể mua được.

Hơn nữa, đồng tiền này lại mang một ý nghĩa đặc biệt như thế.

Tống Huyền là một người tốt, là người đàn ông mà kiếp trước cô mơ được cưới làm chồng. Nhưng, ở kiếp này, cô chỉ có ấn tượng tốt với anh mà thôi, anh hoàn toàn không phải là đối tượng mà cô dành tặng Dao Mạ Vàng.

Thế nên, Dương Tử Mi không muốn bán đồng tiền đó. Dù có trả bao nhiêu tiền cô cũng không bán. Cô làm thế một phần cũng vì sợ Tống Huyền hiểu lầm tình cảm của cô và có thể chính vì sự hiểu lầm đó mà lỡ mất nhân duyên cả đời của anh.

- Thầy Tống à, thật ngại quá, đồng tiền này em không muốn bán, em muốn giữ nó lại để tặng cho người mà em muốn tặng thôi.

Dương Tử Mi thẳng thắn từ chối khiến Tống Huyền hiểu ra rằng tình cảm mà cô dành cho anh không phải là tình yêu giữa nam và nữ.

Nghe Dương Tử Mi nói xong, tim của Tống Huyền như có gì đó đang cấu xé, cảm giác đó không đau lắm nhưng lại vô cùng khó chịu.

Nhìn gương mặt xinh xắn và trắng như sứ của Dương Tử Mi trước mặt mình, Tống Huyền chỉ biết âm thầm gặm nhấm nỗi đau. Anh hận mình sinh ra quá sớm nên ngay cả dừng khí để theo đuổi cô anh cũng không có.

Vốn anh muốn mua lại đồng tiền kia để có thể mang theo bên mình, xem như là để an ủi cho nỗi khổ tương tư của mình. Nhưng không ngờ, ngay cả cơ hội như vậy cô cũng không cho, cô lại từ chối tình cảm của anh một cách rất thẳng thắn.

Tuy biết kết quả sẽ như vậy nhưng anh vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng, Tống Huyền càng sợ tình cảm của mình sẽ khiến Dương Tử Mi không dám tiếp cận anh.

Xem ra, anh cần phải làm gì đó khiến cô cảm thấy yên tâm hơn khi tiếp xúc với mình.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tin Tưởng Là Đủ

Đồng tiền kia không thể bán nên Dương Tử Mi lại lấy cái đĩa có hình song ngư kia ra đưa cho Tống Huyền nói:

- Thầy Tống, thầy giám định giúp em cái này.

-Ồ? Em vẫn còn thứ khác nữa à?

Tống Huyền kinh ngạc đưa tay đón lấy chiếc đĩa mà Dương Tử Mi đưa một cách cẩn thận, sau đó dùng kính lúp tỉ mỉ kiểm tra từng chút một.

Tống Huyền là người rất yêu thích đồ cổ. Thế nên chỉ cần chú tâm vào công việc giám định thì anh như quên hết mọi thứ xung quanh và cũng tạm quên đi nỗi đau bị từ chối tình cảm lúc nãy kia.

Dương Tử Mi rất thích nhìn dáng vẻ chăm chỉ làm việc của anh. Cô cảm thấy dáng vẻ đó vô cùng nhỏ nhắn.

Tống Huyền để kính lúp xuống ngược lên nhìn Dương Tử Mi. Đúng lúc cô cũng đang nhìn anh khiến tim anh lại đập lối nhịp. Anh nhanh chóng tránh ánh mắt của cô, cúi đầu vuốt nhẹ chiếc đĩa có hình song ngư kia nói:

- Đây là chiếc đĩa sứ tráng men mạ vàng hoa văn song ngư do Định Dao thời Bắc Tống sản xuất. Định Dao là một trong năm lò gốm sứ nổi tiếng thời Bắc Tống. Chiếc đĩa này có sáu góc tượng trưng cho sáu nụ hoa, miệng đĩa to, lưng gấp khúc, chân tròn và ngắn, bên trong và ngoài đĩa

được tráng một lớp men trắng, chân cũng được tráng men, viền đĩa mạ vàng, bên trong lại được khắc hình song ngư vô cùng sinh động, tinh xảo, là một món đồ dùng trong hậu cung cung đình thời đó.

- Vậy nó đáng giá bao nhiêu tiền ạ?

Đây chính là vấn đề mà Dương Tử Mi quan tâm nhất.

- Giá thị trường khoảng ba trăm tám mươi ngàn. Nhưng nếu mang đi đấu giá có thể sẽ cao hơn. Giá cao bao nhiêu còn phải xem sở thích của người sưu tập nữa. Có người chỉ thích sưu tập những loại đồ sứ do Định Dao sản xuất thôi.

- Vậy thầy có định mua nó không?

Tống Huyền ngẩng đầu lên nhìn Dương Tử Mi nói:

- Tử Mi, hình như em có cảm giác rất đặc biệt với đồ cổ, chỉ là kiến thức vẫn còn chưa nhiều thôi. Hai ngày nữa thành phố A sẽ có một cuộc bán đấu giá đồ cổ, không biết em có hứng thú đi xem không? Chiếc đĩa này của em nếu em muốn bán với giá cao hơn thì anh có thể giúp em đấu giá trong buổi đấu giá hôm đó luôn, em thấy sao?

Nghe có bán đấu giá đồ cổ, Dương Tử Mi đương nhiên là muốn đi xem rồi, thế nên cô liền trả lời:

- Dạ muốn.

- Được, vậy chín giờ sáng ngày mốt, em đến đây, anh sẽ dẫn em đi.

Thấy Dương Tử Mi đồng ý đi cùng, Tống Huyền rất vui.

- Cảm ơn thầy.

Đoạn, Dương Tử Mi đưa mắt nhìn lên các kệ sách chuyên đề về đồ cổ trong phòng nói:

- Mười năm trước, thầy nói muốn chỉ cho em những kiến thức về đồ cổ, chỉ là em không giữ đúng lời hứa của mình, không biết giờ em có thể thực hiện lời hứa đó không ạ?

- Đương nhiên là được, em vẫn luôn được mong chờ.

Tống Huyền cười tươi. Anh chờ câu nói này của cô lâu lắm rồi.

- Giờ em đang đi học, vậy sau này mỗi thứ bảy và chủ nhật em sẽ theo thầy học về đồ cổ, còn ngày thường em muốn mượn vài quyển sách về đọc thêm, vậy có được không?

- Ừm.

Tống Huyền gật đầu sau đó đứng dậy lấy quyển Nhập Môn Thường Thức Và Giám Định Cổ Vật trên kệ sách đưa cho Dương Tử Mi nói:

- Em hãy xem quyển sách này trước, sau này từ từ học thêm các kiến thức khác sâu hơn.

- Dạ. Cảm ơn thầy.

Dương Tử Mi đón lấy quyển sách dày cộp kia và không quên cảm ơn Tống Huyền.

- Tử Mi, chiếc đĩa này nếu muốn tham gia đấu giá thì anh phải đăng ký vào danh sách giám định trước mới được, nếu không sẽ không được mang vào nơi đấu giá đâu.

Tống Huyền vừa nhìn chiếc đĩa vừa nói.

- Dạ, vậy thầy giúp em bảo quản ạ.

Dương Tử Mi rất tin tưởng nhân phẩm của Tống Huyền. Cảm giác mà Tống Huyền mang đến cho cô là sự tin tưởng tuyệt đối. Dù cả thế giới có lừa cô thì cô tin anh sẽ không bao giờ lừa dối cô.

- Cảm ơn em vì đã tin tưởng anh.

Thấy Dương Tử Mi hoàn toàn tin tưởng mình, Tống Huyền rất đổi vui mừng.

- Thầy đáng được em tin tưởng ạ. Thầy là người có nhân phẩm, nhân cách cao quý nhất mà em từng gặp ạ.

Được cô khen ngợi, Tống Huyền cảm thấy cả người lâng lâng nhẹ bỗng, tưởng như đang bay lơ lửng trên mây.

Chỉ cần cô tin tưởng anh, vậy là đủ rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cám Ơn Vì Được Đoàn Viên

Dương Tử Mi rời phố Văn Lai về nhà.

Ông nội cô đang ngồi hút thuốc trên ghế mây, cha cô thì đang đọc báo, cô em Dương Tử Hi mười tuổi thì đang ngồi làm bài tập trên bàn, hai cậu em trai sinh đôi thì đang chạy giỡn đuổi bắt nhau, còn mẹ cô và bà nội thì đang bận nấu cơm trong bếp.

Mỗi khi nhìn cảnh gia đình đầm ấm như thế này, Dương Tử Mi cảm thấy sống mũi mình cay cay, trong lòng cô vô cùng cảm kích.

Cô cảm kích vì ông trời đã cho cô một gia đình ấm êm, hạnh phúc ở kiếp này chứ không phải là cô nhi như kiếp trước.

- Con à, hôm nay là ngày đầu tiên đi học, các bạn cùng lớp có bắt nạt con không?

Bà nội cô từ bếp đi lên, thấy cô đứng trước cửa liền bước đến hỏi.

- Dạ không có đâu nội, các bạn ấy đều rất tốt.

Dương Tử Mi cười nói, sau đó đưa tay lau lau mồ hôi còn đọng trên trán nội cô rồi nói tiếp:

- Đi học rất vui, con rất thích.

- Vậy thì tốt rồi, trước giờ con chưa từng đi học, nội chỉ sợ là con không thích ứng được thôi.

- Nội đừng xem thường con quá. Con giống như xương rồng Bát Tiên vậy, dù có bị quăng vào sa mạc cũng có thể nở hoa đấy.

Nói xong, Dương Tử Mi cởi giày đi vào nhà, cúi chào ông nội và cha cô.

- Con à, tuy con đã tự học xong chương trình của trung học cơ sở nhưng vẫn còn rất nhiều kiến thức con vẫn chưa học được, cho nên con phải chăm chỉ nghe thầy cô giảng bài trên lớp, biết chưa?

Dương Thanh dùng lời lẽ của một thầy giáo thường ngày nói với Dương Tử Mi.

- Dạ, con sẽ cố gắng học ạ.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Con gái con đứa, học nhiều làm gì, dù gì thì sau này cũng lấy chồng sinh con thôi.

Ông nội cô vừa nhả khói vừa nói.

- Ông này, ông nói vậy là sao? Nếu không có Tử Mi, cả nhà chúng ta có được trở thành người thành phố, ăn ngon mặc đẹp thế này không? Tử Mi tuy là con gái, nhưng nó còn giỏi hơn con trai nữa, ngay cả Lão Thần Tiên cũng nói Tử Mi nhà ta là một thiên tài, sau này nhất định sẽ có rất nhiều thành tựu đấy.

Bà nội cô nói, vẻ bất mãn.

- Không cần thành tựu gì cả, mọi người bình an là được.

Dương Thanh ngồi cạnh bên tiếp lời.

Dương Tử Mi cười. Bởi vì rất trân trọng tình cảm gia đình nên dù ông nội suốt ngày chê bai cô là một đứa con gái vô dụng thì Dương Tử Mi vẫn không để tâm. Dù sao thì ngoài ông nội ra, những người còn lại đều thương yêu cô hết mực.

- Chị ơi, chị xem giúp em bài này làm sao?

Dương Tử Hi quay đầu sang gọi cô.

Dương Tử Hi càng lớn càng dễ thương, tròn tròn, bầu bĩnh như một nắm cơm vắt, đôi mắt to dài giống mẹ cô lúc nào cũng cười long lanh, giọng nói non nớt, nhõng nhẽo khiến ai cũng thương.

Mỗi lần nhìn thấy Dương Tử Hi, Dương Tử Mi vẫn không thể quên được thân thể thâm tím khi bị ngạt nước của em gái mình vào kiếp trước.

Thế nên, cô hết mực yêu thương em gái mình.

Dương Tử Mi ngồi kế Dương Tử Hi, kiên nhẫn giảng giải từng bài toán phức tạp cho em mình hiểu.

Sau khi giảng xong, Dương Tử Hi chớp chớp đôi mắt long lanh kia nhìn Dương Tử Mi vẻ sùng bái nói:

- Chị giỏi quá, bài toán khó vậy mà chị cũng giải được. Nếu em cũng thông minh như chị thì tốt quá.

- Tử Hi của chúng ta cũng rất thông minh mà, chỉ là em nhất thời không hiểu thôi.

Dương Tử Mi xoa đầu em gái mình nói.

- Chắc vậy.

Dương Tử Hi cũng gật đầu tán thành.

Mẹ cô gọi cả nhà đến ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong, Dương Tử Mi tiếp tục trò chuyện với mọi người trong nhà, sau đó mới về phòng. Vào đến phòng, cô liền cất hết những món đồ cổ mà cô mua được ở phố Văn Lai kia vào tủ, khóa lại cẩn thận, sau đó lấy quyển Nhập Môn Thường Thức Và Giám Định Cổ Vật ra đọc.

Ghi nhớ đối với cô mà nói là một chuyện rất dễ dàng, hơn nữa, quyển nhập môn này đều là những kiến thức rất cơ bản và đơn giản nên chỉ cần xem qua một lần là cô hiểu ngay.

Khi sắp đến mười một giờ đêm, cô liền để sách xuống, lên sân thượng bắt đầu luyện Đạo Khí Thuật.

Nếu lúc này có ai nhìn thấy thì họ sẽ kinh ngạc phát hiện ra rằng có rất nhiều luồng linh khí từ khắp nơi đang không ngừng tụ về thiếu nữ mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng kia, cảnh tượng như mộng như ảo.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Làm Bộ Ra Vẻ Thuần Khiết?

Vừa vào đến cổng trường, Dương Tử Mi phát hiện có rất nhiều người đang nhìn mình chỉ trỏ, che miệng to nhỏ gì đó với nhau. Họ nhìn cô với ánh mắt khinh thường và coi rẻ.

Dương Tử Mi cảm thấy có gì đó rất lạ nên mới chú ý lắng tai lên nghe.

- Đúng vậy, đúng là nó. Đừng thấy nó ra vẻ ngọc nữ thuần khiết mà lầm, đều là giả bộ cả thôi.

- Ủm, phóng đảng quá, gan đến nỗi dám làm chuyện đó trong phòng học...

- Nghe nói ở dưới quê mới lên, chắc thấy mấy đứa con trai thành phố mình nên muốn dụ dỗ để đạt được mục đích đây...

- Thật ghê tởm...

- Đúng là đứa con gái không biết xấu hổ, làm bộ làm tịch.

Nghe thấy những lời khó nghe kia, ánh mắt Dương Tử Mi long lên, sát khí trên người bắt đầu tỏa ra.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn ra xung quanh, sau đó phát hiện trong một bụi cây nọ có một luồng âm sát khí đang tỏa ra.

Vốn dĩ ở những nơi dương khí rất mạnh như trường học thì âm sát khí như thế rất hiếm khi xuất hiện, thế nên cô không biết tại sao ở đó lại xuất hiện âm sát khí.

Cô âm thầm giơ tay bắt ấn và hút âm sát khí kia đến, sau đó búng luồng âm sát khí đó vào đầu gối mấy nữ sinh nói năng khó nghe nhất kia.

- Ui da!

Mấy nữ sinh kia đột nhiên cảm thấy đầu gối mình tê nhức, tiếp đến là loạng choạng té sóng soài, cảm mặt xuống đất, trông rất thê thảm.

Dương Tử Mi vốn muốn dùng âm sát khí để bịt miệng họ lại, khiến họ cả đời không thể nói chuyện được. Nhưng cô nghĩ, dù sao thì mấy nữ sinh kia cũng còn trẻ, không hiểu chuyện nên mới nhẹ tay, bỏ qua cho lần này.

Tiếp tục đi vào trường, Dương Tử Mi phát hiện ở bảng thông báo trường đang có rất đông người bu vào. Họ vừa coi vừa hớn hờ bàn luận không ngớt.

Lúc này, Hoàng Nhất Phong chui ra từ đám đông, mặt đỏ bừng bừng, trên tay cầm một tờ giấy gì đó. Hoàng Nhất Phong tức giận hét lên:

- Mọi người thật quá đáng, tớ và Dương Tử Mi không phải như vậy đâu, Dương Tử Mi cậu ấy chỉ là đang châm cứu cho mình thôi.

- Châm cứu sao? Xạo vừa vừa thôi. Ha ha, này, làm chuyện đó trong lớp chắc vui lắm hả?

Một nam sinh nét mặt quỷ quái hỏi Hoàng Nhất Phong.

- Là châm cứu thật mà. Dương Tử Mi giúp mình chữa chứng nặng mùi, không tin thì các cậu ngửi thử đi, tớ không nặng mùi như trước nữa đâu.

Hoàng Nhất Phong lớn tiếng giải thích.

- Chẳng lẽ XXOO có tác dụng chữa chứng nặng mùi sao?

- Ha ha ha...

Các nam, nữ sinh đứng xung quanh không ngừng cười chế giễu. Hoàng Nhất Phong tức đến nổi bắt đầu xắn tay áo lên ra tay đánh người, đám đông kia bỏ chạy tán loạn.

- Nó đến rồi kìa!

Có người phát hiện ra Dương Tử Mi nên vội vàng la lên cho những người khác biết. Phút chốc, hàng loạt ánh mắt đổ dồn về phía Dương Tử Mi, sau đó là vô số những lời khó nghe tuôn ra từ miệng họ. Cho dù là nam hay nữ, lời nói của họ cũng vô cùng khó nghe.

Hoàng Nhất Phong lúc này cũng không rượt đánh người nữa mà vội vàng xông đến đứng chắn trước mặt Dương Tử Mi về che chở nói:

- Mọi người thật quá đáng. Tớ và cậu ấy thật là không có gì mà. Mọi người đừng sỉ vả, bôi nhọ cậu ấy. Ai còn dám nói gì nữa thì tớ không khách sáo đâu.

Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, sau đó cúi xuống nhặt tấm hình Hoàng Nhất Phong làm rơi trên đất lên xem.

Người trong hình không ai khác chính là cô và Hoàng Nhất Phong.

Trong hình, Hoàng Nhất Phong đang cúi trần nằm trên bàn, còn cô thì đang cúi nhẹ người xuống, tay cô đang đặt trên vai của Hoàng Nhất Phong. Từ góc độ trong hình mà nói thì cảm giác hai người đang rất gần nhau, cứ như là cô đang nép sát người vào Hoàng Nhất Phong vậy.

Trên thực tế, lúc đó, cô đang vê mấy cây kim châm cứu trên lưng Hoàng Nhất Phong.

Cô tiếp tục xem mấy hàng chữ được chú thích ở phía dưới tấm hình kia, đại ý là đưa con gái nhà quê giả vờ làm Tiểu Long Nữ thuần khiết dụ dỗ bạn cùng bàn làm chuyện xằng bậy trong lớp học.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nói Bậy Sẽ Bị Rút Lưỡi

Tất cả học sinh đang vây quanh kia bỗng nhiên cảm thấy không khí xung quanh trở nên lạnh hẳn, cứ như là có luồng khí lạnh thổi qua. Bất giác sống lưng họ lạnh cóng, da gà nổi lên sau đó run một cái.

Họ phát hiện, luồng khí lạnh này phát ra từ thiếu nữ mặc đồ trắng đang đứng trước mặt họ kia.

Dương Tử Mi lúc này đang khẽ mím môi, ánh mắt sắc lạnh nhìn mọi người, ánh mắt đó chẳng khác nào ánh mắt đang nhìn người chết vậy.

Tất cả mọi người đột nhiên đều đồng loạt lùi lại mấy bước.

- Dương Tử Mi!

Hoàng Nhất Phong gọi cô, sau đó nói:

- Cậu đừng buồn, tớ sẽ đến gặp thầy và giải thích hết tất cả mọi chuyện, mọi người chắc chắn sẽ hiểu thôi. Xin lỗi cậu, tớ khiến cậu bị vạ lây.

Giọng của Hoàng Nhất Phong khiến Dương Tử Mi chợt bừng tỉnh.

Lúc này, suýt nữa là cô động đến sát khí rồi.

Sư phụ đã nhiều lần nhắc nhở cô rằng, tuy các thầy pháp như họ có thể ra tay giết người mà không ai hay biết nhưng ít ra phải biết tôn trọng

nguyên tắc của sinh mạng, nếu không, gây ra quá nhiều nghiệp chướng thì cuối cùng người lãnh hậu quả sẽ không ai khác ngoài bản thân họ.

Mấy học sinh kia không biết sự thật thế nào mà cứ nhiều chuyện nói xấu người khác quả thật rất đáng ghét, nhưng họ không đến mức phải bị chết. Lúc này, suýt nữa là cô vào đường ma đạo, cũng may là Hoàng Nhất Phong gọi cô tỉnh lại.

Ngón tay của Dương Tử Mi khẽ động đây, cô thu tất cả âm sát khí mà cô vừa cảm vào những người kia lại. Tội chết có thể tha nhưng vẫn phải phạt họ.

- Phàm là người trần, nếu như dựng chuyện ly gián, phỉ báng người khác thì sau khi chết đi chắc chắn sẽ bị âm hồn ngạ quỷ banh miệng dùng kèm rút lưỡi.

Khi nói câu này, âm điệu, ngữ điệu của Dương Tử Mi như đang niệm chú vậy. Tuy không lớn lắm nhưng hầu như tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một.

Nói xong, cô xoay người bỏ đi. Bóng áo trắng thướt tha như không vướng chút bụi trần.

Những học sinh nói bậy lúc này đột nhiên thấy ớn lạnh. Họ cảm giác lưỡi mình cứng lại và như có vật gì đó đang không ngừng kéo giật lấy. Họ muốn nói gì đó nhưng lại không cách nào nói chuyện được.

Bỗng nhiên, họ nhớ lại câu mà Dương Tử Mi nói lúc này, sau đó vội vàng đưa tay lên bịt miệng mình lại. Họ sợ lưỡi mình bị âm hồn ngạ quỷ rút ra thật.

Một lúc lâu sau, lưỡi họ mới bình thường trở lại.

Họ nghĩ:

“

Càng nghĩ họ càng thấy sợ. Sau đó, tự thề rằng sau này sẽ không dám nói bậy nữa.

Hoàng Nhất Phong đuổi theo Dương Tử Mi và không ngừng xin lỗi cô.

- Không liên quan gì đến cậu cả, cậu không cần phải xin lỗi vì lỗi lầm của người khác.

Dương Tử Mi bực dọc nói.

- Xin lỗi, nếu như không phải do tớ thì mọi việc sẽ không thế này.

- Cậu chỉ là cái cơ mà thôi, chuyện gì đến thì sớm muộn cũng đến.

Dương Tử Mi hờ hững nói.

- Tớ nhất định sẽ tìm ra người làm chuyện này!

Hoàng Nhất Phong nghiêng răng nói tiếp.

- Không cần tìm đâu, tớ biết là ai làm rồi.

Tuy chuyện có liên quan đến bản thân mình nhưng Dương Tử Mi không thể suy đoán ra được rốt cuộc kẻ tiểu nhân kia là ai. Nhưng hôm qua cô đã xem hết một lượt sắc mặt của tất cả bạn học cùng lớp, thế nên cô biết những ai đang rắp tâm ám hại bạn bè.

- Là ai?

Hoàng Nhất Phong nắm chặt nắm đấm, đáng vẻ như đang muốn đánh người.

Dương Tử Mi không trả lời mà chỉ tiếp tục đi vào lớp.

Trong lớp đang rất ồn ào. Hạ Muội đang cố gắng giữ trật tự trong lớp. Trên tay Hạ Muội là tấm hình và tờ giấy đã bị xé nát, cô không ngừng dùng thước gõ mạnh lên bàn nói:

- Nếu như để tớ biết là ai dám dựng chuyện để sỉ nhục Dương Tử Mi và Hoàng Nhất Phong thì tớ quyết không tha cho người đó. Nhất Phong đã nói rồi, Tử Mi chỉ là giúp cậu ấy chăm cứu thôi, vậy mà lại bị nói là có quan hệ nam nữ bất chính, thật là quá quắt mà!

Dương Tử Mi chỉ im lặng đi vào lớp.

Thấy cô, Hạ Muội vội vàng chạy đến nói:

- Dương Tử Mi à, cậu yên tâm đi. Là lớp trưởng, tớ sẽ tìm ra thủ phạm và trả lại công bằng cho cậu.

- Cảm ơn cậu.

Dưới ánh mắt của tất cả các bạn trong lớp, Dương Tử Mi thản nhiên ngồi vào bàn và lấy sách ra học.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nghiệp Chương Tự Chịu

- Trời đất ơi, làm ra những chuyện như vậy mà còn thản nhiên như thế.

Trần Lệ Lệ đột nhiên la lên.

- Trần Lệ Lệ! Sao cậu lại nói bạn mình như vậy?

Hạ Muội đứng lên lớn tiếng chỉ trích.

- Tớ nói gì chứ? Tớ không nói gì hết, tớ chỉ nói băng quơ vậy thôi, chẳng lẽ nói chuyện cũng có tội sao? Tớ chỉ nói... nói... nói...

Trần Lệ Lệ bỗng nhiên cảm thấy lưỡi mình tê lại, sau đó như có vật gì đó không ngừng kéo rút lưỡi mình ra. Cô vội vàng ngậm miệng lại nhưng có cố gắng thế nào cũng không ngậm lại được. Lưỡi của cô cứ thế bị kéo dài ra, nhìn rất đáng sợ.

- Lệ Lệ, sao cậu lại le lưỡi hù dọa người khác vậy? Không khác gì mấy con ma chết treo ấy.

Trương Lam thấy Lệ Lệ như thế liền chau mày nói.

- Tớ... tớ... tớ... tớ...

Trần Lệ Lệ liên tục nói ra mấy từ tớ tớ sau đó cảm giác lưỡi mình đau buốt, khiến cô vô cùng kinh sợ.

- Không lẽ lưỡi cậu bị trúng gió sao?

Trương Lam lo lắng hỏi.

- Tớ... tớ... tớ...

Mồ hôi không ngừng tuôn ra, Trần Lệ Lệ vội vàng bịt miệng chạy ra khỏi lớp đến văn phòng tìm mẹ cô. Nhưng sau đó cô lại phát hiện lưỡi mình lại bình thường như cũ.

“

- Lúc nãy mình nghe đứa con gái kia nói gì mà nói bậy thì sẽ bị âm hồn ngạ quỷ rút lưỡi. Kết quả là mấy bạn nói những lời khó nghe kia quả nhiên là như bị rút lưỡi thật ấy, sợ chết đi được. Cũng may là sau đó mọi người không sao, kỳ lạ thật.

- Chẳng lẽ có âm hồn ngạ quỷ rút lưỡi thật? Sợ quá đi, sau này có chết cũng không dám nói lung tung nữa.

Nghe hai nữ sinh đi ngang qua nói chuyện với nhau như thế, Trần Lệ Lệ sợ đến nỗi lại đưa tay lên bịt miệng mình lại.

Thật ra, Trần Lệ Lệ cũng biết là Dương Tử Mi không thể làm mấy chuyện kia với Hoàng Nhất Phong. Nhưng, cô vẫn không thể nào giữ mồm giữ miệng được, đặc biệt là lúc thấy dáng vẻ thản nhiên như không kia của Dương Tử Mi, cô lại càng đổ kỵ hơn.

- Nóng quá, nóng quá, tớ muốn cởi đồ...

Lâm Y Đình, hoa khôi của lớp tự nhiên đứng dậy, vừa uốn éo nói vừa đưa tay lên cởi nút áo của mình làm lộ áo ngực màu hồng ra ngoài.

Tất cả các bạn trong lớp phút chốc bỗng sững người, tròn mắt há miệng nhìn cô chăm chăm.

- Trần Tiểu Cường, nào, sờ thử xem.

Lâm Y Đình đột nhiên nắm lấy tay Trần Tiểu Cường sau đó kéo để lên ngực mình và không ngừng vuốt ve. Lúc này, Lâm Y Đình thở mạnh, miệng không ngừng phát ra những âm thanh như được thỏa mãn.

Cả lớp thở hắt ra, không hiểu sao Lâm Y Đình giống như bị trúng tà rồi làm ra những chuyện đáng xấu hổ như vậy.

- Tiểu Cường... tớ muốn..., nhanh lên...

Lâm Y Đình bắt đầu leo lên bàn của Trần Tiểu Cường, đưa hai tay vòng qua cổ của Tiểu Cường, tiếp đến không ngừng uốn éo người mình cọ cọ vào người của Trần Tiểu Cường kia.

Trần Tiểu Cường lúc này bị dọa đến sợ phát khiếp lên được.

- Lâm Y Đình, cậu làm gì vậy?

Hạ Muội lúc này mới la lên, sau đó xông đến lôi Lâm Y Đình đang uốn éo trên người Trần Tiểu Cường xuống.

Nhưng nào ngờ, Lâm Y Đình kia lại sà vào người của Lý Đông Lâm, ngồi lên đùi cậu ấy, kéo váy cao lên, hai chân dạn ra rồi đưa tay kéo dây kéo quần của Lý Đông Lâm xuống.

Lý Đông Lâm sợ đến nỗi đẩy mạnh Lâm Y Đình ra.

- Bình!

Đầu của Lâm Y Đình đập mạnh vào bàn. Vì đầu bị đập đau nên Lâm Y Đình lúc này mới bừng tỉnh. Cô phát hiện nút áo mình đều bị cởi bung ra hết, còn váy thì bị kéo cao lên đến bắp đùi, làm lộ ra chiếc quần chíp màu hồng.

Cô vội vàng nắm áo, kéo váy mình lại. Những hình ảnh diễn ra lúc này hiện lên trong đầu cô rõ như trên phim, cô có muốn quên cũng không thể nào quên đi được.

- Á á

Lâm Y Đình vừa thẹn vừa xấu hổ nên lập tức hét lên và chạy ào ra khỏi lớp. Mắt mặt đến nỗi muốn đập đầu vào tường cho xong.

Tất cả bạn học trong lớp đưa mắt nhìn nhau, không hiểu tại sao lại như thế.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thầy Tổng Hôm Nay Rất Đẹp Trai

Hạ Muội nhặt chiếc cặp của Lâm Y Đình làm rơi dưới đất lên. Một chiếc máy ảnh kỹ thuật số từ trong cặp rơi ra.

Cảm giác có gì đó đáng nghi nên Hạ Muội liền mở máy ra xem những tấm hình đang lưu trong máy.

Kết quả, Hạ Muội phát hiện trong máy có hình của Dương Tử Mi và Hoàng Nhất Phong.

Thì ra, người chụp và dán hình để bôi nhọ người khác chính là Lâm Y Đình.

Hạ Muội nhìn sang Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi lúc này vẫn đang chăm chú cúi đầu làm toán. Thần thái hết sức an nhiên, cứ như là mọi ồn ào, lộn xộn xung quanh không liên quan gì đến cô vậy.

Hạ Muội đột nhiên cảm thấy trên người Dương Tử Mi như có sức mạnh thần bí gì đó đang tỏa ra vậy. Còn luồng sức mạnh đó cụ thể là gì cô cũng không rõ. Cô chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra cho Trần Lệ Lệ và Lâm Y Đình lúc này hình như đều có liên quan đến Dương Tử Mi.

Từ lúc Dương Tử Mi bước vào lớp cho đến giờ, Hạ Muội đều quan sát cô, nhưng Hạ Muội không thấy Dương Tử Mi có bất kỳ hành động gì.

Hạ Muội bất giác rung mình một cái.

Chuông vào học reo lên, Tần Khải Văn bước vào lớp. Tần Khải Văn đưa mắt nhìn về phía Dương Tử Mi. Anh phát hiện Dương Tử Mi bình thản ngồi đó chăm chú làm bài, sắc mặt cô hình như không có việc gì xảy ra vậy. Tần Khải Văn vô cùng kinh ngạc.

“

Tần Khải Văn ngưỡng mộ nhìn Dương Tử Mi như đang thưởng thức một đóa hoa Bách Hợp đang nở rộ trong sương vậy.

Hạ Muội đưa máy ảnh của Lâm Y Đình cho Tần Khải Văn đồng thời cũng không quên thuật lại mọi chuyện diễn ra lúc này cho Tần Khải Văn nghe.

Tần Khải Văn xem qua hình trong máy, gật đầu nói:

- Hành vi của Lâm Y Đình, thầy sẽ báo lên với trường để công khai xử lý. Nhưng những chuyện xảy ra lúc này chắc cũng chỉ là hành động bộc phát nhất thời trong lúc đầu óc hỗn loạn thôi, cả lớp đừng truyền ra ngoài, biết chưa?

Cả lớp đồng thanh dạ vâng đáp lời Tần Khải Văn. Vẻ như là sẽ không nói chuyện đó cho ai biết.

Tuy nhiên, cũng vẫn có người không giữ mồm giữ miệng nói chuyện xấu của Lâm Y Đình cho các bạn lớp khác nghe. Một truyền mười, mười truyền một trăm, cuối cùng hầu như cả trường đều biết.

Lâm Y Đình cũng vì thế mà không còn mặt mũi nào để tiếp tục ở lại trường Nam Thành học nữa. Cô phải chuyển đến trường gần nhà ngoại mình để học.

Sau bao nỗ lực của trường, chuyện âm ỉ kia cuối cùng cũng được dập tắt. Dương Tử Mi cũng trở lại với cuộc sống thường nhật của mình.

Đêm trước khi diễn ra buổi bán đấu giá đồ cổ, Tống Huyền lo là Dương Tử Mi sẽ quên nên liền gọi điện cho cô đồng thời không quên dặn cô đến Mặc Hiên sớm một chút.

Ngày hôm sau, mới bảy giờ sáng, Dương Tử Mi đã có mặt trên phố Văn Lai.

Trên đường vẫn còn rất vắng người, vì tám giờ sáng các cửa hàng trên phố mới mở cửa kinh doanh.

Nhưng Mặc Hiên thì lại mở cửa rất sớm. Dương Tử Mi bước vào và thấy Tống Huyền đang chăm chú lau chùi cho một món đồ bằng sứ trong tiệm.

Hôm nay, Tống Huyền mặc một bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn kẻ sọc dọc màu xám nhạt, bộ đồ đó càng khiến cho thân hình của Tống Huyền trở nên cao lớn hơn. Chiếc cổ áo đơn giản kia càng làm nổi bật vẻ nho nhã, trí thức, chín chắn của Tống Huyền hơn.

- Thầy Tống hôm nay đẹp trai quá.

Dương Tử Mi suýt xoa cảm thán.

Được khen, Tống Huyền bất giác đỏ mặt, vui vẻ nói:

- Già rồi, từ đẹp trai để dành cho mấy cậu thanh niên trẻ tuổi kia vậy.

- Ha ha, thầy Tống đâu có già. Nếu có già thì cũng đẹp lão mà.

Dương Tử Mi cười đáp.

Dương Tử Mi nói vậy, Tống Huyền cảm thấy như lòng mình đang nở hoa, một cảm giác phấn khởi tốt độ len lỏi trong tâm trí anh.

Tống Huyền thấy Dương Tử Mi vẫn mặc chiếc đầm trắng đơn giản như mọi ngày liền nói:

- Tử Mi, những người tham gia buổi bán đấu giá thường mặc đồ rất trang trọng. Chiếc đầm trắng này của em đơn giản quá, thế nên anh đã chuẩn bị sẵn cho em một bộ đồ khác, không biết em có thích không.

Nói xong, Tống Huyền hồi hộp chờ Dương Tử Mi trả lời. Anh lo là cô sẽ không vui hoặc sẽ từ chối nhã ý của mình.

- Dạ được ạ. Thấy thầy ăn mặc trang trọng như thế em cũng thấy trang phục hiện tại của em không thích hợp lắm, cảm ơn thầy đã chuẩn bị đồ giúp em.

Dương Tử Mi vui vẻ đáp lời.

Lúc này Tống Huyền mới thở phào một cái. Tâm trạng anh lúc này đang rất vui, vui đến nỗi anh muốn hát ngay một bài hát nào đó để bày tỏ niềm vui trong lòng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Quan Tâm Chăm Sóc

Tống Huyền chuẩn bị cho Dương Tử Mi một bộ đầm phong cách cổ điển được vẽ bằng tay.

Bộ đầm này có nửa thân trên màu hồng nhã nhặn theo phong cách Hán phục với ống tay rộng và cài bằng nút dây, kết hợp với từng váy tơ lụa màu xanh lam nhạt, bên trên vẽ các họa tiết hoa lan xinh xắn xen kẽ với các đóa mẫu đơn đỏ theo phong cách thủy mặc. Dương Tử Mi vừa nhìn thấy đã thích.

Cô vào phòng thay đồ mặc bộ đầm do Tống Huyền chuẩn bị sẵn cho mình sau đó tay cầm đuôi váy dịu dàng, yếu điệu bước ra. Dáng vẻ nhẹ nhàng, thanh thoát đó như một bức tranh giai nhân đang cầm dù bước đi trong làn mưa phùn lất phất. Từng cử chỉ, từng hành động, từng đường nét trên gương mặt cô đều đẹp như một bài thơ vậy.

Trong quyển Nhân Gian Từ Thoại có câu:

“

Dương Tử Mi hiện tại cũng vậy. Bộ đầm cô đang mặc tuy rất đơn giản nhưng khi mặc lên người cô lại đẹp một cách khác thường. Tống Huyền nghĩ người nhìn cô không chớp mắt.

Lúc này, Dương Tử Mi mới cười nói:

- Thầy ơi, em mặc bộ này tham gia buổi bán đấu giá có hợp không ạ?

Tống Huyền vội vàng đáp:

- Rất hợp!

- Thầy mua bộ đồ này ở đâu vậy ạ?

Dương Tử Mi rất thích phong cách cổ điển như vậy nên cô muốn sau này sẽ mua thêm vài bộ giống như vậy để mặc.

- Là tự tay anh cắt may đấy.

Tống Huyền trả lời.

Dương Tử Mi kinh ngạc vô cùng. Cô nhìn kỹ bộ đồ mình đang mặc và phát hiện từng đường kim, mũi chỉ trên đó đều hết sức tinh tế, chẳng khác gì một tác phẩm nghệ thuật của một nhà thiết kế nổi tiếng.

Cô vốn nghĩ Tống Huyền chỉ giỏi việc giám định đồ cổ thôi, nào ngờ anh còn biết may quần áo nữa. Hơn nữa còn may được một bộ trang phục phức tạp và đẹp như thế này.

Kích thước của bộ đồ đó hoàn toàn vừa vặn với thân hình cô, cứ như là Tống Huyền đã đo đạc kỹ càng xong mới may vậy. Chẳng lẽ bộ đồ này chỉ trong hai ngày đã được may xong?

Hỏi ra mới biết, quả nhiên không sai.

Dương Tử Mi nhớ lại, kiếp trước, trang phục mà vợ Tống Huyền mặc hàng ngày đều là những bộ sườn xám vô cùng nhã nhặn và tinh tế.

“

Nghĩ thế nên Dương Tử Mi tò mò hỏi tiếp:

- Thầy Tống à, vậy thầy có biết may sườn xám không?

Tống Huyền khẽ gật đầu nói:

- Nếu như em thích sườn xám, lần sau anh sẽ may cho em. Em rất hợp với những kiểu trang phục cổ điển như thế này.

- Thầy bạn vậy nên em cũng không dám làm phiền thầy đâu ạ.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng từ chối. Cô cảm thấy mình đã nợ Tống Huyền quá nhiều.

Tống Huyền cũng không nói gì thêm mà chỉ bảo cô ngồi xuống để làm cho cô một kiểu tóc phù hợp với bộ đồ đang mặc trên người kia.

Tuy biết không nên tiếp xúc quá nhiều với Tống Huyền nhưng Dương Tử Mi lại không thể từ chối lòng chân thành của anh. Cho nên, Dương Tử Mi cũng đành ngồi xuống trước chiếc gương đồng cổ điển kia.

Tống Huyền lấy ra một cây lược gỗ nhẹ nhàng chải tóc cho cô. Thần thái của Tống Huyền vô cùng chăm chú và chuyên tâm, cứ như là anh đang cầm trên tay một món đồ cổ mà anh hết mực yêu quý vậy.

Dương Tử Mi nhìn Tống Huyền qua chiếc gương trước mặt, cảm giác từng động tác nhẹ nhàng từ tay Tống Huyền kia. Nếu nói như cô không chút cảm động thì hoàn toàn là giả dối.

Tuy nhiên, chỉ đơn giản là cảm động thôi. Tình cảm mà cô dành cho Tống Huyền tuyệt nhiên không phải là tình cảm nam nữ.

Tống Huyền bới lệch hết tóc cô ra sau, sau đó dùng một chiếc trâm bằng phỉ thúy tao nhã vắt lên để cố định tóc. Vài lọn tóc còn lại để xõa tự nhiên xuống phía trước càng khiến cho cô trở nên xinh đẹp và tao nhã hơn.

Tống Huyền hài lòng nhìn Dương Tử Mi, cảm giác như anh đang nhìn một món đồ cổ bằng sứ do chính tay anh tỉ mỉ lau chùi, chăm sóc vậy. Một món đồ cổ tinh tế, tao nhã, xinh đẹp.

Không có cô gái nào là không thích đẹp cả, đặc biệt là các cô gái như Dương Tử Mi đây. Kiếp trước, cô suốt ngày lang thang đầu đường xó chợ lo miếng cơm manh áo của mình nên hoàn toàn không có thời gian và tiền bạc để chăm sóc, làm đẹp cho bản thân. Tuổi thanh xuân của cô cũng vì thế mà qua đi trong cảnh cơ hàn, nghèo túng kia. Thế nên trong lòng cô ít nhiều cũng cảm thấy hối tiếc.

Nhưng kiếp này mọi chuyện đã khác. Tuy nhiên, do xương bị gãy nên trước đó cô chỉ có thể ở trên núi dưỡng thương và hàng ngày mặc những bộ quần áo đơn giản nhất có thể. Lúc đó, cô như một đóa lan rừng vậy, đẹp thì có đẹp nhưng lại ít người thưởng thức.

Còn bây giờ, thấy mình được trang điểm không khác gì một nàng tiên trong truyện cổ tích kia, Dương Tử Mi cũng rất thích thú. Cô phấn khởi xoay liên mấy vòng trước gương.

Da của cô trơn láng, mịn màng và trắng hồng như sứ nên không cần tô son điểm phấn gì cũng xinh đẹp hơn người rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Buổi Bán Đấu Giá Đồ Cổ (1)

Buổi bán đấu giá đồ cổ được tổ chức ở một khách sạn có sao duy nhất ở thành phố A, đơn vị tổ chức là một doanh nghiệp chuyên về đồ cổ. Những người tham gia buổi bán đấu giá này, ngoài các học giả và các doanh nhân yêu thích, am hiểu đồ cổ trong và ngoài nước ra, còn có không ít nhân vật tiếng tăm cấp thành phố, thậm chí cấp tỉnh đến tham dự nữa. Thế nên, chính quyền thành phố cũng vô cùng xem trọng buổi đấu giá này và đã dồn rất nhiều công sức, tiền bạc để bố trí đội ngũ bảo vệ dày đặc ở đây.

Những người vào hội trường đều mặc trang phục hết sức trang trọng. Nam thì đồ vest, nữ thì đầm váy đủ kiểu, cứ như là tham gia một buổi đại tiệc gì vô cùng long trọng vậy.

Quả nhiên, đây cũng chính là một buổi đại tiệc. Một buổi đại tiệc mà bất kỳ ai tham gia cũng có thể lợi dụng nó để tạo dựng quan hệ, thu vén lợi ích về cho mình.

Tống Huyền là người có nhân cách tốt cũng như là người có trình độ giám định giỏi nên anh là nhân vật rất tiếng tăm trong giới chơi đồ cổ của thành phố A, thậm chí là nổi tiếng khắp tỉnh. Thế nên, khi Tống Huyền vừa đến cửa hội trường đã có không ít người đến bắt tay, hỏi han.

Tống Huyền lần lượt gật đầu chào đáp lễ, gương mặt lúc nào cũng nở nụ cười thân thiện và ấm áp.

Dương Tử Mi đi cạnh Tống Huyền đương nhiên cũng thu hút rất nhiều ánh mắt của những người khác.

Trong buổi đại tiệc hào hoa, sang trọng và có rất nhiều mỹ nữ này, so ra Dương Tử Mi cũng không phải xinh đẹp xuất sắc gì. Hơn nữa, tuổi cô còn nhỏ, cô lại không có được sự quyến rũ, hấp dẫn như các cô gái chín chắn kia. Tuy nhiên, với khí chất thanh tao, trong sáng, thoát tục của mình, thêm vào đó là phong cách ăn mặc rất hài hòa, nhã nhặn nên cô vẫn rất thu hút người đối diện. Đặc biệt là cô còn đang đi cạnh một người trước giờ chưa từng đi chung với bất kỳ cô gái nào như Tống Huyền đây.

Một người thì chín chắn, nho nhã, còn một người thì dịu dàng, thoát tục. Nếu như không phải vì khoảng cách tuổi tác khá xa kia thì khi hai người đứng gần nhau, khí chất cổ điển toát ra từ hai người họ đẹp không khác gì một bức tranh thủy mặc vậy.

- Anh Tống, vị này là...

Mộ Dung Vân Thanh, ông chủ của Ngọc Thạch Hiên, người khá thân với Tống Huyền mạnh dạn hỏi.

- Học trò của tôi, Dương Tử Mi.

Tống Huyền khẽ cười đáp. Sau đó quay sang Dương Tử Mi giới thiệu:

- Tử Mi, vị này là ông chủ của Ngọc Thạch Hiên, Mộ Dung Vân Thanh.

- Chào anh!

Dương Tử Mi ngoan ngoãn và lễ phép chào hỏi.

Mộ Dung Vân Thanh này, đối với người lang thang đầu đường xó chợ ở kiếp trước như Dương Tử Mi mà nói thì cũng không xa lạ gì. Nghe nói,

Mộ Dung Vân Thanh xây dựng cơ nghiệp từ một viên đá. Viên đá đó chính là đá Vương Lục nổi tiếng trong giới đá quý. Cũng nhờ viên đá đó mà Mộ Dung Vân Thanh lập ra Ngọc Thạch Hiên với nguồn vốn vô cùng dồi dào. Ngoài ra, cô còn nghe đâu anh ta là xã hội đen. Thế nên không một ai dám động đến anh ta.

- Học trò nữ sao? Được đó.

Ngữ khí của Mộ Dung Vân Thanh nghe ra có vẻ chế giễu. Tuy nhiên, ánh mắt và thần sắc của anh ta lại cho thấy anh ta hoàn toàn không có ý mỉa mai gì, thế nên Dương Tử Mi cũng chẳng bận tâm lắm.

- Học trò nữ à? Khả khả, anh Tống, nhìn anh quân tử như thế nào ngờ khẩu vị cũng khá đấy.

Một giọng nói the thé của ai đó từ đâu vang đến. Thì ra là Dương Kiến Minh, con trai độc nhất của bí thư thành phố Dương Đức Kiệt. Dương Kiến Minh kia tóc vuốt gel bóng láng và sắc mùi nước hoa, áo sơ mi hằn đang mặc kia cố ý cởi ra hai cái nút. Hắn vừa ôm một cô gái mặc một chiếc đầm dây dạ hội màu hồng cổ trễ gợi cảm, vừa dùng ánh mắt đa tình không ngừng nhìn Dương Tử Mi khắp lượt.

Vừa thấy hắn, Dương Tử Mi lập tức cảm thấy buồn nôn, cứ như là ăn phải ruồi vậy. Ánh mắt cô cũng bắt đầu lạnh lùng hơn.

Tống Huyền nghe vậy cũng có chút không vui, nhưng cũng lịch sự nói:

- Mong Dương thiếu gia hãy tự trọng một chút, chú ý lời nói của mình.

- Ha ha!

Dương Kiến Minh bỗng nhiên cười to nói:

- Tôi cần gì phải tự trọng chứ? Người cần phải tự trọng là anh Tống đây mới đúng chứ? Cô bé này cũng chỉ khoảng mười lăm tuổi thôi. Anh Tống à, đừng trách là tôi không nhắc nhở anh, dù dĩ vãng vị thành niên là có tội đấy.

- Anh... anh...

Ngoài đồ cổ ra thì Tống Huyền trước nay không giỏi tranh luận, đôi co với người khác, đặc biệt là đối với những tên vô lại như Dương Kiến Minh kia. Thế nên Tống Huyền chỉ biết đỏ mặt tức giận mà thôi. Hơn nữa, anh sợ Dương Tử Mi bị tổn thương nên trong lòng càng căng thẳng hơn, lưỡi anh đột nhiên lú lại, không nói được tiếng nào.

Dương Tử Mi đưa tay vỗ vỗ lưng Tống Huyền, ý là anh không cần lo lắng cho cô. Cô hoàn toàn không để tâm những lời mà Dương Kiến Minh nói.

Tống Huyền quay sang nhìn vào đôi mắt đen láy và vô cùng trầm tĩnh của cô. Anh cảm thấy như có một sức mạnh gì đó khiến cho tâm trạng đang vô cùng xúc động của anh dần lắng lại.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Buổi Bán Đấu Giá Đồ Cổ (2)

- Thầy à, chúng ta vào thôi.

Thấy Tống Huyền đã bình tĩnh lại, Dương Tử Mi bình thản nói với anh.

Tống Huyền gật đầu và cùng cô đi vào sảnh trưng bày.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh luôn nhìn theo Dương Tử Mi về suy nghĩ.

Dương Kiến Minh bên này cũng nhìn theo bóng dáng của Dương Tử Mi và quyết tâm phải đoạt lấy cô cho bằng được:

- Con bé kia, nhất định ta phải đoạt lấy!

Mộ Dung Vân Thanh quay đầu sang lạnh lùng nhìn Dương Kiến Minh một cái, sau đó cũng tiến vào sảnh.

Sảnh trưng bày được bày trí hết sức xa hoa, lộng lẫy. Rất nhiều người trong sảnh đang vây quanh các khung kính trưng bày các món đồ cổ sắp được đấu giá kia.

Lần này có khoảng hơn một trăm món đồ cổ được đem ra đấu giá và được chia thành bốn khu lớn là thư họa, vật dụng quý hiếm, đồ sứ và ngọc.

Tống Huyền dẫn theo Dương Tử Mi tỉ mỉ xem hết một lượt tất cả các món đồ đang được trưng bày kia. Vừa xem anh vừa giảng giải cho cô biết lai lịch, niên đại cũng như đặc trưng của từng món. Dương Tử Mi như được mở mang tầm mắt vậy.

Tại một khu trưng bày nọ có rất đông người xúm xít xung quanh một vật gì đó đang được trưng bày trong tủ kính.

- Món đồ trưng bày ở đó chắc chắn là Ngọc Hương Lư thời Hán, món đồ cổ chủ đạo trong buổi bán đấu giá này.

Ánh mắt ấm áp của Tống Huyền cũng bắt đầu sáng lên và phấn khởi hơn, anh nói tiếp:

- Anh cũng muốn được tận mắt nhìn thấy nó.

Những người đang vây quanh thường thức Ngọc Hương Lư kia thấy Tống Huyền đến bèn dạt ra nhường chỗ. Ai cũng nói là để Tống đại sư xem qua.

Tống Huyền mạnh dạn bước đến và giơ kính lúp lên xem.

Ngọc Hương Lư kia vô cùng tinh xảo và tao nhã. Cái nắp có hình đầu phượng hoàng được chạm trổ bằng ngọc, là một món đồ chuyên dùng của hoàng hậu thời Hán.

Tuy nhiên, Dương Tử Mi đột nhiên lại chau mày lại.

Luồng khí mà Ngọc Hương Lư kia đang phát ra là âm sát khí màu đen chứ không phải luồng khí may mắn màu trắng. Hơn nữa âm sát khí đó còn rất nặng. Mặc dù có khung kính bao quanh nhưng Dương Tử Mi vẫn cảm giác được âm sát khí của nó đang tỏa ra rất mạnh mẽ.

Rõ ràng là món đồ kia được khai quật từ các ngôi mộ, hơn nữa còn chứa đựng rất nhiều âm khí và oán khí. Nếu ai đó tiếp xúc quá nhiều với nó thì chắc chắn người đó sẽ mất cân bằng âm dương, tai họa bệnh tật liên tiếp, thậm chí là cửa nát nhà tan.

Lúc này, Dương Kiến Minh cũng từ đâu chen vào, ánh mắt lộ rõ vẻ tham lam nhìn Ngọc Hương Lữ, giọng hống hách nói:

- Món đồ cổ này là của tôi, đừng ai tranh giành với tôi!

Nghe hắn nói, những người vốn muốn đấu giá Ngọc Hương Lữ kia rất bất mãn nhưng cũng không biết làm gì hơn. Nếu muốn sống yên ổn ở thành phố A này thì tốt nhất là đừng đắc tội với vị công tử con trai độc nhất của bí thư thành phố kia. Nếu không, đừng hòng được yên thân sinh sống, làm ăn.

Dương Tử Mi nghe vậy trong lòng cô cũng mừng thầm.

Cô mong Dương kiến Minh sẽ đấu giá được Ngọc Hương Lữ kia. Nếu vậy, cô sẽ chúc mừng cả nhà họ bị mất cân bằng âm dương, gặp nhiều tai họa, tan cửa nát nhà.

Dương Tử Mi rất muốn ra tay trừng trị Dương Kiến Minh, nhưng cô cũng không thể làm gì hơn. Dù gì thì họ cũng là người cùng thôn, tuy không thân nhưng ít nhiều cũng có quan hệ huyết thống với nhau. Dương Tử Mi cũng không thể thi triển pháp thuật của mình lên người hắn, thế nên cô chỉ biết nuốt giận vào lòng.

Cô vốn rất căm hận cả nhà Dương Kiến Minh.

Kiếp trước, cô lâm vào cảnh tan cửa nát nhà là do trưởng thôn Dương Đức Minh gây ra. Kiếp này, cô bị tổn hao nguyên khí, xương cốt gãy hết, suốt mười năm không thể xuống núi thì là do ba của Dương Kiến Minh, bí

thư thành phố Dương Đức Kiệt ban cho. Dương Đức Kiệt chính là người đã mời thầy pháp đến phá Thất Sát Trận của cô.

Thù này Dương Tử Mi nhất định phải báo, chỉ là thời cơ chưa đến thôi. Cho đến tận bây giờ cô vẫn chưa tìm ra được vị thầy pháp đã phá trận pháp của cô. Còn sư phụ cô, Ngọc Thanh đạo trưởng, thì lại không tiện ra mặt giúp cô, sư phụ cô nói ân oán của cô nên để cô tự giải quyết lấy.

Sau khi xuống núi, Dương Tử Mi nhiều lần tìm hiểu, hỏi han nhưng vẫn không tìm được thầy pháp đã phá vỡ quy tắc kia là ai, thế nên từ đó đến nay cô vẫn chưa báo thù được. Cô chỉ biết âm thầm nhẫn nhịn chờ thời cơ đến.

Nếu như Dương Kiến Minh mua được Ngọc Hương Lư kia về nhà thì không lâu sau đó cô sẽ nhận được tin vui từ họ.

Dương Tử Mi khắp khởi kỳ vọng...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Gặp Lại Hoắc Văn Hoa (1)

Dương Tử Mi tìm thấy tủ kính trưng bày chiếc đĩa sứ song ngư của mình.

Một người đàn ông mặc một bộ đồ vest xám, cạnh bên là một phụ nữ trẻ với bộ đầm trang nhã, thanh lịch đang đứng trước tủ kính trưng bày đó. Cô gái trẻ kia hình như là thư ký, cô đang cầm bút viết ghi chép lại những lời dặn của người đàn ông nọ.

Dương Tử Mi cảm thấy người đàn ông này rất quen. Nhìn kỹ cô mới phát hiện thì ra là doanh nhân Hong Kong Hoắc Văn Hoa năm xưa cô đã từng gặp.

Mười năm rồi, Hoắc Văn Hoa không những không già đi mà ngày càng ra dáng của một doanh nhân thành đạt. Tuy nhiên, giữa trán ông lại xuất hiện một vết sáng màu đỏ, là sắc tướng của những người phạm phải đào hoa sát, thậm chí nếu xử lý không khéo họ có thể gặp phải họa sát thân nữa.

- Linh Linh, em biết người kia là ai không?

Giọng của Dương Kiến Minh lại vang lên.

- Không biết, hình như là người giàu có lắm thì phải.

- Ông ấy chính là người tổ chức cuộc bán đấu giá này, tỷ phú Hong Kong Hoắc Văn Hoa. Hôm qua anh và ba anh còn đến chào hỏi ông ấy nữa đấy.

Dương Kiến Minh dương dương tự đắc nói.

- Anh giỏi vậy, ngay cả tỷ phú Hong Kong mà cũng quen nữa.

- Đương nhiên rồi, anh là ai chứ?

Dương Kiến Minh cố ý đi đến bên cạnh Dương Tử Mi, vênh vác nói:

- Tất cả mọi người ở đây, hầu như ai anh cũng quen cả. Họ đều là những người có quyền có thế, nếu như anh không dẫn em đến đây thì sao mà em biết được thế nào là xã hội thượng lưu chứ.

Nghe Dương Kiến Minh nói thế, Dương Tử Mi cảm thấy buồn nôn.

- Nào, đến đây, anh dẫn em đến làm quen với tỷ phú Hoắc nào.

Dương Kiến Minh ôm cô gái có tên Linh Linh kia đi đến trước mặt Hoắc Văn Hoa sau đó nói về như thân thiết nói:

- Ông Hoắc, xin chào.

Hoắc Văn Hoa ngược mắt lên nhìn Dương Kiến Minh một cái, sau đó lại tiếp tục cúi đầu xem chiếc đĩa bằng sứ có hình song ngư kia.

Thấy Hoắc Văn Hoa chẳng thèm ngó ngang gì đến mình, Dương Kiến Minh cảm thấy rất mất mặt, hăn liền hét lên:

- Ông Hoắc, ông không nhận ra tôi sao? Tôi là con trai của bí thư thành phố đây.

- Nhận ra chứ, nhưng mong anh đừng làm phiền tôi.

Hoắc Văn Hoa hờ hững đáp.

Dương Kiến Minh vô cùng ngượng ngùng. Đúng lúc hắn quay sang lại nhìn thấy Dương Tử Mi đang nhếch mép cười mỉa mai mình nên hắn càng cảm thấy mất mặt hơn. Dương Kiến Minh giận dữ trừng mắt nhìn Hoắc Văn Hoa nhưng lại không dám làm gì. Dù gì thì Hoắc Văn Hoa cũng là người không dễ đắc tội, thế nên mặc dù rất tức giận nhưng Dương Kiến Minh cũng đành dẫn theo người phụ nữ của hắn đi qua tủ kính trưng bày khác xem.

- Ông Hoắc!

Dương Tử Mi đến trước mặt Hoắc Văn Hoa, khẽ cười chào ông.

Lại bị làm phiền nên Hoắc Văn Hoa ngược lên nhìn với vẻ mặt cau có. Ông phát hiện trước mặt mình là một thiếu nữ khoảng mười lăm tuổi, trang phục đơn giản nhưng tinh tế, khí chất tao nhã hơn người. Khi nhìn thấy đôi mắt to đen láy long lanh cùng với vết bớt đỏ đặc biệt giữa trán kia, hai mắt Hoắc Văn Hoa đột nhiên sáng lên.

Ông có ấn tượng sâu sắc về cô bé biết xem phong thủy và giúp ông tìm huyệt mộ cho cha mình kia. Hơn nữa, từ sau khi an táng cha mình xong, chuyện buôn bán, làm ăn của ông cũng vô cùng phát đạt, bất kể làm gì cũng thuận buồm xuôi gió và trở thành doanh nghiệp bất động sản lớn nhất ở Hong Kong. Mấy năm nay, ông cũng bắt đầu thâm nhập vào lĩnh vực đồ cổ. Từ sau khi bước chân vào ngành này, vận may cũng liên tục đến với ông, ông kiếm được không ít tiền từ chuyện kinh doanh đồ cổ kia. Nhờ vậy mà ông cũng trở thành một trong mười tỷ phú giàu nhất do Forbes bình chọn. Điều này quả nhiên hoàn toàn đúng với những lời Dương Tử Mi nói với ông năm đó.

Ông cũng từng mời thêm vài thầy phong thủy nổi tiếng đến kiểm tra lại nơi an táng cha mình, những thầy phong thủy kia ai cũng nói rằng đó là

huyết mộ tốt, có lợi cho việc làm ăn, buôn bán.

- Dương Tử Mi sao?

Hoắc Văn Hoa dò xét hỏi.

Dương Tử Mi bật cười đáp:

- Vâng ạ, ông Hoắc quả nhiên có trí nhớ rất tốt, chẳng trách làm ăn ngày càng phát đạt.

- Đều là nhờ phúc của con cả. Không ngờ hôm nay chúng ta lại có duyên gặp lại nhau, ông rất vui.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Gặp Lại Hoắc Văn Hoa (2)

- Con cũng rất vui ạ. Con thấy mạng số của ông, trong ba năm nữa tài sản sẽ tăng lên gấp đôi so với hiện giờ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ô? Đại sư nhỏ sao lại nói vậy?

Hoắc Văn Hoa lại gọi Dương Tử Mi là đại sư nhỏ.

- Lần này ông đến đây không đơn giản chỉ là để chơi đồ cổ thôi, đúng không ạ?

Hoắc Văn Hoa chỉ cười chứ không nói gì.

- Nhà đất ở Trung Quốc sắp tới sẽ lại có thêm một cơn sốt mới, ông Hoắc chắc chắn là đã lên kế hoạch hết rồi.

Dương Tử Mi khẽ cười nói tiếp.

Nghe cô nói vậy, Hoắc Văn Hoa cũng có chút kinh ngạc. Hoắc Văn Hoa vốn đánh giá cao sự phát triển trong lĩnh vực nhà đất ở đại lục và ông cũng chỉ mới âm thầm lên kế hoạch thôi chứ vẫn chưa công bố ra ngoài. Ông không ngờ kế hoạch của mình lại bị Dương Tử Mi nhìn thấu. Thế nên ông cũng nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt khác.

Dương Kiến Minh ở gần đó cũng để ý thấy Hoắc Văn Hoa đang vui vẻ trò chuyện với Dương Tử Mi, thậm chí thái độ của Hoắc Văn Hoa còn rất cung kính, khiêm nhường, cứ như là đang nói chuyện với một nhân vật tiếng tăm nào đó vậy.

Cảnh tượng đó làm cho Dương Kiến Minh cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Hắn bắt đầu nghi ngờ Dương Tử Mi là con cháu của gia đình thế tộc nào đó nên mới đi chung với Tống Huyền. Và vì là có xuất thân danh giá nên người nổi tiếng như Hoắc Văn Hoa kia mới cung kính nói chuyện với cô như thế.

Không chỉ một mình Dương Kiến Minh thấy, mà những người khác cũng thấy.

Trước đó, cũng có rất nhiều người đến bắt chuyện, chào hỏi Hoắc Văn Hoa, mục đích là muốn làm quen rồi tạo mối quan hệ với ông. Nhưng chỉ mới nói được vài câu thì lập tức bị ông tìm cách đuổi khéo. Không người nào có thể trò chuyện với ông quá ba câu.

Dù gì thì Hoắc Văn Hoa cũng là tỷ phú nổi tiếng. Thế nên chuyện ông tỏ thái độ và có hơi cáu gắt cũng là điều đương nhiên. Nghĩ vậy nên những người kia cũng cảm thấy không có gì đáng phải bận lòng.

Nhưng giờ, Hoắc Văn Hoa lại đang trò chuyện rôm rả và vui vẻ với cô gái đi theo Tống Huyền kia. Hơn nữa, chủ đề cuộc nói chuyện giữa họ hình như là về lĩnh vực mà Hoắc Văn Hoa đang kinh doanh chứ không phải là chủ đề thông thường mà các cô gái khác hay nói.

Thế nên, họ cũng bắt đầu suy đoán thân phận thật sự của Dương Tử Mi.

Tiếp đến, họ lại hướng mắt về phía Tống Huyền đang chăm chú quan sát một món cổ vật bằng sứ thanh hoa ở gần đó.

- Anh Tống, cô bé kia rốt cuộc lai lịch ra sao? Không phải là tiểu thư nhà khuê các nào đó ở thành phố lớn chứ?

Mộ Dung Vân Thanh là người hỏi đầu tiên.

Tống Huyền lúc này mới đứng dậy và nhìn sang Dương Tử Mi đang vui vẻ trò chuyện với Hoắc Văn Hoa ở đằng kia. Tống Huyền cũng cảm thấy nghi hoặc. Nhưng thấy Dương Tử Mi trò chuyện rất thoải mái và vui vẻ với Hoắc Văn Hoa nên Tống Huyền cũng thấy không có vấn đề gì lớn lao cả.

- Cô bé là học trò của tôi, còn gia cảnh cô bé thế nào, nói thật là tôi cũng không biết. Nhưng tôi có thể khẳng định là cô bé được sinh ra trong một gia đình rất bình thường.

- Ô? Vậy thì lạ thật.

Mộ Dung Vân Thanh thú vị nhìn sang Dương Tử Mi. Càng nhìn anh càng cảm thấy cô như một câu đố mà anh rất muốn tìm ra lời giải.

- Đại sư nhỏ, gần đây đại sư nhỏ có hoạt động gì không? Có còn giúp người khác tìm huyệt mộ không?

Hoắc Văn Hoa thấy dáng vẻ thanh tú, thông minh, thoát tục của Dương Tử Mi, nếu như không phải đích thân ông đã trải qua, thì ông cũng không thể tin một cô bé như cô lại am hiểu về phong thủy đến như thế.

- Sau khi giúp ông tìm huyệt mộ xong, từ đó đến nay con vẫn chưa từng giúp ai xem phong thủy nữa. Nhưng, hôm nay có duyên gặp lại, con rất vui, thế nên con sẽ giúp ông xem tướng miễn phí.

Dương Tử Mi chớp mắt vui vẻ nói.

Hoắc Văn Hoa đương nhiên vẫn nhớ rõ thuật xem tướng thần kỳ mà năm đó Dương Tử Mi đã dùng để thấy được thân thể cũng như chuyện cha ông bệnh mất. Thế nên, khi nghe Dương Tử Mi nói thế, Hoắc Văn Hoa lập tức vui vẻ nhận lời nói:

- Cám ơn đại sư nhỏ.

- Sắc tướng hiện giờ của ông cho thấy gần đây ông đang phạm vào đào hoa sát. Nếu như xử lý không khéo thì ông sẽ gặp họa sát thân, mong ông hãy cẩn thận.

Dương Tử Mi nhìn vào vết sáng màu đỏ ở ẩn hiện giữa trán Hoắc Văn Hoa nói.

Mặt Hoắc Văn Hoa đột nhiên biến sắc.

Hoắc Văn Hoa rất tin lời Dương Tử Mi nói. Ông tin cô có khả năng thông linh thần bí nào đó nên tuổi còn nhỏ như vậy mà đã tìm được huyết mộ có phong thủy tốt, hơn nữa còn có thể đoán chính xác lai lịch của người khác nữa.

Bất kỳ ai, đặc biệt là những người thành công như Hoắc Văn Hoa kia thì chuyện sức khỏe của bản thân luôn được đặt lên hàng đầu, và họ rất sợ phải gặp họa sát thân.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thì Ra Là Con Gái Nhà Quê

- Đại sư nhỏ à, vậy có cách nào hóa giải không?

Hoắc Văn Hoa sốt ruột hỏi.

- Nếu như ông tin con thì con sẽ giúp ông hóa giải, còn nếu không tin thì ông có thể tìm người khác ạ.

Dương Tử Mi bình thản đáp. Bây giờ, cô không như kiếp trước nữa. Kiếp trước, vì muốn có khách nên cô thường xuyên nói dối và cố tình thổi phồng khả năng của mình lên để người khác tin, nhưng không ngờ là càng nói càng khiến người khác cảm thấy cô không khác gì một ả lừa gạt.

- Ông đương nhiên là tin năng lực của đại sư nhỏ rồi.

Thật ra, Hoắc Văn Hoa cũng biết là ông đang phạm vào đào hoa sát. Một ngày trước, trong một lần tiếp khách ông đã uống quá chén, sau đó cùng một cô diễn viên gợi cảm phát sinh quan hệ bất chính. Điều tồi tệ nhất là, cô minh tinh kia lại là người tình của phó đường chủ Nghĩa Hòa Đường thuộc băng nhóm xã hội đen Tam Hợp Hội lớn nhất trong giới người Hoa.

Sau chuyện đó, Hoắc Văn Hoa phải đưa cho cô minh tinh kia mười triệu để bịt miệng cô ta lại.

Tuy nhiên, ông vẫn thấy thấp thỏm trong lòng nên mới đến Trung Quốc để tránh điều tiếng.

Mấy ngày nay, mi mắt của ông cứ giật liên hồi. Ông cảm giác có dự cảm không tốt nên rất muốn tìm một thầy tướng số để hóa giải nhưng tìm mãi vẫn không tìm thấy cao nhân nào. May cho ông là gặp được Dương Tử Mi trong buổi bán đấu giá này. Lúc này, Dương Tử Mi không khác gì là chiếc phao cứu sinh của ông.

Dương Tử Mi khẽ cười nói:

- Nếu đã vậy thì khi buổi bán đấu giá kết thúc, ông có thể tìm con.
- Cám ơn đại sư nhỏ.

Nghe Dương Tử Mi nhận lời giúp mình hóa giải, Hoắc Văn Hoa vô cùng vui mừng nên mời cô cùng ông đi xem những món đồ cổ đang được trưng bày trong buổi bán đấu giá.

Mọi người thấy Hoắc Văn Hoa đích thân dẫn Dương Tử Mi đi thưởng thức đồ cổ, hơn nữa thái độ của ông đối với Dương Tử Mi hết sức cung kính nên họ càng không tin là Dương Tử Mi xuất thân trong một gia đình bình thường như Tống Huyền nói. Họ cứ đinh ninh rằng Dương Tử Mi có lai lịch hơn người.

Ngay cả Dương Kiến Minh lúc này cũng bắt đầu cảm thấy chột dạ và không khỏi lo lắng những lời nói khiếm nhã của mình lúc nãy sẽ đắc tội với người không nên đắc tội.

Thật ra, hắn đã đắc tội rồi.

Bí thư thành phố Dương Đức Kiệt dẫn theo vài nhân vật chủ chốt trong ủy ban thành phố đến chào hỏi Hoắc Văn Hoa.

Để có thể thúc đẩy kinh tế của thành phố A cũng như cố gắng tạo dựng sự nghiệp chính trị vững chắc và có lợi cho mình, nên Dương Đức Kiệt rất mong là một doanh nhân giàu có như Hoắc Văn Hoa có thể đến

thành phố A để phát triển và mở rộng sản nghiệp. Hơn nữa, trong lần gặp trước đó, Hoắc Văn Hoa cũng bày tỏ ý định này.

Thấy cha mình đến, Dương Kiến Minh bèn lấy lại vẻ kiêu ngạo lúc đầu và hất mặt lên đi theo sau lưng cha mình, dáng vẻ không khác gì cáo mượn oai hùm.

Dương Đức Kiệt nhìn thấy Dương Tử Mi đi cạnh Hoắc Văn Hoa nên cũng thắc mắc hỏi:

- Ông Hoắc, cô gái này là...

- Vừa nhìn thấy Dương Đức Kiệt, Dương Tử Mi đã thấy oán hận, nhưng vì có quan hệ huyết thống nên cô không làm gì được ông ta, mà chỉ biết âm thầm chờ thời cơ đến.

Tuy nhiên, ngoài mặt, Dương Tử Mi xem như không có gì xảy ra. Cô chỉ đứng cạnh Hoắc Văn Hoa và luôn nhoẻn miệng cười, vẻ tự nhiên như không.

Hoắc Văn Hoa còn chưa kịp trả lời thì giọng nói đầy kinh ngạc của một người đứng phía sau Dương Đức Kiệt vang lên:

- Đây không phải là con gái lớn của Dương Thanh sao?

Người đó là người của Dương Gia thôn, tên Dương Nhất Quốc. Hiện đang làm tài xế cho Dương Đức Kiệt. Hôm cả nhà Dương Thanh dọn đến thành phố, ông ta có đến thăm hỏi và cũng có gặp qua Dương Tử Mi.

- Dương Thanh? Con gái ông ta sao lại ở đây?

Dương Đức Kiệt bằng tuổi với Dương Thanh. Hai người là bạn cùng lớp vào những năm tiểu học.

- Chú Nhất Quốc, Dương Thanh là ai?

Dương Kiến Minh đứng bên cạnh cũng lên tiếng hỏi.

- Là người trong thôn, vừa mới dọn đến thành phố A để làm giáo viên.

Dương Nhất Quốc trả lời.

- Cô bé đó là con gái của ông ta sao?

- Đúng vậy, chú gặp qua cô bé một lần.

Vừa nghe xong, Dương Kiến Minh bèn bĩu môi ra vẻ khinh thường. Hẳn vốn tưởng Dương Tử Mi là con cái gia đình thế tộc gì, thì ra chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái nhà quê. Suýt nữa là hấn bị đáng vẻ của Dương Tử Mi lừa.

Dương Kiến Minh cũng cho rằng Hoắc Văn Hoa sở dĩ thân thiện và cung kính với Dương Tử Mi như thế chắc hẳn cũng là có ý đồ muốn nếm món lạ như mình.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đấu Giá Bắt Đầu

Hoắc Văn Hoa quay sang nhìn Dương Tử Mi.

Mặc dù đang là tiêu điểm bàn luận của mọi người nhưng Dương Tử Mi vẫn bình thản, điềm nhiên như không, không tỏ vẻ gì, đồng thời cũng không muốn giải thích gì, cứ như mọi việc không liên quan gì đến cô vậy.

Thấy dáng vẻ không tính toán thiệt hơn của Dương Tử Mi, Hoắc Văn Hoa cũng không tiện giải thích thân phận thầy tướng của cô. Ông biết nếu nói ra cũng không ai tin, hơn nữa còn có thể khiến cô gặp rắc rối, thế nên ông cũng im lặng không nói gì.

Nghe nói Dương Tử Mi là con gái của Dương Thanh, một người đàn ông bại nhược, hèn nhát trong mắt mình nên Dương Đức Kiệt cũng chẳng đoái hoài gì đến cô nữa. Dương Đức Kiệt cũng có ý nghĩ giống Dương Kiến Minh là Hoắc Văn Hoa chẳng qua chỉ muốn đổi khẩu vị chút thôi.

Dương Tử Mi không muốn đối mặt với gương mặt khiến cô vô cùng oán hận kia nên cô quay người đi đến cạnh Tống Huyền.

Lúc này, Tống Huyền đang thưởng thức một miếng ngọc hình vân mây của thời Chiến Quốc. Miếng ngọc đó là bạch ngọc được điêu khắc vân mây đặc biệt chỉ có ở thời Chiến Quốc. Tống Huyền cứ sẫm soi miếng ngọc đó mãi, vẻ rất thích thú.

Tuy nhiên, Dương Tử Mi không phát hiện bất kỳ vật khí nào phát ra từ miếng ngọc đó ngoài tia sáng yếu ớt do ngọc phát ra.

Rõ ràng, đó là một miếng ngọc giả cổ nhưng lại được nói là đồ cổ thời Chiến Quốc.

- Thầy à, thầy thích miếng ngọc này sao?

Dương Tử Mi hỏi.

Tống Huyền gật đầu nói:

- Miếng ngọc này là một kiệt tác hiếm hoi của nhà điêu khắc ngọc nổi tiếng Đa Lâm thời Chiến Quốc. Anh cũng đang lưu giữ vài tác phẩm của ông ấy nên cũng đang muốn đấu giá miếng ngọc này về cho đủ bộ.

- Thầy à, nếu như nó là đồ giả thì sao ạ?

Dương Tử Mi nhắc nhở nói.

Tống Huyền ngán người ra nhưng sau đó cũng cười nhẹ nhàng nói:

- Tất cả những món đồ cổ được trưng bày ở đây đều đã trải qua giám định thật giả vô cùng nghiêm ngặt trước đó cho nên sẽ không ai dám làm giả đâu.

- Nếu là đồ giả được làm tinh xảo đến nỗi ngay cả giám định sư cũng không nhận ra thì sao?

—...

Tống Huyền nhất thời không biết trả lời sao cho phải. Đúng vậy, trên đời này không ai có được thiên nhãn để có thể phân định chính xác đâu là hàng thật đâu là hàng giả. Ngược lại, cách làm hàng giả thì ngày càng tinh vi hơn.

Chỉ là, Tống Huyền thấy bản thân mình quá quen thuộc với các tác phẩm của Đa Lâm. Lần này miếng ngọc kia cho anh cảm giác rất chân thực thế nên Tống Huyền cũng khó mà tin được nó là giả.

Tuy nhiên, Tống Huyền cũng tin là Dương Tử Mi không sai. Tống Huyền tin vào đôi mắt có thể phân biệt đồ cổ thật và giả thiên bẩm của cô. Từ sau chuyện cô nhận ra được chiếc vòng hoa kia là đồ cổ lúc chỉ mới năm tuổi là Tống Huyền đã cảm thấy cô rất đặc biệt rồi.

Buổi bán đấu giá bắt đầu, những người đến tham gia đấu giá đều vào chỗ ngồi theo số của mình.

Chỗ ngồi của Hoắc Văn Hoa ở ngay chính giữa, hàng đầu, nơi có góc nhìn rõ nhất. Bên phải Hoắc Văn Hoa là cha con Dương Đức Kiệt và các nhân viên tháp tùng theo. Bên trái là thư ký của Hoắc Văn Hoa và Mộ Dung Vân Thanh.

Tống Huyền và Dương Tử Mi ngồi hàng ghế thứ hai ngay sau lưng họ.

Món đồ được đem ra đấu giá đầu tiên là bộ tượng Phúc, Lộc, Thọ Hòa Diên thời Hán. Giá khởi điểm là một trăm năm mươi ngàn. Cuối cùng, Mộ Dung Vân Thanh mua được với giá năm trăm ngàn để dùng làm quà mừng thọ cho bà của anh ấy.

Món đồ cổ thứ hai được đem ra đấu giá chính là chiếc đĩa song ngư thời Bắc Tống của Dương Tử Mi với giá khởi điểm là hai trăm ngàn.

Hoắc Văn Hoa rất thích chiếc đĩa đó nên lập tức ra giá năm trăm ngàn trong lần đấu giá đầu tiên. Điều này khiến Dương Tử Mi không khỏi hồi hộp và cũng bắt đầu chuyên tâm theo dõi cuộc tranh đua về giá cả kia. Cuối cùng, với giá tám trăm năm mươi ngàn, chiếc đĩa kia thuộc về Hoắc Văn Hoa.

Dương Tử Mi cười tươi như hoa. Một món đồ mà cô chỉ tốn có mười lăm đồng để mua thôi nhưng giờ lại bán được rất nhiều tiền.

Có thể là những lời Dương Tử Mi nói lúc nãy nên Tống Huyền không tham gia đấu giá miếng ngọc hình vân mây kia. Đương nhiên, lý do một phần cũng do bí thư thành phố đấu giá đầu tiên nên mọi người cũng không tiện ra giá để tranh giành.

Thế nên, Dương Đức Kiệt chỉ tốn hai trăm ngàn để mua miếng ngọc hình vân mây đó, nhưng miếng ngọc đó lại là đồ giả!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Không Phải Giúp Mà Là Hại

Cuối cùng cũng đến lúc đấu giá chiếc lư hương bằng ngọc hình đầu phượng hoàng thời Hán kia.

Tất cả mọi người đều hết sức trông chờ. Cho dù là không đấu giá được nhưng có thể chứng kiến quá trình đấu giá kịch tính kia cũng đủ khiến cho những người có mặt cảm thấy hưng phấn và như được mở rộng tầm mắt.

Người chủ trì đấu giá đưa ra giá khởi điểm là hai triệu, với đơn vị tính của mỗi lần đấu giá ít nhất phải hơn giá khởi điểm một trăm ngàn. Điều này khiến không ít người thảng thốt lẫn ngượng mộ.

- Hai triệu một trăm ngàn!

Dương Kiến Minh là người đấu giá đầu tiên. Hắn vừa ra giá vừa đưa mắt nhìn ra xung quanh vẻ muốn nói con trai của bí thư thành phố đã để ý rồi thì đừng ai giành với hắn.

Hầu hết những người đến sinh sống, làm ăn ở thành phố A đều rất thức thời, thấy Dương Kiến Minh ra giá trước nên họ cũng không tranh giành với hắn làm gì. Tuy nhiên, đối với những người từ nơi khác đến, họ chẳng cần bận tâm Dương Kiến Minh là ai, hơn nữa, những người có thể tham gia vào buổi bán đấu giá này đều là những người có xuất thân không tầm thường cả, cho nên họ chẳng việc gì phải nhường hắn.

- Hai triệu hai trăm ngàn.

Mộ Dung Vân Thanh giơ số ra giá. Mộ Dung Vân Thanh là người kinh doanh về ngọc. Chiếc lư ngọc kia anh muốn mua về để làm vật trấn tiệm nên sao mà dễ dàng bỏ qua cho được.

Thấy Mộ Dung Vân Thanh giành với mình, Dương Kiến Minh rất bức dọc. Tuy nhiên, hắn cũng chẳng biết làm gì hơn vì cha hắn đã từng cảnh cáo hắn rằng ở thành phố A này, có một người không tiện đắc tội, người đó chính là Mộ Dung Vân Thanh. Tuy Mộ Dung Vân Thanh là người phát lên nhờ một viên ngọc, nhưng gia thế của anh ta lại không đơn giản như mọi người nghĩ. Mộ Dung Vân Thanh là người mà ngay cả Dương Đức Kiệt, cũng không dám tùy tiện đắc tội.

- Hai triệu ba trăm ngàn!

Dương Kiến Minh tiếp tục ra giá.

Mộ Dung Vân Thanh cũng không nhân nhượng. Anh liên tục ra giá. Cuối cùng giá được đưa ra đến mức năm triệu đồng, những người tham gia đấu giá khác cũng rút lui hết cả. Hiện chỉ còn lại một mình Dương Kiến Minh và Mộ Dung Vân Thanh vẫn không ngừng tranh đua nhau.

Dương Kiến Minh lúc này cũng bắt đầu vã mồ hôi, nhưng hắn lại không cam tâm từ bỏ. Trước đây, có thầy tướng số nói với hắn rằng, nếu như có thể để chiếc lư bằng ngọc kia trong nhà thì có thể chiêu dẫn phượng hoàng, giúp cho các cô gái trong nhà được hưởng cuộc sống cao sang, quyền quý.

Đối với cả nhà họ Dương mà nói thì điều đó rất quan trọng. Nó ngụ ý là đường quan vận của cả nhà họ sẽ ngày càng thăng tiến hơn. Hoặc dù đường quan vận không tiến thì ít ra con gái nhà họ Dương cũng có khả năng trở thành đệ nhất phu nhân.

Cho nên, Dương Kiến Minh quyết tâm phải mua cho bằng được chiếc lư đó. Nhưng không ngờ, hắn lại gặp phải người không biết sợ như Mộ

Dung Vân Thanh đây.

Thấy giá của chiếc lư kia sắp vượt quá khả năng của Dương Kiến Minh, Dương Tử Mi cũng bắt đầu lo lắng người mua được chiếc lư kia là Mộ Dung Vân Thanh chứ không phải là Dương Kiến Minh.

- Thầy ơi, thầy bảo người có tên Mộ Dung Vân Thanh kia bỏ cuộc đi ạ.

Dương Tử Mi khẽ nói với Tống Huyền. Tuy nhiên, câu nói đó cũng lọt vào tai Mộ Dung Vân Thanh.

Tống Huyền ngạc nhiên nhìn Dương Tử Mi. Quan hệ giữa Tống Huyền và Mộ Dung Vân Thanh vẫn chưa thân thiết đến mức độ đó.

Mộ Dung Vân Thanh khẽ quay đầu lại nhìn. Đúng lúc bắt gặp đôi mắt to đen láy và vô cùng thu hút của Dương Tử Mi, anh bất giác ngẩn ngơ, số đấu giá đang cầm trên tay anh cũng hạ xuống.

- Năm triệu một trăm ngàn lần thứ nhất.

Người chủ trì đấu giá tuyên bố.

- Năm triệu một trăm ngàn lần thứ hai.

- Năm triệu một trăm ngàn lần thứ ba.

Người chủ trì đấu giá vui vẻ nói tiếp:

- Chúc mừng vị này đã mua được chiếc lư ngọc hình đầu phượng hoàng với giá năm triệu một trăm ngàn.

Cuối cùng cũng mua được chiếc lư kia nên Dương Kiến Minh phấn khởi đứng dậy vỗ tay biểu thị sự chiến thắng.

Lúc này, Dương Kiến Minh cũng nghe được Dương Tử Mi bảo Tống Huyền khuyên Mộ Dung Vân Thanh bỏ cuộc nên hẳn tưởng Dương Tử Mi biết điều giúp đỡ mình.

Buổi đấu giá kết thúc, mọi người mang theo món đồ mình đấu giá được lục tục ra về.

Dương Tử Mi vì phải chờ Hoắc Văn Hoa nên bảo Tống Huyền về trước còn cô thì nán lại thêm chút nữa.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh tiến đến hỏi cô:

- Có thể cho tôi biết lý do không?

Dương Tử Mi nhoen miệng cười, hững hờ đáp:

- Lý do là nó không có lợi cho anh!

- Sao lại chắc chắn như vậy?

Mộ Dung Vân Thanh cảm thấy nụ cười của Dương Tử Mi rất bí hiểm, khó đoán, khiến người ta cứ muốn tìm lời giải đáp.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì. Đúng lúc này, Hoắc Văn Hoa cũng chào tạm biệt hết tất cả quan khách và tiến đến, cung kính nói:

- Đại sư nhỏ, thật ngại quá, để đại sư phải chờ lâu.

- Xin phép ạ!

Dương Tử Mi quay sang khẽ gật đầu chào Mộ Dung Vân Thanh và đi theo Hoắc Văn Hoa rời khỏi hội trường.

“

Mộ Dung Vân Thanh nghi hoặc nghĩ ngợi:

“

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chỉ Dẫn Phong Thủy Văn Phòng

Hoắc Văn Hoa có một văn phòng làm việc tạm thời tại khách sạn nơi tổ chức đấu giá.

Dương Tử Mi bước vào văn phòng này. Cô thấp thoáng thấy luồng khí màu vàng thoát ra ngoài, rõ ràng là tài lộc của văn phòng đang có vấn đề.

Cô nhìn hết một vòng bố trí của văn phòng và phát hiện tất cả mọi thứ từ vật trang trí nhỏ nhất trong văn phòng đều được bày trí và sắp đặt theo phong thủy. Phía trên nơi phát ra luồng khí tài lộc là một chậu châu báu, còn bàn làm việc thì cũng được đặt ở những vị trí rất tốt. Điều này cho thấy Hoắc Văn Hoa rất xem trọng phong thủy nơi làm việc và đã mời thầy phong thủy về để sắp đặt mọi thứ ở đây.

Phong thủy chủ yếu là cai quản tài lộc và đặc biệt linh nghiệm trong việc điều chỉnh tài vận. Phong Thủy Học cho rằng, những nơi có luồng khí may mắn sẽ mang lại lợi ích nhất định về sự gan dạ và trí tuệ của con người, từ đó ảnh hưởng đến sự thành bại, hưng vượng của sự nghiệp kinh doanh.

Cho dù là các cấp lãnh đạo trong các cơ quan nhà nước hay những người lãnh đạo bình thường, dù là chủ tiệm buôn bán nhỏ hay giám đốc công ty, văn phòng của họ đều có liên quan mật thiết đến cách bố trí của cả văn phòng.

Những chiếc bàn làm việc của những người đưa ra quyết sách như nhà lãnh đạo cấp cao, ông chủ, chủ tịch hội đồng quản trị, tổng giám đốc... thông thường đều được bố trí dựa vào hướng may mắn trong số mệnh của họ. Tức là, nếu như hướng may mắn của họ là hướng nam thì bàn làm việc của họ cũng phải quay về hướng nam, nếu hướng may mắn là hướng đông thì bàn làm việc cũng quay về hướng đông.

Còn những chiếc bàn làm việc của các cấp lãnh đạo tầm trung nhưng giám đốc, phó giám đốc thì dựa vào Mệnh Lý Tứ Trụ để tiến hành bố trí. Tức là nếu thiếu mộc thì bàn làm việc của họ phải hướng về hướng đông, nếu thiếu hỏa thì chỗ ngồi phải quay về hướng nam...

Đương nhiên, không phải ứng dụng phong thủy một cách cứng nhắc vào thực tế là được. Hướng của văn phòng, thậm chí hướng của bàn làm việc tốt hay xấu, thích hợp hay không thích hợp còn phải xem xét đến địa chất thủy văn, cảnh quang môi trường, khí hậu khí tượng, kết cấu nội bộ và các yếu tố trường khí của văn phòng.

Văn phòng của Hoắc Văn Hoa được bố trí rất tốt và cũng phù hợp với sinh thần của ông, giúp hưng vượng tài lộc. Vậy tại sao luồng khí tài lộc kia lại bị thoát ra ngoài chứ?

Dương Tử Mi quan sát kỹ lại một lần nữa và phát hiện ra nguyên nhân phát sinh vấn đề kia.

Đối diện nơi Hoắc Văn Hoa ngồi có treo một bức tranh sơn thủy được bọc bằng một tấm kính.

- Ông Hoắc, có phải gần đây việc đầu tư của ông ở Trung Quốc không được thuận lợi đúng không? Nhiều lúc, rõ ràng là tài vận sắp đến tay nhưng lại vượt mất vì những chuyện phát sinh ngoài ý muốn?

Dương Tử Mi hỏi.

- Đúng vậy, gần đây chuyện làm ăn không được thuận lợi cho lắm, cứ như là có gì đó cản trở vậy, chẳng lẽ...

Đôi mắt của Hoắc Văn Hoa đột nhiên sáng lên và kỳ vọng nhìn sang Dương Tử Mi. hỏi:

- Chẳng lẽ đại sư nhỏ đã biết được vấn đề phát sinh từ đâu?

- Vấn đề ở cách bố trí phòng làm việc của ông đây.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ở đây? Văn phòng này ông có mời thầy phong thủy đến để đích thân bố trí, sắp đặt, sao lại có vấn đề gì cho được?

Hoắc Văn Hoa nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi chỉ tay vào bức tranh sơn thủy kia nói:

- Cách bày trí ở đây vốn rất tốt, có lợi về mặt tài lộc, chỉ là bức tranh kia đã khiến cho nguồn tài lộc đó thất thoát ra ngoài.

- Thầy phong thủy kia nói là, núi có liên quan đến người còn nước thì liên quan đến tài lộc. Bức tranh kia vừa có núi vừa có nước, có thể giúp cho công việc được thuận lợi, tài vận hanh thông. Thế nên ông mới bỏ ra rất nhiều tiền để mời họa sĩ nổi tiếng vẽ bức tranh này và treo ở đây để vừa giúp sinh tài vừa để thưởng thức. Giờ, tại sao đại sư nhỏ lại nói nó làm thất thoát tài khí chứ?

- Treo tranh sơn thủy vốn không sai. Tranh sơn thủy có thể giúp sinh tài lại vừa có thể để thưởng thức. Tuy nhiên, không nên dùng kính để bọc lại tạo ra hiệu ứng phản quang chiếu thẳng vào bàn làm việc của ông. Đây chính là điều đại kỵ trong phong thủy của văn phòng này. Bức tranh này một là ông treo phía sau lưng mình, hai là phải đổi mặt kính kia đi, đổi

thành chất liệu gì đó không phản quang. Nếu không, tài khí của ông sẽ tiếp tục thất thoát, làm việc gì cũng không thuận lợi.

Hoắc Văn Hoa nghe xong, mồ hôi đổ ra như tắm. Lúc đầu, do ông sợ bức tranh bị hỏng nên mới cho người dùng kính lắp vào nhằm bảo quản tốt hơn nhưng không ngờ tấm kính kia đã phạm vào điều đại kỵ trong phong thủy.

Cũng may là Dương Tử Mi đã chỉ cho ông biết nguyên nhân của vấn đề!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Vẽ Bùa Hóa Sát

Hoắc Văn Hoa lập tức cho người đến tháo bức tranh sơn thủy kia xuống để đem đi bọc lại.

- Đại sư nhỏ, vậy còn đào hoa sát kia... giờ có thể phá giải được chưa?

Hoắc Văn Hoa vừa lấy khăn lau mồ hôi vừa hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi bảo ông cho người mua giấy vàng, bút, mực và chu sa vẽ, đồng thời chuẩn bị đầy đủ trái cây, rượu, hương đèn... để chuẩn bị vẽ bùa.

Bùa là pháp bảo trao đổi bí mật giữa người với thần linh cho nên không thể tùy tiện vẽ được. Cũng chính vì vậy mà thường có câu:

“

Có rất nhiều cách vẽ bùa, có bùa chỉ cần bấm tay niệm chú, trong lòng có thần là vẽ được, nhưng có bùa phải bày bàn cúng bái và niệm chú mới có thể vẽ được...

Bùa Đan Thạch Trấn Hung Ma Diệt Quỷ Băng Nghiên Thư là loại bùa thông hành tam giới, cho nên trước khi vẽ, người vẽ bùa phải đốt hương khấn vái, báo với trời đất, thần linh nguyên nhân cần phải vẽ loại bùa này.

Sau khi báo cáo xong, người vẽ bùa mới lấy giấy, bút mực hoặc chu sa ra, ngồi ngay ngắn, tâm vận khí và phải hoàn thành lá bùa kia chỉ trong một

lần vẽ, tuyệt đối không được dừng lại nửa chừng. Khi vẽ bùa, người vẽ còn phải thổi khí vào bùa, đồng thời phải vừa vẽ vừa niệm chú.

Ngoài ra, lúc vẽ bùa, tay trái không cầm bút phải liên tục bắt quyết Nhật Quân, Nguyệt Quân và Thiên Cang. Nhật Quân Quyết: ngón trỏ thẳng ra và hướng lên trên còn bốn ngón khác thì cong lại. Nguyệt Quân Quyết: ngón áp út thẳng và hướng lên trên, các ngón còn lại cong lại. Thiên Cang Quyết: ngón trỏ thẳng và hướng lên trên, bốn ngón còn lại hơi cong vào. Mục đích của việc bắt Nhật Nguyệt Quyết nghe đâu là để hút chân khí âm dương của mặt trăng và mặt trời vào bùa, từ đó mượn uy lực của thần linh để khử tà diệt ma, tăng sự linh nghiệm cho bùa. Còn Thiên Cang Quyết thì dùng để chỉ huy quỷ thần, mượn Thiên Cang Chỉ để dẫn cương khí vào bùa.

Sau khi vẽ bùa xong, ngòi bút phải hướng lên trên, chuôi bút hướng xuống và dồn tất cả tinh lực vào chuôi bút, sau đó dùng chuôi bút gõ mạnh ba cái lên bùa. Tiếp đến dùng Kim Cang Kiểm Chỉ chỉ thẳng vào bùa. Khi chỉ, ngón tay phải dùng lực để ngụ ý rằng uy nghiêm của thần lực đã được dẫn vào bùa. Cuối cùng đem lá bùa đã vẽ xong kia hơ qua hơ lại trên lửa ba lần thì nghi thức vẽ bùa mới xong.

Hoắc Văn Hoa nín thở nhìn Dương Tử Mi đang chuyên tâm vẽ rồng vẽ rắn gì đó lên tấm giấy. Dáng vẻ của cô lúc này nhìn rất thần bí, không khác gì một vị thần thời viễn cổ vậy.

Lần này, Dương Tử Mi cũng thuận lợi vẽ xong lá bùa kia. Cô vẽ liền một mạch không ngừng cho nên lá bùa mà cô vẽ ra kim khí hưng vượng, linh khí đủ đầy.

Dương Tử Mi gấp lá bùa lại và bảo Hoắc Văn Hoa dùng túi đỏ hình tam giác để đựng và mang theo bên người. Có vậy đào hoa sát kia mới được phá giải.

Lúc trước, Hoắc Văn Hoa ít nhiều cũng còn nghi ngờ năng lực của Dương Tử Mi vì thấy cô còn quá nhỏ. Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến các động tác và tư thế vẽ bùa của cô lúc này, sự nghi ngờ kia của Hoắc Văn Hoa hoàn toàn tan biến.

Hoắc Văn Hoa nhận lấy bùa và không ngớt lời cảm ơn Dương Tử Mi. Sau đó ông ký một chi phiếu trị giá năm trăm ngàn đưa cho cô xem như là cảm ơn.

Dương Tử Mi cũng không khách sáo nhận lấy.

Thông thường, các thầy tướng số, phong thủy đa phần là làm những chuyện thay đổi số mạng, tiết lộ thiên cơ, do đó họ ít nhiều cũng sẽ bị báo ứng nhất định, từ đó dẫn đến ngũ tặc tam khuyết. Thế nên, sau khi làm xong những chuyện cãi lại lệnh trời kia, họ đều phải nhận thù lao để bù đắp cho những báo ứng mà họ phải chịu.

Những chuyện thay đổi số mạng như thế, Dương Tử Mi định sau này hạn chế lại. Nhiều nhất là hướng dẫn phong thủy, giúp người khác tránh được tai nạn rủi ro thôi, nhằm tránh rước họa vào thân cũng như liên lụy đến người nhà.

Hoắc Văn Hoa muốn để thư ký của ông đưa Dương Tử Mi về nhà, nhưng cô từ chối.

Thành phố A không lớn. Từ văn phòng của Hoắc Văn Hoa đến nhà cô cũng chỉ mất hai mươi phút đi bộ. Cho nên Dương Tử Mi cũng muốn đi bộ để có thể nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, xem có phát hiện ra gì mới mẻ không.

- Cô bé, cũng xinh đấy, đi chơi với anh không?

Đang đi, bỗng nhiên trước mặt cô xuất hiện vài tên côn đồ. Cả bọn vừa hút thuốc vừa nhìn Dương Tử Mi dò xét, miệng thì liên tục phát ra

những lời lẽ tục tĩu khó nghe.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Anh Ấy Đã Xuất Hiện!

- Tránh ra!

Dương Tử Mi vừa kiếm được năm trăm ngàn nên tâm trạng cũng khá tốt. Nhưng cô không ngờ là mấy tên xấu xa kia ở đâu đột nhiên xuất hiện phá hỏng tâm trạng của mình. Cô chau mày hét lớn.

- Ôi trời ơi, tính khí cũng không vừa nhỉ, anh thích em rồi đấy.

Gã thanh niên nhuộm tóc vàng, tên cầm đầu trong bọn, liền tiến đến định đưa tay sờ vào đôi gò má xinh đẹp, trắng hồng của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi xoay người tránh được hành động sàm sỡ kia.

Vì mới vẽ xong bùa chú nên cô cũng không tiện dùng phép. Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn bọn côn đồ đó nói:

- Đừng ép tôi ra tay!

- Ha ha!

Mấy tên côn đồ bật cười ha hả, hoàn toàn chẳng bận tâm gì đến lời nói của cô mà lại tiếp tục chọc ghẹo cô,

Tâm trạng vui vẻ trước đó của Dương tử Mi bay biến đâu mất, hơn nữa, Dương Tử Mi cũng không muốn tốn thời gian dây dưa với bọn chúng.

Nhưng lúc này lại đang ở trên phố đông người, không có âm sát khí có thể dẫn dụng nên Dương Tử Mi chỉ còn cách dùng võ.

Rèn luyện suốt mười năm, bình thường cô chỉ độ sức với sư phụ của mình chứ cũng chưa từng so tài cao thấp với ai khác.

“

Dương Tử Mi bắt đầu đưa tay lên và bắt thế tấn công gã tóc vàng.

Gã tóc vàng nọ chỉ thấy một bàn tay thon dài, trắng muốt đang tiến đến trước mặt mình. Đột nhiên, khi gần đến trước mặt thì bàn tay nhỏ nhắn kia như biến thành một bàn tay khổng lồ nắm chặt lấy vai mình.

Vẫn chưa kịp phản ứng gì thì cả người hắn đã bị quật ngã nằm sòng soài dưới đất.

Sau đó, mấy tên anh em của hắn cũng lần lượt bị Dương Tử Mi ném như ném rác và chất thành đống bên vệ đường.

Nhìn đám côn đồ đang nằm dưới đất kia, Dương Tử Mi cười lạnh lùng nói:

- Đã nói rồi mà, đừng có chọc tôi. Sau này, tốt nhất là đừng đến tìm tôi báo thù.

Nói xong, Dương Tử Mi thản nhiên bỏ đi dưới ánh mắt kinh ngạc của những người đi đường.

Đến khi cô đi xa rồi, những người hiếu kỳ đứng xem mới bắt đầu thảo luận.

- Trời ơi, anh có nhìn thấy không? Cô bé lúc này không khác gì mấy vị cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp ấy, thoáng cái đã đánh cho bọn kia một trận tơi tả, thật thần kỳ quá.

- Thấy dáng vẻ của cô bé yếu ớt như vậy, sao lại có thể là cao thủ taekwondo được kia chứ?

- Đây gọi là chân nhân bất lộ tướng! Nếu như con gái tôi cũng có võ nghệ cao cường như vậy thì tốt quá rồi, sau này không sợ bị bắt nạt nữa.

- Không biết là con cái nhà ai mà lại xinh xắn như thế, chẳng khác gì nàng tiên bước ra từ trong tranh.

- Không phải là tiên chứ?

- Tiên sao?

Họ càng nghĩ càng thấy Dương Tử Mi giống tiên.

Lúc này, mấy tên côn đồ kia mới lồm cồm bò dậy.

- Anh Côn, chúng ta bị con bé đó đánh, có cần phải tìm anh Nam giúp chúng ta báo thù không?

Một tên côn đồ nọ hỏi gã tóc vàng.

Gã tóc vàng bị Dương Tử Mi đánh ngã lăn quay ra đất nên cũng cảm thấy vô cùng mất mặt. Cho nên, cơn giận kia e là khó mà nuốt nổi.

Một chiếc xe hơi hiệu Hummer H6 đang dừng bên đường. Một thanh niên khoảng hai mươi lăm tuổi, trang phục toàn màu đen đang ngồi trong xe. Thanh niên này dáng người cao to, tóc được chải ngay ngắn, ẩn dưới đôi mi dài, cong, xinh đẹp kia là một ánh nhìn lạnh lùng. Đôi tay thon dài của anh đang để trên vô lăng xe.

Đôi mắt đen láy nhưng lại vô cùng uy nghiêm như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ của anh không rời khỏi cô thiếu nữ mặc trang phục cổ điển nhưng lại có thể dễ dàng đánh ngã cả bọn côn đồ đường phố cao to hơn mình, sau đó thản nhiên rời khỏi như không có chuyện gì xảy ra kia.

“

Lúc này, anh mới thu tầm mắt lại và định lái xe đi thì cửa xe đột nhiên bật mở. Gia Cát Lang mặc sơ mi trắng quỳ tây chui vào xe ngồi bên cạnh anh than thở nói:

- Mệt chết đi được, đi thôi!

Khi anh chuyển ánh mắt của mình nhìn về con đường trước mặt thì bóng dáng yếu điệu, thướt tha của thiếu nữ kia cũng đã biến mất.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thiếu Niên Mẫn Cường

- Trục Thiên, đang nhìn gì vậy?

Gia Cát Lang liếc Long Trục Thiên và cảm thấy hiếu kỳ vì thần sắc buồn bã của Long Trục Thiên lúc này. Thần sắc đó trước giờ Gia Cát Lang chưa từng thấy qua.

Long Trục Thiên không trả lời mà chỉ đạp chân số lái xe đi. Trong đầu Long Trục Thiên lúc này vẫn không ngừng nghĩ ngợi đến một bóng hình năm tuổi cùng dáng vẻ thanh tú, thông minh của thiếu nữ lúc này.

“

Gia Cát Lang biết người bạn đang ngồi cạnh mình đây vốn là người ít nói nên cũng chẳng hỏi thêm gì mà chỉ nhắm mắt lại định thần nghỉ ngơi.

Gia Cát Lang hoàn toàn trái ngược với Long Trục Thiên. Anh có nước da trắng, mái tóc cắt ngắn màu nâu đen, bên dưới đôi chân mày rậm kia là một đôi mắt đa tình, sống mũi cao, đôi môi mỏng lúc nào cũng như nhoẻn cười, thêm vào đó là anh thích mặc trang phục màu trắng, nhìn không khác gì bạch mã hoàng tử đẹp trai, dịu dàng, nhã nhặn, gợi cảm trong truyện cổ tích vậy.

Chiếc Hummer H6 từ từ lăn bánh khỏi thành phố A và vun vút lướt trên đường cao tốc.

- Mẫn Cường, Mẫn Cường!

Phía trướcc đột nhiên vang lên một giọng ngọt ngào, dịu dàng của ai đó.

Nghe thấy cái tên khá đặc biệt đối với mình vào kiếp trước, tim Dương Tử Mi khẽ run. Cô ngược đầu lên nhìn.

Một thiếu nữ xinh xắn tầm mười lăm tuổi, dáng chuẩn như người mẫu đang mặc một chiếc áo sát nách và chân váy màu xanh lá cây nhạt, giày boot trắng cổ ngắn, mái tóc dài hơi gợn sóng phấn khởi gọi. Gương mặt trắng nõn xinh đẹp kia có chút ửng hồng, đôi môi xinh đẹp như một nụ hồng khép hờ làm lộ ra hàm răng trắng sáng và đều tăm tắp.

Một thiếu niên cao, gầy đang đứng trước tiệm trà trước mặt thiếu nữ đó. Nghe có người gọi mình, thiếu niên nọ quay đầu lại nhìn. Thiếu niên này có nước da khỏe khoắn, gương mặt sáng sủa, khôi ngô, đôi mắt long lanh tình cảm.

“

Nhìn thấy Mẫn Cường thời niên thiếu, tim của Dương Tử Mi không khỏi xao xuyến. Trong đầu cô lúc này không ngừng nhớ đến hình ảnh Mẫn Cường hay khóc nhè lúc năm tuổi cùng hình ảnh Mẫn Cường điềm đậm, chững chạc lúc hai mươi tám tuổi kia.

Dương Tử Mi cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ, nhưng đồng thời cũng hứng khởi kỳ vọng. Thì ra, Mẫn Cường thời niên thiếu lại đẹp trai và rạng rỡ như một đóa anh đào vậy.

- Mẫn Cường, cậu muốn mua trà sao?

Thiếu nữ kia chậm chậm bước đến, vui vẻ hỏi Mẫn Cường.

- Ủm.

Mẫn Cường nhẹ nhàng gật đầu và nở nụ cười khách sáo để đáp lại. Nụ cười đó cũng chỉ xuất phát từ phép lịch sự cơ bản mà thôi.

Thấy thái độ khá hồ hững, lạnh nhạt của Mẫn Cường đối với thiếu nữ kia, không biết tại sao, Dương Tử Mi cảm thấy tâm trạng cũng vui hơn ngày thường.

- Mẫn Cường, nhà tớ cũng mở tiệm trà, cậu muốn mua trà gì cứ nói, mình sẽ chọn trà ngon nhất để tặng cho cậu.

Thiếu nữ kia dường như không nhận ra thái độ hồ hững của Mẫn Cường nên cũng cười tươi hỏi tiếp.

- Mộ Dung Nghiên, cảm ơn cậu. Mình tự mua được rồi.

Mẫn Cường nói xong bèn quay sang nói ông chủ tiệm trà cân cho mình mấy gam Thiết Quan Âm.

Dương Tử Mi rất quen thuộc với tên Mộ Dung Nghiên này. Bởi vì ngày đầu tiên đến trường, đã có người so sánh cô với Mộ Dung Nghiên kia.

Ngoài ra, Dương Tử Mi cũng nghe không ít lời xì xầm bàn tán về chuyện Mẫn Cường và Mộ Dung Nghiên đang quen nhau. Các nam, nữ sinh trong trường đều nói hai người họ là trời sinh một cặp.

“

Dương Tử Mi cảm thấy có chút không thoải mái.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Vị Khách Không Mời Mà Đến

Dương Tử Mi quay người rời đi. Khi cô quay người lại, đúng lúc Mẫn Cương cũng ngược mắt lên nhìn. Bóng dáng yếu điệu của cô lọt vào mắt Mẫn Cương.

Mẫn Cương từng nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp, dịu dàng trong bộ đầm trắng tinh khôi kia của cô lúc ở trường.

Anh lúc nào cũng có cảm giác cô rất quen, như đã gặp ở đâu đó rồi nhưng lại không nhớ ra được là đã gặp cô ở đâu.

Phát hiện Mẫn Cương không nhìn mình, Mộ Dung Nghiên cũng hướng mắt nhìn theo và phát hiện Dương Tử Mi trong bộ trang phục mang phong cách cổ điển kia. Mộ Dung Nghiên bất giác bấu môi về chê bai nhưng lại im lặng không nói gì.

Bởi vì Mộ Dung Nghiên biết, Mẫn Cương không thích các cô gái nói xấu sau lưng người khác.

Dương Tử Mi về đến nhà, vừa bước vào cửa đã thấy trong nhà có khách. Trên bàn là vài hộp quà, còn cha mẹ cô thì đang vui vẻ nói chuyện với khách.

Vị khách kia không phải ai khác mà là Dương Nhất Quốc, tài xế của Dương Đức Kiệt. Mọi người đều là người cùng thôn với nhau.

Thấy Dương Tử Mi về đến nhà, Dương Nhất Quốc liền tươi cười nói:

- Ha ha, Tiểu Mi về rồi sao? Mọi người đang nhắc đến con đấy.

- Con à, mau chào chú đi.

Dương Thanh thấy vẻ lạnh lùng, hờ hững của Dương Tử Mi nên vội vàng nhắc cô.

- Con chào chú ạ.

Dương Tử Mi ngoan ngoãn làm theo lời cha mình bảo.

- Ha ha, ngoan. Tiểu Mi càng lớn càng xinh đẹp. Trông không khác gì một đại tiểu thư con nhà danh giá. Chả trách con trai bí thư thành phố thích nó như vậy.

Dương Nhất Quốc cười nói.

Nghe vậy, sắc mặt Dương Thanh bỗng nhiên sa sầm lại, còn Hoàng Tú Lệ thì lo lắng đưa mắt nhìn sang Dương Tử Mi, sợ rằng ai đó sẽ cướp mất con gái của mình.

Dương Tử Mi khẽ chau mày và lập tức hiểu ngay ý đồ của Dương Nhất Quốc khi đến đây.

- Tiểu Mi, Kiến Minh rất thích con. mấy món quà này là nó nhờ chú mang đến tặng con đấy. Đây là túi xách hàng hiệu trị giá ba ngàn, còn đây là chiếc đầm trị giá hơn một ngàn, đôi giày này giá tám trăm đồng, ngoài ra còn dây chuyền ngọc trai nữa. Bỏ ra nhiều tiền thế cũng đủ thấy Kiến Minh lần này đối với con là thật lòng. Nó muốn mời con tối nay đến Minh Châu Lầu uống trà.

Dương Nhất Quốc nói xong liền quay sang nói với Dương Thanh:

- A Thanh à, lần này ông may mắn rồi, có một đứa con gái xinh đẹp như thế, giờ nó được con trai bí thư thành phố thích như vậy, nên ông cũng sẽ nhanh chóng được thăng chức làm hiệu trưởng, sau đó vào Cục Giáo Dục, tương lai quả nhiên...

- Dương Nhất Quốc!

Dương Thanh giận đỏ mặt đứng dậy chỉ tay vào đồng quà đang để trên bàn kia nói:

- Ông nói vậy là ý gì? Chúng ta đều cùng họ Dương cả, quan hệ huyết thống năm đời, sao ông lại muốn con gái tôi quen thằng phá gia chi tử Dương Kiến Minh kia chứ?

- Trời ơi, A Thanh à, đừng giận vậy chứ. Kiến Minh nó không phải muốn sinh con để cái gì với Tiểu Mi cả. Huyết thống năm đời thì đã sao? Hai đứa cũng chỉ đi chơi với nhau hàng ngày thôi mà. Được đi chơi lại có nhiều tiền như vậy, sao lại không mừng chứ?

Dương Nhất Quốc cũng không vừa mà nói lại.

Dương Thanh và Hoàng Tú Lệ giận run người nói:

- Dương Nhất Quốc, muốn kiếm tiền theo kiểu đó thì ông về kêu con gái ông làm đi nhé. Con gái tôi không phải hạng người đó.

- A Thanh, Tú Lệ, hai người xúc động như thế làm gì? Sinh con gái không phải để nó kiếm tiền sao? Con gái tôi không xinh đẹp nên không có ai ngó ngang gì đến nó. Nếu không tôi đã bỏ nó vào thùng đem tặng rồi.

Dương Nhất Quốc mặt dày nói.

- Dương Nhất Quốc, ông có còn biết liêm sỉ không vậy? Ông mau đem hết mấy thứ này đi khuất mắt tôi! Ở đây không hoan nghênh ông!

Dương Thanh tức đến muốn ói máu.

- Dương Thanh! Đừng ra về thanh cao, con trai của bí thư thích con gái ông là phước đức nhà ông rồi. Đừng tưởng là đến đây làm giáo viên thì được yên thân. Nếu như Kiến Minh không vui, thì ông phải cuốn gói trở về Dương Gia thôn thôi.

Dương Nhất Quốc hầm hầm nói.

- Dù tôi có cuốn gói về quê thì tôi cũng không bán con gái mình để hưởng vinh hoa phú quý!

Dương Thanh tức giận lấy hết mấy hộp quà trên bàn nhét vào tay Dương Nhất Quốc nói tiếp:

- Ông mau rút khỏi đây cho tôi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Trời Sẻ Trường Trị Kẻ Đê Tiện

Dương Nhất Quốc đưa mắt nhìn sang Dương Tử Mi này giờ vẫn im lặng không nói gì kia, sau đó chớp mắt nói:

- Tiểu Mi à, Kiến Minh tuy không giàu có bằng doanh nhân Hong Kong kia, nhưng nó lại đẹp trai, trẻ tuổi hơn, dám chi tiền nhiều hơn. Chú thấy, con đi với ông già cỡ tuổi ông nội con vậy chi bằng đi chơi với Kiến Minh còn hay hơn.

- Dương Nhất Quốc, ông nói cái gì?

Dương Thanh càng giận dữ hơn.

- Ôi trời ơi, A Thanh à, tôi nói gì con gái ông là người hiểu rõ nhất. Đừng tưởng con gái mình là một ngọc nữ băng thanh ngọc khiết, không chừng nó cũng đã lên giường với lão già kia rồi. Lúc này tôi không nói là vì giữ thể diện cho các người thôi, có lòng tốt nhưng lại không được đền đáp gì hết!

Dương Nhất Quốc mỉa mai nói.

- Con à! Những lời ông ấy nói có thật không?

Dương Thanh nhìn Dương Tử Mi hỏi.

Hoàng Tú Lệ cũng lo lắng kéo tay Dương Tử Mi nói:

- Con à, con hãy cho mẹ biết là những lời ông ta vừa nói kia đều là giả cả đi. Con không phải là đứa con gái không biết xấu hổ như thế đúng không.

Ánh mắt nhìn Dương Nhất Quốc của Dương Tử Mi đột nhiên trở nên lạnh lùng khác thường.

Lập tức, Dương Nhất Quốc cảm thấy sống lưng mình lạnh cóng, như là có một lưỡi dao băng băng cửa vào vậy. Ông ta hoảng sợ đẩy cửa nói:

- Đi thì đi, để xem các người yên ổn được bao lâu.

- Chúng tôi yên ổn bao lâu thì tôi không biết nhưng tôi thấy ông sắp có chuyện rồi đó. Chuyện gì thì ông cũng rõ rồi đấy. Nể tình cùng là người cùng thôn với nhau, tôi chỉ nhắc ông một câu, coi chừng bị tai nạn xe đấy!

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Nói xong, Dương Tử Mi ném hết mấy thứ đang để trên bàn kia ra ngoài và đóng sầm cửa lại.

Dương Nhất Quốc vừa lầm bầm chửi vừa nhặt đồ lên. Trước giờ, ông luôn tự tin vào trình độ lái xe của mình nên nhất quyết không tin mình sẽ bị tai nạn xe.

Nhưng không ngờ, chưa đầy năm phút sau khi lái xe rời khỏi nhà Dương Tử Mi, không biết trời xui đất khiến thế nào mà ông ta lại tông thẳng vào đầu xe ben. Xương khớp gãy vụn và phải nằm trên giường bệnh suốt đời.

Dương Nhất Quốc bị tai nạn xe không phải do Dương Tử Mi trù ếm gì, chỉ là cô nhìn thấy được tai nạn sẽ xảy ra cho ông nên cô cũng chẳng cần ra tay dạy cho ông ta một bài học để làm gì.

- Con à, con hãy cho cha biết, thương nhân Hong Kong mà ông ta nói lúc này là thế nào?

Sau khi Dương Nhất Quốc rời khỏi, Dương Thanh nghiêm giọng hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi bực dọc nói:

- Cha à, Dương Nhất Quốc là người thế nào? Mấy lời ông ta nói cha cũng tin sao? Hôm nay con cùng với thầy Tống đến tham gia buổi bán đấu giá, đúng lúc gặp lại Hoắc Văn Hoa, thương nhân Hong Kong mà con đã giúp tìm huyết mộ cho cha của ông ta lúc năm tuổi nên mới chào hỏi ông ấy vài câu thôi. Sau đó còn giúp ông ấy hóa giải đào hoa sát, như vậy có gì sai đâu ạ?

- Hoắc Văn Hoa?

Lúc này, tiếng tăm của Hoắc Văn Hoa đã vang dội khắp nơi. Những người có chút hiểu biết hầu như đều nghe đến tên Hoắc Văn Hoa, cho nên Dương Thanh dĩ nhiên là biết Hoắc Văn Hoa là ai.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu.

Nhưng Dương Thanh vẫn nghi ngờ hỏi:

- Người ta là tỷ phú nổi tiếng, sao lại nhờ con hóa giải đào hoa sát gì đó?

- Bởi vì con gái của cha là một thầy tướng thuật thiên tài!

Nghe cô nói xong, Dương Thanh cũng không nói gì nữa. Dương Thanh vốn không tin vào mấy thứ phong thủy, tướng thuật gì. Nhưng từ sau khi dời mộ đến nay, tất cả mọi thứ trong nhà dường như cây khô gặp được

mưa xuân, bắt đầu thay đổi, chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp hơn và thuận lợi hơn. Bản thân ông cũng không ngừng thăng tiến trong công việc, vợ ông cũng sinh được hai đứa con trai đúng như lời Ngọc Thanh đạo trưởng nói. Thế nên ông cũng ít nhiều có cái nhìn khác về phong thủy và tướng thuật.

- Con à, nghe nói tên Dương Kiến Minh kia hư hỏng lắm. Là một thằng ăn chơi, lêu lổng. Giờ nó để ý con, vậy chúng ta phải làm sao đây?

Hoàng Tú Lệ lo lắng hỏi.

Dương Thanh cũng lo lắng không kém.

Dương Thanh là người hiểu rất rõ tính tình và nhân cách của cậu quý tử nhà Dương Đức Kiệt kia và cũng nghe không ít chuyện trêu hoa, ghẹo nguyệt, chơi bời của Dương Kiến Minh. Tháng trước, có một nữ sinh trung học bị Dương Kiến Minh cho người thay phiên cưỡng bức đến chết. Nhưng Dương Đức Kiệt một tay che trời, vì không muốn cha mẹ của cô gái kia khởi tố nên liền cho người tống họ vào bệnh viện tâm thần.

Đó là một bí mật mà hầu như cả thành phố A này đều biết.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt (1)

Trong một căn phòng VIP của Minh Châu Lầu, vài thanh niên mặc đồ sành điệu đang ngồi hút thuốc, uống rượu. Mỗi người đều ôm một cô gái ăn mặc mát mẻ, gợi cảm, trừ Dương Kiến Minh đang ngồi ở giữa ra.

- Dương thiếu gia, hôm nay ăn chay à?

Chu Dận, quý tử một nhà giàu mới nổi cười hỏi.

- Tôi giống người ăn chay lắm sao?

Dương Kiến Minh đang ngồi bắt chéo chân hút xì gà. Chỉ tiếc là hắn không có khí chất gì nên điệu bộ khi hút xì gà của hắn cũng chẳng ra dáng gì cả.

- Dương thiếu gia của chúng ta trước giờ khẩu vị cũng đặc biệt hơn người khác. Mà sao hôm nay lại một thân một mình vậy? Chẳng lẽ chút nữa sẽ có bất ngờ sao?

Hoàng Lâm, con trai của thị trưởng, một trong bốn công tử đào hoa của thành phố A tiếp tục thắc mắc.

Dương Kiến Minh vầy vầy tàn thuốc nói:

- Đang chờ hoa tươi đến. Đóa hoa đó còn rất non, để Dương thiếu gia ta thưởng thức xong sẽ nhường cho các người, ha ha.

-Ồ? Là hàng mới à? Không phải là Dương thiếu gia đây muốn đụng tới hoa khôi trường Nam Thành Mộ Dung Nghiên đấy chứ? Con bé đấy là con cháu nhà Mộ Dung, chỉ được nhìn mà không được đụng vào đâu.

Những người cùng bàn khác cũng bắt đầu cảm thấy hưng phấn hẳn.

- Mộ Dung Nghiên cũng có gì đặc biệt đâu? Đóa hoa này của tôi còn tươi sắc hơn con bé đó nhiều. Da trắng mịn, mềm mượt như trứng gà bóc, chỉ cần nhìn thôi là đã thấy thèm rồi. Con bé đó ngay cả Hoắc Văn Hoa cũng thèm thường mà.

Đôi mắt lơn ti hí, gian xảo của Dương Kiến Minh khép hờ, tưởng tượng đến làn da trắng nõn của Dương Tử Mi, bản chất ăn chơi của hắn càng bộc lộ rõ hơn. Dương Kiến Minh nói tiếp:

- Hơn nữa, con bé đó còn là người cùng thôn với tôi, nên tính ra nó là em chú bác gì đó với tôi nữa, ha ha, các người thấy khẩu vị của tôi có đặc biệt không?

- Ha ha, tình anh em, quả nhiên ly kỳ, hấp dẫn!

Những người còn lại cũng bắt đầu cười lên một cách thô bỉ.

- Dương thiếu gia à, anh gọi cô bé mấy giờ đến? Chúng tôi đang rất mong đợi được gặp cô bé em họ của anh đây.

Chu Dận lại tiếp tục hỏi.

Dương Kiến Minh xem đồng hồ sau đó khẽ chau mày. Tiếp đến hắn lấy điện thoại ra gọi cho Dương Nhất Quốc. Vừa nghe đầu dây bên kia có người bắt máy, Dương Kiến Minh đã lớn tiếng mắng:

- Dương Nhất Quốc, ông làm việc kiểu gì vậy hả? Người đâu?

Lúc này, Dương Nhất Quốc vừa gặp tai nạn, bất tỉnh. Người nghe điện thoại là vợ ông ta.

- Dương thiếu gia ạ, Nhất Quốc anh ấy bị tai nạn rồi.

Vợ của Dương Nhất Quốc nói.

- Chết rồi sao?

- Gãy xương toàn thân, bác sĩ nói cả đời phải nằm trên giường bệnh, hu hu...

Vợ Dương Nhất Quốc khóc òa lên.

Dương Kiến Minh bực dọc cúp máy.

- Dương thiếu gia, sao vậy? Em họ của anh không đến nữa à?

Hoàng Lâm mĩa mai hỏi.

- Tài xế đến rước bị tai nạn xe.

- Vậy anh gọi điện thoại cho cô bé. Bảo cô bé ngoan ngoãn tự mình đến đây là được chứ gì.

Dương Kiến Minh nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng nên lật đật tìm số điện thoại của Dương Thanh.

Người nghe máy là Hoàng Tú Lệ.

- Tôi là Dương Kiến Minh. Mau gọi con gái bà, Dương Tử Mi đến phòng số 188, Minh Châu Lầu ngay. Nếu không, các người chuẩn bị cuốn gói cút về quê đi!

Dương Kiến Minh nói xong liền cúp máy.

Hoàng Tú Lệ mặt trắng bệch, sợ đến nỗi tay run cầm cập.

Đúng lúc Dương Tử Mi đang ở cạnh bên, thấy vậy mới hỏi:

- Mẹ, điện thoại của ai vậy ạ?

- Là Dương Kiến Minh. Lúc nãy nó nói là bảo con phải đến Minh Châu Lầu ngay.

Hoàng Tú Lệ vốn là người nhát gan. Vừa nói bà vừa loạng choạng ngồi xuống ghế, nhìn Dương Tử Mi nói tiếp:

- Con à, hay là chúng ta về quê vậy, ở thành phố này chúng ta không sống yên ổn được đâu.

Ánh mắt của Dương Tử Mi bắt đầu ánh lên vẻ lạnh lẽo.

Cô an ủi mẹ mình một hồi xong, liền nói dối là đi tìm Tống Huyền nhờ giúp đỡ.

Hoàng Tú Lệ biết Tống Huyền là cũng một người nổi tiếng ở thành phố A, nên khi nghe Dương Tử Mi nói vậy, bà cũng hối cô nhanh chóng đến tìm Tống Huyền.

Dương Tử Mi ra khỏi nhà và đi thẳng đến Minh Châu Lầu.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt (2)

Một thiếu nữ mười lăm tuổi, tóc xõa ngang lưng, váy trắng tinh khôi như một đóa hoa lan đang đứng trước cửa Minh Châu Lầu xa hoa, diễm lệ kia.

Vì dáng vẻ của Dương Tử Mi khá đặc biệt nên những người ra vào Minh Châu Lầu đều quay đầu nhìn cô với vẻ hiếu kỳ.

Họ phát hiện đôi mắt ngây thơ, long lanh như các vì sao trên trời kia của cô lại ánh lên vẻ lạnh lùng khác thường.

Tất cả họ đều lấy làm lạ là tại sao một cô gái tay yếu chân mềm, xinh xắn, đáng yêu như vậy nhưng ánh mắt lại lạnh lùng thế kia.

Dương Tử Mi bước vào Minh Châu Lầu. Dưới ánh đèn hoa lệ kia, làn da trắng như sứ của cô dường như cũng đang phát sáng.

- Xin chào, xin xuất trình thẻ hội viên ạ!

Cô bị nhân viên phục vụ chặn lại.

- Tìm người, tên Dương Kiến Minh.

- Thì ra là tìm Dương thiếu gia, mời cô đến phòng 188.

Nhân viên phục vụ nhiệt tình dẫn cô vào trong.

Sau lưng cô râm rạn lời bàn tán của các nhân viên phục vụ khác.

- Trời, còn tưởng là nữ sinh ngây thơ, thuần khiết lắm. Thì ra chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi của Dương thiếu gia thôi. Hơn nữa, còn tự nguyện mò đến, đúng là không biết xấu hổ mà.

- Con gái bây giờ toàn là hạng như vậy thôi. Chỉ cần người ta cho ít tiền, dễ dàng vài tiếng là nhào vào thôi à.

Dương Tử Mi cũng chẳng bận tâm đến những lời nói mỉa mai kia.

Cô phát hiện, hầu hết mọi người đều thích bàn tán, nói xấu sau lưng người khác. Thế nên, đối với những người như vậy, cô không muốn bận tâm gì đến họ.

Minh Châu Lầu được trang trí vô cùng xa hoa, lộng lẫy, là một nơi dành riêng cho giới thượng lưu của thành phố A. Dương Tử Mi phát hiện, phong thủy của Minh Châu Lầu được bố trí rất tốt, lại nằm trên một mảnh đất tài khí dồi dào nên chả trách làm ăn phát đạt như thế.

Đương nhiên, trong một nơi đèn đuốc sáng trưng như thế cũng xảy ra không ít những chuyện đen tối, mờ ám. Cho nên, rất nhiều góc của Minh Châu Lầu vẫn lớn vồn âm sát khí, chỉ là các luồng âm sát khí đó bị luồng khí may mắn thịnh vượng kia lấn át nên mới không ảnh hưởng gì đến phong thủy của nơi đây.

Kiếp trước, Dương Tử Mi từng đứng trước cửa Minh Châu Lầu và hết sức ngưỡng mộ các nam thanh nữ tú ra vào nơi này. Lúc đó, cô cũng tưởng tượng một ngày nào đó mình cũng được vui chơi, mua sắm ở một nơi xa hoa, sang trọng như thế.

Nhưng, mức tiêu phí thấp nhất trong Minh Châu Lầu là ba ngàn, hơn nữa chỉ dành riêng cho hội viên, nên ước mơ của cô cũng vẫn chỉ là ước mơ mà thôi.

Giờ, cô đã được bước chân vào đây, nhưng sự ngưỡng mộ kia đã bay biến đâu mất. Có lẽ, do đã tu luyện suốt mười năm nên tâm thái của cô cũng bình thản và an nhiên hơn rất nhiều. Thế nên, những thứ xa hoa, vật chất kia đối với cô chỉ là phù du.

- Đến rồi ạ.

Nhân viên phục vụ gõ nhẹ cửa sau đó giúp cô mở cửa.

Dương Tử Mi đứng ngoài cửa phòng.

Mùi rượu bia, thuốc lá, xì gà cùng các mùi hỗn tạp khác quyện vào nhau xộc vào mũi, khiến cô khẽ chau mày và nhanh chóng vận khí bịt khứu giác của mình lại.

Nhưng điều kinh khủng hơn là trong phòng hiện có một cặp nam nữ đang làm chuyện nhạy cảm trước mặt những người cùng phòng. Những người còn lại thì lại đang không ngừng reo hò, cổ vũ cho đôi nam nữ kia.

Thật sa đọa, hủ bại!

Khi bóng áo trắng của cô xuất hiện ngoài cửa, ánh mắt của Dương Kiến Minh, Hoàng Lâm, Chu Dận cũng lóe lên vẻ khao khát.

- Dương thiếu gia, đây là cô em họ mà anh nói đúng không? Giống Tiểu Long Nữ quá!

Hoàng Lâm, một kẻ trước giờ rất thích các cô gái thuần khiết, ngây thơ há hốc miệng la lên.

Mấy gã thanh niên khác cũng chớp mắt nhìn Dương Tử Mi, đặc biệt là làn da trắng hồng, nõn nà như đang phát sáng của cô. Tất cả bọn chúng đều đang nghĩ đến cảm giác sướng khoái khi được sờ vào làn da đó.

Thấy Dương Tử Mi đến, Dương Kiến Minh vô cùng đặc ý. Hắn ung dung ngồi dựa vào ghế salon, miệng ngậm xì gà, đưa ngón tay trở lên ngoắt ngoắt Dương Tử Mi, cười nham hiểm nói:

- Tử Mi à, mau đến đây ngồi cạnh anh nào.

Dương Tử Mi đang định đi vào thì đột nhiên giọng ai đó thốt lên phía sau lưng cô:

- Dương Tử Mi, sao em lại ở đây?

Không cần quay đầu lại nhìn cô cũng nhận ra giọng nói đó là của ai. Người đó không ai khác là giáo viên chủ nhiệm của cô, Tần Khải Văn.

Hôm nay, Tần Khải Văn được bạn mời đến Minh Châu Lầu và mới uống rượu xong, đang định đi về. Vừa ra khỏi phòng thì thấy Dương Tử Mi nên mới vui vẻ tiến đến hỏi thăm. Tần Khải Văn hiếu kỳ nhìn vào phòng và phát hiện những người đang ngồi trong phòng kia là các công tử đào hoa nổi tiếng ăn chơi sa đọa của thành phố A. Tần Khải Văn bất giác chau mày, ánh mắt nhìn Dương Tử Mi của Tần Khải Văn cũng bắt đầu có chút thất vọng.

Một cô bé thuần khiết, ngây thơ như Tiểu Long Nữ như thế, lúc này đây lẽ ra phải đang ngồi trên chiếc ghế mây màu trắng trong vườn hoa xinh đẹp đọc sách, uống trà chứ không phải là ở một nơi đầy khói thuốc hỗn tạp như thế này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt (3)

- Dương Tử Mi, em qua đây một chút!

Tần Khải Văn đưa tay định kéo Dương Tử Mi đi. Anh nhất định không để một cô gái như cô lại sa ngã vào môi trường hỗn tạp như thế.

Thấy vậy, Dương Kiến Minh giận dữ bật dậy, chạy ra cửa, trừng mắt nhìn Tần Khải Văn nói:

- Buông tay ra, cô ấy là của tao!

- Cô bé này là học trò của tôi, chỉ mới mười lăm tuổi thôi! Anh làm vậy là phạm pháp đấy.

Tần Khải Văn đứng chặn trước mặt Dương Tử Mi, nói:

- Phạm pháp sao? Ha ha! Tao chính là pháp luật đây! Còn mày là ai, chui ở đâu ra vậy hả?

Dương Kiến Minh vừa nói vừa phun khói xì gà vào mặt Tần Khải Văn.

- Tôi là thầy của cô bé, tôi có quyền bảo vệ học trò của tôi!

Tần Khải Văn biết rất rõ thế lực của Dương Kiến Minh ở thành phố A, nhưng anh vẫn không chút sợ hãi mà ngược lại còn can đảm bảo vệ Dương Tử Mi.

Đứng sau lưng anh, Dương Tử Mi vô cùng cảm động.

- Giáo viên sao? Ha ha, thì ra cũng chỉ là một thằng giáo viên quèn. Mà có tin là tao sẽ khiến mày không thể đi dạy nữa hay không?

Dương Kiến Minh nói xong, liền dí điều xì gà đang hút vào cánh tay của Tần Khải Văn, nói tiếp:

- Biết điều thì rút khỏi đây cho tao, nếu không thì sẽ biết tay tao!

Tần Khải Văn không kịp tránh nên bị điều xì gà kia làm phỏng cánh tay và khê kêu lên một tiếng. Nhưng anh vẫn hiên ngang bảo vệ Dương Tử Mi.

- Thầy à, chuyện giữa em và hắn em sẽ tự xử lý.

Dương Tử Mi không muốn liên lụy người khác, đồng thời cũng muốn bảo vệ người muốn bảo vệ cô.

- Tử Mi à, thầy không thể để em nhảy vào hố lửa như vậy được.

Tần Khải Văn cố chấp nói.

- Thầy ơi, người có thể khiến em nhảy vào hố lửa kia vẫn chưa ra đời đâu ạ.

Tần Khải Văn thấy Dương Tử Mi nói câu này với dáng vẻ hết sức tự tin và trưởng thành, chứ không ngông cuồng hay hiếu thắng gì nên cũng có chút kinh ngạc

Anh không biết sự tự tin của Dương Tử Mi từ đâu ra.

Là giáo viên chủ nhiệm lớp, trước khi cô chuyển đến trường học, Tần Khải Văn đã biết gia cảnh nhà cô. Nhà cô từ dưới quê chuyển lên, cha là giáo viên tiểu học, mẹ là nội trợ.

Còn người mà cô đang đối mặt kia lại là con trai của bí thư thành phố A, một thế lực nổi tiếng gian ác, nham hiểm, một tay che trời.

“

- Tử Mi, em đừng để ý gì đến thầy giáo quen này. Theo anh, anh sẽ thương yêu, chiều chuộng em hết mực!

Dương Kiến Minh đẩy Tần Khải Văn ra và vui vẻ giơ tay định nắm lấy tay Dương Tử Mi.

Ngón tay Dương Tử Mi khẽ động đậy, sau đó nhanh chóng dẫn dụng âm sát khí đang lờn vờn trong Minh Châu Lâu đánh vào cổ tay Dương Kiến Minh.

Dương Kiến Minh cảm thấy tay mình đột nhiên lạnh cóng, tê cứng, không tài nào nhúc nhích được.

Sư phụ cô từng nói, nếu dùng phép với những người có quan hệ huyết thống với mình thì bản thân mình cũng sẽ đau đớn như họ vậy. Thế nên trước giờ cô luôn nhịn và không ra tay với Dương Kiến Minh.

Cũng chính vì thân phận đặc biệt của Dương Kiến Minh nên Dương Tử Mi cũng không thể ra mặt dạy cho hắn một bài học thích đáng thế nên cô chỉ còn cách là dùng âm sát khí để làm tê tay của Dương Kiến Minh, khiến hắn hoảng sợ bỏ cuộc.

Cũng may là ảnh hưởng của âm sát khí kia đến cô không lớn, cô chỉ cảm thấy tay mình lạnh lạnh một chút rồi thôi.

Thấy tay mình tê cứng, Dương Kiến Minh tưởng bị chuột rút nên cũng không màng đến chuyện kéo tay Dương Tử Mi nữa mà cứ vẩy vẩy tay liên tục, nhưng cánh tay kia vẫn không cử động được. Hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này, một đám người từ một căn phòng khác bước ra. Một thanh niên nhuộm tóc vàng, dáng vẻ côn đồ trong đám người đó vừa nhìn thấy Dương Tử Mi thì mặt lập tức biến sắc và vội vàng quay sang một gã đàn ông cao khoảng 2 mét, tướng người béo tròn, trên mặt có vết sẹo dài, dáng vẻ bặm trợn, hung ác đi bên cạnh, nói:

- Anh Nam, chính là nó! Nó là người đã đánh bọn em!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Báo Thù Cho Kiếp Trước (1)

Lâm Đông Nam và những người khác nhìn theo hướng chỉ của Hoàng Côn. Chúng phát hiện người mà Hoàng Côn chỉ là một thiếu nữ tầm mười lăm tuổi, dáng người thanh mảnh, yếu ớt, hoàn toàn không giống như một người phụ nữ có thể ra tay đánh người.

- Tiểu Côn, mày có chắc con bé đó là người đã đánh mày không?

Một gã gầy còm đứng cạnh Lâm Đông Nam hỏi.

Hoàng Côn xấu hổ gật đầu nói:

- Chính là nó, đừng thấy nó nhỏ mà xem thường, nó là cao thủ taekwondo đó, có thể quật ngã người to gấp mấy lần nó đấy.

- Hừ, taekwondo quý sứ gì chứ! Để nó cho tao. Mà, nó đang làm gì vậy? Đó không phải là con trai của bí thư thành phố sao?

Gã gầy còm nắm chặt nắm đấm hùng hổ nói.

Lúc này, Tần Khải Văn đang kéo Dương Tử Mi đi.

Nhưng Dương Tử Mi không đi, bởi vì cô đã nhìn thấy Lâm Đông Nam, một trong những hung thủ đã đánh cô chết ở kiếp trước.

Tuy đã hồi sinh được mười năm nhưng Dương Tử Mi vẫn không thể quên được nỗi đau đớn mà cô phải chịu vào cái ngày mà cô bị cả đám

người xúm lại tay đấm, chân đá đến chết kia!

- Thầy à, thầy tránh qua một bên!

Dương Tử Mi đẩy Tần Khải Văn qua một bên và bắt đầu tiến về phía Lâm Đông Nam. Mỗi một bước đi là hình ảnh của ngày đó lại hiện về, cảm giác đau đớn kia cứ như ồ ạt quay về trong tâm trí cô.

Hôm đó, trong số những tên đánh cô, Lâm Đông Nam là người đã đập gãy tay cô!

Cho nên bây giờ, cô muốn trả lại hằn gập đôi.

- O? Nó chủ động đến nộp mạng kìa!

Gã gầy kia nhìn Dương Tử Mi khấp lợt bằng ánh mắt dê xồm nói tiếp:

- Nhìn cũng được đấy, nếu vào câu lạc bộ của chúng ta, nhất định sẽ là con át chủ bài cho coi.

- Anh Hầu, cẩn thận đó, nó ghê gớm lắm đấy.

Cảm nhận được luồng khí lạnh toát ra từ người Dương Tử Mi. Hoàng Côn bắt đầu cảm thấy lạnh sống lưng và nhớ lại cảnh bị Dương Tử Mi quăng như quăng rác mấy hôm trước.

Gã gầy kia nghe xong, liền cười khinh bỉ nói:

- Mà nói là công phu trên giường của nó chứ gì? Hê hê, để tao thỉnh giáo nó coi sao!

Nói xong, hắn liền bước đến trước mặt Dương Tử Mi. Nhưng, chưa kịp mở miệng thì hắn đã bị Dương Tử Mi tóm lấy vai, nhấc lên và quăng mạnh về phía Lâm Đông Nam!

Lâm Đông Nam chỉ kịp né người một cái, tránh được thân người của gã gãy kia. Gã gãy nọ cũng vì thế mà bị ném thẳng vào tường, hân chỉ kịp la lên một tiếng, xương gãy thành mấy khúc.

Cảnh tượng trước mắt khiến Tần Khải Văn há hốc miệng. Anh liên tục dụi mắt, cứ ngỡ là những gì mình đang chứng kiến kia chỉ là ảo giác.

Dương Kiến Minh bên này cũng thấy rõ tất cả mọi chuyện. Khi thấy Dương Tử Mi ném gã gãy kia như ném rác thì cũng bắt đầu sợ hãi, bất giác lùi lại vài bước.

Những người trong phòng nghe tiếng động nên cũng nhào ra xem.

Dương Tử Mi tiếp tục tiến về phía Lâm Đông Nam. Gương mặt cô vô cùng thản nhiên, khóe môi hơi nhếch lên vẻ như đang cười, nhưng ánh mắt thì sắc lạnh khiến những người xung quanh cảm giác như nhiệt độ giảm xuống một cách đột ngột.

Mấy tên phía sau Lâm Đông Nam thấy gã gãy nọ bị ném gãy xương nên cũng hùng hổ xông lên, vây lấy Dương Tử Mi.

- Không muốn chết thì rút hết ra!

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Là người tu đạo, nếu như không ai đụng đến mình thì mình cũng sẽ không đụng đến họ, không nên tạo nghiệp chướng và lòng thù hận. Mục tiêu hiện tại của Dương Tử Mi lúc này là Lâm Đông Nam chứ không phải là những người còn lại, thế nên nếu như những gã kia biết điều tránh ra một bên thì Dương Tử Mi cũng sẽ không làm hại họ.

Chỉ tiếc là bọn côn đồ như chúng lại không biết điều!

Với những người như thế, Dương Tử Mi cũng không cần khách sáo với chúng làm gì. Cô chỉ nhẹ xoay người một cái, cả bọn năm tên đang vây quanh cô kia lần lượt trở thành bao cát bay vèo vèo về hướng Lâm Đông Nam!

Lâm Đông Nam lúc này cũng nhận ra rằng mục tiêu mà Dương Tử Mi đang hướng đến chính là mình!

Thấy bọn đàn em cao to, hung hãn của mình từng tên từng tên không khác gì những con rối bị ném đến trước mặt, Lâm Đông Nam cũng vô cùng sốc. Nếu như trước đây không phải tận mắt chứng kiến một người cũng có võ nghệ cao cường như thế thì Lâm Đông Nam cũng sẽ không tin những gì đang diễn ra trước mắt mình kia. Một thiếu nữ đáng vẻ yếu ớt lại có thể giỏi võ đến thế.

Tay của Lâm Đông Nam bắt đầu sờ vào vật cứng cứng đang giắt ở lưng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Báo Thù Cho Kiếp Trước (2)

Đó là một khẩu súng nhỏ, khẩu súng mà mấy năm trước có người lén mang từ nước ngoài về cho Lâm Đông Nam để hẩn làm vật phòng thân.

Người lẫn lộn trong giới xã hội đen như Lâm Đông Nam kia bất cứ khi nào cũng có thể mất mạng. Thế nên, võ nghệ có cao cường cỡ nào cũng không ích gì, chỉ bằng tự thủ sẵn cho mình một khẩu súng phòng thân.

Lâm Đông Nam biết thiếu nữ trước mặt mình đây là người luyện võ, hơn nữa võ nghệ cũng rất tinh thâm, giống với người mà hẩn đã gặp trước đó.

Tuy nhiên, võ công có cao đến cỡ nào cũng sẽ không qua được súng đạn.

Dương Tử Mi này giờ vẫn không quên dùng thiên nhãn nhìn Lâm Đông Nam cho nên từng ý nghĩ, mưu đồ của hẩn cô đều biết hết.

Phát hiện Lâm Đông Nam định dùng súng, còn mình thì cũng chỉ là một người bình thường chứ không phải mình đồng da sắt gì nên đương nhiên Dương Tử Mi sẽ không để Lâm Đông Nam dễ dàng thực hiện ý đồ của mình.

Khi Lâm Đông Nam vừa rút được khẩu súng trên lưng ra thì Dương Tử Mi cũng liền búng ra một luồng âm sát khí vào cổ tay của hẩn.

Lâm Đông Nam cảm thấy cổ tay mình bất giác tê cứng, cứ như là bị một lưỡi dao bằng băng sắc nhọn cứa qua. Luồng khí lạnh từ cổ tay bắt đầu lan dần ra cả cánh tay của hắn.

Khẩu súng trên tay hắn rơi xuống đất kêu cộp một tiếng.

Đúng lúc này, một bóng áo trắng cũng xuất hiện trước mặt hắn. Bóng áo trắng nọ nhún nhẹ người một cái. Cánh tay trắng muốt khê giơ lên tóm lấy vai Lâm Đông Nam.

Lâm Đông Nam cảm thấy vai mình như có vật gì nặng ngàn cân đè lên. Rắc một tiếng, tay phải của hắn gãy vụn.

Chân Lâm Đông Nam chưa kịp đá ra thì Dương Tử Mi đã đi trước một bước. Chân cô khê nhấc lên, bàn chân mang giày sandal trắng của cô thoáng cái đã đặt lên đầu gối của hắn.

Rắc!

Đầu gối của Lâm Đông Nam lại gãy vụn. Chân bị gãy nên Lâm Đông Nam loạng choạng đổ người xuống, chân còn lại cố gắng chống lấy thân người đỡ sộ của mình để không ngã lăn ra đất. Lâm Đông Nam đang quỳ trước mặt Dương Tử Mi.

Cảnh tượng trước mặt khiến những người còn lại vô cùng kinh ngạc. Mọi ánh mắt của họ đổ dồn về phía Dương Tử Mi.

Nhưng Dương Tử Mi lúc này vẫn thản nhiên như không. Đôi môi của cô mím lại vẻ như đang cười, chỉ là ánh mắt thì lại lạnh lẽo, cuồng nộ chẳng khác gì một cơn bão đang muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ.

Trước đó, tất cả bọn họ còn tưởng cô là một thiếu nữ yếu ớt, hiền dịu như tiên nữ. Nhưng giờ, họ thấy cô không khác gì một tử thần đến từ địa ngục, cả người toát ra một sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Thấy động tác thuần thực, nhẹ nhàng của Dương Tử Mi, Dương Kiến Minh bất giác rung mình. Hai chân hần mềm nhũn và lão đảo đứng không vững.

Dương Kiến Minh nghĩ, nếu như Dương Tử Mi cũng dùng những động tác như thế ra tay với hần thì e là hần đã sớm mất mạng.

Hoàng Lâm, Chu Dận, Trương Nhất Thiên bên này đưa mắt nhìn nhau và cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Lúc này họ mới hiểu ra rằng một thiếu nữ võ nghệ cao cường như thế, tuyệt đối không thể nào ngoan ngoãn trở thành đồ chơi trên giường của Dương Kiến Minh kia được.

Nhớ lại lúc này khi Dương Tử Mi lạnh lùng đẩy cửa bước vào, e là cô đã định ra tay với họ. Nhưng may là có thầy giáo ngốc kia xuất hiện kịp thời, và cũng may là Lâm Đông Nam xui xẻo trở thành vật thế thân nên họ mới thoát được kiếp nạn này.

Nhĩ đến cảnh Dương Tử Mi bẻ gãy tay và chân của Lâm Đông Nam kia, ba công tử đào hoa, phong lưu bọn họ cũng cảm giác như tay chân mình cũng đau như bị ai đó bẻ gãy vậy. Thế nên, họ cũng lần lượt đứng tránh xa Dương Kiến Minh ra nhằm tránh bị Dương Kiến Minh vạ lây.

Thấy Lâm Đông Nam đang quỳ trước mặt mình, nỗi đau đớn khi bị đánh gãy chân, tay của ngày đó lại ùa về khiến ánh mắt Dương Tử Mi càng trở nên lạnh lùng hơn. Ánh mắt ấy đang nhìn Lâm Đông Nam chăm chăm không rời.

Tuy bị gãy chân, tay nhưng dù gì cũng là một gã lẫn lộn trong giới giang hồ đã hơn hai mươi năm thế nên Lâm Đông Nam cũng không dễ dàng chấp thất bại dưới tay một thiếu nữ. Máu liều lĩnh của hần nổi lên, hần cắn răng, gồng mình hét lên một tiếng, cả thân hình đồ sộ của hần lao về phía Dương Tử Mi chẳng khác nào một con bò tót đang hăng tiết vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Báo Thù Cho Kiếp Trước (3)

Dương Tử Mi nhẹ nhàng nhảy lên tránh được cú tông mạnh đó.

Cả thân người đồ sộ của Lâm Đông Nam theo đà tông thẳng vào Dương Kiến Minh đang đứng gần đó.

Thân hình nhiều năm phong lưu của Dương Kiến Minh làm sao chịu nổi cả núi thịt hơn một trăm ký của Lâm Đông Nam chứ?

Thế là, chuyện gì xảy ra cũng sẽ xảy ra. Cả người Dương Kiến Minh bị đè bẹp dí dưới đất, sống lưng của Dương Kiến Minh vang lên một tiếng rắc và gãy vụn. Còn gương mặt anh tuấn, sáng sủa của hắn cũng bị hàm răng bén nhọn của Lâm Đông Nam cắn phập vào.

Tiếng rên la thảm thiết lại vang lên. Tất cả mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía Dương Tử Mi.

Lúc này, Dương Tử Mi đang thản nhiên đứng nhìn Lâm Đông Nam và Dương Kiến Minh đang nằm rên la kia và nở một nụ cười mãn nguyện. Nụ cười đó khiến sự lạnh lùng trong đôi mắt cô cũng dần tan biến khiến mọi người cảm thấy như mùa xuân đang đến, hoa nở muôn nơi.

Dương Tử Mi vô cùng hài lòng với kết quả này.

Tiếp đến, cô đưa tay phúi phúi gấu váy của mình rồi quay đầu bước ra cửa.

Những người xung quanh thấy cô tiến gần về phía mình cũng vội vàng tránh qua một bên nhường đường cho cô đi.

Khi cô đi ngang qua, họ chỉ cảm nhận được một hương thơm thoang thoảng, thanh nhẹ. Chiếc đầm trắng khẽ lướt qua họ, nhẹ nhàng như làn khói lam.

Tần Khải Văn sau một hồi ngẩn người ra cũng đã lấy lại sự bình tĩnh và vội vàng đuổi theo Dương Tử Mi.

- Dương Tử Mi!

Dương Tử Mi vội dừng lại. Gương mặt thanh tú như đang mỉm cười của cô quay lại nhìn Tần Khải Văn, ánh mắt của cô lấp lánh như những vì sao trên trời.

- Thầy Tần, còn chuyện gì nữa ạ?

Thấy Dương Tử Mi đã trở về với dáng vẻ dịu dàng ngày thường của cô, nếu như không phải lúc này tận mắt chứng kiến thì Tần Khải Văn cũng không thể tin là người đã cho Lâm Đông Nam một trận kia lại chính là cô.

Tần Khải Văn lo lắng hỏi:

- Dương Tử Mi, em... biết võ sao?

- Dạ, biết một chút ạ.

Nếu Tần Khải Văn đã biết rồi thì cô cũng không giấu nữa, nên cũng gật đầu thừa nhận.

“

Tần Khải Văn lo lắng nói tiếp:

- Tên Lâm Đông Nam kia không phải là một kẻ đơn giản. Hắn là xã hội đen thứ thiệt chứ không phải là dạng côn đồ đường phố bình thường, cho nên em sẽ gặp phiền phức đấy. Còn nữa, tên Dương Kiến Minh kia lại là con trai của bí thư thành phố...

- Cám ơn thầy đã nhắc nhở, mấy chuyện đó em đều biết cả.

Dương Tử Mi bình tĩnh nói tiếp:

- Hôm nay em đã dám làm vậy thì chắc chắn em sẽ biết cách thu xếp.

Tần Khải Văn nhìn cô, thầm cảm thán:

“

- Thầy đừng lo cho em nữa. Em thấy khóe miệng của thầy hơi hướng xuống, hai má không chút ánh sáng nào, cho nên mấy ngày này thầy phải cẩn thận, cảnh giác có tiểu nhân chơi xấu sau lưng thầy ạ.

Thấy sắc mặt của Tần Khải Văn không tốt, sắp gặp chuyện không hay, lại nghĩ đến chuyện lúc này Tần Khải Văn không ngại ngần đứng ra bảo vệ mình nên Dương Tử Mi cũng nhắc nhở anh vài câu.

Nghe Dương Tử Mi nói không khác gì lời lẽ của mấy ông thầy bói nói đối ăn tiền kia, Tần Khải Văn ngạc nhiên nhìn Dương Tử Mi không chớp mắt.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì nữa. Những gì có thể nói cô cũng đã nói hết rồi. Nếu Tần Khải Văn không tránh được cũng không sao. Lúc này cô cũng dùng thiên nhãn nhìn anh và biết được chuyện anh sắp gặp phải sắp tới cũng chỉ thiệt hại chút ít về mặt kinh tế thôi chứ không nguy hiểm gì đến tính mạng.

Dương Tử Mi còn có chuyện phải làm nên cũng không nói gì với Tần Khải Văn nữa mà chỉ vẫy tay chào anh nói:

- Vậy, em xin phép thầy ạ!

- Dương Tử Mi!

Tần Khải Văn lại đuổi theo cô hỏi:

- Em có thể nói rõ hơn được không? Tại sao em lại nói thầy phải coi chừng tiểu nhân?

- Trường sắp tổ chức bình chọn giáo viên ưu tú đúng không ạ?

Dương Tử Mi nhắc nhở Tần Khải Văn, sau đó nói tiếp:

- Thiên cơ bất khả lộ, em chỉ có thể nhắc nhở thầy nhiều đó thôi. Còn lại tự thầy suy nghĩ lấy. Em phải về rồi, hẹn gặp thầy ở trường ạ.

Nói đoạn, Dương Tử Mi vẫy tay chào tạm biệt Tần Khải Văn.

Tần Khải Văn đứng ngẩn người nghĩ:

“

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hận Thì Hủy Phong Thủy

Dương Tử Mi đến trước một ngôi biệt thự hai tầng được xây theo phong cách Châu Âu nằm cách biệt ở một nơi nọ.

Đây cũng chính là nhà của bí thư thành phố Dương Đức kiệt. Dương Tử Mi dùng thiên nhãn nhìn ngôi nhà một lượt. Cô phát hiện nơi đây có luồng khí may mắn bao bọc lấy, âm dương lại điều hòa, phía sau nhà là núi Tường Hòa của thành phố A, trước mặt là một cái hồ lớn, cây cối trồng xung quanh cũng rất được chăm chút. Đa số chúng đều là những loại cây mang đến điềm may hoặc tích lũy khí tốt. Dưới góc độ phong thủy mà nói thì ngôi nhà này có một vị trí đáp ứng đầy đủ các tiêu chí về phong thủy của nhà dương.

Đương nhiên, trong thành phố hiện đại ở thời điểm hiện tại thì rất ít nơi nào có được một nơi có núi non, sông hồ bao quanh như những gì phong thủy nói. Nhưng Phong Thủy Học cho rằng, chỉ cần có đủ các yếu tố tương tự như núi non và sông hồ thôi thì cũng đủ để cấu thành một kết cấu phong thủy tốt. Thế nên, ở thành phố hiện đại, những tòa nhà xung quanh được xem như núi, còn đường xá thì tương tự như sông suối. Nếu như sau nhà có các tòa nhà cao để tựa vào, hai bên cũng có các tòa lầu cao chắn gió, trước nhà có đường xá đi ngang thì cũng có thể gọi là kết cấu Sơn Hoàn Thủy Bao.

Ngược lại, nếu như là một ngôi nhà nằm đơn độc một mình, không có các tòa nhà nào khác bao quanh để chắn gió hoặc nhà quá thấp, sức gió quá

mạnh hoặc không khí tích tụ nhiều thì cũng cố gắng tránh. Nếu như nhà phía sau nhà mình quá thấp bé, quá ít thì cũng xem như là không có chỗ dựa vững chắc vậy.

Nhà cũng phải có kích thước phù hợp, không phải nhà càng to càng tốt. Nhà to hay nhỏ còn tùy thuộc vào số người ở trong nhà. Nếu như nhà to mà ít người ở thì nhà thiếu dương khí, âm thịnh dương suy, chủ nhà sẽ thường xuyên mắc bệnh này bệnh nọ, âm hồn trú ẩn trong nhà. Nếu nhà nhỏ mà người ở lại quá đông thì không gian lại chật hẹp, dương thịnh âm suy, tính tình chủ nhà cũng khá nóng nảy, việc thừa kiện, thị phi cũng nhiều.

Ngọn núi Tường Hòa phía sau nhà Dương Đức Kiệt kia là một ngọn núi tự nhiên, sức mạnh rất lớn. Chả trách trong mấy sự kiện chính trị trước đây ông ta đều hóa dữ thành lành, con đường thăng tiến không chút chướng ngại.

Khi Dương Tử Mi năm tuổi, cô đã dùng Thất Sát Trận để hủy phong thủy của mộ tổ tiên nhà ông ta. Nhưng vì lúc đó pháp lực không đủ nên mới bị thầy phong thủy khác phá pháp khiến nguyên khí của cô tổn hại nghiêm trọng, xương cốt toàn thân gãy hết.

Bây giờ, nếu đã tìm đến nhà Dương Đức Kiệt thì Dương Tử Mi nhất định không bỏ qua cho họ.

Âm sát khí trong chiếc lư hương đầu phượng hoàng họ đấu giá được lần trước hầu như chưa có tác dụng gì lớn trong ngôi nhà đầy luồng khí may mắn kia, hơn nữa một phần âm sát khí còn bị hóa giải bớt nữa.

Cho nên, Dương Tử Mi không thể chờ đợi lâu hơn được nữa. Cô sợ cả gia đình độc ác kia vì muốn đối phó với cô mà sẽ làm hại cả gia đình cô. Thế nên cô phải nhanh chóng tìm cách khiến họ phải rơi vào cảnh khốn cùng.

Sau khi quan sát địa hình xung quanh ngôi nhà, Dương Tử Mi cũng tìm ra cách để phá giải phong thủy của ngôi nhà nọ. Đó chính là Phản Cung Sát.

Phản Cung Sát chính là những vật có hình vòng cung hướng vào trước cửa nhà, ví dụ như Phản Cung Thủy chính là sông suối trước nhà có hình vòng cung hướng vào nhà. Phản Cung Lộ chính là những con đường gấp khúc nằm ngay cửa chính của ngôi nhà. Hoặc ví dụ như những kiến trúc có hình vòng cung, hình tròn chẳng hạn như siêu thị, nhà thi đấu thể dục thể thao... Những ngôi nhà ở gần những công trình kiến trúc như thế đều sẽ bị phản xạ hình tròn.

Cần phải biết rằng, ảnh hưởng của Phản Cung Sát vô cùng nghiêm trọng. Những ngôi nhà phạm phải Phản Cung Sát thì những người sống trong nhà rất dễ gặp tai nạn dẫn đến mất mạng hoặc bị phá sản.

Nếu như trước nhà lại có thêm một con đường thẳng tiếp giáp với con đường hình vòng cung đồng thời con đường đó lại hướng thẳng vào cửa nhà thì sẽ hình thành nên Nhất Tiễn Xuyên Tâm Sát, vô cùng nguy hiểm.

Đương nhiên, quanh nhà Dương Đức Kiệt không có Phản Cung Sát tự nhiên như trong phong thủy nhắc đến. Nhưng không sao, Dương Tử Mi có thể tạo ra Phản Cung Sát đó.

Dương Tử Mi lại nhìn quanh nhà một lần nữa. Cô phát hiện trong nhà không có ai. Cô đoán, có lẽ do Dương Kiến Minh bị thương nên tất cả mọi người trong nhà đều vào bệnh viện để chăm sóc hắn. Đây cũng chính là cơ hội để cô ra tay.

Cách nhà Dương Đức Kiệt không xa là một công trường đang xây dựng, ở đó không thiếu gạch, cát.

Dương Tử Mi âm thầm đến đó lấy vài viên gạch cho vào túi ni lông, sau đó đào một cái hố hình vòng cung cách nhà Dương Đức Kiệt khoảng

30 mét. Tiếp đến cô để vài viên gạch vừa mới lấy được vào hố rồi lấp đất lại. Cuối cùng dùng tay vẽ bùa lên không trung, vừa vẽ bùa vừa niệm chú để dẫn âm sát khí xung quanh tích tụ vào hình vòng cung cô vừa tạo ra...

Mọi việc xong xuôi, âm sát khí Nhất Tiễn Xuyên Tâm nhân tạo cũng hình thành. Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để kiểm tra lại kết quả thì lập tức phát hiện một luồng âm sát khí màu đen đang hướng thẳng vào cửa chính của ngôi nhà kiểu Châu Âu hai tầng kia.

Dương Tử Mi hiện tại đã không còn là Dương Tử Mi như lúc năm tuổi nữa. Nếu như là thầy phong thủy bình thường không có thiên nhãn như cô thì chắc chắn sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của Cung Tiễn Sát do cô vừa tạo ra kia.

Ngày mai, mọi việc sẽ bắt đầu!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà (1)

- Dương Tử Mi?

Nhà Dương Đức Kiệt tọa lạc tại khu biệt thự Hoàng Minh của thành phố A. Thấy quang cảnh khu này cũng đẹp nên sau khi bày xong Cung Tiễn Sát, Dương Tử Mi cũng đi dạo lòng vòng khu này. Đang đi bỗng nhiên cô nghe ai đó gọi mình.

Quay đầu nhìn lại thì mới biết người gọi cô chính là lớp trưởng Hạ Muội.

Hạ Muội đang mặc một bộ đồ chuyên dành để đánh tennis màu trắng ngắn tay, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, hai má cô ửng hồng. Toàn thân cô toát ra vẻ thanh xuân của một thiếu nữ đang tuổi mới lớn.

Dương Tử Mi vốn có ấn tượng tốt với Hạ Muội nên khi gặp Hạ Muội, cô liền mỉm cười và chào hỏi:

- Chào cậu, lớp trưởng.

- Hi hi, đừng gọi tớ là lớp trưởng, gọi Hạ Muội được rồi.

Hạ Muội chạy đến đứng cạnh Dương Tử Mi hỏi:

- Tử Mi, nhà cậu cũng ở đây sao?

Dương Tử Mi lắc đầu. Những ngôi biệt thự ở khu này đều là những ngôi biệt thự vườn độc lập, tuy năm 2002 vẫn chưa nổi lên cơn sốt nhà đất nhưng những ngôi biệt thự ở đây ít nhất cũng hơn tám trăm ngàn. Thế nên nơi này chỉ dành riêng cho giới nhà giàu mà thôi.

- Vậy cậu đến đây tìm bạn sao?

- À, không phải, tớ chỉ đến đây đi dạo thôi.

- Vậy cậu đến nhà tớ chơi đi, nhà tớ ở bên kia.

Hạ Muội chỉ một ngôi biệt thự lát gạch màu đỏ cách đó không xa nói.

Thấy Hạ Muội nhiệt tình như thế, Dương Tử Mi cũng không tiện từ chối nên cũng theo Hạ Muội về nhà.

Nhà Hạ Muội trồng rất nhiều cây cỏ và hoa, không khí rất trong lành và sáng khoái.

Nhưng khi nhìn thấy cây dương xanh rì ngay trước cửa nhà Hạ Muội, Dương Tử Mi bất giác chau mày. Tiếp đến, cô dùng thiên nhãn nhìn qua một lượt ngôi nhà trước mặt và phát hiện một luồng khí màu xám đang lẩn quẩn quanh nhà, hơn nữa luồng khí màu xám kia lại xuất phát từ cây dương nọ. Nhưng cũng may là âm sát khí mà cây dương đó mang lại không nhiều lắm.

- Cây dương này trồng từ khi nào vậy?

Dương Tử Mi hỏi.

- À, tháng trước cha mình mới mang nó về trồng ở đây. Vì thấy dáng nó đẹp, cành nhiều, lá cũng nhiều, chỉ cần gió thổi qua một cái là lá của nó sẽ phát ra tiếng xào xạc xào xạc nghe rất vui tai.

Hạ Muội cười đáp.

“

- Hạ Muội, gần đây nhà cậu mọi việc đều ổn chứ?

Dương Tử Mi nhìn Hạ Muội hỏi.

Ánh mắt của Hạ Muội thoáng chút buồn bã, nhưng sau đó Hạ Muội liền nghi hoặc nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Cậu hỏi vậy là ý gì?

- Nếu như tớ nói tớ là một thầy phong thủy, tướng thuật thì cậu có tin không?

Dương Tử Mi nghiêm túc nhìn Hạ Muội hỏi.

- Hi hi, Tử Mi à, cậu đừng đùa nữa, cậu không giống thầy bói tí nào đâu. Cậu giống tiên nữ hơn.

Hạ Muội cười to nói.

- Cha mẹ cậu có ở nhà không?

Hạ Muội cảm thấy Dương Tử Mi rất kỳ lạ. Hết hỏi chuyện nhà giờ lại hỏi cha mẹ cô có nhà không, hơn nữa còn ra vẻ thần bí nói mình là thầy phong thủy, tướng thuật nữa.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên cầm theo cặp đũa hồ sơ màu đen từ ngoài cổng bước vào. Người đàn ông này dáng người cao to, hơi mập, ngũ quan rất giống Hạ Muội, chỉ là ấn đường của ông khá tối, chân mày hơi sụp xuống, vẻ mặt buồn bã, không vui.

- Cha, cha về rồi!

Vừa nhìn thấy người đàn ông đó, Hạ Muội liền mừng rỡ chạy ra đón và đưa tay đỡ lấy cặp tài liệu giúp ông.

- Ờ.

Hạ Quốc Huy kéo kéo cà vạt, ngữ khí của ông có chút mệt mỏi. Nhưng sau khi nhìn thấy Dương Tử Mi, ông cố gắng tỏ ra thoải mái và cười với cô, sau đó quay sang hỏi Hạ Muội:

- Bạn con đến chơi à?

- Dạ. Cha à, đây là bạn mới chuyển đến lớp con học, Dương Tử Mi.

Hạ Muội lại nhìn Dương Tử Mi và tiếp tục giới thiệu:

- Đây là cha mình.

- Con chào chú ạ!

Dương Tử Mi lễ phép chào hỏi đồng thời dùng thiên nhãn nhìn Hạ Quốc Huy. Cô phát hiện ông mới đánh mất một mối làm ăn lớn. Mối làm ăn này vốn sắp thành công nhưng không biết tại sao giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim cuỗm mất khách hàng của ông khiến món lời cả triệu bạc của ông bay biến đâu mất.

- Chào con!

Hạ Quốc Huy tuy không vui nhưng vẫn lịch sự chào hỏi Dương Tử Mi. Ông cũng không quên nở nụ cười rạng rỡ mời cô vào nhà:

- Mời con vào nhà ngồi chơi, cứ tự nhiên như ở nhà nhé.

- Dạ, con cảm ơn chú.

Dương Tử Mi theo hai cha con nhà họ Hạ vào nhà.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà (2)

Tuy Dương Tử Mi là bạn cùng lớp của Hạ Muội, tuổi cũng còn nhỏ, theo lẽ thì Hạ Quốc Huy cũng không cần đích thân tiếp đãi. Nhưng Hạ Quốc Huy vẫn nhiệt tình pha trà cho cô, cũng không quên hỏi thăm nhà cô ở đâu, cha mẹ làm gì.

Dương Tử Mi cũng không ngần ngại nói mình ở quê lên, cha là giáo viên tiểu học còn mẹ thì ở nhà nội trợ, không có việc làm.

Nghे nói cô xuất thân từ một gia đình bình thường, người giàu có như Hạ Quốc Huy không những không tỏ thái độ khinh khi gì mà ngược lại còn rất thân thiện và lịch sự. Hạ Quốc Huy cũng nhiệt tình cho biết công ty ông hiện đang cần tuyển thêm nhân viên, có thể tuyển mẹ cô vào làm. Công việc đó tuy lương không cao nhưng cũng khá thoải mái và nhẹ nhàng.

Cũng chính vì thái độ thành khẩn và luôn lịch sự đối đãi với tất cả mọi người mà Dương Tử Mi không nỡ để ông phải chịu sự dày vò, đả kích, thậm chí phụ thê ly tán do cây dương kia mang lại.

- Chú Hạ à, không biết chú có tin phong thủy không?

Dương Tử Mi nhìn Hạ Quốc Huy hỏi. Cô phát hiện nhà họ Hạ và nhà Dương Đức Kiệt hoàn toàn khác nhau. Cách bày trí trong nhà họ Hạ không chú trọng phong thủy cho lắm, hoàn toàn theo phong cách thích sao thì làm vậy. Tuy nhiên, điều này cũng không ảnh hưởng gì bởi vì thế giới này vốn cũng tồn tại nhiều thứ không hợp lý nhưng cuối cùng cũng trở nên hợp lý.

Chỉ là, tất cả mọi việc xảy ra cho nhà họ Hạ kia đều bắt nguồn từ cây dương nọ.

- Ha ha, sao con lại hỏi chú như vậy? Trước nay, đối với phong thủy, chú luôn quan niệm rằng nếu tin thì có, không tin thì không. Cho nên bình thường chú cũng không chú trọng lắm nhưng vẫn sống tốt sống khỏe đấy thôi.

Hạ Quốc Huy cười nói tiếp:

- Chẳng lẽ con có hứng thú với phong thủy? Phong thủy là một lĩnh vực vô cùng bác học và tinh thâm đấy.

- Dạ, con cũng chỉ có chút hứng thú thôi ạ. Con đã theo một vị đạo trưởng học và nghiên cứu phong thủy cũng hơn mười năm rồi nên cũng biết chút chút gọi là thôi ạ.

Dương Tử Mi thành thật nói.

- Ha ha, thật không ngờ đấy. Vậy con xem thử phong thủy nhà chú thế nào?

Hạ Quốc Huy qua quýt nói.

- Chú à, chúng ta tạm không nói đến vấn đề này. Có phải gần đây mọi việc đều trở nên khó khăn với chú đúng không ạ? Hơn nữa, chú còn vừa mới vượt mất một mối làm ăn lớn trị giá bạc triệu nữa đúng không ạ?

Dương Tử Mi không vòng vo nữa mà đi thẳng vào vấn đề chính.

- Ờ? Sao con biết? Không lẽ Hạ Muội kể con nghe sao? Cũng không phải, trước giờ chú không bao giờ nói chuyện này cho nó biết.

Hạ Quốc Huy nghi hoặc hỏi.

- Cha à, gần đây công việc không thuận lợi sao ạ?

Hạ Muội ngồi đó cũng lo lắng hỏi.

Hạ Quốc Huy gật đầu đáp:

- Ờ.

- Cha à, không sao đâu, rồi mọi thứ sẽ tốt lên thôi.

Hạ Muội an ủi cha mình.

Hạ Quốc Huy vỗ nhẹ vào tay Hạ Muội ý bảo cô yên tâm. Sau đó hiếu kỳ nhìn sang Dương Tử Mi hỏi:

- Tử Mi à, chuyện của chú, sao con biết vậy?

- Con thấy ấn đường của chú rất tối, sắc mặt u ám, bọng mắt thâm quầng, điều này cho thấy gần đây chú gặp rất nhiều chuyện không vui, đâu đâu cũng gặp trắc trở, thậm chí vợ chồng có thể ly tán nữa.

- Dương Tử Mi, sao cậu lại nói vậy? Cha mẹ tớ tình cảm tốt như thế, sao lại có chuyện ly tán ở đây? Thật là, tớ thấy cậu kỳ lạ lắm rồi đó, sao cậu lại nói mấy lời chả khác gì mấy bà thầy bói gạt người vậy?

Hạ Muội lớn tiếng nói.

Nhưng sắc mặt của Hạ Quốc Huy thì có chút thay đổi. Gần đây, trong mắt người ngoài, vợ ông tuy không có gì bất thường nhưng vợ chồng với nhau hai mươi năm nay nên ông rất rõ vợ mình đang làm gì. Dạo này, vợ ông ăn diện hơn thường ngày, dáng vẻ rất khác lạ.

Vợ chồng thương yêu nhau hai mươi năm, cùng nhau vượt qua bao khó khăn, trắc trở mới có được sự nghiệp như ngày hôm nay, thế nên ông vô cùng thương yêu và trân trọng vợ mình. Cũng chính vì thế mà khi phát

hiện vợ mình có điểm khác lạ, ông cũng cố không chấp nhận sự thật và cho là có thể do mình quá đa nghi.

Giờ, Dương Tử Mi nói thế, đột nhiên ông cảm thấy không an tâm. Hơn nữa, ông phát hiện đôi mắt đen láy kia của Dương Tử Mi như nhìn thấu lòng người.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà (3)

- Chú Hạ à, không biết chú có từng nghe câu trước nhà không trồng dâu, sau nhà không trồng liễu, trước cửa không trồng dương không?

Hạ Quốc Huy gật đầu nói:

- Trước đây có nghe qua. Nhưng chú cũng không để ý lắm. Chú thấy nó là mấy thứ mê tín của thời phong kiến, chẳng qua cũng chỉ là trồng cây thôi mà, không cần phải quan trọng như thế.

- Có thể con nói ra chú sẽ không tin. Tất cả những chuyện chú gặp gần đây đều là do cây Quỷ Phách Thủ kia mà ra cả.

- Nhà của tớ sao lại rỗng một loại cây có tên đáng sợ như thế? Tử Mi, chúng ta là bạn học với nhau, cậu đừng giả vờ làm thầy bói nữa.

Hạ Muội lại kêu lên.

- Quỷ Phách Thủ chính là cây dương. Lúc này cậu cũng nói là chỉ cần gió thổi một cái là lá của cây dương kia sẽ phát ra tiếng xào xạc xào xạc không phải sao. Thật ra, âm thanh đó chính là âm thanh kêu gọi ma quỷ, là nguyên nhân dẫn ma quỷ và âm sát khí tề tựu về mang đến những điều xui xẻo cho nhà cậu. Nhưng cũng may là thời gian trồng cây dương kia cũng không lâu nên luồng âm sát khí cực mạnh cũng chưa kịp hình thành. Hiện tại, cha cậu cũng chỉ mới gặp khó khăn trong việc làm ăn thôi. Dương, liễu hoa xinh lá đẹp nhưng lại là loài cây ong bướm đa tình, rất dễ làm tình cảm

vợ chồng nảy sinh vấn đề, và thường thấy nhất là một trong hai sẽ ngoại tình.

Dương Tử Mi kiên nhẫn giải thích.

- Tử Mi, cậu không nói bậy đấy chứ?

Thấy Dương Tử Mi giải thích một cách rành mạch, rõ ràng như thế, Hạ Muội cũng bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ. Dù gì thì Hạ Muội cũng chỉ mới là thiếu nữ mười lăm tuổi, chưa biết gì nhiều về thế giới bên ngoài nên hiếu kỳ cũng là điều dễ hiểu.

Còn Hạ Quốc Huy lúc này thì mặt biến sắc. Nghĩ lại mới thấy, tất cả những khó khăn mà ông gặp phải cũng bắt đầu từ lúc ông mang cây dương kia về trồng. Hơn nữa, kể từ ngày trồng nó, sức khỏe của ông cũng sa sút hẳn. Không lẽ âm sát khí mà Dương Tử Mi nói đã xâm nhập vào cơ thể ông sao?

Dương Tử Mi cười nói tiếp:

- Nếu chú tin con thì chỉ cần chuyển cây dương kia đi chỗ khác, còn không tin thì con cũng không biết giúp gì hơn. Nếu như không phải là bạn cùng lớp với Hạ Muội thì con cũng không nói những thứ này cho chú biết đâu. Hôm qua, con cũng mới xem phong thủy cho văn phòng làm việc của Hoắc Văn Hoa xong và nhận được một khoản phí xem phong thủy không nhỏ nữa.

- Hoắc Văn Hoa? Tỷ phú Hong Kong sao? Ha ha, Tử Mi à, cậu xạo vừa vừa thôi chứ. Nhân vật tiếng tăm như vậy, đừng nói là xem phong thủy, ngay cả gặp mặt còn khó nữa là.

Hạ Muội cười to nói.

Hôm nay, Hạ Quốc Huy cũng vừa nghe một người bạn làm ở ngân hàng nói với ông chuyện này. Nói là Hoắc Văn Hoa đã mời một thiếu nữ chỉ mới mười mấy tuổi đầu xem phong thủy giúp và còn trả thù lao năm trăm ngàn cho cô bé nữa.

“

Hạ Quốc Huy nhìn kỹ Dương Tử Mi lần nữa. Ông phát hiện ngoại trừ đôi mắt rất đặc biệt kia ra, cả người cô như toát ra khí chất gì đó rất khó diễn tả, có lẽ đó chính là linh khí mà mọi người thường hay nhắc đến.

Dương Tử Mi ngược nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ cơm chiều nên cô cũng đứng dậy nói:

- Chú Hạ, Hạ Muội, giờ con phải về nhà rồi. Chuyện cây dương kia, mọi người giữ lại hay chuyển đi thì tùy mọi người ạ. Nếu như chú thấy không nên giữ lại nó thì chú cũng đừng vội chặt nó đi. Dù gì thì nó cũng đã sống ở đó một tháng rồi, cũng có linh tính và trường khí nhất định. Nếu như chặt bỏ một cách bừa bãi thì trường khí sẽ bị đảo lộn, tai nạn có thể sẽ nghiêm trọng hơn. Thế nên tốt nhất là chú nên chuyển nó đến trồng trong công viên hoặc một nơi nào đó để nó có thể tiếp tục sống.

Nghe những lời Dương Tử Mi nói, Hạ Muội ngạc nhiên đến nỗi ngẩn người và quên cả chuyện đứng lên tiễn cô.

Nhưng Hạ Quốc Huy thì lại gật đầu nói:

- Cám ơn con đã nhắc nhở, chú sẽ dời nó đi chỗ khác. À, con chờ chú một chút!

Nói đoạn, Hạ Quốc Huy đi thẳng vào phòng, sau đó đem ra một phong bì đưa cho Dương Tử Mi nói:

- Đây là phí xem phong thủy hôm nay của con, con hãy nhận giúp chú.

Dương Tử Mi từ chối nói:

- Hôm nay con chỉ nhân tiện nhắc nhở thôi ạ, khoản tiền này con không nhận được. Nhưng nếu như chú muốn con giúp hóa giải kiếp nạn thì lúc đó con mới thu phí ạ.

Thấy Dương Tử Mi từ chối, Hạ Quốc Huy cũng không ép cô nhận nữa, ông nói:

- Cám ơn con, ân tình hôm nay chú luôn ghi nhớ.

- Hi hi, dạ không có chi đâu ạ.

Nói xong, Dương Tử Mi quay sang vẫy tay chào tạm biệt Hạ Muội vẫn đang đứng ngăn người bên cạnh, sau đó đi thẳng ra cửa.

Lúc này, Hạ Muội mới bừng tỉnh, quay sang hỏi cha mình:

- Cha à, không phải là cha tin lời Tử Mi thật chứ? Cha còn đưa phí xem phong thủy cho Tử Mi nữa?

- Cha tin. Hơn nữa, con bé nhất định là người đã xem phong thủy cho Hoắc Văn Hoa.

Hạ Quốc Huy gật đầu nói. Nói xong, ông đi thẳng ra vườn, đến dưới gốc cây dương nhìn nhìn một hồi và lập tức lấy điện thoại ra gọi người đến chuyển cây dương đó đi.

Kỳ lạ là, sau khi cây dương kia được dời đi thì người khách từ chối Hạ Quốc Huy hôm qua hôm nay lại quay lại tìm ông và ký một hợp đồng làm ăn khác với số tiền khá lớn. Tiếp đó, việc làm ăn, kinh doanh của ông cũng thuận lợi, trôi chảy hơn.

Vợ ông thì cũng không còn tô son, đánh phấn, điệu đà và thường xuyên vắng nhà như trước đó nữa, mà lại trở về với vai trò vợ đảm mẹ hiền

chăm sóc từng bữa cơm, giấc ngủ cho cha con ông. Chỉ là thi thoảng bà cũng có chút ngần ngại, u buồn mà thôi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nụ Cười Của Mẫn Cường (1)

Từ nhà Hạ Muội về, Dương Tử Mi đi ngang qua một sân bóng rổ nhỏ, trên sân có vài thiếu niên đang chơi bóng. Trong đó, thiếu niên mặc trang phục màu trắng, ngắn tay, thân hình cao to là nổi bật nhất. Từng động tác đánh bóng, cướp bóng của thiếu niên đó dưới ánh mặt trời dường như càng tràn trề sức trẻ hơn.

Thiếu niên đó chính là Mẫn Cường!

Được nhìn người mà kiếp trước mình thầm thương trộm nhớ hăng hái chơi bóng đối với Dương Tử Mi mà nói là một chuyện hết sức thú vị và lạ lẫm.

Trong ấn tượng ở kiếp trước của cô, Mẫn Cường thường xuất hiện trong những bộ vest lịch lãm cùng với cách ăn mặc theo phong cách chín chắn, trưởng thành. Lần trước, khi tình cờ gặp anh trên đường, anh cũng mặc sơ mi, quần tây trắng nhã nhặn như thế.

Nhưng giờ, trang phục của anh không khác gì với những người khác. Cũng trang phục chuyên dành để đánh bóng, mồ hôi nhễ nhại chuyên bóng, ném rổ, cướp bóng... hơn nữa anh còn chơi rất giỏi. Tất cả những điều này càng khiến Dương Tử Mi cảm thấy thú vị hơn và không nỡ rời đi. Cô ngồi trên một băng ghế đá kế bên sân bóng và chăm chú theo dõi từng cú tranh bóng của Mẫn Cường. Khóe miệng chốc chốc lại nhoẻn cười.

Sau khi hoàn thành một cú ném rổ thành công, Mẫn Cường đột nhiên cảm thấy hình như có ai đó đang nhìn mình. Quay sang nhìn thì phát hiện một thiếu nữ mặc trang phục màu trắng đang ngồi trên ghế đá nhìn anh, và lại đó còn là thiếu nữ kỳ lạ mà mọi người thường nhắc đến. Trong lòng Mẫn Cường bất giác cảm thấy vui vẻ hơn, động tác cũng dứt khoát và mạnh mẽ hơn.

Cướp bóng, tâng bóng, nhảy, ném rổ...

Phong độ vô cùng ổn định và nổi bật!

Mỗi lần ném rổ, Mẫn Cường đều ném rất chính xác, hơn nữa còn rất nhanh chóng, dứt khoát. Sau mỗi lần ném rổ thành công, anh đều không quên đưa tay lau mồ hôi trên trán mình.

Thấy dáng vẻ ướt đầm mồ hôi của Mẫn Cường, Dương Tử Mi nghĩ lúc này đây anh chẳng khác gì một con báo đốm rừng Amazon, nhanh nhạy và mạnh mẽ.

Đang lúc nghĩ ngợi vẫn vơ...

Bịch một tiếng, quả bóng rơi ngay dưới chân cô!

Mẫn Cường mồ hôi đầm đìa chạy đến cúi người nhặt bóng lên, sau đó không quên nhìn cô mỉm cười và nói:

- Chào cậu!

Nụ cười của anh rất hiền hòa, thân thiện, hàm răng trắng đều, hai đồng điệu nhỏ thấp thoáng bên khóe miệng, đôi mắt một mí hóa thành hình cong cong như trăng khuyết, vô cùng dễ thương khiến trái tim Dương Tử Mi rung động.

Mẫn Cường chín chắn, chững chạc khiến nhiều người ngưỡng mộ như thế không ngờ thời niên thiếu cũng hoạt bát, đáng yêu như thế.

- Chào... cậu...

Vì quá hồi hộp nên lưỡi Dương Tử Mi như lú lại, lắp bắp phát ra từng tiếng một.

- Cậu là Dương Tử Mi đúng không, tớ tên Mẫn Cường!

Mẫn Cường một tay ôm bóng, tay còn lại đưa ra định bắt tay làm quen với cô. Nhưng sau đó phát hiện tay mình vừa dơ vừa đầy mồ hôi nên anh ngại ngừng rút tay lại.

Dương Tử Mi không ngờ là Mẫn Cường lại nhận ra mình. Không lẽ là ẩn tượng lúc năm tuổi sao?

- Mẫn Cường, đem bóng qua đây, đừng ở đó ghẹo gái hoài chứ.

Những người bạn chơi bóng cùng bắt đầu nhắc nhở.

Mẫn Cường ngại ngừng quay sang cười với cô. Khi ôm bóng chạy lại vào sân, anh cũng không quên quay đầu lại vẫy vẫy tay với cô.

Không biết có phải do hiệu quả của ánh mặt trời lúc xế chiều không mà động tác vẫy tay của Mẫn Cường dành cho Dương Tử Mi cũng đã trở thành một bức tranh vô cùng tươi đẹp đọng lại trong tâm trí cô.

Kiếp trước, anh cùng bộ vest lịch lãm và đôi giày tây bóng loáng vội vã lướt qua cô và chưa từng quay đầu nhìn cô lấy một lần. Lúc đó, cô tưởng như mình không khác gì những gốc cây ven đường khác, không có gì đáng để chú ý.

Nhưng giờ, Mẫn Cường lại cười và vẫy tay với cô nữa!

Thật tốt quá!

Dương Tử Mi cười ngẩn ngơ một mình và tiếp tục ngồi đó nhìn Mẫn Cường chơi bóng.

Biết là cô đang nhìn mình nên mỗi lần ném bóng vào rổ, Mẫn Cường không vẫy tay thì cũng đưa hai ngón tay hình chữ V ngụ ý chiến thắng hướng về phía cô.

Dương Tử Mi cảm thấy rất vui. Tâm trạng cô hiện tại không khác gì một cánh chim bồ câu được bay lượn tự do trên bầu trời. Đôi má đỏ hồng xinh xắn của cô dưới ánh mặt trời của buổi xế chiều càng thêm tươi tắn và xinh đẹp hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Nụ Cười Của Mẫn Cường (2)

Đúng lúc này, một thiếu nữ xinh đẹp, thân hình cân đối cũng xuất hiện. Đó chính là hoa khôi của trường, Mộ Dung Nghiên.

Mộ Dung Nghiên mặc một bộ trang phục thể thao màu trắng, giày trắng. Tóc cột đuôi ngựa, dáng vẻ rất tự tin và xinh đẹp.

Mộ Dung Nghiên tiến thẳng vào sân bóng rổ.

Mấy thiếu niên đang hăng hái chơi bóng kia đột nhiên đều dừng lại và ngưỡng mộ đưa mắt nhìn Mộ Dung Nghiên, nữ thần trong lòng họ.

Mộ Dung Nghiên tự tin mỉm cười và vẫy vẫy tay với họ, sau đó nhẹ nhàng, yếu điệu hỏi:

- Không biết tớ có thể tham gia với các cậu không?
- Đương nhiên rồi, bọn tớ rất vui vì cậu có thể chơi cùng.

Mộ Dung Nghiên quay sang nhìn Mẫn Cường bằng ánh mắt vô cùng háo hức và kỳ vọng chờ anh lên tiếng.

Nhưng ánh mắt của Mẫn Cường thì lại đang nhìn về phía Dương Tử Mi đang đứng dậy rời khỏi.

Mộ Dung Nghiên cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương nghiêm trọng. Cô tức giận nghiến răng và nhìn chăm chăm về phía Dương

Tử Mi đang chậm chậm rời khỏi sân bóng kia. Gương mặt xinh đẹp của cô bất giác nhăn lại vẻ khó chịu.

Thấy Dương Tử Mi rời khỏi, Mẫn Cường cảm giác mình như một quả bóng bị xì hơi, chẳng còn chút hứng thú nào. Thế nên anh cũng ném bóng cho bạn mình và nói:

- Các cậu chơi tiếp đi, tớ có chút chuyện cần làm.

Nói xong, Mẫn Cường nhanh chân đuổi theo Dương Tử Mi.

- Nào nào, Mộ Dung Nghiên, chúng ta chơi tiếp.

Một thiếu niên nọ ném bóng cho Mộ Dung Nghiên nói.

Nhưng Mộ Dung Nghiên lại tức giận ném bóng xuống đất, sau đó lạnh lùng xoay người bỏ về nhà, để các thiếu niên nọ ở lại sân bóng với vẻ mặt tiếc ngẩn tiếc ngơ.

- Dương Tử Mi, cậu định đi đâu thế?

Mẫn Cường đuổi kịp Dương Tử Mi, hỏi.

- Về nhà!

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cường với ánh mắt bất ngờ và đáp.

- Nhà cậu ở đâu?

- Đường Ven Sông.

- Tớ tưởng nhà cậu ở đây chứ.

Mẫn Cường thất vọng nói, nhưng sau đó lại tiếp tục:

- Cảnh ở đường Ven Sông rất đẹp, tớ cũng thường đến đó chạy bộ.

- Vậy à?

- Ờ!

Vì nói dối nên Mẫn Cường bối rối đưa tay gãi gãi đầu.

Dáng vẻ bối rối của Mẫn Cường vô cùng đáng yêu khiến Dương Tử Mi liên tưởng đến một chú gấu con dễ thương. Lúc này đây, cô rất muốn giơ tay để sờ vào mái tóc ướt đẫm mồ hôi trên trán Mẫn Cường.

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là ý muốn của cô mà thôi.

- Không nói với cậu nữa, tớ phải về nhà đây!

Cảm thấy không khí bắt đầu ngưng đọng nên Dương Tử Mi vẫy tay nói.

- Đường Ven Sông cũng gần đây, lại không có xe buýt đến đó, để tớ đạp xe chở cậu về nhà.

Mẫn Cường vội vàng nói.

Dương Tử Mi chớp mắt nhìn anh.

Có lẽ cũng cảm thấy mình tỏ ra quá thân thiện và nhiệt tình nên Mẫn Cường lại vô cùng bối rối, hai má và tai anh đỏ ửng lên sau đó lật đật giải thích:

- Chúng ta đều là bạn học với nhau cả, giờ trời cũng tối rồi, một mình cậu đi bộ về nhà không an toàn.

Nghe xong, Dương Tử Mi bật cười, nụ cười tươi tắn khiến đôi mắt to tròn, đen láy của cô lấp lánh hơn khiến trái tim Mẫn Cường bất giác rung động. Trái tim anh như một mặt hồ đang yên lặng bỗng chốc có ai đó ném

một viên đá nhỏ xuống khiến cho nước hồ gợn sóng lăn tăn. Từng gợn sóng nhỏ nhẹ nhàng vỗ vào tim anh, khiến anh xao xuyến không thôi.

Mẫn Cường hồi hộp nhìn Dương Tử Mi. Anh sợ là cô sẽ từ chối.

- Vậy cũng được!

Dương Tử Mi vui vẻ trả lời.

Có thể ngồi phía sau xe để Mẫn Cường chở chính là tâm nguyện kiếp trước của cô.

Tuy nhiên, Mẫn Cường mà cô thấy kiếp trước thường lái một chiếc Mercedes sang trọng, hào nhoáng cho nên ước nguyện của cô lúc đó là được ngồi vào ghế cạnh bên tài xế của chiếc Mercedes kia.

Giờ, tuy chỉ là xe đạp nhưng Dương Tử Mi vẫn cảm thấy mãn nguyện, hơn nữa điều đặc biệt là Mẫn Cường còn là người chủ động mời cô.

Mẫn Cường bảo cô chờ anh một chút. Xong, anh chạy ù về nhà, chưa đến năm phút sau lại chạy một chiếc xe đạp đến, bộ đồ ướt mồ hôi lúc này cũng được thay bằng một bộ trang phục thể thao màu xanh dương khác.

Mẫn Cường thẳng xe trước mặt cô, đôi chân dài của anh chống xuống đất, nhìn cô cười toe nói:

- Mời cậu lên xe, đây là con ngựa chiến của tớ.

Tim Dương Tử Mi lại khê rung động. Cô nhẹ nhàng ngồi vào sau xe của Mẫn Cường.

Mẫn Cường vui vẻ huýt sáo và nhấn bàn đạp chở cô về nhà.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Vẻ Khác Thường Của Long Trục Thiên

Dương Tử Mi ngồi sau xe của Mẫn Cường. Mũi cô không ngừng ngửi thấy mùi mồ hôi trên người anh, nhưng cô không hề cảm thấy khó chịu tí nào.

Cô ngược mắt nhìn sống lưng dài, mạnh mẽ của Mẫn Cường trước mặt, thấy tóc anh lay động trong làn gió đêm, những ký ức của kiếp trước lại bất chợt ùa về khiến cô tưởng như mình đang mơ.

Mẫn Cường đột nhiên vui vẻ cất tiếng hát, là bài hát Người Tình Xe Đạp của Hậu Huyền:

“

Mẫn Cường hát rất hay. Giọng anh ấm áp và truyền cảm, nghe anh hát, Dương Tử Mi như quên hết tất cả mọi thứ xung quanh.

Lúc này, một chiếc xe Hummer H6 màu đen cũng xuất hiện trên đường của thành phố A.

Trong xe là Long Trục Thiên với trang phục toàn màu đen, người ngồi cạnh là Gia Cát Lang với trang phục toàn màu trắng.

Gia Cát Lang chán nản đưa mắt nhìn ra cửa sổ xe. Ánh mắt anh dừng lại trên đôi thiếu niên nam nữ mười lăm, mười sáu tuổi đang chờ nhau bằng xe đạp bên đường.

Nam thì khôi ngô, hoạt bát, nữ thì xinh xắn, dịu dàng, đầm trắng tung bay trong gió.

- Ôi, nhớ thời học sinh quá. Cái thời mà ngày ngày chạy xe đạp chọc ghẹo các bạn gái...

Cảnh tượng tươi đẹp, trẻ trung trước mắt khiến Gia Cát Lang bất giác cảm thán không thôi.

Long Trục Thiên đang lái xe kể bên cũng đưa mắt liếc đôi nam nữ kia một cái.

Thiếu nữ đang ngồi trên xe đạp kia đang quay lưng về phía anh. Thiếu nữ có vòng eo thon nhỏ, mái tóc đen dài nhẹ bay trong gió, chiếc đầm trắng khê bay làm lộ ra đôi chân thon dài và trắng đẹp của cô. Còn thiếu niên nọ thì lại đang vô cùng vui vẻ, sức trẻ tràn trề.

Ánh mắt của Long Trục Thiên đột nhiên thoáng chút ảm đạm và buồn bã.

Anh không giống như Gia Cát Lang, tuổi thơ và thời niên thiếu của anh đầy trắc trở và u ám.

- Nhìn ánh mắt buồn bã của cậu, có phải là đang lạc lõng lắm, đúng không?

Bắt gặp ánh mắt u sầu của Long Trục Thiên, Gia Cát Lang bèn lên tiếng hỏi về trêu đùa.

Long Trục Thiên chẳng thềm để ý đến Gia Cát Lang. Anh hướng mắt về trước và tiếp tục lái xe đi, đôi môi của anh khê mím lại.

Đột nhiên, dường như nhớ ra chuyện gì đó, Long Trục Thiên liền đánh tay lái qua một bên, cho xe dừng lại bên lề đường. Sau đó vội vàng mở cửa

phóng xuống xe. Đôi chân dài của anh bắt đầu tăng tốc đuổi theo đôi nam nữ thiếu niên nọ. Tốc độ của anh nhanh đến nỗi khiến người đi đường cảm thấy anh chẳng khác nào một tia chớp.

Gia Cát Lang ngăn người không biết đã xảy ra chuyện gì.

Gia Cát Lang không hiểu tại sao một người thường ngày vô cùng điềm tĩnh như Long Trục Thiên đột nhiên lại kích động như thế, không lẽ là thấy kẻ thù sao?

Tò mò, nên Gia Cát Lang cũng ló đầu ra cửa xe nhìn theo. Chỉ thấy Long Trục Thiên đang cố gắng đuổi theo đôi nam nữ thiếu niên trên xe đạp kia.

“

Gia Cát Lang đờ mắt nghĩ thầm.

Mẫn Cương đang đạp xe chạy bon bon trên đường. Bỗng nhiên, một bóng người vụt qua đứng chắn trước đầu xe không khác gì thần Tu La từ dưới đất chui lên.

Mẫn Cương vội thắng xe lại, hai chân chống xuống đất, nghi hoặc nhìn người thanh niên mặc vest đen, giày đen lạ mặt đang đứng trước mặt. Chỉ thấy thanh niên nọ như một con đại bàng đêm, cao ngạo, lạnh lùng, dũng mãnh và có gì đó khiến người khác cảm thấy e dè, ngần ngại.

Dương Tử Mi cũng bừng tỉnh sau những cảm giác ngọt ngào, lãng mạn kia. Cô ngược mắt lên nhìn, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sắc sảo của Long Trục Thiên cũng đang nhìn cô. Cô bất giác cảm thấy như mình bị nuốt chửng trong đêm tối.

Người thanh niên này rất quen!

Dáng người dong dỏng cao khoảng một mét chín, mái tóc đen được chải chút kỹ lưỡng, cặp chàm màu rậm, ánh mắt sắc sảo, môi hơi mím lại, khuôn mặt khôi ngô, anh tuấn như được tạc ra vậy.

Long Trục Thiên lặng lẽ đứng chặn trước đầu xe đạp. Không gian xung quanh như ngưng đọng lại, cảm giác ngột ngạt, khó thở dần lan tỏa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Cái Ôm Của Long Trục Thiên

Long Trục Thiên dần chuyển ánh mắt của anh vào vết bớt đỏ ở giữa trán của Dương Tử Mi.

“

“

Cảm giác của anh không hề sai!

Xa cách mười năm trời. Từ một cô bé con năm tuổi dễ thương, đáng yêu giờ cô bé đã trở thành thiếu nữ dịu dàng, xinh đẹp, thanh tú, da trắng như sứ tựa hồ như đang phát sáng. Tất cả mọi thứ đều thay đổi, chỉ có ánh mắt lấp lánh như sao cùng vết bớt đỏ đặc biệt trên trán là không hề thay đổi.

- Mi Mi!

Long Trục Thiên gọi tên cô. Giọng anh có chút nghẹn ngào xen lẫn vui mừng. Âm thanh của anh như tiếng vọng ngàn năm khiến trái tim Dương Tử Mi cũng đập lên rộn rã.

Cô đã nhận ra anh!

Bình thường, người nhà gọi cô là bé con, người ngoài gọi cô là Tử Mi, Tiểu Mi hoặc gọi luôn cả họ lẫn tên cô là Dương Tử Mi.

Nhưng chỉ có một người gọi cô là Mi Mi một cách thân thiết, đặc biệt như vậy!

Dương Tử Mi nhìn kỹ người thanh niên nọ!

Quả nhiên, đúng là Long Trục Thiên, thiếu niên khôi ngô mà cô đã cứu mười năm trước. Hiện tại, người thanh niên trước mặt cô đây đã không còn giữ lại vẻ đẹp thiếu thời khi xưa nữa mà thay vào đó là một gương mặt anh tuấn, cá tính, chững chạc, từng nét trên mặt đẹp như tạc tượng vậy. Đôi mắt với hàng mi dài, cong kia càng trở nên có thần và sắc sảo hơn. Cả người anh ta như một thanh kiếm cổ chất chứa nhiều bí mật chưa được khám phá. Khí chất của anh có thể khiến người khác cảm thấy ngọt ngào và không dè.

Long Trục Thiên vội vàng bước đến phía sau xe, khẽ cúi người và giơ đôi tay rắn chắc của anh bế Dương Tử Mi xuống và ôm chặt vào lòng. Ánh mắt trước nay vẫn luôn lạnh lùng, lãnh đạm của anh cũng dần lóe lên những tình cảm ấm áp, ngọt ngào.

Mẫn Cương kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Anh cảm thấy cảnh người thanh niên cao to, lạnh lùng như đại bàng đêm kia vòng tay ôm chặt thân người nhỏ bé của Dương Tử Mi chẳng khác nào một bức tranh tình cảm sống động ngay trước mắt mình.

Bỗng nhiên bị ôm chặt như thế, lại nghe rõ từng nhịp tim đập của Long Trục Thiên, Dương Tử Mi cảm giác như sét đánh ngang tai, trái tim cô cũng đập rộn ràng, liên hồi.

Ký ức của cô quay trở về khoảnh khắc của mười năm trước, lúc cô cuộn người trong lòng anh ngủ ngon lành.

Long Trục Thiên ôm thân người bé nhỏ, mềm mại của cô trong lòng, anh cảm giác như đang có cả thế giới. Trái tim vốn lạnh lùng của anh bắt đầu đập lên rộn rã không thôi.

Sau một hồi kinh ngạc, Mẫn Cường cũng lấy lại bình tĩnh và bắt đầu chất vấn với ngữ khí khó chịu:

- Anh... là ai vậy?

Nhưng Long Trục Thiên không thèm quan tâm đến Mẫn Cường!

Sau đó, Long Trục Thiên bỏ Dương Tử Mi ra và đưa tay nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô rồi kéo cô đi.

Dương Tử Mi ngại ngần quay đầu lại nhìn Mẫn Cường và an ủi anh nói:

- Là người tớ quen!

Quen sao?

“

“

“

Mẫn Cường nhìn vào bàn tay đang nắm chặt tay Dương Tử Mi của Long Trục Thiên.

Tay của người thanh niên kia thì to, dài, rắn chắc, còn tay của Dương Tử Mi thì mềm mại, trắng muốt, thon dài nằm gọn trong tay của thanh niên kia.

Trái tim Mẫn Cường như có thứ gì đó cắn xé, một cảm giác vô cùng khó chịu dần lan tỏa khắp người anh.

- Đi đâu vậy?

Lần đầu tiên bị một người khác giới nắm tay như thế, Dương Tử Mi cảm thấy rất không quen. Cô muốn rút tay ra nhưng không cách nào rút ra được. Ngược lại còn bị Long Trục Thiên nắm chặt hơn nên cô mới khó chịu hỏi.

Long Trục Thiên quay sang nhìn cô, im lặng không nói lời nào.

Sự im lặng đó khiến Dương Tử Mi cảm thấy có chút lo lắng và ức chế.

Tuy cô là ân nhân cứu mạng của anh nhưng anh lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén như thế!

Nếu cô là một cô gái yếu đuối thì chắc chắn sẽ bị ánh mắt của anh dọa đến phát khóc.

- Sau này không được ngồi sau xe để nam sinh khác chở nữa!

Long Trục Thiên không mở miệng thì thôi, nhưng một khi đã lên tiếng thì lại nói như ra lệnh khiến Dương Tử Mi không hiểu gì cả.

“

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ly Biệt Lần Nữa

Dương Tử Mi khẽ ngược mặt lên nhìn, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao?

Long Trục Thiên không trả lời cô mà lại tiếp tục hỏi:

- Số điện thoại di động là số mấy?

- Không có điện thoại.

Dương Tử Mi bình thản trả lời.

Năm 2002, điện thoại di động vẫn chưa phổ biến lắm và được cho là một mặt hàng xa xỉ. Thời điểm này, một chiếc điện thoại Nokia màn hình trắng đen bình thường thôi cũng đã hơn hai ngàn. Nếu là màn hình màu thì có giá hơn ba ngàn, hơn nữa phí thuê bao hàng tháng, phí gọi cũng rất mắc. Với thu nhập bình quân đầu người một tháng một ngàn như ở thành phố A hiện tại thì số người có điện thoại di động rất ít nên học sinh trung học dùng điện thoại di động cũng rất rất hiếm.

- Vậy làm sao liên lạc?

Long Trục Thiên hỏi tiếp.

Dương Tử Mi liền nói số điện thoại nhà của cô cho anh!

- Đây là số điện thoại di động của anh.

Long Trục Thiên đọc một dãy số cho Dương Tử Mi rồi nói giọng như ra lệnh:

- Nhớ kỹ đấy!

Dương Tử Mi có trí nhớ siêu phàm nên anh vừa đọc số xong cô liền nhớ ngay.

- Nhớ gọi điện thoại cho anh đấy, anh đang bận, phải đi trước đây.

Nói xong, Long Trục Thiên lại vòng tay ôm cô vào lòng, sau đó vội vã chạy về chiếc Hummer màu đen đang đỗ bên lề đường kia.

Dương Tử Mi ngẩn người nhìn Long Trục Thiên lái xe đi mất. Cô cảm thấy mọi việc rất kỳ lạ!

Mỗi lần xuất hiện là Long Trục Thiên đều rất mờ ám. Muốn xuất hiện là xuất hiện, muốn biến mất là biến mất, cứ như có phép vậy. Hơn nữa anh lại có một khí chất đặc biệt mà người khác không có. Mỗi lần gặp cô là hành động và ngữ khí của anh cũng rất kỳ lạ, cứ như là anh rất thân với cô vậy.

Long Trục Thiên ngồi vào xe.

Gia Cát Lang hiếu kỳ nhìn anh. Phát hiện gương mặt lạnh lùng trước giờ của Long Trục Thiên đột nhiên phần khởi hơn, vẻ lãnh đạm trong đôi mắt cũng bớt đi mấy phần.

Đương nhiên, càng kỳ lạ hơn khi lúc này Gia Cát Lang nhìn thấy Long Trục Thiên ôm thiếu nữ áo trắng kia vào lòng, sau đó còn nắm chặt tay nhỏ to gì đó. Điều này đối với Gia Cát Lang mà nói không khác gì Colombo phát hiện ra châu lục mới.

Từ trước đến nay, Gia Cát Lang cứ tưởng người bạn này của anh hoàn toàn chẳng đoái hoài gì đến người khác giới và chẳng có chút hứng thú nào với các cô gái hay bất kỳ thứ gì khác. Trong mắt Gia Cát Lang, Long Trục Thiên cứ như người ngoài hành tinh vậy.

Nhưng không ngờ, lúc này người bạn ngoài hành tinh của anh lại đuổi theo một cô gái. Không những thế còn ôm, nắm tay cô gái nọ ngay giữa phố đông người, sau đó quay về xe với vẻ mặt vui mừng, hớn hở như bắt được vàng kia.

Tất cả những điều này khiến Gia Cát Lang cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về thiếu nữ áo trắng nọ!

Anh đang rất muốn biết thiếu nữ kia rốt cuộc là người thế nào mà có thể khiến bạn anh xao xuyến, bận lòng đến vậy!

Long Trục Thiên chẳng thèm để ý đến ánh mắt dò xét của Gia Cát Lang. Anh chỉ chăm chú nhìn vào kính chiếu hậu, nơi phản chiếu hình ảnh của thiếu nữ áo trắng. Trong kính, hình ảnh thiếu nữ càng ngày càng nhỏ dần, nhỏ dần và biến mất theo tốc độ của chiếc Hummer sang trọng.

Hình ảnh của cô biến mất khỏi tầm mắt của anh khiến tim anh trở nên trống rỗng, giằng xé cứ như bị ai đó đục khoét vậy.

- Rốt cuộc cô ấy là ai vậy?

Gia Cát Lang không nhịn được nữa bèn lên tiếng hỏi.

- Đừng nổi máu phong lưu nữa, tuyệt đối đừng bao giờ có ý đồ gì với cô ấy.

Long Trục Thiên lạnh lùng liếc Gia Cát Lang một cái.

Gia Cát Lang cảm thấy như bị dao cứa vào, cảm giác như Long Trục Thiên đang xem anh như là người đang giành vợ với hắn vậy.

“

“

“

“

- Trừ khi cậu nói rõ với tớ là cậu yêu cô ấy, nếu không, tớ không dám đảm bảo là sẽ không có ý đồ gì với cô ấy đâu.

Gia Cát Lang cố ý trêu đùa nói.

- Cậu dám?

Long Trục Thiên lại liếc anh một cái sắc lẹm. Lần này ánh mắt càng lạnh lùng hơn.

Gia Cát Lang lật đật rút cổ lại, vẻ sợ hãi.

Anh quả nhiên là không dám!

Nhưng càng như thế thì Gia Cát Lang lại càng cảm thấy hiếu kỳ với thiếu nữ áo trắng kia hơn!

“

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Gặp Đồng Nghiệp Cũ

Thấy Long Trục Thiên đã đi khỏi, Mẫn Cường buồn bã đạp xe đến bên cạnh Dương Tử Mi. Anh rất muốn hỏi cô người thanh niên lúc này là ai nhưng lại không tiện hỏi. Dù gì thì hai người vẫn chưa thân lắm nên Mẫn Cường cảm thấy anh không có tư cách hỏi.

- Lên xe đi!

Mẫn Cường chỉ biết bảo Dương Tử Mi lên xe để anh chở về.

Dương Tử Mi đang định leo lên ngồi sau xe nhưng chợt nhớ lại câu nói lúc này của Long Trục Thiên thì cô như bị bỏ bùa, không dám leo lên xe của Mẫn Cường nữa.

Dương Tử Mi áy náy nói với Mẫn Cường:

- Cám ơn cậu, tớ muốn đi bộ về, cũng sắp đến rồi.

- Vậy tớ đi với cậu!

- Không cần đâu, tớ muốn đi một mình.

Dương Tử Mi từ chối.

Sự thất vọng thoáng hiện trên gương mặt anh tuấn của Mẫn Cường. Mẫn Cường quay sang nhìn Dương Tử Mi một lát, sau đó nói giọng buồn bã:

- Vậy cũng được, cậu cẩn thận đấy, tớ về đây.

- Ừm, tạm biệt cậu.

- Hẹn gặp ở trường ngày mai!

Mẫn Cường cười miễn cưỡng, vẫy tay chào tạm biệt Dương Tử Mi xong anh liền đạp xe quay về.

Nhìn bóng dáng khuất dần của Mẫn Cường, Dương Tử Mi chỉ biết thờ dài, sau đó chậm chậm đi bộ về nhà.

- Cô ơi, ấn đường của cô tối lắm, sẽ có họa sát thân đấy.

Đột nhiên, có người kéo áo cô lại nói.

Dương Tử Mi quay sang nhìn, lúc này cô mới phát hiện là mình đã đi vào một con đường chuyên bói toán. Hai bên đường có rất nhiều gian hàng bói toán. Mỗi gian hàng đều treo cờ trắng, trên viết mấy câu quảng cáo như chuyên coi bói, xem tướng, xem chỉ tay, tử vi, nốt ruồi, hóa giải kiếp nạn... đủ cả.

Đây cũng chính là con đường mà kiếp trước cô từng vật vạ kiếm sống qua ngày một thời gian dài. Thế nên những thầy bói, bà đồng bày hàng ở đây hầu như cô đều quen cả. Và người đeo kính đen giả vờ làm thầy bói mù đang kéo áo cô kia có biệt danh là Biết Đông.

Biết Đông có một người vợ tàn tật và đã mất sớm, để lại cho ông hai đứa con trai. Hai đứa con trai của ông ta lại rất bất hiếu, suốt ngày chỉ biết bài bạc, rượu chè và thường xuyên đến vòi tiền ông để tiêu xài. Thậm chí, những lúc say rượu, chúng còn đánh đập, chửi bới ông thậm tệ, rất tội nghiệp.

Kiếp trước, Dương Tử Mi thường hay bày hàng kế bên hàng của ông. Tuy giành khách với ông nhưng ông lại thấy cô tội nghiệp vì tuổi còn nhỏ mà đã phải đi làm thầy bói bươn chải như thế, nên lúc đó ông đã chỉ cô rất nhiều bí quyết nói dối để cô trở thành thầy bói lè đường.

Do kiếp trước nợ ông một ân tình nên Dương Tử Mi cũng không lật mặt ông mà chỉ giả vờ im lặng lắng nghe và tin vào mấy lời ba hoa của ông. Sau đó cô đưa cho ông năm mươi đồng coi như trả chi phí xem bói và mỉm cười ra về.

Biết Đông cầm tờ năm mươi đồng trên tay, sờ sờ, nhìn nhìn, sau khi biết đó là tiền thật, ông rất vui mừng. Ông còn tưởng mình đã câu được một con cá lớn nữa.

Thấy Biết Đông kiếm được năm mươi đồng như thế nên A Cường, gã thầy bói bày hàng kế bên cũng sinh lòng ganh tỵ. Hắn cũng cố ý quơ quơ chiếc gậy trong tay mình chặn Dương Tử Mi lại nói:

- Cô à, má cô ửng đỏ, mắt lấp liếm đa tình, tròng đen to hơn tròng trắng, đuôi mắt hướng lên, cô đã phạm vào đào hoa sát rồi, phải phá sát mới được. Nếu không sẽ bị hủy hoại nhan sắc. Nếu cô muốn phá sát, hãy đến tìm tôi. Tôi là người được thần linh chỉ dẫn trong mơ, có thể trao đổi, trò chuyện với thần linh và có năng lực biết trước thiên cơ...

Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn hắn đang cố sức khoác lác các kiểu.

Kiếp trước, A Cường chính là một trong số những người mà cô ghét nhất.

Hắn là một người ích kỷ, tư lợi và tham vật hơn nữa còn rất không tôn trọng quy luật của những người cùng ngành. Vì muốn giành khách nên hắn nhiều lần vạch mặt những người khác, thậm chí có một lần hắn còn cố tình dẫm đạp vào lá cờ xem bói của Dương Tử Mi nữa.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn xem A Cường, sau đó giễu cợt nói:

- Anh nói tôi phạm vào đào hoa sát, không biết anh có thể biết được sắp tới anh sẽ gặp chuyện gì không?

- Tôi là thần tiên sống nên đương nhiên là biết cách hóa dữ thành lành và hoàn toàn có thể giúp người khác, nếu cô không tin thì...

Chưa nói xong thì gốc cây sau lưng hắn không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà rắc một tiếng, một cành cây to đổ ập lên vai hắn hiển hắn ngã lăn ra xỉu.

Dương Tử Mi mỉm cười bỏ đi.

Cô không phải là thần thánh nên thấy người mà cô ghét gặp nạn, cô rất hả dạ!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Mộ Dung Vân Thanh (1)

Tăng thượng, Minh Châu Lầu.

Một người đàn ông đeo kính trắng viền vàng, mặc một bộ vest xanh, ánh mắt sắc sảo như đang cười đang ngồi trên một chiếc ghế xoay to màu đen bằng da thật, tay cầm remote chăm chú nhìn vào màn hình trước mặt.

Trong màn hình nọ, một thiếu nữ áo trắng đáng vẻ yếu ớt, yếu điệu lần lượt đánh ngã từng tên giang hồ cao to hơn cô gấp mấy lần. Ánh mắt người đàn ông đó trở nên u ám, nghĩ thầm:

“

Tiếp đó, anh ta thấy Lâm Đông Nam rút súng ra nhưng không hiểu sao khẩu súng đó lại rơi xuống đất, tay của hắn như bị cái gì đó kéo lại.

Anh ta bấm dừng lại ở đoạn này, sau đó lùi lại vài phân đoạn trước đó để xem cho kỹ và phát hiện tay của Lâm Đông Nam hoàn toàn không có vật gì giữ chặt hay tấn công cả.

Anh lại quay sang xem từng động tác của thiếu nữ kia, tay của thiếu nữ vẫn không phát ra bất kỳ vật gì. Chỉ là động tác tay của cô rất kỳ lạ, giống như đang bắt ấn vậy.

“

Tìm anh đập mạnh một cái.

“

Nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nên anh tiếp tục xem đoạn băng ghi hình và phát hiện ánh mắt của thiếu nữ áo trắng đột nhiên trở nên lạnh lùng hằn và dường như chứa đựng một nỗi bi thương vô hạn. Ánh mắt đó nhìn Lâm Đông Nam như đang nhìn kẻ thù.

Ánh mắt đó khiến anh nhớ lại ánh mắt của một con đại bàng bị thương lúc trước anh gặp ở Tây Tạng.

Tiếp đến, chỉ thấy thiếu nữ áo trắng kia nhẹ nhàng nhảy lên và xông đến trước mặt Lâm Đông Nam. Tay cô nắm lấy vai Lâm Đông Nam, còn chân thì đặt lên đầu gối hằn với một tốc độ kinh người, sau đó rắc... Tay chân Lâm Đông Nam gãy vụn.

Động tác vừa nhanh vừa hiểm độc, càng xem anh càng cảm thấy lạnh sống lưng.

Anh tạm cho màn hình dừng lại và rút một điếu xì gà ra hút. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào thiếu nữ áo trắng trên màn hình.

Lúc này, có tiếng gõ cửa. Một người đàn ông cao to, lực lưỡng như Lâm Đông Nam trong bộ vest đen bước vào, cung kính cúi người với anh nói:

- Mộ Dung đại ca, xin hỏi phải giải quyết chuyện của Lâm Đông Nam thế nào ạ?

- Lương Sâm, anh đã đến thăm Lâm Đông Nam chưa?

Mộ Dung Vân Thanh vừa gạt tàn xì gà vừa hỏi.

- Dạ rồi, xương vai phải và chân trái của hắn đều bị gãy vụn, hoàn toàn tàn phế.

- Lâm Đông Nam và thiếu nữ kia có thù oán gì với nhau sao?

- Lâm Đông Nam nói trước giờ hắn không quen biết gì với thiếu nữ đó. Chỉ là mấy hôm trước đệ tử của hắn là Hoàng Côn có đến tìm hắn và muốn nhờ hắn báo thù dùm. Người mà Hoàng Côn muốn báo thù lại chính là thiếu nữ kia. Nhưng chuyện báo thù vẫn chưa xảy ra, chúng chỉ mới bàn tính vậy thôi.

Lương Sâm đưa mắt nhìn vào ánh mắt bi thương, lạnh lùng của thiếu nữ trên màn hình, sau đó nói tiếp:

- Thiếu nữ kia hình như là có thâm thù gì với Lâm Đông Nam. Em cũng đã điều tra thân phận của con bé rồi. Con bé xuất thân từ một gia đình bình thường, tháng trước vừa mới từ dưới quê lên đây. Cha là giáo viên tiểu học, mẹ là nội trợ. Nếu nói có gì đặc biệt thì chỉ đặc biệt ở chỗ là người cùng thôn với bí thư thành phố Dương Đức Kiệt mà thôi.

- Người thanh niên bị Lâm Đông Nam đè bị thương là con trai độc nhất của Lâm Đức Kiệt đúng không?

Mộ Dung Vân Thanh hỏi.

- Dạ, Dương Kiến Minh đó sức khỏe vốn yếu, giờ lại bị Lâm Đông Nam đè gãy cột sống. Dương Đức Kiệt hiện đang rất tức giận và đang đòi kiện Lâm Đông Nam!

- Ha ha!

Mộ Dung Vân Thanh bật cười

- E là ông ta chưa kịp kiện cáo gì thì đã bị người khác kiện trước rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Mộ Dung Vân Thanh (2)

- Vậy là ý gì ạ? Dương Đức Kiệt kia gốc gác rất lớn, ông ấy ở thành phố A bao nhiêu năm nay nhưng đó giờ không một ai dám đụng vào ông ấy.

Lương Sâm nghi hoặc hỏi.

Nhưng Mộ Dung Vân Thanh chỉ cười mà không trả lời.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh vừa nhận được một cuộc gọi. Người gọi cho anh bảo rằng phải nhanh chóng cắt đứt tất cả mọi quan hệ lợi ích với Dương Đức Kiệt ngay.

Cuộc gọi đó cũng đủ để thấy lần này Dương Đức Kiệt khó mà thoát.

- Đại ca, chuyện thiếu nữ kia làm huynh đệ trong hội của chúng ta bị thương, anh thấy nên giải quyết thế nào?

Lương Sâm biết có một số chuyện không nên hỏi nhiều nên cũng chuyển sang chủ đề khác.

- Tạm cứ để đó, đừng đụng gì đến cô ấy.

Đoạn, ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên, anh nói tiếp:

- Lương Sâm, tôi cảnh cáo anh. Nếu chưa có lệnh của tôi, anh tuyệt đối không được manh động chỉ vì Lâm Đông Nam là đàn em của huynh đệ anh. Nếu không, tôi sẽ xử theo quy định của hội.

- Đại ca!

Lương Sâm bị nói trúng tim đen nên có chút không cam tâm phản kháng nói:

- Dù thế nào thì Lâm Đông Nam cũng là huynh đệ của chúng ta. Hắn bị đánh trọng thương ở Minh Châu Lầu trước mặt bao nhiêu người như thế, nếu như không đòi lại công bằng cho hắn thì e là khó mà khiến mọi người nể phục!

- Lương Sâm.

Ngữ khí của Mộ Dung Vân Thanh đột nhiên trở nên chậm rãi, khoe miệng cũng thấp thoáng nét cười, nói:

- Anh nghĩ là tôi phải cần anh chỉ dạy mới biết cách xử lý vấn đề hay sao?

Nghe ngữ khí cùng sắc mặt hiện tại của Mộ Dung Vân Thanh, Lương Sâm bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng. Mặt Lương Sâm biến sắc và vội vã khom người, cúi đầu nói:

- Xin lỗi đại ca, là em quá hấp tấp và nóng vội, sau này em không dám nữa.

- Nếu đã biết lỗi rồi, vậy để ngón tay út của tay trái lại được không?

Mộ Dung Vân Thanh nhẹ nhàng nhả ra một làn khói thuốc, nói tiếp:

- Trừng phạt vậy là nhẹ lắm rồi.

Lương Sâm mồ hôi đầm đìa, sau đó rút trong áo ra một cây dao nhỏ, nhắm mắt và cắt đứt ngón tay út bên trái của mình. Cơn đau xuyên thấu tâm can.

Tuy rất đau nhưng Lương Sâm cũng ráng cắn răng chịu đựng và dùng tay bịt để không cho máu chảy ra nhiều. Lương Sâm mặt trắng bệch nhìn Mộ Dung Vân Thanh chờ đợi.

- Mang theo ngón tay của anh ra khỏi đây mau!

Mộ Dung Vân Thanh bình thản nói. Ánh mắt ẩn phía sau cặp kính kia lạnh đến nỗi khiến người đối diện cảm thấy khiếp sợ.

- Cảm ơn đại ca.

Nói xong, Lương Sâm vội khom người nhặt lấy ngón tay của mình và nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Sau khi đặt điều xì gà đang hút dở vào gạt tàn thuốc, Mộ Dung Vân Thanh bèn lấy điện thoại ra gọi cho Tống Huyền.

- Ha ha, anh Tống à, chào anh!

Ngữ khí của Mộ Dung Vân Thanh lúc này lại quay trở về với ngữ khí của một thương nhân bình thường, hoàn toàn không có chút tàn nhẫn và lạnh lùng như lúc nãy nữa.

- Ông chủ Mộ Dung, chào anh!

Giọng của Tống Huyền ấm áp, nhẹ nhàng, từ tốn, dễ nghe.

- Ha ha!

Mộ Dung Vân Thanh cười xởi lởi sau đó nói tiếp:

- Ngọc Thạch Hiên của tôi vừa mới nhập về một lô ngọc mới nên tôi định nhờ anh đến xem giúp. Không biết anh có thời gian không?

- Anh đã mở lời thì dù cho bận cấp mấy tôi cũng cố gắng thu xếp để đến.

Tống Huyền tuy đáng vẻ thư sinh nhưng dù gì cũng là người làm ăn nên làm chuyện gì anh cũng đều suy nghĩ rất thấu đáo và rất biết cách lấy lòng người khác.

- Ha ha, anh Tống thật nghĩa khí quá. Không biết anh có thể dẫn theo cô học trò đáng yêu, thông minh, lanh lợi của anh đến không? Nể tình bạn bè lâu năm giữa tôi và anh nên tôi cũng muốn giúp anh một chuyện. Tối nay người của tôi có chuyến máy xe hàng từ Myanmar về, tôi biết anh trước giờ đều rất hứng thú với các loại ngọc, đặc biệt là ngọc thô nên lần này tôi sẽ ưu tiên cho anh, thế nào?

Mộ Dung Vân Thanh cười nói.

- Cám ơn anh đã quan tâm. Tối nay Tống Huyền tôi sẽ đến đúng giờ. Còn Tử Mi có thời gian đi cùng không thì tôi phải hỏi lại mới biết được.

Tống Huyền đang muốn gặp Dương Tử Mi nhưng lại không biết lấy cớ gì để gặp cô. Giờ, Mộ Dung Vân Thanh đã tạo cơ hội như thế nên anh cũng có cớ để gọi điện thoại cho Dương Tử Mi và nói là dẫn cô theo để học cách nhận biết các loại ngọc.

Vừa nghĩ đến đôi mắt to tròn, lấp lánh như sao của Dương Tử Mi thôi, Tống Huyền cảm thấy tim mình nhẹ nhàng, bay bổng và ấm áp đến kỳ lạ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Con Gái Ngoan (1)

Vừa về đến nhà, nghe điện thoại reo nên Dương Tử Mi tiện tay bắt máy.

Nghe giọng cô, Tống Huyền bỗng nhiên cảm thấy hồi hộp. Sau khi trấn tĩnh lại, anh mới mở lời:

- Tiểu Mi, tối nay em có bận không?

- Dạ không ạ, có chuyện gì ạ?

- À, chuyện là vậy. Ngọc Thạch Hiên vừa nhập về lô ngọc mới nên muốn mời anh qua đó để xem qua. Anh định nhân dịp này dẫn em theo để học hỏi. Còn nữa, sẵn tiện cũng để chỉ cho em nhận biết một chút về ngọc thô.

- Dạ được ạ! Khi nào ạ?

Dương Tử Mi vui vẻ nhận lời.

- Giờ cũng bảy giờ rồi, khoảng tám giờ rưỡi anh đến đón em đi cùng.

Nghe Dương Tử Mi nhận lời, Tống Huyền rất vui. Tim anh như đang nở hoa vậy.

- Dạ!

Sau khi cúp máy, Dương Tử Mi ngồi xuống cạnh bà nội đang ngồi đan áo len. Cô vừa cầm cuộn len trên tay vừa trò chuyện với nội một hồi.

Một lúc sau, mẹ cô, Hoàng Tú Lệ cũng đẩy cửa bước vào. Sắc mặt bà buồn bã, không vui, hình như là gặp chuyện gì đó.

- Mẹ, mẹ đi đâu vậy ạ?

- Mẹ con hôm nay đi tìm việc làm. Nhà đông người nên cũng không thể chỉ dựa vào đồng lương giáo viên mỗi tháng hơn một ngàn của cha con hoài được.

Bà nội cô nói.

Hoàng Tú Lệ mệt mỏi ngồi xuống ghế. Dương Tử Mi vội đứng dậy rót cho mẹ cô một ly nước, sau đó chạy vòng ra sau lưng bóp vai cho bà.

Trong lúc xoa bóp, cô âm thầm vận khí, truyền một chút nội lực vào cơ thể mẹ cô để giúp bà lấy lại tinh thần.

- Mẹ à, các em đều còn nhỏ, nếu mẹ đi làm, một mình bà nội không trông nổi tụi nó đâu.

- Nếu có thể tìm được việc thì mẹ sẽ gửi hai em trai con vào nhà trẻ. Tử Hi cũng mười tuổi rồi, không cần phải theo sát nó từng li từng tí như trước nữa.

Dừng một chút, Hoàng Tú Lệ lại thở dài nói tiếp:

- Tiếc là mẹ học hành không đến nơi đến chốn, biết chữ không nhiều. Ngay cả nhân viên vệ sinh bình thường thôi mà người ta cũng đòi trình độ trung học cơ sở. Mẹ không hiểu, cũng chỉ là quét nhà, quét sân, dọn dẹp này nọ thôi, đòi trình độ, bằng cấp để làm gì? Không lẽ trình độ, bằng cấp có thể quét nhà sao?

Nói xong, bà ngược lên nhìn Dương Tử Mi, dùng tay mình vỗ nhẹ vào tay Dương Tử Mi đang đặt trên vai bà nói:

- Con gái à, con phải cố gắng học hành. Phải thi đậu trường điểm thì sau này mới mong tìm được việc làm tốt và gả cho một người chồng tốt.

Dương Tử Mi nghe xong, chỉ biết nhoén miệng cười thật tươi.

Kiếp trước, cô cũng rất khốn khổ vì bản thân không được học hành đàng hoàng. Lúc đó, cô muốn tìm một công việc ổn định để làm, nhưng khi biết ngay cả tấm bằng tốt nghiệp trung học cơ sở cô còn không có thì không ai chịu nhận cô vào làm chứ. Cô cũng từng nghĩ đến chuyện xin vào làm nhân viên vệ sinh nhưng vẫn bị từ chối. Những người tuyển dụng thường cho rằng, một người không có trình độ, bằng cấp gì thì tố chất nhất định rất thấp, dù có làm việc gì cũng sẽ hư bột hư đường.

Thế là, cô chỉ còn biết cách bày hàng bên lề đường làm thầy bói lừa gạt người khác mà thôi. Cũng chính vì vậy mà thăm sâu trong thâm tâm cô luôn mơ ước có ngày sẽ được vào trường để học như những người bình thường khác.

Bây giờ, ông trời cho cô sống lại. Tuy mười năm qua vì bị gãy xương nên cô không thể đến trường học như những bạn bè đồng trang lứa khác cho nên cô đang rất trân trọng khoảng thời gian mình được đến lớp như bây giờ. Cô quyết tâm thi đậu vào trường điểm để bù đắp lại sự hối tiếc của kiếp trước.

- Mẹ, nếu đã vậy thì mẹ hãy yên tâm ở nhà chăm sóc tụi con đi.

Dương Tử Mi cúi người ôm cổ mẹ nói.

- Tiền con kiếm được lúc trước xài gần hết rồi. Giờ chỉ có cha con đi làm thôi. Ở thành phố không như ở quê, cái gì cũng cần đến tiền. Con thì

sắp lên trung học, tiền học phí cũng sẽ rất cao. Nếu chỉ dựa vào một mình cha con thì sẽ không đủ chi tiêu đâu.

Hoàng Tú Lệ rầu rĩ nói tiếp:

- Đều tại mẹ vô dụng, chút bản lĩnh cũng không có.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Con Gái Ngoan (2)

- Mẹ à, nếu như trước đây con có thể kiếm tiền thì bây giờ con cũng có thể kiếm được tiền.

Nói xong, Dương Tử Mi liền lấy ra thẻ ngân hàng bên trong có tám trăm năm mươi ngàn có được trong lần bán đấu giá chiếc đĩa song ngư cách đó vài ngày đưa cho mẹ cô, nói:

- Trong đây có tám trăm năm mươi ngàn, đủ để cả nhà ta chi tiêu trong một thời gian. Với số tiền này, có thể gửi các em con vào trường mẫu giáo đắt tiền, như vậy mẹ cũng không cần phải lo lắng gì nữa hết.

Hoàng Tú Lệ kinh ngạc nhìn chiếc thẻ ngân hàng do Dương Tử Mi đưa cho. Bà nghi ngờ hỏi:

- Con à, con kiếm ở đâu ra nhiều tiền như vậy?

- À, mấy hôm trước con có mua được một món đồ cổ ở phố Văn Lai. Đây là tiền mà thầy Tống bán đấu giá món đồ cổ đó giúp con đấy. Là tiền chính đáng, mẹ cứ yên tâm mà dùng.

- Con gái của mẹ.

Hoàng Tú Lệ nhìn gương mặt xinh xắn của Dương Tử Mi, trong lòng bà cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bà không biết mình đã tích phước bao nhiêu kiếp nên mới sinh được một cô con gái xinh đẹp, thông minh và nghe lời như thế. Thậm chí còn được Ngọc Thanh đạo trưởng gọi là cô bé thiên tài nữa.

Nếu như không nhờ đứa con gái này thì không chừng cả nhà họ hiện vẫn đang còn ở dưới quê sống cuộc sống nghèo túng, bần hàn và bị người khác bắt nạt.

Bây giờ, cô con gái kia lại kiếm được một số tiền lớn. Số tiền này không những có thể giải quyết những khó khăn trước mắt trong nhà mà còn có thể giúp cả gia đình trở nên giàu có lên.

Nhưng, càng như thế, bà càng cảm thấy lo lắng không yên.

Trong suy nghĩ của Hoàng Tú Lệ, tiền thường đi kèm với họa. Bà rất lo là Dương Tử Mi sẽ mang họa đến cho gia đình.

- Con gái à.

Hoàng Tú Lệ kéo tay Dương Tử Mi, lo lắng nói:

- Sau này, con phải chuyên tâm, cố gắng học hành, theo thầy Tống học các kiến thức về đồ cổ, sau đó tìm một công việc gì đó ổn định một chút để làm. Đừng cứ suốt ngày đi tìm mua đồ cổ giá rẻ gì nữa. Con còn nhỏ mà cứ như thế thì người khác sẽ ganh tỵ đấy, rồi sẽ...

- Mẹ...

Thấy ánh mắt đầy vẻ quan tâm, lo lắng của Hoàng Tú Lệ nên Dương Tử Mi cũng không đành lòng làm bà buồn thêm, thế nên cô chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu nói:

- Dạ, con sẽ nghe lời mẹ.

- Vậy mới ngoan chứ. Cha con thường nói, cây to hay gặp gió lớn. Tuy con từ nhỏ đã thông minh, khác người, nhưng con phải biết khiêm tốn. Bình thường dù là ở trường hay đi đến những nơi khác, con cũng không nên ra vẻ ta đây, hống hách. Có vậy mới không bị người khác ghét. Hôm nay, lúc mẹ đi tìm việc làm, mẹ nghe thím kia nói là con trai của tài xế công ty thím ấy không biết tại sao mà bị người khác đánh cho một trận ngay trên phố. Sau mới biết nguyên nhân là do cậu thanh niên đó cứ thích khoe khoang, ra vẻ ta đây có tiền nên mới đắc tội với người khác.

- Dạ, con sẽ khiêm tốn ạ.

Dương Tử Mi gật đầu về nghe lời.

- Vậy thì tốt. Mẹ biết con là một đứa bé ngoan ngoãn, nghe lời, làm chuyện gì cũng biết chừng mực.

Hoàng Tú Lệ hài lòng gật đầu nói.

Lúc này, Dương Thanh cũng về tới nhà. Còn chưa kịp tháo giày, ông đã lên tiếng, nói:

- Hôm nay có một vụ tai nạn giao thông xảy ra trên đường nhà chúng ta. Còn tưởng là ai, hóa ra là Dương Nhất Quốc.

- Là Dương Nhất Quốc sao? Bị thương thế nào?

Hoàng Tú lệ hỏi.

- Nghe nói là tàn phế suốt đời.

- Giúp Dương Đức Kiệt làm nhiều chuyện xấu xa như thế, nhất định là bị báo ứng.

Bà nội cô ở bên cạnh đột nhiên nói xen vào.

Dương Thanh nhìn sang Dương Tử Mi, sau đó dùng ngữ khí nghiêm khắc nói:

- Con à, lúc trước con nói là hẳn sẽ bị tai nạn giao thông, chuyện lần này không liên quan gì đến con chứ? Dương Nhất Quốc tuy là kẻ xấu xa nhưng...

Dương Thanh chưa nói hết đã bị Dương Tử Mi ngắt lời:

- Cha, con là người tu đạo nên cũng sẽ không vì một số người nào đó mà tự tạo nghiệp cho mình đâu. Dương Nhất Quốc kia lại càng không đáng để con phải làm vậy. Tai nạn giao thông kia vốn là kiếp nạn trong số mạng của ông ấy, huống hồ con còn tốt bụng nhắc nhở ông ta nữa.

- Không phải con thì tốt! Tuyệt đối đừng bao giờ dùng những bí thuật mà đạo trưởng dạy con để đi hại người khác. Con gái của cha phải sống một cách đường đường chính chính mới phải.

Dương Thanh lại bắt đầu dùng giọng điệu của một giáo viên để dạy bảo Dương Tử Mi.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu.

Tuy nhiên, cô cũng không phải là người tốt một cách mù quáng. Cô có nguyên tắc của riêng mình. Người khác không đụng đến cô thì cô cũng không đụng đến họ. Một khi ai đó kiếm chuyện với cô thì cô nhất định sẽ trả lại họ gấp mấy lần những gì mà họ gây ra cho cô, chẳng hạn như nhà Dương Đức Kiệt hoặc kẻ côn đồ Lâm Đông Nam kia.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Sự Thăm Dò

Sau khi tắm xong, Dương Tử Mi thay một bộ đồ thể thao màu trắng và đi xuống nhà.

Chiếc xe hiệu Lincoln của Tống Huyền đã chờ sẵn trước nhà. Tống Huyền đang đứng tựa vào cửa xe, mặt hướng về bờ sông hóng gió, vẻ thư thả, thoải mái.

Trùng hợp, Tống Huyền cũng mặc một bộ đồ thể thao màu trắng. Hơn nữa kiểu dáng cũng khá giống với kiểu dáng của bộ đồ thể thao Dương Tử Mi đang mặc.

“

Dương Tử Mi cười thầm trong bụng. Cô chăm chú nhìn Tống Huyền một lát sau đó tung tăng chạy ra khỏi cửa gọi:

- Thầy Tống, em đến rồi đây.

Tống Huyền giật mình quay sang nhìn cô. Phát hiện cô cũng mặc một bộ đồ thể thao màu trắng giống mình, anh bèn nở một nụ cười ấm áp. Trong lòng anh bỗng nhiên cũng gợn sóng lăn tăn. Cơn sóng lòng còn dào dạt hơn sóng trên sông nữa.

- Tiểu Mi, lên xe thôi.

Tống Huyền mở cửa xe mời Dương Tử Mi vào.

Dương Tử Mi vui vẻ ngồi vào xe.

Sau khi lên xe, Tống Huyền quay sang giúp cô cài dây an toàn, sau đó lái xe chở cô đến Ngọc Thạch Hiên.

Mộ Dung Vân Thanh mặc một bộ trang phục màu xanh kiểu dáng thời nhà Đường. Cặp kính trắng viền vàng không rời mắt, dáng vẻ rất nho nhã, phong độ. Không ai ngờ rằng, một người có dáng vẻ nho nhã như vậy lại là một ông chủ đối xử lạnh lùng, tàn nhẫn với đàn em của mình ở Minh Châu Lầu kia.

- Anh Tống, cô Dương, hoan nghênh hai người đến Ngọc Thạch Hiên!

Mộ Dung Vân Thanh niềm nở ra tận cửa xe để đón Tống Huyền và Dương Tử Mi. Sau đó đích thân anh dẫn hai người vào phòng khách và tận tay pha trà mời mọc.

Sau một hồi hàn huyên, Mộ Dung Vân Thanh quay sang Dương Tử Mi nói:

- Cô Dương, tới giờ tôi vẫn không hiểu tại sao hôm đó cô lại muốn tôi từ bỏ quyền đấu giá chiếc lư đầu phượng hoàng kia?

- Bởi vì chiếc lư bằng ngọc đó khai quật từ dưới đất lên.

Dương Tử Mi trả lời.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói:

- Đa số các cổ vật đều được khai quật từ dưới đất lên, khai quật xong, chỉ cần có người lau chùi, tẩy rửa chúng sạch sẽ là được, không nguy hiểm gì cả đâu.

- À, thế gian này có nhiều thứ nguy hiểm mà đôi khi anh không nhận ra thôi. Đương nhiên là tôi biết có rất nhiều cổ vật được khai quật từ dưới

đất lên. Nhưng, đất cũng có đất tốt và đất xấu. Nếu có thể sưu tập và lưu giữ những cổ vật được khai quật từ đất tốt thì nó có thể mang đến sự may mắn và tốt lành. Ngược lại, nếu là cổ vật được khai quật từ đất xấu, huyết mộ thì thời gian nó ở trong đất càng lâu, sát khí của nó sẽ càng mạnh. Nếu như anh giữ những cổ vật đó trong nhà thì lâu ngày nhất định sẽ gặp họa. Nhẹ thì làm ăn không thuận lợi dẫn đến phá sản hoặc sức khỏe giảm sút. Nặng thì cửa nát nhà tan. Chiếc lư ngọc đầu phượng hoàng kia chính là vật được khai quật từ huyết mộ lên.

Dương Tử Mi giải thích.

Nghe cô nói xong, Mộ Dung Vân Thanh lại nhớ đến động tác bắt ấn kỳ lạ mà cô dùng khi tấn công Lâm Đông Nam hôm đó. Anh tiếp tục hỏi:

- Cô Dương nói vậy, không lẽ cô am hiểu về phong thủy sao?

- Một chút thôi ạ.

Dương Tử Mi đáp.

- Vậy sao cô biết chiếc lư ngọc kia được khai quật từ huyết mộ?

- Có một số người vốn rất nhạy cảm với từ trường âm, dương. Tôi cũng là người như thế.

Dương Tử Mi cười nói.

- Cô Dương quả nhiên là kỳ tài. Không biết cô có biết các phép thuật thần bí thời cổ nào không?

Mộ Dung Vân Thanh hỏi một cách thăm dò.

- Tôi chỉ biết một chút về phong thủy, tướng thuật, bói toán thôi.

Dương Tử Mi khẽ cười nói tiếp:

- Nếu anh cần tìm hiểu thêm về vấn đề này thì tôi có thể giảm giá hai mươi phần trăm phí tư vấn cho anh.

Sư phụ cô nhiều lần dặn cô rằng tuyệt đối không được cho người khác biết là mình biết phép thuật. Nếu không bản thân cô sẽ gặp họa.

- Ha ha, anh Tống à, cô học trò này của anh không hiểu về giám định đồ cổ nhưng lại biết phong thủy và tướng số, thật là thú vị quá.

Thấy Dương Tử Mi tránh né câu hỏi của mình, Mộ Dung Vân Thanh cũng không truy hỏi nữa mà quay sang cười nói với Tống Huyền.

Tống Huyền cũng cười đáp lại.

Lúc này, Tống Huyền im lặng quan sát cuộc đối thoại giữa Mộ Dung Vân Thanh và Dương Tử Mi.

Anh phát hiện, từ đầu đến cuối, Dương Tử Mi luôn giữ thái độ bình thản để đối đáp. Gương mặt thoải mái, khóe miệng khẽ cười, cách nói chuyện từ tốn, tốc độ vừa phải và không hề tỏ ra e dè hay mất tự nhiên dưới ánh mắt sắc sảo của Mộ Dung Vân Thanh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Âm Sát Khí Trên Ngọc

Mộ Dung Vân Thanh tuy bề ngoài nho nhã, dễ gần nhưng trên thực tế lại không khác gì một thanh kiếm sắc bén. Khi anh ta nhìn vào người khác, người khác nhất định sẽ có cảm giác như bị chèn ép, đè nén vậy.

Lúc này, anh ta cũng nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt như thế.

Nhưng Dương Tử Mi không chút sợ hãi mà ngược lại còn rất bình thản, ngay cả ánh mắt cũng không hề lộ chút vẻ sợ hãi nào.

Tống Huyền thật sự không biết cô học trò nhỏ này của mình đã trải qua những gì và những điều cô trải qua đó kinh khủng đến mức nào mới có thể khiến cho cô có được thần thái như vậy?

Thật ra, ngoài chuyện được sống lại ra, Dương Tử Mi chưa từng trải qua phong ba, bão táp gì. Kiếp trước, ngoài chuyện mỗi ngày phải vật vạ ngoài đường làm thầy bói lừa lọc người khác để kiếm ăn ra, mười năm của kiếp này cô đều ở trên núi theo sư phụ học đạo.

Sở dĩ có được thần thái như ngày hôm nay là nhờ vào thời gian mười năm luyện đạo khí thuật của cô. Đương nhiên, điều quan trọng hơn hết chính là cô có sự tự tin hơn người. Sự tự tin của cô khiến cô cảm thấy mọi người đều như nhau. Cô không xem thường bản thân mình đồng thời cũng không đánh giá người khác quá cao. Thế nên cô luôn có cách đối nhân xử thế rất đúng mực.

- Anh Mộ Dung này, thời gian Tiểu Mi theo tôi học cũng không bao lâu, hơn nữa tôi cũng không chỉ dạy hết những kiến thức về cổ vật cho cô bé. Thế nên cô bé mới vui vẻ cùng tôi đến đây để quan sát lô ngọc mà Ngọc Thạch Hiên của anh mới nhập về. Không biết bây giờ lô ngọc đó ở đâu? Tôi đang rất muốn xem đây.

Tống Huyền tìm cách chuyển sang chủ đề khác.

- Ha ha, anh Tống, anh đấy, tính mê ngọc vẫn không đổi chút nào. Được thôi, để tôi dẫn hai người đi xem.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói, sau đó ra vẻ thần bí quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Tiện thể nhờ cô Dương giúp tôi xem thử lô ngọc này có phải khai quật từ huyết mộ không để tôi còn kịp thời xử lý chúng.

- Nếu muốn xử lý, anh có thể mời tôi, tôi cũng sẽ giảm giá hai mươi phần trăm cho anh.

- Ha ha, thú vị thật!

Mộ Dung Vân Thanh cười lớn. Sau đó anh ta dẫn Tống Huyền và Dương Tử Mi vào một căn phòng bí mật được bày trí theo phong cách cổ điển vô cùng tao nhã.

Vừa bước vào phòng, Dương Tử Mi đã cảm thấy sống lưng lạnh lạnh. Cô đưa mắt nhìn căn phòng một lượt và phát hiện trường khí trong phòng rất hỗn loạn, luồng âm sát khí lúc ít lúc nhiều cứ lờn vờn khắp phòng.

Luồng âm sát khí này lại phát ra từ mấy miếng ngọc đang được trưng bày trong tủ kính kia.

Vừa nhìn thấy mấy miếng ngọc tinh xảo, đẹp mắt kia, Tống Huyền dường như trở thành một người si tình. Anh rất muốn được tận tay sờ vào chúng.

- Thầy à, khoan đã.

Dương Tử Mi ngăn Tống Huyền lại nói:

- Mấy miếng ngọc này đừng nên đụng vào chúng.

- Ồ, vậy là sao? Không lẽ chúng được khai quật từ huyết mộ mà lúc này cô Dương đã nói sao?

Mộ Dung Vân Thanh khẽ chau mày hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu. Bỗng nhiên, cô nhớ lại cảnh mẹ của Mẫn Cương phát điên vì đeo chiếc vòng huyết ngọc mà cô chứng kiến lúc cô năm tuổi.

Những miếng ngọc trước mặt cô hiện tại, có cái được làm thành trâm cài tóc, vòng đeo tay, hoa tai, mặt dây chuyền... hơn nữa còn là chung một bộ. Xem ra chúng được khai quật từ cùng một huyết mộ lên. Ngoài âm sát khí của huyết mộ ra, chúng còn tích tụ cả oán khí của cái xác đã từng đeo chúng nữa.

- Cô Dương, rốt cuộc là cô dựa vào đâu để nói chúng được khai quật từ huyết mộ và tích tụ khí xấu chứ?

Lai lịch của mấy miếng ngọc này, Mộ Dung Vân Thanh là người biết rõ nhất. Anh đã mua chúng từ mấy kẻ chuyên đạo mộ lén lút bán ra ngoài.

- Chỉ là cảm giác thôi!

Dương Tử Mi cười nói tiếp:

- Không biết anh có nghe qua chuyện mười năm trước, trong bệnh viện có một người phụ nữ đã phát điên vì đeo một chiếc vòng bằng huyết ngọc không?

- Người mà cô nói là Mẫn phu nhân đúng không?

Mộ Dung Vân Thanh nghi hoặc nhìn Dương Tử Mi, sau đó nói tiếp:

- Mười năm trước, lúc đó cô chắc chỉ mới năm tuổi thôi?

- Đúng vậy. Lúc đó, tôi cũng có mặt trong bệnh viện. Phát hiện Mẫn phu nhân phát điên là vì trên tay bà ấy đeo chiếc vòng huyết ngọc kia. Chiếc vòng đó sau đó bị bể nên bà ấy mới dần dần trở lại bình thường.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Điềm Báo

Nghe cô nhắc đến năm cô năm tuổi, Tống Huyền bỗng nhiên nhớ lại đôi tay bé xíu, trắng trắng tròn tròn cùng dáng vẻ nhỏ nhắn dễ thương của cô cầm một chiếc vòng hoa thời nhà Thương đến nhờ anh giám định. Nghĩ đến đó, anh bất giác nở nụ cười dịu dàng.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn Dương Tử Mi chăm chăm như đang cố gắng tìm kiếm dấu hiệu chứng tỏ cô đang nói dối.

Anh nghi ngờ là cô chỉ biết chuyện của Mẫn phu nhân qua những lời bàn tán của người khác mà thôi. Hơn nữa, anh không tin là trên đời này lại có vật mang âm sát khí như lời cô nói.

Đang định tiếp tục chất vấn thì đột nhiên một tiếng rắc vang lên. Miếng ngọc Quan Âm tổ truyền anh đang đeo trên cổ đột nhiên đứt dây và rơi xuống đất, vỡ ra thành mấy mảnh nhỏ.

Mộ Dung Vân Thanh ngẩn người không biết chuyện gì đã xảy ra.

Dương Tử Mi cũng ngẩn người, sau đó phát hiện một luồng âm sát khí thoát ra từ miếng ngọc Quan Âm bị vỡ kia.

Thì ra, miếng ngọc Quan Âm này đã giúp Mộ Dung Vân Thanh tránh được một luồng âm sát khí tấn công.

Ngọc là một vật có linh tính. Nếu đeo lâu thì nó sẽ cùng thở, cùng sống với người đeo. Nếu một ngày nào đó nó bỗng nhiên vỡ vụn thì điều đó có nghĩa là nó đã giúp cho người đeo tránh được kiếp nạn gì đó. Đây cũng chính là lý do tại sao từ xưa đến nay rất nhiều người thích đeo ngọc.

Nếu nhìn từ góc độ khoa học thì nhiều loại đá quý thường có chứa những nguyên tố vi lượng có lợi cho sức khỏe con người, ví dụ như crom, sắt... Vì ngọc là vật có lượng khí tích tụ dồi dào nhất, thường xuyên đeo ngọc sẽ giúp cho các nguyên tố có lợi thuận lợi thâm thấu vào cơ thể người thông qua các huyết vị trên da để từ đó giúp điều hòa âm dương, khí huyết, trừ bệnh và kéo dài tuổi thọ.

Có một số loại ngọc còn có những đặc trưng vật lý đặc biệt. Chẳng hạn như kim cương có thể hấp thu các bức sóng ngắn của mặt trời và khiến nó trở thành vật tích trữ tia tử ngoại lý tưởng giúp diệt vi khuẩn, virus cho người đeo. Hay như hoàng ngọc, thủy tinh cũng có hiệu ứng quang điện đặc biệt. Trong quá trình cắt hoặc gia công tinh khắc, hiệu ứng quang điện của các loại ngọc này sẽ tích tụ năng lượng từ đó hình thành một nguồn từ trường. Nguồn từ trường này tương đương với nguồn từ trường chính sóng của máy tính và có thể ảnh hưởng đến cơ thể người. Từ đó khiến các bộ phận trong cơ thể người trở nên điều hòa và hoạt động một cách chính xác hơn.

Theo ghi chép trong cuốn Thần Nông Bản Thảo Kinh, ngọc có tác dụng giảm căng thẳng, bức tức, nhuận phổi, nhuận giọng, giúp tóc mượt mà, ngũ tạng điều hòa, an thần, khí huyết lưu thông, thính tai... Hiện trên thị trường, đơn thuốc có chứa các nguyên tố vi lượng có trong ngọc hoặc dùng các nguyên tố đó để làm chất dẫn cũng rất nhiều.

Dân gian thường có thói quen đeo ngọc. Đeo ngọc vừa để tu tâm dưỡng tính vừa có thể tránh gió.

Nhưng đeo ngọc cũng phải có điều kiện nhất định. Có thể chọn các viên ngọc Lam Điền và ngọc Điền nhỏ để đeo. Hai loại ngọc này đều là những loại ngọc trong suốt nên sẽ có cảm ứng với hơi thở, nhiệt độ của con người. Đeo càng lâu càng có linh khí, giá trị cũng ngày càng cao hơn.

Mộ Dung Vân Thanh cúi người nhặt miếng ngọc Quan Âm đã bị vỡ kia với vẻ đau xót.

Đây là miếng ngọc gia truyền của nhà anh nên anh cũng đang định tìm người để phục hồi miếng ngọc đó lại.

- Anh Mộ Dung này, nghĩ tình chúng ta quen biết nhau, tôi thấy anh nên nhanh chóng xử lý mấy miếng ngọc này đi. Nếu không chúng sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với anh, với tất cả nhân viên trong tiệm của anh, thậm chí ảnh hưởng đến phong thủy của cả tiệm nữa. Hôm nay ngọc Quan Âm có thể đỡ dùm anh một kiếp nạn thì ngày nào đó âm sát khí kia cũng sẽ xâm nhập vào cơ thể anh. Lúc đó anh cũng không may mắn như bây giờ đâu.

Nói đoạn, Dương Tử Mi nhìn Mộ Dung Vân Thanh và phát hiện sơn căn của anh khá tối, trên người anh cũng phát ra một luồng âm sát khí. Hơn nữa, luồng âm sát khí kia hình thành từ rất nhiều linh hồn mà anh đã tàn nhẫn ra tay sát hại.

Luồng âm sát khí này vốn bị ngọc Quan Âm mà anh đeo che phủ mất nên trước đó cô không thể phát hiện ra chúng.

Nhưng giờ, ngọc Quan Âm đã vỡ, luồng âm sát khí kia cũng được dịp phóng thích ra ngoài và ẩn hiện trên mặt của Mộ Dung Vân Thanh.

Trước đây, Dương Tử Mi cứ nghĩ Mộ Dung Vân Thanh cũng giống như Tống Huyền, là một người nho nhã, tốt bụng. Nào ngờ, giờ cô mới biết anh ta là một người đã lấy đi rất nhiều mạng sống của những người khác.

Nghĩ đến đây, Dương Tử Mi bất giác lùi lại và tránh xa Mộ Dung Vân Thanh hơn một chút.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Phân Biệt Tốt Xấu

Mộ Dung Vân Thanh là một người khá nhạy cảm. Thấy Dương Tử Mi bỗng nhiên lùi lại, tránh xa mình hơn thì ánh mắt ẩn giấu đằng sau cặp kính trắng kia càng trở nên lạnh lùng hơn, anh nói:

- Miếng ngọc Quan Âm này là do cô làm vỡ đúng không?

Nghe Mộ Dung Vân Thanh chất vấn mình như thế, Dương Tử Mi khẽ chau mày lại, cảm giác muốn tránh xa Mộ Dung Vân Thanh cũng ngày càng mãnh liệt hơn. Cô cũng lạnh lùng đáp:

- Anh nghĩ tôi là người như vậy sao?

Mộ Dung Vân Thanh nhìn chăm chăm vào đôi mắt to đen láy và vốn lấp lánh như sao của Dương Tử Mi, nhưng vẻ như đang vô cùng phẫn nộ và lạnh lùng vì sự nghi hoặc của mình nên anh cũng nhận ra rằng sự suy đoán của mình đã sai.

Lúc này, anh không rời mắt khỏi Dương Tử Mi và phát hiện cô không hề làm động tác nào kỳ lạ cả. Các ngón tay cũng rất đỗi bình thường, không bắt ấn. Chẳng lẽ, miếng ngọc Quan Âm của anh bị vỡ là vì đã đỡ giúp anh một kiếp nạn như lời cô nói hay sao?

Không hiểu sao, sau khi miếng ngọc Quan Âm bị vỡ, anh luôn cảm thấy trong lòng bất an, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của những

người mà anh đã sát hại năm xưa. Đặc biệt là những đồng đội đã bị anh ra tay sát hại trong thời gian huấn luyện đặc biệt.

Mộ Dung Vân Thanh đưa tay xoa xoa ấn đường của mình nhằm trấn an tinh thần.

Lúc này, Dương Tử Mi cũng bắt đầu dùng thiên nhãn để nhìn Mộ Dung Vân Thanh và phát hiện có vài âm linh khí đang lờn vờn quanh người anh ta. Còn sắc mặt của anh ta cũng bắt đầu trở nên lo lắng, bất an.

“

Nghĩ vậy, nên Dương Tử Mi lấy một miếng ngọc hồ lô nhỏ trên người ra.

Miếng ngọc hồ lô này là do chính tay cô chạm khắc. Tuy không tinh xảo nhưng nó lại là pháp khí mà cô đã nuôi dưỡng trong đất lành năm năm nay nên có tác dụng trừ tà, hóa sát.

- Anh hãy đeo cái này vào đi.

Dương Tử Mi đưa miếng ngọc hồ lô đó cho Mộ Dung Vân Thanh nói.

Đối với người chuyên kinh doanh về ngọc như Mộ Dung Vân Thanh thì khi thấy miếng ngọc hồ lô màu xanh nhạt với chất ngọc bình thường, đường nét chạm khắc lại thô sơ, không tinh tế gì đang nằm trong lòng bàn tay trắng muốt, xinh đẹp của Dương Tử Mi kia mà nói thì anh thấy nó chẳng khác gì món đồ chơi của trẻ con.

Năm năm trước, khi chạm khắc miếng ngọc này, Dương Tử Mi chỉ mới mười tuổi. Thế nên, miếng ngọc hồ lô đó quả nhiên là đồ chơi của trẻ con.

Còn Mộ Dung Vân Thanh thì trước nay đều rất chú trọng ăn mặc và dáng vẻ bề ngoài. Anh lúc nào cũng có phong thái của một người thuộc giới quý tộc quyền quý, cao sang.

Giờ, muốn anh đeo một miếng ngọc hồ lô bình thường, thô ráp kia thì chẳng khác nào bắt anh chết vậy.

- Cám ơn, nếu như ngọc hồ lô có thể trừ tà, hóa sát thì trong tiệm thì tôi cũng không tiện nhận miếng ngọc này của cô Dương.

Mộ Dung Vân Thanh khéo léo từ chối.

Dương Tử Mi cũng biết là anh ta đang chê miếng ngọc hồ lô của mình xấu xí và thô ráp.

Nếu như anh ta không cần thì cô cũng chẳng việc gì phải tặng cho anh ta nữa.

Phải biết là, để nuôi dưỡng được một pháp khí không phải là chuyện dễ dàng gì. Và cũng nên biết rằng những pháp khí đó không thể đong đếm bằng tiền được.

Đang lúc Dương Tử Mi định cất miếng ngọc hồ lô của mình lại thì Tống Huyền liền hỏi:

- Tiểu Mi, đây là miếng ngọc hồ lô do tự tay em chạm khắc sao?

- Dạ, em làm nó mấy năm trước rồi ạ.

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

Mắt Tống Huyền đột nhiên sáng lên, gấp gáp nói:

- Tiểu Mi, em có thể tặng nó cho anh không?

Dương Tử Mi nhìn Tống Huyền và nghĩ đến chuyện anh thường xuyên tiếp xúc với cổ vật nên chuyện gặp phải cổ vật bị nhiễm âm sát khí cũng không phải là hiếm. Nghĩ thế nên cô tiện tay lấy sợi dây đỏ trên bàn bên cạnh và xỏ miếng ngọc hồ lô đó vào. Tiếp đến cô lại thắt một nút thắt chuyên dùng để trừ tà hóa sát, âm thầm niệm chú để dẫn khí tốt vào miếng ngọc. Xong xuôi mới tặng miếng ngọc đó cho Tống Huyền.

Tống Huyền nhận được miếng ngọc cô tặng thì vui mừng khôn xiết và nhanh chóng đeo miếng ngọc đó lên cổ.

Nếu chỉ nhìn sơ qua thì miếng ngọc hồ lô kia ít nhiều cũng làm giảm đi khí chất và khiêu thẩm mỹ của Tống Huyền.

Tuy nhiên, Tống Huyền lại không quan tâm đến chuyện đó. Anh rất vui. Anh vui vì miếng ngọc hồ lô đó là do chính tay Dương Tử Mi làm, nút thắt màu đỏ kia cũng do chính tay cô thắt.

Mộ Dung Vân Thanh ngẩn người nhìn Tống Huyền hờ hờ đeo miếng ngọc hồ lô xấu xí, quê mùa lên cổ. Trong lòng anh ta bỗng nhiên có cảm giác thất vọng, thậm chí có chút hối hận vì đã không nhận miếng ngọc đó.

Tống Huyền vốn cảm thấy nhiệt độ trong phòng khá lạnh, nhưng sau khi đeo miếng ngọc hồ lô do Dương Tử Mi tặng cho thì anh không cảm thấy lạnh nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Ngọc Thô (1)

- Thầy à, giờ thầy có thể giám định lô ngọc đó rồi.

Thấy sau khi đeo miếng ngọc hồ lô kia vào, quanh người Tống Huyền được bao bọc bởi một luồng khí may mắn màu trắng, các luồng âm sát khí màu đen kia cũng sợ hãi tránh xa anh nên Dương Tử Mi cũng yên tâm bảo Tống Huyền tiến hành giám định.

Tống Huyền bắt đầu dùng kính lúp để giám định lô ngọc của Mộ Dung Vân Thanh. Sau một hồi xem xem, ngó ngó, anh vui vẻ quay sang nói với Mộ Dung Vân Thanh:

- Anh Mộ Dung à, mấy miếng ngọc này vốn là trang sức của các vị phi tần thời Hán. Mỗi một miếng như vậy đều có giá rất cao.

Mộ Dung Vân Thanh cười với vẻ miễn cưỡng. Lúc này đây, anh chỉ cảm thấy tâm trạng đang hết sức hồi hộp, lo lắng. Cảm giác như từng lỗ chân lông trên người đều bị khí lạnh xâm nhập và chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi căn phòng hiện tại. Thế nên sau khi nghe Tống Huyền nói vậy, anh cũng nói ngay:

- Nếu anh Tống đã giám định xong thì chúng ta qua xem lô hàng ngọc thô vậy.

- Được.

Tống Huyền nở nụ cười ấm áp và để những món đồ giám định xuống, theo Mộ Dung Vân Thanh ra khỏi phòng.

Sau khi rời khỏi phòng, Mộ Dung Vân Thanh không còn cảm giác bị lạnh nữa, tâm trạng cũng khôi phục lại như thường.

Bởi vì bản thân anh đã sát hại quá nhiều người nên trước giờ đối với mấy chuyện thần thánh, ma quỷ anh cũng không tin. Nhưng cảm giác trong phòng lúc này là do tâm lý hay là do Dương Tử Mi giở trò gì đó, anh cũng không thể khẳng định được.

Anh bất giác quay sang nhìn Dương Tử Mi.

Thấy gương mặt xinh xắn, dịu dàng, ánh mắt trong sáng hoàn toàn không có vẻ gì là ra tay ám hại người khác sau lưng kia của cô, Mộ Dung Vân Thanh chợt nghĩ chẳng lẽ trên đời này có chuyện âm sát khí, ma quỷ thật sao?

Đoạn, ba người họ đi vào phòng chứa ngọc thô.

Việc giao dịch, mua bán ngọc thô đã bắt đầu trở nên phổ biến và phát triển ở biên giới Trung Quốc và Myanmar từ mười mấy năm trước. Một viên ngọc thô chưa được mổ xẻ thì ngoài hình dạng và trọng lượng ra, không ai rõ bên trong nó là cái gì. Hiện nay vẫn chưa có trình độ khoa học kỹ thuật cao nào có thể đoán biết được bên trong viên đá thô ráp, tầm thường kia là phi thúy hay là loại đá quý nào khác. Cách duy nhất là tách lớp đá bao bọc bên ngoài của nó ra thì mới biết được nó là loại ngọc gì và đáng giá bao nhiêu. Thế nên, thông thường, những người mua bán ngọc thô thường dựa vào kinh nghiệm của mình cùng với các dấu hiệu nhận biết bên ngoài của lớp đá để tiến hành suy đoán và đánh giá rồi mới đưa ra giá. Mua về rồi, sau khi tách lớp đá kia ra có thể đó là một loại ngọc trị giá mấy chục triệu, nhưng cũng có khi bên trong chỉ là một loại đá bình thường không đáng giá một đồng. Đây cũng chính là sự mạo hiểm trong việc kinh doanh

ngọc thô. Một viên đá có thể khiến người ta trở nên giàu có chỉ sau một đêm nhưng cũng có thể khiến cho ai đó phá sản chỉ trong một đêm.

Ngọc thô được để ở căn phòng phía sau Ngọc Thạch Hiên. Lúc này, đã có vài người đến trước. Họ đều là những người nổi tiếng yêu thích ngọc thô.

Thấy Mộ Dung Vân Thanh và Tống Huyền đến, họ liền nhiệt tình chào hỏi và hàn huyên vài câu.

Còn Dương Tử Mi thì lại hiếu kỳ nhìn đồng ngọc thô kích thước to nhỏ đang để trước mặt. Cô phát hiện kích thước, bề mặt của chúng cũng khác nhau. Viên to, viên nhỏ, thậm chí có những tảng đá lớn đến nỗi cảm giác nặng hàng tấn.

Lô hàng ngọc thô kia nhìn bề ngoài chẳng khác gì mấy tảng đá cuội bình thường khác. Khó mà tin rằng bên trong chúng lại là đá phi thúy xinh đẹp, đắt tiền.

Cô thấy trên mỗi tảng đá đều có để giá cụ thể.

Như viên đá màu trắng chỉ to bằng quả bóng rổ cạnh chân cô đây lại có giá hai mươi ngàn. Còn tảng đá màu đen to bằng kích thước của một người kia thì lại có giá năm trăm ngàn.

Đương nhiên, cũng có mấy viên đá giá chỉ mấy trăm đồng.

Dương Tử Mi quả nhiên không hiểu gì về ngọc thô nên cũng không biết là họ dựa vào đâu để niêm yết giá như thế. Cô chỉ biết đoán bừa rằng những tảng đá, viên đá có giá càng cao thì tỉ lệ bên trong là một loại ngọc, đá quý nào đó sẽ càng cao.

Thấy có người sờ sờ vào mấy tảng đá kia, sau đó còn dùng kính lúp và đèn pin rọi vào chúng nên Dương Tử Mi cũng hiếu kỳ bắt chước họ đưa tay

sờ.

Ngọc Thanh sư phụ từng nói cô có một thể chất rất đặc biệt, có thể cảm nhận được linh khí của đất trời và vô cùng nhạy cảm với đặc tính của vạn vật trên đời. Thế nên cô cũng muốn thử xem là mình có thể cảm nhận được linh khí mà sư phụ cô đã nói không.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Ngọc Thô (2)

Cô đưa tay sờ vào viên đá màu trắng trị giá hai mươi ngàn kia, hoàn toàn không có cảm giác gì. Cô lại tiếp tục sờ vào tảng đá giá năm trăm ngàn kia, cũng không cảm nhận được gì.

“

Dương Tử Mi bèn chớp chớp mắt nhìn chăm chăm vào mấy tảng đá kia nhưng cô vẫn không phát hiện luồng sáng vật khí nào của ngọc cả. Cô đoán là chúng được bao bọc bởi một lớp đá thô ráp bên ngoài nên ngay cả thiên nhãn của cô cũng không thể phát hiện được.

- Ông chủ Mộ Dung, chỉ nhiều đây thôi sao?

Một người đàn ông trung niên, dáng người hơi mập hỏi Mộ Dung Vân Thanh.

- Bên kia cũng có một ít, nhưng chúng chỉ là hàng giảm giá, chắc các anh không hứng thú.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói.

- Vậy tôi qua đó xem thử. Gần đây nguồn vốn thiếu hụt nên tôi cũng muốn mua ngọc thô giảm giá, xem có may mắn chút nào không.

Người đàn ông mập lùn nọ nói.

- Ông chủ Hoàng cứ tự nhiên.

Mộ Dung Vân Thanh vui vẻ nói.

Hoàng Hùng Viễn vội chấp tay cảm ơn và nhanh chân đi đến căn phòng chứa ngọc thô giảm giá dưới ánh mắt xem thường của những người khác.

Dương Tử Mi cảm thấy hiếu kỳ nên cô cũng theo chân Hoàng Hùng Viễn đến đó xem.

Căn phòng nọ có rất nhiều những viên đá nhỏ, bề mặt của chúng cũng cực kỳ xấu xí, thô ráp.

Người đàn ông trung niên tên Hoàng Hùng Viễn kia thấy cô đi theo nên quay sang nói:

- Cô bé, cô bé cũng muốn đến đây để thử vận may sao?

- Hì hì, cũng chỉ muốn xem thử thôi ạ.

Vừa nói Dương Tử Mi vừa quan sát nét mặt của Hoàng Hùng Viễn. Cô phát hiện ấn đường của ông phát sáng, mặt hồng hào. Điều này cho thấy gần đây ông đang rất may mắn. Thế là, cô bèn dùng thiên nhãn để tiếp tục quan sát ông.

Quả nhiên, cô thấy được cảnh ông tìm thấy được một viên ngọc phỉ thúy to bằng đầu em bé và được Mộ Dung Vân Thanh mua lại với giá hai triệu. Còn tảng đá chứa viên ngọc phỉ thúy kia ông chỉ mua với giá năm trăm đồng mà thôi.

Dương Tử Mi cũng thấy được viên đá chứa viên ngọc phỉ thúy kia là viên đá nào. Đó chính là viên đá đang ở ngay cạnh cô đây.

Cô bèn dùng thiên nhãn để nhìn và thấy có luồng sáng màu đỏ nhạt ẩn hiện phía trên viên đá đỏ.

Cô tiếp tục dùng tay sờ sờ vào nó. Tay cô bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí mát lạnh mà chỉ có các loại ngọc mới có lùa vào lòng bàn tay mình.

Trong viên đá này có ngọc phi thúy trị giá hai triệu đồng!

Cô đang rất băn khoăn!

Hai triệu không phải là một số tiền nhỏ. Nhưng viên đá này là do cô dùng thiên nhãn tìm thấy được từ chỗ Hoàng Hùng Viễn nên cô không biết mình có nên đoạt lấy nó và cắt đứt đường tài vận của ông ấy hay không?

Cô lại phát hiện đường tài vận trên mặt Hoàng Hùng Viễn kia lúc sáng lúc tối, thay đổi không ngừng. Cô đoán, chắc là do bị ảnh hưởng bởi ý nghĩ của mình nên mới thế.

Sư phụ từng nói rằng, quân tử phải hành động và cư xử như quân tử. Là người học Huyền Học, tuyệt đối không nên dùng bản lĩnh của mình để cắt đứt vận may của người khác. Nếu không, nhất định sẽ bị báo ứng.

Viên ngọc thô này vốn là của Hoàng Hùng Viễn. Nếu giờ cô ngăn không cho ông tìm được nó thì không khác gì cướp mất vận may vốn thuộc về ông.

Nghĩ ngợi một hồi, cô liền quay sang nói với Hoàng Hùng Viễn:

- Ông Hoàng này, ông xem thử viên đá này xem. Có lẽ nó sẽ mang lại vận may cho ông.

Hoàng Hùng Viễn nghi hoặc nhìn cô. Ông không hiểu tại sao cô bé xa lạ như cô lại nói với ông như thế. Nhưng vì không tiện từ chối ý tốt của cô

nên ông cũng dùng kính lúp và đèn pin mang theo bên mình để quan sát viên đá chỉ to bằng quả bóng rổ mà cô chỉ.

Dương Tử Mi lúc này cũng quay sang tìm kiếm các viên đá khác.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cô cũng phát hiện một luồng sáng màu lục khá đậm phát ra từ một viên đá chỉ to bằng nắm tay đang nằm trong góc phòng.

Cô nhặt viên đá đó lên.

Một luồng khí mát lạnh luồng vào lòng bàn tay cô, cảm giác rất thoải mái, dễ chịu.

Nhất định là nó!

Dương Tử Mi vui mừng nhặt viên đá đó lên. Khi quay đầu lại nhìn thì cô cũng phát hiện Hoàng Hùng Viễn cũng đang ôm viên đá lúc này cô chỉ đi ra khỏi phòng.

Cô lại nhìn một lượt đồng đá trong phòng. Sau khi chắc chắn rằng không có viên đá nào phát sáng nữa thì cô cũng mang theo viên đá của mình rời khỏi căn phòng nọ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đánh Cược (1)

Bên ngoài đã có người bắt đầu tách đá.

Thấy Dương Tử Mi mang theo một viên đá ra, Tống Huyền bèn tiến đến hỏi:

- Em chọn được viên này sao?

- Hi hi, dạ. Em thấy hình dạng của nó rất lạ, giống như một quả trứng ngỗng vậy.

Dương Tử Mi cười đáp.

Tống Huyền chỉ cười chứ không nói gì. Sau đó anh quay sang nói với Mộ Dung Vân Thanh đang đứng kế bên:

- Viên đá này bao nhiêu, ghi sổ vào cho tôi là được!

- Xem như tôi tặng cô Dương Vây.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn viên đá trên tay Dương Tử Mi nói.

- Không được đâu ạ. Anh mở tiệm làm ăn, đâu ra đó rõ ràng vẫn tốt hơn.

Dương Tử Mi biết trong viên đá này có phi thủy đất tiền nên không thể nhận không như vậy được. Cô vội vàng lấy ra năm trăm đồng

mang đến quầy thu ngân để thanh toán.

- Cô học trò này của anh quả nhiên không muốn nhận tấm lòng của tôi tí nào cả. Không lẽ cô bé sợ sau khi tách ra, bên trong có phi thủy thì tôi sẽ đòi lại sao?

Mộ Dung Vân Thanh vừa nhìn Dương Tử Mi vừa nói.

Tống Huyền chỉ cười và đưa mắt nhìn vào viên đá đang được tách ra kia.

Viên đá đang được tách ra đó có giá ba trăm ngàn. Viên đá có bề mặt khá đẹp, lại là đá trắng, có một gờ nổi bao quanh ở giữa. Người đang tách đá chính là Lý Đại Thành, một thương nhân kinh doanh bất động sản ở thành phố A và hoàn toàn không am hiểu gì về các loại ngọc và đá quý. Ông đến mua đá thô chỉ để thử cảm giác hồi hộp khi tách đá.

Lúc tách đá, ông ta cẩn thận từng chút một. Nhưng cuối cùng, thứ mà ông nhận được cũng chỉ là những vụn đá trắng bình thường mà không có bất kỳ ánh xanh nào khác. Rõ ràng là ông đã bị mất ba trăm ngàn chỉ trong phút chốc. Không cam tâm nên ông lại quay sang tiếp tục lựa viên đá khác nhằm lấy lại vốn.

Những người đã chọn xong đá cũng đang xếp hàng chờ đến lượt tách đá. Dương Tử Mi cũng đứng xếp hàng phía sau chờ đến lượt mình.

Người kế tiếp tách đá là Hoàng Hùng Viễn và viên đá mà ông ấy muốn tách cũng chính là viên đá mà Dương Tử Mi đã chỉ cho ông.

Thấy viên đá giảm giá mà Hoàng Hùng Viễn chọn được, những người xung quanh bắt đầu chế giễu, nói:

- Ông chủ Hoàng, không lẽ chuyện làm ăn của ông thất bát đến nỗi phải nhờ vào viên đá giảm giá này để khởi nghiệp lại sao?

Một người làm ăn cùng ngành với Hoàng Hùng Viễn nói.

- Khả khà, nói không chừng ông chủ Hoàng của chúng ta lại có thể lập được kỳ tích đấy. Mọi người hãy chờ xem.

- Ông chủ Hoàng, tôi đánh cược với ông là nếu viên đá này bên trong có phi thủy thì tôi sẽ không đòi nợ ông nữa. Còn không thì ngày mai ông hãy lo mà sang tiệm lại đi là vừa.

- Hay là, chúng ta cược một lần xem sao? Cược ông chủ Hoàng sẽ phát lên hay lại lãng phí tiền vào viên đá ấy.

Người nợ nói lớn.

- Đã vậy thì để tôi làm nhà cái. Cược thắng thì một ăn mười, còn thua thì một một.

Mộ Dung Vân Thanh cười bước đến nói. Sau đó nhanh chóng gọi một thanh niên trẻ đến mở bàn cược.

Mọi người nhiệt tình tham gia đặt cược. Họ thấy viên đá kia là viên đá giảm giá, bề mặt lại xấu xí, thêm vào đó là gần đây Hoàng Hùng Viễn là người nổi tiếng xui xẻo. Không những làm ăn thất bại mà vợ con cũng bỏ ông mà đi. Người như vậy thì rất hiếm khi có được cơ hội đổi đời. Thế nên đa số họ đều cược là viên đá kia chỉ là viên đá cuội bình thường.

Dương Tử Mi chăm chú nhìn Hoàng Hùng Viễn, cô thấy ông đang cố gắng kềm chế cảm xúc của mình trước những lời nói châm chọc của những người khác.

Trước đây, khi ông ăn nên làm ra, thì những người kia lúc nào cũng xởi lởi đón chào. Bây giờ, ông gặp khó khăn, chuyện làm ăn đi xuống nên họ cũng bắt đầu trở mặt, quay sang chế giễu ông, bỏ mặc ông. Thậm chí có người còn cố tình làm khó và khinh thường ông.

Tuy nhiên, lúc Dương Tử Mi bảo ông chọn viên đá kia thì ông lại có dự cảm là vận may của ông đã đến. Còn cô thì có thể là quý nhân của ông.

Nghĩ vậy nên Hoàng Hùng Viễn không chần chờ gì và chọn ngay viên đá đó.

Dương Tử Mi thấy mọi người bắt đầu cá cược nên cô cũng mạnh dạn cược một trăm ngàn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Đánh Cược (2)

- Cô Dương, mọi người đều cược là ông ấy sẽ thua, nhưng cô thì lại cược ngược lại. Chẳng lẽ cô không sợ mất trắng một trăm ngàn đó sao?

Thấy cô cũng tham gia đánh cược, Mộ Dung Vân Thanh hiếu kỳ hỏi.

- Mẹ tôi nói, số đông đôi khi chưa chắc đã đúng. Giờ người đặt bên thua nhiều vậy nên tôi muốn đặt bên ít người hơn thôi. Anh hãy chúc tôi may mắn nhé.

Dương Tử Mi cười tươi nói.

Dáng vẻ ngây thơ, đáng yêu của cô quả nhiên lừa được rất nhiều người. Những người tham gia đặt cược đều nhìn cô với ánh mắt thương hại. Họ cảm thấy lạ là một cô bé xinh đẹp, sáng sủa như cô tại sao đầu óc lại kém cỏi như thế?

Thấy Dương Tử Mi ủng hộ mình, Hoàng Hùng Viễn nhìn cô vẻ cảm kích.

Tống Huyền cũng theo Dương Tử Mi, đặt cược một trăm ngàn.

- Hai thầy trò nhà anh cũng đồng lòng quá nhỉ! Nhưng mà, tôi cũng muốn hai người thắng. Nếu không, nhà cái như tôi chắc thua sạch vốn luôn cho coi.

- Hiện tại, số tiền cược thua đã lên đến hai triệu, cao hơn gấp nhiều lần hai trăm ngàn của phía đặt thắng. Nếu như viên đá kia chỉ là viên đá cuối bình thường thì Mộ Dung Vân Thanh quả nhiên sẽ lỗ to.

Lúc này, đang định vung búa tách đá, không biết sao Hoàng Hùng Viễn lại dừng lại và lấy ra giấy tờ nhà đất trị giá một triệu đồng để lên bàn cược nói:

- Tôi cũng cược.

Mọi người đột nhiên im lặng và nhìn ông ấy bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Tất cả họ đều biết, nhà đất trị giá một triệu này là tài sản mà Hoàng Hùng Viễn đang định bán đi để trả nợ, và cũng là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của ông. Giờ, ông lại dám dùng nó ra để đánh cược, quả thật là quá liều lĩnh...

Trừ khi ông ấy chắc chắn rằng bên trong viên đá kia có phi thúy.

Tuy nhiên, đá thô là một thứ mà ngay cả những người cá cược giỏi nhất cũng khó mà dám khẳng định rằng bên trong nó có phi thúy. Vậy thì Hoàng Hùng Viễn dựa vào đâu để chắc chắn rằng bên trong viên đá kia là phi thúy quý giá chứ?

Mọi người lúc này đang mừng thầm trong bụng và chuyển sang nhìn Hoàng Hùng Viễn bằng ánh mắt khinh thường chen lẫn chế giễu.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói:

- Nếu thắng, thì tôi cũng lỗ to đây.

Cược một triệu nếu thắng thì nhà cái phải trả mười triệu!

Lúc này đây, Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy tội nghiệp cho Mộ Dung Vân Thanh.

Cũng vì số tiền đặt cược quá lớn nên lúc Hoàng Hùng Viễn tách đá, tất cả mọi ánh mắt và sắc mặt của mọi người đều trở nên hết sức căng thẳng.

Hoàng Hùng Viễn thở mạnh một cái để trấn tĩnh.

Tương lai thành bại sau này của ông đều phụ thuộc vào viên đá đó.

Ông mong là cô bé kia sẽ là ngôi sao may mắn của ông, giúp ông thay đổi vận số của mình. Nếu được như vậy thì sau này ông sẽ tôn thờ cô như một vị Bồ Tát sống.

Hoàng Hùng Viễn bắt đầu vung búa tách đá. Ông lần lượt bỏ hết các lớp đá bọc xung quanh ra. Đến nhát búa thứ mười thì đột nhiên một luồng sáng màu đỏ đậm xuất hiện trong lớp đá vụn màu trắng kia. Luồng sáng đỏ đó đỏ thẫm như ráng chiều vậy.

Mắt mọi người cũng bắt đầu sáng lên và kích động nói:

- Có phi thúy thật rồi, có phi thúy thật rồi!

Thấy luồng sáng màu đỏ xuất hiện, Hoàng Hùng Viễn cũng xúc động tột độ. Đôi tay đang cầm búa của ông cũng bắt đầu run lên.

Ông dùng nước tẩy rửa để làm sạch bề ngoài của vật thể màu đỏ kia. Sau khi được rửa sạch, màu đỏ của viên đá nọ càng lấp lánh hơn và xinh đẹp hơn.

- Là phi thúy đỏ trong suốt.

Mọi người nhốn nháo cả lên.

Tống Huyền quay sang nhìn Dương Tử Mi. Chỉ thấy cô vẫn bình thản, ánh mắt thoáng chút vui mừng, hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc vui mừng tột độ gì. Cứ như là cô đã đoán biết được là bên trong viên đá xấu xí kia có phi thúy vậy.

Đúng lúc này, Mộ Dung Vân Thanh cũng quay sang nhìn Dương Tử Mi và cũng có ý nghĩ giống như Tống Huyền vậy.

Trước giờ, Mộ Dung Vân Thanh không hề tin vào mấy chuyện ma quỷ, bói toán, tướng số. Anh cho rằng mấy thứ đó chỉ là những thứ mê tín, gạt người. Hơn nữa anh cũng không tin là Dương Tử Mi lại có thể đoán được rằng trong viên đá kia có phi thúy.

Đến giờ, Mộ Dung Vân Thanh vẫn nghĩ Dương Tử Mi cũng chỉ mà may mắn đoán đại và trúng thôi.

Tuy nhiên, nếu chỉ là đoán đại thì thái độ thản nhiên, không có chút gì là vui mừng tột độ của cô trước chuyện một trăm ngàn đặt cược phút chốc trở thành một triệu kia thì nên giải thích thế nào đây?

Cô cũng chỉ là cô bé mới mười lăm tuổi thôi! Sao lại có thể giữ được sự bình tĩnh khó tin trước một chuyện như vậy?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Từ Chối

Viên đá quý của Hoàng Hùng Viễn cuối cùng cũng lộ diện. Đó là một viên phi thúy trong suốt to bằng đầu em bé quý hiếm. Viên đá có màu đỏ thắm lấp lánh ánh vàng nhìn rất cao sang và quý phái.

Mọi người không ngừng trầm trồ. Ánh mắt khinh thường, chế giễu mà họ nhìn Hoàng Hùng Viễn cũng bắt đầu chuyển sang ngưỡng mộ lẫn ganh tỵ.

Đây là viên đá mà ông chỉ tốn có năm trăm đồng để mua nhưng kết quả lại có được một viên phi thúy cực phẩm. Vận may này quả nhiên hiếm thấy.

Ngoài ra, số tiền cược một triệu đồng kia của ông ta cũng biến thành mười triệu!

Lời to!

Không ít người bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã không cược là ông thắng!

Thấy mình may mắn mua được viên đá có phi thúy, nhớ lại những lời Dương Tử Mi nói với mình trước đó, Hoàng Hùng Viễn bất giác quay sang nhìn cô cười cảm động.

Dương Tử Mi cũng nhìn ông gật đầu.

Hoàng Hùng Viễn đột nhiên quyết định sẽ tặng viên đá phỉ thúy kia cho cô bé đã mang lại sự may mắn cho ông!

Lúc này ông đã cược được mười triệu. Số tiền này cũng đủ để giúp ông vượt qua khó khăn trước mắt.

- Một triệu.

Một thương nhân chuyên kinh doanh vàng bạc, đá quý ra giá nói.

- Một triệu mốt.

Có người ra giá tiếp.

- Hai triệu.

Mộ Dung Vân Thanh ra giá. Mộ Dung Vân Thanh thấy viên đá phỉ thúy kia quá đặc biệt nên muốn mua về để làm thành một chiếc vòng và vài món trang sức khác để làm vật trấn tiệm.

Nghe giá Mộ Dung Vân Thanh đưa ra, những người còn lại đều thở mạnh một cái.

Còn ánh mắt của Hoàng Hùng Viễn thì liên tục thay đổi.

Lúc này ông còn quyết định tặng viên đá phỉ thúy của mình cho Dương Tử Mi nhưng giờ có người ra giá hai triệu, số tiền lớn như vậy khiến ông không khỏi động lòng.

Nếu như có thêm được hai triệu này thì ông có thể mở rộng chuyện kinh doanh của mình thêm một chút để đưa sự nghiệp làm ăn của mình phát triển hơn lên

Nhưng mà...

Ông quay sang nhìn Dương Tử Mi. Cô là người đã chỉ ông chọn viên đá kia, hơn nữa còn cược là ông sẽ thắng nên mới khiến ông có đủ dũng khí lấy giấy tờ nhà đất của mình ra cược.

Không ngờ là ông đã thắng!

Lúc này, khi quyết định tặng viên đá phi thúy cho cô, ông cũng không nói với ai. Đó chẳng qua cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua trong đầu ông thôi, thế nên ông hoàn toàn có thể nuốt lời.

Nhưng, lương tâm ông lại biết rất rõ.

Nghĩ ngợi một hồi, ông bèn đem viên đá phi thúy kia đến trước mặt Dương Tử Mi thành khẩn nói:

- Cô bé, cảm ơn cô bé đã mang sự may mắn đến cho tôi. Tôi không biết lấy gì đền đáp nên chỉ biết tặng viên phi thúy này cho cô bé, mong cô bé hãy nhận cho!

Mọi người lại nhìn ông kinh ngạc.

Đây là một viên đá phi thúy đỏ lấp lánh ánh vàng hiếm hoi trị giá hai triệu. Nếu gia công này nọ thêm nữa thì giá trị sẽ càng cao hơn. Hoàng Hùng Viễn lại đem tặng viên đá quý giá đó cho một cô bé còn nhỏ như thế, chẳng lẽ vì bị vợ con bỏ nên ông ta muốn giở trò trâu già đòi gặm cỏ non sao?

Dương Tử Mi cũng không ngờ là trong khi chính bản thân ông đang gặp khó khăn như thế nhưng ông lại không quên đáp tạ ân tình của người khác. Hơn nữa còn rộng rãi tặng luôn viên đá phi thúy đó cho cô.

Dương Tử Mi khoát tay và đẩy trả lại viên đá phi thúy về phía Hoàng Hùng Viễn, cười nói:

- Tấm lòng của ông tôi nhận nhưng quà thì không nhận được. Mong ông nhận lại cho.

Những người khác lại tiếp tục kinh ngạc tột độ.

Một vật trị giá hai triệu mà cô lại thản nhiên từ chối, không chút chần chừ, do dự gì.

Lúc này, mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía Dương Tử Mi. Họ phát hiện cô bé đang đứng trước mặt họ đây có vẻ đẹp thoát tục, da trắng như sứ, mắt to tròn đen láy và sáng lấp lánh như sao. Đôi mắt đó chỉ cần nhìn một lần là nhớ mãi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Cô Ấy Là Ai?

Điều quan trọng nhất là trên người cô ấy toát ra một khí chất bình thản, nhẹ nhàng, tự nhiên. Đôi môi đỏ thắm hơi nhếch lên vẻ như đang mỉm cười. Nụ cười nhẹ nhàng đó khiến người khác cảm thấy thoải mái. Nó cứ như một làn nước mát tưới lên những trái tim không cần và nóng nảy của rất nhiều người.

- Cô ấy là ai vậy?

Có người hỏi nhỏ.

- Là học trò của anh Tống đấy. Hôm bán đấu giá đồ cổ cũng thấy cô ấy. Lúc đó, Hoắc Văn Hoa còn đối xử với cô ấy hết mực tôn kính, hình như là cũng không phải là người có xuất thân bình thường.

Một người từng tham dự buổi bán đấu giá hôm nọ trả lời.

- Ngay cả Hoắc Văn Hoa cũng kính cẩn đối đãi sao? Vậy thì nhất định xuất thân từ gia đình quyền cao chức trọng gì lắm đây? Không phải là đại tiểu thư của quan chức nào đó ở trung ương chứ?

- Hình như là không phải. Hôm đó nghe lái xe của bí thư Dương nói cô ta là người cùng thôn với bí thư Dương. Gia cảnh bình thường, cha là giáo viên tiểu học vừa mới chuyển về đây dạy.

- Hả? Một gia đình như thế làm sao mà có một cô con gái có khí chất như thế? Thật là hiếm thấy!

- Đúng vậy, hơn nữa còn được Tống Huyền và Hoắc Văn Hoa đặc biệt quý mến. Nhất định là có gì đó đặc biệt nên mới thế.

- Đúng rồi, hôm đó nghe nói Hoắc Văn Hoa mời cô ấy đến xem phong thủy văn phòng làm việc của ông ta, cuối cùng còn trả phí năm trăm ngàn cho cô ấy nữa.

- Xem phong thủy sao? Cô ta còn nhỏ như vậy mà đã am hiểu phong thủy rồi à? Không phải vậy chứ?

- Tôi cũng thấy không thể nào, chắc là người ta đồn đại vậy thôi.

- Hôm qua tôi có gặp Hạ Quốc Huy. Gần đây chuyện làm ăn của ông ta gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng hai ngày nay ông ấy như có thần tiên gì giúp đỡ vậy. Chỉ trong vòng một ngày mà đã ký liên tục ba hợp đồng làm ăn lớn, cứ như là thời thế chuyển đổi vậy. Nghe ông ta nói là sở dĩ như vậy là nhờ bạn học của con gái ông ta xem dùm phong thủy nhà dùm. Cô bé đó bảo ông ta dời cây dương trước cửa nhà đi nên vận may mới đến tới tấp như vậy.

- Linh vậy sao? Bạn học của con gái ông ấy là ai?

- Nghe nói chính là cô gái đã giúp Hoắc Văn Hoa xem phong thủy, cũng chính là cô ta.

Mọi người nghe vậy liền đổ dồn mọi ánh mắt về phía Dương Tử Mi. Không biết vì tâm lý hay do cảm thấy khí chất của Dương Tử Mi ngày càng đặc biệt mà họ có cảm giác như là thiếu nữ đang đứng trước mặt họ đây vừa nhìn thì không khác gì các cô bé hàng xóm, nhưng nhìn kỹ lại thì mới phát hiện cô điềm tĩnh, chừng chạc hơn nhiều so với tuổi mười lăm của cô, thậm chí có gì đó rất thoát tục.

“

“

Hoàng Hùng Viễn im lặng đứng nghe những người khác bàn tán. Chuyện của Hạ Quốc Huy ông cũng có nghe qua bởi vì hai người họ là những người bạn rất thân với nhau. Sáng nay, Hạ Quốc Huy còn gọi điện thoại đến bảo ông mời người đến xem phong thủy nữa.

Không ngờ, thầy phong thủy mà Hạ Quốc Huy nói lại chính là cô bé đang đứng trước mặt ông kia.

“

Nghĩ đến đây, Hoàng Hùng Viễn vô cùng xúc động. Ông lại đưa viên phi thủy về phía Dương Tử Mi nói:

- Cô bé, nghe nói thầy tướng số nếu giúp người khác hóa giải kiếp số, biến dữ thành lành thì phải nhận lại một số chi phí nhất định. Hôm nay cô bé đã chỉ dẫn cho tôi thế nên viên đá phi thủy này xem như là chi phí tôi trả cho cô, cô hãy nhận cho.

Mọi người nghe xong, lại thở mạnh một cái nữa. Thì ra, Hoàng Hùng Viễn là do được cô chỉ dẫn nên mới gặp được vận may hiếm có như ngày hôm nay.

- Chi phí như vậy cũng nhiều quá, xin lỗi tôi không nhận được. Nếu như ông thật sự muốn trả thì chỉ cần trả cho tôi mười ngàn là được rồi.

Dương Tử Mi nói.

Thật ra, không phải cô không muốn nhận. Chỉ là cô có quy tắc của người tu đạo của riêng cô. Nếu như cô không chỉ dẫn thì viên đá phi thủy kia cũng thuộc về Hoàng Hùng Viễn. Cô chẳng qua là dùng thiên nhãn của

mình và đoán được chuyện sắp xảy ra và dựa vào đó mà ra tay giúp ông thôi. Còn về chuyện ông ta có dũng khí lấy giấy tờ nhà đất ra cướp theo cô thì cũng chỉ là do ông tin tưởng cô, hoàn toàn không liên quan gì đến cô cả. Do đó, nếu vì chuyện này mà cô nhận viên đá phỉ thúy trị giá hai triệu kia mà để sư phụ cô biết được thì ông không muốn cô là thứ thầy bói nói dối ăn tiền, đầu đường xó chợ mới lạ.

Thấy cô từ chối hai triệu và chỉ nhận mười ngàn thì có vài người cười thầm cho là cô ngốc. Nhưng cũng có người nghĩ cô có một phẩm chất cao quý, lương thiện, không tham lam, sân si.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Đừng Đắc Tội Với Thầy Tướng Số (1)

Thấy Dương Tử Mi nhất quyết không nhận viên phỉ thúy mình tặng, Hoàng Hùng Viễn chỉ biết khắc ghi món nợ ân tình đó vào lòng, sau đó bán viên phỉ thúy kia cho Mộ Dung Vân Thanh với giá hai triệu. Sau khi nhận được tiền, Hoàng Hùng Viễn liền chuyển trả cho Dương Tử Mi mười ngàn theo đúng mức giá cô yêu cầu. Tiếp đến lại cảm ơn cô rồi rút rời mới rời đi để lao vào hành trình giải quyết khó khăn trong chuyện làm ăn của mình.

Hoàng Hùng Viễn vừa rời khỏi, Dương Tử Mi lập tức bị mọi người vây lấy. Ai cũng muốn nhờ cô xem phong thủy giúp.

- Cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi. Sau này nếu mọi người có nhu cầu về phong thủy, tướng thuật, bói toán, hóa dữ thành lành gì đó thì mọi người hoàn toàn có thể đến tìm tôi. Nhưng chuyện tiết lộ thiên cơ như thế rất tổn hao nguyên khí, nên mỗi ngày tôi chỉ có thể giúp được cho một người thôi chứ không thể nhiều hơn. Cho nên mọi người phải có lịch hẹn trước mới được.

Dương Tử Mi nói lớn.

Thật ra, nếu trong một ngày mà cô xem cho nhiều người thì cũng không có chuyện gì lớn lao cả. Cô nói thế là vì muốn giữ vẻ thần bí vốn có của việc bói toán, tướng thuật mà thôi.

- Vậy làm sao để liên lạc với cô Dương để hẹn trước đây?

- À, chuyện này...

Dương Tử Mi thoáng bối rối. Cô không muốn những người kia tìm đến nhà cô, làm phiền gia đình cô. Đương nhiên, cô cũng không muốn họ đến tận trường tìm mình, bởi vì cô chỉ muốn được đến lớp học như những bạn cùng lứa khác.

- Các vị có thể đến Mặc Hiên để liên hệ đặt lịch hẹn.

Thấy Dương Tử Mi khó xử nên Tống Huyền lên tiếng.

Nghe vậy, Dương Tử Mi vô cùng vui mừng, nói:

- Sau này, mỗi tám giờ tối, tôi sẽ đến Mặc Hiên chờ. Đến lúc đó, nếu mọi người có nhu cầu thì cứ đến tìm tôi.

- Vậy được rồi.

Xong xuôi, đám đông mới giải tán. Người thì quay sang tìm đá thô, người thì tiếp tục tách đá...

- Cô Dương, cô muốn tách viên đá này sao?

Sau khi tách liên tục vài viên đá thô nhưng vẫn không có kết quả gì, lại thấy Dương Tử Mi đang xếp hàng chờ tách đá, Lý Đại Thành hiếu kỳ hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Này này này, cô bé ời, viên đá nhỏ thế kia thì có gì trong đó chứ? Đừng đứng đây chiếm chỗ nữa, để tôi lên trước vậy.

Một người đàn ông trung niên béo tròn mặc bộ vest trắng, thắt cravat hoa, tóc vuốt gel láng bóng, cổ đeo sợi dây chuyền vàng to, tay cũng đeo

mấy chiếc nhẫn vàng to bự đứng ngay sau Dương Tử Mi đột nhiên lên tiếng nói.

Người đàn ông này là Cao Hữu Tài, là chủ mỏ than nhỏ của thành phố A. Mấy năm gần đây, ông ta khởi nghiệp nhờ vào mỏ than đó. Hiện tài sản của ông đã hơn trăm triệu và là một nhà giàu mới nổi điển hình.

Ông ta cũng chỉ mới đến lựa đá thô nên không biết chuyện của Hoàng Hùng Viễn trước đó và đương nhiên cũng không biết thân phận của Dương Tử Mi. Ông tưởng cô chỉ là một cô bé rảnh rỗi đến chơi cho vui vậy thôi.

- Ông chủ Cao à, cô Dương xếp hàng trước, còn anh đến sau nên anh phải chờ chứ.

Lý Đại Thành, người khéo ăn nói trên thương trường và cũng có mối quan hệ làm ăn với Cao Hữu Tài đứng bên cạnh lên tiếng.

- Ấy, sao anh lại nói vậy, tôi mua viên đá giá một triệu đồng và đang chờ để nhận phỉ thúy đây. Còn viên đá kia của cô bé này chỉ là đá giảm giá thì có đáng gì chứ?

Cao Hữu Tài thản nhiên cho là mình nên được tách đá trước.

- Ha ha!

Dương Tử Mi bật cười nói:

- Nếu như để ông tách trước thì cũng chưa chắc sẽ có được phỉ thúy đâu!

Nghe cô nói thế, mặt Cao Hữu Tài chợt biến sắc, ông ta nói về tức giận:

- Miệng mồm xui xẻo, mau im miệng lại đi. Lần này tôi nhất định sẽ ăn chắc.

- Ăn hay thua, ông nghĩ là ông có thể quyết định được sao?

Dương Tử Mi vừa nói vừa liếc ông ta một cái. Mũi cô vô cùng khó chịu vì mùi gel vuốt tóc nồng nặc kia, hơn nữa cô cũng không gấp gáp gì để tách đá nên cô liền ra khỏi hàng để cho Cao Hữu Tài chen ngang lên trước.

- Cô Dương, cô lên trước đi. Cô vào chỗ tôi vậy, tôi ra phía sau chờ cũng được.

Vừa mới ra khỏi hàng, Hoàng Minh, một thương nhân đứng trước cô nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đừng Đắc Tội Với Thầy Tướng Số (2)

Gần đây, Hoàng Minh thường cảm thấy trong lòng lo lắng không yên, như có điềm xấu gì đó sắp xảy đến. Thế nên ông vốn đang muốn tìm một thầy tướng số giỏi để giúp ông xem thử xem có vấn đề gì không. Lúc này, nghe nói Dương Tử Mi đã giúp Hoắc Văn Hoa xem phong thủy, ngoài ra còn giúp Hoàng Hùng Viễn chuyển đổi vận số nên ông đã nhanh chân đặt lịch trước với Dương Tử Mi.

Hoàng Minh là người khá tin tưởng vào Huyền Học và tướng thuật. Ông cũng cho rằng, trên đời này, người không được đắc tội chính là các thầy tướng số. Ông từng nghe ông nội của mình kể một câu chuyện rằng, trước đây, có một nhà nọ vốn rất nghèo. Một ngày kia, một thầy phong thủy tướng số vô tình đến nhà họ trú mưa và được nhà họ tiếp đãi tận tình, chu đáo. Nghĩ đến mối ân tình vì được tiếp đãi chu đáo kia nên thầy phong thủy tướng số nọ mới giúp họ bày trí lại ngôi nhà họ đang ở theo đúng phong thủy. Kết quả là gia đình kia bắt đầu làm ăn phát đạt, hầu như mọi việc đều rất suôn sẻ. Không bao lâu sau, cả nhà họ trở nên vô cùng giàu có. Sau đó, thầy phong thủy, tướng số kia gặp chút khó khăn về mặt tài chính nên mới đến tìm họ để xin họ trả phí xem phong thủy của mười năm trước. Tuy nhiên, nhà giàu kia lúc này lại trở mặt không chịu trả tiền. Vì quá tức giận nên thầy phong thủy, tướng số nọ mới thay đổi một chút phong thủy của nhà họ và kết quả là cả nhà kia gặp vô số những điều xui xẻo để rồi cuối cùng lại trở về cảnh nghèo túng như xưa.

Dương Tử Mi tuy còn nhỏ, dáng vẻ lại không giống như các thầy tướng số đạo thuật cao thâm khác. Nhưng vì trước đó cô đã giúp Hoắc Văn Hoa, Hạ Quốc Huy và Hoàng Hùng Viễn thay đổi vận số thành công nên Hoàng Minh cũng không ngần ngại đến nhờ cô giúp mình. Dù sao thì Huyền Học cũng là thứ vốn không phải dựa vào kinh nghiệm mà chủ yếu là dựa vào linh khí của chính bản thân người đó. Dương Tử Mi lại là một người chỉ cần nhìn sơ thôi là đã cảm nhận được luồng linh khí đó. Hơn nữa, cô hoàn toàn không chút động lòng với số tiền hai triệu đồng do Hoàng Hùng Viễn đưa. Với phẩm chất không tham, sân, si đó của cô cũng đủ để Hoàng Minh tin tưởng cô là một thầy tướng số tài giỏi.

- À, cảm ơn ông Hoàng, tôi không gấp, ông cứ tách trước đi ạ.

Dương Tử Mi cảm ơn ý tốt của Hoàng Minh và đương nhiên cô cũng thấy rõ sự nịnh nọt của ông ấy dành cho mình.

Thấy thái độ của Hoàng Minh đối với Dương Tử Mi, Cao Hữu Tài cảm thấy rất kỳ lạ. Hoàng Minh là giám đốc chi nhánh ngân hàng Xây Dựng ở thành phố A, là một người vốn cũng có thân thế và địa vị, là người mà bất kỳ ai gặp cũng phải chào đón niềm nở, cúi đầu nhờ vả. Giờ, một người như vậy sao lại có thái độ kính cẩn, khiêm nhường đối với một cô bé thế kia?

Thấy lạ nên Cao Hữu Tài mới quay sang nhìn kỹ Dương Tử Mi hơn. Ông ta phát hiện cô bé lúc này đứng trước mặt ông kia là một cô bé có gương mặt xinh đẹp, thông minh, lanh lợi. Cũng chính vì thấy cô xinh đẹp, ngây thơ nên Cao Hữu Tài bụng ta suy bụng người, nghĩ là Hoàng Minh kia cũng là hạng trâu già đòi gặm cỏ non như mình. Bình thường, Cao Hữu Tài cũng thường bỏ tiền ra để đến các trường trung học tìm mấy bé học sinh trẻ trung để cặp kè với mình.

Hoàng Minh lúc này mới rời khỏi hàng, cười xởi lởi nói:

- Cô Dương thân phận cao quý như thế, sao tôi nỡ để cô xếp hàng lâu như vậy chứ? Tôi cao to, khỏe mạnh vậy, có chờ lâu chút cũng không sao, cô cứ lên trước đi.

Thấy Hoàng Minh đã nói vậy nên Dương Tử Mi cũng không tiện từ chối nữa.

- Vậy cảm ơn ông Hoàng.

Dương Tử Mi lịch sự cảm ơn.

Thấy vậy, Hoàng Minh vui mừng nói:

- Không có chi, ngày mai tôi còn phải nhờ cô Dương giúp đỡ cho.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức.

Dương Tử Mi cười nói. Đoạn cô đứng vào chỗ của Hoàng Minh lúc này và tiếp tục chờ đến lượt mình được tách đá.

Những người tách đá trước đó đều chọn đá dựa vào lớp đá ngoài đẹp, hơi có màu xanh. Họ hi vọng có thể sẽ có được phi thúy, nhưng cuối cùng tất cả đều thất vọng náo nức vì xôi hỏng bỏng không.

Chính vì thế mà những người còn lại đều rất hiếu kỳ. Họ không biết viên đá chỉ to bằng quả trứng ngỗng mà Dương Tử Mi đang cầm trên tay kia có gì ở bên trong.

Người bình thường đều biết rằng, hầu hết các thầy tướng số chỉ có thể chỉ dẫn cho người khác mà thôi, chứ hoàn toàn không thể thấy được vận số của mình. Hơn nữa, chuyện mua đá thô này tuyệt đối không thể dựa vào tướng thuật, trừ khi họ là thần tiên.

Tuy nhiên, họ lại không biết là Dương Tử Mi khác với các thầy tướng số khác. Họ không biết là cô có thiên nhãn có thể thấy được luồng sáng do

ngọc phát ra. Họ càng không thể ngờ rằng cô có một thể chất đặc biệt nhạy cảm và có thể trao đổi với linh khí của đất trời.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Vận May Hiếm Có (1)

- Tiểu Mi, em có cần giúp tách đá không?

Thấy Dương Tử Mi cầm búa và có chút do dự, Tống Huyền tưởng là cô không biết tách thế nào bèn tiến đến hỏi.

- Dạ, cảm ơn thầy. Em có thể tự làm được ạ.

Lúc này thấy vài người tách trước nên Dương Tử Mi cũng đại khái biết được cách tách đá.

- Cô bé à, dáng vẻ của cô bé e là trói gà cũng không chặt. Muốn tách đá sao? Đùa à? Đừng làm tốn thời gian của ông đây nữa. Hay là cô bé ngoan ngoãn về nhà cắt đậu hủ thái đi nhé.

Cao Hữu Tài đứng phía sau lại la lối lớn tiếng.

Đám đông nghe xong cũng cười ầm lên.

Tuy họ biết Dương Tử Mi biết xem phong thủy, nhưng tách đá đòi hỏi sức lực và kỹ thuật nên nếu chưa từng làm qua thì chắc chắn sẽ không thể nào tách được. Chính vì vậy mà mọi người đều nhờ những người thợ chuyên tách đá để tách.

Mặc mọi người bàn tán, Dương Tử Mi vẫn muốn tự mình cảm nhận được niềm vui khi tách được phi thủy nên cô quyết định tự tay mình tách.

Cô là người luyện nội công. Lúc trước, khi còn ở trên núi, vì muốn luyện sự kiên nhẫn cho cô mà sư phụ thường bảo cô mài và khắc rất nhiều thứ trên đá. Thế nên chuyện tách một viên đá đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Mọi người đang chờ để cười đùa cô nhưng họ lại phát hiện cách tách đá của cô vô cùng chuẩn xác.

Viên đá của cô vốn rất nhỏ nên phải tách cẩn thận từng chút một thì mới không làm ảnh hưởng đến phi thúy bên trong, nếu có.

Lúc này, chỉ thấy mấy mảnh vụn cô tách ra đều có độ dày như nhau, mặt cắt gọn gàng, từng nhát tách ra không khác gì các thợ tách đá chuyên nghiệp.

Khi tách đá, dáng vẻ của cô cũng hết sức điềm tĩnh, thần thái chăm chú của cô không khác gì một bức tranh thiếu nữ xinh đẹp.

Tống Huyền nhìn cô say đắm.

Cô mang đến cho anh quá nhiều sự bất ngờ.

Mộ Dung Vân Thanh cũng chăm chú nhìn từng động tác của cô. Nếu như trước đó chưa xem đoạn băng ghi hình cô đánh người thì bây giờ anh cũng sẽ vô cùng kinh ngạc như những người khác vậy.

Anh đang rất hiếu kỳ. Không biết ẩn đằng sau dáng vẻ nhỏ nhắn, yếu ớt kia của cô là một nguồn năng lực to lớn đến nhường nào.

Cảm giác sắp gần đến viên phi thúy nằm ẩn bên trong viên đá nọ nên Dương Tử Mi cũng để búa xuống và bắt đầu dùng giấy nhám để lau chùi.

Lớp bụi kia được phủi sạch xong, chỉ thấy một luồng sáng màu xanh lục to hơn ngón tay cái một chút ánh lên trên tay cô.

- Có phỉ thúy sao?

Đám đông kinh ngạc tốt độ!

Vì viên phỉ thúy kia bị bụi bám vào nên không ai rõ đó là loại phỉ thúy gì.

Dương Tử Mi cúi người để viên phỉ thúy nhỏ kia vào thùng nước rửa sau đó lại lấy ra. Lập tức, một luồng sáng màu xanh phát ra khiến mọi người chói mắt. Viên phỉ thúy rất đẹp, độ sáng đầy đủ, cứ như là tất cả tinh túy của màu xanh trên đời đều tập trung vào nó cả. Màu xanh đặc biệt cùng với bàn tay trắng muốt của Dương Tử Mi tạo nên một sự đối nghịch về màu sắc một cách rõ ràng. Trắng thì càng trắng, xanh thì càng xanh, một cảm giác vô cùng hoàn mỹ.

- Đây không phải là phỉ thúy Đế Vương Lưu Ly sao?

Hoàng minh chạy đến xem và hồi hộp hỏi.

- Đúng vậy, chính là phỉ thúy Đế Vương Lưu Ly.

Mộ Dung Vân Thanh, người am hiểu về ngọc gặt đầu xác nhận.

- Phỉ thúy Đế Vương? Đúng là phỉ thúy Đế Vương sao? Trời ơi, không ngờ là hôm nay tôi lại có diễm phúc tận mắt nhìn thấy phỉ thúy Đế Vương.

- Đúng vậy, vận may này quả nhiên hiếm thấy!

Đám đông bắt đầu nhốn nháo cả lên. Ánh mắt của họ cũng bắt đầu ánh lên vẻ ngưỡng mộ xen lẫn ganh tỵ.

- Hừm, phỉ thúy Đế Vương gì chứ? Cũng chỉ là viên phỉ thúy to bằng đầu ngón tay thôi, đáng giá bao nhiêu tiền đâu?

Cao Hữu Tài, người không am hiểu gì về các loại đá quý mà chỉ biết chen chân mua đá thô để kiếm vận may kia lại lên tiếng thể hiện sự kém cỏi của mình.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Vận May Hiếm Có (2)

- Ông chủ Cao, ngọc hay đá quý không giống như than của anh đâu. Không phải càng to thì càng nhiều tiền đâu. Đây là phi thúy Đế Vương, là một loại phi thúy cực kỳ quý hiếm. Bình thường nếu chỉ được thấy thôi đã là điềm phúc lắm rồi. Dù có tiền cũng không dễ gì mua được đâu. Tuy nó nhỏ như thế nhưng ít nhất cũng trị giá mười đến hai mươi triệu đấy, đúng không ông chủ Mộ Dung?

Lý Đại Thành nói lớn.

Mộ Dung Vân Thanh gật đầu.

- Mười... hai mươi triệu sao?

Cao Hữu Tài kinh ngạc nhìn viên phi thúy nhỏ nhắn mà Dương Tử Mi đang cầm kia. Ông ta không thể tin được là nó đáng giá mười đến hai mươi triệu.

Tài sản của ông cũng chỉ có một trăm triệu. Số tiền mười đến hai mươi triệu kia ông phải cực khổ bao lâu mới kiếm được, hơn nữa quá trình kiếm được số tiền như vậy cũng chưa đựng bao nhiêu sự mạo hiểm.

- Mười lăm triệu!

Lý Đại Thành lập tức ra giá. Ông ta định mua viên phi thúy Đế Vương kia về để làm thành một miếng ngọc Quan Âm gia truyền của nhà mình.

Nghe đến giá mười lăm triệu kia, nhiều người bắt đầu nổi lòng tham và muốn giành lấy viên phi thúy trên tay Dương Tử Mi.

- Mười sáu triệu.

Có người trả giá cao hơn.

- Mười bảy triệu.

- Hai mươi triệu.

Mộ Dung Vân Thanh cuối cùng cũng ra giá.

Những người còn lại thở mạnh một cái.

Đây quả nhiên là một cái giá trên trời!

Họ thầm nghĩ tại sao bản thân mình lại không may mắn được như thế?

Hai mươi triệu là cái giá mà có khả năng mua được viên phi thúy kia, hơn nữa còn là giá do Mộ Dung Vân Thanh đưa ra nên những người còn lại cũng không dám ra giá tiếp. Hiện tại, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cũng không ngờ là viên phi thúy nhỏ xíu như vậy lại có giá cao như thế...

Chỉ là, cô rất có tình cảm với viên phi thúy này. Khi cầm nó trên tay, cô cảm giác được rằng nguyên khí của cô như có thể tương thông với nó, một cảm giác vô cùng dễ chịu và thoải mái.

Đây chính là thứ có thể làm thành một pháp khí may mắn. Cho nên có nhiều tiền cỡ nào cũng khó mà mua được.

Tuy cô cũng cần tiền nhưng hiện tại vẫn không phải là thiếu thốn lắm. Huống hồ, lúc này cô lại cược được một triệu đồng.

Tiền không có có thể kiếm, nhưng phi thúy một khi bán ra rồi thì khó mà tìm lại được.

Nghĩ thế nên cô cười nói:

- Xin lỗi, ông chủ Mộ Dung, viên phi thúy này tôi không bán. Tôi muốn giữ lại nó cho riêng mình.

Thấy cô từ chối, đám đông lại xì xầm tiếp.

Hơn nữa, thần thái của cô cũng vô cùng bình thản, ánh mắt kiên định, hoàn toàn không có chút gì gọi là quá vui mừng khi là chủ nhân sở hữu viên phi thúy Đế Vương kia. Thần thái đó của cô cứ như là thần thái của một người đã nhìn thấu hết tất cả mọi sự giàu sang, phú quý trên đời vậy.

- Vậy tôi cũng không giành lấy bảo bối của cô Dương, không bắt buộc cô phải bán nó nữa!

Tuy rất muốn mua viên phi thúy đó, nhưng đối với Mộ Dung Vân Thanh mà nói, có một thứ còn thu hút hơn viên phi thúy kia nhiều, đó chính là Dương Tử Mi.

- Cảm ơn anh!

Nói xong, Dương Tử Mi bỏ viên phi thúy kia vào túi quần của mình.

Mọi người thấy cô tùy tiện để viên phi thúy đặt tiền như thế vào túi quần nên cũng cảm thấy khó chấp nhận.

Nếu là họ thì họ sẽ mua ngay một chiếc hộp xinh đẹp, cẩn thận để viên phi thúy đó vào rồi đem cất vào két sắt.

Tuy nhiên, giờ viên phi thúy kia là của Dương Tử Mi chứ không phải của họ, nên cô muốn sao thì cũng kệ cô. Họ dù có thấy khó chịu thì cũng chẳng làm gì được.

Thấy cô chỉ bỏ ra có năm trăm đồng mà lại tách được một viên phi thúy giá hai mươi triệu, Cao Hữu Tài đưa mắt nhìn xuống viên đá thô mình mua với giá một triệu đồng kia. Ông ta tin là viên đá của ông nhất định là có phi thúy bên trong. Nếu vậy thì chắc chắn ông sẽ giàu to.

Thế nên, lúc này đây, ông ta đang rất muốn được tách nó ra.

Nhưng còn ba người nữa mới đến lượt ông.

- Này, các anh có thể nhường cho tôi tách trước không? Nếu được, tôi sẽ trả các anh mỗi người một ngàn xem như là phí nhường chỗ.

Cao Hữu Tài nói.

Những người khác quay sang liếc ông ta một cái.

Những người hôm nay có thể đến đây đa số đều là những người có chức, có quyền, có tiền cả chứ không phải là thị dân tầm thường. Cao Hữu Tài ra giá một ngàn làm điều kiện nhường chỗ, đó chẳng khác nào hạ thấp họ.

- Ông chủ Cao à, việc gì cũng phải có thứ tự trước sau. Tôi thấy tốt nhất là anh đem một ngàn đó phát cho các công nhân đào hầm than của anh đi.

Hoàng Minh cười chế giễu nói.

- Đúng đó, nếu Lý Đại Thành tôi có thiếu một ngàn đó thì hôm nay đã không đến đây rồi.

Thấy mọi người đều bất bình, Cao Hữu Tài cười lạnh lùng nói:

- Không nhường thì thôi. Trước sau gì tôi cũng sẽ có được phỉ thúy, nên cũng chẳng gấp làm gì, hừ.

Lại một trận cười chế nhạo vang lên.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Đây Mới Chính Là May Mắn Hiếm Thấy Thật Sự (1)

Cao Hữu Tài tách viên đá ông ta mua với giá năm trăm ngàn trước. Kết quả, viên đá kia không có gì bên trong, ngay cả một vệt màu xanh yếu ớt cũng chẳng có.

Ông ta bực dọc tách tiếp hai viên khác, nhưng vẫn không có gì.

Lúc này, ông đang rất tức giận và đang chuẩn bị tách viên đá cuối cùng và cũng là hi vọng cuối cùng của ông ấy.

Cao Hữu Tài biết, mọi người đang chờ xem trò cười của ông. Vì lúc này ông đã tuyên bố chắc nịch quá, nhưng giờ kết quả lại không như thế.

“

Vừa tách ông vừa thầm cầu nguyện.

Khi ông tách được một nửa thì Dương Tử Mi đột nhiên phát hiện một luồng sáng màu đen thẫm phát ra từ viên đá kia.

Xem ra, Cao Hữu Tài cũng không đến nỗi quá xui xẻo.

Cao Hữu Tài dồn hết tất cả mọi sự bực tức lên viên đá kia. Ông không ngừng bổ mạnh vào viên đá đó. Đến tận chính giữa của viên đá mà vẫn không thấy chút ánh sáng nào tỏa ra nên ông ta bực mình bổ mạnh thêm mấy nhát nữa.

Dương Tử Mi khẽ chau mày. Cô thấy thứ phát ra luồng sáng màu đen thẫm kia lẫn long lóc qua một bên và hoàn toàn không bị tách ra.

Cao Hữu Tài thấy mình cuối cùng vẫn không được gì nên lớn tiếng nói:

- Bà nó chứ, dám dùng đá giả để lừa người khác, hại ông tốn hết bao nhiêu tiền mà chỉ mua được mấy viên đá cuội.

Nghe ông ta nói thế, ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh lập tức sáng quắc lên, vẻ giận dữ.

- Ông chủ Cao, chơi đá thô vốn là vậy mà. Dù là người có kinh nghiệm nhiều năm thì xác suất có được phi thúy cũng chỉ là một phần ngàn mà thôi. Nếu không thì cũng sẽ không có cách nói một đao địa ngục một đao thiên đình kia đâu. Thạch Ngọc Hiên trước nay đều nổi tiếng là uy tín chứ không như mấy hàng đá thô bày bán tùy tiện bên đường đâu. Thạch Ngọc Hiên không bao giờ làm giả để lừa ai cả.

Lý Đại Thành phản bác lại.

Lúc này, Cao Hữu Tài mới sực nhớ Mộ Dung Vân Thanh không phải là người đơn giản. Biết mình đã lỡ lời nên vội vàng cười xởi lời nói:

- Ha ha, ngại quá, ngại quá, lúc nãy vì quá nóng giận nên mới lỡ lời như thế, mong ông chủ Mộ Dung bỏ qua cho.

Mộ Dung Vân Thanh chẳng thèm để ý gì đến Cao Hữu Tài.

- Đống đá vụn này thuộc về ai? Tôi muốn mua vài viên về luyện cổ tay.

Dương Tử Mi cúi đầu nhìn đống đá vụn trên đất nói.

- Là của ông ấy.

Mộ Dung Vân Thanh dăm chiêu nhìn Dương Tử Mi đáp.

- Ông chủ Cao, ông bán cho tôi đồng đá vụn này với giá hai ngàn được không?

Dương Tử Mi quay sang hỏi Cao Hữu Tài.

Thấy cô hỏi, Cao Hữu Tài quay sang liếc cô một cái nói:

- Chỉ hai ngàn mà muốn mua thứ mà tôi đã bỏ ra một triệu để mua sao? Hừ, không bán, trừ khi cô trả tôi hai mươi ngàn!

- Vậy thôi. Dù sao thì tôi cũng chỉ muốn mua chúng về để luyện cách tách đá thôi. Nếu ông không đồng ý thì ông cứ mang chúng về.

Dương Tử Mi giả vờ chẳng thèm quan tâm và cúi đầu tìm lựa các viên đá khác.

Cao Hữu Tài nhìn đồng đá vụn trên đất kia và nghĩ ông mang chúng về cũng chẳng để làm gì. Bán giá hai ngàn, có còn hơn không.

- Thôi được rồi, bán cho cô giá hai ngàn vậy.

Cao Hữu Tài nghiêng răng nói.

Dương Tử Mi mừng thầm trong bụng nhưng mặt vẫn ra vẻ thản nhiên như không và lập tức chuyển khoản trả cho ông ta hai ngàn. Thanh toán xong xuôi, cô liền cúi người nhặt viên đá phát ra luồng sáng màu đen thẫm kia lên, sau đó dùng máy mài đặt bên cạnh cẩn thận mài nó.

Một lúc sau, mọi người thấy viên đá màu trắng trên tay cô dần lộ ra sắc đen.

- Có phải thúy sao? Là phi thúy đen?

Lý Đại Thành lại chạy đến hỏi.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì, chỉ tiếp tục mài.

Đang định bỏ đi nhưng khi nghe Lý Đại Thành hỏi, Cao Hữa Tài liền quay lại. Thấy viên đá mà Dương Tử Mi vừa mua từ chỗ mình kia quả nhiên có phỉ thúy nên ông ta tức giận nói:

- Đó là đá vụn của tôi nên phỉ thúy phải thuộc về tôi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đây Mới Chính Là May Mắn Hiếm Thấy Thật Sự (2)

Mọi người nhìn ông ta bằng ánh mắt khinh bỉ!

- Ông chủ Cao à, lúc này tôi và ông đã mua bán, thanh toán xong xuôi hết rồi. Giờ đồng đá vụn này đã thuộc về tôi chứ không phải của ông nữa. Mọi người ở đây đều có thể làm chứng.

Dương Tử Mi phản bác lại.

- Cô biết rõ là trong đó có phỉ thúy nên mới lừa tôi bán nó cho cô với giá hai ngàn, sau đó một mình cô độc chiếm nó.

Cao Hữu Tài bắt đầu lớn tiếng nói, vẻ không cam tâm.

- Tôi biết rõ trong đây có phỉ thúy sao? Tôi dựa vào đâu để biết chứ? Nếu tôi biết đi nữa thì ông làm gì được tôi? Lúc này tôi có dùng thủ đoạn hạ lưu nào để ép ông bán đồng đá vụn này cho tôi không?

Dương Tử Mi cười nhạt nói.

-...

Cao Hữu Tài nhất thời nghẹn lời, không cãi lại được. Ông cảm thấy rất đáng nghi nhưng lại không biết đáng nghi chỗ nào.

Đám đông lại tiếp tục xâm xì bàn tán.

Dương Tử Mi không thèm để ý gì đến Cao Hữu Tài nữa mà tiếp tục mài viên phỉ thúy đen kia ra. Viên phỉ thúy đen kia cũng chỉ to bằng nắm tay của một đứa trẻ sơ sinh. Sau khi được rửa sạch sẽ thì mới thấy màu đen thẫm của nó rất đẹp, một màu đen trong suốt hoàn hảo khiến ai cũng xiêu lòng.

Cô vui mừng khôn xiết. Cô nhớ có lần đã đọc được một quyển sách cổ, quyển sách đó nói phỉ thúy đen có tác dụng trừ tà hóa sát rất cao, có thể giúp tránh và hóa giải tác động của các nguồn năng lượng xấu. Ngoài ra còn có tác dụng khử mùi độc đáo. Dù là đeo trên người hay để trong nhà thì nó cũng là một loại ngọc bảo hộ tốt nhất so với các loại ngọc khác.

Nhưng quan trọng nhất là nó có tác dụng rất lớn trong việc tu luyện nguyên khí.

Đương nhiên, trong cuộc sống hàng ngày, phỉ thúy đen rất hiếm thấy. Nhưng, loại Hắc Diện Thạch có tác dụng tương tự lại đang rất phổ biến và giá khá rẻ trên thị trường hiện nay. Bình thường, có thể đeo vòng Hắc Diện Thạch trên tay và nhất định phải đeo vào tay phải. Ngoài ra, trước khi đeo, phải tịnh hóa các năng lượng xấu có sẵn của nó cũng như các ký ức của chủ nhân đã sở hữu nó trước đó mới được. Và cách tịnh hóa đơn giản nhất là đem nó ra phơi dưới ánh nắng trước mười hai giờ trưa và tránh không được phơi quá lâu.

- Ô, quả nhiên lại là phỉ thúy lưu ly!

Mọi người nhìn viên phỉ thúy trên tay Dương Tử Mi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

- Cô Dương, viên phỉ thúy này cô có bán không? Nếu bán, tôi có thể trả giá năm triệu đồng.

Một người hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Có trả giá cao hơn tôi cũng không bán. Tôi muốn giữ lại để làm pháp khí, thật ngại quá.

Cao Hữu Tài thấy mình chỉ trong thoáng chốc đã đánh mất một viên phỉ thúy đen giá năm triệu nên ông ta càng tức tối hơn.

Ông phẫn nộ nhìn Dương Tử Mi, sau đó chỉ biết hằm hằm rời khỏi Ngọc Thạch Hiên.

Sau khi cất viên phỉ thúy đen vào, Dương Tử Mi cũng không chọn tiếp viên đá thô nào nữa mà chỉ ngồi một bên nhìn những người khác tách đá.

Tống Huyền ngồi bên cạnh chăm chú nhìn cô một hồi lâu và cũng im lặng không nói lời nào.

- Thầy à, thầy không chọn sao?

Dương Tử Mi đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Hôm nay không có viên đá nào được mắt cả, nên không mua.

- Nhờ phước của thầy mà hôm nay em mới may mắn như vậy đấy.

- Tiểu Mi à, có phải em có năng lực đặc biệt không?

Tống Huyền cuối cùng cũng nhin không được, hỏi.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Năng lực đặc biệt thì không, chỉ là em khá nhạy cảm với từ trường của vạn vật mà thôi.

Tống Huyền nhìn sâu vào mắt cô. Đột nhiên, Dương Tử Mi phát hiện đường nhân duyên của Tống Huyền bỗng nhiên nổi lên, cô cười nói:

- Chúc mừng thầy!

- Chúc mừng gì thế?

Tống Huyền ngơ ngác hỏi.

- Thầy sắp lên xe hoa rồi. Đến lúc đó, thầy nhớ mời em nhé.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn quan sát Tống Huyền. Cô thấy người mà Tống Huyền sắp cưới kia chính là người vợ dịu dàng, thùy mị, nét na và vô cùng tâm đầu ý hợp với Tống Huyền kiếp trước. Chỉ là, kiếp này, hai người đến với nhau muộn hơn kiếp trước mười năm thôi.

- Thật vậy sao?

Giọng Tống Huyền thoáng chút buồn bã.

Mấy ngày nay, cha mẹ anh không ngừng hối thúc anh lập gia đình. Thậm chí còn dọa chết để ép anh. Hơn nữa, anh cũng muốn khi anh và Dương Tử Mi đi cùng nhau sẽ cảm thấy tự do, thoải mái hơn một chút, và cũng nhằm tránh để cô không vì tình cảm của anh mà trở nên xa lánh anh nên anh cũng gật đầu đồng ý cuộc hôn nhân kia mặc dù hai người cũng chỉ mới gặp nhau có một lần duy nhất.

- Dạ, đó chính là người vợ trời định của thầy đấy ạ. Hai người sẽ rất hạnh phúc đấy.

Dương Tử Mi gật đầu cười nói.

Tống Huyền chỉ mím môi, ánh mắt thoáng chút u buồn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Long Trục Thiên Chiếm Chỗ!

Về đến nhà, Dương Tử Mi đặt hai viên phi thúy vừa mới mua được vào tủ mà cô đã tạo kết giới, sau đó tắm rửa và chuẩn bị đi ngủ.

Vừa nằm xuống giường, một bóng đen từ đâu xuất hiện ở cửa sổ.

Dương Tử Mi lập tức cảnh giác, nhắm mắt giả vờ ngủ, tay bắt ấn.

Cảm giác của cô rất nhạy bén nên dù nhắm mắt nhưng cô cũng có thể cảm nhận được từng hành động của đối phương.

Khi bóng đen kia sắp tiến đến gần, cô đột nhiên ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

“

“

Tim Dương Tử Mi đập thành thịch, cô tiếp tục giả vờ ngủ.

Long Trục Thiên nhẹ nhàng đến cạnh giường cô và nhìn cô bằng đôi mắt hút hồn của riêng anh.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu ngay vào mặt cô. Mái tóc đen mượt xõa trên giường, gương mặt thanh tú, trắng hồng, đôi lông mi dài, dày, cong đang khẽ lay động. Điều này chứng tỏ là cô đang giả vờ ngủ.

Long Trục Thiên cười khẽ và tiếp tục ngắm nhìn cô một hồi lâu. Bỗng nhiên, anh tháo giày và nhanh chóng leo lên giường nằm cạnh cô.

Dương Tử Mi giật bản mình, lật đặt ngồi dậy, hỏi khẽ:

- Anh muốn làm gì vậy?

- Ngủ chung với em!

Long Trục Thiên thản nhiên trả lời. Một tay anh gối đầu, tay còn lại giờ ra để lên gối của Dương Tử Mi, nói tiếp:

- Anh buồn ngủ rồi, ngủ thôi.

Dương Tử Mi nhìn anh bất đắc dĩ.

Giờ cô không còn là cô bé năm tuổi như trước đây nữa. Thân thể cô hiện tại là thân thể của một thiếu nữ mười lăm tuổi đang trong tuổi dậy thì, còn anh thì đã là một thanh niên chững chạc!

“

- Anh đi xuống đi!

Sợ làm ồn đến người nhà của mình nên Dương Tử Mi tiếp tục gọi khẽ.

Nhưng Long Trục Thiên không để ý gì đến những lời cô nói. Anh chỉ nhắm mắt lại, không lâu sau đã nghe tiếng thở đều đều của anh vang lên.

- Này, anh không thể ngủ như vậy được!

Dương Tử Mi đưa tay giật giật vai anh nói nhỏ.

Nhưng Long Trục Thiên vẫn ngủ say sưa, không biết là ngủ thật hay giả vờ nữa.

Không còn cách nào khác, cô đành im lặng ngồi nhìn anh. Lúc này, cô phát hiện trên mặt anh đầy vẻ mệt mỏi, cứ như là mấy ngày rồi không ngủ vậy.

“

Dương Tử Mi hiểu kỳ nên muốn dùng thiên nhãn để quan sát anh, nhưng cô không nhìn thấy gì cả. Những gì mà cô nhìn thấy chỉ là một mớ hỗn độn chứ không như những người khác là có thể thấy được thân thể, quá khứ và tương lai của họ.

“

Cô xuống giường và dùng lục nhâm để bói nhưng cũng không bói ra được gì, thật kỳ lạ.

Dương Tử Mi ngồi lên chiếc ghế kế bên giường và nhìn anh chăm chú. Cô muốn thông qua sắc mặt hiện tại của anh để tìm kiếm thông tin có liên quan đến anh.

Nhưng cuối cùng, dấu vết gì cũng không tìm thấy, mà chỉ phát hiện anh rất đẹp trai. Đặc biệt là nét mặt khi anh đang ngủ.

Chân mày rậm, đôi mắt to dài, sống mũi cao, đôi môi hơi mím lại lúc nào cũng như đang cười và nhìn rất gợi cảm, khiến người khác muốn... hôn một cái.

Phát hiện mình có ý nghĩ không chính đáng như thế, Dương Tử Mi bất giác hồi hộp hẳn lên. Cô vội vàng ngồi thẳng người dậy và cố gắng trấn tĩnh tâm trạng hiện tại của mình.

- Mi Mi...

Long Trục Thiên đột nhiên gọi tên cô, sau đó anh trở người ôm lấy cái gối của cô vào lòng. Người anh hơi cong lại, mặt dán chặt vào gối. Lúc này gương mặt vốn khá căng thẳng của anh cũng trở nên thoải mái, thư thả hơn chút.

Tuy đang ôm gối chứ không phải ôm cô nhưng cô cảm thấy động tác đó của anh quả thật rất thân mật.

Càng nhìn, tai của Dương Tử Mi càng đỏ ửng lên.

Cô vội đưa tay nhặt chiếc mền bị rơi dưới giường lên đắp cho anh. Sau đó, thấy ánh trăng hôm nay sáng nên cô muốn nhân dịp này mang theo hai viên phi thúy kia lên sân thượng luyện đạo khí thuật để xem có rút ngắn được thời gian hơn không.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Ngượng Ngùng

Ánh trăng sáng ngời.

Dương Tử Mi áp hai viên phi thúy vào hai lòng bàn tay của mình, tĩnh tâm tu luyện.

Quả nhiên, dưới sự giúp đỡ của hai viên phi thúy kia, thời gian tu luyện của cô rút ngắn đi rất nhiều, hiệu quả cũng tốt hơn.

Còn hai viên phi thúy nọ được nguyên khí của cô nuôi dưỡng nên xanh càng thêm xanh, đen càng thêm đen. Dưới ánh trăng sáng, chúng không ngừng phát ra luồng sáng và linh khí lấp lánh.

Cũng đúng lúc này, ở thành phố B, một ông lão tóc bạc, mặc trang phục nhà Đường màu đen, tay cầm một chiếc la bàn khá cũ kỹ làm bằng gỗ hoa lê đang đứng trên sân thượng của tòa nhà cao nhất ở thành phố B để xem sao.

Đột nhiên, cây kim la bàn trên tay ông bắt đầu chạy lung tung, cứ như là đang có chuyện gì lo lắng không yên vậy.

“

Ông nhìn chăm chú vào cây kim đang chạy lung tung không ngừng của la bàn kia vẻ khó hiểu và nghi hoặc.

Khi ông ngẩng đầu nhìn lên trời thì phát hiện các ngôi sao cũng đã có sự thay đổi. Một ngôi sao băng sáng chói đang rơi về phía thành phố A.

Ông nhìn theo hướng ngôi sao băng kia và phát hiện bầu trời của thành phố A cách đó không xa thấp thoáng một làn khói trắng, sau đó lại biến mất một cách nhanh chóng.

Tiếp đến, cây kim la bàn trên tay ông cũng bình thường trở lại, không còn chạy lung tung như lúc nãy nữa.

Tim ông thất lại!

Ông vội vã giở quẻ bói toán, nhưng quẻ bói rất kỳ lạ. Dù bói thế nào thì kết quả cũng trở về như lúc ban đầu, không bói được gì cả.

Đây cũng chính là lần đầu tiên ông gặp trường hợp như thế.

“

“

“

Chuyện xảy ra lúc này nhất định là do tâm lý của ông mà thôi. Ông không tin là trên đời này lại có người có thể làm ảnh hưởng đến từ trường của đất trời được.

Khi luyện đạo khí thuật xong, cũng đã là ba giờ sáng.

Dương Tử Mi rón rén quay trở về phòng và thấy Long Trục Thiên vẫn đang ôm gối ngủ say sưa.

Tu luyện xong, cô cũng thấy buồn ngủ nên đành gục đầu ngủ trên chiếc bàn học kế bên giường.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên giường ấm áp, mùi hương quen thuộc thoảng qua mũi cô, trên đỉnh đầu hình như còn có hơi thở nhẹ nhẹ của ai đó. Eo thì đang bị một cánh tay rắn chắc ôm chặt, còn một chân cô thì đang gác lên chân của ai đó.

Cô bừng tỉnh và vội vàng vùng khỏi vòng tay của Long Trục Thiên nhưng lại càng bị anh ôm chặt hơn.

- Nằm yên, nếu không anh sẽ la lên đấy.

Long Trục Thiên nói khẽ, đôi mắt to dài thoáng chút tinh nghịch và xảo quyệt.

Dương Tử Mi lập tức nằm im và không dám động đậy gì. Giờ đã là năm giờ sáng, mẹ cô cũng đã thức và đang chuẩn bị đồ ăn sáng trong bếp. Nếu như có động tĩnh gì thì mẹ cô sẽ phát hiện ra ngay.

Cô không biết làm gì hơn, chỉ biết trừng mắt nhìn anh một cái. Cô không hiểu, rõ ràng là cô ngủ ngồi trên bàn, sao tự nhiên giờ lại nằm trên giường?

“

Nghĩ đến đây, tai cô bắt giắc đỏ bừng lên. Cô ngượng ngùng xoay xoay người. Bỗng nhiên cô đụng trúng vật gì cứng cứng. Tuy ngăn cách bởi quần áo nhưng cô vẫn cảm nhận được sức nóng đang tỏa ra từ vật đó.

Long Trục Thiên khẽ kêu lên một tiếng, ánh mắt nhìn cô của anh càng say đắm và khó đoán hơn.

Dương Tử Mi đã sống qua hai kiếp nên tuy cô chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác giới nhưng cô cũng đã là phụ nữ trưởng thành. Thế nên mấy chuyện nam nữ kia dĩ nhiên là cô cũng biết. Vật lúc này mà cô vô tình chạm phải đương nhiên cô biết nó là gì.

Cô sợ hãi nằm im không dám nhúc nhích. Lúc này đây, cô chỉ cảm thấy mặt mình đang nóng hơn lên, tim đập thành thịch, cả người cũng cứng đờ lại.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Buổi Sáng Êm Dềm (1)

- Ngoan, còn sớm, em ngủ thêm tí nữa đi.

Long Trục Thiên hài lòng vươn tay ôm chặt cô hơn, cầm để lên đỉnh đầu thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng của cô. Lúc này đây, anh đang cảm thấy rất yên bình.

Mười năm trước, từ lúc gặp được Dương Tử Mi, mỗi lần được ở gần cô, anh đều cảm thấy rất thoải mái và quyến luyến.

Dương Tử Mi bị anh ôm chặt nhưng lại không dám động đậy và cũng không dám lên tiếng kháng cự.

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng thở của hai người. Một bình thản, một gấp gáp.

Hơi thở bình thản kia là của Long Trục Thiên, còn hơi thở gấp gáp là của Dương Tử Mi.

Không thể phủ nhận rằng, vòng tay của anh rất ấm áp, rất dễ chịu. Đôi tay anh đang ôm chặt lấy cô kia vô cùng rắn chắc và cũng rất kích thích cảm quan của một cô gái trưởng thành như cô.

Không lâu sau, tiếng thở đều đặn khi ngủ của Long Trục Thiên lại vang lên.

Dương Tử Mi chỉ biết cười đau khổ.

“

Cô định đẩy tay anh ra.

Nhưng không cách nào đẩy ra được. Cánh tay của anh cứ ghì chặt lấy cô không rời.

“

Vì không cách nào gỡ tay anh ra được nên cô chỉ biết tự an ủi bằng cách nghĩ là cho phép bản thân mình có cơ hội lợi dụng anh chàng đẹp trai vậy.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì mọi người đều nghĩ là Long Trục Thiên thuộc dạng trâu già gặm cỏ non. Nhưng trên thực tế, kiếp trước Dương Tử Mi hai mươi tám tuổi, cộng thêm mười lăm tuổi của kiếp này thì giờ cô đã bốn mươi ba tuổi. Giờ có một anh chàng đẹp trai hai mươi lăm tuổi bên cạnh thế này, nghĩ đi nghĩ lại thì trâu già gặm cỏ non kia chính là cô mới đúng.

Nghĩ đến đây, tim cô cũng yên bình trở lại. Sau đó, cô yên tâm cuộn mình trong lòng anh, nhắm mắt ngủ tiếp.

- Cháu gái à, dậy đi học thôi! Đã sáu giờ rưỡi rồi, sao hôm nay lại thức trễ vậy? Có phải là bị bệnh rồi không?

Bà nội cô đang gõ cửa gọi.

Dương Tử Mi chợt tỉnh giấc. Cô lật đật mở mắt và thấy bên cạnh mình chỉ là chiếc giường trống không, còn Long Trục Thiên thì đã biến mất từ lúc nào.

“

- Nội ơi, con dậy liền đây. Tối qua ngủ trễ nên con dậy trễ chút, không sao ạ.

Dương Tử Mi vừa trả lời vừa ngồi dậy nhìn ra cửa sổ.

Một chiếc Hummer màu đen đang chậm chậm rời khỏi và mất hút ở góc đường.

“

Dương Tử Mi cảm râm một câu, sau đó lật đật thay đồ ra khỏi phòng. Lúc này, mọi người đều đã ngồi vào bàn và đang chờ cô ra để ăn sáng.

- Chị à, mau ngồi xuống đi. Hôm nay chị phải đưa em đi học đấy.

Dương Tử Hi thấy cô liền vẫy tay cười tươi nói.

- Được rồi!

Dương Tử Mi ngồi cạnh em gái mình.

- Chị, đây là trứng gà.

Dương Tử Hi tận tay đưa quả trứng gà đã bóc vỏ sẵn cho cô.

- Cảm ơn Tử Hi.

Dương Tử Mi đưa tay nhận quả trứng. Thấy gương mặt dễ thương của em gái mình, cô liền hôn một cái.

- Chị, đây là sữa em cho chị!

Dương Tử Vân, em trai cô, đưa ly sữa đang uống sang.

- Chị, em cho chị bánh mì!

Dương Tử Lôi, đứa em trai song sinh khác cũng đưa bánh mì của nó cho cô. Đôi mắt to, đen láy nhìn cô kỳ vọng.

Dương Tử Mi đứng dậy, lần lượt hôn lên má hai đứa em trai của mình, nói:

- Chị thương các em nhất!

Mấy chị em bật cười vui vẻ.

Người lớn trong nhà thấy chị em tình cảm khăng khít như vậy nên cũng vui lây.

Đối với Dương Tử Mi mà nói thì niềm hạnh phúc hiện tại đến không dễ dàng gì. Thế nên cô luôn trân trọng nó.

“

“

Dương Tử Mi trầm nghĩ.

- Con à, hôm qua cha đã đi xem một cái tiệm nhỏ. Cha muốn mua lại cái tiệm đó để mẹ con mở tiệm bánh. Con thấy sao?

Dương Thanh lên tiếng hỏi. Tuy ông vẫn gọi cô như cách mà ông gọi cô lúc còn nhỏ nhưng giờ ông cũng đã xem cô như người lớn, vì dù gì thì tiền cần dùng cũng là tiền do cô kiếm được.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Buổi Sáng Êm Đềm (2)

Dương Tử Mi quay sang nhìn mẹ cô đúng lúc mẹ cô cũng đang kỳ vọng nhìn cô và chờ đợi cô trả lời.

Xem ra mẹ cô đang rất muốn mở tiệm bánh. Cô nhớ mỗi lần đi ngang qua tiệm bánh của người khác, lúc nào bà cũng nấn ná dừng lại để nhìn cách làm bánh của những người thợ làm bánh trong tiệm.

Tuy hiện tại nhà cô cũng đã có tiền, mẹ cô cũng không cần phải làm gì cả, nhưng mở tiệm bánh chính là ước mơ của bà nên cô cũng không nỡ ngăn cản.

- Dạ được chứ ạ, nếu không đủ tiền, con vẫn còn tiền đây.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Con gái à, con đồng ý rồi sao?

Hoàng Tú Lệ mừng rỡ nhìn cô, xúc động hỏi.

- Chỉ cần mẹ thích là con đều đồng ý hết. Có điều, mẹ cũng đừng làm việc cật lực quá. Sau này, nhà mình ngày nào cũng có bánh ngon để ăn rồi.

Cô cười nói.

Dương Tử Hi cùng những người còn lại đều vỗ tay vui mừng.

- À, cháu à...Nội...

Dương Bách, ông nội cô đột nhiên có gì muốn nói nhưng cứ bối rối không nói hết ý.

Thấy ông lên tiếng, mọi người quay sang nhìn ông, chờ ông nói tiếp. Nhưng chờ mãi chờ mãi mà ông vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục hút thuốc.

- Ông nội à, ông định nói gì đúng không ạ? Ông cứ nói đi, con đang chờ nghe đây.

Dương Tử Mi chủ động hỏi.

- Hôm trước, ông nội con thấy trong thành phố có một câu lạc bộ người già nên ông ấy cũng định tham gia. Nhưng mọi người trong đó lại không cho, nói câu lạc bộ đó chỉ dành cho hội viên, một tháng phải nộp hai ngàn đồng tiền hội phí.

Bà nội cô lên tiếng nói giúp. Đoạn, bà quay sang nói với Dương Bách:

- Hai ngàn không phải là số tiền nhỏ. Thằng Dương Thanh mỗi tháng lương cũng chỉ hơn một ngàn. Ông à, nếu ông rảnh thì có thể đến công viên dạo chơi cho khuây khỏa, ở đó cũng có rất nhiều người cỡ tuổi ông thường chơi đánh bài, chơi cờ và hát xướng đấy thôi.

Dương Tử Mi biết câu lạc bộ người già kia. Câu lạc bộ đó là câu lạc bộ chỉ dành cho những người lớn tuổi giàu có hoặc cán bộ về hưu tham gia mà thôi. Các hoạt động cũng như chế độ trong đó cũng rất tốt, có thể giúp cho những người lớn tuổi không cảm thấy đơn độc hay buồn tẻ khi không có con cháu bên cạnh.

Tuy nhiên, niềm vui và sự thoải mái đó hoàn toàn dựa vào tiền do họ bỏ ra.

Sắc mặt của Dương Bách thoáng ửng đỏ, ông lẩm bẩm nói:

- Không phải con bé có thể kiếm được rất nhiều tiền sao? Tôi chỉ muốn tham gia một tháng để xem trong đó có gì ghê gớm không thôi. Mấy hôm trước tôi gặp Dương Hoằng, ông ta cứ khoe mẽ trước mặt tôi, còn nói tôi là nghèo hèn, ngay cả nhìn thôi cũng không đủ tư cách hưởng hồ tham gia vào đó. Nghe ông ta nói thế, tôi bực mình lắm. Ông ta có thể cậy thế con trai mình là bí thư thành phố vậy sao tôi lại không thể dựa dẫm vào cháu nội của tôi được chứ?

- Trời ơi, ông ơi, ông đừng quên là lúc còn ở dưới quê, ngày nào ông cũng mắng là sinh con gái là đồ vô dụng hết sao. Giờ sao ông lại muốn dựa dẫm vào cháu gái mình để giễu võ giương oai chứ?

Bà nội cô chế nhạo nói.

Nghe thế, mặt Dương Bách đỏ bừng và chỉ biết cúi đầu lặng lẽ hút thuốc.

- Ông nội, bà nội à, mọi người yên tâm đi. Sau khi tan học về, con sẽ đến đó làm thẻ hội viên cho hai người. Người khác có thể vào thì chúng ta cũng có thể vào!

Dương Tử Mi nói.

- Cháu à, cần nhiều tiền lắm đấy, hai người một tháng hết bốn ngàn, vậy chẳng khác nào đốt tiền. Thôi được rồi, con chỉ cần làm thẻ một tháng cho ông nội con thôi còn bà nội thì không cần. Bà nội chỉ thích ở nhà nấu cơm, dọn dẹp và chăm sóc con cháu thôi.

Bà nội cô vội vàng nói.

Dương Tử Mi đứng dậy đi đến sau lưng bà, ôm vai bà nói:

- Nội, không phải lúc trước nội hay nói là muốn xem thử cuộc sống của các vị phu nhân ở thành phố thế nào sao? Dù sao thì ông nội cũng tham gia vậy thì bà nội cũng đi theo cho vui, sẵn tiện trông chừng ông nội luôn, để ông nội không có cơ hội lén phéng với các vị phu nhân khác nữa chứ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Buổi Sáng Êm Dềm (3)

- Con bé này!

Bà nội cô phì cười.

Còn Dương Bách, ông nội cô thì chỉ ho khan một tiếng.

Dương Tử Mi cười vui vẻ và quay về chỗ ngồi. Cô ăn vội bữa sáng và chuẩn bị đưa Tử Hi đi học.

Dương Thanh cũng đi theo hai chị em, lo lắng nói:

- Con à, một tháng tốn bốn ngàn để ông bà nội tham gia câu lạc bộ, đúng là chẳng khác nào đốt tiền. Cha sợ nhà ta lo không nổi.

- Cha, cha đừng lo. Tất cả chi phí con sẽ lo hết. Hơn nữa, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày đều có khách đến nhờ con xem phong thủy, cho nên chắc cũng không đến nỗi thiếu thốn đâu.

Dương Tử Mi an ủi cha cô nói.

Sắc mặt Dương Thanh cũng trở nên nghiêm nghị hơn, ông nói:

- Con à, tuy nhà ta thiếu thốn nhưng cha vẫn mong là con sẽ không làm thầy bói gì đó, vậy không hay. Hơn nữa, chuyện tiết lộ thiên cơ, thay đổi vận số như thế nếu làm quá nhiều thì cuối cùng người gánh họa là mình

thôi. Cha hi vọng con có thể lớn lên bình thường như các cô gái khác hoặc con có thể theo Tống Huyền học về đồ cổ cũng được.

- Cha yên tâm đi, con sẽ biết cách bảo vệ mình mà.

Thấy cha quan tâm mình như vậy, Dương Tử Mi rất cảm động.

- Ôi...

Dương Thanh biết là cô sẽ không nghe lời ông nên ông chỉ biết thở dài một cái.

Dương Tử Mi nắm tay dẫn Dương Tử Hi đến trường. Sau khi thấy cô bé nhảy chân sáo vui vẻ vào trường xong, cô mới quay người đi về hướng trường trung học Nam Thành, nơi cô đang theo học.

Sau lưng cô, một chiếc xe màu đen đang đậu bên lề đường cách đó không xa. Một đôi mắt nọ đang nhìn cô rời khỏi. Người này sau đó xuống xe và đi vào trường.

Dương Tử Mi vừa đến cổng trường thì nghe có tiếng chuông xe đạp vang lên phía sau.

Mẫn Cường trong trang phục màu trắng cùng chiếc xe đạp màu đỏ dừng ngay trước mặt cô. Vừa dừng xe xong, Mẫn Cường nhìn cô nở nụ cười thật tươi.

Những tia nắng sáng chiếu rọi vào mái tóc bông bênh của Mẫn Cường, ánh nắng cũng khiến cho nụ cười của Mẫn Cường trở nên ấm áp và thân thiện một cách khác thường khiến Dương Tử Mi bất giác nghĩ ngay đến một vị hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích.

Đúng rồi, kiếp trước, Mẫn Cường chính là vị hoàng tử mà cô rất muốn được tiếp cận nhưng lại không thể tiếp cận được.

Giờ, Mẫn Cường vẫn không khác gì hoàng tử. Chỉ là, cô bây giờ đã không còn là cô gái bói toán thân phận thấp hèn như kiếp trước nữa.

- Tử Mi, lên xe đi, tớ chở cậu.

Mẫn Cường nhìn cô kỳ vọng nói.

Câu nói của Long Trục Thiên ngày hôm đó cứ như bùa chú bám lấy cô thế nên cô cũng chỉ biết lắc đầu từ chối nói:

- Không cần đâu, cảm ơn cậu, tớ đi bộ vào là được rồi.

- Tuy đã đến cổng nhưng còn cách phòng học rất xa.

Thấy cô từ chối, Mẫn Cường thoáng buồn nhưng vẫn cố gắng thuyết phục.

- Tớ thích đi bộ hơn.

Dương Tử Mi vẫn kiên quyết từ chối.

Lúc này, rất nhiều nữ sinh vốn để ý Mẫn Cường cũng đã tạm lại đứng nhìn. Thấy Mẫn Cường bình thường kiêu ngạo, không để ý gì đến họ kia giờ lại đang chủ động đối đãi tốt với Dương Tử Mi, lại còn bảo cô lên xe để chở nên họ cũng bắt đầu cảm thấy ngưỡng mộ và ganh tỵ.

- Cô ta là ai vậy?

Có người bắt đầu thì thầm hỏi.

- Chính là con nhỏ mà lần trước xảy ra vụ scandal kia đó. Nghe nói là hôm đó nó giúp bạn kia châm cứu.

- Ai mà biết được chứ? Nó mới chỉ mấy tuổi thôi, làm sao mà biết châm cứu chứ?

- Không biết, tớ cũng không dám nói bậy đâu. Lần trước mấy đứa nói bậy cứ như bị trúng tà vậy. Lười cứ như là bị ma quỷ gì đó kéo ra, ghê lắm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Buổi Sáng Êm Dềm (4)

- Tớ cảm thấy cô ta thật đặc biệt.
- Có gì đặc biệt đâu? Chỉ là xinh hơn chúng ta chút thôi, nhưng cũng không xinh đẹp và thời trang như Mộ Dung Nghiên.
- Mộ Dung Nghiên không phải là trước giờ rất thích Mẫn Cường sao? Nếu cô ta thấy Mẫn Cường chủ động muốn chở cô gái khác, không biết sẽ phản ứng ra sao đây?

Người nói câu này vẻ như đang cười trên nỗi đau của người khác.

- Đúng đó, ai cũng biết là Mộ Dung Nghiên thích Mẫn Cường, hơn nữa còn tuyên bố là không cho bất kỳ cô gái nào khác tiếp cận Mẫn Cường. Giờ, nếu biết chuyện này, không biết là Mộ Dung Nghiên có tức chết không nữa?

- Nhất định là tức chết rồi, tớ rất muốn xem gương mặt xinh đẹp của cô ta sẽ biến thành màu gì.

Họ không ngờ là đang lúc họ bàn tán xôn xao thì Mộ Dung Nghiên đang đứng sau lưng họ. Mộ Dung Nghiên lúc này đang cắn môi, mắt nhìn Dương Tử Mi tóe lửa, sau đó quay người đi thẳng một nước vào trường.

Thấy Dương Tử Mi không chịu cho mình chở, Mẫn Cường cũng xuống xe đẩy bộ đi bên cạnh cô,

- Tử Mi, cậu mới chuyển đến đây học, có quen với môi trường ở đây chưa?

Mẫn Cương gợi chuyện hỏi.

- À, cũng quen.

Thấy nhiều cặp mắt đang ganh tỵ nhìn mình, Dương Tử Mi cũng chỉ biết âm thầm thở dài.

“

Đi được một đoạn thì Tần Khải Văn cũng đạp xe đến.

Thấy Dương Tử Mi và Mẫn Cương, Tần Khải Văn cảm thấy họ rất xứng đôi, cứ như tiên đồng ngọc nữ vậy.

Thấy vẻ dịu dàng, mềm mỏng của Dương Tử Mi, nếu như không phải hôm đó tận mắt chứng kiến cảnh kia thì Tần Khải Văn cũng sẽ không tin cô là người đã náo loạn Minh Châu Lầu.

Cũng nhờ cô nhắc nhở mà ngay tối hôm đó, anh lập tức nói với hiệu trưởng là mình muốn rút khỏi đợt bình chọn giáo viên ưu tú trong năm của trường và nhường cơ hội cho người khác. Đúng lúc, hiệu trưởng nhờ anh mở giúp hộp thư điện tử, lúc đó anh mới phát hiện là có một email gửi cho hiệu trưởng nói xấu anh cặp kè làm chuyện mờ ám với nữ sinh này nọ.

Tuy người gửi mail giấu tên nhưng từ địa chỉ IP anh cũng đoán biết được đó là một đồng nghiệp đang cạnh tranh với anh trong đợt bình chọn kia. Người này vốn là một người hẹp hòi, ích kỷ và xấu bụng, những gì mà anh ta muốn thì anh ta nhất định phải giành lấy bằng mọi cách.

Tuy những điều anh ta nói kia không đúng sự thật nhưng một khi chúng lọt ra ngoài thì dù có mười cái miệng cũng không thể giải thích

được. Đến lúc đó, các phụ huynh, học sinh thích kiểm chuyện kia nhất định sẽ có ý kiến này nọ với anh...

Thế là, nhân lúc chưa ai phát hiện, anh bèn xóa ngay cái mail đó đi. Và cũng chính vì anh chủ động rút lui nên người đồng nghiệp kia cũng không làm gì nữa, tất cả vẫn bình yên như không.

Nếu như không nhờ Dương Tử Mi nhắc nhở thì chắc giờ anh đang phải đối mặt với rất nhiều lời chỉ trích. Đến lúc đó, đừng nói là giáo viên ưu tú gì, e là ngay cả chén cơm cũng khó mà bảo toàn cho được.

- Em chào thầy ạ.

Thấy Tần Khải Văn, Dương Tử Mi lễ phép cúi đầu chào và cũng không quên quan sát nét mặt của anh. Cô phát hiện khó khăn của anh đã được hóa giải nên cô cũng biết là anh đã nghe theo lời chỉ dẫn của cô.

- Chào em.

Tần Khải Văn cũng chào đáp lại, sau đó e dè nói tiếp:

- Cám ơn em đã nhắc nhở thầy ngày hôm đó.

- Dạ không có gì đâu ạ. Chỉ là thầy tự mình nhận ra thôi. Giờ không có gì là tốt rồi ạ.

Dương Tử Mi cười thân thiện nói.

- Thầy có chuyện gì sao?

Mẫn Cương đứng cạnh nghe hai người nói chuyện, thấy lạ nên cũng lên tiếng hỏi.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn Tần Khải Văn, ý bảo anh đừng nói cho ai biết chuyện xảy ra ở Minh Châu Lầu.

Thấy vậy, Tần Khải Văn hiểu ý nói:

- Không có gì, chỉ là Dương Tử Mi đã giúp thầy một chuyện nên thầy cảm ơn em ấy thôi. Sắp đến giờ học rồi, các em mau vào lớp đi.

- Dạ, tạm biệt thầy ạ!

Dương Tử Mi và Mẫn Cường kính cẩn vẫy tay chào Tần Khải Văn xong liền chạy ù vào lớp của mình.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Cao Thủ Châm Cứu (1)

Dương Tử Mi vào lớp học, các bạn cùng lớp ngược lên nhìn cô một cái, ra vẻ không có gì khác lạ, sau đó lại cúi đầu chăm chú học bài.

Thấy cô đến, Hoàng Nhất Phong vui vẻ kéo ghế giúp cô.

- Cảm ơn cậu.

Dương Tử Mi khẽ cười nói.

- Không cần khách sáo, cậu giúp tớ chữa bệnh nặng mùi, tớ không biết cảm ơn cậu thế nào mới được đây.

Hoàng Nhất Phong nói vẻ chân thành, thật thà.

- Cũng chỉ tiện tay thôi, chúng ta là bạn học, cậu không cần khách sáo như thế.

Lúc này, Hạ Muội ngồi phía trên cũng đưa cho Dương Tử Mi một mảnh giấy nhỏ.

“

Dương Tử Mi hồi đáp.

“

Hạ Muội cảm kích nhìn cô.

Đúng lúc, cô bạn học mặt đầy mụn trứng cá Hoàng Thu Nhân cũng đến chỗ Dương Tử Mi, cúi đầu lí nhí hỏi Dương Tử Mi:

- Dương Tử Mi, cậu có thể giúp mình trị... mụn trứng cá không?

Dương Tử Mi ngược mặt nhìn Hoàng Thu Nhân.

Hoàng Thu Nhân vốn có gương mặt rất xinh xắn, da cũng trắng, chỉ là trên mặt có quá nhiều mụn trứng cá nên vẻ đẹp vốn có của cô bị che lấp mất. Cũng chính vì bị mụn nên trước giờ cô rất tự ti. Cô thường cảm thấy hầu như tất cả mọi người trên thế giới này đều đang soi mói gương mặt đầy mụn kia của mình, nên trước giờ cô thường để tóc dài che hết gần nửa khuôn mặt. Bình thường cô cũng không dám tham gia hoạt động gì, nói chuyện cũng e dè hơn các bạn khác.

Sau khi biết chứng nặng mùi của Hoàng Nhất Phong được Dương Tử Mi chữa khỏi, nên Hoàng Thu Nhân cũng thấy có chút hi vọng. Cô mong Dương Tử Mi có thể giúp cô nên mới lấy hết dũng khí chạy đến hỏi Dương Tử Mi.

- Đương nhiên là được rồi. Do tinh thần của cậu không được thoải mái một thời gian dài nên cơ thể mới sinh nhiệt và tích tụ dưới da hoặc trong các kinh lạc khiến cho khí huyết và mạch bị bít lại, không lưu thông. Lâu ngày các lỗ chân lông bị bít kia bị sưng mủ và trồi lên mặt gây mụn. Cho nên hoàn toàn có thể dùng châm cứu để đả thông huyết vị, giúp máu tuần hoàn tốt hơn để có thể thanh nhiệt giải độc.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

Nghe Dương Tử Mi nói thế, một nữ sinh trước nay vốn tự ti như Hoàng Thu Nhân cũng tự tin ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rỡ cảm kích nhìn Dương Tử Mi nói:

- Thật... thật sao?

- Ừm, trị mụn trứng cá cũng đơn giản lắm.

Dương Tử Mi gật đầu xác nhận.

- Vậy... Khi nào cậu có thể chữa mụn giúp tớ?

Hoàng Thu Nhân vội vã hỏi.

- Chỉ cần hai phút thôi. Giờ còn mười phút nữa mới vào học. Nếu cậu đồng ý thì bây giờ tớ sẽ châm cứu cho cậu.

Dương Tử Mi nhìn đồng hồ và đáp.

- Trong lớp luôn sao?

- Ừm.

Không phải Dương Tử Mi muốn khoe khoang tài châm cứu của mình mà cô chỉ muốn dùng sự thật để chứng minh chuyện giữa cô và Hoàng Nhất Phong nhằm tránh cho những người khác không phải bóng gió gì cô nữa.

- Vậy tớ phải làm gì đây?

Hoàng Thu Nhân hồi hộp hỏi.

- Cậu ngồi xuống đây là được.

Hoàng Nhất Phong vội nhường chỗ của mình cho Hoàng Thu Nhân.

Các bạn cùng lớp khác nghe Dương Tử Mi nói là sẽ châm cứu ngay tại lớp học nên cũng nhanh chân chạy đến xem.

Dương Tử Mi bình thân lấy bộ kim châm cứu ra để lên bàn. Sau khi khử trùng xong cô bảo Hoàng Thu Nhân hơi ngước đầu lên một chút và dùng kim lần lượt châm vào các huyết đại chùy và đốc mạch vài lần. Đốc mạch là dương kinh, là nơi kiểm soát các quá trình diễn ra trong cơ thể. Dương kinh là nơi rất dễ tích tụ nhiệt và chất độc trong người. Còn đại chùy lại là mạch tiếp giáp giữa thủ tam dương kinh và đốc mạch và còn có tên gọi khác là Chư Dương Hội. Nếu có thể dẫn thông khí huyết ở huyết này thì có thể giải nhiệt cho phổi và vị từ đó khiến nhiệt trong người cũng tản ra giúp cơ thể hoạt huyết, thanh nhiệt.

Trong mắt người khác, động tác của cô nhìn có vẻ đơn giản nhưng không ai biết rằng mỗi một kim cô châm vào đều tổn hao rất nhiều nội lực. Nguồn nội lực tổn hao kia còn nhiều hơn gấp mấy lần so với nguồn năng lượng bị tổn hao khi phải chạy cả ngàn mét nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Cao Thủ Châm Cứu (2)

Tuy nhiên, đối với Dương Tử Mi mà nói thì không hề gì,

Hai phút trôi qua, Dương Tử Mi rút hết tất cả các kim châm cứu ra. Cô bảo Hoàng Thu Nhân ngồi thẳng người lại, sau đó dùng hai lòng bàn tay đã được vận nội công áp của mình áp nhẹ lên mặt Hoàng Thu Nhân. Một lúc sau, cô nói:

- Xong rồi, hai ngày tới, chỉ cần cậu ăn uống thanh đạm, dùng nước ấm rửa mặt, nghỉ ngơi đúng giờ thì mấy nốt mụn kia sẽ biến mất.

Hoàng Thu Nhân vô cùng vui mừng.

Lúc này, khi Dương Tử Mi châm cứu cho cô, cô cảm thấy như có một luồng sức mạnh thần kỳ nào đó đang chạy khắp người khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

- Đơn giản vậy sao? Bình thường xem ti vi, thấy mấy bác sĩ đông y cứ nói là phải chữa trị mấy lần ngoài ra còn kết hợp với uống thuốc nữa. Còn cậu chỉ cần châm châm vài cái là xong rồi sao? Không phải lừa bịp người khác chứ?

Trần Tiểu Cường la lên.

Dương Tử Mi cười nói:

- Có lẽ hay không chờ vài ngày nữa xem hiệu quả chữa trị là biết thôi mà. Còn mấy thứ khác, tớ có giải thích cậu cũng không hiểu.

Thông thường, khi châm cứu, cần phải theo một liệu trình nhất định. Nhưng Dương Tử Mi dùng khí để trị liệu nên hiệu quả và thời gian trị liệu của cô cũng khác. Đạo khí thuật mà cô thường luyện hằng ngày vốn đã có tác dụng chữa bệnh. Nếu như không phải là bạn bè thì cô cũng sẽ không tùy tiện dùng.

- Tớ tin Dương Tử Mi. Có hiệu quả hay không, tớ biết rõ nhất. Các cậu đừng nghi ngờ cậu ấy.

Hoàng Thu Nhân vừa sờ lên mặt mình vừa nói.

- Vậy chờ hai ngày nữa xem sao. Nếu lúc đó mặt cậu hết mụn thì tớ mới tin.

Trần Tiểu Cường lại la lớn.

- Ổn ào cái gì vậy? Chuông vào học reo rồi, còn tụ tập ở đó làm gì?

Đột nhiên tiếng của giáo viên tiếng Anh Cao Ngọc vang lên. Đám đông vội vàng giải tán, ai trở về bàn nấy.

Còn Dương Tử Mi thì cúi đầu thu dọn kim châm cứu lại,

- Đây là gì? Mấy cây kim này ở đâu ra?

Thấy một dãy kim châm cứu đang để trên bàn Dương Tử Mi, Cao Ngọc nghiêm giọng hỏi?

- Dạ, là kim châm cứu của em ạ. Lúc này em mới châm cứu giúp bạn.

Dương Tử Mi trả lời.

- Dạ đúng rồi đó cô, Dương Tử Mi lúc này châm cứu trị mụn cho Hoàng Thu Nhân. Lúc trước cậu ấy châm cứu chữa chứng nặng mùi giúp em nên giờ em đã hoàn toàn khỏi bệnh. Giờ em không còn bị nặng mùi nữa cô ạ.

Hoàng Nhất Phong lật đật lên tiếng.

- Hả? Châm cứu có thể làm lung tung như vậy được ssao? Không cẩn thận sẽ chết người đấy?

Cao Ngọc hiểu kỳ nói tiếp.

- Cô ơi, Dương Tử Mi cậu ấy biết châm cứu thật mà. Cậu ấy đã giúp chữa khỏi bệnh nặng mùi cho Hoàng Nhất Phong đấy ạ.

Hạ Muội đứng dậy nói.

Thấy Hạ Muội cũng lên tiếng nên Cao Ngọc cũng không nghi ngờ như lúc này nữa.

Hạ Muội là học trò cưng của Cao Ngọc. Bình thường, thái độ cũng như cách cư xử của Hạ Muội rất nhiệt tình và thân thiện, lại hết sức công bằng nên Cao Ngọc rất thích. Vì thế lời nói của Hạ Muội cũng rất được tin tưởng.

Tuy nhiên, Cao Ngọc vẫn không thể tin là một cô bé còn nhỏ tuổi như Dương Tử Mi lại biết châm cứu.

“

Bản thân Cao Ngọc cũng bị một số bệnh, theo tây y chữa mãi mà không hết. Đến giờ, bà vẫn đang tìm bác sĩ giỏi để chữa bệnh cho mình nhưng tìm hoài không thấy.

Chứng nặng mùi của Hoàng Nhất Phong bà cũng biết. Trước đây, chưa đi đến gần chỗ ngồi của Hoàng Nhất Phong là mùi hôi kia lập tức xộc vào mũi bà. Nhưng giờ, hình như mùi hôi đó không còn nữa, chẳng lẽ Hoàng Nhất Phong đã khỏi bệnh thật sao?

Mắt Cao Ngọc bỗng nhiên sáng lên, sau đó bà ho khẽ một tiếng rồi đưa tay gõ gõ lên bàn của Dương Tử Mi nói:

- Dương Tử Mi à, mời em đến văn phòng của cô một chút, cô có tài liệu muốn đưa cho em.

- Dạ.

Dương Tử Mi nhanh chóng đứng dậy và đi theo Cao Ngọc đến văn phòng.

Sau khi vào phòng, Cao Ngọc mới hỏi khẽ:

- Dương Tử Mi à, em biết châm cứu thật sao?

Dương Tử Mi gật đầu. Lúc này, thông qua sắc mặt của Cao Ngọc, cô cũng biết là bà bị bệnh gì và cũng đoán biết được mục đích bà gọi cô đến văn phòng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Cao Thủ Châm Cứu (3)

- Vậy em có biết chữa bệnh phụ khoa không?

- Cô ơi, kinh nguyệt của cô cứ hết rồi lại có, có rồi lại hết hơn nửa tháng nay rồi đúng không ạ?

Cao Ngọc kinh ngạc hỏi:

- Sao em biết?

Dương Tử Mi cười nói:

- Mắt cô thâm quầng, sắc mặt nhợt nhạt, da mặt bị đồi mồi, giọng gấp khí ngắn, vừa nhìn là biết là bệnh phụ khoa rồi ạ.

Cao Ngọc sờ lên mặt mình hỏi:

- Rõ vậy sao? Nhưng sao em biết là kinh nguyệt của cô hơn nửa tháng nay chưa hết vậy?

- Dạ, có thể nhìn và biết được thông qua khí sắc của cô ạ.

Giờ, Cao Ngọc hoàn toàn tin là Dương Tử Mi biết y thuật. Thế nên bà mừng như bắt được vàng và vội vàng nắm tay Dương Tử Mi hỏi:

- Vậy em có thể chữa giúp cô không?

- Dạ, bệnh của cô không khó chữa, nguyên nhân là do buồng trứng suy yếu sớm, tử cung bị lạnh nên kinh nguyệt của cô mới thất thường như thế, thậm chí còn có nguy cơ bị băng huyết nữa.

Những gì Dương Tử Mi nói hoàn toàn trùng khớp với những gì bác sĩ nói nên Cao Ngọc càng tin cô hơn, bà tiếp tục hỏi:

- Vậy khi nào em có thể châm cứu cho cô?

- À, châm cứu chữa bệnh này thì có chút phức tạp nên cần khoảng nửa tiếng. Chờ sau khi tan học, em sẽ đến ký túc xá giáo viên tìm cô ạ.

- Được được, cảm ơn em nhiều lắm.

Cao Ngọc vô cùng vui mừng. Sau đó, bà rút ra một tập tài liệu đưa cho Dương Tử Mi nói:

- Đây là tài liệu phụ đạo rất tốt, tiếng Anh của em còn yếu nên nếu như em có cần phụ đạo gì thì em cứ nói với cô nhé.

- Dạ, em cảm ơn cô, em sẽ cố gắng học tiếng Anh ạ.

Dương Tử Mi lễ phép nói.

Chương trình tiểu học đến trung học cơ sở, cô đều tự học. Hầu như tất cả các môn cô đều có thể tiếp thu một cách dễ dàng, nhưng chỉ có tiếng Anh là lại không được như các môn khác. Có học thế nào cô cũng chẳng khá lên được.

- Nếu như em có thể chữa bệnh giúp cô, thì người nên nói lời cảm ơn là cô mới đúng. Giờ chúng ta vào lớp thôi. À, chuyện cô tìm em để nhờ chữa bệnh, em đừng nói cho ai biết nhé.

Cao Ngọc vừa đứng dậy vừa nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi đáp.

Sau khi trở về lớp học, ngồi vào bàn, cả lớp thấy cô cầm một tập tài liệu trên tay, mặt cũng không có vẻ gì là buồn bã vì bị trách mắng nên cũng bắt đầu ganh tỵ nghĩ là giáo viên thiên vị cô,

Tiết học này, Cao Ngọc quả nhiên rất thiên vị. Ánh mắt của bà thường nhìn về phía Dương Tử Mi và cũng thường hay hỏi Dương Tử Mi này nọ. Mỗi lần cô trả lời xong, bà còn không quên nhắc nhở, nhận xét rất nhẹ nhàng. Cả lớp thấy vậy càng không ngừng đố kỵ hơn.

Dương Tử Mi cũng chỉ biết than thầm trong bụng:

“

Giờ ra chơi, một nữ sinh lớp khác xuất hiện ngay cửa lớp của Dương Tử Mi. Mọi người đều nhận ra, đó chính là Lam Chi Tình, bạn thân của Mộ Dung Nghiên.

- Gọi Dương Tử Mi ra dùm tớ.

Lam Chi Tình bực dọc nói với Trần Tiểu Cường.

- Muốn làm gì? Có phải hoa khôi lớp cậu ganh tỵ với Dương Tử Mi lớp tớ nên giờ muốn đến tính sổ chẳng?

- Ganh tỵ? Nó là cái gì mà phải ganh tỵ chứ? Có bằng móng tay của Mộ Dung Nghiên không? Tớ tìm nó là vì Mộ Dung Nghiên muốn nói chuyện với nó.

Lam Chi Tình cười nhạt nói.

- Tớ thấy hai người họ không có gì phải nói với nhau hết.

Trần Tiểu Cường nói tiếp.

- Trần Tiểu Cường, cậu tránh qua một bên dùm cái đi, liên quan gì đến cậu chứ?

Vừa nói, Lam Chi Tình vừa đẩy mạnh Trần Tiểu Cường qua một bên và với vào lớp gọi lớn:

- Dương Tử Mi, ra đây đi!

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi bình thản đứng dậy đi ra cửa lớp.

- Tớ đi theo cậu!

Hạ Muội lo lắng kéo tay Dương Tử Mi nói.

- Không sao đâu, một mình tớ là được rồi.

Dương Tử Mi từ chối.

- Lam Chi Tình và Mộ Dung Nghiên không có ý tốt gì đâu. Hôm nay Mẫn Cường đối xử tốt với cậu như thế, hai người đó nhất định là đang ganh tỵ và muốn đối phó với cậu đó.

Hạ Muội nói tiếp.

- Đối phó với tớ sao? Hai người đó không phải là đối thủ của tớ.

Dương Tử Mi kiêu ngạo đáp.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Lòng Đố Kỵ Của Mộ Dung Nghiên Ganh Tỵ (1)

Thấy Dương Tử Mi đi ra, Lam Chi Tình liếc cô mấy cái, khiêu khích nói:

- Cậu là Dương Tử Mi sao?

- Ừm, có chuyện gì sao?

Dương Tử Mi lãnh đạm hỏi.

- Hừ, cũng chẳng có đẹp để gì cho cam!

- Nhưng cũng hơn những người ra vẻ cáo mượn oai hùm đấy.

Dương Tử Mi cười chế nhạo nói.

Mặt Lam Chi Tình thoáng biến sắc. Tuy bình thường cô là bạn thân của Mộ Dung Nghiên nhưng cô rất ghét ai nói cô như thế. Câu mà Dương Tử Mi vừa nói kia như một gáo nước lạnh hắt thẳng vào mặt cô.

- Cũng chỉ là đứa con gái nhà quê thôi mà. Mộ Dung Nghiên đang chờ ở dưới cây đa, cậu ta có chuyện cần nói. Còn không biết soi gương nhìn lại mình đi, vậy mà cũng dám cặp kè với Mẫn Cường.

Lam Chi Tình bực tức nói.

- Nếu cậu ấy có chuyện cần nói thì kêu cậu ấy đến đây. Tớ không phải là con chó theo đuôi cậu ấy nên không phải gọi là đến đâu.

Dương Tử Mi nói xong quay người đi thẳng vào lớp.

- Dương Tử Mi, dám từ chối sao? Đến lúc đó đừng hối hận đấy?

Lam Chi Tình hét lớn.

Dương Tử Mi chẳng đoái hoài gì đến cô ta và thản nhiên ngồi vào bàn của mình.

Hạ Muội quay xuống lo lắng nói:

- Nghe nói nhà của Mộ Dung Nghiên là xã hội đen. Tử Mi, hay là cậu nhịn một chút vậy.

- Xin lỗi, trong từ điển của tớ không có từ nhịn. Đừng lo, cậu ấy không dám làm gì tớ đâu.

Dương Tử Mi nhìn Hạ Muội cười nói.

- Ôi trời...

Hạ Muội chỉ biết thở dài một cái, nói tiếp:

- Dù thế nào đi nữa tớ cũng rất lo. Từ hôm nay và mấy ngày sắp tới, sau khi tan học tớ đưa cậu về nhà vậy.

- Tớ cũng đưa cậu về.

Hoàng Nhất Phong ngồi bên cạnh lên tiếng.

- Tớ nữa. Là nam sinh trong lớp, tớ nhất định không để cho nữ sinh lớp mình bị lớp khác bắt nạt.

Trần Tiểu Cường cũng xáp lại nói.

Lần trước, sau khi được Dương Tử Mi nhắc nhở là phải chú ý khi băng qua đường, nếu không sẽ gặp tai nạn, hôm đó tan học, Trần Tiểu Cường cũng không theo bạn băng qua đường như mọi ngày mà lại đi vòng lên cầu vượt. Kết quả là người bạn kia của cậu bị xe tông. Cũng may nhờ Dương Tử Mi nhắc nhở nên Trần Tiểu Cường mới tránh được tai nạn chết người kia. Thế nên từ đó đến nay, Trần Tiểu Cường cũng âm thầm cảm kích Dương Tử Mi.

- Đúng, đúng, đúng!

Các nam sinh khác cũng đồng thanh nói:

- Bọn tớ sẽ bảo vệ các bạn nữ lớp mình!

Nghe vậy, các nữ sinh hẹp hòi khác cũng trề môi vẻ đố kỵ. Nhưng, so với Dương Tử Mi thì Mộ Dung Nghiên kia mới chính là người mà họ ghét thật sự. Sở dĩ như thế là vì Mộ Dung Nghiên vừa xinh đẹp, học giỏi, lại là con nhà giàu. Quan trọng hơn hết là Mộ Dung Nghiên hiện đang là nữ thần trong lòng các nam sinh trong trường.

Chính vì thế mà khi thấy Dương Tử Mi ngang nhiên đối đầu với Mộ Dung Nghiên, họ cũng mừng thầm trong bụng.

Thấy các nam sinh trong lớp đều nhiệt tình như thế, Dương Tử Mi bất giác cảm động không thôi.

Kiếp trước, cô cứ lủi thủi một thân một mình và không hề có ai nói với cô là sẽ bảo vệ cô. Càng không có cảnh mọi người khí thế như thế chỉ vì cô.

Giờ, cô mới thực sự cảm nhận được sức mạnh cũng như sự ấm áp của tập thể là như thế nào.

Nếu như các bạn trong lớp đều muốn bảo vệ cô thì sau này cô cũng sẽ bảo vệ họ.

- Cảm ơn các cậu!

Dương Tử Mi đứng dậy, xúc động nói tiếp:

- Hôm nay tớ rất vui vì các cậu đối xử tốt với tớ như thế. Các cậu yên tâm, tớ có thể tự bảo vệ mình và không sợ ai cả.

Giọng của cô tuy không vang lăm nhưng cả lớp đều nghe rất rõ và có sức lay động rất lớn.

- Bọn tớ sẽ sát cánh cùng cậu! Ai bắt nạt cậu cũng là bắt nạt cả lớp chúng ta!

Hạ Muội đứng lên cao giọng nói.

Cả lớp cũng đồng thanh hưởng ứng theo.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Sự Đổ Kỵ Của Mộ Dung Nghiên (2)

Dương Tử Mi cảm thấy mắt mình nhòe đi, sống mũi cay cay.

Thấy vậy, Lam Chi Tình cũng vội vàng bỏ đi.

- Sao? Nó không đến à? Hừ, dám lên mặt trước mặt tớ sao?

Mộ Dung Nghiên tức giận nói.

- Đúng vậy, nó xem thường cậu đấy. Nó còn nói là cậu là cái thá gì? Mẫn Cương không thích cậu mà chỉ thích nó thôi, rồi thì cậu đi chết đi... kiểu vậy đó.

Thấy Mộ Dung Nghiên tức giận, Lam Chi Tình mừng thầm trong bụng nên cũng thêm mắm dặm muối vào.

Nghe xong, gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Nghiên khế nhăn lại.

- Vậy để tớ chống mắt lên xem cuối cùng người đi chết kia là ai!

Mộ Dung Nghiên nghiến răng nói. Sau đó quay trở về lớp.

Lúc này, Mẫn Cương đang ngồi cạnh cửa sổ lớp học và cảm cú làm bài tập. Mái tóc bông bênh phủ xuống vầng trán cao, thông minh của anh. Hàng mi dài hơi cụp xuống trông anh càng đẹp trai và nho nhã hơn.

Thấy khuôn mặt nghiêng đẹp trai đó của Mẫn Cường, Mộ Dung Nghiên không khỏi xao xuyến. Nhưng hình ảnh lúc sáng Mẫn Cường cười nói và cùng nhau đi bộ vào trường với Dương Tử Mi kia lập tức lại xuất hiện trong đầu cô khiến cho sự đố kỵ, ganh ghét của cô càng tăng lên gấp bội.

Từ trước đến giờ, Mộ Dung Nghiên luôn cho rằng Mẫn Cường là của cô và chỉ thuộc về cô. Ngoài cô ra, các cô gái khác đều không xứng với anh!

Tuy nhiên, Mẫn Cường trước nay cũng đối xử với cô rất lạnh nhạt, không khác gì bạn bè bình thường cả. Thậm chí còn khá giữ khoảng cách với cô và cũng nhiều lần từ chối rất nhiều lời mời của cô.

Cũng chính vì thế mà Mộ Dung Nghiên càng muốn chiếm hữu Mẫn Cường làm của riêng của mình!

Hơn nữa, cô còn cho rằng, sớm muộn gì Mẫn Cường cũng sẽ chấp nhận cô, vấn đề bây giờ chỉ là thời gian thôi.

Nhưng không ngờ, Dương Tử Mi ở đâu xuất hiện và quấy phá kế hoạch của cô.

Ánh mắt của Mộ Dung Nghiên không ngừng biến đổi. Chờ sau khi bình tâm và vui vẻ lại, cô mới đến trước bàn của Mẫn Cường, gõ nhẹ lên bàn và nở nụ cười hiền hòa, xinh đẹp như thiên sứ mà các nam sinh khác thường ngưỡng mộ.

Nghe tiếng động, Mẫn Cường ngược đầu lên nhìn cô một cái, sau đó lại cúi xuống tiếp tục làm bài.

Thấy Mẫn Cường chẳng thèm đoái hoài gì đến mình, trái tim của Mộ Dung Nghiên thắt lại!

Cô cố gắng giấu đi sự hụt hẫng của mình, giả vờ mỉm cười nói:

- Mẫn Cương à, sắp đến buổi biểu diễn văn nghệ của trường rồi, tớ muốn bàn với cậu các tiết mục của lớp mình, không biết cậu có rảnh không?

Mẫn Cương vẫn cầm cúi làm bài, lạnh nhạt nói:

- Buổi diễn văn nghệ của trường trước giờ đều do cậu phụ trách nên cậu không cần bàn bạc với tớ. Tớ tin là cậu sẽ làm tốt thôi.

- Nhưng đây là buổi biểu diễn văn nghệ cuối cùng của những năm trung học cơ sở của lớp mình, nên tớ cũng muốn làm tốt nhất có thể. Nếu được, tớ muốn dàn dựng những tiết mục có trình độ cao và làm cả trường phải kinh ngạc. Cậu là lớp trưởng nên cũng có trách nhiệm tham gia đóng góp ý kiến này nọ chứ. Hơn nữa, bọn tớ còn đang để lại một vai cho cậu nữa đấy.

Mộ Dung Nghiên tiếp tục kèm nén nỗi buồn vì bị làm ngơ nói.

- Giờ chúng ta cũng đang ở lớp cuối cấp, sắp tới phải lo thi lên cấp ba cho nên nhiệm vụ quan trọng nhất hiện giờ là học chứ không phải hoạt động văn nghệ. Tớ thấy không cần làm gì hoành tráng cả, chỉ cần cả lớp tham gia một tiết mục hợp ca là được rồi.

Mẫn Cương nói.

Nghe xong, Mộ Dung Nghiên khẽ mím môi.

Hợp ca sao? Buổi biểu diễn văn nghệ hàng năm cũng chính là lúc Mộ Dung Nghiên tỏa sáng, cho nên sao lại có thể hợp ca đơn giản như vậy được?

- Mẫn Cường, cậu học giỏi vậy chắc chắn sẽ thi đậu vào trường điểm của thành phố cho nên sao cậu lại không tham gia vào các hoạt động của trường, lớp để giữ lại kỷ niệm đẹp của lớp cuối cấp chứ? Ngoài ra, tớ cũng rất muốn có thể được biểu diễn cùng cậu, cậu diễn vai hoàng tử còn tớ làm công chúa...

Mộ Dung Nghiên bắt đầu nhõng nhẽo nói.

- Xin lỗi cậu, tớ không thích lên sân khấu biểu diễn, cậu chọn người khác đi. Tớ phụ trách phần hậu cần chăm lo cho các cậu là được rồi.

Mẫn Cường vẫn nói với thái độ hờ hững.

Thấy Mẫn Cường liên tục từ chối, Mộ Dung Nghiên cũng không biết làm gì hơn. Cô không còn lời nào khác để khuyên Mẫn Cường tham gia biểu diễn với cô nên đành đi về chỗ ngồi của mình. Sự ghen ghét, đố kỵ với Dương Tử Mi cũng càng sâu sắc hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Hóa Giải Phong Thủy Và Châm Cứu Chữa Bệnh Giúp Cô Giáo (1)

Sau khi tan học, Dương Tử Mi đến khu nhà ở của giáo viên để tìm Cao Ngọc.

Cao Ngọc đã chờ cô từ sớm. Thấy cô đến, bà liền chạy ra đón.

Vừa bước vào nhà của Cao Ngọc, Dương Tử Mi đã cảm nhận được sự ẩm thấp trong nhà của bà. Cô đưa mắt nhìn quanh một lượt thì phát hiện rèm cửa sổ đang kéo lại che hết ánh nắng mặt trời nên dương khí trong nhà cũng rất yếu ớt.

Ngoài ra, Dương Tử Mi còn phát hiện cửa phòng ngủ lại đối diện với cửa nhà vệ sinh.

Cửa phòng ngủ đối diện với cửa nhà vệ sinh chính là điều cấm kỵ trong phong thủy. Phong Thủy Học cho rằng, nhà vệ sinh và nhà tắm là nơi để tắm và loại thải các thứ dơ bẩn trên người nên khí âm khá nặng. Đồng thời cũng là nơi sản sinh luồng không khí bẩn. Nếu cửa nhà vệ sinh đối diện với cửa phòng ngủ thì khí âm và khí bẩn kia sẽ xâm nhập vào cơ thể, ảnh hưởng đến sức khỏe của gia chủ.

- Dương Tử Mi à, em chuẩn bị xong hết chưa? Có thể bắt đầu châm cứu cho cô được chưa?

Cao Ngọc sốt ruột hỏi.

- À, cô thứ lỗi em nói thẳng. Nếu giờ em có chữa bệnh cho cô thì bệnh của cô cũng sẽ tái phát thôi.

- Ô? Tại sao? Chẳng lẽ không thể trị dứt bệnh được sao?

Cao Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Nếu muốn trị dứt bệnh thì cô phải thay đổi phong thủy nhà mình một chút mới được ạ. Cô không thấy là nhà của cô hơi lạnh hơn so với bên ngoài sao?

Dương Tử Mi nhú mày hỏi.

- Ủm, cũng có chút, nhưng đây chính là vấn đề sao?

Cao Ngọc nghi hoặc hỏi.

- Vấn đề rất lớn đấy ạ.

Dương Tử Mi đưa tay kéo rèm cửa sổ ra và nói tiếp:

- Trước tiên, tấm rèm cửa sổ này cô không cần làm dày quá, tốt nhất là đổi thành loại rèm lá xách thoáng khí. Bình thường nếu không ngủ thì cô kéo rèm ra để ánh sáng có thể chiếu vào phòng.

- Chuyện này có liên quan đến bệnh tật sao?

- Dạ, sở dĩ con người bị bệnh là do mất cân bằng âm dương. Cô đã ở trong một nơi có khí âm trong một thời gian dài nên khí âm kia mới xâm nhập cơ thể, sức khỏe cô vì thế cũng bị ảnh hưởng. Ngoài chuyện kinh nguyệt không đều ra, cô còn thường xuyên cảm thấy đau lưng, nhức mỏi nữa đúng không ạ?

Cao Ngọc gật đầu xác nhận:

- Đúng đó, mỗi sáng thức dậy, cô đều bị đau lưng, đau vai và rất dễ bị mệt.

- Đó là do hoàn cảnh, môi trường sống trong nhà cô gây ra đấy. Ngoài tấm rèm này ra, cửa phòng ngủ của cô lại đối diện với cửa nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh là nơi tắm rửa, thải loại chất bẩn, là nơi tích tụ khí âm và các luồng không khí không sạch sẽ khác. Giờ cửa của nó lại nằm đối diện với cửa phòng ngủ của cô, nên các khí âm kia xâm nhập làm ảnh hưởng đến sức khỏe của cô đấy ạ.

Cao Ngọc mặt biến sắc, lẩm bẩm nói:

- Đây là ký túc xá giáo viên trường cấp cho nên bố cục và cách bày trí trong nhà vốn đã vậy, cô cũng không dám thay đổi. Vậy giờ cô phải làm sao đây?

- Không cần sửa cũng được ạ. Chỉ cần hóa giải là được.

- Hóa giải bằng cách nào?

Lúc này đây, Cao Ngọc không khác gì là một học trò đang cần giúp đỡ trong học tập.

- Có mấy cách sau đây. Một là có thể dùng một tấm rèm châu dài để treo trước cửa nhà vệ sinh. Và nhớ là phải chọn tấm rèm châu nào đẹp đẹp một chút ạ. Rèm đẹp vừa có thể tăng mỹ quan cho nhà vừa có thể hóa giải vấn đề cửa đối cửa đại kỵ kia. Còn không thì cô cũng có thể treo một tấm rèm cửa trước cửa phòng ngủ của mình. Sau khi vào phòng thì kéo rèm lại và đóng cửa phòng là được. Cách thứ hai là để các tiền đồng Ngũ Đế. Tiền đồng Ngũ Đế có rất nhiều tác dụng và mang lại hiệu quả rất lớn. Cô có thể để chúng ở ngoài cửa của cả hai phòng hoặc có thể để trong phòng cũng được. Rất nhiều người dùng cách này đấy ạ. Tiền đồng Ngũ Đế chính là tiền đồng của các thời Thuận Trị, Khang Hi, Ung Chính, Càn Long Và Gia Khánh. Chúng có tác dụng ngăn sát, phòng ngừa tiểu nhân, tránh tà ma và

giúp tài vận hành thông. Phụ nữ, con gái có thể dùng dây đỏ để khâu chúng lại thành một chuỗi và treo trên túi xách hoặc mang theo bên người để tránh tà ma.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Hóa Giải Phong Thủy Và Châm Cứu Chữa Bệnh Giúp Cô Giáo (2)

- Thứ ba là dán bùa Hải Thần Môn. Bùa Hải Thần Môn là một loại bùa chuyên khai vận và hóa giải vấn đề cửa đối cửa và có tác dụng rất lớn. Hiện đang là cách hóa giải chủ yếu mà nhiều người đang dùng. Ngoài ra, nó còn là một món đồ trang trí rất tốt, có thể làm cho không gian sống trở nên mỹ quan hơn.

- Thứ tư là có thể để một cái hồ trồng các loại cây thủy sinh ở giữa hai cửa. Nên chọn loại cây lá to, dày. Hoặc cũng có thể để ba chậu cây kiểng loại chuyên trồng trong nhà trong nhà vệ sinh. Các loại cây kiểng này có thể giúp điều hòa âm dương.

- Thứ năm là treo các loại trang sức hình tròn bằng vàng trước cửa nhà vệ sinh.

- Thứ sáu là treo hồ lô mở nắp trên ống nước trong nhà vệ sinh.

- Cô à, trong những cách đó, cô có thể chọn cách nào mà cô cảm thấy đơn giản nhất để làm. Tốt nhất là cô nên làm ngay, đừng kéo dài. Nếu không sức khỏe của cô mãi vẫn không khỏe lên được.

Dương Tử Mi nhìn Cao Ngọc nói.

Nghe cô nói có đầu có đuôi với vẻ am hiểu như thế, Cao Ngọc chỉ biết nhìn cô kinh ngạc.

Là người tiếp thu nền giáo dục theo chủ nghĩa triết học đã mười mấy năm nay, có thể nói Cao Ngọc là một người theo chủ nghĩa duy vật. Trước giờ, bà không tin vào phong thủy và bói toán cho lắm. Bà cho rằng những thứ đó đều là mê tín, gạt người.

Bây giờ, nghe Dương Tử Mi nói vậy, bà cũng bắt đầu tin tưởng. Sức khỏe của bà vốn không có vấn đề gì. Nhưng từ khi dọn đến ký túc xá ở từ năm ngoái đến nay thì bà nay ốm mai đau. Không đau chỗ này thì đau chỗ khác, đến cuối cùng buồng trứng và tử cung cũng có vấn đề.

Thấy Cao Ngọc vẫn còn nghi hoặc, Dương Tử Mi chỉ biết âm thầm thở dài. Nếu như bà không phải là giáo viên dạy cô thì cô cũng không giúp bà xem phong thủy miễn phí làm gì.

- Cô ơi, em chỉ có thể giúp cô như vậy thôi. Cô có tin hay không thì tùy cô ạ.

Dương Tử Mi nói.

- Cô tin! Cô sẽ làm theo cách mà em chỉ.

Cao Ngọc vội vàng trả lời.

Nói xong, bà liền quay sang nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Tử Mi à, sao em lại biết mấy thứ đó vậy?

- Dạ, em theo một lão đạo trưởng học ạ?

Dương Tử Mi thành thật trả lời.

Cao Ngọc reo thầm trong bụng:

Đoạn, Dương Tử Mi bảo Cao Ngọc nằm xuống giường, cởi y phục và bắt đầu châm cứu cho bà.

Khí âm trong cơ thể Cao Ngọc khá nặng, thời gian ảnh hưởng lại lâu nên nếu muốn trị dứt thì phải dùng nguyên khí của cô để hỗ trợ. Thế nên Dương Tử Mi phải mất nửa tiếng châm cứu mới có thể thải loại hết khí âm trong cơ thể bà ra ngoài, giúp cân bằng âm dương, tử cung ấm và buồng trứng cũng trở lại bình thường như trước.

Trong quá trình châm cứu, Cao Ngọc cảm thấy cả người như được sưởi ấm bằng một luồng khí ấm áp, lục phủ ngũ tạng cũng thoải mái, điều hòa hơn. Bà cảm nhận được từng lỗ chân lông của mình như mở to ra, một cảm giác vô cùng dễ chịu,

Cơn đau bụng âm ỉ trước giờ cũng biến mất. Gân cốt cũng không đau nhức nữa.

Lúc này, bà mới hoàn toàn tin rằng Dương Tử Mi là cao thủ châm cứu. Bà may mắn lắm mới có thể gặp được một cô học trò như cô đây.

- Xong rồi ạ!

Dương Tử Mi rút kim ra hết, nói.

Cao Ngọc ngồi dậy, thư giãn gân cốt, cảm thấy cả người dễ chịu và nhẹ nhõm hơn nhiều. Cứ như là vứt được gánh nặng hàng trăm ký vậy.

- Tử Mi à, cảm ơn em đã cứu cô! Nếu không nhờ em, không biết cô phải chịu đau đớn đến bao giờ nữa.

Cao Ngọc cảm động nắm tay Dương Tử Mi nói.

- Hi hi, dạ, không có gì đâu ạ. Cô là cô của em, là học sinh, em nên giúp cô mới phải. Sau này cô giúp em phụ đạo tiếng Anh là em vui rồi ạ.

Dương Tử Mi cười ranh mãnh nói.

- Không thành vấn đề, chỉ cần em sắp xếp thời gian, tối mỗi ngày cô đến phụ đạo cho em cũng được!

Cao Ngọc vui vẻ nói.

- Dạ, không cần cực vậy đâu ạ. Nếu cô có lòng thì sáng thứ bảy hàng tuần cô phụ đạo cho em một chút là em cảm kích lắm rồi ạ.

- Được thôi.

Cao Ngọc hào hứng nhận lời ngay.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Phản Cung Sát Đã Có Tác Dụng

Sau khi chào tạm biệt Cao Ngọc, Dương Tử Mi vội chạy đến câu lạc bộ VIP dành cho người lớn tuổi để làm thẻ hội viên cho ông bà nội của cô. Cô muốn họ được hưởng phúc khi về già.

Cô không để bụng chuyện trước đây ông nội vì trọng nam khinh nữ mà gọi cô là đồ vô dụng. Cô chỉ muốn kiếp này, cả nhà cô được vui vẻ, hạnh phúc.

Đến trước cửa câu lạc bộ nọ, đang định vào thì cô bị bảo vệ chặn ngay ngoài cửa:

- Này này, cô bé kia, chỗ này không được tùy tiện vào, đi chỗ khác đi.
- Anh à, em đến làm thẻ hội viên cho ông bà nội của em.

Dương Tử Mi không muốn dây dưa với anh ta nên cũng vào thẳng vấn đề,

Bảo vệ nhìn cô một lượt. Chỉ thấy cô đang mặc đồng phục của trường Nam Thành, tay xách chiếc cặp giá chỉ mấy chục đồng bán đồ đồng ngoài đường, hơn nữa còn khá cũ. Tuy bình thường anh ta thường xuyên bị người khác khinh thường nhưng vì làm bảo vệ ở đây khá lâu nên cũng bị nhiễm thói khinh người như những vị khách thường xuyên lui tới đây vậy.

Anh bảo vệ nọ bực bội khoát tay, giọng khinh thường nói:

- Đừng đùa chứ, thẻ hội viên ở đây không phải ai cũng làm được đâu. Mau về nhà chơi đi, đừng cản trở công việc của người khác.

- Anh ơi, em muốn làm thẻ hội viên thật mà.

Dương Tử Mi cố gắng giải thích.

- Cô bé có biết là thẻ hội viên ở đây một tháng bao nhiêu tiền không?

Đoạn, bảo vệ đưa hai ngón tay lên ngón ngấm nói tiếp:

- Hai ngàn đấy. Thu nhập hàng tháng của cả nhà cô bé chắc cũng chưa đến mức này đâu nhỉ. Mau về nhà nói ông bà nội có rảnh thì ra công viên đi dạo, ở đó miễn phí, đánh một ván mạt chược cũng tốn có một đồng thôi à.

Đúng lúc này, một người lớn tuổi từ trong câu lạc bộ bước ra. Người này diện bộ giàu có, sang trọng.

Vừa thấy người nọ, bảo vệ lập tức quay sang chào, cúi người xới lời hỏi han:

- Ông Dương, sao hôm nay về sớm vậy ạ?

Dương Tử Mi nhận ra người đó chính là Dương Hoảng, người cùng thôn với cô và cũng chính là cha của Dương Đức Kiệt.

Dương Hoảng chẳng đoái hoài gì đến anh bảo vệ kia mà vội vã đón xe rời khỏi.

Dương Hoảng vừa mới rời khỏi, lại có thêm hai người lớn tuổi vẻ như cán bộ về hưu bước ra. Hai người vừa đi vừa thì thầm thảo luận:

- Nghe nói bí thư Dương vừa bị kiểm điểm, kỷ luật rồi.

- Bí thư Dương chỗ dựa vững vậy, chắc lần này cũng qua thôi.

- Khó nói lắm, lần này đích thân ủy viên kiểm tra, kỷ luật trung ương đến kiểm tra. Dù chỗ dựa của bí thư Dương có chắc thế nào đi nữa thì cũng chỉ trong phạm vi tỉnh thôi, làm sao đến tận trung ương cho được?

- Chúng ta chờ xem thế nào. Nghe nói cả nhà họ gần đây gặp khá nhiều chuyện xui xẻo. Con trai thì bị người khác đè gãy xương, giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện. Còn vợ thì hôm qua tự nhiên lại bị trượt chân, trúng gió.

- Nghe nói, tối qua bí thư Dương còn bị xe tông nữa.

Hai người vừa nói xong thì nghe rầm một tiếng ở góc đường cách đó không xa. Mọi người nhìn qua mới biết chiếc xe mà Dương Hoảng đang đi đột nhiên bị rơi hết một bánh, chiếc xe mất thăng bằng nên ngã ngay xuống đường. Vì sự cố xảy ra bất ngờ nên Dương Hoảng đang ngồi trên xe cũng té lăn quay ra đất và đang ngồi rên rỉ.

Nghe và chứng kiến những chuyện xảy ra trước mắt mình, Dương Tử Mi không khỏi mừng thầm.

Phản cung sát mà cô bày ra kia đã bắt đầu có tác dụng. Xem cả nhà Dương Đức Kiệt kia sau này còn hống hách, ác độc nữa không!

Anh bảo vệ kia này giờ cũng cố căng lỗ tai lên nghe. Vừa mới nghe chuyện bí thư Dương bị kiểm điểm, kỷ luật thì anh ta cũng không che giấu nổi sự vui mừng của mình.

Lúc này, lại có một người khác từ bên trong bước ra. Người này chính là Hạ Quốc Huy, cha của Hạ Muội. Ông cũng chính là một trong những nhà đầu tư của câu lạc bộ người cao tuổi này. Hôm nay, ông đến để xem tình hình hoạt động của câu lạc bộ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Em Gái Bị Bắt Cóc (1)

- Tổng giám đốc Hạ!

Bảo vệ vừa thấy Hạ Quốc Huy liền vui vẻ, khép nép chạy đến hỏi:

- Tổng giám đốc về rồi sao?

- Ờ, cực cho anh quá.

Hạ Quốc Huy thân thiện gật đầu chào đáp lại.

- Ha ha, không có cực khổ gì đâu ạ. Chỉ là mỗi ngày ngồi đây chặn những người không đủ tư cách và không cho họ vào thôi. Giống như cô bé kia, cứ nằng nặc đòi vào làm thẻ hội viên cho ông bà nội gì đó. Thật là chẳng biết trời cao đất dày gì cả. Đây là nơi mà ai cũng có thể tùy tiện vào sao?

Thấy Hạ Quốc Huy đối đãi tử tế với mình, bảo vệ nọ cũng vui vẻ gật đầu nói.

Nói xong, anh ta còn quay sang liếc Dương Tử Mi một cái.

Hạ Quốc Huy lúc này cũng nhìn thấy Dương Tử Mi. Vừa nhìn thấy cô, mặt ông đột nhiên vui vẻ hẳn. Ông vội bước đến chỗ cô, cười thân thiện hỏi:

- Tiểu Mi, con ở đây sao?

- Con chào chú ạ.

Dương Tử Mi lễ phép chào mà không hề ra vẻ là người đã từng giúp đỡ ông.

Bảo vệ thấy Hạ Quốc Huy quen với Dương Tử Mi nên mặt lập tức biến sắc. Anh ta vội vàng cười cười nói:

- Thì ra cô bé này quen với tổng giám đốc. Ha ha, chả trách nhìn có khí chất quá, ha ha.

- Tiểu Mi à, con đến đây để làm thẻ hội viên cho ông bà nội con sao?

Hạ Quốc Huy nhìn Dương Tử Mi hỏi. Sau ngày hôm đó, ông vẫn luôn muốn làm gì đó để cảm ơn cô. Giờ cơ hội đó đã đến nên ông rất vui.

- Dạ. Tiếc là anh bảo vệ này không cho con vào.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

Hạ Quốc Huy quay sang trừng mắt nhìn bảo vệ một cái.

Thấy vậy, bảo vệ kia cũng rụt cổ lại. Anh ta nghĩ mình lần này chắc sẽ bị đuổi việc vì đắc tội với tổng giám đốc.

- Ông chủ, xin lỗi, tôi... tôi không biết cô bé quen với ông. Tôi thấy cô bé ăn mặc bình thường... nên tưởng cô bé đến phá phách. Tôi cũng chỉ muốn giữ gìn trật tự của câu lạc bộ thôi, tôi...

Anh bảo vệ lo lắng giải thích.

- Nhìn mặt bắt hình dong, còn không mau xin lỗi cô bé đi.

Hạ Quốc Huy bắt đầu nghiêm giọng quở trách.

- Xin lỗi, xin lỗi, là do anh có mắt mà không biết thái sơn, mong em bỏ qua cho.

Bảo vệ lật đặt cúi người xin lỗi Dương Tử Mi.

- Hi hi, anh cứ nịnh nọt người có tiền và khinh thường người khác như thế thì trước sau gì cũng gặp xui xẻo thôi.

Dương Tử Mi nói về chế giễu.

- Vâng, vâng vâng!

Bảo vệ gật đầu lia lịa.

Dương Tử Mi cũng không muốn so đo với anh ta nên quay sang nói với Hạ Quốc Huy:

- Chú Hạ à, giờ con có thể vào làm thẻ hội viên được chưa ạ?

- Không cần con đích thân vào đó đâu. Chú sẽ giúp con làm hai thẻ VIP vàng, hoàn toàn miễn phí. Sau khi làm xong, chú sẽ tận tay mang đến nhà con. Con không cần phải đến.

Hạ Quốc Huy vui vẻ nói.

Bảo vệ nghe vậy thì há miệng kinh ngạc, ngẩn người nhìn Dương Tử Mi. Anh ta đang không biết cô là người như thế nào mà tổng giám đốc của anh ta phải đích thân ra tay làm thẻ giúp như vậy, hơn nữa còn tận tay giao đến nhà. Điều quan trọng hơn là, hai cái thẻ định làm kia lại là thẻ hội viên vàng, hoàn toàn miễn phí. Loại thẻ đó chỉ có những người lớn tuổi dạng quyền cao chức trọng mới có được.

- Phiền chú vậy, thật ngại quá. Thẻ đó để con trả phí là được rồi ạ.

Dương Tử Mi ngại ngùng nói.

- Tiểu Mi, con thật là, sao con lại khách sáo với chú như thế. Lúc trước, con xem phong thủy giúp chú, chú còn chưa trả tiền cho con nữa mà. Giờ hai thẻ hội viên kia xem như là chú trả tiền xem phong thủy vậy, con đừng ngại.

Hạ Quốc Huy ân cần nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Em Gái Bị Bắt Cóc (2)

- Nếu chú đã nói vậy thì con cũng không khách sáo nữa, con cảm ơn chú ạ. Ông bà nội của con nhất định sẽ rất vui.

Dương Tử Mi cười nói.

- Đó là điều chú nên làm. À, con chờ chú một chút. Chú vào trong bảo nhân viên làm thẻ cho con, xong xuôi chúng ta đi ăn cơm, con thấy sao?

Hạ Quốc Huy nhiệt tình hỏi.

Dương Tử Mi nhìn đồng hồ, lắc đầu nói:

- Con cảm ơn chú, con không ăn cơm với chú được, giờ cũng trễ rồi, con phải về nhà ạ.

Giờ cũng đã đến giờ ăn cơm ở nhà. Dương Tử Mi không muốn lãng phí thời gian ở bên ngoài. Cô chỉ muốn trân trọng từng giây, từng phút được ở bên gia đình mình.

Về đến nhà, bà nội nghi hoặc nhìn sau lưng cô nói:

- Cháu gái à, Tử Hi đâu? Không phải con đến đón và dẫn nó đi chơi à?

- Đâu có ạ, Tử Hi trước giờ đều do nội đón về mà.

Dương Tử Mi bỗng có dự cảm không lành. Cô lo lắng hỏi:

- Bà nội, có chuyện gì vậy ạ?

- Không phải con đón sao? Hôm nay nội đến đón Tử Hi, nội chờ rất lâu mà không thấy nó ra. Hỏi cô giáo thì cô giáo nói là Tử Hi đã được đón về từ sớm rồi. Nội còn tưởng là con đến đón và dẫn nó đi chơi nữa chứ.

Bà nội cô cũng lo lắng nói.

- Cha và mẹ đâu ạ?

- Hôm nay cha mẹ con đi xem cửa tiệm rồi, không có thời gian đi rước đâu.

Bà nội cũng bắt đầu hoang mang. Bà lo lắng nắm tay Dương Tử Mi nói tiếp:

- Giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ Tử Hi bị người ta bắt cóc bán? Chúng ta báo công an thôi!

- Để con xem có phải cha mẹ rước em không.

Nói xong, đang định chạy đi thì đột nhiên điện thoại trong nhà reo lên. Cô nhắc máy, đầu dây bên kia là một giọng nam khào khào đã qua máy biến âm:

- Tôi tìm Dương Tử Mi.

- Là tôi đây.

- Nếu muốn em mày được an toàn thì mau đem viên phi thủy Đế Vương đến đổi, nếu không thì... hừ hừ hừ.

Đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh hiểm ác.

Ánh mắt Dương Tử Mi sa sầm lại. Em gái cô bị bắt cóc đều do viên phi thủy Đế Vương Kia.

- Được thôi, nhưng tôi phải bảo đảm là em tôi đang an toàn.

Dương Tử Mi bình tĩnh nói.

Lúc này, đầu dây bên kia truyền đến giọng của Dương Tử Hi:

- Chị, chị ơi, mau đến cứu em...

Giọng nức nghẹn của cô bé khiến tim Dương Tử Mi thắt lại.

Em cô chỉ mới mười tuổi. Bị bắt cóc như vậy chắc nó hoảng sợ lắm.

Càng nghĩ, ánh mắt cô càng tối và lạnh lùng hơn. Lạnh một cách đáng sợ. Lạnh đến nỗi khiến bà nội cô đang đứng kế bên bỗng nhiên rùng mình một cái. Bà quay sang nắm tay cô hỏi, giọng lo lắng:

- Cháu gái à, họ nói gì vậy? Con đừng như vậy, nội sợ.

Dương Tử Mi cố gắng trấn tĩnh, sau khi mắt cô trở lại bình thường, cô liền quay sang cười vui vẻ nói:

- Nội ơi, không có gì đâu, Lúc này bạn của Tử Hi gọi đến nói là Tử Hi đang chơi ở nhà bạn nó.

- Thì ra là vậy, làm nội sợ hết hồn.

Bà nội cô thở phào một cái. Vừa thở vừa vỗ nhẹ vào ngực.

- Nội à, nội ở nhà, con đi đón Tử Hi về.

Dương Tử Mi khẽ ôm vai nội mình, nói.

- Ờ, tụi con cũng đừng đi lung tung nữa. Cha mẹ con sắp về rồi, gần đến giờ ăn cơm rồi.

Bà nội cô không quên nhắc nhở.

Đoạn, Dương Tử Mi vào phòng lấy viên phỉ thúy Đế Vương ra, niệm chú và dùng tay vẽ bùa lên không trung. Tiếp đến cô ếm thêm bùa Ngũ Quỷ Truy Hồn lên viên phỉ thúy đó.

Phỉ thúy Đế Vương vốn hòa cùng nguyên khí của cô nên dù có ở đâu cô cũng cảm nhận được sự tồn tại của nó. Chỉ cần đối phương chạm vào nó là bùa chú lập tức sẽ có tác dụng. Nếu thời gian ngắn thì sẽ sinh ra ảo giác, như bị ngũ quỷ truy đuổi. Người nhát gan sẽ bị dọa đến phát khiếp, tinh thần cũng sẽ trở nên bất loạn.

“Dám đụng vào em gái tôi sao? Về chiều ông bà hết đi!”

Mắt Dương Tử Mi tối lại. Nhưng khi ra khỏi phòng, cô lại mỉm cười vui vẻ như không có gì và vẫy tay chào nội mình.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Em Gái Bị Bắt Cóc (3)

Vừa chạy xuống lầu, Dương Tử Mi đã thấy chiếc Hummer màu đen của Long Trục Thiên đậu bên lề đường. Còn Long Trục Thiên thì mặc trang phục toàn đen, dáng người cao ráo, gương mặt đẹp trai đang đứng tựa vào cửa xe khiến không ít người đi đường chú ý.

Long Trục Thiên đang ngẩng đầu nhìn vào cửa sổ nhà Dương Tử Mi.

Hình như là cảm nhận được gì đó, anh thu tầm mắt lại và nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Dương Tử Mi xuất hiện trước cửa.

Ánh mắt của hai người đúng lúc chạm nhau.

Người nhạy cảm như Long Trục Thiên lập tức cảm nhận được sự lạnh lùng và sát khí trong mắt cô.

Anh đang định băng qua đường thì Dương Tử Mi đã nhanh chóng chạy đến trước mặt anh nói:

- Anh chờ em đến một nơi.

Nghe vậy, Long Trục Thiên liền mở cửa xe để cô ngồi vào.

Dương Tử Mi cũng ngồi vào xe.

Sau khi ngồi lên xe, Long Trục Thiên vừa cho xe chạy vừa hỏi:

- Đi đâu?

- Chân núi Tường Sơn.

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Em gái em bị bắt cóc rồi.

Ánh mắt của Long Trục Thiên cũng tối lại. Anh nhấn ga, chiếc Hummer lao vút trên đường. Sáu phút sau, hai người cùng xe đã có mặt ở chân núi Tường Sơn.

- Để anh đi cùng em. Lỡ như có chuyện gì anh sẽ bảo vệ em!

Long Trục Thiên nói.

Dương Tử Mi lắc đầu từ chối:

- Không cần đâu, một mình em được rồi! Anh ở đây chờ em!

Nói xong, cô xuống xe và nhanh chóng đi lên núi.

Mắt Long Trục Thiên khẽ nhíu lại. Anh cũng xuống xe và lên núi bằng một con đường khác.

Anh đi nhanh thoăn thoắt, nhanh như một con báo vùng Amazon.

Dương Tử Mi vừa đặt chân lên núi thì đã bị tên canh gác phát giác. Tên này lấy ống nhòm theo dõi cô. Phát hiện cô chỉ đi một mình, dưới chân núi còn có một chiếc Hummer đen đang đậu.

Tên canh gác này cảm thấy chiếc xe kia chắc không liên quan gì đến cô nên cũng yên tâm hơn. Hắn chỉ muốn biết là cô có báo công an hay không thôi.

Lúc này trong điện thoại hân cũng đã cảnh cáo cô. Nếu cô dám báo công an, thì bọn chúng bên này cũng sẽ ra tay.

Thấy dáng vẻ thướt tha, yếu điệu, xinh đẹp đang leo núi giữa chốn quanh hiu vắng bóng người như thế kia. Tên nọ cũng nảy sinh tà niệm. Hân nhếch mép cười một cách nham nhở.

Dương Tử Mi bình thản leo núi. Tay không ngừng bắt ấn dự đoán tình trạng của em gái cô.

Dù là thầy tướng số cao minh thế nào cũng không thể đoán biết được vận mệnh của người thân của mình.

Vì quá lo lắng cho em nên Dương Tử Mi đành phải cố gắng tính toán. Chính vì thế mà nguyên khí của cô cũng bị tổn thương nghiêm trọng. Nhưng cũng may là cuối cùng cô cũng biết được là em cô đang rất an toàn và hiện đang ở hướng đông nam.

Trên đường đi, Long Trục Thiên đi ngang một lán trại còn sót lại khi Tường Sơn được cải tạo thời gian trước đó. Bên trong lều có tiếng khóc của trẻ con vọng ra. Nghe thấy tiếng khóc đó, anh liền đứng lại và lén đi vào trong.

Bên trong lều là một bé gái khoảng mười tuổi. Bé gái này miệng bị nhét giấy, mặt hoảng sợ tột độ, nước mắt lăn dài trên má. Vừa nhìn thấy anh, bé gái kia liền co rúm người lại, vẻ khiếp sợ.

Anh nhận ra đây chính là Dương Tử Hi, em gái của Dương Tử Mi.

Long Trục Thiên nhẹ nhàng bước đến, lấy miếng giấy đang nhét trong miệng cô bé ra nói:

- Đừng sợ!

Anh tưởng là giọng của mình đã nhẹ nhàng, mềm mỏng lắm rồi nhưng không ngờ là Dương Tử Hi nghe xong, sợ quá rồi ngất đi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Long Trục Thiên Ra Tay

Dương Tử Mi cuối cùng cũng đến nơi.

Gã đàn ông kia thấy cô đến một mình nên cũng không thêm cảnh giác gì. Hắn đeo mắt kính đen, đầu đội mũ rộng vành che gần hết khuôn mặt.

- Có đem đồ đến không? Không báo công an đó chứ?

Hắn khào khào hỏi.

- Không cần báo công an.

Dương Tử Mi bình tĩnh nói, sau đó cô lấy viên phi thúy Đế Vương ra để lên một tảng đá kế bên.

Nghe cô nói không báo công an nên tên nọ cũng không để ý gì. Ánh mắt của hắn lúc này đổ dồn vào viên phi thúy kia.

Dưới ánh mặt trời buổi chiều tà, viên phi thúy Đế Vương nọ càng lấp lánh hơn.

Vừa nghĩ, tên bắt cóc nọ vừa cười lạnh lùng. Sau đó cúi xuống lấy viên phi thúy kia lên.

Vừa chạm vào viên phi thúy kia thôi, một luồng khí lạnh đã luồn vào tay hắn, sau đó tiếp tục len lỏi vào người và xâm nhập vào não hắn.

Nhưng hắn vẫn không hay biết gì. Hắn bỏ viên phi thủy vào túi áo và nở nụ cười nham nhở nói:

- Cô bé, ở đây phong cảnh hữu tình, rất thích hợp để tâm sự. Hay là anh tâm sự với cô bé nhé? Được không? Anh đảm bảo là cả đời này chỉ yêu mình em, nuông chiều một mình em thôi.

Nghe giọng dụ dỗ của hắn, Dương Tử Mi cảm thấy buồn nôn. Cô cười lạnh lùng nói:

- E là anh không có tâm trạng để tâm sự thôi. Nói, rốt cuộc là ai đã thuê anh làm chuyện này? Nếu nói ra thì tôi sẽ giảm bớt nỗi đau mà anh phải chịu.

Nghe cô nói thế, gã bắt cóc kia cũng có chút kinh ngạc. Nhưng sau khi hiểu ra, hắn thấy những lời cô vừa nói kia chẳng khác nào một câu chuyện cười thú vị nên bèn cười lớn:

- Giảm bớt nỗi đau cho anh sao? Ha ha, em yên tâm đi, anh sẽ khiến em thoải mái và vui vẻ mà.

Chưa dứt lời thì một bóng người đã xuất hiện ngay phía sau hắn. Bình một tiếng, một cú đấm nặng ngàn cân đánh ngay vào óc của hắn ta.

Gã bắt cóc nọ người mềm nhũn như một miếng đậu hũ, ngã lăn ra đất. Hắn đau đến nỗi mắt mở trừng trừng, toàn thân co rút lại.

Dương Tử Mi chớp mắt nhìn Long Trục Thiên đang đứng trước mặt cô. Chỉ thấy anh giận đến phát run, bộ đồ đang mặc trên người phát ra tiếng xột xoạt khi gió thổi qua, ánh mắt sắc lạnh như dao và đang nhìn chăm chăm vào gã đàn ông đang nằm lăn trên đất kia.

- Chị!

Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi, từ một lùm cây nọ, Dương Tử Hi liền chạy ào ra.

Thấy em mình đột nhiên xuất hiện, Dương Tử Mi hết sức vui mừng. Cô cũng giang rộng tay đón em mình.

Đúng lúc này, gã bắt cóc đang nằm dưới đất kia không biết từ đâu rút ra một con dao và đang định đâm về phía Dương Tử Hi.

Long Trục Thiên giơ chân lên...

Rắc!

Chiếc giày màu đen đạp mạnh lên cánh tay đang cầm dao của tên đó. Xương tay của hắn cũng nát vụn dưới đế giày kia. Gã bắt cóc hét lên đau đớn.

Dương Tử Mi bế Dương Tử Hi lên.

Dương Tử Hi ôm chặt cổ cô, vừa khóc vừa nói:

- Chị, em sợ, hu hu, em sợ...

- Đừng sợ, có chị đây, không sao rồi.

Dương Tử Mi vỗ nhẹ vào vai em mình. Tay còn lại đặt lên đầu cô bé và niệm chú thôi miên để cô bé có thể chìm vào giấc ngủ và không bị hốt hoảng nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười (1)

- Ấm con bé dùm em một chút.

Dương Tử Mi đưa Dương Tử Hi đang ngủ say trên tay cô qua cho Long Trục Thiên ấm.

Long Trục Thiên nhẹ nhàng đỡ lấy Dương Tử Hi từ tay Dương Tử Mi và ôm vào lòng.

Dương Tử Mi tiến đến gần người đàn ông đang nằm bất tỉnh trên đất, cúi người thò tay lấy viên phi thúy Đế Vương từ trong túi áo của hắn ra, niệm chú để xóa đi các khí dơ sau đó bỏ vào túi mình.

Tiếp đến, cô nhặt một cành cây, chọc vào huyết vị của hắn để hắn tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, thấy Dương Tử Mi tiến đến gần với nụ cười thần bí, gã bắt cóc vô cùng khiếp sợ, định chạy trốn nhưng lại không thể chạy vì xương tay và xương cột sống của hắn đã bị gãy vụn. Lúc này đây, hắn chỉ biết thều thào nói:

- Mà... biết tao là ai không? Nếu mày dám làm gì tao, cả nhà mày sẽ chết.

- Ha ha! Anh tên Tăng Vượng, sinh năm 1982, nhà chỉ có một mình mẹ anh thôi, không vợ không con và cũng chỉ là một tên giang hồ lề đường

xó chợ còn con.

Dương Tử Mi cười nói.

- Mà...Sao mà biết tao là ai?

Bị nói trúng thân thể và gia cảnh, Tăng Vượng vô cùng kinh ngạc. Hắn liền đưa cánh tay trái vẫn chưa bị thương của mình lên sờ vào chiếc kính đen trên mặt và phát hiện chiếc kính vẫn còn.

- Tôi không những biết gia cảnh của anh mà còn biết là mười năm trước anh đã cưỡng bức một nữ sinh khiến nữ sinh kia nhảy lầu tự tử nữa. Năm năm trước, anh còn trốn đến thành phố A này sau khi ra tay sát hại một mạng người. Trong năm năm này, anh đã gây ra vô số tội ác, giết người, cướp của, lừa gạt, bắt cóc... hầu như không có chuyện gì mà không làm.

Dương Tử Mi cười lạnh lùng và đứng dậy nói tiếp:

- Bây giờ tôi sẽ báo công an. Anh sẽ phải ở tù mục xương.

Nghe thế, Tăng Vượng thất kinh la lớn:

- Đừng báo công an. Tôi sẽ nói cho cô biết là ai đã thuê tôi làm chuyện này. Hãy tha cho tôi một con đường sống.

- Lúc này tôi đã cho anh một cơ hội rồi nhưng anh từ chối. Giờ thì đã muộn, không cần nữa. Tôi cũng đã biết người đó là ai rồi. Người đó không ai khác ngoài ông chủ mỏ than Cao Hữu Tài chứ gì? Hai người hẹn gặp vào lúc tám giờ tối nay ở Thúy Hương Lầu để giao hàng. Anh yên tâm đi, tôi sẽ đích thân đến đó thay anh giao hàng!

Dương Tử Mi thản nhiên nói tiếp.

Tăng Vượng lại thốt lên kinh ngạc:

- Sao... Sao cô biết?

- Không có gì mà tôi không biết cả.

Dương Tử Mi cảm hận nhìn hắn nói tiếp:

- Tôi còn biết là những ngày tháng sau này của anh sẽ bị ma quỷ vây lấy, những oan hồn mà trước đây anh sát hại cũng sẽ bám theo anh cho đến khi anh chết mới thôi.

Cô chưa nói xong thì Tăng Vượng đã bắt đầu bị ảo giác.

Cô nữ sinh bị hắn cưỡng bức và nhảy lầu chết mười năm trước đang xoắn tóc và giơ hai tay đòi mạng. Còn người bị hắn sát hại năm năm trước cũng đang cầm dao chém vào đầu hắn...

Nhưng, Dương Tử Mi sẽ không để hắn ta bị ảo giác và phát điên một cách đơn giản như vậy được. Cô muốn một kẻ xấu xa, ác độc như hắn phải đền tội cho những tội ác do mình gây ra suốt một đời mới thôi.

Cô đưa tay thu âm sát khí trên người Tăng Vượng và chỉ để lại một ít. Một ít âm sát khí còn lại trên người Tăng Vượng kia sẽ phát tác vào lúc nửa đêm.

- Đi thôi!

Xong xuôi, Dương Tử Mi quay sang nói với Long Trục Thiên và đón lấy Dương Tử Hi từ tay Long Trục Thiên.

Long Trục Thiên lắc đầu nói:

- Để anh.

Dương Tử Mi nhìn anh cảm kích. Sau đó hai người ẵm Dương Tử Hi xuống núi. Còn Tăng Vượng sau đó không lâu cũng bị công an đến bắt về.

Suốt thời gian xuống núi, Long Trục Thiên không rời mắt khỏi Dương Tử Mi. Lúc này, sự lạnh lùng trong đáy mắt của cô cũng tan biến đâu mất. Vẻ dịu dàng, yếu điệu của cô khi bước xuống từng bậc thang khiến trái tim Long Trục Thiên không khỏi xao xuyến.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười (2)

Thấy cô đã trở lại dáng vẻ thân thiện, đáng yêu như trước đây, Long Trục Thiên bất giác nở nụ cười ấm áp.

Sau khi xuống núi, Long Trục Thiên đưa Dương Tử Hi cho Dương Tử Mi ẵm.

Dương Tử Mi đưa tay đón lấy thân người bé bỏng của em mình. Thấy Dương Tử Hi tuy đã ngủ say nhưng vẻ hoảng sợ trên mặt vẫn còn, tim cô thắt lại. Cô lo lắng là chuyện hôm nay sẽ ảnh hưởng đến tâm lý sau này của cô bé.

- Nếu em lo lắng thì có thể mời các thầy thôi miên đến để giúp xóa đi chuyện hôm nay trong đầu con bé.

Thấy Dương Tử Mi có vẻ lo lắng không yên, Long Trục Thiên quay sang nói.

Dương Tử Mi từng học qua một loại bùa chú. Loại bùa chú kia có thể xóa đi ký ức trong đầu người khác. Tuy nhiên, trước giờ cô chưa từng dùng qua nên cũng không biết hiệu quả của nó thế nào. Cô lo là nếu dùng bùa chú đó trên người em cô thì sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của não bộ.

Thế nên cô không muốn làm vậy với Tử Hi. Cô chỉ mong là sau khi trải qua chuyện này, em cô có thể vượt qua những trở ngại về tâm lý để mạnh mẽ hơn lên. Nếu như không thể thì cô mới dùng đến cách kia.

Nghĩ ngợi một chút, cô đưa tay tháo đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo đang đeo trên cổ do sự phụ cô tặng xuống và đeo vào cổ em mình.

Khai Nguyên Thông Bảo không phải là loại tiền đồng cổ quý giá gì nhưng đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo mà cô đang đeo rất khác với những đồng tiền khác. Nó là một pháp khí may mắn rất đặc biệt, hơn nữa còn hấp thu nguyên khí của cô từ mười năm nay nên nó có tác dụng trừ tà và tăng sự dũng cảm cho người đeo.

- Em cũng tặng quà cho anh đi.

Long Trục Thiên đột nhiên lên tiếng.

Dương Tử Mi ngược nhìn anh hỏi:

- Anh muốn tặng gì?

- Em tặng gì anh cũng nhận.

Long Trục Thiên đáp.

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ lại đồng tiền đặc biệt mà lúc trước cô mua được ở phố Văn Lai. Lúc này đây, cô rất muốn tặng đồng tiền đó cho Long Trục Thiên.

Nhưng, sao cô lại tặng đồng tiền đó cho anh chứ?

Đồng tiền đó cô chỉ dành tặng cho người cô yêu thôi.

Bất giác, cô lại nghĩ đến Mẫn Cường. Nhớ lại nụ cười ấm áp như hoa anh đào của Mẫn Cường, tim cô cũng thấy ấm áp hẳn.

Nhớ lại kiếp trước, mỗi khi thầm gọi tên Mẫn Cường hay nhớ đến hình ảnh của anh là tim cô như bị mèo cào. Cảm giác rất khó diễn tả thành lời

Giờ nghĩ lại, cô đã biết cảm giác đó chẳng qua cũng chỉ là một cảm giác ấm áp bình thường đối với người mà cô trân quý.

Thấy Dương Tử Mi thoáng bối rối, Long Trục Thiên có hơi thất vọng. Nhưng anh cũng không nói gì nữa mà chỉ tiếp tục lái xe.

Xe dừng lại trước cửa khu nhà Dương Tử Mi ở. Long Trục Thiên cúi người định ẵm Dương Tử Hi lên nhưng đúng lúc má của anh lại vô tình chạm nhẹ vào má của Dương Tử Mi.

Thời gian như ngừng lại. Không khí trở nên đặc biệt đến bất thường.

Một cảm giác, tâm trạng khác lạ xuất hiện trong lòng của cả hai người.

Tim của Dương Tử Mi đột nhiên đập liên hồi, mặt và tai hơi ửng đỏ, hơi thở đột nhiên gấp gáp hơn.

Long Trục Thiên đưa mắt nhìn cô. Ánh mắt tràn đầy tình cảm của anh tưởng như muốn nuốt chửng cô vậy. Ánh mắt đó khiến Dương Tử Mi vô cùng bối rối, không biết phải làm sao cho phải.

- Cô bé ngốc!

Long Trục Thiên lên tiếng phá tan bầu không khí khó xử kia. Mọi việc cũng trở lại bình thường như lúc đầu.

Bị mắng là đồ ngốc, tâm trạng của Dương Tử Mi cũng bình thường trở lại và bắt đầu mắng thầm trong bụng.

Bóc!

Long Trục Thiên đột nhiên đưa tay búng nhẹ vào vầng trán trắng như sứ của Dương Tử Mi. Búng xong, anh khẽ cười. Nụ cười khiến ánh mắt trước nay vốn lạnh lùng khó đoán của anh kia cũng trở nên ấm áp hơn. Nụ

cười khiến đôi mắt với hàng mi dài đẹp kia cũng nheo nheo cười theo vẻ rất thân thiện.

Dương Tử Mi phát hiện, nụ cười của Long Trục Thiên rất đẹp. Nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp như ánh nắng đầu xuân kia khiến cả khuôn mặt của anh đẹp rạng ngời và cũng sống động hơn hẳn.

Tuy nhiên, nụ cười đó cũng nhanh chóng biến mất. Sau khi bố Dương Tử Hi ra khỏi xe, Long Trục Thiên lại quay lại dáng vẻ lạnh lùng, khó gần như vẻ ban đầu. Ánh mắt ấm áp kia cũng không còn mà thay vào đó là sự sắc lạnh như mắt của một con đại bàng cô độc. Lúc này đây, anh bí ẩn không khác gì một thanh kiếm cổ chưa được tuốt khỏi vỏ vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười (3)

Dương Tử Mi cũng bước xuống xe và ngẩng mặt nhìn Long Trục Thiên.

Khi ánh mắt anh chạm vào ánh mắt cô. Sự lạnh lùng kia cũng biến đâu mất, cứ như tuyết dần tan khi gặp ánh nắng mặt trời vậy.

- Đưa con bé cho em, em phải vào nhà rồi.

Dương Tử Mi tránh đi ánh mắt tràn đầy tình cảm kia, vừa nói vừa giơ tay đón lấy Dương Tử Hi và để đầu của cô bé tựa nhẹ lên vai mình.

- Em chờ chút đã.

Long Trục Thiên gọi cô lại, sau đó với người vào trong xe lấy ra một chiếc hộp còn mới toanh đưa cho cô nói:

- Của em nè!

Đó là một chiếc hộp điện thoại Nokia. Dương Tử Mi ngạc nhiên nhìn anh.

- Tặng em, vậy tiện liên lạc hơn.

Long Trục Thiên thản nhiên nói.

- Em tự mua cũng được mà, em cũng có tiền.

Dương Tử Mi lắc đầu từ chối nói.

- Em cứ mua của em còn anh thì vẫn cứ tặng thôi. Đừng khách sáo.

Long Trục Thiên cố chấp nói.

Dương Tử Mi vừa nghĩ vừa khẽ liếc Long Trục Thiên một cái.

- Nhận đi mà.

Thấy cô vẫn không chịu nhận món quà anh tặng, Long Trục Thiên có chút đau lòng nói.

Thấy dáng vẻ tội nghiệp của anh lúc này, tim Dương Tử Mi bỗng nhiên đau như cắt. Đoạn, cô cũng đưa tay nhận lấy chiếc điện thoại kia.

Thấy cô đã chịu nhận quà. Long Trục Thiên vô cùng vui mừng. Anh không che giấu nổi sự vui mừng trong lòng, cả gương mặt anh như bừng sáng, một nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên môi anh. Dương Tử Mi phát hiện, khi cười, hai bên khóe miệng anh còn có hai đồng điều nhỏ rất dễ thương nữa.

Nụ cười rạng rỡ như hoa mùa xuân kia của Long Trục Thiên khiến Dương Tử Mi ngẩn ngơ.

Dương Tử Mi vốn đã qua rồi cái thời đam mê các chàng trai đẹp, nhưng lúc này đây cô cứ ngẩn ngơ nhìn nụ cười rạng ngời và đẹp trai kia của Long Trục Thiên. Nụ cười đó khắc sâu vào tim và đọng mãi trong tâm trí cô.

Nhưng, nụ cười kia cũng biến mất rất nhanh, chỉ tồn tại vài giây thôi. Dương Tử Mi cảm thấy hình như cười là một món hàng xa xỉ đối với anh vậy.

Đương nhiên, lúc không cười, anh cũng rất đẹp trai. Sự đẹp trai lạnh lùng đặc biệt. Nét đẹp lạnh lùng đó của anh không phải là sự lạnh lùng giả tạo như các chàng trai khác mà là sự lạnh lùng toát ra từ bản chất lạnh lùng vốn có kia của anh.

Tuy không thể dùng thiên nhãn để nhìn thấy được thân phận và gia cảnh của anh, nhưng Dương Tử Mi cũng có thể đoán biết được phần nào cuộc sống cũng như những gì mà anh trải qua thông qua nét mặt của anh. Nét mặt của anh cho thấy, anh không khác gì một vị vua hùng bá thiên hạ, chỉ là con đường đăng cơ của anh gặp rất nhiều trắc trở và cũng lắm hiểm nguy.

Nghĩ đến những khó khăn, nguy hiểm mà anh phải trải qua, Dương Tử Mi bất giác thấy tim mình đau nhói.

- Anh đi đây, nhớ gọi điện thoại cho anh. Tối nay không ngủ với em được.

Long Trục Thiên nhìn Dương Tử Mi nói.

Nghe thế, lòng thương cảm mà cô dành cho anh lúc này cũng tan biến đâu mất. Cô chỉ liếc anh một cái.

- Anh đi đi, em cũng phải vào nhà.

Trùng mắt nhìn Long Trục Thiên xong, Dương Tử Mi quay người ẵm em gái vào nhà.

Thấy cô đã lên lầu, Long Trục Thiên cũng ngồi vào xe và lái đi.

Nghe tiếng xe dần đi xa, Dương Tử Mi cảm thấy có chút lạc lõng.

Vào đến nhà, thấy Dương Tử Hi đang ngủ say, bà nội cô liền chạy đến hỏi:

- Tử Hi sao lại ngủ rồi? Con bé này thật là, mê chơi quá. Mười tuổi rồi mà còn để chị ẵm như thế. Cháu gái à, con mệt lắm không?

- Nội ơi, con không mệt. Tử Hi mệt quá nên con mới bảo nó ngủ một chút đấy ạ. Để con ẵm con bé vào phòng.

Dương Tử Mi khẽ cười nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Hạ Quốc Huy Đến Thăm Nhà (1)

- Ờ, vậy nội để cơm và đồ ăn lại cho con bé. Chờ con bé ngủ dậy rồi ăn vậy.

Bà nội cô gật đầu, sau đó nói tiếp:

- Cha mẹ con cũng sắp về rồi. Con ẵm em vào phòng xong ra dọn cơm giúp nội.

- Dạ.

Dương Tử Mi hồ hởi đáp, sau đó ẵm Tử Hi vào phòng.

Không biết có phải do tác dụng của đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo kia không mà nét mặt của Dương Tử Hi cũng dần bình thản lại như ban đầu, khóe miệng cũng thoáng nét cười.

Dương Tử Mi đưa tay xoa đầu em gái, sau đó niệm chú an thần để cô bé có thể ngủ lâu hơn một chút. Có như vậy cô bé mới nhanh chóng hồi phục, tinh thần cũng sẽ vững vàng hơn.

Mọi việc xong xuôi, Dương Tử Mi chạy xuống bếp giúp nội dọn cơm. Vừa dọn cơm xong thì cha mẹ cô cũng vừa về đến. Hai người họ tuy mệt nhưng cũng rất vui vẻ, đặc biệt là mẹ cô. Bà không che giấu nỗi sợ hãi và vui mừng khi sắp được mở tiệm bánh của riêng mình.

- Cha, mẹ về rồi à? Tiệm sửa chữa, trang trí thế nào rồi ạ?

Thấy cha mẹ về, Dương Tử Mi vội chạy ra đón và cầm đồ giúp họ.

- À, cũng sắp xong rồi.

Dương Thanh gật đầu nói. Tiếp đó, ông ngồi xuống ghế và đưa tay bóp vai mình.

Thấy thế, Dương Tử Mi chạy đến nói:

- Cha, để con mát xa cho cha!

Dương Thanh biết Dương Tử Mi mát xa rất giỏi. Mỗi khi mệt mỏi, chỉ cần được cô xoa bóp một chút là sự mệt mỏi cũng biến đâu mất. Tinh thần cũng như thể lực của ông như càng khỏe khoắn hơn, thế nên ông cũng để mặc cô mát xa cho mình.

Sau khi xoa bóp cho cha xong, Dương Tử Mi lại quay sang xoa bóp cho mẹ cô. Cô cũng không quên hỏi han tình hình trong ngày.

Lúc này, ông nội cô cũng về đến nhà. Vừa nhìn thấy cô, Dương Bách đã hỏi:

- Cháu gái à, hôm nay con đã làm thẻ hội viên cho nội chưa?

- Dạ làm rồi ạ. Sẽ có người mang đến ạ.

Dương Tử Mi cười đáp.

Dương Bách gật đầu hài lòng, nói tiếp:

- Con phải làm thẻ cho ông nội. Lúc nãy, ông nội nói cho mấy ông bạn của nội ở ngoài công viên biết, họ không tin là cháu gái của ông tài giỏi đến thế, còn nói là ông ba hoa, khoác lác nữa, hừ.

- Nội à, con đã hứa với nội thì nhất định sẽ làm được.

Vừa dứt lời thì tiếng chuông cửa nhà cô cũng vang lên. Dương Tử Mi chạy ra mở cửa và kinh ngạc khi thấy Hạ Quốc Huy xuất hiện ngay trước cửa nhà mình.

- Tiểu Mi, chào con.

Vừa nhìn thấy cô, Hạ Quốc Huy tươi cười chào hỏi.

- Con chào chú ạ. Mời chú vào nhà ạ.

Dương Tử Mi đón Hạ Quốc Huy vào nhà.

Thấy Hạ Quốc Huy, Dương Thanh và những người khác nhìn ông bằng ánh mắt nghi hoặc.

- Chào cả nhà, tôi là Hạ Quốc Huy, là cha của Hạ Muội, bạn cùng lớp với Tiểu Mi, hôm nay đến đây làm phiền mọi người, thật mạo muội quá.

Hạ Quốc Huy nhiệt tình chào hỏi mọi người.

- Chào anh, mời anh ngồi!

Tuy Dương Thanh không biết tại sao Hạ Quốc Huy lại đến nhà mình nhưng nghe nói ông là cha của bạn học của Dương Tử Mi nên cũng nhiệt tình chào hỏi lại.

Hạ Quốc Huy ngồi xuống ghế và đưa mắt nhìn quanh nhà một lượt.

Nhà của Dương Tử Mi trang trí rất đơn giản, không khác gì những gia đình bình thường khác. Tuy nhiên, không biết có phải vì tác dụng tâm lý không mà vừa vào nhà ông đã cảm thấy rất thoải mái, không khí trong nhà cũng tươi mới, trong lành hơn hẳn.

Thật ra, đây không phải là ảo giác của Hạ Quốc Huy. Không khí trong lành và thoải mái kia có được là nhờ Dương Tử Mi đã dùng bảy viên thủy

trình bày thành Thất Tinh Tự Trộn trong nhà. Thất Tinh Tự Trộn kia làm cho cả căn nhà mà cô ở luôn sản sinh và tụ hợp các luồng khí tốt, trừ tà, hóa sát. Tuy ở trong thành phố nhộn nhịp, náo nhiệt nhưng không khí trong nhà cô lại không khác gì không khí trong lành trên núi. Không khí này rất có lợi cho sức khỏe, thúc đẩy quá trình hoạt động của cơ thể người.

Tuy nhiên, cô vẫn chưa hài lòng lắm với Thất Tinh Tự Trộn của mình.

Một ngôi nhà có thể sản sinh và tích tụ khí tốt thật sự là những ngôi nhà đi liền với đất kiểu truyền thống xưa. Thế nên, gần đây, cô cũng đang cố gắng tìm kiếm xung quanh xem có thể tìm được một ngôi nhà như thế không.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Hạ Quốc Huy Đến Thăm Nhà (2)

Sau khi nhấp một ngụm trà do Dương Tử Mi đưa, Hạ Quốc Huy lấy hai chiếc thẻ VIP Vàng từ trong cặp của mình ra và đứng dậy đưa cho Dương Bách nói:

- Ông Dương à, đây là thẻ hội viên cao cấp của câu lạc bộ người lớn tuổi công ty chúng tôi, mong là sau này sẽ thường xuyên được tiếp đón ông và bà Dương ạ.

Dương Bách nhận thẻ. Ông xem đi xem lại mấy lần và cuối cùng chắc chắn đó chính là thẻ hội viên câu lạc bộ mà ông muốn tham gia.

- Chuyện này...

Dương Thanh ngạc nhiên hỏi.

- Anh Dương, tôi là một trong số những nhà đầu tư của câu lạc bộ đó. Hai chiếc thẻ này xem như tôi tặng cho ông bà Dương đây để làm phí dưỡng già.

Hạ Quốc Huy giải thích nói,

- Vậy sao được? Hai chiếc thẻ đó đắt vậy. Anh Hạ, cảm ơn anh rất nhiều, để tôi trả lại tiền cho anh.

Dương Thanh nghe xong, vội nói.

Hạ Quốc Huy khoát tay nói tiếp:

- Không đặt gì cả đâu. Đây chính là ân tình mà tôi nợ Tiểu Mi, hai chiếc thẻ này có đáng là bao đâu. Cả nhà cứ yên tâm nhận lấy.

Dương Thanh quay sang nhìn Dương Tử Mi. Ông không biết cô con gái lớn của mình đã làm gì mà khiến chủ cả như Hạ Quốc Huy đây phải đích thân mang đến tặng cho hai chiếc thẻ đắt tiền như thế.

Cầm hai chiếc thẻ trên tay, Dương Bách hết sức vui mừng. Ông quay sang nói với vợ mình:

- Bà này, lần này xem như là tôi có thể nở mặt nở mày với mấy lão kia rồi. Để xem Dương Hoảng kia còn dám chế giễu tôi là cả đời cũng không đặt chân vào đó được không. Ha ha.

- Dương Hoảng? Ông Dương nói Dương Hoảng, cha của bí thư Dương Đức Kiệt sao ạ?

Hạ Quốc Huy hỏi.

- Đúng là ông ấy. Ông ta nhờ vào tiếng tăm của con trai nên mặt cứ hếch lên trời, mũi phổng lên muốn bể luôn rồi, hừ.

Dương Bách nói xong, bực dọc nhả ra một ngụm khói đặc.

- Ha ha, nếu ông Dương không thích ông ấy, vậy thì sau này tôi sẽ cấm không cho ông ấy vào tham gia câu lạc bộ nữa.

Hạ Quốc Huy cười tiếp lời.

Dương Bách nghe xong, hứng khởi hỏi:

- Thật sao?

- Thật chứ ạ.

Hạ Quốc Huy nhanh chóng trả lời,

Dương Thanh ở kế bên cũng lên tiếng nói:

- Anh Hạ, anh đừng vì chúng tôi mà đắc tội với bí thư Dương. Chúng tôi không chịu trách nhiệm nổi đâu.

- Không sao đâu. Bí thư Dương cũng sắp không xong rồi. Thời vận khó nói lắm, lên voi xuống chó là chuyện rất đổi bình thường. Huống hồ bí thư Dương cũng đã tác oai tác quái ở thành phố A này quá lâu rồi.

Hạ Quốc Huy cười nói.

- Anh nói vậy là sao?

Dương Thanh hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Chút nữa anh xem tin tức sẽ biết thôi.

Đoạn, Hạ Quốc Huy nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, chú còn chuyện phải làm, nên chú xin phép ra về, không làm phiền cả nhà con nữa. Lần sau nếu có dịp, chú sẽ dẫn Hạ Muội đến chơi.

- Dạ, chú đi cẩn thận ạ.

Dương Tử Mi tiễn Hạ Quốc Huy ra cửa.

Sau khi Hạ Quốc Huy rời khỏi, Dương Thanh nghiêm giọng hỏi Dương Tử Mi:

- Con à, rốt cuộc là con đã giúp gì cho anh Hạ vậy? Hai chiếc thẻ hội viên này rất đắt tiền đấy.

- Con chỉ giúp chú ấy xem phong thủy thôi ạ. Hai chiếc thẻ kia xem như là phí xem phong thủy mà chú ấy trả cho con ạ.

Dương Tử Mi đáp.

Dương Thanh rất lo lắng. Tuy ông biết con gái mình học phong thủy, tướng số là tốt nhưng ông không mong là con gái ông sẽ có gì khác biệt với những cô con gái của các gia đình khác. Nhưng điều mà ông lo lắng nhất chính là ông sợ cô sẽ bị ngũ tặc tam khuyết quần lấy, phải sống cô độc suốt đời không ai nương tựa.

- Con à, những chuyện như thế nếu có thể thì con cũng đừng nên làm. Sau này chúng ta mở tiệm bánh, nếu thuận lợi thì cũng có thể sống được qua ngày. Cha không muốn con tiết lộ thiên cơ quá nhiều để cuối cùng bị trừng phạt.

- Cha, phong thủy không phải là chuyện tiết lộ thiên cơ gì cả. Con sẽ cố gắng không xem bói, dự đoán hung kiết cho người khác ạ. Không sao đâu, cha đừng lo.

Dương Tử Mi giải thích.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng cô vẫn luôn lo lắng là cả nhà cô sẽ bị báo ứng thay cô nếu cô tiết lộ thiên cơ quá nhiều.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Làm Gì Được Tôi (1)

Tại một căn phòng khá khuất bên trong Thúy Hương Lầu. Cao Hữu Tài đang sốt ruột ngồi chờ.

Trong hai căn phòng trước và sau phòng ông ta ngồi cũng đang có hai nhóm người đang lăm le hung khí chờ sẵn.

Hai nhóm người kia cũng là do Cao Hữu Tài bỏ tiền ra thuê nhằm tránh Tăng Vượng trở mặt không giao viên phi thúy Đế Vương mà ông thuê hẳn cướp về cho ông.

Chiếc đồng hồ treo tường đã điểm tám giờ nhưng người vẫn không thấy đâu.

Cao Hữu Tài sốt ruột, đứng ngồi không yên. Sau khi nốc cạn ly rượu trên bàn, ông ta lấy điện thoại ra gọi cho Tăng Vượng nhưng đầu dây bên kia lại vang lên thông báo là ngoài vùng phủ sóng.

Nghĩ đến đây, Cao Hữu Tài tức giận đập bàn đứng dậy và định xông ra ngoài tìm Tăng Vượng, nhưng khi cửa phòng vừa mở, một bóng người mặc trang phục trắng yếu điệu lướt nhẹ vào.

Người đó chính là Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đứng đó. Làn da trắng, khóe miệng khẽ cười, hai mắt sáng long lanh, vết bớt đỏ đặc biệt trên trán càng tăng thêm linh khí toát ra

trên người cô.

Thấy cô, Cao Hữu Tài thoáng kinh ngạc và biết là mình đã bị lộ.

Tuy nhiên, ông ta không tỏ ra e sợ chút nào cả, ngược lại ông ta còn cười xởi lởi nói:

- Ha ha, cô Dương phải không. Hôm nay sao đúng lúc gặp cô ở đây vậy? Cô cũng đến đây ăn cơm sao?

- Không phải đúng lúc, mà là tôi cố ý đến đây.

Dương Tử Mi điềm nhiên nói. Vừa nói cô vừa kéo ghế ra ngồi. Dáng vẻ hiện tại của cô không khác gì một vị khách đến ăn cơm bình thường khác.

Vì cô quá thản nhiên nên Cao Hữu Tài càng thêm lo lắng.

Cao Hữu Tài lại cười nói:

- Cô Dương, cô ngồi đây chờ chút, hôm nay tôi mời. Để tôi ra ngoài xem phục vụ đã đến chưa?

- Ông cứ tự nhiên.

Cao Hữu Tài đi ra khỏi phòng và quan sát xung quanh. Sau khi phát hiện không có gì bất thường thì ông liền lên vào một căn phòng khác sai người xuống dưới xem xét tình hình xem là Dương Tử Mi có dẫn theo đồng bọn nào đến không.

Gã được Cao Hữu Tài bảo đi do thám tình hình sau khi đi hết một vòng xong liền quay lại lắc đầu nói là nhân viên phục vụ thấy Dương Tử Mi đến có một mình thôi.

Nghe vậy, Cao Hữu Tài mới yên tâm hơn.

Cao Hữu Tài quay trở lại phòng và thấy Dương Tử Mi đang bình thản ngồi uống trà. Thấy ông đã quay lại, Dương Tử Mi cười nói:

- Ông chủ Cao, thật ra tôi có thể nói cho ông biết là tôi đến đây một mình, không có đồng bọn nào đi theo giúp cả. Thế nên ông không cần phải cho người đi kiểm tra làm gì cho mệt.

Cao Hữu Tài nghe xong, mặt thoáng biến sắc. Ông ta không ngờ là con bé đang ngồi trước mặt mình kia lại biết được tất cả những chuyện mà ông đã làm.

Nghĩ thế nên Cao Hữu Tài cũng chẳng tỏ vẻ gì là kinh sợ cả.

Cao Hữu Tài cũng kéo ghế ngồi xuống. Thấy Dương Tử Mi xinh xắn, trẻ trung ngồi trước mặt kia, ông ta bắt đầu nảy sinh tà niệm. Ông ta nghĩ nếu có thể bỏ tiền ra bao cô chắc chắn cảm giác khi được vuốt ve làn da trắng nõn nà kia của cô chắc rất sung sướng.

Dương Tử Mi lấy viên phi thúy Đế Vương từ trong túi ra đặt lên bàn hờ hững nói:

- Thứ mà ông chủ Cao muốn chẳng qua cũng chỉ là viên phi thúy này thôi mà, ông có cần phải bỏ ra nhiều tiền như vậy để thuê người bắt cóc em gái tôi như vậy không? Chỉ cần ông nói một tiếng là tôi sẽ tặng nó cho ông ngay.

Lúc này, ánh mắt của Cao Hữu Tài dán chặt vào viên phi thúy kia. Ông nhìn nó thèm thuồng và rất muốn chiếm làm của riêng của mình,

- Tăng Vượng đã bán đứng tôi sao?

Sau khi rời ánh mắt của mình khỏi viên phi thúy kia, Cao Hữu Tài nhìn Dương Tử Mi bức dọc hỏi.

Dương Tử Mi khẽ cười nói:

- Không có.

- Vậy sao cô biết?

- Chỉ cần tôi muốn biết thì không có gì là không thể biết cả.

Mắt Dương Tử Mi thoáng lên sự sắc lạnh đáng sợ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Làm Gì Được Tôi (2)

Cao Hữu Tài cười lớn nói:

- Xem ra cô Dương đây cũng ngông lắm.
- Là do tôi có tiền mà!
- Ha ha...

Cao Hữu Tài lại cười to nói:

- Trước giờ tôi tự cho mình là người tự phụ nhưng không ngờ là một đứa con gái bình thường như cô Dương đây lại còn tự phụ hơn cả tôi nữa. Tiền sao? Cũng đúng, cô có thể nhờ vào gương mặt xinh đẹp, kiêu diễm này để sai bảo bọn đàn ông làm việc cho cô mà...

Mắt Dương Tử Mi khẽ nhúu lại.

Chỉ tiếc Thúy Hương Lầu là một nơi đông người qua lại, dương khí hưng vượng nên không dẫn được âm sát khí. Nếu không, Dương Tử Mi đã sớm bịt miệng Cao Hữu Tài lại rồi.

Trong ý nghĩ của Cao Hữu Tài, ông ta cho rằng sở dĩ Tăng Vượng không đến giao dịch với ông là vì Tăng Vượng kia đã bị Dương Tử Mi mê hoặc, sau đó đã nói hết mọi thứ cho cô biết nên cô mới tìm đến đây.

- Ông chủ Cao, nếu ông muốn lấy viên phỉ thúy này thì tôi sẽ đưa nó cho ông. Nhưng mà ông phải trả cho tôi hai mươi triệu mới được. Ông cũng biết là hôm đó Mộ Dung Vân Thanh cũng muốn mua nó với giá hai mươi triệu nhưng lại bị tôi từ chối mà.

Dương Tử Mi bình thản nói tiếp.

- Hai mươi triệu sao? Nhiều nhất là mười triệu thôi, nếu không...

Cao Hữu Tài bỏ dở câu nói.

Đoạn, ông ta vỗ tay ba tiếng.

Hai nhóm người ở hai phòng kế bên nghe tiếng liền bước vào. Hai nhóm người nọ dáng vẻ bặm trợn, tay lăm le hung khí, chỉ chờ có lệnh là sẽ ra tay.

Có tổng cộng mười hai tên như thế!

Cao Hữu Tài này giờ vẫn không ngừng quan sát sắc mặt của Dương Tử Mi. Ông ta muốn dọa cho cô sợ để cô bán rẻ viên phỉ thúy kia cho ông. Đương nhiên, cướp thì ông ta không dám, vì dù gì thì đây cũng là xã hội có luật pháp đang hoàng.

Kết quả là, nhìn mãi mà ông ta thấy Dương Tử Mi vẫn điềm nhiên như không. Vẫn khẽ mỉm cười, cứ như là không biết mục đích của đám người giang hồ mà ông vừa gọi ra kia vậy.

- Ông chủ Cao, ông gọi nhiều người đến như thế, một đứa con gái như tôi sẽ sợ khiếp vía mất thôi.

Ngoài miệng tuy nói thế nhưng Dương Tử Mi vẫn không tỏ vẻ gì là khiếp sợ cả.

- Biết sợ thì tốt. Chỉ cần cô đồng ý bán nó cho tôi với giá mười triệu thì họ cũng sẽ không làm gì cô đâu. Còn không, thì tôi cũng không dám đảm bảo là họ sẽ tha cho cô. Mấy người này đều là bọn lưu manh, giang hồ đầu đường xó chợ, không có nhân tính đâu.

Cao Hữu Tài dọa dẫm nói.

- Hi hi.

Dương Tử Mi cười, nói tiếp:

- Nếu như tôi còn không có nhân tính hơn bọn họ thì phải làm sao đây?

Cao Hữu Tài không ngờ là Dương Tử Mi lại có phản ứng như thế, ông vội đáp:

- Con nhóc, không phải là mày phải làm sao mà là có thể làm gì mới đúng. Ông đây là người thành thật, có thể bỏ ra mười triệu để mua viên phi thủy bé tẹo kia là đã hời cho mày quá rồi, biết điều tí đi.

- Tôi rất muốn biết nếu như tôi không biết điều thì ông làm gì được tôi.

Dương Tử Mi chạm tay vào viên phi thủy và bắt đầu xoay vòng vòng nó trên bàn.

Thấy Dương Tử Mi đang xoay viên phi thủy như xoay con quay kia, Cao Hữu Tài kinh hãi nói:

- Dừng lại! Không được làm vậy với phi thủy!

- Ờ? Tôi chỉ xoay viên phi thủy của tôi thôi, có liên quan gì đến ông chủ Cao sao?

Vừa nói, Dương Tử Mi vừa xoay viên phỉ thúy nhanh hơn.

Trong mắt người khác thì cứ như cô đang chơi trò xoay phỉ thúy. Nhưng thật ra cô đang muốn phát tán âm sát khí bên trong viên phỉ thúy kia ra ngoài. Hiện tại, luồng âm sát khí kia đang âm thầm xâm nhập vào cơ thể của từng người có mặt trong phòng. Chỉ là bọn họ vẫn không hay biết gì mà thôi.

Cao Hữu Tài vốn đã xem viên phỉ thúy đó là của mình nên mỗi lần thấy Dương Tử Mi xoay nó thì tim ông như nhảy ra ngoài. Ông ta lo là nếu như lỡ tay thì viên phỉ thúy nọ sẽ rơi xuống đất vỡ tan tành.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Báo Ứng

- Cạch!

Viên phi thúy dừng lại. Đám người trong phòng mặt đột nhiên biến sắc, họ cảm thấy như có cái gì đó đang len lỏi vào người họ vậy.

- Ông chủ Cao, ba mươi triệu. Nếu ông không đồng ý thì tôi về vậy.

Dương Tử Mi nhặt viên phi thúy lên và nắm chặt trong tay, đứng dậy cười nói tiếp:

- À, quên nói cho ông biết là tôi vừa mới ăn cơm ở nhà xong nên cũng không tiện nhận lời mời ăn bữa cơm do ông chủ Cao đây mời.

- Đứng lại! Mười triệu và để viên phi thúy lại.

Cao Hữu Tài tức giận hét lớn.

- Mười triệu? Ha ha, ông chủ Cao à, tôi vừa nói là ba mươi triệu đấy thôi. Ông mua được thì tôi bán, còn không thì tôi về.

- Ba mươi triệu? Mơ hả. Hôm nay nếu như mày không muốn bán thì cũng phải bán. Các anh em, mau chặn con nhóc này lại.

Cao Hữu Tài đập bàn hét lên một tiếng.

Mười hai tên giang hồ đang đứng chờ sẵn kia nghe lệnh xong liền đứng chặn không cho Dương Tử Mi đi. Từng tên từng tên cố ý khoe cơ bắp sẵn chắc của mình.

Dương Tử Mi khẽ cười nói:

- Xem ra, ông chủ Cao muốn dùng luật giang hồ của mỗ than để đe dọa tôi đây mà. Ông có biết là tôi ghét nhất người nào đe dọa tôi không?

- Đe dọa thì đã sao? Có bản lĩnh thì cứ bước ra khỏi cánh cửa này đi!

Cao Hữu Tài đắc ý nói.

- À, chuyện còn con vầy cũng không cần bản lĩnh gì đâu, có chân là đi được thôi mà.

Nói xong, Dương Tử Mi đưa tay búng búng gấu áo, như là đang phui bụi vầy. Nhưng thật ra, hành động đó của cô chính là đang điều khiển âm sát khí.

Mười hai tên giang hồ đang đứng chắn trước mặt cô kia bỗng nhiên như bị trúng tà. Bọn chúng cảm thấy cả thân người mình như bị thứ gì đó giữ chặt lấy, không nhúc nhích được.

Lúc này, Dương Tử Mi mới giơ tay búng nhẹ về phía họ. Cả đám người kia ngã nhào xuống đất chẳng khác gì mấy bức tượng bằng đất.

Thấy thế, Cao Hữu Tài vô cùng kinh ngạc, ông ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đang muốn đuổi theo Dương Tử Mi, nhưng ông ta đột nhiên thấy trước mặt mình hình như có rất nhiều người đang giơ tay về phía ông rên rỉ nói:

Ông ta nhận ra, những người đó chính là những người đã chết khi mộ than của ông xảy ra sự cố.

Ông ta sợ đến nỗi hét lớn một tiếng, sau đó đâm đầu chạy ra khỏi phòng. Nhưng mặc cho ông chạy thế nào thì các oan hồn kia vẫn cứ đuổi theo và đòi bóp cổ ông. Ông ta chỉ biết chạy mãi chạy mãi, đến khi sức cùng lực kiệt và ngất xỉu mới thôi...

Tuy nhiên, mỗi lần tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thì ông ta cũng chỉ thấy những oan hồn đó. Ông sợ đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên, tinh thần sa sút. Ông đã nhiều lần tìm thầy pháp, thầy tướng đến giúp trừ tà, bắt quỷ nhưng đều không có kết quả. Cuối cùng, ông ta dùng hết tài sản của mình mới được một thầy tướng khá giỏi về mới giúp trừ hết âm sát khí trên người ông ta ra. Sau lần trừ tà đó, tuy không còn bị ảo giác nữa, nhưng ông ta cũng từ một người giàu có trở thành một kẻ nghèo túng, bần cùng. Vợ con ông ta sau khi vợ hết một mớ tài sản thì cũng bỏ ông ta mà đi.

Sau khi rời khỏi Thúy Hương Lầu trở về nhà, Dương Tử Mi vào phòng Dương Tử Hi và gọi cô bé dậy.

Vừa tỉnh dậy, Dương Tử Hi đã hoảng sợ rúc ngay vào lòng cô, run rẩy nói:

- Chị, em sợ, em sợ.

- Tử Hi, đừng sợ. Có chị ở đây, không ai dám bắt nạt em đâu. Giờ mọi thứ đã qua hết rồi, chuyện xảy ra trước đó chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng thôi, biết không?

Dương Tử Mi ôm em mình vào lòng, vỗ nhẹ lưng của cô bé nói.

Được Dương Tử Mi vỗ về, an ủi, Dương Tử Hi cũng dần bình tĩnh lại. Cô bé ngược đôi mắt lên nhìn chị mình, tin tưởng nói:

- Chị ơi. Vậy sau này em sẽ không sợ nữa. Em biết chị em là giỏi nhất, chị nhất định sẽ bảo vệ em.

- Ủm, em phải dũng cảm lên, không phải sợ gì cả.

Dương Tử Mi vui mừng nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Tống Huyền Sắp Kết Hôn

- Dạ, Tử Hi nhất định sẽ dũng cảm, gan dạ giống chị vậy, Tử Hi sẽ bảo vệ Tử Lô và Tử Vân.

- Tử Hi, chuyện xảy ra hôm nay em đừng nói cho cha mẹ biết nhé. Chị sợ cha mẹ sẽ lo lắng, biết chưa?

- Dạ, em biết rồi!

- Nếu như mỗi khi nhớ lại mà em vẫn còn thấy sợ thì em đưa tay xoa xoa vào đồng tiền này. Đây chính là bùa hộ thân của chị, giờ chị cho em để nó có thể bảo vệ em được bình an. Sau này dù em ở đâu, chị cũng sẽ biết được chỗ em ở.

Dương Tử Mi nói.

Dương Tử Hi đưa tay sờ vào đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo đang đeo trên cổ, bối rối nói với Dương Tử Mi:

- Chị cho em bùa hộ thân này rồi vậy còn chị thì sao? Em không cần đâu, chị cứ giữ đi. Sau này Tử Hi sẽ dũng cảm mà, sẽ không sợ chuyện gì nữa đâu.

Dương Tử Mi cười và ôm em gái vào lòng, nói:

- Cô bé ngốc nghếch à, chị có thể làm một bùa hộ thân khác, không sao đâu. Tử Hi phải dũng cảm lên, chỉ có dũng cảm thì mới có thể chiến

thắng mọi thứ.

- Dạ.

Dương Tử Hi gật đầu, tay nắm chắc đồng tiền, ánh mắt ngây thơ thoáng lên sự kiên định hiếm thấy.

Sau khi về phòng mình, Dương Tử Mi đột nhiên nghe tiếng chuông reo, cô giật mình nhìn xung quanh mới phát hiện thì ra là tiếng chuông điện thoại cho Long Trục Thiên tảng.

Vì quá bận nên đến giờ cô vẫn chưa có thời gian mở hộp ra xem, chỉ đem về phòng và để nó qua một bên.

Điện thoại không ngừng reo. Dương Tử Mi mở hộp và lấy điện thoại ra.

Màn hình điện thoại hiện lên tên: Thiên Thiên.

Nhìn thấy hai chữ này, Dương Tử Mi chỉ muốn đập đầu vô gối cho xong.

Dương Tử Mi bắt máy.

- A lô.

Giọng trầm trầm của Long Trục Thiên vang lên từ đầu dây bên kia.

- A lô, là em đây.

Dương Tử Mi đáp.

- Em ra ngoài à?

Long Trục Thiên hỏi.

- Ủm, đi xử lý Cao Hữu Tài, giờ mới về.

- Vậy em nghỉ ngơi đi, chúc ngủ ngon.

Nói xong, không chờ cho Dương Tử Mi chúc lại thì Long Trục Thiên đã cúp máy cái rụp.

Lúc này, Dương Tử Mi mới nhìn kỹ chiếc điện thoại mình đang cầm trên tay. Đó là một chiếc điện thoại Nokia màn hình màu. Năm 2003, điện thoại màn hình trắng đen rất phổ biến, còn điện thoại màn hình màu là thuộc dòng điện thoại mới, cao cấp, giá khoảng sáu ngàn.

Kiếp trước, Dương Tử Mi sống đến năm 2013, thời điểm mà tất cả mọi người đều có điện thoại di động, chỉ có mình cô là không có. Lúc đó, tuy không có điện thoại nhưng cô cũng thấy bình thường. Vì đối với cô mà nói, kiếp trước, cô không có bạn bè, người thân nào để liên lạc cả. Hơn nữa, mỗi ngày cô chỉ biết bày hàng bói toán này nọ để kiếm ăn thôi, sao có dư để trả tiền điện thoại hàng tháng mấy chục đồng chứ?

Thế nên, điện thoại di động đối với Dương Tử Mi mà nói vẫn là một thứ rất mới lạ.

Dương Tử Mi lôi sách hướng dẫn sử dụng điện thoại ra đọc, tìm hiểu tất cả các tính năng xong xuôi, cô liền gọi điện thoại cho Tống Huyền.

- A lô, xin chào!

Giọng ấm áp của Tống Huyền vang lên.

- A lô, dạ, em chào thầy ạ. Em là Tử Mi.

- Ô? Tiểu Mi sao? Em mua điện thoại rồi sao?

Nghe thấy giọng của Dương Tử Mi, Tống Huyền thoáng bất ngờ nhưng cũng rất vui. Anh xem lại số điện thoại hiển thị trên màn hình thì

thấy báo là số điện thoại lạ.

- Dạ.

- Vậy tốt quá, sau này muốn tìm em cũng tiện hơn rồi. Anh đang định gọi điện thoại cho em đây.

Tống Huyền nói.

- Thầy tìm em có chuyện gì sao ạ?

-...

Tống Huyền im lặng một lát mới nói:

- Tiểu Mi à, anh sắp kết hôn rồi, ngày mốt là ngày cưới của anh.

- Ô, tốt quá, chúc mừng thầy. Thầy nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Dương Tử Mi chân thành chúc mừng Tống Huyền.

-...

Tống Huyền lại tiếp tục im lặng, cuộc trò chuyện giữa hai người đột nhiên trở nên nặng nề.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà (1)

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ lại mười năm trước, lúc còn trong bệnh viện, Tống Huyền đã nói với cô là:

Lúc đó, cô có cảm giác mình như là vợ của Tống Huyền vậy.

Tuy nhiên, cảm giác đó chỉ thoáng qua thôi. Trước giờ cô biết Tống Huyền không thuộc về cô. Cô cũng chỉ xem anh như một người thầy, một người anh thân thiết chứ không có tình yêu nam nữ với anh. Thế nên, cô đã sớm buông tay để anh trở về với mỗi nhân duyên vốn thuộc về anh kia.

Sau khi gác máy, Dương Tử Mi lấy đồng tiền Kim Thác Dao trong hộp ra.

- Mỹ nhân tặng ta Kim Thác Dao, ta biết lấy gì để báo đáp đây!

Dương Tử Mi bất giác đọc câu thơ mà trước đây Tống Huyền đã đọc cho cô nghe. Vừa đọc cô vừa nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng, cô độc của Long Trục Thiên, nghĩ đến hình ảnh anh đòi cô tặng quà chẳng khác một đứa trẻ là bao.

Hình ảnh của hai người này lần lượt xuất hiện trong đầu khiến cô cảm thấy bồn loạn. Càng nghĩ càng rối nên cô chỉ biết thở dài và để đồng tiền kia trở lại vào hộp. Đang định chuẩn bị lên sân thượng luyện công thì bỗng nhiên cô nghe tiếng chuông cửa vang lên.

- Ai vậy?

Cả nhà cô đều đã đi ngủ, giờ bị tiếng chuông cửa đánh thức nên Dương Thanh có chút bực dọc trở dậy mở cửa.

Một người đàn ông lạ mặt đang đứng trước cửa, anh ta hốt hải hỏi:

- Xin hỏi, cô Dương Tử Mi có ở nhà không?

Nghe có người tìm, Dương Tử Mi vội vàng chạy ra và nhìn người đàn ông lạ mặt với vẻ nghi hoặc.

- Cô là cô Dương sao? Mời cô mau theo tôi, Mộ Dung Vân Thanh hiện đang rất nguy hiểm.

Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi, người đàn ông lạ mặt nói.

- Mộ Dung Vân Thanh là ai? Gặp chuyện nguy hiểm thì tìm con gái tôi làm gì?

Dương Thanh đứng chặn trước mặt Dương Tử Mi, vẻ cảnh giác. Đoạn, ông nói tiếp:

- Hơn nữa, giờ cũng khuya vậy rồi, nó là con gái, có thể giúp được gì chứ?

- Tôi cũng không rõ. Ông Dương, Mộ Dung Vân Thanh là ông chủ của Ngọc Thạch Hiên. Anh ta vừa bị trúng tà nên mới bảo tôi đến tìm cô Dương đây. Mong cô Dương nể tình quen biết mà cứu anh ta.

Người đàn ông lạ mặt nói.

- Được rồi, anh chờ tôi một chút.

Không cần nắm tay Dương Tử Mi cũng biết là Mộ Dung Vân Thanh đã bị trúng tà và nhớ lại lời cảnh báo của cô nên mới cho người đến tìm cô.

Dù sao thì cô và Mộ Dung Vân Thanh cũng xem như là quen biết nhau. Nên cô không thể khoanh tay đứng nhìn như vậy được.

- Con à, để cha đi với con.

Dương Thanh vội vàng nói.

- Cha, buổi tối nhiều sương, cha đừng lo, một mình con cũng được rồi. Nếu cha đi theo cũng không giúp được gì đâu.

Dương Tử Mi ngăn không cho Dương Thanh theo. Đoạn, cô vội vã rời khỏi nhà.

Đến Ngọc Thạch Hiên, Dương Tử Mi được người dẫn vào chỗ ở của Mộ Dung Vân Thanh.

- Cút, các người cút hết đi!!!

Còn chưa đến gần đã nghe thấy tiếng của Mộ Dung Vân Thanh hét lên cùng nhiều tiếng đồ đạc bị đập vỡ.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn vào trong, cô chỉ thấy một luồng âm sát khí màu đen đang lờn vờn trong phòng của Mộ Dung Vân Thanh. Thậm chí, rất nhiều luồng âm sát khí bên ngoài cũng đang không ngừng đổ dồn về đó, cứ như là trong phòng có vật gì đó hút lấy chúng vậy.

Dương Tử Mi vội vàng lấy ra bảy đồng tiền cổ mà cô mang theo trên người và nhanh chóng bày thành Thất Tinh Đáng Sát Trận xung quanh nơi ở của Mộ Dung Vân Thanh. Tiếp đến cô dùng tay vẽ bùa để chặn các luồng âm sát khí bên ngoài vào.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà (2)

Đang định vào trong thì đột nhiên bên ngoài có hai người vội vã đi vào.

Một người là một phụ nữ khá lớn tuổi, ăn mặc quý phái sang trọng, người còn lại là một người đàn ông lớn tuổi, mặc một bộ Đường phục màu xanh trắng, tay cầm la bàn và râu chuôi, dáng vẻ thần tiên, thoát tục.

Vừa nhìn thấy người đàn ông nọ, mí mắt Dương Tử Mi giật liên hồi.

Đó chính là người mà kiếp trước khi làm thầy bói lẽ đường cô rất ngưỡng mộ. Người mà giới quý tộc, nhà giàu phải xếp hàng chờ. Xem một quẻ phải tốn một trăm ngàn, thầy tướng số nổi tiếng của thành phố A, Giang Mông Nhiên.

- Giang đại sư, ông hãy xem giúp xem con trai tôi nó bị gì, hình như là bị trúng tà.

Nghe tiếng Mộ Dung Vân Thanh không ngừng la hét từ trong phòng vọng ra, Mộ Dung phu nhân lòng dạ rối bời và nhìn Giang Mông Nhiên kỳ vọng nói.

- Phu nhân hãy yên tâm, chỉ cần Giang Mông Nhiên tôi ra tay thì không có tà ma quỷ quái nào mà không trừ khử được.

Giang Mông Nhiên tự tin nói.

- Vậy thì tốt quá. Tôi biết Giang đại sư pháp thuật cao thâm nên mới vội đến tìm đại sư.

Đoạn, Mộ Dung phu nhân nhìn thấy Dương Tử Mi, bà khẽ chau mày và quay sang hỏi Tiêu Cường, người dẫn Dương Tử Mi đến:

- Cô này là ai?

- Phu nhân, đây chính là thầy tướng số mà ông chủ bảo tôi mời đến ạ.

Tiêu Cường vội đáp.

- Thầy tướng số sao?

Mộ Dung phu nhân nhìn Dương Tử Mi một lượt.

Trước mặt bà chỉ là một cô bé khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, trên người đang mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, gương mặt thanh tú, đáng vẻ dịu dàng. Tuy đôi mắt tràn đầy linh khí nhưng lại không giống dáng vẻ của một thầy tướng số gì cả.

Giang Mông Nhiên nghe nói Dương Tử Mi là thầy tướng số nên đưa mắt liếc cô một cái, khinh thường nói:

- Giờ ngay cả mấy con heo, con mèo cũng dám mạo nhận là thầy tướng số chúng tôi để lừa gạt người khác, chả khác nào sỉ nhục các thầy tướng số chân chính như chúng tôi đây vậy.

- Ai cho các người làm vậy. Giờ Giang đại sư đã đến, những người không phận sự đều tránh qua một bên hết đi, đừng làm lỡ việc của Giang đại sư. Còn không mau vào trong xem có giúp được gì cho Giang đại sư không.

Mộ Dung phu nhân tức giận trách mắng Tiêu Cường.

- Dạ, phu nhân.

Tiêu Cường không dám cãi lời nên chỉ biết quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Cô Dương, ngại quá, cô chờ chút ạ.

Dương Tử Mi vẫn bình thản chờ đợi mà không hề tỏ thái độ bức bối vì bị người khác xem thường.

Cô cũng muốn xem thử người mà kiếp trước cô từng ngưỡng mộ kia rốt cuộc tài giỏi thế nào nên cũng yên lặng đứng sang một bên quan sát.

Giang Mông Đạt thấy bên ngoài đã được bày Thất Tinh Trận, mắt ông khẽ nhú lại và quay sang nhìn Dương Tử Mi một cái.

Tuy nhiên, đối với ông mà nói, Thất Tinh Trận chỉ là một trận pháp cơ bản của các thầy tướng số nên chuyện cô biết bày Thất Tinh Trận cũng chẳng có gì là đặc biệt.

Tiêu Cường mở cửa phòng.

Dương Tử Mi nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong phòng đang có bảy, tám âm hồn đang lờn vờn xung quanh Mộ Dung Vân Thanh. Các âm hồn đó oán khí rất nặng, sát khí cũng nặng không kém. Chả trách cả căn phòng đều toát ra luồng khí màu đen sậm.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh hoàn toàn mất đi dáng vẻ thư sinh, nho nhã, phong độ của ngày thường. Đầu tóc anh ta rối bời, quần áo trên người bị xé rách toạc, trên mặt còn có vài vết xước, sắc mặt tiều tụy, hai mắt đỏ bừng và đang điên cuồng đập phá một chiếc ghế trong phòng.

Giang Mông Nhiên định bước vào thì đã vội lùi lại, quay sang nói với Mộ Dung phu nhân:

- Quả nhiên là bị trúng tà. Giờ anh ta phát điên rồi, phải trói anh ta lại thì tôi mới có thể làm phép được.

Mộ Dung phu nhân bảo Tiêu Cường tìm thêm vài thanh niên cao to đến để trói Mộ Dung Vân Thanh lại. Nào ngờ, lần lượt từng người đều bị Mộ Dung Vân Thanh ném thẳng ra ngoài. Lúc này đây, không ai có thể là đối thủ của anh ta.

- Giang đại sư, làm sao đây? Giờ nó đã bị trúng tà nên mạnh lắm. Đại sư cứ để vậy và làm phép trừ tà giúp nó được không? Chi phí bao nhiêu tôi trả cho đại sư gấp mười lần.

Mộ Dung phu nhân khẩn thiết nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà (3)

Trả phí gấp mười lần, tính ra cái giá mà Giang Mông Nhiên được trả để trừ tà cho Mộ Dung Vân Thanh là một triệu.

Nghe vậy, hai mắt Giang Mông Nhiên sáng lên. Ông cũng không quan tâm là hiện tại Mộ Dung Vân Thanh đang phát điên nên lật đặt cầm la bàn tiến vào bên trong.

Giang Mông Nhiên phát hiện kim la bàn ông cầm trên tay đang chạy loạn xạ, cứ như là bị thứ gì hồi thúc vậy.

Thấy tình hình có vẻ xấu nên ông ta vội vàng lấy xâu chuỗi đang cầm trên tay giơ lên vừa lần lần tràng hạt vừa niệm chú.

Thấy vậy, Dương Tử Mi chỉ biết lắc đầu cười.

Cô không nhìn thấy bất kỳ nguyên khí hộ thể nào toát ra từ trên người của Giang Mông Nhiên. Hơn nữa, những câu thần chú mà ông ta đang đọc kia cũng chẳng phải là thần chú gì mà chỉ là những câu do ông ta tự bịa ra thôi.

Dương Tử Mi không ngờ là Giang Mông Nhiên nổi tiếng kia lại không khác gì cô của kiếp trước. Chẳng qua cũng chỉ là một thầy bói gạt người. Hơn nữa còn là một thầy bói lừa gạt cao cấp. Cô không hiểu tại sao lại có nhiều người bị ông ta gạt đến thế.

Mấy âm hồn mà Dương Tử Mi thấy được nhờ thiên nhãn của mình vừa cảm nhận được sự tồn tại của râu chuối trên tay Giang Mông Nhiên thì chúng lập tức bỏ Mộ Dung Vân Thanh ra và xúm qua chỗ Giang Mông Nhiên.

Các âm hồn kia có lẽ khi chết oán khí khá nặng nên âm sát khí mà chúng mang theo cũng mạnh mẽ khó lường.

Bựt!

Xâu chuối trên tay Giang Mông Nhiên đột nhiên đứt dây, các chuối hạt rơi lộp độp xuống sàn nhà.

Tiếp đó, Giang Mông Nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh đang vây lấy mình. Ông ta bất giác rung mình một cái. Sau đó, cảm giác như có rất nhiều người đang xông vào cấu xé quần áo của ông khiến trang phục ông đang mặc trên người cũng rách toạc một đường.

Giang Mông Nhiên hoảng sợ giơ la bàn lên hướng về các phía.

Tuy là một kẻ lừa gạt nhưng chiếc la bàn ông ta đang cầm trên tay kia lại là một chiếc la bàn tốt. Là một pháp khí tích tụ rất nhiều khí tốt.

Thấy la bàn xuất hiện, các âm hồn nọ cũng tỏ ra khiếp sợ, buông Giang Mông Nhiên ra và lại quay sang tiếp tục vây lấy Mộ Dung Vân Thanh, không ngừng cấu xé người anh ta.

Sau khi thoát thân, Giang Mông Nhiên lật đật chạy ra khỏi phòng. Ông ta sợ đến nỗi giày bị rơi mất một chiếc mà không dám quay lại nhặt, áo quần xốc xếch. Vừa chạy ông ta vừa la thất thanh:

- Có ma, có ma...

Mộ Dung phu nhân, Tiêu Cường và những người có mặt đưa mắt nhìn nhau.

Tiêu Cường tiến đến chặn Giang Mông Nhiên lại nói:

- Giang đại sư, nếu bên trong có ma thì đại sư hãy đuổi chúng đi đi, sao lại chạy ra đây?

Thấy tình cảnh hiện tại, Dương Tử Mi mới búng tay một cái để dẫn chút âm sát khí vào đầu gối và sống lưng của Giang Mông Nhiên.

Giang Mông Nhiên đột nhiên cảm thấy sống lưng mình lạnh lạnh. Ông ta hết sức kinh hãi và muốn tiếp tục bỏ chạy. Nhưng càng muốn chạy thì chân ông lại càng cứng lại, bịch một cái, ông ta té lăn ra đất.

- Đi đi, đi đi, bọn ma quỷ kia đừng đến gần ta, oan có đầu nợ có chủ...

Giang Mông Nhiên không ngừng khoát tay và hét lớn. Sắc mặt ông ta trắng bệch, mồ hôi đầm đìa. Dáng vẻ rất buồn cười.

Dáng vẻ ông ta như thế, kẻ ngồi nhìn là cũng biết ông ta chẳng qua cũng chỉ là một kẻ lừa đảo.

Trước đây, sở dĩ ông ta có thể lừa gạt nhiều người như thế là bởi vì ông ta đã cho rất nhiều tay chân của mình đi điều tra, tìm hiểu thông tin, gia cảnh của những khách hàng của ông. Thế nên, muốn được ông xem bói thì phải hẹn trước ít nhất một tháng. Trong một tháng này, có gì mà không tra ra được chứ?

Khách hàng thấy ông nói về gia cảnh, tuổi tác, tình trạng của mình chính xác như thế nên cũng tin răm rắp.

Hơn nữa, chiếc la bàn và xâu chuỗi mà ông hay cầm trên tay kia cũng chính là vật đã truyền được mười tám đời, vốn là hai pháp khí trừ tà hóa sát

dùng trong các trường hợp bình thường nên mọi người mới xem ông ta như thần thánh vậy.

Giờ, âm sát khí vây lấy Mộ Dung Vân Thanh không phải là âm sát khí bình thường mà là âm sát khí được hình thành từ oán khí và sát khí của các âm hồn thuộc ngũ hành tam giới nên sát khí của nó rất mạnh. Chính vì vậy mà Giang Mông Nhiên mới bị dọa đến hồn vía lên mây như thế.

Tiêu Cường nhìn Mộ Dung phu nhân nói:

- Phu nhân, giờ phải làm sao đây?

Mộ Dung phu nhân lúc này mới quay sang nhìn Dương Tử Mi, sau đó quay sang nói với Tiêu Cường:

- Cô ta không phải là anh mời đến hay sao? Để cô ta vào xem sao.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà (4)

Tiêu Cường tiến đến cười ngượng nói với Dương Tử Mi:

- Cô Dương, giờ chỉ biết trông cậy vào cô thôi.

Dương Tử Mi đứng im.

Cô không phải là người nhỏ nhen, hẹp hòi nhưng cô cũng chẳng phải là người không biết tỏ thái độ.

Lúc này Mộ Dung phu nhân còn muốn đuổi cô đi, nhưng giờ thì lại muốn nhờ cô giúp đỡ. Trên đời này đâu có chuyện dễ dàng như thế?

Thấy cô đứng im không làm gì, người lớn tuổi và hiểu sự đời như Mộ Dung phu nhân kia cũng hiểu ra nguyên nhân vì sao cô không nhúc nhích gì. Nghĩ đến thái độ cũng như những lời nói lúc này bà nói với cô nên sắc mặt bà cũng thoáng chút bối rối, ngại ngùng.

- Cô Dương, cô là do ông chủ mời đến, phu nhân không biết, mong cô đừng trách. Hi vọng cô có thể nể tình quen biết với ông chủ mà giúp ông ấy một lần. Khi ông chủ tỉnh lại nhất định sẽ rất biết ơn cô.

Tiêu Cường thấy tình cảnh khó xử bèn vội giải thích.

Mộ Dung phu nhân không biết Dương Tử Mi có bản lĩnh gì nên dĩ nhiên đến giờ bà vẫn không thể hạ mình cầu xin cô giúp đỡ.

- Không cần cảm ơn đâu, giúp người khác là chuyện cần làm, huống hồ tôi còn nhận được số tiền mà tôi cần nhận.

Nếu như không phải mặt Mộ Dung Vân Thanh càng ngày càng đen và cần nhanh chóng trừ tà, nếu không khó mà bảo toàn tính mạng thì Dương Tử Mi cũng quyết chờ cho đến khi Mộ Dung phu nhân lên tiếng nhờ vả cô.

- Chỉ cần có thể cứu con trai tôi, bao nhiêu tiền tôi cũng trả.

Mộ Dung phu nhân lên tiếng nói.

Dương Tử Mi khẽ cười. Cô không sợ bị quýt tiền. Là một thầy tướng số thật sự, cô có rất nhiều cách khiến người khác phải tuân thủ thỏa thuận của hai bên.

Đoạn, Dương Tử Mi tiến vào phòng và bảo Tiêu Cường đứng bên ngoài chờ. Sau khi bước vào phòng, cô đóng cửa lại...

Từ khe hở nhỏ giữa hai cánh cửa, Tiêu Cường chăm chú nhìn vào bên trong. Chỉ thấy Dương Tử Mi đang không ngừng dùng tay vẽ gì đó lên không trung, vừa vẽ vừa niệm chú. Tuy đứng bên ngoài nhưng Tiêu Cường vẫn cảm nhận được không khí trong phòng có gì đó rất bất thường, cứ như là đêm trước khi có bão lớn ập đến vậy...

Trong mắt những người không hiểu chuyện, họ sẽ cảm thấy hành động của Dương Tử Mi hiện tại là đang giả vờ nhưng thật ra là cô đang dùng nguyên khí của mình để chiến đấu với các âm hồn kia.

Mấy âm hồn nọ oán khí nặng, lại rất tạp nham, nên cô phải tốn rất nhiều nguyên khí mới có thể thu được hết oán khí và sát khí do chúng mang theo, sau đó biến chúng thành những âm hồn không còn khả năng tấn công người khác và quỳ phục dưới chân cô.

- Thiên linh linh, địa linh linh, hồi các âm hồn, oán khí, vong hồn, ngạ quỷ... hãy nghe lệnh ta, mau chóng quay về nơi dành riêng cho các người và hãy mau chóng siêu thoát...

Niệm chú xong, Dương Tử Mi lại đưa tay vẽ bùa lên không trung, sau đó dùng phép để đưa những âm hồn đó trở về nơi thuộc về chúng...

Lúc này, mặt Mộ Dung Vân Thanh cũng ngày càng sáng lên, vẻ u ám trước đó không còn nữa. Mộ Dung Vân Thanh thở hắt ra một cái và ngồi phịch xuống ghế. Căn phòng của anh giờ đây bốn bề lộn xộn, quần áo thì rách tả tơi, còn thân thể anh thì đờ đẫn, mệt mỏi vô cùng.

Mệt mỏi, yếu ớt là điều đương nhiên, bởi vì anh đã chiến đấu với các âm hồn kia cả ngày trời. Nếu đổi lại là người khác thì đã kiệt sức và mất mạng từ lâu rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn (1)

Mọi việc xong xuôi, Dương Tử Mi cũng thấy trong người khá mệt mỏi nên cũng ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Nhưng cô lại phát hiện có một cây nhang to đang được đốt ở góc tường.

Cô nhíu mày hỏi:

- Anh đốt nhang bái thần trong phòng à?

Mộ Dung Vân Thanh cười ngượng nói:

- Tôi làm sao mà biết cúng ai chứ. Là do mẹ tôi thấy ngọc Quan Âm gia truyền bỗng nhiên bị vỡ, bà cứ nói là trong phòng có tà khí thể nên mới đốt nhang trong phòng tôi để trừ tà.

- Mẹ anh có nói rõ là mời vị thần nào đến không?

- Không, chỉ là đốt nhang rồi nói là trừ tà thôi.

Dương Tử Mi không biết nói gì hơn. Chả trách mà các luồng âm sát khí bên ngoài cứ dồn dập tụ về đây, hơn nữa còn rất lộn xộn. Nguyên nhân chính là từ đây mà ra.

Bình thường, người người nhà nhà cũng thường hay đốt nhang. Nhưng nhang không thể đốt lung tung được.

Đốt nhang cúng bái thần thánh, bao gồm cả những người của thế giới bên kia, thật ra cũng giống như chuyện mời khách của người trần vậy. Mời ai, mời đến làm gì cũng đều phải nói cho rõ!

Khi đốt nhang, hai tay phải cầm nhang để ngang ngực, mắt nhìn thẳng vào bàn cần đốt nhang, mặc niệm ba lần gọi vị thần mà mình cần mời đến. Ngoài ra, cũng cần nói rõ là mời đến làm gì. Ví dụ như mời đến ngồi chơi, mời uống rượu, hút thuốc, ăn trái cây, uống sữa, ăn cơm... Ngoài các thức ăn mặn ra thì những thứ mà con người thường hay ăn, thần thánh cũng sẽ ăn. Đốt nhang mời thần đến thần nhất định sẽ đến, cho dù có cảm nhận được hay không. Nếu như không gọi tên vị thần mà mình cần mời thì có đốt nhang cũng như không. Thần phải mời từng vị một. Nếu không gọi tên từng vị thì họ đương nhiên sẽ không đến. Không giống như người bình thường, chỉ cần hô lên một tiếng mời cả nhà ăn cơm là mọi người đều vui vẻ nhập tiệc. Quy tắc trong thế giới quý, thần không giống như trên trần gian. Nếu không gọi tên họ thì họ sẽ không ăn.

Tuy nhiên, nếu như chỉ đốt nhang mà không nói rõ tên vị thần cần mời thì điều đó có nghĩa là ai cũng có thể đến. Ai ngửi thấy mùi thì đến tham gia thôi. Cũng giống như chuyện phát cơm từ thiện cho những người dân gặp nạn vậy, nếu như không nói rõ là cho ai thì tất cả họ sẽ tranh nhau lấy, trật tự sẽ bị phá vỡ.

Chuyện đốt nhang mà không mời thần cũng giống như thế.

Cho nên, cây nhang trong phòng Mộ Dung Vân Thanh kia chính là nguyên nhân dẫn dụ các âm hồn, ma quỷ tạp nham tề tựu về. Chúng đến đây xong, lại phát hiện Mộ Dung Vân Thanh bị âm sát khí nhập thể nên mới tranh nhau để nhập vào.

Dương Tử Mi gọi Mộ Dung phu nhân vào và nói rõ nguyên nhân cho bà biết, đồng thời cũng không quên quở trách bà một chập.

Biết được con trai mình bị trúng tà là do lỗi của mình, Mộ Dung phu nhân vô cùng kinh hãi. Lúc này đây, bà không còn là một vị phu nhân cao sang, quý phái như trước đó nữa mà như là một học trò nhỏ, im lặng cúi đầu nghe Dương Tử Mi chỉ bảo và không ngừng gật đầu dạ vâng.

- Bây giờ, ông chủ Mộ Dung đây cũng không còn trở ngại gì, nhưng mà thể chất của anh ta rất dễ bị âm sát khí xâm nhập. Trước đây, sở dĩ anh ta không bị gì là vì nhờ có ngọc Quan Âm đỡ dùm. Giờ ngọc Quan Âm không còn nữa nên phải nhanh chóng chọn một vật trừ tà khác cho anh ta ngay. Nếu không thì chuyện như hôm nay cũng sẽ tái diễn.

Dương Tử Mi nói.

- Vậy đại sư có thể tặng cho con trai tôi vật trừ tà đó không ạ?

Mộ Dung phu nhân sốt ruột hỏi. Lần này, bà không còn khinh thường Dương Tử Mi nữa, hơn nữa còn rất cung kính gọi cô là đại sư.

- Tôi vốn dĩ đã tặng cho anh ấy rồi nhưng anh ấy không nhận. Giờ tôi cũng không còn vật gì có thể tặng nữa.

Dương Tử Mi đáp.

Nghe thế, Mộ Dung Vân Thanh mới nhớ lại miếng ngọc hồ lô được chạm khắc thô sơ như đồ chơi trẻ con mà cô tặng anh hôm đó. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy hối hận vì lúc đó anh đã từ chối món quà quý giá kia và để nó lọt vào tay Tống Huyền. Đây chẳng khác gì một vật trân quý mà anh đã tự tay đánh mất vậy.

Trước đây, Mộ Dung Vân Thanh không hề tin vào mấy chuyện ma quỷ kia. Nhưng, sau khi trải qua kiếp nạn hôm nay, anh mới bắt đầu tin.

- Vậy phải làm sao đây? Hay là, tôi đến chùa để xin một cái về vậy.

Mộ Dung phu nhân lo lắng đến nỗi không biết làm gì cho phải.

- Ha ha, sao có thể xin được vật may mắn, trừ tà trong chùa được chứ. Những vật trừ tà trong đó hầu hết đều là những vật trừ tà thông thường, không thể giúp gì được cho người như ông chủ Mộ Dung đây đâu. Hơn nữa, ông chủ Mộ Dung đây là người kinh doanh các loại ngọc và đá quý, thường xuyên tiếp xúc với các vật tích tụ nhiều âm sát khí cho nên rất dễ bị âm sát khí nhập thể.

Dương Tử Mi cười nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn (2)

Dương Tử Mi vừa dứt lời, Mộ Dung phu nhân lật đật hỏi ngay:

- Vậy vật như thế nào mới được ạ? Mong đại sư chỉ dẫn cho.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì.

- Bao nhiêu tiền tôi cũng chịu hết.

Mộ Dung phu nhân vội nói tiếp.

- Phu nhân vẫn còn đang nợ phí trừ tà của tôi đấy. Nếu như tôi nhớ không nhầm thì phu nhân từng nói là phí trừ tà bao nhiêu đều do tôi quyết định cả, đúng không?

Dương Tử Mi nhếch mắt nói.

Mộ Dung phu nhân nghe xong mới ngẩn người ra, mặt thoáng biến sắc và đưa mắt nhìn cô. Bà sợ cô sẽ hét giá trên trời.

- Phí trừ tà mà tôi nhận không cao, chỉ một trăm ngàn thôi. Tuy nhiên phu nhân phải làm từ thiện ít nhất là ba triệu.

Dương Tử Mi nói.

Sở dĩ chỉ lấy một trăm ngàn không phải Dương Tử Mi không tham mà là vì cô không thể lấy nhiều hơn mức đó. Nếu cô nhận nhiều hơn thì bản

thân cô cũng sẽ bị báo ứng. Tuy nhiên cô cũng cần phải cho Mộ Dung phu nhân một bài học để trừng trị thái độ khinh thường cô trước đó của bà. Thế nên cô mới bảo bà phải làm từ thiện ba triệu.

Hơn nữa, Mộ Dung Vân Thanh đã gây ra rất nhiều nghiệp, trên người anh ta có không ít oán khí của những người đã bị anh ta sát hại nên giờ phải làm từ thiện thì mới có thể bảo vệ anh ta được.

Dương Tử Mi cũng chỉ muốn tốt cho anh ta thôi.

Nghe cô nói thế, Mộ Dung phu nhân tuy xót của nhưng cũng không dám nói gì. Vì dù gì Dương Tử Mi cũng chỉ lấy có một trăm ngàn.

Mộ Dung Vân Thanh ngồi bên cạnh theo dõi hai người nói chuyện từ nãy đến giờ nên đại thể cũng đoán ra được giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì.

Dương Tử Mi đã cứu mạng anh, đừng nói là ba triệu, cho dù cô có đòi anh dùng tất cả gia sản của mình để trả thì anh cũng đồng ý trả.

Điều làm anh ngạc nhiên nhất chính là Dương Tử Mi chỉ lấy có một trăm ngàn, số còn lại cô bảo anh dùng làm từ thiện.

Mộ Dung Vân Thanh đưa mắt nhìn Dương Tử Mi.

Chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của cô vẫn thản nhiên như không. Đôi mắt lấp lánh như sao của cô cứ như nhìn thấu mọi việc trên đời vậy.

Phát hiện Mộ Dung Vân Thanh đang nhìn mình, Dương Tử Mi nhoẻn miệng cười nói:

- Tuy giờ tôi không có vật trừ tà nào nhưng không có nghĩa là trong tiệm của anh không có. Tôi sẽ giúp anh chọn một món vậy. Nhưng cũng phải thu phí chọn vật trừ tà đấy, một trăm ngàn.

Những lời cô vừa thốt ra không khác gì những lời của một cô bé tham tiền.

Lúc này đây, Mộ Dung Vân Thanh rất muốn bóc trần tất cả mọi bí ẩn thuộc về cô. Anh muốn xem xem là cô đã trải qua những chuyện gì trước đó.

Trước đây, anh từng cho người thăm dò thông tin về cô. Nhưng những gì mà anh biết được lại rất ít ỏi. Một cô gái nông thôn, không biết vì nguyên do gì mà bị gãy xương, tàn phế. Sau đó theo một lão đạo sĩ học y thuật, tướng thuật trên núi trong suốt mười năm. Sau khi cơ thể lành lặn trở lại mới theo gia đình đến thành phố A để đi học.

Nếu nói có gì kỳ lạ thì điều kỳ lạ nhất chính là chuyện cô theo lão đạo sĩ học tướng thuật.

Trên đời này, người học tướng thuật không nhiều. Huống hồ, anh còn biết được là vị đạo sĩ mà Dương Tử Mi theo học kia cũng chỉ là một vị đạo sĩ bình thường, không có tài năng gì đặc biệt.

Dương Tử Mi không chú ý gì đến những suy đoán của Mộ Dung Vân Thanh đối với cô. Cô chỉ bảo anh dẫn cô vào nơi cất giữ đá quý của anh để giúp anh chọn vật trừ tà.

Mộ Dung Vân Thanh cũng ưu tiên cho cô xem những thứ mà anh cất giữ riêng cho mình.

Thấy không ít bảo vật lần lượt bày ra trước mắt mình, Dương Tử Mi không khỏi ngưỡng mộ. Những thứ đó đều là đồ thật cả, nhìn sơ qua không dưới ba mươi thứ. Cô đoán, chỉ cần tùy tiện chọn đại một món thôi thì giá của chúng ít nhất cũng cả triệu, còn những miếng ngọc, đá quý cao cấp khác thì trước đây nghe Tống Huyền nói giá cả trăm triệu, thậm chí vô giá.

Dương Tử Mi vừa nhìn vừa cảm thán. Cô thầm tính, nếu như cô cũng có được những thứ đó thì chẳng khác nào ngồi trên núi vàng, cả đời không cần lo chuyện cơm áo gạo tiền nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn (3)

Tuy nhiên, Dương Tử Mi cũng phát hiện những miếng ngọc, viên đá quý kia đa phần đều có mùi đất do được chôn trong đất lâu ngày. Điều này chứng tỏ chúng được khai quật từ dưới đất lên.

Cô chia chúng ra làm hai, những thứ có âm sát khí để sang một bên, những thứ mang khí may mắn, tốt lành để sang một bên. Sau đó, cô tỉ mỉ dạo dò Mộ Dung Vân Thanh đừng tiếp xúc nhiều với những thứ có mang âm sát khí, còn những thứ có luồng khí tốt thì có thể tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Chỉ tiếc là mấy thứ trước mặt Dương Tử Mi hiện tại, luồng khí may mắn rất yếu ớt và hoàn toàn không phù hợp làm vật trừ tà cho Mộ Dung Vân Thanh.

Nếu như có thể để cô nuôi dưỡng chúng trong vùng đất tốt vài năm, sau đó dùng nguyên khí tiếp tục nuôi dưỡng chúng thì còn may ra. Tuy nhiên, Mộ Dung Vân Thanh lại không thể chờ lâu như vậy được.

- Mấy thứ này đều tốt cả, nhưng không hợp với anh. Còn nữa...

Dương Tử Mi cầm một miếng ngọc có vẻ như rất có giá trị lên nói:

- Tôi có thể chắc chắn rằng, miếng ngọc này không phải là ngọc cổ quý giá gì, mà chỉ là hàng nhái.

- Không phải chứ? Đây là miếng ngọc đã được các chuyên gia giám định cấp quốc gia tiến hành giám định, là ngọc thời Xuân Thu đấy.

Mộ Dung Vân Thanh nói.

- Ai cũng có thể có sai sót. Trên đời này không ai dám nói là những thứ mình giám định đều chính xác một trăm phần trăm cả.

Dương Tử Mi khẽ cười nói.

- Ô? Vậy sao cô không nghĩ là mình sai nhỉ?

- Tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm với anh.

Dương Tử Mi tự tin nói.

Cô đương nhiên là dám khẳng định chắc chắn như vậy rồi. Tuy trình độ giám định của cô cũng chỉ mới ở mức nhập môn sơ cấp, nhưng cô lại có thiên nhãn có thể nhìn thấy vật khí của đồ cổ. Khả năng đó không ai sánh được với cô.

Nghe cô nói thế, Mộ Dung Vân Thanh cũng không nói gì thêm. Anh cất những thứ kia vào tủ lại và tiếp tục dẫn cô đến khu trưng bày trong tiệm.

Dương Tử Mi phát hiện những thứ được trưng bày trong tiệm của Mộ Dung Vân Thanh có một nửa là đồ giả. Cô không biết là do anh cố ý trộn hàng thật, hàng giả vào nhau hay là do giám định không ra.

Tuy nhiên, việc chơi đồ cổ và đá quý thật sự là một việc rất mạo hiểm, hoàn toàn dựa vào nhãn lực và khả năng tài chính của người chơi. Một khi mua nhầm đồ giả thì người chơi đồ cổ cũng chỉ biết trách do mắt mình yếu kém nên mới mua nhầm chứ cũng không biết làm gì hơn.

Dương Tử Mi tìm mãi tìm mãi, bỗng cô nhìn thấy một vật phát ra luồng sáng may mắn khá mạnh nằm ở một góc nọ.

Đó chính là một tấm thẻ đơn giản có chất liệu bằng gỗ. Màu gỗ đen tuyền chứng tỏ nó là vật có niên đại rất lâu rồi.

Tấm thẻ gỗ đó phát ra một luồng khí màu trắng dày đặc.

Hai mắt cô sáng lên. Cô đưa tay cầm tấm thẻ gỗ đó lên xem và phát hiện đó là gỗ đào. Cô quay sang hỏi Mộ Dung Vân Thanh:

- Thứ này lai lịch ra sao?

Mộ Dung Vân Thanh lắc đầu nói:

- Không thể đoán được lai lịch cụ thể của nó. Tôi chỉ thấy nó đặc biệt và nghĩ là sẽ có người thích nên mới để ở đây.

Dương Tử Mi nhìn giá và thấy chỉ ba ngàn thôi. Cô thấy tiếc vì không ai nhìn ra được giá trị thực của nó.

- Cô thích sao? Vậy tặng cô đây.

Thấy cô có vẻ thích nên Mộ Dung Vân Thanh cũng không ngần ngại tặng cho cô.

Dương Tử Mi khẽ nhếch mắt nói:

- Không cần anh tặng đâu, tôi mua. Ba ngàn tôi có thể mua được. Chút nữa anh trừ vào phí trừ tà của tôi là được rồi.

Mộ Dung Vân Thanh chỉ biết nhún vai đồng ý.

Đoạn, Dương Tử Mi bèn lấy tấm thẻ bằng gỗ đào cổ kia cất vào túi. Nếu như nói về lai lịch của nó, cô nghi ngờ có thể là vật của thời Hạ hay

Thương gì đó. Theo lý mà nói thì những thứ làm bằng gỗ rất dễ bị hỏng và không thể giữ được nguyên vẹn qua bao nhiêu năm thăng trầm của thời gian như thế. Nhưng tấm thẻ gỗ kia thì lại vẫn vẹn nguyên, hơn nữa luồng khí tốt còn rất nhiều nữa.

Sở dĩ cô không đưa tấm thẻ đó cho Mộ Dung Vân Thanh là vì cô lo rằng một người không có nguyên khí hệ thể như Mộ Dung Vân Thanh kia sẽ không thể chịu nổi luồng khí tốt quá mạnh được. Một khi anh ta không chịu nổi thì luồng khí tốt đó sẽ hóa thành sát khí tấn công anh ta.

Cũng giống như thân thể của con người vậy, khi quá yếu sẽ không thể tiếp nhận được quá nhiều dinh dưỡng cùng lúc được.

Dương Tử Mi muốn giữ tấm thẻ đó lại cho mình, vì nó là một pháp khí rất tốt. Nó có thể giúp cô trao đổi nguyên khí với đất trời.

Sau khi cất tấm thẻ vào túi, Dương Tử Mi tiếp tục theo Mộ Dung Vân Thanh chọn vật may mắn phù hợp với anh ta.

May là cuối cùng cô cũng tìm thấy một miếng ngọc hồ lô bằng chất ngọc phù dung nằm khuất trong một góc nhỏ. Miếng ngọc đó tuy không tinh xảo nhưng luồng khí may mắn của nó lại vừa đủ cho Mộ Dung Vân Thanh dùng làm vật trừ tà. Nó như là một vật khai quang được nuôi dưỡng khá lâu trong chùa vậy.

- Cái này đi.

Chọn xong, Dương Tử Mi bảo Mộ Dung Vân Thanh mang một sợi dây màu đen đến và xỏ miếng ngọc đó vào. Sau đó, cô vừa niệm chú vừa thắt sợi dây đó lại thành một nút thắt trừ tà. Xong xuôi mới đưa cho Mộ Dung Vân Thanh đeo vào cổ.

Tuy ngọc hồ lô kia không đẹp nhưng vì tâm trạng hiện tại của Mộ Dung Vân Thanh hoàn toàn khác với trước đó nên anh cũng cảm thấy nó

đặc biệt.

Hơn nữa, miếng ngọc đó là do chính tay Dương Tử Mi chọn, nút thắt kia cũng do chính tay cô thắt nên ý nghĩa rất đặc biệt. Thế nên đây cũng chính là nguyên nhân mà Mộ Dung Vân Thanh vui vẻ tiếp nhận.

Sau khi đeo ngọc hồ lô vào, không biết là do tác dụng tâm lý hay gì mà Mộ Dung Vân Thanh lập tức cảm thấy như mình được bảo vệ, cảm giác đó rất thoải mái và rất giống với cảm giác khi anh còn đeo ngọc Quan Âm trên người vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Tin Nhắn Của Long Trục Thiên

Mọi việc xong xuôi cũng đã hai giờ sáng. Dương Tử Mi sợ cha mẹ cô lo lắng nên cũng vội trở về nhà.

Mộ Dung Vân Thanh định đích thân lái xe chở cô về nhưng cô từ chối.

Anh ta vừa mới bị âm hồn quấy phá, tuy giờ đã bình yên vô sự nhưng vẫn còn rất yếu, lái xe dễ xảy ra tai nạn, cô không muốn lấy mạng mình ra đùa nên đã từ chối.

Thấy vậy, Mộ Dung Vân Thanh đành để Tiêu Cường tiễn cô về nhà.

Dương Tử Mi vừa mới rời khỏi, Mộ Dung phu nhân đã hỏi Mộ Dung Vân Thanh:

- Vân Thanh, cô ấy là cao nhân ở đâu vậy? Trước giờ mẹ chưa từng nghe nói có thầy tướng số nào là nữ mà lại trẻ như vậy ở thành phố A này cả. Nếu như không tận mắt thấy cô ấy trừ tà giúp con thì mẹ cũng không tin đâu.

- Con cũng không rõ ạ.

Mộ Dung Vân Thanh vừa nói vừa đưa tay sờ vào miếng ngọc hồ lô đang đeo trên cổ mình. Trong đầu anh luôn hiện lên đôi mắt xinh đẹp của Dương Tử Mi. Bất giác trái tim anh khẽ rung động, bồi hồi.

- Tức nhất là Giang đại sư kia, không ngờ ông ta lại là kẻ lừa gạt chuyên nghiệp. Trước giờ bị ông ta lừa hết bao nhiêu tiền, mẹ nhất định phải đòi lại cho bằng được.

Mộ Dung Vân Thanh bất lực nhìn mẹ mình. Nếu như không phải bà nghe lời Giang Mông Nhiên kia tùy tiện đốt nhang trong phòng anh thì anh cũng không phải gặp nạn kiếp như thế.

Nghĩ đến Giang Mông Nhiên, ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh bỗng tối lại.

Về đến nhà, Dương Tử Mi phát hiện cha cô vẫn chưa ngủ mà đang ngồi ngủ gật trong phòng khách.

Thấy cô về, Dương Thanh vội đứng dậy, thở phào hỏi:

- Con à, cuối cùng con cũng về nhà.

Thấy cha mình vẫn đang chờ mình từ đầu hôm đến giờ, Dương Tử Mi cảm thấy sống mũi mình cay cay.

Có cha mẹ, người thân là hạnh phúc nhất. Cho dù ở đâu, làm gì thì cũng vẫn có người lo lắng cho mình. Không như kiếp trước, chỉ một mình cô lẻ loi, cô độc.

- Cha, cảm ơn cha.

- Cảm ơn gì chứ? Sau này đừng có ra ngoài lúc đêm hôm khuya khoắt như vậy nữa. Cha lo lắm. Con gái con đứa, nửa đêm chạy ra ngoài, nguy hiểm lắm.

Dương Thanh lại nghiêm khắc nhắc nhở.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu. Bỗng cô nhón chân, hôn lên má Dương Thanh một cái nói:

- Có cha thật là tốt quá, cha à, con yêu cha lắm!

Bị con gái hôn bất ngờ, Dương Thanh cũng ngẩn người không biết làm sao cho phải. Nhớ lại cảnh mười năm trước, khi bị gãy xương, cô phải một mình sống ở trên núi mười năm trời, giờ mới có cơ hội được sống chung với người thân. Nhưng về sống chung gia đình không bao lâu thì cô lại phải xem bói, xem phong thủy để kiếm tiền phụ giúp gia đình. Ông sợ không biết làm vậy cô có bị phạm vào ngũ tặc tam khuyết, cô độc suốt đời không. Càng nghĩ, mắt ông càng ửng đỏ.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, Dương Thanh vô cùng đau lòng và chỉ biết trách mình vô dụng, không lo được cho con gái.

Thấy mắt cha mình ửng đỏ, Dương Tử Mi cũng muốn khóc theo.

Cô đưa tay ôm vai Dương Thanh, cố gắng cười nói:

- Cha à, khuya rồi, cha mau vào phòng ngủ đi. Con cũng đi ngủ.

Dương Thanh vỗ nhẹ lên tay cô nói:

- Ờ, con cũng đi ngủ nhé.

- Chúc cha ngủ ngon.

Vào đến phòng, Dương Tử Mi liền nằm vật ra giường. Nhưng sau khi nhìn thấy chiếc điện thoại đang để trên bàn, cô lại trở dậy mở điện thoại kiểm tra và phát hiện có mấy tin nhắn chưa đọc.

- Mi Mi

- Em ngủ rồi sao?

- Anh không ngủ được.

- Anh muốn em ngủ chung với anh.

Thấy bốn tin nhắn do Long Trục Thiên gửi đến, nhớ lại cảnh anh ôm mình vào lòng, mặt Dương Tử Mi bất giác đỏ bừng. Trai tim vốn dĩ bình yên của cô cũng bắt đầu lăn tăn gợn sóng...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Long Trục Thiên Lại Vào Phòng Lúc Nửa Đêm

Dương Tử Mi nhắm lại:

- Vừa về đến nhà.

Cô tưởng là anh đã ngủ rồi nên vừa hồi âm xong là cô quảng điện thoại qua một bên. Nhưng rất nhanh, chuông báo có tin nhắn mới lại vang lên. Cô giật mình mở tin ra đọc, chỉ thấy hai chữ:

- Chờ anh.

Tâm trạng của Dương Tử Mi hiện đang rất phức tạp.

Một mặt cô thấy nếu cứ như vậy thì có gì đó không ổn. Dù sao thì cô và Long Trục Thiên cũng không thân nhau lắm, cô nam quả nữ sao lại ngủ chung như vậy hoài được?

Mặt khác, cô cũng phát hiện thăm sâu trong tâm hồn mình, cô luôn trông chờ anh đến. Thậm chí cô còn rất lưu luyến hơi ấm cũng như mùi hương trên người anh khi được anh ôm vào lòng.

Tim Dương Tử Mi đập liên hồi.

Cô đưa tay sờ lên gương mặt đang ửng đỏ của mình. Nhìn vào gương, cô phát hiện ánh mắt mình cũng đang thấp thoáng nét xuân tình mà trước giờ chưa bao giờ có.

Đang lúc ngẩn ngơ, đột nhiên cô nghe có tiếng gõ cửa sổ.

Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Long Trục Thiên đưa tay đẩy cửa sổ lên và nhanh chóng chui vào phòng. Vừa vào đến phòng, anh liền chạy đến ôm Dương Tử Mi vào lòng.

Dương Tử Mi phát hiện áo anh vẫn còn ướt sương đêm, còn tim anh thì đang đập liên hồi, mạnh mẽ.

Bình bịch, bình bịch!

Từng hồi từng hồi như tiếng trống vang lên bên tai và xuyên thẳng vào trái tim bé nhỏ của cô. Phút chốc, tim cô cũng mềm lại, cô yên lặng dựa vào lồng ngực rắn chắc, nóng bỏng của anh mà không chút phản kháng gì.

Đêm khuya thanh vắng, trong căn phòng nhỏ chỉ nghe thấy hơi thở gấp gáp của hai người.

Long Trục Thiên tựa nhẹ cằm của anh lên đỉnh đầu của Dương Tử Mi, tay ôm chặt lấy cô. Tâm trạng vốn phiền muộn của anh phút chốc cũng bình yên trở lại, cứ như một đứa trẻ tìm thấy nơi bình yên của chính mình vậy.

- Ba giờ sáng rồi, ngủ thôi.

Vừa dứt lời, Long Trục Thiên bỗng nhiên cúi người bế cô lên...

Dương Tử Mi hồi hộp không thôi. Toàn thân cô lâng lâng tràn đầy cảm xúc.

Long Trục Thiên để cô lên giường, đắp mền cẩn thận xong anh cũng nằm xuống ngay bên cạnh cô và giang tay để cô gối đầu lên tay anh.

- Ngủ đi.

Nói xong, anh nhắm mắt. Rất nhanh, hơi thở đều đều chứng tỏ anh đã ngủ say bắt đầu vang lên.

Long Trục Thiên đã ngủ nhưng Dương Tử Mi vẫn không sao ngủ được.

Cô khẽ nghiêng người nhìn dáng vẻ ngủ say của anh qua ánh trăng mờ mờ.

Gương mặt anh lúc này đây không khác gì một đứa trẻ ngây thơ. Một gương mặt điển trai và dễ thương.

Thấy đôi môi khẽ mím lại của anh, Dương Tử Mi cảm thấy như có gì đó thôi thúc, khát khao.

Phát hiện ra ý nghĩ đó của mình, mặt Dương Tử Mi bỗng chốc đỏ bừng lên. Cô vội vã quay mặt, nhắm mắt và dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, cô phát hiện trên giường trống không. Nếu như trên gối không còn lưu lại hơi ấm của anh thì cô cũng đã nghĩ rằng chuyện tối qua chỉ là một giấc mơ.

Ngẩn người nhìn gối một lúc lâu, Dương Tử Mi bèn nhồm người dậy và phát hiện trên tay mình đang đeo vật gì đó.

Một chiếc vòng thủy tinh lam rất đẹp đang lấp lánh trên tay cô. Màu xanh của nó khiến người khác cảm thấy vui vẻ, dễ chịu, bình yên.

Theo truyền thuyết, thủy tinh lam đại diện cho hạnh phúc và sự dũng cảm. Người có thủy tinh lam sẽ luôn lạc quan, yêu đời. Ngoài ra thủy tinh lam còn tượng trưng cho sự vô tư, không lo lắng, muộn phiền, nó giống như một bản hòa tấu vi-ô-lông nhẹ nhàng, du dương, có thể xóa tan mọi phiền muộn trong cuộc sống.

Nếu nhìn từ góc độ phong thủy thì thủy tinh lam có tác dụng tránh tà, bảo vệ thân tâm được bình an. Xóa nỗi phiền muộn của con người.

Dương Tử Mi đưa tay sờ vào chiếc vòng đó, trong đầu cô không ngừng hiện lên ánh mắt sâu thẳm và tràn đầy tình cảm của Long Trục Thiên khi anh nhìn cô, cô cảm thấy một tình cảm rất đặc biệt đang không ngừng dâng lên trong lòng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Mười Tính Của Mộ Dung Nghiên (1)

- Chào chị!

Dương Tử Mi đẩy cửa bước ra. Thấy cô, Dương Tử Hi vui vẻ đưa tay vẫy vẫy, ánh mắt cô bé vui tươi, hồn nhiên, không còn hoảng sợ như tối qua nữa.

Dương Tử Mi vui vẻ xoa đầu em mình và giơ ngón tay cái lên vẻ khen ngợi, nói:

- Tử Hi của chị rất kiên cường!

- Vì em là em của chị mà!

Đoạn, Dương Tử Hi ngẩng cao đầu nói:

- Có chị, em không sợ gì cả.

- Sợ gì vậy con?

Hoàng Tú Lệ nghe hai chị em nói chuyện với nhau, bà không hiểu gì nên cũng hiểu kỳ hỏi.

- Suyt!

Tử Hi móc tay với Tử Mi, hai chị em nháy nháy mắt với nhau sau đó cùng lè lưỡi làm mặt hề nói:

- Dạ không có gì đâu ạ, đây là bí mật của hai chị em con.

- Thật là, hai đứa là con của mẹ, có bí mật gì mà mẹ không được biết thế?

Hoàng Tú Lệ liếc mắt nhìn hai chị em, nhưng bà cũng không hỏi gì thêm mà chỉ bảo Tử Mi và Tử Hi mau ăn sáng, sau đó lại vội vàng lo chuyện sửa sang tiệm bánh.

Sau khi ăn sáng và đưa em đến trường xong, Dương Tử Mi cũng vội đến trường của mình.

Trên đường đi, cô gặp Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tình.

Vừa thấy cô, hai người họ cũng bắt đầu ra về.

Mộ Dung Nghiên lạnh lùng nhìn cô, còn Lam Chi Tình thì đứng chặn trước mặt cô nói:

- Dương Tử Mi, đứng lại.

Dương Tử Mi ngẩng đầu lên nhìn Lam Chi Tình, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

- Mộ Dung Nghiên có chuyện muốn nói với cậu.

Bị ánh mắt sắc lạnh của cô nhìn thẳng vào mắt, Lam Chi Tình bất giác rùng mình một cái, sau đó quay sang nhìn Mộ Dung Nghiên.

Lúc này, Mộ Dung Nghiên mới bước lên trước, thái độ kiêu ngạo, trừng mắt nhìn Dương Tử Mi nói:

- Biết điều thì hãy tránh xa Mặc Cường ra.

- Xin lỗi, trước giờ tớ không biết biết điều là gì cả.

Dương Tử Mi thản nhiên nói, ngữ khí có phần chế giễu.

- Cậu...

Mộ Dung Nghiên tức giận, nghiến răng nói:

- Dương Tử Mi, đừng bắt tớ phải ra tay.

- Vậy tớ cũng rất muốn xem thử cậu ra tay sẽ như thế nào.

Dương Tử Mi tiếp tục chế giễu.

Mộ Dung Nghiên định giơ tay lên tát vào mặt Dương Tử Mi, nhưng liếc thấy bóng dáng chiếc xe đạp màu trắng xuất hiện ở góc đường nên cô lập tức tự đánh vào mặt mình. Đánh xong, cô giả vờ ôm mặt vẻ uất ức, mắt đỏ hoe, nói:

- Cậu... sao cậu đánh tớ? Dù cậu không thích tớ và Mẫn Cường đi chung với nhau nhưng cậu cũng không được đánh tớ như vậy?

Lam Chi Tình đứng kế bên, thấy thế cũng cố ý la lên:

- Trời ơi, Dương Tử Mi, cậu thật quá đáng. Sao cậu dám đánh Mộ Dung Nghiên? Mẫn Cường không phải của cậu, tại sao cậu lại không muốn Mộ Dung Nghiên thích cậu ấy chứ?

Lam Chi Tình nói rất lớn nên các nam, nữ sinh xung quanh cũng bắt đầu tụm vào xem.

Thấy có người đến xem, Mộ Dung Nghiên cũng cố ý chường một bên mặt do chính tay cô tát vào ra.

Thấy năm dấu tay vẫn còn in rõ trên gương mặt trắng hồng của Mộ Dung Nghiên, đám đông kinh ngạc quay sang nhìn Dương Tử Mi và bắt đầu trách móc:

- Sao lại đánh người ta vậy? Quá đáng quá mà.

- Mẫn Cương và Mộ Dung Nghiên là đôi tiên đồng ngọc nữ được trường công nhận, là kẻ thứ ba chen chân vào mà còn dám ra tay đánh người.

Những lời quở trách không ngừng vang lên.

Dương Tử Mi cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất buồn cười. Cô không ngờ là Mộ Dung Nghiên lại diễn một vở kịch cũ rích như vậy.

Đúng lúc này, Mẫn Cương cũng vừa trở tới, nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì vậy?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Mười Tính Của Mộ Dung Nghiên (2)

- Mẫn... Cường... Tố...

Mộ Dung Nghiên vừa nói vừa đưa mặt cho Mẫn Cường xem sau đó òa lên khóc nức nở, vẻ rất tội nghiệp.

Lam Chi Tình cũng phụ họa nói:

- Mẫn Cường, cậu đến đúng lúc lắm. Lúc này Dương Tử Mi đột nhiên chặn đường Tiểu Nghiên, bảo Tiểu Nghiên phải tránh xa cậu ra. Tiểu Nghiên không thèm để ý đến cậu ấy nên cậu ấy đã tát vào mặt Tiểu Nghiên một cái. Cậu nhìn đi, mặt của Tiểu Nghiên bị đánh như thế này đây. Tiểu Nghiên trước giờ chưa bao giờ phải chịu uất ức như thế này cả. Thật là quá đáng mà. Cậu ta chỉ là một đứa con gái nhà quê, thấy cậu nhà giàu, học giỏi nên mới bám theo đấy thôi...

Thấy mọi chuyện đang diễn ra trước mắt kia, Dương Tử Mi chỉ biết thầm cảm thán. Không ngờ hai cô nhóc mới mười mấy tuổi đầu như vậy mà đã là cao thủ của mấy trò đấu đá không khác gì chốn thâm cung thời xưa.

Tuy nhiên, hiện giờ, cô rất muốn xem Mẫn Cường sẽ phản ứng ra sao.

Mẫn Cường nhìn vào mặt Mộ Dung Nghiên xong liền quay sang nhìn cô. Vẻ mặt của Dương Tử Mi lúc này vẫn thản nhiên như không, hơn nữa miệng còn khẽ cười, cứ như là đang xem một vở kịch hay vậy.

Mẫn Cường biết là Dương Tử Mi sẽ không vì mình mà đánh Mộ Dung Nghiên. Sở dĩ anh biết là vì Dương Tử Mi trước giờ vẫn luôn giữ khoảng cách với anh, hơn nữa, người muốn bám lấy đối phương cũng chính là anh chứ không phải là cô.

Nhưng, anh cũng hi vọng là cô sẽ vì anh mà ghen với Mộ Dung Nghiên.

- Mẫn Cường, cậu phải trả lại sự công bằng cho Mộ Dung Nghiên.

Lam Chi Tình thấy Mẫn Cường cứ nhìn Dương Tử Mi chăm chăm chứ không nói gì nên lại lên tiếng nói.

Mặc cho Lam Chi Tình léo nhéo kể bên, Mẫn Cường quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Sắp đến giờ rồi, chúng ta vào lớp thôi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Không được đi! Đánh người ta rồi không thể bỏ đi như vậy được?

Lam Chi Tình vội vã ngăn Dương Tử Mi lại.

Thấy Lam Chi Tình cứ cố tình làm khó, Dương Tử Mi liền đưa tay chụp lấy vai cô ta, ném cô ta ngã lăn ra bãi cỏ ven đường.

Dương Tử Mi dùng lực vừa đủ để làm Lam Chi Tình ngã chứ không làm tổn thương cô ta.

Thấy Lam Chi Tình bị ném ngã lăn quay dưới đất cách đó hai mét, đám đông vây quanh cũng bắt đầu lao xao, kinh hãi.

Xong xuôi, Dương Tử Mi phúi tay và bình thản ngồi lên sau xe của Mẫn Cường để anh chở.

Mẫn Cường quay lại nhìn cô, ánh mắt chứa chan tình cảm. Sau đó anh đạp xe chở cô vào trường, để lại đám đông đang không ngừng bàn tán phía sau.

- Trời ơi, sao cô ta mạnh thế. Tớ chỉ thấy cô ta nhấc nhẹ tay lên thì Lam Chi Tình đã bị ném xuống đất như ném bao cát vậy đó, hơn nữa mặt cô ta còn không mảy may biến sắc luôn.

- Đúng đó, sợ quá, không phải là người bình thường mà.

- Cô ta biết võ à?

- Sau này đừng đến gần cô ta nữa, đáng sợ quá đi.

Lam Chi Tình bị ném một cú đau điếng, đầu óc quay cuồng. Lúc này, khi bị Dương Tử Mi nhấc bổng lên, cô sợ đến sồn ra quần. Cũng may là bị ném xuống bãi cỏ, mông lại tiếp đất trước nên mới không hề hấn gì. Nhưng vết ướt ướt dưới mông khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng và không dám đứng dậy.

Mộ Dung Nghiên hoàn toàn không để tâm gì đến Lam Chi Tình mà chỉ căn răng tức giận nhìn chăm chăm theo Mẫn Cường và Dương Tử Mi.

Cô vốn nghĩ rằng Mẫn Cường cũng có tình cảm nhất định với mình. Nhưng không ngờ, Mẫn Cường thấy các dấu tay in rõ trên mặt cô như thế nhưng vẫn không nói gì mà chỉ chở Dương Tử Mi đi mất. Chuyện này khiến cô rất mất mặt.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Cục Trưởng Bị Trúng Gió (1)

Vừa vào đến lớp, Hoàng Thu Nhân mừng rỡ chạy ra ôm chầm lấy Dương Tử Mi nói:

- Tử Mi, tớ hết mụn rồi, cảm ơn cậu nhiều lắm.

Dương Tử Mi cũng cười tươi và để mặc cho Hoàng Thu Nhân ôm mình.

Mụn trên mặt của Hoàng Thu Nhân bắt đầu lặn đi, trả lại gương mặt xinh xắn vốn có cho cô.

Bộp bộp bộp!

Hạ Muội vỗ tay bắt nhịp trước để cả lớp cùng vỗ tay theo. Vừa vỗ tay cả lớp vừa hô to:

- Dương Tử Mi, cậu giỏi lắm!

Thấy mọi người đều hết lòng khen ngợi mình như thế, Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng ấm áp hẳn.

Trước giờ cô đều chỉ có một mình, giờ được sống trong tập thể như thế nên cô cảm thấy cảm giác đó thật đặc biệt.

Tiết học đầu tiên là tiết Anh Văn.

Khí sắc của Cao Ngọc được cải thiện rõ rệt, không còn tiêu tụy như trước nữa. Tinh thần của bà cũng trở nên phấn chấn hơn.

Vừa vào đến lớp, Cao Ngọc liền đưa mắt tìm Dương Tử Mi và gật đầu cười tỏ ý cảm ơn.

Nếu như không nhờ Dương Tử Mi thì Cao Ngọc không biết phải lo lắng vì căn bệnh kia đến bao giờ. Thế nên, ngay lúc này đây, bà cảm thấy rất biết ơn Dương Tử Mi cũng như thấy mình may mắn vì có thể gặp được một học trò tài giỏi như cô vậy.

Đang trong giờ Anh Văn, đột nhiên Tần Khải Văn đến và gọi Dương Tử Mi ra ngoài.

Dương Tử Mi nghi hoặc ra khỏi lớp.

- Tử Mi, nghe nói em biết châm cứu đúng không. Em hãy mau đi cứu người nhé.

Tần Khải Văn lo lắng nói tiếp:

- Hôm nay, cục trưởng cục giáo dục thành phố đến trường chúng ta kiểm tra, nhưng hình như là ông ấy bị trúng gió hay sao đấy, giờ đang gọi xe cấp cứu, nhưng xe vẫn chưa đến. Nếu như em biết châm cứu thì có thể giúp được cho ông ấy.

Dương Tử Mi gật đầu và nhanh chóng theo Tần Khải Văn đến phòng hiệu trưởng.

Đến nơi, phòng hiệu trưởng đang rất lộn xộn, kẻ ra người vào. Các lãnh đạo cùng các thầy cô giáo trong trường đang hết sức lo lắng, đứng ngồi không yên.

- Em học sinh này biết châm cứu, hãy để em ấy xem thử xem sao.

Tần Khải Văn mở đường, dẫn Dương Tử Mi vào.

Cục trưởng Hoàng Đức An đang nằm trên ghế salon, toàn thân cứng đờ, miệng méo xệch, bọt mép sùi ra không ngừng, hai tròng mắt thì trợn trắng.

Thấy vậy, Dương Tử Mi liền lấy kim châm cứu mang theo ra. Đang định châm cứu cho cục trưởng thì hiệu trưởng đã quát lên nói:

- Này này này, em định làm gì thế? Thầy Tần à, thầy dẫn em này đến đây làm gì?

- Hiệu trưởng, em ấy biết châm cứu. Giờ xe cấp cứu vẫn chưa đến, có thể để em ấy châm cứu trước.

Tần Khải Văn giải thích.

- Châm cứu?

Hiệu trưởng quay sang nhìn Dương Tử Mi, sau đó bực bội khoát tay nói:

- Đừng có đùa chứ, còn nhỏ như vậy mà biết châm cứu gì? Lỡ như có chuyện gì, trường chúng ta không chịu trách nhiệm nổi đâu.

- Hiệu trưởng à, em ấy biết châm cứu thật mà. Em ấy đã châm cứu chữa bệnh nặng mùi cho một nam sinh trong lớp tôi, ngoài ra còn trị hết mụn cho một nữ sinh trong lớp nữa.

Tần Khải Văn vẫn cố gắng giải thích.

- Nặng mùi, mụn sao? Có nghiêm trọng như trứng gió không? Đừng làm vướng tay vướng chân ở đây nữa, mau kêu em ấy ra khỏi đây đi.

Hiệu trưởng nghiêm giọng nói.

- Hiệu trưởng, để em ấy châm cứu thử xem sao. Giờ xe cấp cứu vẫn chưa đến, nếu như để lỡ mất thời gian thì...

Tần Khải Văn cũng sốt ruột nói.

- Dù sao thì tôi cũng không thể lấy tính mạng của cục trưởng ra làm trò đùa được.

Hiệu trưởng vẫn nhất quyết không đồng ý để Dương Tử Mi châm cứu. Ông lo là lỡ như Dương Tử Mi châm cứu và xảy ra vấn đề gì thì sẽ rắc rối to. Ông không muốn phải rước lấy những rắc rối đó.

Nếu như là người khác, Dương Tử Mi cũng chẳng thêm quan tâm làm gì. Nhưng đây lại là cục trưởng Hoàng Đức An, người vốn có ân tình với cô.

Mười năm trước, khi cha cô bị vu oan, suýt nữa là mất việc. Lúc đó, Hoàng Đức An với danh nghĩa là trưởng phòng giáo dục đã đứng ra bảo vệ cha cô. Hoàng Đức An là bạn học phổ thông với cha cô, cho nên ông rất hiểu bạn mình. Ngoài ra, sở dĩ sau này Dương Thanh có thể thuận lợi chuyển vào thành phố dạy, Dương Tử Mi có thể vào trường Nam Thành để học là đều nhờ ông cả.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Cục Trưởng Bị Trúng Gió (2)

Cho nên, Dương Tử Mi không thể vì hiệu trưởng ngăn cản mà để mặc vị ân nhân của mình như vậy được.

- Mọi người tránh ra dùm ạ, có vấn đề gì, em sẽ chịu trách nhiệm.

Dương Tử Mi đẩy hiệu trưởng sang một bên và tiến đến cạnh Hoàng Đức An, nhẹ nhàng nói với ông:

- Chú Hoàng, con sẽ chăm cứu cho chú, chú đừng sợ, sẽ không sao đâu.

Hoàng Đức An đương nhiên là nhận ra cô. Ông chớp mắt biểu thị sự đồng ý.

- Trời đất ơi, không thể như vậy được. Em không phải là bác sĩ chuyên nghiệp, tùy tiện chăm cứu như thế là phạm pháp đấy.

Hiệu trưởng lo lắng la lớn và định tiếp tục ngăn cản.

- Thầy đừng làm ồn nữa!

Nói xong, Dương Tử Mi châm kim vào huyết oa và huyết động của thầy hiệu trưởng và lại đẩy ông sang một bên.

Thầy hiệu trưởng đột nhiên đứng bất động, ông muốn nói chuyện nhưng lại không thốt nên lời. Lúc này đây, ông vô cùng hoảng sợ.

Các lãnh đạo và thầy cô giáo đang có mặt trong phòng thấy thầy hiệu trưởng đột nhiên bị vậy bèn đưa mắt nhìn nhau. Họ không biết là Dương Tử Mi đã làm gì nên cũng không dám đứng ra can ngăn.

- Tử Mi, mau bắt đầu đi.

Tần Khải Văn gọi.

Sau khi sát trùng kim châm, Dương Tử Mi bèn nhanh chóng châm kim vào huyết trung, mười đầu ngón tay và huyết bách hội hai bên đầu của Hoàng Đức An để thúc đẩy nội kinh bổ sung nguyên khí đồng thời khai thông các dây thần kinh não bộ đang bị tắc nghẽn...

Những người có mặt thấy cô châm cứu vừa nhẹ nhàng vừa chuẩn xác nên cũng chăm chú đứng nhìn.

Năm phút sau, thấy mặt Hoàng Đức An đã trở lại bình thường, miệng không còn sùi bọt mép nữa, Dương Tử Mi liền rút kim ra, nói:

- Chú Hoàng, chú thử động động tay chân thử xem sao.

Hoàng Đức An giơ tay lên, sau đó lại duỗi chân thẳng ra, hiện tượng tê cứng chân tay không còn nữa.

- Giờ chú từ từ ngồi dậy nào.

Dương Tử Mi nói tiếp.

Hoàng Đức An làm theo lời cô, từ từ ngồi dậy. Mọi người có mặt thấy thế vô cùng vui mừng. Họ cũng bắt đầu nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt khác hẳn trước đó.

Họ không ngờ là một cô học trò còn nhỏ tuổi như vậy mà đã biết châm cứu, hơn nữa còn cứu cục trưởng một cách rất nhanh chóng nữa.

Lúc này, Tần Khải Văn mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Khải Văn cũng chưa từng tận mắt thấy Dương Tử Mi châm cứu qua. Anh chỉ biết là cô đã châm cứu chữa bệnh nặng mùi và trị mụn cho Hoàng Nhất Phong và Hoàng Thu Nhân, nên mới đánh liều gọi cô đến giúp để kéo dài thời gian. Nhưng không ngờ kết quả lại vượt ngoài sự mong đợi của anh.

Anh hết sức bất ngờ.

Thấy gương mặt xinh xắn, bình thân của Dương Tử Mi hiện tại, anh rất muốn biết là rốt cuộc cô còn khả năng nào có thể làm người khác kinh ngạc nữa không.

Đúng lúc này, xe cấp cứu cũng đến. Bác sĩ cùng y tá mang theo giường chạy vào hỏi:

- Bệnh nhân đâu?

Hoàng Đức An lúc này cũng đã khỏe lại. Ông không để tâm đến các bác sĩ, y tá vừa đến mà chỉ quay sang hỏi Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, chú có cần đến bệnh viện nữa không?

Dương Tử Mi mỉm cười đáp:

- Nếu chú muốn đến bệnh viện để nghỉ dưỡng thì cũng không sao ạ. Còn nếu không thì thi thoảng chú có thể đến tìm con, con sẽ châm cứu giúp hoạt huyết và khai thông các dây thần kinh não cho chú cũng được ạ.

- Chú ghét bệnh viện lắm. Sau này chú nhờ con giúp vậy, ha ha. Không ngờ là Dương Thanh lại có một cô con gái giỏi châm cứu như vậy. Trước đây sao chú lại không biết nhỉ.

Hoàng Đức An được cứu nên tâm trạng cũng đặc biệt vui vẻ.

- Tử Mi, thầy hiệu trưởng...

Thấy thầy hiệu trưởng vẫn đang cứng đờ người, miệng cố gắng nói gì đó nhưng vẫn không nói được, Tần Khải Văn liền quay sang nhắc Dương Tử Mi.

- Thầy hiệu trưởng cũng bị trúng gió tạm thời, chỉ cần châm một kim là được thôi ạ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Cục Trưởng Bị Trúng Gió (3)

Đoạn, Dương Tử Mi cười nghịch ngợm và dùng một cây kim dài hóa giải huyết vị cho thầy hiệu trưởng.

Sau khi được giải phóng, thầy hiệu trưởng định quay sang mắng cho Dương Tử Mi một trận nhưng thấy Hoàng Đức An nhìn ông vẻ không hài lòng nên cũng cố gắng cười xởi lời nói:

- Ha ha, không ngờ là y thuật của em lại giỏi vậy. Làm thầy lo muốn chết.

Hoàng Đức An chỉ liếc ông ta một cái, sau đó quay sang nói với Tần Khải Văn:

- Cám ơn thầy Tần đã dẫn Tiểu Mi đến. Ân tình này, tôi sẽ mãi khắc ghi.

Các thầy cô khác cũng nhìn Tần Khải Văn ngưỡng mộ.

Cục trưởng nói vậy có nghĩa là sau này rất có thể Tần Khải Văn sẽ được cục trưởng quan tâm, giúp đỡ. Cơ hội thăng tiến chỉ là sớm muộn mà thôi.

Nhưng Tần Khải Văn cũng không vì thế mà ra vẻ gì. Anh chỉ nói:

- Cục trưởng quá lời rồi. Chuyện hôm nay đều nhờ Tiểu Mi cả.

Thấy cục trưởng và Tần Khải Văn trò chuyện rôm rả, thân tình như thế, thầy hiệu trưởng cũng chỉ biết đứng cạnh cười ngượng. Trong lòng bắt đầu ghen ghét Tần Khải Văn.

Nếu như không phải Tần Khải Văn dẫn Dương Tử Mi đến thì ông cũng không ngăn cản cô châm cứu. Nếu vậy thì cục trưởng sống chết thế nào đều do số mạng cả.

Giờ, ông đột nhiên lại trở thành tội nhân ngăn cản thời gian cấp cứu quý giá kia, hơn nữa còn đắc tội với cục trưởng, những ngày tháng sau này e là khó mà được yên thân.

Sau khi trở về lớp học, cả lớp vây lấy Dương Tử Mi hỏi cô là đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì trước đó có bạn thấy chuyện xảy ra giữa cô và Mộ Dung Nghiên nên cả lớp cứ tưởng là Mộ Dung Nghiên lên móc thầy hiệu trưởng và giờ Dương Tử Mi bị phê bình, kiểm điểm.

Tất cả mọi người đều biết gia thế của Mộ Dung Nghiên rất lớn. Bình thường, thầy hiệu trưởng, lãnh đạo cùng các thầy cô trong trường đều hết sức nuông chiều Mộ Dung Nghiên.

- Không liên quan gì đến chuyện đó hết. Lúc này tớ chỉ giúp cấp cứu cho một người thôi. Mộ Dung Nghiên kia không làm gì được tớ đâu.

Dương Tử Mi cảm kích nói.

- Lỡ như trường đuổi cậu thì sao? Bọn tớ không nỡ để cậu đi đâu.

Hạ Muội lo lắng nói.

- Lúc này tớ cứu cục trưởng cục giáo dục đấy. Nếu trường muốn đuổi tớ thì cũng không dễ đâu.

Dương Tử Mi thấy không thể tiếp tục giấu nên đành nói rõ cho cả lớp biết.

- Ôi, không phải chứ? Cậu cứu cục trưởng à? Làm sao mà cậu cứu được vậy?

Thấy các bạn liên tục hỏi nên Dương Tử Mi cũng kể lại qua loa chuyện cục trưởng bị trúng gió cho các bạn nghe.

Nghe xong, cả lớp càng khâm phục cô hơn.

- Tử Mi, cậu có thể châm cứu giúp tăng chiều cao không?

Lương Đông Quang, cậu bạn lùn nhất trong lớp nhìn Dương Tử Mi kỳ vọng hỏi. Lương Đông Quang tuy đã lên lớp chín nhưng chỉ cao có một mét tư thôi.

- À, tớ cũng chưa thử qua. Nhưng nếu là di truyền thì tớ cũng không làm gì được.

Dương Tử Mi đáp.

- Tớ không phải do di truyền đâu. Cha tớ cao một mét bảy mươi lăm, mẹ tớ một mét sáu, nhưng không biết sao tớ lại lùn như vậy.

Lương Đông Quang buồn bã nói.

Dương Tử Mi quan sát Lương Đông Quang và phát hiện tuy cậu ta lùn nhưng mặt lại chững chạc hơn các bạn đồng lứa rất nhiều. Cô đoán có thể là do cậu ta dậy thì quá sớm, ảnh hưởng đến sự gia tăng chiều cao của xương nên mới lùn như vậy.

Châm cứu tăng chiều cao, Dương Tử Mi cũng có học qua nhưng hiệu quả thế nào cô cũng không rõ. Bởi vì trước đó chưa có thí nghiệm lâm sàng nào.

- Vậy có thể thử xem sao. Nhưng hiệu quả thế nào, tớ cũng không dám bảo đảm.

Nghe cô nói thế, Lương Đông Quang mừng rỡ nói:

- Nếu như không có hiệu quả gì thì cũng chỉ trách là số tớ vậy. Tớ cũng muốn thử một lần xem sao.

- Tớ cũng muốn thử.

Các bạn học năm lùn khác cũng đồng thanh lên tiếng.

Dương Tử Mi cười nói:

- Ngoài Lương Đông Quang ra, các bạn khác đều dậy thì bình thường, nếu như cứ muốn châm cứu để tăng chiều cao thì chỉ có hại mà không có lợi gì đâu.

Các bạn khác nghe thế nên cũng không nhao nhao lên nữa.

Dương Tử Mi hẹn với Lương Đông Quang là cách một ngày châm cứu một lần để xem hiệu quả ra sao.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Mua Điện Thoại

Bản thân mình đã có điện thoại nên Dương Tử Mi cũng muốn mua cho cha mẹ cô mỗi người một cái để tiện liên lạc.

Sau khi tan học, Dương Tử Mi đi thẳng đến cửa hàng bán điện thoại.

Năm 2003, điện thoại vẫn là một thứ xa xỉ thế nên khách đến các cửa hàng bán điện thoại cũng không nhiều, kiểu dáng cũng ít. Motorola, Nokia, Samsung chiếm đa số và hầu hết đều là loại màn hình trắng đen, màn hình màu được trưng bày ở khu riêng biệt.

Dương Tử Mi đi vào cửa hàng. Nhân viên bán hàng thấy cô mặc đồng phục, trên người cũng không đeo vàng bạc, đá quý gì nên cũng không ngó ngang gì đến cô.

Nhưng Dương Tử Mi không cần biết người khác có chú ý đến cô hay không. Cô lặng lẽ đi đến khu để điện thoại Nokia và cúi đầu ngắm và chọn.

- Tránh ra đi, mua không nổi thì đứng đây xem làm gì? Đừng cản trở chị đây chọn điện thoại chứ.

Một người phụ nữ cũng đang đứng chọn điện thoại kế bên bỗng nhiên la lên.

Dương Tử Mi ngược mắt nhìn chị ta, hồ hững nói:

- Tôi đâu có mập đâu nên sao cản đường chị được chứ?

Người phụ nữ nọ vốn có thân hình phốp pháp nên chị ta rất kỵ người khác nói mình mập. Hơn nữa, Dương Tử Mi đang đứng trước mặt chị ta lại có thân hình cân đối, da lại trắng như trứng gà bóc, diện mạo thanh tú, trẻ trung nên chị ta không khỏi đổ kỵ.

Còn người thanh niên đi theo chị ta thì cứ nhìn Dương Tử Mi chăm chăm.

Người phụ nữ nọ liếc mắt nhìn người thanh niên đang đứng cạnh chị ta, bực dọc nói:

- Nhìn gì mà nhìn? Có gì đẹp đâu? Chẳng qua cũng chỉ là một đứa học trò nghèo mặt riệp thôi!

Nghe thế, người thanh niên nọ liền cười cầu hòa và không nhìn Dương Tử Mi nữa.

Sở dĩ anh ta chịu theo chị ta vì chị ta có tiền. Nếu không anh ta sẽ không đời nào lại yêu một người vừa xấu, tính tình vừa kỳ cục như chị ta vậy.

Nghe chị ta nói, Dương Tử Mi cảm thấy rất buồn cười. Nhưng cô cũng chẳng thèm để ý gì đến mà chỉ tiếp tục chọn điện thoại.

- Cho em xem cái này.

Dương Tử Mi chỉ vào chiếc điện thoại màn hình trắng đen mới ra và nói với nhân viên bán hàng. Cha mẹ cô không phải là người chạy theo thời trang hay công nghệ gì nên cô nghĩ chỉ cần mua cho họ loại điện thoại thông thường, màn hình trắng đen là được.

Thấy cô chọn chiếc điện thoại đó, người phụ nữ kia cũng cố ý chọn một chiếc y chang như vậy, nói:

- Này, cho tôi xem cái này.

Nhân viên bán hàng lấy điện thoại đưa cho người phụ nữ nọ và chẳng ngó ngang gì đến Dương Tử Mi cả.

- Cho em xem một cái giống vậy nhé.

Vì tu tâm dưỡng tính trong một thời gian dài nên Dương Tử Mi cũng không nổi giận vì người khác nhất thời xem thường mình.

Nhưng nhân viên bán hàng nọ vẫn xem như không nghe, không thấy, không biết và tiếp tục xem cô như người vô hình.

- Chào em, em muốn xem cái nào?

Nhân viên bán hàng khác đứng gần đó thấy vậy liền tiến đến và vui vẻ hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chỉ vào chiếc điện thoại mình thích.

Nhân viên bán hàng nọ lấy điện thoại ra cho cô xem và cũng không quên giới thiệu cho cô biết các tính năng cũng như đặc điểm của điện thoại.

- Tiểu Lan à, phí công phí sức nhiều như thế làm gì. Con bé cũng có mua rồi đâu.

Nhân viên bán hàng trước đó quay sang nói.

- Nếu đã đến đây thì đều là khách hàng của mình.

Tiểu Lan cười nói và tiếp tục giải thích cho Dương Tử Mi những thứ khác.

- Kiểu này xấu vậy mà giá ba ngàn hai, hai ngàn hai thì còn chấp nhận được. Thôi, tôi không mua đâu.

Người phụ nữ mập nọ để điện thoại xuống nói.

- Bên kia có điện thoại màn hình màu mới ra, vừa đẹp vừa nhỏ gọn, quý khách có muốn xem không ạ?

Nhân viên bán hàng đơn đả mời chào.

- Ừm.

Thế là, người phụ nữ kia lại tiếp tục chọn điện thoại khác. Bà chọn hết cái này đến cái kia nhưng cuối cùng vẫn không mua cái nào cả. Chị ta còn không quên cầu nhàu nhân viên bán hàng một chập, nói là cửa hàng toàn bán đồ bình thường, không có gì hay ho. Chê bai xong xuôi, chị ta liền kéo người yêu của mình rời khỏi cửa hàng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Lại Gặp Côn Đồ

Nhân viên bán hàng nọ tốn nhiều công sức để giới thiệu để rồi cuối cùng không bán được cái nào, hoa hồng cũng không có. Chị ta bực mình nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của người phụ nữ kia.

Còn Dương Tử Mi thì sau khi xem xong điện thoại, cô liền mua một lúc hai cái với giá ba ngàn hai một cái. Nhân viên bán hàng tên Tiểu Lan cũng cười tí mắt vì bản thân cô cũng được hưởng mười phần trăm hoa hồng.

Nhân viên bán hàng vốn xem thường Dương Tử Mi kia giờ cảm thấy rất hối hận vì đã để vuột mất tiền hoa hồng hơn sáu trăm đồng vào tay Tiểu Lan.

Sau khi mua điện thoại xong, Dương Tử Mi đi thẳng đến tiệm bánh để xem việc sửa chữa, trang trí đến đâu rồi.

Vừa mới rời khỏi cửa hàng không bao lâu, đột nhiên cô bị bốn tên côn đồ chặn lại.

- Dương Tử Mi đúng không? Cũng xinh đấy. Nhưng sao cô em lại dám giành bạn trai với Mộ Dung tiểu thư hả, muốn chết à?

Gã côn đồ dẫn đầu vừa nhìn Dương Tử Mi vừa nói giọng đe dọa.

Nghe vậy, Dương Tử Mi cũng biết được người cho bọn côn đồ kia đến chặn đường cô là ai rồi.

- O? Các anh muốn gì?

Dương Tử Mi hững hờ hỏi.

- Muốn gì sao? Đương nhiên là muốn trút giận thay cho Mộ Dung tiểu thư rồi. Mộ Dung tiểu thư nói nếu như cô em biết điều, ngoan ngoãn tránh xa bạn trai của cô ấy ra thì bọn anh đây chỉ cần cho em một bài học là được. Còn không thì bọn anh đây cũng không chắc là gương mặt xinh đẹp kia sẽ còn nguyên vẹn được đâu.

Gã côn đồ nọ vừa nói vừa rút một con dao nhỏ ra giơ giơ trước mặt Dương Tử Mi.

Nếu như là các cô gái khác thì khi bị đe dọa như thế nhất định sẽ rất sợ. Nhưng gã côn đồ lại phát hiện thiếu nữ đang đứng trước mặt hắn đây vẫn không có chút sợ sệt gì. Thậm chí, miệng cô còn khẽ cười như đang chế giễu hắn vậy.

Thái độ thản nhiên đó của Dương Tử Mi khiến gã côn đồ đó tức giận!

Dù gì thì hắn ta cũng là một trong bốn tên giang hồ có tiếng tăm ở thành phố A. Chỉ cần nghe thấy tên hắn hoặc nhìn thấy hắn là nhiều người đã sợ hãi tránh xa. Nhưng giờ con nhãi đang đứng trước mặt hắn kia lại dám xem thường hắn và xem hắn như trò cười vậy.

Dù sao thì nếu như xảy ra chuyện gì thì người nhà Mộ Dung cũng sẽ giúp hắn giải quyết ổn thỏa. Cho nên, nếu như lần này hắn có thể giúp Mộ Dung Nghiên sau đó nhờ Mộ Dung Nghiên nói tốt giúp hắn vài câu trước mặt chú cô ta là Mộ Dung Vân Thanh thì hắn sẽ có cơ hội gia nhập vào tổ chức của Mộ Dung Vân Thanh. Nếu vậy thì từ đây về sau hắn sẽ lên đời.

Nghĩ thế nên hắn liền giơ con dao đang cầm trên tay ra, định rạch một đường lên cổ Dương Tử Mi hòng dọa cô sợ.

Nhưng không ngờ, Dương Tử Mi lại nhanh tay hơn. Cô vung tay nhẹ một cái, con dao đã nằm gọn trong tay cô lúc nào không hay.

Sau đó, gã côn đồ nọ cảm thấy cổ mình lạnh lạnh. Hắn đưa tay sờ lên cổ và chỉ thấy tay mình toàn máu.

Hắn vội vã đưa tay bịt cổ mình lại. May là vết thương không sâu và vẫn không ảnh hưởng đến động mạch.

Gã côn đồ lúc này nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt kiêng dè. Phát hiện ánh mắt cô lạnh lùng, sâu thẳm và rất đáng sợ, hắn bất giác lùi lại.

Trực giác cho hắn biết, thiếu nữ đang đứng trước mặt hắn kia không phải là người mà hắn có thể dễ dàng hăm dọa.

- Trở về nói với Mộ Dung Nghiên là hãy biết điều một chút!

Nói xong, Dương Tử Mi quay người bỏ đi.

- Anh Lâm, không sao chứ? Anh bị con nhóc đó làm bị thương sao? Anh để nó đi vậy à? Hay là chúng ta xúm lại cho nó một trận biết tay đi!

Một đàn em của hắn lúc này mới tiến đến ngông nghênh nói.

Lâm Hòa nhìn Dương Tử Mi dần khuất trong đám đông người đi đường, hắn e dè khoát tay nói:

- Không đơn giản vậy đâu. Chúng ta không nên đụng đến nó, nó không phải người bình thường!

- Lúc nãy em thấy nó không làm gì hết nhưng dao của anh lại nằm gọn trong tay nó rồi. Không lẽ nó biết thuật di hoa tiếp mộc sao?

- Tao cũng không biết. Chỉ thấy nó rất đáng sợ. Về báo với Mộ Dung tiểu thư tìm người khác xử nó vậy.

Lâm Hòa biết thân biết phận nói.

Cũng nhờ biết thân biết phận như thế nên Lâm Hòa mới giữ được mạng của hãn và đàn em hãn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Náo Loạn Sàn Nhảy (1)

Sau khi đến tiệm, Dương Tử Mi thấy cha mẹ cô rầu rĩ ngồi trước cửa tiệm.

- Cha, mẹ, sao vậy ạ?

Dương Tử Mi vội chạy đến hỏi.

Thấy con gái đến, Hoàng Tú Lệ nước mắt lưng tròng, khóc nói:

- Con à, chúng ta khó khăn lắm mới sửa được tiệm lại dành hoàng, nhưng lúc này có một đám người không biết ở đâu ra đến bắt chúng ta nộp mười ngàn phí bảo kê. Cha con nói lý với họ vài câu thì họ đã xông vào đập phá hết mọi thứ, hu hu.

Nghe xong, Dương Tử Mi vào bên trong tiệm để xem. Chỉ thấy cả tiệm là một mớ hỗn độn, đồ đạc bị đập tan nát không còn thứ gì cả. Mắt cô khẽ nhúu lại.

Cô biết là mẹ cô rất hi vọng vào tiệm bánh này. Mỗi ngày bà đều bàn với cha cô nên sửa chữa, trang trí thế nào cho đẹp. Hơn nữa, mỗi khi nhắc đến tiệm bánh là đôi mắt vốn mệt mỏi, khô căn và bắt đầu xuất hiện nhiều nếp nhăn kia của bà lại sáng lên.

Giờ, tiệm đã bị đập tan nát như thế, không nói cũng biết là tâm trạng của bà hiện tại ra sao.

Dương Tử Mi khẽ nắm chặt nắm đấm. Cô đi ra cửa hỏi:

- Bọn chúng là ai ạ?

- Chúng là bọn xã hội đen ở đây, biệt danh là nhóm Quảng Trọc. Chúng tôi muốn làm ăn, buôn bán ở đây thì phải nộp tiền bảo kê cho chúng. Ai không nộp thì không thể làm gì được cả. Nhưng, chúng nói chúng chỉ thu của chúng tôi sáu trăm đồng một tháng thôi. Còn anh chị đây chưa khai trương nên chúng thu mười ngàn. Hình như chuyện đòi thu phí bảo kê này trước đây chưa hề có. Hay là anh chị đắc tội gì với chúng nên chúng mới cố tình đến đây gây chuyện?

Chủ cửa hàng quần áo kế bên nói.

- Chúng ở đâu?

Dương Tử Mi hỏi.

- Giờ chắc chúng đang ở sàn nhảy Huyền Vũ, chỗ đó cũng là đầu não của chúng. Nhưng mà, cô bé à, tôi khuyên cô cũng đừng tức giận đến đó tìm chúng làm gì. Chúng là côn đồ, băng nhóm xã hội đen chứ không phải loại người chúng ta dễ đụng đến đâu. Cô xinh xắn như thế đến đó, chỉ sợ là sẽ...

Chủ cửa hàng quần áo khuyên nhủ.

Nghe vậy, Hoàng Tú lệ lo lắng nắm chặt tay Dương Tử Mi lại nói:

- Con à, con tuyệt đối không được đến đó tìm chúng. Không có tiệm bánh cũng không sao. Mẹ không thể để con gặp chuyện được. Chúng ta về nhà thôi. Tiệm bánh này mẹ không mở nữa.

- Mẹ con nói đúng đó, con đừng giận quá mất khôn. Băng nhóm của chúng ít nhất cũng hơn cả trăm tên. Tuy con theo sư phụ học được ít võ

phòng thân, nhưng mà một mình con khó mà đấu với chúng. Đừng chọc giận chúng làm gì, bất quá chúng ta tìm chỗ khác vậy.

Dương Thanh lên tiếng.

Dương Tử Mi nhếch mắt lên.

Cô không phải là thiên thần hay thần tiên độ lượng nhân từ gì cả. Nếu chỉ đụng đến cô thôi thì cô còn chấp nhận được, nhưng nếu đụng đến gia đình cô thì cô nhất định sẽ không tha cho chúng.

Tuy nhiên, vì không muốn cha mẹ lo lắng nên Dương Tử Mi cũng giả vờ nghe lời họ và theo họ về nhà.

Về đến nhà, Dương Thanh và Hoàng Tú Lệ không ngừng than ngán, thở dài, mặt mày buồn bã. Thấy vậy, Dương Tử Mi càng tức giận hơn!

Thế là, cô nói với hai người họ rằng cô phải đến tìm Tống Huyền có việc. Đoạn, cô đi thẳng đến sàn nhảy Huyền Vũ.

Sàn nhảy Huyền Vũ hiện đang trong thời gian hoạt động. Trong ngoài đèn đuốc chói lóa cả mắt. Rất nhiều nam thanh nữ tú ăn mặc quá dị chọn rộ ra vào.

Dương Tử Mi với trang phục màu trắng thường thấy đang đứng trước cửa sàn nhảy nọ. Dáng vẻ của cô hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh ở đó.

- Ôi chao, cô bé, có muốn vào không? Anh mời em vào trong đó nhảy nhé?

Một gã thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, tóc nhuộm nâu, đeo bông tai, trang phục kỳ dị bước đến nói với cô.

Nhưng Dương Tử Mi không để ý gì đến gã. Cô một mình tiến thẳng vào trong.

- Ô, cô bé, vé vào cổng của cô đâu? Phải có vé vào cổng mới được vào.

Bảo vệ sàn nhảy chặn cô ngay ngoài cửa.

- Tôi đến tìm Quảng Trọc! Hắn ở đâu?

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

- O? Cô bé tìm anh Quảng sao? Chẳng lẽ cô bé là bồ của anh Quảng?

Bảo vệ ra vẻ hiểu biết hỏi.

- Kẻ thù.

Dương Tử Mi không ngần ngại đáp.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Náo Loạn Sàn Nhảy (2)

- Ha ha! Cô bé à, chẳng lẽ cô bé bị anh Quảng bỏ sao? Không sao đâu, anh Quảng bỏ cô bé thì cô bé theo anh vậy. Anh sẽ đối xử tốt với cô bé.

Bảo vệ cười nói.

Chưa dứt lời, tên bảo vệ nọ đã thấy toàn thân nhẹ bổng. Sau đó cả người hắn bị ném bay vèo vào bên trong.

Tên bảo vệ nọ bị ném thẳng lên bàn bên trong sàn nhảy. Đám đông bên trong cũng bắt đầu náo loạn cả lên.

Còn gã thanh niên định mời Dương Tử Mi vào trong lúc này thì không ngừng dụi mắt. Lúc này không phải là hắn bị ảo giác. Chính thiếu nữ chân yếu tay mềm đang đứng trước mặt hắn đây đã nhấc bổng và ném tên bảo vệ kia vào trong như ném rác vậy.

- Ai dám kiếm chuyện ở sàn nhảy của tao vậy?

Mấy tên côn đồ cai quản sàn nhảy cũng bắt đầu ra mặt. Chúng tụm lại ở ngoài cửa.

- Mau kêu Quảng Trọc ra đây!

Dương Tử Mi lạnh lùng ra lệnh.

Giọng của cô tuy không to lắm nhưng không biết sao, tất cả mọi người trong sàn nhảy đều nghe rõ mồn một.

Đám đông thấy người đến kiểm chuyện chỉ là một thiếu nữ nhỏ tuổi. Họ ló đầu ra nhìn xung quanh xem cô có dẫn theo đồng bọn nào không. Nhưng tất cả đều kinh ngạc vì không thấy ai khác ngoài cô. Họ không hiểu tại sao tên bảo vệ kia lại bị ném thẳng vào bên trong như thế.

- Cô bé, muốn tìm anh Quảng để vui vẻ sao? Tiếc là anh Quảng hiện đang bận. Một mình anh ấy đang phải chiến đấu với hai cô gái xinh đẹp trong kia. Cô bé có muốn vào vui vẻ cùng họ không?

Một tên côn đồ nọ cười nói.

Giọng điệu của hắn rất đáng ghét!

Dương Tử Mi không muốn nhiều lời với bọn nham nhở đó nên cô cũng chẳng cần khách sáo với chúng làm gì. Cô vung tay nhẹ một cái, tên côn đồ kia bay vèo vào đám côn đồ đang tập trung trước cửa sàn nhảy.

Lúc này, bọn chúng mới phát hiện thiếu nữ đứng trước mặt chúng kia không phải là dạng dễ bắt nạt. Thấy cô không ngừng động thủ nên chúng cũng bắt đầu tiến đến vây lấy cô...

Sàn nhảy là một nơi lộn xộn và cũng là nơi xảy ra rất nhiều vụ án mạng nên âm sát khí xung quanh rất nhiều.

Tuy nhiên, Dương Tử Mi hiện tại đang rất tức giận. Sự tức giận của cô cần phải được phát tiết ra ngoài, thế nên cô chọn cách ra tay cho bọn kia biết thế nào là lễ độ.

Dù sao thì đối với bọn xã hội đen như chúng thì dùng bạo lực để đấu với bạo lực cũng là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, Dương Tử Mi không thật sự dùng năm đấm để giải quyết chúng. Cô sợ sẽ gây ra nhiều sát thương không đáng. Cho nên cô chỉ dùng cách sơ đẳng nhất là xem bọn chúng như bao cát, ném từng tên từng tên lăn lóc xuống đất.

Chưa đến năm phút, hơn ba mươi tên côn đồ đã bị cô ném như ném rác, đầu óc quay cuồng. Chúng đang nằm chất đống ở góc tường và không ngừng rên la inh ỏi. Cảnh tượng trước mắt khiến những người đến sà n nhảy kia vô cùng kinh ngạc. Họ thấy như mình đang xem phim kiếm hiệp thời xưa vậy.

Quảng Trọc đang ở trên lầu. Nhưng hẳn không phải đang chiến đấu với hai cô gái xinh đẹp gì hết mà là đang nhiệt tình phục vụ hai cô gái nọ.

Hai cô gái đó chính là Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tình.

- Mộ Dung tiểu thư. Tôi đã đập nát tiệm của nhà nó rồi. Ha ha, mặt của họ rất buồn cười. Giờ chắc đang ngồi đó ôm mặt khóc đấy.

Quảng Trọc cười tươi nói.

- Ủm, làm tốt lắm. Tôi sẽ khen anh trước mặt chú tôi.

Mộ Dung Nghiên hài lòng nói.

Đôi mắt vốn xinh đẹp của cô giờ đây trở nên khá lạnh lùng. Dừng một chút, cô nói tiếp:

- Chỉ cần họ mở tiệm thì các anh cứ đến đó đập phá tiếp cho tôi.

- Đập phá là sở trường của chúng tôi. Ha ha, chỉ cần Mộ Dung tiểu thư thích thì tôi làm gì cũng được cả.

- Ủm, trừ khi con nhỏ đó quỳ xuống cầu xin tôi tha mạng. Nếu không, nó sẽ không biết là ở thành phố A này, ai mới là chủ nhân thật sự. Từ trước

đến giờ, tôi chưa hề bị sỉ nhục như vậy.

Mộ Dung Nghiên nói tiếp.

- Tiểu Nghiên à, tớ đoán là giờ nó đã bị Lâm Hòa hủy hoại dung nhan rồi. Để xem từ nay về sau nó còn dám dụ dỗ Mẫn Cương nữa không.

Lam Chi Tình cũng lên tiếng phụ họa thêm.

Lam Chi Tình vừa dứt lời, lòng căm hờn của Mộ Dung Nghiên càng sôi sục hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Náo Loạn Sàn Nhảy (3)

Đúng lúc này, có người chạy lên báo:

- Anh Quảng, không xong rồi, có người đắp đập phá.

- Có gì mà hoảng hốt như thế. Chỉ là đắp phá thôi mà, lại không phải là lần đầu tiên gặp mấy chuyện như vậy. Đừng thất lễ với Mộ Dung tiểu thư đây chứ. Ai dám đến đắp phá ở đây thì bọn bây cứ tóm cổ chúng ném hết ra ngoài cho tao.

Quảng Trọc nghiêm giọng dạy dỗ đàn em của hắn.

Nhưng tên đàn em nọ lại run run nói:

- Anh Quảng, vấn đề là người của chúng ta đều bị đánh tơi tả hết rồi!

- Cái gì?

Quảng Trọc nhảy cẫng lên một cái, hỏi tiếp:

- Bọn chúng bao nhiêu người? Là băng đảng nào?

- Chỉ có một đứa thôi, nhưng không biết là ở đâu. Hình như là một nữ sinh. Nó đến và năng nặc đòi gặp anh.

- Một mình thôi sao? Còn là con gái nữa à? Mà đừng nói với tao là bọn Đông Tử đã bị con nhỏ đó đánh cho một trận tơi tả rồi nhé?

Quảng Trọc tức giận nói.

- Đúng đó anh, em cũng không tin chuyện đó có thật nữa.

- Con nhóc nhãi nhép nào vậy trời? Tao không tin!

Nói xong, Quảng Trọc quay sang nói với Mộ Dung Nghiên:

- Mộ Dung tiểu thư, cô chờ tôi một chút, tôi đi giải quyết công việc, lát nữa sẽ quay lại ngay.

Mộ Dung Nghiên gật đầu.

Quảng Trọc vội vã rời khỏi phòng. Vừa bước đến cầu thang, hắn đã thấy đám đàn em của hắn đang nằm lăn lóc ở một góc dưới lầu và không ngừng kêu la. Cách đó không xa là một thiếu nữ mặc đầm trắng, khoảng mười lăm tuổi, tóc dài ngang lưng, gương mặt thanh tú, đôi mắt to, đen láy nhưng lại rất sắc bén và lạnh lùng...

So với đám đàn em đang nằm rên la bên kia thì thiếu nữ đó hình như không hề hấn gì. Hơn nữa, thần sắc lại vô cùng thản nhiên, môi khẽ mím lại vẻ như đang cười cợt. Thiếu nữ kia đang ra lệnh:

- Mau kêu Quảng Trọc ra đây!

Quảng Trọc không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình kia.

- Tôi chính là Quảng Trọc!

Quảng Trọc đứng trên lầu nói vọng xuống.

Dương Tử Mi lập tức hướng mắt về phía hắn.

Trên người Quảng Trọc toát ra sát khí rất nặng. Điều đó chứng tỏ hắn đã từng sát hại không ít người. Đúng như tên gọi của hắn, đầu hắn trọc lóc,

thân hình cao to, dáng đi bệ vệ, chắc chắn, những điểm đó cho thấy hắc cũng là người học võ.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn nhìn hắc và phát hiện lúc này hắc vừa mới nói chuyện với Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tình.

Dương Tử Mi vốn không muốn đối phó với Mộ Dung Nghiên. Nhưng không ngờ, Mộ Dung Nghiên không những cho người đe dọa cô mà còn dám cho xã hội đen đến đập phá tiệm của cha mẹ cô. Mộ Dung Nghiên thật quá đáng. Cô không thể bỏ qua được.

- Quảng Trọc, tôi cho anh ba lựa chọn. Một là anh quỳ xuống xin lỗi tôi đồng thời sửa sang lại tiệm của cha mẹ tôi. Hai là anh giao Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tình ra đây. Ba là anh sẽ phải tàn phế suốt đời.

Dương Tử Mi thách thức.

- Ha ha!

Nghe Dương Tử Mi nói thế, Quảng Trọc cười to, tưởng đâu mình đang nghe chuyện cười. Lúc cười, cơ bắp của hắc nổi lên cuộn cuộn, cả người rần chắc, sát khí ngút trời. Cười xong, hắc khinh thường nói:

- Cô bé ơi, đừng tưởng là có thể thắng anh dễ dàng như bọn đàn em của anh nhé. Không biết là cô bé đánh giá quá cao bản thân mình hay là quá xem thường Quảng Trọc anh đây nữa. Giờ, anh cho cô bé chọn, một là ngoan ngoãn làm người yêu của anh, hai là ngoan ngoãn đứng yên để bị cởi hết quần áo và treo lên đây để mọi người chiêm ngưỡng.

Nghe vậy, Dương Tử Mi nhướn miệng cười nói:

- Xem anh có bản lĩnh đó không!

- Ha ha, không có bản lĩnh thì Quảng Trọc anh đây làm sao lăn lộn được trong giới giang hồ này chứ?

Dứt lời, Quảng Trọc vừa cười vừa tiến về phía Dương Tử Mi.

Bước chân của hắn rất vững vàng và có lực. Dáng vẻ bề vệ của hắn hiện tại không khác gì một con gà trống đang giương cánh chuẩn bị xông trận.

Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn hắn tiến đến.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Trừng Phạt (1)

Khi Quảng Trọc chỉ còn cách Dương Tử Mi khoảng bốn bước chân thì Dương Tử Mi thoáng nhếch mép, tay bắt ấn để dẫn âm sát khí đến. Sau đó cô nhắm thẳng vào đầu gối của Quảng Trọc và búng nhẹ một cái.

Quảng Trọc vốn đang hùng hổ tiến đến, hăn định dùng khí thể của mình để dọa Dương Tử Mi và để cho cô biết ai mới chính là đại ca của sàn nhảy này.

Nhưng không ngờ, lúc sắp đến gần Dương Tử Mi, hăn đột nhiên cảm thấy đầu gối mình lạnh lạnh, sau đó chân tê rần, không cảm giác. Đứng không vững, hăn đành khụy xuống trước mặt Dương Tử Mi.

Đám đông không biết tại sao bỗng nhiên Quảng Trọc lừng lẩy giang hồ đột nhiên lại quỳ xuống trước mặt Dương Tử Mi. Họ thở hắt ra một cái và nghĩ rằng Quảng Trọc đã chịu thua cô.

- Ha ha!

Dương Tử Mi cười to, nói:

- Quảng Trọc, vừa gặp là anh đã quỳ xuống hành lễ với tôi rồi, thật đáng kinh ngạc mà.

Quảng Trọc giận đỏ mặt. Hăn cố gắng đứng dậy nhưng vẫn không thể nào đứng lên được. Hai chân hăn cứ như đang bị ai đó giữ chặt lại vậy.

- Mà ảm toán tao?

Quảng Trọc hét lớn.

- Tôi ảm toán anh thì sao chứ? Anh làm gì được tôi?

Dương Tử Mi tiếp tục chế giễu. Cô càng cười to hơn. Đám đông lúc này mới phát hiện, lúc cười trông cô rất xinh đẹp, đẹp như một đóa hoa quỳnh đang hồi nở rộ. Nhưng nụ cười kia cũng rất bí ẩn và thoáng chút lạnh lùng, khiến người khác rùng mình khiếp sợ.

- Mà...

Quảng Trọc trước giờ chưa bao giờ bị mất mặt trước mặt nhiều người như thế.

Hắn tiếp tục gào lên. Dù hai chân đang tê buốt nhưng hắn vẫn xông đến tấn công Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi khẽ lách người qua một cái. Quảng Trọc không đánh trúng mục tiêu nên cả người nhào lăn ra đất, mặt đập mạnh xuống sàn vô cùng đau đớn.

- Ha ha, hay quá, hay quá. Hôm nay có thể xem được cảnh té đập mặt kinh điển như vậy, quả nhiên mở mang tầm mắt mà.

Dương Tử Mi vỗ tay vui vẻ nói.

Tuy vẫn giữ nét mặt tươi cười, nhưng nụ cười của cô khiến cho người khác cảm thấy khiếp sợ, cảm giác như cô chẳng khác nào một ác quỷ đến từ địa ngục vậy.

- Hừ.

Quảng Trọc ngã đau nên hắn càng điên loạn hơn. Hắn gào lên một tiếng rồi tiếp tục bổ nhào vào Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi búng nhẹ tay một cái, dùng âm sát khí khóa chặt người hắn ta.

Lúc này, Quảng Trọc chỉ cách cô chưa đến một bước chân. Cả người hắn cứng đờ và lại bổ nhào xuống đất.

Đám đông kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt...

Rõ ràng là họ thấy Dương Tử Mi không làm gì cả, nhưng không hiểu sao Quảng Trọc lại không thể nào tiếp cận được cô.

Tất cả mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía Dương Tử Mi. Họ phát hiện cô gái đang đứng trước mặt họ đây cũng chỉ là một cô gái bình thường, diện mạo thanh tú, da trắng, tóc dài, sắc mặt thản nhiên. Nếu nói có gì kỳ lạ thì chỉ kỳ lạ ở chỗ đôi mắt thôi. Đôi mắt to đen láy kia của cô sâu thăm thẳm, sâu đến nỗi như muốn hút hồn của người khác vào trong đó vậy.

- Lúc này tôi đã cho anh cơ hội rồi, nhưng anh lại không nhận. Thật là đáng tiếc quá.

Dương Tử Mi vừa nói vừa đưa chân để lên sống lưng của Quảng Trọc. Sau đó cô nói tiếp:

- Không biết sau khi tôi đạp xuống một cái thì anh có bị tàn phế suốt đời không? Mà anh yên tâm đi, tôi không giết người đâu. Hạng người như anh không đáng để tôi phải tạo nghiệp chướng.

Dương Tử Mi vẫn nói với giọng lạnh lùng.

Quảng Trọc lúc này đang vô cùng hoảng sợ.

Bây giờ hắc mới biết rằng thiếu nữ đứng trước mặt hắc đây không phải là người bình thường, mà là hóa thân của ma quỷ. Nếu không thì bọn đàn em hơn ba mươi tên kia của hắc cũng sẽ không bị đánh tơi tả như thế. Còn hắc thì lại đại bại chỉ vì quá khinh thường đối thủ.

Tất cả đều tại Mộ Dung Nghiên mà ra cả. Chính vì cô ta nên hắc mới lâm vào tình cảnh như thế này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Trừng Phạt (2)

Là người lẫn lộn trong giới giang hồ, đương nhiên Quảng Trọc cũng biết đạo lý kẻ mạnh là vua.

Hắn cũng không phải là người thà chết chứ không chịu thua. Nếu như tàn phế cả đời thì xem như cuộc đời hắn kể từ đây coi như xong.

Thế nên, hắn vội vã van xin tha mạng:

- Mong cô bỏ qua cho tôi, tôi nhất định sẽ bồi thường cho cha mẹ cô ngàn vàng. Tôi sẽ sửa lại tiệm cho họ và bồi thường cho họ một trăm ngàn, cô đừng đánh tôi tàn phế.

- Ô? Nếu như lúc này anh nhận lời thì tốt quá rồi. Giờ thì có muộn quá không?

- Hai trăm ngàn, tôi bồi thường hai trăm ngàn.

Quảng Trọc lên giá.

- Hai trăm ngàn? Hai trăm ngàn đó anh có bù đắp được tổn hại tinh thần cho cha mẹ tôi không?

Nghĩ đến vẻ mặt thất thần, tuyệt vọng của cha mẹ mình, máu nóng trong người Dương Tử Mi sôi lên sùng sục.

- Năm trăm ngàn.

- Ngoài năm trăm ngàn ra, anh còn phải dẫn theo đám đàn em của anh đến quỳ trước mặt cha mẹ tôi để xin họ tha thứ!

-...

- Không làm được à? Nếu không làm được thì để tôi chọn vậy.

Vừa nói Dương Tử Mi vừa khễ đạp chân xuống.

Quảng Trọc cảm thấy lưng mình như có vật gì nặng ngàn cân đè lên vậy. Sự đau đớn trên lưng xuyên thấu tim hần.

- Tôi làm, tôi làm...

Hần la lên thất thanh.

Dương Tử Mi nhắc nhẹ chân lên một chút. Cô nhoẻn cười nói:

- Nếu anh không làm được thì ba ngày sau hãy chờ chết đi. Còn nữa, anh hãy nói với Mộ Dung Nghiên là nếu như cô ta dám bày trò gì nữa thì hậu quả sẽ thê thảm hơn anh nhiều đấy.

- Dương Tử Mi!

Mộ Dung Nghiên ngồi trong phòng chán chê nên cũng muốn ra xem có chuyện gì. Nhưng vừa ra khỏi phòng thì đã thấy Quảng Trọc đang nằm rên la, cầu xin dưới chân Dương Tử Mi kia. Hơn nữa, còn nghe được câu cuối mà Dương Tử Mi nói với Quảng Trọc. Mộ Dung Nghiên giật run người, nói tiếp:

- Mày đừng tưởng mày tài giỏi. Nếu gặp phải chú tao, thì người chết phải là mày mới đúng!

- Ô? Nếu đã thế thì cứ gọi chú của cậu ra đây nhé. Đừng có ở đó suốt ngày sai khiến mấy tên ruồi muỗi nhãi nhép này ra mặt làm tốn thời gian

của người khác.

Dương Tử Mi thản nhiên đáp.

- Mà hãy chờ đó! Chú tao sẽ cho mày biết tay!

Mộ Dung Nghiên tức điên người. Nói đoạn, cô ta lấy điện thoại gọi ngay cho chú của mình. Đầu dây bên kia vừa có người bắt máy thì cô ta liền khóc òa lên nói là có người bắt nạt cô ta, thậm chí còn khinh thường chú cô này nọ.

Được chú mình nhận lời giúp, Mộ Dung Nghiên cười đắc thắng.

Dương Tử Mi bình thản kéo ghế ngồi.

Cô đang rất muốn biết, chú của Mộ Dung Nghiên rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Không lâu sau đó, một đám khoảng mười người mặc sơ mi trắng, vest đen xông vào sàn nhảy. Đám người này dáng người cao to, rắn chắc, nhìn là biết đều là cao thủ cả.

Thấy có người đến, Mộ Dung Nghiên vui mừng chỉ ngay vào Dương Tử Mi nói:

- Chính là nó!

Hơi mười cặp mắt hung tợn lập tức nhìn về hướng Dương Tử Mi. Mắt họ thoáng chút kinh ngạc, không ngờ người mà họ đến đối phó lại là một thiếu nữ.

- Ai là chú của cô ấy?

Dương Tử Mi gằn giọng hỏi, vừa hỏi vừa đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn từng người một.

Đám người nọ chỉ thấy mặt mình lạnh lạnh, cứ như bị dao cứa vào vậy.

Lăn lộn giang hồ nhiều năm, nên trực giác của chúng cũng rất nhạy.

- Đối phó với hạng người như mày, chú tao không cần ra mặt. Lần này xem mày còn cười đến bao giờ!

Mộ Dung Nghiên cười đắc ý nói.

- Xin lỗi nha, tôi sẽ là người cười đến phút chót đấy.

Dương Tử Mi liếc một cái sau đó khẽ nhón chân lên.

Trong lúc mọi người còn đang không biết chuyện gì xảy ra thì cô đã xuất hiện giữa đám người kia, tay cô khẽ giơ lên...

Sau đó, lần lượt từng tên giang hồ mới đến kia ngã lăn ra đất. Khi mọi người định thần lại thì Dương Tử Mi cũng đã ngồi lại vào ghế, tay đang cầm ly nước uống ừng ực.

Còn hơn mười gã giang hồ kia thì đang nằm rên la trên sàn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Trừng Phạt (3)

Mộ Dung Nghiên trở mắt kinh ngạc. Hai mắt cô mở to đến nỗi muốn rớt ra ngoài.

Mộ Dung Nghiên đứng trên lầu nhìn xuống nên người thấy rõ nhất cũng chính là cô. Lúc này, cô thấy Dương Tử Mi chỉ ra tay một cái thôi là hơn mười tên giang hồ do chú cô phái đến đã bị đánh ngã lăn ra đất mà không có bất kỳ phản kháng gì.

Mộ Dung Nghiên bắt đầu lo sợ, cô lại gọi điện thoại cho chú cô nói:

- Chú ơi, người chú phái đến đều bị đánh tơi tả hết rồi. Chú mau đến đây đi, tốt nhất là đem theo súng nữa.

- O? Chú đến đó ngay.

Giọng nói ở đầu dây bên kia có chút kinh ngạc.

Trong đầu anh ta thoáng xuất hiện hình ảnh của thiếu nữ áo trắng. Hai mắt anh nhú lại và lập tức ra xe đi đến sân nhảy Huyền Vũ...

Khi Mộ Dung Nghiên thấy Mộ Dung Vân Thanh xuất hiện ngay cửa sân nhảy, cô liền vui mừng chạy xuống đón, cứ như là tìm thấy chỗ dựa vững chắc nhất của mình vậy. Mộ Dung Nghiên nắm tay Mộ Dung Vân Thanh nũng nịu nói:

- Chú, chính là nó. Là nó đã đánh đàn em của chú, bắt nạt con, còn không xem chú ra gì nữa. Chú phải trút giận dùm con mới được.

Nhưng Mộ Dung Vân Thanh lại không để ý gì đến cô mà chỉ chăm chú nhìn thiếu nữ trang phục trắng đang ngồi bên trong.

Một mình cô ấy lại có thể hạ hơn mười tên đàn em của anh một cách dễ dàng như thế, điều đó chứng tỏ năng lực của cô ấy không đơn giản như anh tưởng.

Thấy Mộ Dung Vân Thanh xuất hiện, chân mày Dương Tử Mi giật nhẹ.

Mộ Dung Vân Thanh hất tay Mộ Dung Nghiên ra và đi thẳng đến trước mặt Dương Tử Mi.

Thấy thế, Mộ Dung Nghiên cũng đi theo và hất mặt lên nói giọng thách thức:

- Dương Tử Mi, lần này mày chết chắc rồi!

- Ha ha!

Dương Tử Mi bật cười. Sau đó cô nhìn sang Mộ Dung Vân Thanh nói:

- Nghe nói cô ấy chính là cháu gái của anh?

Mộ Dung Vân Thanh gật đầu.

- Vậy anh có thấy là cô ta thiếu giáo dục không?

Ánh mắt vốn hòa nhã của Dương Tử Mi đột nhiên chuyển sang lạnh lùng đáng sợ.

Mộ Dung Vân Thanh ngoảnh đầu lại hỏi Mộ Dung Nghiên:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Mộ Dung Nghiên cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng chú cô trước giờ rất chịu đựng cô và không để ai bắt nạt cô nên cô cũng tiếp tục nhõng nhẽo nói:

- Chú à, chính là nó đã bắt nạt con ở trường, nó đánh con một bạt tai sau đó còn cho bọn giang hồ hủy hoại dung nhan của con. Chú, chú phải dạy dỗ nó mới được.

Dương Tử Mi không ngờ là Mộ Dung Nghiên lại mặt dày như thế.

- Ngông cuồng!

Mộ Dung Vân Thanh đột nhiên hét lên.

Mộ Dung Nghiên bị Mộ Dung Vân Thanh dọa sợ xanh mặt. Trước giờ cô chưa từng thấy chú mình tức giận đến thế. Nhưng cô lại tưởng là chú mình đang hét vào mặt Dương Tử Mi nên cô lại tiếp tục vui vẻ nói:

- Đúng đó chú, nó ngông cuồng lắm...

- Chú nói con đó! Con làm chú thất vọng quá. Chú vốn nghĩ con trước giờ ngoan ngoãn, hiếu chuyện, nhưng hôm nay chú mới biết là con lại làm những chuyện đáng trách như thế. Giờ, con phải xin lỗi cô ấy ngay!

Mộ Dung Nghiên kinh ngạc nhìn Mộ Dung Vân Thanh, không hiểu vì sao chú cô lại bênh vực người ngoài.

Cô bắt đầu khóc òa lên. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má vẻ rất tội nghiệp. Cô vừa khóc vừa nói:

- Chú, sao... chú lại đối xử với con như vậy? Chú rất thương con mà? Chẳng lẽ chú sợ nó?

- Chú thương con, nhưng chú tin lần này là lỗi của con! Còn không mau xin lỗi Tử Mi?

Mộ Dung Vân Thanh Nghiêm giọng nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Trừng Phạt (4)

- Con không xin lỗi đâu! Tại sao con phải xin lỗi nó chứ? Con ghét nó! Chú không phải là đàn ông sao? Không phải chú rất giỏi sao? Sao chú lại sợ nó chứ?

- Im miệng ngay! Không phải chú sợ cô ấy mà chú tin là cô ấy không rảnh để làm những chuyện tốn công vô ích như thế!

- Ha ha!

Mộ Dung Nghiên đột nhiên cười lớn, và tức giận nói:

- Con biết rồi. Chú cũng bị nó dụ dỗ nên giờ mới chẳng thèm ngó ngang gò đến người thân trong nhà.

Mộ Dung Vân Thanh trừng mắt nhìn Mộ Dung Nghiên.

Nếu như không phải vì Mộ Dung Nghiên là cô con gái duy nhất, đứa cháu duy nhất của nhà Mộ Dung thì anh đã tát cho cô một bạt tai rồi.

- Mau đi về nhà ngay!

Mộ Dung Vân Thanh hét lên.

- Con không về, con thấy chú hình như không muốn nhận đứa cháu gái này nữa rồi.

Mộ Dung Nghiên cứng đầu nói. Trước giờ, trong nhà Mộ Dung, cô muốn gì được nấy, mọi người đều rất thương yêu, nuông chiều cô. Nhưng giờ, chú cô lại la cô ngay trước mặt nhiều người như thế, hơn nữa còn đuổi cô về, điều này khiến cô rất mất mặt.

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh cũng rất khó xử. Anh chỉ muốn tốt cho cô nên mới đuổi cô về như thế. Chính vì cô đã đắc tội với Dương Tử Mi, nên hậu quả thế nào anh cũng không dám nói trước được. Anh chỉ biết là một khi Dương Tử Mi tức giận thật sự thì tuyệt đối sẽ không hòa nhã và chỉ đơn giản bảo cô về nhà như anh đâu.

- Tiêu Cường, lôi nó về!

Tiêu Cường tiến đến lôi Mộ Dung Nghiên đi.

Nhưng Mộ Dung Nghiên vẫn không chịu đi!

- Ha ha! Ông chủ Mộ Dung à, nếu như cháu anh đã không muốn về thì cứ để cô ta ở lại đây đi. Dù sao thì tôi cũng phải đi rồi!

Dương Tử Mi cười nói.

Nói xong, Dương Tử Mi bèn đứng dậy phúi phúi gấu váy, cứ như là đang phúi bụi vậy.

Nhưng không ai biết là cô đang chuyển âm sát khí thẳng vào đầu của Mộ Dung Nghiên.

Nếu như không phải vì Mộ Dung Nghiên thì cha mẹ cô cũng sẽ không đau khổ, buồn rầu đến thế. Còn về phần cô, lý ra giờ này cô đang ở Mặc Hiên học giám định đồ cổ và giúp người khác xem bói, hướng dẫn phong thủy chứ không phải đến đây gây chuyện đánh nhau như thế này.

Mộ Dung Nghiên kia chỉ mới mười mấy tuổi đầu nhưng lại ra tay tàn độc chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như thế. Thế nên nếu cô không trừng phạt cô ta thì thật có lỗi với bản thân quá.

Mộ Dung Nghiên không phải là người có ý chí mạnh mẽ nên âm sát khí rất dễ xâm nhập vào não và bắt đầu ảnh hưởng đến thần kinh của cô ta. Lúc này đây, cô ta bắt đầu bị ảo giác và tưởng Tiêu Cường là Mẫn Cường.

Âm sát khi được cấy vào đầu cô kia không những khiến cô bị ảo giác mà còn khiến cho ý chí của cô bị khống chế, từ đó tự động phát tiết và bộc lộ ý nghĩ, tình cảm dồn nén bấy lâu nay của mình.

Cho nên, vừa nhìn thấy Tiêu Cường, người mà cô nghĩ là Mẫn Cường, thì cô lập tức xông đến ôm lấy tay anh ta, nũng nịu nói:

- Tớ thích cậu như thế, sao cậu lại đối xử lạnh nhạt với tớ như vậy? Chẳng lẽ tớ không xinh đẹp sao? Mẫn Cường, cậu là của tớ. Trước đây cũng vậy và sau này cũng thế. Tớ sẽ không để ai cướp cậu đi mất đâu. Hãy để con nhỏ Dương Tử Mi đi tiện kia đi chết đi.

Nói xong, Mộ Dung Nghiên còn ôm cổ Tiêu Cường và hôn mạnh vào má anh ta.

Tiêu Cường sợ đến nỗi chỉ biết đứng yên không nhúc nhích và nhìn sang Mộ Dung Vân Thanh vẻ van nài.

Thấy cháu mình đột nhiên trở nên như vậy, Mộ Dung Vân Thanh lập tức hiểu ngay là do Dương Tử Mi làm.

Mộ Dung Vân Thanh vội vã tiến đến kéo Mộ Dung Nghiên xuống. Nhưng không ngờ là Mộ Dung Nghiên lại tưởng anh là Mẫn Cường và lại đưa tay thọc vào áo anh...

Lúc này, Mộ Dung Vân Thanh chỉ còn cách đánh vào gáy cô để cô ngất đi. Có như vậy mới không tiếp tục bị mất mặt trước bao nhiêu người như thế.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Vẻ Bất Thường Của Long Trục Thiên

Mộ Dung Vân Thanh giao Mộ Dung Nghiên cho Tiêu Cường, sau đó kéo ghế ngồi xuống trước mặt Dương Tử Mi. Anh nhìn Dương Tử Mi áy náy nói:

- Xin lỗi, Tiểu Nghiên còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong cô bỏ qua cho nó.

Dương Tử Mi khẽ nhếch mắt nói:

- Cô ta đã mười sáu tuổi rồi, không hiểu chuyện không phải là lý do.

- Tôi nhất định sẽ dạy dỗ nó nghiêm khắc. Nó là đứa cháu duy nhất của nhà Mộ Dung nên mới bị nuông chiều hư như thế.

Mộ Dung Vân Thanh khẩn thiết nói.

- Đây càng không phải là lý do. Tuy tôi không phải là con gái duy nhất trong nhà, nhưng tôi cũng là đứa con gái thân yêu của cha mẹ tôi. Nếu như hôm nay tôi bị hủy hoại dung nhan, cha mẹ tôi bị người khác bắt nạt mà tôi không làm gì được thì anh nghĩ sẽ như thế nào.

Dừng một chút, Dương Tử Mi lạnh lùng nói tiếp:

- Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình.

Mộ Dung Vân Thanh không biết nói sao cho phải.

Quả thật, nếu như hôm nay, người bị bắt nạt đổi lại là anh thì anh có dễ dàng bỏ qua như vậy không?

- Nhưng hôm nay, xem như tôi nể tình anh tạm tha cho cô ta. Nếu như sau này cô ta còn cố tình kiếm chuyện với tôi và gia đình tôi, thì một tháng sau cô ta sẽ bị âm sát khí nhập thể và tử vong.

Nói xong, Dương Tử Mi đứng dậy rời khỏi sàn nhảy.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn theo cô, sau đó lại quay sang nhìn bọn đàn em bị cô đánh đang nằm rên la trên đất kia, tâm trạng anh vô cùng ngổn ngang.

Đang khẽ thở dài thì đột nhiên anh phát hiện có một ánh mắt sắc lạnh đang nhìn anh ở một góc khuất nọ. Ánh mắt đó không khác gì ánh mắt của một con sói. Mộ Dung Vân Thanh bất giác rung mình một cái. Khi nhận ra chủ nhân của ánh mắt đó, anh liền tiến đến, cung tay kính cẩn nói:

- Anh đến rồi?

- Ừm. Cô ấy là của tôi.

Người nọ hững hờ nói. Ánh mắt sắc lạnh vẫn nhìn Mộ Dung Vân Thanh chằm chằm.

Nghe vậy, tim của Mộ Dung Vân Thanh đột nhiên rung lên một cái. Anh ngạc nhiên nhìn thẳng vào người đang đứng trước mặt mình và cảm giác tim mình đau nhói như có ai lấy dao khoét mất một mảng vậy.

- Sau này phải bảo vệ cô ấy một cách vô điều kiện. Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì trong địa bàn của anh, thì cả nhà anh đừng hòng sống sót.

Mộ Dung Vân Thanh nghe xong, khẽ nắm nắm tay lại, nhưng sau đó lại buông ra.

Mệnh lệnh của người đó đưa ra, Mộ Dung Vân Thanh sao dám cãi lời?

Thật ra, Mộ Dung Vân Thanh đã đoán sai. Dương Tử Mi tài giỏi như vậy hoàn toàn không liên quan gì đến Long Trục Thiên kia.

Đoạn, Long Trục Thiên khoát tay bảo Mộ Dung Vân Thanh rời khỏi.

Sau khi Mộ Dung Vân Thanh rời đi, Gia Cát Lang ngồi kế bên Long Trục Thiên quay sang cười hỏi:

- Hình như người ta còn không thèm ngó ngang gì đến cậu, vậy mà chưa gì cậu đã tuyên bố quyền sở hữu rồi.

- Tớ có thể khẳng định như thế. Ngoài tớ ra, còn ai xứng với cô ấy nữa chứ?

Long Trục Thiên liếc Gia Cát Lang một cái nói.

- Tớ nè. Tớ đẹp trai hơn cậu, gia cảnh lại thanh bạch hơn cậu, hiểu chuyện tình cảm hơn cậu và quan trọng hơn là hiểu tâm tư của các cô gái hơn cậu nhiều.

Gia Cát Lang cố ý trêu chọc.

Long Trục Thiên quay sang nhìn anh, lạnh lùng nói:

- Cô ấy sẽ không thèm cậu đâu.

- Chắc, chắc, dựa vào đâu mà cậu nói thế? Người buồn chán, lạnh lùng như cậu đây không có cô gái nào thích đâu.

Gia Cát Lang bĩu môi nói.

Long Trục Thiên im lặng không nói gì và đưa ly rượu trước mặt lên nốc cạn.

Hương rượu nồng nàn khiến Long Trục Thiên nghĩ đến hơi thở nhẹ nhàng, quyến rũ và thân hình bé bỏng mềm mại của cô. Ánh mắt của anh đột nhiên chứa chan tình cảm...

Gia Cát Lang phát hiện ánh mắt ấm áp, tình cảm đó của Long Trục Thiên. Anh ta không ngừng đưa tay dụi mắt mình.

Anh vốn tưởng cả đời này anh sẽ không bao giờ thấy cảnh Long Trục Thiên rơi vào lưới tình.

Nghĩ đến cảnh tượng thiếu nữ áo trắng ném người như ném bao cát lúc này, Gia Cát Lang thấy hối hận vì đã gặp cô ấy muộn như thế. Nếu như có thể gặp cô sớm hơn thì anh đã chủ động theo đuổi cô và cố gắng khám phá xem ẩn dưới thân hình bé nhỏ kia là một nguồn năng lượng lớn đến mức nào.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Dương Hoằng Đến Xem Bói (1)

Sau khi rời khỏi sàn nhảy, Dương Tử Mi không về nhà mà đi thẳng đến phố Văn Lai.

Lúc này Tống Huyền gọi điện thoại đến nói là khách có hẹn trước vẫn đang chờ cô ở Mặc Hiên. Người đó mong cô có thể đến, muộn chút cũng không sao.

Gần đây, hầu như ngày nào Dương Tử Mi cũng giúp xem phong thủy, tướng số giúp cho một người, hơn nữa còn khá chính xác nên cô ngày càng nổi tiếng hơn trong thành phố A này. Thế nên, hiện tại, người có hẹn với cô đều xếp hàng dài đến tận ba tháng sau.

Vừa đến Mặc Hiên, Dương Tử Mi thấy Tống Huyền vẫn đang chăm chú lau chùi một món đồ cổ như thường ngày. Ngoài ra, bên cạnh anh còn xuất hiện một người phụ nữ. Người phụ nữ này cũng đang chăm chú nhìn anh với ánh mắt hết sức ấm áp, dịu dàng, yêu thương, hạnh phúc.

Đó chính là Lâm Thanh Mai, vợ của Tống Huyền, người mà kiếp trước Dương Tử Mi vô cùng ngưỡng mộ.

Lâm Thanh Mai không phải là một cô gái xinh đẹp hơn người, nhưng lại rất có khí chất của một tiểu thư nhà khuê các. Cô có gương mặt thanh tú, thần thái nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng, từng hành vi, cử chỉ đều rất chừng mực và khiến người khác cảm thấy rất thoải mái. Cô ấy quả nhiên rất xứng với Tống Huyền.

Thấy cô, Dương Tử Mi cảm thấy rất áy náy.

Bởi vì sự xuất hiện của Dương Tử Mi nên Lâm Thanh Mai mới gả cho Tống Huyền trẻ đến mười năm.

Nếu ở kiếp trước thì lúc này con trai của họ cũng đã lớn và chạy chơi khắp nơi trên phố Văn Lai rồi.

- Em chào thầy ạ!

Dương Tử Mi bước đến, cung kính chào Tống Huyền.

Tống Huyền ngẩng lên, thấy cô, anh liền bỏ hết công việc trên tay xuống, đứng dậy cười hiền hòa nói:

- Tiểu Mi, cuối cùng em cũng đến rồi!

Anh vẫn dịu dàng gọi cô là Tiểu Mi.

Lâm Thanh Mai đứng kế bên cũng mỉm cười nhìn Dương Tử Mi, nói:

- Thì ra đây là Tiểu Mi. Quả nhiên rất xinh xắn và thông minh.

- Đúng rồi, Tiểu Mi, giới thiệu với em, đây là Lâm Thanh Mai, vợ của anh.

Tống Huyền ngại ngùng nói.

- Chào chị ạ!

Dương Tử Mi lễ phép cúi người chào hỏi.

Kiếp trước, Lâm Thanh mai cũng có ơn với cô. Cô nhớ vào một buổi tối mùa đông giá rét, Lâm Thanh Mai đã không ngần ngại cởi chiếc áo ấm đang mặc trên người xuống choàng vào cho cô khi cô đang lạnh run bên

đường. Nhờ có chiếc áo đó mà cô đã sống sót qua được mùa đông khắc nghiệt năm đó.

- Chào em.

Lâm Thanh Mai cũng vui vẻ, thân thiện chào đáp lại, sau đó còn đích thân pha trà mời cô. Từng hành vi, cử chỉ của Lâm Thanh Mai không khác nào Lâm Thanh Mai của kiếp trước.

Dù là từ góc độ nào đi nữa thì Tống Huyền và Lâm Thanh Mai quả nhiên là trời sinh một cặp, xứng lứa vừa đôi.

Dương Tử Mi không ngờ là vị khách hàng tối nay của cô lại là Dương Hoảng, cha của Dương Đức kiệt.

Vì danh sách khách hẹn đều do một nhân viên trong tiệm của Tống Huyền phụ trách nên Dương Tử Mi cũng không rõ khách hàng của mình là ai cho đến khi đến gặp trực tiếp họ.

Dương Hoảng mang theo cặp nặng và đang sốt ruột ngồi chờ cô trong phòng khách của Mặc Hiên.

Dương Đức Kiệt, con trai ông ta liên tục bị điều tra, thẩm vấn, đến giờ vẫn chưa được thả về. Người trong nhà ông thì lần lượt gặp nạn, cứ như là có bàn tay vô hình nào đó muốn dồn cả nhà ông vào chỗ chết vậy.

Trước giờ, ông đều rất tin tưởng vào phong thủy và tướng số. Dù là nhà âm hay nhà dương, ông đều mời thầy phong thủy về để hướng dẫn và bố trí.

Nhưng, cao nhân thường xem phong thủy giúp nhà ông hiện tại lại không ở thành phố A, ông cũng không thể tìm được vị cao nhân đó. Trước đó, ông vốn định mời Giang Mông Nhiên đến giúp, nhưng lại được nhà Mộ

Dung cho biết là Giang Mông Nhiên kia chẳng qua chỉ là một tên thầy bói lừa đảo nên cũng thôi.

Sau đó, ông lại nghe nói, gần đây ở thành phố A có một thầy tướng số nữ trẻ tuổi mới nổi. Thầy tướng này tuy còn trẻ nhưng lại rất giỏi về tướng số và phong thủy. Ngay cả tỷ phú Hong Kong Hoắc Văn Hoa cũng mời cô xem phong thủy giúp, ngoài ra còn có không ít nhân vật tiếng tăm cũng bắt đầu tìm đến cô nhờ giúp đỡ.

Ông cũng đã phải bỏ ra không ít tiền để tạo mối quan hệ với nhân viên phụ trách danh sách hẹn nên hôm nay ông mới có thể xuất hiện ở Mặc Hiên này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Dương Hoảng Đến Xem Bói (2)

Thời gian trước, Dương Tử Mi sống ẩn dật trên núi, còn Dương Hoảng thì cũng ít về thôn nên ông không biết mặt Dương Tử Mi.

Tuy ông nghe nói thầy tướng số là một thiếu nữ trẻ tuổi, nhưng khi tận mắt nhìn thấy ông vẫn không khỏi ngỡ ngàng. Ông không tin là thiếu nữ chỉ khoảng mười lăm tuổi đang đứng trước mặt mình kia lại là một vị đại sư tài giỏi.

- Cô chính là Dương đại sư sao?

Dương Hoảng nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi mỉm cười vẻ như chế nhạo và im lặng không trả lời.

Vì dựa vào thanh thế của mấy người con trai có chức có quyền nên Dương Hoảng cũng rất hống hách, kiêu ngạo. Dù hiện tại, con trai ông ta đang gặp khó khăn và có nguy cơ bị mất chức nhưng ông ta vẫn còn hai người con trai cũng tiếng tăm không kém. Thế nên, ông vẫn không xem ai ra gì. Ông tỏ ra tức giận khi bị Dương Tử Mi xem thường.

- Cô biết tôi là ai không?

Dương Hoảng hăng giọng hỏi Dương Tử Mi.

- Biết. Tôi còn biết là tại sao ông lại đến đây nữa kìa.

Dương Tử Mi đáp, giọng hờ hững.

- Nếu vậy thì cô giúp tôi xem thử xem Dương Đức kiệt con tôi lần này có hóa dữ thành lành được không?

Dương Hoảng nói, giọng như ra lệnh cho cấp dưới vậy.

- Phí ba mươi triệu.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

- Ba mươi triệu? Sao cô không đi cướp đi!

Dương Hoảng vốn không tin cô nên vừa nghe mức giá cô đưa ra, ông ta lập tức tỏ thái độ.

Dương Tử Mi cười nói:

- Làm ăn đều do hai bên tự nguyện cả. Nếu như ông không trả nổi thì ông cứ đi về, nhường chỗ lại cho người khác vậy.

- Mới bây lớn mà đã mạo nhận là đại sư để lừa gạt người khác, hại dân hại nước rồi. Thật là hoang đường mà. Giờ tôi sẽ tóm cô đến đồn công an!

Dương Hoảng bắt đầu lớn tiếng nói.

- Ha ha! Nếu nói là hại dân, hại nước thì tôi làm sao sánh được với nhà ông đây chứ?

Dương Tử Mi cười nói.

Nghe cô nói thế, Dương Hoảng trừng mắt nhìn cô, chống nạng tức giận nói:

- Ngông cuồng! Mới mấy tuổi đầu mà đã ăn nói ngông cuồng như thế!

- Tôi nông cuồng đấy, ông làm gì được tôi? Nhưng mà, tính ra thì vẫn còn tốt hơn nhiều so với ai đó có số tuyệt tử tuyệt tôn, ha ha!

Dương Tử Mi cười lớn nói. Cô đã nhìn thấy số mạng thâm hiểm của ông ta lúc về già thông qua tướng mạo của ông ta. Những người con trai trước nay vốn tác oai tác quái của ông kia sẽ lần lượt vào tù, còn con cháu cũng sẽ mất sớm.

Số mạng thâm hiểm đó của Dương Hoảng hoàn toàn không liên quan gì đến Dương Tử Mi. Đó chẳng qua chỉ là nhân quả báo ứng mà thôi!

Nghe Dương Tử Mi nói vậy, Dương Hoảng càng tức giận hơn. Ông ta định giơ nạng lên đánh cô.

Nhưng Dương Tử Mi nhanh hơn. Cô khê giơ tay một cái, cây nạng kia đã bị cô chụp lấy và giữ chặt giữa hai ngón tay. Sau đó, cô dồn tí lực bẻ cây nạng kia ra làm đôi.

Dương Hoảng kinh ngạc nhìn cây nạng đã bị bẻ gãy của mình.

Dương Tử Mi thả tay và đi thẳng ra khỏi phòng khách của Mặc Hiên.

Lúc này, đột nhiên có tiếng con nít đang khóc bên ngoài. Tiếng khóc cứ đứt quãng từng đoạn, khiến ai nghe thấy cũng đau lòng.

Một người nào đó đứng ngoài cửa Mặc Hiên van xin:

Thầy Tống, nghe nói Dương đại sư ở đây rất giỏi, không biết có thể nhờ cô ấy xem giúp dùm cháu tôi không. Cháu tôi đã khóc liên tục như vậy mấy ngày nay rồi, bác sĩ cũng không biết làm sao để nó hết khóc nữa. Nếu cứ như vậy nó sẽ chết mất, không biết Dương đại sư có thể giúp chữa bệnh dùm cho cháu tôi không?

Tống Huyền vô cùng bối rối, anh không biết phải làm sao mới phải. Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi, anh liền nói rõ sự tình cho cô biết.

Nghe xong, Dương Tử Mi liền nhìn vào đứa trẻ đang được quấn trong khăn kia. Đứa bé chỉ mới một tuổi nhưng sắc mặt lại u ám, xương mỏ ác trũng xuống, hai mắt thất thần và gầy trơ xương. Ngoài ra, một luồng âm sát khí đang lờn vờn xung quanh người đứa trẻ.

Luồng âm sát khí đó tuy không mạnh, nhưng lại có thể gây chết người đối với một đứa trẻ non nớt, bé bỏng như thế.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Cứu Đứa Trẻ Bị Âm Sát Khí Nhập Thể (1)

- Con chính là Dương Tử Mi. Hãy đưa đứa bé cho con xem thử.

Dương Tử Mi nói với người phụ nữ đang ẵm đứa bé trên tay.

- Cô... Cô chính là Dương đại sư sao?

Thấy cô không khác gì một học sinh bình thường, người phụ nữ nọ ngạc nhiên hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu và đưa tay ẵm đứa bé nọ.

- Nó cứ khóc suốt như vậy, ngoài ra còn tiêu chảy liên tục không dứt. Bác sĩ kêu tôi đừng cố gắng nữa. Hu hu, Dương đại sư, cầu xin đại sư hãy cứu nó. Đây là cháu nội duy nhất của tôi.

Người phụ nữ nọ khẩn thiết cầu xin Dương Tử Mi cứu cháu bà.

- Con sẽ cố gắng hết sức.

Đoạn, Dương Tử Mi đưa tay ấn ấn vào các huyệt vị của đứa trẻ để thông kinh mạch bị âm sát khí làm tắc nghẽn cho nó. Sau đó giơ tay vẽ bùa lên không trung để loại bỏ âm sát khí đã xâm nhập vào người của đứa bé ra.

Lập tức, đứa trẻ ngừng khóc và chớp đôi mắt ngây thơ vẫn còn đọng nước mắt nhìn Dương Tử Mi. Sau đó còn cười với cô nữa.

Thấy đứa trẻ ngừng khóc và mỉm cười, người phụ nữ kia vô cùng vui mừng. Bà lật đật quỳ xuống khấu đầu bái tạ Dương Tử Mi nói:

- Cảm ơn Dương đại sư, cảm ơn Dương đại sư.

Hành động của bà làm Dương Tử Mi hoảng sợ. Trước nay cô chưa từng thấy ai quỳ hành lễ với cô như thế. Dương Tử Mi vội vã đỡ người phụ nữ kia dậy nói:

- Cô ơi, cô làm vậy con sẽ bị tổn thọ mất.

Thấy cháu mình nín khóc và ngoan ngoãn nằm trong lòng Dương Tử Mi, người phụ nữ nọ mừng đến nỗi khóc òa lên.

- Cô ơi, cháu của cô cứ khóc suốt như vậy là do bé bị âm sát khí nhập thể. Cũng chính vì bị âm sát khí nhập thể nên tì vị của bé mới bị lạnh dẫn đến tiêu chảy không ngừng. Cô chờ con chút, để con châm cứu giúp hồi phục tì vị cho bé.

Nói xong, Dương Tử Mi để đứa trẻ lên bàn, lấy kim ra châm cứu cho bé nhằm giúp tì vị của bé không bị lạnh nữa.

Đứa trẻ sau khi được châm cứu liền không ngừng quơ quơ đôi tay nhỏ xíu lên đòi ăn.

Lâm Thanh Mai liền mang một chén cháo nhừ ra đưa cho người phụ nữ nọ.

Sau khi ăn xong, đứa trẻ bắt đầu quơ tay múa chân, o e cười nói không ngừng.

Người phụ nữ nọ ẵm bé lên và suýt nữa lại quỳ xuống bái tạ Dương Tử Mi lần nữa.

May là Dương Tử Mi ngăn bà kịp thời. Dương Tử Mi nói:

- Cô à, bé bị như vậy không biết là do âm sát khí, tà ma bên ngoài hay là do âm sát khí có sẵn trong nhà cô nữa. Cô dẫn con đến nhà cô xem thử xem sao để tránh sau này bé lại bị như vậy nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Cứu Đứa Trẻ Bị Âm Sát Khí Nhập Thể (2)

- Được ạ, được ạ. Cảm ơn Dương đại sư. Đại sư quả nhiên là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn hạ phàm. Đại ân đại đức của đại sư, chúng tôi sẽ mãi khắc ghi trong lòng.

Người phụ nữ nọ vui mừng nói.

Dương Tử Mi khẽ cười. Cô không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn gì, chẳng qua chỉ là đứa trẻ kia có duyên với cô nên mới được cô cứu, thế thôi.

Dương Hoảng này giờ vẫn đứng đằng sau quan sát mọi việc. Thấy đứa trẻ sắp chết lại được Dương Tử Mi cứu sống, ông ta mới phát hiện bản thân ông có mắt mà không trông. Thiếu nữ đang đứng trước mặt ông kia quả nhiên là một đại sư tài giỏi.

Thế là, khi Dương Tử Mi sắp ra khỏi cửa Mặc Hiên, Dương Hoảng vội vã chạy đến trước mặt Dương Tử Mi nói:

- Dương đại sư, nếu như đại sư có thể giúp tôi hóa giải nạn kiếp thì ba mươi triệu kia tôi sẽ không thiếu cô một xu nào đâu.

Người phụ nữ nọ vừa nghe đến số tiền ba mươi triệu liền kinh sợ quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Dương đại sư, tôi... nhà tôi rất nghèo, không có nhiều tiền như thế để trả cho đại sư đâu. Chúng tôi chỉ có thể bán nhà lấy tiền trả cho đại sư thôi.

Dương Tử Mi cười nói:

- Cô ơi, cô yên tâm đi, con chỉ nhận của cô một trăm đồng thôi.

- Thật sao? Đại sư tốt bụng quá, cảm ơn đại sư, cảm ơn đại sư.

Người phụ nữ nọ vui mừng, cảm động nói.

- Cô à, cô đã cảm ơn con nhiều lần lắm rồi. Con giúp cô hóa sát con cũng lấy một trăm đồng rồi. Cho nên, cô đừng cảm ơn con mãi như thế. Đi thôi, chúng ta đến nhà cô xem thử xem vấn đề ở đâu nhé.

Dương Tử Mi không thềm ngó ngang gì đến Dương Hoảng. Cô vừa chơi đùa với đứa bé vừa nói.

- Được được!

Người phụ nữ nọ vui vẻ đồng ý.

Thấy Dương Tử Mi không để ý gì đến mình, Dương Hoảng liền đuổi theo nói:

- Dương đại sư, Dương đại sư, còn tôi thì sao? Hôm nay tôi là khách đã hẹn trước rồi mà.

- Xin lỗi, giờ hẹn của ông đã hết. Giờ ông có trả tôi ba trăm triệu tôi cũng không giúp ông đâu. Bởi vì một ngày tôi chỉ xem giúp cho một người thôi.

Dương Tử Mi hững hờ nói.

- Vậy ngày mai thì sao?

Dương Hoảng sốt ruột hỏi.

- Xin lỗi. Ngày mai tôi có hẹn với khách khác rồi. Nếu như ông muốn hẹn lại vậy thì hãy đăng ký lại từ đầu nhé. Khoảng ba tháng sau là sẽ đến lượt ông thôi mà.

Nói xong, Dương Tử Mi đang định đi tiếp thì lại bị Dương Hoảng ngăn lại:

- Nếu đại sư đồng ý giúp chúng tôi, đại sư muốn gì chúng tôi cũng chịu hết. Mấy đứa con trai của tôi muốn bao nhiêu tiền cũng có, lại rất có quyền lực trong tay nữa.

- Ha ha, xin lỗi vì tôi nói thẳng, mấy người con của ông không bao lâu nữa sẽ trắng tay, quyền lực, địa vị gì cũng sẽ tan thành mây khói thôi. Tôi thấy ông nên tìm cao nhân khác đi.

Dương Tử Mi quay đầu lại cười nhạt một cái, sau đó theo chân người phụ nữ kia đi mất.

Nhà của người phụ nữ nọ chỉ là một ngôi nhà bình thường. Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để quan sát ngôi nhà và phát hiện ngoài các luồng âm sát khí lớn vờn xung quanh nhà ra, phong thủy trong nhà vẫn bình thường, không có vấn đề gì.

Nhưng khi nhìn thấy chiếc giường con nít, Dương Tử Mi lập tức hiểu ra ngay nguồn gốc của luồng âm sát khí kia.

- Cô à, chiếc giường này trước giờ cô vẫn để đây sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Mấy hôm trước mới để ở đây thôi. Để đó để cô tiện trông nom.

Đoạn, như ngộ ra được gì đó, người phụ nữ kia nói tiếp:

- Chẳng lẽ chiếc giường này không nên để đây sao? Phải rồi, từ sau khi dời chiếc giường này đến đây thì thằng bé cũng bắt đầu quấy khóc không ngừng.

Dương Tử Mi gật đầu ra vẻ nghiêm trọng nói:

- Chiếc giường này hiện đang đặt vào một trong sáu âm sát vị của hung tinh nên bé mới bị âm sát khí nhập thể. Chỉ cần cô chuyển chiếc giường này đến chỗ khác là được thôi ạ.

Trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta cũng có không ít điều cấm kỵ về vị trí của phòng ngủ. Thông thường, phòng ngủ không được nằm trên những vị trí như ngũ quý, tai họa, lục sát, tuyệt mệnh của một trong bốn hung tinh.

Phòng ngủ cũng không phải càng lớn càng tốt. Sách vở cũng có nói:

Nếu nhìn từ góc độ phong thủy mà nói thì phòng sẽ hút nhân khí. Nhân khí chính là năng lượng do con người tỏa ra. Khi một người dùng quá nhiều năng lượng của mình để bù đắp cho một không gian quá rộng lớn thì sẽ rất có hại cho sức khỏe. Năng lượng trong cơ thể bị hao phí nhiều thì sức khỏe cũng sẽ yếu đi, không có tinh thần làm việc dẫn đến sai sót nhiều, khả năng phán đoán suy giảm, theo đó những chuyện xui xẻo cũng sẽ liên tục xảy đến. Không gian càng nhỏ thì năng lượng hao phí càng ít. Hiện tại, những căn hộ thường được thiết kế theo kiểu phòng khách rộng, phòng ngủ nhỏ. Kiểu thiết kế này không những hợp với lý luận của phong thủy mà còn được chứng minh trong phương diện Dưỡng Sinh Học nữa.

Đương nhiên, phòng cũng không nên quá nhỏ. Phòng quá nhỏ không gian sẽ chật hẹp, tính tình con người cũng vì thế mà trở nên cộc cằn, nóng nảy. Tóm lại, vừa đủ là tốt nhất, đừng to quá cũng đừng nhỏ quá.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Dương Hoảng Đến Nhà (1)

Sau khi nhận một trăm đồng phí xem phong thủy, Dương Tử Mi chào tạm biệt người phụ nữ nọ trong tiếng cảm ơn rồi rút không ngừng của bà.

Về đến nhà, cô lại gặp ngay người mà cô không muốn gặp, Dương Hoảng.

Nhìn thấy ông, cô khẽ nín thở lại. Cô không ngờ là ông ta lại tìm đến tận nhà cô.

Dương Bách, ông nội cô đang ngồi nói chuyện với ông ta, còn Dương Thanh và Hoàng Tú Lệ thì ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

Thấy cô về, Dương Bách liền hăng hăng giọng, nghiêm mặt nói:

- Cháu à, mau qua đây chào ông tư đi con.

Dương Tử Mi không muốn cãi lời nội nên cô cũng bước qua, hững hờ nói:

- Con chào ông tư.

- Ha ha, Dương Bách, không ngờ là ông lại có một đứa cháu nội thông minh, xinh xắn như vậy.

Dương Hoảng giả vờ xởi lời nói.

Mặt Dương Bách thoáng chút tự hào nói:

- Cháu tôi à, không phải ai cũng bì được với nó đâu. Khà khà, kiếp này, điều may mắn nhất của tôi là có được đứa cháu nội như nó đấy.

Đây là lần đầu tiên cô nghe ông nội khen mình trước mặt người khác. Trước đây, ông cứ nói con gái là đồ vô dụng thôi.

- Đúng vậy đấy, chỉ tiếc là nhà tôi toàn con trai, không có lấy một đứa con gái nào. Tôi à, năm mơ tôi cũng ước có được một đứa cháu gái. Ông Bách à, hay là vậy đi, ông cho tôi nhận cháu ông làm cháu nuôi của tôi để tôi được thỏa ước mong được có cháu gái, được không?

Dương Hoảng cười nói.

Dương Hoảng gia thế hiển hách, trong mắt người trong thôn thì nhà ông ta là một nhà quyền quý, cao sang như thần thánh vậy. Còn Dương Bách thì trước nay sống trong cảnh bần cùng, nghèo túng đã lâu nên tâm thế cũng đậm chất nông thôn, quê mùa. Khi nghe có nhà quyền quý muốn nhận cháu mình làm cháu nuôi thì ông rất vui mừng. Ông quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Con nghe chưa, ông tư muốn nhận con làm cháu nuôi đấy. Mau gọi ông nội nuôi đi con.

- Ông nội nuôi hay là ông nội ghẻ ạ? Xin lỗi, con chỉ có một ông nội thôi, con không có hứng thú nhận ông nội nuôi.

Dương Tử Mi cười chế giễu nói.

- Thật là vô lễ!

Dương Bách ngại ngùng mắng. Sau đó ông lại tiếp tục la rầy Dương Tử Mi:

- Càng ngày càng vô lễ. Ông tư thích con nên mới muốn nhận con làm cháu nuôi, sao con lại không biết phép tắc gì hết vậy?

- Muốn nhận thì ông nhận là được rồi, con cũng không cần ông ta thích con hay không.

Nói xong, Dương Tử Mi quay sang nói với Dương Hoảng:

- Nể mặt nội tôi nên tôi mới gọi ông là ông tư, nhưng ông đừng tưởng là tôi sẽ giúp ông.

Đoạn, Dương Tử Mi quay người bỏ vào phòng, đóng cửa lại mặc cho những người còn lại đưa mắt nhìn nhau ngượng ngùng.

Dương Hoảng lúc này cũng bắt đầu tỏ thái độ. Ông ta quay sang nói với Dương Bách, giọng trách móc:

- Dương Bách, thái độ của nó như vậy là sao?

Dương Bách bị mất mặt nên cũng rất tức giận. Ông đập bàn nói với Hoàng Tú Lệ:

- Mau gọi nó ra đây, sao nó lại vô lễ như thế chứ hả?

Hoàng Tú Lệ nhìn sang Dương Thanh, hi vọng Dương Thanh có thể giải quyết mọi việc.

Trước giờ, Dương Thanh cũng không ưa gì nhà Dương Hoảng. Ông vẫn không quên được những năm tháng bị cả nhà Dương Hoảng ức hiếp, hơn nữa ông cũng biết rõ mục đích hôm nay Dương Hoảng đến nhà là muốn nhờ vả con gái ông làm gì đó giúp họ.

Tuy nhiên, Dương Thanh vốn là người nhát gan và nhu nhược nên mặc dù ghét nhưng ông vẫn không dám làm gì họ.

- Cha à, con bé mới về đến nhà, chắc cũng mệt rồi nên chúng ta đừng làm phiền con bé nữa.

Dương Thanh lên tiếng nói.

- Mệt gì mà mệt? Cha thấy nó còn khỏe thế kia mà. Làm vậy là vô lễ, làm mất mặt cả nhà chúng ta.

Dương Bách vẫn tức giận nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Dương Hoảng Đến Nhà (2)

Dương Tử Mi ở trong phòng cũng nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện của những người lớn bên ngoài. Nghe ông nội nói thế nên cô cũng mở cửa bước ra nhìn Dương Bách nói:

- Ông nội, chẳng lẽ ông nội lại muốn đuổi con đi làm cháu của người khác như vậy sao?

Thấy cô giận dữ, Dương Bách cũng bắt đầu lo lắng.

Ông là người hiểu rõ nhất, sở dĩ bản thân ông có được cuộc sống sung túc, an nhiên, có thể cùng mấy người bạn già có tiền có quyền ra vào câu lạc bộ người lớn tuổi cao cấp kia hoàn toàn là nhờ Dương Tử Mi cả.

Nói cho cùng thì người lo kinh tế chính cho cả nhà hiện tại không ai khác ngoài Dương Tử Mi. Nếu không có cô thì cả nhà ông cũng sẽ không thể nào ngược mặt lên với thiên hạ được.

- À, à, ý nội không phải vậy đâu. Nội chỉ muốn có thêm người thương yêu con thôi.

- Con được mọi người trong nhà thương yêu là đủ rồi. Những người khác chẳng qua cũng chỉ muốn lợi dụng con thôi chứ không có thật lòng đâu.

Đoạn, Dương Tử Mi quay sang nói với Dương Hoảng:

- Mời ông rời khỏi nhà tôi ngay. Nhà tôi nghèo nên không xứng để người cao quý, giàu sang như ông đến đây chơi.

Thấy cô nổi nóng, Dương Hoảng cũng biết là chiêu dụ dễ bằng tình thân kia của mình hoàn toàn không mang lại hiệu quả gì, nên ông cũng bắt đầu chuyển sang dùng ngữ khí của một người làm ăn nói:

- Con không nhận ông làm ông nội nuôi cũng không sao. Giờ ông chỉ hi vọng con có thể đến nhà ông xem giúp xem nhà ông có vấn đề gì không. Phí cũng như lần trước chúng ta trao đổi với nhau đấy, ba... mười... triệu.

Ông ta cố ý nhấn mạnh ba mươi triệu để những người có mặt đều nghe thấy.

Dương Hoảng tin là gia đình bần hàn như nhà Dương Bách đây chỉ cần nghe đến mức giá ba mươi triệu thì nhất định họ sẽ bắt Dương Tử Mi giúp xem phong thủy cho ông.

Nhưng có một điều ông ta không biết là trên đời này ông ta có thể dùng tiền để ép người khác làm bất kỳ chuyện gì, nhưng hoàn toàn không nên dùng tiền để bắt một thầy phong thủy, tướng số giúp ông ta xem phong thủy.

Đương nhiên, Dương Tử Mi cũng hiểu rõ dụng ý của ông ta. Cô khẽ nhún mày lại.

Dương Thanh cũng giật mình vì số tiền ba mươi triệu kia. Tuy nhiên, trước giờ ông luôn phản đối chuyện con gái mình kiếm tiền nhờ vào phong thủy và tướng số. Ông cho rằng tiền càng kiếm được nhiều thì ông sẽ càng lo lắng cho con gái mình hơn.

Thế là, ông vội lên tiếng nói:

- Xin lỗi, con gái con sẽ không vì tiền mà xem phong thủy dùm chú đầu. Chú hãy tìm người khác đi. Ba mươi triệu đó nhà con không dám nhận.

- Gì mà không dám nhận, ông ta có thể trả thì chúng ta cũng có thể nhận.

Sau khi nghe Dương Hoảng nói đến mức giá ba mươi triệu, Dương Bách cũng nhất thời bị sốc. Hai ngày nay ông tham gia vào câu lạc bộ người lớn tuổi, thường xuyên nghe những người xung quanh nói chuyện làm ăn của con cái họ. Mỗi một mỗi làm ăn toàn là tiền triệu trở lên, thế nên ông cũng hi vọng là nhà mình cũng có nhiều tiền như họ để còn nở mặt nở mày với mọi người.

- Cha à, chúng ta không cần số tiền đó. Huống hồ con bé cũng không phải là thần tiên gì, nó không giúp gì được cho người khác đâu. Chú tư, chú hãy tìm người khác đi nhé.

Hoàng Tú Lệ cũng lên tiếng ngăn cản.

- Tôi tin là con bé làm được.

Dương Hoảng nói.

Hôm nay, Dương Hoảng đã tận mắt chứng kiến Dương Tử Mi cứu sống một đứa trẻ sắp chết, hơn nữa ông còn nghe nói cô là đệ tử chân truyền của lão đạo sĩ trên núi nên ông có thể khẳng định rằng Dương Tử Mi nhất định có điểm gì đó khác người. Nếu không thì làm sao có nhiều nhân vật tiếng tăm như thế đăng ký danh sách đến nhờ cô giúp chứ.

Giờ, Dương Hoảng đang rất hối hận vì bản thân mình có mắt mà không biết thái sơn. Ông hối hận vì mình đã không tin tưởng cô, hơn nữa còn cho rằng cô lừa gạt người khác nữa. Kết quả, bây giờ ông không biết làm sao để cô mới chịu giúp ông.

Nghĩ ngợi một hồi, Dương Hoảng mới quay sang gọi Dương Tử Mi:

- Bé con à...

- Xin lỗi, chỉ có người nhà tôi mới có thể gọi tôi là bé con, xin ông hãy gọi tôi là Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi lạnh lùng đáp.

Dương Hoảng lại bị tạt thêm một gáo nước lạnh nên chỉ biết cười miễn cưỡng nói:

- Được rồi, vậy sau này ông gọi con là Tử Mi. Tử Mi, con có thể nể tình chúng ta là đồng hương mà nhận lời giúp ông không?

- Ông thật lòng muốn nhờ tôi giúp sao?

Dương Tử Mi biết nếu như mình cứ từ chối như vậy thì Dương Hoảng nhất định sẽ tìm đến nhà cô làm phiền mọi người suốt cho xem. Thế nên, tại sao cô lại không giả vờ nhận lời chứ?

Còn có giúp hay không thì không ai biết được!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Vào Nhà Dương Đức Kiệt

- Thật!

Thấy giọng điệu của cô không còn gay gắt nữa, Dương Hoảng vô cùng vui mừng. Do dự một hồi, ông ta lại hỏi:

- Vậy phí xem phong thủy thì sao?

- Thì vẫn giá cũ, ba mươi triệu. Tuy nhiên, ba mươi triệu này không phải đưa cho tôi mà là đóng góp cho hội từ thiện.

Dương Tử Mi nói.

Dương Bách nghe vậy liền phản đối:

- Bé con à, con ngốc quá. Ba mươi triệu, số tiền lớn như vậy sao con lại đem tặng hết cho người ta vậy?

- Cha, đó là quyết định của con bé, cha đừng tiếc rẻ gì nữa. Con ủng hộ con bé!

Dương Thanh vội nói xen vào.

- Con cũng ủng hộ con bé! Làm từ thiện thì tốt chứ sao, có thể tích phước mà.

Hoàng Tú Lệ cũng nhìn con gái mình nói.

- Tôi cũng vậy! Ông à, tiền đến rồi cũng đi thôi. Nhà chúng ta bây giờ cũng đỡ hơn xưa nhiều rồi. Ông đừng tham lam quá.

Bà nội cô cũng bắt đầu tham gia vào cuộc đối thoại.

Thấy mọi người đều cho là mình tham lam, Dương Bách tức giận đập bàn nói:

- Ba mươi triệu chứ ít ỏi gì đâu! Mấy người không hiểu gì hết. Không được, nhiều lắm cũng chỉ góp một triệu thôi, vậy cũng nhiều lắm rồi. Mấy người nhà giàu kia mỗi khi làm từ thiện cũng chỉ góp có một trăm ngàn hoặc nhiều hơn chút thôi chứ có góp nhiều vậy đâu.

- Nội à, tiền của ông ta, một xu con cũng không nhận.

Nói xong, Dương Tử Mi quay sang nói với Dương Hoảng:

- Đi thôi.

Dương Hoảng vui vẻ dẫn Dương Tử Mi rời khỏi nhà.

Đứng trước nhà Dương Đức Kiệt, Dương Tử Mi phát hiện phản cung sát Vạn Tiễn Xuyên Tâm trước đó do mình bày ra đã bắt đầu có tác dụng. Cả ngôi nhà bị bao quanh bởi luồng âm sát khí đen kịt do phản cung sát tạo ra.

Ngoài ra, bên ngoài ngôi nhà cũng thấp thoáng có một luồng sát khí màu đen không ngừng trào lên. Luồng âm sát khí này kết hợp với luồng âm sát khí của phản cung sát nên càng khiến cho ngôi nhà kia nhanh chóng gặp họa hơn.

Dương Hoảng dẫn Dương Tử Mi vào nhà.

Vừa vào đến nhà, Dương Tử Mi thấy bên trong nhà được bố trí tráng lệ, lộng lẫy như một cung điện. Đồ nội thất trong nhà đều được làm bằng

gỗ lê đắt tiền. Mỗi một món đồ được bày trí trong nhà hầu như đều là đồ đắt tiền hoặc là đồ cổ.

- Tử Mi, à, không, Dương đại sư, đại sư xem xem nhà tôi có vấn đề gì về phong thủy không.

Dương Hoằng xởi lời hỏi.

- Ừm, để tôi xem sao.

Dương Tử Mi khẽ gật đầu. Cô xem từ tầng trệt đến lầu hai, càng xem cô càng phần nộ.

- Dương đại sư, không biết có phải nhà tôi có vấn đề không? Lúc đầu, tất cả bố trí trong ngoài ngôi nhà này đều do một cao nhân hướng dẫn sắp xếp. Ông ấy nói đây chính là ngôi nhà phong thủy tốt nhất. Ai sống trong nhà này cũng sẽ được hưởng phúc cả đời, bình an cả kiếp, nhưng không ngờ bây giờ lại liên tiếp xảy ra chuyện.

Dương Hoằng đứng kế bên nói.

Nghe Dương Hoằng nhắc đến vị cao nhân nọ, mắt Dương Tử Mi nhúu lại. Nghĩ đến chuyện nguyên khí của mình bị tổn hao vào mười năm trước, cô càng cảm thấy tức giận hơn.

Gần đây cô không ngừng tìm kiếm người đồng đạo đã phá trận pháp của cô và còn vô lương tâm phạm quy, cố ý đẩy cô vào chỗ chết kia.

- Vị cao nhân đó giờ ở đâu?

- À, ông ta qua Mỹ rồi, từ đó đến nay vẫn chưa quay về.

Dương Hoằng hoàn toàn không phát hiện được sự thù hận trong mắt Dương Tử Mi nên cũng mau mắn trả lời.

Nhìn quanh một hồi, Dương Tử Mi dừng lại ở chiếc lư hình đầu phượng hoàng cổ nọ.

Âm sát khí mà nó phát tán ra càng ngày càng dày đặc và bao trùm lấy toàn bộ không gian trong nhà. Cho dù không có phản cung sát kia thì cả nhà Dương Đức Kiệt sớm muộn gì cũng bị luồng âm sát khí nọ làm ảnh hưởng.

Thấy cô nhìn chăm chăm vào chiếc lư đó, Dương Hoảng vội hỏi:

- Chẳng lẽ chiếc lư này có vấn đề sao?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Cha Của Mẫn Cường

- Ừm.

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Chiếc lư đó có luồng âm sát khí rất mạnh, vì nó được khai quật từ dưới huyết mộ lên. Chỉ nên để nó trong các viện bảo tàng quốc gia mà thôi. Nếu để làm vật trưng bày trong nhà thì chỉ có hại chứ không có lợi gì.

Dương Hoảng nghe vậy, mặt liền sa sầm lại, tức giận nói:

- Hừ, đúng là bị tên khốn Giang Mông Nhiên kia lừa rồi. Hôm đó ông ta nói là nếu để chiếc lư này ở đây thì con gái, phụ nữ trong nhà sẽ có số hưởng vinh hoa phú quý như hoàng hậu vậy.

Dương Tử Mi chỉ cười thầm trong bụng mà không nói gì.

- Dương đại sư à, nếu như tôi chuyển chiếc lư này đi thì phong thủy nhà tôi sẽ trở lại như lúc trước chứ?

Dương Hoảng vội vã hỏi.

- Chiếc lư kia nhất định phải đem vào viện bảo tàng, nhưng nó ở đây cũng lâu rồi nên tất cả mọi thứ trong nhà hầu như đều bị nhiễm âm sát khí từ nó hết cả.

Dương Tử Mi bình thản nói.

- Hả? Vậy phải làm sao? Mong đại sư chỉ dẫn cho?

- Vậy ông có biết tại sao rất nhiều người giàu có sau khi công thành danh toại họ thường làm từ thiện không?

Dương Tử Mi hỏi.

- Vì họ muốn được để lại tiếng thơm.

- Để lại danh tiếng cũng là nguyên nhân, nhưng chủ yếu là những người đó ngay từ lúc đầu họ đã làm rất nhiều việc thất đức nên bản thân họ cũng bị nhiễm rất nhiều sát khí. Để hóa giải sát khí do bản thân họ tạo ra, họ chỉ còn cách làm từ thiện thôi. Nếu như ông muốn hóa giải phong thủy xấu hiện tại của nhà mình thì cả nhà ông phải làm từ thiện, chứ không phải chỉ trông cậy vào tôi đâu.

- Đại sư muốn tôi quyên góp từ thiện sao?

- Quyên góp là điều đương nhiên. Chỉ là âm sát khí trong nhà ông quá mạnh nên nếu chỉ là quyên góp bình thường thì cũng chẳng có tác dụng gì. Cách duy nhất hiện giờ là phải cho hết gia tài, đấu giá hết tất cả đồ cổ, không giữ lại một xu nào thì may ra mới có thể hóa giải được hết âm sát khí. Nếu không, cả nhà ông sẽ không tránh được cảnh cửa nát nhà tan đâu. Tôi chỉ có thể nhắc nhở ông như vậy thôi.

Nghe xong, Dương Hoảng căng thẳng nói:

- Quyên góp toàn bộ gia sản sao?

- Ừm, bao gồm luôn tiền trong tài khoản ngân hàng. Không để lại một xu một cắc nào hết. Để lại bao nhiêu thì họa bấy nhiêu.

Dương Tử Mi nói.

- Dương đại sư đang muốn lừa tôi đúng không? Tôi chẳng tin cách hóa sát như thế!

Dương Hoằng tức giận nói.

- Ha ha, tin hay không tùy ông. Những thứ khác tôi cũng không tiện nói nhiều.

Dương Tử Mi cười nói.

Nói xong, cô đi thẳng một nước ra khỏi nhà Dương Hoằng mà không hề quay đầu lại.

Quyên góp hết tất cả gia sản là cách hóa sát tốt nhất cho gia đình Dương Hoằng hiện tại!

Cuộc sống vốn dĩ là như vậy. Có bỏ thì mới được, không bỏ thì không được!

Trên đường về, đi ngang sân bóng rổ, Dương Tử Mi phát hiện Mẫn Cường đang chơi bóng trong sân. Mẫn Cường lúc này đang chơi bóng say sưa, đầu tóc ướt sũng, năng động tranh bóng, ném bóng.

Lần này Dương Tử Mi không đến gần sân bóng nữa mà chỉ đứng nhìn từ xa. Đang lúc quay đầu định rời đi thì vô tình bắt gặp ánh mắt của một người. Ánh mắt đó khiến tim cô đập rộn ràng.

Người sở hữu ánh mắt kia chính là Mẫn Thanh Hoa, cha của Mẫn Cường.

Mười năm trước, Dương Tử Mi đã gặp ông trong bệnh viện. Lúc đó cô phát hiện tướng mạo của ông không khác gì tướng mạo của Mẫn Cường mà cô thích ở kiếp trước.

Giờ, mười năm đã trôi qua, Mẫn Cường cũng đã thành thiếu niên nhưng Mẫn Thanh Hoa hình như vẫn không thay đổi nhiều. Tướng mạo của ông vẫn như xưa, thậm chí còn chín chắn và thu hút hơn so với mười năm trước.

Không biết có phải vì kiếp trước yêu thầm Mẫn Cường chừng chặc, chín chắn hay không mà khi nhìn thấy Mẫn Thanh Hoa, Dương Tử Mi cảm thấy tim mình trào lên một xúc cảm vô cùng đặc biệt.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Đường Như Cách Nhau Mấy Kiếp

Mẫn Thanh Hoa cũng nhìn thấy cô.

“

Thấy cô, Mẫn Thanh Hoa cũng thầm cảm thán vì cô bé đang đứng trước mặt ông kia quả nhiên rất xinh xắn và thông minh!

Khi nhìn thấy vết bớt màu đỏ trên trán cùng đôi mắt đen láy sáng lấp lánh như sao trên trời của Dương Tử Mi, Mẫn Thanh Hoa cảm thấy hình như đã gặp cô ở đâu rồi.

Lúc này, Dương Tử Mi mới bừng tỉnh.

Dù có giống thế nào đi nữa thì Mẫn Thanh Hoa vẫn là Mẫn Thanh Hoa chứ không thể là Mẫn Cường mà cô thầm thương trộm nhớ kiếp trước.

Còn Mẫn Cường hiện tại cũng chỉ mới mười lăm tuổi, còn phải rất lâu nữa mới có thể trở thành người đàn ông chín chắn của lòng cô, thế nên cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt khi đứng trước mặt Mẫn Cường của thời điểm hiện tại.

- Cha!

Thấy Mẫn Thanh Hoa, Mẫn Cường liền quăng bóng, vừa chạy vừa hỏi:

- Cha về rồi sao?

- Ừm!

Mẫn Thanh Hoa khẽ cười gật đầu đáp.

Phát hiện Dương Tử Mi đang đứng sau lưng cha mình, mắt Mẫn Cường sáng lên, vui mừng hỏi:

- Tử Mi, là cậu sao?

Dương Tử Mi mỉm cười, chào lại:

- Chào cậu, Mẫn Cường!

- Tiểu Cường à, là bạn của con sao?

Thấy con trai mình vui vẻ, nhiệt tình với Dương Tử Mi như thế, Mẫn Thanh Hoa ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, đây là bạn cùng lớp của con, Dương Tử Mi.

Nói xong, Mẫn Cường tiếp tục giới thiệu:

- Tử Mi, đây là cha tớ.

- Con chào chú ạ!

Dương Tử Mi lễ phép chào hỏi. Nhưng từ chú kia cô cảm thấy hết sức ngượng ngịu. Tuy hiện tại cô mới chỉ là thiếu nữ mười lăm tuổi nhưng tâm trạng và suy nghĩ của cô lại là tâm trạng và suy nghĩ của một người con gái khá trưởng thành và già dặn. Hơn nữa, Mẫn Thanh Hoa lại rất trẻ và rất giống với Mẫn Cường nên tiếng chú kia đối với cô mà nói cũng có chút khó khăn khi phải thốt ra như thế.

- Chào con, Tiểu Mi!

Mẫn Thanh Hoa khẽ cười. Nụ cười làm cho hai đồng điệu ở hai bên khóe miệng thấp thoáng ẩn hiện càng khiến ông trở nên thu hút hơn.

Nụ cười đó in sâu vào tâm trí của Dương Tử Mi!

Kiếp trước, cũng chính vì nụ cười như thế mà Dương Tử Mi mới có tình cảm đặc biệt với Mẫn Cường, người mà cô chưa từng tiếp xúc hay trò chuyện qua bao giờ.

Lúc đó, liên tục mấy ngày cô không dụ được vị khách nào cả. Trên người không có lấy một xu dính túi và đã nhịn đói hai ngày liên tiếp. Cô đói đến nổi hoa mắt, chân run, đi đứng loạng choạng và không may đụng trúng Mẫn Cường đang trên đường ra bãi đỗ xe.

Khi đó, Mẫn Cường đã nhanh tay đỡ cô dậy và mỉm cười dịu dàng nói:

- Cẩn thận!

Nụ cười đó như ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào tim cô khiến cô nhớ mãi, nhớ mãi.

Cô cũng định cười đáp lại nhưng vì quá đói nên sau đó cô ngã lăn ra bất tỉnh.

Khi tỉnh lại thì cô thấy mình đang nằm trong bệnh viện truyền nước biển.

Y tá thấy cô tỉnh lại mới đưa cho cô một phong bì. Trong phong bì có ba trăm đồng. Y tá còn nói ba trăm đồng đó là do anh Mẫn, người đã đưa cô vào bệnh viện gửi riêng cho cô. Còn tất cả tiền viện phí anh đều trả hết rồi.

Cô và anh không quen biết nhau nhưng anh lại tốt bụng giúp cô như thế nên mỗi khi nghĩ đến nụ cười dịu dàng, ấm áp cũng như nụ cười cao đẹp kia của anh thì tim cô lại dâng trào một cảm xúc vô cùng đặc biệt. Và cũng từ đó, cô bắt đầu thầm thương, trộm nhớ anh.

Kiếp trước, Mặc Cường là một hoàng tử đẹp trai, phong độ, còn cô thì chỉ là một thầy bói lừa đảo, một đứa con gái đầu đường xó chợ, vất vưởng đói khát. Hai người hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

Dương Tử Mi cũng chưa bao giờ dám mơ mình có thể là lọ lem trong truyện cổ tích. Thậm chí cô còn không dám tiến đến chào hỏi anh và nói lời cảm ơn anh mỗi khi thấy anh xuất hiện trước mặt mình. Cô chỉ biết trộm nhìn anh từ xa, thu thập nụ cười ấm áp kia của anh ngày này qua tháng nọ. Nụ cười đó cũng là chỗ dựa vững chắc, là động lực mạnh mẽ của cô trong suốt thời gian dài đầy khó khăn của kiếp trước.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Hình Như Đã Gặp Ở Đâu

- Tiểu Mi à, hình như chú đã gặp con ở đâu rồi thì phải?

Mẫn Thanh Hoa nhìn chăm chú vào vết bớt màu đỏ trên trán Dương Tử Mi hỏi.

- Cha, sao cha lại gặp Tử Mi được chứ? Cậu ấy chỉ vừa mới đến thành phố A không bao lâu thôi.

Thấy Dương Tử Mi cứ đứng đờ người ra nhìn cha mình nên Mẫn Cương buồn buồn nói.

- Dạ, đúng là đã gặp qua ạ. Chú gặp con ở bệnh viện mười năm trước ạ.

Dương Tử Mi gật đầu nói và hoàn toàn không để ý gì đến thái độ của Mẫn Cương.

Nghe đến chuyện ở bệnh viện mười năm trước, mắt của Mẫn Thanh Hoa chợt sáng lên. Ký ức của mười năm trước hiện về, một cô bé xinh xắn chừng năm tuổi bằng tuổi con trai ông. Cô bé đó cũng có vết bớt đặc biệt trên trán.

Lúc đó, cũng chính cô bé đó đã nhắc nhở ông rằng chiếc vòng huyết ngọc kia có âm sát khí nên vợ ông mới phát điên.

Sau khi chiếc vòng đó vỡ, vợ ông cũng dần bình phục.

- Thì ra, đúng là con! Cám ơn con nhiều lắm!

Mẫn Thanh Hoa cười nói. Nụ cười rạng rỡ làm cho hai đồng điệu càng lún sâu hơn, thu hút hơn.

- Cha, hai người đã gặp nhau vào mười năm trước trong bệnh viện sao?

Mẫn Cương lúc đó vì còn quá nhỏ nên anh hoàn toàn không nhớ gì đến chuyện đã gặp Dương Tử Mi trong quá khứ.

- Ờ, lúc đó mẹ con phát điên, là Tử Mi đã nhắc cha phải đập vỡ chiếc vòng huyết ngọc nọ nên mẹ con mới khỏe lại. Nói cho cùng thì Tử Mi chính là ân nhân cứu mạng của gia đình ta.

Mẫn Thanh Hoa cảm kích nói.

Mẫn Cương ngạc nhiên nhìn Dương Tử Mi. Anh không ngờ là cô và gia đình anh lại có nhân duyên sâu đậm như thế.

Chuyện mẹ anh phát điên năm đó, đến giờ anh vẫn còn nhớ. Khi đó, một đứa trẻ năm tuổi như anh đã rất sợ khi tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình điên dại như vậy. Thì ra, Dương Tử Mi là người đã cứu nhà anh.

- Tử Mi, tớ không nhớ là có chuyện như vậy, cám ơn cậu!

Mẫn Cương cảm kích nói.

- Không có chi, lúc đó tớ cũng không làm gì hết, chẳng qua chỉ là nhắc nhở vậy thôi. Giờ chắc cô cũng khỏe chứ ạ!

- Ừm, từ sau lần đó, cô cũng dần bình phục. Hiện tại, tuy sức khỏe có yếu hơn chút nhưng tất cả mọi thứ khác đều rất tốt.

Dừng một chút, Mẫn Thanh Hoa nói tiếp:

- Cám ơn con đã hỏi thăm. Chúng ta đã gặp nhau ở đây rồi, hơn nữa con lại là bạn học của Mẫn Cường, vậy chú mời con đến nhà chú chơi nhé, có tiện cho con không?

Lời mời dịu dàng như thế, Dương Tử Mi cũng không biết từ chối thế nào cho phải.

Giọng nói của Mẫn Thanh Hoa nhẹ nhàng, dễ nghe. Mỗi lời ông nói ra đều khiến tim của Dương Tử Mi như tan chảy. Cô cứ tưởng là Mẫn Cường của kiếp trước đang đứng trước mặt và nói chuyện với mình vậy. Cảm giác đó khiến cô bồi hồi, xúc động.

Kiếp trước, tình cảm của cô dành cho Mẫn Cường quá sâu đậm.

Hoặc cũng có thể, kiếp trước, người cô yêu không phải là Mẫn Cường, mà là hình bóng người đàn ông chững chạc, tốt bụng đã dang tay giúp đỡ cô trong lúc cô khó khăn nhất.

Hình bóng đó hiện giờ đang ẩn hiện trên hình dáng của Mẫn Thanh Hoa đang đứng trước mặt cô đây.

- Tử Mi?

Thấy cô cứ đứng ngẩn ngơ, Mẫn Cường hình như phát hiện ra gì đó nên anh vội vàng đưa tay chạm nhẹ tay cô gọi.

- Ơ!

Dương Tử Mi chợt bừng tỉnh, cô quay sang cười, nói với Mẫn Cường:

- Được chứ, tớ cũng muốn gặp mẹ cậu một chút, xem cô thế nào rồi. À, còn nữa, tớ cũng có duyên với ông nội của cậu nữa. Mười năm trước, ông nội của cậu đã mua chiếc vòng hoa thời nhà Thương từ chỗ tớ đấy.

- Ô? Thì ra chiếc vòng hoa kia là mua của con sao? Lúc đó, con chỉ mới năm tuổi thôi, sao lại hiểu biết về đồ cổ nhỉ?

Mẫn Thanh Hoa ngạc nhiên hỏi.

- Hi hi, dạ, lúc đó con may mắn thôi ạ.

Dương Tử Mi mỉm cười nói.

- Thì ra là vậy.

Mẫn Thanh Hoa gật đầu. Ánh mắt ông nhìn Dương Tử Mi càng chất chứa nhiều cảm tình hơn.

Mẫn Cương phát hiện, sự có mặt của anh hiện tại như dư thừa vậy. Anh không biết làm sao để chen vào câu chuyện giữa cha mình và Dương Tử Mi cả. Anh cảm giác trong mắt hai người chỉ nhìn thấy nhau thôi.

Đột nhiên, anh cảm thấy có một nỗi sợ vô hình nào đó. Nỗi sợ đó thôi thúc anh khiến anh quyết định đứng chen vào giữa hai người để hai người còn lại thấy rằng mình vẫn đang đứng bên cạnh họ.

Lúc này, Mẫn Thanh Hoa mới phát hiện vẻ kỳ lạ của con trai mình.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Mẹ Của Mẫn Cường

“

Khi ý nghĩ đó lóe lên trong đầu, Mẫn Thanh Hoa cảm thấy tim ông nhoi nhói như có gì đó cửa nhẹ vào vậy.

Ông nhìn con trai và Dương Tử Mi.

Nam thì đẹp trai, năng động, nữ thì xinh xắn đáng yêu, lại bằng tuổi nhau, cả hai đứng cạnh nhau không khác gì một đôi tiên đồng ngọc nữ vậy.

Một người trước giờ chưa từng lo lắng, buồn phiền gì về vấn đề tuổi tác và thời gian như ông lúc này cũng bắt đầu cảm khái là mình đã già rồi.

- Tử Mi. Tớ nhớ ra cậu rồi. Ngoài lần gặp nhau ở bệnh viện ra, có một lần tớ và ông nội đi xe về quê, hình như lần đó cũng gặp cậu trên xe. Còn nữa, lúc ông nội dẫn tớ đi chơi ở phố đồ cổ, ông nội tớ đã mua một món đồ cổ của cậu và còn bị cậu chắc giá năm trăm ngàn nữa. Tớ nhớ lúc đó ông nội tớ đã rất bức mình vì không trả giá gì được cả.

- Ha ha. Nếu giờ đem chiếc vòng đó ra bán thì giá của nó ít nhất cũng gấp đôi mức năm trăm ngàn nhỉ?

Dương Tử Mi cười nói.

- Tớ cũng không rõ. Hay là cậu đến hỏi ông nội tớ vậy. Dù gì thì từ đó đến giờ nội tớ vẫn xem chiếc vòng đó như là báu vật. Nội tớ nói chiếc vòng

đó là vật biểu trưng cho thời đại, một vật vô giá gì đó nữa. Nội tớ rất nở mày nở mặt vì là người sở hữu chiếc vòng hoa đó đấy.

- Đi thôi!

Mẫn Thanh Hoa lên tiếng gọi Mẫn Cường và Dương Tử Mi về nhà.

Dương Tử Mi gật đầu và theo chân hai cha con Mẫn Cường về nhà họ. Cô rất muốn biết Mẫn gia hiện tại ra sao.

Ngôi nhà của nhà họ Mẫn là một ngôi biệt thự màu trắng kiểu Châu Âu, xung quanh là hàng rào cũng được sơn màu trắng. Phía trong trồng rất nhiều hoa, cỏ, trong đó hoa Lan Thảo chiếm đa số. Cả căn nhà tạo ra một cảm giác rất thoải mái, dễ chịu.

Trong vườn nhà, một người phụ nữ trung niên, tóc búi cao, mặc sườn xám màu xanh, nét mặt thanh tú, tư thái kiêu diễm, quý phái đang thư thả tưới nước cho mấy chậu hoa lan. Cảnh tượng đẹp và yên bình như một bức tranh vậy.

Dương Tử Mi nhận ra, người phụ nữ đó chính là Hoàng Tịnh Nhân, mẹ của Mẫn Cường.

Mười năm trước, lúc ở bệnh viện, vì bị âm sát khí nhập thể nên bà gầy trơ xương, nhìn rất đáng sợ. Nhưng bây giờ, sức khỏe, tinh thần và khí chất của bà đã hồi phục nên nhìn bà rất ra dáng một mệnh phụ phu nhân cao quý, xinh đẹp.

- Mẹ, hôm nay nhà mình có khách đến chơi.

Vừa vào đến sân, Mẫn Cường đã lên tiếng.

Hoàng Tịnh Nhân nghe con mình nói thế nên cũng lật đật đứng dậy. Nhìn thấy Dương Tử Mi, bà cười hiền từ nói:

- Chào con, mừng con đến chơi, con vào nhà ngồi chơi nhé!

- Dạ, con chào cô ạ!

Dương Tử Mi cũng cúi người lễ phép chào đáp lại.

Hoàng Tịnh Nhân vui vẻ nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Quả là một cô bé xinh xắn, đáng yêu, ngoan ngoãn. Là bạn cùng lớp của Tiểu Cương à, con tên gì nhỉ?

- Dạ, con tên Dương Tử Mi. Cô gọi con là Tử Mi là được rồi ạ.

Khí chất của Hoàng Tịnh Nhân rất giống với khí chất của Lâm Thanh Mai. Cả hai người đều là kiểu phụ nữ dịu dàng, cao quý, thanh cao, thế nên Dương Tử Mi rất thích.

- Được, vậy cô gọi con là Tử Mi nhé!

Chỉ mới gặp lần đầu nhưng Hoàng Tịnh Nhân cũng rất thích Dương Tử Mi. Đoạn, bà để bình nước trên tay xuống và vui vẻ dẫn Dương Tử Mi vào nhà.

Cách bày trí trong nhà họ Mẫn hoàn toàn khác với nhà của Dương Đức Kiệt. Nếu như nhà Dương Đức Kiệt theo trường phái xa hoa, khoe mẽ thì nhà họ Mẫn lại theo trường phái trang nhã, thư hương. Chả trách, những người bước ra từ ngôi nhà này, từng hành vi, cử chỉ, lời ăn tiếng nói đều rất hòa nhã, nhẹ nhàng và thân thiện.

Mẫn Cương vì mới chơi bóng xong nên cả người toàn mồ hôi. Anh bảo Dương Tử Mi ngồi chơi rồi cũng rời đi, lên phòng tắm và thay đồ.

Dương Tử Mi ngồi xuống bộ ghế bằng gỗ đỏ, còn Mẫn Thanh Hoa thì nhiệt tình pha trà mời cô.

Từng động tác pha trà của ông cũng rất nho nhã khiến Dương Tử Mi không thể rời mắt. Lúc này đây, trông ông không khác gì kiểu người thư sinh, văn nhân như Tống Huyền vậy.

- Mời con uống trà!

Mẫn Thanh Hoa đưa ly trà cho Dương Tử Mi cười nói.

Dương Tử Mi nhận lấy ly trà và đưa lên nhấp một ngụm. Vị trà Long Tĩnh thơm ngọt thấm dần vào cổ họng khiến tinh thần cô cũng thư thả, thoải mái hơn.

Hoàng Tịnh Nhàn ngồi cạnh lên tiếng hỏi:

- Tiểu Mi, hình như cô đã gặp con ở đâu thì phải?

- Tịnh Nhàn à, mười năm trước chính Tiểu Mi là người đã nói bệnh của em là do chiếc vòng huyết ngọc kia gây ra. Giờ, chúng ta phải cảm ơn cô bé mới được.

Mẫn Thanh Hoa dịu dàng nhìn vợ nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Âm Sát Khí Nhập Thể (1)

Hoàng Tịnh Nhân ngẩn người ra. Những ngày tháng điên dại của mười năm về trước đối với bà mà nói là những ngày tháng mà bà không muốn nhớ lại. Lúc đó, mỗi ngày bà đều cảm thấy như có vô số hồn ma bám lấy bà và tấn công bà, khiến bà lo lắng, khiếp sợ và phát điên.

Sau đó, sau khi chiếc vòng huyết ngọc nọ bị chồng bà làm vỡ thì bà mới dần bình phục lại.

Năm đó, ý thức của bà rất mơ hồ nên bà cũng không nhớ được Dương Tử Mi. Nhưng sau này, nghe chồng bà nhắc đến chuyện đó, bà luôn cảm thấy rất cảm kích cô bé kia. Nhưng bà cũng không ngờ cô bé cứu mạng bà năm đó lại chính là Dương Tử Mi.

- Tiểu Mi, cảm ơn con đã cứu cô!

Hoàng Tịnh Nhân đột nhiên nắm lấy tay Dương Tử Mi, dịu dàng nhìn cô nói.

- Dạ, không có chi đâu cô. Con cũng chỉ là tiện tay giúp thôi ạ, cô đừng bận tâm.

Dương Tử Mi phát hiện tay của Hoàng Tịnh Nhân lạnh hơn tay của những người bình thường khác. Cô đưa mắt quan sát kỹ Hoàng Tịnh Nhân thì phát hiện có một vầng mây u ám ở giữa trán bà. Xem ra, âm sát khí kia

trước giờ vẫn chưa tan hết mà lại tụ hợp lại ở giữa trán của bà, thế nên sức khỏe của bà vẫn không thể hồi phục lại như cũ là vì thế.

- Cô ơi, có phải cô rất hay sợ lạnh không ạ. Con thấy âm sát khi kia vẫn chưa tan hết mà còn một ít vẫn lưu lại ngay giữa trán cô, không cách này tan đi được.

Dương Tử Mi nhìn Hoàng Tịnh Nhân hỏi.

Tay của Hoàng Tịnh Nhân khẽ run lên, bà vội vã hỏi:

- Vậy... phải làm sao đây?

- Cô à, nếu như cô và con đã có duyên với nhau như vậy, thì con sẽ không để cô bị âm sát khi kia dày vò đâu. Con sẽ giúp cô.

Dương Tử Mi cười đáp.

Nghe vậy, Hoàng Tịnh Nhân vô cùng vui mừng. Nhưng khi thấy Dương Tử Mi còn nhỏ tuổi như vậy nên tâm trạng vui mừng kia cũng nhanh chóng tan biến đâu mất.

Dương Tử Mi còn nhỏ như vậy, lại không phải là đạo sĩ, cô có thể giúp được cho bà không?

Từ sau khi chiếc vòng huyết ngọc kia bị vỡ, Mẫn Thanh Hoa cũng đã dẫn bà đến thành phố B để tìm một vị đại sư.

Vị đại sư nọ đã lập đàn bày pháp và giúp phong ấn âm sát khí trong người bà vào giữa trán. Vị đại sư đó nói pháp lực của ông ta có hạn nên ông không thể giúp bà giải trừ hết âm sát khí trong người và bảo bà nên tìm một đạo sĩ pháp thuật cao minh hơn để giúp.

Trong mười năm này, Mẫn Thanh Hoa cũng đã dẫn bà đi khắp nơi tìm kiếm cao nhân nhưng mãi vẫn không tìm thấy.

Còn giờ, Dương Tử Mi trước mặt bà đây lại chẳng giống một đạo sĩ pháp thuật cao minh chút nào cả!

Thấy Hoàng Tịnh Nhân có vẻ do dự, Dương Tử Mi chỉ cười nói:

- Cô à, con từ nhỏ đã theo lão đạo sĩ học thuật số, con tin là năng lực của mình cũng không tệ. Nếu cô tin con thì hãy để con thử xem sao.

- Chú tin con. Nhớ lại năm đó con còn nhỏ xíu vậy mà đã phát hiện được âm sát khí trong chiếc vòng huyết ngọc kia. Nên giờ chú tin là con sẽ có cách giải trừ nó.

Mẫn Thanh Hoa như nhớ ra chuyện gì đó, hai mắt ông sáng lên, nói tiếp:

- Tiểu Mi à, con không phải là Dương đại sư đang rất nổi tiếng gần đây đó chứ?

- Chú nghĩ sao ạ?

Dương Tử Mi cười tí mắt hỏi lại.

Thấy thần thái cùng vẻ tinh nghịch của cô, Mẫn Thanh Hoa đột nhiên nhớ lại hình bóng của thiếu nữ áo trắng nọ khi ông còn trẻ. Tim ông bất giác rung động.

Nhưng rất nhanh, ông lấy lại bình tĩnh và nhìn cô gật đầu nói:

- Vậy chắc chắn là con rồi. Giờ đi đâu chú cũng nghe mọi người bàn tán về một thiếu nữ chỉ mới mười lăm tuổi nhưng pháp thuật lại rất cao thâm. Dù là coi bói, phong thủy hay tìm long huyết, thiếu nữ nọ đều rất tài giỏi. Chú đang còn định tìm con để mời con đến xem thử xem có thể giúp giải trừ âm sát khí cho cô không nữa. Nhưng không ngờ là hôm nay cô chú lại may mắn gặp được con trong tình cảnh thế này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Âm Sát Khí Nhập Thể (2)

Hoàng Tịnh Nhàn ngồi kế bên nghe hai người nói chuyện, hai mắt bà bỗng nhiên sáng lên. Bà quay sang nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt kỳ vọng.

Mẫn Cương lúc này cũng vừa tắm thay đồ xong và đi xuống nhà. Vừa đến cầu thang, nghe được cuộc đối thoại giữa cha anh và Dương Tử Mi, anh bỗng quay sang nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ tò mò và chất chứa tình cảm đặc biệt.

“

Cũng chính vì mẹ mình bị như thế nên trước giờ Mẫn Cương cũng rất tin vào phong thủy và tướng thuật. Anh cũng mong là mẹ mình có thể nhanh chóng hồi phục để bà không còn phải gặp ác mộng lúc nửa đêm nữa. Suốt mười năm nay, mỗi khi thấy mẹ gặp ác mộng không ngủ được, anh đều rất đau lòng.

Dương Tử Mi bảo Hoàng Tịnh Nhàn thay một bộ đồ mặc ở nhà để thoải mái hơn. Sau đó hai người lên sân thượng để hóa giải âm sát khí.

Sân thượng đầy đủ ánh sáng, có thể giúp cho việc hóa giải âm sát khí được diễn ra nhanh hơn.

Đến sân thượng, Dương Tử Mi bảo Hoàng Tịnh Nhàn ngồi xếp bằng và nhắm mắt lại.

Vì âm sát khí nhập thể đã quá lâu, nên mặc dù trước đó đã được cao nhân giúp phong ấn nhưng luồng âm sát khí kia vì tích tụ trong một thời gian dài nên rất hung hãn và mạnh mẽ chứ không như luồng âm sát khí trên người đứa bé hôm nọ mà có thể dễ dàng hóa giải. Luồng âm sát khí trong người Hoàng Tịnh Nhân phải dùng đến huyết chú mới có thể hóa giải được.

Huyết chú chính là dùng tinh huyết và nguyên khí của mình để dẫn vào bùa. Chính vì thế mà huyết chú có sức sát thương rất lớn. Đương nhiên, sức mạnh làm tổn hại nguyên khí của nó cũng lớn không kém sức sát thương kia. Nếu như cô dụng pháp không đủ thì rất có thể bản thân cô cũng sẽ bị luồng âm sát khí đó tấn công và nhập thể.

Mười năm trước, cô đã trải qua nỗi khổ khi bị tổn hại nguyên khí, nên giờ cô vẫn rất sợ lại bị như thế.

Đây cũng là lần đầu tiên cô dùng huyết chú, nên cô cũng không dám đảm bảo sẽ thành công một trăm phần trăm.

Tuy nhiên, hiện tại, cô đã luyện đạo khí thuật đến tầng quy nguyên. Công lực của cô thậm chí còn cao hơn sư phụ mình, nên cô tin là với những huyết chú thông thường thì nếu như trong quá trình thi pháp không có vấn đề gì xảy ra thì chuyện tổn hại nguyên khí, âm sát khí nhập thể kia chắc chắn sẽ không xảy ra.

Vì sợ bị người khác làm phiền nên cô dặn đi dặn lại Mẫn Thanh Hoa rằng ông phải đứng canh ngay cửa sân thượng và tuyệt đối không được để ai đến quấy rầy cô. Có như thế cô mới không bị tẩu hỏa nhập ma dẫn đến sai sót.

Dương Tử Mi cắn ngón tay mình. Cô vừa niệm chú vừa dẫn nguyên khí vào bùa. Tay không ngừng vẽ bùa lên không trung.

Dù nhắm mắt nhưng Hoàng Tịnh Nhân vẫn cảm nhận được rất rõ là không gian xung quanh bà dần biến đổi. Cứ như là bà đang chuyển động

không ngừng trong một không gian xoáy, trang phục trên người bà phát ra âm thanh loạt xoạt loạt xoạt không dứt.

Nếu như lúc này bà mở mắt ra, bà sẽ thấy các luồng sáng xung quanh mình đều đang biến đổi, thậm chí sẽ thấy một luồng huyết sáng thoát ần thoát hiện.

Sau khi vẽ xong bùa, Dương Tử Mi bèn dán bùa lên trán Hoàng Tịnh Nhân. Tay bắt ấn và tiếp tục niệm chú.

Không gian xung quanh cũng trở nên náo loạn hẳn lên. Hoàng Tịnh Nhân cảm thấy trong đầu mình như có thiên binh vạn mã đang không ngừng xâu xé nhau. Tuy nhiên, vì mười năm nay bà đã phải chịu đựng sự dày vò của âm sát khí nên ý chí của bà cũng vô cùng kiên cường. Nhớ lại những điều Dương Tử Mi căn dặn lúc này, dù có xảy ra chuyện gì bà cũng phải cố gắng chịu đựng. Thế nên, dù đầu đau như búa bổ, bà vẫn cắn răng chịu đựng.

Một lúc sau, thiên binh vạn mã kia cũng biến mất, đầu bà cũng bớt đau hơn và cuối cùng là bà cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn hẳn.

- Giờ cô có thể mở mắt ra rồi!

Dương Tử Mi mệt mỏi nói.

Hoàng Tịnh Nhân từ từ mở mắt ra. Bà cảm thấy người mình ấm hơn. Dưới ánh nắng mặt trời chang hòa, bà cảm thấy cả người lâng lâng, nhẹ bồng.

Đã lâu rồi bà không cảm nhận được cảm giác nhẹ nhàng, thư thái như vậy!

Bà thở nhẹ một cái. Vì đầu óc tỉnh táo, thân thể thoải mái nên cảm giác của bà cũng trở nên tươi mới hơn.

Bà quay sang nhìn Dương Tử Mi. Chỉ thấy Dương Tử Mi dáng vẻ yếu ớt, mặt trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi đang ngời bắt ẩn, vận khí. Thấy vậy, bà vô cùng lo lắng.

Quả thật, Dương Tử Mi đang rất không khỏe!

Lúc này, khi giúp Hoàng Tịnh Nhân hóa giải luồng âm sát khí kia, Dương Tử Mi cũng bị âm sát khí nhập thể. Hiện luồng âm sát khí đó đang không ngừng tấn công cô như để báo thù vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Âm Sát Khí Nhập Thể (3)

Luồng âm sát khí kia cứ như một lưỡi dao lạnh không ngừng chu du khắp nơi trong cơ thể Dương Tử Mi và liên tục cắn xé cô...

Còn nguyên khí của cô cũng bắt đầu phản kháng!

Hai luồng khí đối nghịch liên tục tấn công nhau khiến cô cảm thấy vô cùng đau đớn, khó chịu...

Dương Tử Mi tiếp tục niệm khẩu quyết đạo khí.

Khi luồng âm sát khí nọ bắt đầu di chuyển đến chính giữa trán cô, bỗng nhiên ừ một tiếng, luồng âm sát khí kia như bị gì hút lấy và hoàn toàn tan biến như chưa hề xuất hiện vậy.

Cảm giác đau đớn cũng biến mất. Hiện tại, do nguyên khí ít nhiều bị tổn hao nên Dương Tử Mi cảm thấy có chút mệt mỏi. Ngoài ra thì không còn gì nguy hiểm nữa.

Vừa mở mắt ra đã thấy Hoàng Tịnh Nhân đang lo lắng nhìn mình. Cô cười miễn cưỡng nói:

- Không sao rồi cô ạ!

Hoàng Tịnh Nhân lấy khăn tay cẩn thận giúp cô lau mồ hôi trên trán. Bà ngại ngùng nói:

- Đều do cô cả. Nếu biết con sẽ bị như thế này thì cô không trị đâu.

Dương Tử Mi mỉm cười và tiếp tục vận khí. Cô đang muốn dò tìm xem luồng âm sát khí kia đang ẩn nấp ở đâu trong cơ thể mình. Nhưng ngạc nhiên là cô tìm mãi tìm mãi mà không thấy. Cuối cùng, cô không vận khí nữa, mà đứng dậy vươn vai một cái. Vươn vai xong, cô phát hiện thân thể mình nhẹ bỗng. Thấy có một con ruồi bay ngang, cô tinh nghịch giơ tay ra bắt ấ...

Vèo!

Ngón tay cô phóng ra một luồng âm sát khí và bay thẳng vào con ruồi kia. Con ruồi nọ rớt xuống đất, nằm ngay đơ.

“

Cô nghi hoặc nhìn ngón tay của mình và tiếp tục bắt ấ hướng về chậu đỗ quyên đang nở rộ trước mặt.

Quả nhiên, lại một luồng âm sát khí phóng ra từ tay cô và thẳng tiến về chậu đỗ quyên kia. Cả chậu đỗ quyên đang tươi tắn như thế đột nhiên khô héo hết cả.

“

Nghĩ đến đây, cô vừa thấy thú vị nhưng cũng vừa lo lắng. Cô lại tiếp tục dùng âm sát khí tấn công thêm mấy con ruồi đang bay ngang.

Mấy con ruồi bị cô tấn công lần lượt rơi xuống đất, nặng thì chết, nhẹ thì cũng bị ngất đi.

“

Dương Tử Mi bèn bật cười thành tiếng.

Còn Hoàng Tịnh Nhân đứng bên cạnh thì nhìn cô không chớp mắt.

Bà tận mắt nhìn thấy Dương Tử Mi diệt mấy con ruồi kia một cách dễ dàng chỉ bằng cách chỉ nhẹ ngón tay vào chúng, ngay cả chấu đồ quỳên kia cũng thế.

Lúc này, bà nhìn Dương Tử Mi như nhìn một vị thần linh vậy.

Thấy nét mặt kinh ngạc của Hoàng Tịnh Nhân, Dương Tử Mi mới sức nhớ là bên cạnh mình còn có người khác. Cô vội vàng nghiêm chỉnh lại và quay sang nói với Hoàng Tịnh Nhân:

- Cô à, chuyện lúc nãy cô nhìn thấy cô giúp con giữ bí mật nhé. Con không muốn bị người khác soi mói vì mình có gì đó khác biệt so với người bình thường.

Hoàng Tịnh Nhân liền đáp:

- Cô nhất định sẽ giữ bí mật!

- Ngay cả chú và Mẫn Cường cô cũng đừng cho họ biết nhé!

- Ờ.

Hoàng Tịnh Nhân gật đầu đồng ý. Bà rất muốn hỏi Dương Tử Mi xem cô có phải là thần thánh gì không, nhưng bà lại không dám hỏi.

- Cô ơi, âm sát khí trong người cô đã được con hóa giải hết rồi. Từ nay về sau cô không cần phải sợ nữa. Nếu cô dễ bị lạnh thì sau này từ từ bồi bổ lại sẽ hết thôi.

Dương Tử Mi vui vẻ nói.

- Cám ơn con, Tiểu Mi. À, đúng rồi, sắc mặt con không tốt lắm, con có chỗ nào không khỏe không?

Hoàng Tịnh Nhàn nhìn Dương Tử Mi, lo lắng hỏi.

- Dạ, cũng không có gì đáng ngại đâu ạ, chỉ cần bồi bổ một tí là sẽ ổn thôi. Giờ chúng ta xuống dưới thôi. Ở đây nắng quá, cô không nên ở lâu.

Vừa nói Dương Tử Mi vừa kéo tay Hoàng Tịnh Nhàn. Hai người vui vẻ đi xuống nhà dưới.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Âm Sát Khí Nhập Thể (4)

Hai cha con Mẫn Thanh Hoa và Mẫn Cường sốt ruột chờ đợi ở phòng khách. Hai người chỉ ngồi đó, im lặng chờ và chờ.

Thấy Dương Tử Mi và Hoàng Tịnh Nhân đi xuống, hai người vội chạy đến hỏi:

- Sao rồi?

- Em không sao rồi. Chỉ là Tiểu Mi có chút không khỏe.

Hoàng Tịnh Nhân nhìn Dương Tử Mi nói.

Mẫn Thanh Hoa quay sang nhìn Dương Tử Mi. Thấy cô đi loạng choạng, mặt trắng bệch, mồ hôi đầm đìa trên trán, ông đột nhiên cũng thấy ái ngại và lo lắng.

Mẫn Cường thì vội vàng bước đến đỡ cô, lo lắng hỏi:

- Tử Mi, vất vả cho cậu quá. Cậu mau ngồi xuống đây đi!

Dương Tử Mi ngược mắt lên nhìn Mẫn Thanh Hoa.

Phát hiện ánh mắt quan tâm của ông dành cho mình, tim cô chột rung nhẹ. Nhưng cô cũng lập tức tránh ánh mắt đó và ngồi xuống ghế dưới sự giúp đỡ của Mẫn Cường.

Dù có giống thế nào đi nữa thì Mẫn Thanh Hoa cũng không phải là Mẫn Cường của kiếp trước. Hơn nữa, Mẫn Cường cũng đang ở trước mặt cô, nên cô không thể để tình cảm của mình bị mê muội như thế.

- Tiểu Mi à, nhà cô có một củ nhân sâm ba trăm năm, không biết có thể dùng nó để bồi bổ nguyên khí cho con không?

Hoàng Tịnh Nhàn hỏi.

Nghe thế, hai mắt Dương Tử Mi bất giác sáng lên.

Đối với người mỗi ngày đều phải tu luyện nguyên khí như cô đây, bình thường đều phải dùng đồ bổ để bồi dưỡng sức khỏe. Trước đây, khi còn ở trên núi, sư phụ cô thường tìm rất nhiều cách để có thể tìm đồ bổ bồi bổ cho cô.

Chỉ tiếc là sư phụ cô cũng không có nhiều tiền, nhà cô cũng nghèo, nên đồ bổ dành cho cô rất ít. Đa phần đều là những đồ bổ được đào từ trên núi thôi.

Giờ, nếu có nhân sâm dùng để bồi bổ nguyên khí đã mất lúc này thì quá tốt.

- Cám ơn cô, nhân sâm rất hợp để bồi bổ nguyên khí ạ.

Dương Tử Mi thẳng thắn trả lời. Lần này, nguyên khí của cô bị tổn hao nhiều như vậy là vì giúp Hoàng Tịnh Nhàn hóa giải âm sát khí. Hơn nữa cô cũng không nhận tiền của bà, nên nếu chỉ nhận một củ nhân sâm thì cũng hợp lý.

- Vậy con chờ chút, để cô hầm canh nhân sâm cho con!

Hoàng Tịnh Nhàn nói.

- Cô à, không cần đâu. Con còn phải kết hợp với các vị thuốc khác nữa ạ. Để con mang nó về nhà và tự hầm canh là được rồi ạ.

Dương Tử Mi nói.

Nhân sâm mấy trăm năm như thế không thể tùy tiện dùng để bồi bổ được, mà phải dùng đúng nơi đúng lúc. Có như thế thì mới phát huy được hết tác dụng của nó. Nếu giờ chỉ đem đi hầm canh thì lãng phí quá.

- Vậy cũng được, để cô lấy nhân sâm cho con.

Hoàng Tịnh Nhân vội vã vào phòng và mang ra một chiếc hộp bằng gấm đưa cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi mở hộp ra, mùi sâm thoang thoảng bay ra khắp phòng.

Củ sâm nọ có hình dáng giống như con người vậy. Từng bộ phận, đường nét đều rất rõ ràng, cứ như một đứa trẻ đang nằm trong hộp.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để xem thì phát hiện có một luồng khí trắng tỏa ra từ củ sâm kia. Điều này chứng tỏ tuổi sâm ít nhất cũng ba trăm năm.

Đây quả nhiên là một báu vật vô giá, vì nó có thể giúp người sắp chết nhanh chóng sống lại.

Mấy món đồ cổ kia dù đắt thế nào đi nữa thì chẳng qua cũng chỉ là một vật dùng để ngắm. Chúng không giống như củ sâm này, có thể giúp kéo dài tuổi thọ, chữa trị bệnh tật cho con người, thậm chí còn có thể cứu người sắp chết sống lại nữa.

Một củ sâm quý như thế, nhưng Hoàng Tịnh Nhân lại không ngần ngại tặng nó cho cô.

Dương Tử Mi quay sang nhìn Mẫn Thanh Hoa và Mẫn Cường. Hai người họ cũng khẽ mỉm cười trông chờ cô nhận lấy mà không chút tiếc nuối gì.

Củ sâm nọ chính là củ sâm mà năm năm trước Mẫn Thanh Hoa đã tốn khoảng ba mươi triệu để mua từ một vườn sâm ở Trường Bạch Sơn về cho vợ. Ông muốn vợ mình mỗi ngày có thể dùng canh sâm để bồi bổ sức khỏe, tăng cường thể lực.

Chỉ là, Hoàng Tịnh Nhân trước giờ đều không nỡ dùng, vì bà cảm thấy nếu dùng như vậy thì quá lãng phí.

Giờ, Dương Tử Mi tốn hao nguyên khí vì cứu bà và đang cần bồi bổ sức khỏe nên bà nghĩ ngay đến củ sâm nọ. Bà nghĩ, ngoài củ sâm này ra thì không có món quà báo đáp nào xứng đáng hơn nó cả.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (1)

Lúc này, Mẫn Ngọc Lâm, ông nội của Mẫn Cường cũng vừa về đến nhà.

Mặc dù đã mười năm trôi qua, nhưng Mẫn Ngọc Lâm hầu như không thay đổi gì nhiều. Chỉ là tư thái của ông nhìn có vẻ ôn hòa hơn trước, sắc mặt cũng khá tốt.

Khi nhìn thấy củ sâm ba trăm năm mà con dâu ông xem như báu vật đang nằm trong tay của một thiếu nữ lạ mặt, Mẫn Ngọc Lâm vội hỏi:

- Tịnh Nhàn, sao con lại tùy tiện mang củ sâm này ra cho người khác vậy?

- Cha à, Tiểu Mi vì giúp con hóa giải âm sát khí nên đã tổn hao rất nhiều nguyên khí, củ sâm này chính là quà cảm ơn của con gửi Tiểu Mi.

Hoàng Tịnh Nhàn đáp.

- Âm sát khí trong người con đã được hóa giải hết rồi sao? Cô bé tài giỏi vậy à?

Mẫn Ngọc Lâm nhìn Dương Tư Mi bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Khi nhìn thấy vết bớt trên trán của cô, ông cảm giác hình như đã gặp cô ở đâu rồi. Lập tức, ông nhớ lại cô bé con chỉ mới năm tuổi đã bán chiếc vòng hoa kia cho ông mười năm trước.

- Con là Dương Tử Mi?

Mẫn Ngọc Lâm nhìn Dương Tử Mi hỏi.

- Dạ, con chào ông, không ngờ là sau mười năm con và ông lại gặp nhau. Chiếc vòng hoa kia ông vẫn còn giữ chứ ạ?

Dương Tử Mi cười nói.

Năm đó, Dương Tử Mi bán chiếc vòng hoa cho ông với giá năm trăm ngàn mà không bớt một xu nên ông rất bức mình.

Tuy nhiên, mấy năm gần đây. Chiếc vòng hoa đó vì có kỹ thuật mạ vàng đặc biệt chưa từng xuất hiện trên các món đồ cổ thời nhà Thương khác nên khi nó xuất hiện thì lập tức tạo nên một sự chấn động trong giới chơi đồ cổ. Có người từng đưa ra giá ba mươi triệu để mua lại nhưng ông không bán.

Ông không thiếu tiền, hơn nữa ông còn là người thích sưu tầm các món đồ cổ thời nhà Thương, cho nên ông xem nó như báu vật. Vì vậy, sao ông nỡ bán nó được chứ?

Giá trị của chiếc vòng hoa đó không ngừng tăng, nên sự bức dọc của ông đối với Dương Tử Mi cũng bay biến đâu mất. Ngược lại, mỗi lần nhìn thấy chiếc vòng hoa đó, ông đều cảm thấy cô bé con kia quá ngốc, bán cho ông giá rẻ như thế.

- Ờ, chiếc vòng đó ông vẫn còn giữ.

Mẫn Ngọc Lâm gật đầu nói. Lúc này, ông quan sát Dương Tử Mi kỹ hơn và phát hiện dáng vẻ của cô hiện giờ xinh xắn và thông minh hơn lúc nhỏ nhiều. Làn da trắng như sứ của cô cứ như đang phát sáng, đôi mắt đen láy lấp lánh như chất chứa vô số tinh hoa của đất trời trong đó vậy. Tuy ăn mặc rất bình thường nhưng trên người cô lại toát ra một khí chất đặc biệt

không khác nào một mỹ nhân thời cổ đại bước ra từ trong tranh. Một vẻ đẹp nhẹ nhàng, thanh tao, thoát tục.

Mẫn Ngọc Lâm đột nhiên nhớ lại một chuyện. Lúc này, trước khi về nhà, ông có gặp một người bạn cũ. Người bạn này nói với ông rằng con trai của ông ta đã mời một vị đại sư mới chỉ mười mấy tuổi giúp xem phong thủy. Sau khi được đại sư kia chỉ dẫn về phong thủy thì nhà ông bắt đầu thuận buồm xuôi gió. Tất cả những khó khăn, trở ngại trước đây đều qua hết. Họ nói vị đại sư kia là thần, thậm chí còn giỏi hơn rất nhiều so với Giang Mông Nhiên.

Lúc đó, ông còn chế giễu nói là Giang Mông Nhiên mà mọi người từng sùng bái trước kia đã bị nhà Mộ Dung vạch mặt. Giang Mông Nhiên thần thánh kia vốn chỉ là một tên lừa gạt không hơn không kém. Sau khi bị Mộ Dung Vân Thanh đánh gãy hai chân thì bị đuổi khỏi thành phố A. Không chừng, vị đại sư trẻ tuổi mà bạn ông nói đó chẳng qua cũng chỉ là một kẻ lừa gạt người khác giống Giang Mông Nhiên mà thôi.

Nhưng bạn ông lại khẳng định rằng vị đại sư trẻ tuổi nọ tuyệt đối không phải là kẻ lừa gạt. Ông ấy đã gặp vị đại sư đó. Ông còn nói trên người vị đại sư nọ toát ra một linh khí rất khác biệt với những người bình thường khác, cứ như là Quan Thế Âm Bồ Tát hạ phàm vậy.

Nghe bạn mình nói thế, lúc đó ông cũng chỉ nghe cho biết vậy thôi chứ cũng không tin.

- Con chính là thầy tướng số thiên tài gần đây rất nổi tiếng ở thành phố A này đúng không?

Mẫn Ngọc Lâm hào hứng hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chỉ cười. Cô không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Mẫn Ngọc Lâm lại quay sang nhìn sắc mặt của con dâu mình. Ông phát hiện sắc mặt của Hoàng Tịnh Nhân đã tươi tắn hơn trước rất nhiều. Cả gương mặt bà bừng sáng và tràn đầy sinh khí chứ không còn u ám, buồn bã như trước đây nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (2)

Mẫn Ngọc Lâm cũng chợt nhớ lại sự việc diễn ra ở bệnh viện vào mười năm trước. Lúc đó, Dương Tử Mi cũng nhắc nhở ông rằng nguyên nhân khiến con dâu ông phát điên chính là ở chiếc vòng huyết ngọc kia. Nhưng lúc đó ông không tin mà chỉ tin vào mấy tên đạo sĩ lừa gạt.

- Thanh Hoa, là con mời Tiểu Mi đến đây sao?

Mẫn Ngọc Lâm quay sang hỏi con trai mình.

- Nội, Tử Mi là bạn cùng trường của con. Lúc này vô tình gặp ở sân bóng nên cha và con mới mời cậu ấy đến nhà mình chơi. Thấy mẹ có chuyện nên cậu ấy mới giúp mẹ đấy ạ.

Mẫn Cường ngồi kế bên lên tiếng nói.

- Thì ra là bạn học của Mẫn Cường.

Mẫn Ngọc Lâm nhìn Mẫn Cường, sau đó lại quay sang nhìn Dương Tử Mi. Hai người trẻ tuổi ngồi cạnh nhau, quả thật xứng đôi vừa lứa.

Tuy Dương Tử Mi không xinh đẹp rạng ngời như cô cháu gái nhà Mộ Dung, nhưng vẻ đẹp của cô lại rất đặc biệt.

Nếu dùng đồ sứ để đánh giá thì vẻ đẹp của Dương Tử Mi rất giống với các loại sứ thời Nguyên, Thanh. Một vẻ đẹp cá tính và mang đậm khí chất.

Còn Mộ Dung Nghiên thì giống như các món đồ sứ giả cổ hiện đại, tuy rất xinh đẹp nhưng lại không có khí chất và thiếu hẳn nét thanh nhã, ý vị.

Chẳng trách cháu nội ông bình thường không thèm để mắt gì đến Mộ Dung Nghiên, nhưng giờ lại có tình cảm đặc biệt với cô bé đang ngồi trước mặt ông kia.

- À, Tiểu Mi à, gần đây con có đến phố Văn Lai để tìm mua đồ cổ giá hời nữa không? Nếu có phát hiện món đồ cổ nào thuộc thời nhà Thương thì con phải ưu tiên lão già ta đây nhé.

Có thể thấy Mẫn Ngọc Lâm là người rất say mê đồ cổ.

- Gần đây con theo thầy Tống học giám định đồ cổ nên hầu như tất cả mọi người ở phố Văn Lai đều biết con nên con cũng không tiện đi lục lọi tìm tòi đồ cổ như trước nữa ạ. Nhưng, nếu như phát hiện đồ cổ thời nhà Thương, con nhất định sẽ báo cho ông biết trước ạ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ô? Con theo Tống Huyền học giám định đồ cổ à?

Mẫn Ngọc Lâm kinh ngạc hỏi.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

- Giỏi lắm, con còn nhỏ tuổi như vậy mà đã uyên bác, hiểu biết như thế, quả là kỳ tài hiếm thấy.

Mẫn Ngọc Lâm khen ngợi nói. Đoạn, ông quay sang Mẫn Cường nói:

- Tiểu Cường à, con phải học hỏi Tiểu Mi nhé, đừng suốt ngày vùi đầu vào sách vở không thôi, không khéo sẽ thành một sách đày.

- Dạ, nội!

Thấy nội mình không ngớt lời khen ngợi Tử Mi, Mẫn Cường vừa vui vừa cảm thấy áp lực ngày càng lớn.

Dương Tử Mi đang ngồi cạnh anh đây là một kỳ tài hiếm thấy. Thậm chí năng lực của cô vượt xa sức tưởng tượng của anh. Thế nên anh lo là khoảng cách giữa anh và cô sẽ ngày một lớn dần lên. Cho dù anh có tăng tốc chạy thì cũng chưa chắc sẽ đuổi kịp cô.

Trong đầu Mẫn Cường bỗng nhiên lại nhớ đến người thanh niên đột nhiên xuất hiện trước mặt anh và lạnh lùng bế Dương Tử Mi xuống ngày hôm đó. Người thanh niên đó xem ra không phải là người bình thường, anh ta có gì đó khiến người khác phải kính sợ.

Khi Dương Tử Mi ở trong vòng tay người thanh niên kia, nam thì đẹp trai, cao to, còn nữ thì xinh xắn, đáng yêu. Hai người họ xứng đôi đến nỗi khiến người khác phải ganh tỵ.

Nên giờ, điều mà Mẫn Cường có thể làm là xem cô như mục tiêu và tín ngưỡng của riêng anh vậy. Đối với anh, chỉ cần được ở bên cạnh nhìn cô, dõi theo từng bước chân của cô là anh đã thấy mãn nguyện rồi.

Nếu như lúc này Dương Tử Mi biết được ý nghĩ của Mẫn Cường thì có lẽ cô sẽ khóc.

Kiếp trước, tâm trạng của cô cũng giống y hệt tâm trạng của Mẫn Cường hiện giờ. Cô không cần gì cả, chỉ cần có thể được nhìn anh từ xa và không ngừng mong mỗi một ngày nào đó anh sẽ quay đầu lại nhìn mình.

Còn kiếp này, hai người như đối vai cho nhau vậy. Cuộc đời sao lại trêu người đến thế.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (3)

- Tiểu Mi à, nếu con theo Tống đại sư học giám định đồ cổ, vậy ông có sưu tầm vài món đồ cổ, không biết con có thể giúp ông xem giá trị của chúng như thế nào không?

Vừa nhắc đến mấy món đồ cổ mà mình sưu tầm, mặt Mẫn Ngọc Lâm vui vẻ hẳn lên.

- Dạ được chứ ạ! Có điều con cũng chỉ mới theo thầy Tống học không bao lâu, còn nhiều thứ không biết lắm, con chỉ sợ là mình có sơ sót gì đó thôi. Nếu có sai sót gì, mong ông bỏ qua cho ạ.

Dương Tử Mi khiêm tốn nói.

- Ha ha, con khiêm tốn quá. Con có thể mua được đồ cổ lúc chỉ mới năm tuổi, điều đó chứng tỏ con có cặp mắt nhận biết đồ vật rất đặc biệt. Thế nên ông hoàn toàn tin tưởng con!

Mẫn Ngọc Lâm cười nói.

Dương Tử Mi cũng cười đáp:

- Lần đó chẳng qua chỉ là may mắn thôi ạ.

- May mắn đương nhiên là quan trọng, nhưng chuyện mua được đồ cổ giá hời không phải chỉ may mắn là đủ đâu.

- À, cũng có chút con mắt tinh tường của con trong đó ạ, hi hi!

Mẫn Ngọc Lâm dẫn Dương Tử Mi vào phòng sưu tập đồ cổ của ông.

Trước thời đổi mới, tổ tiên nhà họ Mẫn đều là những người mở tiệm cầm đồ nên họ thu thập được rất nhiều thứ. Đến đời của Mẫn Ngọc Lâm, ông làm đến chức tỉnh trưởng, thêm nữa là ông vốn thích sưu tầm đồ cổ, đặc biệt là các món đồ cổ thời nhà Thương, nên những món đồ mà ông sưu tầm được cũng nhiều vô số.

Tuy nhiên, vừa bước chân vào căn phòng nọ, Dương Tử Mi cảm thấy hỏa tính trong phòng mạnh hơn rất nhiều so với bên ngoài. Cô dùng thiên nhãn để tiên đoán thì lập tức một biển lửa xuất hiện ngay trước mắt cô. Tất cả mọi thứ đều bị đốt thành tro bụi.

Mắt cô khẽ giật lên một cái. Cô tiếp tục quan sát phong thủy trong phòng và phát hiện kiến trúc của căn phòng có rất nhiều góc nhọn, hơn nữa vị trí của căn phòng còn nằm ngay trên vị trí của Hỏa Tinh ở hướng nam so với vị trí của toàn bộ ngôi nhà, hình thành nên Hỏa Hình Sát, rất dễ xảy ra hỏa hoạn.

Còn theo giải thích trong ngũ hành thì như thế này. Phòng sưu tầm cũng giống như nhà kho vậy, thuộc hành mộc, cho nên nếu kiến trúc có quá nhiều góc nhọn thì sẽ hình thành nên Hỏa Hình Sát, hỏa khí mạnh mẽ, dễ xảy ra hỏa hoạn. Các góc nhọn hướng vào các vị trí khác nhau thì vấn đề phát sinh cũng sẽ khác nhau. Nếu các góc nhọn kia chiếu vào vị trí của Hỏa Tinh thì dễ xảy ra hỏa hoạn, còn nếu Hỏa Hình Sát nọ chiếu lên các vị trí khác thì có thể sẽ xảy ra hỏa sát thân hoặc nhẹ thì cũng tán gia bại sản.

Ngoài ra, còn một loại phòng cũng rất dễ phát sinh hỏa hoạn. Đó chính là những căn phòng được thiết kế theo hình tam giác. Hình tam giác ở đây bao gồm cả những căn phòng có ba hoặc nhiều hơn ba góc nhọn, bao gồm

luôn cả những căn phòng có hình dạng kỳ lạ không giống ai. Những căn phòng như thế, Bà Hỏa rất thích đến viếng thăm.

Căn phòng trước mặt Dương Tử Mi đây chứa rất nhiều tâm huyết của Mẫn Ngọc Lâm, một khi cả căn phòng đều bị cháy sạch thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nghĩ vậy, Dương Tử Mi bèn nói:

- Ông ơi, ông để nhiều đồ sưu tầm ở đây như vậy, ông phải chú ý cẩn thận một chút ạ.

- Không sao, ở đây rất an toàn. Nếu ông không cho phép thì ngay cả mấy con ruồi cũng đừng hòng lọt vào đây.

Mẫn Ngọc Lâm nói.

Quả nhiên, căn phòng nọ được trang bị hệ thống an ninh bằng tia hồng ngoại hiện đại, người khác rất khó tiếp cận. Nhưng vấn đề ở đây là Bà Hỏa muốn đến lúc nào cũng được và không chừa một ai, cho dù là thiết bị an ninh có đảm bảo an toàn hay không.

- Ông à, có một số thứ chúng ta cũng không thể phòng ngừa được đâu ạ. Ví dụ như lửa chẳng hạn. Nếu nhìn từ góc độ phong thủy thì căn phòng nằm ngay trên vị trí của Hỏa Tinh, rất dễ bị cháy đấy ạ. Con thấy tốt nhất là nên hóa giải ạ.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Ngọc Lâm nói.

- Ô? Vậy sao?

Mẫn Ngọc Lâm không tin lắm. Bởi vì hệ thống phòng cháy chữa cháy của căn phòng đều do các chuyên gia giỏi đến thiết kế và bố trí, thế nên theo lý mà nói thì xác suất xảy ra hỏa hoạn rất thấp.

Thấy Mẫn Ngọc Lâm không tin lời mình lắm nên Dương Tử Mi cũng không nói gì nữa. Lúc này cô dùng thiên nhãn để tiên đoán tình hình của nơi này, hơn nữa còn nhắc nhở Mẫn Ngọc Lâm đề phòng hỏa hoạn, vậy là đã tiết lộ thiên cơ rồi.

Tiết lộ thiên cơ sẽ bị trừng phạt!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (4)

Tuy cô có cảm tình với nhà họ Mẫn, nhưng cô cũng chỉ có thể làm được vậy thôi. Nếu nhiều hơn thì cũng không thể nói được. Mẫn Ngọc Lâm có tin cô hay không thì tùy vào khả năng lĩnh ngộ của ông.

Dương Tử Mi xem qua một lượt các món đồ cổ do Mẫn Ngọc Lâm sưu tầm được. Đa số đều là đồ thật và có một ít là đồ giả.

Tiếp đó, Mẫn Ngọc Lâm cẩn thận mở một két sắt ra.

Két vừa mở thì một luồng sáng chói mắt lập tức chiếu ra. Món đồ được để trong đó có vật khí rất mạnh, nhưng vật khí đó lại là luồng khí màu đen xui xẻo.

Món đồ cổ kia là một chiếc vò rượu cao to, miệng loa kèn, cổ gập rộng, thân to, sâu, chân tròn, cao khoảng năm mươi centimet, đường kính miệng tầm bốn mươi centimet, nặng mười ký.

Trên cổ của chiếc vò rượu nọ có chạm ba con rồng hướng về ba phía khác nhau, đầu rồng lộ ra. Thân vò chạm hình hai con hổ, dưới miệng hổ lại có hình của một người, đầu người nằm lọt trong miệng hổ, dưới thân hổ là một đường viền ngang như ranh giới, tạo thành cảnh tượng hai con rồng như đang đối diện với nhau. Vòng tròn trên chân vò cũng được khắc chữ và được đục lỗ theo hình chữ thập.

- Tiểu Mi, con biết đây là gì không?

Mẫn Ngọc Lâm nhìn Dương Tử Mi hỏi.

- Là vò rượu Long Hồ. Lần trước con cũng mới vừa học được ở chỗ thầy Tống. Thầy Tống nói là trên thế giới hiện chỉ có hai vò rượu Long Hồ được khai quật. Một đang được lưu giữ và bảo quản trong viện bảo tàng quốc gia, còn chiếc còn lại là thuộc sở hữu cá nhân hoặc cũng có thể là đã thất lạc ở nước ngoài. Không ngờ là chiếc còn lại đó lại được ông đây lưu giữ.

Dương Tử Mi nói.

Mẫn Ngọc Lâm ra vẻ đắc ý, nói:

- Chiếc vò rượu này là ông mua từ một tên phá gia chi tử vào hai mươi năm trước. Lúc đó ông chỉ tốn có ba trăm ngàn để mua thôi. Con xem, người bị hồ ngoạm đầu kia chắc là nô lệ. Cảnh tượng này phản ánh chế độ hà khắc và tàn nhẫn của chế độ nô lệ trước đây.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Con thấy, người này không phải là nô lệ mà là thầy mo.

- Thầy mo sao? Sao lại như vậy được? Thầy mo là người có địa vị rất cao vào thời nhà Thương. Trừ khi phạm tội gì đó lớn nên mới bị đem làm mồi cho hồ như thế.

Mẫn Ngọc Lâm kinh ngạc nói.

- Ông ơi, không phải là người này đút đầu làm mồi cho hồ đâu ạ. Hoa văn này là theo chủ đề về pháp thuật, phản ánh quá trình làm phép của các thầy mo lúc bấy giờ. Miệng hồ há rộng ra kia chính là tượng trưng cho ranh giới giữa sống và chết ở thời cổ đại, còn người phía dưới miệng hồ kia tượng trưng cho số năm mươi. Năm mươi cũng chính là biểu trưng cho khả

năng trao đổi, tương thông với đất trời dưới sự giúp đỡ của con hổ khi bái tế đấy ạ.

Dương Tử Mi giải thích.

Mẫn Ngọc Lâm nhìn cô hỏi:

- Những thứ đó đều do Tổng đại sư chỉ dạy cho con sao?

Dương Tử Mi gật đầu.

Thật ra là cô đang nói dối.

Những điều cô vừa nói kia không phải do Tổng Huyền chỉ dạy cho cô mà hoàn toàn là nhờ thiên nhãn của cô cả. Khi cô dùng thiên nhãn để nhìn vào hoa văn đó thì cảnh tượng kia như hiện ra trước mắt cô vậy, thậm chí cảnh tượng đó còn sống động như thật vậy.

- Là vậy sao? Sao giới học thuật lại không nói như thế nhỉ? Theo lý mà nói thì nếu như Tổng đại sư đưa ra lập luận này thì cũng nên công khai cho mọi người biết chứ.

- Con nghĩ chắc là thầy Tổng vẫn chưa dám khẳng định nên mới thế thôi ạ. Tuy nhiên, dựa vào trực giác của một thầy tướng thuật, con thấy lập luận này có vẻ chắc chắn hơn so với lập luận nô lệ kia ạ.

Dương Tử Mi bình thản nói.

- Ô?

Mẫn Ngọc Lâm cũng ừ hử cho qua.

- Nhưng mà chiếc vò này là vật dùng để bái tế. Thời đó, mỗi khi bái tế, đa phần đều dùng người sống để bái tế, nên con thấy chiếc vò đó tích tụ rất nhiều âm sát khí và oán khí, con thấy tốt nhất là ông nên tránh xa nó ra.

Dương Tử Mi nhắc nhở Mẫn Ngọc Lâm.

- Ông biết chứ, thế nên ông có vật này hộ thân nên trước giờ mới bình yên, không xảy ra chuyện gì cả.

Đoạn, Mẫn Ngọc Lâm lấy ra một thẻ bài bằng gỗ màu đen buộc bằng sợi dây đỏ mà ông đang đeo trên cổ ra cho Dương Tử Mi xem.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ (5)

Nhìn thấy tấm thẻ bài đó, mắt Dương Tử Mi nhú lại.

Quả nhiên, tấm thẻ bài nọ là một vật cực kỳ may mắn. Luồng khí may mắn của nó có thể hóa giải tất cả âm sát khí do vò rượu Long Hồ phát ra. Tuy nhiên, thứ làm Dương Tử Mi kinh ngạc không phải vì luồng khí may mắn kia mà chính là vì cô cũng có một tấm thẻ bài giống như vậy. Đó chính là tấm thẻ bài bằng gỗ đào cô mua được trong tiệm của Mộ Dung Vân Thanh ngày hôm đó.

- Ông à, ông có thể cho con xem tấm thẻ bài đó được không?

- Được chứ!

Mẫn Ngọc Lâm vui vẻ tháo tấm thẻ bài đang đeo trên cổ mình xuống đưa cho Dương Tử Mi xem và nói:

- Tấm thẻ bài này do một vị cao tăng tặng cho ông khi ông đi du lịch ở vùng giáp với Tây Tạng, vị cao tăng đó nói thẻ bài này có thể bảo vệ cho ông được bình an. Ông cũng biết là bản thân ông thích sưu tầm đồ cổ, trong đó có rất nhiều thứ được khai quật từ dưới đất lên, thậm chí là có thứ được khai quật từ huyết mộ nên ít nhiều gì cũng có âm sát khí. Cho nên, ông đeo tấm thẻ bài này cũng là để hóa giải âm sát khí. Ông để ý, mỗi lần ông mở vò rượu Long Hồ này ra thì thẻ bài kia có chút phản ứng, cứ như là cảm ứng được gì đó vậy, nên ông biết vò rượu này âm sát khí rất mạnh. Vì thế

ông mới bỏ nó trong két sắt này để ngăn không cho âm sát khí của nó phát tán ra ngoài.

Dương Tử Mi xem đi xem lại tấm thẻ bài nọ. Quả nhiên đó là tấm thẻ bài làm bằng gỗ đào. Hình dáng và chất liệu hoàn toàn giống với tấm thẻ bài mà cô mua được. Chỉ là hình được khắc trên tấm thẻ bài thì có khác hơn một chút so với hình trên tấm thẻ bài của cô. Tuy nhiên, cô cũng không hiểu đó là hình gì nữa.

- Ông ời, vị cao tăng đó có nói lai lịch của tấm thẻ bài này không ạ?

Dương Tử Mi ra vẻ thú vị hỏi.

Mẫn Ngọc Lâm lắc đầu nói:

- Hôm đó là ông cứu ông ấy nên ông ấy mới tặng ông thẻ bài này và chỉ nói là nó có thể giúp ông được khỏe mạnh, bình an thôi.

- Ô!

Dương Tử Mi có chút thất vọng.

Cô rất muốn biết một vật có luồng khí may mắn như thế rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Đó chỉ là một tấm thẻ bài bằng gỗ đào thôi, nhưng tại sao lại không hề hấn gì sau khi trải qua bao nhiêu năm tháng thăng trầm như thế?

Dương Tử Mi trả lại thẻ bài cho Mẫn Ngọc Lâm và quay sang nhìn vào rượu Long Hồ nọ.

Vò rượu đó tuy có âm sát khí rất mạnh nhưng âm sát khí của nó có thể dùng làm vật trấn nhà rất tốt. Sau này, nếu tìm được một căn nhà thích hợp, và nếu như có một vật trấn nhà tốt như chiếc vò này thì tốt biết mấy.

Gần đây do thường xuyên tu luyện và cấp độ tu luyện ngày một tăng cao, thế nên Dương Tử Mi phát hiện nguyên khí của cô đã làm xáo trộn từ trường của cả nhà mình. Sự xáo trộn này có thể ảnh hưởng đến sức khỏe người thân của cô.

Cho nên, cô phải nhanh chóng tìm một căn nhà khác. Một căn nhà mà cô có thể có được không gian của riêng mình, để có thể yên tâm tu luyện mà không ảnh hưởng đến người khác.

Cô không muốn quy luật tam tề ngũ khuyết của các thầy tướng số tiết lộ thiên cơ ứng nghiệm trên người mình.

Nghĩ ngợi một hồi, Dương Tử Mi bất giác đưa tay sờ vào vò rượu Long Hồ kia.

Đột nhiên, vù một tiếng, luồng âm sát khí lạnh lẽo phát ra từ vò rượu nọ nhanh chóng bị hút vào đầu ngón tay cô, tiếp đó chúng cuộn cuộn chạy nhanh vào cơ thể cô và tích tụ ở huyệt đan điền. Cuối cùng biến mất một cách lạ thường.

Còn luồng âm sát khí trên vò rượu kia thì ngày càng yếu hơn đi so với lúc đầu.

Dương Tử Mi vô cùng kinh ngạc. Cô vội vàng rút tay lại, luồng âm sát khí nọ cũng lập tức biến mất.

Nhưng huyệt đan điền của cô cứ như một đứa trẻ ăn không đủ no vậy. Nó bắt đầu réo lên inh ỏi và muốn hút thêm nhiều âm sát khí hơn.

Cô vội vận khí để trấn áp cơn đói đó và cũng để cơ thể mình trở lại bình thường.

Nghĩ đến đây, Dương Tử Mi bất giác rung mình một cái.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Nguyện Làm Tất Cả Vì Em

Khi rời khỏi phòng sưu tầm của Mẫn Ngọc Lâm thì Hoàng Tịnh Nhân cũng đã chuẩn bị cơm nước xong và mời Dương Tử Mi xuống dùng cơm chung với gia đình bà.

Thấy bà nhiệt tình như thế nên Dương Tử Mi cũng không tiện từ chối.

Ngồi xuống ghế, thấy thức ăn dọn đầy trên bàn, bụng cô cũng bắt đầu sôi lên sùng sục.

Nhà họ Mẫn tuy giàu có, nhưng lại không có người hầu nào cả, nên Dương Tử Mi nghĩ rằng tất cả những món ăn trên bàn kia chính là do Hoàng Tịnh Nhân làm.

Đang định mở miệng khen thì Mẫn Thanh Hoa mang một đĩa thức ăn từ dưới bếp lên, trên người còn đang mang tạp dề.

Mẫn Thanh Hoa mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh, tay áo xắn lên cao, tạp dề màu trắng, rất ra dáng một đầu bếp thực thụ, nhưng cũng không kém phần thư sinh nho nhã. Dương Tử Mi không thể rời mắt khỏi ông.

Mẫn Thanh Hoa ở trước mặt cô hiện tại đây đang hết sức thu hút.

Ông để đĩa thức ăn lên bàn, Hoàng Tịnh Nhân đứng phía sau cũng nhanh chóng giúp ông tháo tạp dề xuống. Hai người đưa mắt nhìn nhau cười.

Thấy cảnh đó, Dương Tử Mi không khỏi ngượng mồm.

Đời người không mong gì hơn là có được một gia đình đầm ấm, vui vẻ, hạnh phúc.

Cô lại quay sang nhìn Mẫn Cường.

Đúng lúc Mẫn Cường cũng đang nhìn cô. Ánh mắt anh nhìn cô chứa chan tình cảm. Dường như anh đang muốn nói với cô rằng anh cũng nguyện nấu cho cô ăn, nguyện làm tất cả vì cô.

Kiếp trước, anh là một hoàng tử địa vị cao quý nên cô cũng chưa từng nghĩ rằng mình sẽ được ở bên anh.

Lúc đó, mỗi ngày cô cũng chỉ biết sống trong ảo tưởng. Cô tưởng tượng cảnh nếu như cô được ở bên cạnh anh thì cô cũng sẽ làm tất cả mọi thứ vì anh, chăm sóc từng bữa ăn, giấc ngủ cho anh và sẽ làm cho anh mãi mãi hạnh phúc.

Nhưng giờ, người mang tâm trạng đó lại là Mẫn Cường.

Nếu như cô vẫn là Dương Tử Mi vô học, không nhà không cửa của kiếp trước thì liệu cô có được ngồi ăn cơm cùng anh như thế này không.

Thì ra, muốn được yêu thì phải nâng cao địa vị của mình trước đã.

Ăn cơm xong, Dương Tử Mi cũng xin phép ra về.

Mẫn Thanh Hoa định đưa cô về nhà nhưng cô từ chối.

Từ nhà Mẫn Cường về nhà cô cũng không xa nên cô không muốn làm phiền ông. Nhưng nguyên nhân chính là cô không muốn ở một mình với ông. Cô sợ mình sẽ làm hỏng những thứ vốn đã rất tốt đẹp kia.

- Tớ lấy xe đạp đưa cậu về nhà nhé!

Mẫn Cường cũng nhanh chóng lấy chiếc xe đạp màu xanh của mình ra chờ sẵn.

Nhưng Dương Tử Mi lại từ chối nói:

- Tớ đi bộ một mình là được rồi.

- Không lẽ là vì anh ta?

- Ừm.

Dương Tử Mi gật đầu. Cô biết người mà Mẫn Cường nhắc đến kia chính là Long Trục Thiên.

- Cậu thích anh ấy à?

Dương Tử Mi chỉ khẽ mím môi mà không nói gì. Bởi vì hiện giờ cô cũng không biết nên trả lời như thế nào nữa.

Đối với cô mà nói, Long Trục Thiên không khác gì một con dao đâm ngang vào cuộc đời cô vậy. Anh ta cũng chính là nguyên nhân khiến tình cảm mà cô dành cho Mẫn Cường dao động không thôi.

Nghĩ đến Long Trục Thiên, bỗng nhiên tim Dương Tử Mi lại bắt đầu đập loạn nhịp. Lúc này đây, cô rất muốn được trở về nhà và được nhìn thấy anh đang nằm trên giường, sau đó cô sẽ nhẹ nhàng gối đầu lên cánh tay rắn chắc kia của anh.

Thấy ánh mắt cô không ngừng xao động khi nhắc đến người thanh niên nọ, Mẫn Cường thấy sống mũi mình cay cay. Anh cũng không nói gì nữa và cũng chỉ tiễn cô đến trước cổng nhà rồi đứng đó nhìn cô dần rời xa.

- Tiểu Cường!

Hoàng Tịnh Nhàn cũng đi ra cổng. Thấy con trai mình có vẻ buồn buồn nên bà gọi khẽ.

- Mẹ!

Mẫn Cường quay đầu lại gọi bà. Tiếng gọi không che giấu được nỗi buồn trong lòng anh.

Hoàng Tịnh Nhàn biết tâm tư của con trai mình nên bà chỉ đưa tay ôm nhẹ vai Mẫn Cường ân cần nói:

- Tiểu Cường à, Tiểu Mi không phải là cô gái dành cho con, thế nên con hãy xem cô bé như là một giấc mộng đẹp thôi nhé. Đừng hi vọng quá nhiều.

Nhớ đến cảnh Dương Tử Mi diệt mấy con ruồi và làm héo cả một chậu đỗ quyên chỉ bằng một ngón tay trên sân thượng ngày hôm nay, Hoàng Tịnh Nhàn cũng âm thầm kính sợ cô. Vì vậy, bà cũng không muốn con trai bà bị tổn thương khi quá thân mật với cô.

- Con biết ạ.

Mẫn Cường buồn bã trả lời.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Có Qua Có Lại

Vừa rời khỏi nhà họ Mẫn không bao xa, một chiếc xe hơi màu đen chậm chậm chạy bên cạnh Dương Tử Mi. Kính xe hạ xuống, Hạ Quốc Huy ló đầu ra gọi:

- Tiểu Mi!

Hạ Quốc Huy nhiệt tình hỏi:

- Con đi đâu? Lên xe chú chờ!

- Con chào chú ạ. Con đang về nhà.

Thấy Hạ Quốc Huy, Dương Tử Mi rất vui.

- Vậy con lên xe đi, chú tiện đường chờ con về nhà.

Hạ Quốc Huy dừng xe, mở cửa mời Dương Tử Mi lên.

Dương Tử Mi không biết làm sao từ chối nên cũng đành ngồi vào xe, nói:

- Như vậy có phiền chú không ạ?

- Không phiền gì đâu. Chú cũng đang định qua phía nhà con để xử lý công việc đây. Chú có hợp tác với người ta định mở một khu nhà tư hợp

viện cao cấp ở bờ phía tây, khu nhà đó cũng là một trong những dự án để thúc đẩy sự phát triển thương hiệu nhà đất cho thành phố A chúng ta.

Hạ Quốc Huy hứng khởi nói. Đột nhiên dường như nhớ ra chuyện gì, Hạ Quốc Huy quay đầu lại nhìn Dương Tử Mi nói:

- Tiểu Mi, con hiểu phong thủy như thế, chú định nhờ con giúp xem phong thủy của khu đất bên đó đồng thời chọn ngày động thổ, không biết con thấy sao?

- Khu nhà tứ hợp viện cao cấp sao? Có phải là dạng nhà mà mỗi căn nhà trong đó đều là một căn riêng biệt không ạ? Giống như kiểu nhà ở trước đây vậy hả chú?

Mắt Dương Tử Mi sáng lên.

- Ờ. Đây là bản thiết kế của chú. Con xem qua xem sao!

Hạ Quốc Huy đưa bản thiết kế phối cảnh cho cô xem.

Vừa xem, mắt Dương Tử Mi càng sáng lên.

Gần đây, cô đang tìm kiếm một căn nhà mà ở đó cô có thể có được không gian tu luyện riêng để có thể tương thông với nguyên khí của đất trời.

Hơn nữa, từ trường của cô cũng bắt đầu xuất hiện hiện tượng xáo trộn. Thế nên cô cần một nơi riêng biệt để điều chỉnh chúng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến gia đình cô.

- Chú Hạ, khu nhà này khi nào mới hoàn thành ạ?

Dương Tử Mi tò mò hỏi.

- Ít nhất là ba năm mới xong. Tiểu Mi, con có hứng thú với khu nhà này à?

Hạ Quốc Huy lại quay đầu lại hỏi.

Nghe đến thời gian ba năm, Dương Tử Mi có chút lo lắng.

Hiện giờ cô đang rất cần một căn nhà như thế!

Thấy cô mặt ủ mảy chau, Hạ Quốc Huy hỏi tiếp:

- Tiểu Mi, sao vậy?

- Chú Hạ, gần đây con đang tìm gấp một căn nhà tương tự nhà tú hợp viện vậy. Nhưng dự án của chú phải ba năm sau mới hoàn thành.

Dương Tử Mi thở dài nói tiếp:

- Không biết chú Hạ có thể giúp con tìm được một ngôi nhà như vậy không?

- Ô? Con đang muốn tìm loại nhà như vậy sao? Nhà trong khu nhà cao tầng không được à?

Hạ Quốc Huy kinh ngạc hỏi.

- Dạ, nhà cao tầng không được ạ. Con cần tìm một căn nhà dính liền với đất để có thể tiện cho việc tu luyện.

Dương Tử Mi buồn buồn đáp.

- Thì ra là vậy!

Đoạn, Hạ Quốc Huy nghĩ ngợi một hồi, sau đó nói:

- Con yên tâm đi, chuyện này chú sẽ để ý giúp con. Nếu tìm không được thì chú sẽ cho người ưu tiên xây một căn tứ hợp viện cho con trước. Đó cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nghe vậy, hai mắt Dương Tử Mi sáng lên, nói:

- Chú Hạ, chú có thể giúp con xây một căn nhà dạng tứ hợp viện chỉ trong một thời gian ngắn thật sao?

- Ờ, chỉ cần con chọn được khu đất thích hợp, tiền bạc đầy đủ thì chú có thể giúp con. Trong tay chú không thiếu các đội thi công nên có thể để họ bắt tay vào làm việc ngay.

Hạ Quốc Huy mau mắn trả lời.

- Vậy thì tốt quá, con cảm ơn chú trước ạ.

Dương Tử Mi vô cùng vui mừng. Về chuyện chọn đất, cô đã sớm có sự lựa chọn cho mình. Chỉ là khu đất đó đã bị những nhà đầu tư khác mua rồi, giờ nếu cô muốn mua lại thì cũng khó khăn hơn chút.

Có lẽ, Hạ Quốc Huy chính là quý nhân trong đời của cô.

Khi Hạ Quốc Huy dẫn Dương Tử Mi đến khu đất của dự án nọ, cô phát hiện khu đất mà cô chọn cũng là một phần trong dự án của Hạ Quốc Huy. Hay nói cách khác, khu đất cô chọn hiện thuộc sở hữu của Hạ Quốc Huy.

- Chú Hạ, con muốn nhờ chú một chuyện.

Dương Tử Mi nhìn Hạ Quốc Huy, khẩn thiết nói.

- Được, con cứ nói. Chỉ cần có thể giúp con thì chú sẽ giúp.

Hạ Quốc Huy là một người thẳng thắn và rộng rãi. Hơn nữa, ông luôn nhớ đến ơn nghĩa mà trước đây Dương Tử Mi đã giúp gia đình ông, thêm vào đó cô cũng là thầy tướng số, thầy phong thủy dần nổi tiếng của thành phố A nên ông sẽ cố gắng hết sức để giúp cô.

Nghe ông nói thế, Dương Tử Mi bỗng nhiên cảm thấy bồi hồi, xúc động. Lúc đầu, khi hướng dẫn phong thủy cho nhà họ Hạ, cô cũng chỉ là nể tình bạn học chung lớp nên mới nhắc nhở họ thôi. Nhưng không ngờ Hạ Quốc Huy lại nhớ mãi ân tình đó cho đến tận hôm nay.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Chọn Đất

- Chú ơi, con chọn mảnh đất này...

Dương Tử Mi chỉ vào khu đất trống hoang vu trước mặt và nói với Hạ Quốc Huy.

Cô chỉ nói vậy thôi, nhưng Hạ Quốc Huy hiểu ngay ý cô.

- Tiểu Mi à, con muốn xây nhà tứ hợp viện ở đây sao?

Hạ Quốc Huy nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Tiểu Mi, khu đất này không thích hợp để xây nhà ở.

- Tại sao ạ?

- Trước đây, nơi này là khu xử bắn và đã có rất nhiều người chết ở đây. Nếu từ góc độ của một thầy phong thủy như con mà nói thì khu đất này là nơi tích tụ rất nhiều âm sát khí, không thích hợp để làm nhà cho người sống ở.

Hạ Quốc Huy giải thích.

- Con biết. Khu này quả nhiên không thích hợp cho người khác ở, nhưng con thì ngoại lệ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ở? Tại sao? Không lẽ con có cách hóa giải và biến nơi này thành một khu đất tốt sao?

Hạ Quốc Huy kinh ngạc hỏi.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

Thiên nhân của cô có thể nhìn thấy luồng âm sát khí màu đen mỏng đang lẫn quần trên khu đất. Luồng khí đó chính là oán khí của những người đã chết tích tụ lại. Nếu như người bình thường sống lâu ở đây thì sẽ bị âm sát khí quần lấy.

Tuy nhiên, cô lại không sợ. Cô hoàn toàn có thể điều khiển được luồng âm sát khí đó. Hơn nữa, từ sau khi bị âm sát khí nhập thể sau lần giúp hóa giải âm sát khí trong người của Hoàng Tịnh Nhân, khi cô đến đây, cơ thể cô lại không ngừng hút lấy luồng âm sát khí kia, giống như mỗi khi cô tu luyện và hút nguyên khí của đất trời vậy.

Bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại có hiện tượng như vậy. Cô cũng từng lo lắng là mình sẽ trở thành một thực thể đầy âm sát khí. Nhưng luồng âm sát khí nọ sau khi bị hút vào cơ thể, cô hoàn toàn không thấy có gì bất thường cả, mà ngược lại còn thấy mình mạnh hơn lên.

- Tiểu Mi, nếu con đã chọn khu đất này thì tiền đất chú cũng để lại giá vốn cho con. Tuy nhiên, chú thấy con nên suy nghĩ lại xem khu đất này có thật sự thích hợp với con và gia đình con không.

Hạ Quốc Huy nhắc nhở nói.

- Không cần suy nghĩ nữa đâu ạ. Con quyết định chọn khu này. Kết cấu của căn nhà con muốn tự mình thiết kế. Đến lúc đó, chú giúp con tìm người thi công là được ạ.

Dương Tử Mi hứng khởi nói.

- Thôi được rồi!

Thấy cô kiên quyết như thế, Hạ Quốc Huy cũng chỉ biết gật đầu đồng ý. Đoạn, ông nói tiếp:

- Nếu không đủ tiền thì chú sẽ giúp con trả trước.

- Cám ơn chú. Không biết xây một căn nhà như vậy sẽ cần bao nhiêu tiền ạ?

- Khó nói lắm. Phải xem quy cách con yêu cầu nữa. Nếu theo quy cách trong dự án của chú thì mỗi căn cũng phải mười triệu.

- Mười triệu thì con có ạ.

- Hả?

Hạ Quốc Huy kinh ngạc nhìn Dương Tử Mi. Ông đã từng đến nhà cô và biết rằng nhà cô chỉ là một gia đình bình thường thôi. Tuy gần đây cô bắt đầu giúp người khác xem phong thủy và cũng có không ít thu nhập, nhưng nếu cộng hết lại thì nhiều lắm cũng chỉ vài triệu thôi. Mười triệu là số tiền không phải gia đình bình thường nào cũng có thể có được tức thì.

Hiện tại, trong tay Dương Tử Mi không có nhiều tiền. Tiền xem phong thủy, tướng số kia cô định để dành. Chờ đến lúc thích hợp sẽ mang ra làm từ thiện. Như vậy mới có thể giảm bớt nghiệp chướng tiết lộ thiên cơ của bản thân cô, thậm chí có thể tích phước.

Giờ, cô giúp người khác xem phong thủy không phải vì tiền, mà chủ yếu là để tạo mối quan hệ. Ví dụ như Hạ Quốc Huy chẳng hạn. Chỉ nhờ một lần chỉ dẫn phong thủy cho ông thôi mà giờ đây cô lại được ông giúp đỡ rất nhiều thứ.

Còn những vị khách khác thì đa số đều vô cùng cảm kích cô. Nếu như sau này cô có việc gì cần giúp đỡ, thiết nghĩ họ cũng sẽ không từ chối.

Vậy thì, mười triệu kia cô sẽ tìm ở đâu ra?

Viên phi thúy đế vương và phi thúy đen là hai pháp bảo hiếm có có thể giúp cô tu luyện nên đương nhiên là cô sẽ không bán chúng.

Ngoài ra, hiện tại, trong tay cô đang có một vật rất giá trị. Đó chính là miếng ngọc khắc hoa văn thời Chiến Quốc mà cô tìm được trong lần lục lọi ở phố Văn Lai cùng với chiếc đĩa hình song ngư lần trước. Nếu bây giờ đem miếng ngọc đó ra đấu giá, ít nhất cũng được mười triệu.

Thế nên, cô mới tự tin nói với Hạ Quốc Huy rằng mình có đủ tiền xây nhà như thế.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Long Trục Thiên (1)

Về đến nhà, vừa nhìn thấy cô, cha mẹ cô vội chạy ra hỏi:

- Con à, Dương Hoảng không làm khó con chứ?

- Ông ấy dám sao?

Dương Tử Mi nhếch mắt nói.

- Ông ấy trả con bao nhiêu tiền? Ba mươi triệu kia không phải con đem góp từ thiện hết chứ?

Ông nội cô sốt ruột hỏi.

Dương Tử Mi nhìn ông nội nói:

- Một xu con cũng không lấy. Họ có thể đem tiền làm từ thiện là phước của họ, còn không thì chắc chắn sẽ gặp họa.

Dương Bách nghe vậy tức giận giơ gậy lên mắng:

- Đúng là đồ ngốc mà, sao mà ngốc đến nỗi ngay cả tiền cũng không lấy vậy?

- Nội à, trên đời này không phải tiền của ai cũng lấy được đâu. Không phải tiền của mình nếu nhận lấy thì cũng chỉ chuốc lấy họa thôi.

- Cha, con bé nói đúng đó, tiền của nhà Dương Hoảng là tiền dơ bẩn, chúng ta không cần.

Nói xong, Dương Thanh quay sang vỗ nhẹ vào vai Dương Tử Mi nói tiếp:

- Cha ủng hộ con!

- Cám ơn cha. Con vào phòng tắm đây.

Bận rộn cả một ngày, thêm vào đó là do vẫn chưa quen với việc cơ thể thay đổi, không ngừng hút âm sát khí nên Dương Tử Mi cảm thấy có chút mệt mỏi. Giờ, cô chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

Vào phòng, sau khi đặt củ sâm quý giá lên bàn, nhớ lại tấm thẻ bài thấy được ở nhà Mẫn Cương, Dương Tử Mi bèn kéo hộc tủ và lấy tấm thẻ bài bằng gỗ đào của mình ra. Cô dùng kính lúp xem đi xem lại hình khắc trên đó, nhưng xem mãi xem mãi mà vẫn không hiểu đó là hình gì và cũng không biết lai lịch của nó thế nào, ý nghĩa ra sao.

Bỗng nhiên, rèm cửa sổ khẽ lay động.

Cô mừng thầm trong bụng. Quay đầu nhìn lại thì thấy một nụ hoa hồng đang lung lay trên bậu cửa sổ. Màu đỏ tươi thắm của nụ hoa kia như làm sáng bừng cả nụ cười tươi trên gương mặt cô.

Cô vội khóa cửa phòng lại, sau đó chạy đến cửa sổ lấy nụ hoa nọ để lên mũi ngửi.

Đây chính là nụ hoa đầu tiên mà cô nhận được trong đời!

Cô cảm thấy mình rất hạnh phúc. Một cảm giác ngọt ngào khiến cô cảm thấy lâng lâng trong người...

Long Trục Thiên nhảy từ cửa sổ xuống. Vừa tiếp đất, anh lập tức giơ tay kéo cô ôm vào lòng anh. Anh âu yếm khẽ cầm của mình lên đỉnh đầu cô, dịu dàng hỏi:

- Em thích không?

- Ừm, thích lắm!

- Vậy sau này anh sẽ tặng hoa cho em. Mỗi ngày tặng một loại hoa khác nhau.

Đoạn, Long Trục Thiên cúi đầu hôn nhẹ lên tóc của cô.

Cảm giác hưng phấn, ngọt ngào dần lan tỏa từ đỉnh đầu xuống toàn thân khiến hơi thở của cô trở nên gấp gáp hơn, tim cô cũng bất giác đập mạnh hơn lên...

- Ngủ thôi!

Long Trục Thiên nói. Cách nói giống như giữa hai vợ chồng đã chung sống nhiều năm với nhau vậy.

Nghe vậy, mặt Dương Tử Mi lại đỏ ửng lên. Cô xấu hổ nói:

- Anh ngủ trước đi, em còn chưa tắm nữa.

- Ô, vậy anh đợi em!

Nói xong, Long Trục Thiên buông cô ra, cởi giày và leo lên giường nằm, vẻ lười biếng.

Lúc này, Dương Tử Mi mới phát hiện là anh đang mặc áo sơ mi đen và quần jeans, cô nghi hoặc hỏi:

- Anh mặc vậy ngủ không thấy khó chịu sao?

- Ờ, khó chịu chứ. Hay là, anh khóa thân ngủ nhé?

Mắt Long Trục Thiên khẽ nhếch lên và nở nụ cười trêu chọc...

Khi không cười, trông anh lạnh lùng và bí ẩn không khác gì một thanh kiếm cổ. Nhưng khi cười thì lại như hoa xuân đua nở vậy. Một nụ cười có sức hút mãnh liệt.

Mặt Dương Tử Mi bất giác lại đỏ lên, cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác, gấp gáp nói:

- Ý em là anh nên mặc đồ ngủ khi ngủ.

- Đồ ngủ sao? Em chuẩn bị đồ ngủ cho anh rồi à?

Long Trục Thiên cười hỏi.

- Không... có... Đó là đồ dùng cá nhân của anh, anh tự chuẩn bị.

Nói xong, Dương Tử Mi vội trốn ngay vào nhà tắm. Mặt cô đỏ bừng như người đang phát sốt vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Long Trục Thiên (2)

Tắm xong đi ra, Dương Tử Mi thấy giường trống không.

“

Cô nghi hoặc đi đến cửa sổ và cúi đầu xuống nhìn, nhưng không thấy một bóng người nào cả.

“

Cô cảm thấy tim mình trống rỗng khó chịu, như bị ai khoét mất một mảng to vậy.

Cô thất vọng ngồi vào bàn và nhìn chăm chú vào chiếc vòng thủy tinh xanh đang đeo trên tay nghĩ ngợi. Sau đó lại lấy tấm thẻ bài kia ra, xỏ vào một sợi dây màu đen.

Dương Tử Mi cảm thấy tấm thẻ bài đó rất hợp với khí chất của Long Trục Thiên. Hơn nữa, Long Trục Thiên cũng là người có thể chịu được luồng khí may mắn mạnh mẽ do nó phát ra.

“

Nhưng nguyên nhân chủ yếu là mỗi khi anh đến, cô đều cảm nhận được sát khí toát ra từ trên người anh!

Vừa nghĩ, cô vừa cẩn thận thắt dây thành một chiếc nút thật đẹp. Xong xuôi, cô liền vươn vai, bỏ dép và leo lên giường nằm. Đang định nhắm mắt ngủ thì bên ngoài cửa sổ lại có tiếng động. Long Trục Thiên lại xuất hiện trong phòng cô, trên tay còn cầm theo mấy túi đồ.

Thấy anh xuất hiện, Dương Tử Mi vô cùng vui mừng. Cô vội vàng ngồi dậy, nghi hoặc hỏi:

- Anh đang cầm gì vậy?

- Đồ ngủ mới. Của anh và của em...

Vừa nói, Long Trục Thiên vừa lôi mấy bộ đồ ngủ từ trong túi ra.

Đồ của nam thì toàn đen, còn của nữ thì toàn trắng. Chất liệu đều bằng lụa đắt tiền.

- Cái này...

Dương Tử Mi trở mắt nhìn đồng đồ ngủ đang để trên bàn nói:

- Hình như hơi quá!

- Có gì đâu! Mau qua đây thay đồ ngủ đi. Bộ đồ em đang mặc không đẹp gì cả.

Long Trục Thiên lấy một bộ đồ ngủ màu trắng ném qua cho cô.

Bị chê nên Dương Tử Mi mới nhìn lại bộ đồ ngủ mình đang mặc trên người.

Sống trong một gia đình bình thường nên trước giờ cô cũng không quá chú trọng đến đồ ngủ. Chỉ cần một chiếc áo thun form rộng và một chiếc quần thể thao là cô đã thấy thoải mái rồi.

Hơn nữa, cô cũng biết là Long Trục Thiên hay xuất hiện bất ngờ vào buổi tối. Cô nam quả nữ ngủ chung một phòng như thế, nếu như cô mặc đồ ngủ quá mát mẻ thì cũng không tốt.

- Xấu thì xấu nhưng em thích mặc vậy.

Dương Tử Mi ném trả lại bộ đồ ngủ kia cho Long Trục Thiên và liếc anh một cái nói.

- Mặc cái này sẽ thoải mái hơn. Anh mua cho em ba bộ, em đừng lãng phí.

Long Trục Thiên vẫn cố chấp nói.

- Có thể trả hàng mà.

- Không trả. Nếu em không mặc thì anh cũng không mặc!

- Anh mặc hay không thì tùy, không liên quan gì đến em, dù sao thì người khó chịu cũng không phải là em.

Dương Tử Mi vừa nói vừa liếc Long Trục Thiên một cái nữa.

- Được thôi, vậy anh không mặc gì hết, xem ai khó chịu biết liền.

Nói xong, Long Trục Thiên liền đưa tay cởi nút áo, cố ý để lộ bộ ngực rắn chắc và hết sức thu hút của mình ra trước mắt Dương Tử Mi.

Mặt Dương Tử Mi phút chốc đỏ bừng lên. Cô cảm thấy không khí trong phòng bỗng trở nên ngọt ngào, thân thể nóng nực khó chịu.

- Anh... Anh định làm gì vậy?

Dương Tử Mi lo lắng kéo mền hỏi.

- Không làm gì hết. Chỉ là cởi đồ rồi đi ngủ thôi. Lúc này em đồng ý rồi mà.

Đoạn, Long Trục Thiên lại đưa tay tháo dây nịt ra...

- Đừng!

Dương Tử Mi la lên.

Vì la to quá nên bị cha cô nghe thấy khi đang ra ngoài uống nước.

Nghe tiếng con gái la như vậy, Dương Thanh sốt ruột gõ cửa hỏi:

- Con à, con sao vậy?

Dương Tử Mi vội đáp:

- Cha à, con không sao, lúc này chỉ là nằm mơ thôi.

- Không sao thật à?

- Dạ, không sao ạ.

- Ờ, vậy con ngủ đi, có gì nhớ gọi cha nhé.

Dặn dò xong, Dương Thanh cũng quay về phòng.

Dương Tử Mi đưa tay vỗ nhẹ lên ngực trái của mình. Vì hồi hộp nên tim cô đang đập rất mạnh. Đoạn, cô quay sang liếc Long Trục Thiên, sau đó ra hiệu cho Long Trục Thiên mau mặc quần áo vào.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Em Là Của Anh, Anh Là Của Em

Long Trục Thiên chỉ vào bộ đồ ngủ màu trắng, nhếch mắt ra hiệu.

Dương Tử Mi biết là anh bắt cô phải mặc bộ đồ ngủ kia, nếu không thì anh cũng sẽ không mặc đồ!

“

Dương Tử Mi lại liếc anh một cái, sau đó đem theo bộ đồ ngủ nọ đi vào phòng tắm.

Từ trong phòng tắm bước ra, Dương Tử Mi thấy Long Trục Thiên đã mặc xong đồ ngủ và đang nằm trên giường, cổ áo hơi hở ra một chút, để lộ cơ bắp vùng ngực rắn chắc, còn hai chân thì bắt chéo qua vế lười biếng...

Ừc ừc!

Dương Tử Mi cảm nhận rất rõ sự thèm thuồng, khao khát đang dâng lên trong lòng mình.

Lúc này, Long Trục Thiên cũng đưa mắt nhìn cô. Hai mắt anh chợt sáng lên.

Dương Tử Mi trong bộ đồ ngủ màu trắng tinh khôi, tóc xõa dài đến thắt lưng, xinh đẹp như một bức tranh vậy. Làn da trắng như sứ và đường như đang phát sáng kia khiến cô trông càng xinh đẹp và thoát tục hơn.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau...

Một tia lửa mạnh mẽ tựa hồ như đang không ngừng phóng ra trong không trung khiến tim hai người bỗng chốc loạn nhịp, thành thình đập mạnh.

Dương Tử Mi e thẹn cúi đầu...

Trong phút chốc, mặt cô đỏ bừng lên. Sự e thẹn càng khiến cô trông xinh đẹp không khác gì một đóa hoa sen vậy.

- Lên đây ngủ thôi! Anh buồn ngủ rồi!

Vừa nói, Long Trục Thiên vừa giang rộng đôi tay của mình ra như đang chờ đón cô vậy.

Dương Tử Mi ngược mắt lên nhìn anh. Nhằm phá vỡ bầu không khí ngưng đọng kia, cô cố ý quay sang lấy tấm thẻ bài để trên bàn đưa cho Long Trục Thiên nói:

- Đây là pháp khí em tặng anh, nó có thể bảo vệ anh.

Hai mắt Long Trục Thiên bỗng nhiên sáng hơn lên.

Anh vội vàng ngồi dậy nói:

- Em đeo vào cho anh đi.

Dương Tử Mi đến sau lưng anh và giúp anh đeo tấm thẻ bài nọ vào cổ. Tay cô bất giác chạm nhẹ vào cổ anh khiến hơi thở của cô càng trở nên gấp gáp hơn.

Cô cố gắng trấn tĩnh cảm giác xao xuyến đang dâng lên trong lòng, sau đó cẩn thận thắt dây lại.

Thấy tấm thẻ bài nọ đang được đeo trên cổ Long Trục Thiên, Dương Tử Mi bỗng nhiên nhớ lại con chó mực do Đại Bá trong thôn trước đây nuôi khi cô còn nhỏ. Con chó mực kia cũng đeo một tấm thẻ tương tự như vậy trên cổ. Nghĩ đến đây, Dương Tử Mi đột nhiên bật cười thành tiếng.

- Em cười gì vậy?

Long Trục Thiên chột vòng tay ra phía sau và kéo cô sát lại gần mình, để cô dựa vào lưng anh.

Dương Tử Mi khẽ nhúc nhích và dùng sức đẩy ra, nói:

- Anh đừng hoảng chút đi. Anh cứ như vậy hoài sau này đừng đến đây nữa.

- Đối với em, anh không muốn đừng hoảng.

Nói xong, Long Trục Thiên lại đưa tay lên kéo mạnh một cái. Bị kéo bất ngờ nên cô ngã ngay vào lòng anh và bị anh ôm chặt lấy.

- Dù sao thì chúng ta cũng đã ngủ chung giường với nhau rồi, giờ ôm chút cũng có sao đâu!

Long Trục Thiên thản nhiên nói.

-...

Dương Tử Mi không biết nói sao cho phải.

“

- Mi Mi! Mười năm trước, anh đã chọn em rồi!

Long Trục Thiên thì thầm bên tai cô.

Nghe vậy, tim của Dương Tử Mi lại đập rộn ràng...

Cô ngược mặt lên nhìn vào đôi mắt chứa chan tình cảm của anh hỏi:

- Tại sao? Có phải vì em đã cứu anh không?

- Không phải. Từ lúc mở mắt ra và nhìn thấy thân thể bé nhỏ, đáng yêu của em là anh đã muốn được ở cạnh em và bảo vệ em.

- Chuyện này...

Dương Tử Mi đẩy anh ra nói:

- Anh và em không thân nhau cho lắm. Hiện tại, em cũng không rõ tình cảm em dành cho anh là tình cảm như thế nào nữa.

- Anh sẽ chờ em! Em là của anh, anh là của em. Đây là sự thật không thể chối cãi.

Long Trục Thiên kiên quyết nói.

- Mỗi người đều là một thế giới riêng biệt và độc lập, không ai thuộc về ai cả.

Cảm nhận được sự chiếm hữu mạnh mẽ của Long Trục Thiên, Dương Tử Mi cảm thấy có chút lo lắng. Hơn nữa, lúc này đây, cô cũng không biết là tình cảm mà cô dành cho Long Trục Thiên là tình cảm gì nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Sự Khác Thường Của Tấm Thẻ Bài

Long Trục Thiên nhìn vào mắt cô và nói:

- Được rồi, chuyện này để nói sau vậy. Anh buồn ngủ rồi, ngủ thôi!

“

Cảnh tượng trước mắt khiến Dương Tử Mi cảm thấy có chút e ngại. Hơn nữa, cô cũng không tiện chủ động nắm tay, ôm nhau thân thiết với anh như thế, cho nên cô đứng thẳng người dậy nói:

- Anh ngủ trước đi.

Long Trục Thiên chăm chú nhìn cô một hồi. Sau đó, anh nằm xuống và duỗi thẳng một cánh tay ra để sẵn. Vừa nhắm mắt lại không bao lâu thì hơi thở đều đều, quen thuộc của anh lại vang lên.

Dương Tử Mi vô cùng khâm phục khả năng đi vào giấc ngủ nhanh như vậy của anh. Anh ngủ như là trước nay chưa từng được ngủ vậy.

Nhân lúc anh ngủ say, cô lại len lén nhìn kỹ anh lần nữa. Càng nhìn cô càng thấy anh đẹp trai. Một nét đẹp nam tính khiến cô không thể rời mắt khỏi anh được.

Nhớ lại câu nói lúc nãy của anh:

“

Đột nhiên, Dương Tử Mi cảm thấy mặt mình lại đỏ bừng lên. Một cảm giác ngọt ngào không ngừng dâng lên trong lòng cô. Ngọt như ăn kẹo vậy.

Trước đó, cô không ngừng khẳng định rằng mỗi người là một thế giới riêng, một cá thể độc lập. Nhưng thật ra, sâu thẳm trong tim mình, cô luôn khao khát có được một tình yêu mãnh liệt như thế.

“

Đang nghĩ ngợi vu vơ, đột nhiên cô thấy tấm thẻ bài đang đeo trên cổ Long Trục Thiên kia không ngừng đổi màu...

Nghĩ mình hoa mắt nên cô đưa tay lên dụi mắt. Nhưng tấm thẻ bài nọ quả nhiên là đang đổi màu. Từ màu đen nó chuyển sang màu đỏ cam. Ngoài ra, chính giữa hình khắc trên tấm thẻ bài nọ còn phát sáng, giống như một đèn lệnh vậy.

“

Cô đưa tay sờ vào tấm thẻ bài nọ.

Nhưng, Long Trục Thiên lại tỉnh giấc và đưa tay chụp lấy cổ tay cô. Anh mở mắt ra nhìn về cảnh giác.

Khi nhìn thấy cô, anh lại đưa tay còn lại choàng qua eo cô và kéo cô ôm chặt vào lòng nói:

- Ngoan, ngủ sớm đi nào!

Nhưng Dương Tử Mi không để ý gì đến anh, cô chỉ chăm chú nhìn vào tấm thẻ bài kia.

Lúc này, khi Long Trục Thiên mở mắt ra thì tấm thẻ bài nọ lập tức trở lại màu đen thường thấy, ánh sáng như đèn lệnh kia cũng biến mất, cứ như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào cổ mình, Long Trục Thiên cũng cố ý ngược cổ lên, châm chọc nói:

- Có phải em bị chiếc cằm hoàn mỹ của anh mê hoặc rồi không?

- Xì!

Dương Tử Mi liếc anh một cái, sau đó lại đưa tay sờ vào tấm thẻ bài kia. Cô phát hiện nó hơi nóng nóng.

- Em đã tặng cho anh rồi, không được lấy lại nhé.

Như sợ cô đổi ý lấy lại nên Long Trục Thiên vội đưa tay nắm chặt tấm thẻ bài trên cổ mình.

- Không phải em muốn lấy lại, chỉ là lúc này nó kỳ lạ lắm. Nó chuyển từ màu đen thành màu đỏ cam, thậm chí còn phát sáng như đèn lèngh nữa kia.

- Ô? Có chuyện như vậy sao?

Đoạn, Long Trục Thiên cầm tấm thẻ bài nọ lên xem. Thấy hình khắc trên tấm thẻ bài, mắt anh khẽ nhích lên nói:

- Hình này chính là biểu tượng bí mật của gia tộc anh, người ngoài không thể nào biết được. Sao em lại biết và khắc nó lên đây vậy?

- Hình biểu tượng của gia tộc anh sao?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

Long Trục Thiên gật đầu nói:

- Nhưng mà, anh cũng chỉ được thấy qua một lần thôi.

- Gia tộc anh có lai lịch như thế nào vậy?

-...

Long Trục Thiên im lặng không trả lời. Hai mắt như đang nghĩ ngợi gì đó xa xăm.

Thấy anh vẫn muốn che giấu thân phận của mình nên Dương Tử Mi thoáng chút thất vọng. Một cảm giác xa lạ bỗng chốc dâng lên trong lòng cô. Cô nói bằng giọng lạnh lùng:

- Thẻ bài này không phải do em khắc, em đã mua nó ở một tiệm đá quý, ít nhất nó cũng có lịch sử mấy ngàn năm rồi.

- Ô?

Nghe thế, Long Trục Thiên cũng khá kinh ngạc nói:

- Tấm thẻ bài này đã có mấy ngàn năm lịch sử sao? Hình như nó làm bằng gỗ đào, sao lại có thể bảo quản được đến tận bây giờ nhỉ?

- Em cũng không biết nữa.

Chuyện này cũng chính là chuyện mà bản thân Dương Tử Mi cũng rất muốn biết. Giờ, nghe Long Trục Thiên nói hình khắc trên tấm thẻ bài kia là biểu tượng bí mật của gia tộc anh, cô càng thấy hiếu kỳ hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Long Trục Thiên Bị Sốt

Long Trục Thiên xem đi xem lại tấm thẻ bài nọ và cảm thấy giữa anh và nó dường như có mối liên hệ gì đó. Cứ như là cùng chung nhịp thở, cùng tồn tại với nhau vậy.

Nếu như nó không phải là vật của Dương Tử Mi làm, hơn nữa lại có lịch sử mấy ngàn năm như thế thì chắc chắn nó có liên quan đến gia tộc của anh.

Thấy anh nghĩ ngợi không ngừng, Dương Tử Mi nói tiếp:

- Em cũng thấy một tấm thẻ bài tương tự ở một nơi khác, nhưng mà hình khắc trên đó có chút khác biệt so với hình này.

- Khác biệt thế nào?

Long Trục Thiên hỏi.

Dương Tử Mi lấy giấy bút ra vẽ lại hình khắc trên tấm thẻ bài của Mẫn Ngọc Lâm theo trí nhớ của mình.

- Đây cũng là biểu tượng của gia tộc anh, nhưng nó có ý nghĩa khác.

- Khác nhau ra sao?

- Đây là biểu tượng của... người chủ, còn đây là biểu tượng của thị vệ.

- Chủ sao?

Dương Tử Mi nhìn vào tấm thẻ bài trên cổ Long Trục Thiên, cười nói tiếp:

- Anh chắc sẽ trở thành người thống lĩnh trong gia tộc của mình nhỉ? Em tặng anh tấm thẻ bài này không phải là hợp lắm sao?

Long Trục Thiên chỉ im lặng mà không nói gì. Sắc mặt lại tiếp tục đăm chiêu, suy nghĩ gì đó.

“

Anh không nói nên cô cũng không hỏi thêm gì. Cũng giống như cô vậy, cô tuyệt đối không cho anh biết cô là người sống hai kiếp và có thiên nhãn nhìn được mọi việc.

- Ngủ thôi.

Long Trục Thiên cứ im lặng như thế nên Dương Tử Mi cũng thấy không còn gì thú vị. Lúc này, cơn buồn ngủ ập đến. Cô ngáp một cái và nằm xuống giường, kéo mền lên đắp, nhắm mắt ngủ.

Long Trục Thiên quay sang nhìn cô. Anh cũng không quan tâm đến tấm thẻ bài nữa mà nhanh chóng nằm xuống cạnh cô, để đầu cô gối lên tay mình.

Dương Tử Mi cũng để yên cho anh làm.

Chỉ là, bây giờ, tuy hai người gần nhau như thế, nhưng cả hai cảm thấy như đang cách xa nhau ở hai phương trời xa xăm vậy. Cô không biết anh là người thế nào, anh cũng không hiểu cô là người ra sao.

Hơi thở của anh lại vang lên đều đều...

Theo hơi thở đều đều kia, Dương tử Mi cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, Dương Tử Mi cảm thấy hình như mình đang dựa vào một lò lửa, lò lửa nọ rất nóng. Giật mình tỉnh giấc, cô phát hiện cơ thể Long Trục Thiên nằm cạnh mình đang nóng rang như lò lửa vậy.

Cô đưa tay lên sờ trán anh và thấy trán anh rất nóng, ít nhất cũng bốn mươi độ.

- Này, anh sao vậy?

Cô vừa gọi vừa lay lay anh dậy.

Nhưng Long Trục Thiên lại không nhúc nhích gì. Anh chỉ khề ú ớ kêu lên vài tiếng.

Cô lo lắng ngồi dậy mở đèn.

Đèn vừa sáng, chỉ thấy mặt Long Trục Thiên đỏ ửng, chân mày chau lại, mặt hơi nhăn như đang rất khó chịu, môi khề mím lại, hơi thở cũng trở nên nặng nề. Dáng vẻ như bị bệnh vậy.

Dương Tử Mi vội vã nhấc tay anh lên để bắt mạch.

Mạch của Long Trục Thiên đang rất lộn xộn, lúc mạnh lúc yếu, thay đổi không ngừng.

“

Dương Tử Mi lại đưa tay để lên ngực trái của anh.

Tim anh cũng đang đập rất nhanh!

Lúc này, cô đưa mắt nhìn lên tấm thẻ bài đang đeo trên cổ anh. Vừa chạm tay vào thì tay cô lập tức bị bỏng rát, một vết phỏng lập tức nổi lên.

“Quả nhiên là tấm thẻ bài này.”

Cô đưa tay tháo sợi dây và cẩn thận chuyển tấm thẻ bài nọ ra khỏi cổ Long Trục Thiên.

Vừa rời khỏi cơ thể Long Trục Thiên, tấm thẻ bài nọ lập tức trở lại như dáng vẻ ban đầu của nó.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Thân Mật

Dương Tử Mi để tấm thẻ bài lên bàn và lại quay sang kiểm tra thân nhiệt của Long Trục Thiên.

Thân nhiệt của anh cũng dần trở lại bình thường.

Mạch bình thường!

Tim đập bình thường!

Đột nhiên, Long Trục Thiên mở mắt ra. Thấy cô đang quay tới quay lui, tay không ngừng sờ vào cơ thể mình, anh chợt nhếch miệng cười gian xảo nói:

- Nhân lúc anh đang ngủ định lợi dụng à?

Dương Tử Mi liếc anh một cái, sau đó rút tay lại nói:

- Lúc này, sút nữa là anh mất mạng rồi đó!

- Ờ?

Long Trục Thiên kinh ngạc nhìn cô, cứ như thể là anh không hề hay biết gì về chuyện đã xảy ra lúc này.

- Anh thật sự không có cảm giác gì sao?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn Long Trục Thiên. Lúc này, anh ấy đã trải qua sự thay đổi lớn như vậy, cho dù là có ngủ say đến cỡ nào thì ít nhiều cũng cảm nhận được chứ.

- Anh cũng không biết nữa, chỉ là khi này anh nằm mơ, thấy mình bị rơi vào lò lửa. Sau đó cả người như có hàng ngàn, hàng vạn con mãnh thú bay vào cấu xé vậy. Nhưng khi mở mắt tỉnh giấc thì lại không có cảm giác gì cả.

Long Trục Thiên vừa nói vừa ngồi dậy, duỗi tay duỗi chân kiểm tra cơ thể, nhưng anh không phát hiện sự bất thường nào của cơ thể mình cả.

- Lúc này anh sốt rất cao, mạch và nhịp tim đập loạn xạ cả lên. Tất cả những hiện tượng đó đều do tẩm thẻ bài kia mà ra cả. Lúc này nó lại đổi thành màu đỏ cam nữa đây.

Dương Tử Mi quay sang cầm tẩm thẻ bài lên nói tiếp:

- Nó gây nguy hiểm cho anh như vậy, anh không nên đeo nó nữa.

- Nhưng anh muốn đeo!

Long Trục Thiên vội vàng đưa tay giật lấy tẩm thẻ bài nọ trên tay Dương Tử Mi nói:

- Đây là món quà đầu tiên em tặng anh, hơn nữa trên đó có khắc biểu tượng của gia tộc anh, điều đó chứng tỏ nó thuộc về anh.

- Em có thể tặng anh thứ khác mà.

Dương Tử Mi lo là lần sau Long Trục Thiên sẽ lại gặp nguy hiểm với tẩm thẻ bài đó.

- Em có thể tặng anh thứ khác, nhưng cái này anh nhất định phải lấy.

Long Trục Thiên cố chấp như một đứa trẻ đòi quà vậy.

- Đã thế thì sau này anh đừng đeo nó khi ngủ một mình nữa, nếu không anh chết thế nào anh cũng không biết luôn đó.

Dương Tử Mi than thở nói.

- Ủm, nếu như ngủ một mình, anh sẽ tháo nó xuống. Chỉ khi ngủ với em thì không cần tháo xuống. Anh tin là em có thể bảo vệ anh.

Long Trục Thiên lại đeo tấm thẻ bài đó vào cổ.

Thật lòng mà nói, tấm thẻ bài đó rất hợp với anh. Màu đen thâm huyền bí của nó càng tăng thêm khí chất lạnh lùng, kiêu ngạo vốn có của anh kia.

- Không biết nếu em đeo nó thì nó sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Dương Tử Mi đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

- Vậy em đeo thử xem sao?

- Ủm, để em đeo thử. Bây giờ mới ba giờ sáng. Em đeo nó ngủ, anh ngồi canh chừng. Nếu thấy em có chuyện gì, ví dụ như bị sốt chẳng hạn thì anh phải tháo nó ra ngay.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Được.

Đoạn, Long Trục Thiên tháo tấm thẻ bài đang đeo trên cổ mình xuống và bảo Dương Tử Mi ngồi xích lại gần để anh giúp đeo lên cho cô.

Dương Tử Mi cũng chỉ biết cúi đầu thấp xuống một chút, vén tóc qua một bên chờ đợi.

Long Trục Thiên cầm sợi dây có xỏ tấm thẻ bài vòng tay qua chiếc cổ cao, trắng muốt, xinh đẹp của Dương Tử Mi, nhẹ nhàng thắt dây lại. Mọi việc xong xuôi, anh cúi xuống hôn mạnh vào cổ cô một cái...

- Ừm... Ừm...

Đôi môi nóng bỏng của anh như mang theo luồng điện mạnh mẽ khiến cả thân người cô bỗng nhiên cứng đờ lại. Một cảm giác tê dại chạy khắp cơ thể cô. Phút chốc, cô cảm thấy bụng dưới của mình nóng lên, cổ họng cũng phát ra âm thanh kích thích và cuồng nhiệt. Không khí trong phòng đột nhiên trở nên thân mật, lãng mạn đến lạ lùng...

Nghe cô phát ra âm thanh đó, Long Trục Thiên cũng thấy cả người mình nóng ran lên. Dục vọng như cơn sóng mạnh không ngừng trào lên trong người anh, anh đang rất muốn phá vỡ mọi rào chắn và kìm nén bấy lâu nay...

Anh nhìn vào chiếc cổ xinh đẹp và trắng như sứ của Dương Tử Mi, hơi thở trở nên gấp gáp hơn, tim cũng đập mạnh hơn.

- Mi Mi!

Long Trục Thiên vòng tay ôm vai Dương Tử Mi, dịu dàng gọi tên cô.

Tim Dương Tử Mi không ngừng rung lên và như muốn tan chảy theo tiếng gọi dịu dàng, nóng bỏng và tràn đầy dục vọng kia...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Giọng Hát Của Long Trục Thiên

Cơ thể của Dương Tử Mi bất giác căng cứng lại, cứ như là đang khao khát, trông chờ thứ gì đó vậy...

Long Trục Thiên ôm chặt bờ vai căng cứng của Dương Tử Mi. Thấy vẻ mặt xinh đẹp và e thẹn như đóa sen vừa hé nở của cô, anh rất muốn, rất muốn...

Nhưng, cô chỉ mới mười lăm tuổi thôi!

Anh không thể khiến cô băn khoăn và lo lắng sớm như vậy được.

Nghĩ thế nên Long Trục Thiên vội trấn tĩnh lại, buông tay ra và leo xuống giường nói:

- Em ngủ đi, anh sẽ canh chừng em.

Phút chốc, cảm giác căng cứng của cơ thể cũng tan biến mất. Dương Tử Mi thở mạnh từng hồi. Cô không dám nhìn Long Trục Thiên nữa mà vội vàng nằm xuống ôm mền, nhắm mắt ngủ.

Nhưng, Long Trục Thiên cứ nhìn như vậy, cô làm sao mà ngủ được cơ chứ!

Tim cô bây giờ cứ đập liên hồi, tưởng như muốn nhảy luôn ra ngoài vậy.

Dương Tử Mi cố gắng ép mình nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng làm sao cũng không ngủ được.

“

Đang lúc rửa thềm trong bụng thì đột nhiên Long Trục Thiên cất tiếng hát...

Anh ấy hát gì, Dương Tử Mi nghe không hiểu. Cứ như là một ngôn ngữ kỳ lạ nào đó vậy. Nhưng, nhịp điệu bài hát và giọng hát của anh lại rất hay. Giọng hát ấy khiến cô dần bình tâm lại, cô cảm thấy như có một làn gió mùa thu nhẹ nhàng thổi qua khiến cô dần chìm vào giấc mơ đẹp.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện căn phòng không có ai khác ngoài cô.

“

Cô đưa tay lên sờ vào cổ mình. Tấm thẻ bài nọ cũng biến mất.

Trên bàn có một tờ giấy. Dương Tử Mi lấy tờ giấy xuống đọc.

Nét chữ của anh cũng thần bí và lạnh lùng như tính cách và khí chất của anh vậy.

“

Đọc xong lời nhắn của Long Trục Thiên để lại, Dương Tử Mi lại trầm ngâm suy nghĩ.

“

Nghĩ ngợi một hồi, thấy trời cũng bắt đầu sáng rõ nên Dương Tử Mi cũng ngồi dậy chuẩn bị rửa mặt. Nhưng khi nhìn thấy bộ đồ ngủ màu đen của Long Trục Thiên được xếp ngay ngắn để bên cạnh, tim cô lại thổn thức.

Dương Tử Mi cầm bộ đồ nọ lên, mùi cơ thể quen thuộc của Long Trục Thiên vẫn còn lưu lại trên đó. Một mùi hương nhẹ nhàng, dễ chịu...

Nhớ lại hình dáng của Long Trục Thiên khi mặc bộ đồ ngủ này tối qua, tai cô bất giác đỏ bừng lên, cô đưa bộ đồ nọ lên mũi khê ngửi...

- Bé con à, con đến tiệm một chút nhé!

Vừa ăn sáng xong và đang chuẩn bị đi học thì Dương Tử Mi nhận được điện thoại của cha mình.

- Cha à, đã xảy ra chuyện gì sao?

- À, tiệm của mình đã được sửa lại rồi! Quảng Trọc còn dẫn theo một đám người quý ngay trước cửa tiệm xin cha tha thứ nữa! Chuyện này là sao? Con đã làm gì họ à?

Dương Thanh lo lắng hỏi.

- Cha à, con không làm gì cả. Con chỉ cho họ biết rằng, chúng ta không phải là những người dễ bắt nạt. Nếu như họ đã xin lỗi rồi thì cha bảo họ đi khỏi đó là được ạ.

Dương Tử Mi bình thản nói.

- Bé con, hay là con đến đây đi, mẹ con đang rất sợ đây này.

Dương Thanh nói tiếp.

- Dạ, con sẽ đến ngay.

Gác máy xong, Dương Tử Mi nhờ bà nội đưa Dương Tử Hi đến trường, còn cô thì vội vã chạy ngay đến tiệm.

Vừa đến đầu đường, đã thấy mấy trăm người mặc đồ đen đang quỳ mọp chập kín cả một khúc đường. Những người ở các hàng, quán xung quanh cũng muốn chạy ra xem nhưng lại không dám. Họ chỉ biết hiếu kỳ đứng bên trong lối đầu ra ngoài nhìn và không ngừng quay sang to nhỏ gì đó với người bên cạnh.

Còn cha và mẹ cô thì đang đứng trước tiệm, vẻ mặt lo lắng và căng thẳng.

Họ đều là những người dân hiền lành, thiện lương nên trước giờ cũng chưa từng thấy cảnh tượng xin lỗi hoành tráng như thế.

Hơn nữa, những người đang quỳ xin lỗi họ kia lại toàn là những tên giang hồ khét tiếng. Thế nên, họ lo lắng cũng là điều dễ hiểu!

Dương Tử Mi đi thẳng vào tiệm.

Thấy cô xuất hiện, Quảng Trọc và đám đàn em của hắn cũng bắt đầu run sợ. Cả bọn cũng quỳ thẳng hơn lên, vẻ rất chân thành.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế (1)

Thấy cô đến, Dương Thanh vô cùng vui mừng, vẻ lo lắng, bất an trên mặt ông cũng biến mất. Ông im lặng nhìn cô con gái nhỏ nhắn của mình đi đến.

- Con đến rồi, họ...

- Cha yên tâm đi, không có gì đâu!

Vừa nói cô vừa vỗ nhẹ lên tay cha mình. Sau đó cô quay sang nhìn đám người đang quỳ dưới đất kia, lạnh nhạt nói:

- Đứng dậy hết đi!

Quảng Trọc nghe cô nói thế bèn vui mừng ra mặt. Hắn là người đứng dậy trước, tuy thân hình cao to, bệ vệ, nhưng trước mặt Dương Tử Mi, hắn chỉ biết cúi thấp đầu, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mặt cô nữa.

Bọn đàn em của hắn cũng lần lượt đứng lên. Những tên bị cô đánh cho một trận ở Huyền Vũ lần trước cũng như những tên chứng kiến cảnh tượng ngày hôm đó khi thấy cô đều như thấy hung thần. Cả đám thanh niên cao to hung hăng kia giờ đây cũng chỉ biết cúi đầu run sợ.

Những người còn lại không có mặt và chứng kiến cảnh tượng ngày hôm đó, tuy nghe đồng bọn nói Dương Tử Mi rất giỏi võ, nhưng khi thấy dáng vẻ nhỏ nhắn, có vẻ yếu đuối của cô thì chúng đều không thể tin là một

mình cô lại có thể đánh cho Quảng Trọc và những tên khác một trận tơi bời như thế.

- Chuyện đã qua rồi, tôi cũng không tính toán với các anh nữa. Các anh mau đi đi.

Dương Tử Mi khoát tay nói.

- Dạ!

Quảng Trọc đáp một tiếng rõ to sau đó kéo theo đàn em nhanh chóng rời khỏi.

Họ vừa mới đi, những người xung quanh vội kéo đến hỏi han đủ thứ. Nào là đã xảy ra chuyện gì, sao Quảng Trọc và đàn em của hắn lại quỳ trước cửa tiệm xin lỗi, hơn nữa còn có vẻ như rất e sợ Dương Tử Mi nữa.

Nhưng Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì. Cô chỉ nhờ họ bình thường quan tâm, giúp đỡ cha mẹ cô chút, sau đó chào tạm biệt để đi học.

Vừa đến cổng trường, cô gặp ngay Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tình.

Thấy cô, gương mặt xinh đẹp của Mộ Dung Nghiên liền sa sầm lại. Sau đó cô ta lập tức quay mặt đi chỗ khác, đồng thời không quên kéo theo Lam Chi Tình đi vòng đường khác.

Thấy Mộ Dung Nghiên chủ động đi đường vòng tránh mặt như thế, Dương Tử Mi mừng hết lớn vì không bị làm phiền.

Chỉ cần cô ta không kiếm chuyện với cô thì cô cũng không so đo, tính toán gì với một thiếu nữ còn nhỏ tuổi như thế. Dù gì thì Mộ Dung Nghiên cũng là cháu của Mộ Dung Vân Thanh, nên cô cũng không muốn ra tay tàn nhẫn với cô ta.

- Tử Mi!

Đột nhiên sau lưng cô vang lên tiếng chuông xe đạp của Mẫn Cường.

Dương Tử Mi quay đầu lại. Mẫn Cường đang mặt đồng phục trắng, chạy trên chiếc xe đạp màu xanh, ánh nắng ban mai chiếu rọi vào mái tóc mềm mại của anh khiến cho nụ cười của anh càng trở nên bừng sáng hơn. Cảnh tượng trước mắt khiến tâm trạng của Dương Tử Mi cũng cảm thấy khoan khoái, dễ chịu hơn.

- Mẫn Cường! Chào buổi sáng!

Dương Tử Mi cũng cười và chào Mẫn Cường.

Thấy cô cười vui vẻ như thế, nụ cười trên mặt Mẫn Cường cũng tươi hơn. Anh xuống xe dắt bộ đi cạnh cô.

- À, Mẫn Cường này, cậu có thể cho mình số điện thoại của ông nội cậu được không? Mình có chút việc cần hỏi.

Dương Tử Mi quay sang hỏi.

- Được chứ!

Đoạn, Mẫn Cường nói số điện thoại của Mẫn Ngọc Lâm cho Dương Tử Mi biết.

Dương Tử Mi nhớ số điện thoại và định là chút nữa sẽ gọi cho Mẫn Ngọc Lâm để hỏi về chuyện liệu ông có phát hiện được tấm thẻ bài kia của ông có gì khác thường không.

- Tử Mi, cảm ơn cậu. Tối qua mẹ tớ ngủ rất ngon và không bị giật mình tỉnh giấc vào nửa đêm nữa. Sáng nay khí sắc của mẹ tớ rất tốt, thậm chí còn ca hát rất yêu đời nữa đấy.

Mẫn Cương cảm kích nói.

- Vậy thì tốt rồi!

Dương Tử Mi tuy ngoài mặt bình thản nói thế, nhưng trong lòng lại đang than thầm. Hoàng Tịnh Nhân thì đã khỏe rồi, chỉ là cô thì lại biến thành quái vật chuyên hút âm sát khí. Cô cũng không biết đó là họa hay phúc nữa, vì dù gì thì đến bây giờ vẫn chưa thấy có gì bất thường xảy ra.

Thấy mặt cô không được hồng hào như trước, Mẫn Cương vội hỏi:

- Củ sâm đó cậu vẫn chưa ăn à?

- Tạm thời vẫn chưa ăn. Tớ còn phải tìm thêm vài vị thuốc nữa mới được.

- Cậu cần thuốc gì cứ nói với tớ. Chỉ cần có thể giúp thì cả nhà tớ nhất định sẽ mua giúp cậu.

Mẫn Cương vui vẻ nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế (2)

- Cám ơn cậu, mấy vị thuốc kia hơi khó tìm, phải xem cơ duyên mới được. Tố từ từ tìm cũng được, sức khỏe của tố vẫn ổn, tạm thời không bồi bổ cũng không có vấn đề gì hết.

Dương Tử Mi cười nói.

Quả thật, ngày hôm đó khi giúp Hoàng Tịnh Nhàn hóa giải âm sát khí, sức khỏe của cô kém đi rất nhiều. Nhưng tình hình đó kéo dài không lâu, cơ thể cô sau đó đã nhanh chóng bổ sung nguyên khí. Giờ, ngoài sắc mặt còn có chút khó coi ra thì những thứ khác đều ổn.

Hai người cùng đi vào trường, sau đó mạnh ai nấy vào lớp học của mình.

Vừa vào đến lớp và ngồi vào bàn không bao lâu thì Tần Khải Văn đến bảo cô đến phòng hiệu trưởng.

Dương Tử Mi theo chân Tần Khải Văn đến gặp thầy hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng bình thường hay hếch mặt lên trời vẻ như không xem ai ra gì kia vừa thấy cô liền cười xởi lởi, nhiệt tình chào đón cô. Sau khi mời cô ngồi, ông ta còn đích thân rót trà mời cô nữa.

- Thầy à, thầy tìm em có việc gì không ạ?

Dương Tử Mi thấy ông ta đối đãi với mình nhiệt tình như thế nên không cần dùng thiên nhãn cô cũng biết được ý đồ của ông ta là gì.

Hiệu trưởng quay sang nhìn Tần Khải Văn.

Tần Khải Văn hiểu ý liền xin phép cáo từ, để lại thầy hiệu trưởng và Dương Tử Mi trong phòng.

- Dương Tử Mi à, em chăm cứu người thật đấy. Lần trước nhờ em cứu cục trưởng nên trường ta cũng nở mày nở mặt hơn.

Thầy hiệu trưởng mở lời nói.

Thấy ông ta vòng vo như thế, Dương Tử Mi cũng vào thẳng vấn đề:

- Có chuyện gì thầy cứ nói thẳng ra đi ạ, gần đến giờ vào học rồi.

- Không biết em có thể chữa một số bệnh nan y không?

Do dự một hồi, thầy hiệu trưởng mới lên tiếng.

- Ô? Không lẽ thầy có bệnh nan y gì sao?

Dương Tử Mi chỉ cố tình hỏi vậy thôi. Thật ra, thấy mắt ông sưng sưng, môi hơi trề xuống, mặt mày xanh xao, hơi thở gấp gáp đứt đoạn là cô biết ông ta hiện đang bị yếu thận và liệt dương rồi.

Tuy nhiên, cô nhất định sẽ không chữa bệnh giúp ông.

Dương Tử Mi đã dùng thiên nhãn để quan sát và phát hiện ông ta là một kẻ háo sắc. Trước đó ông ta thường hay chọc ghẹo, bỡn cợt và làm chuyện đồi bại với các giáo viên và học sinh nữ nên giờ mới mắc bệnh như thế.

Người như vậy, nếu chữa hết bệnh cho họ thì có khác gì tạo nghiệp đâu?

Thầy hiệu trưởng thoáng chút ngại ngùng, chần chờ một lúc lâu nữa ông ta mới nói:

- Thầy bị yếu thận, không biết em có thể châm cứu chữa trị giúp thầy không?

- Xin lỗi thầy, bệnh đó em không rành ạ, nên không giúp thầy được.

Đoạn, Dương Tử Mi đứng dậy nói tiếp:

- Nhưng mà, em nghĩ là thầy có thể nghỉ ngơi, tịnh dưỡng một thời gian. Quan trọng là phải biết cai rượu và tiết chế mấy vụ ăn chơi hoan lạc đi thì họa may trong ba hay năm năm gì đó cơ thể thầy sẽ tự hồi phục thôi.

Nghe vậy, ông ta càng cảm thấy xấu hổ, ngại ngùng hơn.

- Sắp vào học rồi, em xin phép thầy lên lớp ạ.

Nói xong, Dương Tử Mi nhanh chóng rời khỏi.

Tần Khải Văn này giờ vẫn đứng chờ bên ngoài. Thấy cô bước ra liền thở phào một cái.

Tính tình của thầy hiệu trưởng thế nào, Tần Khải Văn là người hiểu rất rõ. Anh lo là Dương Tử Mi sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của thầy hiệu trưởng dê xồm kia.

Anh đương nhiên cũng biết năng lực của Dương Tử Mi, nhưng không biết sao vẫn lo lắng không yên, thế nên mới đứng chờ ngoài cửa.

- Thầy Tần à, lên lớp thôi.

Thấy Tần Khải Văn lo lắng cho mình như thế, Dương Tử Mi cười nói.

- Thầy hiệu trưởng tìm em có việc gì không?

- À, thầy hiệu trưởng chỉ nhờ em khám bệnh dùm thôi ạ. Nhưng mà em sẽ không giúp chữa trị bệnh đó cho thầy ấy đâu. Thầy ấy tự làm thì tự chịu vậy.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Tần Khải Văn là người thông minh nên cũng đoán được ý cô đang muốn nói gì. Nghe xong, anh cũng chỉ khẽ cười.

- Thầy à, gần đây nhà thầy có chuyện gì buồn phiền sao ạ?

Thấy sắc mặt của Tần Khải Văn, Dương Tử Mi bèn chủ động hỏi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế (3)

Tần Khải Văn gật đầu nói:

- Vì chuyện của chị thầy mà mẹ thầy gần đây ngày nào cũng than vãn không thôi.

- Chị thầy có chuyện gì sao ạ?

- Chị thầy năm nay ba mươi hai tuổi rồi nhưng vẫn chưa lấy chồng, thậm chí còn chưa có người yêu nữa. Thế nên mẹ thầy lo lắng không yên, suốt ngày căn nhắc miết. Chị thầy bị cảm rằm hoài nên phát bực, tính khí ngày càng kỳ quặc. Hai người họ vì chuyện đó mà suốt ngày lời qua tiếng lại với nhau, khiến trong nhà xào xáo không vui vẻ gì.

Tần Khải Văn cười cay đắng nói.

- Thì ra là vậy. Chị thầy mãi vẫn chưa có người yêu như thế có thể là vì phong thủy trong phòng chị ấy có vấn đề đấy ạ.

- O? Em cũng hiểu về phong thủy à? Chuyện tình duyên cũng có liên quan đến phong thủy sao?

Tần Khải Văn kinh ngạc hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Phong thủy cũng có ảnh hưởng nhất định đấy ạ. Vậy đi, hôm nay sau khi tan học, tiện đường em đến nhà thầy xem xem thế nào. Nếu phong thủy có vấn đề, em sẽ giúp hóa giải.

- Tốt quá, cảm ơn em.

Tần Khải Văn vô cùng vui mừng. Anh không cần biết Dương Tử Mi có hiểu phong thủy hay không, chỉ cần được ở cạnh cô nhiều hơn một chút là anh cảm thấy vui rồi.

Đương nhiên, anh cũng không kỳ vọng gì nhiều. Bởi vì hai người là thầy trò, ngoài ra, anh biết cô chỉ là người để anh ngưỡng mộ thôi.

Sau khi tan học, theo hẹn, Dương Tử Mi đến nhà Tần Khải Văn.

Vừa vào nhà, đã nghe thấy tiếng trách mắng của mẹ Tần Khải Văn, sau đó là tiếng một cô gái trẻ tuổi hơn:

- Được rồi, nếu như mẹ thấy con đáng ghét như thế và muốn đuổi con ra khỏi nhà thì con sẽ dọn ra ngoài ở ngay và luôn để mẹ khỏi phiền nữa.

- Dọn dọn dọn, suốt ngày đòi dọn ra ngoài. Có giỏi thì kiếm bạn trai và kết hôn quách cho rồi đi. Đừng suốt ngày thù lù, ru rú ở nhà để mẹ bị hàng xóm chê cười là trong nhà có hủ mắm thối!

- Con ế thì đã sao? Làm chương mắt họ à?

Nghe thấy tiếng hai người họ cãi vã như thế, Tần Khải Văn ngại ngùng nói với Dương Tử Mi:

- Họ vậy đấy, ngày nào cũng cãi nhau...

Thấy nhà có khách nên hai mẹ con họ cũng tạm thời không khẩu chiến nữa mà quay sang nhìn Tần Khải Văn vẻ như đang muốn hỏi sao anh lại dẫn học trò đến nhà.

Tần Tư Văn, chị của Tần Khải Văn, có gương mặt thanh tú, xinh xắn. Chỉ là ở mệnh cung của chị ấy lại có một nốt ruồi đen. Thấy nốt ruồi đen nọ, Dương Tử Mi khẽ chau mày lại.

Mệnh cung chính là vị trí ở giữa hai chân mày. Nếu mệnh cung rộng hơn hai ngón tay thì đó là người không có chủ kiến, lý tưởng viển vông không thực tế. Nếu mệnh cung hẹp hơn một ngón tay thì đó là người suy nghĩ nhiều. Mệnh cung lúc nào cũng như đang chau lại thì đó là người hẹp hòi, khó chịu. Mệnh cung có nếp nhăn mờ mờ chính giữa chứng tỏ đó là người lao tâm lao lực nhiều.

Nếu như nam mà có nốt ruồi đen ở ngay giữa mệnh cung thì đó là người ít bạn nhiều thù, làm chuyện gì cũng thất bại. Nếu là nữ thì nốt ruồi đen ở giữa trán kia thông thường báo hiệu họ sẽ cô độc một mình suốt đời, khó tìm được ý trung nhân và khó có được một gia đình hạnh phúc.

Chả trách chị của Tần Khải Văn mãi vẫn một thân một mình như thế. Chỉ mỗi nốt ruồi đen kia thôi cũng đủ khiến chị ấy cô độc suốt đời rồi.

Tần Tư Văn thấy Dương Tử Mi đến bèn quay sang cười ngượng chào cô, sau đó nhanh chóng biến vào phòng của mình.

- Khải Văn à, cô bé này là...

Mẹ của Tần Khải Văn nhìn Dương Tử Mi, nghi hoặc hỏi.

Thấy Dương Tử Mi xinh xắn đang đứng trước mặt mình kia, bà liền đoán biết được đây chính là kiểu con gái mà con trai bà thích. Thế nên bà lo là con trai mình và Dương Tử Mi sẽ phát sinh tình thầy trò. Nếu vậy thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của con trai bà. Hơn nữa, Dương Tử Mi cũng chỉ mới mười lăm tuổi, còn Tần Khải Văn thì đã hai mươi tám tuổi rồi. Nếu như hai người yêu nhau thật thì con trai bà phải chờ đến bao lâu mới kết hôn đây? Trong nhà hiện tại đã có một đứa ế rồi, nên bà không muốn con trai mình lại lập gia đình trễ và nuôi con mọn nữa. Bà sợ nếu cả hai đứa con

của mình đều như thế thì bà còn mặt mũi nào nhìn hàng xóm láng giềng nữa chứ.

- Mẹ, đây là học trò của con, tên là Dương Tử Mi. Em ấy cũng là thầy phong thủy đấy. Hôm nay em ấy đến đây là để giúp xem phong thủy phòng ngủ của chị.

Tần Khải Văn giải thích nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế (4)

- Thầy phong thủy sao?

Mẹ của Tần Khải Văn đưa mắt nhìn Dương Tử Mi một lượt. Nhìn đi nhìn lại bà vẫn thấy Dương Tử Mi ngoài nét xinh xắn, thông minh ra thì hoàn toàn không có điểm nào giống thầy phong thủy cả.

Vì con gái mình độc thân cũng đã lâu nên thời gian gần đây bà thường xuyên đi chùa, cúng tế và thỉnh rất nhiều bùa về nhà. Nhưng mãi mà mấy lá bùa kia cũng không có tác dụng gì cả.

- Con chào bác ạ!

Dương Tử Mi lễ phép chào hỏi.

- Chào con, Tiểu Mi.

Thấy Dương Tử Mi xinh đẹp, thông minh, khí chất thoát tục nên mẹ của Tần Khải Văn cũng không tiện hỏi thêm gì nhiều. Đã là khách do con trai bà dẫn về thì bà cũng phải tôn trọng và tiếp đãi như khách vậy.

Tần Tư Văn trong phòng nghe họ nói chuyện với nhau bên ngoài này giờ nên cũng tò mò mở cửa bước ra hỏi Dương Tử Mi:

- Em là thầy phong thủy sao? Gần đây chị nghe bạn chị nói là thành phố A có một thầy tướng số nữ trẻ tuổi rất giỏi, người đó không phải là em chứ?

- Hi hi, không có giỏi gì đâu chị. Em chỉ biết một chút thôi ạ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Đúng là em rồi!

Hai mắt Tần Tư Văn sáng lên. Hầu như quên mất chuyện vừa cãi nhau với mẹ mình lúc nãy, Tần Tư Văn vội vã chạy đến kéo tay Dương Tử Mi, vui vẻ nói:

- Đúng là em rồi, em ngầu thật đấy!

Thấy cách nói chuyện của Tần Tư Văn, Dương Tử Mi biết chị ấy là người lạc quan, hoạt bát, hơn nữa gương mặt cũng xinh xắn không kém ai. Nên cô càng khẳng định chắc chắn rằng, sở dĩ chị ấy không có người yêu ngoài nốt ruồi đen ở giữa trán kia ra thì phong thủy trong phòng của chị ấy cũng có vấn đề.

- Em giúp chị xem thử sao mãi cho đến giờ mà chị vẫn không gặp được ý trung nhân của chị vậy.

Thấy bạn bè cùng lứa xung quanh mình đều lần lượt lấy chồng sinh con, còn mình thì vẫn một mình lẻ bóng, lại suốt ngày bị mẹ cản nhắc nên Tần Tư Văn cũng không biết làm sao cho phải. Hiện tại, cô đang rất muốn gặp được người vừa ý và cưới cho xong chuyện. Chỉ là, chuyện cưới xin đại sự như thế, cô cũng không muốn tùy tiện quơ đại, cho nên chờ mãi chờ mãi đến hơn ba mươi tuổi rồi nhưng cô vẫn chưa có mảnh tình nào vất vai cả.

Thấy Tần Tư Văn có vẻ tin phong thủy nên Dương Tử Mi cũng vui vẻ theo cô ấy vào phòng.

Vừa vào phòng ngủ của Tần Tư Văn, Dương Tử Mi lập tức phát hiện vấn đề ở đâu.

Phòng ngủ của Tần Tư Văn rất sạch sẽ, gọn gàng, chỉ là giường của cô ấy lại không dựa vào tường. Phong thủy như vậy rất dễ khiến chủ nhân của nó ế vẫn hoàn ế. Nhìn từ góc độ phong thủy mà nói, nếu như giường không có chỗ dựa thì ngoài mang nghĩa là không có cảm giác an toàn ra, thì còn có ý là sẽ khó tìm được bạn trai để tiến tới hôn nhân.

Ngoài ra, trong phòng còn có một hồ cá và một chậu hoa nữa. Tuy hồ cá và chậu hoa kia khiến cho căn phòng trở nên sáng sủa và trông đẹp hơn, nhưng đối với các cô gái chưa chồng mà nói thì đó chính là điều đại kỵ. Phòng ngủ của các cô gái chưa chồng có thể để hoa tươi nhưng không thể trồng vào chậu mà nên dùng bình để cắm. Nếu không, chậu hoa đó sẽ khiến nhân khí trong phòng không đủ và khiến cho chủ nhân của căn phòng sẽ cô độc, lẻ loi một mình suốt đời. Hồ cá cũng như thế.

Bên cạnh đó, vì tạo ra nét riêng biệt cho căn phòng nên trong phòng của Tần Tư Văn còn để một chiếc gương xéo. Để gương trong phòng thường khiến cho chủ nhân căn phòng phát sinh các ý nghĩ không bình thường, chẳng hạn như chỉ muốn một thân một mình suốt đời chứ không muốn đón nhận tình cảm của người khác.

Tất cả những vấn đề trên, Dương Tử Mi đều nói hết cho Tần Tư Văn nghe.

Nghe xong, Tần Tư Văn liền gọi Tần Khải Văn vào giúp cô quay giường lại, sau đó còn bảo anh giúp mang gương, hồ cá và chậu hoa ra khỏi phòng.

Dương Tử Mi còn đề nghị rằng, nếu muốn trong vòng một tháng mà có thể gặp được ý trung nhân thì tốt nhất là nên để các vật phong thủy tăng vận đào hoa trong phòng, đồng thời phải phá nốt ruồi đen trên trán kia đi.

- Nốt ruồi đen này của chị phải phá đi sao? Mọi người đều nói đây là nốt ruồi mỹ nhân mà.

Tần Tư Văn nghi hoặc hỏi.

- Hi hi, nếu là nốt ruồi đỏ thì mới đúng là nốt ruồi mỹ nhân. Còn nốt ruồi đen thì không phải, phá đi sẽ tốt hơn.

Dương Tử Mi cười giải thích.

- Màu đỏ giống nốt ruồi trên trán em vậy mới là nốt ruồi mỹ nhân à?

Dương Tử Mi khẽ mỉm cười. Trên trán cô không phải là nốt ruồi, mà chỉ là vết sẹo xuất hiện sau khi bị ngọc tịnh bình rơi trúng đầu lúc nhỏ thôi.

Nói ra cũng lạ, sau khi phòng ngủ được sắp xếp lại, Tần Tư Văn lập tức nhận được điện thoại. Người gọi điện thoại cho cô lại chính là một tiền bối họ Vương học trên cô mấy khóa mà cô vốn rất ngưỡng mộ. Vị sư huynh họ Vương kia mời Tần Tư Văn tham gia họp mặt bạn học.

Sau khi gác máy, Tần Tư Văn hớn hở nắm tay Dương Tử Mi nói:

- Tiểu Mi, em có thể giúp chị tóm được người mà chị thích không?

- Vậy chị hãy lấy một sợi tóc của người đó về đây, em sẽ giúp chị!

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Vậy thì tốt quá! Tiểu Mi, chị yêu em nhất. Giờ chị phải đi đây, nếu chị có thể thuận lợi lên xe hoa, chị nhất định sẽ lì xì em một bao to.

Tần Tư Văn hào hứng nói.

Thấy cô vui vẻ, Dương Tử Mi cũng vui lây. Cô đã nhìn thấy Hồng Loan Tinh của Tần Tư Văn bắt đầu xao động rồi. Chỉ cần Tần Tư Văn phá nốt ruồi kia đi thì chuyện lên xe hoa kia cũng sẽ sớm thôi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Chiếc Khay Đồng (1)

Mọi việc xong xuôi, Dương Tử Mi cũng chỉ nhận của Tần Khải Văn một trăm đồng lấy lệ, sau đó chào tạm biệt họ về nhà.

- Meo meo, mau đến đây ăn cơm nào!

Vừa đi khỏi không xa, Dương Tử Mi bèn nghe có tiếng người gọi mèo đến ăn. Lập tức, mấy con mèo đen xuất hiện và vây lấy người đó.

Dương Tử Mi quay đầu lại nhìn và kinh ngạc phát hiện chiếc khay đồng mà người phụ nữ mập mạp nọ đang dùng để cho mèo ăn kia lại phát ra vật khí đặc trưng mà chỉ có các cỗ vật mới có.

“

Thấy vậy, Dương Tử Mi cũng bước đến giả vờ vuốt ve mấy con mèo để làm quen, sau đó quay sang hỏi người phụ nữ nọ:

- Cô ơi, mấy con mèo này của cô dễ thương quá. Con rất thích, cô có thể bán cho con một con không?

- Được chứ, cô đang lo là không biết có ai chịu nhận nuôi chúng không. Con thích con nào, cô bán rẻ cho con, cô chỉ lấy tượng trưng một trăm đồng thôi.

Người phụ nữ nọ sáng khoái nói.

Dương Tử Mi chỉ vào một chú mèo mập nhất trong đám nói:

- Con thích con này.

- Được.

Người phụ nữ lập tức gọi chú mèo nọ đến và đưa cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đưa tay đón lấy chú mèo nọ và tiếp tục giả vờ chớp chớp đôi mắt ngây thơ cười tủm tỉm nói:

- Cô ơi, con mua mèo rồi, cô có thể tặng con cái khay đồng này không? Nhà con không có cái khay nào dùng để cho mèo ăn hết.

- Ô, không thành vấn đề. Nhà cô có mười mấy cái khay đồng giống như vậy, đem quăng cũng không ai thèm nhặt. Để cô lấy một cái sạch hơn tặng con nhé.

Người phụ nữ nọ nhanh nhẩu đáp.

“

Nghe thế, hai mắt Dương Tử Mi sáng lên.

Lúc này, trong lúc xem mèo, cô đã quan sát kỹ chiếc khay và phát hiện chiếc khay đó là một chiếc khay không có quai cầm, chân tròn, trên có khắc hoa văn hình rùa và cá. Là một cổ vật bằng đồng thời nhà Thương quý hiếm.

Người phụ nữ nọ nói là trong nhà bà ấy có mười mấy chiếc khay như thế, chẳng khác nào đang ngồi trên núi vàng!

Nhưng bà ấy lại tưởng núi vàng kia là rác và đem vứt đi. Thật quá lãng phí mà!

- Cô ơi, vậy con theo cô vào xem có được không ạ?

Dương Tử Mi hỏi, giọng ngọt lịm.

- Ừm.

Người phụ nữ nọ cũng là người sáng khoái, dễ chịu nên bà sao biết được ý đồ của Dương Tử Mi chứ?

Nhà của người phụ nữ kia chỉ là một căn nhà lợp ngói theo kiểu xưa. Trong nhà có một giếng trời, có lẽ là nhà của một gia đình giàu có nào đó đã ở trước đây.

Kế bên giếng trời là một đồng than đá to, mười mấy chiếc khay đồng đang bị vất lung tung trên khạp chén kế bên đồng than.

Quả nhiên, mấy chiếc khay đó đều phát ra vật khí đặc trưng của đồ cổ.

- Đều ở đây cả. Con chọn một chiếc đi.

Đoạn, nghe tiếng ho sặc sụa từ phòng trong phát ra, người phụ nữ nọ quay sang Dương Tử Mi, lo lắng nói:

- Ông xã cô lại phát bệnh, để cô vào xem sao nhé.

- O? Chú bị bệnh gì sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Lúc trẻ vì muốn kiếm tiền nên ông ấy đã đi đào than, bụi than vào phổi nên ông ấy bị ho lao.

Người phụ nữ nọ rầu rầu nói tiếp:

- Nhà cô nghèo nên không có tiền cho ông ấy vào bệnh viện lớn để chữa trị, mà chỉ để ông ấy ở nhà và bốc đại mấy thang thuốc cho ông ấy

uống thôi. Mấy năm nay sức khỏe ông ấy ngày càng yếu đi, đi còn không nổi nữa là.

- Cô ơi, từ nhỏ con đã theo sư phụ học về trung y nên con biết chút về châm cứu. Nếu cô tin con thì con sẽ giúp xem bệnh cho chú.

Dương Tử Mi vì muốn có mấy chiếc khay kia nên mới chủ động đề nghị được chữa bệnh cho người ta. Nếu không, cứ lấy đồ của người ta không không như vậy thì cũng khó coi quá.

- Ô, đó là bệnh mãn tính, con có giúp cũng như không thôi.

Thấy cô còn nhỏ nên người phụ nữ kia cũng không tin là cô biết y thuật. Bà nói với giọng than thở.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Chiếc Khay Đồng (2)

- À, không sao, cô chỉ cần tin con lần này thôi là được.

Dương Tử Mi nhìn người phụ nữ nọ nói.

Thấy cô kiên định như thế, thêm vào đó là sau nhiều năm bôn ba chữa trị mà không có hiệu quả, giờ thấy có người tốt bụng chủ động đề nghị chữa giúp nên người phụ nữ nọ cũng nảy sinh ý nghĩ phước chủ may thầy, thế nên cũng bắt đầu xiêu lòng.

Ngoài ra, thấy dáng vẻ của Dương Tử Mi cũng có chút gì đó khác với người bình thường, nên cuối cùng người phụ nữ nọ cũng chịu để cô vào khám bệnh.

Đoạn, người phụ nữ nọ dẫn cô vào căn phòng kế bên. Còn chưa kịp bước vào thì mùi thuốc bắc cùng mùi ẩm mốc đã xộc vào mũi cô.

Dương Tử Mi bất giác hắt hơi một cái.

Căn phòng khá tối, cửa sổ vốn đã nhỏ, nay lại còn treo thêm một cái rèm cửa dày màu đen nên không khí trong phòng không thể lưu thông. Chính vì vậy mà cả căn phòng đều rất dơ và ẩm mốc.

- Cô à, sao cô không mở cửa sổ ra? Như vậy thì chú sẽ càng bệnh nặng hơn đấy.

Dương Tử Mi chau mày nói.

- À, ông ấy không chịu được gió. Mỗi khi có gió thổi vào một chút là ông ấy lại ho không ngừng.

Người phụ nữ nọ rầu rĩ nói.

Dương Tử Mi hướng mắt lên giường. Chỉ thấy bên dưới chiếc mền bông cũ kỹ là một người đàn ông gầy trơ xương, hai mắt lõm sâu xuống, mặt đỏ bừng không chút sinh khí đang nằm đó. Đột nhiên, ông ta lại ho thêm một tràng nữa, ho nhiều đến nỗi toàn thân ông run lấy bầy cả lên và cuối cùng nôn ra một ngụm máu. Nôn xong, ông nằm vật ra giường lấy hơi.

Quả nhiên là ho lao nặng!

Người phụ nữ nọ vội chạy đến đỡ chồng mình dậy, lo lắng nói:

- Ông à, cô bé kia nói là biết châm cứu, ông để cô bé khám bệnh xem sao nhé.

Người đàn ông nọ nhìn Dương Tử Mi một cái, sau đó lại ho một tràng dài và khoát tay nói:

- Bệnh của tôi có khám cũng như không, đừng để cô bé bị lây.

Thấy ông ấy bệnh nặng như vậy nhưng vẫn luôn lo lắng là sẽ lây cho người khác nên Dương Tử Mi càng quyết tâm chữa trị cho ông hơn.

- Chú à, con không sợ bị lây đâu. Chú nằm xuống để con khám cái đã. Khám xong con sẽ châm cứu cho chú, chú nhất định sẽ khỏe lại thôi.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng nói.

Thấy cô kiên định và quan tâm mình như vậy nên người đàn ông kia cũng không từ chối nữa và ngoan ngoãn nằm xuống giường.

Dương Tử Mi bắt mạch và phát hiện bệnh tình của ông hết sức nguy kịch. Nếu như không chữa trị thì ông chỉ sống được chừng nửa tháng nữa thôi.

May là ông ấy mạng lớn, gặp được Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi để ông nằm xuống và giở mền ra. Dưới cái mền kia là một thân thể gầy còm đến đáng thương, phổi thì sưng phù lên. Ngoài bệnh lao phổi ra ông còn mắc các bệnh nặng khác như bệnh gan phù nề nữa.

Cô lấy bộ kim châm cứu mang theo trên người ra và lần lượt châm vào các huyệt thái uyên, liệt khuyệt, nội quan, phế du, túc tam lý, tam âm giao, phong long huyệt... Cô vừa vận khí vừa châm đi châm lại các huyệt đó mấy lần.

Một lúc sau, cô rút hết kim ra.

Phụt!

Người đàn ông nọ bỗng nhiên ngồi dậy và nôn ra một ngụm máu đen ngòm. Nôn xong, hơi thở của ông dần đều đặn trở lại, cơ thể cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều so với trước đó.

- Ông à, ông thấy sao rồi?

Thấy chồng mình nôn ra máu, người phụ nữ nọ vô cùng hoảng sợ.

- Cô đừng lo, chú vừa nôn chất dơ trong người ra. Nôn được thì chú sẽ thấy khỏe hơn thôi. Con sẽ cho đơn thuốc, cô theo đơn bốc thuốc về cho chú uống hàng ngày. Không đến nửa tháng thì chú sẽ khỏi bệnh thôi. Nhưng mà bình thường cô cần chú ý không khí trong phòng, nhớ để phòng thông thoáng chứ đừng đóng cửa bí bùng như thế nữa. Còn nữa, phải thường xuyên cho chú ra ngoài phơi nắng, vậy mới tốt.

Dương Tử Mi căn dặn.

- Vậy là xong rồi sao?

Người phụ nữ nọ nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông đang nằm trên giường đưa tay sờ lên bụng và lưng mình xong bèn quay sang nói với vợ:

- Tôi đã đỡ hơn nhiều rồi. Lúc này trong người cứ như là có một luồng nước nóng chạy khắp cơ thể vậy, thoải mái lắm. Giờ cũng không khó thở như trước nữa.

Nói xong, ông ấy bước xuống giường, cố gắng lấy sức đứng dậy.

Thấy chồng mình đã có thể đứng lên, người phụ nữ nọ vui mừng khôn xiết. Bà vội nắm tay Dương Tử Mi xúc động nói:

- Cô bé, con quả nhiên là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Ông ấy đã chữa trị khắp nơi nhưng đều không có kết quả gì. Giờ nhờ có con nên ông ấy mới hết bệnh, thật là thần kỳ quá.

Thấy vợ chồng họ vui mừng như thế, Dương Tử Mi bất giác cũng vui lây. Cô vui vì mình có thể chữa bệnh cứu người.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Bao Đồ Cổ

- Con à, con cứu mạng chồng cô như thế, cô không biết lấy gì để đền đáp nữa đây.

Vừa nói, người phụ nữ nọ vừa lấy từ trong phòng ra mấy xấp tiền lẻ nói:

- Cô cũng không biết trả bao nhiêu tiền chữa bệnh cho con nữa. Giờ trong nhà cô cũng chỉ có một ngàn đồng thôi, sau này kiếm được nhiều tiền hơn cô sẽ trả tiếp cho con nhé.

- Cô ơi, con không lấy tiền đâu. Nếu cô muốn cảm ơn con thì cô hãy cho con mấy cái khay đồng kia nhé. Con rất thích chúng.

Dương Tử Mi chỉ vào đồng khay đồng nói.

- Mấy cái khay cũ đó không đáng giá gì đâu. Mấy thứ đó đều là người lớn trong nhà để lại thôi, bị gỉ hết cả rồi.

Người phụ nữ nọ nói giọng khó xử.

- Không sao đâu ạ, con thích là được rồi.

Vừa nói, Dương Tử Mi vừa đi đến cạnh kệ chén và tiện tay cầm một chiếc khay lên. Tuy những chiếc khay đó đều bị gỉ sét hết cả, nhưng nó vẫn phát ra luồng sáng màu vàng lấp lánh. Dương Tử Mi nghĩ nó chắc chắn sở hữu kỹ thuật chống gỉ đặc biệt nào đó, và có giá trị sưu tầm rất cao.

- Con à, con quả nhiên là người tốt.

Người phụ nữ nợ tưởng là Dương Tử Mi sợ mình ngại vì không đủ khả năng trả tiền chữa bệnh nên mới nhận đại mấy cái khay cũ không ai thèm kia.

Nghे bà khen như thế, Dương Tử Mi chỉ khẽ mỉm cười.

Thật ra cô cũng không tốt bụng gì đâu. Cô đúng là đã cứu người đàn ông kia, nhưng nếu như dùng mấy cái khay nợ để trả tiền chữa bệnh thì tính ra cái giá mà họ phải trả cũng cao ngất ngưỡng đấy thôi.

Tuy nhiên, nếu như không nhờ cô phát hiện thì mấy cái khay kia cũng sẽ trở thành phế liệu.

Nghĩ vậy nên Dương Tử Mi càng muốn có được chúng. Thậm chí, cô còn lấy luôn cả cái khay mà trước đó người phụ nữ nợ lấy đựng thức ăn cho mèo và nói là cho đủ bộ.

Tổng cộng có mười tám cái khay như thế. Mỗi một cái đều có hoa văn khác nhau, chỉ có chất liệu và xuất xứ là giống thôi. Quả nhiên là đồ cổ quý giá.

Người phụ nữ nợ lấy một cái bao bố to và cho hết mười tám cái khay kia vào bao giúp cô. Bà vẫn cảm thấy là mình đang nợ Dương Tử Mi rất nhiều.

Sau khi chào tạm biệt hai vợ chồng người phụ nữ nợ xong, Dương Tử Mi xách bao đi được vài bước thì thấy gần đó có một trụ ATM. Nghĩ ngợi hồi lâu, cô liền đến đó rút ra ba ngàn và quay lại đưa cho người phụ nữ nợ.

- Cô à, chút tiền này cô hãy nhận lấy để mua thuốc cho chú nhé.

Người phụ nữ nợ vội vàng trả lại nói:

- Làm vậy sao được? Con không nhận tiền của cô chú là cô chú đã cảm thấy nợ con nhiều lắm rồi, giờ sao lại nhận tiền của con cho được?

- Chúng ta có duyên với nhau mà. Số tiền này coi như con cho cô chú mượn vậy. Chờ chú hết bệnh, đi làm kiếm tiền thì cô chú từ từ trả cho con cũng được mà.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng nói.

Nghe xong, người phụ nữ nọ cảm động đến rơi nước mắt.

Từ sau khi chồng bị bệnh, bà chạy vay vay mượn khắp nơi. Nhưng số tiền có thể mượn được rất ít. Thậm chí, bà con họ hàng, bạn bè mỗi khi thấy bà đến đều mượn cớ nói là không có tiền, không thì đóng cửa miễn tiếp khách, hoặc thấy bà ở đâu là họ liền đi vòng đường khác để tránh mặt.

Giờ, Dương Tử Mi đột nhiên ở đâu lại đến chữa bệnh giúp chồng bà, lại còn cho bà mượn ba ngàn nữa, thế nên càng nhìn bà càng thấy Dương Tử Mi giống Quan Âm Bồ Tát.

Thấy bà nhất quyết không nhận, Dương Tử Mi đành để tiền lên bàn và nhanh chóng rời khỏi. Để lại người phụ nữ nọ với lòng cảm kích vô hạn.

Dương Tử Mi xách bao khay đồng lên xe buýt.

Trên xe, người rất đông, không có chỗ ngồi nên cô đành một tay xách đồ, một tay vịn cột để không bị ngã.

- Không phải chứ, cái bao này dơ vậy, làm dơ bộ đồ hàng hiệu này của tôi thì đền có nổi không đây?

Người lên xe càng lúc càng đông nên cái bao của cô không may đụng trúng vào một người phụ nữ trẻ ăn mặc thời thượng đang đứng bên cạnh.

Kết quả là cô bị người phụ nữ kia mắng cho một trận, cứ như cô là những đứa nhặt rác vậy.

Dương Tử Mi liếc cô ta một cái. Người phụ nữ kia chỉ mặc quần áo bình thường thôi nhưng lại cố ý nói là hàng hiệu đắt tiền này nọ.

Trong bao của cô là đồ cổ đắt tiền thật. Giá trị của chúng có thể mua mấy ngàn người như cô ta luôn chứ đừng nói là bộ đồ giả hàng hiệu mà cô ta đang mặc trên người kia.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Trừng Phạt Người Thích Mắng Người Khác

- Nhìn cái gì mà nhìn? Đồ nhà quê. Bộ đồ này của chị đây nhà mày trông ruộm một năm cũng mua không nổi đâu.

Thấy Dương Tử Mi cứ nhìn mình chăm chăm vẻ bất mãn, hơn nữa lại phát hiện cô trắng trẻo xinh xắn nên người phụ nữ nọ bèn quát lên.

Đối với hạng người như thế, Dương Tử Mi cặn lời không biết nói sao cho phải, nên cô cũng chẳng thèm để ý làm gì.

Nhưng nào ngờ, sự không để ý của cô lại biến thành sự khinh khi và xem thường trong mắt người khác.

Nhân lúc xe dừng đột ngột, người phụ nữ nọ cố ý giơ chân đang mang giày cao gót lên định đạp vào chân của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đâu dễ dàng để ả ta thực hiện ý đồ như thế. Cô nhanh chóng rút chân lại, và lập tức đạp ngay vào chân của cô ta.

- Ui da!

Người phụ nữ nọ la lên như heo bị cắt tiết vậy. Sau đó hung hăng nắm áo Dương Tử Mi mắng:

- Đồ dê tiện này, dám đạp chân tao?

Hành khách trên xe đều quay lại nhìn hai người họ.

Lúc này khi người phụ nữ nọ kiểm chuyện, mọi người đều biết. Thế nên bây giờ tất cả mọi cặp mắt tội nghiệp đều hướng về phía Dương Tử Mi.

- Tôi đạp chân chị thì đã sao nào?

Dương Tử Mi cũng bắt đầu nổi giận. Vừa nói, cô vừa giơ chân lên đạp thêm một cái thật mạnh nữa lên chân người phụ nữ đáng ghét kia.

Người phụ nữ nọ liền nháy căng lên la lối, chửi rủa đủ thứ. Những lời lẽ khó nghe nhất trên đời cô ta đều lôi ra mắng.

“

Dương Tử Mi đưa tay bắt ấn, lập tức, một luồng âm sát khí liền phóng thẳng vào cổ họng của người phụ nữ nọ.

Người phụ nữ nọ đột nhiên cảm thấy cổ họng mình lạnh lạnh, tiếp đó lại luôn miệng thốt ra những lời lẽ thóa mạ khó nghe. Những lời mắng mỗ đó khiến hành khách xung quanh cảm thấy bức mình và bắt đầu quay sang quở trách cô ta là người không có giáo dục.

Đến trạm xe ở phố Văn Lai, Dương Tử Mi xuống xe.

Người phụ nữ nọ vẫn liên tục mắng chửi không thôi. Cô ta mắng hoài mắng mãi, đến nỗi tài xế chịu không nổi bèn đuổi cô ta xuống xe.

Nhưng cô ta vẫn không thể nào ngừng mắng được. Gặp ai cô ta cũng mắng. Đúng lúc gặp ngay cặp trên của cô ta trên phố, cô ta cũng lao đến mắng xối xả, tưởng như mọi bức tức, oán hận thường ngày đối với cặp trên của mình cô ta đều tuôn ra hết.

Cặp trên của cô ta nghe thế bèn tức giận nói:

- Ngày mai cô đừng đi làm nữa!

Chưa hết, về đến nhà, cô ta không ngừng mắng cha mẹ chồng, chồng, chị em chồng. Cũng vì thất lễ, hỗn hào như thế nên cô ta bị chồng mình đánh cho một trận và đuổi về nhà mẹ ruột. Thê thảm như vậy nhưng cô ta vẫn không sao khống chế được miệng lưỡi của mình.

Sợ quá, cô ta dùng tay bịt chặt miệng mình lại, nhưng làm sao cũng vẫn không thể không mắng mỏ người khác được...

Cuối cùng, vì chịu không nổi nữa nên cô ta đành tự cắn đứt lưỡi mình. Từ đó về sau, cô ta không thể nói và cũng không thể mắng ai được nữa.

Nếu cô ta biết tất cả những thứ đó đều do cô ta đắc tội với Dương Tử Mi mà ra, chắc chắn sau này cô ta sẽ không dám mắng ai nữa.

Thế mới thấy, đừng đại mà đắc tội với thầy tướng số. Nếu không, có chết thế nào cũng không biết đâu.

Dương Tử Mi cầm theo bao đồ cổ đến Mặc Hiên.

Lâm Thanh Mai trong bộ sườn xám nền trắng trên điểm tuyết bằng hoa văn hoa mai đang ngồi trong quầy hàng lau chùi một chiếc gương cổ bằng đồng. Chốc chốc lại giơ gương lên soi và tự cười một mình, trông rất vui vẻ và hạnh phúc.

Tống Huyền từ trong tiệm đi ra, tay cầm chổi dụ dăng ngồi xuống cạnh Lâm Thanh Mai và nhẹ nhàng quét bụi. Lăm lức hai người lại quay sang nhìn nhau cười tươi.

Thấy hai người họ hòa hợp, hạnh phúc như thế, Dương Tử Mi đột nhiên thấy sống mũi mình cay cay và bất giác nở nụ cười mẫn nguyện.

Cô vui thay cho Tống Huyền!

Người lương thiện như Tống Huyền xứng đáng có được một gia đình êm ấm, hạnh phúc như đã định chứ không nên đi chệch khỏi phần số của mình chỉ vì sự xuất hiện đột ngột của cô.

Tuy nhiên, khi Tống Huyền không còn để ý cô như trước kia nữa thì cô đột nhiên lại cảm thấy lạc lõng. Cứ như là bị mất đi một món đồ chơi mà mình yêu thích vậy.

Nhưng dù sao thì cô cũng hi vọng Tống Huyền được hạnh phúc. Bởi vì, cô không thể mang lại hạnh phúc cho anh như Lâm Thanh Mai.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Nước Mắt Phượng Hoàng, Âm Hồn Nhập Thể

Dương Tử Mi mang theo bao đồ cổ đi thẳng vào Mặc Hiên.

Tống Huyền vốn đang cúi đầu trò chuyện to nhỏ gì đó với Lâm Thanh Mai, dường như cảm nhận được gì đó bèn ngẩng đầu lên. Thấy Dương Tử Mi, đôi mắt dịu dàng, ấm áp của anh đột nhiên sáng lên và vui vẻ hẳn.

- Tiểu Mi, hôm nay sao em đến sớm vậy?

Tống Huyền đứng dậy, vui vẻ hỏi.

- Lúc này em may mắn mua được mấy thứ này nên muốn đem đến cho thầy xem thử.

Nói xong, Dương Tử Mi cũng không quên quay sang chào Lâm Thanh Mai:

- Chị Thanh Mai, chào chị!

- Chào em, Tiểu Mi. Em vào ngồi chơi nhé!

Lâm Thanh Mai để chiếc gương bằng đồng trên tay xuống, đứng dậy nhiệt tình chào đón cô.

Nhưng vừa nhìn thấy mặt của Lâm Thanh Mai, Dương Tử Mi liền ngẩn người ra. Lúc này, dường như cô nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn

khác ẩn hiện trên mặt của Lâm Thanh Mai. Gương mặt đó cứ thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện và nở nụ cười rất kỳ dị.

Tuy nhiên, gương mặt đó chỉ thoáng qua thôi. Đến lúc Dương Tử Mi định thần lại thì thấy mặt Lâm Thanh Mai vẫn vậy, không có gì bất thường. Chỉ là giữa trán có thêm một luồng âm sát khí màu đen.

Dương Tử Mi thầm kêu lên:

“

Dương Tử Mi bất giác nhìn sang chiếc gương cổ kia.

Đó là một chiếc gương hình bát giác, hình dáng bắt mắt, hoa văn tinh xảo. Phía sau gương còn được chạm trổ hình một con phượng hoàng rất sống động.

Nhưng, đó lại là một con phượng hoàng đang khóc.

Trong truyền thuyết, phượng hoàng là loài chim bất tử quý hiếm, có thể hỏa thiêu niết bàn và tái sinh lại.

Tuy nhiên, một khi phượng hoàng khóc, mà theo truyền thuyết, nước mắt phượng hoàng là máu, thì chính là lúc nó không còn cơ hội tái sinh mà đành phải vào luân hồi lục đạo như những sinh linh khác.

Thế nên, nước mắt phượng hoàng cũng là biểu trưng cho sự xui xẻo, không may mắn.

Hoa văn như thế sao lại được khắc trên gương soi hàng ngày của các cô gái nhỉ?

Tuy vậy, Dương Tử Mi nhìn hoài vẫn không phát hiện âm sát khí nào phía trên chiếc gương đó cả, mà nó chỉ là một món đồ cổ như bao món đồ cổ bình thường khác.

“

Nhớ lại gương mặt ma quỷ ẩn hiện trên mặt Lâm Thanh Mai lúc nãy, Dương Tử Mi cảm thấy lạnh sống lưng. Cô lại quay sang nhìn Lâm Thanh Mai chăm chăm.

- Tiểu Mi, sao vậy? Mặt chị dính gì dơ sao?

Thấy Dương Tử Mi cứ nhìn mình không chớp mắt, Lâm Thanh Mai cũng đưa tay lên sờ sờ vào mặt mình và lo lắng hỏi.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

- Không phải chứ? Dơ ở đâu vậy ta?

Xuất thân từ nhà khuê môn danh giá nên trước giờ Lâm Thanh Mai luôn hết sức chú trọng vẻ ngoài cũng như tư thái của mình. Thế nên, nghe nói mặt mình bị dơ, Lâm Thanh Mai liền lấy chiếc gương đồng nọ lên soi.

Dương Tử Mi lại thấy một gương mặt ma quỷ ẩn hiện trên mặt Lâm Thanh Mai. Lần này, cô có thể nhìn thấy gương mặt nọ khá rõ ràng. Gương mặt kia thậm chí còn nháy mắt cười đùa với cô nữa. Càng nhìn cô càng thấy rợn người.

Nhưng Lâm Thanh Mai lại không phát hiện gì. Cô chỉ thấy gương mặt mình trong gương thôi.

Soi tới soi lui, vẫn không thấy mặt mình dính gì dơ, cô liền quay sang hỏi Tống Huyền:

- Anh à, mặt em bị dính gì dơ à?

Tống Huyền nhìn một hồi mới lắc đầu nói:

- Đâu có, mặt em không dính gì hết.

Lúc này, Lâm Thanh Mai mới quay sang cười nói với Dương Tử Mi bằng giọng trách yêu:

- Tiểu Mi, em hư quá nha, cố ý trêu chọc chị.

Dương Tử Mi chỉ biết cười ngượng.

Trên mặt của Lâm Thanh Mai quả nhiên bị dơ, chỉ là vết dơ kia nếu nói ra e là người khác đều sẽ khiếp sợ.

Nếu như bị âm hồn nhập thì ý chí và suy nghĩ của Lâm Thanh Mai cũng sẽ dần dần bị âm hồn kia xâm chiếm. Để rồi cuối cùng hoàn toàn biến thành một người khác...

Hơn nữa, pháp lực của âm hồn có thể nhập vào người khác như thế thường rất mạnh. Nó không giống với âm sát khí. Nếu không có pháp khí tốt trợ giúp thì Dương Tử Mi cũng rất khó mà đuổi nó đi được.

Thấy thần sắc cô có vẻ khó coi, Tống Huyền nghi hoặc hỏi:

- Tiểu Mi à, chẳng lẽ Thanh Mai đã đụng vào thứ gì không nên đụng sao?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Đường Soi Gương Lúc Nửa Đêm

- Dạ, đúng là có chút gì đó...

Dương Tử Mi không dám nói là có âm hồn nhập vì sợ sẽ làm Lâm Thanh Mai hoảng sợ.

Nhưng Lâm Thanh Mai vẫn rất hoảng sợ.

Lâm Thanh Mai và Dương Tử Mi cũng khá thân nhau nên cô ấy biết Dương Tử Mi làm gì.

Lâm Thanh Mai mặt trắng bệch hỏi Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, mặt chị có gì vậy? Không phải là trúng tà chứ?

- Chị đừng sợ, chỉ là có chút âm sát khí thôi. Có thể là do chiếc gương này mà ra.

Dương Tử Mi an ủi nói.

Nghe thế, Lâm Thanh Mai vội để chiếc gương nọ xuống bàn và tránh xa nó ra một chút, giọng run run nói:

- Chả trách sáng nay chị cầm nó lên thì thấy có gì đó lạ lạ, hơn nữa chị cứ muốn soi gương hoài thôi. Bình thường chị không thích soi gương lắm.

Tống Huyền cũng cảm thấy Lâm Thanh Mai hôm nay có gì đó rất kỳ lạ.

Một tiểu thư khuê các như cô thường sẽ không bao giờ soi gương ở nơi thanh thiên bạch nhật, nhiều người qua lại như thế. Nhưng hôm nay cô ấy dường như rất thích chiếc gương kia, cứ cầm nó trên tay soi suốt buổi. Thậm chí khi có người đến tiệm, cô cũng cầm gương lên soi, còn không ngừng vuốt tóc và sờ sờ lên mặt mình nữa.

Giờ nghe Dương Tử Mi nói thế, Tống Huyền biết ngay là có vấn đề.

Chiếc gương nước mắt phượng hoàng kia anh vừa mua từ một thương nhân chuyên chơi đồ cổ ngày hôm qua thôi. Anh cũng biết nước mắt phượng hoàng là thứ xui xẻo, nhưng vì giá trị nghiên cứu, nghệ thuật của chiếc gương nọ quá cao nên anh cũng làm liều mua về.

Sáng nay thức dậy, anh ngạc nhiên khi thấy Lâm Thanh Mai, vợ mình, lại đang cầm trên tay chiếc gương mà anh đã giấu trong hộp và không ngừng lau chùi nó. Hơn nữa còn vừa lau vừa soi gương nữa.

Tuy nhiên, lúc đó anh cũng không nghĩ gì nhiều. Chỉ nghĩ là một phụ nữ như cô yêu thích một chiếc gương đồng tinh xảo như thế cũng là điều dễ hiểu.

- Tiểu Mi à, vậy chị phải làm sao bây giờ? Em rất giỏi trong việc này, em có thể giúp chị trừ tà hóa sát không?

Lâm Thanh Mai lo lắng nói.

- Chị yên tâm đi, em sẽ nghĩ cách giúp chị. Chỉ là thời gian này nếu chị phát hiện có gì bất thường thì chị cũng đừng sợ gì hết. Còn nữa, nửa đêm chị đừng soi gương nhé.

Dương Tử Mi dặn dò.

- Không được soi gương lúc nửa đêm sao? Tại sao?

Lâm Thanh Mai hỏi.

- Sẽ làm chị sợ đấy.

Nếu như Lâm Thanh Mai soi gương lúc nửa đêm thì sẽ thấy được âm hồn kia. Lúc đó, cô không sợ mới lạ.

Hơn nữa, nếu như không bị âm hồn nhập thì người bình thường soi gương lúc nửa đêm cũng rất dễ thấy những thứ không nên thấy, ví dụ như tà khí chẳng hạn.

Ngoài ra, nếu nhìn từ góc độ phong thủy, thì không nên để gương đối diện với giường ngủ của mình. Gương trong phong thủy là vật dùng để phản chiếu hung sát, sát khí nhằm giúp chủ nhân trong nhà tránh được các tổn hại do hung sát xung khắc gây ra. Bất kể vị trí nào trong phòng ngủ nếu có gương soi vào cũng đều không may mắn. Ngoài chuyện ảnh hưởng đến sức khỏe và tình cảm vợ chồng ra, nó còn làm ảnh hưởng đến tài vận, con cái nữa. Đặc biệt là cuối giường lại càng không nên treo gương. Bởi vì gương nếu được đặt ở cuối giường thì nó không khác nào là một chiếc gương chiếu hồn. Nó sẽ khiến người trong phòng thường xuyên cảm thấy lo lắng không yên. Thế nên, nếu muốn treo gương trong phòng thì tốt nhất là nên để nó ở một góc khuất, khó nhìn thấy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Khay Đồng Quán Trọng

Đoạn, Dương Tử Mi đi vào bên trong một căn phòng yên tĩnh. Cô bảo Tống Huyền mang chu sa, bút, giấy vàng để sẵn lên hương án, sau đó dùng máu trên ngón tay của mình để viết thần chú lên giấy. Viết xong, cô gấp tờ giấy lại thành hình tam giác và bỏ vào một chiếc túi nhỏ màu đỏ, dùng dây đỏ buộc lại và dặn dò Lâm Thanh Mai phải luôn đeo nó trên người, tuyệt đối không được tùy tiện tháo xuống.

- Đeo cái này là trừ tà được sao?

Lâm Thanh Mai vui mừng nhận bùa và đeo ngay vào cổ mình.

- À không, đây chỉ là bùa giúp chị tĩnh tâm. Nó có thể giúp tinh thần chị thoải mái, yên tâm, ý nghĩ kiên cường để không bị tà ma xâm nhập và chiếm dần lấy ý chí và suy nghĩ của chị. Còn về tà sát trên người chị, em cần thêm vài thứ nữa mới có thể giúp chị đuổi chúng đi được. Chị chờ em nhé. Giờ có tấm bùa này rồi, chỉ cần chị đừng soi gương lúc nửa đêm nữa thì sẽ không sao đâu.

Dương Tử Mi giải thích nói.

Nghe nói không trừ tà được, Lâm Thanh Mai lại trở lại trạng thái lo lắng, bất an như lúc này.

Dương Tử Mi bảo Lâm Thanh Mai nhắm mắt lại và giơ tay điểm chỉ vào mệnh cung của cô.

Âm sát khí trong người Lâm Thanh Mai nhanh chóng bị hút vào ngón tay của Dương Tử Mi. Chỉ là, âm hồn kia thì không hề hấn gì. Nó vẫn đang thần thơ ẩn nấp ở đâu đó và chờ thời cơ chiếm lĩnh ý chí của Lâm Thanh Mai.

Xong xuôi, Dương Tử Mi thu tay lại và vận khí điều hòa hơi thở của mình.

“

Một phần âm sát khí trên người Lâm Thanh Mai đã được hóa giải, thêm vào đó là bùa tĩnh tâm cũng bắt đầu có tác dụng nên sự lo lắng, sợ hãi của Lâm Thanh Mai cũng dần tan biến.

Dương Tử Mi dặn Lâm Thanh Mai rằng tuyệt đối không được đụng vào chiếc gương kia. Nếu không, thì âm hồn kia sẽ nhận được nhiều sức mạnh hơn từ chiếc gương đó và dần lớn mạnh hơn lên. Nếu thế, sau này cô muốn thu phục nó thì cũng rất khó.

Sau khi chuyện của Lâm Thanh Mai tạm thời giải quyết xong, Dương Tử Mi liền mở cái bao mình mang theo ra. Trong bao có mười mấy chiếc khay đồng đã gỉ đen.

- Thầy ơi, thầy xem giúp em xem đây có phải là khay đồng thời Chiến Quốc không.

Dương Tử Mi vừa nói vừa bày từng chiếc khay lên bàn.

Tống Huyền cầm một chiếc khay lên và dùng kính lúp soi đi soi lại mấy lượt. Càng xem, anh càng vui mừng. Tiếp đến, anh dùng nước rửa chuyên dụng để lau rửa sạch lớp gỉ trên chiếc khay nọ đi.

Lập tức, một chiếc khay đồng tinh xảo và sáng lấp lánh hiện ngay trên tay anh. Chiếc khay nọ phát ra một luồng sáng mang tính thời đại vô cùng

đặc biệt.

- Hàng quý đây!

Tống Huyền cảm thán nói.

- Thầy ơi, nó có lai lịch ra sao ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

Tống Huyền vội lấy một quyển sách từ trên kệ xuống và lật đến một trang nọ rồi đưa cho Dương Tử Mi xem.

Hình trong trang sách đúng là hình của chiếc khay nọ. Ngoài ra, bên dưới hình còn có nội dung chú thích rằng bộ khay đồng kia chính là quà do Tân Tử, một nhà mỹ thuật nổi tiếng thời Chiến Quốc tặng cho Quản Trọng, tể tướng của nước Tề.

Bộ khay đồng nọ có tổng cộng mười tám cái. Tân Tử đã tốn mười tám năm để hoàn thành chúng. Ngoài chất liệu chính là đồng ra, chúng còn sở hữu các kỹ thuật gia công và chống gỉ tiên tiến nhất của thời đó nữa.

Thế nên, những chiếc khay đồng nọ bên trong không những không bị gỉ mà lớp ngoài còn sáng óng ánh nữa.

- Tiểu Mi à, em có vừa đủ một bộ luôn đấy, không sót cái nào luôn!

Sau khi giám định xong mười tám chiếc khay đồng nọ, hai mắt của Tống Huyền sáng lên. Anh hào hứng hỏi:

- Em mua được chúng ở đâu vậy?

Dương Tử Mi cũng kể lại đại khái chuyện vô tình thấy được khay đồng cho Tống Huyền nghe.

- Em may mắn thật đấy! Bộ khay đồng Quán Trọng này trước giờ chỉ tồn tại trong sách thôi. Sau khi được an táng cùng Quán Trọng thì nó cũng thất lạc luôn cho đến nay. Giờ không ngờ là em lại tìm thấy chúng. Đây chắc chắn là tin chấn động trong giới đồ cổ.

Tống Huyền ngưỡng mộ nói.

- Nếu đem đi đấu giá thì sẽ đấu được bao nhiêu tiền ạ?

Thật ra, Dương Tử Mi không hứng thú lắm với thú chơi đồ cổ. Cô chỉ thích tiền thôi.

- Ít nhất cũng một trăm triệu!

Tống Huyền đáp.

- Một trăm triệu sao ạ?

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên. Nếu vậy thì chuyện xây nhà của cô không cần phải lo nữa rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Anh Linh Bé Bỏ (1)

- Ừm, ít nhất là một trăm triệu.

Tống Huyền gật đầu. Xong, anh nhìn Dương Tử Mi nói:

- Tiểu Mi, nếu như em muốn bán bộ khay này thì anh hi vọng em sẽ bán cho anh!

- Nếu thầy muốn mua thì em sẽ bán cho thầy.

Dương Tử Mi cười nói.

- Cám ơn em, Tiểu Mi. Bộ khay đồng này có thể đấu giá được bao nhiêu anh cũng không dám chắc với em nữa. Tuần sau thành phố B có đợt bán đấu giá. Anh sẽ giúp em đăng ký. Nếu anh có đủ năng lực tài chính để mua chúng thì xem như chúng thuộc về anh.

Nghĩ ngợi một hồi, Tống Huyền nói tiếp.

- Thầy à, thầy là thầy em. Bộ khay đồng này em tặng cho thầy cũng không có gì lớn lao hết. Thầy thích nó như vậy sao em lại đem nó đi bán đấu giá được chứ ạ.

Dương Tử Mi vui vẻ nói.

- Tiểu Mi à, bộ khay của em giá trị như vậy. Anh sợ sẽ thiệt cho em thôi.

Tống Huyền nói, giọng chân thành.

- Kiến thức thầy dạy em mới là thứ vô giá đấy. Giờ em đang cần tiền, nếu tặng không cho thầy thì cũng không được. Em bán chúng cho thầy với giá năm mươi triệu được không?

Tống Huyền lắc đầu nói:

- Không được, anh không thể làm như thế. Anh trả em một trăm triệu là anh cũng đã lời lắm rồi.

- Vậy cũng được ạ!

Dương Tử Mi đành gật đầu đồng ý.

- Cám ơn em.

Tống Huyền vô cùng cảm kích.

Bộ khay kia anh có thể dùng làm bảo vật trấn tiệm.

Nhưng hơn hết, đó còn là bộ khay do Dương Tử Mi bán cho anh, nên đối với anh ý nghĩa của nó cũng rất đặc biệt.

Còn Dương Tử Mi thì lại được thêm một trăm triệu đồng, thế nên cô vui mừng khôn xiết.

Có một trăm triệu trong tay, cô xem như là triệu phú rồi.

Nhưng khi nghĩ đến cô chú nọ thì cô lại cảm thấy có chút day dứt không nguôi. Cô quyết định ngày mai sẽ mang thêm một ít tiền đến thăm họ.

Tám giờ tối, khách hẹn trước có mặt ở Mặc Hiên.

Khách lần này là một đôi vợ chồng trẻ. Nam thì phong độ, bảnh bao, ra dáng nhà cao sang quyền quý, còn nữ thì y phục xinh đẹp, trang nhã, chỉ là sắc mặt thì trắng bệch, mí mắt sưng húp không chút sinh khí. Ánh mắt của cô ấy dường như lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, chốc chốc lại quay đầu lại nhìn cứ như là sợ như có ai đi theo vậy.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn quan sát người phụ nữ nọ và phát hiện có một anh linh đang theo sau lưng cô ấy. Anh linh kia máu me đầy người, trông rất thảm thương.

Thấy vậy, cô liền thu thiên nhãn lại, không dám nhìn thêm nữa.

- Chào Dương đại sư, tôi là Đồng Lượng, tôi muốn nhờ đại sư giúp vợ tôi.

Đồng Lượng có vẻ sốt ruột nói.

- Ủm, tôi biết là chuyện gì rồi.

Dương Tử Mi mời hai người họ ngồi xuống, sau đó quay sang nói với người phụ nữ nọ:

- Đồng phu nhân à, có phải cô thường xuyên thấy ác mộng, trong cơn mơ thường thấy một đứa trẻ đang khóc rất thảm thiết đúng không? Ngoài ra, sức khỏe cô cũng không tốt, rất hay khóc mà không biết nguyên do?

Nghe thế, người phụ nữ này giờ vốn dĩ chỉ biết cúi đầu im lặng kia như người chết đuối vớ được cái phao, cô ấy đưa tay nắm chặt tay Dương Tử Mi lo lắng nói:

- Dương đại sư, mong đại sư giúp cho. Gần đây tôi thường xuyên nằm mơ và thấy một đứa trẻ cứ đi theo tôi và trách tôi là tại sao lại bỏ nó, tại sao tôi lại giết nó...

Vừa nói, toàn thân cô ta run lên bần bật, mặt càng trắng hơn, trông rất đáng sợ.

Đồng Lượng vội vàng đỡ vai vợ mình, than thở nói:

- Không giấu gì đại sư, lúc trước vợ tôi không may bị sẩy thai. Sau khi bị sẩy thai xong, vợ tôi thường bị như vậy. Không biết là do tâm lý hay là bị trúng tà nữa.

- Lần đó là cố tình phá thai đúng không?

Nhớ đến anh linh đầy máu me nhìn thấy lúc này, Dương Tử Mi bất giác lạnh sống lưng.

- Đúng ạ. Nhà họ Đồng chúng tôi ba đời đều là con một. Khi vợ tôi mang thai đến tháng thứ tư, sau khi siêu âm phát hiện thai là con gái, tôi lại là cán bộ nhà nước, chỉ có thể sinh một đứa con nên cha tôi bảo cô ấy phá thai đi và nói nhất định phải sinh cho được một đứa con trai.

Đồng Lượng bất đắc dĩ nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Anh Linh Bé Bỏ (2)

Khi Đồng Lượng nói lý do tại sao lại để vợ mình phá thai, Dương Tử Mi lại mở thiên nhãn ra nhìn.

Chỉ thấy anh linh kia cứ nhìn chăm chăm vào vợ chồng Đồng Lượng và hỏi giọng oán trách:

“

Oán khí của nó cũng ngày càng nặng nề hơn, nặng đến nỗi vợ chồng Đồng Lượng bất giác rùng mình một cái.

Đồng phu nhân run rẩy, nước mắt lại tuôn trào, thút thít nói:

- Hu hu, tôi không muốn bỏ nó đâu. Nhưng nếu không bỏ thì cha mẹ chồng lại bắt tôi ly dị. Nói là Đồng gia phải có con trai nối dõi...

Thấy vậy, Dương Tử Mi vẽ an hồn phù lên không trung để trấn tĩnh anh linh nọ lại.

Anh linh, còn được gọi là thai quỷ. Thông thường, thai quỷ đa phần là anh linh của những đứa trẻ bị phá thai, sảy thai hoặc không may mất sớm, nhưng phần lớn các anh linh đều có liên quan đến việc phá thai. Thai nhi sau khi được thụ tinh sẽ có sinh hồn và dần hình thành thân hồn. Thai nhi ba tháng tuổi thường đã có một phần ý thức. Sau khi thai nhi có được giác hồn thì sẽ có phản ứng của con người. Thế nên, những phôi thai sau khi

được thụ tinh đều sẽ trở thành anh linh. Thai nhi từ ba tháng tuổi trở lên cũng đã bắt đầu ý thức được tại sao mình bị phá bỏ.

Thông thường, anh linh được chia thành thiện linh, ác linh và cực âm linh. Thiện linh là những anh linh yêu thương và thường xuyên phù hộ cha mẹ mình. Đây đa phần là những anh linh bị sảy thai do nguyên nhân khách quan.

Ác linh là những anh linh trả thù cha mẹ mình bằng cách khiến họ bị bệnh, gặp ác mộng, tinh thần hoang mang hay thậm chí là khiến họ phải chết theo mình. Ác linh phần lớn là các anh linh bị mất do các nguyên nhân chủ quan.

Xã hội Trung Quốc hiện tại, vì chính sách kế hoạch hóa gia đình, mỗi cặp vợ chồng chỉ được sinh một con, thêm vào đó là quan niệm trọng nam khinh nữ nên nhiều người cho rằng phá thai cũng không có gì là hệ trọng cả. Y học ngày càng tiến bộ nên việc phá thai cũng diễn ra dễ dàng hơn rất nhiều. Thế nên, số lượng người phá thai cũng ngày càng tăng theo cấp số nhân. Theo đó, số lượng anh linh do phá thai cũng ngày càng nhiều.

Anh linh vì không có sinh mạng nên thường không thể đến thiên đường và cũng không thể đi đầu thai, mà chúng chỉ có thể trở thành hồn ma vất vưởng, không thể vãng sanh. Cũng chính vì vậy mà chúng thường hay than khóc, thấy đơn độc, đau khổ và muốn báo thù. Chúng thường dựa vào mật mã từ trường của huyết thống để tìm người thân của chúng và từ đó bám lấy họ, không ngừng quấy phá họ. Tuy đa số các anh linh đều chỉ muốn tìm cha mẹ mình để được an ủi chứ không rắp tâm làm họ tổn thương, nhưng vì âm khí trên người chúng quá nặng nên nếu như thường xuyên theo cha mẹ, người thân của chúng thì chúng lại vô tình khiến họ bị tổn thương, thậm chí mất mạng.

May là anh linh đi theo Đồng phu nhân kia ngoài oán khí khá nặng ra thì nó cũng chỉ là một anh linh bình thường chứ không phải là ác linh cố

tình đến báo thù. Anh linh nọ thật ra cũng chỉ là cảm thấy bản thân nó quá đáng thương nên mới đi theo mẹ của nó suốt mà thôi.

Vì vậy, chỉ cần Dương Tử Mi ra lệnh một cái là nó liền ngoan ngoan ngồi im và chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn cô vẻ như cầu xin cô đừng bắt nó rời khỏi mẹ nó vậy.

Thấy ánh mắt tội nghiệp đó, Dương Tử Mi vô cùng thương cảm. Anh linh vốn đã bé nhỏ, yếu ớt, lại không thể đầu thai, nên ngoài việc đi theo cha mẹ chúng ra, chúng còn biết theo ai nữa chứ?

Bản thân Dương Tử Mi cũng được sinh ra và lớn lên trong một gia đình trọng nam khinh nữ. Trước đây, cô thường bị ông nội mình mắng là đồ vô dụng. Khi mẹ cô sinh em gái cô, vì sợ bị phạt do kế hoạch hóa gia đình nên ông nội cô suýt nữa là đem em gái bé bỏng mới sinh của cô ra nhấn nước cho chết ngạt. May là lúc đó mẹ cô sống chết bảo vệ nên em cô mới được sống đến ngày hôm nay.

Ngày nay, cùng với sự phát triển của y học về siêu âm nên việc xác định giới tính thai nhi ngày càng dễ dàng. Cũng chính vì quá dễ dàng nên đã có rất nhiều bé gái đã bị cướp mất mạng sống ngay khi còn trong bụng mẹ.

Đây là một tội ác!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Anh Linh Bé Bỏ (3)

Dương Tử Mi cũng nói sơ qua chuyện anh linh đi theo người thân cho vợ chồng Đồng Lượng biết.

Hai người họ nghe xong mặt liền biến sắc. Ngay cả một người đàn ông như Đồng Lượng kia cũng bắt đầu phát run, còn Đồng phu nhân thì lại khóc sụt sùi không ngừng. Cô ấy vừa khóc vừa dấm vào ngực mình, vẻ hối hận khôn xiết.

- Dương đại sư à, xin hỏi, đại sư có cách nào giúp chúng tôi không?

Đồng Lượng sốt ruột hỏi.

Nghe anh ta hỏi vậy, anh linh đang theo phía sau họ lại trở lại với bộ dạng cầm hận và tủi thân nói:

“

Dương Tử Mi nhìn anh linh nọ một cái, vẻ trấn an và ra hiệu cho nó đừng nhao nhao lên như thế.

- Tôi có thể giúp hai người, nhưng hai người phải hứa với tôi là sau này đừng làm những chuyện bất nhân như thế nữa.

Dương Tử Mi nghiêm giọng nói.

- Lần này là tôi đã hối hận lắm rồi, sau này tuyệt đối không làm những chuyện như vậy nữa.

Đồng Lượng kiên quyết nói.

- Sở dĩ anh linh cứ đi theo cha mẹ, người thân của chúng là bởi vì chúng không được vãng sinh. Giờ, có hai cách để giúp chúng vào được luân hồi.

- Cách gì ạ?

Đồng Lượng hỏi.

- Cách thứ nhất là dùng bùa chú và tạo đường đi để giúp chúng được siêu thoát. Cách này hiệu quả nhanh nhưng cần phải có cao nhân chuyên chỉ dẫn, nếu không thì sẽ càng khiến anh linh trở nên quậy phá hơn. Cách thứ hai là niệm kinh vãng sanh. Nếu như thành tâm tụng niệm thì cũng rất hiệu quả. Tuy nhiên, nếu tâm của người tụng niệm không tịnh, không trong sạch hoặc thường nói những lời lẽ trách móc thì những lời tụng niệm kia sẽ như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim của anh linh. Như vậy không những không thể giúp chúng siêu thoát mà còn tăng sự oán hận và biến chúng thành ác linh.

Ngừng một chút, Dương Tử Mi giải thích tiếp:

- Cách đầu tiên tuy hiệu quả nhanh nhưng tôi không muốn dùng cách này, bởi vì con bé đã tội nghiệp lắm rồi. Hai người là cha mẹ của nó nên hai người phải dùng tình thương yêu và trái tim nhân từ của mình để tụng kinh siêu độ cho nó.

- Được, vợ chồng tôi sẽ tụng kinh vãng sanh.

Đồng Lượng gật đầu đồng ý.

Dương Tử Mi dẫn hai người họ vào hậu viện trống phía sau. Sau khi chuẩn bị nhang đèn, giấy tiền, đồ cúng xong xuôi, cô bảo vợ chồng Đồng Lượng ngồi xếp bằng xuống và tỉnh tâm trao đổi với anh linh nọ bằng tất cả sự chân thành và tình yêu thương của mình đối với nó, sau đó thành tâm tụng niệm.

Trong lúc họ tụng kinh, cô ở bên cạnh làm phép siêu độ để anh linh kia có thể được vãng sanh.

Anh linh nọ giương đôi mắt tội nghiệp và không rời xa của nó nhìn chăm chăm vào cha mẹ mình. Tiếp đến, nó lại quay sang cúi người chào Dương Tử Mi để bắt đầu vòng luân hồi mới...

Sau khi tiễn anh linh nọ xong, Dương Tử Mi lại vẽ thêm một tấm bùa nữa cho Đồng phu nhân, đồng thời dặn cô ấy phải đeo bùa trong suốt ba tháng liền để âm sát khí trên người biến mất hoàn toàn.

Xong xuôi, Đồng Lượng trả cho Dương Tử Mi một trăm ngàn. Sau khi cảm ơn cô rồi rít, hai người họ chào tạm biệt ra về.

Siêu độ cho anh linh kia xong, Dương Tử Mi không thấy cơ thể mệt mỏi vì phải dùng phép như lúc trước nữa, thế nên cô cũng xin phép vợ chồng Tống Huyền và về nhà mình.

Nhà cô đang có khách!

Người khách đó chính là chú cô, Dương Hà, người mà mười năm trước đã đến Thâm Quyển làm ăn.

Hiện tại, Dương Hà đã trở thành chủ doanh nghiệp nhỏ ở Thâm Quyển. Tuy cũng không phải là giàu có gì cho lắm, nhưng cuộc sống cũng thoải mái đủ đầy, có của ăn của để.

Trước nay Dương Hà đều cho rằng, sở dĩ anh có được thành quả như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ Dương Tử Mi năm đó chỉ dẫn cho anh. Cho nên, Dương Hà cũng vô cùng cảm kích Dương Tử Mi. Lúc trước, khi gia đình cô còn ở dưới quê, mỗi lần về thăm nhà, Dương Hà đều mang rất nhiều đồ đến cho gia đình cô.

Đang ngồi trò chuyện với Dương Bách và Dương Thanh, thấy Dương Tử Mi về, Dương Hà liền đứng dậy, cười nói:

- Bé con về rồi?

- Dạ, con chào chú. Chú đến khi nào vậy ạ?

- Hôm nay chú đến thành phố A để giải quyết chút việc. Thấy cũng lâu không đến thăm mọi người nên tiện đường chú ghé qua chút.

Dương Hà hứng khởi nói. Cùng với việc trở thành chủ doanh nghiệp, sự chân chất, quê mùa của một nông dân trước đó trên mặt Dương Hà cũng biến mất, mà thay vào đó là một gương mặt tinh anh và nhạy bén.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách (1)

Dương Tử Mi lúc này mới nhìn kỹ mặt Dương Hà và phát hiện chân mày anh ta có sát. Không cần dùng đến thiên nhãn, Dương Tử Mi cũng biết được mục đích của chuyến thăm lần này của Dương Hà.

Tuy nhiên, Dương Hà là chú ruột của cô, bình thường quan hệ giữa anh ta và gia đình cô cũng khá tốt. Khi cô vẫn chưa am hiểu gì nhiều về phong thủy, tướng thuật thì Dương Hà cũng đối xử với cô rất tốt, thường xuyên dẫn cô đi chơi đó đây. Cho nên, dù biết mục đích của Dương Hà nhưng Dương Tử Mi cũng không cảm thấy phản cảm gì. Cô chỉ lên tiếng hỏi:

- Gần đây có phải chú gặp chuyện gì buồn phiền đúng không?

Nghe Dương Tử Mi hỏi thế, Dương Hà đưa tay gãi gãi đầu, cười ngượng nói:

- Chú biết là không thể qua mắt được con mà.

- Không sao, có chuyện gì chú cứ nói ạ.

Dương Tử Mi mời Dương Hà ngồi xuống ghế.

Nụ cười của Dương Hà cũng biến mất mà thay vào đó là sự lo lắng, sầu muộn. Dương Hà rầu rĩ nói:

- Bé con, chú biết con rất giỏi nên chú định nhờ con giúp chú một chuyện. Tiểu Phi không biết có phải bị trúng tà hay không mà gần đây nó kỳ lạ lắm, thường xuyên bị bệnh. Còn nữa, gần đây chú và thím con hay bất hòa, chuyện làm ăn vỡ lở chú không nói, chỉ là suýt nữa cả nhà chú gặp phải họa sát thân rồi. Những chuyện này có thể có liên quan đến căn nhà mà chú mới dọn về kia.

- O, nhà mới của chú con đã xem qua phong thủy rồi, không có vấn đề gì đâu.

Trước đó, sau khi mua một căn nhà mới ở Thâm Quyển, trước khi dọn vào ở, Dương Hà có nhờ Dương Tử Mi đến xem phong thủy và sắp xếp đồ vật theo phong thủy giúp.

- Vấn đề ở đây là khu chú ở người ra vào rất ít. Rất nhiều nhà đều là người ta mua và để đó đầu cơ thôi chứ không phải mua để ở. Cả một tòa nhà hai mươi mấy tầng như thế mà chỉ có vài người ở nên khu đó bị người ngoài gọi là Tòa Nhà Trống. Chú còn nghe vài người nói là, nếu một tòa nhà mà có nhiều căn hộ bỏ trống như vậy thì rất dễ có ma quỷ vào ở...

Dương Hà nói liền một hơi.

Dương Tử Mi trầm ngâm một lúc, sau đó mới nói:

- Cũng có khả năng đó. Nhưng mà căn nhà đó con đã giúp chú sắp xếp phong thủy rồi, thế nên ma quỷ thông thường cũng sẽ không vào được đâu. Có phải vì chú không làm theo lời dặn của con và đã làm lộn xộn phong thủy lên không?

- Tuyệt đối không. Chú biết bản lĩnh của con nên làm sao dám thay đổi bậy bạ được.

- Vậy ngày mai con theo chú về nhà xem thử coi sao. Dù sao thì ngày mai cũng là thứ bảy, con được nghỉ học.

Dương Tử Mi nói.

- Cám ơn con, chú biết là bé con rất tốt với chú mà.

Thấy Dương Tử Mi đồng ý giúp mình, Dương Hà vui mừng ra mặt.

Vừa dứt lời thì điện thoại của Dương Hà reo lên. Là điện thoại ở nhà gọi đến. Vừa nhắc máy lên, đã nghe tiếng của vợ Dương Hà nói, giọng gấp gáp:

- Không xong rồi, Tiểu Phi đột nhiên bị sùi bọt mép và ngất xỉu, giờ đang trong bệnh viện. Bác sĩ không tìm ra được nguyên nhân bệnh, anh mau về liền đi.

Mặt Dương Hà biến sắc.

- Chuyện gì vậy chú?

Dương Tử Mi hỏi.

Dương Hà thuật lại chuyện trong điện thoại cho cô nghe.

Vì Dương Hà là người thân của Dương Tử Mi nên cô cũng không thể đoán được họ xảy ra chuyện gì. Dương Phi là em họ của cô, cô cũng không thể thấy chết mà không cứu thế nên cô liền cùng Dương Hà lật đật đến Thâm Quyển.

Đến bệnh viện, vào đến phòng bệnh.

Dương Phi, mười tuổi, đang nằm trên giường bệnh. Mặt tái mét, sát khí nặng nề.

Vì mới được tiêm thuốc nên Dương Phi đang ngủ rất say. Tuy nhiên, giấc ngủ của nó lại rất chập chờn. Hai hàng chân mày chốc chốc lại chau

vào nhau, vẻ như rất khó chịu, cứ như là có ai đó đang cầm dao đâm vào nó vậy.

- Bác sĩ nói sao?

Dương Hà hỏi vợ mình.

- Làm kiểm tra này nọ hết rồi, nhưng cũng không tìm ra nguyên nhân bệnh. Bác sĩ chỉ nói là tiếp tục theo dõi.

Trần Quế Phương, vợ Dương Hà, khóc thút thít nói.

- Bé con, con thấy sao?

Dương Hà lo lắng hỏi Dương Tử Mi. Khó khăn lắm anh mới có được một đứa con trai như Dương Phi nên anh nhất quyết không thể để nó xảy ra chuyện gì được. Hiện tại, anh chỉ biết dồn tất cả mọi hi vọng vào Dương Tử Mi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách (2)

Dương Tử Mi đưa tay bắt mạch cho Dương Phi.

Mạch của Dương Phi rất lộn xộn, lúc mạnh lúc yếu, cứ như là có vật gì nặng đè lên vậy. Hiện tượng này cho thấy đó không phải bị bệnh mà là bị trúng sát khí gì đó.

Trong người của Dương Phi hiện tại chỉ có sát khí mà không có âm khí, nên chắc chắn không phải do ma quỷ hay âm hồn gì gây ra.

Dương Tử Mi bắt đầu niệm Cửu Tự Chân Ngôn, dùng tay vẽ bùa lên không trung, tiếp đến dùng tay điểm lên các huyệt trên người của Dương Phi để hóa giải luồng sát khí trên người thằng bé.

Luồng sát khí kia không mạnh. Nếu nó xâm nhập vào cơ thể một người trưởng thành khỏe mạnh thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều, cùng lắm chỉ khiến cho khí huyết lưu thông không đều thôi. Nhưng với một đứa trẻ còn nhỏ tuổi mà nói thì hậu quả mà nó mang lại rất nghiêm trọng.

Sau khi hóa giải luồng sát khí kia xong, mặt của Dương Phi cũng bắt đầu hồng hào trở lại.

Lúc này, Dương Phi mở mắt ra, nhìn thấy Dương Tử Mi, thằng bé liền yếu ớt nói:

- Chị Mi...

Dương Tử Mi khẽ mỉm cười với nó sau đó đưa tay lên xoa xoa đầu nó.

- Chị, em sợ lắm... Em cứ thấy có một thanh kiếm cứ đuổi theo em và muốn đâm vào em không à. Chị, chị giúp em với, hu hu, em sợ là em sắp chết đến nơi...

Dương Phi run run nắm tay Dương Tử Mi nói.

Dương Tử Mi an ủi nói:

- Tiểu Phi đừng sợ, chị sẽ giúp em. Em ngủ thêm một giấc nữa, sau khi tỉnh lại thì cây kiếm kia đã bị chị thu phục rồi.

- Dạ, cha nói chị là thần tiên hạ phàm nên rất giỏi, yêu ma quỷ quái gì chị cũng không sợ.

Dương Phi nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt sùng bái nói.

- Ha ha.

Dương Tử Mi chỉ cười mà không nói gì. Đoạn, cô quay sang nói với Dương Hà:

- Giờ Tiểu Phi cũng không sao rồi, con sẽ đến nhà chú xem xem là có chỗ nào bị xung sát không.

- Ờ.

Thấy sắc mặt con trai mình đã tốt hơn lên, tinh thần cũng khá hơn hẳn, Dương Hà như trút được gánh nặng, sau đó vội vã dẫn Dương Tử Mi đến nhà mình.

Vừa đến cổng của khu nhà họ, Dương Tử Mi bèn dùng thiên nhãn để quan sát khu nhà gồm năm tòa lầu kia.

Quả nhiên, người sống ở đây rất ít. Cũng vì dương khí không đủ nên âm khí mới thừa cơ xâm nhập khiến cho cả khu bị mất cân bằng âm dương. Thật đáng tiếc cho một khu vốn dĩ có phong thủy tốt như thế, nhưng giờ lại biến thành một nơi thừa thớt người qua lại.

Đương nhiên, khu nhà này nếu sau này có nhiều người đến ở hơn thì chắc chắn các luồng âm khí kia cũng sẽ tự động biến mất.

Đến trước cửa nhà của Dương Hà, vừa mở cửa ra, Dương Tử Mi liền cảm nhận được một luồng sát khí sắc bén ập vào người mình.

Cô vội vàng bắt ấn chống lại sát khí và không quên đưa mắt tìm kiếm ngọn nguồn của luồng sát khí nọ.

Cô phát hiện, có một cây kiếm được làm bằng tiền xu đang treo lủng lẳng ngay cửa chính.

Kiểm bằng tiền xu là những cây kiếm được làm bằng tiền đồng thời xưa, với ngụ ý là để giữ nhà, tránh tà, trừ ma. Kiếm bằng tiền xu là một vật phong thủy thường được dùng để treo trong nhà để giúp xua đuổi tà ma. Chỉ cần có âm hồn hay âm linh nào xâm nhập là ngay lập tức cây kiếm nọ sẽ phát huy tác dụng.

Kiểm bằng tiền xu được làm theo quy cách nhất định. Đạo Gia có Thất Tinh Kiếm được làm từ hai mươi một đồng tiền xu. Ngoài ra còn có Càn Khôn Kiếm được làm từ bốn mươi chín và một trăm lẻ tám đồng tiền xu nữa.

Nghe nói, Phật Giáo cũng có Đạt Ma Kiếm được làm từ chín ngàn chín trăm tám mươi một đồng tiền xu!

Tiền xu sau khi được thu thập đủ sẽ được xỏ lại với nhau bằng dây thừng nhuộm chu sa theo một quy tắc đặc biệt. Điều cần chú ý ở đây là sau khi làm xong thì chuôi kiếm cần phải được buột bùa viết bằng chu sa. Sau

đó tiếp tục dùng chu sa để bôi lên chuôi kiếm. Phải nhớ là bùa phải được dán chặt vào chuôi kiếm, nhưng phải được dán đúng cách và không được làm xáo trộn bùa. Mọi thứ xong xuôi, kiếm sẽ được đem để lên bàn thờ của Tam Thanh tổ sư. Mỗi ngày, vào giờ Ngọ đều phải đốt nhang một lần để mời tổ sư ban linh khí cho kiếm. Sau bốn mươi chín ngày thì xem như kiếm đã được làm thành công. Nếu là người tu đạo sẵn thì không cần phải qua các bước như thế, mà chỉ cần dùng đạo hạnh của mình để tạo linh khí cho kiếm là được. Đạo hạnh càng cao thì hiệu quả tạo kiếm càng cao.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách (3)

Người bình thường chúng ta đương nhiên không thể tùy tiện làm kiếm bằng tiền xu được, mà người làm kiếm thường phải có đạo hạnh nhất định. Nếu không thì cây kiếm kia sẽ trở thành hung khí nguy hiểm.

Luồng sát khí trong nhà Dương Hà kia bắt nguồn từ thanh kiếm bằng tiền xu đang treo trên cửa kia.

Thanh kiếm đó là Càn Khôn Kiếm làm từ một trăm lẻ tám đồng tiền xu khác nhau, nhưng nó lại chẳng có tí pháp lực và may mắn nào cả. Đó chẳng qua chỉ là một thanh kiếm tầm thường do ai đó làm một cách tùy tiện thôi và đương nhiên nó cũng chẳng có bùa chu sa gì hết.

Một thanh kiếm như thế mà lại được treo ngay cửa ra vào thì khỏi nói cũng biết là xung sát mà nó mang lại lớn đến cỡ nào rồi. Chả trách Dương Phi đột nhiên lại lăn ra bệnh như thế.

Một đứa trẻ còn nhỏ tuổi như vậy làm sao mà chịu được sức sát thương do thanh kiếm đó mang lại chứ?

- Chú à, không phải là con đã dặn là chú đừng tùy tiện phá vỡ phong thủy mà con đã bố trí giúp chú lúc đầu rồi sao? Sao chú lại treo thanh kiếm này ở đây?

Nói xong, Dương Tử Mi chau mày, thầm niệm chú và giơ tay tháo cây kiếm kia xuống.

Nghe thế, Dương Hà hoảng hốt nói:

- Bé con à, tất cả mọi chuyện xui xẻo kia đều bắt nguồn từ thanh kiếm này sao? Lúc trước, vì ở đây vắng người quá, chú sợ có ma quỷ vào nhà. Nghe nói treo thanh kiếm này theo hướng đông bắc thì có tác dụng trừ tà nên chú mới thỉnh nó về treo trên cửa. Thanh kiếm này không phải là vật may mắn sao? Sao nó lại biến thành hung khí gây xung sát vậy?

Dương Tử Mi chỉ biết cười khỗ nói:

- Thứ nhất, thanh kiếm này của chú hoàn toàn không có một chút pháp lực gì. Thứ hai, nếu có thì chú cũng không nên treo kiếm một cách tùy tiện như thế.

Kiểm bằng đồng xu không phải là kiếm thật, mà chỉ là một thanh kiếm được tạo thành từ những đồng tiền xu thôi. Nếu treo kiếm trong nhà thì đúng là nó sẽ có tác dụng trừ tà ma.

Đương nhiên, nếu như là một ngôi nhà ma ám nặng nề thì chỉ một thanh kiếm bằng tiền xu nhỏ bé như vậy cũng sẽ không có tác dụng gì. Nhưng nếu chỉ là một ngôi nhà có chút âm khí xâm nhập thôi thì tác dụng của thanh kiếm nọ lại rất lớn. Chỉ cần treo kiếm ở hướng đông bắc thì nó lập tức sẽ phát nguy ngay tác dụng trừ tà, đuổi quỷ vốn có của nó.

Nhưng, kiếm thường dài và nhọn, thông thường những vật dài và nhọn như thế sẽ có sức sát thương rất lớn. Hướng mà mũi kiếm hướng vào thường sẽ có sát khí. Cũng chính vì vậy mà nếu tùy tiện treo kiếm trong nhà thì mũi kiếm sẽ ảnh hưởng đến người hoặc đồ vật trong nhà. Trong đó, ảnh hưởng lớn nhất và trực tiếp nhất chính là khiến sức khỏe gia chủ sa sút hoặc dễ gặp chuyện ngoài ý muốn, thậm chí có thể gặp họa sát thân.

Thế nên, trừ khi nhà có âm hồn xâm nhập thì mới nên treo kiếm, nếu không thì không nên treo. Một ngôi nhà bình thường không có hồn ma, quỷ

quái nào vào, nếu treo kiếm tiền xu, đặc biệt là treo nó ở hướng không may mắn hoặc trên các vị trí của hung tinh thì sát khí sẽ càng mạnh.

Có thể nói, việc treo kiếm bằng tiền xu trong nhà cũng giống như dùng thuốc chữa bệnh vậy. Nếu bệnh đã hết thì cũng nên ngưng thuốc chứ không nên tiếp tục dùng. Cho nên, nếu như đã trừ hết tà ma trong nhà thì kiếm cũng nên thu lại chứ không nên treo nữa.

Bình thường, kiếm bằng đồng xu không thích hợp dùng làm vật trang trí cho người bình thường, trừ những người theo các ngành nghề có sát khí như quân đội, cảnh sát chẳng hạn.

Nhà của Dương Hà trước đây đã được Dương Tử Mi bố trí phong thủy. Cho nên, nếu như cả tòa nhà, thậm chí cả khu đều có rất nhiều hồn ma đi nữa thì căn nhà của anh ta cũng không hề hấn gì. Vì thế, thanh kiếm kia treo trong nhà sẽ trở thành vật dư thừa. Hơn nữa, nó còn bị treo sai vị trí nữa. Nhà đang yên đang lành, tự nhiên lại treo thanh kiếm ngay cửa ra vào, mỗi ngày người trong nhà đều bị kiếm chĩa thẳng vào đầu, không gặp họa mới lạ.

Nghe Dương Tử Mi giải thích, Dương Hà sợ đến vã mồ hôi. Anh không ngừng trách mình quá vô ý.

Kiếm tuy đã thu lại, nhưng do đã được treo một thời gian dài nên sát khí trong nhà cũng tích tụ khá nhiều.

Dương Tử Mi đành phải bố trí lại phong thủy giúp chú mình. Cô bày trận pháp, vẽ bùa trấn nhậm vào cả khu nhà để các hồn ma, âm khí không thể xâm nhập vào nữa.

Mọi việc xong xuôi, cô dặn đi dặn lại Dương Hà là từ nay về sau đừng tùy tiện đựng đến phong thủy trong nhà nữa.

Ngoài ra, cô còn đưa cho Dương Hà ba lá bùa hộ thân. Chỉ cần họ đeo chúng bên mình thì dù khu nhà họ ở có vắng đến cỡ nào, họ cũng không phải sợ ma quỷ gì nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Long Trục Thiên Bị Tấn Công

Dương Hà định vứt thanh kiếm nọ đi nhưng Dương Tử Mi ngăn lại.

Thanh kiếm đó tuy treo trong nhà của Dương Hà sẽ gây họa, nhưng đối với Dương Tử Mi mà nói thì nó lại rất hợp để cô dùng. Bởi vì, cô cũng đã nghĩ ra cách để đuổi âm hồn đang ám trên người Lâm Thanh Mai kia.

Càn Khôn Kiếm Pháp là pháp khí trừ tà đuổi quỷ tốt nhất.

Tuy thanh kiếm nọ không có pháp lực gì, nhưng Dương Tử Mi có thể cải tạo nó. Hơn nữa, các đồng tiền xu dùng để làm kiếm cũng là tiền xu cổ thật. Những đồng xu đó cô chưa chắc gì đã thu thập đủ để làm thành một thanh kiếm như thế. Giờ có sẵn kiếm rồi, tại sao cô lại không tận dụng chứ?

Đã đến Thâm Quyển nên Dương Tử Mi cũng muốn nhân tiện đi dạo vòng vòng quanh đặc khu kinh tế đầu tiên cũng như là một trong những thành phố phát triển nhất của Trung Quốc.

Một năm trước, Dương Tử Mi cũng đã có dịp đến đây một lần để giúp bố trí phong thủy cho nhà của Dương Hà.

Nhưng lúc đó, xương của cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, đi lại không tiện, nên lần đó xong xuôi mọi việc thì cô cũng vội vã quay về nhà. Không có cơ hội đi dạo hay thăm thú gì được.

Thâm Quyến quả nhiên là một thành phố biển phát triển và xinh đẹp. Nhưng, vì nghề nghiệp của mình nên Dương Tử Mi chỉ để ý đến phong thủy chứ không để ý đến các phong cảnh hay thứ gì khác.

Thâm Quyến là thành phố kề bên Hong Kong và nằm về hướng nam của tỉnh Quảng Đông, bờ đông Châu Giang. Phía đông giáp với vịnh Đại Á và Đại Bạng, phía tây là cửa sông Châu Giang và vịnh Linh Đình Dương, phía nam là vịnh Thâm Quyến, sông Thâm Quyến đối diện với thành phố hoa lệ Hong Kong. Phía bắc giáp với Đông Quán, Huệ Châu, và có đường bờ biển dài đến tận Thái Bình Dương. Sau lưng Thâm Quyến là núi Ngô Đồng, có thể thấy, Thâm Quyến quả nhiên là một thành phố có phong thủy rất tốt.

Đang đi, bỗng nhiên cô thấy một chiếc xe hơi màu đen đang chạy phía trước, chiếc xe đó nhìn rất quen.

Liếc sơ biến số xe, quả nhiên là xe của Long Trục Thiên.

“

Dương Tử Mi mừng rỡ định lấy điện thoại ra gọi cho Long Trục Thiên nhưng bất giác lại cảm thấy có gì đó nguy hiểm sắp xảy ra.

Liền ngay sau đó là một chiếc xe hiệu DFM ở đâu xuất hiện và chạy theo chiều ngược lại với xe của Long Trục Thiên. Rõ ràng là chiếc xe nọ có thể tránh xe của Long Trục Thiên nhưng nó lại cố tình tông thẳng vào xe anh.

Phía sau xe Long Trục Thiên lại bị hai xe chở dầu tông vào, khiến anh không thể tránh được.

Ầm!

Một tiếng động kinh người vang lên!

Tim của Dương Tử Mi như muốn nhảy ra ngoài. Tay cô lạnh ngắt, cảm giác như bị rơi vào hố băng vậy. Trong phút chốc, cô như ngừng thở.

“

Dương Tử Mi chạy như bay đến hiện trường tai nạn.

Đúng lúc chiếc xe màu đen kia vừa bốc cháy thì một bóng người áo đen nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Tuy nhiên, người vừa phóng ra khỏi xe kia chưa chạy được bao xa thì hàng loạt viên đạn lại bắn vào anh ta. Trong đó một viên bắn trúng vào đầu gối của anh, còn viên khác thì trúng ngay vào ngực anh...

- Long Trục Thiên!

Dương Tử Mi hét lên.

Cô chỉ cách anh có năm trăm mét nhưng cảm giác như cách nhau mấy chục cây số vậy.

Có lẽ nghe thấy tiếng cô nên trước khi quy xuống, Long Trục Thiên còn cố hướng ánh mắt về phía cô.

Khi nhìn thấy dáng người nhỏ nhắn mặc áo trắng chạy đến, ánh mắt của Long Trục Thiên bất giá lóe lên, nhưng lập tức ánh mắt kia lại trở nên lo lắng không yên. Anh khoát tay ra hiệu cho cô dừng đến gần.

Pằng pằng pằng!

Tiếng súng liên tục nổ lên, đạn không ngừng cắm vào các yếu điểm trên người của Long Trục Thiên.

- Dừng... đến... đây...!

Long Trục Thiên cố gắng gào lên với Dương Tử Mi. Sau đó anh nôn ra một ngụm máu tươi và quy xuống.

Thấy anh ngã gục ngay trước mắt mình, tim của Dương Tử Mi đau như cắt.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Hiện Tượng Kỳ Lạ

Mục tiêu đã bị hạ nên các tay súng mai phục trên các tòa nhà gần đó cũng rút lui...

Lúc này, Dương Tử Mi cũng không nghĩ gì đến chuyện truy bắt bọn chúng mà cô chỉ quan tâm đến tình trạng của Long Trục Thiên.

Vì bị trúng đạn rất nhiều nên hiện Long Trục Thiên đang nằm trên vũng máu, hơi thở yếu ớt sắp chết. Tuy nhiên, hai mắt anh vẫn nhìn Dương Tử Mi chăm chăm. Ánh mắt đó lưu luyến không thôi, sau đó dần dần nhắm lại.

Cảnh tượng diễn ra trước mắt kia khiến Dương Tử Mi đau xót vô cùng.

Cô nhanh chóng lấy kim châm cứu mang theo bên mình để tạm giữ lại mạch tim của anh. Tiếp đến cô truyền nguyên khí vào cho anh.

Nhưng không hiểu tại sao, khi nguyên khí của cô sắp truyền vào cơ thể anh thì lại bị một luồng khí nào đó đẩy ngược lại. Thậm chí mấy cây kim châm cứu cũng bị bật ra khỏi người anh.

“

Đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì tấm thẻ bài trên cổ Long Trục Thiên đột nhiên sáng lên và chuyển thành màu đỏ cam. Ánh sáng như đèn

lệnh kia lại lấp lánh không ngừng.

Thân thể vốn bắt đầu lạnh đi của Long Trục Thiên lại dần nóng lên...

Đang định đưa tay sờ vào tấm thẻ bài nọ thì Dương Tử Mi kinh ngạc phát hiện viên đạn vốn cắm sâu vào lồng ngực của anh kia lại bị đẩy ra ngoài...

Một viên...

Hai viên...

Ba viên...

Bốn viên...

Cứ thế, các viên đạn trên người Long Trục Thiên lần lượt bị đẩy ra ngoài. Hơn nữa, điều kỳ lạ hơn là luồng sáng màu đỏ cam nọ tỏa ra đến đâu thì vết thương trên người của Long Trục Thiên lập tức lành lại như cũ đến đó...

“...

Dương Tử Mi kinh ngạc tột độ!

“

Thân nhiệt của Long Trục Thiên ngày càng tăng cao, cuối cùng cả người anh đỏ rực và nóng như một lò lửa vậy. Người anh càng nóng thì đèn lệnh trên tấm thẻ bài kia càng chớp nhanh hơn và cuối cùng vụt sáng một cái, nhiệt lượng mà nó tỏa ra buộc Dương Tử Mi phải lui lại vài bước.

Chờ đến khi định thần lại thì Dương Tử Mi phát hiện ánh sáng trên tấm thẻ bài kia đã biến mất. Tấm thẻ bài nọ cũng trở lại thành một tấm thẻ bài màu đen bình thường và nằm ngoan ngoãn trên cổ Long Trục Thiên.

Thân nhiệt của Long Trục Thiên cũng dần trở lại bình thường.

- Ừm...

Khỏe môi anh khẽ động đây, sau đó hai mắt anh mở ra...

Hai mắt anh vẫn còn hằn những tia máu đỏ không khác gì ánh mắt của một con sói cô độc.

- Mi Mi

Long Trục Thiên khẽ gọi tên cô. Phát hiện ra điều bất thường trên cơ thể mình, anh đưa tay sờ lên ngực và không thấy bất kỳ vết thương nào trên đó...

“

Long Trục Thiên mơ mơ hồ hồ đứng dậy!

“

Anh nhớ là lúc nãy mình bị trúng sáu viên đạn!

“

- Anh có thấy chỗ nào không khỏe không?

Dương Tử Mi quan tâm hỏi.

- Em lại cứu anh à?

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Không phải em cứu anh, em không có năng lực đó!

Đúng vậy, thuật châm cứu và nội lực của cô không tệ, cô cũng biết cách trừ tà đuổi quỷ nhưng lúc này, đối diện với Long Trục Thiên đang hấp hối kia, cô cũng không biết làm gì hơn.

- Vậy tại sao...

Long Trục Thiên quay sang nhìn chiếc xe đã cháy thành tro của mình và khẳng định rằng chuyện anh bị tấn công lúc này không phải là ảo giác.

“

Anh cúi đầu nhìn mấy viên đạn vẫn còn dính máu đang nằm dưới đất.

“

Anh biết Dương Tử Mi rất giỏi nhưng cô không thể khiến vết thương của anh nhanh chóng lành lặn lại như vậy được?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Yêu Nhau Ôm Nhau

- Chúng ta đến nơi khác nói chuyện nhé!

Long Trục Thiên nhìn quanh, sau đó kéo tay Dương Tử Mi nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Do xảy ra tai nạn giao thông và án mạng xả súng nghiêm trọng nên xung quanh đều bị xe cảnh sát chặn lại.

Hai người họ tránh xa đám đông và dừng chân tại một công viên yên tĩnh bên đường.

Long Trục Thiên vẫn nắm chặt tay Dương Tử Mi.

Hơi ấm từ lòng bàn tay anh tỏa ra khiến Dương Tử Mi cảm thấy rất an toàn và vững vàng. Một cảm giác trước nay chưa từng có đối với cô.

Cô khẽ ngược nhìn gương mặt của anh và nghĩ đến cảm giác đau nhói tâm can khi thấy anh quy xuống trước đó.

Lúc đó, trong đầu cô bỗng thoáng lên một ý nghĩ là lỡ như anh chết thật thì cô cũng không muốn sống nữa.

Kiếp trước, dù tận mắt chứng kiến người thân của mình lần lượt mất đi nhưng cô vẫn không có cảm giác muốn chết theo như thế.

Cô yêu anh thật rồi sao!

Bởi vì yêu nên cô mới sợ mất anh đến như thế!

Thấy cô cứ nhìn mình chăm chăm, tim của Long Trục Thiên bất giác đập mạnh. Anh buông tay cô ra và kéo cô ôm chặt vào lòng. Một tay ôm vai cô, tay còn lại khẽ vuốt tóc cô.

Anh vẫn nhớ rất rõ, lúc này, khi anh bị bắn, cô đã chạy đến bên anh như thế nào. Thế nên, tuy bị trúng đạn rất nhiều nhưng tinh thần và ý chí của anh vẫn rất kiên cường.

Anh không ngừng nói với bản thân mình rằng, mình không thể chết, không thể để cô phải đau lòng.

Anh thuộc về cô nên anh phải sống cho thật tốt để mãi ở bên cô, bảo vệ cô!

Nằm gọn trong lồng ngực nóng hổi còn vương chút mùi máu của Long Trục Thiên, nghe tiếng tim anh đang đập trong lồng ngực, Dương Tử Mi cảm thấy mắt mình cay cay...

Cô cảm thấy mình thật may mắn vì còn được ở bên anh và cảm nhận được thân nhiệt của anh.

Dương Tử Mi ngược mắt lên nhìn tấm thẻ bài nọ, khẽ đưa tay vuốt ve nó, trong lòng thầm cảm ơn nó đã cứu Long Trục Thiên thoát khỏi tay tử thần.

- Là tấm thẻ bài này đã cứu anh sao?

Thấy cô cứ nhìn vào tấm thẻ bài nọ một cách kỳ lạ, Long Trục Thiên cũng đoán biết được ân nhân cứu mạng mình là ai.

- Ừm.

Đoạn, Dương Tử Mi thuật lại chuyện kỳ lạ xảy ra lúc nãy cho Long Trục Thiên nghe.

Nghe xong, Long Trục Thiên liền tháo tấm thẻ bài đó xuống và đeo nó lên cổ Dương Tử Mi, nói:

- Nếu nó thần kỳ như vậy vậy thì hãy để nó bảo vệ em!

Nghe anh nói vậy, Dương Tử Mi vô cùng cảm động.

Nhưng cô lại tháo tấm thẻ bài kia xuống, chân hơi nhón lên để đeo nó lại vào cổ anh. Cô cười nói:

- Nó thần kỳ như thế là bởi vì nó và anh có một sự tương thông đặc biệt nào đó, còn đối với em nó chẳng qua chỉ là một vật may mắn bình thường thôi.

- Cũng có thể như vậy, dù gì thì nó cũng có biểu tượng của gia tộc anh.

Long Trục Thiên gật đầu, ra vẻ suy nghĩ. Dừng một chút, anh nói tiếp:

- Chỉ là không biết nó có quan hệ như thế nào với gia tộc anh, không biết bên trong có chứa đựng nguồn sức mạnh thần bí nào nữa.

Dương Tử Mi ngược mặt lên nhìn anh.

Lúc này đây, cô rất mong là anh sẽ nói rõ cho cô biết gia cảnh cũng như thân thế của anh.

Tuy nhiên, Long Trục Thiên lại không nói gì thêm nữa mà chỉ ôm cô chặt hơn.

Tuy ôm cô trong lòng nhưng ánh mắt của anh lại lộ rõ sự bi thương và tuyệt vọng.

Dương Tử Mi cảm nhận được sự bi thương và tuyệt vọng trong mắt anh.

Tuy cô không nhìn thấy sự thay đổi trong ánh mắt của anh nhưng linh cảm cho cô biết rằng anh đang rất đau khổ.

Tim cô cũng chìm vào tâm trạng đau thương đó của anh, nỗi buồn của anh như lan tỏa sang cô, khiến cô cũng đau lòng theo...

Dương Tử Mi chủ động giơ tay mình ra và ghì chặt lấy eo anh, để anh càng dựa gần vào người mình hơn.

Cảm nhận được sự thay đổi của cô, Long Trục Thiên tựa nhẹ cằm mình lên tóc cô, dịu dàng gọi tên cô:

- Mi Mi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Anh Yêu Em

- Anh yêu em!

- O!

Nghe ba từ đó, Dương Tử Mi cảm giác tim mình như có vật gì đó đánh mạnh vào, sau đó không ngừng đập lên loạn xạ, phút chốc như ngưng thở vậy.

Thấy mặt cô đỏ bừng đáng yêu như thế, Long Trục Thiên cúi xuống hôn nhẹ lên má cô một cái sau đó càng ôm chặt cô hơn. Anh chỉ ôm cô thật chặt và im lặng không nói gì. Ánh mắt anh đang nhìn xa xăm và thoáng lấp lánh niềm vui, niềm hạnh phúc tột độ.

Anh im lặng, trầm tĩnh, còn tim của Dương Tử Mi thì đang không ngừng nổi sóng.

Vui mừng, hạnh phúc, phấn khởi, trông chờ...

Những cảm giác mà trước nay cô chưa từng trải qua kia khiến cho ý thức của cô phút chốc bị bắn loạn.

Chỉ tiếc là, tâm trạng hồi hộp, vui sướng kia của cô không kéo dài được bao lâu thì bỗng nhiên điện thoại của anh lại reo lên. Anh nhìn vào số điện thoại hiện lên màn hình, buông cô ra và áy náy nói:

- Mi Mi, anh lại phải đi rồi. Em bảo trọng nhé!

Nói xong, anh vội vã đón xe rời khỏi.

Thấy anh rời khỏi, Dương Tử Mi cảm thấy tim mình trống rỗng.

Cô đứng đó ngẩn ngơ nhìn theo chiếc xe taxi đang từ từ rời khỏi kia, sau đó thẫn thờ ngồi xuống băng ghế đá trong công viên.

“

Dương Tử Mi cố gắng bấm tay để xem quẻ cho anh nhưng kết quả vẫn như thế. Cô vẫn không tài nào xem được vận số của anh.

“

Cô buồn bã đứng dậy. Lúc này, cô không còn tâm trạng để dạo phố nữa mà chỉ chọn đại một cửa hàng nào đó để mua quà mang về nhà.

Sau khi từ Thâm Quyến về, vẫn canh cánh chuyện của Lâm Thanh Mai, nên cô vội lấy thanh kiếm bằng tiền xu nọ ra, tháo ra và làm lại thành một thanh kiếm khác. Cô cũng không quên thêm vài lá bùa đuổi ma cũng như truyền pháp lực của mình vào kiếm.

Xong xuôi, cô dùng thiên nhãn để quan sát thì thấy thanh kiếm bằng tiền xu được làm mới kia phát ra một luồng sáng may mắn màu vàng. Điều đó cho thấy pháp lực của nó đã đủ để đuổi trừ tà ma, quỷ quái bình thường.

Tuy nhiên, âm hồn ám trên người Lâm Thanh Mai kia lại không phải là âm hồn bình thường. Nó là âm hồn được hình thành từ nước mắt phượng hoàng, tích tụ oán khí hàng ngàn năm rồi.

Bản thân mình có đủ pháp lực để đuổi âm hồn kia hay không, Dương Tử Mi cũng không dám khẳng định. Thế nên, cô lại vẽ thêm vài lá bùa lên không trung, ngoài ra còn dùng luôn cả huyết chú của mình để gia tăng pháp lực cho thanh kiếm kia.

Nếu như âm hồn kia cao tay ẩn hơn cô thì rất có thể cô sẽ bị huyết chú làm tổn hao nguyên khí. Vì vậy, cô phải hết sức thận trọng.

Cô vốn định chờ cho đến khi tìm thấy một pháp khí có đủ sát khí hơn thì mới giúp Lâm Thanh Mai trừ tà.

Nhưng lúc này, khi bấm tay để xem sinh thần bát tự của Lâm Thanh Mai, cô phát hiện tháng sau Lâm Thanh Mai sẽ mang thai. Nếu như không trừ âm hồn kia đi thì thai nhi trong bụng Lâm Thanh Mai sẽ gặp nguy hiểm. Thậm chí có thể Lâm Thanh Mai sẽ sinh ra một quái vật mang đầy âm khí trên người.

Nhớ đến cậu con trai kháu khỉnh, dễ thương, suốt ngày chạy quanh phố Văn Lai của Tống Huyền kiếp trước, Dương Tử Mi bất giác khẽ cười.

Cậu bé con đó quả thật rất dễ thương và lanh lợi. Cậu bé dường như thừa hưởng được tất cả những ưu điểm từ Tống Huyền và Lâm Thanh Mai, thậm chí còn hoạt bát, vui vẻ hơn hai người họ nhiều.

Kiếp trước, cậu bé con kia thường xuyên đứng trước quầy hàng của Dương Tử Mi và hay nói chuyện với cô. Cậu bé còn hiếu kỳ sờ sờ vào chiếc la bàn mà cô hay dùng để gạt khách hàng. Mỗi khi gần đến giờ ăn cơm, cậu bé thường chạy về Mặc Hiên và đem đến cho cô vài cái bánh bao hay đùi gà nữa.

Lúc đó, Dương Tử Mi đã sống sót qua ngày nhờ vào mấy cái bánh bao và đùi gà mà cậu bé mang đến.

Hơn nữa, cậu bé con còn không ngừng gọi cô là chị ơi chị à bằng giọng điệu non nớt, vô cùng đáng yêu.

Một đứa bé dễ thương như thế, cô làm sao nỡ để nó bị âm linh xâm nhập và nuốt chửng lấy ngay sau khi sinh ra chứ?

Tuyệt đối không thể!

Cô không muốn những người đối xử tốt với cô xảy ra bất trắc gì!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Thiên Cơ Dị Thường

Không biết tối nay Long Trục Thiên có đến hay không nên trước khi đi luyện công, Dương Tử Mi để lại một mảnh giấy nhỏ trên bàn:

“

Lần này, Dương Tử Mi không lên sân thượng luyện công nữa.

Do thân thể cô hiện tại có thể hút âm sát khí nên từ trường của cô càng ngày càng loạn.

Nếu như cô vẫn lên sân thượng luyện công như trước thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của các hộ dân ở trong tòa nhà.

Thế nên, để không ảnh hưởng đến người khác, cô đành tìm đến khu đất mà cô đã chọn xây nhà do Hạ Quốc huy sở hữu để luyện công.

Âm sát khí ở khu đất rất mạnh, hơn nữa lại có thể tiếp cận được nguyên khí của đất trời nên khi vừa đến và tiếp xúc với nơi đó, máu huyết trong cơ thể cô bắt đầu sôi lên sùng sục.

Hiện tại, Dương Tử Mi cũng không lo là mình sẽ biến thành quái vật khi cơ thể cứ không ngừng hút âm sát khí như vậy nữa. Bởi vì khi hút âm sát khí, cô không cảm nhận được sự lạnh lẽo vốn có của luồng âm sát khí kia mà ngược lại việc tu luyện gần đây của cô lại tiến bộ rất nhanh. Giờ, cô đang sắp hoàn thành cảnh giới Đạo Thần Quy Nguyên rồi.

Có thể nói đây là cảnh giới khó vượt qua nhất. Ngay cả Ngọc Thanh sư phụ, người đã hơn trăm tuổi cũng chỉ mới luyện được đến giai đoạn đầu tiên của cảnh giới này.

Cô vốn là thiên tài nên chuyện tu luyện tiến bộ vượt bậc như thế cũng là điều dễ hiểu. Lúc năm tuổi, cô đã bắt đầu tu luyện và đã cảm nhận được nguyên khí của đất trời. Vì có thể chất đặc biệt nên tiến độ tu luyện của cô cũng nhanh hơn rất nhiều so với những người bình thường khác. Đến năm mười ba tuổi, cô đã hoàn thành cảnh giới Đạo Khí Nhập Thể và bắt đầu chuyển sang cảnh giới Đạo Thần Quy Nguyên. Lúc đó, sư phụ cô đã không ngừng cảm thán và một mực cho rằng cô hoàn toàn có khả năng tu luyện đến cảnh giới Đạo Nguyên Hóa Cảnh, cao hơn cảnh giới tu luyện của các vị sư tổ trước đó nữa.

Dương Tử Mi bày Thất Tinh Tụ Linh Trận ở xung quanh, sau đó ngồi xếp bằng ở ngay chính giữa khu đất. Dưới sự trợ giúp của phi thúy đen, cô bắt đầu tiến hành tu luyện.

Nếu lúc này có người đi ngang qua, bằng mắt thường của mình, họ sẽ thấy nguyên khí lấp lánh sáng như ánh sáng của đom đóm xung quanh đang không ngừng dồn về thiếu nữ xinh xắn như tiên nữ đang ngồi ở chỗ kia.

Nếu có thiên nhãn thì họ còn có thể nhìn thấy hầu như tất cả âm sát khí, oán khí từ khắp nơi cũng đổ dồn về phía cô.

Hai luồng khí trái ngược nhau lại cùng hòa vào một nơi tạo thành một cảnh tượng vô cùng đặc biệt. Hai luồng khí nọ không ngừng tề tựu khiến cho làn da của cô càng trở nên trắng sáng hơn bình thường.

Lúc này đây, Dương Tử Mi chưa bao giờ thấy thân tâm mình nhẹ nhàng và rõ ràng đến thế. Các luồng khí không ngừng tuôn chảy trong cơ thể cô. Những nơi mà chúng đi qua đều trở nên ấm áp và vô cùng thoải mái. Theo đó, thân thể cô cũng dần nhẹ hơn, nhẹ như tơ vậy.

Ngay cả bản thân cô cũng không cảm nhận được rằng thân người mình đang bay lơ lửng giữa không trung và cách mặt đất khoảng một centimet.

Tuy nhiên, hiện tượng đó cũng chỉ thoáng qua thôi.

Thành phố B.

Trên sân thượng của một tòa lầu nọ, một ông lão lớn tuổi mặc Đường phục màu trắng lại lấy la bàn ra để xem thiên văn.

Khi la bàn hướng về hướng đông thì nó lại bắt đầu chạy loạn xạ cả lên. Kim la bàn như bị trúng tà vậy, cứ chạy mãi, chạy mãi không ngừng...

Ông ra vẻ nghi ngại!

Đây là lần thứ hai xảy ra hiện tượng như thế này!

Ông ngược mắt nhìn về hướng của thành phố A.

“

Ông lại ngẩng mặt lên nhìn trời.

Bầu trời phía trên thành phố A có một màu xám xịt như đang bị thứ gì đó bao trùm, trông rất đáng sợ. Ngay cả các ngôi sao trên trời cũng bị vầng xám u ám đó che lấp mất.

Tuy nhiên, hiện tượng đó chỉ kéo dài trong khoảng một phút mà thôi.

Chờ sau khi ông định thần lại, thì bầu trời xám xịt kia cũng biến mất, các vì sao cũng lấp lánh, kim la bàn trên tay ông cũng dần ổn định trở lại như không có gì xảy ra vậy.

Ông lấy điện thoại gọi cho người nào đó ở nước ngoài:

- Sư huynh, thành phố A hình như đang thay đổi!

- Ủm, huynh cũng cảm nhận được ít nhiều. Mấy ngày nay huynh cũng xem quẻ nhưng lại không xem được gì cả.

- Khi nào huynh trở về?

- Tạm thời chưa quyết định. Đệ tiếp tục quan sát và cố gắng tìm nguyên nhân khiến thiên cơ đảo lộn nhé. Nếu không được thì huynh sẽ sắp xếp trở về.

- Dạ được.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Long Trục Thiên Không Đến

Sau khi thở mạnh một cái, Dương Tử Mi đứng dậy, chuẩn bị về nhà.

Vì vừa mới tu luyện xong nên các giác quan của cô đặc biệt nhạy cảm. Tưởng như tất cả mọi thay đổi gì, dù nhỏ nhất, cô cũng cảm nhận được rất rõ ràng.

Tuy nhiên, sự nhạy cảm của các giác quan kia cũng kéo dài không lâu. Chỉ vài giây thôi.

Cô phóng tầm mắt ra các làn sương mù lằng đằng xung quanh, sau đó lại ngẩng mặt lên nhìn về hướng đông đang tờ mờ sáng, nhớ đến thanh kiếm nọ, cô liền rút kiếm ra, niệm bùa chú và lại truyền pháp lực vào cho nó.

Các đồng tiền xu trên thanh kiếm không ngừng rung lên.

Âm sát khí xung quanh như bị thứ gì đó tấn công, lập tức tìm nơi ẩn trốn.

Dương Tử Mi vừa vung kiếm vừa bắt ấn, miệng lầm rầm niệm Cửu Tự Chân Ngôn:

- Lâm, bình, đấu, giả, hiệp, trận, liệt, tại, tiền.

Lập tức, các đồng tiền trên thanh kiếm kia phát ra một luồng sáng màu vàng chói mắt.

Các luồng âm sát khí xung quanh lập tức tan biến hoặc trốn chạy đâu mất hết.

Dương Tử Mi thu kiểm lại, khẽ mỉm cười hài lòng.

Pháp lực của cô lại tiến bộ thêm một bậc.

“

Lúc này, trời dần sáng hơn. Những tia nắng yếu ớt bắt đầu chiếu rọi xuống khắp nơi. Dưới ánh nắng ban mai, bộ đầm trắng cô đang mặc trên người như lấp lánh ánh vàng.

Dương Tử Mi nhẹ bước dưới ánh bình minh tươi tắn đó để trở về nhà...

Về đến nhà, cô lập tức đi thẳng vào phòng mình.

Mảnh giấy để trên bàn vẫn còn nguyên. Chăn, gối ngăn nắp, gọn gàng. Cô đưa tay sờ vào chúng thì thấy không có chút hơi ấm nào. Điều này chứng tỏ, tối qua không ai đến.

“

Nghĩ đến Long Trục Thiên, tim cô bất giác bồi hồi, xao xuyến không thôi.

Cô thở dài một cái và tiện tay ném mảnh giấy nọ vào sọt rác, mở tủ lấy đồ chuẩn bị đi tắm.

Thấy ba bộ đồ ngủ dành cho nam đang treo trong tủ, cô bèn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve chúng.

Lụa tơ tằm mềm mại, dễ chịu như làn da của anh vậy.

Đoạn, cô để lên mũi người nhẹ một cái. Chỉ tiếc là bộ đồ ngủ kia cô đã đem đi giặt nên chỉ người thấy mùi của bột giặt còn lưu lại trên áo mà thôi.

Sau giây phút ảo tưởng, cô vội vàng gấp chúng lại và để qua một góc tủ, sau đó lấy đồng phục đi học ra và đi thẳng vào nhà tắm.

Vừa tắm xong, đã nghe bà nội gõ cửa gọi cô dậy đi học.

Cô vừa dùng khăn lau tóc vừa mở cửa bước ra ngoài.

- Con đó, sao mới sáng sớm đã gọi đầu rồi? Nếu cứ vậy hoài, sau này già rồi sẽ rất dễ bị nhức đầu đấy.

Bà nội cô quở trách.

- Nội ơi, không sao đâu. Đầu con dơ quá nên con mới gọi thôi. Lần sau con không dám nữa đâu.

Dương Tử Mi chạy lại nắm tay nội mình, nũng nịu nói.

- Tránh ra đi, con suốt ngày chỉ biết lừa nội thôi. Lần nào cũng nói lần sau lần sau nhưng có lần nào giữ lời đâu.

Bà nội cô trừng cô một cái.

Dương Tử Mi le lưỡi ra vẻ sợ hãi.

Cô cũng không còn cách nào khác. Mỗi ngày, nửa đêm cô đều phải luyện công. Khi luyện công, tất cả những thứ dơ bẩn trong cơ thể đều thải ra hết nên không tắm gội không được.

Tuy nhiên, cô là người luyện công nên cũng không sợ gội đầu buổi sáng thì sau này về già sẽ bị chứng nhức đầu như những người bình thường khác.

Tuy ngày nào cũng nghe những lời căn nhắc của bà nội như thế, nhưng cô lại chẳng thấy buồn phiền tí nào. Đối với người đã trải qua sự mất mát người thân và gặp vô vàn bất hạnh của một kiếp người như cô thì những lời phàn nàn nhắc nhở chứa chan tình yêu thương đó chỉ càng khiến cô cảm thấy ấm áp và hạnh phúc hơn thôi.

- Chị, ngày mai em phải thi rồi! Đây là kỳ thi đầu tiên của em ở trường tiểu học Nam Thành, em sợ thi không tốt sẽ bị bạn bè chê cười.

Thấy cô, Dương Tử Hi rầu rĩ nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Văn Xương Vị Giúp Thi Tốt (1)

Lòng tự trọng và hiếu thắng của Dương Tử Hi rất lớn. Bình thường, cô bé cũng rất để tâm đến thành tích học tập của mình. Lúc trước, khi còn học ở trường tiểu học dưới quê, tất cả các môn học cô bé đều đạt điểm tuyệt đối. Nhưng, sau khi chuyển vào trường ở thành phố thì các bạn có thành tích tốt cũng rất nhiều.

Vì mới chuyển từ dưới quê lên nên Dương Tử Hi thường bị bạn bè chung lớp chọc ghẹo. Thế nên, kỳ thi này, cô bé quyết tâm đạt thành tích tốt nhất để chúng bạn không còn xem thường mình nữa.

Thấy gương mặt rầu rĩ của em mình, Dương Tử Mi giơ tay xoa đầu Dương Tử Hi nói:

- Không sao đâu, em sẽ thi tốt mà. Bình thường em chăm chỉ như vậy, chị cũng đã bày tháp Văn Xương ngay trên Văn Xương Vị trong phòng em rồi, nên chuyện thi cử của em nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió thôi.

Văn Xương Vị chính là vị trí mà sao Văn Xương hạ phàm vào nhà. Vị trí này nhà nào cũng có. Chỉ cần phòng sách hoặc bàn học để ngay đúng vị trí này thì chuyện học hành, thi cử này nọ đều sẽ rất thuận lợi.

Thành tích học tập tốt, ngoài tư chất sẵn có ra thì vị trí của bàn học cũng rất quan trọng. Về mặt phong thủy mà nói, nếu bàn học để đúng phong thủy thì sẽ có tác dụng rất lớn trong chuyện đèn sách.

Bàn học để đúng chỗ sẽ làm cho đầu óc mình minh mẫn hơn, sức tập trung và tiếp thu cũng nhanh hơn. Vị trí đó chính là Văn Xương Vị mà phong thủy nhắc đến.

Có hai Văn Xương Vị khác nhau. Một là Văn Xương Vị của bốn mệnh, hai là Văn Xương Vị của nhà ở.

Bốn mệnh của mỗi người khác nhau nên Văn Xương Vị cũng khác nhau. Còn Văn Xương Vị của nhà ở cũng không nhất định mà sẽ thay đổi theo từng năm. Ví dụ như năm 1998, Văn Xương Vị ở hướng tây, năm 1999 Văn Xương Vị ở hướng đông bắc, năm 2000 thì Văn Xương Vị lại ở hướng nam..

Ngoài việc để bàn học đúng vào Văn Xương Vị ra còn phải chú ý những điều sau:

Một là chỗ ngồi tốt nhất là nên có chỗ dựa. Chỗ dựa này có thể là một bức tường, một tấm vách. Mục đích là để người ngồi có cảm giác an toàn, vững chắc.

Hai là bàn học không nên để cạnh cửa sổ, vì cảnh bên ngoài sẽ làm người học phân tâm. Tuy nhiên, trong tình huống bất đắc dĩ, nếu bàn học chỉ có thể để sát cửa sổ thì có thể dùng rèm cửa để che cửa sổ lại theo nguyên tắc vẫn để không khí lưu thông và đầy đủ ánh sáng.

Nếu trong nhà có ba hoặc bốn đứa trẻ đang trong độ tuổi đi học thì chuyện mỗi đứa có một bàn học riêng là chuyện rất khó. Trong trường hợp này, cách tốt nhất là dùng một chiếc bàn tròn sau đó sắp xếp cho chúng ngồi vào đúng Văn Xương Vị của mình để học.

Vậy thì Văn Xương Vị của mỗi người chính xác theo phong thủy là như thế nào? Nếu người có ngày sinh vào ngày Giáp thì Văn Xương Vị của họ là hướng đông nam. Nếu ngày sinh là ngày Ất thì Văn Xương Vị là hướng nam. Nếu ngày sinh là ngày Bính thì Văn Xương Vị là hướng tây

nam. Ngày sinh là ngày Đinh thì Văn Xương Vị là hướng tây. Ngày sinh là ngày Mậu thì Văn Xương Vị là hướng tây nam. Ngày sinh là ngày Kỷ thì Văn Xương Vị là hướng Tây. Ngày sinh là ngày Canh thì Văn Xương Vị là hướng tây bắc. Ngày sinh là ngày Tân thì Văn Xương Vị là hướng bắc. Ngày sinh là ngày Nhâm thì Văn Xương Vị là hướng đông bắc. Còn ngày sinh là ngày Quý thì Văn Xương Vị là hướng đông.

Văn Xương Vị của nhà ở cũng rất được xem trọng. Thông thường, Văn Xương Vị của nhà ở thường tùy thuộc vào hướng nhà. Nếu cửa nhà hướng về hướng tây thì đó là một ngôi nhà tọa đông hướng tây, hay còn gọi là nhà Chấn, Văn Xương Vị của nhà là hướng tây bắc. Nhà tọa đông nam hướng tây bắc thì Văn Xương Vị là hướng chính nam. Nhà tọa nam hướng bắc thì Văn Xương Vị là hướng đông nam. Nhà tọa tây nam hướng đông bắc thì Văn Xương Vị là hướng chính tây. Nhà tọa tây hướng đông, Văn Xương Vị là hướng tây nam. Nhà tọa tây bắc hướng đông nam, Văn Xương Vị là hướng chính đông. Nhà tọa bắc hướng nam, Văn Xương vị là hướng đông bắc. Nhà tọa đông hướng tây, Văn Xương Vị là hướng chính bắc.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Văn Xương Vị Giúp Thi Tốt (2)

Văn Xương Tháp hay còn gọi là Văn Phong Tháp, Văn Bút Tháp, là một pháp khí rất được nhiều người tin dùng. Nó có lợi có việc học hành, công danh và sự nghiệp. Văn Xương nghĩa là trợ giúp để đường học hành, công danh thành đạt. Người xưa rất xem trọng việc học. Nếu để ý một chút sẽ thấy ở Trung Quốc có rất nhiều Văn Xương Tháp. Những thành phố có Văn Xương Tháp thường là những thành phố có rất nhiều văn nhân, danh sĩ nổi tiếng. Văn Xương Tháp cũng là pháp khí thường dùng trong phong thủy. Nếu để Văn Xương Tháp vào đúng Văn Xương Vị thì đầu óc sẽ trở nên minh mẫn hơn, tư duy cũng nhạy bén hơn. Đặc biệt, Văn Xương Tháp còn giúp cho giới văn phòng nâng cao hiệu suất làm việc, giúp sự nghiệp thăng tiến. Còn đối với trẻ con trong độ tuổi đi học thì có thể giúp chúng thông minh, nhanh nhạy, tiếp thu bài nhanh, thành tích học tập tiến bộ. Ngoài ra, nếu để Văn Xương Tháp vào đúng vị trí của sao trợ giúp trong việc sinh con đẻ cái thì chủ nhân sẽ sớm có quý tử ẵm bồng. Cũng chính vì có nhiều tác dụng như thế nên người xưa hết mực xem trọng Văn Xương Tháp. Thông thường, Văn Xương Tháp có bảy tầng, chín tầng hoặc mười ba tầng. Số tầng càng nhiều, càng cao thì uy lực trợ giúp cho việc thành đạt càng lớn.

Văn Xương Tháp nếu làm bằng đồng thì tốt nhất là nên làm mười ba tầng. Nam nữ đều có thể dùng, nhưng phải chắc chắn là làm bằng đồng thật. Nếu chất liệu để làm tháp là ngọc thì tháp chín tầng là tốt nhất. Nữ có thể dùng bạch ngọc, hoàng ngọc hoặc nam ngọc để làm tháp, còn nam thì

nên dùng hắc thạch, đồng, long quy, thủy tinh, nam ngọc để làm tháp sẽ hợp hơn cả.

Văn Xương Tháp trước khi được đặt vào Văn Xương Vị phải được khai quang điểm nhãn. Văn Xương Tháp nếu chưa được khai quang điểm nhãn thì cũng chỉ là một vật trang trí bình thường, không có tác dụng phong thủy.

Không được đặt Văn Xương Tháp ở những nơi đối diện với nhà vệ sinh hoặc tượng Phật và các vật có góc, cạnh bén nhọn khác. Đồng thời cũng không được đặt ngay bên dưới xà ngang của nhà. Nếu người học không ở nhà thì có để Văn Xương Tháp trên bàn học của họ cũng không mang lại tác dụng gì. Đối với các học sinh, sinh viên ở ký túc xá thì có thể dùng móc khóa hình Văn Xương Tháp hoặc bút Văn Xương để hỗ trợ cho việc học hành của mình.

Đương nhiên, nếu vị trí học tập hoặc làm việc đã có nơi cố định rồi thì có thể để Văn Xương Tháp ở bên trái bàn học hoặc bàn làm việc của mình để nó có thể phát huy tác dụng tốt nhất.

Nghe chị mình nói thế, Dương Tử Hi cũng tạm yên tâm. Cô bé có vẻ tự tin hơn, nói:

- Chị, vậy em nhất định sẽ thi thật tốt. Em phải để cho các bạn trong lớp biết là tuy em chuyển từ quê lên nhưng thành tích của em hoàn toàn có thể tốt hơn các bạn ấy.

- Đương nhiên rồi.

Dương Tử Mi cười nói.

Tuy nhiên, cô biết, em gái mình tuy siêng năng nhưng đầu óc thì lại không linh hoạt cho lắm. Khả năng tiếp thu của Dương Tử Hi trước giờ khá kém, chỉ cần gặp đề khó hơn một chút là cô bé sẽ không biết làm.

Thế nên, Dương Tử Mi muốn tự tay làm cho em gái mình một cây bút Văn Xương bằng ngọc nhằm giúp tư duy của cô bé được linh hoạt hơn.

Nghĩ thế nên sau khi tan học, Dương Tử Mi đến Ngọc Thạch Hiên của Mộ Dung Vân Thanh.

Nhân viên trong tiệm cho cô biết là Mộ Dung Vân Thanh có việc ra ngoài đã hai ngày rồi, hiện không có ở tiệm.

Mộ Dung Vân Thanh có mặt hay không không liên quan gì đến Dương Tử Mi cả. Vì cô đến tiệm chỉ để mua bút ngọc thôi.

Ngọc Thạch Hiên có bán bút Văn Xương bằng ngọc. Chất ngọc và kích thước khác nhau giá cả cũng khác nhau. Rẻ cũng mấy trăm đồng, đắt cũng mấy trăm ngàn một cây.

Dương Tử Mi muốn mua bút cho em mình chứ không phải mua để sưu tập thế nên cô cũng chỉ chọn một cây bút giá một trăm sáu mươi tám đồng thôi.

Với cây bút đó, chỉ cần cô truyền chút pháp lực vào đó thì giá trị của nó còn cao hơn rất nhiều so với các cây bút có giá mấy trăm ngàn kia.

Khi đang xem bút, Dương Tử Mi đột nhiên chú ý đến một vật bằng đồng có hình dáng như một chiếc gương được trưng bày cách đó không xa. Trên có dán hàng chữ giới thiệu là “.

Chiếc gương nọ phát ra một luồng khí giúp hỗ trợ học tập màu vàng nhạt.

Dương Tử Mi liền hỏi nhân viên trong tiệm để biết rõ hơn về chiếc gương kia.

Nhân viên nọ cũng giải thích đại để như sau:

“Gương Chiếu Thần đã xuất hiện từ thời Hán với tên là Gương Tiên Sơn. Sau này kỹ thuật làm gương dần bị thất truyền. Đến thời Hán, Đường, người Nhật lại mang kỹ thuật chế tạo gương về nước họ, từ đó cho đến cuối thời Edo ở Nhật, kỹ thuật làm gương vẫn được lưu truyền. Phần lớn các chiếc Gương Chiếu Thần Tám Thước đều được đặt trong các Thần Xã của người Nhật. Bình thường, nếu có người nào đó có thể thỉnh chiếc gương nọ về để vào Văn Xương Vị trong nhà mình thì nó có tác dụng làm thay đổi vận số của họ.”

Nghe nhân viên nói thế, Dương Tử Mi liền muốn mua ngay chiếc gương nọ cho em gái mình. Chiếc gương kia có thể trợ giúp việc học hành, hơn nữa nó còn phát ra luồng khí may mắn như vậy nên chắc chắn nó sẽ có tác dụng hơn nhiều so với các Văn Xương Tháp bình thường khác.

Chiếc gương kia có giá năm trăm ngàn. Tuy đắt, nhưng gần đây Dương Tử Mi cũng có rủng rỉnh tiền trong tay, thế nên chỉ cần em cô vui thì đắt thế nào cô cũng mua. Thế là, chiếc Gương Chiếu Thần Tám Thước kia đã được Dương Tử Mi mua về để ngay Văn Xương Vị trong phòng của Dương Tử Hi.

Ngày hôm sau, khi dự thi, đầu óc của Dương Tử Hi thông minh và minh mẫn hơn thường ngày rất nhiều. Toán thi được điểm tuyệt đối và đứng nhất lớp.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Cuộc Tranh Chấp Trên Phố Văn Lai

Phố Văn Lai vào chiều tối vô cùng nhộn nhịp và tấp nập. Có người thích đến để thử vận may, có người thì chỉ thuần túy là đến để xem phố xá, cũng có người đến để tìm một món đồ đặc biệt cho riêng mình. Sau giờ cơm chiều, hầu như người người, nhà nhà đều đổ đến phố Văn Lai dạo chơi.

Dương Tử Mi trong bộ đồng phục của trường trung học Nam Thành cũng xuất hiện ở phố Văn Lai. Mái tóc đen mượt, dài đến thắt lưng vốn thường được xõa xuống kia hôm nay lại được buộc thành kiểu tóc đuôi ngựa khỏe khoắn và năng động.

Với trang phục và kiểu tóc rất đổi bình thường đó nên Dương Tử Mi cũng không khác gì các thiếu nữ bằng tuổi khác.

Dương Tử Mi hòa vào dòng người dạo chơi trên phố Văn Lai và không ngừng đưa mắt dò tìm xem trong các quầy hàng bày bán hai bên phố kia có đồ cổ thật hay không.

Chỉ tiếc là tất cả đều là đồ giả hoặc là hàng nhái, không có chút giá trị nào. Chủ các quầy hàng đều nhờ vào ba tactic lừa dối nghệ của mình để dụ những vị khách nhẹ dạ cả tin. Được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Đi hết một vòng mà vẫn không tìm được thứ gì, Dương Tử Mi khẽ lắc đầu. Đang định đến Mặc Hiên thì bỗng nhiên nghe có tiếng cãi nhau gần đó.

- Không ngờ là một người nhìn có vẻ hiền lành, chân chất như em trai này đây lại đem đồ giả ra lừa tôi. Còn nói đây là tháp Hạo Thiên đời nhà Hán gì đó, nhưng thật ra đây chỉ là hàng giả. Giờ tôi trả hàng lại thì hãy trả lại cho tôi ba ngàn đi chứ.

Người đàn ông nào đó tức giận nói.

- Thuận mua vừa bán thôi mà. Là do anh không có năng lực giám định, giờ sao lại trách tôi chứ?

Giọng một người khác cãi lại.

- Phải đó, khách hàng đến đây mua đồ đều phải dựa vào con mắt xem hàng của mình. Anh không có năng lực giám định, mua trúng hàng giả giờ lại đòi trả hàng. Vậy sau này chúng tôi còn làm ăn buôn bán gì được nữa nếu ai cũng như anh? Nếu như anh may mắn mua được hàng thật thì chúng tôi cũng đâu có đòi lại được đâu, đúng không?

Chủ quầy hàng kể bên cũng lên tiếng bênh vực người bán hàng nọ.

- Chứ gì nữa. Với năng lực và thái độ này mà anh còn dám đến đây để thử vận may sao?

- Các người... Các người thật quá đáng... Các người biết tôi là ai không?

- Anh là ai, nói thử xem?

- Cậu tôi là cục trưởng Cục Quản Lý Đô Thị. Tôi sẽ nói chú tôi phạt các người cho biết!

- Xời!

Cảnh này rất quen thuộc với Dương Tử Mi. Kiếp trước cô đã từng chứng kiến cảnh này. Không ngờ kiếp này cô lại chứng kiến một cảnh

giống y chang như thế.

Kiếp trước, khi xảy ra cãi vã, cô cũng hiếu kỳ bu vào xem.

Cô nhớ lúc đó có một người đàn ông mua một cái tháp bằng sắt đen đúa cao khoảng mười centimet với giá ba ngàn ở quầy hàng của Chu Tam Thư. Nửa ngày sau, vị khách nọ lại quay lại nói là Chu Tam Thư bán hàng giả cho ông ta và muốn trả hàng.

Đương nhiên là Chu Tam Thư không đồng ý nên hai bên mới cãi nhau.

Cuối cùng, người khách nọ tức giận gọi một đám nhân viên quản lý đô thị đến phá nát quầy hàng của Chu Tam Thư.

Vì quá tức giận nên Chu Tam Thư đã làm liều xông vào đánh nhau với họ. Kết quả là Chu Tam Thư bị một người nào đó đạp trúng ngay ngực. Cú đạp mạnh gây xuất huyết nội. Mấy ngày sau, Chu Tam Thư nôn ra máu và chết tức tưởi ở nhà.

Chuyện đó từng một thời làm xôn xao cả phố Văn Lai.

Giờ, lịch sử lặp lại nên Dương Tử Mi cũng không đành để Chu Tam Thư kia về chầu tổ tiên một cách oan ức như thế,

Chu Tam Thư còn một mẹ già bảy mươi tuổi, đồng thời một mình anh còn phải nuôi vợ đang bệnh nặng cùng hai đứa con nhỏ. Cái chết của anh khiến cả gia đình anh rơi vào cảnh khó khăn, túng quẫn.

Vì kiếp trước đã trải qua nỗi đau cửa nát nhà tan, thế nên tuy không phải bao dung, độ lượng và tốt bụng như Quan Âm Bồ Tát nhưng Dương Tử Mi không nỡ để bi kịch kia xảy ra.

Nghĩ thế nên cô vội chen chân vào đám đông nhân lúc hai bên đang sắp xông vào đánh nhau.

Nhưng, khi nhìn thấy cái tháp sắt, nguyên nhân của cuộc cãi vã kia, hai mắt cô lập tức sáng lên.

Rõ ràng là cái tháp đó bên ngoài được cố ý làm cho cũ đi, hơn nữa kỹ thuật gia công cũng rất thô. Chỉ cần khách hàng biết xem hàng một chút là có thể phát hiện nó là một món đồ được cố ý làm cho cũ đi để giống đồ cổ.

Tuy nhiên, dưới thiên nhãn của Dương Tử Mi, cái tháp kia hoàn toàn là một vật khá khác biệt.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Tháp Sắt Kỳ Lạ

Tháp sắt kia tuy là hàng được gia công rất thô, nhưng không biết tại sao nó lại phát ra một luồng sát khí màu đen rất mạnh. Hơn nữa, nó còn phát ra một luồng khí đặc biệt chỉ có đồ cổ có lịch sử lâu đời mới có.

“

Nghĩ thế nên Dương Tử Mi lập tức lên tiếng giảng hòa:

- Được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa. Bán lại cho tôi cái tháp này là được chứ gì. Đừng làm mất hòa khí chỉ vì ba ngàn đồng kia.

Hai bên nghe xong liền quay sang nhìn Dương Tử Mi không chớp mắt.

Những người khác cũng quay sang nhìn cô chăm chăm.

Có người nhận ra cô là học trò của Tống Huyền.

Tống Huyền là người rất nổi tiếng ở phố Văn Lai. Có thể nói, anh là linh hồn của cả phố Văn Lai. Thế nên, học trò của anh cũng được kính trọng vài phần.

Tuy nhiên, Lý Tiêu, người khách mua cái tháp nọ lại không biết cô là ai, bởi vì anh ta là người ngoài đến và cũng rất ít khi đến phố Văn Lai mua hàng.

Thấy có người muốn mua cái tháp nên anh ta cũng bắt đầu sinh nghi. Anh ta thầm nghĩ:

“

Chu Tam Thư cũng nhận ra Dương Tử Mi. Biết cô muốn giúp mình nên anh rất vui. Nhưng cũng vì không nuốt nổi cục tức kia nên anh liền quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, cảm ơn lòng tốt của em. Cả phố Văn Lai này mọi người đều biết mua bán đều dựa vào năng lực xem hàng của mình. Anh ta không có năng lực đó thì cũng đành phải chấp nhận là mình xui xẻo chứ tại sao lại đến đây đòi trả hàng như thế? Nếu vậy sau này phố Văn Lai còn làm ăn gì được nữa?

- Đúng đó!

Đám đông vây quanh cũng lao xao lên.

“chính là quy tắc ngầm trong giới chơi đồ cổ. Giờ sao lại có thể phá vỡ quy luật đó được?

- Anh lừa tôi nói đây là đồ cổ thời Hán. Thế nên đó hoàn toàn là hành vi lừa gạt người tiêu dùng. Tôi nhất định phải kiện anh cho đến cùng.

Lý Tiêu tức giận quát lên.

Nghe anh ta quát lên như thế, đám đông và cả Dương Tử Mi đều cười ồ lên.

- Anh gì ơi. Đây là lần đầu tiên anh đến đây đúng không? Phố Văn Lai chúng tôi mua bán đều nhờ vào năng lực nhận biết đồ cổ của bản thân mình. Chuyện anh bị lừa thì cũng đành phải chấp nhận là do năng lực của

anh yếu kém thôi. Anh thử nghĩ đi, với ba ngàn đồng kia liệu anh có mua được một món đồ cổ của nhà Hán thật không?

Dương Tử Mi nói giọng chế nhạo.

Mặt Lý Tiêu bất giác đỏ bừng lên.

Lý Tiêu cũng muốn thử vận may nên mới đến phố Văn Lai này nên đương nhiên là anh ta biết ba ngàn thì không thể mua được hàng thật rồi. Nhưng anh ta cũng không loại trừ khả năng mình mua được đồ cổ với giá hời thật.

Vì vậy, khi kết quả giám định nói là món đồ anh mua không phải đồ cổ thật thì anh ta liền tức giận đùng đùng vì đã tốn hết ba ngàn để mua một món đồ giả vờ. Ý là có người thân làm bên quản lý đô thị nên anh ta muốn đòi lại cho bằng được ba ngàn kia. Nhưng không ngờ là Chu Tam Thư cũng là một người không dễ bị bắt nạt, hơn nữa tất cả mọi người xung quanh đều đứng về phía Chu Tam Thư kia.

- Hàng đã bán ra thì không được trả lại. Tiểu Mi, em đừng xen vào chuyện này làm gì cho mắc công.

Chu Tam Thư lớn tiếng nói.

Nghĩ đến cái chết thê thảm của Chu Tam Thư kiếp trước cùng với điểm kỳ lạ của cái tháp kia nên Dương Tử Mi quyết không thể đứng nhìn như thế.

Luồng sát khí màu đen trên cái tháp nọ cô có thể dùng để bồi dưỡng thêm cho thanh kiếm bằng tiền xu của mình nhằm giúp pháp lực của nó được mạnh hơn lên, đồng thời cũng có thể giúp cho việc tu luyện của bản thân được tiến bộ nhanh chóng.

Dù với lý do gì, Dương Tử Mi cũng phải mua cho bằng được cái tháp đó.

- Anh Chu à, giờ em muốn mua lại cái tháp của anh ta, anh cũng đừng xen vào.

Đoạn, Dương Tử Mi quay sang nói với Lý Tiêu:

- Anh gì ơi, nếu anh đã chê cái tháp này là hàng giả, muốn trả hàng lại, còn tôi thì lại muốn mua lại nó, vậy anh hãy bán lại nó cho tôi với giá ba ngàn đi. Nếu đồng ý thì bán, không thì anh cứ mang về nhà và đừng đến đây kiếm chuyện với anh Chu nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Tháp Sắt Cảm Ứng

Những lời Dương Tử Mi nói rất hợp tình hợp lý. Nghe cứ như là mình chịu thiệt để giúp Chu Tam Thư vậy.

Lý Tiêu cũng nghĩ như thế.

Thấy cô là một nữ sinh mặc đồng phục bình thường như bao nữ sinh khác nên Lý Tiêu cũng không nghĩ ngợi gì nhiều.

Ba ngàn, một số tiền không nhiều nhưng cũng chẳng ít. Lúc bấy giờ, mức lương bình quân của một người ở thành phố A cũng chỉ một ngàn rưỡi mà thôi.

“

Lý Tiêu lại bắt đầu dao động.

Thấy Lý Tiêu chần chờ như vậy, Dương Tử Mi nói tiếp:

- Tôi cho anh một phút để suy nghĩ. Một là bán cho tôi, hai là đem về nhà và đừng đến đây kiếm chuyện nữa. Nếu không, cả phố Văn Lai chúng tôi sẽ đoàn kết lại với nhau đấy.

Thấy Dương Tử Mi có vẻ lạnh lùng và cũng chẳng hề để ý lắm đến cái tháp kia, Lý Tiêu lại nghĩ:

“

Nghĩ thế nên Lý Tiêu lật đặt ra giá:

- Ba ngàn rưỡi.

Sở dĩ anh ta đưa ra giá như vậy mục đích là thăm dò xem Dương Tử Mi thế nào. Nếu là đồ cổ thật thì Dương Tử Mi chắc chắn sẽ mua và anh ta cũng sẽ có cơ không bán nữa.

Dương Tử Mi đương nhiên cũng đoán biết được ý đồ của Lý Tiêu. Cô chẳng thèm nhìn anh ta lấy một cái mà chỉ hờ hững nói:

- Vậy anh cứ đem cái tháp kia về nhà, sau này đừng đến phố Văn Lai này nữa nhé.

Nói vậy cũng đủ hiểu là cô không chấp nhận cái giá ba ngàn rưỡi kia.

“

Nghe cô nói thế, Lý Tiêu vội vã nói tiếp:

- Thôi được rồi, bán cho cô bé giá ba ngàn vậy.

Hai bên, một bên đưa tiền, một bên giao hàng. Giao dịch thành công.

Vừa cầm cái tháp trên tay, Dương Tử Mi liền cảm nhận được một cảm ứng rất đặc biệt.

Cảm ứng đó là gì cô cũng không rõ, nhưng nó khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ.

Thấy cô không nói không rằng trả ngay cho mình ba ngàn đồng như thế nên Lý Tiêu đoán cô có lẽ là con cái của gia đình giàu có nào đó. Hơn nữa, thấy khí chất của cô cũng có gì đó khác biệt, người trong phố Văn Lai hình như đều kính trọng cô, thế nên anh ta cũng nghĩ cô có thể là người có

gia thế không đơn giản, nếu ở lâu thì sẽ không hay. Thế nên, nhận tiền xong, Lý Tiêu cũng nhanh chóng rời khỏi phố Văn Lai.

Thật ra, sở dĩ trong cặp của Dương Tử Mi có nhiều tiền như vậy là vì cô vừa đến ngân hàng rút ra mười ngàn. Mười ngàn này cô định dùng để mua mấy món đồ bổ để mang đến tặng cho người phụ nữ đã cho cô bộ khay đồng để giảm bớt phần nào sự áy náy trong lòng vì đã không nói rõ sự thật về bộ khay đồng cho bà ấy nghe.

Cũng vì trong cặp có nhiều tiền như thế nên cô mới có đủ ba ngàn để mua lại cái tháp kia mà không chút do dự.

Thấy cô chịu trả ba ngàn để mua lại cái tháp kia, nghĩ là vì giúp mình nên Chu Tam Thư vừa cảm kích vừa tức giận nói:

- Tiểu Mi, sao em ngốc vậy? Anh không trả lại tiền, anh ta có kiện đi nữa cũng không làm gì được anh đâu.

- Anh Chu...

Dương Tử Mi mím mím môi nói:

- Lúc này thấy sắc mặt của anh, nếu em không mua cái tháp này lại thì anh đã gặp họa sát thân rồi. Huống hồ, em cũng rất thích cái tháp này, nó sẽ được dùng làm pháp khí của em nên em cũng không thiệt thòi gì đâu.

Khả năng xem quẻ, xem tướng của Dương Tử Mi hiện đã nổi tiếng khắp phố Văn Lai nên nghe cô nói thế, Chu Tam Thư ra vẻ sợ sệt hỏi:

- Thật vậy à?

Dương Tử Mi gật đầu, sau đó giơ tay vỗ nhẹ lên vai Chu Tam Thư nói:

- Anh Chu à, nhà anh có một mẹ già, vợ thì đang bệnh nặng, hai con anh thì còn nhỏ, họ đều đang sống dựa vào thu nhập của chỉ một mình anh thôi, vì vậy bình thường làm việc gì anh cũng dừng liều lĩnh quá như thế.

Thấy cô khuyên nhủ như thế, Chu Tam Thư bất giác thấy sống mũi mình cay cay.

Nhưng, anh cũng thấy lạ là trước giờ anh chưa từng kể cho ai nghe về gia cảnh của mình, vậy sao Dương Tử Mi lại biết rõ như thế nhỉ?

Thấy Chu Tam Thư nghi hoặc nhìn mình, Dương Tử Mi cười nói:

- Anh đừng quên em là một thầy tướng số.

Nói xong, cô cầm theo cái tháp nọ rời khỏi.

Vì cái tháp kia có luồng sát khí mạnh, rất hợp để tăng pháp lực cho thanh kiếm bằng tiền xu của mình nên Dương Tử Mi cũng gác lại chuyện giúp Lâm Thanh Mai trừ tà thêm vài ngày nữa, nhằm tránh chuyện bị hao tổn nguyên khí vì pháp lực không bằng âm hồn kia.

Cô không muốn mình lại trải qua nỗi đau đớn của việc tổn hao nguyên khí như mười năm trước nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Lâm Thanh Mai Cứ Muốn Soi Gương

Sau chuyện đó, các chủ quầy trong phố Văn Lai, đặc biệt là Chu Tam Thư càng kính trọng Dương Tử Mi hơn. Thấy dáng vẻ xinh xắn, hiền thực của cô, họ tưởng như cô là tiên nữ giáng trần để cứu chúng sinh vậy. Trong lòng họ không ngừng cảm thán, cô quả không hổ danh là học trò của Tống Huyền.

Thật ra, lần này Dương Tử Mi rất lời. Lời vì mua được món đồ mình thích, hơn nữa còn lại được tiếng thơm!

Dương Tử Mi không những giúp Chu Tam Thư tránh được nạn kiếp nạn mà còn mua được cái tháp cảm ứng thần bí mà mình rất thích, hơn nữa còn tạo được hình tượng lương thiện, hiền lành, đại nghĩa cho chính bản thân mình. Nhất cử tam tiện như vậy, sao cô không vui được kia chứ?

Đến Mặc Hiên, thấy cảnh vợ chồng Tống Huyền quan tâm, yêu thương, chăm sóc nhau, Dương Tử Mi cảm thấy ấm áp vô cùng.

- Em chào thầy, chào chị!

Vừa cầm cái tháp trên tay, Dương Tử Mi vừa mỉm cười cất tiếng chào hỏi.

- Sao hôm nay em đến sớm vậy?

Thấy cô, Tống Huyền dịu dàng hỏi.

- Hôm nay rảnh nên em muốn đến sớm để thăm chị Thanh Mai.

Đoạn, Dương Tử Mi nhìn sang Lâm Thanh Mai. Sắc mặt Lâm Thanh Mai hiện tại khá tốt, ngoài mặt không có vẻ gì bất thường, chỉ là ở giữa trán có luồng âm sát khí tích tụ thôi. Dương Tử Mi dùng thiên nhãn của mình để quan sát Lâm Thanh Mai thì vẫn nhìn thấy âm hồn kia đang nở nụ cười kỳ dị với cô như lần trước.

- Cám ơn Tiểu Mi!

Thấy Dương Tử Mi đang cầm thanh kiếm bằng tiền xu trên tay, Lâm Thanh Mai phấn khởi hỏi:

- Hôm nay em đến trừ tà giúp chị à?

- Thời cơ vẫn chưa đến ạ.

Nhìn vào cái tháp nhỏ trên tay mình, Dương Tử Mi nói tiếp:

- Hiện tại em chưa chắc chắn là có thể thắng được âm hồn kia thế nên cần có thêm thời gian để tăng pháp lực cho Càn Khôn Kiếm này mới được.

- Ừm, không sao, em cứ từ từ. Chị tin là em sẽ làm được.

Lâm Thanh Mai độ lượng nói.

Thấy gương mặt bình thản, hiền dịu của Lâm Thanh Mai, Dương Tử Mi cũng vui vẻ gật đầu.

Nhìn thấy cái tháp nhỏ trên tay Dương Tử Mi, hai mắt Tống Huyền bỗng sáng lên. Anh bèn lên tiếng hỏi:

- Tiểu Mi, hôm nay em lại mua được đồ cổ à? Để anh xem thử xem thế nào.

- Không biết có phải là đồ cổ không nữa. Thầy xem giúp em xem lần này có phải em lại may mắn như mấy lần trước không.

Dương Tử Mi rất muốn biết cái tháp kỳ lạ trong tay mình rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Tống Huyền nhận lấy cái tháp và dùng kính lúp soi đi soi lại một hồi, sau đó lại dùng nước rửa chuyên dụng để tẩy rửa một góc nhỏ của cái tháp nọ. Chân mày anh khẽ chau lại.

- Tiểu Mi à, cái tháp này anh không thấy nó có gì đặc biệt cả. Nếu không lầm thì nó chẳng qua chỉ là một vật trưng bày giả cổ và không có giá trị gì hết.

Nghe Tống Huyền nói thế, Dương Tử Mi có chút thất vọng. Cô vốn mong là Tống Huyền có thể phát hiện ra được gì đó.

Quả nhiên, nếu như cô không dùng thiên nhãn thì bằng mắt thường làm sao mà phát hiện ra được điểm đặc biệt của cái tháp kia chứ.

- Cái tháp này em định xử lý thế nào?

Tống Huyền hỏi.

- Dạ, nếu nhìn từ góc độ của giới chơi đồ cổ thì nó không có giá trị gì, nhưng em có thể dùng nó để làm pháp khí, thế nên đối với em nó chẳng khác gì báu vật vậy.

Dương Tử Mi cười nói.

Tống Huyền chỉ im lặng nhìn cô mà không nói gì. Sau đó, anh lặng lẽ lấy một chiếc hộp bằng gỗ màu đen ra, để cái tháp kia vào và đưa nó lại cho cô.

- Em cảm ơn thầy.

Dương Tử Mi rất cảm động vì Tống Huyền rất quan tâm, chăm sóc cô. Đoạn, cô quay sang nhìn Lâm Thanh Mai và phát hiện Lâm Thanh Mai lại đang cầm gương soi. Chỉ là, cái gương kia chỉ là một cái gương bình thường chứ không phải là gương nước mắt phượng hoàng nọ.

Nhưng, thần thái của Lâm Thanh Mai khi soi gương dường như có chút gì đó bức bối, không hài lòng, cứ như là không tìm thấy thứ mình muốn tìm vậy.

- Chị Thanh Mai vẫn cứ muốn soi gương như vậy sao ạ?

Dương Tử Mi quay sang hỏi Tống Huyền.

Tống Huyền cười buồn nói:

- Chiếc gương nước mắt phượng hoàng kia anh vốn đã đem giấu trong két sắt rồi, nào ngờ tối qua cô ấy lại lấy đồ đập két sắt, thần thái vô cùng lo lắng, bất an, cứ như biến thành người hoàn toàn khác vậy. Không tìm thấy chiếc gương kia, cô ấy liền vội vã lấy mấy chiếc gương khác để soi. Soi đi soi lại mấy lần xong mới tạm yên tâm hơn chút. Ban ngày thì bình thường hơn, chỉ thì thoảng mới muốn soi gương thôi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Thanh Long Mạnh, Bạch Hổ Yếu

Dương Tử Mi thoáng chút lo lắng.

“

Lâm Thanh Mai để gương xuống, nét mặt trở lại với vẻ bình thản, nhu mì hàng ngày. Cô quay sang cười với Tống Huyền và Dương Tử Mi, ánh mắt tinh tường, như hoàn toàn không biết gì đến hành động mình vừa thực hiện lúc nãy vậy.

Vì cũng còn lâu mới đến giờ gặp khách hàng nên Dương Tử Mi cũng tranh thủ theo Tống Huyền học hỏi thêm một số kiến thức về đồ cổ.

Tám giờ tối, một người đàn ông trung niên, khách hàng của cô xuất hiện.

Ông ta là Lâm Gia Đống, một doanh nhân nhỏ chuyên về xây dựng của thành phố A. Tinh thần của ông ấy rất kém, nét mặt mệt mỏi cho thấy ông bị mất ngủ kinh niên.

Thì ra, căn nhà mới xây của ông tối nào cũng nghe thấy tiếng đánh nhau trên sân thượng, khiến cả nhà ông không ngủ được. Tuy nhiên, khi họ lên sân thượng kiểm tra thì lại tìm không ra nguyên nhân. Những âm thanh kia cứ như đến từ nơi vô định nào đó.

Thế nên, mọi người trong nhà ông đều cho rằng trong nhà có ma.

Mấy ngày gần đây, ông cũng mời rất nhiều đạo sĩ đến trừ tà, đuổi ma nhưng đâu vẫn vào đấy. Chỉ cần đến tối là tiếng đánh nhau kia lại xuất hiện đều đều khiến cả gia đình ông tinh thần sa sút. Vợ ông sợ đến nỗi dẫn con về nhà mẹ ruột ở, không dám ở trong căn nhà đó nữa.

Còn bản thân ông thì cho rằng chắc chắn là có người cố ý giả ma để hù dọa gia đình ông nên liên tục mấy đêm liền ông đều lên sân thượng ngồi canh. Thế nhưng, mặc cho ông ngồi canh thế nào thì tiếng đánh nhau kia vẫn thi thoảng xuất hiện. Còn ma thì ông lại chả thấy đâu.

Không tìm ra nguyên nhân của âm thanh lạ nên ông đang muốn phát điên lên!

Không những thế, những căn nhà do ông xây cũng xảy ra hiện tượng tương tự, không căn nào bán được. Cũng chính vì không bán được nhà nên vốn của ông ngày càng thiếu hụt, mọi việc trở nên bế tắc.

Nghe Lâm Gia Đống thuật lại chuyện của mình xong, Dương Tử Mi cũng đại khái đoán được nguyên nhân là gì rồi.

Dương Tử Mi theo Lâm Gia Đống đến nhà ông và bắt đầu dùng thiên nhãn để quan sát.

Lâm Gia Đống là một người chuyên về xây dựng nên bình thường cũng rất chú ý đến phong thủy. Vị trí nhà ông chọn có phong thủy rất tốt, hơn nữa địa thế của các ngôi nhà lân cận cũng rất phù hợp với quy tắc Thanh Long mạnh, Bạch Hổ yếu trong phong thủy.

Nhà dương có phong thủy tốt thường được mọi người nhắc đến là một ngôi nhà có sông núi bao quanh. Tuy nhiên, trong các thành thị lớn thì không phải nơi nào cũng có núi và sông. Thế nên những ngôi nhà xung quanh đó cũng được xem như là núi trong phong thủy vậy. Trong đó, nhà hai bên trái và phải của ngôi nhà mình đang xem phong thủy là quan trọng nhất. Chúng cũng chính là Thanh Long và Bạch Hổ trong phong thủy.

Phong thủy cho rằng, Thanh Long là linh vật có thứ hạng cao, rất được sùng bái, cho nên Thanh Long mạnh, Bạch Hổ yếu mới may mắn.

Rồng mạnh hơn Hổ chia thành bốn loại sau đây:

- Long Ngang Hổ Phục: Tức là nhà bên trái cao hơn nhà bên phải.
- Long Trường Hổ Đoản: Tức nhà bên trái dài và rộng hơn nhà bên phải.
- Long Cận Hổ Viễn: Tức nhà bên trái gần hơn so với nhà bên phải.
- Long Thịnh Hổ Suy: Tức là số lượng nhà bên trái nhiều hơn số lượng nhà bên phải.

Nếu như nhà cửa hai bên xuất hiện hiện tượng bên phải nhiều hơn bên trái hoặc bên phải đang động thổ thì được cho là phạm vào Bạch Hổ Sát.

Từ góc độ phong thủy mà nói thì những ngôi nhà phạm vào Bạch Hổ Sát thì chủ nhà thường bị bệnh. Nếu nặng có thể bị mất mạng.

Nếu nhà phạm phải Bạch Hổ Sát thì có thể để một con Kỳ Lân ngay trên vị trí phạm sát để hóa giải.

Căn nhà của Lâm Gia Đống hiện tại không có bất kỳ âm sát khí nào, nên đương nhiên cũng không có ma quỷ gì đến quấy phá cả. Vì vậy, âm thanh đánh nhau thường xuất hiện vào ban đêm kia chắc chắn là do người nào đó cố tình tạo ra và không loại trừ khả năng căn nhà đã bị ai đó dùng Yểm Thẳng Thuật.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Yếm Thẳng Thuật

Yếm Thẳng Thuật chính là dùng bùa chú, pháp thuật hoặc cầu nguyện để trừ ếm người, vật mà mình ghét.

Những loại bùa có liên quan đến xây dựng loại này thường được gọi là Mộc Công Yếm Thẳng. Mộc Công Yếm Thẳng là một loại bùa trong Yếm Thẳng Thuật và có nguồn gốc từ thời cổ đại. Loại bùa này rất thịnh hành từ sau thời nhà Nguyên. Yếm Thẳng Thuật phản ánh tâm lý tin tưởng vào thần linh và muốn cầu thần linh phù hộ cho mình được xã hội xem trọng và có nhiều đãi ngộ tốt của những người theo các ngành nghề lao động chân tay. Loại bùa này cũng được nhiều người mê tín dùng để trút giận hoặc ám hại những người mình ghét.

Dương Tử Mi lên căn gác xếp trên sân thượng và bảo Lâm Gia Đống dùng đồ nghề đập căn gác đó đi thì tìm thấy hai búp bê đầu sứ đang trong thế đánh nhau trong đó.

Thấy hai búp bê nọ, Lâm Gia Đống vô cùng kinh hãi. Ông hỏi Dương Tử Mi đó là thứ gì?

- Chúng chính là nguyên nhân gây ra tiếng đánh nhau mà ông thường nghe thấy vào mỗi buổi tối đấy.

Dương Tử Mi đáp.

Nghe thế, Lâm Gia Đống tức giận nói:

- Thì ra là bọn thợ xây kia làm. Tôi phải kiện họ, hừ!

Dương Tử Mi khẽ nhếch mày, lạnh lùng nhìn Lâm Gia Đống một cái, nói:

- Trước khi muốn kiện ai thì ông cũng phải xem lại bản thân mình trước đã. Có phải ông đang nợ hoặc trừ lương họ không?

Lâm Gia Đống mặt biến sắc, ấp úng nói:

- À... có... có đang nợ họ ít tiền lương.

Thật ra, lương mà Lâm Gia Đống nợ không phải một ít mà là một trăm mấy ngàn tiền lương của người ta. Hơn nữa, ông ta còn tìm đủ mọi cách để giam lương của họ không trả.

- Nếu làm việc thất đức thì đương nhiên sẽ phải gánh rất nhiều oán khí. Cũng chính vì ông không trả lương cho nhân công của mình nên họ mới ghét và ếm bùa nhà ông. Đây là nhân quả báo ứng thôi.

Dương Tử Mi nói.

Lâm Gia Đống trán lấm tấm mồ hôi nói:

- Vậy... tôi sẽ lập tức trả lương cho họ ngay khi xoay được đầu vốn.

Nghe Lâm Gia Đống nói vậy, Dương Tử Mi chỉ khẽ gật đầu.

- Vậy mấy căn nhà tôi xây cũng có hiện tượng như vậy, chỉ cần tìm ra chúng và vứt chúng đi là được sao ạ?

Lâm Gia Đống sốt ruột hỏi.

- Không đơn giản như vậy đâu. Giờ có vứt mấy con búp bê này đi thì bùa kia vẫn chưa được phá giải.

Lâm Gia Đồng sợ hãi hỏi:

- Vậy phải làm sao ạ? Dương đại sư, đại sư có cách nào giúp tôi phá giải bùa ếm không?

- Giải bùa cũng đơn giản thôi, chỉ cần...

Đang định nói cách giải bùa, đột nhiên Dương Tử Mi nhớ đến gì đó, cô lập tức dừng lại không nói nữa.

Đúng là muốn phá giải Yểm Thăng Thuật thì rất đơn giản. Khi vật dùng để ếm bị phát hiện, chỉ cần mang chúng đi đốt là có thể phá được tác dụng trù ếm của chúng. Một khi bùa bị phá giải thì gia chủ sẽ được bình an như trước, còn người trù ếm cũng sẽ bị trừng phạt cho những chuyện mình gây ra, hay nói cách khác là họ sẽ bị tổn hao nguyên khí.

Mộc Công Yểm Thăng là một dạng tín ngưỡng và cũng là một tập tục rất thịnh hành ở thời cổ đại. Thế nên, nhằm tránh chuyện các thợ xây tùy ý trù ếm hoặc vô tình chọc giận các vị thần linh nào đó, dân gian thường dùng cách bái tế khi xây nhà. Cách bái tế đơn giản nhất chính là chôn một con vịt ngay dưới móng của căn nhà. Vịt có âm Hán là “Áp”, trùng âm với “Áp” trong “Trấn Áp”, biểu thị ý nghĩa trấn áp ma quỷ và có tác dụng trấn giữ nhà cửa. Cách bái tế và vật dùng để bái tế của các dân tộc khác nhau cũng khác nhau.

Dương Tử Mi biết, sở dĩ những người thợ xây kia dùng đến Yểm Thăng Thuật là bởi vì Lâm Gia Đồng là một gian thương, đối xử bất nhân bất nghĩa với họ trước. Hơn nữa, đều là thầy tướng số với nhau nên cô cũng phải tuân thủ quy tắc không làm tổn hao nguyên khí của những người cùng nghề. Mười năm trước, khi cô bày Thất Sát Trận trên mộ tổ tiên của Lâm Đức Kiệt, thầy tướng số nào đó đã cố tình không tuân thủ quy tắc đó. Người đó không những phá trận của cô mà còn hại cô bị tổn hao nguyên khí nặng nề.

Những chuyện mình không muốn thì cũng không nên khiến người khác phải chịu. Cho nên, Dương Tử Mi nhất định sẽ không làm những chuyện độc ác, thất đức như thế.

Thấy cô cứ trầm ngâm mãi như thế, Lâm Gia Đống lại nôn nóng hỏi:

- Dương đại sư, phải làm sao mới được đây?

- À, tôi sẽ làm phép để hóa giải chúng.

Suy nghĩ một hồi, Dương Tử Mi quyết định chọn cách dùng Phù Chú Pháp để trấn áp Mộc Công Yểm Thẳng kia. Chỉ có cách này thì người ếm bùa mới không bị tổn hao nguyên khí.

Sau khi giúp Lâm Gia Đống phá giải bùa ếm xong, Dương Tử Mi còn không quên căn dặn ông ta rằng làm việc gì cũng đừng nên quá đáng quá mà phải chừa lại cho mình một ít đức. Nếu không, lần sau nếu gặp chuyện như vậy nữa, cô nhất định sẽ không giúp nữa.

Sau khi trải qua chuyện này, Lâm Gia Đống cũng đã biết sợ, nên không dám làm những chuyện xấu xa kia nữa. Kể từ sau chuyện đó, Lâm Gia Đống đều làm ăn rất đàng hoàng và ngày càng được tin tưởng hơn. Cũng chính vì được tin tưởng mà chuyện làm ăn của ông cũng thuận buồm xuôi gió và phát đạt hơn trước rất nhiều. Cuối cùng, cũng có ngày ông có được một vị thế khá vững chắc trong giới xây dựng của thành phố A.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Trở Mặt

Rời khỏi nhà của Lâm Gia Đống, Dương Tử Mi đi thẳng đến nhà của người phụ nữ có chồng bị bệnh lao phổi nọ.

Vừa đến đã thấy người phụ nữ nọ đang cho mèo ăn ngay trước cửa nhà. Lần này, chiếc khay dùng cho mèo ăn kia cũng là một chiếc khay bằng kim loại cũ, còn chồng bà thì ngồi ngay bên cạnh.

Chồng của người phụ nữ nọ nhìn khỏe hơn trước rất nhiều. Mặt cũng không đỏ bừng nữa, mắt thì cũng bắt đầu có chút sinh khí.

- Con chào cô chú ạ!

Dương Tử Mi tươi cười bước đến chào hỏi.

Người phụ nữ nọ ngẩng đầu lên nhìn cô. Thái độ của bà không có chút gì thân thiện và cảm kích cả, mà thay vào đó là một ánh nhìn không chút thiện cảm nào, cứ như là cô nợ bà ta gì đó vậy.

- Cô bé, con đến rồi à!

Chồng bà đang ngồi bên cạnh thì có vẻ hòa nhã hơn chút. Ông cũng lịch sự chào lại Dương Tử Mi một tiếng. Tuy nhiên, giọng điệu của ông cũng có chút gì đó khá lạnh lùng và xa cách.

Thấy phản ứng của hai người họ, Dương Tử Mi thoáng nghi hoặc và cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

- Còn đến đây làm gì?

Người phụ nữ nọ bắt đầu tỏ rõ thái độ.

- Cô ơi, con đến để xem bệnh tình của chú thế nào thôi ạ.

Thấy bà đối xử với mình như vậy, Dương Tử Mi cảm thấy rất khó chịu.

- Hừ!

Người phụ nữ nọ lạnh lùng hắng giọng một cái, sau đó ném mạnh chiếc khay đang cho mèo ăn kia xuống đất khiến đám mèo nọ hoảng vía bỏ chạy mất.

Dương Tử Mi cũng bắt đầu cảm nhận được việc không hay sắp sửa xảy ra.

Cô dùng thiên nhãn để quan sát người phụ nữ nọ và thấy được cảnh trước đó vài ngày có một người thanh niên mang theo một tấm hình tìm đến bà. Hai người họ nói gì cô nghe không rõ. Cô chỉ thấy mặt của người phụ nữ nọ biến sắc và tức giận mắng vài câu.

Nhìn kỹ hơn tấm hình kia thì cô phát hiện đó chính là hình của khay đồng Quán Trọng.

“

- Mai Yến, cô bé là ân nhân cứu mạng của tôi mà.

Chồng của người phụ nữ nọ nghiêm giọng nhắc nhở.

- Ông à, ông ngốc quá, nó đã lừa bộ khay cổ trị giá hơn một trăm triệu của chúng ta đó. Với số tiền đó, chúng ta đến bệnh viện nào khám bệnh mà chẳng được?

Đoạn, người phụ nữ nọ quay sang liếc Dương Tử Mi một cái và mỉa mai nói:

- Dung mạo xinh xắn, dáng hoàng như thế, tôi còn tưởng là Quan Âm Bồ Tát hạ phàm nữa cơ. Thì ra chỉ là một đứa lừa gạt.

Dương Tử Mi vẫn im lặng không nói lời nào.

Chuyện này cô không biết phải nói sao cho phải.

Tuy nhiên, cô cũng đã cứu mạng chồng bà đấy thôi.

Bệnh của chồng bà nếu như cô không kịp thời ra tay thì dù có vô bệnh viện khám và chữa trị đi nữa thì nửa tháng sau ông ta cũng sẽ không tránh được kiếp số.

Huống hồ, khi cô phát hiện bộ khay đồng kia thì người phụ nữ nọ cũng chỉ xem chúng như những chiếc khay cũ khác và dùng chúng để cho mèo ăn đấy thôi.

Nếu nhìn từ góc độ này thì cô không nợ gì họ cả.

- Ba ngàn này trả lại cho mày, mày mau trả lại bộ khay đồng đó cho tao. Lừa của người khác bộ đồ cổ trị giá trăm triệu như thế mà còn không biết áy náy, đúng là đồ mặt dày.

Người phụ nữ nọ vào phòng và lấy ra ba ngàn ném thẳng vào mặt Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào gương mặt hoàn toàn khác với mấy ngày trước của bà ta.

Đúng lúc này, người thanh niên mà cô thấy bằng thiên nhãn cũng đến. Sau khi nhìn Dương Tử Mi xong, anh ta lên tiếng hỏi:

- Cô ơi, người lừa bộ khay đồng cổ của cô chính là cô bé này sao?

- Đúng vậy, chính là nó.

Người phụ nữ nọ tức giận nói.

- Cô em à, cô em cũng gan thật đấy. Ngay cả đồ cổ thuộc sở hữu cá nhân của người ta mà cô em cũng dám lừa. Chán sống rồi sao? Biết điều thì trả lại ngay đi, nếu không thì, hề hề...

Người thanh niên nọ vừa nói vừa xắn tay áo lên vẽ hung hãn và giờ giờ nắm đấm lên trước mặt Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chau mày khó chịu nói:

- Được, tôi sẽ trả lại cho các người!

- Thật là, đồ đã tặng rồi, có nhiều tiền cỡ nào thì cũng đã sao? Hai người làm sao đòi lại được đây? Mai Yến, bà không hiểu gì cả.

Chồng người phụ nữ nọ cũng bắt đầu quát lên.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Tiền Đến Tiền Đi

- Ông ngốc quá, cả trăm triệu chứ ít ỏi gì! Sao chúng ta để nó lấy đi như vậy được chứ?

Người phụ nữ nọ cũng hét lên.

- Dù gì thì... con bé cũng chữa bệnh cho tôi mà.

Chồng của người phụ nữ nọ chống chế.

- Lúc này tôi đã nói với ông rồi. Nếu chúng ta có nhiều tiền như vậy thì cho dù là đến bệnh viện hàng đầu ở Bắc Kinh chúng ta cũng có thừa tiền để đi.

Người phụ nữ nọ lại tiếp tục lớn tiếng nói.

- Thôi được rồi. Nếu như mọi người cho rằng một trăm triệu kia đáng giá hơn một mạng người thì tôi sẽ trả lại một trăm triệu đó vậy!

Dương Tử Mi lúc này mới lên tiếng nói.

Nghe thế, hai mắt của người phụ nữ nọ sáng lên.

Một trăm triệu là số tiền mà trước giờ bà chưa từng thấy qua.

Đoạn, Dương Tử Mi ra ngân hàng, chuyển ngay một trăm triệu do Tống Huyền trả cho mình vào tài khoản của người phụ nữ nọ.

Thấy một trăm triệu đó chỉ vừa mới đây thôi lại phải chuyển sang cho người khác, Dương Tử Mi chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Có câu thầy tướng số, thầy bói thường bị tam tật ngũ khuyết. Chẳng lẽ cô cũng không thoát khỏi quy luật đó sao?

“

Nghĩ thông như thế nên trong lòng cô cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Còn về chuyện người phụ nữ kia sau khi nhận tiền xong không biết có gặp tai họa gì nữa không thì cô cũng không quan tâm. Bởi vì trên đời này có nhiều người tham lam, thấy lợi mà quên đi ơn nghĩa của người khác. Hạng người này không đáng để cô giúp.

Giải quyết xong chuyện bộ khay đồng kia, Dương Tử Mi cũng nhận được điện thoại của Hạ Quốc Huy. Ông hỏi cô là bản thiết kế nhà đã xong chưa. Nếu xong rồi thì ông có thể cho người chuẩn bị khởi công.

Đúng lúc Dương Tử Mi cũng có mang theo bản thiết kế đó nên cô đi thẳng đến nhà Hạ Quốc Huy.

Thấy cô đến, Hạ Muội mừng rỡ chạy ra đón và dẫn cô vào nhà. Vừa đi hai người vừa trò chuyện rôm rả. Hạ Muội còn mời cô cùng đi xem phim vào ngày mai.

Trước giờ, Dương Tử Mi vẫn chưa từng vào rạp chiếu phim lần nào.

Kiếp trước, vé xem phim một trăm đồng đối với cô mà nói là một thứ rất xa xỉ.

Lúc đó, cô không hiểu được là rõ ràng có thể mua đĩa chép về nhà xem nhưng tại sao lại có nhiều người thích tiêu tiền để vào rạp chiếu phim xem phim như thế?

Cho nên, cô thường cười họ là đồ ngốc.

Nhưng giờ, trong ví của cô cũng có kha khá tiền. Một trăm đồng đối với cô mà nói cũng không phải là lớn lao gì, nên rạp chiếu phim cũng trở thành một thứ thu hút cô.

Cô gật đầu nhận lời đi xem phim với Hạ Muội vào tám giờ tối mai.

Hẹn với Hạ Muội xong, Dương Tử Mi liền đưa bản thiết kế nhà cho Hạ Quốc Huy xem.

Sau khi xem qua bản thiết kế nọ, Hạ Quốc Huy phát hiện căn nhà chủ yếu được thiết kế theo Thái Cực, Lưỡng Nghi. Trong đó còn có một hình vẽ mà ông không hiểu là hình gì.

- Tiểu Mi, con đang bày trận phong thủy à?

Hạ Quốc Huy hiếu kỳ hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Dùng để hóa giải âm khí ở đó sao?

- Cũng có thể nói là vậy ạ.

Dương Tử Mi cũng không giải thích nhiều với ông, vì có giải thích thì ông cũng không hiểu. Điều mà cô cần ông làm là mong ông có thể xây nhà dựa vào bản thiết kế của cô. Ngay cả một cục gạch, một cọng cỏ cũng phải hoàn toàn giống với bản thiết kế.

Thấy cô không muốn giải thích nhiều nên Hạ Quốc Huy cũng không hỏi gì thêm nữa. Ông cũng bảo đảm là sẽ cho đội thi công tốt nhất phụ trách xây nhà cho cô và trong vòng một tháng sẽ hoàn công căn nhà.

Tuy Hạ Quốc Huy không hối thúc gì về tiền xây nhà nhưng Dương Tử Mi vẫn chủ động đề cập đến chuyện đó và lập tức chuyển mười triệu từ tài khoản của mình sang cho ông.

Mười triệu đó cũng chính là số tiền cuối cùng mà cô tích cóp được bấy lâu nay. Giờ trả tiền xây nhà xong, cô lại trở nên trắng tay.

Tuy nhiên, cô cũng không lo lắng gì. Bởi vì mỗi ngày cô cũng kiếm được ít nhất là một trăm ngàn từ việc xem quẻ, bói toán, phong thủy nên cô cũng chẳng sợ sẽ lại túng quẫn như kiếp trước.

Ngoài ra, nghe nói Mộ Dung Vân Thanh đã đến Myanmar mua đá thô nên cô cũng định là chờ sau khi anh ta quay lại thì cô sẽ tiếp tục đến Ngọc Thạch Hiên thử vận may.

Dựa vào thiên nhãn đặc biệt có thể thấy được các loại ngọc, đá quý, Dương Tử Mi cũng không sợ không kiếm được tiền.

Sau khi từ nhà Hạ Quốc Huy về đến nhà, Dương Tử Mi cũng không quên lấy cái tháp nhỏ mới mua lúc chiều ra nghiên cứu. Tuy nhiên, xem đi xem lại cô vẫn không thấy được thứ gì đặc biệt cả mà chỉ cảm thấy mình và nó có một cảm ứng nhất định nào đó. Cảm giác như thân thể mình và nó như tương thông với nhau vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Năng Lượng Bí Ẩn

Nhằm tăng sức sát thương của Càn Khôn Kiếm, một lần nữa, Dương Tử Mi lại mang theo cái tháp nọ đến khu đất mà cô định xây nhà kia vào lúc nửa đêm.

Khi cô để cái tháp đó xuống đất thì kỳ lạ thay, mặc dù cô vẫn chưa bày Tụ Linh Trận nhưng âm sát khí ở xung quanh đã hoảng sợ chạy biến đâu mất hết.

Thấy luồng sát khí màu đen tỏa ra từ cái tháp đó, Dương Tử Mi cảm thấy rất kỳ lạ. Cô bèn để Càn Khôn Kiếm lên trên tháp để hút sát khí.

Kết quả là những đồng tiền xu trên kiếm lại rung lên, cứ như là gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức vậy.

Dương Tử Mi vội vàng lấy kiếm xuống thì kiếm mới trở lại bình thường.

Cô càng nghĩ càng thấy kỳ lạ. Đoạn, cô để tay lên cái tháp đó...

Cô cảm nhận được là có hơi thở đặc biệt nào đó đang truyền vào người cô sau đó hòa cùng với hơi thở của cô.

Dương Tử Mi nhanh chóng ngồi xếp bằng lại, một tay để lên tháp, một tay bắt ấn và bắt đầu đọc khẩu quyết để vào trạng thái tu luyện.

Lập tức, một nguồn năng lượng mạnh mẽ bắt đầu xâm nhập vào người cô và hòa cùng nguyên khí của cô, giúp cô tu luyện được nhanh chóng hơn.

Tuy nhiên, đối với nguồn năng lượng bí ẩn này, cô cũng không dám dùng nhiều. Được một lúc, cô liền lấy tay xuống.

Khi đứng dậy, cô phát hiện cơ thể mình nhẹ nhàng, bay bổng, tràn đầy sinh lực.

Cô nhìn chăm chú vào cái tháp được gia công thô kệch kia và thử dùng phép để triệu hồi vài âm hồn, nhưng khi các âm hồn nọ còn cách cô khoảng ba mét thì chúng liền trốn mất, cứ như là thấy gì đáng sợ vậy.

Đang đắm chiêu suy nghĩ thì đột nhiên ở phía xa có một bóng đen đang tiến nhanh về phía cô.

Khi bóng đen đó còn cách cô khoảng năm mét thì cô đã biết được người đó là ai rồi.

Cô vô cùng vui mừng. Cùng với tốc độ tiến đến ngày càng nhanh của người kia, tim cô cũng bắt đầu loạn nhịp. Cô vừa khấp khởi hi vọng và cũng vừa cảm thấy có chút xấu hổ, ngượng ngùng.

Tuy cô vẫn đứng yên để chờ đợi Long Trục Thiên đến, nhưng tim cô đã sớm chạy đến bên anh rồi.

Trong chớp mắt, Long Trục Thiên đã đứng trước mặt cô. Anh nhìn cô bằng ánh mắt chan chứa tình cảm. Ánh mắt đó cứ như muốn cuốn lấy linh hồn và thân thể cô vào trong đó vậy.

Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy hồi hộp, hơi thở của cô như tạm ngưng lại, còn các giác quan thì lại vô cùng nhạy cảm. Cô nghe thấy rất rõ tiếng dế kêu, tiếng gió thổi nhẹ nhàng và cả tiếng côn trùng đang chuyển động trong từng lùm cây.

Và... hơi thở gấp gáp của Long Trục Thiên đang đứng trước mặt cô kia!

Một lúc lâu sau, cô chủ động lên tiếng hỏi:

- Sao anh biết em ở đây?

Long Trục Thiên không trả lời mà chỉ đưa tay kéo cô ôm vào lòng, dịu dàng nói:

- Anh đã không ngủ liên tục ba ngày rồi.

Dương Tử Mi khá bất ngờ. Cô vốn tưởng anh sẽ nói những lời yêu thương, ngọt ngào với mình, ví dụ như anh yêu em... đại loại vậy nhưng không ngờ là anh lại nói một câu cứ như là tủi thân lắm vậy.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh và phát hiện mắt anh khá đỏ, hốc mắt hơi lõm xuống, râu cũng bắt đầu mọc lởm chởm, tóc hơi rối, dáng vẻ chẳng khác nào như vừa trở về từ chiến trường vậy.

Thấy dáng vẻ mệt mỏi của Long Trục Thiên, tim cô thắt lại.

Phát hiện ánh mắt đau lòng của cô nhìn mình, Long Trục Thiên khẽ nhếch môi mỉm cười. Ánh mắt anh càng lấp lánh hơn và nhìn cô với vẻ yêu thương vô hạn...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Long Trục Thiên Và Tắm Thở Bài

Về đến nhà, Dương Tử Mi đi vào nhà bằng cửa chính, còn Long Trục Thiên thì leo cửa sổ như những lần trước.

Khi cô đẩy cửa bước vào phòng thì Long Trục Thiên đã mặc xong đồ ngủ và đang nằm ngủ say sưa trên giường.

Cô tiến đến nhìn gương mặt đang ngủ say của anh và mỉm cười xót xa. Sau khi kéo mền đắp cho anh xong cô mới đi tắm, thay đồ.

Tắm xong, vì không muốn làm anh thức giấc nên cô nhè nhẹ leo lên giường. Đang định nằm xuống thì Long Trục Thiên đã giơ tay kéo cô ôm chặt vào lòng.

Mắt anh vẫn nhắm, không biết là đã ngủ say hay là vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Sau khi ôm chặt cô vào lòng xong thì hơi thở của anh lại vang lên đều đều. Chỉ là, sắc mặt anh lúc này cũng trở nên thoải mái hơn trước. Khóe môi cũng khẽ nhếch lên vẻ rất hài lòng.

Thấy anh mê ngủ như thế, nghĩ đến chuyện anh đã ba ngày không được ngủ, Dương Tử Mi lại không khỏi xót xa, thương cảm.

Thế nên, cô ngoan ngoãn nằm im trong lòng anh và dần dần đi vào giấc ngủ.

Nhưng vừa ngủ không được bao lâu thì cô lại có cảm giác như mình đang nằm kế bên lò lửa nóng vậy. Cô bèn mở mắt ra.

Tấm thẻ bài đang đeo trên cổ Long Trục Thiên lại bắt đầu chuyển thành màu đỏ cam. Ánh sáng như đèn lệnh ở giữa cũng chớp liên hồi, còn thân nhiệt của anh cũng ngày càng tăng.

Dương Tử Mi lập tức tránh xa anh ra.

Nhớ lại chuyện tấm thẻ bài nọ đã cứu anh sống lại trong vụ phục kích lần trước, cô bắt đầu nghi ngờ có thể tấm thẻ bài kia khiến thân nhiệt của Long Trục Thiên tăng cao là để thay đổi các chức năng trong cơ thể anh.

Nghĩ thế nên cô không tháo tấm thẻ bài đó xuống như lần trước mà chỉ hồi hộp quan sát sự thay đổi của nó và cũng để xem Long Trục Thiên có gì thay đổi không. Một khi có nguy hiểm gì, cô sẽ tháo ngay nó xuống.

Thân nhiệt của Long Trục Thiên càng ngày càng cao. Mặt anh cũng bắt đầu nhả lại vẻ như rất đau đớn.

Dương Tử Mi nghe được tiếng xương cốt của anh đang kêu lên răn rắc, cứ như là đang bị ai đó không ngừng kéo, rút vậy.

Cô lo lắng để tay mình lên cổ tay anh để bắt mạch cho anh.

Mạch của Long Trục Thiên tuy đập loạn cả lên, nhưng lại không hề yếu đi tí nào. Tuy nhiên mạch đập đó lại không giống như mạch của con người.

Tuy mạch của anh rất kỳ lạ, nhưng lại hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng hoặc cũng không khiến anh rơi vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, nên cô lại im lặng tiếp tục quan sát.

Tình trạng đó kéo dài khoảng hai mươi phút.

Hai mươi phút sau, màu đỏ cam của tấm thẻ bài dần biến mất, đèn lệnh cũng dần tắt và cuối cùng nó trở lại với hình dạng cũ kỹ ban đầu.

Thân nhiệt của Long Trục Thiên cũng dần trở lại bình thường, mạch cũng trở về trạng thái ban đầu.

Lúc này, Dương Tử Mi mới thở phào một cái rồi lại nằm xuống bên cạnh anh ngủ tiếp.

Ngày hôm sau tỉnh giấc thì Long Trục Thiên cũng đã rời khỏi từ lúc nào.

Cô ôm bộ đồ ngủ của anh vào lòng và không ngừng nghĩ đến trạng thái kỳ lạ của tấm thẻ bài nọ vào tối qua. Nhưng dù nghĩ ngợi thế nào cô vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường cả.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên điện thoại báo có tin nhắn. Là tin nhắn của Long Trục Thiên.

Mở tin nhắn ra xem, chỉ thấy vồn vện vài chữ:

Lần đầu tiên Dương Tử Mi đang rất muốn biết nhà anh ở đâu, thân phận của anh là gì, anh đang làm gì mà khiến người khác bày mưu tính kế ám sát anh như vậy...

Tuy nhiên, cô lại không muốn chủ động hỏi.

Tất cả những điều cô muốn biết kia, cô hi vọng một ngày nào đó anh sẽ chủ động nói hết cho cô nghe và đón nhận cô vào thế giới của anh chứ không phải chỉ ôm nhau và ngủ cùng nhau như bây giờ.

Cô trả lời tin nhắn của Long Trục Thiên và bắt đầu trông chờ tin nhắn hồi đáp của anh.

Tiếc là chờ một hồi lâu mà điện thoại của cô vẫn im lìm.

Nghĩ thế nên Dương Tử Mi ném điện thoại vào cặp và thay đồ chuẩn bị đi học.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Chỉ Là Bạn Bè Thôi

Vừa xuống đến cổng khu nhà thì Dương Tử Mi đã thấy Mẫn Cường đứng chờ từ lúc nào. Ánh nắng ban mai chiếu rọi vào mái tóc bông bênh và gương mặt khôi ngô của Mẫn Cường khiến cô cảm giác như đang xem một bức tranh tuyệt đẹp vậy.

Thấy cô, Mẫn Cường cười tươi như hoa mùa xuân.

Mẫn Cường lúng túng tiến đến, gãi đầu ngại ngùng nói:

- Chào cậu, Tử Mi!

- Chào cậu!

Dương Tử Mi cũng vui vẻ chào lại.

Dương Tử Hi đứng kế bên hết nhìn Dương Tử Mi lại quay sang nhìn Mẫn Cường, sau đó nở nụ cười tinh nghịch nói:

- Chị, anh này đẹp trai quá đi!

Nghe thế, Mẫn Cường liền cúi đầu xuống cười nói với Dương Tử Hi:

- Em cũng dễ thương lắm!

- Vậy anh nói xem em dễ thương hay chị em dễ thương hơn?

Dương Tử Hi cố ý hỏi.

Mẫn Cương chỉ biết cười đáp:

- Chị dễ thương mà em cũng dễ thương nữa. Hai chị em đều dễ thương như nhau.

Nghe những lời nịnh bợ kia của Mẫn Cương, Dương Tử Mi cũng mỉm cười vui vẻ.

Thấy cô vui như thế, nụ cười của Mẫn Cương càng rạng rỡ hơn nhưng anh cũng chỉ biết cúi đầu về xấu hổ.

Dáng vẻ xấu hổ, thẹn thùng của Mẫn Cương lại càng khiến anh trở nên dễ thương hơn gấp trăm ngàn lần.

Dương Tử Mi bất giác giơ tay sờ nhẹ vào mái tóc mềm mại của anh...

Hành động đột ngột đó của Dương Tử Mi khiến Mẫn Cương sững lại.

Lúc này, Dương Tử Mi mới phát hiện là mình đã sai rồi.

Tuy cô có một trái tim của một cô gái trưởng thành, nhưng Mẫn Cương hiện tại vẫn đang ở độ tuổi thiếu niên và bắt đầu biết yêu, cô sờ tóc anh như thế, có lẽ sẽ...

Nghĩ vậy nên cô vội vã rút tay lại, cười ngại ngùng nhìn Mẫn Cương. Chỉ thấy mặt Mẫn Cương lúc này đang đỏ ửng lên và thoáng chút e thẹn. Thần thái đó của anh khiến tim cô bất giác xao xuyến.

Cô cúi đầu tránh đi ánh mắt của anh. Nhìn thấy vòng tay bằng thủy tinh lam đang đeo trên tay mình, nghĩ đến Long Trục Thiên, cảm giác xao xuyến, bồi hồi kia lập tức biến mất.

Kiếp trước, người cô yêu là Mẫn Cương.

Nhưng kiếp này, Long Trục Thiên mới là người mà cô muốn tặng đồng tiền Kim Dao kia.

- Đi thôi, sắp trễ giờ học rồi.

Dương Tử Mi cố ý chuyển chủ đề nói.

- Ừm.

Mẫn Cương gật đầu và lại nhìn trộm cô bằng một ánh mắt chứa chan tình cảm. Ánh mắt thiết tha đặc biệt chỉ có ở những chàng thiếu niên mới lớn đang yêu thôi.

Dương Tử Mi không dám đối diện với ánh mắt đó. Cô chỉ nắm tay Dương Tử Hi và dắt cô bé đến trường.

Mẫn Cương cũng lên tiếng nói:

- Tớ đi chung với hai chị em cậu.

- Anh ơi, không phải là anh muốn theo đuổi chị em chứ?

Dương Tử Hi lại giả vờ ngây thơ hỏi.

Bị hỏi như thế, Mẫn Cương chỉ biết bẽn lẽn gãi gãi đầu rồi quay sang nhìn Dương Tử Mi một cái mà không nói gì.

Anh biết, cô là mục tiêu mà cả đời này anh cũng không theo đuổi được. Tuy nhiên, anh vẫn sẽ cố gắng để đuổi theo bước chân cô.

Lúc này đây, anh đang rất muốn có thể nhanh chóng trưởng thành và có được sự nghiệp, thành tích gì đó trong tay để có thể có được vị trí ngang bằng, tương xứng với cô.

Mẫn Cường thì như vậy, Dương Tử Mi cũng không khá hơn bao nhiêu. Cô thấy tâm trạng của mình đang rất kỳ lạ.

Cô không phải là một thiếu nữ ngốc nghếch nên đương nhiên là cô hiểu rất rõ tâm ý của Mẫn Cường dành cho mình. Tâm ý của anh lúc này cũng giống như tâm ý mà cô dành cho anh ở kiếp trước vậy.

Chỉ tiếc là kiếp này, người cô chọn không phải là anh.

Dương Tử Mi áy náy nhìn Mẫn Cường, sau đó nghiêm giọng nói với Dương Tử Hi:

- Tử Hi, em đừng nói năng lung tung. Chị và anh Mẫn Cường chỉ là bạn bè chung lớp thôi.

Nghe những lời từ chối khéo đó của cô, Mẫn Cường thấy tim mình nặng trĩu, mặt thoáng buồn.

Nhưng như vậy cũng tốt, anh vốn cũng không trông mong gì hơn. Có thể làm bạn và được ở cạnh cô là anh vui rồi.

Nghĩ đến đây nên tâm trạng buồn rầu kia của Mẫn Cường cũng lập tức biến mất.

- Đúng rồi, Tử Mi, lần trước cậu có hỏi số điện thoại của ông nội tớ, vậy cậu có gọi điện thoại cho nội tớ chưa?

Để cả hai không phải ngượng ngùng nữa, Mẫn Cường chủ động hỏi.

Dương Tử Mi lúc này mới sực nhớ, nói:

- Hai ngày nay tớ bận nên quên mất chuyện đó.

- Cậu tìm ông nội tớ có việc gì sao?

- Ủm, tớ có chút chuyện muốn hỏi.

Dương Tử Mi lại nhớ đến hiện tượng kỳ lạ của tấm thẻ bài kia và thấy tốt hơn hết là cô nên đích thân đến gặp Mẫn Ngọc Lâm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Yêu Sớm

- Tử Mi, ngày mai thi, cậu ôn tập tới đâu rồi?

Mẫn Cường lại tìm chủ đề để nói.

- Chị em thông minh như vậy nên không có cuộc thi nào làm khó chị ấy được đâu. Anh yên tâm đi nhé. Hơn nữa, chị em còn biết bày phong thủy trận, nhờ phong thủy trận của chị cùng cây bút Văn Xương nên lần trước em thi được điểm tuyệt đối đấy.

Dương Tử Hi ngược mặt lên nhìn Mẫn Cường cười nói.

Nói xong, cô bé vui vẻ lôi cây bút Văn Xương kia ra khoe.

Mẫn Cường cầm cây bút trên tay, tò mò xem đi xem lại và nói:

- Đây là bút Văn Xương sao? Anh cũng thích lắm.

- Vậy anh bảo chị em tặng cho anh một cây đi. Đây là bút của em, bút này chị em đã làm phép ứng với sinh thần bát tự của em rồi nên chỉ linh nghiệm với em thôi.

Dương Tử Hi vừa nói vừa vội vã lấy bút lại.

Mẫn Cường nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt kỳ vọng.

- Thôi được rồi, tớ sẽ tặng cậu một cây.

Thấy anh mong chờ như thế nên Dương Tử Mi cũng gật đầu nhận lời.

Nghe vậy, Mẫn Cường như mở cờ trong bụng. Gương mặt anh cũng bừng sáng hơn, ánh mắt đen láy càng long lanh, vui vẻ hơn.

- Mẫn Cường, sau này cậu định thi vào trường nào?

Dương Tử Mi hỏi.

- Tớ định thi vào trường phổ thông trung học Nhất Trung ở thành phố B, hi vọng có thể thi đậu vào đó. Còn cậu thì sao?

Mẫn Cường hỏi lại.

- À, tớ cũng định thi vào trường Nhất Trung ở thành phố B, nghe đâu đó là một trường nổi tiếng, nhiều người giỏi lắm.

Dương Tử Mi đáp.

- Vậy chúng ta cùng cố gắng. Hi vọng cậu và tớ đều có thể đậu vào trường Nhất Trung, và tốt nhất là vào chung một lớp.

Mẫn Cường hớn hờ nói.

Dương Tử Mi cũng vui lây. Tuy cô không còn tình yêu nam nữ với Mẫn Cường, nhưng cô đang rất hiếu kỳ về giai đoạn trưởng thành của anh. Cô rất muốn biết anh làm thế nào để trở thành một người đàn ông chính chắn, tốt bụng, nho nhã, dịu dàng, lịch thiệp mà cô từng thầm thương trộm nhớ ở kiếp trước kia.

Sau khi đưa Dương Tử Mi đến trường, Dương Tử Mi cùng Mẫn Cường cùng nhau đến trường của mình.

Trên đường đi, hai người họ gặp rất nhiều các bạn cùng trường khác. Mẫn Cường và Dương Tử Mi hiện tại cũng đã là hai nhân vật nổi tiếng của

trường Nam Thành, nên chuyện hai người đi học cùng nhau như thế cũng thu hút rất nhiều ánh mắt và sự suy đoán, bàn tán của rất nhiều nam, nữ sinh cùng trường.

Những lời suy luận, bàn tán như thế, Dương Tử Mi vốn đã quen rồi. Huống hồ, Mẫn Cường cũng chẳng thêm bận tâm đến, vậy thì cô để ý làm gì cho mệt?

Nhưng, hai người họ lại chạm mặt Mộ Dung Nghiên.

Tuy bị chú mình cảnh cáo là sau này nên tránh xa Dương Tử Mi ra và đừng chọc cô, thế nhưng vừa thấy hai người họ vui vẻ nói cười với nhau, cơn ghen trong lòng Mộ Dung Nghiên lại bắt đầu bùng phát.

Cô ta chạy thẳng đến phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa mách với thầy chủ nhiệm văn phòng là trong trường có người yêu nhau công khai.

Trường Nam Thành vốn rất nghiêm ngặt trong chuyện yêu đương của các học sinh, thế nên vừa nghe có người công khai yêu nhau như thế, chủ nhiệm văn phòng liền tức giận theo chân Mộ Dung Nghiên để xem là ai mà dám cả gan như vậy.

Kết quả, sau khi thấy hai người bị Mộ Dung Nghiên nói là yêu đương công khai kia là Mẫn Cường và Dương Tử Mi thì gương mặt vốn khó chịu, cau có của ông lập tức trở nên vui vẻ, hòa nhã hơn hẳn.

Mẫn Cường là cháu nội của cựu tỉnh trưởng, con trai của một doanh nghiệp giàu có và không phải là người mà ông có thể dễ dàng đắc tội.

Còn Dương Tử Mi thì lần cô châm cứu cứu mạng cục trưởng kia ông cũng tận mắt chứng kiến. Huống hồ, sau chuyện đó, cô lại được cục trưởng tin tưởng và quý mến, hơn nữa, nghe họ trò chuyện ông cũng đoán biết được cục trưởng và nhà cô vốn có giao tình với nhau.

Hai người như thế nên ông làm sao dám phê bình, đả tặc cho được.

Tuy nhiên, Mộ Dung Nghiên cũng là người mà ông cũng không thể đả tặc.

Thế nên, mặc dù rất khó xử nhưng ông cũng cố gắng tiến đến trước mặt Mẫn Cương và Dương Tử Mi, ra vẻ nghiêm nghị nói:

- Mẫn Cương, Dương Tử Mi, nghe nói quan hệ của hai em khá thân thiết. Đây là trường học, nên hai em cũng nên chú ý một chút...

Mẫn Cương ngược lên nhìn ông hỏi:

- Thầy nói vậy là ý gì ạ?

- À... lúc nãy có bạn đến báo nói là hai em đang yêu nhau... Hai em vẫn còn nhỏ, mới mười lăm tuổi thôi, nhiệm vụ quan trọng bây giờ là học, chứ không phải...

Chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa lại tuôn ra một tràng đạo lý làm người.

Dương Tử Mi chỉ thấy rất buồn cười.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Hôn Mẫn Cường

Nghe thầy chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa nói thế, Mẫn Cường sợ Dương Tử Mi sẽ xấu hổ hoặc tức giận nên anh lo lắng quay sang nhìn cô một cái, sau đó mặt ửng đỏ nói với thầy chủ nhiệm:

- Thầy ơi, em với Dương Tử Mi chỉ là bạn bè thôi, sao thầy lại nghĩ thế ạ?

- Chuyện này... Có bạn chạy lên méc với thầy như vậy đấy.

Thấy Mẫn Cường có vẻ tức giận nên thầy chủ nhiệm ngượng ngập nói.

- Méc à? Chẳng lẽ thầy không biết là vu oan cho người khác sẽ làm tổn thương tâm hồn non nớt của học trò sao?

- À... Chuyện này...

Ông không phát hiện ra được chứng cứ gì chứng minh hai người họ đang yêu nhau mà chỉ nghe Mộ Dung Nghiên nói thôi, thế nên bị chất vấn như thế ông cũng không biết trả lời sao cho được.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để quan sát ông và thấy được cảnh Mộ Dung Nghiên đến tìm ông lúc này. Lúc này, cô cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

“

Thấy Mộ Dung Nghiên đang đứng đằng xa quan sát, Dương Tử Mi khẽ mỉm cười và giơ tay nắm lấy bắp tay Mẫn Cường, sau đó quay sang nói với thầy chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa rằng:

- Tụi em yêu sớm thì đã sao ạ?

Thấy cô nắm tay Mẫn Cường, Mộ Dung Nghiên vô cùng tức giận. Cô ta lập tức xông đến, chỉ thẳng vào mặt Dương Tử Mi nói:

- Dương Tử Mi, mày đúng là trơ trên mà. Dám nắm tay bạn khác giới trong trường.

- O? Chỉ vậy thôi mà là trơ trên sao? Vậy để tớ trơ trên hơn chút nữa nhé...

Dương Tử Mi cười mĩa mai. Đoạn, cô nhón chân, đưa tay kéo Mẫn Cường gần sát vào mặt mình và hôn nhẹ một cái lên má anh.

Bị hôn bất ngờ, mặt Mẫn Cường đỏ bừng như quả gấc. Ngoài mặt tuy e thẹn nhưng trong lòng anh lại vui mừng và ngọt ngào khôn xiết.

Hôn Mẫn Cường cũng chính là mơ ước và tâm nguyện của Dương Tử Mi vào kiếp trước.

Kiếp trước, cô không hôn anh được, nhưng kiếp này cô đã thực hiện được tâm nguyện của mình.

Thấy gương mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng của Mẫn Cường lúc này, Dương Tử Mi lại cảm thấy mình thật có lỗi.

Vì muốn chọc tức Mộ Dung Nghiên nên cô đã lợi dụng Mẫn Cường, không những thế, cô còn hôn anh nữa. Như vậy, sau này Mẫn Cường làm sao thoát được mối quan hệ với cô đây.

Thầy chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa không ngờ là Dương Tử Mi sẽ làm thế nên ông cũng khá kinh ngạc. Ông cảm thấy hành động của cô đã làm tổn thương nghiêm trọng sự tôn nghiêm của ông với vị trí là một người quản lý chuyện yêu đương của học sinh trong trường.

- Dương Tử Mi!

Hành động hôn Mẫn Cương kia của cô lúc này cũng có rất nhiều người thấy. Thế nên nếu ông vẫn tiếp tục kiêng dè thân phận của cô và Mẫn Cương mà vẫn không có cách xử lý gì thì sau này ông khó mà giữ được sự tôn nghiêm và uy tín của trường. Vì vậy, ông nghiêm mặt tức giận nói:

- Em theo thầy vào phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa mau.

- Dạ!

Dương Tử Mi trước giờ vẫn chưa đi học ở trường nên cô cũng không rõ phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa rốt cuộc là nơi như thế nào, có tác dụng gì. Vì thế, cô cũng đang rất muốn xem xem thầy chủ nhiệm kia sẽ xử lý cô ra sao.

Tất cả những chuyện này đều là kinh nghiệm sống cả. Cô đang rất vui vì được trải nghiệm những chuyện đó.

Thấy thế, Mẫn Cương liền ngăn cô lại, nói:

- Không liên quan đến Tử Mi. Em sẽ đi với thầy.

- Hai em đều theo tôi vào phòng!

- Thầy chủ nhiệm tức giận bảo.

- Đi thì đi ạ.

Mẫn Cương cũng bắt đầu bùng phát tính tình ngang bướng tuổi thiếu niên của mình.

Đám đông xung quanh bàn tán xôn xao. Có người thì cười hả hê nhưng cũng có người thì lại vừa ngưỡng mộ vừa ganh tỵ với Dương Tử Mi.

Còn Mộ Dung Nghiên, sau khi chứng kiến cảnh Dương Tử Mi ngang nhiên hôn Mẫn Cương như thế, cô ta tức muốn điên lên. Hai tay cô ta nắm chặt lại cứ như là muốn đâm vào mặt Dương Tử Mi vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Trên Người Dương Tử Mi Có Ma?

Tại phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa.

Thầy chủ nhiệm phòng sa sầm mặt ngồi xuống ghế.

Dương Tử Mi và Mẫn Cường thì đang đứng trước mặt ông.

Mẫn Cường lúc này vẫn còn chưa thoát khỏi cảm giác bất ngờ và vui sướng vì được Dương Tử Mi hôn nên mỗi lần quay sang nhìn cô, anh đều rất hồi hộp, mặt đỏ ửng, miệng khẽ mỉm cười.

Thấy anh như thế, Dương Tử Mi càng tự trách mình hơn.

Cô thấy mình thật đáng trách. Biết sai mà còn cố ý làm.

Cô làm thế chẳng khác nào cho Mẫn Cường hi vọng, sau đó lại làm anh thất vọng. Vậy là không công bằng với anh.

“

- Hai em có phải là muốn bị làm kiểm điểm trước toàn trường không hả?

Thầy chủ nhiệm tức giận hỏi.

Dương Tử Mi và Mẫn Cường vẫn im lặng không lên tiếng.

Lúc này, giọng của thầy chủ nhiệm cũng trở nên mềm dịu hơn:

- Mẫn Cường, Dương Tử Mi, hai em chỉ mới là học sinh trung học cơ sở mà đã yêu nhau sớm như vậy rồi. Thậm chí còn ôm ấp và hôn nhau trước mặt các bạn khác như thế, làm vậy uy tín của trường chúng ta còn gì nữa chứ?

Nghe ông nói thế, Dương Tử Mi chỉ im lặng.

- Hai em đều là học sinh xuất sắc của trường, thầy cũng không muốn xử lý hai em công khai trước trường. Giờ, hai em mỗi người viết cho thầy một bản kiểm điểm và phải hứa là sau này không tái phạm nữa.

Thấy hai người họ này giờ vẫn cúi đầu im lặng, hơn nữa mặt Mẫn Cường lại đỏ ửng thế kia, ông tưởng là anh xấu hổ nên cũng không nói thêm gì nữa, lại chuyển sang giáo huấn và bắt đầu nói đạo lý.

- Ừm.

Dương Tử Mi thấy ông lại bắt đầu giọng điệu muôn thưở kia, ngoài ra ông còn bị hôi miệng nữa nên người có giác quan nhạy cảm như cô cũng thấy khó chịu. Cô chỉ đành vận khí bịt khứu giác của mình lại.

Tuy nhiên, hàm răng vàng khè cùng cách nói chuyện không ngừng văng nước bọt của ông kia khiến cho người khác không thể chịu đựng thêm nữa. Huống hồ, cô cũng muốn giải thích rõ ràng với Mẫn Cường nhằm tránh làm lỡ chuyện tình cảm của anh nên cô vội vàng nhìn sang anh định giải thích cho rõ. Nhưng cô bất ngờ phát hiện một nốt ruồi cô độc nằm ở một vị trí khá khó thấy trên mặt anh.

Kiếp trước, cô không thấy Mẫn Cường kết hôn, cũng không thấy anh yêu ai cả, hình như chỉ một mình một bóng thôi. Đương nhiên, lúc đó có rất nhiều cô gái theo đuổi anh, chỉ là anh đều không nói chuyện yêu đương với họ.

“

Cô không muốn anh vì cô mà ở vậy suốt đời!

Thấy thái độ của cô có vẻ thành khẩn, nên sau khi giảng giải đạo lý một hồi xong, thầy chủ nhiệm cũng khoát tay bảo hai người ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa, đột nhiên có một nữ sinh nhìn cô và la lên thất thanh. Nữ sinh đó còn run lên cầm cập như là thấy ma vậy.

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn nữ sinh kia.

Nữ sinh đó dáng người gầy ốm, nhỏ con, ánh mắt vô hồn vẻ như thiếu sinh khí và có gì đó không bình thường.

Nghe tiếng hét lớn kia, thầy chủ nhiệm đang trong phòng cũng hối hả xông ra và lập tức ôm vai nữ sinh nọ dỗ dành:

- Nha Nha, đừng sợ, có cha ở đây.

Nữ sinh tên Nha Nha kia vội giấu mặt vào ngực cha mình, cả người cô ta run lẩy bẩy như đang vô cùng khiếp sợ vậy. Cô ta nói giọng run run:

- Mau bảo cô ta đi đi, mau bảo cô ta đi đi, trên người cô ta có ma.

Dương Tử Mi đảo mắt nhìn quanh, thấy ngoài cô và Mặc Cường ra, xung quanh không có ai khác nữa.

“

Cô dùng thiên nhãn quan sát Mặc Cường nhưng không phát hiện âm tà khí nào cả.

“

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Mắt Âm Dương (1)

Có câu thầy tướng số chỉ có thể xem tướng cho người khác chứ không thể xem tướng cho chính mình.

Dù là thầy tướng số cao minh đến đâu cũng không thể xem được mạng số của mình và của người thân.

Dương Tử Mi biết là từ sau khi hóa giải âm sát khí giúp Hoàng Tịnh Nhàn xong, cơ thể cô cứ như một cái động không đáy vậy, rất thích hút âm sát khí.

Tuy vậy, nhưng cô cũng không thấy có gì bất thường cả. Bình thường soi gương cô cũng tỉ mỉ quan sát sắc tướng của mình. Cô đã xem đi xem lại mặt mình và không phát hiện điều gì kỳ lạ cả.

Theo lý mà nói thì với sự nhạy cảm của bản thân đối với các âm hồn thì cô không thể bị âm hồn nhập được.

Nghe Nha Nha nói thế, thầy chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó khoát tay bảo cô rời khỏi.

Dương Tử Mi và Mẫn Cường cùng đi khỏi văn phòng.

- Tử Mi, lúc này có phải Nha Nha nói trên người tớ có ma?

Mẫn Cường lo lắng hỏi Dương Tử Mi.

Mẹ anh bị ám sát khí ám nhiều năm như thế nên anh cũng rất tin và sợ mấy chuyện như thế.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Tớ không thấy âm khí nào trên người cậu cả. Cậu đừng lo. Tớ nghi là cậu ấy nói tớ. Nhưng mà, cậu ấy là ai vậy?

- Cậu ấy à? Là con gái của thầy Lam, tên là Lam Nha Nha. Cậu ấy rất đặc biệt. Nghe nói lúc nhỏ đã có mắt âm dương, có thể thấy mấy thứ ma quỷ mà người bình thường không thấy được. Thế nên không ai dám tiếp xúc nhiều với cậu ấy, sợ bị ma nhập.

Đoạn, Mẫn Cường quay sang nhìn Dương Tử Mi nói tiếp:

- Tử Mi, cậu chắc rất am hiểu về vấn đề này. Trên đời này, có mắt âm dương thật sao?

Dương Tử Mi gật đầu xác nhận.

Mắt âm dương là một khả năng thông linh đặc biệt trong tín ngưỡng của dân gian. Nó có thể nhìn thấy sự tồn tại của quỷ, thần và các hiện tượng siêu nhiên mà người thường không thấy được. Năng lực của mắt âm dương trước giờ vẫn chưa được khoa học chứng minh, tuy nhiên vẫn có rất nhiều người tin vào sự tồn tại của mắt âm dương. Trong tín ngưỡng dân gian, mắt âm dương có hai loại. Một là mắt âm dương bẩm sinh, hai là mắt âm dương được mở nhờ tác động của vật gì đó.

Mắt âm dương bẩm sinh có được chủ yếu là do người đó bị bệnh gì đó khiến cho ngũ hành trong cơ thể bị mất cân bằng, hoặc lục phủ ngũ tạng vốn có khiếm khuyết. Triệu chứng rõ nhất của nó chính là có thể thấy được rất nhiều sự việc mà không bị thời gian, địa điểm giới hạn. Thi thoảng cũng có thể nhìn thấy du hồn, ngạ quỷ. Người có mắt âm dương bẩm sinh

thường bị tổn hao rất nhiều dương khí, vì vậy, nhân duyên, sự nghiệp và tài vận cũng đều rất kém.

Mắt âm dương mở nhờ tác động lại được chia làm các loại sau:

1. Mắt âm dương mở nhờ diên thọ của đạo sĩ. Thông thường, trong Đạo Giáo, mắt âm dương được gọi là Đoạt Hồn Nhân. Bởi vì Đạo Giáo có pháp thuật dùng nô dịch để nuôi dưỡng quý thần. Các đạo sĩ tĩnh tu thường không mở mắt âm dương. Các đạo sĩ mở mắt âm dương thường dương thọ không lâu. Để mở mắt âm dương, họ phải dùng dương khí của mình để mở. Sau đó, họ dùng cách nuôi dưỡng âm hồn, ma quỷ để bù và kéo dài tuổi thọ của mình. Cách này còn được gọi là Giáng Đầu hoặc Vu Thuật.

2. Dùng nước mắt trâu bò để mở mắt âm dương. Nước mắt của trâu bò có thể dùng để mở mắt âm dương. Thật ra, cách nói này cũng không đầy đủ lắm. Nước mắt của trâu bò mà các nhân sĩ tôn giáo dùng thường là nước mắt đã được kết ấn bằng Ma Pháp Trận của Sa Man giáo. Mỗi lần kết ấn bằng Ma Pháp Trận cần hai mươi đến ba mươi sáu năm mới xong chứ không phải là nước mắt trâu bò bình thường. Nếu như dùng nước mắt của trâu bò bị bệnh để nhỏ vào mắt mình thì nhất định là sẽ bị lây bệnh.

3. Dùng lá liễu để mở mắt âm dương. Thông thường, những người vốn đã có khả năng thấy được những chuyện dị thường mà người khác không thấy được mới có thể dùng lá liễu lau mắt để mở thiên nhãn của mình. Nếu người bình thường không có năng lực gì đặc biệt thì dù có dùng lá liễu lau mắt thế nào đi nữa thì cũng không có tác dụng gì. Tuy nhiên, những người có năng lực đặc biệt muốn nhìn thấy những thứ siêu nhiên thì cũng phải mời Âm Dương Sư thêm kết ấn vào lá liễu thì mới có thể khởi động năng lực đặc biệt đó của mình.

4. Thông Thiên Nhân trong Phật Giáo. Đây chính là Thông Thiên Nhân trong Ngũ Thông hoặc Lục Đạo của Phật Giáo. Thông Thiên Nhân có thể nhìn thấy được sinh tử, vui buồn của chúng sinh cũng như hành sắc của

tất cả mọi vật trên đời. Thông Thiên Nhân là một trong những năng lực đặc biệt có được sau khi trải qua tu hành khổ hạnh. Thông thường, để có được Thông Thiên Nhân, đòi hỏi người tu phải tu đạo từ vài năm có khi cả chục hoặc trăm năm cũng không chừng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Mắt Âm Dương (2)

5. Cấy ghép giác mạc của người có mắt âm dương. Một số người vì thị lực không tốt bắt buộc phải cấy ghép giác mạc của người khác và đôi khi vô tình có được giác mạc của người có mắt âm dương. Những người như vậy, họ cũng sẽ nhìn thấy được những hiện tượng siêu nhiên thông qua giác mạc mới kia. Thể chất của mỗi người khác nhau nên hiệu quả của mắt âm dương được cấy ghép cũng càng có tác dụng hơn. Thế nên, hiện tại, trong các chợ đen ở Hong Kong, Đài Loan, Thái Lan, Ấn Độ, Nhật Bản cũng rộ lên phong trào mua bán giác mạc. Những người có mắt âm dương khi bị bắt, họ sẽ bị lấy đi đôi mắt. Đôi mắt đó sau đó sẽ bị tách lấy giác mạc dùng để bán và cấy ghép cho những người có nhu cầu. Một cặp giác mạc của mắt âm dương có giá hơn một triệu đô la trên thị trường chợ đen. Giá cao như thế nên mới có chuyện cha hại con chết, anh em tương tàn chỉ để lấy mắt âm dương. Trong quan niệm của tôn giáo, mắt âm dương đại diện cho sự tử vong và đau khổ.

Ngoài ra, thông thường, con trai được sinh vào những năm lẻ nhiều hơn con gái, đặc biệt là ở những vùng đất có địa hình tựa sơn giáp thủy đặc biệt, theo đạo hành âm dương trong Kinh Dịch thì có thể suy ra được những người sinh vào ngày mồng 1 tháng năm, sáu, bảy năm lẻ là những người rất dễ có mắt thiên nhãn bẩm sinh. Nếu không có mắt thiên nhãn thì họ cũng có thể thu thập sương trong ngày thanh minh để cho vào một chiếc bình, đóng kín và để trong bóng tối ba ngày. Sau đó dùng nước này để lau mắt thì họ cũng sẽ mở được mắt âm dương cho bản thân mình.

- Vậy Lam Nha Nha là mắt âm dương bẩm sinh sao? Khủng khiếp quá.

Mẫn Cường vừa nói vừa có vẻ rất ghê sợ.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Không có gì khủng khiếp hết. Những người có mắt âm dương thường là những người có tâm hồn lương thiện và trong sáng, trước sau như một. Cho nên đa số mắt sẽ chọn người chứ không phải người chọn mắt.

- Vậy à?

Mẫn Cường kinh ngạc hỏi.

- Ừm.

Dương Tử Mi gật đầu nhưng trong lòng cô đang rất lo lắng.

Nếu Lam Nha Nha có mắt âm dương thật và có thể thấy được âm hồn trên người cô, vậy thì nhất định là không sai rồi.

“

Càng nghĩ cô càng thấy khó hiểu. Sau khi vào lớp, Dương Tử Mi không có tâm trạng để học mà lại ngồi xem vận số cho chính bản thân cô.

Tiếc là cô không xem được gì cả.

Cô cũng đã nghĩ đến sư phụ mình, Ngọc Thanh đạo trưởng, nhưng giờ ông đã chu du khắp nơi, ngay cả cô cũng không biết hiện ông đang ở nơi nào, mà chỉ biết được ông đang ở hướng đông nam thông qua quẻ bói mà thôi.

Nghĩ ngợi một hồi, cô bèn lấy giấy bút ra viết một bản kiểm điểm và đem lên phòng Khen Thưởng và Giáo Hóa nộp.

Vừa thấy cô, thầy chủ nhiệm phòng tội lùi lại tránh xa cô một chút, cứ như là thấy ma vậy.

Thấy ông ấy như vậy, Dương Tử Mi chỉ biết cười cay đắng.

Cô đã đuổi rất nhiều ma quỷ, âm hồn, nhưng không ngờ là cũng có ngày cô lại bị ma ám.

- Thầy ơi, em nghe nói con gái thầy có mắt âm dương đúng không ạ?

Dương Tử Mi mở miệng hỏi thẳng.

Nghe cô hỏi vậy, gương mặt nghiêm nghị của thầy Lam lập tức trở nên đau khổ. Ông gật đầu xác nhận.

- Thật ra, mắt âm dương có thể đóng lại đấy ạ.

Dương Tử Mi lại nói tiếp.

Thầy Lam chỉ biết cười rầu nói:

- Thầy biết, thầy cũng đã mời rất nhiều cao tăng, đạo sĩ đến giúp, họ cũng nói có thể đóng mắt âm dương lại. Chỉ là tứ trụ của con gái thầy đều là âm hết nên không ai dám giúp. Họ nói pháp lực của họ không đủ, không thể giúp đóng mắt âm dương cho những người có tứ trụ toàn âm hoặc toàn dương. Nếu không họ sẽ bị trời phạt.

Dương Tử Mi hỏi bát tự của Lam Nha Nha, quả nhiên Lam Nha Nha sinh đúng vào giờ âm, ngày âm, tháng âm và năm âm.

“

Lúc trước, sư phụ cô cũng dặn đi dặn lại rằng tuyệt đối không được thay đổi vận mệnh của những người có tứ trụ toàn âm hoặc toàn dương. Bởi vì vận mệnh của họ đều rất vững, nếu không cẩn thận thì người làm phép sẽ bị trời phạt và có thể mất mạng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Mắt Âm Dương (3)

Nếu là người bình thường thì chỉ cần tìm được những thứ cần thiết là Dương Tử Mi đảm bảo có thể phong ấn mắt âm dương.

Nhưng Lam Nha Nha lại là người có tứ trụ toàn âm nên cô cũng không muốn miễn cưỡng.

Tuy nhiên, cô rất muốn hỏi Lam Nha Nha là cô ấy đã thấy gì trên người cô.

Nộp bản kiểm điểm xong, Dương Tử Mi đến sân vận động của trường. Bỗng nhiên cô nghe giọng nói đầy ác cảm của một nữ sinh nào đó vọng đến:

- Biết mình là quái thai thì đừng đến gần bọn tớ để bọn tớ không phải gặp ma quỷ nữa. Đáng sợ thật.

- Đúng đó, đừng tưởng cha cậu là chủ nhiệm phòng Khen Thưởng và Giáo Huấn thì bọn tớ sẽ chơi với cậu nha. Cậu đi chơi với ma quỷ đi.

Một nữ sinh khác tiếp lời.

Dương Tử Mi nhìn về phía phát ra giọng nói kia.

Chỉ thấy Lam Nha Nha đang cầm một quả bóng rổ trên tay, ánh mắt e dè nhìn bạn của mình, môi run run, mím chặt trông rất đáng thương.

Lam Nha Nha im lặng để quả bóng xuống và quay người đi thẳng đến gốc cây đa gần đó. Cô im lặng khoanh tay ngồi nhìn đám bạn cùng lớp đang nô đùa vui vẻ trong sân với vẻ mặt rầu rĩ không thôi.

Sau lần sốt cao khi lên ba tuổi, mắt cô đột nhiên nhìn thấy được ma quỷ, âm hồn và những thứ mà người khác không nhìn thấy được. Đôi mắt đó đã làm cô và người thân của cô vô cùng sợ hãi. Sau khi tin cô có mắt âm dương bị truyền ra ngoài, những người khác đều nói cô là quái thai, là nguồn gốc của tai họa nên họ đều không dám đến gần cô.

Những phụ huynh học sinh khác trong trường cũng dặn con mình là không được chơi với cô để tránh không bị ma ám.

Thế nên, từ nhỏ đến lớn, Lam Nha Nha chỉ biết thui thủi một mình. Trên tay cô lúc nào cũng đeo một xâu chuỗi đắt tiền do mẹ cô cầu được ở chỗ một cao nhân nọ. Trên cổ thì đeo một sợi dây chuyền có mặt hình Bồ Tát. Túi áo thì đầy đủ các loại bùa bình an được thỉnh từ Hành Thiên Cung, miếu Bà Thiên Hậu, miếu Địa Tạng...

Nhưng, tất cả những thứ đó đều không thể ngăn được đôi mắt âm dương có thể nhìn thấy ma quỷ của cô.

Lam Nha Nha cũng từng nghĩ đến chuyện làm hỏng mắt mình. Có vậy cô mới có thể bình thường như những người khác.

Tuy nhiên, cha mẹ cô an ủi cô rằng mắt âm dương kia có thể đóng lại hoặc đến một độ tuổi nhất định nào đó nó sẽ tự động biến mất và bảo cô yên tâm chờ đợi.

Cô cũng khắp khờ chờ đợi ngày mà mắt âm dương kia biến mất để cô có thể như các bạn đồng trang lứa bình thường khác và để không bị mọi người nhìn cô bằng ánh mắt kỳ thị, thậm chí xem cô như là quái vật hay ma quỷ nữa.

Dương Tử Mi này giờ vẫn chăm chú quan sát Lam Nha Nha.

Thấy Lam Nha Nha với dáng vẻ nhỏ bé, gầy gò, cô độc, tuyệt vọng như thế, Dương Tử Mi cảm thấy rất tội nghiệp.

Dương Tử Mi tiến về phía Lam Nha Nha.

Khi cô đến gần, Lam Nha Nha kêu lên thất thanh một tiếng sau đó ôm đầu, rụt người lại vẻ hoảng sợ tột độ và không ngừng đuổi cô đi:

- Cậu đi đi, đi, đi, đi đi...

Dương Tử Mi đưa tay bắt ấn và vận khí thi triển phép che mắt.

Chỉ có dùng thuật đó thì mới có thể che giấu được âm hồn trên người cô, có vậy Lam Nha Nha mới không hoảng sợ.

- Nha Nha, cậu đừng sợ. Cậu nhìn lại thử xem nào.

Vừa nói, Dương Tử Mi vừa ngồi xuống cạnh Lam Nha Nha và giơ tay lay nhẹ vai cô ấy, nhỏ nhẹ nói.

Lam Nha Nha ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy Dương Tử Mi đang nhìn cô cười thân thiện chứ không nhìn thấy điều gì bất thường nữa.

Mắt Lam Nha Nha chợt đỏ lên vẻ như muốn khóc.

Đã nhiều năm như vậy rồi, ngoài người thân của cô ra, không ai nhìn cô bằng ánh mắt thân thiện, hòa nhã lại còn mỉm cười với cô như thế. Tất cả mọi người hầu như đều xem cô như quái vật và nhìn cô bằng ánh mắt kinh sợ, thậm chí đầy ác cảm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Mắt Âm Dương (4)

Thấy Lam Nha Nha có vẻ không bài xích mình nữa nên Dương Tử Mi mới thở phào một cái rồi đưa tay ra làm quen:

- Chào cậu, tớ là Dương Tử Mi, học lớp 9/5.

- Tớ tên... Lam Nha Nha.

Thấy Dương Tử Mi nhiệt tình như vậy, Lam Nha Nha có chút bối rối.

- Lam Nha Nha, tên cậu rất hay đấy.

Dương Tử Mi cười và bắt tay Lam Nha Nha.

Vì dương khí không đủ nên tay của Lam Nha Nha khá lạnh đồng thời khẽ run vì hồi hộp.

Lam Nha Nha phát hiện khi bắt tay với Dương Tử Mi, tâm trạng lúc nào cũng lo lắng, bất an của cô phút chốc tan biến, cứ như là cô đã tìm thấy được một chỗ dựa vững chắc vậy.

Đó cũng là điều dễ hiểu bởi vì khi bắt tay Lam Nha Nha, Dương Tử Mi cũng không quên đọc thầm an thần chú để Lam Nha Nha cảm thấy yên tâm.

Lam Nha Nha bẽn lễn nhìn Dương Tử Mi cười, sau đó lại mím môi, cúi thấp đầu xuống vẻ xấu hổ.

Từ nhỏ, Lam Nha Nha đã không có ai chơi cùng, cũng không tiếp xúc với những người khác thế nên lúc này đây cô hoàn toàn không biết cư xử thế nào với một người thân thiện, nhiệt tình và xinh xắn như Dương Tử Mi đây.

Dương Tử Mi đưa tay vuốt nhẹ tóc Lam Nha Nha. Vừa vuốt vừa niệm chân tâm chú.

- Nha Nha, tớ hỏi cậu vài chuyện, cậu có thể trả lời giúp tớ không?

Dương Tử Mi dịu dàng hỏi.

- Ừm.

Lam Nha Nha gật đầu. Lam Nha Nha vốn là một cô bé hiền lành, lương thiện nên cũng không nghĩ là Dương Tử Mi đang cố ý nói những lời khách sáo đó với mình.

- Nha Nha, lúc này có phải cậu nhìn thấy ma quỷ trên người tớ không?

Dương Tử Mi bắt đầu vào vấn đề.

Lam Nha Nha bỗng nhiên rụt người lại, mặt biến sắc vẻ khiếp sợ.

Dương Tử Mi tiếp tục tăng sức mạnh lên an thần chú để có thể thúc đẩy an thần chú vào lòng bàn tay của Lam Nha Nha.

Sau khi cảm giác sợ hãi biến mất, Lam Nha Nha mới khẽ gật đầu.

- Hồn ma đó là hồn ma như thế nào?

Dương Tử Mi lại hỏi tiếp.

Lam Nha Nha khẽ cắn môi, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Dương Tử Mi rồi lại lập tức cúi đầu nói:

- Là một phụ nữ rất giống cậu, nhưng tuổi có vẻ lớn hơn cậu một chút, khoảng ba mươi thì phải. Gương mặt toàn máu của cô ta cứ ẩn hiện trên mặt cậu...

Nghe thế, Dương Tử Mi bất giác cảm thấy hồi hộp vô cùng.

“Hồn ma đang ám trên người mình kia sao lại giống mình được? Hơn nữa còn khoảng ba mươi tuổi nữa? Tại sao lại như vậy chứ? Rốt cuộc đó là ma quỷ phương nào?”

Thấy Dương Tử Mi trầm ngâm im lặng như thế, Lam Nha Nha cũng đánh gan ngược mắt lên nhìn thẳng mặt cô nói tiếp:

- Cậu đừng sợ, giờ cô ta không ở đây.

“Quả là một cô bé hiền lành, tốt bụng!”

Dương Tử Mi quay sang nhìn Lam Nha Nha nói:

- Nha Nha, ma quỷ thường không làm hại người đâu. Dù cậu có nhìn thấy họ thì cũng đừng sợ, cứ xem như họ là người bình thường thôi.

Lam Nha Nha lại cúi đầu, lí nhí nói:

- Lúc trước pháp sư cũng nói với tớ như thế. Ông ấy còn nói đây là số mạng của tớ và bảo tớ hãy làm quen với nó. Nhưng... tớ vẫn rất sợ vì dáng vẻ của họ rất khủng khiếp.

“Trời!”

Thông thường thì những ma quỷ bình thường sẽ vào luân hồi tam giới rất nhanh còn những âm hồn, du hồn phiêu bạt, lang thang trên trần gian hầu hết đều là hồn ma của những người chết vì những nguyên nhân không rõ ràng hoặc có gì đó khuất tất nên hồn của họ mới vất vưởng khắp nơi và

cũng không thể đầu thai. Vì vất vưởng, vạ vật như thế nên những hồn ma đó mới có dáng vẻ đáng sợ như thế.

Tuy nhiên, chỉ là dáng vẻ đáng sợ thôi chứ họ cũng không gây hại gì. Trừ những âm hồn oán khí quá nặng ra, đa số âm hồn đều không thể gây hại gì cho con người được. Họ hoàn toàn không có sức mạnh gì cả, họa hồ chỉ có thể phát ra một số phản ứng từ trường thôi.

Cho nên, ma quỷ không đáng sợ mà thứ đáng sợ chính là lòng người.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Bị Âm Hồn Của Kiếp Trước Nhập?

- Nha Nha, tớ muốn cậu giúp tớ, được không?

Dương Tử Mi chân thành nhìn Lam Nha Nha nói.

Lam Nha Nha vốn tốt bụng, hiền lành, trước giờ cũng không có bạn bè gì nên khi nghe Dương Tử Mi nói thế cô không những không từ chối mà còn nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt kỳ vọng, cứ như là lần đầu tiên có cơ hội giúp đỡ người khác vậy.

Một người nào đó khi không còn động lực và dũng khí để tồn tại trên đời này nữa thường là những lúc họ cảm thấy mình bị thế giới bỏ rơi, bị lãng quên và không ai cần họ nữa.

- Nha Nha, tớ muốn nhờ cậu nhìn rõ hơn xem hồn ma đang nhập trên người tớ kia là hồn ma như thế nào. Cậu đừng sợ, có tớ ở đây, không gì có thể làm hại cậu đâu.

Mắt của Lam Nha Nha thoáng lên vẻ kinh hãi và sợ sệt. Cô chỉ biết cúi đầu, không dám nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nắm chặt tay Lam Nha Nha, nhỏ nhẹ nói:

- Nha Nha, tớ cần cậu giúp. Cậu phải nhìn kỹ xem là trên người tớ có gì, nếu không tớ sẽ rất đau khổ đấy.

Nghe Dương Tử Mi nói vậy, Lam Nha Nha cũng đau lòng và cảm thấy cô đáng thương. Thế nên, cô lại lấy hết dũng khí ngẩng mặt lên nhìn Dương Tử Mi bằng đôi mắt đen láy, chân thành. Cô khẽ cắn môi vờ do dự nhưng sau đó lại kiên định gật đầu nói với Dương Tử Mi:

- Nhưng mà... giờ tớ không thấy gì trên người cậu cả.

- À, là do tớ che lại rồi. Giờ tớ lại cho nó xuất hiện. Cậu hãy nhìn thật kỹ giúp tớ nhé. Sau đó hãy cho tớ biết nó thế nào nhé, được không? Đừng sợ, sẽ ổn cả thôi.

Dương Tử Mi vừa nói vừa tiếp tục truyền an thần chú vào cho Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha tuy gật đầu đồng ý nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sợ sệt.

Dương Tử Mi thu phép che mắt lại...

Phút chốc, cả người Lam Nha Nha run lên vờ căng thẳng. Cô nắm chặt tay Dương Tử Mi, ánh mắt e dè, sợ hãi nửa muốn xem nửa không muốn xem. Tâm trí cô không ngừng tranh đấu.

- Nha Nha, đừng sợ. Không sao đâu, cậu hãy nhìn cho kỹ vào!

Dương Tử Mi tiếp tục an ủi.

Môi dưới của Lam Nha Nha suýt nữa là bị cô cắn chảy máu. Tuy nhiên, nhờ tác dụng của an thần chú nên cô cũng khắc phục nỗi sợ của mình và mở to mắt nhìn thẳng vào mặt Dương Tử Mi.

Lam Nha Nha khẽ kêu lên một tiếng thảng thốt, tuy nhiên cô vẫn không nhắm mắt hay quay mặt sang chỗ khác mà vẫn tiếp tục mở to mắt nhìn chăm chăm vào mặt Dương Tử Mi, sau đó mới lật đặt cúi đầu xuống.

Dương Tử Mi lại dùng phép che mắt để che hồn ma kia lại.

- Nha Nha, giờ nó đã biến mất rồi, cậu nhìn tớ này.

Dương Tử Mi đưa tay xoa đầu Nha Nha dịu dàng nói.

Nghe Dương Tử Mi nói thế, Lam Nha Nha mới từ từ ngẩng mặt lên. Thấy mọi thứ đã trở lại bình thường cô mới thở phào một cái. Mắt cũng dần hồi phục lại trạng thái bình thường.

- Cậu nhìn rõ nó chưa?

Dương Tử Mi hỏi.

Lam Nha Nha gật đầu.

- Vậy cậu có thể cho tớ biết nó như thế nào không?

Dương Tử Mi sốt ruột hỏi.

Lam Nha Nha chăm chú nhìn Dương Tử Mi một hồi, sau đó mới nói:

- Rất giống cậu, tóc xõa dài. Chỉ là già dặn hơn cậu và không xinh như cậu. Đuôi chân mày của cô ta cũng có một nốt ruồi nhỏ, chỉ là giữa trán không có vết bớt đỏ như cậu thôi.

“Giống mình y hệt, có một nốt ruồi nhỏ ở đuôi chân mày sao?”

Dương Tử Mi nghĩ ngợi một hồi. Sau đó cô lấy giấy bút ra bắt đầu phát họa chân dung của hồn ma nọ.

Kiếp trước, Dương Tử Mi vốn có năng khiếu hội họa. Tranh, ảnh cô vẽ đều rất đẹp và sinh động. Chỉ tiếc là cô không có cơ hội được học qua trường lớp thôi. Nếu không cô cũng đã không phải bày hàng làm thầy bói đầu đường xó chợ rồi.

Cô vẽ chân dung của mình vào kiếp trước, lúc cô hai mươi tám tuổi lên giấy.

Vừa nhìn thấy bức chân dung đó, Lam Nha Nha lập tức kêu lên:

- Đúng rồi, đúng là như vậy. Chỉ là đầu cô ta toàn là máu, hình như là chết rất thương tâm.

“Chết rất thương tâm sao?”

Dương Tử Mi lại nhớ lại giây phút cuối cùng của bản thân mình vào kiếp trước.

“Kiếp trước, không phải là mình bị đánh chết sao? Không lẽ, hồn ma đang nhập trên người mình kia lại chính là âm linh của mình vào kiếp trước?”

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Khắc Phục Nỗi Sợ, Nội Tâm Mạnh Mẽ (1)

Dương Tử Mi vò bức chân dung kia lại và ném đi.

- Tử... Mi...

Thấy cô có vẻ tức giận, Lam Nha Nha chỉ biết khe khẽ gọi tên cô, an ủi nói:

- Cậu cũng đừng sợ, sẽ... ổn thôi. Có thể mời người đến đuổi nó đi.

Dương Tử Mi khẽ mỉm cười.

Cô quay sang nhìn Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha quả là một cô bé tốt bụng. Mỗi ngày đều bị mắt âm dương dày vò như thế nhưng vẫn rất quan tâm đến người khác.

Chỉ tiếc là tứ trụ của Lam Nha Nha toàn âm, nếu không Dương Tử Mi đã có thể giúp cô đóng mắt âm dương lại để cô không bị các âm linh kia quấy rầy nữa.

Dương Tử Mi đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lam Nha Nha nói:

- Nha Nha à, tớ không sợ. Ma quỷ không có gì đáng sợ hết. Cậu cũng đừng sợ. Chỉ cần ý chí của cậu mạnh mẽ hơn và xem chúng như người bình thường thì sẽ không có việc gì cả đâu.

- Ủm.

Thấy Dương Tử Mi vẫn vui vẻ nói cười với mình, hoàn toàn không hề tỏ vẻ sợ sệt gì mặc dù đang bị ma nhập nên Lam Nha Nha cũng cảm thấy được động viên, an ủi.

- Nha Nha, cậu có biết mắt âm dương hình thành như thế nào không? Không phải cậu là quái vật gì đâu mà là vì cậu có một tâm hồn lương thiện, trong sáng nên ông trời mới chọn cậu và cho cậu có một đôi mắt âm dương đặc biệt đấy. Thông thường thì chỉ có những người có tố chất đặc biệt gần với các vị thần mới có mắt âm dương thôi. Cho nên cậu rất may mắn đấy. Cậu là một người đặc biệt gần giống với các vị thần vậy.

Khi nói những lời này với Lam Nha Nha, Dương Tử Mi cố ý làm ra vẻ ngưỡng mộ tột độ.

Nghe cô nói thế, Lam Nha Nha cũng phấn chấn hơn. Đôi mắt vốn vô hồn do bị dày vò nhiều năm kia của Lam Nha Nha bất giác sáng lên, cô xúc động nói:

- Tử Mi, cậu nói thật sao? Mắt âm dương của tớ không phải là vì tớ là người gian tà gì mà là vì tớ có thần tính sao?

- Ủ, đúng là vậy mà.

Dương Tử Mi gật đầu, sau đó động viên nói:

- Cho nên cậu đừng cứ suốt ngày cúi đầu, rụt rè nữa. Cậu cứ ngẩng mặt tự hào mà sống. Tớ cho cậu biết chuyện này nha, thật ra tớ cũng có mắt âm dương, hơn nữa tớ còn bị ma nhập nhưng tớ vẫn sống vui vẻ, khỏe mạnh đấy thôi.

- Cậu cũng có mắt âm dương sao?

Lam Nha Nha hào hứng hỏi, cứ như là tìm được đồng minh vậy.

Dương Tử Mi gật đầu. Cô đưa mắt nhìn ra xa xa, sau đó giơ tay lên chỉ nói:

- Bên kia có một nữ sinh đang mặc đồng phục, cô ta là du hồn. Cậu có nhìn thấy không?

Lam Nha Nha nhìn theo hướng tay Dương Tử Mi chỉ, sau đó hoảng hốt quay mặt đi, nói giọng run run:

- Đúng vậy, tớ... cũng... nhìn thấy.

- Hi hi, vậy tớ và cậu giống nhau nhé. Thế nên cậu cũng có thể giống như tớ vậy, cứ sống vui vẻ, can đảm đối mặt với mọi người và với các hồn ma thôi. Như vậy cậu sẽ phát hiện không có gì đáng sợ hết.

Dương Tử Mi cười trấn an Lam Nha Nha nói.

Thấy gương mặt tươi vui, bừng sáng như mặt trời của Dương Tử Mi, Lam Nha Nha lẩm bẩm nói:

- Nhưng, mọi người lại không như cậu, họ không biết những điều cậu nói, họ chỉ bài xích tớ và xem tớ như quái vật vậy đó. Họ còn nói là tớ dẫn ma đến nên không chơi với tớ.

- Không sao, chỉ cần cậu dũng cảm đối mặt với bản thân mình thì dần dần người khác cũng sẽ dũng cảm đối mặt với cậu thôi. Nha Nha, cậu phải dũng cảm lên!

Dương Tử Mi tiếp tục động viên Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha gật đầu.

- Thật ra, chúng ta cũng còn một khả năng nữa.

Dương Tử Mi kể tai Lam Nha Nha nói nhỏ:

- Ngoài con người ra, chúng ta còn có thể giao tiếp với hồn ma.

Nghe thế, Lam Nha Nha thất kinh, lắc đầu nói:

- Tớ không muốn đâu, sợ lắm.

- Không có gì đáng sợ đâu. Chỉ cần cậu đối xử với họ thật lòng thì họ cũng sẽ đối xử thật lòng với cậu. Đương nhiên, hồn ma vốn có âm khí rất nặng nên con người không tiện tiếp xúc nhiều với họ. Tuy nhiên, Nha Nha à, tớ sẽ cho cậu một lá bùa Tụ Linh. Có lá bùa này, cậu sẽ không sợ bị âm khí của họ làm ảnh hưởng nữa. Sau đó cậu có thể thử kết bạn với họ xem sao.

Dương Tử Mi cười nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Khắc Phục Nỗi Sợ, Nội Tâm Mạnh Mẽ (2)

- Tổ... vẫn thấy rất sợ, họ là ma mà.

Lam Nha Nha lắc đầu nói.

- Ma quỷ cũng có linh hồn và không phải tất cả đều ác hết. Tuy nhiên, cậu không muốn kết bạn với họ cũng không sao, chỉ cần cậu không sợ họ nữa là được. Tổ thì chẳng thấy sợ gì cả.

Dương Tử Mi cười nói.

- Cậu không sợ thật à?

Lam Nha Nha nhìn Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi lại cười, sau đó cô tiến đến gần một hồn ma đang nấp trong một góc khuất nọ và vẫy tay chào hồn ma đó.

Hồn ma kia e dè tiến đến trước mặt cô.

Dương Tử Mi dùng Thông Linh Pháp Chú để trao đổi với hồn ma kia và biết được nguyên nhân tử vong của hồn ma đó. Hồn ma đó là nữ, lúc sinh thời, vì bị giáo viên phê bình nên trong lúc nghĩ quần đã nhảy lầu tự tử. Sau khi chết, hồn phách vất vưởng, không nơi nương thân và chỉ biết loanh quanh ở trường, hối hận không thôi.

Dương Tử Mi hứa là sẽ niệm Vãng Sinh Chú để giúp hồn ma nọ vào luân hồi.

Hồn ma kia quỳ gối khấu đầu cảm ơn Dương Tử Mi.

Đoạn, Dương Tử Mi bảo hồn ma nọ theo cô đến chỗ Lam Nha Nha.

Thấy Dương Tử Mi dẫn theo một hồn ma đến, Lam Nha Nha vô cùng sợ hãi. Cô vội đưa tay bịt mắt lại. Tuy nhiên, thấy Dương Tử Mi chẳng có chút sợ hãi gì nên Lam Nha Nha cũng hé hé mắt ra nhìn.

Dương Tử Mi lấy hai tay đang che mắt của Lam Nha Nha xuống và bảo cô nhìn thẳng vào hồn ma nữ sinh kia:

- Nha Nha, đừng cảm lên. Cậu phải khắc phục được nỗi sợ của mình, có như vậy thì sau này cậu sẽ không sợ gì nữa cả. Cậu ấy không làm hại cậu đâu.

Nghe thế, Lam Nha Nha mới dám nhìn thẳng vào mặt hồn ma nữ sinh đang đứng trước mặt kia.

Hồn ma nọ cười với cô. Tuy gương mặt trắng bệch nhưng nụ cười lại rất thiện ý.

Dần dần, Lam Nha Nha cũng không còn sợ hãi nữa. Cô để tay xuống và xem hồn ma kia như những người bình thường khác.

- Nha Nha, tớ chỉ cậu niệm Vãng Sanh Chú. Cậu giúp siêu độ cho cậu ấy được vào luân hồi, được không?

Dương Tử Mi hỏi Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha kinh ngạc hỏi Dương Tử Mi:

- Tớ... được không?

Dương Tử Mi gật đầu đáp:

- Cậu được mà. Tâm hồn cậu rất trong sáng và lương thiện nên bản thân cậu vốn đã có linh lực rồi. Nếu cậu giúp siêu độ cho họ thì hiệu quả sẽ rất tốt đấy. Những hồn ma mà cậu thấy được hàng ngày hầu hết đều rất đáng thương. Vì họ không có người giúp siêu độ để vào luân hồi nên mới phải vất vưởng khắp nơi như thế. Cậu nếu đã nhìn thấy họ thì tại sao lại không giúp họ chứ?

Lam Nha Nha tròn xoe mắt nói:

- Có thật là... tớ có thể giúp họ không?

- Đương nhiên là thật rồi. Chỉ cần cậu thành tâm niệm Vãng Sanh Chú là được. Nha Nha, đây là việc làm có công đức vô lượng. Tuy mắt âm dương của cậu không thể đóng lại được nhưng nếu như cậu tích đức, tích phúc, đối xử tốt với những hồn ma mà cậu thấy thì tất cả sẽ tốt hơn thôi.

Dương Tử Mi cười động viên Lam Nha Nha. Cô hi vọng có thể dùng cách này để giúp Lam Nha Nha vượt qua được nỗi sợ và sự đau khổ cũng như cảm thấy được giá trị của bản thân đồng thời có thể giúp giảm bớt những hồn ma vất vưởng trên thế giới này.

- Vậy... Vãng Sanh Chú phải niệm như thế nào?

Lam Nha Nha đã có ý muốn thử.

Vãng Sanh Chú có tổng cộng mười bốn câu và không khó để niệm. Lam Nha Nha vốn đã có một tâm hồn trong sáng nên rất dễ vào trạng thái thanh tĩnh và nhanh chóng giúp siêu độ cho hồn ma nữ sinh kia vào luân hồi.

Phát hiện bản thân có thể giúp cho âm hồn vãng sanh, Lam Nha Nha vô cùng phấn khởi. Lúc này đây, cô cũng bắt đầu cảm thấy ma không còn

đáng sợ nữa.

Dương Tử Mi cũng chỉ Lam Nha Nha một số kết ấn đơn giản.

Lam Nha Nha thông minh nên học rất nhanh.

- Nha Nha, sau này cậu còn sợ nữa không?

Thấy vẻ mặt rạng rỡ của Lam Nha Nha, Dương Tử Mi vui vẻ hỏi.

Lam Nha Nha lắc đầu đáp:

- Sau này tớ sẽ cố gắng không sợ họ nữa, cảm ơn cậu.

- Cậu phải nhớ là nếu gặp phải những hồn ma ác thì phải tránh xa họ nhé. Tuy nhiên, tâm hồn cậu trong sáng vậy nếu có gặp phải những hồn ma ác thì họ cũng sẽ không hại cậu được đâu. Chỉ cần cậu đừng ra vẻ khinh ghét họ là được.

Dương Tử Mi ân cần dặn dò.

Lúc này đây, Lam Nha Nha đã hoàn toàn tin tưởng cô nên nghe cô dặn vậy Lam Nha Nha gật đầu liên tục. Dũng khí cũng dâng trào, ánh mắt vui vẻ, kiên định, tự tin hơn rất nhiều.

Dương Tử Mi định sẽ về nhà vẽ một lá bùa Tụ Linh cho Lam Nha Nha để cô có thể mang theo bên mình. Có vậy, âm khí trên người Lam Nha Nha sẽ giảm bớt. Chỉ cần tinh thần vững vàng thì tất cả những thứ khác cũng sẽ tốt lên theo.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Phong Ấn Âm Linh Nước Mắt Phượng Hoàng (1)

Phòng Khen Thưởng và Giáo Huấn.

Lam Nha Nha đi vào phòng và mừng rỡ gọi cha mình đang cúi đầu xử lý một số tài liệu của học sinh:

- Cha!

Nghe con gái gọi mình bằng giọng phấn khởi mà trước nay chưa từng có như thế, thầy Lam ngẩng đầu lên nhìn.

Ông phát hiện con gái mình giờ đây không còn cúi đầu buồn bã nữa, ánh mắt cũng có hồn và có sức sống hơn rất nhiều.

Ông vui mừng đứng dậy, nhìn Lam Nha Nha nói:

- Nha Nha, con...

- Cha!

Thấy cha mình cực khổ lo lắng cho mình bấy lâu, Lam Nha Nha mím môi nói:

- Cha, con quyết định sau này sẽ không sợ những hồn ma kia nữa.

- Ô? Tại sao?

Hơn ai hết, thầy Lam là người rất hiểu con gái mình. Ông biết con mình trước giờ đều rất sợ vì có mắt âm dương thế nên ông rất ngạc nhiên khi con gái ông đột nhiên lại có dũng khí như thế.

- Lúc này con gặp Dương Tử Mi, là cậu ấy đã chỉ cho con cách chiến thắng nỗi sợ. Cha, con báo cho cha một tin vui, lúc này con đã giúp siêu độ cho một hồn ma nhảy lầu tự tử chết vào được luân hồi nữa đấy, hì hì.

Lam Nha Nha vui vẻ khoe.

- Dương Tử Mi sao?

- Dạ. Cậu ấy cũng có mắt âm dương nhưng cậu ấy lại sống rất tốt, bạn bè cũng rất nhiều. Chỉ cần con cố gắng khắc phục nỗi sợ của mình thì con cũng có thể sống vui vẻ như cậu ấy vậy. Còn nữa, sau này con sẽ không chối bỏ mắt âm dương của mình nữa. Tử Mi nói do tâm hồn con lương thiện, trong sáng nên ông trời mới chọn con và ban cho con mắt âm dương nên con phải thấy mình may mắn chứ không nên sợ hãi và chối bỏ như vậy.

- Con bé nói thế thật sao?

Thấy vẻ mặt phấn chấn, hồ hởi của con gái mình, thầy Lam xúc động đến trào nước mắt.

Hơn mười năm qua, ông và gia đình đã lo lắng và vất vả rất nhiều vì chuyện của con gái ông.

Giờ, con gái ông đã được Dương Tử Mi khuyên nhủ, động viên và đã có thể vui sống như các bạn đồng lứa khác nên ông rất vui.

Nghĩ đến gương mặt trầm tĩnh, ánh mắt lạnh lùng và thông minh của Dương Tử Mi, ông liền lấy bản kiểm điểm đang để trên bàn xé toạc đi và ném thẳng vào sọt rác.

Sau khi tan học.

Dương Tử Mi lại đến khu đất trống để xây nhà của mình và phát hiện ở đó đã bắt đầu khởi công xây dựng. Khu đất nọ hiện đang ì ầm tiếng máy xúc, máy đào đất, hơn mười thợ xây thì đang tất bật làm việc.

Hạ Quốc Huy quả nhiên làm việc rất nhanh chóng.

Dương Tử Mi tìm thấy Hạ Quốc Huy trong vòng vây máy móc và hơn mười nhân công kia.

- Chú Hạ, đã khởi công rồi sao ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

Thấy cô đến, Hạ Quốc Huy vui vẻ nói:

- Ờ, con nói muốn có nhà ở trong vòng một tháng nên chú cũng phải nhanh chóng khởi công. Dù gì thì đội nhân công của chú cũng đang rảnh.

- Cám ơn chú.

Dương Tử Mi nhìn khu đất đang nhộn nhịp, huyên náo vì tiếng động cơ và tiếng người nói lao xao trước mặt, cô phát hiện âm khí vốn có của khu đất hầu như đều bị cái tháp nhỏ của cô xóa tan hết. Những âm khí còn sót lại thì cũng đã bị cô hút hết. Ngoài ra, cô còn không quên bố trí Thất Tinh Tụ Linh Trận xung quanh khu đất nhằm tránh cho các âm khí bên ngoài xâm nhập vào.

Cũng nhờ thế mà khi khởi công mới không xảy ra vấn đề gì. Nếu không, nhiều oán khí như thế thì sẽ rất dễ xảy ra tai nạn khi thi công.

Dương Tử Mi cũng nhắc Hạ Quốc Huy phải xây nhà theo bản vẽ mà cô cung cấp. Đặc biệt là nền nhà phải làm bằng đá Hán Bạch.

Đá Hán Bạch là một loại đá bóng, trắng, sáng mang đến cảm giác thoát tục và vẻ đẹp trang nghiêm. Từ góc độ phong thủy mà nói thì đó là loại đá có thể tích tụ linh khí của đất trời.

Vì có độ trắng bóng đẹp nên đá Hán Bạch thường dùng để làm tượng Phật. Ở các nước phương tây, Hy Lạp cổ đại đã dùng đá Hán Bạch để làm tượng điêu khắc còn Trung Quốc cổ đại thì dùng đá này để làm bậc thang và hàng rào bảo vệ trong các cung điện. Vì màu sắc và độ bóng sáng của nó không khác gì các loại ngọc quý hiếm khác nên nó có tên gọi là Hán Bạch Ngọc. Nếu để ý, sẽ phát hiện đá Hán Bạch có mặt ở khắp nơi, từ cầu Kim Thủy, các cây cột, bậc thang, hàng rào bảo vệ trong các cung điện còn bảo tồn đến ngày nay của Trung Quốc đều làm bằng đá Hán Bạch này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Phong Ấn Âm Linh Nước Mắt Phượng Hoàng (2)

Đá Hán Bạch được dùng hầu hết trong các công trình kiến trúc kinh điển của Bắc Kinh như Cố Cung, Thiên Đàn, bia tường niệm anh hùng nhân dân, đại hội đường nhân dân, nhà tưởng niệm Mao Trạch Đông... Đá Hán Bạch được sử dụng trong các công trình này hầu hết đều là loại đá được đào từ mỏ đá ở vùng Phòng Sơn nằm phía tây Bắc Kinh.

Đá Hán Bạch rất đắt, cả thành phố A đều không có nơi nào bán cả.

Thế nên, Dương Tử Mi cũng đã chuyển thêm cho Hạ Quốc Huy ba triệu để ông cho người đến Bảo Định, Hà Bắc thu mua đá. Hiện đã chắc chắn có thể mua được loại đá Hán Bạch mà cô muốn dùng.

Tuy nhiên, điều mà Hạ Quốc Huy thắc mắc chính là chuyện cô muốn dùng loại đá đắt tiền như thế để lát ở dưới đất chứ không phải trên mặt đất. Ông cho rằng, cô làm như thế chẳng khác nào lãng phí tiền của.

- Tử Mi, đá Hán Bạch đẹp và đắt như vậy sao con lại giấu nó đi.

Hạ Quốc Huy hỏi.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Con có tính toán của riêng con, chú chỉ cần làm đúng ý của con là được.

Thấy cô cười có vẻ thần bí như vậy, Hạ Quốc Huy cũng không hỏi gì nữa.

Dù gì thì đồ vật của các thầy phong thủy ông cũng không rõ cho lắm.

Sau khi về nhà, Dương Tử Mi lại truyền thêm pháp lực cho Càn Khôn kiếm, đồng thời không quên mang theo cái tháp nhỏ kia để đến Mặc Hiên giúp trừ tà cho Lâm Thanh Mai.

Mấy ngày qua, nhờ sự giúp đỡ của cái tháp kia nên việc tu luyện của cô tiến bộ vượt bậc và hiện đã đạt đến tầm cao mới. Hơn nữa, cô phát hiện, chỉ cần cô để tay lên cái tháp đó thì pháp lực của cô mạnh hơn lên rất nhiều.

Cho nên, cô tự tin là mình có thể trừ khử được hồn ma nhập trên người Lâm Thanh Mai kia.

Đến Mặc Hiên, cô bảo Tống Huyền đem chiếc gương nước mắt phượng hoàng ra. Sau đó cô cùng Lâm Thanh Mai đến một căn phòng ở hậu viện, đóng chặt cửa lại. Cô còn không quên dặn Tống Huyền rằng, trừ khi được cô gọi vào ra, nếu không không ai được vào phòng.

Để tránh chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cô còn cẩn thận bày một kết giới xung quanh mình và Lâm Thanh Mai.

Lâm Thanh Mai đứng giữa kết giới, vô cùng lo lắng.

Còn hồn ma đang nhập trong người Lâm Thanh Mai kia thì đã bắt đầu ẩn nấp sau khi thấy sự hiện diện của cái tháp nọ.

“Xem ra, nó cũng sợ cái tháp này.”

Dương Tử Mi đưa tay điểm vào giữa trán của Lâm Thanh Mai, phá bỏ phong ấn trước đó và bắt đầu vung Càn Khôn kiếm lên đâm thẳng vào

chiếc gương nước mắt phượng hoàng đang để trên nền nhà kia.

Chiếc gương nọ vốn là bản thể của âm linh nên hoàn toàn có thể dùng pháp lực để tấn công âm linh.

Bị tấn công nên âm linh cũng không thể trốn được nữa. Nó bắt đầu ngọ nguậy, vùng vẫy trong cơ thể Lâm Thanh Mai và không ngừng nhe nanh, giơ vuốt về phía Dương Tử Mi.

Càn Khôn kiếm trên tay Dương Tử Mi run lên bần bật liên hồi, tiếp đến nó lập tức phát ra một luồng sáng mạnh mẽ và nhanh chóng quay đầu lại đâm thẳng vào Lâm Thanh Mai.

- Á!

Tiếng thét vang lên.

Âm linh nọ rời khỏi thân thể Lâm Thanh Mai và định chạy trốn.

Nhưng, Dương Tử Mi không để nó chạy trốn dễ dàng như vậy được. Cô nhanh chóng niệm Cửu Tự Chân Ngôn và bắt nó nhốt vào Càn Khôn kiếm.

Các đồng tiền xu trên pháp kiếm chẳng khác nào là các bức tường kiên cố nhốt chặt các âm hồn.

- Bây giờ ta cho người hai lựa chọn. Một là trở vào chiếc gương kia, hai là chết!

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Hồn ma nọ căm hờn nhìn cô. Sau một lúc nghĩ ngợi, nó chọn cách trở về trong gương. Chọn lựa xong, vèo một tiếng, nó đã trở về với nơi mà nó vốn thuộc về.

Chiếc gương đang nằm dưới đất kia run lên vài cái, sau đó trở lại với dáng vẻ ban đầu.

Lúc này, giọt nước mắt phượng hoàng phía sau chiếc gương nọ cũng biến thành một vết tròn màu đỏ thẫm vô cùng kỳ lạ.

Dương Tử Mi không quên thêm phong ấn Cửu Đạo Vô Hình lên chiếc gương kia. Nếu như không có pháp sư phá phong ấn thì âm linh kia vĩnh viễn không thể ra ngoài tác oai tác quái nữa.

Trước đó, Dương Tử Mi vốn định khiến nó hồn tiêu phách tán. Nhưng, nghĩ đến thời gian mấy ngàn năm tu luyện mới có thể hóa thành âm linh của nó nên cô mới niệm tình tha mạng cho nó. Nếu như âm linh đó có thể ở trong gương tu luyện thêm một ngàn năm nữa thì sau khi phong ấn được phá nó cũng có thể vào được luân hồi và siêu thoát.

Tuy nhiên, kết quả thế nào đều phải xem tạo hóa của nó.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Kẻ Trộm Mộ (1)

Lâm Thanh Mai tuy không có mắt âm dương nhưng lúc này cô vẫn nhận thức rất rõ âm linh kia đang không ngừng tranh đấu và vùng vẫy trong cơ thể mình khiến cô vô cùng đau đớn. Cho đến khi Dương Tử Mi phong ấn nó vào lại chiếc gương nọ thì cô mới hoàn toàn thoát ra được cảm giác kia và trở lại bình thường.

Tận mắt chứng kiến Dương Tử Mi vun kiếm, niệm chú phong ấn âm linh, Lâm Thanh Mai bất giác cảm thấy vô cùng kính sợ cô.

Phong ấn âm linh xong, Dương Tử Mi thu gương và tháp lại, còn Càn Khôn Kiếm vì lúc này phải đấu với âm linh có tà lực quá mạnh nên các đồng tiền xu làm thành kiếm cũng rơi vương vãi dưới đất và biến thành màu xám đen, không còn phát sáng như trước nữa và đương nhiên cũng không dùng được nữa.

- Tiểu Mi, tà khí trên người chị đều bị trừ khử hết rồi sao?

Lâm Thanh Mai hỏi.

- Dạ, nhưng mà, do chị bị âm linh nhập một thời gian dài nên thể chất cũng khá yếu vì vậy chị phải nhớ đeo bùa em làm cho chị. Một tháng nữa thì thể chất của chị mới có thể trở lại bình thường ạ.

- Cám ơn em, Tiểu Mi.

Biết mình đã trở lại bình thường, Lâm Thanh Mai thở phào một cái.

Thời gian gần đây, tuy ngoài mặt Lâm Thanh Mai vẫn ra vẻ điềm nhiên như không nhưng tâm trí cô lại vô cùng bất an. Đặc biệt là khi phát hiện mình cứ không ngừng soi gương, hơn nữa còn không biết ngưng khi soi gương mọi lúc mọi nơi, chuyện này đối với một người được nuôi dưỡng trong một gia đình lễ giáo, khuê các như cô mà nói thì là điều rất xấu hổ.

- Chiếc gương này hãy để em giữ nó, nó không thể để ở đây được.

Dương Tử Mi nói.

- Ủ, em cứ giữ nó.

Thấy chiếc gương kia là Lâm Thanh Mai đã sợ nên nghe Dương Tử Mi nói không nên giữ nó lại ở Mặc Hiên nên cô cũng nhanh chóng đồng ý.

Thấy Lâm Thanh Mai vẫn còn sợ, Dương Tử Mi cười nói:

- Chị Thanh Mai này, những ngày sắp tới chị hãy cố gắng tịnh dưỡng, ăn uống nhiều và luyện tập nhiều chút. Tháng sau chị sẽ có chuyện tốt đấy.

- Chuyện tốt gì nhỉ?

Lâm Thanh Mai nghi hoặc hỏi.

Nhưng Dương Tử Mi chỉ cười mà không trả lời. Cô không muốn tiết lộ chuyện Lâm Thanh Mai có thai cho cô ấy biết.

Thấy Dương Tử Mi ra vẻ bí mật nên Lâm Thanh Mai cũng không hỏi thêm nữa.

Hai người rời khỏi phòng ở hậu viện.

Thấy hai người họ bình an xuất hiện, Tống Huyền đang đứng canh ngoài cửa cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Đúng lúc này, một nhân viên trong tiệm về bí mật tiến vào sau đó thăm thì gì đó với Tống Huyền.

Tuy không cố ý nghe trộm nhưng vì thính giác tốt nên Dương Tử Mi vô tình nghe được nội dung họ vừa trao đổi với nhau. Cô nghe nhân viên kia nói là có người đến tìm Tống Huyền và muốn bán một lô hàng vừa lấy được từ dưới đất lên.

Đã mở tiệm mua bán đồ cổ, nếu muốn giữ được chuyện làm ăn mua bán của mình thì không những phải dựa vào chuyện mua bán đồ cổ bằng con đường minh bạch, rõ ràng thì cũng phải thu mua những món đồ cổ có nguồn gốc bất chính mới được. Những món đồ cổ có nguồn gốc bất chính được đề cập ở đây chính là những món đồ cổ mua từ chỗ những kẻ trộm mộ.

Hơn nữa, những món đồ cổ tốt đa phần đều được chôn giấu dưới mộ.

Tống Huyền tuy là một người lương thiện, làm ăn đàng hoàng nhưng với tư cách là một doanh nhân, để có thể duy trì sở thích và chuyện kinh doanh của mình nên anh thì thoảng cũng mua những món đồ cổ từ những kẻ trộm mộ kia.

Như chiếc gương nước mắt phượng hoàng chẳng hạn. Đây cũng là một món đồ mà Tống Huyền mua từ tay những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp.

Nghe nhân viên báo xong, nghĩ đến chuyện trước đây Dương Tử Mi từng nói với mình là những món đồ cổ khai quật hoặc đánh cắp từ huyệt mộ lên nếu là vật có khí may mắn thì có thể mua bán bình thường, còn nếu là vật có âm sát khí thì tốt nhất là không nên đụng vào.

Cũng vì lần trước do anh đã mua chiếc gương nước mắt phượng hoàng nên Lâm Thanh Mai, vợ anh mới bị trúng tà. Chuyện vừa mới giải quyết xong nên anh cũng không muốn lại phạm sai lầm một lần nữa.

Nghĩ thế nên Tống Huyền muốn Dương Tử Mi đi cùng anh đến gặp người bán lô hàng kia để cô có thể giúp anh xem hàng hóa. Hơn nữa, Dương Tử Mi cũng khá nhạy cảm với đồ cổ, chỉ cần nhìn qua là cô có thể phân biệt được đồ thật và đồ giả nên Tống Huyền muốn cô đi theo cũng là điều dễ hiểu.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Kẻ Trộm Mộ (2)

Tống Huyền quay sang thuật lại đại khái tin anh vừa nhận được cho Dương Tử Mi nghe.

Dương Tử Mi đương nhiên cũng rất sẵn lòng đi cùng anh xem hàng. Một là cô muốn giúp Tống Huyền phân biệt đồ cổ có khí may mắn hay có âm sát khí, mặt khác cô cũng muốn tìm vài món đồ cổ để làm pháp bảo trấn nhà của mình sau này.

Sau khi cho chiếc gương và cái tháp nhỏ kia vào cặp, Dương Tử Mi vội vàng theo chân Tống Huyền đến phòng khách.

Một người đàn ông có cặp mắt ti hí, gian xảo đang ngồi chờ sẵn ở phòng khách. Người đàn ông nọ tuy y phục gọn gàng, sạch sẽ nhưng trên người ông ta vẫn toát ra mùi ẩm mốc và mùi bùn đất đặc trưng của những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp. Mùi ẩm mốc đặc trưng của huyết mộ kia dù có dùng nước hoa đắt tiền cỡ nào cũng không che lấp đi được.

Người đàn ông nọ có vầng trán thấp, hốc mắt sâu, chân mày nhạt, ánh mắt lảo liên, khoảng cách giữa hai chân mày rất gần nhau, môi mỏng, mặt gầy và dài. Ngoài ra, trên người ông ta còn toát ra một luồng sát khí mạnh, điều đó chứng tỏ đã có vài người thiệt mạng dưới tay ông ta.

Loại người như thế, Dương Tử Mi không có ấn tượng tốt gì với họ.

Thấy Dương Tử Mi xinh xắn, đáng yêu đi sau lưng Tống Huyền, người đàn ông nọ đưa cặp mắt cú vọ và thèm khát nhìn cô chăm chăm.

Trộm mộ là một việc hết sức nguy hiểm. Một là bỏ mạng ngay trong mộ, hai là đi đời dưới họng súng của cảnh sát. Cho nên những kẻ trộm mộ có sở thích đặc biệt với chuyện hưởng thụ sự giàu sang phú quý và tử sắc.

Thấy ông ta cứ nhìn Dương Tử Mi như thế, Tống Huyền cố ý tiến đến chắn ngang tầm mắt của ông ta.

Vì muốn nhanh chóng bán lô hàng nọ để có tiền trốn sang Đông Nam Á. Hơn nữa, sau khi có nhiều tiền rồi thì người đẹp thế nào cũng có nên gã đàn ông kia cũng không nhìn Dương Tử Mi nữa. Ông ta quay sang hỏi Tống Huyền:

- Anh là anh Tống sao?

- Đúng ạ.

Tống Huyền hờ hững gật đầu đáp.

- Tôi là Hắc Xà. Sơn Ưng giới thiệu tôi đến đây bán hàng cho anh. Anh ta nói anh là người làm ăn đàng hoàng và luôn giữ chữ tín.

Người đàn ông nọ thì ào giới thiệu.

Tống Huyền khẽ mím môi một cái.

Dù là mua hay bán thì đều là chuyện giao dịch bất chính. Nếu xử lý không tốt thì sẽ có chuyện.

Trước giờ, chuyện giao dịch hàng bất chính kia Tống Huyền rất ít khi làm và trước giờ anh chỉ giao dịch với duy nhất một mình Sơn Ưng.

Thấy Tống Huyền trầm ngâm không nói gì, biết là Tống Huyền không tin mình nên Hắc Xà liền lấy một vật nhỏ bằng pha lê lam trong túi ra đưa cho Tống Huyền xem. Vật đó giống như bông tai của phụ nữ vậy.

Vừa thấy chiếc bông tai nọ, mắt Tống Huyền sáng lên. Điều này cho thấy tình yêu của Tống Huyền đối với đồ cổ lớn đến nhường nào.

Thấy có vẻ đã dụ được Tống Huyền nên Hắc Xà cũng cười vẻ đắc ý. Đoạn, Hắc Xà để vật đó lên bàn nói:

- Đây chỉ là một trong những thứ mà tôi muốn bán ngày hôm nay thôi.

Tống Huyền xem đi xem lại chiếc bông tai bằng pha lê xanh lam kia. Đó là một chiếc bông tai rất tinh xảo, kích thước chỉ chừng hai milimet thôi. Hai đầu đều có hình tròn, phần thân rất mảnh, cứ như một chiếc trống thu nhỏ vậy. Ngoài ra, ở hai đầu bông tai còn được đục hai cái lỗ nhỏ để đeo vào lỗ tai.

Trong bài thơ “Khổng Tước Bay Về Miền Đông Nam” có miêu tả bông tai của các thiếu nữ thời Hán như sau:

“Yêu nhược lưu hoàn tố, nhĩ trứ minh nguyệt đang.”

Đúng vậy, chiếc bông tai mà Tống Huyền đang xem kia chính là chiếc bông tai Minh Nguyệt được nhắc đến trong hai câu thơ trên. Là một món nữ trang bằng pha lê cực kỳ tinh xảo và quý hiếm của các thiếu nữ thời Hán. Chiếc bông tai đó trang nhã và đẹp đến nỗi chỉ cần nhìn thấy nó là có thể tưởng tượng ra được hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp, dịu dàng, thanh thoát thời nhà Hán vậy.

Tuy nhiên, đối với Dương Tử Mi mà nói, điều quan trọng hơn cả giá trị nghệ thuật và giá trị lịch sử chính là luồng khí mà bản thân chiếc bông tai nọ mang lại.

Cũng may là chiếc bông tai kia không có sắt khí và cũng không có khí may mắn gì. Nó chỉ là một món đồ cổ bình thường, thế nên Tống Huyền có thể yên tâm mua nó về.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Kẻ Trộm Mộ (3)

Tống Huyền quay sang nhìn cô và chớp mắt một cái ý muốn hỏi ý kiến của cô.

Dương Tử Mi cũng khẽ chớp mắt ra ý Tống Huyền có thể giao dịch.

Hiếu ý Dương Tử Mi, Tống Huyền quay sang ra dấu có thể giao dịch với Hắc Xà.

Hắc Xà vô cùng vui mừng. Hắn ta vội vàng dùng tay thấm nước và viết địa chỉ của hắn lên bàn để Tống Huyền đến đó. Đồng thời còn không quên cảnh báo là Tống Huyền chỉ nên đi một mình nhằm đề phòng bất trắc.

- Thầy Tống, em có thể đi cùng thầy không? Em cũng muốn mở mang tầm mắt một chút.

Đoán được chuyển đi này Tống Huyền rất có thể sẽ gặp nguy hiểm nên Dương Tử Mi không yên tâm để anh đi một mình.

Tống Huyền cũng biết những kẻ trộm mộ phần lớn đều là những tên vô cùng gian ác và tàn nhẫn. Những chuyện bất nhân thất đức như đào bới mộ tổ tiên của người khác mà họ cũng dám làm thì có chuyện gì mà họ sợ chứ?

Lúc này, ánh mắt thèm khát của Hắc Xà nhìn Dương Tử Mi kia Tống Huyền cũng nhìn thấy nên anh nhất quyết không để Dương Tử Mi phải gặp

nguy hiểm vì mình.

Thế nên, anh quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, anh đem hàng về cho em xem sau cũng được. Hơn nữa, họ cũng chỉ cho phép một mình anh đến đó thôi, nếu không họ sẽ cho là anh không có thành ý.

- Nếu anh dẫn theo cô bé xinh đẹp này thì cũng được thôi, không thành vấn đề. Cứ dẫn theo đi, không sao!

Hắc Xà nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt háo sắc nói.

Lúc này đây, Hắc Xà cũng đang âm mưu gì đó nên hẳn hi vọng Tống Huyền có thể dẫn Dương Tử Mi theo. Có vậy chúng mới có thể đạt được tiền tài và mỹ sắc cùng một lúc.

Thấy tên Hắc Xà kia cười gian xảo như thế, Dương Tử Mi cũng âm thầm tính toán trong lòng.

Hắn nói vậy, Tống Huyền càng không muốn dẫn Dương Tử Mi theo.

Sau khi dùng nước viết lên bàn hẹn gặp Tống Huyền lúc tám giờ tối, gã Hắc Xà nọ không quên liếc Dương Tử Mi một cái rồi đứng dậy rời khỏi Mặc Hiên.

- Tiểu Mi, em đừng nói gì nữa hết. Lần này anh sẽ không dẫn em đi theo đâu. Nếu dẫn em theo chẳng khác gì đẩy em vào hố lửa.

Tống Huyền nghiêm giọng nói với Dương Tử Mi. Đây cũng là lần đầu tiên anh nói chuyện nghiêm khắc như vậy với cô.

- Thầy yên tâm đi, họ không làm gì được em đâu. Thầy đừng quên là em đã bắt đầu luyện nội công tâm pháp từ lúc năm tuổi đấy.

Dương Tử Mi nói xong, cô liền giơ một ngón tay lên phóng ra một luồng âm sát khí.

Con ruồi đang bay nhõn nhợ xung quanh hai người họ kia bị trúng âm sát khí lập tức ngã lảo ra nằm chổng chơ dưới đất.

Tống Huyền quay sang nhìn cô nghi hoặc. Anh không hiểu làm sao mà cô làm được như thế.

- Thầy Tống à, em là thầy tướng số có thể xử lý bất kỳ người nào mà không ai hay biết đấy. Bọn trộm mộ kia tốt nhất là hãy ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, người bị thiệt là bọn chúng thôi.

Dương Tử Mi tự tin nói.

Tống Huyền chỉ biết nhìn cô mà không nói gì thêm.

- Thầy à, sở dĩ em muốn đi theo thầy, ngoài việc muốn gặp bọn trộm mộ kia ra chủ yếu là muốn bảo vệ thầy thôi. Sắc tướng của thầy có điềm xấu thế nên lần này đi chắc chắn sẽ gặp họa sát thân, thầy sẽ gặp nguy hiểm đấy ạ.

Vốn tin vào năng lực bói toán và xem tướng của cô nên sau khi nghe cô nói vậy, Tống Huyền do dự một hồi mới nói:

- Vậy anh không đi nữa.

- Giờ thầy đi hay không đều gặp nguy hiểm hết. Nếu thầy không đi, bọn chúng sẽ nghi ngờ là thầy có ý đồ khác và nhất định sẽ ra tay xử lý thầy. Nếu thầy đi thì chúng cũng sẽ gây nguy hiểm cho thầy vì lòng tham vô đáy của chúng. Cho nên cách tốt nhất bây giờ là thầy dẫn em đi cùng, em sẽ bảo vệ thầy bình an trở về.

Dương Tử Mi nhìn Tống Huyền nói.

Tống Huyền tuy biết những điều cô nói đều là sự thật đang hiển hiện trước mắt, tuy nhiên anh cũng không biết năng lực thực sự của bọn trộm mộ kia là như thế nào nên cũng không khỏi lo lắng cho Dương Tử Mi.

Đa phần những kẻ đã có gan vào huyệt mộ thì ít nhiều đều có võ công và năng lực đặc biệt gì đó. Hơn nữa, võ công, nội lực của Dương Tử Mi cao siêu đến đâu, Tống Huyền cũng không rõ. Hiện tại, điều mà Tống Huyền biết được về năng lực của cô cũng chỉ dừng lại ở chuyện cô có khả năng bói toán, xem tướng, xem phong thủy và trừ tà, bắt quỷ rất giỏi mà thôi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Màu Sắc Của Lòng Bàn Tay Và Vận Số Của Con Người (1)

Hơn bảy giờ tối.

Tống Huyền vì không từ chối Dương Tử Mi được nên cũng đành dẫn cô đi theo để gặp bọn trộm mộ nọ.

Tống Huyền lần này cũng không còn mặc Đường phục như thường ngày nữa mà chuyển sang mặc đồ Tây, đeo kính đen và xách theo một cái vali bằng da cũng màu đen.

Trong vali là ba mươi triệu đồng tiền mặt.

Thấy dáng vẻ chừng chạc, chín chắn cùng với kiểu ăn mặc khá khác biệt với ngày thường của Tống Huyền, Dương Tử Mi thầm kêu lên hai từ đẹp lão.

Lúc này, Dương Tử Mi cũng thay một bộ đồ thể thao màu trắng khác, lưng đeo một chiếc balo nhỏ. Trong balo là cái tháp nhỏ và bộ kim châm cứu cô thường mang theo bên mình.

Chuẩn bị xong xuôi, hai người họ đi đến trước cổng một công xưởng ở ngoại ô thành phố.

Dương Tử Mi nhanh chóng phát hiện vài tên cảnh giới đang đứng canh giới xung quanh xưởng.

Sở dĩ cô biết được là vì trên người bọn cảnh giới kia toát ra sát khí rất nặng cho nên dù chúng ẩn nấp ở đâu cô cũng dễ dàng nhìn thấy và phát hiện ra chúng.

Người đang đứng trước cổng công xưởng chờ họ kia chính là Hắc Xà, người đã gặp họ trước đó.

Thấy Dương Tử Mi cũng có mặt nên tà ý trong mắt của Hắc Xà ngày càng rõ hơn lên. Hắc Xà quay sang nhìn Dương Tử Mi một cái đầy ngụ ý sau đó mới dẫn hai người họ vào trong xưởng.

Công xưởng rất lớn, quanh xưởng chất đầy những vật liệu sắt thép.

Ở giữa công xưởng có thêm ba người nữa đang chờ sẵn.

Tên đứng bên trái có đầu hơi nhọn, hốc mắt lồi, ấn đường hẹp, nhìn sơ là có thể đoán biết được hẳn là một tên có tính tình hung bạo, hiểm độc.

Thông qua thiên nhãn, Dương Tử Mi biết hẳn tên Lục Câu, biệt danh Tử Cầu.

Tên bên phải thì có cặp mắt tròn, chân mày ngắn, đuôi mắt (gian môn) thâm đen. Điều đó cho thấy hẳn là một người nham hiểm, gian ác và hoang dã vô độ. Hẳn tên Lý Đông, biệt danh Bí Dao.

Còn tên đang ngồi chính giữa có vóc dáng thấp bé, lưng hơi gù, ánh mắt sắc bén, tròng mắt long lên nhiều tia máu đỏ, sát khí trên người hẳn cũng nặng nhất trong ba tên. Hẳn tên Đào Đại Trạch, biệt danh Ong Độc.

Ba tên trộm mộ hiểm ác nhìn Tống Huyền và Dương Tử Mi chằm chằm không rời.

Tuy Dương Tử Mi đã cố ý ăn mặc hết sức bình thường, tóc cũng cột lên thành một chùm gọn gàng, thậm chí còn nhờ Lâm Thanh Mai giúp hóa

trang để mình trở nên tầm thường một chút tuy nhiên tất cả những thứ đó vẫn không thể che giấu đi được vẻ đẹp thuần khiết và trong sáng như trân châu của cô kia.

Làn da trắng như đang phát sáng của Dương Tử Mi đối với bọn người suốt ngày chỉ biết ẩn nấp trong bóng tối kia mà nói không khác gì là một sự hấp dẫn, mê hoặc khó cưỡng.

Tất cả bọn chúng không ngừng nhìn cô với vẻ thèm khát, sau đó cũng không quên đưa mắt sang nhìn trừng trừng vào chiếc vali đen trên tay Tống Huyền. Thấy chiếc vali nọ, hai mắt của chúng sáng rỡ.

- Anh Đào, đây là ông chủ của Mặc Hiên.

Hắc Xà tiến đến trước mặt Đào Đại Trạch nói.

- Ha ha, ông chủ Tống, ngưỡng mộ đã lâu, nay mới được gặp.

Đào Đại Trạch đứng dậy đưa tay ra bắt tay Tống Huyền.

Dương Tử Mi cũng nhân cơ hội quan sát lòng bàn tay của hắn.

Cô phát hiện hắn có đôi tay vuông vức, thô kệch, lòng bàn tay đen, chỉ tay đan xen chi chít vào nhau, các ngón tay ngắn nhưng lại rất có lực.

Khi xem tay, trước tiên phải xem lòng bàn tay. Nhiều người cho rằng chỉ tay quan trọng hơn những thứ khác nhưng nếu chỉ xem chỉ tay thôi thì cũng không chắc chắn được điều gì. Màu sắc của lòng bàn tay còn quan trọng hơn cả chỉ tay nữa.

Sự thay đổi màu sắc của lòng bàn tay sẽ cho thấy vận mệnh tốt xấu của chủ nhân chúng. Nhưng phải chú ý là màu sắc của lòng bàn tay cũng thường xuyên thay đổi. Nếu như lòng bàn tay của người nào đó có màu sắc rất đẹp thì có thể trong một thời gian nhất định, họ sẽ gặp may mắn. Ngược

lại, nếu lòng bàn tay có màu không đẹp thì vận may cũng như sức khỏe của người đó đều có vấn đề. Cho nên, trước khi quyết định chuyện gì quan trọng, đừng quên quan sát lòng bàn tay của mình để biết được vận số của mình là tốt hay xấu để có quyết định đúng đắn.

Vậy thì sự thay đổi màu sắc của lòng bàn tay có thể cho ta biết những thông tin gì?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Màu Sắc Của Lòng Bàn Tay Và Vận Số Của Con Người (2)

Lòng bàn tay có màu đỏ hồng, tươi tắn. Thủ Tướng Học có nói “Lòng bàn tay có màu đỏ, tiền tài dồi dào. Lòng bàn tay có màu tím. Tài lộc đủ đầy.” Nếu như lòng bàn tay của người nào đó có màu đỏ hồng hào, màu sắc đồng đều khắp tay thì điều đó cho thấy đó là người làm việc chăm chỉ và có trách nhiệm. Làm bất kỳ việc gì họ cũng đều cố gắng hết sức để hoàn thành công việc của mình một cách tốt nhất. Hơn nữa, chuyện gì họ cũng đích thân xử lý. Họ không phải là không tin tưởng người khác mà là vì họ chỉ muốn làm tốt hơn để bản thân có thể yên tâm hơn mà thôi. Người như vậy sẽ thường xuyên cảm thấy mệt mỏi vì ôm đồm quá nhiều nhưng chỉ cần cố gắng thì sẽ thành công và có thể tạo được sự nghiệp riêng cho mình.

Lòng bàn tay có màu sắc nhợt nhạt. Nếu người nào đó màu sắc của lòng bàn tay nhợt nhạt và không sáng đồng thời lòng bàn tay khô, nứt nẻ thì người này sẽ không may mắn về đường tài vận. Những người như thế tốt nhất đừng theo nghề có nhiều nguy cơ hoặc đầu tư số tiền lớn vào lĩnh vực nào đó. Nếu không sẽ có khả năng bị tổn thất rất nặng nề. Ngược lại, nếu màu sắc của lòng bàn tay dần trở nên tươi tắn hơn điều đó có nghĩa là sắp thay đổi tài vận.

Lòng bàn tay có màu vàng hoặc màu đen điều đó có nghĩa là người đó đang gặp vấn đề về sức khỏe. Có thể là đang mắc chứng bệnh nguy hiểm nào đó liên quan đến gan. Ngoài vấn đề sức khỏe ra, chủ nhân của lòng bàn

tay có màu vàng hay đen kia còn gặp vấn đề về sự nghiệp. Rất có thể công việc sẽ gặp không ít trắc trở, tài vận không tốt.

Lòng bàn tay có màu trắng sáng thì nên chúc mừng chủ nhân của lòng bàn tay này. Lòng bàn tay có màu trắng sáng là lòng bàn tay tốt nhất trong tất cả các màu còn lại. Những người có lòng bàn tay này tài vận rất tốt, không cần lao động cực khổ gì cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền. Lòng bàn tay càng trắng tài vận càng hanh thông, sự việc, hôn nhân, sức khỏe đều khá may mắn và thuận lợi.

Lòng bàn tay xanh xao. Đa số những người có lòng bàn tay hơi ngả màu xanh đều là những người có tính tình đặc biệt, hơn nữa còn khá nhát gan. Họ thường không dám làm chuyện gì đó một mình, họ thích ỷ lại vào người khác và cần người khác chăm sóc, giúp đỡ. Phần nhiều những người sở hữu lòng bàn tay này đều là phụ nữ. Ngoài ra, lòng bàn tay ngả màu xanh cần chú ý vấn đề về ruột, tì vị cũng như những chứng bệnh về hệ thống tiêu hóa.

*

Đào Đại Trạch sở hữu lòng bàn tay màu đen. Điều này chứng tỏ vì đào mộ lấy cắp vật tùy táng trong một thời gian dài nên hắc sát khí đã nhiễm vào người hắn và hắn sẽ không sống được lâu.

Tống Huyền trước giờ vốn là người thanh cao, tôn quý nên đương nhiên sẽ không đồng ý bắt tay với một kẻ trộm mộ như Đào Đại Trạch kia.

Tuy nhiên, là người biết cách cư xử nên mặc dù không thích nhưng Tống Huyền vẫn không tỏ ý chê bai hay ác cảm gì mà anh chỉ khẽ mỉm cười và nhanh chóng đổi chiếc vali sang tay phải, còn cố ý để cho người đối diện biết là chiếc vali kia khá nặng để có thể khéo léo từ chối bắt tay với Đào Đại Trạch.

Là một tên lẫn lộn giang hồ nên khi thấy những cử chỉ đó của Tống Huyền, Đào Đại Trạch cũng biết được ý tứ của anh. Hắn ta chỉ cười gằn vài tiếng sau đó tự động thu tay lại. Tuy nhiên, ánh mắt của hắn lại cho thấy rõ là hắn đã bị tổn thương lòng tự trọng một cách nghiêm trọng.

Những người thường phải ẩn nấp trong bóng tối không dám lộ diện ra ngoài thường có tâm lý rất tiêu cực, nhạy cảm và yếu ớt. Dù chỉ là một ánh mắt lơ là không chú ý của người khác thôi cũng đủ làm tổn thương lòng tự trọng của họ rồi. Họ sẽ nghĩ là nếu bị người khác lơ đi thì có nghĩa là họ bị xem thường, từ đó sẽ phát sinh lòng thù hận.

- Anh Tống...

Nhìn thấy chiếc vali Tống Huyền đang cầm trên tay, Đào Đại Trạch định nói gì đó nhưng sau đó lại dừng lại một chút mới nói tiếp:

- Quy tắc này, anh biết chứ?

Tống Huyền đương nhiên là biết quy tắc mà Đào Đại Trạch ám chỉ kia là quy tắc gì. Hắn lo là tiền trong vali không phải là tiền thật nên muốn xem tiền trước rồi mới cho xem hàng.

Tống Huyền lập tức để vali xuống đất, mở dây kéo để mọi người có mặt có thể nhìn thấy từng xấp tiền thật đang được xếp gọn gàng bên trong vali. Thấy tiền, bọn người xung quanh hai mắt sáng quắc cả lên.

Xong xuôi, Tống Huyền bèn đóng dây kéo vali lại và cầm vali đứng dậy, bình thản nói:

- Tôi muốn xem hàng.

- Được!

Đoạn, Đào Đại Trạch dẫn Tống Huyền cùng Dương Tử Mi vào một căn phòng nhỏ ở bên cạnh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Tội Phạm Nguy Hiểm

Vừa vào căn phòng nọ, mùi bùn đất và mùi ẩm mốc xộc mạnh vào mũi khiến Tống Huyền hắt hơi liên tục vài cái. Thấy thế, Dương Tử Mi liền đưa tay điểm vào huyệt vị của anh để ngăn cơn hắt hơi kia.

Trong phòng chỉ có một cây đèn dầu nhỏ. Ánh sáng yếu ớt của nó leo lét tỏa ra khắp phòng và cũng đủ để soi sáng một đồng hồ linh tinh đang nằm vương vãi dưới đất.

Tống Huyền nhìn vào đồng hồ đang nằm trên đất kia và ngay lập tức bị chúng thu hút.

Anh đưa vali tiền cho Dương Tử Mi cầm, sau đó chẳng thèm để ý gì đến ánh mắt của ba tên còn lại mà chỉ ngồi xuống chăm chú xem xét từng món đồ bằng pha lê, đồ sứ, ngọc thời nhà Hán đang để dưới đất. Càng xem, anh càng say mê, thích thú.

Những món đồ cổ kia nhất định là đã bị trộm từ mộ của một vị phu nhân quyền quý nào đó.

Dương Tử Mi cũng đưa mắt chăm chú nhìn vào chúng và phát hiện chúng đều là đồ thật, ngoài ra chúng còn tỏa ra một luồng khí may mắn nhàn nhạt.

Điều này chứng tỏ chúng được khai quật từ một huyệt mộ tốt và chưa bị người khác làm hỏng về phong thủy.

Tuy nhiên, sau khi bị bọn trộm mộ này động vào, có thể phong thủy ở đó cũng không được như trước.

Cô rà soát một lượt tất cả các món đồ cổ kia, cuối cùng mắt cô dừng lại ở một món đồ cổ có màu đen thui. Càng nhìn nó, Dương Tử Mi càng xúc động.

Vật có thể khiến cô xúc động như thế rất giống với tấm thẻ bài mà cô đã tặng cho Long Trục Thiên.

Tấm thẻ bài nọ toát ra một luồng khí may mắn màu trắng đậm hơn rất nhiều so với các món đồ cổ còn lại.

Nhưng, cô vẫn thản nhiên xem như không có gì xảy ra. Tuy cô rất thích tấm thẻ bài đó nhưng ngoài mặt cô vẫn dửng dưng và đảo mắt xem hết tất cả những món cổ vật khác. Tuy mắt không nhìn vào tấm thẻ bài kia nhưng thật ra trong lòng cô đang không ngừng tự hỏi tại sao lại có một tấm thẻ bài gỗ đào xuất hiện ở đây?

- Ông chủ Tống, mấy thứ này thế nào?

Thấy Tống Huyền say sưa xem hết món này đến món khác, Đào Đại Trạch cũng bắt đầu tính toán. Dừng một lúc, hắn nói tiếp:

- Tất cả những thứ này đều được đào từ một huyệt mộ thời Hán lên, nếu không nhầm thì chúng là đồ tùy táng của một vị phu nhân thuộc hàng nhất phẩm.

Tống Huyền đứng dậy, khẽ gật đầu nói:

- Anh muốn ra giá bao nhiêu?

Đào Đại Trạch giơ ra năm ngón tay.

Tống Huyền lắc đầu và đưa ra ba ngón tay. Đây cũng chính là tất cả số tiền mà anh mang theo hôm nay.

Hơn nữa, những món đồ cổ kia đều được lấy cắp từ dưới huyết mộ lên nên nếu muốn hợp thức hóa sự xuất hiện của chúng, anh còn phải tốn rất nhiều thời gian, tiền bạc và công sức mới được. Chuyện hợp thức hóa đồ cổ trộm cắp là một chuyện hết sức mạo hiểm thế nên ba mươi triệu là mức cao nhất mà anh có thể đưa ra lúc này.

- Cao hơn chút đi.

Đào Đại Trạch không đồng ý với số tiền Tống Huyền đưa ra.

Tống Huyền lắc đầu, ánh mắt vô cùng kiên định.

Đoạn, Đào Đại Trạch đưa mắt liếc nhìn Dương Tử Mi đang đứng kế bên Tống Huyền, nói:

- Giá đó cũng được, nhưng anh phải để cô bé kia chơi với chúng tôi một đêm.

Nghe thế, mặt Tống Huyền liền biến sắc. Anh lật đật đứng cản trước mặt Dương Tử Mi vẻ bảo vệ nói:

- Nếu các anh không có thành ý thì chuyện giao dịch hôm nay xem như đến đây thôi.

- Ha ha.

Đào Đại Trạch đột nhiên cười gằn vài tiếng và cố ý đứng thẳng lưng lên nói:

- Giờ anh còn lựa chọn khác sao?

Hai tên còn lại lập tức vây lấy Tống Huyền và Dương Tử Mi. Hắc Xà thì đang cầm một cây mã tấu dài đứng chặn ngay cửa phòng.

Lúc này đây, Tống Huyền chỉ là một thư sinh nho nhã, tay không tấc sắt, còn Dương Tử Mi thì cũng chỉ là một thiếu nữ yếu ớt, trói gà không chặt. Họ làm sao chống lại mấy tên trộm mộ hung ác kia.

Nghĩ là mình chiếm thế thượng phong nên bọn chúng nhìn hai người họ như đang nhìn cá nằm trên thớt vậy.

Tống Huyền bắt đầu trở nên lo lắng và căng thẳng. Anh giơ tay kéo Dương Tử Mi về sau lưng anh, nói:

- Các người... đừng làm càn!

- Ha ha ha.

Đào Đại Trạch lại cười một tràng to, nói:

- Bọn tao có làm càn thì cũng đã sao? Bọn tao vốn định là để mày có mạng đến đây thôi chứ không định để mày còn mạng quay về. Trừ khi mày đưa bọn tao năm mươi triệu.

Tống Huyền lúc này mới biết là bọn người trước mặt mình kia không hiền như Sơn Ưng. Chúng đích thị là những tên tội phạm nguy hiểm, không màng chữ tín và không có lương tâm. Dự đoán của Dương Tử Mi trước đó là hoàn toàn chính xác.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Không Phí Công Sức

Dương Tử Mi thân nhiên như không. Cô bước ra phía trước từ phía sau lưng của Tống Huyền.

Tống Huyền lo lắng kéo cô lại nói:

- Tiểu Mi!

Dương Tử Mi quay sang nhìn Tống Huyền, cô khẽ mỉm cười để trấn an anh.

Đoạn, cô quay sang nói với Đào Đại Trạch:

- Các người vốn đã có được ba mươi triệu rồi, nhưng tiếc là các người tham lam quá nên tôi chỉ có thể trả mười ngàn thôi.

- Cô bé xinh đẹp ơi, em đang nói gì thế? Tuy em rất xinh xắn, ngây thơ nhưng mấy chục triệu kia anh có thể mua hàng tá các cô gái xinh đẹp để phục vụ anh cơ đấy. Em ngoan ngoãn theo bọn anh, bọn anh sẽ cho em hưởng thụ giàu sang, phú quý.

Đào Đại Trạch cười nhạo báng nói.

Dương Tử Mi khẽ nhếch mày nói:

- Có bản lĩnh thì mới nói nhé!

- Bản lĩnh sao? Đương nhiên là anh có rồi, em thử là biết thôi, ha ha.

Đào Đại Trạch cười to nói.

Tống Huyền giận đến đỏ mặt tía tai. Anh kéo tay Dương Tử Mi nói:

- Tiểu Mi, chúng ta đi.

- Muốn đi sao? Đâu có dễ như thế.

Hắc Xà đang vung mã tấu qua lại đứng chặn trước cửa, vẻ hung ác.

Còn Ong Độc thì cũng lăm lăm một cây súng đen ngòm trong tay. Hắc còn cố ý xoay súng đi đi lại lại giữa giữa các ngón tay, sau đó bắn một phát vào cạnh cửa khiến Tống Huyền giật bắn mình.

- Biết điều thì đứng lại đó cho tao.

Đào Đại Trạch lạnh lùng nói. Hắc nhìn Tống Huyền và Dương Tử Mi bằng ánh mắt hồng hộc và đỏ lừ như mắt rắn độc.

Tôi có thể để lại tiền cho các người, nhưng hãy để chúng tôi đi.

Tuy căng thẳng, hồi hộp nhưng Tống Huyền cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Lúc này, anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó chính là phải bảo vệ Dương Tử Mi bằng bất cứ giá nào.

Hơn nữa, đối phương có súng. Thứ mà không phải người biết võ nào cũng dễ dàng tránh được.

Thậm chí Tống Huyền còn nghĩ rằng nếu không tránh được thì cùng chết chung với nhau vậy.

- Đừng có ngây thơ như thế nữa! Tiền là của bọn tao rồi, mày còn tư cách gì mà ra điều kiện nữa chứ hả? Anh em đâu, giữ hẩn lại!

Đào Đại Trạch vừa dứt lời, Lý Đông đã tiến đến định giữ chặt lấy Tống Huyền.

Nhưng Dương Tử Mi nhanh tay hơn. Cô búng ngay một luồng âm sát khí thẳng vào đầu gối của Lý Đông.

Lý Đông đang hùng hổ xông đến, bị trúng âm sát khí, chân hẩn tê dại và ngã quỵ xuống đất.

- Đồ Bí Dao vô dụng, có phải không vậy? Đi đứng thôi mà cũng không xong nữa!

Đào Đại Trạch bực mình giơ chân đá mạnh vào mông của Bí Dao một cái.

Dương Tử Mi cũng không quên búng tiếp một luồng âm sát khí khác vào bắp tay đang cầm súng của Ong Độc.

Ngay lập tức, cả cánh tay của hẩn cứ như bị tiêm thuốc tê vậy, tê đến không cảm giác. Cây súng trên tay rớt xuống nền đánh cộp một cái, sau đó hẩn ôm tay nhảy cẫng lên vẻ đau đớn, khó chịu.

- Giết...

Đào Đại Trạch còn chưa dứt lời thì đột nhiên phát hiện cổ họng mình như bị ai bóp nghẹn vậy, làm thế cũng không nói được tiếng và chỉ biết ứ ớ vài tiếng a a a như bị câm vậy.

Tử Cầu thấy không xong, định rút mã tấu ra đối phó nhưng chưa kịp làm gì thì rắc một cái, cây mã tấu trên tay hẩn gãy ra làm đôi. Ngoài ra, luồng lực đó mạnh đến nỗi làm chấn động luôn gan bàn tay của hẩn khiến

đoạn mã tấu trên tay hắn rơi xuống và cắm phập vào chân hắn. Hắn chỉ biết thét lên một tiếng đau đớn.

Dương Tử Mi cũng chẳng muốn so đo, kỳ kèo với chúng làm gì nữa nên đã dùng âm sát khí phong tỏa hết tất cả huyệt vị của chúng lại.

Những tên đang đứng cảnh giới ngoài xưởng nghe động tĩnh cũng nhanh chóng xông vào. Tuy nhiên lần lượt từng tên đều bị phong tỏa huyệt vị, không nhúc nhích, động đậy gì được.

Thấy cảnh tượng diễn ra trước mắt, Tống Huyền chỉ biết trố mắt ngạc nhiên.

Có năm mơ anh cũng không ngờ là Dương Tử Mi lại có bản lĩnh điểm huyệt từ xa không khác gì các võ lâm cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp vậy.

Thật ra, Dương Tử Mi cũng chẳng có bản lĩnh điểm huyệt từ xa gì, mà cô chỉ dùng âm sát khí để khống chế huyệt vị của bọn người gian ác kia thôi.

Nếu không có âm sát khí thì cô cũng bó tay, chẳng làm gì được.

“Xem ra, âm sát khí tích tụ trong người mình cũng là điều tốt. Có thể dùng làm vũ khí để đối phó với hạng người xấu xa khi cần thiết.”

Bọn ác ôn đã bị khống chế, Dương Tử Mi bình thản tiến đến đóng đồ cổ đang để dưới đất và nhặt tấm thẻ bài bằng gỗ đào lên rồi quay sang nói với Tống Huyền:

- Thầy ơi, mấy thứ còn lại, thầy mang về hết nhé.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Tặng Người Ngọc Long Tiêu

- Tiểu Mi, mấy thứ này chúng ta không cần nữa. Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Tống Huyền lo là sau chuyện lần này bọn trộm mộ kia sẽ đến trả thù nên kéo tay Dương Tử Mi nói.

- Vậy em lấy nhé.

Đó đều là đồ cổ có giá trị. Nếu có thể hợp thức hóa chúng và đem bán ra thị trường thì ít nhất cũng mấy trăm triệu. Huống hồ, Dương Tử Mi lại là người rất thích tiền.

Dứt lời, cô khom người vớ lấy một cái bao bố ở kế bên và cho tất cả mọi thứ vào bao, mang đi.

Thấy vậy, Tống Huyền nhìn cô ngạc nhiên nói:

- Họ nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu. Tốt nhất là chúng ta đừng lấy gì hết, nhân lúc chúng không làm gì được, chúng ta báo cảnh sát đi.

- Báo cảnh sát sao?

Dương Tử Mi cười nói:

- Em sẽ không để chúng còn mạng cho đến khi cảnh sát đến đâu.

Tống Huyền thất kinh nói:

- Em muốn giết họ sao?

- Không, họ không đáng để em làm thế. Để họ tương tàn lẫn nhau vậy. Dù gì thì họ cũng đáng chết cả. Sư phụ em từng nói, trừ khử bọn gian ác cũng là tích phước đấy ạ.

Nói xong, Dương Tử Mi mỉm cười lạnh lùng, sau đó cô giơ tay vẽ bùa lên không trung. Vừa vẽ vừa niệm chú và dẫn âm sát khí vào đầu bọn trộm mộ kia.

Xong xuôi mọi thứ, cô bảo Tống Huyền hãy ra ngoài trước.

Sau khi Tống Huyền rời khỏi, cô liền hủy hết tất cả mọi thứ có liên quan đến cô và Tống Huyền.

Hai người họ rời khỏi công xưởng không bao lâu thì nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt từ trong xưởng vọng ra.

Tống Huyền quay sang nhìn Dương Tử Mi. Chỉ thấy cô vẫn tỉnh bơ như không, thậm chí vẫn ngây thơ, hiền dịu như lúc đầu anh gặp cô vậy, hoàn toàn không có chút gì thần bí, khó đoán như dáng vẻ lúc còn trong xưởng vậy.

- Cuối cùng thì họ sẽ ra sao?

Tống Huyền hỏi.

Dương Tử Mi trước khi rời khỏi xưởng cũng đã dùng thiên nhãn quan sát bọn trộm mộ kia nên khi Tống Huyền hỏi thế cô chỉ thản nhiên trả lời:

- Không tên nào sống sót cả.

- Tại sao lại thế?

Tống Huyền không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh nghi ngờ không lẽ là Dương Tử Mi có khả năng khống chế ý nghĩ của người khác.

Thật ra, Dương Tử Mi không giỏi đến độ có thể điều khiển ý nghĩ của người khác. Tuy nhiên, cô có thể dẫn âm sát khí vào đầu họ khiến họ bị ảo giác. Vì bị ảo giác nên họ sẽ tưởng những người xung quanh đều là hồn ma chết dưới tay họ trước đó tìm đến đòi mạng nên họ sẽ tìm mọi cách để tàn sát lẫn nhau...

Nếu một người có tâm hồn trong sáng, lương thiện, dù âm sát khí có vào não đi nữa thì họ cũng vẫn bình an vô sự. Giống như mọi người thường nói, nếu không làm chuyện gì thẹn với lòng thì nửa đêm ma quỷ có đến tìm cũng không sợ gì cả.

- Thầy ơi, mấy thứ này, thầy không lấy thật sao?

Dương Tử Mi giơ bao đồ cổ ra hỏi.

Tống Huyền nhìn cái bao nọ cười nói:

- Nó thuộc về em.

- Vậy em không khách sáo đâu nhé. Nhưng mà, trong đó có món đồ thầy rất thích, em sẽ tặng nó cho thầy.

Dương Tử Mi nhếch nhếch mày, lém lỉnh nói.

Dứt lời, cô thò tay vào bao và lấy ra cây tiêu Ngọc Long màu xanh.

Lúc này, khi Tống Huyền xem hàng, cô phát hiện anh nhìn cây tiêu đó rất lâu. Mắt ánh lên sự yêu thích tột độ.

Quả nhiên, khi nhìn thấy Dương Tử Mi lấy cây tiêu nọ ra, hai mắt Tống Huyền bất giác sáng lên.

Đó là Ngọc Long Tiêu làm bằng ngọc Lam Điền thượng phẩm, hơn nữa đường nét còn rất tinh xảo, hoa văn chạm trổ trên đó cũng cực kỳ sắc nét và sinh động.

Dù nhìn từ góc độ của người chơi đồ cổ hay từ góc độ của người thổi thì đó là một cây tiêu quý hiếm không thể bỏ qua.

- Thầy à, cây tiêu này em tặng thầy. Thầy yên tâm, nó không có âm sát khí đâu. Thầy chỉ cần mang nó về lau rửa sạch là được ạ. Nếu thầy muốn dùng nó để thổi thì thầy nhớ thổi cho em nghe với nhé.

Nghe cô nói thế, mặt Tống Huyền thoáng đỏ. Đoạn, anh đưa tay nhận cây tiêu nọ với vẻ vô cùng trân trọng.

Nếu như không vì ngại là cây tiêu nọ được chôn trong đất quá lâu và có nhiều vi trùng thì anh đã thổi ngay một bài cho Dương Tử Mi nghe rồi.

Nhận tiêu xong, Tống Huyền cẩn thận để nó vào chiếc vali mà anh mang theo, sau đó quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Cám ơn em, Tiểu Mi. Anh nhất định sẽ thổi một bài cho em nghe.

Dương Tử Mi nhìn anh cười hiền dịu.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Quý Nhân, Tiểu Nhân

Mang theo một bao đồ cỡ to, vừa về đến cổng khu nhà của mình, Dương Tử Mi gặp thím Ngưu, hàng xóm của nhà cô.

Thấy Dương Tử Mi mang theo một cái bao vừa to vừa bốc mùi, thím Ngưu nhìn cô bằng ánh mắt tội nghiệp nói:

- Tiểu Mi à, tối thế này rồi mà con còn đi nhặt rác sao? Gần đây nhà con có khó khăn gì sao? Nhà thím còn mấy bao vỏ chai và vỏ lon, nếu con cần thì thím cho con hết, không lấy tiền.

Bị hiểu nhầm là đi nhặt rác nên Dương Tử Mi cũng chỉ biết cười cảm ơn lòng tốt của thím Ngưu.

- Con cảm ơn thím. Mấy thứ này đều là mấy thứ có ích cả đấy, không phải rác đâu ạ.

Nghe cô nói vậy, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cô nên thím Ngưu cũng chỉ nhìn cô bằng ánh mắt đồng cảm nói:

- Thôi được rồi, thím biết rồi. Có gì cần giúp, con cứ nói với thím nhé.

Dương Tử Mi chỉ biết cười gượng gạo trước sự đồng cảm của thím Ngưu hàng xóm kia. Nhưng, khi nhìn thấy một đường thẳng dài trên mũi của bà, cô bất giác nghiêm mặt lại, sau đó dùng thiên nhãn quan sát thím

Ngưu thì phát hiện thím Ngưu sẽ bị một chiếc xe máy điên tông nằm trên đường...

Với những người không có liên hệ gì với mình, Dương Tử Mi vốn cũng không nên thay đổi vận mệnh của họ.

Nhưng thím Ngưu là một người hàng xóm nhiệt tình và tốt bụng, thường hay quan tâm đến bà nội và mẹ cô, ngoài ra còn hết lòng giúp đỡ nhà cô mỗi khi cần.

Lúc này, bà còn tưởng nhà cô gặp khó khăn nên mới lật đật hỏi thăm xem có giúp gì được không.

Một người tốt bụng, lương thiện như thế làm sao mà cô nữ thấy chết mà không cứu?

Nghĩ ngợi một hồi, cô liền quay sang nói với thím Ngưu:

- Thím ơi, thím có rảnh không? Con có chút việc định nhờ thím giúp.
- Tiểu Mi, có việc gì con cứ nói.

Nghe nói có chuyện cần nhờ, thím Ngưu liền hỏi ngay.

- Dạ, đồ đi học của con bị rách, nội và mẹ con không có ở nhà, con lại không biết may vá gì nên thím có thể giúp con vá đồ được không ạ?

Dương Tử Mi chân thành nói.

Nếu như thím Ngưu nhận lời giúp cô thì có thể tránh được thời thời gian và địa điểm xảy ra tai nạn xe kia.

Nhưng nếu như thím Ngưu không nhận lời thì cô cũng không biết làm gì hơn vì đó là số mạng của bà.

Thím Ngưu có vẻ do dự.

Lúc này, bà nghe tin là siêu thị Bách Giai vừa khai trương, hiện đang giảm giá năm mươi phần trăm. Ngoài ra, nếu mua những đồ dùng khác còn được tặng quà khuyến mãi, cơ hội tốt như thế nên bà không thể bỏ lỡ được.

Nhưng khi nghĩ đến chuyện cả nhà Dương Tử Mi vừa mới dọn từ dưới quê lên chưa bao lâu. Hơn nữa, trong nhà cũng chỉ có một mình cha cô đi làm với đồng lương giáo viên ba cọc ba đồng, Dương Tử Mi sau giờ học còn phải đi nhặt rác để kiếm sống nên bà cũng không nỡ từ chối.

“Dù gì thì siêu thị vẫn còn khuyến mãi đến ngày mai nên hôm nay không đi cũng không ảnh hưởng gì.”

Nghĩ vậy nên bà liền đồng ý nói:

- Được rồi, thím sẽ giúp con vá đồ.

Dương Tử Mi khẽ cười.

Người cứu bà không phải là cô mà là lòng tốt của bà đối với người khác kia.

Thông thường, khi đi xem bói, chúng ta thường nghe thầy bói nhắc đến quý nhân, tiểu nhân trong vận số của mình.

Thật ra, quý nhân hay tiểu nhân được nhắc đến ở đây không phải do số phận quyết định mà là do tính tình của bản thân mình quyết định.

Có một số người, nhân duyên tốt, đối xử tốt với mọi người, tính tình hòa đồng, dễ gần nên khi xảy ra chuyện, họ thường được những người khác giang tay giúp đỡ. Đây cũng chính là chuyện gặp được quý nhân giúp đỡ mà chúng ta hay nghe.

Tuy nhiên, cũng có rất nhiều người, nhân duyên kém, tính tình kỳ cục, khó gần, lại sống ích kỷ, chỉ biết đến mình mà không giúp đỡ người khác, thường nghĩ mình là cái rốn của vũ trụ bắt người khác phải phục tùng mình. Những người như thế đi đến đâu cũng bị ghét, thậm chí còn bị chơi xỏ, hãm hại. Khi gặp chuyện, họ không những không được giúp đỡ mà ngược lại còn bị người khác trở mặt ám hại khiến họ làm gì cũng không xuôi chèo mát mái. Đây chính là trường hợp gặp tiểu nhân điển hình.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Số Phận Đã Định, Có Tránh Cũng Không Được?

Tính tình quyết định số phận, quý nhân không phải từ trên trời rơi xuống mà là do sự tu tâm dưỡng tính của mình mà ra.

Tiểu nhân cũng không phải tự nhiên xuất hiện mà đó chính là quả báo do cách hành xử và thái độ sống của bản thân mình mà thôi.

Đừng than thở là số mình không may. Muốn có số mạng may mắn thì hãy sống tốt trước đã.

Thím Ngưu sờ dĩ có thể gặp được quý nhân cứu mạng như Dương Tử Mi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Sau khi vào nhà, trà nước xong xuôi, Dương Tử Mi chạy ngay vào phòng lấy ra một cái quần bị sút chỉ ra đưa cho thím Ngưu rồi ngại ngùng nói:

- Cái quần này hôm nay trong tiết thể dục, con bất cẩn nên mới ra thành thế này đây.

Nhận chiếc quần từ tay cô, ngắm soi một hồi, thím Ngưu nói:

- Trời ơi, đồng phục gì mà may tệ quá. Con là con gái, quần bị rách ngay trước mặt bạn bè như thế chắc sẽ xấu hổ lắm đây. Thím phải giúp con may lại hết tất cả các đường chỉ này mới được. Có vậy lần sau mới không bị rách quần nữa.

Nói xong, bà liền đứng dậy nói:

- Tiều Mi, nhà thím có máy may, giờ thím mang chiếc quần này xuống may lại. Chút nữa thím mang lên cho con nhé.

- Dạ, con cảm ơn thím. May là có thím, nếu không ngày mai con không biết lấy đồ đâu đi học nữa.

Dương Tử Mi cười ngọt lịm nói.

- Con yên tâm đi. Hai mươi phút là xong ngay thôi.

Thím Ngưu nói giọng chắc nịch.

- Phiền thím quá.

Hai mươi phút cũng đủ để thím Ngưu có thể tránh được kiếp nạn kia.

Sau khi thím Ngưu rời khỏi, Dương Tử Mi liền vào phòng lòi bao đồ cổ nọ ra, lần lượt dùng phép để làm sạch đất cát và nấm mốc bám trên đó. Sau đó cô cẩn thận để tất cả chúng vào tủ bách bảo và không quên dùng bùa che mắt để đóng lại nhằm tránh bị người khác phát hiện.

Mọi thứ xong xuôi, cô liền mang theo tấm thẻ bài bằng gỗ đào ra phòng khách. Cô mở ti vi nhưng mắt lại không rời khỏi tấm thẻ bài kia.

Hình khắc trên tấm thẻ bài này lại có chút khác biệt so với hình trên tấm thẻ bài của Long Trục Thiên, nhưng lại khá giống với hình trên tấm thẻ bài của Mẫn Ngọc Lâm. Tuy nhiên, cũng không phải giống hoàn toàn.

Đang chăm chú nghiên cứu, đột nhiên ti vi đưa tin phát hiện tám thi thể nam giới trong một xưởng thép ở ngoại ô thành phố A. Theo điều tra của cảnh sát thì tám người kia cũng chính là tám tên tội phạm chuyên trộm mộ và cũng là phạm nhân giết người mà cảnh sát đang truy nã. Nguyên nhân tử vong của họ là do tàn sát lẫn nhau. Theo nhận định ban đầu, có thể

là do phân chia không đồng đều nên mới xảy ra xung đột dẫn đến huynh đệ tương tàn.

Tin này truyền đi, cư dân thành phố đều nói bọn tội phạm kia chết là đáng.

Dương Tử Mi cũng mỉm cười hài lòng.

Cô biết cảnh sát cũng sẽ không tiếp tục điều tra làm gì. Bởi vì chuyện bọn tội phạm kia tàn sát lẫn nhau đối với cảnh sát mà nói là chuyện tốt, họ đỡ phải phiền. Còn về nguyên nhân tử vong thật sự chắc chắn họ sẽ xếp vụ án này vào dạng hồ sơ tuyệt mật, ít người được đụng đến.

Đang định tắt ti vi, thì lại có một tin khẩn cấp nói là ở một góc ngã tư nọ, một người phụ nữ bị xe máy tông bị thương rất nặng khi đang băng qua đường.

Xem được tin này, tim Dương Tử Mi như ngừng đập.

Cô nhận ra trang phục của người bị nạn. Đúng vậy, trang phục đó hoàn toàn giống với trang phục của thím Ngưu mà cô gặp lúc nãy.

“Không lẽ thím Ngưu có việc phải đi ra ngoài khi đang vá đồ giúp mình sao?”

Nghĩ vậy, Dương Tử Mi liền chạy ù đến nhà thím Ngưu gõ cửa. Quả nhiên không ai ra mở. Cô liền chạy vội đến hiện trường xảy ra vụ tai nạn kia...

Lúc này, có rất đông người hiếu kỳ đang đứng xung quanh. Dương Tử Mi vội vàng chen vào đám đông.

Trên đường là một vết máu to, thím Ngưu thì đang nằm thoi thóp cạnh chiếc xe máy bể nát. Cảnh tượng vô cùng thê thảm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Kỳ Thi Thử Bắt Đầu

Xe cứu thương còn chưa đến, có một người trông có vẻ giống như bác sĩ đứng bên cạnh, đang vội vàng cấp cứu cho thím Ngưu.

Động tác của ông cũng rất chuẩn, nhưng trong tình cảnh điều kiện thiếu thốn dụng cụ thể này, ông cũng chẳng làm được gì hơn.

Dương Tử Mi ngồi xổm xuống, thử xem mạch đập của thím Ngưu.

- Cô bé, cháu định làm gì đấy? Vị bác sỹ kia trông thấy cô chạm vào thím Ngưu thì lập tức nghiêm mặt ngăn cô lại.

- Trường hợp thế này không phải muốn động là động được đâu.

Dương Tử Mi chẳng màng đến ông ấy, phát hiện thím Ngưu vẫn còn sinh khí, cô vội vàng lấy ngân châm luôn mang theo bên mình ra.

- Ồ kìa, tôi nói này cháu gái, cháu định làm cái gì thế hả? Đây là ngân châm đấy à, mạng người quan trọng lắm, cháu không thể lấy ra đùa giỡn đâu nhé.

Vị bác sỹ kia hoảng sợ kêu to.

Dương Tử Mi thấy ông ồn ào quá, ngân châm lóe lên một cái, điểm vào huyệt cam và huyệt cử động của ông, khiến ông im lặng chừng mười phút thì sẽ tự động khỏi hẳn, sau đó cô lại tiếp tục quay sang châm cứu cho thím Ngưu.

Từng luồng nguyên khí không ngừng truyền vào cơ thể thím Ngưu để bảo vệ tâm mạch và nội tạng của bà, mãi cho tới lúc hơi thở và mạch đập của bà có chút ổn định lại, Dương Tử Mi mới rút ngân châm ra.

Lúc này xe cứu thương cũng chạy tới, Dương Tử Mi nói mình là người thân của thím Ngưu nên cũng leo lên xe cứu thương đi chung, cùng đưa bà đến bệnh viện tiến hành các biện pháp cấp cứu khác.

Sau khi chắc chắn rằng thím Ngưu đã qua cơn nguy hiểm, Dương Tử Mi mới thở phào ngồi nghỉ ở băng ghế ngoài hành lang bệnh viện.

Khi này cô đã dùng thiên nhãn để kiểm tra thím Ngưu, phát hiện lý do khiến bà ra ngoài lại là vì trong nhà đã hết chỉ, vì muốn may quần áo cho Dương Tử Mi thật nhanh nên bà mới vội vàng băng qua đường lớn...

Cho nên vẫn không thể nào thoát khỏi lần tai nạn xe cộ này.

Nhưng trong bất hạnh vẫn còn chút may mắn, hóa ra đáng lẽ thím Ngưu sẽ bị xe đụng trọng thương, sau đó qua đời trong quá trình đưa tới bệnh viện.

Bây giờ có cô hỗ trợ châm cứu giúp nên thím Ngưu có thể giữ được mạng sống, hơn nữa cũng sẽ không để lại di chứng gì, chỉ cần một tuần nữa là có thể xuất viện như một kỳ tích.

Quý nhân như Dương Tử Mi vẫn có chút ý nghĩa tồn tại.

...

Các học sinh lớp 9 trong trường trung học Thành Nam bắt đầu lần thi thử lớn đầu tiên, lãnh đạo và các giáo viên đều rất coi trọng lần thi thử này.

Tất cả các trường học ở thành phố A cạnh tranh với nhau rất dữ dội, thành tích thi mà tốt thì đại biểu cho danh tiếng cũng sẽ tốt, tài nguyên họ

nhận được cũng sẽ tốt hơn, cứ thế nên mới trở thành vòng tuần hoàn ác tính.

Mà sự cạnh tranh giữa những khối lớp bằng tuổi nhau cũng khá kịch liệt, so đấu thành tích giữa học sinh với nhau cũng là trận so tài giữa trình độ dạy học của các giáo viên, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới danh dự, thứ hạng lẫn tiền thưởng nữa.

Đây là năm đầu tiên Tần Khải Văn làm chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên ngữ văn lớp 9, vậy nên anh cũng khá thấp thỏm lo âu.

Quan trọng nhất chính là thành tích của lớp 9a5 kia, bất kể là môn nào, cũng đều đứng nhất từ dưới đếm lên trong số bảy lớp 9 của khối, ngoại trừ Hạ Muội ra thì chẳng còn ai xuất sắc cả.

Còn lớp 9a1 thì lại có rất nhiều học sinh giỏi. Lớp đó vốn do một giáo viên nổi tiếng của trường Nam Thành chủ nhiệm, hơn nữa có rất nhiều phụ huynh đã tìm đủ mọi cách để con, cháu mình có thể vào được lớp đó, cho nên đầu vào của lớp đó cũng nhìn hơn các lớp khác rất nhiều.

Lúc sắp xếp chỗ ngồi trước kỳ thi, Tần Khải Văn tự dừng tình cảm dâng trào, ngồi nói một tràng dài lê thê để ủng hộ sĩ khí cho mọi người thi đi thi.

Nói xong, anh đi tới bên cạnh Dương Tử Mi, hỏi thăm xem cô học có được không.

Đây cũng là lần đầu tiên Dương Tử Mi tham gia vào kỳ thi ở trường học nên cô cũng không có kinh nghiệm thi cử gì. Tuy là thầy tướng thuật nhưng cô hoàn toàn không dự đoán được số phận của mình.

Tuy nhiên, ngoài môn tiếng Anh ra, những môn còn lại cô đều tự tin là mình có thể thi tốt.

Hạ Muội cũng quay sang, cười tươi đưa hai ngón tay hình chữ V về phía cô.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn quan sát cô và phát hiện lần thi này, thành tích của Hạ Muội sẽ đứng thứ tư.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Mộ Dung Vân Thanh Đã Thay Đổi Một Chút

Môn thi đầu tiên là ngữ văn, vốn dĩ với người học văn ngôn suốt mười năm, khả năng ghi nhớ lẫn lý giải đều vượt xa người thường như cô, tính ra ngay cả giáo sư chuyên dạy cổ văn của trường đại học cũng không bằng cô.

Nhưng đi thi thì lại là một chuyện khác, rất nhiều thứ trong đề thi đều là những kiến thức căn bản mà giáo viên dạy ở trong lớp, mấy thứ này thì Dương Tử Mi chưa từng nghe giảng bao giờ, cho nên có rất nhiều câu cô chỉ có thể lụi đại.

Sau khi làm bài trắc nghiệm xong, tới phần tự luận, cô không giỏi viết văn kiểu bạch thoại, cho nên dùng văn ngôn để viết một bài dài ời là dài.

Những môn tiếp theo, ngoại trừ môn nghe nói và viết tiếng Anh ra, thì đều thuận lợi cả, cô đoán chừng có thể được điểm tối đa.

Sau khi kết thúc ba ngày thi thử thì đã đến ngày nghỉ cuối tuần, mọi người giống như những chú chim hân hoan vỗ cánh tung bay, thở phào nhẹ nhõm, sau đó tự lập kèo đi chơi với nhau.

Hạ Mộội lại muốn rủ Dương Tử Mi đi xem phim, nhưng vẫn bị cô từ chối, bởi vì Mộ Dung Vân Thanh đã quay về từ Myanmar, mang theo một xe toàn là đá, cô phải sang đó giành trước mới được.

Từ sau sự kiện Huyền Vũ lần trước xong, Dương Tử Mi đã không gặp Mộ Dung Vân Thanh một thời gian rồi.

Có thể là thời tiết bên kia nắng gắt hơn, cho nên thoạt nhìn Mộ Dung Vân Thanh có vẻ đen hơn trước rất nhiều, tóc dài hơn, và cũng hơi lộn xộn, trên cằm và mép cũng mọc râu xanh xanh, chiếc mắt kính gọng vàng mà anh luôn mang cũng đã bị tháo xuống, anh mặc một chiếc quần jean cũ, trên người mặc một chiếc áo phông ôm sát người, khí chất trên người cũng đã hoàn toàn khác trước, thoạt nhìn trông có vẻ đàn ông hơn hẳn.

Nhìn thấy Mộ Dung Vân Thanh khác lạ như thế, thật tình là Dương Tử Mi có chút không quen.

Thấy cô đến, Mộ Dung Vân Thanh vội vàng dừng tay, mỉm cười chào đón.

Dương Tử Mi phát hiện dường như nụ cười của anh ta lại có thêm vài phần bất đắc dĩ, thậm chí còn mang theo chút đau thương.

Chẳng lẽ anh ta đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Xuất phát từ tư tưởng tôn trọng chuyện riêng tư của người ta, nên Dương Tử Mi cũng không dùng thiên nhãn để nhìn.

- Tử Mi, đi học về rồi đấy à?

Mộ Dung Vân Thanh lên tiếng hỏi, sau đó ánh mắt có phần tránh né nhìn sang chỗ khác.

- Dạ

Dương Tử Mi cảm giác bầu không khí có phần không ổn, nhưng lại không biết là không ổn ở chỗ nào.

- Mấy viên đá anh đều để ở phía sau cả đấy, viên nào cũng có dán sẵn giá cả rồi, em cứ chọn thoải mái đi.

Ngữ khí của Mộ Dung Vân Thanh đã không còn nhiệt tình như lúc trước nữa, mà có thêm vài phần xa cách.

Dương Tử Mi nhìn anh ta một cái rồi gật đầu, trong lòng lại có hơi khó hiểu.

Chẳng lẽ anh ta bị mấy động tác hùng hổ của mình lúc ở quán bar Huyền Vũ dọa à?

Theo lý thuyết thì anh ta không phải dạng người dễ dàng bị dọa sợ vì mấy chuyện cón con như thế mới đúng.

Mặc kệ thế nào, thì đây cũng là chuyện riêng của anh ta, cô cũng lười chẳng muốn nghĩ nhiều, nên rẽ vào phía sau xem.

Có vài khách quen đã tới trước, trong đó có cả Hoàng Hùng Viễn.

Hoàng Hùng Viễn vừa thấy cô đến thì lập tức bước lên chào hỏi:

- Dương tiểu thư, cháu đến rồi à?

- Xin chào chú Hoàng.

Dương Tử Mi cười nói:

- Chú đã chọn xong cả chưa ạ?

- Vẫn chưa xong, còn đang chọn đây này.

Hoàng Hùng Viễn nói. Từ sau khi Dương Tử Mi chỉ điểm một vài điều khó khăn liên quan đến phong thủy cho ông xong, thì cuộc sống của ông lại bắt đầu trở nên thuận lợi vô cùng, vậy cho nên ông rất biết ơn Dương Tử Mi.

- Chú Hoàng cứ làm việc của mình trước đi nhé, cháu cũng đi xem hàng một chút.

Dương Tử Mi cười nói.

- Được được được, hôm nay gặp được Dương tiểu thư, chú lại có cảm giác vận khí của mình sẽ đặc biệt tốt đây.

Hoàng Hùng Viễn cười nói với vẻ mặt thật thà phúc hậu.

Dương Tử Mi chỉ mỉm cười chứ không nói gì thêm, chuyển mắt sang nhìn mớ hàng đá trước mắt.

Lần này Mộ Dung Vân Thanh đã tìm được rất nhiều hàng mang về, chất đầy ở trong này, lớn thì nặng hơn cả tấn, nhỏ thì cỡ như hòn đá cuội.

Những chỗ khác mua bán hàng đá thế này thì chẳng ai dán sẵn giá cả, để còn có thể dựa vào tâm tư của người mua hay bán mà nâng giá bất kỳ lúc nào.

Nhưng chỗ của Mộ Dung Vân Thanh thì lại khác, toàn bộ đều được dán sẵn giá cả, mặc kệ người mua có thích hay không, thì giá cả của món hàng đó cũng chắc cái giá ấy, đỡ tốn công của mọi người.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Chậm Một Bước Bực Bội Khôn Cùng

Ánh mắt của Dương Tử Mi đảo qua từng khối đá một.

Khối nào có ánh sáng, khối nào không có, căn bản cô vừa xem qua là biết ngay.

Cô phát hiện, tổ chất tổng thể của mớ đá lần này tương đối khá, tổng cộng có hơn ba mươi khối có thể có phi thúy, chừng năm khối có thể có phi thúy cao cấp, trong đó có một khối phát ra ánh sáng khá kỳ lạ, vừa có màu xanh biếc, lại có cả màu tím nhẹ, xen thêm màu đỏ tổ hợp lại với nhau.

Bởi vậy, cô không cần nghĩ nhiều, trực tiếp đi thẳng về phía khối đá thô to cỡ chừng cái hộp nhỏ đó.

Nào ngờ, cô còn chưa tới gần thì đã có người tới chỗ tảng đá đó trước cô.

Chơi đá có một quy tắc thế này, chính là ai thấy trước người đó được, người đến sau sẽ phải chờ người đầu tiên bỏ qua thì mới được lấy.

Người này Dương Tử Mi không quen biết, là một ông chú trung niên, chỉ thấy ông ta trông có vẻ rất chuyên nghiệp, tay cầm một chiếc kính lúp điện cầm tay có đèn pin cần thận thẩm định mỗi một tắc của khối đá này.

Dương Tử Mi cảm thấy bất đắc dĩ, cô chỉ có thể chờ ông ta từ bỏ mà thôi.

Nếu ông ấy mà chọn khối đá này thì cô cũng đành ôm nuối tiếc.

Vậy nên, cô lại chuyển mục tiêu sang một khối đá cũng phát ra ánh sáng màu đỏ khác.

Sắp đến sinh nhật của bà rồi, cô đang lo lắng không biết nên tặng món quà gì cho phải.

Nếu như đó là một khối phi thúy đỏ cực phẩm thì đúng lúc có thể khắc thành một chiếc vòng tay, sau đó cô lại làm phép truyền thêm vào khí cát tường để hộ thân trừ tà, bởi vì bà thích màu đỏ nhất, mặc dù tuổi đã cao, nhưng bình thường bà vẫn thích mặc quần áo màu đỏ.

Cô vừa mới quyết định xong, kết quả vừa mới đi tới thì lại bị người ta đi trước một bước.

Người lần này thì cô có quen, đó chính là Trường Hoàng Minh.

Trong lòng cô cảm thấy rất buồn bực!

Chẳng lẽ hôm nay lại thành kẻ đến sau mãi như thế à?

Cô lại không thể đi tới chỗ mục tiêu quá nhanh, tránh để bị người khác nghi ngờ.

Cô thầm thở dài một hơi, lại nhìn ông chú trung niên nọ, xem ông ta có ý định từ bỏ hay không.

Kết quả lại thấy ông ta đang xoay khối đá kia nhìn kỹ từng chút một, như thể muốn xem kỹ càng không bỏ sót một tí xiu nào, hơn nữa, nhìn bộ dạng ông ta không giống như sẽ từ bỏ chút nào.

Thôi vậy, mình cũng không thể chỉ dựa vào phần thiên phú đặc biệt này để cướp đoạt được, bằng không sẽ bị trời phạt mất.

Thế nên cô đành phải quay sang nhìn một khối đá thô có phỉ thúy khác.

Lần này may mắn cô đến trước một bước, bằng không sẽ bị Hoàng Hùng Viễn giành mất rồi.

Hoàng Hùng Viễn mỉm cười bước lên nói:

- Hóa ra Dương tiểu thư cũng muốn xem khối đá thô này à.

Dương Tử Mi gật đầu, vờ vịt sờ soạng vài cái cho có, lòng bàn tay cảm nhận được sự ôn nhuận đặc biệt của phỉ thúy tỏa ra từ bên trong khối đá rõ ràng hơn trước kia.

Hoàng Hùng Viễn đứng bên cạnh nhìn với vẻ tò mò, nhịn không được bèn hỏi:

- Dương tiểu thư này, cháu có thể nhìn ra được khối nào có phỉ thúy hay không?

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Đương nhiên là không thể rồi ạ.

- Vậy ngày hôm đó tại sao cháu lại có thể đoán ra là chú sẽ có được phỉ thúy? Hơn nữa còn bảo chú phải mua khối đá thô đó?

- Cũng không phải cháu có thể đoán ra được khối đá thô nào có phỉ thúy đâu, mà bởi vì cháu tính ra được quá trình đồ thạch của chú hôm đó.

Dương Tử Mi cố ý nói:

- Nếu như cháu có thể nhìn ra được bên trong khối đá nào có phỉ thúy thì cháu đã chuyển sang nghề chơi đá chuyên nghiệp để làm giàu luôn rồi.

- Cúng đúng nhỉ. Ngay cả khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất hiện nay cũng không thể dò ra được khối đá nào có phỉ thủy thì sao cháu có thể nhìn ra được chứ? Chú đúng là đồ ngốc mà, chỉ toàn hỏi mấy chuyện vớ vẩn.

Hoàng Hùng Viễn xấu hổ cười gượng nói với cô.

Dương Tử Mi chỉ mỉm cười.

- Vậy Dương đại sư này, cháu có thể đoán được quá trình chơi đá của chú hôm nay không?

Hoàng Hùng Viễn hỏi với vẻ mong chờ.

- Mỗi ngày cháu chỉ có thể xem bói cho một người mà thôi, hôm nay đã lỡ xem cho người ta mất rồi, thật ngại quá.

Dương Tử Mi cười nói.

Nếu như không phải lúc cần kíp hoặc bất đắc dĩ thì cô cũng không muốn tùy tiện dùng tới thiên nhãn, khiến bản thân phá hỏng thiên cơ rồi dễ dẫn đến trời phạt chút nào.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Phỉ Thúy Ba Màu (1)

Hoàng Hùng Viễn chỉ đành cười trừ, không thể cưỡng cầu thêm nữa, mà tiếp tục chuyên tâm tìm kiếm chọn đá của ông ta.

Dương Tử Mi cầm lấy khối đá thô lên, đứng dậy, sau đó kinh hỉ khi trông thấy ông chú trung niên kia đang lắc đầu, cuối cùng đặt khối đá thô phát ra ánh sáng ba màu kia xuống.

Cô sợ sẽ có người khác đi trước một bước, nên cô chạy vội tới, ngồi xổm xuống trước khối đá thô kia, bắt đầu vờ vịt như đang đánh giá hàng, sau đó chọn nó.

Mặc dù khối đá thô này rất đắt, đến tận năm mươi vạn, nhưng cô thật sự rất tò mò, không biết ba màu kia rốt cuộc có thể cho ra loại phỉ thúy thế nào.

Hoàng Minh bên kia đã mua mất khối đá phỉ thúy đỏ mà cô nhìn trúng rồi, điều này khiến cho cô cảm thấy tiếc đứt ruột.

Nên cô lại chọn khối đá thô khác phát ra ánh sáng màu tím, lại thêm một khối phỉ thúy lục cao cấp, sau đó cô không mua thêm nữa.

Làm người không thể quá tham lam, nhất định phải để lại một chút cho người khác, vậy mới là lẽ phải.

Nếu như một mình muốn cuỗm sạch mọi thứ thì ắt sẽ bị trời phạt, người ghét.

Vì để che tai mắt người khác, cô lại chọn đại vài khối đá có giá khá rẻ, nhưng lại không có gì, để lẫn lộn thật giả.

Cô chọn mở một khối phế liệu trước, không ra được gì, dẫn tới một tràng tiếng than tiếc nuối.

Thậm chí có người còn cho rằng vị thầy tướng số thiên tài có thể xem được vận mệnh tiền đồ của người ta này cũng có lúc nhìn nhầm.

Dường như tất cả mọi người đều cho rằng đá thô do cô chọn thì mở ra được phỉ thúy cũng là chuyện đương nhiên.

Bởi vì cô đang rất tò mò không biết khối phỉ thúy ba màu kia mở ra sẽ thế nào, cho nên cô chọn mở nó ra thứ hai.

Ông chú trung niên nọ trông thấy cô mở khối đá đó thì cũng thấp thỏm hồi hộp đứng bên cạnh nhìn xem.

Ban nãy ông đã đánh giá khối đá này rất lâu, nghĩ rằng nó có thể mở ra được phỉ thúy lục cao cấp, nhưng giá của nó lại cao quá, những năm mười vạn, hơn nữa nó cũng không to lắm, nên ông suy nghĩ một lúc rồi quyết định từ bỏ, đi xem mấy khối đá khác.

Đợi khi ông quyết định quay về chọn lại mấy khối đá khác thì mới phát hiện khối đá đó đã bị một cô thiếu nữ mới mười lăm mười sáu tuổi mua mất rồi.

Tâm trạng của ông lúc này khá là phức tạp.

Nếu như khối đá bị mình bỏ lỡ này mà mở ra được phỉ thúy lục cao cấp thì ông nghĩ rằng mình sẽ hộc máu chết ngay tại chỗ mất.

Dương Tử Mi lại giơ tay mở đá.

Cô có dáng vẻ thanh tú, ngón tay cũng thon dài trắng nõn, giống như dương chi bạch ngọc, một tay cô đặt trên khối đá thô đen, một tay cầm đao mở đá, tạo thành hiệu ứng thị giác cực mạnh.

Một cô gái mảnh khảnh nhỏ xíu xinh xắn như thế, đáng lý ra phải làm thơ vẽ tranh chứ không phải cầm đao mở đá thế này.

Nhưng dáng vẻ cầm đao mở đá của cô lại không hề khiến cho người ta có cảm giác cổ sức hay lúng túng gì, trông vẫn thản nhiên nhàn nhã, giống như trời sinh cô ra là để cầm đao mở đá vậy.

Động tác mở đá của cô thì lại đặc biệt ưu nhã và ung dung, nhưng vẫn nhanh chuẩn và mạnh, không hề run tay hay do dự gì, khối đá cứng rắn dưới đao của cô lại như một khối đậu hũ vậy, lớp vỏ đá bên ngoài liên tục bị cắt xuống thành từng mảnh ngay ngắn, động tác kia không hề thua kém mấy vị sư phụ mở đá chuyên nghiệp nhất ở nơi này.

Vì giải quyết vấn đề xếp hàng chờ mở đá, lần này Mộ Dung Vân Thanh đặc biệt nhập thêm về vài cái máy mở đá, cũng mời thêm hai vị sư phụ mở đá về.

Lúc đầu cũng có không ít người đang đứng vây xem người khác mở đá.

Nhưng càng lúc càng có thêm nhiều người tụ tập lại đứng trước mặt Dương Tử Mi, xem cô mở đá.

Mỹ nhân như ngọc, huống hồ gì thân phận của cô lại đặc biệt như thế, cho nên mọi người đương nhiên cũng có hứng thú với cô hơn.

Dương Tử Mi hoàn toàn không quang tâm tới bầu không khí ồn ào náo nhiệt xung quanh mình, cô chuyên tâm cẩn thận đánh giá cảm xúc của

phủ thủy trên tay mình, tìm đúng vị trí và hình dạng đại khái của nó, giờ đao hạ đao, vung vẩy vô cùng tự nhiên...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Phỉ Thúy Ba Màu (2)

Ra phỉ thúy rồi kìa!

Ngay khi mọi người nhìn thấy một áng màu kỳ lạ bên trong tảng đá trắng bóng thì lập tức ồ lên.

Những người vốn không đứng vây xem mở đá cũng tụ lại xem thử.

Nhìn người ta mở đá ra được phỉ thúy thể này cũng là một loại phúc khí rất tốt, phải đến hưởng sái một chút mới phải.

Huống hồ gì, nhìn thấy một khối phỉ thúy xinh đẹp được lấy ra từ trong một hòn đá thể này cũng là một loại hưởng thụ.

Bên cạnh có người giúp đỡ xối nước trong lên chỗ mặt cắt có màu.

Nước trong giội qua, màu sắc trên mặt cắt kia lại càng xinh đẹp và nổi bật hơn, trong suốt bóng loáng, quan trọng nhất chính là nó có tận ba màu đỏ xanh tím, hơn nữa còn là loại lên nước trong veo.

- Phúc lộc thọ!

Có người kêu to, ánh mắt của mọi người nhìn mặt cắt kia trở nên nóng rực.

Phúc lộc thọ à?

Dương Tử Mi không hiểu đây là ý gì cho lắm.

Hoàng Hùng Viễn đứng bên cạnh bèn giải thích cho cô hiểu.

Trong truyền thống văn hoá Trung Quốc có khái niệm phúc, lộc, thọ. Nếu như cùng một khối phi thúy mà có được ba màu xanh, đỏ, tím thì đó được gọi là phi thúy phúc lộc thọ.

Bởi vì phi thúy phúc lộc thọ này có ba màu, cho nên thuộc về phạm trù phi thúy ba màu, thế nên cũng có thể gọi nó là phi thúy phúc lộc thọ ba màu.

Theo văn hóa thay đổi, mấy tổ hợp như đỏ vàng xanh và vàng xanh tím cũng được tính vào phạm trù phi thúy phúc lộc thọ ba màu, trong đó chỉ có phi thúy phúc lộc thọ có ba màu đỏ xanh tím là tốt nhất.

Khối phi thúy này đúng là tổ hợp ba màu đỏ xanh tím tốt nhất, hơn nữa còn là loại lên nước nữa, giá trị của nó quả thật...

Ông chú trung niên nọ trông thấy mặt cắt kia mở ra được phi thúy phúc lộc thọ ba màu thì vẻ mặt tái mét, tim như bị người ta khoét mất một phần, ánh mắt nhìn về phía Dương Tử Mi hằn lên đầy tơ máu, giống như đang nhìn thấy kẻ thù giết cha cướp vợ của mình vậy.

Ông lập tức cầu nguyện thầm ở trong lòng, khát bì lục, nhất định là khát bì lục, mình đã bỏ lỡ mất thì tuyệt đối không thể để cho con nhóc này nhặt được món hời.

Cái gọi là khát bì lục này, trong phi thúy còn được gọi là xuyên bì lục hoặc cao dước lục, là một loại hình thức của màu xanh trong đá thô phi thúy, bởi vì màu xanh đó nằm ở lớp vỏ ngoài của phi thúy cho nên mới được gọi như thế. Đó cũng là loại phi thúy mang đủ loại nguy hiểm trong đá thô phi thúy. Cho nên mấy người buôn châu báu đá quý mới truyền tai nhau rằng: "Thà mua một sợi nhỏ, không mua một khối lớn."

Màu xanh này nguy hiểm nhất ở chỗ: Bởi vì loại màu xanh biếc này sẽ tập trung toàn bộ “diện tích” của nó ở lớp ngoài cùng của phỉ thúy, có sức hấp dẫn rất lớn, do đó khiến cho người ta sinh ra ảo giác giống như nó có nhiều màu hoặc màu đẹp. Độ dày của màu xanh này là mấu chốt quan trọng nhất, nếu như không nắm chắc về độ dày của màu xanh thì tốt nhất là đừng nên mua.

Tuy rằng biết rõ chỉ mới lộ ra một mặt cắt như thế vẫn có nguy cơ trúng phải kháo bì lục, nhưng vẫn có người bắt đầu ra giá muốn mua.

- Ba trăm vạn!

Một vị thương nhân buôn châu báu kêu lên.

- Ba trăm năm mươi vạn!

Một vị khác bắt đầu đấu giá.

- Bốn trăm vạn!

- Năm trăm vạn!

- Sáu trăm vạn!

Mộ Dung Vân Thanh thân là người kinh doanh mua bán ngọc khí, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua phỉ thúy phúc lộc thọ ba màu cực phẩm hiếm có nhất này, cho nên anh ta cũng bắt đầu tham gia đấu giá.

Những người khác thấy giá đã bị đẩy lên tới sáu trăm vạn thì không dám tranh nữa.

Dù sao thì bây giờ cũng chỉ mới ra có một lát cắt mà thôi, có nguy cơ trúng phải kháo bì lục lắm.

Nếu bỏ hơn sáu trăm vạn để mua một khối khoáng bì lục chẳng đáng một xu thì chắc là sẽ tức ói máu ra mất.

Tuy rằng Dương Tử Mi thiếu tiền thật, nhưng cô tuyệt đối sẽ không bán khối phi thủy phúc lộc thọ ba màu này.

Phúc lộc thọ, chẳng phải đây là quà mừng đại thọ thích hợp nhất để tặng cho bà nội sao?

Cho nên không thể lấy tiền bạc ra so sánh được.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Vong Ân Phụ Nghĩa (1)

Trong dân gian lưu truyền, phúc, lộc, thọ là ba điều may mắn trên trời cao.

Phúc: ngụ ý ngũ phúc lâm môn.

Lộc: ngụ ý cao quan lộc hậu.

Thọ: ngụ ý sống lâu trăm tuổi.

Khối phỉ thúy đầy ý nghĩa thế này, không phải có tiền là mua được đâu.

Huống hồ gì, cô khác với người ta, cảm xúc ôn nhuận trên tay nói cho cô biết, đây tuyệt đối không phải kháo bì lục, mà là thật sự có phỉ thúy ở bên trong.

Nếu như mở ra toàn bộ khối phỉ thúy này thì giá của nó nhất định sẽ tăng lên gấp mấy lần, cô cũng có phải kẻ ngu đâu.

Dương Tử Mi tỏ vẻ có lỗi, cô không bán khối phỉ thúy này, cô muốn tặng nó làm quà sinh nhật cho bà của mình.

Mọi người nghe xong thì cũng thốn thức không thôi.

Sáu trăm vạn mà cũng không chịu bán, phải có hiếu với bà nội cỡ nào mới có thể như vậy chứ.

Bởi vậy, ánh mắt của bọn họ nhìn Dương Tử Mi lại có thêm vài phần kính nể.

Dương Tử Mi tiếp tục cúi đầu mở đá, sau khi mở xong xuôi, cô lại chuyển sang máy mài, cẩn thận mài và đánh bóng khối ngọc.

Một khối phi thúy cao chừng 20cm, rộng 15cm, dày chừng mười phân xuất hiện trước mắt cô.

Cô dùng nước rửa đi phần bột đá vụn bám ở phía trên xuống.

Ba màu, màu xanh mơn mơn, màu đỏ tươi thắm, màu tím sẫm đối lập với nhau vô cùng rõ ràng, vô cùng xinh đẹp.

Mọi người nhìn sang với vẻ mê say, trong mắt đầy vẻ hâm mộ xen lẫn đổ kị!

Còn ông chú trung niên kia thì chỉ vì mình để lỡ mất bảo vật mà phun ra một ngụm máu, ngã ra mặt đất, máu dồn hết lên não, toàn thân co giật, ngoại trừ con mắt có thể cử động ra thì không thể cục cựa được chút nào nữa.

Mọi người giật mình kêu to.

Dương Tử Mi đưa khối phi thúy trên tay cho Hoàng Hùng Viễn cầm giúp, vội vàng rút ngân châm mà mình luôn mang theo trên người ra, ngồi xổm xuống bên cạnh người nọ, châm cứu cho ông ta, nhanh chóng đã thông huyết quản, làm tan đi phần máu ứ ở não của ông.

Lúc này mọi người mới phát hiện cô chỉ mới có tí tuổi đầu, nhưng ngoại trừ biết xem phong thủy và bói toán, vận khí chơi đá tốt tới mức nghịch thiên ra thì lại còn biết cả châm cứu, khiến cho mọi người có mặt ở đây đều giật mình kinh ngạc một phen.

Hơn nữa, thủ pháp châm cứu của cô vô cùng lưu loát, trông không khác gì với những lão trung y cả.

Sau khi châm cứu xong, Dương Tử Mi lại bảo ông chú trung niên nọ giang tay chân ra.

Mở rộng người ra, sau đó đỡ ông ngồi dậy.

Ông chú trung niên đó nghe theo, sau đó từ từ đứng dậy.

Đối với triệu chứng xuất huyết não và trúng gió thể này, mọi người ở đây ai cũng hiểu cả.

Bình thường mà xảy ra tình trạng như thế, nếu đưa đến bệnh viện để làm phẫu thuật ấy à, may mắn thì chừng ba tháng là có thể miễn cưỡng cử động được, có thể tự chăm lo cho sinh hoạt cá nhân, lỡ như xui xẻo thì hoặc là chết, hoặc là sẽ trường kỳ nằm liệt giường chờ chết.

Nhưng người ta đã bị trúng gió nặng như thế, mà sau khi được Dương Tử Mi thi châm cứu xong thì lại không hề có việc gì, đúng là kỳ tích mà.

- Dương tiểu thư, cháu cũng biết y thuật à?

Hoàng Hùng Viễn cẩn thận cầm khối phỉ thúy phúc lộc thọ ba màu kia đứng bên cạnh, sau đó hần hỏi với vẻ vô cùng sùng bái.

- À có biết một chút, Huyền Môn của cháu có năm phần là sơn, y, tướng, mệnh, bói, cho nên biết một chút cũng là điều tất nhiên.

Dương Tử Mi cười khẽ rồi nói.

Sơn, y, tướng, mệnh, bói, được gọi chung là huyền học ngũ thuật, tương truyền vào hơn bốn ngàn sáu trăm năm trước, hoàng đế được thiên thần giúp đỡ, dùng thiên thư phá hủy yêu thuật của Xi Vương, bắt giết Xi Vương rồi thống nhất thiên hạ. Sau khi Hoàng Đế dẹp loạn xong thì đã chép lại các

bí thuật nằm trong quyển thiên thư do Cửu Thiên Huyền Nữ đã dạy lại, quyển sách này về sau được người trong giang hồ xem như của quý.

Vào thời nhà Chu, bí tịch do hoàng đế lưu lại, được Khương Thái Công tìm được ở núi Côn Luân, ông ta lợi dụng phương thuật trên bí tịch này để giúp Chu phạt Trụ, giúp nhà Chu thống trị 180 năm. Lúc chiến quốc lại rơi vào trong tay của Quý Cốc Tử - Vương Thiên lão tổ. Ông ta lại truyền bí thuật này cho đồ đệ của mình là Tô Tần, Trương Nghi, Tôn Tẫn, Bàng Quyên, giúp họ trở thành những tướng tài tiếng tăm lẫy lừng lúc bấy giờ. Đến thời nhà Hán, Trương Lương tìm được bí tịch từ chỗ Hoàng Thạch Công, giúp nhà Hán thịnh vượng suốt bốn trăm năm

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Vong Ân Phụ Nghĩa (2)

Nó được truyền thừa đời này qua đời khác bằng những cách thức rất đổi thần kì, đến thời Tam Quốc thì truyền tới tay Gia Cát Lượng, phò tá Lưu Bị đoạt được ba phần thiên hạ. Đến thời Lưỡng Tấn Nam Bắc Triều, Tùy, Đường, Ngũ Đại đều có người có được nó nhưng không đầy đủ. Gia Cát Lượng có được đạo thuật, Quách Phác và Dương Quân Tùng có được thuật kham dư (*). Ở triều Tống, người có được nó là một học giả uyên thâm với vô số tác phẩm - học sĩ Chu Hi khó ai sánh bằng. Cho đến triều Minh, Lưu Cơ tự Bá Ôn có được nó, đã giúp Chu Nguyên lập nên giang sơn Đại Minh, rồi rút lui bình an.

- Tôi cũng nghe nói thế, nghe đâu các đại sư chân chính thì đều như vậy cả. Vị đại sư từng dừng chân ở thành phố A chúng ta lúc trước cũng biết y thuật, trừ cái tên lừa đảo thuần túy Giang Mông Nhiên ra.

Hoàng Minh ở bên cạnh nói.

Dương Tử Mi vừa nghe thì thầm giật mình:

- Vị đại sư mà mọi người đang nói là ai thế?

- Tôi cũng chẳng biết ông ta tên là gì, khoảng 10 năm trước ông ta dừng chân ở thành phố A của chúng ta. Ông ta cũng lợi hại y như cháu vậy, bói toán xem quẻ không gì không biết. Nếu ai dám đắc tội với ông ta thì ông ta sẽ giết người trong vô hình. Ông ta cũng biết y thuật đấy, nhưng mà

thu phí rất cao, nếu không có trên năm mươi vạn thì cho dù là người ta có chết trước mặt ông ta, ông ta cũng không cứu.

Hoàng Minh trả lời.

- Ủ, tôi cũng nghe nói tới người đó. Năm đó ông ta là khách quý của Dương Đức Kiệt. Nhờ có ông ta sắp đặt vận phong thủy cho, mà Dương Đức Kiệt thăng tiến vù vù, từ một chủ nhiệm văn phòng cón con lên thăng tới bí thư thị ủy.

Con người đen thẳm của Dương Tử Mi trầm xuống. Đại sư trong lời kể của Hoàng Minh cũng chính là kẻ mười năm trước đã phá pháp của cô, hại cô bị phản phệ đến mức đứt hết gân cốt.

- Bây giờ ông ta đang ở đâu?

Dương Tử Mi hỏi.

- Không biết nữa, hình như ông ta xuất ngoại rồi.

Hoàng Minh trả lời.

- Ông ta thần bí lắm, chẳng ôn hòa thân thiết như Dương tiểu thư đâu.

Dương Tử Mi chỉ hơi cau mày, rồi không hỏi thêm gì nữa.

Tuy ông chú trung niên kia mới bị trúng gió không cử động được, thế nhưng ông ta vẫn còn tỉnh táo, vẫn cảm nhận được là Dương Tử Mi đang chăm cứu cho mình.

Thế nhưng ông ta lại không hề cảm kích. Mà ngược lại, ông ta cho rằng nếu không phải Dương Tử Mi cướp mất khối đá kia thì ông ta cũng chẳng bị lên máu não mà trúng gió thế này, lại càng không cần cô cứu mình.

Ông ta vẫn đôi đôi mắt tham lam nhìn khối phi thúy màu sắc rực rỡ mà Hoàng Hùng Viễn đang ôm trong tay.

Một khối phi thúy ba màu lớn như thế ít nhất cũng có giá đến sáu trăm vạn, nếu đem điêu khắc thành Phúc Lộc Thọ thì cho dù bán đến trên một tỉ cũng có người mua.

Vì khối đá có giá năm mươi vạn, vượt qua cái giá bốn mươi vạn dự chi mà bỏ qua nó, sao ông ta có thể ngốc nghếch như thế cơ chứ?

Điên tiết nhất là khi ông ta đổi ý muốn quay lại mua nó thì lại bị Dương Tử Mi cướp mất.

Cầm thật đấy!

Ông ta căn răng hung dữ trừng mắt nhìn Dương Tử Mi đang đứng giữa đám người, như mặt trăng được sao sáng vây quanh, chỉ cảm thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô làm cho người ta ghét cay ghét đắng, thấy như thể cô đang lợi dụng ông ta để nâng cao địa vị của mình.

Đương nhiên ông ta không dám nhổ nước bọt chửi thẳng vào mặt cô ngay trước mắt mọi người, nên đành phải gạt đám người ra rồi đi chọn đá thêm một lần nữa, hi vọng rằng có phát hiện mới, không nhường thứ tốt cho người ta nữa.

Những người khác thấy ông ta chẳng thèm nói một câu cảm ơn với Dương Tử Mi, thì đều cho rằng người này đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa.

Dương Tử Mi cũng thấy ông ta cư xử không phải, thế nhưng cô cũng chẳng để trong lòng.

Trên đời này thiếu gì kẻ lòng dạ hẹp hòi, cầm được mà không buông bỏ được. Dù sao thì kẻ khó chịu cũng là ông ta chứ chẳng phải là cô, cô chỉ

cần dốc lòng làm việc, tu phúc cho mình là được, còn ông ta muốn giảm thọ, đó là việc của ông ta.

Đương nhiên nếu ông ta vì oán hận mà dám động thủ với cô giống như Cao Hữu Tài trước kia, thì cô cũng sẽ không khách khí.

(*) Thuật kham dư: thuật âm dương phong thủy

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Anh Ta Nói Anh Ta Thua Rồi

Dương Tử Mi tiếp tục mở đá. Đương nhiên cô đã sớm biết trước kết quả, trừ mấy khối phế liệu cô cố ý mua thì số đá mở ra sau đó là một khối phi thủy xanh lục loại lên nước và một khối màu tím loại lên nước.

Khối màu tím kia khiến cho cô cực kì yêu thích.

Dương Tử Mi chưa từng nghĩ tới trên đời lại có sắc tím nào đẹp dễ, thanh nhã, cao quý và ôn nhuận trong sáng đến thế.

Trong tất cả các màu, trừ hai màu trắng và lam ra thì cô thích nhất chính là màu tím.

Khối màu tím này tuy chỉ nhỏ bằng nắm tay, thế nhưng lại lên nước tốt và sắc màu tươi sáng, đủ để khiến cho tất cả mọi người phải hâm mộ ghen tị.

Có người ra giá ba ngàn vạn, nhưng Dương Tử Mi từ chối.

Phàm là ngọc thì cô đều không muốn bán, chỉ muốn dùng làm phụ kiện hoặc vật hộ thân để tặng cho người mà mình yêu quý mà thôi.

Bây giờ thì cô chẳng thiếu tiền. Trong phòng cô còn cả bao tải to toàn đồ cổ thời Hán kia kìa, lúc thiếu tiền chỉ cần tiện tay lấy một món ra bán là đủ sống chẳng cần lo lắng gì rồi.

Hoàng Minh cũng mở ra được một khối phi thúy đỏ, loại lên nước, kích cỡ to bằng đầu đứa trẻ mới sinh.

Ông ta cũng là kẻ lăm tiền nhiều của, nên cũng từ chối bán đấu giá mà mang về nhà luôn.

Tuy Hoàng Hùng Viễn không mua được phi thúy cực phẩm nhưng cũng mở được một khối phù dung lớn cỡ quả bóng rổ, coi như là cũng có thu hoạch nhỏ.

Còn ông chú trung niên kia chọn ba khối, một khối là kháo bì lục, hai khối kia là phế liệu, khiến ông ta tức đến mức lại học máu thêm lần nữa.

Vì mạch máu của ông ta đã được Dương Tử Mi châm cứu khơi thông nên may mắn không bị vỡ ra. Thế nhưng trong lòng ông ta lại vẫn ghi hận Dương Tử Mi, bởi vì cảm thấy cô đã cướp hết vận may của ông ta.

...

Dương Tử Mi xin một cái túi lớn ở chỗ Mộ Dung Vân Thanh rồi tiện tay bỏ ba khối phi thúy vào.

- Em đúng là dùng bị rách mà đựng trân châu, ba khối phi thúy này là vô giá đấy.

Mộ Dung Vân Thanh lắc đầu nói.

- Ha ha, trân châu thì vẫn là trân châu, dù có đựng bằng bị rách hay là túi vải thì cũng không ảnh hưởng gì đến giá trị của nó mà.

Dương Tử Mi cười nói.

- Nói cũng phải.

Mộ Dung Vân Thanh gật đầu cười, dù cô chỉ mặc quần áo giản đơn, nhưng chẳng thể che giấu đi ánh sáng rạng ngời của mình được.

- Mộ Dung tiên sinh, từ biệt một chuyến có vài ngày mà anh như biến thành người khác vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Dương Tử Mi thấy anh ta nhú mày như có chút ử dột thì không nhịn được hỏi.

Mộ Dung Vân Thanh cười cười rồi gật đầu:

- Đúng là anh đã trải qua một lần rửa tội và đấu tranh tâm lý lớn nhất trong cuộc đời mình.

- Kết quả thế nào?

Mộ Dung Vân Thanh nhìn cô một cái thật chăm chú rồi mím môi, trong ánh mắt đượm vẻ bi thương hoảng hốt, giọng điệu u ám hẳn đi:

- Anh thua rồi.

Ánh mắt này khiến cho Dương Tử Mi hơi xót xa, cô an ủi:

- Tất cả rồi sẽ ổn cả thôi!

- Tất cả rồi sẽ ổn cả thôi ư?

Mộ Dung Vân Thanh cười khổ nhìn cô một cái, sau đó lại né tránh ánh mắt cô:

- Vĩnh viễn cũng không có cơ hội đó đâu.

- Hả?

Dương Tử Mi không biết rốt cuộc là anh ta đã thua cái gì, theo lý thuyết thì anh ta đâu phải là người không có ý chí chiến đấu như thế.

- Thôi, giờ cũng muộn rồi, em về đi. Để anh lái xe đưa em về, nếu không em xách một túi phỉ thúy to thế này đi trên đường, có lẽ sẽ gặp phiền toái đấy.

Mộ Dung Vân Thanh có vẻ không muốn nói thêm nữa.

Dương Tử Mi nhìn gói to nặng trĩu trong tay rồi gật đầu.

Mộ Dung Vân Thanh lái xe đưa cô về nhà, nhìn bóng dáng thướt tha ấy bước lên lầu, cuối cùng ánh đèn trong phòng cô sáng lên.

Anh ta im lặng lấy thuốc lá ra hút, lại thấy một chiếc Hummer từ từ đi tới, đậu cách mình không xa.

Người đàn ông mặc quần áo đen, thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, khiến cho anh ta kính sợ như thánh thần kia... cầm trong tay một bông hoa hồng đỏ rực như lửa, bước xuống từ trên xe.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Suýt Nửa Thì Hôn Rồi

Mộ Dung Vân Thanh kéo cửa kính xe lên.

Anh ta không muốn nhìn thấy Long Trục Thiên ở đây, vào đúng lúc này.

Long Trục Thiên không để ý đến anh ta mà ngược mắt nhìn lên ánh đèn hắt qua cửa sổ trên tầng, đôi mắt phượng vốn lạnh lùng bỗng phủ tràn sắc màu ấm áp, khóe môi lạnh mỏng khẽ nhếch lên thành một nụ cười...

Nhìn thấy nét mặt này của Long Trục Thiên, trong lòng Mộ Dung Vân Thanh nặng nề như bị đá tảng đè lên.

Anh ta lặng lẽ nhẩn ga, bẻ lái, tránh mặt Long Trục Thiên, chạy về một hướng khác mà không hề có mục đích...

Long Trục Thiên đợi ở bên dưới một lát rồi ngậm ngang đóa hồng nở rộ trên miệng, thân thủ nhanh nhẹn nắm lấy một ống nước treo lên trên như một con rắn, chỉ một phút sau anh đã nhảy vào cánh cửa sổ mà mình mong muốn.

Dương Tử Mi đang say sưa thưởng thức khối phi thúy màu tử la lan dưới ánh đèn.

Dưới ánh sáng đèn, khối phi thúy ấy tỏa ra ánh tím dịu dàng, đẹp tựa như mộng ảo.

Trong mắt Long Trục Thiên, gương mặt của cô nổi bật lên trên nền ánh tím kia lại càng thêm đẹp xinh mờ ảo, như một bóng dáng thần tiên khắc sâu vào tâm trí và trái tim anh.

Anh lặng yên đến gần cô từ phía sau...

Thực ra từ lúc anh nhảy cửa sổ vào phòng thì Dương Tử Mi đã biết là anh đến rồi.

Cô cố ý vờ như không biết mà cúi đầu ngấm phỉ thúy, nhưng khoe miệng thì mỉm cười và đôi mắt đã cong lên.

Long Trục Thiên đến sau lưng cô, vươn đôi tay ôm lấy cần cổ mảnh mai trắng nõn, rồi cúi đầu đưa đoá hồng vẫn đang ngậm trong miệng đến trước mặt cô.

Dương Tử Mi nhìn nghiêng thấy cảnh tượng trong gương thì không nhìn được mỉm cười.

Long Trục Thiên nghiêm túc lạnh lùng làm động tác rất mực lả lơi phong lưu, lại mang một ý vị phong tình khác hẳn, khiến cho cõi lòng cô nhận nhạo như thể bị một viên đá rơi vào...

Cô chớp mắt tinh nghịch, rồi hơi ngẩng đầu lên, dùng miệng ngậm một đoạn khác trên cành hồng.

Long Trục Thiên không hé miệng....

Hai người cùng ngậm đoá hồng kia..

Không khí trong phòng lập tức trở nên vô cùng mờ ám.

Cô nhìn gương mặt phóng đại đang áp sát của anh, trái tim khựng lại nửa nhịp như bị ai khẽ néo, sau đó lại đập điên cuồng hết như trống nổi, làm cho hơi thở dồn dập hẳn lên...

Anh cũng chẳng khác gì...

Đôi con người đen thẳm phốt ánh lam lẳng lẳng đăm đăm nhìn hai hàng lông mi rập rờn như cánh bướm của cô.

Mỗi một nhịp vỗ ấy tựa như một sợi dây mảnh nối liền với tim anh, làm cho trái tim ấy bỗng nhiên hồi hộp vô cùng!

Hai người nhìn nhau chăm chú như thể muốn khám sâu đối phương vào lòng mình vậy...

Trong lòng Dương Tử Mi dấy lên khát vọng một điều gì đó...

Miệng ngậm cánh hoa hồng, đôi môi mọng đỏ hơi hơi hé mở, đôi mắt bất giác nhắm hờ đợi chờ khoảnh khắc kia.

Khi Long Trục Thiên đang muốn rướn đôi môi nóng bỏng tới gần, thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Dương Tử Mi hoảng hốt vội vã tránh đi, đóa hồng rơi xuống đất...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Ngọt Ngào

Tử Mi, con ngủ chưa thế?

Tiếng của bà nội vang lên ngoài cánh cửa.

Dương Tử Mi vội vàng bảo Long Trục Thiên trốn sang một bên rồi đỏ mặt đứng lên đi mở cửa.

Bà nội bưng một cốc nước đường, nhìn cô với vẻ hiền từ.

- Tử Mi, bà làm nước lê đường phèn cho con này, uống một chén đi con.

- Con cảm ơn bà.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ nhận lấy cốc nước đường:

- Con vào phòng mình uống nhé.

- Ủ, uống xong thì đi ngủ sớm một chút, đừng học muộn quá mà mệt mỏi nhé.

Dặn dò xong, bà vươn tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô.

Một luồng ấm áp chảy xuống tận đáy lòng.

Dương Tử Mi nhìn bà nội mà tràn đầy hạnh phúc.

Bà nội xoay người đi rồi, Dương Tử Mi bưng nước đường vào và đóng cửa lại.

Long Trục Thiên ra khỏi góc đang nấu mình, nhìn cốc nước đường kia mà chẳng khác gì nhìn kẻ thù.

Chỉ tại cốc nước đường này phá hủy hết cả không khí ngọt ngào mờ ám sắp tiến thêm một bậc ban này.

Nhìn thấy ánh mắt ai oán của anh, Dương Tử Mi không nhịn được mà bật cười:

- Đến uống nước đường này.
- Không uống.
- Đã thế thì mình em uống hết!

Dương Tử Mi lấy thìa quấy cốc nước một chút, mùi hương thanh mát thoảng trong khoang mũi.

Cô thích nhất là nước đường bà nội pha, uống biết bao nhiêu cũng không đủ.

Cúi đầu uống một ngụm, vị ngọt thanh lưu luyến trên môi, khiến cho cô bất giác nheo mắt lại mà thưởng thức.

Thấy cô nhắm nghiền hai mắt..

Hầu kết của Long Trục Thiên lại lặn lên lặn xuống trong yết hầu. Anh cũng muốn nếm thử đôi môi của cô xem rốt cuộc thì chúng ngọt ngào đến mức nào.

Nghe thấy hơi thở của anh chợt biến đổi, Dương Tử Mi vội mở mắt ra, múc một thìa nước đường đưa đến bên miệng anh rồi cười rất là xấu xa tinh

ngịch:

- Uống một ngụm đi, ngọt lắm.

- Anh muốn thứ ngọt hơn kia!

Long Trục Thiên mím môi, trông như một đứa con nít đang giận hờn.

- Trên đời này không gì ngọt bằng nước đường của bà nội em đâu.

Dương Tử Mi cười thật thà, cố ý đóng giả một thiếu nữ ngây ngô.

Long Trục Thiên nhìn thẳng vào cô mà nói:

- Anh cảm thấy môi của em hẳn là còn ngọt hơn nhiều!

Nghe câu bày tỏ nóng bỏng chẳng chút che giấu của anh, khuôn mặt của Dương Tử Mi đỏ ửng lên, ướt át và mềm mại như phi thúy đỏ thượng hạng.

Cô cuống quýt cúi đầu, đưa thìa nước đường kia vào miệng mình.

Nước đường vẫn ngọt ngào, chỉ là bây giờ cô đang suy nghĩ lung tung, cho nên nếm chẳng ra vị nữa.

Long Trục Thiên vươn tay nắm lấy bàn tay cầm thìa của cô, trong đôi mắt đen bùng lên lửa nóng:

- Đút cho anh đi!

Tay bị bao bọc trong bàn tay nóng rực, như thể trái tim cũng đang được bao phủ, lòng cô hồi hộp làm cho đôi tai càng đỏ au thêm.

Cô không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ múc một thìa nước đường đưa vào miệng anh đang hé ra.

Không biết là cố ý hay là vô tình, Long Trục Thiên hơi ngậm thìa lại, tiếng nuốt nước đường vang lên ừng ực có chút mờ ám khó tả.

- Em cũng uống một ngụm đi.

Long Trục Thiên nhả chiếc thìa ra rồi nói.

Dương Tử Mi cúi đầu, dùng chiếc thìa ấy uống một ngụm nước đường.

Ánh mắt Long Trục Thiên nhìn cô càng thêm âu yếm và bỏng cháy.

Dương Tử Mi chợt nghĩ. Đây có phải là hôn môi gián tiếp không nhỉ?

Long Trục Thiên giằng lấy cốc từ tay cô, nháy mắt nói:

- Để anh đút cho em nào!

Mặt Dương Tử Mi càng đỏ hơn.

Cô hơi cúi đầu xuống.

Long Trục Thiên đưa một thìa nước đường vào đôi môi như đóa anh đào đang hé ra của cô.

Kiểu tán tỉnh này làm cho người dù đã sống hai kiếp người nhưng vẫn là một chú chim non trong tình trường như Dương Tử Mi căng thẳng hẳn lên...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Biểu Tượng Của Bà Chủ Gia Tộc

Cô cũng nuốt vội ngụm nước đường một cái ực, sau đó có lẽ thấy tiếng nuốt của mình quá lớn, có hơi bất nhã, thế là xấu hổ cười gượng.

Nụ cười xấu hổ này trong mắt anh lại vừa đáng yêu vừa ngây thơ, như vuốt mèo cào nhẹ trong lòng anh ngứa ngứa.

- Mi Mi

Tiếng anh gọi tên cô khàn khàn đầy từ tính hết như ai kia miết nhẹ dây của một chiếc Cello tuyệt hảo, Dương Tử Mi nghe xong mà rạo rực trong lòng...

- Vâng?

Cô đáp lời rất ngây thơ, âm điệu mềm mại như kẹo đường hòa tan trong lòng Long Trục Thiên.

Long Trục Thiên lại nuốt một ngụm nước miếng.

Lúc này dục vọng cuồng nhiệt bùng lên trong lòng anh, anh chỉ muốn uống sạch cô gái trước mắt như nước lê đường.

Chỉ là...

Khi nhìn khuôn mặt còn nguyên vẻ thanh tú non nớt của cô, nghĩ đến việc bây giờ cô mới có mười lăm tuổi, anh đành phải buộc mình khống chế

dục vọng ấy lại.

Anh biết tuổi này của cô vẫn là chưa thích hợp.

Đành phải đợi thôi.

Đã đợi mười lăm năm rồi, đợi thêm vài năm nữa thì có là gì đâu?

Nghĩ đến đây, anh thông thả áp chế hết thấy dục vọng, ánh mắt cũng dần dần trở lại bình thường.

Thấy anh đã thu lại hết dục vọng cháy bỏng, cảm giác căng thẳng của Dương Tử Mi tan đi, thế nhưng lòng lại thoáng chút thất vọng.

Thiệt tình, trái tim nhộn nhạo trong lòng cô cũng đang khát khao lắm đây!

Vẻ ngoài của cô chỉ là một thiếu nữ mười lăm tuổi, thế nhưng linh hồn này, nội tâm này thì đã là một cô gái trưởng thành rồi.

Ở cùng phòng với người mình yêu, cúi khô lửa bốc bùng bùng, sắp sửa tiến thêm một bước, thế mà anh lại tắt ngúm.

Cô cũng biết anh muốn tốt cho mình, biết là anh cũng chẳng dễ dàng gì cho cam.

Cô cúi đầu nhìn bộ ngực mới nhú của mình, lần đầu tiên khát vọng mình có thể mau mau lớn lên.

Hai người im lặng, anh một miếng, em một miếng uống hết cốc nước lê đường.

Cốc nước trống không, cả hai không còn việc gì làm, không khí lại trở nên kỳ quái.

- Những khối phỉ thúy đó...

Long Trục Thiên dời mắt lên ba khối phỉ thúy trên mặt bàn.

- Hôm nay em đi chơi đá được đấy.

Dương Tử Mi vươn tay chạm vào khối màu tím nọ.

- Không tồi đâu, em định dùng chúng làm gì?

- Khối phỉ thúy ba màu này em định điêu khắc thành Phúc Lộc Thọ, để tặng cho bà nội vào ngày sinh nhật. Khối màu tử la lan này thì em tính làm một ít trang sức để đeo, còn lục phỉ thúy thì làm một vài vật trang sức may mắn tặng cho mọi người.

Dương Tử Mi đáp.

- Anh cũng muốn.

Long Trục Thiên đòi quà y như một đứa trẻ.

Dương Tử Mi trợn mắt nhìn anh, nghĩ tới khối phỉ thúy đen của mình, nó rất hợp với khí chất của anh:

- Được, em sẽ tặng anh một miếng ngọc bội.

- Anh muốn em tự khắc.

Long Trục Thiên được voi đòi tiên.

- Đương nhiên rồi.

Dương Tử Mi liếc trắng mắt. Cô nghĩ đến tấm thẻ bài gỗ đào, bèn lấy nó ra khỏi ngăn kéo:

- Anh xem, em lại tìm thấy một tấm thẻ bài gỗ đào nữa, anh coi hình vẽ này tượng trưng cho cái gì?

Long Trục Thiên nhìn thấy khối thẻ bài gỗ đào kia thì ánh mắt hơi trầm xuống. Anh cầm lên quan sát cẩn thận những hình vẽ trên nó, đáy mắt bỗng hiện ý cười, rồi lấy một sợi dây tơ hồng, luồn vào. Đoạn, Long Trục Thiên nói với cô:

- Lại đây, em đeo cái này đi.

- Tại sao?

Dương Tử Mi khó hiểu nháy mắt hỏi.

- Đây là biểu tượng của nữ chủ nhân gia tộc nhà anh, ngoài em ra thì chẳng còn ai thích hợp đeo nó nữa.

Long Trục Thiên vừa nói vừa vòng hai tay ra sau cổ cô rồi buộc thắt nút dây lại.

Biểu tượng của nữ chủ nhân gia tộc?

Tuy Dương Tử Mi bị câu này giáng cho một đòn như sét đánh, thế nhưng lòng lại vui sướng lâng lâng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Nóng Lạnh Tụ Hội, Sự Biến Hóa Kỳ Dị Của Thẻ Bài Gỗ Đào

Trừ phi đeo nó lên sẽ gặp phải nguy hiểm gì đó, nếu không thì em không được phép tháo xuống!

Long Trục Thiên nói với giọng điệu cực kỳ bá đạo.

- Dạ.

Dương Tử Mi kẹp tấm thẻ bài gỗ đào vào giữa hai ngón tay, nhắc lên rồi soi vào trong gương.

Thẻ bài gỗ đào màu đen được đeo trên chiếc cổ trắng nõn nà như bạch ngọc của cô, lộ ra vài phần thần bí xen lẫn cảm dỗ.

Đương nhiên, cô đồng ý đeo cái thẻ bài gỗ đào tượng trưng cho nữ chủ nhân của gia tộc này cũng chứng tỏ rằng cô nguyện ý ở bên cạnh anh cả đời này.

Long Trục Thiên thấy cô gật đầu đồng ý, ý cười tràn đến đáy mắt. Anh đứng từ phía sau ôm lấy vòng eo nhỏ xinh, cúi đầu hôn lên mái tóc vương mùi thơm thoang thoảng của cô, trầm giọng nói:

- Vậy chúng ta đi ngủ thôi, anh buồn ngủ rồi.

Mặc dù những lời anh ta nói rất bình thường, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng lúc này nghe thấy, Dương Tử Mi vẫn cảm thấy

tai đỏ mặt nóng, tim đập rộn ràng.

Cô khẽ gật đầu, lấy bộ đồ ngủ từ trong tủ ra đưa cho anh.

Còn cô thì vào trong phòng vệ sinh thay bộ đồ ngủ của mình.

Khi đi ra, Long Trục Thiên đã nằm ở trên giường, trong căn phòng vang lên hơi thở đều đều.

Dương Tử Mi nhún vai, lặng lẽ lên giường, nằm ở bên cạnh người anh, đầu hơi ngước lên, chớp mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú bởi vì ngủ say mà trở nên thả lỏng và dịu dàng hơn của anh, trong lòng vừa cảm thấy phức tạp lại xen lẫn ngọt ngào.

Đời này, anh ấy là người đàn ông mà mình muốn chọn.

Nhưng cô lại hoàn toàn không biết gì về bối cảnh của người đàn ông này cả.

Có điều đã không còn quan trọng nữa, bởi vì cô đã biết tấm lòng anh ấy dành cho cô rồi!

Nghĩ đến đây, cảm giác ngọt ngào lại lan khắp trái tim cô...

Cô giơ ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt có ngũ quan đẹp như tượng tạc kia...

Khi vuốt đến bờ môi mỏng mềm mại kia của anh thì anh bỗng nhiên mở miệng ngậm lấy ngón tay của cô...

Cảm giác ấm áp ngứa ngáy lập tức truyền từ đầu ngón tay đến toàn thân...

Dương Tử Mi đỏ mặt, vội vàng rút ngón tay ra khỏi miệng của anh.

Cái anh này lại đang giả bộ ngủ đấy à?

Cô nhìn anh một cái nhưng không thấy dấu hiệu gì giống như anh đã tỉnh dậy cả, tiếng hít thở và mạch đập ấy vẫn vang lên đều đều, trông anh như vẫn đang say ngủ.

Có lẽ vừa rồi là anh ấy nằm mơ.

Lúc này, cô đã an phận rồi, đang định nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ thì chợt cảm thấy nhiệt độ cơ thể của anh đang dần dần tăng cao. Cô vội vàng mở mắt ra, sau đó nhìn thấy một hiện tượng kỳ quái.

Thẻ bài gỗ đào trước ngực anh đã biến thành màu cam, đèn chỉ thị cũng đang phát sáng.

Có điều tia sáng lóe lên kia lại bắn vào giữa tấm thẻ bài gỗ đào ở trước ngực mình.

Cô cúi đầu nhìn vào thẻ bài gỗ đào của mình.

Chỉ thấy nó cũng đang bắt đầu đổi màu, nhưng là đang dần đổi thành màu xanh của băng. Tuy tia sáng ở chính giữa thẻ bài gỗ đào của cô giao thoa với tia sáng từ thẻ bài gỗ đào của Long Trục Thiên, nhưng lại phân biệt rõ ràng, một bên màu xanh lam, một bên màu cam.

Đồng thời, cảm giác cô cảm nhận được không nóng rực như Long Trục Thiên, mà là từ từ trở nên lạnh lẽo.

Thẻ bài gỗ đào trước ngực cô giống như là một tảng băng đang không ngừng tản ra hơi lạnh, khiến cô có cảm giác như vừa rơi vào hầm băng.

Lạnh đến mức đôi môi cô run lên bần bật!

Khiến cô không tự chủ được mà xích lại gần cơ thể giống như nguồn lửa của Long Trục Thiên, hấp thu nhiệt lượng trên người anh ấy, lúc này cô

mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Bởi vì quá tò mò rốt cuộc tại sao lại xảy ra biến hóa như vậy, cho nên cô không muốn tháo nó xuống mà tiếp tục quan sát sự biến hóa của mình và thẻ bài gỗ đào.

Hơi lạnh kia giống như một mũi tên băng đang không ngừng di chuyển trong kinh mạch của cô, mọi chỗ nó đi đến đều trở nên lạnh như băng, nhưng cảm giác lại có chút kỳ lạ, giống như nó đang giúp cô tẩy tủy vậy.

Cô nhắm mắt thử vận công chống lại, nhưng không ngờ rằng nguyên khí trong người cô vừa bắt gặp hơi lạnh kia thì lập tức tháo chạy mất tiêu.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Sự Cải Tạo Thần Kỳ Của Thẻ Bài Gỗ Đào (1)

Dương Tử Mi cũng thả lỏng toàn thân, ôm chặt lấy Long Trục Thiên nóng như lò sưởi thế này cũng không tính là khó chịu.

Khoảng hai mươi phút sau, thẻ bài gỗ đào trước ngực hai người đều nhanh chóng trở về màu đen như cũ.

Nhiệt độ cơ thể của Long Trục Thiên giảm dần, cảm giác giá lạnh của cô cũng biến mất.

Long Trục Thiên vẫn đang ngủ rất say.

Cô đứng lên, thử duỗi cả tay lẫn chân ra, cảm giác rất dễ chịu, giống như vừa mới luyện công xong vậy.

Chẳng lẽ thẻ bài gỗ đào kia thật sự có chức năng cải tạo thân thể?

Nghĩ nghĩ một lát, dù sao cũng không ngủ được nữa nên Dương Tử Mi thay một bộ quần áo luyện công thoải mái khác, đi lên tầng thượng.

Cô ngồi khoanh chân thổ nạp.

Không cần dựa vào hắc phi và tháp sắt nhỏ nữa, dường như khí tức vận hành cũng trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ tất cả đều là kết quả từ sự cải tạo của thẻ bài gỗ đào kia sao?

Cô cầm thẻ bài gỗ đào lên, ngoại trừ đồ án kia có chút đặc biệt ra thì nhìn ngược nhìn xuôi kiểu gì nó cũng chỉ là một tấm gỗ đào mà thôi, tại sao lại có thể có chức năng đặc biệt như vậy chứ?

Hơn nữa, phản ứng của mình và Long Trục Thiên cũng hoàn toàn khác nhau. Anh ấy thì giống như lửa, mình thì giống như băng, hơn nữa cái đèn tín hiệu kia còn kết hợp đối ứng với nhau, thật sự là vô cùng quý dị.

Sau khi tu luyện xong, cô đi xuống dưới nhà, quay trở về phòng ngủ của mình.

Sợ làm ảnh hưởng đến Long Trục Thiên, cô không bật đèn mà trực tiếp mò lên giường. Vừa mới nằm xuống, cô liền đối diện với đôi mắt sáng mở to, đôi mắt ấy lóe lên lấp lánh như hắc diệu thạch.

Tim đột nhiên đập mạnh thành thịch, cô né tránh ánh mắt của Long Trục Thiên, kéo chăn lên giả vờ muốn ngủ.

- Buổi tối em không cần ngủ à?

Long Trục Thiên thì thầm ở bên tai cô.

Hơi thở ấm áp khẽ phất qua vành tai, len lỏi vào tai cô như một con sâu nhỏ, nhột nhột khiến tai cô lại bắt đầu đỏ rực lên, có chút khẩn trương. Cô trả lời bằng giọng mũi thật nhỏ:

- Nửa đêm phải luyện công.

- Tại sao phải luyện công vào lúc nửa đêm?

Long Trục Thiên duỗi tay ra ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, khẽ siết cô sát lại gần mình.

Cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng của anh ấy, Dương Tử Mi cũng dần dần nóng lên:

- Bởi vì khí tức trong thành phố bị ô nhiễm quá nhiều, quá ồn ào, chỉ có ban đêm mới có thể hấp thu được nguyên khí của trời đất tốt hơn.

- Ủ, vậy em buồn ngủ chưa?

Giọng nói của Long Trục Thiên mang theo chút cưng chiều và đau lòng.

Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng ấm áp, nhoèn miệng cười nói:

- Em không buồn ngủ chút nào.

Cô không hề nói dối.

Từ sau khi tu luyện Dịch Khí Thuật xong, đối với cô mà nói ngủ là một chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cô không hề cảm thấy buồn ngủ. Hơn nữa cho dù có mệt mỏi thế nào cô cũng có thể nhanh chóng hồi phục lại, giống như nhân vật trong game vậy.

- Bất kể thế nào, con gái vẫn phải ngủ nhiều mới tốt.

Long Trục Thiên ôm cô vào lòng, nói:

- Bây giờ mới bốn giờ, em vẫn có thể ngủ hai tiếng nữa.

- Tạm thời em không ngủ được, vừa rồi thẻ bài gỗ đào của em cũng xảy ra một chút biến hóa.

Dương Tử Mi kể lại mọi chuyện cho Long Trục Thiên nghe một lần.

Long Trục Thiên chớp đôi mắt đen ánh lên màu xanh nhìn vào thẻ bài gỗ đào của Dương Tử Mi, đắm chiêu như có điều suy nghĩ.

- Mỗi ngày sau khi thức dậy anh có cảm thấy mình có gì thay đổi không?

Dương Tử Mi hỏi.

Long Trục Thiên khẽ gật đầu nói:

- Có, mỗi ngày sau khi thức dậy anh cảm thấy khí tức vô cùng thông thuận, tinh lực đặc biệt dồi dào. Đạo gần đây anh không có thời gian luyện công, nhưng bất kể là tốc độ hay lực độ đều tăng lên so với trước đây.

- Em nghi ngờ là thẻ bài gỗ đào kia đang cải tạo chức năng thân thể của chúng ta, hơn nữa nó còn sở hữu một sức mạnh thần kỳ, nếu không, sao rõ ràng lúc trước anh bị trúng đạn sắp chết rồi nhưng nó vẫn có thể nhanh chóng chữa lành vết thương của anh, giúp anh trở lại như bình thường.

Dương Tử Mi nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Sự Cải Tạo Thần Kỳ Của Thẻ Bài Gỗ Đào (2)

Long Trục Thiên gật đầu, nói:

- Đây là vật bảo hộ của gia tộc anh, vì thế nó cũng sẽ bảo vệ anh.
- Nhưng em không phải là người của gia tộc anh mà.
- Em có!

Bàn tay Long Trục Thiên đang đặt ngang eo của cô xoa xoa, mắt phượng nhìn thẳng vào con người đen tuyền của cô:

- Em là người của anh, sao có thể nói không phải là người của gia tộc anh được?

-...

Dương Tử Mi cạn lời rồi.

Mặc dù cô đã ngầm thừa nhận trong lòng rằng cô là người của anh ấy, nhưng mối quan hệ của hai người vẫn chưa chính thức bắt đầu mà?

- Nhớ cho kỹ đây, em là người của Long Trục Thiên anh!

Long Trục Thiên dùng giọng nói thâm trầm nhấn mạnh lại lần nữa.

- Anh là người của Dương Tử Mi em!

Dương Tử Mi cũng không cam chịu yếu thế.

- Đương nhiên rồi, Long Trục Thiên anh sống là người của Dương Tử Mi, chết cũng là người chết của Dương Tử Mi!

Long Trục Thiên nói vô cùng trịnh trọng.

Dương Tử Mi toát mồ hôi hột.

Thanh niên này còn biết nói đùa thế này cơ à.

- Vậy gia tộc của anh là gì thế?

Dương Tử Mi lại không nén nổi tò mò nên hỏi.

Ánh mắt của Long Trục Thiên khẽ trầm lại, cụp mi mắt xuống, yên lặng hồi lâu rồi nói:

- Vài bữa nữa anh sẽ nói cho em biết.

- Tại sao không thể nói cho em nghe luôn bây giờ?

Phụ nữ luôn thích truy hỏi căn nguyên của mọi chuyện mà mình tò mò, huống chi là bối cảnh của người mình thích. Dương Tử Mi cũng là phụ nữ, cô cũng không nhịn được mà muốn làm rõ một vài chuyện.

- Nguy hiểm.

Long Trục Thiên kéo đầu cô tựa vào bả vai của mình:

- Những gì nên biết anh nhất định sẽ nói cho em biết.

- Thôi được rồi!

Dương Tử Mi biết anh ấy có nỗi khổ riêng, cho nên cô không tiếp tục truy hỏi nữa mà tựa vào bờ vai của anh, nhắm hai mắt lại:

- Vậy chúng ta ngủ tiếp đi.

- Ừ, ngủ ngon.

Long Trục Thiên nói xong cũng nhắm hai mắt lại.

Lần này đôi lại là anh không thể nào ngủ được.

Nghe hơi thở của người bên cạnh dần đều đặn, anh mới mở đôi mắt đẹp hẹp dài của mình ra, quay sang nhìn khuôn mặt trắng nõn, sạch sẽ giống như ngọc thạch đang tản ra ánh sáng dịu dàng ở trong bóng đêm của cô ấy.

Đôi mắt của anh sớm đã quen nhìn mọi vật trong bóng đêm, không có gì khác biệt so với ban ngày cả.

Trong lúc ngủ say, vẻ mặt của Dương Tử Mi không còn bình tĩnh lạnh nhạt như trước nữa, mà ngược lại, hàng mi run lên nhẹ nhẹ giống như những cánh bướm bị thương, đôi chân mày đẹp dài nhíu lại, đôi môi mím chặt đầy bất an, cả người co lại, bàn tay siết chặt thành quyền, giống như đang thiếu cảm giác an toàn, luôn chìm trong sự khẩn trương và sợ hãi.

Con người đen của Long Trục Thiên trầm xuống, trái tim như bị ai bóp chặt, truyền đến từng đợt đau đớn.

Bởi vì mình ở bên cạnh nên cô ấy mới ngủ một cách bất an như thế sao?

Trong lúc suy nghĩ, giọng nói ú ớ không rõ ràng của Dương Tử Mi truyền đến ở bên cạnh, sắc mặt cô hiện rõ vẻ bất an và kinh hoàng:

- Đừng... Đừng đánh tôi... Đừng đánh tôi mà...

Trái tim anh như bị siết chặt lại, trong con người đen bắn ra tia sáng tàn bạo như muốn giết người.

Là ai?

Là ai dám xông vào giấc mơ để đánh cô ấy?

Vầng trán sáng trong như ánh trăng của cô rịn ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, thấm ướt một lớp mỏng trên người.

Anh ôm chặt cô vào lòng, khẽ đưa tay vuốt về lên mái tóc sau lưng cô, thấp giọng an ủi rồi ngâm nga bài hát ru ngủ bằng thứ ngôn ngữ đặc biệt nhưng tiết tấu lại vô cùng chậm rãi an yên. Tiết tấu đó lặng lẽ vang vọng trong bầu trời đêm, như mộng như ảo...

Có lẽ sự an ủi của anh đã có tác dụng, vẻ mặt của cô dần dần bình tĩnh lại, cả người cũng dần thả lỏng ra, rúc sâu vào trong ngực anh giống như một con mèo nhỏ, thậm chí đôi tay mềm dẻo như dây mây kia còn chủ động ôm lấy cổ anh. Dường như đã tìm được nơi dựa dẫm an toàn, nên cô không còn bàng hoàng, không còn sợ hãi, không còn mê man nữa...

Nhìn khuôn mặt dần dần thả lỏng ra của cô, Long Trục Thiên mới nhắm mắt lại, lần nữa chìm vào giấc ngủ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Sự Ấm Áp Của Mẫn Cường (1)

Sau khi nói chuyện với Tiểu Thiên một lúc, Dương Tử Mi bắt đầu đi đến hậu viện thăm sư phụ.

Sư phụ không ở trong đình viện, chắc là lại đang ngủ rồi.

Cô đi tới trước cửa phòng của sư phụ, khẽ gõ cửa vài cái, thấp giọng gọi:

- Sư phụ ơ!

Không ai lên tiếng trả lời, cô đành nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trên giường trống không, sư phụ không có ở đây.

Ông đã đi đâu rồi nhỉ?

Sau khi ra ngoài tìm khắp nơi nhưng cũng không thấy đâu, cô bèn chạy ra hỏi Trình Tử:

- Trình Tử, cậu có nhìn thấy sư phụ của tôi không?

- Đạo trưởng đi ra ngoài rồi.

Trình Tử trả lời:

- Ông ấy dặn tôi nói với cô là ông ấy ra ngoài vân du một thời gian, bảo cô đừng có đi tìm ông ấy.

- Vân du á?

Cả trái tim của Dương Tử Mi trầm hẳn xuống:

- Sư phụ tôi đi từ lúc nào thế?

- Sau khi cô vừa ra ngoài thì ông ấy cũng đi luôn.

Trinh Tử trả lời.

- Thật là, sao cậu không nói với tôi một tiếng hả? Sao cậu có thể để sư phụ đi ra ngoài như thế chứ?

Dương Tử Mi gấp đến mức to tiếng trách mắng Trinh Tử.

- Tôi xin lỗi, chủ nhân. Tôi không biết là phải nói cho cô biết.

Mặt mày Trinh Tử tràn đầy vẻ hối lỗi, anh cúi thấp đầu xuống xin lỗi Dương Tử Mi.

- Được rồi, chuyện này cũng không thể trách cậu được. Nếu sư phụ đã muốn đi thì cậu cũng không cản được ông ấy.

Dương Tử Mi biết trách mắng Trinh Tử cũng vô dụng, cô chạy vào phòng của sư phụ mình lần nữa, phát hiện sư phụ chỉ mang theo vài bộ quần áo, những thứ khác vẫn ở trong phòng, thậm chí đến cả chiếc điện thoại mình mua cho ông ấy để tiện cho việc liên lạc, ông ấy cũng để lại, không hề mang theo.

Rốt cuộc sư phụ muốn đi vân du ở nơi nào chứ?

Tại sao không chịu để cô đi theo bên cạnh ông, cùng ông vượt qua đại hạn cuối cùng này?

Dương Tử Mi vô cùng đau lòng ngồi bần thần trong phòng của sư phụ hồi lâu. Lúc này Trình Tử lại đi vào, nói:

- Chủ nhân, bạn của cô Lam Nha Nha chuyển đồ đến rồi.

- Tôi biết rồi.

Vừa bước ra ngoài, Dương Tử Mi lập tức nhìn thấy Lam Nha Nha đang xách một cái túi lớn trong tay, vẻ mặt đầy ngượng ngùng nhìn cô nói:

- Tử Mi, mình chuyển đến thật này, bạn hãy thu nhận mình nhé.

- Đương nhiên rồi, thấy bạn tới mình vui chết đi được ấy chứ.

Nói xong Dương Tử Mi dẫn Lam Nha Nha vào căn phòng mà cô đã chuẩn bị sẵn cho cô ấy.

Khi Lam Nha Nha vừa nhìn thấy căn phòng được sắp xếp theo phong cách cổ điển vô cùng trang nhã giống như khuê phòng của các tiểu thư trên ti vi thì lập tức hưng phấn ôm lấy Dương Tử Mi, kêu to:

- Woa, Tử Mi, căn phòng này thật là đẹp quá đi mất, mình thích quá! Mình vẫn hay mơ ước có thể được sống trong căn khuê phòng giống như các thiên kim tiểu thư thế này đây. Tử Mi, cảm ơn cậu, yêu cậu quá đi mất!

Nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ hưng phấn của cô ấy, Dương Tử Mi cũng cực kỳ vui vẻ.

Lam Nha Nha cười giầy, lăn qua lăn lại trên giường vài vòng sau đó ôm gối hỏi Dương Tử Mi:

- Tử Mi, tại sao khi vừa bước vào căn phòng này mình lại cảm thấy cực kỳ thoải mái, cực kỳ ấm áp thế nhỉ?

- Căn cứ vào tất cả thuộc tính âm của bạn, mình đã dùng đá thủy tinh bố trí Tụ Dương Trộn trong căn phòng này, đồng thời cũng dán chín tờ Tụ Dương Phù lên. Tất cả mọi thứ được trưng bày ở đây đều được sắp xếp theo trận pháp, bạn nhất định không được động linh tinh. Đợi sau khi bạn ở đây hơn một tháng, mình sẽ giúp bạn thu thập chút dương khí, đến lúc đó có lẽ luồng âm khí kia không thể ảnh hưởng đến thể chất của bạn được nữa.

Dương Tử Mi ngồi xuống bên cạnh Lam Nha Nha, dặn dò.

- Ủ, mình nhất định sẽ không động vào đồ đạc đâu.

Lam Nha Nha chớp đôi mắt to tròn linh động trong suốt đến vô ngần của mình, nhìn Dương Tử Mi, nói với vẻ cực kỳ cảm động:

- Tử Mi, bạn đối với mình tốt quá, bạn thật sự là cha mẹ tái sinh của mình!

- Còn lâu mình mới muốn làm cha mẹ tái sinh già cả gì đó của bạn nhé, chúng ta là bạn bè mà, có thể giúp được bạn bè, mình cũng vui lắm.

Dương Tử Mi cười nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Sự Ấm Áp Của Mẫn Cương (2)

Mình cũng hy vọng một ngày nào đó trong tương lai mình có thể có khả năng để giúp đỡ bạn bè nhiều hơn nữa.

Đôi mắt của Lam Nha Nha vụt sáng:

- Từ sau khi mình bắt đầu siêu độ cho những cô hồn đã quỷ theo lời đề nghị của bạn, mình phát hiện sau mỗi lần siêu độ, giúp đỡ họ, mình đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Ủ, ở một mức độ nào đó, lý do con người cảm thấy hạnh phúc không phải là vì mình có được rất nhiều, mà là vì bản thân mình có giá trị.

Dương Tử Mi suy tư hồi lâu rồi gật đầu.

Đời trước, cô rất đau khổ là bởi vì ngay cả bản thân mình cô cũng không quan tâm được, cô không biết rốt cuộc thì cuộc đời mình có ý nghĩa gì nữa.

Đời này, cô có năng lực có thể tự chăm sóc bản thân, còn có năng lực giúp đỡ những người mình quan tâm. Nhìn thấy họ vui vẻ vì mình, cô cũng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

- Tử Mi, mình luôn cảm thấy bạn trưởng thành và chín chắn hơn bọn mình rất nhiều, không hề giống một cô bé mười lăm tuổi chút nào.

Lam Nha Nha nhìn cô rồi nói.

- Đúng rồi, mình là một bà cô hơn bốn mươi tuổi đấy.

Dương Tử Mi vờ trách móc, cười một cách nghịch ngợm

- Bốn mươi tuổi á? Thật là, bà cô bốn mươi tuổi làm gì non được như bạn đâu?

Lam Nha Nha trợn mắt lên sau đó giơ tay thọc lét Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi không chịu nổi nhột, cười khúc khích ngã xuống giường, cũng lăn đến thọc lét Lam Nha Nha.

Hai người cười đùa vui vẻ, lăn tới lăn lui ở trên giường...

Một lát sau, Trinh Tử đến gọi hai người đi ăn cơm.

Dương Tử Mi kéo tay Lam Nha Nha đến phòng ăn, họ vừa cùng nhau thưởng thức những món ăn ngon mà Trinh Tử làm vừa nói đến một vài chuyện ở trường học.

Sau khi ăn cơm xong, hai người cùng nhau lấy sách ra ôn lại bài.

Tiếng Anh của Lam Nha Nha rất tốt nên cô phụ trách dạy Dương Tử Mi học tiếng Anh, còn Dương Tử Mi thì giảng giải về các đề Toán cho cô hiểu, tiếng nói cười rộn ràng vang lên, cũng vì thế mà thời gian trôi qua rất nhanh.

Học xong, hai người lại nắm tay nhau đi dạo phố đêm của thành phố A, mặc cả trả giá với người bán hàng rong bên vỉa hè, cùng nhau ăn vặt, cùng nhau lượn lờ trong các shop quần áo rất vui vẻ.

Chưa bao giờ Dương Tử Mi cảm thấy cuộc đời phong phú như vậy.

Cái cảm giác được cùng bạn bè cùng nhau chung sống học tập giống như những người đồng trang lứa khác như thế này thật là tốt, khiến cô bất

chợt quên đi sự đặc biệt của bản thân mình.

Sau khi Lam Nha Nha ngủ say.

Dương Tử Mi cũng nằm ở trên giường của mình, bắt đầu gọi điện cho Long Trục Thiên.

- Trục Thiên, anh đã ngủ chưa?

- Không có em ở bên cạnh anh không ngủ được.

- Vậy khi nào thì anh về? Em rất nhớ anh.

- Mi Mi, anh cũng rất nhớ em nhưng ngày mai anh phải đi Châu Âu rồi.

Trong giọng nói của Long Trục Thiên mang đầy sự áy náy.

- Anh đi Châu Âu làm gì?

- Trong tổ chức xảy ra chút chuyện, anh phải đến đó xử lý.

Dương Tử Mi không truy hỏi rốt cuộc tổ chức mà anh nói là gì. Cô biết, có một số việc có thể hỏi nhiều, nhưng có một số việc không cần phải hỏi làm gì.

Ngay từ lần đầu gặp Long Trục Thiên khi cô lên năm, cô đã biết bối cảnh của anh không hề đơn giản như Gia Cát Nguyệt nói, đằng sau hẳn là vẫn còn một tổ chức thần bí nữa.

Sợ Long Trục Thiên sẽ gặp nguy hiểm khi tiết lộ ra bí mật của tổ chức nên cô tuyệt đối sẽ không hỏi nhiều.

- Vậy anh về sớm nhé, em đợi anh.

Dương Tử Mi cố gắng làm cho giọng nói của mình bình tĩnh hết mức có thể.

- Anh yêu em, Mi Mi.

Trong giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Long Trục Thiên khiến cô nghe xong thì trái tim lại không nén nổi mà loạn nhịp.

- Em cũng yêu anh, Trục Thiên.

Dương Tử Mi dịu dàng nói ra tình cảm của mình.

- Anh hát ru cho em ngủ nhé...

- Vâng.

Từ đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng hát từ tính nhẹ nhàng của Long Trục Thiên. Đây vẫn là bài hát mà cô không hiểu lời, là bài hát ru cô đã từng nghe một lần ở chỗ của Tuyết Hồ.

Không biết bây giờ Tuyết Hồ thế nào rồi.

Liệu đã vượt qua được lần thiên kiếp thứ ba kia hay chưa?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Phong Thủy Nuôi Cá Trong Nhà (1)

- Tử Mi, cái thẻ bài gỗ đào này của bạn là từ đâu mà có vậy?

- Ủm, ngẫu nhiên có được thôi ấy mà.

Dương Tử Mi tất nhiên không thể nói cái này là đồ cướp từ tay mấy tên trộm mộ được.

Bất luận cô lấy được nó từ đâu thì Mẫn Cường vẫn rất vui, bởi vì trong cùng một ngày, cô và anh lại cùng đeo chung một vật giống nhau, đó quả thật là một cơ duyên diệu kỳ.

Ha ha, nếu như anh biết thẻ bài gỗ đào này là do Long Trục Thiên đưa cho cô đeo, hơn nữa lại còn có hàm ý đặc biệt thì chắc là anh sẽ không vui mừng như thế đâu.

Sau khi đưa Dương Tử Hi đến cổng trường tiểu học, hai người tiếp tục đi về phía trường trung học.

Bỗng nhiên, ở đoạn đường phía trước có một tiếng thét vang kinh thiên động địa vang lên:

- Cái thằng ăn trộm trời đánh đó, sao cứ trộm đồ của nhà bà suốt thế hả! Mà mau đi chết đi!

Dương Tử Mi ngẩng lên nhìn thì chỉ thấy có một bà thím khoảng hơn bốn mươi tuổi đang chống nạnh đứng ngoài đường chửi bới, mặt bà ấy tức

giận đến mức đỏ bừng hết cả lên.

Một cô gái đi ra từ bên trong, kéo lấy bà thím, nói với vẻ cực kỳ xấu hổ:

- Mẹ ơi, đừng mắng chửi nữa, mấy tên trộm đó cũng đâu có nghe thấy đâu.

- Bảo mẹ đừng mắng nữa à? Sao mẹ có thể không mắng được chứ? Đây đã là lần thứ ba trong tháng này có trộm đột nhập vào nhà rồi, các nhà xung quanh thì chẳng sao cả, sao mẹ lại đen đui như thế này chứ?

Cô gái cúi đầu xuống.

Dương Tử Mi phát hiện ra, cô gái đó chính là Trần Phương Phương bạn học cùng lớp với cô.

Tính cách của Trần Phương Phương có hơi hướng nội, nhát gan, lại sợ chuyện phiền phức, chính là kiểu người bình thường ít khi mở miệng nói chuyện trong lớp.

Bây giờ coi như cô đã hiểu được tại sao Trần Phương Phương lại có tính cách như thế rồi, bởi vì cô ấy có một bà mẹ chanh chua hết sức, bình thường toàn bị mẹ la hét trách móc cho nên lá gan càng ngày càng nhỏ.

- Nếu ngày nào cũng bị trộm vào nhà cuỗm đồ như thế này thì tôi không sống nữa, tôi không muốn sống nữa...

Mẹ Trần Phương Phương ấy vậy mà lại ngồi vật xuống đất ăn vạ, hai chân giãy đành đạch lên rồi gào khóc.

Trần Phương Phương rất lúng túng, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới phải, cô ấy chỉ đành luống cuống tay chân, lắp bắp gọi mẹ.

Dương Tử Mi không muốn để cho Trần Phương Phương thêm lúng túng vì trông thấy cô, nên đang định cùng Mẫn Cường rời đi, lúc cô ấy ngẩng đầu lên thì phát hiện căn nhà kia có hiện tượng tiết phong lậu khí.

Cô hơi nhú mày lại.

Xem ra, nhà họ Trần thường xuyên mất trộm hoàn toàn không phải là việc ngẫu nhiên mà là do phong thủy của căn nhà có vấn đề, từ đó dẫn đến việc nó trở thành nơi mà bọn trộm cắp thích ghé thăm.

Trần Phương Phương và cô là bạn cùng lớp, nhưng hai người không thân nhau, cô cũng không thể tùy tiện tiến đến dò hỏi, rồi xem phong thủy giúp nhà họ được đúng không?

Sau khi suy nghĩ, cô xoay người định bỏ đi nhưng lại bị Trần Phương Phương nhìn thấy.

Lúc mới thấy cô, Trần Phương Phương có chút lúng túng, nhưng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô ấy bèn cắn chặt răng, đánh bạo đuổi theo:

- Dương Tử Mi, bạn đợi đã.

Dương Tử Mi dừng bước, nhìn cô ấy.

Trần Phương Phương nhìn Mẫn Cường bên cạnh một cái, gương mặt có hơi đỏ lên.

Mẫn Cường vẫn luôn là vai nam chính trong giấc mộng của các cô gái, cũng là bạch mã hoàng tử trong mộng của cô ấy, nhưng mà, cô ấy là một người tự ti, trước giờ không có mơ tưởng viễn vông gì với anh cả, vì thế nhìn thấy Dương Tử Mi và anh ở cạnh nhau cô ấy cũng không có cảm giác ghen tị gì hết.

- Có việc gì à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Tử Mi, mình... Mình nghe Hạ Muội nói, hình như bạn biết về phong thủy, bạn... có thể xem phong thủy giúp nhà mình được không? Mình vẫn luôn cảm thấy có thể nhà mình thường xuyên bị mất trộm là do phong thủy có vấn đề ở chỗ nào đó.

Trần Phương Phương nói với vẻ ngại ngùng.

Dương Tử Mi hé môi cười:

- Được thôi, không thành vấn đề.

Nếu như Trần Phương Phương đã chủ động mở miệng, cô và cô ấy lại còn là bạn cùng lớp, cô cũng không ngại giải quyết mấy chuyện nhỏ nhặt này giúp cô ấy.

Giúp người ta xem phong thủy khác với xem mệnh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Phong Thủy Nuôi Cá Trong Nhà (2)

Xem phong thủy là lợi dụng thiên thời địa lợi nhân hòa giúp người ta xu cát tị hung, không phải là nhìn trộm thiên cơ nghịch lại thiên mệnh, cho nên sẽ không bị trời phạt.

Nhưng xem mệnh thì không như thế, đó là hành động xem trộm thiên cơ, trong tình huống bình thường, cô không muốn xem nhiều.

Trần Phương Phương thấy cô đã đồng ý, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ kích động:

- Cảm ơn bạn nhiều lắm.

- Mình còn chưa bắt đầu xem mà, câu cảm ơn này của bạn nói sớm quá rồi.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ha ha, nhưng vẫn phải cảm ơn bạn chứ.

Trần Phương Phương cười ngại ngùng, rồi lại nhìn Mẫn Cương một cái, gương mặt càng đỏ hơn.

Ánh mắt của Mẫn Cương không hề nhìn tới cô ấy, thứ mà anh nhìn thấy chính là một cái nhãn mày, mỉm cười của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đi theo Trần Phương Phương vào trong nhà của cô ấy.

Gia cảnh của Trần Phương Phương bình thường, nội thất trang trí đơn giản, không có chỗ nào xa hoa hết.

Dương Tử Mi vừa vào cửa, hai mắt liền nhìn vào căn nguyên khiến cho toàn bộ ngôi nhà bị tiết phong lậu khí kia.

- Phương Phương, bên trong là phòng của bạn sao?

Dương Tử Mi chỉ vào một căn phòng và hỏi.

Trần Phương Phương gật đầu.

- Dẫn mình vào đó xem đi, có khả năng vấn đề chính là ở đó đấy.

Dương Tử Mi nói.

- Ồ?

Trần Phương Phương kinh ngạc kêu lên, sau đó vội vàng đưa cô vào trong phòng.

Vừa nhìn thấy bể cá vàng hình lục giác và hai con cá vàng đang tung tăng bơi lội trong bể kia, Dương Tử Mi liền biết ngọn nguồn là từ đâu mà ra rồi.

- Phương Phương, có phải từ sau khi bạn đặt cái bể cá này ở đây thì nhà bạn thường xuyên bị mất cắp không?

Dương Tử Mi hỏi.

Trần Phương Phương cố vắt óc nhớ lại, sau đó mở to mắt nhìn cô với vẻ kinh ngạc:

- Tử Mi, không phải bạn có ý mằm tai họa khiến nhà mình thường xuyên bị mất cắp chính là ở bể cá vàng này đấy chứ?

Dương Tử Mi gật đầu.

Trần Phương Phương nhú mày lại, lăm lăm:

- Bể cá vàng này là do chị họ của mình tặng mình nhân dịp sinh nhật vào tháng trước, mình rất thích nó nên mới để ở trong phòng, mỗi ngày nhìn hai con cá vàng bơi tới bơi lui cũng có thể giải khuây thư giãn. Nghe bạn nói thế, mình mới nhớ lại, quả đúng là thế thật, trước đây nhà mình chưa từng bị ăn trộm bao giờ, thế mà gần đây lại liên tục bị mất trộm mấy lần liền...

- Ủm, cái bể cá vàng này đặt không đúng chỗ.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Tại sao lại không đúng? Không phải có rất nhiều người cũng đặt bể cá ở trong nhà để nuôi cá sao? Nghe nói có thể tụ phong dưỡng tài mà.

Trần Phương Phương hỏi.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Có rất nhiều gia đình cũng đặt bể cá ở phòng khách để thưởng thức, nhưng nuôi cá cũng phải chú ý tới phong thủy nữa, phong thủy nuôi cá cũng là một nội dung trong phong thủy học. Người nào cũng hy vọng gia đình bình an, tiền vào như nước. Nhưng mà, cũng cần phải chú ý, hình dáng của bể cá, số lượng cá vàng và cả nơi đặt... đều không thể tùy tiện được, nếu không thì ngược lại sẽ thương tài, giống như nhà cậu vậy.

Gia đình có nuôi cá thì nên chú ý những điểm sau:

Thứ nhất, hình dáng của bể cá có liên quan đến ngũ hành.

1. Bể cá hình tròn, trong ngũ hành thuộc Thủy, có thể sinh vượng thủy, vì thế là may mắn.

2. Bể cá hình chữ nhật, trong ngũ hành thuộc Mộc, tuy rằng tiết thủy khí, nhưng có lúc cũng có ích, vì thế cũng coi là may mắn.

3. Bể cá hình vuông, trong ngũ hành thuộc Thổ, Thổ khắc Thủy, xuất hiện hai lực lượng tương khắc, vì thế nên khi chọn bể cá thì không nên chọn bể hình tứ giác ngũ hành thuộc Thổ như thế.

4. Bể cá hình lục giác, lục là thủy số, vì thế nên dù ngũ hành thuộc Thủy, nhưng ngũ hành của đa giác thuộc Hỏa, thủy hỏa đan xen, vì thế cũng không nên dùng để bày trí thúc đẩy tài lộc.

5. Bể cá hình tam giác hoặc bát giác, ngũ hành thuộc Hỏa, gặp nước thì thành hiện tượng tương khắc, cũng không nên chọn.

Phân tích dựa theo ngũ hành thì may mắn nhất là hình chữ nhật và hình tròn, lúc chọn bể cá, nên chú ý những điều này nhiều hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Phong Thủy Nuôi Cá Trong Nhà (3)

Thứ hai, số lượng cá nuôi.

Rất nhiều người đều cho rằng số lượng cá là số lẻ thì may mắn, ví dụ như một, ba, năm, bảy, chín. Số chẵn như hai, bốn, sáu, tám, mười là xui. Những người này cho rằng "chẵn" trong số chẵn hài âm với "thương", vì thế nên không được may mắn. Kì thực không nên suy đoán như thế, bởi vì phong thủy có lý luận phân tích khác. Trong phong thủy, thường thì sẽ kết hợp số lượng cá với hà đồ hoặc kết hợp với lạc thư, hai thứ cùng kết hợp thì càng tăng thêm sức mạnh.

Hiện dùng số lạc thư kết hợp với số đuôi cá để luận phong thủy.

Một đuôi: Nhất Bạch Tham Lang Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Hai đuôi: Nhị Hắc Cự Môn Tinh, là hung tinh, bất lợi cho tài vận.

Ba đuôi: Tam Bích Lộc Tồn Tinh, là hung tinh, bất lợi cho tài vận.

Bốn đuôi: Tứ Lục Văn Khúc Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Năm đuôi: Ngũ Hoàng Liêm Trinh Tinh, là hung tinh, bất lợi cho tài vận.

Sáu đuôi: Lục Bạch Vũ Khúc Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Bảy đuôi: Thất Xích Phá Quân Tinh, là hung tinh, bất lợi cho tài vận.

Tám đuôi: Bát Bạch Tả Phụ Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Chín đuôi: Cửu Tử Hữu Bất Tinh, là cát tinh, có thể vượng tài.

Mười đuôi thì giống như một đuôi, mười một đuôi thì tính là hai đuôi, mười hai đuôi thì tính là ba đuôi, còn lại cứ thế mà suy ra.

Thứ ba, màu sắc của cá.

Cá vàng có màu sắc khác nhau thì cũng thuộc ngũ hành khác nhau, hoặc nhiều hoặc ít đều có ảnh hưởng tới phong thủy.

Nếu như cá nuôi có màu vàng kim hoặc màu trắng thì ngũ hành thuộc Kim, Kim có thể sinh Thủy, vì thế nên khả năng thúc đẩy tài vận khá mạnh.

Nếu như màu của cá nuôi là đen, xanh lam, hoặc xám thì ngũ hành thuộc Thủy, Thủy có thể vượng Thủy, vì thế nên thúc đẩy tài vận cũng rất mạnh.

Nếu cá có màu đỏ, tím hoặc cam, ngũ hành thuộc Hỏa, Hỏa sẽ làm tổn hại Thủy, vì thế khả năng thúc đẩy tài vận khá yếu.

Nếu cá có màu vàng hoặc màu cà phê thì ngũ hành thuộc Thổ, Thổ khắc Thủy, vì vậy thúc đẩy tài vận rất yếu.

Thứ tư là vị trí đặt bể cá.

1. Đừng nuôi cá ở trong phòng ngủ, nhà vệ sinh hay phòng bếp. Nuôi ở trong phòng ngủ càng không tốt, nó sẽ làm bạn bị thiệt hại về vật chất, ví dụ như bị mất trộm, thậm chí còn bị cướp giật. Vì vậy nuôi cá ở phòng khách hoặc ở ngoài nhà thì tốt hơn, đặt bể cá ở phía Bắc và phía Đông Nam thì tuyệt đối không có sự cố gì, nhưng còn phải xem tình hình của nhà cửa rồi mới quyết định được.

2. Nếu muốn phát huy được tác dụng của việc đặt bể cá thì phải chú ý đến hướng của mỗi phòng. Vị trí tài lộc thích hợp để đặt bể cá thường thì ở vị trí đối diện cửa ra vào, không được bày biện nhiều vật lộn xộn. Góc tường, sàn nhà không được để bong tróc hư hại, phải tránh đặt bể cá ở trung tâm căn phòng. Hướng Đông Nam là tiền tài và giàu có, phía Bắc là sự nghiệp thành công, vì thế nên đặt bể cá ở phía đông nam hoặc phía bắc, tốt nhất nên đặt ở nơi có thể cảm ứng nhanh chóng và có lợi như chỗ cửa ra vào, cũng chính là vị trí phía trước sân, làm như vậy đồng thời có thể tạo nên cảnh đẹp cho phòng làm việc, bày trí một bể cá đẹp, khắp nơi đều tràn ngập màu xanh và sức sống, có lợi cho việc thư giãn và nâng cao tinh thần, mở rộng mối quan hệ giao tiếp. Nhất định phải dựa vào tính toán quy hoạch không gian và phương hướng theo phong thủy để lựa chọn phương hướng may mắn.

Rất nhiều người đều nói, cách tốt nhất để nhà cửa có phong thủy tốt chính là nuôi cá vàng ở trong bể cá. Nhưng lúc nuôi cá cần phải chú ý đến phong thủy nuôi cá, trong phong thủy học, chúng ta cho rằng cá chết là bởi vì cảm vận rủi thay người nhà. Trong phong thủy nuôi cá trong nhà, cá chép là biểu tượng của sự cát tường, bởi vì cá chép đại diện cho hy vọng mong muốn được thăng tiến trong sự nghiệp và quyền lực, giống như cá chép vượt Long Môn, tiến lên một bước, thế nên cá chép là một biểu tượng vô cùng may mắn.

Sau khi nghe Dương Tử Mi giải thích xong, sắc mặt của Trần Phương Phương trở nên tái mét, hình dáng bể cá, cả số lượng cá và vị trí đặt bể cá của cô ấy đều phạm vào đại kỵ của phong thủy, chẳng trách lại kéo lũ trộm cắp tới đây, thường xuyên mất đồ hao của.

- Còn nữa nhé, nếu như sau này bạn lớn rồi mà còn đặt bể cá ở trong phòng thì sẽ trở thành gái ế không ai thèm lấy đấy.

Dương Tử Mi cười nói.

Trần Phương Phương lại biến sắc thêm lần nữa, cô lập tức bê bể cá vàng kia lên toan vứt đi.

Dương Tử Mi ngăn cô lại, chỉ cho cô đặt bể cá ở chỗ thích hợp trong phòng khách, đồng thời bảo cô ấy mua thêm hai con cá nữa về là mọi thứ đều được hóa giải rồi, không cần phải lãng phí.

Trần Phương Phương cũng không nỡ vứt bể cá này đi, thứ nhất là, đây là đồ chị họ cô ấy tặng, thứ hai là, cô ấy cũng thật sự rất thích bể cá này.

Nếu như Dương Tử Mi đã nói như thế là được thì cô ấy cũng yên tâm rồi.

Nói ra cũng thật kì lạ, sau đó nhà cô ấy cũng thật sự không bị mất trộm đồ nữa.

Mẹ cô ấy còn tưởng đó là do khóc mắng ở ngoài đường có hiệu quả, mà không biết rằng, phong thủy bị rò rỉ của nhà cô ấy đã được Dương Tử Mi khéo léo ngăn lại rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Chỉ Mong Có Thể Cận Kề Bên Bạn

Đi ra từ nhà của Trần Phương Phương, ánh mắt của Mẫn Cường nhìn Dương Tử Mi lại thêm vài phần thâm ý.

- Tử Mi, sao bạn có thể biết nhiều thứ như thế? Cuộc sống của bạn trước kia thế nào vậy?

Mẫn Cường không nhịn được bèn hỏi.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Năm mình năm tuổi, sau khi gặp mẹ bạn ở bệnh viện thì mình xảy ra chuyện, gân cốt đều bị phế hết, vì thế mình đã theo sư phụ lên núi sống mười năm. Trong mười năm này, mình không có việc gì làm nên chỉ dành dốc sức mà học tập thôi.

- Gân cốt của bạn bị phế hết sao? Sống ở trên núi tận mười năm cơ á?

Nghe thấy cô nói như vậy, Mẫn Cường cảm thấy rất đau lòng.

Anh thật sự không ngờ, phía sau vẻ mặt lạnh nhạt của cô lại là những tháng ngày đau khổ và cô độc suốt mười năm trời.

Nhìn thấy ánh mắt này của anh, Dương Tử Mi lại nhớ loáng thoáng tới đời trước, là một cô gái xa lạ vừa nghèo túng vừa bẩn thỉu, lúc cô ngất xỉu trong lòng anh, cô cũng nhìn thấy đôi mắt anh ánh lên vẻ thương xót đau lòng thế này.

Ánh mắt thương xót ấy đã trở thành niềm tin cổ vũ cô tiếp tục kiên cường vượt qua vô số tháng ngày cô độc và đau khổ tiếp theo.

- Ủm, nhưng không sao đâu, mình rất biết ơn mười năm đó.

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Nhờ có mười năm đó mới có thể tạo ra mình của ngày hôm nay.

- Mình thật sự rất hy vọng, mười năm đó mình có thể ở bên cạnh bạn.

Mẫn Cương bất giác thốt lên.

Trái tim của Dương Tử Mi run lên, cô cúi đầu xuống cười khẽ.

Kỳ thật, trong mười năm đó, anh luôn bầu bạn ở trong trái tim cô.

Trong lúc cô cảm thấy cô đơn nhất, người cô thường xuyên nhớ đến nhất chính là anh của đời trước, nhớ bóng người đi lướt qua trước mắt cô và ánh mắt chứa đựng sự thương xót của anh.

- Mình nói thật đấy.

Mẫn Cương thấy cô cười khẽ thì tưởng rằng cô cười là do không coi đó là chuyện thật nên anh bèn giải thích.

- Mình biết những lời bạn nói lúc này là thật, Mẫn Cương, cảm ơn bạn nhé.

Dương Tử Mi ngẩng đầu lên, nhìn vào anh:

- Chỉ có điều, kiếp này, người mà mình chọn không phải là bạn.

Nghe thấy lời này của cô, trái tim Mẫn Cương nhói đau, giống như bị ai đó dùng dao đâm một nhát vậy.

Anh hiểu lời nói của cô có ý gì.

- Tử Mi, mình biết, người bạn chọn là anh ấy, không sao cả, mình chỉ cần được ở bên cạnh bạn với tư cách là bạn bè là đủ rồi.

Mẫn Cương mím môi, cố nặn ra nụ cười thản nhiên.

Anh nói lời này nghe đứt từng đoạn ruột, Dương Tử Mi nghe thối trong lòng vừa xót xa vừa cảm động.

Cô nhìn gương mặt mang theo nét cô độc của Mẫn Cương, lẽ nào, anh ấy cô độc cả đời là vì cô sao?

Đời này là vì cô, vậy đời trước thì sao? Tại sao người vừa đẹp trai vừa giàu có như anh ấy mà vẫn sống một thân một mình chứ?

- Tử Mi, bạn không cần thấy áp lực!

Mẫn Cương thấy cô nhìn mình như vậy bèn nói:

- Mình biết phải làm sao để xử lý tình cảm của bản thân mình mà.

- Ừ.

Dương Tử Mi gật đầu, hai người lặng lẽ trở lại trường học.

Vừa mới đến cổng trường học đã nhìn thấy Lam Nha Nha đang đứng chờ rồi, vừa nhìn thấy cô, cô ấy lập tức hớn hờ chạy đến, vẫy tay với cô:

- Tử Mi, bạn đến rồi!

Trạng thái của Lam Nha Nha bây giờ rất khác, tuy rằng cơ thể vẫn gầy yếu như thế, nhưng tinh thần đã tốt hơn rồi. Cặp mắt to trong suốt trắng đen rõ ràng của cô không hề có vẻ sợ hãi trốn tránh nữa mà chớp chớp trong veo, đáy mắt ánh lên vẻ tự tin.

Dương Tử Mi vui mừng bước lên trước, giơ tay lên ôm lấy bả vai gầy của cô ấy đầy thân mật:

- Nha Nha, nhìn bạn hôm nay có tinh thần thật đấy.

Lam Nha Nha vui sướng gật đầu:

- Ủm, mấy ngày nay trạng thái tinh thần của mình rất tốt, hơn nữa tối qua, mình lại giúp siêu độ cho một linh hồn, nó còn khấu đầu cảm ơn mình nữa nhé, nói là kiếp sau nhất định sẽ trả ơn mình, ha ha.

Nhìn thấy gương mặt vui sướng của Lam Nha Nha, Dương Tử Mi cũng thật lòng vui mừng thay cô ấy

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Nha Nha Cảm Động

Đeo tụ linh phù mà mình cho cô ấy, có thể bù đắp lại khiếm khuyết dương khí không đủ của cô ấy, tuy rằng không thể giống như người bình thường, nhưng trong cuộc sống cũng không có trở ngại gì lớn nữa.

Nếu như cô ấy tiếp tục siêu độ cho những cô hồn dã quỷ để tích phúc tích đức, thì cũng có thể thay đổi vận mệnh vốn phải gập ghềnh cô độc của cô ấy.

Vận mệnh của con người, lúc ban đầu vốn là do trời định, nhưng không phải là không thể thay đổi, mà sự thay đổi này đều phải dựa vào việc tu tâm sửa đổi của bản thân.

Thiện có thiện báo, ác có ác báo, chân lí này vĩnh viễn đều tồn tại, chớ có hoài nghi.

Dương Tử Mi phát hiện mệnh cung của Lam Nha Nha có một đường đen, cô bấm ngón tay tính toán phát giác tối hôm nay cô ấy sẽ có một kiếp nạn.

- Nha Nha, giúp những dã quỷ kia siêu độ là chuyện tốt, nhưng mà, nghe lời mình nói này, tối nay cậu đừng làm gì cả.

Dương Tử Mi nhắc nhở Lam Nha Nha.

- Tại sao vậy?

Lam Nha Nha chớp mắt nhìn cô, hỏi lại với vẻ khó hiểu.

Từ sau khi cô khắc phục được nỗi sợ hãi khi bản thân có thể nhìn thấy được cô hồn dã quỷ, thì cô phát hiện ra, những cô hồn dã quỷ đó không hề đáng sợ chút nào, họ rất cô độc, họ rất khát vọng mọi người có thể hiểu họ, càng khát vọng có thể thoát khỏi nỗi đau đớn khi lưu lạc khắp tam giới, để sớm ngày được siêu độ.

Bởi vậy, chỉ cần có linh hồn chịu đi siêu độ, cô đều giúp đỡ, thậm chí là còn nghiên làm chuyện này nữa.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy cô vẫn còn giá trị để tồn tại lớn tới nhường ấy.

- Sẽ khiến bạn gặp nạn đấy, tóm lại, tối nay bạn đừng làm gì cả, cứ thế cho đến sáu giờ sáng.

Dương Tử Mi dặn dò.

Lam Nha Nha nhìn cô, gật đầu nói:

- Ừ, mình sẽ nghe lời bạn nói.

Mẫn Cương đứng bên cạnh nghe họ nói chuyện mà thấy mờ mịt, anh không hiểu tại sao mà Dương Tử Mi và Lam Nha Nha lại trở thành bạn bè như thế, hơn nữa dáng vẻ của Lam Nha Nha cũng thay đổi rất nhiều, không còn mang theo một đồng âm khí như trước nữa.

- Tử Mi.

Giọng nói trong veo của Hạ Muội vang lên từ phía sau.

Dương Tử Mi quay đầu lại mỉm cười với cô ấy.

Hạ Muội nhìn thấy Lam Nha Nha đứng ở bên cạnh thì thoáng khựng bước, nhìn Dương Tử Mi với vẻ sợ sệt.

Dương Tử Mi nhìn ra Hạ Muội sợ Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha cũng miễn cảm nhận được Hạ Muội đã lui lại đằng sau, cô bất an dùng ngón tay kéo lấy góc áo, trong lòng cô vẫn thấy rất buồn.

Tuy rằng bản thân mình được những linh hồn kia tiếp nhận nhưng vẫn không thể khiến cho những người khác tiếp nhận mình, mọi người vẫn xem cô như một kẻ quái dị, bất giác muốn rời xa cô.

Nhìn thấy cô buồn, Dương Tử Mi ôm lấy bả vai cô, nói với Hạ Muội:

- Hạ Muội, đây là Lam Nha Nha bạn mình của mình.

Hạ Muội rất thông minh, nghe thấy cô nói thế đương nhiên là hiểu được ý của cô, đồng thời cũng cảm thấy xấu hổ vì hành động lúc nãy của mình.

Hạ Muội biết rõ Lam Nha Nha bị bài xích ở trường như thế nào, tại sao mình lại có thể sợ hãi cô ấy giống như những người khác cơ chứ?

Huống chi, có Dương Tử Mi ở đây rồi, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì đâu.

Vì vậy, cô thoải mái sải bước đi tới gần Lam Nha Nha, vươn tay ra, nói:

- Nha Nha, xin chào, mình là Hạ Muội, bạn là bạn của Tử Mi thì cũng chính là bạn của Hạ Muội mình, về sau chúng ta cùng chơi với nhau nha.

- Cũng là bạn của mình nữa.

Mẫn Cương đứng ở bên cạnh nói.

Lam Nha Nha cảm động nhìn Mẫn Cường và Hạ Muội, hai mắt cô rưng rưng nước mắt, trong giọng nói có chút nức nở:

- Cảm ơn các bạn, cảm ơn các bạn.

Dương Tử Mi ôm lấy bả vai của cô ấy:

- Sau này, bạn sẽ còn có nhiều bạn hơn nữa.

Đáy mắt Lam Nha Nha sáng bừng lên.

Có thêm nhiều người tiếp nhận mình, có bạn bè cùng vui đùa vẫn luôn là ước mơ của cô.

Chính Dương Tử Mi đã giúp cô thực hiện giấc mơ này!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Bảng Xếp Hạng Thành Tích

Mọi người vừa đi đến trước dãy phòng học thì phát hiện trước khu vực dán điểm thi đã bị học sinh vây kín mít, có người hưng phấn, có người ủ rũ, cũng có người đứng đó chỉ trỏ.

Trần Tiểu Cường vừa thấy đám người Dương Tử Mi đến thì lập tức chen lấn chạy ra từ trong đám đông, mặt mày hưng phấn nói:

- Dương Tử Mi ơi là Dương Tử Mi, bạn đứng nhất hết tất các môn thi luôn đó, lợi hại quá đi mất, bốn môn toán, hóa, vật lý, lịch sử đều là điểm tối đa đó nha, mấy môn còn lại cũng không kém, bỏ xa tên Mẫn Cường đứng thứ hai hơn năm mươi điểm luôn.

- Oa! Tử Mi thi tốt như vậy sao?

Hạ Muội kêu lên, cũng vội vàng hỏi tiếp.

- Thế còn mình thì sao?

- Lớp trưởng bạn đứng thứ tư.

Trần Tiểu Cường nói:

- Còn có một tin tốt dành cho bạn nè, lần này điểm trung bình chia đều của lớp chúng ta không phải tệ nhất nữa, mà đứng tận thứ ba cơ.

- Hả? Tốt đến thế cơ á?

Hạ Muội vui vẻ kêu lên.

- Lớp chúng ta rốt cuộc cũng không đứng bết nữa rồi, lần này nhất định các thầy cô sẽ vui mừng chết mất.

Hạ Muội vỗ tay nói với vẻ mừng rỡ.

Thân là một lớp trưởng, cho nên cảm giác tự hào về lớp mình của cô là mạnh nhất, lần này cô nghe nói thành tích của lớp mình tiến bộ được một chút như thế, đương nhiên là cực kỳ vui mừng rồi.

Vui mừng xong, tất nhiên cô không quên công lao của Dương Tử Mi, trước lúc bắt đầu kỳ thi, chính Dương Tử Mi đã bày Văn Xương Trận ở bên trong phòng học, nghe đâu có thể tăng may mắn cho mọi người lúc đi thi.

- Dương Tử Mi, may là nhờ có bạn cả đấy!

Hạ Muội vịn bả vai của Dương Tử Mi nói.

- Văn Xương Trận của bạn đúng là có tác dụng thật đấy, có thể giúp cho đám dở dở ương ương của lớp chúng ta xoay người ngoạn mục như thế. Phải biết là từ ngày đầu tiên tới giờ, lớp chúng ta vẫn luôn đội sổ cả đấy.

Dương Tử Mi mỉm cười:

- Văn Xương Trận chỉ mang tác dụng trợ vận may mà thôi, nếu các bạn trong lớp không chăm chỉ học tập thì nó cũng chẳng có tác dụng gì cả đâu, mấy ngày nay, nhờ sự dạy dỗ của thầy Tần, mọi người cũng đã học hành rất chăm chỉ.

- Đúng vậy.

Hạ Muội gật đầu sau đó quay qua hỏi Trần Tiểu Cường.

- Vậy ai xếp thứ ba thế?

- Tất nhiên là Mộ Dung Nghiên rồi. Trước kia, nếu như không phải cậu ta được hạng nhất thì Mẫn Cương hạng nhất, nhưng lần này bị Dương Tử Mi của lớp chúng ta đánh bại, hơn nữa còn hơn điểm quá chừng luôn, đã quá đi mất.

Trần Tiểu Cường cười nói

- Ăn may được một lần đứng đầu thì tính làm gì? Không chừng chỉ làm lui mà thôi.

- Một bạn học sinh bên cạnh nói với giọng chua loét.

- Phong độ là nhất thời đẳng cấp lại mãi mãi, thực lực của Mộ Dung Nghiên vẫn mãi còn đó!

- Thực lực còn đó hay không thì mình không biết, chứ hiện tại ai đứng nhất trên bảng xếp hạng, ở đây mọi người có mắt đều thấy cả.

Trần Tiểu Cường phản bác:

- Có Dương Tử Mi ở đây, từ nay về sau, lớp các bạn đừng có mơ tới chuyện có người đứng nhất nữa.

- Mẫn Cương, vừa rồi cậu ta nói lớp chúng ta như vậy, xem thường bạn với cả Mộ Dung Nghiên, chẳng lẽ bạn không tức giận à?

Bạn học sinh kia nhìn thấy Mẫn Cương đang im lặng đứng bên cạnh, thì cả giận nói.

- Tất cả mọi người đều dựa vào thực lực để nói chuyện với nhau, tài nghệ không bằng người ta thì tâm phục khẩu phục mà thua, tức giận thì được gì? Thứ hạng, không phải nhờ vào vài câu múa mép thì có thể đạt được đâu.

Mẫn Cương thần nhiên nói.

Đối với chuyện Dương Tử Mi đạt được hạng nhất, cậu ta chẳng thấy bất ngờ gì.

Một người vào hàng thiên tài, hiểu được nhiều điều thâm ảo như thế, thì chuyện thi được điểm cao căn bản chẳng có gì lạ.

Chỉ tiếc là, thành tích mà mình vẫn lấy làm đặc ý nhất vẫn thua cô ấy nhiều đến thế.

- Nhìn thấy chưa hả, đây mới là phong cách quý tộc chứ, Mẫn Cương không giống như bạn đâu, cái đồ tép riu thích múa rìu qua mắt thợ.

Trần Tiểu Cường châm chọc nói.

Về mặt của cậu bạn kia đỏ bừng lên, thật sự không biết nên nói gì bây giờ, ánh mắt chuyển đến chỗ Mộ Dung Nghiên đang đứng trước chỗ công bố điểm, mặt mày Mộ Dung Nghiên tối sầm vì thành tích của mình bị tụt dốc.

- A Nghiên, mấy người khác chắc hẳn là ỷ vào có quan hệ tốt với mấy thầy cô giáo, lấy được đáp án bài thi từ trước rồi, nếu không thì một con nhỏ quê mùa như cậu ta sao có thể thi được điểm cao như thế chứ.

Lam Chi Tình đứng cạnh an ủi

- Ở con gái quê mùa thì sao? Ở dưới quê thì không được phép thông minh học giỏi à?

Hoàng Nhất Phong cũng đứng ở bên cạnh, nghe thấy Lam Chi Tình nói như thế thì lập tức mắng lại.

Cậu tuyệt đối không tha thứ cho bất kì ai dám nói xấu Dương Tử Mi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Văn Chương Khiến Giáo Sư Kinh Hãi

Chắc, chắc, Hoàng Nhất Phong này, bạn tức giận che chở cho cậu ta như thế làm gì, nếu nói giữa hai người không có chuyện gì mờ ám thì ai mà tin đây.

Lam Chi Tình nói với vẻ giễu cợt.

- Lam Chi Tình, bạn có thể sỉ nhục mình sao cũng được, nhưng tuyệt đối không được phép sỉ nhục Dương Tử Mi! Quan hệ giữa mình và bạn ấy chỉ là quan hệ bạn học trong sáng mà thôi!

Hoàng Nhất Phong đỏ mặt nói.

- À ha, tục ngữ có câu, cây ngay không sợ chết đứng, nếu hai người không có quan hệ gì thì bạn cũng không cần vội vàng chứng tỏ như vậy đâu.

Lam Chi Tình cười lạnh nói.

Hoàng Nhất Phong tất nhiên không phải là đối thủ trước một người nhanh nhẹn nhanh miệng như cô ta, chỉ có thể đỏ mặt đứng đó như trời trồng.

- À thì ra là con chó giữ nhà họ Lam đấy à.

Trần Tiểu Cường mắng một câu, chạy tới, kéo Hoàng Nhất Phong ra nói:

- Nhất Phong, nếu chớ cản bạn, bạn không cần cản trả lại nó, có vài kẻ thích buôn tin vẹt tin vĩa hè, mồm miệng dơ dáy bậy bạ, cứ mặc kệ bọn họ đi ha, coi chừng có ngày bị lừa hết mồm ra thôi.

Hoàng Nhất Phong thấy Dương Tử Mi đã đứng đây, hơn nữa vẻ mặt vô cùng hồ hững, có vẻ như không để ý tới lời của Lam Chi Tình, thì cậu cũng chẳng buồn đấu võ mồm nữa mà bước ra ngoài.

- Dương Tử Mi, chúc mừng bạn đạt được hạng nhất.

Hoàng Nhất Phong thật thà nói.

- Cám ơn Nhất Phong.

Dương Tử Mi mỉm cười gật đầu nhìn cậu ta, nhưng ngón tay của cô lại nhẹ nhàng dẫn một chút khí âm sát bắn về phía Lam Chi Tình đang lải nhải không ngừng ở bên kia.

Cô ta cũng sẽ bị giống như lời của Trần Tiểu Cường đã nói, ngày mai đầu lưỡi sẽ bắt đầu đau nhức và nát cả miệng.

- A Nghiên, không đạt được hạng nhất thì có gì phải buồn chứ? Đợi đến ngày hội biểu diễn văn nghệ tốt nghiệp của trường, bạn nhất định sẽ là người nổi bật nhất, chinh phục toàn trường.

Lam Chi Tình an ủi Mộ Dung Nghiên

Trong ánh mắt u buồn của Mộ Dung Nghiên chợt sáng lên, mỗi lần trường học tổ chức ngày hội biểu diễn văn nghệ, đều là cơ hội để cô tỏa sáng, không một ai có thể sánh bằng.

Cô cần gì phải buồn bực vì chuyện này chứ?

Dù cho thành tích của Dương Tử Mi có xuất sắc thật, nhưng cũng xuất thân từ nông thôn, nếu bàn về khả năng nhảy múa biểu diễn, thì khó mà có

thể vượt qua một người đã được đưa vào lớp múa từ năm một tuổi như cô ta.

Lúc đó, nhất định cô ta sẽ khiến mọi người ngây ngất, nhất là Mẫn Cường, cô sẽ làm cho cậu hối hận khi không lựa chọn mình.

Cô hừ một tiếng, sau đó cùng Lam Chi Tình rời khỏi đám đông, trở lại lớp học.

Mấy người Dương Tử Mi cũng trở lại lớp học của mình.

Mới bước đến cửa lớp, đã thấy thầy giáo Tần Khải Văn mặt mũi phơi phới đón chào:

- Dương Tử Mi, chúc mừng em đã đoạt giải nhất trong kỳ thi thử lần này.

- Cám ơn thầy, nếu không có công sức dạy dỗ của thầy Tần thì em cũng không có được thành tích thế này đâu.

Dương Tử Mi khiêm tốn nói.

- Ha ha, Tử Mi, em khiêm tốn quá rồi, trình độ ngữ văn của em, ngay cả thầy cũng tự nhận thức ngựa đuổi không kịp nữa là.

Tần Khải Văn rút bài thi của cô ra.

- Bài văn ngôn này của em, dùng từ vô cùng chuẩn xác, ý văn tuyệt vời, quả thực vô cùng tinh diệu, tất cả thầy cô giáo ở tổ văn của thầy xem bài của em xong, đều vỗ bàn khen không ngớt miệng. Tối hôm qua thầy còn đưa cho thầy giáo dạy văn của thầy hồi đại học xem, thầy ấy nói bài văn của em vô cùng xuất sắc, à còn nói thêm, nếu như em muốn thì thầy ấy có thể trực tiếp nói chuyện với trường học, phá cách nhận em làm học trò của thầy ấy, đưa em lên thẳng đại học luôn.

- Hả?

Dương Tử Mi cũng không ngờ, bài văn của mình viết ra ngày đó lại tạo thành phản ứng lớn như vậy.

Suốt mười năm nay, mỗi ngày cô đều đọc những sách vở viết bằng cổ văn, vô cùng quen thuộc với cách hành văn, ngôn ngữ này rồi, nếu bảo cô dùng tiếng phổ thông để viết văn, thì đúng là hơi làm khó cô.

- Tử Mi này, em thấy thế nào? Có muốn nhảy lớp vào học đại học hay không?

Tần Khải Văn hỏi

Dương Tử Mi lắc đầu

- Em xin cảm ơn ý tốt của các thầy, nhưng em muốn chậm mà chắc, huống hồ gì em cũng không muốn nghiên cứu chuyên sâu về cổ ngôn.

- Vậy cũng được.

Tần Khải Văn nghe cô nói như vậy thì gật đầu:

- Đời người luôn cần trải qua từng chút một thì mới tốt.

Lời của thầy giáo, cũng là điều mà Dương Tử Mi nghĩ.

Cả đời này, cô không thiếu gì cả, cũng chỉ muốn bù đắp lại tiếc nuối của kiếp trước, cảm nhận những gì mà bạn bè cùng trang lứa được trải qua ở độ tuổi này thôi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Mua Máy Tính

Tất cả bài thi đều đã được phát xuống dưới.

Tất cả các môn đều đạt điểm cao, chỉ trừ tiếng Anh là có 80 điểm, điều này làm cho cô giáo Cao Ngọc dạy tiếng Anh hơi buồn một chút.

Sau giờ học, cô còn kêu Dương Tử Mi lên văn phòng, giảng giải những câu sai trong đề cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi ngồi nghe vô cùng ngoan ngoãn, cô không muốn phụ lòng tốt của cô Cao, vả lại cô cũng muốn nâng cao điểm tiếng Anh của mình lên.

Kẻ thù kia của cô cũng đang ở Hoa Kỳ.

Cô tất nhiên phải thông thạo tiếng Anh, mới có thể đến Hoa Kỳ báo thù, nếu ngôn ngữ không thông thì sẽ là một bất lợi rất lớn.

Huống hồ gì, thành thạo loại ngôn ngữ quốc tế như tiếng Anh, thì luôn có nhiều lợi ích.

Cô cũng đã lên kế hoạch du lịch vòng quanh thế giới rồi, cho nên bất cứ giá nào cũng phải học tiếng Anh cho thật tốt để phòng thân.

Cao Ngọc thấy ngộ tính của Tử Mi cực kỳ cao, nhưng kiến thức căn bản lại không có, nhất là về phương diện nghe, không thể bắt kịp với người

nói, bởi vậy, cô giáo đã đặc biệt chạy đến tiệm sách gần đó lựa một đĩa CD riêng cho cô, dặn dò Tử Mi về nhà tập nghe với đọc nhiều hơn

Dương Tử Mi cảm ơn cô giáo, cầm đĩa CD về nhà.

Nghe cô giáo nói, nếu nhà có máy tính kết nối được internet, thì chuyện học tiếng Anh hay là bất kỳ thứ gì khác cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Ở đời này, năm 2013, máy tính là một sản phẩm điện tử phổ biến toàn thế giới, nên việc sở hữu một chiếc máy tính để bàn cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng, đối với những người cơm ăn không no mà nói thì đó là một thứ vô cùng xa xỉ, chỉ có thể tồn tại trong trí tưởng tượng mà thôi

Cô cũng nghe nói thế giới bên trong máy vi tính rất kỳ diệu, có thể tìm kiếm bất cứ thứ gì, có thể trò chuyện với người khác dù cách xa vạn dặm...

Lúc này, cô cũng không thiếu tiền, để có cơ hội tiếp thu được nhiều kiến thức, mở rộng tầm mắt của mình, học hỏi nhiều điều thú vị hơn nữa, cô đã quyết định sẽ mua một cái máy tính để bàn về nhà, sẵn kéo dây mạng luôn.

Nhưng mà mình lại mù tịt hoàn toàn không biết gì về máy tính cả, cô định hỏi xem Mẫn Cương có rành về máy tính hay không.

Gia cảnh của Mẫn Cương cũng khá giả, hồi mới học lớp năm tiểu học thôi, Mẫn Thanh Hoa đã đặc biệt mua cho anh một chiếc máy tính, để giúp anh trong việc học hành.

Từ đó đến bây giờ, anh đã đổi ba cái máy tính rồi, cho nên anh cực kỳ thành thạo trong việc sử dụng nó.

Nghe Dương Tử Mi nói muốn mua máy tính, Mẫn Cường đương nhiên sẽ rất vui lòng đi theo cô.

Hai người cùng nhau tiến vào cửa hàng bán máy tính lớn nhất trong khu vực

Vào năm 2003, máy tính cũng giống như điện thoại di động, tuy rằng bỏ ra mấy ngàn tệ là có thể mua được, nhưng đối với những người có thu nhập bình quân mỗi tháng chỉ hơn một ngàn tệ mà nói, thì đó là một thứ quá mức xa xỉ.

Hai người bọn họ đều mặc đồng phục học sinh, hơn nữa không có người lớn nào đi cùng, mấy nhân viên của cửa hàng nghĩ bọn họ cũng giống như mấy học sinh khác thôi, đến đây để ngắm máy tính cho đã ghiền. Vì vậy nên bọn họ cũng không nhiệt tình chào mời, thậm chí nhân viên cửa hàng còn đề phòng như thể bọn họ là ăn cướp vậy, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào bọn họ, sợ bọn họ làm hư hỏng hay ăn cắp gì đó.

Lúc này Dương Tử Mi để ý một cái laptop, giá niêm yết là một vạn năm ngàn tệ.

Lúc ấy, đại đa số mọi người đều sử dụng máy tính để bàn tầm mấy ngàn tệ mà thôi, laptop thì vô cùng đắt đỏ, chỉ có một số thành phần tri thức cao cấp cùng với nhân viên thương vụ mới sử dụng tới.

Dương Tử Mi muốn mua laptop, vì thích ưu điểm tiện mang theo của nó.

Cô vừa chìa tay ra chạm vào laptop, định mở ra xem thử, thì đã bị nhân viên cửa hàng chạy tới chặn lại.

Nhân viên cửa hàng kia nói với vẻ cau có:

- Em gái à, không mua thì đừng có sờ lung tung, lỡ như làm hư, thì em đền không nổi đâu đó.

Bất kỳ ai nghe thấy lời này thì kiểu gì cũng sẽ thấy khó chịu mà thôi.

Bởi vì Dương Từ Mi đã từng nghèo khó, bị người đời kì thị, nên hiện tại dù người mang bạc triệu, nhưng phần tự ti len lỏi sâu trong linh hồn kia vẫn không cách nào gạt bỏ được.

Vì thế, khi nghe nhân viên nói như vậy, cô cảm thấy vô cùng khó chịu, thế là lại làm ra kiểu trông khá giống mấy kẻ giàu xổi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Nỗi Sầu Không Ai Thấu Hiểu

Làm sao chị biết tôi mua không nổi?

Dương Tử Mi lạnh lùng nói với nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng liếc xéo cô một cái, nhìn sơ qua khí chất của đôi nam nữ này tuy không phải dạng tầm thường, gia đình chắc cũng khá giả, nhưng chỉ là một học sinh trung học, đủ tiền mua một cái laptop sao, giá của mỗi cái lên đến tận mười lăm ngàn.

Vì vậy, cô nhân viên cửa hàng chỉ vào bảng giá nói:

- Cô bé à, giá của nó tận mười lăm ngàn, không phải một ngàn rưỡi đâu. Cho dù là một ngàn rưỡi, thì cũng không phải giá tiền mà một học sinh như bé có thể mua đâu.

Dương Tử Mi bỗng nhớ tới một chuyện vô cùng chấn động ở kiếp trước, xảy ra ở một cửa hàng nọ.

Có một người nông dân bước vào bên trong, muốn mua hàng, nhưng mà nhân viên trong cửa hàng đều coi thường, cho rằng tên quê mùa như vậy thì mua nổi cái gì, thế là không ai để ý tới ông ta. Cho đến khi ông ấy móc thẻ tín dụng ra, một lúc mua sạch năm mươi món hàng tồn kho, sau đó đứng trước mặt mọi người đập nát toàn bộ. Hành động này cũng làm kinh động dư luận một thời gian.

Có người bảo ông ấy là đồ nhà giàu mới nổi, có người nói có khí phách nam nhân, mỗi người một ý...

Vào thời điểm đó, cô cũng nghĩ ông ấy là kẻ ngốc, tiền chứ đâu phải giấy đâu, nữ lòng nào đập hết, khác gì tự đâm vào chân của mình, muốn thể hiện thì cũng quá điên cuồng đi.

Vào lúc này, cô lại có cảm xúc tương tự.

Nhưng mà cô vẫn không chế được bản thân, kéo Mẫn Cường qua cửa hàng bên cạnh, mua một hơi ba cái laptop, mỗi cái đều có giá mười lăm ngàn.

Một cái cho mình xài, một cái cho em gái, còn thêm một cái cho cha.

Sau khi mua xong ba cái laptop, cô cầm theo quay trở lại cửa hàng kia, trách móc nhân viên cửa hàng đó:

- Em muốn nói cho chị biết một việc, muốn đánh giá khách hàng tiềm năng hay không, đừng chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài, phải luôn tiếp đón nhiệt tình với tất cả thành phần, thì mới có kết quả tốt được.

Cô nhân viên cửa hàng trợn mắt, há mồm khi thấy Dương Tử Mi mua một lúc ba chiếc laptop giá tận mười lăm ngàn.

Chi tiêu bạo tay như vậy, không biết là con gái của đại gia nào.

Trong lòng cô ta hồi hận muốn chết đi được!

Tổng cộng bốn mươi lăm ngàn, chỉ cần tính phần trăm tiền trích ra thôi, cũng đã là năm nghìn rồi.

Mà chủ quán đứng đó, thấy khuôn mặt cô nhân viên như vậy, cũng xám xịt lại, bước đến trách cứ cô sao lại bỏ lỡ một vị khách chịu chi như vậy.

Dương Tử Mi thấy đã đạt được hiệu quả, thì cùng Mẫn Cường bước ra ngoài.

- Tử Mi, tại sao bạn lại mua nhiều máy như vậy?

Mẫn Cường nhúu đôi lông mi thanh tú tò mò hỏi.

Dương Tử Mi chỉ cười cười

- Ha ha, đây là do mình nổi hứng lên muốn làm nhà giàu mới nổi mà thôi, cậu ấm suốt ngày ăn sung mặc sướng như bạn chắc không hiểu đâu. Nhưng mà, mua ba cái cũng không nhiều lắm đâu, ba mình với lại em gái cũng cần mà.

Mẫn Cường cũng không nói thêm gì nữa.

Vào lúc Tử Mi cười, Mẫn Cường phát hiện ra trong mắt của cô thoáng qua một nét buồn rất khẽ.

Cậu cũng không biết, nỗi buồn của cô đến từ đâu, chỉ cảm thấy có chút đau lòng.

Càng ngày cậu càng cảm thấy, đằng sau bóng lưng có vẻ hờ hững của cô, dường như ẩn chứa rất nhiều áp lực.

Chẳng lẽ bởi vì gân cốt mười năm bị phế sao?

Tất nhiên là anh không biết, kiếp trước của Dương Tử Mi đã từng trải qua cuộc sống bần cùng, trôi dạt khắp nơi, bị người đời kỳ thị ra sao.

Những chuyện này, giống như những dấu ấn, khắc thật sâu vào tận linh hồn của cô, không biết phải qua trải bao lâu, mới có thể xóa nhòa những dấu vết kia.

Mẫn Cương đưa Tử Mi đến dưới nhà, nhìn cô bước lên lầu, sau đó mới rời đi.

Dương Tử Mi trở về, đúng lúc tất cả mọi người đều ở nhà, cô cũng lấy mấy cái laptop ra, một cái đưa cho ba, một cái đưa cho em gái.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Có Người Ghen Như Vậy Sao

Dương Tử Hi vui sướng như phát điên lên được, ôm máy tính không chịu buông tay.

Dương Thanh đúng là cũng cần một cái laptop, gần đây nhà trường đã bắt đầu mở một đợt cải cách mới, muốn hiện đại hóa phòng học, hiệu trưởng đã mạnh mẽ kiến nghị trong cuộc họp giáo viên, hi vọng mọi người có thể bắt kịp thời đại, không sử dụng phấn trắng bảng đen như trước nữa, nên bắt đầu học tập công nghệ mới, để có thể kích thích tinh thần học tập cũng như sự tò mò của học sinh

Mấy ngày nay, ông cũng tính mua một cái máy tính, không ngờ con gái đã mua giúp cho mình rồi.

Ông vô cùng vui vẻ, nhưng mà loại máy tính xách tay này, nhìn qua đã biết vô cùng đắt tiền rồi.

- Con gái à, con mua máy tính đắt tiền như vậy làm gì? Lại còn mua tận ba cái thế này, lãng phí tiền bạc quá đấy.

Ông nói với vẻ trách móc.

- Đúng vậy, máy tính cũng có ăn được đâu mà, con mua nhiều như vậy làm gì? Nếu có tiền như thế sao con không mua một cái máy mát xa cho ông nội đi? Máy ông bạn già ai cũng kể trong nhà có một cái giường mát xa, mỗi ngày đều mát xa, sung sướng như thần tiên vậy.

Dương Bách bên cạnh cũng nói chen vào.

- Ông nội, ông yên tâm đi, con sẽ mua cho ông và bà nội mỗi người một cái.

Dương Tử Mi dịu giọng nói.

Dương Bách nghe vậy thì toét miệng cười toe.

Ở trong câu lạc bộ người cao tuổi của ông, không ít người biết được chuyện cô gái được gọi là nữ thầy bói thiên tài kia chính là cháu gái của ông, nên ông rất được kính nể, đi đến đâu cũng có người nhiệt tình chào hỏi làm quen, khiến cho lòng hư vinh của ông được thỏa mãn đủ lắm.

Dương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu.

Dương Tử Mi kiếm được càng nhiều tiền, thì tiếng nói của cô trong nhà càng lớn, ông cũng rất lo lắng.

Lúc này, mình đã không còn khả năng quản thúc con gái nữa rồi.

...

Trở về phòng của mình, Dương Tử Mi mở máy ra, dựa theo bản hướng dẫn, mày mò một ít chức năng của nó, cô nhận ra sử dụng máy tính cũng không quá khó, chỉ trong vòng nửa giờ, cô đã có thể nắm sơ qua cách sử dụng.

Ngày mai, cô chuẩn bị liên hệ bên nhà mạng để nối mạng về nhà mình, chỉ cần như vậy thì cô đã có chút vốn liếng lên mạng với giang hồ rồi.

Nghĩ như vậy, cô nhịn không được bèn phì cười một mình.

- Đang cười gì thế? Có phải nhớ anh hay không?

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên có một cái đầu nhô lên, nói khẽ.

Dương Tử Mi quay đầu lại, thấy Long Trục Thiên đang ngậm một cành hoa hồng trên miệng, hai tay chống thanh cửa sổ leo lên.

Cô liếc Long Trục Thiên một cái nói:

- Ai rảnh mà đi nhớ anh!

- Không rảnh nhớ anh hả? Vậy em đang nhớ anh nào thế?

Long Trục Thiên giả bộ nói với vẻ ghen tuông.

- Nhớ ai cũng không thềm nhớ tới anh.

- Vậy anh ghen nhá!!

- Ha ha.

Dương Tử Mi nhin không được bèn bật cười

- Có ai ghen như anh không?

- Vậy phải ghen thế nào đây?

- Em không biết.

Dương Tử Mi liếc anh ấy một cái.

- Chuyện này phải hỏi anh chứ, dù sao em cũng chưa từng ghen tuông với ai cả, hơn nữa, em cũng sẽ không cho phép anh khiến em ghen đâu!

- Tất nhiên rồi, trong mắt anh, trong lòng anh, chỉ có một mình em, làm sao mà em có cơ hội ghen được chứ?

Long Trục Thiên nhìn cô, trong đôi mắt phượng hẹp dài của anh chỉ có duy nhất một mình hình bóng của cô.

Mặt của Dương Tử Mi đỏ rần lên, cầm lấy cành hoa hồng trong tay anh, đứng dậy, thay cành hoa đã héo tàn bên trong bình xuống bằng một cánh hoa mới tươi rói này.

- Em mới mua máy tính à?

Ngón tay của Long Trục Thiên tùy ý nghịch ngợm máy tính của cô.

Dương Tử Mi cũng gật đầu:

- Mua để em lên mạng học tiếng Anh.

- Học tiếng Anh để anh dạy cho.

- Anh biết tiếng Anh à?

Dương Tử Mi hỏi lại với vẻ hoài nghi.

- Anh từng sống ở Hoa Kỳ mười năm đấy.

Long Trục Thiên dứt câu, tiện mồm chém ra vài câu tiếng Anh đúng chuẩn giọng Mỹ.

Kỹ năng nghe của Dương Tử Mi không được tốt cho lắm, cũng không hiểu anh ấy đang nói gì, nhưng mà mấy từ tiếng Anh đó được Long Trục Thiên dùng giọng nói trầm thấp đầy từ tính của mình đọc lên, lại có cảm giác thích tai xen lẫn gợi cảm khó tả, khiến cho cô cảm thấy mê say.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Lam Nha Nha Mất Tích

Anh biết hát nhạc tiếng Anh không?

Trước kia khi Dương Tử Mi bày quây thì thường xuyên nghe thấy tiệm bán thiết bị âm thanh đối diện mở mấy bài hát tiếng Anh, nghe triền miên day dứt rất êm tai, mặc dù cô nghe không hiểu gì hết, nhưng vẫn thấy rất thích.

Giọng kiểu như Long Trục Thiên mà hát mấy bài đó thì bảo đảm sẽ rất hay, cô vẫn không quên được bài hát ru ngủ kỳ lạ mà anh hát hôm ấy, quả thực không khác gì âm thanh của đất trời.

- Lúc đi ngủ thì anh sẽ hát cho em nghe.

Long Trục Thiên nói.

- Dạ!

Dương Tử Mi mừng rơn nheo mắt cười nói.

Nếu như mỗi ngày đều được nghe người nào đó hát ru ngủ thì sẽ là chuyện tuyệt vời cỡ nào.

Lúc cô đang định dọn dẹp đi ngủ thì điện thoại lại reo vang liên hồi, tiếng chuông của số lạ gọi đến.

Cô nghi hoặc ấn nút nghe, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam gấp gáp đầy lo lắng nhưng vẫn rất quen thuộc:

- Dương Tử Mi, thầy là chủ nhiệm Lam đây.

- O? Chủ nhiệm Lam? Có việc gì sao ạ?

Lòng Dương Tử Mi thoát cái trở nên nặng trĩu, nửa đêm nửa hôm mà chủ nhiệm Lam gọi cho mình thế này, lẽ nào Lam Nha Nha đã xảy ra chuyện sao?

Nhưng cô đã cảnh báo cho Lam Nha Nha biết là đêm nay đừng có ra ngoài kia mà.

- Tử Mi à, Nha Nha biến mất rồi, giờ này mà nó vẫn chưa về nhà, thầy cảm thấy lo lắng, không biết có phải nó đang ở chung với em hay không.

Chủ nhiệm Lam lo lắng hỏi.

Dương Tử Mi cũng cảm thấy lo lắng theo, xem ra Lam Nha Nha không nghe theo lời cảnh báo của cô, quả nhiên là đã gặp chuyện không may rồi.

- Chủ nhiệm Lam, bạn ấy không ở cùng với em, bây giờ thầy lập tức gọi người đi ra ngoài tìm bạn ấy đi, sau khi tìm thấy bạn ấy, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng phải ép bạn ấy quay về nhà ngay lập tức, sau đó trước sáu giờ sáng mai phải giám sát bạn ấy cho thật kỹ, đừng để bạn ấy ra ngoài. Bây giờ em cũng sẽ đi tìm giúp, thầy đừng lo quá.

Dương Tử Mi dặn dò.

- Được được được, thầy sẽ lập tức đi tìm ngay.

Chủ nhiệm Lam cũng không hỏi lý do, vội vàng cúp điện thoại.

Dương Tử Mi nhìn Long Trục Thiên đang nằm trên giường với vẻ xin lỗi:

- Bây giờ em phải ra ngoài tìm một người bạn, anh ngủ trước đi nhé.

Long Trục Thiên bật dậy, vội vàng thay quần áo:

- Đi cùng đi!

Dương Tử Mi nhìn anh rồi gật đầu.

Dựa theo tứ trụ của Lam Nha Nha, Dương Tử Mi nhanh chóng bấm đôt tính toán, phát hiện lúc này chắc là cô ấy đang ở phía đông nam, tình hình rất nguy cấp.

Cho nên cô và Long Trục Thiên cùng nhau nhảy xuống từ cửa sổ, lao lên chiếc xe Hummer của Long Trục Thiên, căn cứ phương vị mà Dương Tử Mi tính toán ra rồi vội vàng chạy qua đó.

Chạy mãi cho tới bên cạnh con sông quanh thành phố A.

Trong màn đêm mờ mịt thế này, chỉ thấy dáng người gầy gò của Lam Nha Nha đứng ở trên thành con sông hộ thành, bên dưới là dòng sông đen ngòm sâu không thấy đáy.

Dương Tử Mi hoảng sợ, vội vàng kêu to:

- Nha Nha, đừng mà!

Nhưng cô còn chưa nói xong thì Lam Nha Nha đã nhảy ùm xuống sông, chìm thẳng xuống đáy.

Dương Tử Mi hoảng sợ, hoàn toàn quên mất chuyện mình không biết bơi, vội vàng muốn nhảy xuống cứu người.

Long Trục Thiên vội kéo cô lại, cởi áo khoác ra nhanh chóng nhảy xuống sông, bơi về phía Lam Nha Nha nhảy xuống.

Bây giờ là nửa đêm, xung quanh tối đen như mực, trong dòng sông cũng đen ngòm.

Dương Tử Mi lo lắng đứng đợi ở trên bờ, cô dùng thiên nhãn để xem thì phát hiện trên mặt sông có khí âm sát vô cùng đậm, không ngừng tụ về chỗ mà Lam Nha Nha rơi xuống nước.

Ở nơi này mỗi năm đều xảy ra vài vụ án chết chìm, người dân ở thành phố A cũng truyền tai nhau rằng nơi này có ma da và hà bá xuất hiện, cho nên có thể cách nơi này được bao xa thì cố mà cách bấy xa.

Tại sao Lam Nha Nha lại đến đây chứ?

Chẳng lẽ cô ấy bị mấy con ma da dụ tới đây?

Cô lo lắng nhìn Long Trục Thiên đang bơi quanh tìm kiếm Lam Nha Nha.

Hẳn là Long Trục Thiên không cần phải sợ mớ khí âm sát kia, bởi vì anh ấy có tấm thẻ bài gỗ đào hộ thân rồi.

Sợ là sợ trời quá tối, nước quá sâu, hơn nữa cỏ nước ở chỗ này khá nhiều, lỡ như bị vướng thì sẽ nguy hiểm khôn cùng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Tự Hủy Hoại Bản Thân Chính Là Tội Nghiệt

Từ lúc Long Trục Thiên còn nhỏ thì anh đã trải qua rất nhiều loại huấn luyện đặc biệt, cho nên, đối với anh mà nói thì chuyện leo núi cao hay lặn xuống nước đều cực kỳ dễ dàng.

Ngay cả con sông Amazon nổi tiếng có vô số quái vật hung ác mà anh còn lặn xuống đó không biết bao nhiêu lần trong đêm tối, hướng chỉ là con sông hộ thành nho nhỏ thế này cơ chứ.

Lúc này, Long Trục Thiên giống như một con cá đang bơi lội khắp nơi trong làn nước để tìm kiếm bóng dáng Lam Nha Nha. Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng anh cũng tìm thấy cô ấy, hơn nữa anh còn phát hiện hai chân của cô đang bị đám rong rêu quấn lấy, cô chỉ có thể đau đớn giãy dụa...

Nếu như Long Trục Thiên cũng có thiên nhãn giống như Dương Tử Mi thì anh còn có thể nhìn thấy toàn thân của Lam Nha Nha đang bị khí âm sát bao vây. Không những thế, luồng khí âm sát này lại như xoáy nước đang cố gắng kéo rịt lấy tứ chi của Lam nha Nha.

Thấy vậy, Long Trục Thiên bèn nhanh chóng bơi tới chỗ của cô.

Ngay lúc tấm thẻ bài gỗ đào ở trên ngực anh vừa tiếp xúc với khí âm sát, nó đột nhiên phát ra khí cát lạnh màu trắng mà mắt thường không thể nhìn thấy được, khiến cho đám khí âm sát kia phải chạy tứ tán.

Cùng lúc đó, Long Trục Thiên giơ tay chặt mạnh vào gáy Lam Nha Nha, làm cho cô ngất đi rồi mới ôm lấy cô bơi lên bên cạnh bờ sông.

Sau khi Long Trục Thiên đặt Lam Nha Nha ở trên bờ hồ, Dương Tử Mi vội vàng dùng ngân châm mà cô đã chuẩn bị sẵn để châm cứu cho cô ấy.

- Phụt...

Lúc Lam Nha Nha phun ra một ngụm nước, cô khẽ kêu a một tiếng rồi lập tức mở to mắt ra. Trong mắt cô lộ ra vẻ hoảng hốt, nhưng khi cô nhìn thấy Dương Tử Mi đang ngồi bên cạnh thì cảm thấy an tâm hơn phần nào, cô bèn hỏi, trong giọng nói mang theo vẻ khó hiểu:

- Tử Mi, mình bị gì thế này?

Sau khi Dương Tử Mi châm cứu và rót nguyên khí vào cơ thể xua tan khí âm hàn trên người của cô xong thì đỡ cô dậy, trong giọng nói mang theo chút oán trách:

- Mình còn chưa hỏi bạn bị làm sao nữa này. Không phải mình đã dặn bạn đêm hôm nay không được đi ra ngoài rồi hay sao? Tại sao bạn lại chạy đến chỗ này nhảy sông tự tử cơ chứ?

- Mình... Mình không có tự tử mà!

Lúc Lam Nha Nha vừa nói xong thì cô bỗng nhìn xung quanh một lát rồi mới nói tiếp:

- Thật ra, mình chỉ muốn siêu độ cho một con quỷ đã nhảy cầu tự sát ở nơi này mà thôi. Nhưng mà, không biết tại sao sau đó mình lại rơi xuống sông nữa.

Khi này cô đứng trên bờ thấy rất rõ oán khí của vong hồn ở dưới đáy sông kia cực kỳ nặng. Một người có công lực bình thường như Lam Nha Nha không thể nào siêu độ cho nó được.

- Tử Mi à, mình nghe nói cô ấy nói cô ấy rất tội nghiệp. Mỗi ngày cô ấy đều phải lặp đi lặp lại cảnh nhảy sông tự tử trước kia, ngày ngày đều bị ép nhớ lại cảm giác đau khổ khi chết đuối đó... Mà đáng buồn hơn chính cô ấy còn hay bị mấy con quỷ khác bắt nạt, cũng không thể nào hưởng được đồ cúng của trần gian. Chính vì cô ấy cô đơn lẻ loi chỉ có một mình, nên mới xin mình siêu độ cho cô ấy để cô ấy có thể sớm ngày siêu thoát. Tuy rằng mình đã niệm vãng sinh chú cho cô ấy rồi, nhưng mà vẫn không thể nào siêu độ cho cô ấy được. Sau đó, cô gái đó mới bảo mình đứng ở trên cây cầu kia thử xem sao. Kết quả không biết tại sao, mình cảm giác như có người đứng sau lưng đẩy mình một cái. Khiến mình ngã xuống sông.

Lam Nha Nha nhìn vong hồn chứa đầy oán hận trên mặt nước kia. Cô kéo áo của Dương Tử Mi một cái rồi nói:

- Tử Mi... pháp lực của bạn cao cường như vậy, mình xin bạn hãy ra tay giúp cho cô ấy đi!

Dương Tử Mi đương nhiên sẽ giúp. Nếu như cô mặc kệ vong hồn này ở đây thì chắc chắn khúc sông này sẽ luôn có người gặp chuyện không may.

Dương thọ của mỗi một người đều đã được định sẵn rồi, đương nhiên, nó cũng sẽ kéo dài do người đó làm nhiều việc thiện tích đức, hoặc giảm bớt khi làm quá nhiều chuyện đại gian đại ác. Nếu như tự sát, dương thọ của bản thân còn chưa hết, nợ kiếp này còn chưa trả xong, thì phúc báo vẫn sẽ không biến mất.

Nhưng mà, các loại nhân quả vẫn phải do chính bản thân mình trả. Tự sát là một loại tội lỗi, cũng giống như vô trách nhiệm đối với bản thân, với

gia đình và xã hội, đó là tự hại mình hại người.

Do đó, phạm là người tự tử, sau khi chết đi sẽ bị trừng phạt.

Mỗi ngày bọn họ phải lặp lại thời điểm bọn họ lựa chọn lãng phí sinh mệnh của mình, có thể nói là khổ không thể nào tả xiết.

Ví dụ như vong hồn này vậy. Cô ta chết do nhảy sông tự tử, cho nên ngày ngày cô đều phải lặp lại cảnh tượng ngày đó, mãi cho đến khi nào dương thọ của cô ta đã hết hoặc cô ta tìm được kẻ thế mạng cho mình.

Có điều, cho dù vong hồn kia có tìm được người thế mạng, lấy được cơ hội đầu thai đi chăng nữa, nghiệp chương tự sát vẫn sẽ bám theo cô ta đến kiếp sau...

Vì vậy, bất kể chúng ta gặp phải khó khăn như thế nào thì cũng không được có ý định tự tử. Bản thân phải nhớ rõ rằng, chết đi không bằng còn sống. Chỉ cần chúng ta còn sống thì tương lai vẫn còn hy vọng, nhưng nếu như chết rồi thì mọi thứ sẽ không còn gì nữa, hơn nữa bản thân lại phải gánh lấy nỗi đau khổ còn lớn hơn lúc sống, ảnh hưởng đến cả kiếp sau của chúng ta.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Cô Tự Hủy Hoại Chính Bản Thân Mình Rồi Thì Ai Mới Là Người Bị Trừng Phạt

Dương Tử Mi bèn sử dụng chiêu hồn chú để gọi vong hồn đang ở dưới mặt nước lên.

Vong hồn này chính là một cô gái bị người yêu phản bội, nên mới nghĩ quần nhảy cầu tự sát.

Cô gái đó vốn còn cho rằng, việc cô tự sát có thể trừng phạt người kia, nhưng cô nào có ngờ tới, người chịu trừng phạt cũng chính là bản thân cô ta. Khiến cho mỗi ngày cô đều phải lặp lại nỗi đau khổ tuyệt vọng của ngày hôm đó.

Hơn nữa, điều khiến cô càng thêm đau khổ chính là người đàn ông đã phản bội tình cảm của cô lại không hề cảm thấy đau khổ khi cô tự sát. Ngược lại, gã chỉ tự trách một chút rồi một năm sau đó, cuộc sống của gã vẫn bình thường như cũ, gã vẫn yêu đương sau đó kết hôn sinh con cùng người khác.

Cô thường xuyên nhìn thấy một nhà ba người bọn họ nắm tay nhau đi dạo ở cách cây cầu không xa, trên mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Chỉ có một mình cô thì phải chịu đau khổ khi phải tái diễn cảnh tự sát hôm ấy mà thôi.

Có đôi lúc cô cũng đã nghĩ rằng, nếu như ngày hôm đó cô nghĩ thoáng hơn, chấp nhận buông bỏ cảm giác không cam lòng kia thì có lẽ, chừng vài năm sau, cô cũng sẽ yêu người khác rồi kết hôn sinh con với người đó, cùng nhau đi đến cuối đời như thế chẳng.

Nhưng mà, cô càng nghĩ như thế thì nỗi hối tiếc và oán hận trong lòng cô cũng ngày càng lớn hơn.

Bởi vì chỗ này đã có vài người chết rồi, cho nên mọi người đều tránh xa cây cầu này, chính vì vậy mà cô không tìm thấy bất kỳ ai để kéo người đó làm kẻ thế mạng cho mình.

Mãi cho đến ngày hôm qua, lúc cô gặp Lam Nha Nha, đồng thời biết được cô gái tên Lam Nha Nha này chuyên siêu độ cho cô hồn dã quỷ thì trong lòng cũng dấy lên một tia hy vọng.

Tuy rằng Lam Nha Nha đã được Dương Tử Mi cảnh báo rồi, thế nhưng, lúc nhìn thấy tình trạng đáng thương của vong hồn nọ, cô không kiềm được mà đi ra ngoài siêu độ cho cô ta.

Nào ngờ, công lực của cô lại có hạn nên cô không thể nào siêu độ cho linh hồn đầy oán khí như thế này.

Sau đó, trong lòng vong hồn kia nổi lên ý xấu, cô ta dụ dỗ Lam Nha Nha đi nhảy cầu, nhằm mục đích muốn Lam Nha Nha trở thành kẻ thế mạng cho mình.

Sau khi Dương Tử Mi nghe linh hồn kia kể rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện thì cô vẫn không lên tiếng, mà cứ nhìn chăm chăm vào vong hồn đó.

Thật ra, vong hồn đang đứng trước mặt bọn họ rất xinh đẹp, nếu như ngày xưa cô ta không nghĩ quẩn mà tiếp tục sống thì có lẽ sự nghiệp, gia

đình của cô ta sẽ rất tốt đẹp... Tiếc thay, cô ta lại từ bỏ phúc báo tốt đẹp của bản thân, để rồi phải chịu nghiệp chướng như ngày hôm nay.

Lúc này, vong hồn đó đang quỳ gối ở trước mặt Dương Tử Mi, cô ta cầu xin với vẻ đau khổ, mong cô có thể giúp cô ta sớm thoát khỏi bể khổ này.

- Muốn tôi giúp cô thì cũng được, nhưng mà, oán khí trong lòng cô quá lớn, hơn nữa, nó còn khắc sâu trong linh hồn của cô nữa. Nếu cứ để cô đi đầu thai trong tình trạng như thế này... thì kiếp sau cô sẽ trở thành một người vô cùng ác độc, hoặc có lẽ là một đồ vật nào đó.

Dương Tử Mi nhìn cô ta một lát rồi nói tiếp:

- Tôi mong cô có thể vứt bỏ oán khí trong lòng mình đi.

- Tôi đã trải qua rất nhiều đau khổ, làm sao tôi có thể không oán được cơ chứ?

Thanh âm của vong hồn lộ ra vẻ u oán.

- Tôi cho cô thời gian ba ngày. Trong vòng ba ngày này, cô phải quan sát những người đi trên cây cầu này, đồng thời phải tìm ra ba việc khiến cho cô cảm động, hoặc là những chuyện mà bản thân cô cảm thấy tốt đẹp nói cho tôi biết thì tôi mới cầu siêu cho cô.

Dương Tử Mi lại nói tiếp:

- Có điều, cô cũng đừng có hòng dùng thủ đoạn dơ bẩn nào đó để tìm người chết thay cho cô. Điều đó chỉ khiến tội nghiệp của cô tăng lên mà thôi.

- Ba điều tốt đẹp gây cảm động ư?

Nghe Dương Tử Mi nói thế, vong hồn kia chỉ biết cười khổ. Cô ta đã ở chỗ này bảy năm rồi, nhưng mà cô ta vẫn chưa bao giờ nhìn thấy điều gì hay chuyện gì có thể làm cô ta cảm động được cả.

Mỗi ngày trải qua đau khổ khiến cô cảm thấy tất cả những thứ đó đều là giả dối hết!

Dương Tử Mi cũng không nói thêm bất kỳ điều gì nữa, rồi cùng Long Trục Thiên đưa Lam Nha Nha trở về nhà.

Nếu như sau ba ngày mà vong hồn ấy không làm được những gì cô vừa yêu cầu... thì cô chỉ còn cách đánh tan hồn phách của cô ta mà thôi, tránh cho cô ta phải tiếp tục chịu đau khổ của luân hồi.

Lúc chủ nhiệm Lam nhìn thấy Dương Tử Mi đưa Lam Nha Nha trở về thì ông luôn miệng cảm ơn cô.

Sau đó, Dương Tử Mi dặn ông, đêm nay dù thế nào thì ông cũng phải canh chừng Lam Nha Nha, từ đây đến sáu giờ sáng hôm sau tuyệt đối không được để cô ấy đi ra ngoài, nếu cần thiết thì trói cô ấy lại cũng được.

Bởi vì cô tính được Lam Nha Nha vẫn còn một kiếp nạn nữa.

Chỉ cần qua khoảng thời gian này thì mới hóa giải hết được.

Lam chủ nhiệm nghe thấy như thế bèn cùng với vợ mình thay phiên nhau trông chừng Lam Nha Nha.

Mặc dù bọn họ đã cẩn thận như thế nhưng lúc Lam Nha Nha đi vệ sinh thì cô ấy vẫn bị ngã một cái khiến đầu bị chảy máu. Chuyện này ứng với câu tai ương huyết quang mà Dương Tử Mi từng nói với bọn họ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Nhất Định Phải Trở Về (1)

Lúc hai người bọn họ từ nhà họ Lam trở về nhà thì cũng đã hai giờ khuya.

Sau chuyện vừa rồi, Dương Tử Mi không còn cảm thấy buồn ngủ gì nữa. Lúc này, cô mở to mắt nhìn chăm chăm vào Long Trục Thiên với vẻ muốn nói nhưng lại thôi.

- Em nhìn anh như thế... có phải muốn anh hát một bài hát tiếng anh cho em nghe đúng không?

Quả thật, Long Trục Thiên đoán không sai.

Nghe anh hỏi thế, hai mắt Dương Tử Mi lập tức lóe sáng, cô gật đầu vài cái.

- Bây giờ đã trễ rồi nên anh chỉ hát một bài thôi, hát xong thì chúng ta đi ngủ.

Long Trục Thiên giơ tay vuốt mái tóc mềm mượt của cô, ánh mắt thâm tình nhìn cô, sau đó anh khẽ hát lên:

Khi Long Trục Thiên vừa cất giọng hát thì cô lập tức nhận ra bài hát này.

Ở kiếp trước, có một tiệm chuyên thu âm ghi hình đối diện quầy xem bói của cô thường xuyên mở bài hát này. Có lẽ ông chủ của cửa tiệm đó rất

yêu thích bài hát này.

Lúc đó, vốn tiếng anh của cô rất kém, ngay cả một từ đơn giản cô cũng nghe không hiểu, nhưng cô vẫn bị giai điệu của bài hát, giọng hát thâm tình của nam ca sĩ kia cuốn hút. Khi ấy, cô từng mơ ước rằng sẽ có ngày, một chàng trai tuấn tú sẽ hát tặng cô bài hát này.

Bản thân cô cũng không ngờ, Long Trục Thiên sẽ hát bài hát đó!

Giọng anh ấy còn hay hơn cả nam ca sĩ đã hát bài này, không những thế, mà còn từ tính, thâm tình hơn hẳn. Hơn nữa, giọng hát của Long Trục Thiên khiến cõi lòng cô dâng trào nhộn nhạo như mặt hồ dậy sóng, tựa như có một con thuyền nan nhỏ bé đang bập bênh trên đó, khiến cô rung động...

- Tên của bài hát này là gì thế?

Lúc Long Trục Thiên hát xong, cảm xúc trong lòng Dương Tử Mi vẫn chưa bình ổn trở lại, cô hỏi.

Đột nhiên, Long Trục Thiên cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc của cô rồi mới lên tiếng trả lời:

- Bài này có nghĩa là khẽ nói yêu em!

- Vậy còn lời bài hát thì thế nào?

Mặc dù Dương Tử Mi có thể nghe hiểu nghĩa của lời bài hát đó, nhưng mà cô lại muốn nghe chính miệng anh nói ra.

"Thì thầm nói yêu em

Ôm chặt lấy anh

Tựa sát vào tim em

Anh nghe thấy giọng nói của em
Khiến cho con tim anh trở nên rung động
Tại thế giới chỉ có hai người chúng ta
Chúng ta cùng nhau chia sẻ tình yêu hiếm hoi này
Ánh mặt trời có màu rượu đỏ ấm áp của ban ngày
Ở trong bóng đêm sâu thẳm như nhung
Lòng hai ta đều hướng về nhau.
Thì thầm nói yêu em
Chỉ có trời xanh mới có thể nghe thấy lời thì thầm của đôi ta
Lời thề tình yêu nhau mãi mãi về sau của đôi ta
Sinh mệnh của anh là dành cho em
Bởi vì em đã đi vào thế giới của anh
Thì thầm nói yêu em
Chỉ có trời xanh mới có thể nghe thấy lời thì thầm của đôi ta
Lời thề tình yêu nhau mãi mãi về sau của đôi ta
Sinh mệnh của anh là dành cho em
Bởi vì em đã đi vào thế giới của anh
Tình yêu dịu dàng như thế."

Nghe chính miệng Long Trục Thiên thốt ra những lời thâm tình như thế, còn mang theo hơi thở ấm áp rót vào tai, khiến cô cảm giác như thể mình đang say.

Lúc này, cô chủ động vươn tay vòng qua eo anh rồi dán mặt vào lồng ngực nóng hổi kia.

Long Trục Thiên cũng ôm chặt lấy cô, hơi thở có phần gấp gáp. Anh tham lam hít sâu hương thơm toát ra từ mái tóc của cô, nhưng anh không dám nâng mặt cô lên để đòi hỏi nhiều hơn.

Anh sợ rằng anh sẽ không kiềm chế được dục vọng của bản thân mình!

Em ấy vẫn còn nhỏ!

Lúc nào anh cũng tự nhắc nhở bản thân như thế!

Thật ra, trong lòng Dương Tử Mi bây giờ cũng nổi lên khát vọng!

Thế nhưng Long Trục Thiên chỉ ôm cô mà không có làm gì nữa thì khiến cô cảm thấy hơi thất vọng, cô bèn thở dài một hơi rồi cố gắng làm cho đầu óc của mình tỉnh táo hơn chút.

- Mi Mi, em ngủ đi.

Sau khi Long Trục Thiên kiềm nén dục vọng vừa nổi lên, anh bèn vỗ nhẹ lưng cô rồi khẽ nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi lên tiếng đáp lời, sau đó cô nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Nhất Định Phải Trở Về (2)

Long Trục Thiên vừa nằm xuống chưa tới một phút đồng hồ thì anh đã lập tức chìm vào giấc ngủ ngay, tiếng hít thở đều đặn vang lên.

Có đôi lúc, Dương Tử Mi cảm thấy rất khó hiểu.

Có phải thường ngày anh ấy bị mất ngủ, nên anh mới có thể ngủ nhanh như vậy chăng? Chỉ khi nằm cạnh mình thì anh mới ngủ được?

Thật ra thì những suy đoán của Dương Tử Mi hoàn toàn chính xác!

Khi Long Trục Thiên còn nhỏ thì anh đã phải trải qua những đợt huấn luyện rất đổi tàn khốc. Chính vì vậy nên cho dù đang ở đâu hay bất kỳ lúc nào, Long Trục Thiên cũng không hề ngủ sâu. Chỉ cần có bất cứ sinh vật nào tiến vào trong phạm vi mười thước gần đó thì anh đều có thể tỉnh lại ngay lập tức.

Nhưng mà, chính bản thân Long Trục Thiên cũng không rõ nguyên nhân tại sao, khi anh ta ôm lấy cơ thể nhỏ xíu của Dương Tử Mi ở quán rượu mười năm trước thì đêm hôm đó, Long Trục Thiên lại có thể ngủ rất ngon.

Hiện tại, chỉ khi ở gần cô, anh mới cảm thấy yên bình. Đường như chỉ cần có cô ở đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Vì thế, một người cực kỳ thiếu ngủ như anh mới có thể ngủ nhanh như vậy...

Lúc này, Dương Tử Mi ngằm nhìn gương mặt đang say ngủ của Long Trục Thiên, chính cô cũng cảm thấy hơi buồn ngủ. Có điều, khi cô chuẩn bị nhắm mắt lại thì nhìn thấy hình như tấm thẻ bài gỗ đào mà cô đang đeo trước ngực đang cộng minh với tấm thẻ bài gỗ đào của Long Trục Thiên, hai cái đồng thời sáng lên.

Sau đó, hai tấm thẻ bài bỗng nhiên phát ra hai luồng sáng màu đỏ cam và xanh dương giao thoa với nhau.

Cùng lúc đó, nhiệt độ trên người Long Trục Thiên bắt đầu tăng lên, còn cơ thể Dương Tử Mi lại trở nên lạnh lẽo.

Một lạnh một nóng!

Tựa như băng hỏa lưỡng trọng thiên!

Cô ôm chặt lấy Long Trục Thiên nhằm mượn hơi nóng tỏa ra từ người anh để giảm bớt sự giá lạnh trên cơ thể mình. Cũng chính vào lúc đó, cô lại cảm giác kinh mạch trong người có sự thay đổi nho nhỏ, giống như đang trong quá trình tẩy tủy vậy.

Khoảng hai mươi phút sau thì ánh sáng trên tấm thẻ bài gỗ đào mới tắt.

Hơn nữa, nhiệt độ nóng lạnh kỳ lạ kia cũng biến mất theo!

Lúc này, cả người cô giống như vừa trải qua một đợt thăng hoa!

Trong khi đó, Long Trục Thiên vẫn ngủ say, anh căn bản không hề hay biết gì về những chuyện vừa diễn ra.

Dương Tử Mi thấy thế, trong lòng cô có phần khó hiểu. Vì sao lúc anh ấy ngủ rồi thì tấm thẻ bài gỗ đào kia mới xuất hiện sự thay đổi nọ, trong khi bản thân cô thì lại không cần?

Cô nghĩ hoài nhưng vẫn không nghĩ ra.

Hơn nữa, tấm thẻ bài gỗ đào kia rốt cuộc sẽ khiến cho cơ thể anh ấy xảy ra biến hóa gì đây?

Vấn đề này khiến cô cảm thấy hơi nhức đầu, cho nên cô bèn tựa đầu lên vai ai kia rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Lúc cô thức dậy thì phát hiện bản thân vẫn còn nằm trong vòng tay ấm áp kia.

Lúc cô ngẩng đầu lên thì tầm mắt của cô lập tức nhìn thấy đôi mắt thâm tình đang nhìn mình. Ánh mắt ấy cứ như muốn khắc sâu bóng dáng cô vào trong ấy.

- Chào buổi sáng!

Dương Tử Mi xấu hổ cúi đầu tránh ánh mắt của Long Trục Thiên, sau đó mới khẽ lên tiếng.

- Chào buổi sáng, Mi Mi!

Long Trục Thiên ôm lấy vai cô, kéo cô lại gần vào lòng mình.

Dương Tử Mi chỉ biết lờm anh một cái.

Còn Long Trục Thiên thì cúi đầu hôn lên mái tóc cô, ánh nhìn cô rất đổi thâm tình. Trong giọng nói có phần ảo não:

- Anh phải đi ra nước ngoài vài ngày.

- Anh tính đi đâu vậy?

Con tim của Dương Tử Mi thắt lại, vội hỏi.

- Châu Phi...

- Vậy thì khi nào anh mới trở về?

- Ít nhất thì cỡ một tuần, còn nhiều nhất thì mười ngày.

- Liệu có nguy hiểm gì không?

Nghe cô hỏi như thế, Long Trục Thiên lại im lặng không nói lời nào, chỉ ôm cô thật chặt.

Trông thấy bộ dáng của anh như vậy, trái tim của cô giống như bị ai bóp chặt, cực kỳ khó chịu.

- Em đừng lo lắng quá, mạng anh lớn lắm! Em quên anh còn có tấm thẻ bài gỗ đào này hộ thân à.

Lúc này, Long Trục Thiên phát hiện thân thể cô cứng đờ, bèn lên tiếng an ủi.

Mà Dương Tử Mi lại mím môi không nói chuyện.

Lần trước, sở dĩ tấm thẻ bài gỗ đào có thể giúp anh ấy hồi phục nhanh như vậy, căn bản do sinh mệnh của anh vẫn còn chưa kết thúc.

Nhưng lỡ như có chuyện gì không may xảy ra, tấm thẻ bài đó cũng không thể nào giúp người chết sống lại được.

Long Trục Thiên rời giường đứng dậy rồi thay quần áo cũ ngày hôm qua. Sau đó, anh quay lại nhìn cô một cái, đang tính bước đi thì nghe tiếng cô gọi anh:

- Khoan đã...

Long Trục Thiên dừng bước.

Dương Tử Mi nhanh chóng xuống giường, thậm chí cô cũng không thèm mang giày mà bước tới phía sau Long Trục Thiên, rồi vòng tay ôm lấy ngang hông, tựa má vào lưng anh, khẽ nói:

- Anh nhất định phải quay trở về nhé, em chờ anh!

Nghे thấy thế, cơ thể Long Trục Thiên hơi khựng lại, trong mắt hiện lên một tia kích động, hai tay lại phủ lên bàn tay của Dương Tử Mi rồi nói.

- Anh nhất định sẽ quay về!

Sau khi nghe thấy lời hứa của Long Trục Thiên, trái tim của Dương Tử Mi mới dễ chịu hơn phần nào.

Kiếp trước cô đã mất đi rất nhiều thứ, vì thế khi được sống lại, cô luôn lo sợ những thứ mà cô đang có hiện giờ cũng sẽ bị mất đi. Mặc dù bề ngoài cô rất bình thản, nhưng thực tế, mỗi việc cô đều đắn đo cẩn thận, không thể nào an tâm hưởng thụ được.

Long Trục Thiên quay đầu nhìn cô một lúc thật lâu, sau đó mới buông cô ra, nhảy qua cửa sổ, biến mất trong tầm mắt của cô.

Dương Tử Mi bèn vội vàng chạy tới bên cửa sổ, ánh mắt dõi theo bóng lưng anh leo lên chiếc xe ở dưới nhà rồi chạy đi xa...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Sứ Thanh Hoa (1)

Hôm nay là thứ bảy, Dương Tử Mi không cần phải đi học, cô ngồi ở trong phòng, lấy khối phi thúy ba màu kia ra bắt đầu điêu khắc.

Sắp tới đại thọ bảy mươi tuổi của bà nội rồi, cô tính điêu khắc tượng phúc lộc thọ tặng bà, chúc cho bà nội thọ tử nam sơn, hạnh phúc tràn đầy.

Tuy rằng trình độ điêu khắc của cô bây giờ có vẻ không bằng mấy vị đại sư điêu khắc ngọc, nhưng tính ra cũng không hề kém, hơn nữa chân khí của cô lúc nào cũng đủ đầy, lực độ vừa phải, đó là điều mà đại sư điêu khắc bình thường không thể nào so được.

Mãi điêu khắc đến chín giờ, cô mới chịu dừng tay bỏ dao với ngọc xuống, dọn dẹp xung quanh một chút, chuẩn bị đến chỗ Tống Huyền học về kiến thức đồ cổ.

Đi ngang qua khu Văn Lai, cô theo quán tính đưa mắt nhìn xem có vật gì có thể kiếm hời được không.

Đáng tiếc, cơ hội kiếm chác bây giờ lại ngày càng hiếm hơn.

Nhưng mà, cô lại nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc ở trong đám người, chính là Mẫn Cương và Mẫn Ngọc Lâm ông nội của anh ấy.

Mẫn Ngọc Lâm vốn có sở thích chơi đồ cổ, thường xuyên đi tới khu Văn Lai dạo, mò mẫm xem có vật gì đáng giá hay không.

Đúng lúc Mẫn Cường ngược mặt lên, trùng hợp nhìn thấy cô, nên nhanh chân bước tới, cười tươi rạng rỡ:

- Dương Tử Mi, bạn cũng tới đây đi dạo à!

- Mình tới đây học với Tống tiên sinh.

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Sao rồi? Ông nội của bạn có chọn được món gì tốt không?

- Vẫn chưa được gì, ở đây dễ gì kiếm được đồ xịn chứ? Nhưng mà mua được một món mà mình khá thích!

Mẫn Cường cười nói.

- Há? Vật gì vậy?

Mẫn Cường cúi đầu xuống móc một món đồ bằng sứ từ trong túi ra:

- Xem nè, món sứ thanh hoa làm giả này làm tốt thật đấy, vừa nhìn thấy thì mình đã thích nó rồi, phải tốn tận năm nghìn tệ mới có thể mua được đấy, suýt chút nữa còn bị ông nội mình mắng, ông nói mấy cái đồ phồng chế tận năm nghìn tệ thì mua làm gì? Nhưng mà mình đã trót thích nó rồi, cho dù là phồng chế hay hàng xịn cũng thế!

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên, từ trên món đồ sứ này ần ần phát ra khí chất cổ xưa, hình như không phải là đồ phồng chế đâu, rõ ràng nó thật sự là đồ cổ.

- Mình mượn xem một chút!

Cô cẩn thận cầm lấy món đồ sứ từ trong tay Mẫn Cường.

Bình sứ thanh hoa này, chiều cao có 27.5cm, đường kính 21cm, phần giữa 33cm, phần chân 20cm. Vòng tròn bên dưới phần đáy rộng đúng chuẩn, phần miệng bình thẳng đứng, cổ ngắn, vành hơi dày, phần vai tròn như bụng, từ dưới phần vai rộng dần, cho đến sau vùng bụng thì hẹp dần, cho đến phần đáy thì nhỏ lại. Dùng nguyên liệu cổ để vẽ ra đường văn men xanh, được chia thành bốn tầng, phần đầu có hoa văn gợn sóng, tầng hai trên vai có cảnh mẫu đơn uốn quanh, tầng ba tính từ bụng trở xuống vẽ theo chủ đề "Quý Cốc Tử xuống núi", tầng cuối cùng là phần bên dưới có hoa văn hình cánh sen, bên trong vẽ thêm vật quý, người trong nghề hay gọi là "Bát Đại Mã".

Chủ đề của hình vẽ miêu tả câu chuyện sự phụ Quý Cốc Tử của Tôn Tẫn nhận lời thỉnh cầu của sứ giả nước Tề, đồng ý xuống núi xông vào trận địa cứu danh tướng nước Tề là Tôn Tẫn và Độc Cô Trần đang bị nước Yên vây hãm. Quý Cốc Tử ngồi ngay ngắn trên xe, bên dưới có một con hổ một con báo kéo xe, hơi nghiêng người về phía trước, thần thái tự nhiên, siêu phàm thoát tục như tiên nhân, nhìn vẻ ngoài như đang bày mưu tính kế, thần thái lộ ra vẻ quyết định chiến thắng ngoài vạn dặm. Trước xe có hai tên lính tốt cầm trường mâu trong tay mở đường, một tướng quân còn khá trẻ tư với thế oai hùng bừng bừng khí thế, phóng ngựa mà đi, tay giơ cao chiến kỳ, trên đó có hai chữ "Quý Cốc", còn có thêm một người cười ngựa đằng sau xe. Đoàn người cùng núi non cây cỏ tạo thành một bức tranh tráng lệ con người và phong cảnh cùng hòa quyện. Cả hoa văn trên bình sứ Thanh Hoa hiện lên rực rỡ sắc màu, hình ảnh phong phú, đơn giản mà kết hợp kín kẽ với nhau vô cùng hấp dẫn, từng vật được đều được khắc họa rõ ràng. Nhân vật được khắc tự nhiên, rất có thần, núi đá được vẽ bằng bút pháp đặc biệt cực kỳ điêu luyện, từng nét bút đều tinh tế tỉ mỉ, vô cùng hoàn mỹ.

Dương Tử Mi dựa vào kiến thức về sứ Thanh Hoa lần trước Tống Huyền dạy cho cô, phối hợp với thiên nhãn của mình, có thể xem được khí

của vật thể, đây là một chiếc bình thanh hoa thật không lẫn vào đâu được, chứ không phải hàng mô phỏng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Sứ Thanh Hoa (2)

Mọi người ví sứ Thanh Hoa tựa như áo xanh trên sân khấu, vừa trang nhã lại thanh cao, màu xanh tinh khiết. Hoa văn màu xanh và thân hình trắng nõn đan xen tôn nhau lên, giống như một bức tranh thủy mặc truyền thống vậy.

Mà bên trong dòng sứ Thanh Hoa này, “Nguyên Thanh Hoa” được sản xuất vào đời Nguyên là quý giá nhất, số lượng cũng rất ít.

Thời nhà Nguyên cũng chỉ tồn tại hơn trăm năm, mà Nguyên Thanh Hoa đã mở ra một thời đại mới từ đồ sứ trắng sang đồ sứ màu, sứ đời này thường có màu sắc lộng lẫy đầy sức cuốn hút, họa phong phóng khoáng, trình độ hội họa cao, khác một trời một vực với thẩm mỹ truyền thống của dân tộc Trung Hoa, đúng là một đóa hoa tuyệt thế của làng gốm sứ Trung Quốc từ trước đến nay.

Mẫn Cương lại vô tình nhặt được báu vật rồi!

- Có phải rất tinh xảo và xinh đẹp không? Mình cảm thấy cho dù là hàng phông chế, thì giá năm nghìn tệ này cũng đáng giá.

Mẫn Cương đứng bên cạnh nói.

- Bạn mua ở đâu thế?

Dương Tử Mi hỏi.

- À, mình mua ở bên cạnh, bạn cũng thích hả, chỗ đó còn có vài món đồ sứ cùng loại đó.

Mẫn Cương chỉ vào một quầy hàng cách đây không xa.

Chủ sạp là một cô gái, ước chừng mười bảy tuổi, trước kia Dương Tử Mi đến đây chưa từng gặp qua cô ấy.

Cô trải một tấm chiếu ở trước mặt, bày biện vài món sứ Thanh Hoa có hình thái khác nhau, nhưng, mấy món Thanh Hoa kia cũng không có vật khí gì cả, thực sự là hàng phông chế.

Cô nghĩ mãi không ra, tại sao một chiếc bình Nguyên Thanh Hoa lại lọt vào giữa đám đồ phông chế như thế, hơn nữa Mẫn Cương còn may mắn mua được.

Cô và Mẫn Cương bước tới, cúi đầu xuống cầm lấy một cái bình sứ Thanh Hoa củ tỏi có hoa văn cây mai giữa đêm trắng, mặc dù là hàng phông chế, nhưng bất kể là vẽ bề ngoài hay màu sắc phần đế, phần cổ, kết hợp với hoa văn bên trên bình sứ, cũng đều giống như một bức tranh thủy mặc vô cùng tao nhã.

Mỗi lần Long Trục Thiên tới đều mang theo một cảnh hoa hồng, về sau dùng bình này mà đựng thì sẽ rất hợp!

Cô cúi đầu xuống hỏi giá tiền.

- Năm nghìn tệ.

Chủ quán trả lời vô cùng chắc giá.

Dương Tử Mi cười khở, vừa rồi Mẫn Cương mua trứng hàng xịn có giá năm nghìn tệ, còn mình muốn mua hàng phông chế thôi mà cũng năm nghìn, đúng là bất công mà.

Nhưng công nghệ phỏng chế cũng quá tinh vi, giá năm nghìn tệ cũng đáng, cô không chút do dự, móc tiền ra trả.

- Ủ, chị còn phải nói cho em biết, đồ sứ chỗ chị không phải là hàng xịn, đều là đồ phỏng chế mà thôi, nên đừng nói chị lừa gạt em nha.

Cô gái kia nhận tiền xong, thản nhiên nói với Dương Tử Mi.

Cô gái này đúng là thú vị.

Ở khu Văn Lai này, có chủ cửa hàng nào mà không dùng đủ mọi cách để thổi phồng đồ dỏm của mình lên, bốc phét nói nó từ một món đồ dỏm thành hàng xịn chứ?

Còn cô gái này thì lại thẳng thắn nói đây là hàng phỏng chế, đúng là kỳ lạ.

Điều này cũng làm cho Dương Tử Mi cũng có thiện cảm với cô ấy.

- mấy món đồ phỏng chế này làm cũng tốt lắm, chị lấy hàng ở đâu vậy?

Dương Tử Mi nhin không được bèn hỏi.

- Mấy món này đều do ông nội của chị làm đó.

Cô gái kia nói, trên mặt lộ ra vẻ tự hào.

- Hả?

Điều này làm cho Dương Tử Mi vô cùng ngạc nhiên:

- Vậy ông nội của chị đâu rồi?

Trên mặt cô gái kia đột nhiên sa sầm xuống:

- Qua đời rồi. Anh của chị bệnh nặng, nên chị cũng đành mang tội với ông nội, lấy mấy món đồ sứ này ra bán.

Một người có tay nghề tốt như vậy mà đã qua đời rồi sao, quả là đáng tiếc.

Trong lòng Dương Tử Mi âm thầm thở dài một tiếng, xoay đầu nhìn qua cái bình Nguyên Thanh Hoa có hình Quý Cốc Tử của Mẫn Cường, xem ra, cô gái này cũng không phân biệt được hàng phồng chế hay hàng xịn, nên mới đem hàng xịn ra bán, thế nên Mẫn Cường mới may mắn mua được.

Dương Tử Mi trả năm nghìn tệ cho cô gái kia, cầm lấy bình sứ Thanh Hoa nguyệt mai, bảo Mẫn Cường theo cô vào trong Mặc Hiên.

Mới đi được vài bước, hai người đã nhìn thấy một thanh niên tuổi chừng hai mươi, sắc mặt tái nhợt vội vàng chạy tới trước mặt cô gái kia, hỏi với vẻ lo lắng:

- Tiểu Thanh, cái bình sứ thanh hoa có hình Quý Cốc Tử đâu mất rồi?

- Anh, sao anh lại tới đây?

Cô gái tên Tiểu Thanh kinh ngạc hỏi lại.

- Em cứ kệ anh, chiếc bình sứ thanh hoa có hình Quý Cốc Tử kia đâu?

Nam thanh niên kia cúi đầu xuống nhìn đồng hồ sứ trên chiếu, phát hiện chiếc bình có hình Quý Cốc Tử đã mất tăm, sắc mặt trở nên tái mét, hai tay run rẩy.

- Bán rồi.

Tiểu Thanh cảm thấy không hiểu tại sao anh trai lại căng thẳng vội vàng vì một món đồ sứ như thế.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Mẫn Cường Không Giận

Bán rồi sao?

Chàng thanh niên kia vội vàng túm lấy tay Tiểu Thanh hỏi:

- Em bán cho ai rồi?

- Bán cho cậu ta đấy.

Tiểu Thanh chỉ vào bóng lưng Mẫn Cường lúc này còn chưa đi xa.

- Anh à, rốt cuộc anh bị làm sao thế?

- Đó là hàng thật do ông nội sưu tầm!

Nam thanh niên nhỏ giọng nói.

Tiểu Thanh vừa nghe thấy vậy thì ngây ra, cô vội vàng chạy đến trước mặt Dương Tử Mi và Mẫn Cường mở miệng nói:

- Cái bình kia... Em có thể trả lại cái bình Sứ Thanh Hoa có hình Quý Cốc Tử cho chị được không? Chị sẽ hoàn lại tiền cho em.

Vừa dứt lời, cô lập tức móc ra năm nghìn tệ từ trong túi, đưa cho Mẫn Cường.

Mẫn Cường thoáng chút ngạc nhiên nhưng vẫn đáp:

- Nhưng em rất thích cái bình Sứ Thanh Hoa này.

- Nhưng mà... Như vậy đi, em trả lại cái bình kia cho anh, mấy cái bình kia em thích cái nào thì cứ lấy đi, không cần trả tiền.

Nam thanh niên cũng vội vã bước lên:

- Cái bình này có ý nghĩa rất quan trọng đối với gia đình anh, em gái của anh không biết chuyện, mong em có thể trả lại cho anh.

Trông thấy bộ dáng vô cùng lo lắng của hai anh em, khiến cho Mẫn Cương có chút do dự.

Nhưng mà, anh cực kỳ thích cái bình sứ này, nếu nói phải trả lại nó, thì thật sự không đành lòng.

- Em trai, không gạt em làm gì, cái bình Sứ Thanh Hoa này là đồ thật đó, là do ông nội của anh để lại, do em gái anh không biết, nên mới lỡ bán nó đi.

Nam thanh niên kia lo lắng nói.

Dương Tử Mi nghe vậy cũng đổ mồ hôi.

Anh chàng này cũng đắn thật đấy, ai lại đi thú nhận cái bình Sứ Thanh Hoa này là hàng thật, nói vậy rồi thì ai mà chịu trả lại.

- Đúng thế đúng thế, vừa rồi chị không biết nên bán với giá hàng phồng chế cho em, mong em thông cảm mà trả lại cho chị nha.

Tiểu Thanh ở một bên đệm vào.

Đúng là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, ai cũng gốc như nhau.

Nhưng mà, có một người còn ngốc hơn cả hai người bọn họ nữa, không ai khác ngoài Mẫn Cường.

Ánh mắt vẫn không dứt khỏi cái bình sứ Thanh Hoa.

- Thì ra đây là hàng xịn à, em cũng không muốn mua hàng xịn bằng giá hàng phông chế của anh chị như thế, em trả cái bình này lại cho chị.

- Mẫn Cường, đây là Nguyên Thanh Hoa, giá rẻ nhất cũng đến một trăm triệu đấy.

Là một người bạn của Mẫn Cường, Dương Tử Mi không thể không nhắc nhở anh.

Tiểu Thanh và anh của cô lúc này vô cùng hồi hộp, sợ rằng Mẫn Cường không chịu trả.

Trong mắt Mẫn Cường có chút do dự, nhưng cuối cùng cũng đưa nó lại cho Tiểu Thanh.

- Ủm, trả lại cho chị nè.

Mặt hai anh em Tiểu Thanh mừng rỡ như nhật được chí bảo.

Tiểu Thanh lấy lại bình sứ, đưa cho anh trai cô, sau đó cầm năm nghìn tệ trả lại cho Mẫn Cường.

- Cám ơn em nhiều lắm, tiền này trả lại cho em, mấy món ở chỗ nào, em thích cái gì thì chị tặng cái đó cho em.

Mẫn Cường cười cười, cầm tiền lại, lại chỗ kia chọn lấy một bình sứ có hoa văn vân long, thoát nhìn khá giống với cái bình mà Dương Tử Mi đã chọn, sau đó rời đi với Dương Tử Mi.

- Bạn đúng là đồ ngốc! Lúc này bạn đâu cần phải trả lại cho họ đâu.

Dương Tử Mi không nhận được nói.

- Mình đâu có thiếu tiền.

Mẫn Cương thản nhiên nói:

- Nhưng trông dáng vẻ của họ thì có vẻ túng thiếu.

Dương Tử Mi xoay sang nhìn Mẫn Cương, thấy trong đôi mắt trong veo của anh là vẻ thản nhiên hờ hững.

Không tham lam, không sân si, tao nhã mà lại tốt bụng, chính nghĩa rộng lượng!

Đây là một Mẫn Cương mà cô quen!

So với anh ấy, bản thân mình càng tham sân si hơn!

- Tử Mi, bạn thấy mấy món đồ sứ thanh hoa phỏng chế này như thế nào?

Mẫn Cương cầm mấy cái bình sứ lên hỏi.

- Mấy món này hả, kỹ thuật vô cùng tinh xảo, nếu đánh tráo với hàng xịn thì cũng khó mà phân biệt được.

Nếu không phải do cô có thiên nhãn, cộng với một chút kiến thức cơ bản học từ chỗ Tống Huyền, cô cũng không thể nào phân biệt ra cái nào là hàng thật cái nào là hàng phỏng chế.

- Không biết anh trai kia có kế thừa tay nghề làm hàng phỏng chế của ông nội mình không?

Mẫn Cương suy nghĩ một chút rồi hỏi, không biết là đang hỏi Dương Tử Mi, hay đang tự lâu bầu với bản thân.

Dương Tử Mi nhớ đến Mẫn Cương ở kiếp trước, hình như anh ta mở công ty sản xuất đồ sứ phòng chế.

Chẳng lẽ, lúc này anh đã có suy tính này rồi?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Mẫn Cường Cảm Động (1)

- Mẫn Cường, bạn chuẩn bị mở công ty sản xuất đồ sứ à?

Dương Tử Mi nhìn anh rồi hỏi.

Mẫn Cường nghe vậy thì mở to hai mắt:

- Làm sao mà bạn biết mình có ý định này? Mình đã có niềm yêu thích với mấy món đồ sứ này từ rất lâu rồi, mỗi lần nhìn thấy chúng nó, mình đều có cảm giác như đang trông thấy người đẹp cổ điển cất bước ngà khoan thai đến gần, khiến cho người ta sinh ra cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Khi Mẫn Cường nói về mấy món đồ sứ, từ ánh mắt, khóe môi, bất giác đều lộ ra ý cười, giống như mỗi lần Tống Huyền cầm đồ cổ của mình lên vậy, đều xuất phát từ lòng đam mê, yêu thích.

Cô nhớ rõ, đời trước Mẫn Cường được xem là một truyền kỳ trong giới làm ăn ở thành phố A, vào năm mười tám tuổi đã bắt đầu xây dựng một công ty sản xuất đồ sứ phỏng chế đầu tiên, hai năm sau, công ty nhanh chóng phát triển, tiếng tăm lừng lẫy trong nước, đến năm hai mươi tám tuổi, công ty gốm sứ của anh đã đánh chiếm thị trường quốc tế, bán chạy cả trong và ngoài nước.

Lúc đó, đối với cô mà nói, Mẫn Cường giống như đỉnh núi cao vạn trượng vậy, cô căn bản không cách nào với tới.

Kiếp này, cô lại có thể cùng anh sóng vai đứng chung một chỗ, mà ánh mắt của anh ấy nhìn mình, lại giống như ánh mắt kiếp trước của mình nhìn anh ấy vậy.

Ha Ha, chẳng lẽ đây là phong thủy luân chuyển trong truyền thuyết sao?

Thấy khóe môi của cô nhếch lên một nụ cười, tim của Mẫn Cường đập rộn ràng:

- Sao vậy? Mình mở công ty làm về đồ sứ phông chế không được sao?

- Được chứ.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cường rồi nói.

- Hơn nữa, bạn nhất định sẽ có thành tựu ở mặt này.

Nghe thấy cô cổ vũ, Mẫn Cường cũng mỉm cười.

Đúng vậy, mình cần phải đạt được thành tựu!

Chỉ đến khi anh có thành tựu thì mới có thể sóng vai đứng bên cạnh nhìn ngắm cô!

- Muốn mở công ty thì không khó, khó ở chỗ phải tìm được chuyên gia làm đồ sứ có tay nghề tinh xảo mà thôi.

Mẫn Cường chán nản thở dài một hơi.

- Nếu không có chuyên gia thì cũng như thiếu mất gió đông.

- Hay là chúng ta quay lại đi.

Dương Tử Mi xoay người lại, trông thấy hai anh em kia vẫn còn đứng đó, vội vàng nói với Mẫn Cường:

- Mình nghĩ người anh trai kia, chắc chắc có được chân truyền về làm đồ sứ của ông nội anh ta đấy.

Hai mắt của Mẫn Cường sáng rỡ lên, cùng Dương Tử Mi quay lại chỗ quầy hàng của hai anh em họ.

Hai anh em Tiểu Thanh vẫn còn đang cãi nhau.

- Anh, đồ có quý giá cách mấy thì cũng là vật chết, chúng ta bán chúng đi thì anh mới có tiền để chữa bệnh, nếu như người không còn nữa, chỉ còn lại mỗi mình em, giữ gìn mớ đồ sứ này thì có được gì đâu kia chứ?

Tiểu Thanh nói, giọng nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã.

- Tiểu Thanh à, bác sĩ cũng đã nói, khối u của anh đây là u ác tính, cơ hội chữa trị vô cùng mong manh, đây là ông nội để lại cho chúng ta, tuyệt đối không thể bán được!

Hai mắt của chàng trai kia tối tăm, nhưng giọng điệu lại chắc nịch.

- Anh à, không phải bác sĩ đã nói, vẫn còn một phần trăm cơ hội chữa lành sao? Tại sao chúng ta không chịu bắt lấy một phần trăm cơ hội đó? Vừa rồi em gái kia cũng nói, cái bình sứ Thanh Hoa này có giá tẻ lắm cũng phải một trăm triệu, có một trăm triệu trong tay, chúng ta có thể đến thủ đô tìm một bệnh viện thật tốt, tìm một bác sĩ giỏi nhất, không thì có thể qua Mỹ chữa cũng được.

Tiểu Thanh lo lắng nói.

Nghe lời đối thoại của bọn họ, Dương Tử Mi lại quay sang nhìn kỹ thanh niên kia.

Nhìn sắc mặt của anh ta thì chắc là bị u não rồi.

Nếu dựa vào trình độ y học hiện tại, tỷ lệ sống sót của bệnh nhân mắc chứng u não cực kỳ thấp, chẳng trách anh ta lại tuyệt vọng như vậy.

Nhưng anh ta gặp may, vì đã có Dương Tử Mi cô ở đây.

Tiểu Thanh thấy hai người quay trở lại, vội vàng ôm lấy bình Nguyên Thanh Hoa Quý Cốc Tử kia, nhìn Mẫn Cương với vẻ mặt đề phòng rồi nói:

- Em... Đã trả lại rồi thì không được đòi lại đâu nha, chị cũng không trả lại cho em đâu đó.

Nghe mấy lời ngây thơ lại đơn thuần của cô, Dương Tử Mi và Mẫn Cương đều phì cười.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 285: Mẫn Cường Cảm Động (2)

Chị cứ yên tâm, một khi em đã trả lại đồ cho chị rồi thì tất nhiên không lý nào em lại đòi lại cả.

Mẫn Cường mỉm cười nói.

Hai anh em Tiểu Thanh thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Vậy có phải là em còn muốn mua đồ gì không?

Tiểu Thanh hỏi.

- Không phải, em chỉ muốn hỏi xem có phải anh trai này cũng biết cách làm đồ sứ phỏng chế hay không thôi?

Mẫn Cường vừa nhìn thanh niên kia vừa nói.

- Từ hồi một tuổi, anh trai của chị đã theo ông nội chị học về kỹ thuật phỏng chế đồ cổ rồi, hơn nữa ông nội chị còn nói anh ấy rất có thiên phú, làm còn tốt hơn ông nhiều!

Tiểu Thanh nói với vẻ tự hào.

Thanh niên kia cười khở một tiếng:

- Có tốt đến mấy nhưng nếu sắp mất mạng thì cũng vô dụng thôi.

Vừa rồi Mẫn Cường cũng nghe thấy đoạn đối thoại của hai anh em bọn họ, biết được có lẽ thanh niên này mắc phải chứng bệnh nan y gì đó, đúng là đáng tiếc.

Bây giờ, những nghệ nhân có tay nghề phỏng chế đồ sứ cổ cao trong nước không còn nhiều, nhất là phỏng chế theo Nguyên Thanh Hoa thể này, cơ hội có thể tìm thấy được gần như là bằng không.

Bây giờ tìm được rồi, nhưng người đó lại không còn sống được bao lâu nữa, đúng là rất đáng tiếc.

- Em có thể chữa trị cho anh, nhưng có một điều kiện.

Dương Tử Mi ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói.

Thanh niên kia nhìn Dương Tử Mi một cái, sau đó khẽ nở một nụ cười:

- Cảm ơn em, nhưng bây giờ có lẽ chỉ có Quan Âm Bồ Tát mới có thể giúp anh được thôi.

Tiểu Thanh ở bên cạnh thì mừng rỡ, đôi mắt cô vụt sáng:

- Em gái à, em thật sự có thể giúp được anh trai của chị sao?

- Ừ.

Dương Tử Mi khẽ gật đầu:

- Từ nhỏ em đã đi theo cao nhân học về châm cứu, cũng đã từng chữa trị cho người bị u não.

Cô không nói dối, hai năm trước mẹ Hoàng Tú Lệ đã mắc phải u não, bệnh viện bảo rằng không thể chữa trị được, là cô từng kim từng kim chữa khỏi căn bệnh này, đến giờ không hề có chút di chứng nào.

Vẻ mặt của Tiểu Thanh trở nên vô cùng kích động, cô nói:

- Em gái à, em nói thật sao? Vậy em mau giúp anh trai chị đi, chị chỉ có một người anh trai mà thôi, chị không thể mất anh ấy được!

Vừa rồi Dương Tử Mi đã dùng thiên nhãn để nhìn hai anh em này.

Hai anh em này từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, lớn lên dưới sự chở che của ông nội. Vào năm mười lăm tuổi, ông nội của bọn họ cũng mất, để lại hai anh em họ sống nương tựa lẫn nhau.

Sự đau đớn khi mất đi người thân, kiếp trước Dương Tử Mi đã được trải nghiệm qua rồi.

Hai anh em trước mắt này tính tình thật thà, cô độc lẻ loi, hưởng hồ gì họ còn là những nghệ nhân thủ công sắp thất truyền. Nếu mình không ra tay giúp đỡ họ thì đúng là chẳng còn thiên lý nữa.

- Tiểu Thanh...

Thanh niên kia thấy Dương Tử Mi còn nhỏ như thế nên cũng không tin vào chuyện cô có thể chữa khỏi bệnh cho mình lắm.

Trong tiềm thức, anh cũng đã bỏ mặc bản thân từ lâu, không dám ôm lấy bất kỳ tia hy vọng nào nữa, bởi vì anh chỉ sợ hy vọng càng nhiều thì thất vọng cũng sẽ càng lớn.

- Anh, em ấy đã có thể nhìn ra anh bị mắc u não như thế, chứng tỏ em ấy nhất định rất lợi hại. Nếu có thể trị bệnh cho anh, thì tại sao anh phải từ chối chứ? Chúng ta cứ thử một lần xem sao.

Tiểu Thanh thấy anh trai mình không đồng ý thì vội vàng kéo tay của anh lại, nói:

- Chỉ cần có cơ hội, thì chúng ta cũng không nên từ bỏ, anh à, em không muốn mất anh, em rất sợ...

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của em gái mình, thanh niên kia lập tức mềm lòng.

Đúng vậy, mình chết cũng không sao, nhưng em gái mình còn nhỏ như vậy, sao mình có thể để lại một mình con bé lẻ loi không nơi nương tựa trên đời này như vậy được chứ?

- Điều kiện chữa bệnh của em là gì?

Thanh niên nhìn Dương Tử Mi, hỏi. Anh cho rằng thứ cô muốn là cái bình Nguyên Thanh Hoa kia.

- Điều kiện của em chính là nếu anh còn sống, hãy phát huy tay nghề phòng chế đồ sứ cổ của mình, giúp anh ấy thành lập công ty làm đồ mô phỏng sứ cổ.

Dương Tử Mi chỉ vào Mẫn Cường nói.

Cô vừa nói xong.

Không chỉ hai anh em Tiểu Thanh mà đến cả Mẫn Cường cũng giật mình nhìn cô.

- Ý của em là sao?

Thanh niên kia hỏi lại.

- Ý của em rất rõ ràng, chính là sau khi em chữa khỏi căn bệnh u não, kéo dài tính mạng cho anh, thì anh phải tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật mô phỏng Nguyên Thanh Hoa, giúp anh ấy thành lập công ty.

Dương Tử Mi giải thích.

Mẫn Cương biết, Dương Tử Mi làm thế là đang giữ lại nhân tài cho anh, giúp anh đạt được nguyện vọng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Đại Sư Kỹ Thuật

Anh...

Ánh mắt của Tiểu Thanh sáng lên, cô níu lấy cánh tay của anh trai mình, nói:

- Ước mơ lớn nhất của anh và ông nội không phải là muốn tạo nên tiếng tăm và vị thế của nhà họ La chúng ta trong giới phỏng chế đồ sứ cổ sao? Bây giờ cơ hội đã tới rồi, hơn nữa em gái này còn có thể chữa bệnh cho anh nữa, đây đúng là ông trời cũng đang giúp chúng ta mà!

Thanh niên kia im lặng không nói gì.

Dương Tử Mi còn nhỏ tuổi như vậy, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống người có y thuật cao minh chút nào, huống hồ gì căn bệnh mình mắc phải còn là bệnh nan y.

Còn Mẫn Cương chẳng qua cũng chỉ là một học sinh trung học mới mười lăm tuổi, tuy có khí chất bất phàm, hẳn là xuất thân từ danh môn, nhưng cậu ấy có thể thành lập và chèo chống công ty được không?

Thấy anh vẫn do dự không hạ quyết định, Dương Tử Mi ở bên cạnh lại lên tiếng nói:

- Em cho anh chút thời gian để suy nghĩ, nếu anh tin em thì có thể đến Mặc Hiên trước mặt tìm em, em đang ở đó.

Nói xong, cô và Mẫn Cường rời đi.

- Anh à, em ấy nói em ấy là người của Mặc Hiên, vậy thì nhất định là rất lợi hại rồi!

Tiểu Thanh kéo tay anh mình với vẻ quan tâm lo lắng:

- Dù sao thì anh cũng không hy vọng gì ở bản thân mình nữa, thế thì tại sao lại không thử một lần xem sao? Nếu không có hiệu quả gì thì chúng ta cũng có mất mát gì đâu. Hai người họ chịu trả lại Sứ Thanh Hoa có giá trị như thế cho chúng ta, em cảm thấy bọn họ là thật sự muốn đến giúp đỡ chúng ta đấy.

Thanh niên cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó gật đầu nói:

- Ủ, anh sẽ thử xem.

- Thật tốt quá, anh à, bây giờ chúng ta thu dọn đồ đạc rồi đến đó luôn đi!

Tiểu Thanh thấy anh trai mình đồng ý chữa bệnh thì cực kỳ vui vẻ. Cô vội vàng bỏ tất cả chỗ đồ sứ phỏng chế đang được đặt trên chiếu kia vào túi, sau đó kéo tay anh mình đến Mặc Hiên.

Lúc này Dương Tử Mi đang đưa món đồ sứ cổ được phỏng chế lại kia cho Tống Huyền giám định.

- Ủ, đây là món phỏng chế đồ sứ cổ được chế tạo với trình độ kỹ thuật cao nhất, gần như là hoàn mỹ luôn.

Tống Huyền thở dài rồi nói:

- Trước giờ luôn thấy người ta phỏng chế lại đồ cổ Thanh Hoa, còn Nguyên Thanh Hoa thì lại có rất ít người phỏng chế. Từ trước đến nay anh chưa từng thấy món đồ phỏng chế theo Nguyên Thanh Hoa nào hoàn mỹ và

cao siêu thế này. Không ngờ bây giờ lại có cơ hội được nhìn thấy. Tiểu Mi, em mua nó ở đâu thế?

- Vừa mới bỏ ra năm nghìn tệ mua ở sạp hàng ven đường đấy.

- Năm nghìn tệ? Giá trị nghệ thuật của món đồ này quá thấp! Mặc dù nó không phải là đồ cổ thật, nhưng nếu đem ra bán đấu giá, ít nhất cũng phải được hai, ba vạn, hoặc là cao hơn nữa. Bởi vì bất kể là Nguyên Thanh Hoa thật hay là Nguyên Thanh Hoa phỏng chế cũng đều rất hiếm thấy trên thị trường.

Tống Huyền nói.

Đôi mắt của Mẫn Cương lại vụt sáng lên.

Hai anh em Tiểu Thanh vừa mới tới cũng nghe thấy lời Tống Huyền đã nói.

Tiểu Thanh vui vẻ ra mặt, lắc tay anh mình:

- Anh ơi, thật không ngờ món đồ phỏng chế của ông nội lại có giá trị như vậy. Đợi sau khi anh khỏi bệnh, chúng ta sẽ làm ra nhiều hơn nhé! Chỉ cần một năm bán ra một hai món thôi là chúng ta cũng không cần phải lo lắng chuyện tiền nong nữa rồi.

Thanh niên kia cười khố, mặc dù anh biết kỹ thuật chế tạo Nguyên Thanh Hoa, nhưng những nguyên liệu chế tạo kia lại cực kỳ hiếm, giá cả lại cao, căn bản là anh không có đủ tiền để mua nguyên liệu.

Nghe thấy lời của bọn họ, Tống Huyền ngẩng đầu lên nói:

- Chẳng lẽ có thể tìm được người chế tạo ra món đồ này sao?

Dương Tử Mi gật đầu, nói:

- Đúng vậy, món đồ phỏng chế sứ cổ này chính là do nhà bọn họ làm ra.

Tống Huyền nghe thấy thế thì vô cùng kích động, anh đứng phắt người dậy, nói:

- Không ngờ thành phố A của chúng ta cũng có thể có một vị đại sư có tay nghề cao minh như vậy, anh nhất định phải đi gặp mới được!

Nói xong anh đi đến trước mặt thanh niên kia:

- Xin hỏi, hai người có thể dẫn tôi đi gặp vị đại sư này được không?

- Tống tiên sinh, ông nội tôi đã qua đời rồi, nhưng anh trai tôi cũng là một đại sư đấy!

Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh nói bằng giọng rất đỗi tự hào:

- Ông nội tôi nói tay nghề của anh trai tôi còn giỏi hơn ông, thiên phú ngộ tính cũng cao hơn ông nữa!

Tống Huyền nhìn thanh niên kia với vẻ kích động:

- Thật vậy sao?

Thanh niên kia khẽ gật đầu.

- Vậy thì tốt quá rồi! Cuối cùng kỹ thuật phỏng chế Nguyên Thanh Hoa cũng không bị thất truyền!

Tống Huyền kích động đến mức trong mắt anh thấp thoáng ánh lệ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 287: Kỳ Tích Thật Sự Sẽ Xuất Hiện

Chàng trai kia tên là La Bạch. Tổ tiên nhà họ La trước đây từng là người chế tạo ra Nguyên Thanh Hoa dâng cho vua chúa, kỹ nghệ tinh xảo này được truyền từ đời cha tới đời con. Chỉ tiếc từ sau khi giải phóng, tay nghề của ông nội không được coi trọng nữa, mà cuộc sống lại rất vất vả nên ông nội chỉ đành dựa vào một chút vốn liếng làm ăn, hoặc là làm hàng giả cho người khác để duy trì cuộc sống.

Đối với một nghệ nhân có phẩm cách cao thượng mà nói, chế tạo hàng giả chính là nỗi nhục.

Nhưng do cuộc sống đẩy đưa, nên không thể không làm thế.

Do luôn sống một cuộc sống uất ức, nản chí nên mới khiến ông nội qua đời sớm như vậy.

Trước khi chết, ông nắm chặt tay La Bạch, dặn dò nhiều lần rằng không được làm hàng giả lừa lọc người đời, mà chỉ có thể làm ra hàng mô phỏng. Nếu có cơ hội, hãy phát huy kỹ thuật chế tạo Nguyên Thanh Hoa của nhà họ La, đừng khiến tổ tiên phải hổ thẹn.

Lời nói của Tống Huyền - người đàn ông có danh vọng cực kỳ cao trong giới đồ cổ này đã cho anh hy vọng rất lớn.

Chẳng lẽ, cô bé kia thật sự có thể chữa khỏi bệnh cho mình? Còn cậu trai kia thật sự có thể mở được công ty, cho mình nơi để phát huy sao?

Anh nửa tin nửa ngờ, đi theo Dương Tử Mi vào phòng nghỉ của Mặc Hiên.

Dương Tử Mi bảo anh nằm xuống một chiếc giường nhỏ, bàn tay cô đặt úp lên đầu anh, đầu tiên là dùng nguyên khí dò xét vị trí và độ khó nhằn của khối u ở bên trong, sau đó là dùng ngân châm đâm vào huyết ngủ và huyết cử động của anh, để anh tiến vào trạng thái ngủ say và bất động.

Châm cứu não bộ không giống với châm cứu cho các bộ phận khác, chỉ cần lệch một chút thôi cũng sẽ gây ra hậu quả rất lớn.

Sau khi lấy ngân châm ra, cô đâm và truyền chân khí của mình vào các huyết vị ở trên đầu như bách hội, thiên xung, ngọc chẩm, thông thiên...

Khoảng một tiếng sau, cô mới rút ngân châm ra, bản thân cũng mệt mỏi đến mức thở hổn hển.

Lần châm cứu lần này khiến cô tiêu hao gần phân nửa nguyên khí của mình, tương đương với lượng chân khí bị tiêu hao khi đánh nhau với một nghìn người.

Cô giải huyết ngủ và huyết cử động của La Bạch, sau đó ngồi ở bên cạnh vận khí tĩnh dưỡng để giảm bớt cơn mệt mỏi.

Khi La Bạch mở mắt tỉnh lại thì thấy cô gái ở trước mặt mình cả người đầy mồ hôi, vẻ mặt tái nhợt đang ngồi xếp chân ở bên cạnh. Mái tóc đen như mực, khuôn mặt bóng loáng như bạch ngọc, đôi môi anh đào tái nhợt khê hé mở hệt như một vị tiên tử vừa giáng trần, vừa có vẻ đẹp thanh thuần lại vừa mang nét quyến rũ của thiếu nữ.

Anh lập tức đưa mắt sang hướng khác, giơ tay sờ lên đầu mình rồi ngồi dậy.

Cảm giác đau đớn ở trong đầu bao lâu nay dường như đã biến mất, chỉ cảm thấy thoáng có chút khó chịu.

Anh đứng dậy, khẽ vận eo, cảm giác vô cùng khỏe khoắn.

Sau đó anh lại nhìn về phía cô gái đang ngồi vận khí kia, chẳng lẽ cô ấy thật sự đã chữa khỏi bệnh u não cho mình sao?

Trên đời này thật sự có y thuật châm cứu thần kỳ như vậy sao?

Dương Tử Mi phát hiện, mặc dù lần này cô tiêu hao khá nhiều nguyên khí, nhưng chỉ cần ngồi vận khí lại một lát, trong cơ thể sẽ xuất hiện một nguồn năng lượng nguyên khí không ngừng cuộn trào ra, bổ sung vào chỗ tiêu hao của cô, giúp cô nhanh chóng hồi phục lại.

Chuyện này chưa từng xuất hiện bao giờ.

Cô đưa tay sờ vào thê bài gỗ đào trên ngực mình rồi dăm chiêu, liệu có phải là do tác dụng sau khi thê bài gỗ đào kia cải tạo lại mình không?

Vừa mở mắt ra thì cô lập tức trông nhìn thấy La Bạch đang nhìn mình chăm chăm. Đưa tay lên lau mồ hôi, cô khẽ cười:

- Quá trình chữa trị cũng tạm ổn, chỉ cần châm cứu thêm hai lần nữa là có thể hoàn toàn trừ được căn bệnh u não kia. Ba ngày sau anh hãy đến đây tìm em, chúng ta sẽ tiến hành châm cứu lần thứ hai.

- Thật... Thật sự có thể chữa khỏi sao?

La Bạch cảm giác như mình đang nằm mơ, khó mà tin nổi.

- Ừ, chẳng lẽ anh không cảm thấy trạng thái của anh bây giờ tốt hơn trước nhiều sao? Hoặc là anh có thể đến bệnh viện dùng máy móc kiểm tra lại thử xem.

Dương Tử Mi đứng lên, cười nói:

- Có điều anh không được nói chuyện em chữa bệnh cho anh ra ngoài. Em không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát, không muốn cứu khổ cứu nạn, không muốn dây vào quá nhiều phiền toái. Em chỉ muốn cứu người mà em cho là nên cứu thôi.

La Bạch nhìn vào vết bớt màu chu sa ở giữa mi tâm của cô, gì mà không phải Quan Âm chứ, ở trong mắt anh, bây giờ cô nhân từ, xinh đẹp động lòng người không khác gì Quan Âm cả.

Sau khi rời khỏi Mặc Hiên, anh vẫn đến bệnh viện kiểm tra lại. Kết quả bác sĩ nói rằng hơn một nửa tế bào u não đã biến mất một cách thần kỳ, hơn nữa khả năng sinh sôi của chúng còn bị ức chế lại.

Cầm giấy xét nghiệm trên tay, La Bạch ôm chầm lấy em gái vừa khóc vừa cười, vô cùng biết ơn Dương Tử Mi, cảm thấy kỳ tích của cuộc đời thật sự sắp đến rồi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 288: Phong Thủy Phòng Tân Hôn Ảnh Hưởng Đến Quan Hệ Vợ Chồng (1)

Khi nhìn thấy cặp đôi kim đồng ngọc nữ thanh xuân rạng ngời như Dương Tử Mi và Mẫn Cường, Tống Huyền cảm thấy mình thật sự đã già rồi.

Ta sinh người chưa sinh, người sinh ta đã già.

Đây là chuyện khiến biết bao nhiêu người phải thương cảm!

Nếu anh bằng tuổi Mẫn Cường, anh cũng có thể thoải mái đứng bên cạnh cô mà không phải lo lắng đến bất cứ điều gì, cho dù người cô nhìn không phải là anh.

Anh mở ngăn kéo lấy ra một cây tiêu ngọc long đã được lau chùi sạch sẽ, ngón tay anh khẽ chạm lên những cái lỗ nhỏ trên nó, sau đó lại âm thầm thổi dài một tiếng rồi đặt nó về chỗ cũ.

Có vài khúc nhạc không nhất định phải thổi ra, để ở trong lòng là được.

Phía bên kia, Mẫn Cường đang nêu lên một vài ý tưởng về việc thành lập công ty phòng chế đồ sứ cổ với Dương Tử Mi. Mặc dù ý tưởng đó vẫn chưa đầy đủ, nhưng Dương Tử Mi vẫn bị nó thu hút.

Xem ra, Mẫn Cường quả thật là một thiên tài kinh doanh!

Hơn nữa, kế hoạch phát triển mà anh ấy nói gần như giống hệt quỹ đạo phát triển sau này của anh ở kiếp trước. Có điều, chuyện này sẽ thành công hay thất bại còn phải dựa vào La Bạch.

- Tử Mi, cảm ơn bạn đã giúp đỡ mình.

Mẫn Cường nói với vẻ cảm kích.

- Nếu muốn cảm ơn mình thì bạn cho mình góp cổ phần cùng đi.

Dương Tử Mi cười đến là gian.

Tiền đồ phát triển của công ty của Mẫn Cường trong tương lai vô cùng lớn, nó không khác gì một quả trứng vàng cả. Nếu mình cùng góp cổ phần thì, he he, sẽ nhận được lợi ích rất lớn.

- Mình chỉ chờ câu này của bạn thôi!

Mẫn Cường vui vẻ cười rộ lên:

- Có một đại sư như bạn tham gia, công ty của mình chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió, ha ha!

Dương Tử Mi cũng cười, trong tương lai cô nhất định sẽ trợ vận cho anh, giúp anh phát triển tốt hơn, nhanh hơn kiếp trước.

- Bạn dự định đặt tên công ty là gì?

Dương Tử Mi còn nhớ đời trước công ty của Mẫn Cường có tên là Thiên Bách Độ, nhưng cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu rốt cuộc cái tên này có ý nghĩa gì.

- Cái này mình vẫn chưa nghĩ ra, bạn có đề nghị gì hay không?

Mẫn Cường nhìn cô hỏi.

- Thiên Bách Độ thì thế nào?

Dương Tử Mi chớp mắt nói.

- Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, đột nhiên quay đầu, người đã ở nơi, nơi ánh lửa lụi tàn. Cái tên này hay quá, thế thì đặt tên này đi.

Mẫn Cương nhìn cô với ánh mắt đầy ý vị khác.

Thì ra ý nghĩa của “Thiên Bách Độ” được lấy từ bài thơ này.

Đời này vì cô nên Mẫn Cương mới đặt cái tên này cho công ty, vậy còn đời trước?

Người anh tìm là ai?

Vì ai mà anh lại cô độc như vậy?

*

Sau khi Mẫn Cương trở về, Dương Tử Mi tiếp tục ở lại Mặc Hiên giám định đồ cổ, học thêm các kiến thức liên quan.

Lát sau, cô ruột của Tống Huyền đến. Vừa nhìn thấy Tống Huyền, cô liền than ngắn thở dài, nói Tống Huyền thật sự có phúc khi lấy được một người vợ hiền hậu, nhã nhặn lịch sự như Lâm Thanh Mai, tình cảm giữa hai vợ chồng lúc nào cũng hòa thuận tốt đẹp. Chẳng giống đứa con dâu mới cưới nhà cô, trước khi cưới trông rõ ràng là một cô gái dịu dàng ít nói, nhưng cưới xong lập tức trở nên nóng nảy, động một tí là đánh nhau với chồng, thậm chí tối hôm qua còn đập đồ lung tung, hai vợ chồng đánh nhau một trận sau đó trở về nhà mẹ đẻ.

Tống Huyền và Lâm Thanh Mai an ủi cô mãi mới ngừng.

- Haiz, Tiểu Huyền à, cô cảm thấy nghi ngờ không biết có phải là do bất tự của hai đứa chúng nó không hợp nhau nên mới thành ra thế này không nữa. Tiểu Tuyết là đứa bé cô chăm sóc từ khi nó lọt lòng cho đến khi trưởng thành, tính tình phẩm đức của nó thế nào cô hiểu rất rõ, thật sự không ngờ sau khi kết hôn lại như biến thành một người khác như vậy.

Tống Lệ Hoa thở dài một hơi nói.

Nghe thấy cô mình nói như thế, Tống Huyền nghĩ ngay đến Dương Tử Mi.

- Cô à, nếu cô thấy nghi ngờ như thế, vậy cháu sẽ nhờ người đến xem cho cô. Chỗ cháu có một đại sư xem bói vô cùng chuyên nghiệp đấy.

- Thật sao?

Ánh mắt của Tống Lệ Hoa vụt sáng lên:

- Cô cũng đang nghĩ tầm hai ngày nữa có thời gian rảnh sẽ đi tìm một vị thầy bói về xem đây

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Phong Thủy Phòng Tân Hôn Ảnh Hưởng Đến Quan Hệ Vợ Chồng (2)

Vâng.

Tống Huyền trả lời, sau đó gọi Dương Tử Mi đến.

- Tiểu Huyền, vị đại sư mà cháu nói chính là cô bé ấy ư?

Tống Lệ Hoa nhìn Dương Tử Mi, hỏi lại với vẻ nghi hoặc

Từ trước đến nay, Dương Tử Mi đã quá quen với việc bị người khác nghi ngờ năng lực vì độ tuổi của mình nên thái độ của cô bây giờ không còn nóng nảy nữa. Hơn nữa đối phương cũng là cô của Tống Huyền, nên cô cũng không thể sùng sộ nạt nộ người ta được.

- Đúng vậy, mặc dù Tiểu Mi còn nhỏ, nhưng cô bé là một thầy tướng số thiên tài đấy, ngày nào cũng có rất nhiều người đến chỗ cháu đặt lịch trước với cô bé.

Tống Huyền nói.

- À, cô cũng nghe nói gần đây ở thành phố A của chúng ta có một vị đại sư nữ rất nổi tiếng, chẳng lẽ đó chính là cô bé này sao?

Tống Lệ Hoa kinh ngạc hỏi.

- Vâng.

Tống Huyền gật đầu:

- Cháu lừa cô làm gì chứ, dù sao có cô bé giúp đỡ thì cô cứ yên tâm đi.

- Thế thì cô yên tâm rồi!

Ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ khi nhìn Dương Tử Mi của Tống Lệ Hoa lập tức chuyển thành kính nể, bà đứng lên, nhiệt tình kéo tay Dương Tử Mi, nói:

- Cô bé này trông tràn đầy linh khí, nhìn qua thì biết ngay là một người phi phàm rồi.

- Cô quá khen ạ.

Dương Tử Mi khẽ mỉm cười nói:

- Cháu chỉ biết biết một chút thôi ạ.

- Hiểu được về nghề này thật sự không dễ đâu, cô nghe nói phải là người có linh khí mới theo được. Đúng rồi, Tiểu Mi đại sư, cháu có thể xem giúp cô xem có phải bát tự của con trai và con dâu cô không hợp được không?

- Được ạ.

Dương Tử Mi trả lời một cách sáng khoái.

Thế là Tống Lệ Hoa nói bát tự của con trai và con dâu mình cho cô nghe.

Dương Tử Mi lập tức bấm bấm ngón tay của mình, sau đó cười với Tống Lệ Hoa, cô nói:

- Cô à, bát tự của hai người bọn họ là nam kim nữ thổ, là bát tự gặp thành tựu về hôn nhân, không có bất cứ vấn đề gì cả.

- Nhưng trước khi cưới chúng nó đã từng chung sống với nhau mấy năm, hòa hợp lắm, mà tại sao sau khi cưới lại đột nhiên thành ra hay gây gổ đánh nhau thế?

Tống Lệ Hoa khó hiểu hỏi.

- Hai người họ kết hôn bao lâu rồi cô?

- Mới có hai tháng thôi.

- Theo như những gì bát tự thể hiện thì tính cách của cô gái rất tốt, chàng trai cũng không hề ỷ lại. Theo lý mà nói thì không nên xảy ra loại chuyện ngày nào cũng đánh nhau gây gổ như thế mới đúng. Cháu đoán có lẽ là do phong thủy phòng cưới của bọn họ có vấn đề rồi.

Dương Tử Mi nói.

- Phong thủy của phòng cưới có vấn đề ư?

Tống Lệ Hoa cả kinh:

- Vậy Tiểu Mi đại sư, cháu có hiểu về phong thủy không? Cháu có thể xem giúp cho cô được không?

- Không thành vấn đề ạ.

Dương Tử Mi cười nói.

- Vậy thì tốt quá rồi, bây giờ cháu giúp cô luôn được không?

Tống Lệ Hoa vội vã trả lời.

Dương Tử Mi không hề từ chối, mà đi theo Tống Lệ Hoa về nhà.

Đẩy cửa bước vào căn phòng cưới vẫn còn dán chữ Hỷ, sau khi nhìn thấy cách sắp xếp bố trí với màu chủ đạo là màu hồng lãng mạn trong phòng, Dương Tử Mi cười khẽ.

Phối màu cho phòng cưới như thế này quả thực nhìn rất lãng mạn, nhất là vòng hoa hồng nở rộ được dán lên tường cùng với một cái chuông gió màu trắng dùng để điều hòa tình cảm đang được treo trên cửa sổ kia. Khi gió thổi, cái chuông gió phát ra những tiếng leng keng leng keng, khiến người ta mơ màng mà muốn phạm tội.

Nhưng, bố trí như vậy không thích hợp với phong thủy của căn phòng cho vợ chồng.

Thời đại bây giờ các cặp vợ chồng mới cưới thường rất thích tự mình thiết kế phòng cưới để phô bày ra cảm giác lãng mạn và đặc biệt. Nhất là từ sau những năm 80, các cặp vợ chồng son hoàn toàn tự sửa sang phòng cưới theo ý mình. Nhưng không bao lâu sau khi cưới thì bắt đầu gây gổ ầm ĩ, cãi nhau đủ kiểu, đây là do khi sắp xếp phòng cưới, họ không chịu để ý đến vấn đề phong thủy.

Kết hôn là chuyện quan trọng nhất của đời người, thiết kế phòng cưới chính là chuyện lớn hàng đầu. Phong thủy trong phòng cưới cũng là một vấn đề đầy tính học thức, nó sẽ ảnh hưởng đến chuyện quan hệ vợ chồng, sinh con dưỡng cái, vì thế trước khi sửa sang lại, phải đặc biệt chú trọng đến phong thủy trong phòng cưới.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Phong Thủy Phòng Tân Hôn Ảnh Hưởng Đến Quan Hệ Vợ Chồng (3)

Khi sửa sang lại phòng cưới, rất nhiều cặp vợ chồng trẻ đều dùng màu hồng lãng mạn sơn lại toàn bộ mặt tường. Thật ra thì làm như thế không tốt chút nào, bởi vì màu hồng sẽ khiến thần kinh con người ta suy yếu dần, dễ dàng khiến vợ chồng xảy ra cãi vã, từ đó tạo ra rất nhiều bi kịch trong hôn nhân. Ngoài ra tốt nhất là nên chọn sàn nhà màu nhạt, bởi vì nếu sàn nhà có màu đậm sẽ khiến tâm trạng của con người bị ức chế, thời gian dài sẽ khiến vợ chồng xảy ra chiến tranh lạnh một cách dễ dàng.

Trong khi bố trí lại phòng cưới, cũng phải hết sức chú ý đến việc bày biện những món đồ nhỏ, tuyệt đối không được treo chuông gió ở cửa sổ hoặc là ngoài ban công, điều này sẽ dễ dàng khiến người vợ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, tâm trạng nóng nảy.

Điều kiện ánh sáng trong phòng cưới cũng phải tốt. Điều kiện ánh sáng tốt sẽ khiến cho tâm trạng của vợ chồng thoải mái, thân thể khỏe mạnh, cũng có lợi trong việc gia tăng tình cảm giữa hai vợ chồng. Ngược lại nếu điều kiện ánh sáng trong phòng cưới quá mờ ảo sẽ khiến vợ chồng rất dễ dàng lục đục cãi vã nhau.

Giường là thứ quan trọng nhất trong phòng cưới. Phong thủy tốt xấu của nó có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tình cảm của vợ chồng. Tuyệt đối không được để đầu giường hướng ra cửa, bởi vì đây gọi là phạm hướng cửa. Chúng ta đều biết hôn nhân hỉ hợp không hỉ xung, mà cửa phòng lại

đúng lúc là xung thì có thể tốt được không? Đồng thời còn phải chú ý xem các đồ gia dụng trong nhà có phải là loại đặt đầu giường không, gương có hướng về phía giường không, ti vi có đối diện với giường của vợ chồng không, trên đầu giường có các loại móc treo không... Cuối cùng phải xem xem có phải bên ngoài cửa sổ có cây to, cột điện, ống khói các thứ không... Những thứ này đều là những thứ ảnh hưởng bất lợi đến tình cảm của vợ chồng.

Ngoài ra, giấy dán tường trong phòng của các cặp vợ chồng không được là loại có nhiều hoa, nếu không sẽ rất dễ phạm đào hoa, sẽ xuất hiện các trường hợp ngoại tình, ảnh hưởng lớn đến mối quan hệ vợ chồng.

“Sinh con gái là chiêu thương ngân hàng, sinh con trai là xây dựng ngân hàng.” Đây là lời giải thích của con người ở thế kỷ 21. Bây giờ có rất nhiều người thích con gái, dĩ nhiên không phải là vì chiêu thương, mà là vì con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện. Có câu “Con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của mẹ mà”! Xét từ phương diện phong thủy, nếu vợ chồng trẻ muốn sinh con gái thì phải dùng ga giường, chăn chiếu hình hoa cỏ, thầy phong thủy đều nói nhiều hoa to thì sẽ sinh con gái mà. Còn nếu như thích con trai thì phải lựa chọn những bộ chăn ga gối đệm hình long phượng, mà trước khi dùng những vật phẩm có hình ảnh này thì phải phơi nó ra nắng một lúc, nếu không sẽ rất dễ khiến các đôi vợ chồng cảm thấy bức bách khó chịu.

Ai cũng nói thiên đường tốt đẹp thì mọi người không đến, phong thủy là mê tín thì mọi người lại cứ tin. Ở Trung Quốc, phong thủy đã có lịch sử tồn tại hàng ngàn năm rồi, chú ý đến những vấn đề phong thủy phòng cưới này sẽ giúp cho cuộc sống vợ chồng càng thêm mỹ mãn.

Sau khi nghe Dương Tử Mi giải thích xong, cuối cùng Tống Lệ Hoa cũng đã hiểu tại sao đưa con dâu Tiểu Tuyết trước khi cưới rất dịu dàng ít nói của mình lại đột nhiên trở thành một người phụ nữ chanh chua đánh đá như vậy. Thì ra tất cả đều do sự bố trí của căn phòng này gây nên.

- Cô sẽ bảo người sửa sang lại toàn bộ căn phòng này, tạm thời bảo hai vợ chồng nó về nhà mẹ vợ ở một thời gian.

Tống Lệ Hoa vừa lau mồ hôi vừa nói.

- Vâng, cái này là bắt buộc rồi.

Dương Tử Mi còn thuận tay chỉ điểm thêm một chút xem nên sửa sang bố trí như thế nào mới có lợi cho tình cảm vợ chồng, khiến vợ chồng càng thêm hòa thuận.

Tống Lệ Hoa vừa nghe vừa ghi lại vào trong sổ một cách nghiêm túc.

- Tiểu Mi đại sư, hôm nay cháu vất vả quá rồi. Đây là chút tiền công, mong cháu vui lòng nhận lấy!

Tống Lệ Hoa lấy một phong bì thật dày từ trong phòng ra, đưa cho Dương Tử Mi.

Tống Lệ Hoa là cô của Tống Huyền, mà Tống Huyền là thầy và cũng là trưởng bối của cô, nên Dương Tử Mi chắc chắn sẽ không nhận số tiền này.

- Nghe nói giá mỗi lần cháu xem bói xem phong thủy cho người khác ít nhất cũng là mười vạn. Cô không có nhiều tiền như vậy nên chỉ có thể trả cháu một vạn thôi, nếu cháu không nhận thì cô sẽ ngại lắm.

Tống Lệ Hoa nhét chỗ tiền kia vào tay Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đẩy tiền lại, nói:

- Cô à, đó là tiền công cháu thu của người ngoài thôi, cô là cô của Tống tiên sinh, cũng tức là cô của cháu, cháu giúp cô là vì tình cảm, nếu nhận tiền của cô thì có khác gì không coi cô là người nhà đâu.

Nghe cô nói như vậy, Tống Lệ Hoa cũng không tiện trả tiền nữa. Bà vào trong phòng lấy một cái thẻ hội viên ra đưa cho cô, nói:

- Tiểu Mi, đây là thẻ hội viên của thẩm mỹ viện mà cô mở, cô biết cháu còn trẻ, da dẻ vẫn còn tốt, không cần phải đến thẩm mỹ viện. Nhưng cái thẻ này, cháu đưa cho mẹ cháu giúp cô đi. Thẩm mỹ viện của cô ngày thường cũng có rất nhiều hội viên ghé đến, không phải đến để làm đẹp thì đến để nói chuyện, không khí náo nhiệt, vui vẻ lắm.

- Vâng, cháu cảm ơn cô.

Dương Tử Mi vui vẻ nhận lấy tấm thẻ hội viên kia.

Dưới sự điều dưỡng của cô, làn da của mẹ cô Hoàng Tú Lệ được chăm sóc rất tốt, có điều ở trong thành phố A này, bà lại thiếu nơi làm quen qua lại, thế này cũng đúng lúc lắm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 291: Yêu Bản Thân, Thương Cha Mẹ

Đã đến ngày hẹn ba ngày với vong hồn chết đuối kia.

Mười giờ đêm, Dương Tử Mi xuất hiện ở bên cạnh con sông hộ thành kia, gọi vong hồn đó ra.

Vong hồn đó đi tới trước mặt cô, cúi đầu xuống, oán khí trên mặt vẫn dày đặc như cũ.

- Không tìm được à?

Dương Tử Mi hỏi thử.

- Thế giới này xấu xí tàn ác như thế, con người lại dối trá, tôi thật sự không tìm thấy thứ gì hoặc chuyện tốt đẹp nào có thể khiến tôi cảm động cả, ngoại trừ một việc.

Vong hồn kia nói với vẻ bất đắc dĩ.

Dương Tử Mi nhú mày:

- Chuyện gì?

- Lúc sáng nay, có một cô bé gái ngồi trên lưng của ba nó, đứng ở đầu cầu ngắm cảnh. Tôi nhớ đến khi còn bé tôi cũng giống như thế, ba của tôi cũng thích nhất là cõng tôi trên vai để đi dạo, nói tôi giống như một nàng công chúa, là cục cưng mà ông yêu quý nhất, hu hu...

Nói đến đây, vong hồn nọ cúi mặt ghen ngào:

- Ba mẹ tôi vẫn luôn yêu thương tôi như thế, tôi lại vì gã đàn ông phụ bạc kia mà tự tử, hại cha mẹ tôi cũng sầu muộn mà qua đời.

- Có đáng không?

- Không đáng.

Vong hồn nọ cắn răng.

- Cứ nghĩ đến việc này, tôi chỉ muốn tát chết bản thân mình, không biết quý trọng tình thương của cha mẹ, tôi phải chịu khổ như bây giờ cũng là đáng kiếp.

- Đúng vậy.

Chúng ta vẫn luôn ngu xuẩn và hèn hạ như thế, vì một vài người dưng nước lã mà khiến cha mẹ mình đau lòng, không thêm quan tâm tới tình thương của cha mẹ dành cho mình, cho rằng đó là chuyện hiển nhiên.

Thân thể da tóc đều do cha mẹ ban cho, lãng phí bản thân, tự mình hại mình sẽ khiến cha mẹ đau lòng tới cỡ nào?

- Cũng chỉ có một chuyện đó khiến cô cảm động thôi sao?

Dương Tử Mi nhìn cô ta rồi nói:

- Thế thì vẫn không đủ, tôi cho cô thêm ba ngày nữa, tìm thêm hai chuyện có thể khiến cho cô cảm động, bằng không thì dù có siêu độ thì kiếp sau của cô vẫn có thể sẽ tái diễn bi kịch này.

- Tôi không tìm được, trên đời này, ngoại trừ tình yêu đẹp đẽ của cha mẹ dành cho tôi ra thì những thứ khác tôi đều cảm thấy đối trá như nhau.

Vong hồn kia nói.

- Cô hãy thử bỏ qua thành kiến mà nhìn cho thật rõ, ba ngày nữa tôi sẽ đến tiếp.

Dương Tử Mi quay người rời đi, để lại một mình vong hồn kia ở lại đó, nhớ lại đủ loại lỗi lầm của cô với cha mẹ thuở còn sinh thời.

Về đến nhà, vừa nhớ tới nỗi ăn năn hối lỗi của vong hồn kia đối với cha mẹ, Dương Tử Mi lặng lẽ đứng ở cửa phòng của ba mẹ mình.

Bởi vì họ muốn để phòng thoáng khí hơn nên không đóng cửa.

Dương Tử Mi đã bố trí trận pháp phong thủy có lợi cho giấc ngủ ngon ở trước cửa phòng của họ, để mỗi đêm ba mẹ đều có thể ngủ ngon.

Mẹ Hoàng Tú Lệ đang dựa đầu lên vai của ba Dương Thanh mà say giấc nồng.

Trên mặt của ba cũng đã không còn vẻ mệt mỏi vất vả của ban ngày, vẻ mặt vô cùng thư thái.

Nhìn thấy chăn của họ bị rơi xuống đất, Dương Tử Mi đi vào, nhặt chăn lên, cẩn thận giúp họ dóm kín góc chăn, nhìn họ ngủ một lúc lâu rồi mới rời khỏi. Sau đó cô lại đi sang mấy phòng khác xem ông bà và hai đứa em.

Trông thấy mọi người đều khỏe mạnh bình an, trong lòng cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, rồi lại có phần không nở.

Cô luôn sợ rằng tất cả những điều trước mắt cũng mờ ảo như hoa quỳnh, lần sau khi cô mở mắt ra thì rất có thể sẽ phải quay lại tình cảnh thảm của đời trước.

Quay lại phòng mình, cô đứng trước gương, cố gắng thử nhìn vong hồn của đời trước đang bám trên người mình mà Lam Nha Nha đã nhìn thấy.

Chỉ tiếc là không thể nhìn thấy gì hết.

Cô thoáng thở dài, ngồi vào bàn học, lấy khối phỉ thúy ba màu vẫn chưa làm xong ra, tiếp tục tạo hình, từng đao từng đao, dốc hết quyền luyện và tình yêu thương mình dành cho bà nội vào trong đó.

Chỉ mong bà nội có thể phúc lộc thọ.

Điện thoại bất chợt vang lên, trong lòng cô cảm thấy vui vẻ, cầm lên xem thì quả nhiên là tin nhắn do Long Trục Thiên gửi đến.

- Em ngủ rồi à?

- Vẫn chưa, em đang khắc ngọc.

- Có gì à?

- Ủ, anh nhớ em.

- Em cũng nhớ anh!

- Em chờ anh về!

- Ủ, anh bận một chút, em ngủ ngon nhé.

- Ngủ ngon.

Kết thúc chuỗi tin nhắn, điện thoại lại rơi vào trạng thái yên tĩnh, nhưng trong lòng cô thì không thể nào bình tĩnh lại được, nhưng nhớ cô dành cho anh đã ngoi lên như cỏ dại đâm chồi sau mưa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Thiếu Nữ Âm Sát

Sau khi khắc khối phi thúy phúc lộc thọ ba màu kia xong, Dương Tử Mi bỏ nó vào trong một cái hộp.

Không có Long Trục Thiên ở đây nên cô không ngủ được, nên cô cầm lấy cái tháp sắt nhỏ, chuẩn bị đến bên cạnh bờ sông luyện công, trong nhà có mái che, nên cô không thể nào luyện công ở đây được, cô phát hiện, cho dù không luyện công đi chăng nữa, nhưng khí cơ của cô cũng khiến cho từ trường xung quanh bị hỗn loạn.

Cần phải nhanh chóng chuyển đi thật xa mới được, bằng không thì sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng cô thật sự không nỡ tách ra ở riêng, rời xa cha mẹ!

Chỉ có thể càng cố gắng luyện công hơn nữa, luyện đến mức phản phác quy chân, biết cách tự do thu liễm khí cơ, khi ấy cô mới có thể ở cạnh người nhà một cách an toàn.

Cô đi đến cạnh công trường của tòa nhà mà cô đã chọn.

Tiến độ của công trình rất nhanh, móng cũng đã đào xong, tạo thành một mô hình đơn giản.

Cô cẩn thận kiểm tra thử, toàn bộ phần móng này đều được làm theo yêu cầu của cô, kết hợp với trận pháp Cửu Cung Phi Tinh này.

Cô mỉm cười hài lòng, đang định tu luyện ở giữa trận pháp thì lại trông thấy một người đàn ông xa lạ, tuổi chừng năm mươi, mặc quần áo nhà đường đang đứng cách đó không xa.

Chỉ thấy trên tay của ông ta đang cầm la bàn, khoan thai bước tới không ngừng, bắt đầu tính toán mảnh đất xây nhà của cô...

Rõ ràng, đây là một thầy phong thủy, ông ta cũng đã phát hiện ra bí mật của khu đất này rồi.

Cô vội lách mình nấp ở đằng sau một đồng vật liệu xây dựng, dùng thiên nhãn quan sát ông ta, phát hiện ông ta thật sự là một thầy phong thủy, tên là Lý Đường Nghĩa, ở thành phố B, cũng có tiếng tăm không tệ, nổi ngang với Giang Mông Nhiên đương thời.

Sao nửa đêm nửa hôm mà thầy phong thủy của thành phố B lại mò đến đây thế này?

Cô lấy làm khó hiểu, muốn dùng thiên nhãn để xem thêm chút nữa, đáng tiếc mọi người đều là người đồng môn, chỉ có thể xem được những thứ đơn giản dễ hiểu như bối cảnh mà thôi, chứ không thể nào xem thêm được nữa.

Lý Đường Nghĩa cầm la bàn di chuyển liên tục, phát hiện lớp móng bên dưới được sắp xếp theo trận pháp Cửu Cung Phi Tinh, khiến ông kinh ngạc khê kê lên một tiếng, đang định đi vào bên trong công trường để xem kỹ hơn thì đột nhiên phát hiện sau ót mình chợt lạnh, sau đó trước mắt mờ dần, rầm một cái ngã lăn quay ra đất, hôn mê bất tỉnh.

Dương Tử Mi đi ra từ sau đồng vật liệu xây dựng, bước tới bên cạnh ông ta, nhặt cái la bàn ở trên đất kia lên.

Cái la bàn này là một vật cũ kỹ. nồng đậm cát khí, tuyệt đối là thứ tốt để trừ tà, cũng là một món pháp khí khá tốt.

Cô nhìn kim đồng hồ trên la bàn, chỉ thấy thanh kim đồng hồ kia đang rung động một cách kỳ lạ, không hề có phương hướng gì cả, vô cùng lộn xộn.

Cô biết rõ, đó là do khí cơ hỗn loạn của cô tạo thành.

Ngoài ra, bản thân của vùng đất này cũng là nguồn gốc của âm sát, cũng sẽ khiến cho kim trên la bàn xuất hiện cảnh tượng khác lạ.

Rốt cuộc là Lý Đường Nghĩa này là tình cờ đến đây, hay là còn có lý do nào khác nên mới tìm tới đây?

Cô nghĩ ngợi một lúc, mới thu hồi khí âm sát ở giữa trán của ông ta, để ông ta tỉnh lại.

Lý Đường Nghĩa kêu lên một tiếng, sau đó mở to mắt tỉnh lại, đối diện với một đôi mắt còn sáng ngời lung linh hơn cả bầu trời sao kia, nhưng vẫn thăm thẳm tựa như vực sâu, khiến cho người ta không thể nhìn thấu.

Đập vào mắt ông ta là một cô gái mặc bộ đồ thể thao màu trắng, gương mặt sáng ngời như ánh trăng, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, làn da nõn nà như ngọc bích, ở trong bóng đêm còn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tựa như tiên tử hạ phàm.

Đây là...

Ông ta nhìn cô với vẻ nghi hoặc, sau đó mới quay đầu nhìn quanh quất, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất.

Thế nên ông ta vội đứng phắt dậy.

- Cô là ai?

Giọng của ông ta có phần run rẩy.

Thân là thầy phong thủy, cảm quan nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, nhất là đối với khí âm sát thì lại càng nhạy cảm hơn hẳn.

Ông ta cảm nhận được một cỗ khí tức khác thường phát ra từ trên người của cô gái này, loại khí tức này khiến cho ông ta cảm thấy gai sống lưng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 293: Vu Thuật Thôi Miên

Khóe môi của Dương Tử Mi nhếch lên thành một nụ cười thần nhiên như có như không:

- Tôi là ai thì ông không cần phải biết làm gì, tôi chỉ muốn biết, tại sao nửa đêm nửa hôm mà ông lại đến đây.

- Tôi...

Nhìn thấy nụ cười thần bí khó lường của cô, Lý Đường Nghĩa thoáng rụt cổ lại, cứ cảm giác cô gái này không bình thường chút nào.

Chẳng lẽ cô ta không phải con người hay sao?

Là một thầy phong thủy, đương nhiên ông ta tin vào chuyện trên đời này có quỷ thần rồi.

Trên người cô ta có một cỗ khí tức âm hàn mà người bình thường không thể nào có được, nhưng rõ ràng ông ta nghe thấy tiếng hít thở rất khẽ cùng với tiếng tim đập thình thịch trong lòng ngực của cô ta nữa.

Ông chợt liếc mắt nhìn chiếc la bàn nằm trên mặt đất.

Chỉ thấy kim la bàn đang quay loạn xì ngầu một cách điên cuồng, cứ như không thể chỉ ra phương hướng chính xác.

Chẳng lẽ khí cơ hỗn loạn mà ông ta đã cảm ứng được lúc ở thành phố B là đến từ chỗ cô gái vừa như tiên nhân lại như ma quỷ ở trước mặt này sao?

- Nói đi!

Giọng nói của Dương Tử Mi trở nên lạnh lẽo, chỉ quyết biến hóa, cô thầm đọc chú, khí âm sát lại bắn ra thêm lần nữa.

Lý Đường Nghĩa bắt đầu ấp úng nói ra ý của mình khi đến đây, nói trong lúc mình đang xem sao trời thì phát hiện kim trên la bàn bắt đầu nhảy điên, phát hiện khí cơ của thành phố A có biến hóa, cho nên mới men theo khí tức mò tới đây.

Nghe ông ta nói ra xong, Dương Tử Mi lại khiến ông ta rơi vào trong trạng thái ngủ mơ.

Xem ra, khí cơ hỗn loạn của mình đã tới mức khiến cho người ta có thể phát hiện ra rồi.

Đây là một chuyện rất nguy hiểm.

Sư phụ Ngọc Thanh đã từng dặn dò cô biết bao lần, đừng để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện ra điểm khác lạ của cô, bằng không có thể sẽ phải rước lấy đại nạn.

Cô cũng biết rõ, loại kỳ tích như sống lại thế này, nếu như bị người bên ngoài biết rõ thì chắc là họ sẽ bắt cô vào trung tâm mổ xẻ ra nghiên cứu luôn ấy chứ.

Sức mạnh của một người đầu có mạnh tới đâu đi chăng nữa cũng không thể chống lại với cơ quan quốc gia.

Tuyệt đối không thể để cho Lý Đường Nghĩa công bố điều khác lạ của cô ra ngoài được!

Nhìn Lý Đường Nghĩa bị mình thôi miên nằm sõng soài trên mặt đất, trong mắt cô lóe lên một tia sát ý.

Trong lúc cô muốn ra tay thì rốt cuộc lại khựng lại.

Giết một người vô tội sẽ tạo thành sát nghiệp lớn cho bản thân, huống hồ gì còn là giết người cùng nghề như thế này!

Cô ngẫm nghĩ một lúc rồi đặt tay lên mi tâm của ông ta, thôi động chú ngữ, khiến cho khí âm sát rót vào người ông ta liên tục, thôi miên phong ấn phần ký ức vừa mới xảy ra của ông ta lại, khiến ông ta quên cô đi.

Cách lợi dụng chú ngữ âm sát để thôi miên này thật ra là một loại vu thuật tương đối âm độc, cô đã lén học trộm được từ trong một quyển sách bị khiếm khuyết của sư phụ Ngọc Thanh.

Nếu như thi triển loại vu thuật này lên con người thì sẽ tạo thành tổn hại đối với thần kinh căn bản trong não của người đó, nếu như trong vòng mười năm mà không giải thì sẽ dần dần xuất hiện triệu chứng bị si ngốc.

Đương nhiên, bất luận loại vu thuật nào cũng sẽ có lúc bị phá trừ, ví như gặp được người cũng biết cách hóa giải loại vu thuật này thì người thi pháp cũng sẽ bị phản phệ.

Nếu như pháp lực của người thi pháp quá yếu kém thì kết quả của việc phản phệ sẽ là trực tiếp khiến cho não bị chết.

Về phần người thi pháp có bản lĩnh cao cường, kết quả phản phệ sẽ ra sao thì không ai biết.

Dương Tử Mi vô cùng tự tin rằng trên thế gian này chắc là không có ai có thể phá giải được pháp thuật này của cô, ngay cả người có tu vi cao thâm như sư phụ Ngọc Thanh mà bây giờ cũng thua xa cô.

Cho nên cô không sợ chút nào.

Chỉ là, cô thật sự không thể ngờ, trên đời này không có gì là tuyệt đối, quá mức tự tin chẳng khác nào tự phụ!

Vì tránh để gọi lại trí nhớ của Lý Đường Nghĩa, cô đã dời thân thể của Lý Đường Nghĩa ra cách đó ba cây số, sau đó mới quay về nhà, rốt cuộc cũng chẳng còn lòng dạ nào mà tu luyện nữa.

Đợi đến khi tòa nhà này xây xong, cô có thể hoàn toàn phong tỏa khí cơ của mình ở bên trong, không để cho người bên ngoài phát hiện ra được nữa.

Bây giờ cô chỉ dừng lại một chút, lúc nào cũng phải mang theo mặc phỉ có thể điều tiết âm dương hòa hợp, làm cho khí tức của mình trở nên thông thả, hoặc là đợi tới khi thi cấp ba xong, cô sẽ phải quay lại trong núi, bế quan tu luyện một quãng thời gian.

Chỉ là không biết sư phụ đang vân du ở nơi nào mà đến bây giờ vẫn chưa chịu quay về nữa?

Cô bắt đầu nhớ sư phụ muốn chết rồi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 294: Người Mất Trí Nhớ

Phương đông hừng sáng, từng tia nắng ban mai lộ ra.

Lý Đường Nghĩa tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc ghế dài ở cạnh bờ sông.

Ông ta xoa xoa cái đầu nặng trĩu của mình, ngơ ngác nhìn quanh khắp nơi, nghĩ mãi cũng không ra vì sao mình lại ở nơi này, mà đầu óc ông ta thì giống như bị nhét bông kín đặc, không thể nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì.

Ông giơ tay sờ cái la bàn bên cạnh mình, thở phào nhẹ nhõm.

May mà la bàn vẫn còn ở đây.

Cái la bàn này chính là bảo bối kiếm cơm mà sư phụ đã truyền lại cho ông, tuyệt đối không thể để bị mất được.

Nhưng bây giờ ông đang ở đâu thế này?

Ông ta đứng dậy, nghi hoặc đánh giá chung quanh, nơi này không phải là thành phố B.

Trong ấn tượng của ông ta thì hình như ông ta đang ngồi uống trà trưa với cháu nội ở trong nhà mà, sao lại đi tới nơi này chứ?

Nhìn kỹ lại thì phát hiện nơi này lại là thành phố A.

Lạ thật, tại sao mình lại đến thành phố A thế này?

Ông ta lại cúi đầu xuống nhìn la bàn thêm lần nữa, chẳng lẽ mình bị mộng du nên đi tới thành phố A, muốn tìm kiếm khí cơ kỳ lạ kia hay sao?

Ông ta đi vào một cửa hàng bán đồ ăn sáng, ngồi xuống, ngẩng đầu lên thì thấy lịch treo tường lại là ngày 28 tháng 4.

- Ông chủ này, có phải ông bóc lịch bị lỗi ngày rồi không? Hôm nay đúng ra phải là ngày 25 mới đúng chứ?

Ông ta nhin không được bèn hỏi ông chủ của cửa hàng bán điểm tâm sáng.

Ông chủ nhìn ông ta như nhìn con bệnh hết đường cứu chữa:

- Ông chú à, có phải ông bị mắc chứng đãng trí tuổi già rồi không? Hôm nay là ngày 28 rồi, sao mà là ngày 25 được chứ?

Lý Đường Nghĩa cảm thấy khó hiểu.

Ông ta giơ tay vỗ vỗ đầu của mình, theo như những gì ông ta nhớ thì ký ức lúc đó dừng lại ở lúc uống trà trưa ngày 24, những thứ sau đó thì lại trống rỗng.

Xảy ra chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ mình thật sự mắc hội chứng đãng trí tuổi già rồi sao?

Ông ta không nuốt trôi bữa sáng nữa, liền đi ra ngoài, tìm chốt điện thoại công cộng, bấm số gọi về nhà.

Người nghe máy là con dâu của ông ta:

- Tiểu Phương, hôm nay là ngày mấy thế hả con?

- Ba, hôm nay là ngày 28 ọ, có phải ba sắp từ thành phố A về rồi không?

Con dâu của ông ta hỏi lại.

- Ba nói ba đến thành phố A sao? Ba đến đây lúc nào?

Lý Đường Nghĩa hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

- Ngày hôm qua ba đến thành phố A, nói là có chuyện quan trọng cần làm, ba bị sao thế?

Con dâu của ông ta kinh ngạc hỏi lại.

- À, không có gì hết.

Lý Đường Nghĩa cúp máy, nghĩ mãi vẫn không ra.

Nghे giọng điệu của con dâu thì có lẽ chuyện mình đến đây không phải do mòng du gây nên rồi.

Chẳng lẽ mình thật sự mắc hội chứng đấng trí tuổi già, nên không thể nhớ rõ những gì mình đã làm hay sao?

Nhưng ông cũng không thấy tư duy của mình bị trì trệ hay gì cả mà, chẳng qua là khi cố gắng muốn nhớ lại những gì xảy ra trong mấy ngày hôm nay thì lại không thể nào nhớ ra được mà thôi.

Rốt cuộc mình đến thành phố A để làm chuyện gì cơ chứ?

Ông ta cố gắng vắt óc suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không được gì.

Có lẽ chuyện quan trọng mà mình muốn làm chính là đến thành phố A để tìm kiếm nguyên nhân khí cơ bị hỗn loạn.

Nghĩ tới đây, ông ta cầm la bàn lên, đi tìm kiếm dọc theo bờ sông.

Sau đó ông ta lại đi tới chỗ công trường xây nhà của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi biết rõ ông ta nhất định sẽ quay về, cho nên đã dùng pháp thuật che mắt trong phong thủy để che giấu công trường, khiến cho la bàn không thể nào cảm nhận được khí tức đặc biệt của nó.

Thứ mà Lý Đường Nghĩa có thể nhìn ra chỉ là cách bố trí cửu cung phi tinh ở dưới lớp móng mà thôi.

Nhưng đây cũng chẳng phải chuyện lạ gì, bởi vì có không ít người giàu đều mời thầy phong thủy cao tay ẩn giúp đỡ bày trận, để hút may mắn về nhà.

Lý Đường Nghĩa ở thành phố A tìm trọn một ngày nhưng cũng không thể tìm ra được nguyên nhân đặc biệt gì, lại đi đến khách sạn cao nhất của thành phố A rồi cầm la bàn lên dò xét.

Sau khi thấy toàn bộ đều bình thường thì ông ta chỉ đành quay lại thành phố B.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Lâm Thanh Mai Mang Thai

Ba ngày sau.

Hai anh em La Bạch lại đến Mặc Hiên.

La Thanh vừa trông thấy Dương Tử Mi thì lập tức kích động chạy vội tới ôm chầm lấy cô ấy:

- Em gái ơi, cảm ơn em đã cứu anh trai chị, cảm ơn em nhiều lắm.

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Không cần phải cảm ơn đâu, trước đó chúng ta đã nói đây là trao đổi rồi mà.

- Đây làm sao tính là trao đổi được chứ, có điều kiện nghiên cứu để có thể phát triển kỹ thuật làm đồ sứ cổ phỏng chế chính là giấc mơ của anh trai chị đó.

La Thanh kêu to.

Dương Tử Mi nhìn về phía La Bạch.

Trạng thái tinh thần của anh ta đã tốt hơn nhiều, tuy rằng sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, nhưng cũng đã bắt đầu lộ ra màu da khỏe mạnh hơn.

Ánh mắt của La Bạch nhìn cô đã không dám có nửa phần xem thường nào nữa, mà tựa như nhìn thấy thần linh vậy.

Rõ ràng mình đã bị bệnh viện bảo là hết đường cứu chữa rồi, nhưng cô chỉ dùng tới mấy cây ngân châm đã có thể kéo mình lại từ trên con đường tử vong, đây là thiên phú và năng lực kinh người tới cỡ nào chứ.

Dương Tử Mi và anh ta đi vào trong phòng nghỉ, vẫn dùng ngân châm khiến anh ta ngủ say, sau đó bắt đầu trị liệu.

Lần trị liệu thứ hai này dễ dàng hơn lần thứ nhất rất nhiều, chỉ tốn chừng nửa giờ mà thôi.

Nhưng cô vẫn tổn một lượng nguyên khí nhất định, nên vẫn cảm thấy mệt mỏi, chỉ là không nghiêm trọng như lần trước mà thôi.

Cô lại dặn dò La Bạch trở về nhất định phải tịnh dưỡng cho thật tốt, ba ngày sau lại tới châm cứu lần thứ ba, như thế là có thể hoàn toàn nhất chặt được tế bào ung thư ở trong đó.

Hai anh em La Bạch cảm ơn rồi rít ròi rời đi.

Dương Tử Mi nhìn thấy trên mặt Lâm Thanh Mai xuất hiện dấu hiệu mang thai thì cười nói:

- Chị Thanh Mai, chúc mừng chị nhé.

Lâm Thanh Mai còn chưa hiểu gì, nghi hoặc hỏi lại:

- Chúc mừng gì thế?

- Chị sắp lên chức làm mẹ rồi!

- Thật sao?

Lâm Thanh Mai rùng rở, giơ tay vuốt ve bụng của mình, chợt như hiểu ra:

- Chẳng trách mấy hôm nay chị cứ cảm thấy người mình là lạ, Tiểu Mi này, sao em lại nhìn ra là chị đang có thai thế?

- Chị đừng quên em làm nghề gì nhé, em là thầy bói, cũng là thầy thuốc đấy.

Dương Tử Mi tinh nghịch trừng mắt lên rồi nói:

- Hơn nữa em cũng có thể tính ra, đây sẽ là một cu cậu béo mập nữa.

Thật ra có phải tính toán gì đâu cơ chứ.

Cô chỉ căn cứ vào những gì mình thấy ở đời trước mà thôi.

Mặt mày Lâm Thanh Mai mừng rơn và sung sướng, vội vàng chạy đi tìm Tống Huyền.

Tống Huyền nghe thế thì trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Anh cũng sắp bốn mươi tới nơi rồi, đương nhiên cũng mong sớm ngày được bế con.

- Tiểu Mi, đợi đứa bé chào đời thì vị đại sư như em phải đích thân đặt cho nó cái tên thật hay nhé.

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi nói.

- Đương nhiên rồi.

Dương Tử Mi gật đầu đáp:

- Hơn nữa em còn phải tặng cho em bé một bộ pháp khí hộ thân, để cho bé không bệnh đau khó tính, được bình an cả đời nữa.

- Cảm ơn Tiểu Mi nhiều nhé.

Lâm Thanh Mai cảm thấy vô cùng kích động.

Là một người phụ nữ, Lâm Thanh Mai đương nhiên cũng sẽ nhạy cảm phát hiện ra cảm tình đặc biệt của Tống Huyền dành cho Dương Tử Mi.

Nhưng cô cũng nhìn ra Dương Tử Mi chỉ có tình cảm thầy trò với Tống Huyền mà thôi, hơn nữa tuổi tác của hai người bọn cách nhau khá xa, Tống Huyền cũng đang bắt đầu cố gắng từ bỏ phần tình cảm đó của mình.

Cô cũng không phải loại phụ nữ nhỏ nhen, thế cho nên cô cũng không bận lòng về sự tồn tại của Dương Tử Mi lắm.

Cô tin rằng trái tim của Tống Huyền cuối cùng vẫn sẽ về lại bên mình, bây giờ có con rồi thì mọi chuyện sẽ khác nữa.

Đi ra khỏi Mặc Hiên, Dương Tử Mi quẹo sang chỗ con sông hộ thành, triệu hoán vong hồn bị chết đuối kia.

Vong hồn hiện lên, hình như oán khí trên người cô ta đã giảm bớt một chút, nhưng vẫn còn rất nồng.

Xem ra, cô ta vẫn chưa tìm được ba chuyện hoặc vật tốt đẹp nào đó khiến cho cô ta cảm động rồi.

Trong lòng Dương Tử Mi thầm thở dài một hơi, cố ý hỏi:

- Sao hả? Cô đã tìm được hai chuyện còn lại chưa?

- Chỉ tìm được có một chuyện mà thôi.

Vong hồn kia ngẩng đầu lên nhìn cô, ngữ khí cũng phần nào vui bớt oán hận và lạnh lẽo rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 296: Cô Cũng Có Bạn Sao

- Kể tôi nghe xem?

Dương Tử Mi mỉm cười nhìn qua vong hồn kia rồi hỏi.

- Đêm hôm qua, có một đôi bạn tốt đứng trên cầu, một trong hai bất cẩn té xuống nước, người bạn còn lại cũng xả thân nhảy xuống dưới mà quên mất rằng mình không biết bơi, nhưng mà người đó vẫn có thể bơi đến bên cạnh người kia tựa như kỳ tích, vác bả vai người bạn mình kéo lên bờ, còn anh ta suýt nữa đã chết đuối.

Ngữ khí của vong hồn có chút cảm động.

- Rồi sao nữa? Anh ta có chết đuối không? Nếu mà chết đuối, thì có người chết thay cho cô rồi còn gì.

Dương Tử Mi thản nhiên nói.

- Ủ, tôi cũng từng nghĩ nếu như anh ta chết đi, thì mình cũng có thể thoát khỏi nỗi thống khổ này, nhưng cô nghĩ mà xem, cho dù kiếp này tôi được giải thoát đi nữa, thì kiếp sau chuyện này vẫn sẽ tái diễn, nên tôi vẫn cứu anh ta.

Lúc vong hồn nói lời này, trên mặt xuất hiện một vầng sáng, oán khí trên người cũng mỏng đi rất nhiều.

- Sau khi anh ta bò lên bờ, thì người bạn kia cũng tỉnh lại, vừa khóc vừa mắng anh ta sao mà ngu như vậy, không biết bơi còn nhảy xuống cứu mình, nhưng mà anh ta lại nói một câu, chúng ta là bạn bè với nhau, có thể thấy chết mà không cứu được sao?

Nói đến đây, khóe mắt vong hồn bắt đầu rơi lệ.

Nhưng đặc biệt, nước mắt của vong hồn cũng không phải trong suốt như người thường, mà có màu đỏ như máu lẫn xuống trên gương mặt trắng bệch, trông có chút kinh dị, nhưng trong mắt Dương Tử Mi thì nó lại hết sức động lòng người.

Từng dòng lệ chảy ra, oán khí trên người vong hồn cũng chỉ còn một lớp khí đen mỏng.

- Cô cũng có bạn à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Ừ, lúc còn sống tôi cũng có một người bạn rất tốt, từ hồi học mẫu giáo chúng tôi đã biết nhau, thân thiết như chị em trong nhà, lúc mà tôi quen biết chàng trai kia, cô ấy đã dặn dò tôi phải suy nghĩ kỹ lại, nói anh chàng kia là đồ cặn bã, tôi không nghe, còn nghĩ là do cô ấy đổ kị với tôi vì tôi tìm được một chàng trai vừa đẹp trai vừa giàu, thế rồi tình bạn chúng tôi tan vỡ. Sau khi tôi mất đi, mỗi năm đến ngày giỗ của tôi, cô ấy luôn đến đây cúng cho tôi, còn mắng tôi sao lại làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Vong hồn khóc càng thêm nước nở, cả người có chút run rẩy.

- Tốt rồi, cả người của cô bây giờ chẳng còn chút oán khí nào nữa.

Dương Tử Mi nhìn cô nói.

- Để tôi giúp cô siêu độ, không cần phải chịu khổ nữa.

Vong hồn ngẩng đầu lên, khuôn mặt dính đầy máu pha lẫn với chút ngạc nhiên, suy nghĩ một hồi, lại lắc đầu.

- Chờ một chút, tôi còn phải tìm chuyện thứ ba nữa, tôi muốn kiếp sau của mình có thật nhiều cảm xúc, như vậy, mới không dễ dàng tuyệt vọng hay đau khổ như thế nữa.

Dương Tử Mi gật đầu, nhìn cô với vẻ ngợi khen:

- Tôi nhất định sẽ siêu độ cho cô thật tốt.

Vong hồn cảm tạ cô, sau đó biến mất.

Dương Tử Mi bước trên cầu, đứng trước thành cầu, nhìn dòng nước tĩnh lặng chảy xuôi.

Ở kiếp trước, cô đã đứng ở đây rất nhiều lần, nghĩ đến số phận hẩm hiu của mình, hận không thể nhảy xuống đây để kết thúc tất cả mọi chuyện.

Nhưng mà, cuối cùng cô cũng không có can đảm để mà nhảy, cô cảm thấy chết không tử tế thà rằng sống tiếp còn hơn.

Về sau, Mặc Cường giống như một vầng thái dương soi rọi vào nội tâm yếu đuối của cô, làm cho cô từ một người tuyệt vọng với cuộc sống bắt đầu có một sự ảo tưởng, mơ mộng về một ngày mình có thể biến thành cô bé lọ lem, cùng khiêu vũ với hoàng tử cao cao tại thượng trong một cung điện lấp lánh.

Nhờ vào ảo tưởng này, mà cô vẫn cố sống tiếp.

Hôm nay, cô lại sống lại tựa như kỳ tích, có một cuộc sống hoàn toàn khác, đúng là diệu kỳ thay.

Một cơn gió thổi qua, mang theo chút hơi lạnh, làm cô không nhịn được nhắm mắt lại vươn hai tay ra đón gió mát lành giống mấy nữ diễn

viên trên tivi.

- Đừng mà!

Sau lưng cô đột nhiên truyền tới một tiếng thét kinh hãi, eo của cô đột nhiên cô bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy từ phía sau lưng, làm cho cô lao đảo suýt nữa ngã xuống đất.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 297: Chàng Trai Với Đôi Mắt Đào Hoa Tà Mị

Dương Tử Mi tung chân lên đạp mạnh một cái về phía sau, hung hăng đạp lên chân của người nọ.

Tay của người kia vẫn kiên trì giữ chặt eo của cô, ngữ khí càng thêm gấp gáp:

- Em gái à, thế giới này còn rất nhiều điều tốt đẹp lắm, đừng có mà nghĩ quẩn như vậy, tuổi đời của em còn trẻ, đường đời còn dài lắm em ơi...

Dương Tử Mi cũng hiểu, người này tưởng mình muốn nhảy cầu tự tử nên mới chạy lại ngăn cản.

Cô từ từ xoay đầu lại.

Thấy được người ôm mình là một anh chàng cực kỳ đẹp trai, tuổi chừng hai mươi lăm, với đôi mắt đào hoa bên dưới hàng mi dài cong vút đang nhìn mình với vẻ vô cùng lo lắng.

Khi anh ta nhìn rõ mặt của cô, thì hơi kinh ngạc, thấp giọng nói.

- Tại sao lại là em?

Nhìn dáng vẻ của anh ta thì hình như có quen biết mình.

- Buông ra, tôi đâu có muốn nhảy cầu tự tử đâu.

Cô đẩy tay anh ra, xoay người lại, lúc này cô đã nhìn thấy rõ anh chàng trước mặt.

Trên người anh ta mặc một bộ quần áo màu trắng, dáng người cao to ngất ngưỡng, điệu bộ ung dung thong thả, khuôn mặt như ngọc khắc, với ngũ quan rõ ràng, đường nét góc cạnh, đôi môi đỏ hồng có độ dày vừa phải hơi cong lên tựa như đang mỉm cười.

Chỉ có công tử nhà giàu, mới có khí chất như vậy.

- Hừ, tôi còn tưởng là em tính tự sát, làm tôi giật cả mình, xem ra tôi đã uống công vô ích rồi.

Chàng trai kia lại nhếch đôi môi vốn đã khẽ cong đầy thần bí của mình lên, bên má lộ ra một lúm đồng tiền thật sâu, đôi mắt đào hoa hẹp dài kia chớp vài cái như từng đóa đào hoa nở rộ ngày xuân vậy, khiến cho người ta cảm thấy lóa mắt, khí chất của người này hoàn toàn khác hẳn với Long Trục Thiên.

Cô muốn dùng thiên nhãn quan sát anh ta, xem rốt cuộc anh ta là ai.

Nhưng mà, trên người anh ta giống như bị cái gì đó che chắn vậy, thiên nhãn của cô không thể nhìn được bất cứ tư liệu hay bối cảnh gì từ anh ta.

Mà loại che đậy của anh ta cũng khác hẳn với Long Trục Thiên.

Long Trục Thiên thì mỗi lần cô nhìn vào anh lại giống như nhìn vào một cái hố đen không đáy, còn người đứng trước mặt giống như có vật gì đó che đậy vậy.

Ánh mắt của cô rơi vào cổ anh ta.

Chỉ thoáng thấy ở chiếc cổ gợi cảm mời gọi của anh, có một sợi dây chuyền nhỏ, có mặt thái cực âm dương, mà thứ đã che đậy anh khỏi thiên nhãn của cô chính là do ánh sáng của vật này phát ra.

Hửm?

Sợi dây chuyền này là thứ gì đây?

Cô nhìn nó với vẻ tò mò.

Thấy cô nhìn chăm chăm vào cổ mình, anh ta giơ tay tự kéo cổ áo của mình xuống một chút, làm cho nó thoáng hơn, khiến bản thân mình thoát nhìn lại càng gợi cảm và tà mị hơn.

- Khụ...

Đôi mắt đào hoa của anh nheo lại, nụ cười trên môi càng tươi hơn.

- Em gái, có phải thấy tôi đẹp trai quá, nên chịu không nổi muốn nhào lên rồi phải không?

Nghe lời của anh, làm cho Dương Tử Mi bối rối, cô vội vàng chuyển dời ánh mắt sang mặt anh ta, trừng mắt một cái, thản nhiên nói:

- Đẹp trai thì có đẹp trai đấy, nhưng hơi bị tự kỷ, tôi không có hứng thú nhào lên đâu.

Anh liếc cô một cái.

- Vậy em cứ nhìn chăm chăm vào chiếc cổ gợi cảm của tôi làm gì thế? Chắc không phải là muốn lột đồ của anh ra để nhìn cơ ngực gợi cảm của anh chứ?

Phì!

Dương Tử Mi nhìn không nổi bèn phì cười!

Gặp qua nhiều người tự kỷ rồi, nhưng chưa thấy người nào tự kỷ đến cỡ này!

Cô chợt nhớ đến lúc anh ta mới thấy mặt mình thì kinh ngạc bật thốt "tại sao lại là em", nên mới nhìn anh ta rồi hỏi:

- Anh có quen tôi à?

Môi của anh ta lại vểnh lên một chút.

- Biết chứ, Dương Tử Mi, năm nay mười lăm tuổi, học lớp 9 ở trường trung học Thành Nam, làm nghề thầy bói.

Dương Tử Mi nghe xong cũng đổ mồ hôi, xem ra những gì anh ta biết không xoàng tí nào.

- Anh là ai?

Cô hỏi với vẻ đề phòng.

- Không phải em là thầy bói à? Em tính thử xem?

Chàng trai kia cười gian rồi nói.

- Bỏ cái vòng trên cổ anh xuống xuống đi rồi nói sau.

Dương Tử Mi nhượng mảy nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Gia Cát Nguyệt

Anh ta sờ sờ cái mặt thái cực trên cổ mình nói.

- Anh không cởi ra có được không?

- Cũng được thôi.

Tất nhiên Dương Tử Mi không ép anh ta làm gì, vật này có thể tránh khỏi thiên nhãn của cô, chứng tỏ nó là tấm bùa hộ mệnh vô cùng quan trọng mà anh ta đã đeo từ nhỏ, nếu mình tự nhiên kêu anh ta gỡ nó ra thì cũng hơi quá đáng.

Nghe cô nói vậy anh cũng ngẩn cả người ra, còn tưởng rằng Dương Tử Mi sẽ nằng nặc bắt anh cởi dây chuyền ra cho bằng được, sau đó mình có thể đấu võ mồm với cô một phen, nhưng mà cô lại nói cũng được như thế, đúng là một cô nàng thiếu muối mà.

- Thôi tạm biệt, tôi đi đây, cảm ơn anh đã có lòng "cứu tôi", tuy rằng tôi chẳng hề có suy nghĩ tự tử như thế.

Dương Tử Mi vươn tay chào anh ta rồi nói.

- Đợi đã!

Anh ta chạy lên trước mặt ngăn cô lại, cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương vì cô không thềm đếm xia tới sức hấp dẫn của mình, không chịu dừng lại buôn chuyện với mình một chút.

Dương Tử Mi nhượng mày nhìn anh ta.

- Còn gì nữa à?

- Tất nhiên là có chuyện rồi, để tôi nói em nghe nè, vừa rồi tôi tưởng em muốn nhảy cầu tự tử, trong lòng lo lắng muốn chết, vậy mà chỉ nhận lại được có hai chữ “cảm ơn” như thế thì sao mà đủ được, ít nhất cũng phải bồi thường tổn thất tinh thần cho tôi chứ.

Anh ta bắt đầu ăn vạ.

Dương Tử Mi lại bị lời của anh ta làm cho bối rối, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, thế thì... rốt cuộc anh muốn tôi bồi thường tổn thất tinh thần cho anh kiểu gì đây?

- Đừng có kêu anh này anh nọ nữa, cây có bóng, người cũng có tên, hãy gọi anh là Gia Cát Nguyệt tiên sinh, hoặc là Nguyệt Nguyệt cũng được!

Gia Cát Nguyệt vui vẻ nói.

Nguyệt Nguyệt?

Dương Tử Mi nhin không được lại muốn phì cười.

Cái anh chàng Gia Cát Nguyệt này đúng là thú vị thật đấy.

- Được rồi, Nguyệt Nguyệt tiên sinh, anh muốn tôi bồi thường cái gì?

Dương Tử Mi khẽ cười nói.

Lúc cô cười trông cực kỳ xinh xắn, lại mang theo một vẻ quyến rũ có chút chín chắn, giống như một bông hoa anh túc, nụ cười này anh chưa từng thấy ở bất kỳ ai, chẳng trách cái tên Long Trục Thiên kia lại mê cô gái này như điên đảo.

Đứng gần cô thế này anh mới nhận ra, da thịt của Tử Mi vô cùng trắng trẻo, tản ra chút ánh sáng nhẹ nhẹ tựa như dương chi bạch ngọc, làm cho người khác nhìn không được muốn giơ tay chạm vào, xem thử cảm giác như thế nào.

- Bây giờ cũng muộn rồi, đi uống chén trà chiều với anh không?

Gia Cát Nguyệt hỏi cô.

- Tôi không quen biết gì anh.

Dương Tử Mi trực tiếp từ chối.

Chàng trai lạ mặt này lại biết được thông tin cá nhân của cô, làm cho bản thân cô bất giác sinh ra cảm giác đề phòng với anh ta.

Cô rất ghét cái cảm giác bị người ta biết rõ mình trong khi mình lại không hề biết gì về người ta như thế này.

- Đúng rồi, tuy em và tôi không quen biết nhau, nhưng mà có một người cả hai chúng ta đều biết đấy.

Gia Cát Nguyệt cười nói.

- Cho nên, chúng ta cũng xem như quen biết cả.

- Ai thế?

- Long Trục Thiên đấy, người này thì chắc là đủ thân rồi nhỉ?

Gia Cát Nguyệt nhìn cô rồi nói.

Dương Tử Mi thoáng giật mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Gia Cát Nguyệt.

Anh chàng Gia Cát Nguyệt này quen biết với Long Trục Thiên sao?

Vì vậy anh ta mới có thể biết về mình như thế?

- Anh với anh Long Trục Thiên có quan hệ như thế nào?

Phạm là những người hoặc thứ gì đó có quan hệ với Long Trục Thiên, đều khiến cô vô cùng tò mò.

- Bạn bè, đồng nghiệp, anh em.

Gia Cát Nguyệt trả lời.

- Hả?

Dương Tử Mi còn tưởng rằng Long Trục Thiên giống như một con sói cô độc, không có bất kỳ người bạn nào.

Anh chàng Gia Cát Nguyệt đang đứng trước mặt cô, ngoại trừ đẹp trai ra, thì không có bất kỳ điểm nào giống với Long Trục Thiên cả.

Long Trục Thiên trời sinh tính lạnh lùng ít nói, mà cái tên này, trời sinh có đôi mắt đào hoa, nhìn giống một tên công tử nhà giàu với bộ dạng ngả ngớn.

Giữa bọn họ lại có tình hữu nghị sâu đậm như vậy sao?

Cô cảm thấy nghi ngờ mãnh liệt trước những gì anh ta nói!

- Không tin hả?

Gia Cát Nguyệt nhìn ra vẻ hoài nghi của cô.

- Ai mà tin anh cho được. Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Long Trục Thiên lại có thể có người bạn như anh được.

Dương Tử Mi nhướn mày nói.

- Anh cũng chẳng biết tại sao loại đàn ông đáng lý nên cách xa sinh vật khác phái như Long Trục Thiên lại mê em như điên đảo thế.

Gia Cát Nguyệt cũng bắt chước cô, nhướn mày trả lời.

Dương Tử Mi nhếch môi, không nói gì, nổi nhớ Long Trục Thiên bỗng nhiên lại dâng trào mãnh liệt trong lòng cô như nấm mọc sau mưa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 299: Cầm Sừng Lên Đầu Anh Em

Thấy cô cúi đầu im lặng không nói gì, Gia Cát Nguyệt nhịn không được đưa tay lên xoa hàng tóc mái đang che đi đôi mắt cô, lăm bằm với vẻ bất mãn:

- Cô nhóc này, sao em có thể không thất thần trước mặt một người đẹp trai siêu cấp như anh chứ? Thế này khiến người khác tổn thương lắm đấy.

Dương Tử Mi buồn cười ngẩng đầu lên liếc anh ta một cái rồi mới nói:

- Gặp nhiều người tự xưng rồi, nhưng chưa thấy ai đạt đến cấp độ như vậy, cứ mở miệng ra là nói mình đẹp trai, chẳng lẽ anh không thấy xấu hổ à?

- Xấu hổ? Tại sao anh phải xấu hổ? Chẳng lẽ anh không đẹp trai à?

Gia Cát Nguyệt hất hất tóc với vẻ vô cùng tự đắc rồi lại tiếp tục nghịch tóc của cô.

Đúng vậy, quả thật anh ta rất đẹp trai!

Dương Tử Mi không thể không thừa nhận điểm này.

Ngoại trừ Long Trục Thiên ra thì anh ta chính là chàng trai đẹp nhất mà cô từng thấy, ngay cả Mẫn Cương khi lớn cũng không đẹp trai bằng.

- Anh là anh em tốt của Long Trục Thiên, mà em lại là bạn gái của nó, như vậy chúng ta cũng coi như là người quen rồi. Đi thôi, chúng ta đi uống vài chén trà nào.

Thấy ánh mắt khinh bỉ mà Dương Tử Mi nhìn mình quá đáng yêu, Gia Cát Nguyệt lại không nhìn được mà đưa tay ra đùa nghịch mái tóc của cô.

Thấy thế, Dương Tử Mi đẩy tay anh ta ra:

- Đừng có làm kiểu tóc tuyệt thế vô song này của em rồi bù lên!

- Ha ha, em cũng tự sướng quá rồi đấy.

Gia Cát Nguyệt bật cười.

- Đối với người tự sướng, tất nhiên phải càng tự sướng hơn rồi.

Dương Tử Mi nói với giọng điệu rất đôi hợp tình hợp lý.

- Ha Ha...

Gia Cát Nguyệt cười to mấy tiếng, híp đôi mắt đào hoa lại nhìn cô:

- Thú vị, thú vị thật, không ngờ cái tên nhạt nhẽo như Long Trục Thiên, lại tìm được một cô gái thú vị như vậy, đúng là phung phí của trời.

- Em cứ thích lãng phí bản thân ở bên cạnh anh ấy đấy!

Dương Tử Mi nhướn mày nói:

- Anh đây là đang ghen tị với anh ấy.

- Chắc, chắc.

Gia Cát Nguyệt chép miệng, lắc đầu nói.

- Cô nhóc, anh thấy tính tình này của em với anh mới đúng là trời sinh một cặp đó, không bằng như vậy đi, em bỏ cái tên Long Trục Thiên nhát nhẽo kia theo anh hưởng khoái lạc của đời người đi, được không?

- Không thêm.

Dương Tử Mi quả quyết từ chối.

- Tại sao?

Gia Cát Nguyệt không cam lòng hỏi.

- Bởi vì em không muốn khiến anh mắc tội cầm sừng lên đầu bạn mình.

Dương Tử Mi nở nụ cười nói.

- Vì em, đừng nói đến tiếng xấu cầm sừng lên đầu anh em, cho dù anh mang nó cả đời cũng không có vấn đề gì cả.

Gia Cát Nguyệt kiên quyết vỗ ngực nói.

- Nhưng em thì có.

Tất nhiên là Dương Tử Mi biết anh ta chỉ đang đùa giỡn, vì thế cô cũng cười nói:

- Bởi vì em thật sự không thích anh.

Gia Cát Nguyệt thất vọng đến mức cúi gằm đầu xuống nói:

- Tại sao lại như vậy chứ? Anh có điểm nào khiến em không thích sao? Chỉ cần anh tùy ý vẫy tay một cái thì những cô em muốn đi theo anh phải xếp hàng dài từ thành đông đến thành tây đấy.

- Vậy anh cứ đứng đó vẫy tay đi.

Dương Tử Mi nhún vai.

- Em đi đây.

- Em không được đi!

Gia Cát Nguyệt lại ngăn cản cô, nói:

- Nếu đã có dịp gặp nhau thì không nên bỏ lỡ, hôm nay em đi uống trà, nói chuyện với anh, nếu không anh sẽ buồn chán đến chết mất.

- Được thôi!

Dương Tử Mi vừa dứt lời, đã thấy cặp mắt của anh ta sáng lên, cô ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng mà với một điều kiện.

- Cô nhóc này đáng ghét quá đi mất, đi uống trà với bạn bè thôi mà còn muốn ra điều kiện, đợi Long Trục Thiên về, anh phải mách nó, để nó bỏ em luôn.

Gia Cát Nguyệt bực bội kêu la.

- Nếu anh ấy mà làm vậy, thì em cũng chịu thôi.

Dương Tử Mi nói một cách hờ hững.

- Nhưng mà, em tin anh ấy tuyệt đối không làm như vậy đâu.

- Rồi rồi, anh thua em rồi.

Gia Cát Nguyệt chịu thua cô nàng này rồi.

- Điều kiện gì nói đi, đừng kêu anh nhảy sông tự tử là được. Đương nhiên, nếu mà lấy thân báo đáp thì... Anh nhất định sẽ rất tự nguyện dâng

mình cho em.

Nghe vậy, Dương Tử Mi lại lần nữa đổ mồ hôi lạnh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 300: Cha Mẹ Của Long Trục Thiên

Điều kiện của em rất đơn giản, hoặc là anh gỡ món đồ trang sức anh đang đeo xuống cho em nghiên cứu, hoặc là anh nói cho em nghe vài chuyện liên quan tới Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi nói.

- Hả?

Gia Cát Nguyệt đưa tay sờ lên món đồ trang sức thái cực trên cổ mình, vẻ mặt lăm lét nói:

- Vậy để anh kể em nghe về mấy chuyện của Long Trục Thiên, thú vị lắm đấy.

Vừa nghe vậy, hai mắt Dương Tử Mi không khỏi sáng lên, cô nói:

- Được, hai chúng ta đi uống trà thôi.

Hai người đi đến một quán trà nằm cạnh bờ sông hộ thành tên là Tĩnh Hương.

Sau đó, Gia Cát Nguyệt thể hiện tay nghề pha trà của mình cho cô xem. Động tác của anh vô cùng chính xác, tao nhã, hương trà tỏa ra bốn phía, không phải là người có kỹ thuật thì khó mà làm được.

Dương Tử Mi uống một ngụm trà, sau đó không nhịn được nói:

- Bắt đầu kể đi anh.

- À...

Gia Cát Nguyệt thông thả nhấp một ngụm trà:

- Từ từ đã, để anh làm dịu giọng đã rồi nói.

Thấy dáng vẻ này của anh ta, Dương Tử Mi chỉ muốn bóp cổ anh ta một cái.

Được, cô đợi!

Cô lập tức gọi phục vụ tới, gọi những món đắt tiền nhất trong quán trà, gọi đầy cả bàn, sau đó bắt đầu đánh chén tưng bừng không chút khách khí.

Gia Cát Nguyệt thấy cô tiêu diệt hết bàn đồ ăn này đến bàn đồ ăn khác, ngạc nhiên đến mức trợn to hai con mắt nhìn cô, kinh hãi nói:

- Đúng là sức ăn của một người không thể nhìn vẻ ngoài mà đánh giá được, em ăn nhiều như vậy, heo còn phải chào thua đó, hên là em không có thích anh, nếu không anh nuôi cũng không nổi đâu.

- Anh không nuôi nổi em là một chuyện, quan trọng nhất là lần này là anh mời em đấy.

Dương Tử Mi cười cười gian xảo.

Gần đây không biết tại sao mà cô lại rất dễ rơi vào trạng thái đói bụng giống như khi vừa mới bắt đầu tu luyện thuật dị khí trước đây. Sức ăn cũng vô cùng kinh người, lượng ăn của cô bằng lượng ăn của năm người bình thường, làm hại bà nội phải mua thêm một cái nồi cơm điện nữa về.

- Quá kinh khủng, bây giờ anh cảm thấy bất hạnh dùm cho Long Trục Thiên rồi.

Ánh mắt của Gia Cát Nguyệt rơi vào chiếc vòng tay thủy tinh màu xanh trên bàn tay trắng muốt của cô.

- Lễ vật đính ước cũng trao rồi, xem ra không thể trả lại.

Dương Tử Mi đưa tay sờ cái vòng thủy tinh màu lam trên tay mình.

- Em có biết lai lịch về chiếc vòng thủy tinh màu lam này không?

Gia Cát Nguyệt nói với vẻ thần bí.

Dương Tử Mi lắc đầu, từ lúc tỉnh dậy cô đã thấy chiếc vòng này được đeo lên tay cô rồi. Long Trục Thiên không hề nói là anh ấy tặng cô, cũng không hề nói đến lai lịch của nó.

- Cái vòng đó là di vật mà mẹ của Trục Thiên để lại.

- Hả?

Dương Tử Mi nghe câu trả lời của Gia Cát Nguyệt không khỏi kinh ngạc, nhìn lại chiếc vòng thủy tinh trên tay mình, cảm thấy dường như nó trở nên nặng hơn:

- Mẹ của anh ấy đi đâu rồi?

- Có thể là đã qua đời, cũng có thể là mất tích, anh cũng không rõ nữa.

Gia Cát Nguyệt nói:

- Vào lúc Long Trục Thiên lên năm tuổi, mẹ của nó chỉ để lại một cái vòng tay này, sau đó bất vô âm tín, không ai biết là đã đi đâu.

Dương Tử Mi nghe vậy, trái tim như bị siết chặt lại, đau nhói từng cơn, trong lòng dâng lên một nỗi thương tiếc.

Thấy vẻ mặt đau đớn của Dương Tử Mi, không hiểu sao Gia Cát Nguyệt cảm thấy có chút đồng cảm với Long Trục Thiên.

Tại sao trên đời này không có ai cũng đau lòng vì anh như vậy chứ?

- Còn cha của anh ấy?

Dương Tử Mi tiếp tục hỏi

- Lúc nó vừa ra đời thì đã không có cha.

Gia Cát Nguyệt trả lời.

Dương Tử Mi nghe vậy không khỏi khiếp sợ hỏi.

- Tại sao, cha của anh ấy chết rồi hay sao?

- Không rõ nữa, anh chỉ biết, mẹ của nó chưa lập gia đình mà đã có thai sau đó sinh ra nó, chịu không biết bao nhiêu áp lực và kỳ thị, cuộc sống của hai mẹ con vô cùng khổ sở.

Gia Cát Nguyệt nhớ đến lúc nhỏ Long Trục Thiên bị người ta mắng là đồ con hoang, trong lòng không khỏi đau đớn

Còn nhớ lần đầu tiên gặp Long Trục Thiên, Gia Cát Nguyệt thấy cậu ấy bị mấy đứa bé lấy đá ném chảy máu đầu, nhưng dù như thế, cậu ấy vẫn quật cường chịu đựng, không rơi một giọt nước mắt nào. Chỉ có điều trong ánh mắt đó tràn ngập bi thương.

Bởi vì ánh mắt bi thương năm đó, mà anh muốn bảo hộ cậu nhóc đó cả đời

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Điều Là Những Đứa Bé Đau Khổ

Dương Tử Mi sờ sờ vòng tay thủy tinh màu xanh da trời của mình, cô nhớ lại đôi mắt như con sói cô độc của Long Trục Thiên thì cảm thấy lòng mình đau như bị dao cắt

Thì ra anh ấy cũng giống như kiếp trước của cô, cả hai đều là những đứa bé chịu nhiều đau khổ.

- Sau đó thì sao?

Bây giờ, cô cực kỳ tha thiết muốn biết thêm càng nhiều chuyện của anh ấy nên vội vàng truy hỏi Gia Cát Nguyệt.

Gia Cát Nguyệt nheo đôi mắt đào hoa hẹp dài của mình lại, nhếch miệng trả lời:

- Hết rồi!

- Hết rồi à? Sao lại hết rồi? Không phải anh rất thân với anh ấy sao? Mau kể hết tất cả mọi chuyện của anh ấy cho em biết đi, đừng cắt xén chuyện gì đó!

Bộ dạng của Dương Tử Mi như muốn lật bàn tới nơi, lập tức mở miệng đe dọa người đối diện.

Nhìn bộ dạng mất bình tĩnh này của Dương Tử Mi, Gia Cát Nguyệt càng muốn chọc ghẹo cô hơn:

- Tại sao anh phải nói cho em biết chứ? Để nó kể hết với em không phải là càng tốt hơn sao? Nó không kể cho em nghe thì có nghĩa là nó không thích em đúng không? Vậy em dứt khoát theo anh đi, anh sẽ kể tất cả mọi chuyện từ mười tám đời tổ tông của anh cho em nghe luôn!

- Em không có hứng thú với anh.

Dương Tử Mi trắng mắt liếc anh ta một cái:

- Kể nhanh đi!

- Không phải là anh không muốn kể, mà là anh thật sự cũng không biết được bao nhiêu chuyện về nó cả.

Gia Cát Nguyệt nói với bộ dạng bất đắc dĩ.

- Anh chỉ biết là khi nó mới mười tuổi thì đã bị người mang đi rồi, đến năm ngoài anh mới gặp lại nó mà.

- Anh ấy bị ai mang đi? Bị mang tới nơi nào?

Dương Tử Mi gấp gáp hỏi dồn.

Gia Cát nguyệt lắc đầu:

- Không biết. Anh chỉ biết là đêm hôm đó, nhà ngoại nó gặp biến cố, toàn bộ người trong nhà đều chết hết, chỉ có một mình nó là mất tích thôi. Vì thế cảnh sát đã từng có suy đoán là nó đã bị hung thủ bắt đi.

Chỉ trong một đêm mà toàn bộ người thân đều bị giết sao?

Lúc đó, chuyện này đối với một đứa trẻ như anh ấy thì là chuyện tàn khốc tới mức nào chứ?

Quá giống với kiếp trước của cô, cô cũng từng tận mắt chứng kiến tất cả người nhà của mình chết đi.

Long Trục Thiên, Long Trục Thiên, Long Trục Thiên...

Trong lòng cô không ngừng thì thầm tên anh, thì thầm một lần thì tìm lại quận đau một lần. Bây giờ, cô rất muốn gặp anh, ôm chặt anh vào lòng.

Khó trách tại sao anh vẫn luôn không thể ngủ ngon!

Từ nhỏ đã bắt đầu trải qua chuyện bi thảm như vậy thì ai có thể ngủ ngon đây?

- Cho nên em phải đối xử tốt với nó đấy nhé!

Gia Cát Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Nó sống đau khổ hơn bất kì ai.

Dương Tử Mi trầm mặc không lên tiếng, đáy mắt đã nhanh chóng bị phủ một tầng hơi nước.

- Nó thật sự rất thích em, lần đầu tiên anh mới thấy nó thay đổi thất thường vì một người đó!

Gia Cát Nguyệt uống một ngụm trà, ngữ khí có chút tĩnh mịch, mang theo sự mất mát.

Dương Tử Mi không chú ý tới điều này, cô lấy di động từ trong túi xách ra, sau đó gọi vào số điện thoại của Long Trục thiên, nhưng lại nghe thấy tiếng nói thông báo là "thuê bao đang trong trạng thái tắt máy".

Vì thế, cô để lại một tin nhắn: “Em nhớ anh, nhìn thấy tin nhắn này thì lập tức gọi lại cho em.”

- Cậu biết anh ấy đi Châu Phi để làm gì không?

Dương Tử Mi cất điện thoại xong thì ngẩng đầu lên hỏi.

Gia Cát Nguyệt nở một nụ cười khố:

- Hành tung của nó bí ẩn như vậy thì làm sao anh biết được? Ít nhiều gì em còn biết nó đang ở Châu Phi, còn anh thì cứ tưởng rằng nó đang ở thành phố A với em đấy.

Ấn đường Dương Tử Mi có chút nặng nề, cô có cảm giác bất an.

Là do cô quá nhạy cảm sao?

Cô sờ khối thẻ bài gỗ đào trên cổ mình, hi vọng nó có thể cảm ứng với thẻ bài gỗ đào của anh.

Đang suy tư thì Gia Cát Nguyệt ngồi đối diện bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc:

- Sao thẻ bài gỗ của em lại đổi màu thế?

Đổi màu à?

Cô cúi đầu nhìn xuống thì đúng như Gia Cát Nguyệt nói. Màu ban đầu là màu đen trầm, bây giờ lại biến thành màu xanh băng, ở giữa có chút lấp lánh dưới ánh đèn.

Nhưng chỉ trong chốc lát, nó lại khôi phục như ban đầu, giống như chưa từng xảy ra điều gì cả

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 302: Gia Tộc Cổ Xưa Thần Bí

Sao lại thế này?

- Anh từng thấy Long Trục Thiên cũng đeo một khối thẻ bài gỗ đào khó coi như vậy này, chẳng lẽ đây là trang sức tình nhân của hai người à?

Gia Cát Nguyệt tò mò hỏi thăm.

Dương Tử Mi nhếch miệng không đáp.

Lúc này, bỗng nhiên phía sau cô vang lên một tiếng kêu vui sướng:

- Tử Mi, bạn cũng ở đây à?

Không cần quay đầu lại nhìn, Dương Tử Mi vừa nghe là đã nhận ra đó là giọng của Mẫn Cương rồi.

Mẫn Cương chạy đến bên cạnh bàn của cô thì lập tức thấy Gia Cát Nguyệt, trong lòng Mẫn Cương hơi trầm xuống.

Tại sao người đàn ông nào xuất hiện bên cạnh cô ấy cũng bất phàm như vậy?

- Mẫn Cương...

Dương Tử Mi nhìn về phía Mẫn Cương, chào hỏi rất tự nhiên:

- Cậu cũng đến đây uống trà à?

- Ừ!

Lúc này, Mẫn Ngọc Lâm cũng đi tới, Dương Tử Mi cũng đứng lên chào hỏi ông.

Mẫn Ngọc Lâm gật đầu đáp lễ, ánh mắt lại kinh ngạc nhìn về phía Gia Cát Nguyệt:

- Xin hỏi cậu có phải là họ Gia Cát hay không?

Gia Cát Nguyệt gật đầu.

Mẫn Ngọc Lâm vừa nghe như thế thì thần sắc lập tức trở nên cung kính, ông nhìn Gia Cát Nguyệt giống như đang nhìn người lãnh đạo trực tiếp của mình vậy, sau đó còn nhiệt tình vươn tay:

- Chào ngài, hôm nay rất vinh hạnh được gặp ngài!

Gia Cát Nguyệt cũng không bắt tay với Mẫn Ngọc Lâm mà chỉ thản nhiên nhẹ giọng "ừ" một tiếng. Sau đó anh ta còn không kiên nhẫn khoát tay, ý bảo Mẫn Ngọc Lâm đừng làm phiền anh ta.

Trên gương mặt già nua của Mẫn Ngọc Lâm xuất hiện một tia mất tự nhiên, ông ta thu tay lại, khom lưng thi lễ với Gia Cát Nguyệt còn trẻ tuổi hơn ông ta rất nhiều, rồi vội vàng kéo Mẫn Cương đi ra ngoài.

- Ông nội, ông kéo con làm gì? Con còn chưa kịp nói chuyện đằng hoàng với Tử Mi mà!

Mẫn Cương mờ mịt hỏi.

- Tiểu Cương, chúng ta nên đi thôi, đừng quấy rầy người ta!

Mẫn Ngọc Lâm nhìn về phía quán trà một cái rồi nói.

- Tại sao ạ? Phải rồi, người đàn ông kia là ai vậy ông nội? Bộ dạng anh ta ngạo mạn quá rồi!

Nhớ lại thái độ xa cách vừa rồi của Gia Cát Nguyệt, Mẫn Cường có đôi chút căm tức.

- Tiểu Cường, đó là người nhà Gia Cát. Sau này nếu con gặp cậu ta phải đi vòng qua đấy, đừng trêu chọc gì người đó cả!

Mẫn Ngọc Lâm nhanh chóng cảnh cáo cháu trai.

- Nhà Gia Cát là ai ạ?

- Nhà Gia Cát ở thủ đô, tuy nhân số dòng họ đó thưa thớt nhưng vẫn đứng vững trong bốn đại gia tộc lớn, cũng có thể coi họ là ông vua không ngai. Ở thủ đô, người ta tình nguyện đắc tội với gia tộc khác cũng không dám đi đụng tới một sợi lông của nhà Gia Cát này đâu.

Trong lòng Mẫn Ngọc Lâm vẫn còn sự kính sợ.

- Gia tộc Gia Cát hiểu biết về kỳ môn trận pháp, nghe nói còn có thể giết người cách ngàn dặm một cách lặng lẽ đấy!

- Kỳ môn trận pháp? Giết người cách ngàn dặm một cách lặng lẽ sao ạ?

- Phải, dòng họ đó là hậu nhân của Gia Cát Lượng truyền thừa, là gia tộc cổ xưa nhất ở Hoa Hạ, chúng ta cũng không thể lý giải được những lực lượng thần bí như thế đâu!

Mẫn Ngọc Lâm gật đầu giải thích.

Mẫn Cường nhìn xuyên qua vách thủy tinh trong suốt vào trong quán trà.

Anh chỉ thấy Dương Tử Mi đang quay đầu nói chuyện với Gia Cát Nguyệt, tuy không biết đang nói gì nhưng trên thần sắc gương mặt có chút khác thường, không có vẻ lạnh nhạt thường thấy. Còn Gia Cát Nguyệt kia bỗng nhiên cử động, hất hất tóc mái của cô, trên mặt bỗng nhiên hiện ra nét cười tà mị.

Nhìn thấy cảnh này thì trong lòng Mẫn Cường đau xót.

Anh còn cần bao nhiêu thời gian nữa mới có thể trở thành người ưu tú nhất bên cạnh cô đây?

Nhìn vẻ mặt ảm đạm cùng ánh mắt thất thần của cháu trai mình, Mẫn Ngọc Lâm cảm thấy rất bất đắc dĩ, ông vỗ vỗ vai Mẫn Cường rồi nói:

- Trước đó ông đã cảm thấy Dương Tử Mi này không đơn giản rồi. Thì ra cô bé đó có quan hệ với nhà Gia Cát. Tiểu Cường à, con không thể trèo cao với cô bé đó đâu!

- Con biết rồi ạ!

Mẫn Cường ghen giọng trả lời.

- Con cũng không có mơ ước hảo huyền là trèo cao đến cỡ ấy, mà con chỉ hy vọng cô ấy có thể nhìn con một chút thôi.

Anh không biết rằng từ kiếp trước đến kiếp này, Dương Tử Mi đều chưa từng coi thường anh!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 303: Tội Vô Cảm (1)

Sau khi Gia Cát Nguyệt nhận một cuộc gọi xong thì sắc mặt của anh ta hơi trầm xuống, không còn vẻ tà mị bất cần đời của một tên nhà giàu như trước đó nữa. Cặp mắt đào hoa đầy phóng túng kia lập tức trở nên chói sáng, bên trong như có ánh sao bắn ra bốn phía, khí tức trên người lập tức thay đổi hoàn toàn.

Anh ta đứng dậy, trong giọng nói mang theo ý xin lỗi đối với Dương Tử Mi:

- Anh không thể ngồi nói chuyện với em nữa rồi, bây giờ anh cần trở lại thủ đô ngay, lão già nhà anh xảy ra chuyện rồi.

- Được rồi! Bảo trọng nhé!

Dương Tử Mi gật đầu.

Gia Cát Nguyệt vội vàng rời đi.

Nhìn bóng dáng Gia Cát Nguyệt xa dần, anh ta đi khá gấp gáp nhưng không hề lộn xộn, Dương Tử Mi uống thêm mấy ngụm trà rồi cũng đứng dậy rời đi.

Ra khỏi quán trà, tâm trạng của cô có chút phức tạp nên cô cứ thả mình đi tự do dọc theo con phố.

Xe chạy qua lại, người ra người vào.

Những điều này đối với cô mà nói thì giống như là những kí hiệu vô nghĩa trong bối cảnh rộng lớn.

Bây giờ, trong lòng cô chỉ nhớ tới Long Trục Thiên mà thôi, thỉnh thoảng cô lại lấy di động ra nhìn xem có tin nhắn của anh gửi hay không.

Nhưng mà, di động vẫn im lặng như vậy!

Di động không có chút động tĩnh nào thì lại khiến cô càng thêm lo lắng.

Một chiếc xe bus công cộng đang chạy tới, nhìn bảng số thì đúng là chiếc xe chạy ngang qua nhà cô, Dương Tử Mi cũng đứng ở trạm chờ để lên xe.

Ai ngờ chiếc xe kia cứ thế chạy qua mà không hề ngừng lại.

Thiệt là!

Dương Tử Mi mắng thầm trong lòng một câu.

Sau đó, cô đột nhiên phát hiện trên chiếc xe bus kia tích tụ âm sát khí cùng oán khí một cách bất thường.

Chẳng lẽ chiếc xe kia sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Cô vội vàng chạy theo, phất tay muốn ngăn chiếc xe dừng lại để cho mọi người trên xe có thể đi xuống.

Tài xế cứ như không hề nhìn thấy cô đang phất tay vậy, chiếc xe vẫn tiếp tục chạy tới trước.

Dương Tử Mi vận dụng khinh công đuổi theo, khi cô chạy tới phía trước xe thì...

Chiếc xe lập tức phanh gấp rồi ngừng lại, trên xe lập tức có tiếng mắng chửi của nhiều người.

Thời tiết hôm nay khá nóng bức cho nên tính tình tài xế đã phải lái xe cả ngày rất cộc cằn, anh ta vươn đầu ra chửi tục với Dương Tử Mi:

- Con mẹ mày, mày muốn chết thì cứ chết quách đi! Đừng có mà kéo ông đây chết chung với mày chứ...

Hành khách trên xe cũng nhô đầu ra chỉ trích Dương Tử Mi, nói cô làm tổn thời gian của họ, kêu tài xế mặc kệ cô, cứ lái xe tiếp đi.

Dương Tử Mi đứng giữa đường không chịu tránh, kêu mọi người cùng tài xế phải nhanh chóng ra khỏi xe, trên xe có nguy hiểm.

- Đồ thần kinh!

Tài xế lại mắng một câu, rồi khởi động chân ga, lái xe chạy vòng qua cô, nhưng mới nổ máy không lâu thì...

Phanh!

Trên xe bỗng nhiên có ngọn lửa lớn bốc lên, cả chiếc xe bắt đầu nổ mạnh...

Hành khách trên xe bắt đầu hoảng loạn, có người thì may mắn chạy xuống được, nhưng đa số đều phải chôn thân trong biển lửa kia...

Dương Tử Mi nhìn mà run sợ cả người, khó thở nhìn chiếc xe bị nổ mạnh, sau đó cô lại thấy một đám vong hồn mờ mờ rồi đi...

Chuyện cô có thể làm bây giờ là đứng bên cạnh niệm hương sinh chú cho bọn họ, giúp bọn họ luân hồi đầu thai, tránh việc vì đột ngột mất mạng mà lại biến thành cô hồn dã quỷ oán khí ngập trời.

Khi cô đang siêu độ thì một vong hồn đàn ông trung niên bay đến trước mặt cô, trên mặt ông ta chất chứa oán khí nồng đậm, hai mắt đầy sự tuyệt vọng và thù hận.

Ông ta nói ông ta chính là kẻ gây ra vụ nổ này, hơn nữa ông ta không muốn được siêu độ, ông ta muốn trở thành ác quỷ để trả thù xã hội này, trả thù toàn bộ nhân loại.

Ấn đường Dương Tử Mi run lên, vội vàng hỏi nguyên nhân vì sao.

Ông ta nói ông ta hận thế giới này!

Đội thi công phá hủy căn nhà ông ta phải vay mười vạn mới xây được, nhưng lại chỉ bồi thường cho gia đình ông ta có năm vạn. Cả nhà không nơi ở phải thuê một căn phòng nhỏ để sống.

Vợ ông ta tháng trước ra ngoài bán hàng quán lưu động, quán chẳng những bị đập phá mà bà ấy còn bị đánh gãy ba đoạn xương sườn. Bây giờ, bà ấy vẫn còn phải nằm ở nhà, không thể động dậy được gì, mà nhà họ cũng không có tiền đưa bà ấy đi khám.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Tội Vô Cảm (2)

Con gái của ông ta mới mười tuổi, thế mà lại bị chủ nhiệm khu làm nhục, ông ta muốn đi kiện thì lại bị người ta đánh đập tàn nhẫn rồi ném ra đường lớn.

Suốt một tháng nay, ông ta không có nơi để kêu oan, không còn cách xoay sở, cũng không có ai giúp đỡ. Tất cả mọi người đều cho rằng ông ta là châu chấu đá xe nên đều tránh né, thậm chí còn cười nhạo ông ta xui xẻo...

Cho nên ông mới hận!

Ông ta biết bản thân không có khả năng chống lại thế giới dơ bẩn đáng ghê tởm này. Vì thế ông ta muốn trả thù, nếu ông ta không thể sống vui vẻ thì ông ta cũng sẽ khiến tất cả mọi người không thể sống tốt. Ai bảo bọn họ biết ông ta bị bắt công mà không chịu đưa tay ra giúp đỡ chứ?

Nghe vong hồn nói xong, Dương tử Mi càng thêm run sợ.

Đúng như thế, không phải cô cũng từng trải qua tình trạng bị cô lập đầy bất lực thế này sao?

Kiếp trước, cô chỉ là một cô bé mồ côi sáu tuổi, không có người thân, vô cùng đáng thương, vô cùng khổ sở. Nhưng mấy nguời trong thôn kia chẳng những không thương xót mà ngược lại còn kỳ thị, giẫm đạp cô, rồi đuổi cô ra khỏi thôn để chiếm lấy nhà và ruộng của gia đình cô.

Cô lưu lạc bên ngoài gặp được vài người, họ có thể thương hại một con chó hoang, nhưng lại đánh mất một đứa bé ăn xin là cô, họ xem cô như là một con vi khuẩn mang theo mầm bệnh.

Lúc đó, cô cũng oán cũng hận rất nhiều!

Cô hận xã hội này lạnh lùng, ích kỷ!

Bởi vậy chúng ta có tư cách chỉ trích người gây ra vụ nổ này sao?

Trước khi tai nạn xảy ra, chúng ta xem nhẹ sự tồn tại của ông ta, không nói giúp một câu cho sự bất công mà ông ta gặp phải, thờ ơ với sự khốn khổ của gia đình này, không để lại bất kỳ hi vọng sống nào cho ông ta.

Đừng nói chúng ta là vô tội, chúng ta không giúp thì có khác gì vô cảm đâu, đó chính là một loại tội!

Bởi vì, mọi người chúng ta lạnh lùng ép ông ta tới tuyệt cảnh, là do chúng ta không chịu thay đổi xã hội mới khiến người này bị thảm như vậy!

Cái thời đại sa đọa tập thể thế này, phía chính quyền chỉ giới hống hách lạm quyền, dân chúng thì nghi kỵ, lạnh lùng với nhau, thậm chí còn hãm hại lẫn nhau, những cá thể tuyệt vọng thì gần như chẳng có ai an ủi và giúp đỡ, thế cho nên mới xuất hiện những bi kịch như chĩa mũi dùi về phía những người yếu hơn.

Mọi người đừng cho rằng những thảm kịch này chỉ xảy ra với người khác mà không liên quan tới mình.

Trong lúc bất cẩn, mọi người cùng ở trên một chiếc xe, nếu trong đó có một người tuyệt vọng như vậy thì tất cả đều không thể an toàn.

Cho nên mọi người không được thờ ơ với sự cực khổ của người khác, vì không ai đảm bảo người tiếp theo không phải là chính bản thân mình được.

Dương Tử Mi nhìn vong hồn tràn ngập oán hận trước mặt mình, tâm tình vô cùng nặng nề.

Nếu ông ta không muốn đi đầu thai thì dù cô có pháp lực cao cường tới đâu đi nữa cũng không thể siêu độ cho ông ta. Nhưng trong lòng ông ta còn oán hận, nếu như không siêu độ được thì rất có thể ông ta sẽ thành ác quỷ ngàn năm.

- Người cũng đã chết rồi, ông còn cần gì mà không buông xuống chứ?

Dương Tử Mi mở miệng khuyên bảo.

- Tôi chết rồi, nhưng người nhà tôi thì chưa, họ còn phải ở trên nhân gian này chịu đói, chịu khổ. Đám người kia sẽ càng đối xử tàn nhẫn với họ hơn nữa!

Hai mắt ông ta chảy xuống hai hàng huyết lệ.

Đúng vậy, Dương Tử Mi không cần mở thiên nhãn cũng có thể biết được kết cục thâm thảm của cặp cô nhi quả phụ kia.

Trên lưng họ sẽ phải đeo tội danh là người thân của tên phóng hỏa giết người, cả đời này còn bị người khác oán hận, nguyên rửa, bị bài xích, xua đuổi, không nơi ở và cũng chả ai thuê làm việc.

Vì thế, khi chúng ta muốn phạm tội, muốn trả thù người khác thì phải suy xét đến tội danh mà người thân chúng ta phải gánh, phải biết rõ cái tội danh kia trầm trọng tới mức nào.

Nếu người lớn là một tên tội phạm, thì con của người đó sẽ gặp họa, đứa bé sẽ bị cô lập, cha mẹ tên tội phạm thì sẽ bị người oán hận mỗi ngày.

Trên đầu ba thước có thần minh, mong mọi người không nên vì nhất thời xúc động mà trên lưng phải gánh tội danh, khiến cho người thân của mình khổ sở.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 305: Tâm Trạng Nặng Nề

Để tránh cho ác quỷ tiếp tục tích tụ oán khí, Dương Tử Mi đã quyết định làm một việc mà hai đời cho đến nay cô đều chưa từng làm, đó là tiêu diệt ác linh có oán khí nồng đậm này, làm cho linh hồn của ông ta biến mất khỏi thế gian.

Có lẽ, việc này là một việc tốt cho tất cả mọi người!

Sau khi làm xong việc đó, Dương Tử Mi nhìn chiếc xe đã cháy thành tro cùng đám vong hồn không cam lòng rời đi thì tâm trạng của cô vô cùng nặng nề. Không biết những vong hồn kia đã tuyệt vọng và bi thương đến nhường nào...

Cô đi tới trước cửa nhà của người gây nổ kia.

Đó là một khu dân cư nghèo của thành phố A, nhà nào cũng là tường gạch và mái ngói thấp, rác rưởi trước cửa chất thành đống, những đứa trẻ thì mặc quần áo cũ nát chạy tới chạy lui trên đường. Bởi vì thời tiết nóng nực nên còn có một vài người đàn ông mặc tà lòn đi tới đi lui.

Dương Tử Mi gõ cửa nhà, bên trong truyền ra tiếng ho khan yếu ớt:

- A Hoa, ra xem ai tới vậy con!

Dương Tử Mi đợi khá lâu vẫn không có ai ra mở cửa.

Cô tự đẩy cửa đi vào, một mùi nồng nặc xông vào mũi, bên trong căn phòng tối mờ, ẩm ướt chất đầy mấy bình nước khoáng cùng rác rưởi nhặt về ngay góc phòng. Ở giữa có một chiếc giường lớn, nằm trên giường là một người phụ nữ có dung nhan tiều tụy.

Bên cạnh lại có một cô bé đang cắn bút máy, uể oải nằm nhoài lên mặt bàn. Tóc cô bé rối tung, khuôn mặt gầy, nhợt, đôi mắt hãm sâu ánh lên sự kinh hoàng và mờ mịt.

Nhìn cảnh tượng này, trái tim của Dương Tử Mi bỗng chua xót.

Người phụ nữ nằm trên giường nhìn cô, hỏi bằng giọng điệu kinh ngạc:

- Cô muốn tìm ai?

- À, tôi đến tìm hai người.

Dương Tử Mi đi tới bên cạnh cô bé kia, vươn tay muốn sờ đầu cô bé thì bị cô bé đề phòng né tránh. Cô bé chạy tới bên cạnh mẹ mình, đôi mắt to nhìn Dương Tử Mi tràn ngập địch ý.

- Cô là ai? Tôi không quen biết cô!

Người phụ nữ vươn tay ôm lấy con mình, giọng nói vô cùng yếu ớt.

- Tôi là người do Lâm Nam Bình kêu tới đây khám bệnh cho chị.

Dương Tử Mi đi tới gần.

- Tôi là bác sĩ, chị để tôi xem chỗ chị bị thương một chút.

- Cô là bác sĩ thật à?

Nhìn vẻ ngoài trẻ tuổi của Dương Tử Mi thì không ai có thể tin nổi cô là bác sĩ.

- Phải!

Dương Tử Mi gật đầu, sau đó cô không để cho người người phụ nữ kịp mở miệng từ chối thì đã nghiêm túc xem xét vết thương chỗ xương sườn rồi.

Bởi vì không có tiền đi bệnh viện, người nhà này chỉ có thể tìm một vài thảo dược trung y để đắp lên vết thương, như thế không có bao nhiêu tác dụng mà còn làm cho vết thương bị nhiễm trùng rồi hoại tử. Khi Dương Tử Mi xem xét vết thương thì cặp lông mày của cô nhíu lại.

Cô dùng nội lực truyền nguyên khí qua trước để khơi thông gân mạch cho người phụ nữ, sau đó cô lấy ngón châm ra để tiến hành châm cứu chữa trị...

Mặc dù cô đã châm cứu, nhưng xương là bộ phận không phải chỉ tốn chút ít thời gian là có thể khôi phục như bình thường, cộng với không khí ẩm thấp trong căn phòng này thì rất có thể người phụ nữ này đã bị phong thấp nặng rồi.

Sau khi được Dương Tử Mi châm cứu, người phụ nữ cảm thấy thân thể mình dễ chịu hơn trước đó nên vô cùng cảm kích cô.

Cô bé tên tiểu Hoa kia cũng không còn đề phòng và sợ hãi Dương Tử Mi như ban đầu nữa, thậm chí cô bé đã dám đến gần cô.

Nhìn đôi mắt của tiểu Hoa, trong lòng Dương Tử Mi nhói đau.

Cô vuốt đầu cô bé, thầm niệm An Ninh Chú, hy vọng giúp cô bé giảm bớt sự hoang mang và sợ hãi.

Một đứa bé gái mới mười tuổi mà đã gặp phải loại chuyện khinh nhục vô đạo đức như thế thì cô bé đã chịu tổn thương lớn tới mức nào!

Để lại cho hai mẹ con một ngàn tệ, Dương Tử Mi đi tìm cái tên chủ nhiệm khu khốn kiếp kia, vừa nhìn thấy thì đã biết đó là một tên háo sắc, dâm ô.

Khi cô đi ngang qua trước mặt hắn thì hai ngón tay lạng lẽ kết ấn, âm sát khí được bắn ra, trúng vào hạ thân giữa hai chân tên khốn đó. Thứ này sẽ khiến hắn phải làm thái giám từ bây giờ, cả đời không thể cứng được, hơn nữa âm sát khí kia còn nhập vào ấn đường, chặt đứt đường quan chức, tiền tài của hắn, từ nay về sau hắn sẽ thành kẻ thất bại...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 306: Long Trục Thiên, Anh Làm Sao Thế

Đi về tới dưới lầu, bây giờ đã hơn mười hai giờ khuya, đèn của các nhà trong tòa nhà đều đã tắt, chỉ còn lại đèn nhà cô vẫn sáng mà thôi.

Cô cảm thấy ấm áp trong lòng nên nhanh chóng lên lầu, đẩy cửa bước vào nhà.

Quả nhiên, cha cô vẫn còn ngồi ở phòng khách chờ cô, đầu ông tựa vào sofa ngủ gật.

Dưới ánh đèn, Dương Tử Mi nhìn gương mặt đã già nua của cha thì vừa thấy chua xót lại vừa thấy ấm áp.

- Cha...

Cô đi tới gần rồi khẽ gọi.

- Ủ...

Dương Thanh đáp lời, xoa nhẹ hai mắt một chút, ngửi khí của ông có chút mơ màng:

- Con gái, sao giờ con mới về thế?

- Dạ, tại con còn có chút việc cần làm!

Dương Tử Mi đứng sau lưng mát xa hai bả vai cho ông.

- Con gái, con ở bên ngoài vất vả cả ngày rồi, đừng mát xa cho cha nữa.

Dương Thanh kêu con gái ngồi xuống.

- Cha, về sau cha đừng chờ con khuya vậy nữa, cha phải đi ngủ sớm một chút mới tốt!

- Không thấy con về thì sao cha yên tâm đi ngủ được?

Dương Thanh nhìn con gái của mình.

- Hôm nay, cha coi tin tức thấy chiếc xe bus kia bị nổ nên lo không biết con có ngồi trên chiếc xe đó không, may mà con còn gọi điện về báo đấy!

- Con không sao đâu ạ!

Dương Tử Mi xúc động vỗ vỗ tay ông:

- Cha cũng biết con có khả năng gặp dữ hóa lành mà!

- Thầy bói thì cũng không thể tính ra mệnh của bản thân, không phải cha không biết con có thể giúp người khác gặp dữ hóa lành, nhưng chính bản thân con thì lại không biết gì cả!

Dương Thanh vươn tay sờ đầu cô.

- Dù con lợi hại cỡ nào thì cha vẫn lo cho con!

Dương Tử mi tựa đầu vào vai cha mình.

- Cha, cha cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ bảo vệ bản thân thật tốt!

- Con gái, con nên ít làm mấy chuyện thăm dò thiên cơ thôi, cách nói ngữ tế tam khuyết làm cha rất bất an con à!

Dương Thanh nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu. Thật ra, bản thân cô cũng cảm thấy bất an, cô càng sợ chuyện khí cơ hỗn loạn sẽ ảnh hưởng tới người nhà của mình.

- Một cô gái như con sau này không nên về muộn như vậy nữa, biết chưa?

Dương Thanh giáo huấn con gái một lần nữa.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Thôi, cha đi ngủ đây! Con cũng nhớ ngủ sớm đó!

Dương Thanh đứng lên, trở về phòng mình

Dương Tử Mi nhìn ông đi vào phòng thì cảm thấy tim mình vô cùng ấm áp, nhưng cũng có chút nặng nề.

Cô là một người luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn từ nhỏ, càng hạnh phúc thì cô càng sợ mất đi, sợ hãi mọi thứ sẽ biến thành bóng hoa trong nước.

Sau khi về phòng, Dương Tử Mi lấy di động ra xem, vẫn không có tin nhắn nào của Long Trục Thiên. Cô gọi vào số điện thoại của anh thì vẫn là thông báo đang tắt máy.

Rốt cuộc là anh ấy đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ anh ấy bận tới mức không có thời gian xem di động một cái hay sao?

Hay là anh ấy đã xảy ra chuyện?

Vừa nghĩ tới điều này thì trong lòng Dương Tử Mi có chút hốt hoảng, cô nhớ lại chuyện ngày đó ở Thâm Quyển.

Cô đặt tay lên thẻ bài gỗ đào...

Ở giữa thẻ bài gỗ đào lóe lên một chút dưới ánh đèn màu xanh lam, sau đó nó lập tức biến mất.

Sao hôm nay thẻ bài gỗ đào lại xuất hiện chuyện kỳ lạ như vậy?

Cô đã nghĩ nát óc mà vẫn không nghĩ ra...

Tâm tình cô có chút khó chịu. Dương Tử Mi cầm một khối phỉ thúy lên, bắt đầu điêu khắc thành trang sức hình một con giáp để chuẩn bị tặng Hạ Muội, một khối khác thì tặng cho Lam Nha Nha, cô còn định tặng cho Mẫn Cường, Lâm Thanh Mai và một khối cho đứa con chưa ra đời của Lâm Thanh Mai nữa.

Hạ Muội Và Mẫn Cường đều là tuổi thỏ, Lam Nha Nha tuổi ngựa, Lâm Thanh Mai lại là tuổi ty, còn đứa bé kia sẽ là tuổi thìn.

Con thỏ của Hạ Muội và Mẫn Cường không thể tạo hình giống nhau.

Hạ Muội là một cô gái nên tất nhiên sẽ thích những thứ dễ thương, đáng yêu, vì vậy cô sẽ điêu khắc thành hình thỏ Tuzki đang nhắm mắt, còn Mẫn Cường thì phải điêu khắc thành chú thỏ nghiêm túc nhưng không mất đi sự linh động.

Sau khi điêu khắc xong hai chú thỏ, tâm tình của Dương Tử Mi cũng từ từ bình tĩnh lại.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, hy vọng Long Trục Thiên sẽ đột nhiên nhảy vào từ đó.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Sư Phụ Ngọc Thanh Trở Lại

Dương Tử Mi nhẹ nhàng thở ra, cô đứng trước cửa sổ, nhìn ra xa. Khi cô nhìn thấy bộ áo bào màu xanh quen thuộc ở dưới lầu thì tâm tình đang ảm đạm của cô lập tức trở nên rộn ràng.

- Sư phụ Ngọc Thanh!

Cô nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ, từ khi gặp Long Trục Thiên thì cô đã quen đi xuống bằng cách trượt ống nước rồi. Cô chạy nhanh đến trước mặt Ngọc Thanh, ôm cánh tay ông la lên vui mừng.

Sư phụ Ngọc Thanh xoa tóc cô ra vẻ cưng chiều:

- Nha đầu con làm sao biết sư phụ ở dưới này?

Dương Tử Mi ngược đôi mắt đang rưng rưng vì kích động lên:

- Sư phụ, người đến sao không nói với con?

- Nha đầu ngốc, đã khuya như vậy sao sư phụ có thể làm phiền con và người nhà của con nghỉ ngơi chứ?

Ngọc Thanh giơ phất trần, quét qua mặt cô một vòng.

- Sư phụ, người về từ lúc nào thế ạ?

Dương Tử Mi kéo Ngọc Thanh ngồi xuống bên cạnh, vô cùng hào hứng hỏi ông:

- Người đi du lịch ở ngoài suốt một năm nay có gặp được chuyện gì thú vị không ạ? Lần sau người nhất định phải mang con theo nha, được không sư phụ?

- Chuyện thì gặp rất nhiều nhưng không có chuyện nào thú vị cả!

Ngọc Thanh hiền từ nhìn nữ đệ tử của mình, trả lời:

- Còn con, hình như khí cơ trong người con có biến hóa. Lúc này khi ta đứng dưới tòa nhà này quan sát thì phát hiện sự cân bằng âm dương của tòa nhà không ổn định, khí cơ hơi hỗn loạn, điều này có phải là do con luyện công gây nên không?

Dương Tử Mi đẩy mắt u sầu trả lời:

- Đúng vậy ạ! Con cũng không biết tại sao lại thế này nữa, bây giờ con không dám tu luyện ở nhà nữa, con sợ nếu cứ tiếp tục như thế thì người trong nhà sẽ gặp nạn vì con!

- Tụ Linh trận cũng không có tác dụng sao?

Ngọc Thanh nghi hoặc hỏi đệ tử của mình.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Lúc đầu thì có tác dụng, nhưng sau khi có một sự việc xảy ra thì không thể sử dụng được nữa rồi ạ.

Cô kể lại chuyện mình giúp mẹ của Mặc Cường xua đuổi âm sát khí rồi bị âm sát khí nhập thể, hơn nữa còn có thể tùy ý sử dụng nó cho Ngọc Thanh nghe.

- Còn có chuyện kỳ lạ như vậy sao? Khó trách lúc ta tới gần con thì có thể cảm ứng được âm sát khí.

Ngọc Thanh xem xét ẩn đường, tướng mạo của đệ tử một cách kỹ càng nhưng lại không phát hiện có gì bất thường.

- Con gái, con cảm thấy bản thân mình có gì bất thường hay không?

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Không có ạ! Tất cả đều rất bình thường, không những thế, mà ngược lại quá trình tu luyện giai đoạn đầu của con đột nhiên tăng lên rất nhiều ạ. Sư phụ, con đã đột phá cảnh giới luyện khí hóa thần, tiến vào luyện thần quy nguyên rồi đấy ạ!

- Hử? Nhanh tới vậy sao?

Ngọc Thanh kinh hỉ kêu lên.

- Nếu con có thể đột phá luyện thần quy nguyên rồi tiến vào cảnh giới luyện nguyên hóa cảnh thì con đã đạt tới cảnh giới của tổ sư gia, trở thành thần nhân rồi đó, con gái!

- Sư phụ, thần nhân thì sẽ như thế nào ạ?

Dương Tử Mi tinh nghịch hỏi một câu.

- Vì sư cũng không biết, nhưng có một điều chắc chắn là tuổi thọ sẽ kéo dài, thậm chí có khả năng vĩnh viễn duy trì tuổi thanh xuân thì cũng không có gì là lạ đâu!

Ngọc Thanh trả lời.

Chuyện kéo dài tuổi thọ đối với Dương Tử Mi thì không có gì hấp dẫn cả.

Nhưng còn chuyện có thể vĩnh viễn duy trì tuổi xuân thì có thể trở thành mục tiêu tương lai của cô.

Trên đời này, ai không sợ chuyện già đi rồi xấu đâu? Ai mà không hy vọng có thể giữ được vẻ tươi trẻ của mình vĩnh viễn chứ?

Nếu cô có thể làm được thì thật tốt biết bao nhiêu!

Dương Tử Mi hưng phấn khi nghĩ tới điều này.

Ngọc Thanh giờ phát trần lên, lung lay vài cái trước mặt đệ tử:

- Vi sư cũng rất hy vọng có thể sống đến ngày con sáng tạo ra kỳ tích đó!

- Tất nhiên là có thể rồi! Sư phụ, người là lão yêu quái bất tử mà!

Dương Tử Mi nghịch ngợm nói.

- Nha đầu con đó, trong trận hỏa hoạn ngày đó, nếu như con không cố giúp vi sư nghịch thiên cải mệnh thì sao ta còn có thể sống tới bây giờ chứ?

Ngọc Thanh mắng yêu đệ tử của mình.

Dương Tử Mi nhớ lại ký ức một năm đó, tình cảnh của đạo quan năm đó giống như bi kịch kiếp trước, nơi đó bỗng nhiên bị thiên lôi đánh trúng gây ra hỏa hoạn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Tàn Quyển Trận Pháp (1)

Tuy rằng ngày đó cô và sư phụ đã có thể tránh được trận hỏa hoạn kia, nhưng không hiểu sao sư phụ vẫn như ma xui quỷ khiến mà lại quay về đạo quan như thường ngày, kết quả là bị lửa làm bỏng.

Khi đó, Dương Tử Mi cũng chỉ mới vừa học pháp thuật, nhưng cô lại cố gắng nghịch thiên cải mệnh cho sư phụ, cướp ông lại từ tay diêm vương, còn cô cũng bị tổn thương nguyên khí, phun máu hết ba ngày, nằm ở trên giường suốt ba tháng mới có thể khôi phục tinh thần.

Dù vậy, cô vẫn luôn rất biết ơn sư phụ Ngọc Thanh.

Nếu không có ông, cho dù cô được sống lại, thì có lẽ quỹ đạo nhân sinh của cô cũng sẽ giống như kiếp trước, tiếp tục rơi vào kết cục bi thảm.

Hơn nữa hai sư đồ cô còn có tình cảm mười năm nương tựa lẫn nhau, không hề kém gì so với tình cảm cha mẹ cả.

Ngọc Thanh cũng cực kỳ yêu thương và chiều chuộng cô, ông luôn cảm thấy bản thân rất may mắn khi về già còn có thể nhận được một đệ tử tốt thế này, ít nhất ông cũng sẽ không phải chịu cảnh cô đơn, thê lương lúc tuổi già.

Dương Tử Mi dẫn sư phụ đi tới căn phòng cô chọn.

- Con gái, nơi này sát khí mạnh như vậy, sao con lại chọn nó?

Tuy Ngọc Thanh không có thiên nhãn, nhưng ông lại có thể nhạy cảm phát hiện đây là nơi sát khí hội tụ.

- Sư phụ, đối với người thường thì nơi này đúng là không thích hợp để chọn làm chỗ ở, nhưng con lại rất thích chỗ này. Người xem đi, chỗ này ngoại trừ tích tụ sát khí thì cũng gần như đã hội tụ toàn bộ long khí của thành phố A rồi, công thêm Tụ Linh trận con bố trí nữa thì nơi này sẽ trở thành chỗ có cát khí nhất. Sư phụ, đến lúc đó, người không cần phải lên lên núi tu luyện nữa, ở chỗ này chung với con là được rồi!

Dương Tử Mi kể ra dự tính của mình, trên mặt đầy tự tin và kiêu ngạo.

Ngọc Thanh tỉ mỉ xem xét, ông phát hiện Tụ Linh trận do đệ tử bố trí đã vượt qua năng lực của ông, nếu có thể thêm vài pháp khí trấn trạch phù hợp thì nơi này tuyệt đối sẽ là mắt trận sinh cát khí.

Thiên tài đúng là thiên tài!

Ông là sư phụ cũng không nhịn được mà cảm thán.

- Sư phụ, đến lúc đó, chúng ta nhất định phải cùng nhau ở đây để con còn phụng dưỡng người nữa đó!

Dương Tử Mi chân thành nói với sư phụ mình.

Ngọc Thanh gật đầu.

Dương Tử Mi nở một nụ cười rục rờ.

Khi nơi này bố trí xong thì dù người nhà cô không thích hợp vào ở, nhưng sư phụ lại không hề có vấn đề gì. Bởi vì sư phụ cũng không hề bị ảnh hưởng giống như cô.

Chẳng những thế, sau khi nơi này hoàn thành thì sẽ sinh ra cát khí, nên nó sẽ trở thành nơi dưỡng sinh hoàn hảo cho một người lớn tuổi, hơn nữa

còn đã từng nghịch thiên cải mệnh khiến khí cơ biến hóa như sư phụ Ngọc Thanh.

Ngày đó, cô chọn chỗ này một là vì bản thân cô, hai chính là vì sư phụ của cô nữa.

Ngọc Thanh cầm la bàn đi tới bên cạnh Dương Tử Mi, phát hiện la bàn bắt đầu hỗn loạn thì vô cùng bất an.

Dương Tử Mi kể lại chuyện lần trước cô từng gặp một thầy phong thủy ở đây cho sư phụ nghe.

Cô không dám kể chuyện mình làm vu thuật thôi miên người kia cho sư phụ nghe, lo sợ ông sẽ trách mắng cô.

- Con gái, chuyện con có điểm đặc thù khác người không được để cho ai phát hiện, bình thường con phải biết che giấu khí cơ của mình đấy, không thì vì sư rất lo con sẽ vì nó mà xảy ra chuyện.

Ngọc Thanh nghe cô kể chuyện đã xảy ra thì lo lắng không yên dặn dò.

- Dạ, con sẽ cẩn thận!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Con đã dùng Chưởng Nhân Pháp với người kia khiến hắn quên đi ký ức đã gặp con rồi ạ!

- Chưởng Nhân Pháp còn có tác dụng này sao?

Ngọc Thanh có chút nghi ngờ.

Dương Tử Mi cười gian xảo một tiếng, lảng tránh đề tài này rồi thương lượng chuyện bố trí Cửu Cung Phi Tinh trận tại tòa nhà.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Tàn Quyển Trận Pháp (2)

Ngọc Thanh từng cùng đệ tử của ông nghiên cứu trận pháp Cửu Cung Phi Tinh, chỉ đáng tiếc là trận pháp này được ghi lại không đầy đủ. Hai người đã nghiên cứu suốt mười năm, đồng thời dựa vào sự hiểu biết của họ để bổ sung hoàn chỉnh cho trận pháp kia.

Có điều, công lực của trận pháp kia vẫn luôn không thể phát huy một cách tối ưu nhất, cả hai thầy trò đều cũng chưa thể tìm ra được chỗ sai ở đâu.

Ngọc Thanh đi du lịch suốt một năm nay cũng là vì hi vọng có thể tìm được bản vẽ hoàn thiện của Cửu Cung Phi Tinh trận.

Tiếc là cho tới bây giờ ông vẫn chỉ tìm được bản khuyết thiếu mà thôi, chưa từng có người nào thật sự nhìn thấy trận pháp hoàn chỉnh.

Nhưng mà, dù trận pháp không hoàn chỉnh, nhưng nếu để sử dụng cho một tòa nhà thì cũng đã đủ rồi.

Đại đa số thầy phong thủy cũng chỉ có thể sử dụng một bản không hoàn chỉnh như thế.

Dương Tử Mi dùng đá cẩm thạch trắng tụ linh khí để bày trận. Nếu tới khi đó thêm vào vài pháp khí có pháp lực đầy đủ thì Cửu Cung Phi Tinh trận cộng với Tụ Linh trận và yếu tố hội tụ sát khí của nơi đây, thì chỗ này sẽ trở thành một truyền kỳ về trận phong thủy.

Hai thầy trò bàn bạc đến tận hừng đông.

Sáng sớm, Hạ Quốc Huy đã dẫn công nhân đến đây bắt đầu khởi công.

Nhìn thấy Dương Tử Mi ngồi chung với một vị đạo nhân có dáng vẻ của một vị tiên trưởng đặc đạo, đắm chìm trong ánh nắng sáng sớm, Hạ Quốc Huy bỗng hoảng hốt, cho rằng mình gặp phải ảo giác.

- Chào chú Hạ, chú đến sớm thế ạ?

Nhìn thấy Hạ Quốc Huy dẫn đội thi công tới sớm như thế thì Dương Tử Mi có chút ngạc nhiên cho nên tiến lên chào hỏi.

- Tiểu Mi, đúng là con rồi? Đạo trưởng kia là ai thế?

Hạ Quốc Huy phát hiện tóc của đạo trưởng Ngọc Thanh là dùng ngọc kế búi lên thành kiểu tóc giống như các đạo sĩ khác, trên người ông ấy lại mặc áo bào màu xanh hơi cũ nhưng cũng không thể che giấu thần thái phiêu dật của ông, đặc biệt là đôi mắt sáng như lưu ly, phảng phất như có thể nhìn thấu phần hoa của thế gian, bi thương của thế nhân, nhưng khuôn mặt già như vậy không hề hợp với sức sống trên người ông tỏa ra.

Dương Tử Mi như một vị thần trong cảm nhận của Hạ Quốc Huy.

Còn lão đạo trưởng này chắc không phải thật sự là thần tiên chứ?

- Chú Hạ, đây là sư phụ của con, đạo trưởng Ngọc Thanh!

Dương Tử Mi giới thiệu hai người.

- Xin chào đạo trưởng Ngọc Thanh!

Hạ Quốc Huy vội vàng chào hỏi Ngọc Thanh, vẻ mặt đầy thành kính.

Ngọc Thanh gật đầu đáp lễ.

Hạ Quốc Huy kéo Dương Tử Mi qua một bên, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu Mi, sư phụ của con có phải là thần tiên hạ phàm không?

- Ha ha, chú Hạ cứ đùa với con, sư phụ con chỉ là một người tu đạo thôi!

Dương Tử Mi cười nói.

- Thế ông ấy bao nhiêu tuổi rồi? Đã bảy mươi chưa?

- Một trăm hai mươi ba tuổi rồi ạ!

- Hả? Một trăm hai mươi ba hả? Thật lợi hại, nhìn tinh thần ông ấy còn tốt quá chứ, nhìn cứ như mới sáu, bảy mươi thôi! Con chắc chắn ông ấy thật sự không phải là thần tiên chứ?

Hạ Quốc Huy la lên.

- Chú Hạ, sư phụ của con luôn thanh tâm quả dục, rất chăm chỉ tu luyện nên mới có thể kéo dài tuổi thọ.

Dương Tử Mi giải thích.

Từ xưa tới nay, đệ tử đạo gia bình thường đều có thọ mệnh khá dài.

- Ủ! Trên sách cũng nói như thế, chú còn tưởng là đều là hư cấu, hiện tại thấy thì đúng là có thật này!

Hạ Quốc Huy gật đầu, sau đó lại hỏi bằng giọng đầy chờ mong:

- Tiểu Mi, chú Hạ cũng muốn tu tiên luyện đạo, không biết là con và sư phụ có thể chỉ điểm cho chú một chút được không?

- Nếu chú Hạ thật sự muốn tu luyện thì con cũng có thể chỉ cho chú đạo khí thuật, nhưng mà như thế chỉ có thể giúp cường kiện thân thể, bởi vì

tu tiên luyện đạo nhất định phải có cơ duyên và linh khí mới có thể thành được ạ.

Dương Tử Mi cười nói, cô cũng không ngại chuyện phát triển huyền học rục rở ra ngoài đâu, vì đây cũng là nguyện vọng của sư phụ cô.

- Được, được, được! Chú hiểu rồi! Cám ơn con nha, tiểu Mi!

Hạ Quốc Huy vẫn rất hưng phấn

- Sau khi làm xong tòa nhà này, chú Hạ cứ tới đây một tuần một lần, sư phụ con sẽ chỉ điểm cho chú.

Dương Tử Mi rất có thiện cảm với Hạ Quốc Huy, ngoại trừ lý do chú ấy là bố của Hạ Muội, thì là do chú ấy có sự lương thiện, chính trực và thành tín mà thương nhân bình thường chưa chắc có được.

Vì thế, cô cũng chân thành hy vọng chú ấy có thể khỏe mạnh sống lâu, tu luyện một vài đạo khí thuật thường xuyên sẽ rất tốt cho chú ấy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Phúc Đức Dưỡng Phong Thủy (1)

Dương Tử Mi lưu luyến tiễn bước đạo trưởng Ngọc Thanh về núi.

Cô đi tới Mặc Hiên, gặp một vị khách đã hẹn trước.

Người khách này là một chủ nhiệm văn phòng trong thành phố, tên là Hoàng Kiến. Dương Tử Mi nhìn ông ta ngay từ giây đầu tiên thì đã cảm thấy chán ghét rồi.

Tướng mạo người này lúc đầu khá tốt, nhưng dần dần lại xấu đi, nhìn qua là biết người này là người nịnh hót, thích ức hiếp người khác, coi trọng lợi ích.

Ông ta vừa gặp Dương Tử Mi thì lập tức nói một tràng dài những chuyện phiền não, ý chính là căn nhà ông ta mua vốn là có phong thủy rất tốt, hàng xóm xung quanh đều không ngừng lên chức, phát tài, chỉ có ông ta là vẫn dậm chân tại chỗ không tiến lên được chút nào, thậm chí còn gặp phải nguy cơ bị chèn ép.

Ông ta không rõ tại sao lại như thế, luôn hoài nghi có phải là nhà ông ta phạm sát ảnh hưởng đến phong thủy vốn có hay không, vì thế cũng khiến ông ta bị ảnh hưởng.

Dương Tử Mi khẽ nhú mày, ngồi nghe ông ta phun nước miếng và xả mùi hôi cả buổi.

Đối với loại người như thế thì cô thật sự không muốn giúp đỡ chút nào.

Nhưng vì vấn đề thành tín trong công việc và đạo đức, nếu cô đã mở cửa làm việc thì cho dù khách hàng là ai cũng không thể cự tuyệt.

Cô đi với ông ta tới trước căn nhà kia.

Không thể phủ nhận là vị trí phong thủy của cả tòa nhà này cực kỳ tốt, hơn nữa theo cô thấy thì kiến trúc tòa nhà này có lẽ cũng đã được thầy phong thủy bố trí trận pháp, cả tòa nhà này đều có cát khí

Theo lý thuyết thì những hộ gia đình ở nơi này hẳn là sẽ tương đối suôn sẻ mới đúng.

Dương Tử Mi cùng Hoàng Kiến đi lên chỗ nhà của ông ta.

Tòa nhà này là do cậu em vợ của Hoàng Kiến chịu trách nhiệm xây dựng, cho nên đã để dành căn có vị trí tốt nhất trên tầng cao nhất cho ông ta.

Nhưng khi Dương Tử Mi tiến vào trong nhà thì nhanh chóng cảm giác được trọc khí hỗn loạn, khí cơ nặng nề, phong thủy tận bại.

Cô quan sát xung quanh, mọi thứ được trang hoàng cực kì tốt, không có bất kỳ thứ gì không hợp phong thủy hết.

Cô có chút nghi hoặc nhìn lại, vẫn không rõ vì sao lại xuất hiện tình huống phong thủy suy tàn kỳ dị như thế này.

Cô đang suy nghĩ thì thấy một bà lão khoảng tám mươi, mặc bộ quần áo có chút cũ nát, bẩn thỉu, đang run rẩy chống một cây chổi làm gậy đi ra từ phòng vệ sinh. Sắc mặt bà ấy xanh xao, ánh mắt ảm đạm, sợ hãi nhìn Hoàng Kiến.

Dương Tử Mi thấy đũng quần của bà ướt sũng một mảnh, nước tiểu bốc mùi tản ra, có lẽ là bà ấy không thể khống chế khả năng tiểu tiện.

Hoàng Kiến vừa thấy bà lão thì lập tức đen mặt, quát mắng:

- Mụ già kia, có nhà vệ sinh cũng không đi nổi à? Vậy thì bà chết quách cho rồi đi, đừng có cứ lớn vồn trước mặt khách làm mất mặt tôi!

- Bà ấy là ai?

Dương Tử Mi thấy hăn ta mắng quá quắt bà lão kia như thế thì hỏi thăm.

- Bà ấy là mẹ tôi, hơi si ngốc rồi, không thể khống chế được đại tiểu tiện, thật phiền chết người mà!

Hoàng Kiến nói xong thì lại đổi thành một khuôn mặt niềm nở, tươi cười với cô:

- Dương đại sư, mong cô đừng chê cười nhé!

Dương Tử Mi nghiêm mặt không nói gì.

Lúc này, cửa lớn đột nhiên mở ra, một phụ nữ trung niên có bề ngoài mập mạp cùng một cô gái khoảng mười lăm tuổi xuất hiện.

Người phụ nữ trung niên kia vừa thấy bà lão thì lập tức quát mắng mấy câu gay gắt như là già rồi không chịu chết, mụ già dơ bẩn, còn thiếu nữ kia thì đẩy bà lão vào trong phòng, sau đó nhanh chóng đóng mạnh cửa lại!

Rầm!

Trên mặt cô gái còn đầy vẻ ghét bỏ.

- Dơ muốn chết! Bà ta còn chạy lung tung, cứ không chịu ngồi yên trong nhà.

Nhìn thấy cảnh tượng kia, Dương Tử Mi nắm chặt hai tay.

Vừa rồi, cô nhìn thoáng qua trong phòng của bà lão kia, cô thấy bên trong có một chiếc bàn thấp đã hư, trên đó đặt một nửa bát cơm, sàn nhà thì bẩn thỉu, chiếc giường cũng đầy rác rưởi, còn ẩm ướt nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Phúc Đức Dưỡng Phong Thủy (2)

Bố ời, người này là ai vậy? Chẳng lẽ là đại sư bố mời đến sao?

Hoàng Lệ nghi hoặc nhìn Dương Tử Mi, quay đầu hỏi Hoàng Kiến.

- Ừ ừ ừ, chính là Dương đại sư. Tiểu Lệ, cô ấy cùng tuổi với con đấy, con mau đến chào hỏi người ta đi.

Hoàng Kiến gật đầu.

Người phụ nữ béo vừa nghe xong mấy lời này, sắc mặt hung dữ mắng bà cụ kia cũng biến đi đâu mất, thay vào đó là khuôn mặt tươi cười tiếp đón Dương Tử Mi, thậm chí còn giơ cả cái bịch đựng vài con chim bồ câu non lên:

- Dương đại sư, hay cô ở lại nhà chúng tôi ăn cơm luôn đi. Tôi đã mua bồ câu non ngon nhất, nấu canh uống rất bổ. Muốn bồ câu này ăn vào bổ nhất thì khi làm phải bóp cổ nó cho đến chết, máu ngừng bên trong, khí huyết tinh khiết sẽ không bị mất đi.

Nghe cô ta mặt mày hớn hở nói về việc giết chim bồ câu non như thế nào, lông mày Dương Tử Mi càng nhíu lại:

- Cô hay nấu như vậy lắm sao?

- Đúng vậy đúng vậy, tôi với Tiểu Lệ thường xuyên nấu như vậy để bồi bổ bản thân đấy.

Người phụ nữ béo gật đầu.

Dương Tử Mi giương mắt nói với Hoàng Kiến:

- Tôi sẽ không xem phong thủy cho ông đâu. Dù cho phong thủy nhà các người có tốt, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị chính tay các người phá hủy hết mà thôi.

Hoàng Kiến nghe xong thì kinh hãi, vội hỏi:

- Dương đại sư, cô nói vậy là có ý gì chứ? Nếu cô có thể giúp tôi, vậy thì cô muốn bao nhiêu tiền cũng được.

- Không phải là tôi không muốn giúp các người, mà là phúc đức của bản thân các người không đủ. Vấn đề không nằm ở phong thủy.

Giọng điệu Dương Tử Mi tràn ngập sự ghét bỏ:

- Còn tiếp tục như vậy, chưa tới ba năm, các người sẽ suy tàn cực kỳ thê thảm cho xem.

- Cô... cô có ý gì? Cô đừng có vì tiền mà nói năng lung tung lừa gạt người khác.

Người phụ nữ béo kia nghe xong lập tức ném con chim non ra xa, xoa thắt lưng, hốn hển mắng.

Hoàng Kiến vội vàng kéo bà lại, ý bảo bà không nên nhiều lời.

Lăn lộn mấy mươi năm ông ta cũng biết, làm mất lòng ai cũng không nên làm mất lòng thầy phong thủy.

Tuy ông ta chưa hề tận mắt thấy sự lợi hại của Dương Tử Mi, nhưng tiếng tăm trong giới có thể truyền nhanh như vậy, đến cả cục trưởng ngày

nào cũng khen thì chắc chắn là có năng lực. Hơn nữa vẻ ngoài của cô ta cũng có vẻ siêu phàm thoát tục so với người thường.

- Dương đại sư, chúng tôi tin cô, xin hãy giúp chúng tôi.

Hoàng Kiến lên tiếng nói:

- Phiền cô chỉ điểm một chút, rốt cuộc vấn đề của chúng tôi ở đâu?

Trong phòng liên tục truyền ra âm thanh ho khan và tiếng rên của cụ bà, Dương Tử Mi nghĩ ngợi, gật đầu nói:

- Được rồi, để tôi nói cho các người nghe vấn đề của các người nằm ở đâu, còn nên làm như thế nào, các người tự mình xem mà làm đi.

Tất cả mọi người đều thích xem phong thủy, hy vọng có thể sống ở một nơi có phong thủy tốt lành, có thể giúp may mắn hơn.

Nhưng, cái thứ phong thủy này, nói ra thì nhiều mặt nhưng thật ra chỉ có một, đó là người có phúc thì mới ở được đất phúc.

Nếu như ông có phúc, ở nơi có phong thủy kém, phong thủy sẽ theo ông mà chuyển thành tốt.

Nếu ông không có phúc, ở nơi phong thủy tốt, không thể giữ được vận tốt, phong thủy tốt cũng sẽ tự thành không tốt.

Như vậy, phong thủy tự động vận hành như thế nào hoặc thay đổi ra sao?

Vì dụ như sấm gió mưa sét cỏ cây kiến, những thứ này đều có thể thay đổi địa mạo, cũng chính là phong thủy, vạn vật của tự nhiên có thể tạo nên phong thủy tốt cũng có thể phá hủy phong thủy.

Tất cả mọi người đều biết các vị vua chúa, người xưa đều đi khắp nơi để tìm nơi có phong thủy tốt nhất, thế nhưng họ vẫn thất bại, vì sao chứ?

Bởi vì số mệnh phúc đức đã tận rồi. Nếu không tu dưỡng phúc đức, trăn cũng không được phong thủy tốt, nó sẽ tự phá hủy, thật là đáng tiếc cho một bảo địa. Chuyện này giống như tiền bạc không nuôi nổi voi, voi cũng bị chết đói mà mình cũng rất nhanh bị chết đói, cho nên trong lịch sử có vài người ở được nơi phong thủy tốt nhưng sau lại gặp đại nạn. Nếu ông nuôi một con chó nhỏ thì có lẽ sẽ vui vẻ rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Phúc Đức Dưỡng Phong Thủy (3)

Người Trung Hoa chúng ta có câu: Địa linh nhân kiệt.

Đất cũng có linh hồn, vạn vật trên thế gian đều có linh hồn.

Phúc của ông không đủ, phong thủy tốt cũng sẽ không thuận theo ông, không muốn bảo vệ ông, gọi là tà làm ngọc vỡ cũng không làm ngôi lành, lòng tự trọng rất cao. Cái này giống như một chiếc BMW vậy, không chỉ ông chọn nó mà nó còn muốn chọn ông nữa, nó không thích ông thì không cho ông sờ mó gì hết.

Trái lại, đối với một người thích hợp thì nó như ở trước mặt người con gái mình thích vậy, càng coi trọng sự xinh đẹp đến lóa mắt thì càng phải phô ra cái tinh túy, cái tươi đẹp của mình, tình cảm như thế nó tìm được tri kỷ của đời mình. Phật có nói một chữ duyên, phong thủy cũng là duyên phận.

Chúng ta lúc gặp được người trong lòng có cảm giác gì? Đặc biệt là tâm trạng, nói thẳng một chút chính là giống như bà lão tám mươi cảm thấy mình như trở lại thành thiếu nữ mười tám, người thô kệch cũng có thể viết văn viết thơ, cái này gọi là vẽ rồng điểm mắt, tâm hồn sống lại, chính là như vậy đấy.

Cho nên con người phải tôn kính thiên địa nhật nguyệt, núi sông cây cỏ, côn trùng cá nước cát đá, vạn vật sách vở thậm chí là sách giáo khoa

hay nhân dân tệ, tất cả đều có linh. Ông cung kính nó, ở bất cứ đâu nó cũng sẽ giúp ông đạt được thành quả.

Vậy thì dưỡng phong thủy như thế nào?

Cách thứ nhất để dưỡng phong thủy chính là cố gắng không sát sinh.

Nơi gọi là bảo địa phong thủy chính là một nơi dồi dào sinh khí nhất. Sát sinh, sinh linh rất sợ hãi, cũng tránh không kịp. Suy nghĩ một chút thì có lẽ chỉ có hoang mạc mới không có sinh linh. Trên sa mạc không có gì cả thì mọc đâu ra phúc lộc thọ hỉ khang? Đương nhiên người trần mắt thịt như chúng ta trong cuộc sống bình thường cũng khó tránh khỏi sát sinh hay ăn thịt, có điều tốt nhất vẫn nên cố gắng hạn chế việc này.

Cách thứ hai để dưỡng phong thủy đó là hiếu thuận với cha mẹ.

Hiếu thuận với cha mẹ, không mâu thuẫn cãi vã cha mẹ, tôi xin phép cắt ngang một chút để nói cho mọi người biết về việc hiếu thuận cha mẹ. Hiếu thuận với cha mẹ sẽ là phương thuốc thay đổi toàn bộ vận mệnh cuộc sống, nó không chỉ là văn hóa dân tộc, mà tư tưởng tôn giáo cũng hay thường xuyên lặp đi lặp lại. Phật cho rằng lúc tu pháp trên thế gian: công việc, nhân duyên, thi cử, của cải, mỹ mạo, cao quý, phải theo đó mà phụng dưỡng cha mẹ. Phật cũng nói, có một loại người tuy luân hồi chuyển thế nhưng thiện căn vẫn không xấu đi, đó chính là người hiếu thuận với cha mẹ.

Hễ là người tốt thì ông cẩn thận quan sát sẽ phát hiện người đó vô cùng hiếu thảo với cha mẹ mình, vận phong thủy cũng cứ thế mà lên theo.

Cách thứ ba để dưỡng phong thủy đó là không nói xấu người khác, dù là nói với người thân cũng không được.

Bất kể là ở nơi đâu cũng không chỉ có một người, không phải chỉ có hai người. Quỷ thần đều có thể nghe thấy được, vạn vật đều nghe thấy

được, chén bát bình phong cái bàn bên cạnh ông cũng có thể nghe thấy.

Ông nói xấu người khác, chúng nó sẽ không phục ông. Chuyện này giống như một vị tướng quân vậy, nếu quân sĩ không phục thì ông cũng sẽ không trấn binh được, lòng quân tán loạn. Chúng nó ở với ông lâu dần còn có thể học theo ông, học được rồi sẽ giống ý như ông, tục ngữ gọi là "vật là hình bóng của chủ nhân".

Cho nên có người xem tướng mạo chỉ cần xem thử người khác dùng đồ gì sẽ biết được người này là người như thế nào, những thứ đồ vật kia sẽ nói cho người ta biết hết.

Sự linh thiêng của vạn vật, vạn vật sẽ nói hết ra. Cái này cũng không phải chuyện thần thông gì cả, người phương Tây đã làm thí nghiệm, đem thìa bạc của nữ hoàng với một cái khác giống y như đúc đưa cho cháu của nữ hoàng chọn, bé con rất tự nhiên mà chọn đúng cái thìa nữ hoàng đã dùng qua.

Một người biết hạ mình xuống, trái tim hướng thiện thì có thể trao đổi cùng với chúng nó.

Chúng ta nói Đại Hải lấy Thiện Hạ cho nên thành Bạch Cốc Vương, địa thế của Đại Hải thấp nhất được làm vua. Tôi đặt mình ở vị trí thấp nhất, trí tuệ của vạn vật có thể hội tụ cùng một nơi.

Chúng ta nói vật cũng có đức, phải biết hạ mình, biết đặt mình vào vị trí của vật.

Chúng ta nói trên Đức Nhược Cốc có Hậu Đức đệ nhất đẳng rất khiêm tốn. Nhưng cho dù có thực sự khiêm tốn cũng không thể loại bỏ tư tưởng đầu đá chốn cung đình.

Có cung kính thì mới có quyền lợi, cung kính thì có thể thu được tất cả trí tuệ quý giá trên đời này.

Ông cung kính cái gì, cái đó sẽ nguyện ý giúp ông thấu hiểu, nguyện ý nói cho ông biết, giúp ông đạt được thành tựu.

Dương Tử Mi giải thích xong, hai con người đen huyền nhìn một nhà Hoàng Kiến nói.

- Hiện tại, các người đã biết rõ phong thủy của các người rất cuộc không ổn ở chỗ nào rồi, còn về việc dưỡng hay không dưỡng phong thủy, đó là việc của các người.

Nói xong, cô cũng không lấy đồng nào, bước ra cửa rời khỏi ngôi nhà không có phúc đức này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Không Còn Oán Trách, Lòng Đã Thanh Thản

Đã ba ngày trôi qua rồi.

Dương Tử Mi hoàn toàn chú tâm vào việc trị bệnh u não cho La Bạch, bình thường cũng chỉ cần điều trị bằng thuốc Đông y là được. Còn Mẫn Cương, dưới sự giúp đỡ của ông nội, cũng nhanh chóng khai trương công ty kỹ thuật sứ giả cổ Thiên Bách Độ sớm hơn ba năm so với kiếp trước của mình.

Dương Tử Mi đi đến bờ sông hộ thành.

Vong hồn chết đuối xuất hiện, trên người đầy oán khí, khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt tĩnh mịch.

- Cô đã tìm được chuyện thứ ba khiến mình cảm động rồi sao?

Dương Tử Mi hỏi.

Vong hồn gật gật đầu,

- Sau khi tìm được chuyện thứ ba, tôi quan sát người đến người đi trên cầu, lại nhìn trần gian trăm vẻ, tất cả đều đẹp đều động lòng người.

- Sao cơ?

Câu trả lời của cô ta làm Dương Tử Mi ngạc nhiên

- Có thể nói cho tôi biết chuyện thứ ba cô phát hiện ra là gì hay không?

- Cũng không phải là chuyện lớn gì, tôi thấy hai ông bà lão chống gậy, tay nắm tay đi từ trên cầu xuống; bà lão bảo bà mệt rồi thì hai người ngồi xuống cùng ngắm ánh mặt trời chiều, cùng nhớ lại con đường hai người đã đi qua. Tay hai người vẫn luôn nắm chặt, lúc nhìn nhau ánh mắt cũng tràn đầy sự cứng chiều, khoan dung và thâm tình nữa.

Vong hồn ngẩng đầu nhìn người đi lên cầu.

- Trước kia tôi bị bạn trai phản bội nên không tin vào thứ gọi là tình yêu trên thế gian này, cho rằng thế gian này không có tình yêu, tất cả đều là những điều gạt người. Khi đó tôi rất cực đoan. Tôi lúc đó không thể có được một tình yêu đẹp, có lẽ vì tôi không đủ tin vào tình yêu, tình yêu cũng không tin tôi, hơn nữa không thể vì một lần bị phản bội mà phủ định hết thảy. Nếu có kiếp sau tôi nhất định sẽ không như vậy. Tôi sẽ tin tưởng, tin sẽ có một tình yêu chân chính xuất hiện giữa lúc hoạn nạn, một tình yêu sẽ đến với tôi.

Dương Tử Mi lắng lắng nhìn cô gái, cảm xúc trong lòng ngày càng lớn.

Một người chỉ có tin tưởng vào một tình yêu thật đẹp, mới có được một câu chuyện tình yêu đẹp để.

- Vậy cô giờ nguyện ý siêu độ luân hồi rồi sao?

Dương Tử Mi hỏi.

Vong hồn gật gật đầu.

Dương Tử Mi niệm Hương Sinh chú cho cô gái ấy.

Vốn tưởng rằng phải rất khó khăn mới có thể hướng sinh cho cô ấy, thế mà giờ lại thật dễ dàng, hơn nữa thấy được linh hồn bay lên chứ không phải trầm luân xuống dưới.

Đoán chừng là cô ấy đã không còn sự oán hận gì nữa, linh hồn nhẹ nhõm nên mới có thể bay đến một nơi thật đẹp đẽ, tận hưởng một sự khởi đầu tốt đẹp.

Nếu sự oán hận càng nặng, linh hồn càng nặng, sẽ rơi vào địa ngục.

Sau khi Dương Tử Mi siêu độ cho linh hồn xong thì muốn đến nhà Lâm Nam Bình thủ phạm của vụ nổ xe bus, thăm người vợ góa và cô con gái mồ côi của ông ấy, nhân tiện điều trị xương sườn của người phụ nữ đó.

Nào ngờ, trước cửa nhà họ có rất nhiều xe cảnh sát, ở cửa còn kéo dây cấm vào. Dân chúng bên tụ tập bên ngoài, người cầm dao người cầm gậy gộc, có người vung nắm đấm muốn xông vào.

Trong lòng Dương Tử Mi trầm xuống, kéo một người cảnh sát đến hỏi xem đã xảy ra việc gì.

- Mẹ con nhà kia bị những người này đánh chết rồi.

Trên mặt người cảnh sát nổi lên vẻ mặt đau xót.

- Vì sao chứ?

- Bọn họ đều là người nhà của những nạn nhân trong vụ xe bus kia, bọn họ muốn giải quyết mọi chuyện, tra ra được địa chỉ của người phạm tội thì trút hết căm giận lên người hai mẹ con kia. Cái đám người nhà đang lúc oán giận này đã thật sự đã đánh chết hai mẹ con kia rồi.

Dương Tử Mi nghe xong thì sống lưng lạnh ngắt, nhìn lên nóc nhà.

Ở phía trên nóc nhà, chỉ thấy vong hồn hai mẹ con đang run rẩy ôm nhau, đầu đầy máu, trong mắt là sự kinh hoàng lẫn sợ hãi.

Tội lỗi thật, vì sao cứ muốn dùng bạo lực giải quyết bạo lực như thế, cái kiểu giận chó đánh mèo, đánh người vô tội từ đâu chui ra vậy?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 314: Có Tin Tức Của Long Trục Thiên

Đã mười ngày trôi qua.

Vẫn không có tin tức gì từ Long Trục Thiên.

Không phải là nói chậm nhất là mười ngày sẽ trở về sao?

Chẳng những không trở về mà đến một cái tin nhắn cũng không có?

Long Trục Thiên, anh gặp chuyện gì rồi sao?

Trong lòng Dương Tử Mi cực kỳ không yên, cứ đi qua đi lại trong phòng. Cả ngày hôm nay cô đã không đi ra ngoài rồi, cứ đợi mãi trong phòng, nhìn di động và hi vọng có thể thấy Long Trục Thiên trở về, hoặc là nhận được vài tin nhắn linh tinh cũng được.

Nhưng mà, không có cái gì hết.

Người kia giống như chưa từng xuất hiện, nếu không phải trong tủ quần áo còn treo ba bộ đồ ngủ thì chắc cô đã nghi ngờ đó là người do cô tưởng tượng ra rồi.

Màn đêm dần buông xuống.

Cô ôm áo ngủ của anh trong lòng rồi nằm trên giường, hết lần này đến lần khác tưởng tượng dáng vẻ khi ngủ của anh.

Cứ nhớ nhung như thế!

Cứ mong ngóng như thế!

Cứ lo lắng như thế!

Cô tin anh chắc chắn không phải là cố ý không liên hệ với cô, chắc hẳn là anh không thể thay đổi ảnh hưởng của nhân tố bên ngoài, không lẽ là có gì không ổn sao?

Càng nghĩ càng lo lắng, cô ngồi dậy, ép mình thôi suy diễn đủ thứ về mạng sống của anh.

Cuối cùng, ngực khó thở, cô phun ra một ngụm máu. Hao tổn nhiều nguyên khí đến thế mà kết quả của việc suy diễn này giờ vẫn là một mớ hỗn độn.

Cô mệt mỏi nhìn đồng máu tươi trên khăn tay.

Có được thiên nhân, thấy được cát hung của con người, thấu rõ thiên lý, nghịch thiên cải mệnh...

Nghe thì lợi hại thật, nhưng cô lại không thấy được tương lai của mình, cũng chả thấy được hướng đi của người mình quan tâm nhất.

Vậy thì có thì có tác dụng gì nữa?

Cô nhẹ nhàng ngồi trên song cửa sổ, nhìn chăm chăm phía bên dưới.

Dưới đường xa xa kia bỗng nhiên xuất hiện một chiếc Hummer màu đen, cô vui mừng. Nhưng không như dự liệu, chiếc Hummer kia lại không có ý định dừng lại, cứ tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Cô đã nhìn thấy biển số xe, không phải là chiếc của Long Trục Thiên.

Long Trục Thiên, nếu anh không về, em trở mặt cho anh xem!

Cô cắn răng cúi đầu la lên.

Âm thanh tin nhắn điện thoại bỗng vang lên, lòng cô vừa căng thẳng vừa vui mừng, vội mở ra tiếp đó thì lại thất vọng.

Hóa ra chỉ là tin nhắn spam của nhà mạng.

Thời gian chỉ mới một phút một giây trôi qua, sao mà dài như thế, sao gian khổ như thế!

Cô vẫn cứ tiếp tục chờ như thế, từ lúc ánh chiều hôm buông xuống bốn phía, cứ chờ đến khi phía Đông xuất hiện vài vệt trắng bạc vẫn chẳng có gì.

Mỗi một phút trôi qua, lòng cô lại lạnh hơn một chút.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng cảm thấy gió đêm lại lạnh giá đến như vậy, thối rét cả người lẫn con tim cô.

Tin tin!

Âm thanh tin nhắn điện thoại lại vang lên, tim cô đập mạnh lên một chút, giống như bị tay ai đó ra sức đụng vào vậy.

Tay cầm di động của cô thoáng run rẩy, chậm rãi không dám mở tin nhắn, hi vọng càng nhiều thì thất vọng cũng càng nhiều.

Cô nhắm mắt lại, hít vào rồi lại thở ra, mở mắt ra, run rẩy cầm chiếc điện thoại lạnh lẽo rồi mở xem.

Là tin nhắn từ số điện thoại của Long Trục Thiên.

Cảm giác mừng rỡ như thủy triều đang dâng trong lòng, cô thật muốn hét to một tiếng.

Cô cẩn thận mở tin nhắn ra:

"Tử Mi, anh là Gia Cát Nguyệt đây, anh tìm được Long Trục Thiên rồi, nhưng cậu ấy vẫn còn đang hôn mê, giờ anh đang đưa cậu ấy về tìm em."

Long Trục Thiên hôn mê?

Gia Cát Nguyệt tìm được anh ấy rồi?

Đầu Dương Tử Mi khó có thể tiêu hóa tin này ngay được, vội vàng cầm di động bấm số.

Nhưng di động lại thông báo không thể kết nối.

Cô gấp đến độ nhảy xuống song cửa sổ, cực kỳ bất an xoay tới xoay lui trên đường, lâu lâu lại mở điện thoại ra xem nhưng không có tin nhắn nào nữa.

- Tử Mi? Cậu sao vậy?

Là giọng nói nghi hoặc của Mẫn Cương vừa vang lên, trong tay cầm một ly sữa đậu, vẻ mặt khó hiểu nhìn cô.

- Hả, có chút phiền muộn trong lòng ấy mà.

Dương Tử Mi cầm lấy ly sữa đậu trong tay cậu ấy, ngửa đầu uống ừng ực vài ngụm.

Buồn bực trong lòng cũng bình ổn lại một chút.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 315: Tử Mi, Nguy Hiểm

Mới sáng sớm mà đã phiền muộn chuyện gì vậy?

Mẫn Cương dụi dụi đôi mắt đen láy, thân thiết hỏi cô.

- Có lẽ anh ấy đã xảy ra chuyện rồi.

Vừa nói ra lời này, nước mắt của Dương Tử Mi ứa ra nhưng lại không chảy xuống.

Nhìn thấy vài giọt nước mắt trong suốt trong khóe mắt cô và vẻ mặt lo lắng bất an, Mẫn Cương đau lòng nhưng cũng có chút thêm muốn dỗ ky.

Thế nhưng, cậu vẫn giữ cho giọng nói mình ôn hòa nhẹ nhàng, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Dương Tử Mi nhìn cậu, im lặng không nói gì, mà chỉ xiết chặt điện thoại, hi vọng Gia Cát Nguyệt sẽ gửi thêm tin nhắn.

Thấy cô im lặng, Mẫn Cương cũng không nói gì.

Dương Tử Mi lẳng lẳng uống sữa đậu, còn Mẫn Cương cũng lẳng lẳng nhìn cô uống.

Hai người cứ đứng như vậy, người ngoài nhìn vào sẽ thấy một cảnh tượng vô cùng xinh đẹp.

Nhưng họ lại không biết được, trong lòng hai người lúc này giống như lồng xoay của máy giặt, chuyển động phức tạp vô cùng.

- Tử Mi, hơn sáu giờ rồi, cậu không gọi Tử Hi xuống rồi đến trường sao?

Mẫn Cương nhắc nhở.

Dương Tử Mi nhìn đồng hồ, gật đầu rồi lên lầu.

Mẫn Cương nhìn bóng dáng cô, trong lòng cực kỳ chua xót.

Nếu một ngày, cô cũng có thể lo lắng cho mình như vậy, có thể đợi mình như vậy, cậu cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Dương Tử Mi lên lầu kéo Tử Hi đã ăn sáng xuống dưới

- Chị, thảo nào sáng sớm đã không thấy chị, hóa ra chị hẹn hò với anh Mẫn Cương nha.

Dương Tử Hi tinh quái cười nhạo chị mình.

Dương Tử Mi không trả lời, tâm tư của cô giờ đây đã đặt hết vào Long Trục Thiên rồi.

Cô đưa Dương Tử Hi đến trường tiểu học Nam Thành.

Dương Tử Mi đi song song cùng Mẫn Cương về hướng trung học Nam Thành.

Tinh thần cô vẫn còn ngẩn ngơ, vẻ mặt đờ đẫn đi như con rối gỗ, trong lòng không ngừng nghĩ về việc rốt cuộc Long Trục Thiên đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao anh lại hôn mê?

Gia Cát Nguyệt sao lại tìm được anh?

Đang nghĩ ngợi, một chiếc xe sau lưng chạy như bay đến, chạy thẳng tới sau lưng cô mà cô lại hoàn toàn không cảm giác được gì.

- Tử Mi, nguy hiểm!

Tâm tư của Mẫn Cường cũng ngẩn ngơ không kém, nhận thấy được nguy hiểm, cậu liền ôm lấy cô, cơ thể lăn về phía sau, tránh được chiếc xe của gã say rượu kia.

Cả người Dương Tử Mi bị Mẫn Cường ôm trên mặt đất, nhưng thân mình lại không có một chỗ nào chạm đất, bởi vì cậu đã lấy thân mình che chắn cho cô, để cho thân thể của cậu ta chạm đất trước.

Cô vội vã ngồi dậy từ người cậu.

Chỉ thấy gương mặt đẹp trai của Mẫn Cường đã bị trầy xước, quần áo phía sau lưng cũng đã có vết máu, nhưng cậu lại lo lắng hỏi cô:

- Tử Mi, cậu không sao chứ?

- Tớ không sao!

Dương Tử Mi lắc đầu, đỡ cậu ấy đứng lên, nhìn máu trên vết thương của Mẫn Cường thì trong lòng đau xót, bỗng nhiên cô lại nhớ cảnh này thật quen thuộc.

Cô nhìn bốn phía, cố vắt óc suy nghĩ.

Đúng rồi, ở kiếp trước, cô từng cứu một nam sinh bị xe đâm suýt chết ở chỗ này.

Lúc ấy, cô đã ôm nam sinh mặc đồng phục kia ngã trên mặt đất, mặt và lưng cô cũng đầy những vết xước, mà cậu ấy thì bình yên vô sự.

Cậu ta nói cảm ơn cô, nói muốn đưa cô đến bệnh viện

Nhưng mà, cô của khi ấy, quần áo trên người rách rưới, bởi vì sống lang thang khắp nơi mà vài ngày rồi chưa tắm rửa gì cả, cả người tỏa ra mùi hôi thối, mặt mũi lại bẩn thỉu, không khác gì ăn xin cả.

Vậy nên cô tự sinh ra tự ti trong lòng đối với nam sinh tuần tú sạch sẽ trước mặt này, đẩy cậu ta ra rồi chạy đi.

Còn mặt mũi nam sinh kia cô đã sớm quên rồi.

Bây giờ, cô bỗng nhiên nhận ra cậu ta với Mẫn Cường trước mắt trùng hợp ở chỗ này, nhìn quần áo mặc trên người Mẫn Cường, càng nghĩ càng thấy giống.

Không lẽ kiếp trước cô đã cứu Mẫn Cường sao?

Mà kiếp này lại ngược lại? Đối thành cậu ta cứu cô?

Chẳng lẽ, duyên phận của cô với cậu ta lại phức tạp như vậy sao?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Hắc Vu Thuật Châu Phi

Dương Tử Mi chạy đến tiệm thuốc tây bên đường, mua bông băng và thuốc đỏ, giúp cậu ngồi xuống băng ghế đá bên đường rồi cẩn thận giúp cậu xử lý vết thương.

Mẫn Cương hơi ngẩng đầu, chăm chú nhìn cô cầm bông băng chậm rãi chạm vào vết thương. Ở khoảng cách gần như thế cậu có thể thấy được khuôn mặt trắng trắng mềm mềm không chút tỳ vết, còn có đôi mắt to tròn chớp liên tục.

Tâm trạng của cậu hơi căng thẳng, lại có chút tràn ngập hưng phấn và chờ mong.

Dương Tử Mi cẩn thận đổ thuốc sát trùng lên. Gần gũi với Mẫn Cương như vậy, bản thân cô cũng có hơi khẩn trương.

Ngũ quan của Mẫn Cương thật sự rất đẹp, giống như bước ra từ trong một bức tượng ngọc được điêu khắc tinh xảo.

Cô nhanh chóng thoa thuốc lên gương mặt cậu, sau đó lại giúp cậu ấy cởi áo, tiếp tục thoa thuốc lên sống lưng phía sau.

Mẫn Cương thoáng chần chừ một chút, sau đó liền cởi chiếc áo đã rách tơi tả kia xuống. Thân thể cậu không quá cường tráng, lại còn trắng nõn, đẹp tuyệt trần.

Dương Tử Mi chăm chú nhìn một chút, cố gắng xua tan một vài suy nghĩ linh tinh trong đầu, cẩn thận lau vết thương cho cậu ấy.

- A Nghiên, cậu nhìn đi, hai người này dám tự nhiên giữa đường giữa xá như thế!

Một âm thanh sắc nhọn vang lên, hóa ra là Mộ Dung Nghiên và Lam Chi Tình.

Mộ Dung Nghiên nhìn Mẫn Cường đã cởi trần nửa người trên, hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Trong mắt mỹ nhân lúc này chỉ còn sự ghen ghét, nhưng cô cũng không dám lặp lại sai lầm một lần nữa.

Lần này cô giục Mộ Dung Nghiên mau chóng trở về, lại còn cảnh cáo bạn mình không nên trêu chọc Dương Tử Mi làm gì. Nếu không, Mẫn Cường lại đích thân dạy cho nàng một bài học.

Xử lý vết thương trên người Mẫn Cường xong xuôi, lại thấy chiếc áo rách nát kia không thể mặc lại được nữa, Dương Tử Mi bèn chạy đến cửa tiệm quần áo trước mặt chọn cho Mẫn Cường một bộ quần áo, đưa cho cậu ta thay ra.

Mẫn Cường mặc bộ quần áo cô vừa mới mua, tâm tình hoàn toàn có thể dùng bốn chữ “hạnh phúc tràn đầy” để hình dung.

Sau khi làm xong mọi việc, tâm trí Dương Tử Mi lúc này chỉ còn lại hình ảnh của Long Trục Thiên.

Ngay lúc này, tiếng chuông di động vang lên.

Cô lấy ra xem, mắt thấy là Long Trục Thiên gọi đến liền vô cùng kích động.

Từ trong điện thoại truyền ra giọng nói khàn khàn lo lắng của Gia Cát Nguyệt:

- Tử Mi, bọn anh đã đến thành phố A rồi, em mau đến phòng 801 khách sạn Nhạc Thiên đi.

- Long Trục Thiên đâu?

- Cậu ta bây giờ vẫn còn đang hôn mê, miệng không ngừng kêu tên em. Em mau đến đây đi.

Gia Cát Nguyệt nói xong bèn đưa điện thoại đến bên miệng Long Trục Thiên vẫn đang mê man.

- Mi Mi, Mi Mi...

Nghe được giọng nói mê man của Long Trục Thiên, còn là tiếng kêu giống như đang chịu đau đớn như vậy, tâm trạng Dương Tử Mi tan nát hết cả.

- Giúp mình một chút, bây giờ mình có việc phải đi.

Cô quay đầu nói vội với Mẫn Cường, sau đó vẫy một chiếc xe ôm bên đường, nhanh chóng chạy đến khách sạn Nhạc Thiên.

Cô đập cửa phòng 801, nhìn thấy Gia Cát Nguyệt phía trước, ánh mắt phút chốc liền thay đổi.

Vốn dĩ là một bạch mã hoàng tử tao nhã, cao quý, lúc này trông anh ta chẳng khác gì một tên dã nhân vừa chui ra khỏi rừng rậm châu Phi. Tóc rối tung, râu dài tán loạn, khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi, hốc mắt sâu hoắm, trang phục trên người cũng là bộ đồng phục lao động cũ nát.

Ánh mắt của cô cũng không dừng lại nghiên cứu sao bộ dạng anh ta lại thay đổi đến chừng này, ngay lập tức lo lắng hỏi:

- Anh ấy đâu?

- Ở trong phòng trước mặt.

Gia Cát Nguyệt nhìn cô:

- Em phải chuẩn bị tâm lý một chút, có khả năng cậu ấy đã trúng Hắc vu thuật của Châu Phi.

Hắc Vu thuật châu Phi?

Nghe nói đó là một loại vu thuật cực kỳ tà ác, cũng cực kỳ quỷ dị, không thua gì tà thuật hàng đầu Đông Nam Á. Cùng với cổ thuật Nam Cương, còn có thêm một chút kỳ môn trận pháp quỷ dị khó lường làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Điểm mấu chốt chính là, Dương Tử Mi không biết chút gì về Hắc Vu thuật Châu Phi cả.

Cô lo lắng chạy vào bên trong phòng, nhìn Long Trục Thiên nằm trên giường. Gương mặt anh ta đen lại, thậm chí hơi thở cũng mong manh hơn bình thường, vô cùng quỷ dị.

Cô dùng Thiên Nhãn, nhưng cũng không hề phát hiện ra có âm sát khí gì bao phủ trên người anh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 317: Không Thấy Thẻ Bài Gỗ Đào

Dương Tử Mi ngồi bên giường Long Trục Thiên, cô vươn tay thử kiểm tra mạch đập của anh. Nhịp mạch đập vẫn bình thường, không hề suy yếu đi chút nào. Cô lại kiểm tra nhịp tim cùng mí mắt một chút, nhận thấy hết thảy đều bình thường.

Xem ra đúng là anh ấy trúng phải Hắc Vu thuật quỷ dị rồi.

- Mi Mi... Mi Mi...

Từng tiếng nỉ non gọi tên cô cứ thoát ra từ miệng Long Trục Thiên.

Trong mắt Dương Tử Mi toàn là đau xót, cô nắm chặt tay Long Trục Thiên, nhẹ giọng nói:

- Em ở đây.

Có lẽ là cảm nhận được giọng nói của cô, âm thanh mê man của Long Trục Thiên dừng lại. Gương mặt đen kìa dần an tĩnh trở lại, tiếp tục chìm vào trạng thái hôn mê.

- Thế nào? Em có phát hiện ra cậu ấy trúng phải vu thuật gì không?

Gia Cát Nguyệt đứng một bên khẩn trương hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Mấy cái vụ thuật này, em biết một chút về những vụ thuật được lưu truyền ở Hoa Hạ thôi, còn lại, ngay cả cổ thuật Nam Cương em cũng không biết gì cả.

- Trời ơi, phải làm sao bây giờ? Nghe nói Hắc Vu thuật của Châu Phi vô cùng quý dị vô cùng thâm độc, hoàn toàn không có nhân tính. Có lẽ anh phải đi mời đại vu sư Châu Phi nổi tiếng về đây rồi.

Gia Cát Nguyệt lo lắng.

- Anh có quen biết đại vu sư châu Phi sao?

Gia Cát Nguyệt lắc đầu:

- Không biết, nhưng ở Châu Phi anh cũng có một lực lượng nhất định, có thể thử tìm đại vu sư mời đến đây xem sao.

- Em đi mời sư phụ của em đến đây xem thử. Kiến thức của ông uyên thâm, có lẽ ông sẽ biết được đôi chút về vụ thuật này.

Dương Tử Mi đau lòng vươn tay chạm vào người Long Trục Thiên, sau đó lại chạm vào gương mặt đã chuyển vàng kia. Ánh mắt lướt đến trên cổ của anh đột nhiên dừng lại.

Thẻ bài gỗ đào kia đâu rồi?

Cô vội vàng mở áo của Long Trục Thiên ra, quả thật không tìm thấy thẻ bài đâu cả.

- Thẻ bài gỗ đào của anh ấy đâu rồi?

Dương Tử Mi xoay đầu hỏi Gia Cát Nguyệt.

Gia Cát Nguyệt lắc đầu.

- Khi anh phát hiện ra cậu ấy, trên cổ cậu ấy không hề có thẻ bài gì cả. Có thể thẻ bài gỗ đào ấy đã lạc đi đâu mất rồi.

Lạc mất?

Dương Tử Mi nghe được điều này, tâm trạng lập tức trầm xuống.

Cô đưa tay chạm vào thẻ bài trên cổ mình, trong lòng vô cùng bất an.

- Năm đó thẻ bài gỗ đào là lễ vật đính ước của hai người phải không? Cho dù có mất thật đi chẳng nữa thì sau này hai người vẫn có thể tìm một lễ vật khác mà.

Gia Cát Nguyệt thấy sắc mặt của Dương Tử Mi đột nhiên biến đổi, hơi không đồng tình với suy nghĩ của cô.

- Đó không phải lễ vật đính ước bình thường.

Dương Tử Mi cúi xuống ôm lấy Long Trục Thiên. Thân thể anh tuy vẫn còn độ ấm nhưng không hề cử động chút gì.

Cô luôn nghĩ anh có thẻ bài gỗ đào làm vật hộ thân, không có chuyện gì phải lo lắng.

Nhưng Dương Tử Mi không hề lường đến chuyện một vật ngoài thân như thế hoàn toàn có thể bị lạc mất.

Trong lòng cô bất chợt sinh ra cảm giác sợ hãi.

Cô phải mau chóng tìm được sư phụ, hỏi sư phụ xem người có thể giải được vụ thuật trên người Long Trục Thiên hay không.

Cô cúi đầu xuống hôn lên trán Long Trục Thiên một cái, sau đó đứng dậy nói với Gia Cát Nguyệt:

- Nhờ anh chăm sóc tốt cho anh ấy, em đi tìm sư phụ.

- Được.

Gia Cát Nguyệt gật gật đầu.

- Anh cũng phải nhanh chóng liên lạc với bên Châu Phi kia, xem thử có thể tìm được đại vu sư hay không.

- Cảm ơn anh.

Dương Tử Mi tạm biệt Gia Cát Nguyệt, vội vàng gọi một chiếc taxi bên đường, nói tài xế đưa cô đến Dương gia thôn tìm sư phụ.

Bây giờ cô chỉ mong sư phụ ở yên trên núi không đi lại lung tung. Nếu không, với phong cách đi không thấy người về không thấy bóng của sư phụ, cô có muốn tìm cũng không thể tìm ra.

Một lát sau cô đã đến được Dương gia thôn, sau đó nhanh chóng lên núi.

May quá!

Sư phụ Ngọc Thanh vẫn còn ở trong điện thờ.

Thấy vẻ mặt cô đi đường mệt nhọc như vậy, Ngọc Thanh liền cảm thấy khó hiểu:

- Tử Mi, xảy ra chuyện gì sao?

- Sư phụ, sư phụ có biết đến Hắc Vu thuật Châu Phi không?

Dương Tử Mi lo lắng hỏi.

- Hắc Vu thuật Châu Phi? Con hỏi cái này để làm gì?

- Bạn trai của con có lẽ đã trúng phải Hắc Vu thuật Châu Phi rồi, bây giờ anh ấy hôn mê rồi, vẻ mặt khi vàng khi đen. Sư phụ, xin người đến xem anh ấy giúp con được không?

Dương Tử Mi gấp đến nổi nước mắt thi nhau rơi xuống.

- Bạn trai của con? Tử Mi có bạn trai sao?

Dương Tử Mi gật gật đầu, từ khi cô trọng sinh đến nay không hề giấu diếm sư phụ chuyện gì. Việc có bạn trai như này tất nhiên càng không thể giấu diếm rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 318: Bị Độc Rắn Làm Mất Trí Nhớ

Nha đầu kia, còn nhỏ như vậy mà dám có bạn trai sao?

Ngọc Thanh vươn phất trần quét qua đầu cô một cái:

- Hiện tại con vừa mới ở giai đoạn tu luyện đầu tiên, trước mười tám tuổi không thể thất thân, nếu không công sức trước nay chẳng khác gì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Dương Tử Mi kinh hãi:

- Sư phụ nói thật sao?

- Ừ.

Ngọc Thanh gật gật đầu.

Dương Tử Mi vỗ ngực thở phào một hơi, may mà trước đây Long Trục Thiên có thể kiềm chế được, nếu không, trong lúc ý loạn tình mê như thế cô nhất định không thể giữ lại được.

- Sư phụ, bây giờ người đi cùng con đến xem anh ấy được không?

Dương Tử Mi cầu xin.

- Đó là chuyện đương nhiên rồi. Đừng nói đó là bạn trai của con, bản thân sư phụ cũng muốn biết Hắc Vu thuật Châu Phi rốt cuộc lợi hại đến

mức nào.

Ngọc Thanh gật gật đầu.

Nghe Ngọc Thanh nói vậy, Dương Tử Mi trong nháy mắt liền thất vọng:

- Sư phụ, chẳng lẽ người cũng chưa từng thấy qua Hắc Vu thuật Châu Phi sao?

- Chưa từng.

Ngọc Thanh lắc đầu.

- Trước giờ chỉ nghe người khác nói qua thôi.

Dương Tử Mi nghe sư phụ nói xong, tâm tình hóa lạnh như băng.

Nếu ngay cả sư phụ cũng chưa từng gặp qua Hắc Vu thuật, vậy phải giải trừ như thế nào đây?

- Dẫn ta đến kiểm tra thử đi. Cho dù ta chưa từng gặp qua, nhưng phép vu thuật trên thế gian này đều có cùng nguồn gốc, nhất định có chỗ liên quan đến nhau.

Ngọc Thanh nhận ra được sự lo lắng của cô bèn liên tiếng an ủi.

- Sư phụ có hiểu về vu thuật này không?

- Mức độ hiểu biết cũng xem như uyên thâm.

Nghe thấy sư phụ nói như thế, trong lòng Dương Tử Mi lại dấy lên một chút hy vọng, cô liền thúc giục sư phụ mau mau xuống núi.

Hai người chạy về khách sạn Nhạc Thiên.

Gia Cát Nguyệt vừa nhìn thấy cô liền vội vàng nói:

- Tử Mi, vừa rồi Trục Thiên nôn ra một ngụm máu đen.

Gia Cát Nguyệt dẫn Tử Mi vào nhà vệ sinh, bịt mũi chỉ vào bồn rửa mặt cho Tử Mi thấy. Phía trong bồn đọng lại một loại chất lỏng đen như mực, thậm chí còn tỏa ra mùi hôi tanh.

Ngọc Thanh tiến đến, cẩn thận kiểm tra một chút, mở mí mắt Long Trục Thiên ra rồi lại chạm vào bụng của Long Trục Thiên, vẻ mặt trong nháy mắt như trút được gánh nặng:

- May rồi, may rồi.

- Sư phụ, người nói may chuyện gì ạ?

Dương Tử Mi thấy vẻ mặt này của Ngọc Thanh liền vội vàng hỏi.

- Không phải Hắc Vu thuật Châu Phi.

- Không phải? Vậy thì là cái gì chứ?

Dương Tử Mi vội hỏi.

- Cậu ta chỉ trúng phải một loại độc của loài rắn vong hồn vàng sọc đen ở Châu Phi, người bị cắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trí nhớ sẽ dần dần mất đi.

Ngọc Thanh giải thích.

- Nói cách khác, anh ấy sẽ mất trí nhớ sao? Nhưng tính mạng anh ấy không nguy hiểm gì cả? Cũng sẽ không ảnh hưởng đến trí lực của anh ấy? Vậy thì anh ấy có thể tỉnh lại hay không?

Dương Tử Mi truy vấn.

- Người Nam Cương dùng loại rắn vong hồn này để nuôi cổ trùng, nó cũng chỉ có thể làm người khác mất đi trí nhớ, quên hết mọi chuyện trước đây, sau đó sẽ tự nhiên tỉnh lại mà không hề ảnh hưởng gì đến thân thể. Ba mươi năm trước, một người bạn của vi sư cũng đến châu Phi, bị loài rắn này làm mất trí nhớ, ba tháng sau cũng chỉ trở thành người mất trí nhớ, sống đến nay cũng không gặp phải chuyện gì.

Ngọc Thanh giải thích.

- Là mất trí nhớ sao?

Tảng đá đè trong lòng Dương Tử Mi cuối cùng cũng được thả xuống, cô nhanh chóng cầm lấy bàn tay ấm áp của Long Trục Thiên.

- Nếu là mất trí nhớ, vậy thì tốt rồi.

Gia Cát Nguyệt đứng ở một bên lên tiếng.

- Ký ức trước đây của cậu ấy chỉ toàn là đau khổ.

Dương Tử Mi giương mắt nhìn Gia Cát Nguyệt một cái rồi lại cúi đầu nhìn gương mặt nửa vàng nửa đen của Long Trục Thiên.

- Mi Mi... Mi Mi...

Long Trục Thiên trong trạng thái mơ hồ vẫn nỉ non một câu:

- Em chờ anh... Anh nhất định sẽ trở về...

Dương Tử Mi đau lòng cúi người ôm lấy thân mình của Long Trục Thiên, áp mặt lên lồng ngực của anh ấy...

Cho dù mất trí nhớ, anh vẫn là của cô.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Chỉ Có Em Là Anh Không Quên

Dương Tử Mi nói dối người trong nhà rằng Ngọc Thanh ở tại khách sạn Nhạc Thiên, cô muốn dành thời gian ở chung với sư phụ một chút, buổi tối cũng sẽ không về nhà.

Người nhà đều biết tình cảm sư đồ của hai người, cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ mong cô thỉnh thoảng có thể về nhà ăn cơm, còn dặn cô không được lơ là việc học, kỳ thi cấp 3 cũng sắp đến rồi.

Dương Tử Mi gật đầu nghe theo, mỗi ngày đều đến trường về nhà đúng giờ, buổi tối thì nằm cùng với Long Trục Thiên vẫn đang hôn mê.

Long Trục Thiên mỗi ngày đều phải phun ra một ngụm chất lỏng màu đen, chỉ có điều mỗi một lần phun thì màu vàng trên mặt lại giảm đi một chút. Có lẽ độc tố đang dần được đẩy ra ngoài rồi.

Cô đột nhiên nhớ đến tháp sắt nhỏ của cô có thể hấp thụ tất cả sát khí vào trong, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩa. Không biết nó có thể hút lấy độc này không nhỉ?

Nghĩ đến đây, cô liền nóng lòng muốn thử xem sao, bèn đem tháp sắt nhỏ đặt vào trong lòng bàn tay của Long Trục Thiên.

Tháp sắt bỗng nhiên rung mạnh, giống như chịu phải kích thích gì đó.

Long Trục Thiên bắt đầu phun ra từng ngụm chất đen kia, phun nhiều hơn bình thường.

Ngón tay Dương Tử Mi đặt lên mạch đập của anh, lúc quan sát anh, chỉ cần phát hiện ra hơi thở của anh có chút không ổn, cô nhất định sẽ lấy tháp sắt nhỏ kia ra ngoài.

May là khí tức sinh mệnh của anh không hề rối loạn.

Sau khi đã nôn ra một chậu máu đen, Long Trục Thiên cuối cùng cũng dừng lại.

Sắc mặt nửa vàng nửa đen cũng đã biến mất, gương mặt Long Trục Thiên lúc này chỉ còn một vẻ tái nhợt.

Dương Tử Mi lấy tháp sắt nhỏ ra khỏi lòng bàn tay.

Không biết vì lý do gì mà Dương Tử Mi cảm thấy tháp sắt dường như càng hướng về cô mạnh mẽ hơn nữa, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được nó dường như đã rung vô cùng hưng phấn, giống như đã chịu phải kích thích nào đó từ bên ngoài.

Chẳng lẽ chỉ vì được hấp thụ thứ nọc độc kia mà hưng phấn đến vậy?

- A.

Long Trục Thiên trên giường khẽ kêu một tiếng, khóe môi mấp máy.

Tâm trạng Dương Tử Mi vô cùng căng thẳng, cô vội buông tháp sắt trong tay, chạy đến bên giường cầm tay anh.

Long Trục Thiên chậm rãi mở to mắt, mờ mịt nhìn xung quanh một hồi, ánh mắt đột nhiên dừng trên khuôn mặt của cô, trên gương mặt tái nhợt kia đột nhiên nở ra một nụ cười thoạt nhìn vô cùng thuần túy:

- Mi Mi...

- Trục Thiên.

Dương Tử Mi mừng rỡ.

- Anh vẫn còn nhớ ra em sao?

Đôi môi Long Trục Thiên có chút khô khốc:

- Mi Mi, anh... là ai?

Dương Tử Mi hơi khó hiểu. Anh ấy nhớ được cô, chẳng lẽ lại không thể nhớ ra anh ấy sao?

- Anh là Long Trục Thiên, chẳng lẽ anh không nhớ sao?

Dương Tử Mi lại gần đỡ anh ngồi dậy, hai mắt nhìn anh chăm chú.

Long Trục Thiên lắc đầu.

- Vậy anh còn nhớ em sao?

- Nhớ, là Mi Mi...

Đôi mắt phượng hẹp dài của Long Trục Thiên hơi giương lên, nở một nụ cười, so với dáng vẻ thâm trầm lạnh lùng trước đây thì bây giờ nụ cười đơn thuần lúc này thật giống một thiếu niên bình thường:

- Tự nhiên anh lại nhớ em rất rõ, anh đã nói, nhất định phải về tìm em.

- Vậy anh có nhớ anh đi đâu không?

Long Trục Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu:

- Cũng chỉ nhớ phải về tìm được em.

Dương Tử Mi vừa đau lòng vừa chua xót.

Anh ấy quên cả thế giới này, nhưng vẫn nhớ phải trở về tìm cô.

Cô dang tay ôm lấy bờ vai trước mặt của Long Trục Thiên, nước mắt cứ trào ra trên cổ anh không cách nào kiềm chế:

- Trở về là tốt rồi, em vẫn luôn ở đây chờ anh.

Long Trục Thiên ôm cô vào trong lòng.

Cái ôm này tuy không còn ấm áp như trong quá khứ, nhưng lại có thể khiến lòng người an tâm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 320: Mình Đã Quên Cả Bản Thân Mình Luôn Rồi

Gia Cát Nguyệt nghe nói Long Trục Thiên tỉnh lại thì vội chạy từ thủ đô về.

Long Trục Thiên cũng không nhận ra Gia Cát Nguyệt, chuyện gì cũng ngoảnh mặt làm ngơ với anh ta.

Điều này làm cho Gia Cát Nguyệt tức đến nghiến răng nghiến lợi.

- Đúng là quá đáng rồi đấy. Tôi biết cậu đã hơn hai mươi năm, là anh em tốt, là bạn tốt. Vậy mà cậu nhớ mãi không quên cô ấy, lại dám quên tôi. Cái tên này, đồ trọng sắc khinh bạn.

Gia Cát Nguyệt kêu la.

- Đến cả chính tôi, tôi cũng đã quên rồi.

Long Trục Thiên cắt lời.

- Haiz...

Gia Cát Nguyệt thở dài một hơi, ngược lại đáy mắt lại tràn ngập vui sướng.

Có lẽ quên hết mọi chuyện như thế này, trọng trách trên vai Long Trục Thiên cũng không còn quá nặng nề.

- Sau này hai người cứ yên ổn sống ở đây đi. Cậu ấy không nhớ được gì cũng không sao.

Gia Cát Nguyệt nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi hơi hơi gật đầu.

Trước đây mỗi lần gặp Long Trục Thiên, cô đều cảm thấy anh như bị bóng đen nuốt chửng, tựa hồ cả đời này cũng không có cách nào gỡ bỏ tâm sự trong lòng.

Những ngày gần đây tâm trạng Long Trục Thiên tốt hơn trước rất nhiều. Tuy vẫn còn ít nói như trước, nhưng ánh mắt nụ cười của anh đều tràn đầy niềm vui, thậm chí còn có chút hồn nhiên như những thiếu niên bình thường.

Nói thật lòng, cô thích dáng vẻ của Long Trục Thiên bây giờ hơn.

Cô cũng không muốn thử gợi lên trí nhớ của anh làm gì, chỉ cần anh vẫn còn nhớ cô là được.

Long Trục Thiên cũng từng hỏi cô, anh ấy là ai.

Đối với chuyện như thế này Dương Tử Mi cũng khó có thể giải thích, chỉ trả lời qua loa đại khái một câu:

- Anh là ai cũng không quan trọng. Anh chỉ cần nhớ anh là bạn trai của em, vậy đã đủ rồi.

Cô vừa nói xong câu này, Long Trục Thiên liền bật cười khanh khách, trong lòng tràn đầy vui sướng, trong ánh mắt cũng chỉ có niềm vui. Sau đó anh ôm lấy cô xoay tròn một vòng, giống như vừa nhặt được một chiếc vỏ sò xinh đẹp trên bờ biển.

Dương Tử Mi mấy ngày nay cũng hạnh phúc vô cùng. Cô vui vẻ xin nghỉ học vài ngày, mỗi ngày đều ở bên cạnh Long Trục Thiên, ăn cơm cùng anh, tản bộ cùng anh, nói chuyện phiếm cùng anh, ngủ cùng anh.

Những lúc như thế này tâm trạng Long Trục Thiên vô cùng tốt, không cần phải lo lắng vừa mở mắt ra đã thấy chỗ nằm cạnh bên không một bóng người.

Thậm chí còn không tự hỏi, bản thân mình rốt cuộc đang làm gì.

Khối thẻ bài gỗ đào trên cổ cô dường như đã chết rồi, cô không còn thấy nó hiện lên ánh sáng nữa.

Có lẽ chỉ khi gặp được thẻ bài của Long Trục Thiên, nó mới có phản ứng.

Chỉ có điều cô muốn tìm lại thẻ bài gỗ đào kia về không chỉ vì nó có liên quan đến thân thể của Long Trục Thiên, mà quan trọng hơn hết nó là bùa hộ mệnh của anh, có thể xua đuổi cái chết.

Cô lại thử xem mệnh của Long Trục Thiên một lần nữa, nào ngờ vừa mới định bắt đầu đã bị nguyên khí phản phệ, khiến cô nôn ra một ngụm máu tươi, thiếu chút nữa là tẩu hỏa nhập ma.

Cô đành phải từ bỏ.

Buổi tối lúc đi ngủ, Long Trục Thiên ôm chặt cô trong lòng, vừa chạm đến thẻ bài gỗ đào trên cổ cô bỗng nhiên có chút đăm chiêu:

- Ngày này, anh cảm thấy vật này hơi quen mắt, hình như anh cũng từng có một miếng thẻ bài như vậy? Có phải anh đã tặng nó cho em rồi không?

- Không phải, thẻ bài của anh đã lạc mất rồi.

Dương Tử Mi trả lời.

Long Trục Thiên lập tức chìm vào suy tư.

Đáng tiếc, trong đầu Long Trục Thiên bây giờ giống như bị người ta nhồi bông vào. Cho dù có nhớ lại, anh cũng chỉ nhớ ra hình ảnh Dương Tử Mi ôm mình, nói rằng cô nhất định sẽ chờ anh trở về.

Chuyện này hiện lên trong tâm trí anh vô cùng rõ ràng.

Mà tất cả những chuyện liên quan đến anh lại là một mảng trắng xóa không thể tìm ra chút dấu tích gì

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Nhà Đã Được Xây Xong

Tòa nhà thật sự đã được hoàn thành chỉ trong vòng một tháng, tất cả các vật liệu xây dựng đều được sử dụng theo thiết kế của Dương Tử Mi, tiêu chuẩn cũng tương đương với Tứ Hợp Viện, có điều ngôi nhà này còn lớn hơn Tứ hợp viện một chút.

Đi vào bên trong như là bước vào một thế giới khác, sau khi bước qua cửa lớn sẽ nhìn thấy một khoảng sân, phía nam có một cánh cửa dẫn đến phòng phía bắc, gọi là phòng tọa, thường là phòng để khách mời ở lại qua đêm hoặc để đọc sách, và những việc khác.

Đi qua khoảng sân, người ta phải đi qua hai cánh cửa mới có thể vào đến chính viện. Hai cánh cửa này chính nơi dẫn đến vị trí hoa lệ nhất của Tứ Hợp Viện, cũng là ranh giới phân chia ngoài viện với chính viện.

Ở chính viện có một cánh cửa rất tinh xảo, bước qua cánh cửa này chính là một chậu hoa sen, và các bồn hoa lớn, tất cả tạo thành một bức tranh thú vị trước chính viện.

Bên trong chính viện phòng ở phía bắc là gian nhà chính, phòng nào cũng rất lớn, bậc tam cấp cũng khá cao, sân được thiết kế theo mô hình chung, đa số là dành cho các bậc cha chú ở lại, còn có những phòng nhỏ hơn và bậc tam cấp cũng thấp hơn thường dành cho con cháu ở lại.

Phòng chính hay phòng phụ đều có cổng vào riêng, dùng hành lang nối nhau để đi lại, vây quanh tạo thành một khoảng sân ở giữa, tạo thành

một không gian như Tứ hợp viện.

Đi qua gian nhà chính, ra phía sau, sẽ đến sân sau, có một phòng nhỏ tương đối thấp bé nằm ở phía bắc nhìn ra phía nam, gọi là dãy nhà sau, có thể dùng làm kho hàng hoặc đựng những thứ linh tinh khác.

Cây cỏ trong Tứ hợp viện cũng rất đáng chú ý, các cây trong sân đều được bố trí cây thân gỗ cao đan xen với cây thân cỏ, bình hoa sen và hồ cá ba đuôi và các bồn cây cảnh các loại.

Những loại hoa cỏ cây cối này đan xen với các bình hoa sen một cách có trật tự, toàn bộ đều dựa theo mắt thẩm mỹ của Dương Tử Mi, bố trí có vẻ như trận pháp đã được định sẵn, không được sai lệch.

Nhìn cách sắp xếp cây cối như thế này, lại khiến cho người ta cảm thấy đầy sức sống, Dương Tử Mi thật sự cảm phục trước năng lực làm việc của Hạ Quốc Huy.

- Tiểu Mi, thấy thế nào? Có hài lòng không?

Hạ Quốc Huy vừa dẫn Dương Tử Mi đi tham quan vừa hỏi.

Dương Tử Mi gật gù:

- Giống y như những gì mà con nghĩ trong đầu vậy, chú Hạ, chú thật lợi hại, chỉ trong một thời gian ngắn, đã có thể xây nên một tòa nhà thật hoàn hảo như vậy.

- Ha ha, không phải chú lợi hại, mà là sức mạnh của đồng tiền lợi hại. Tài chính của con vừa chi nhanh vừa đúng chỗ, tất nhiên cũng có thể đẩy năng lực làm việc của người khác lên cao. Có điều, Tiểu Mi à, mấy trăm vạn đá cẩm thạch trắng này con chỉ để dính trên lối đi chính và lan can, cũng không có gì quá đáng, nhưng một phần lại đem chôn xuống dưới đất, như vậy hình như hơi lãng phí rồi đó, có phải không?

Vừa nghĩ đến những viên đá cẩm thạch trắng muốt lại bị chôn dưới đồng bùn lầy, Hạ Quốc Huy lại cảm thấy đau lòng.

- Chú Hạ, con làm như vậy tất nhiên là có lý do của con.

Dương Tử Mi cười nhạt nói:

- Nếu không, con cũng sẽ không đốt tiền như thế.

- Ha ha, chú thật sự không thể hiểu nổi những lý do này của con.

Hạ Quốc Huy nhìn cô, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Dương Tử Mi xem xong toàn bộ ngôi nhà lớn này, càng xem càng thấy yêu thích.

Cả đời Dương Tử Mi phiêu bạt khắp nơi, thường ở dưới Thiên Kiều, bên cạnh công viên, chưa bao giờ nghĩ đến mình có thể tìm thấy một mái nhà, cả đời này được ở một ngôi nhà tốt như vậy, thật sự rất hài lòng.

Chỉ tiếc, Dương Tử Mi không thể sống cùng người thân, nếu được thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Có điều, cô đang chuẩn bị xây thêm một Tứ hợp viện nữa ở gần chỗ của Hạ Quốc Huy, rời xa nơi có âm sát khí, đến lúc người nhà chuyển đến làm hàng xóm của cô, vừa có thể chăm sóc lẫn nhau, vừa không để khí tức của mình làm ảnh hưởng đến bọn họ.

Bởi vì tiền của cô chi vừa nhanh vừa đúng chỗ, cho nên Hạ Quốc Huy cũng phát triển khai thác khu đó rất nhanh, Dương Tử Mi cũng không quên vẽ vài bản thiết kế phòng ốc ở bên đó, bởi vậy, theo cam kết, tháng sau Hạ Quốc Huy sẽ tiếp tục khởi công xây dựng, trong vòng hai tháng, tất nhiên cũng sẽ hoàn thành.

Sau khi Hạ Quốc Huy rời đi, Dương Tử Mi đóng cửa lớn lại.

Tứ hợp viện này, một khi đóng cửa lại, sẽ tạo thành một không gian tách biệt với thế giới bên ngoài, làm những việc riêng tư cũng tự do thoải mái hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Muốn Cùng Anh Tiếp Tục Như Thế Này

Dương Tử Mi đi đến trung tâm bố trí Tụ Linh Nhân trận trong sân nhà.

Cô đem bỏ hết tháp sắt nhỏ vào, bắt đầu khởi động trận pháp. Như dùng thiên nhãn, có thể nhìn thấy một bên sát khí màu đen và một bên sát khí màu trắng, hai cực dường như không thể nào thích nghi với nhau, cuộn cuộn lưu chuyển không ngừng, bay lên bầu trời phía trên cả tòa nhà, xoay tròn.

Động tác cuối cùng của Dương Tử Mi cũng hoàn thành!

Hai luồng khí trắng đen tản đi, cuối cùng lại yên tĩnh như lúc đầu.

Hoa cỏ cây cối trong sân như cỏ mọc sau trận mưa xuân, phát triển tươi tốt, cỏ hồng thì hồng, cỏ xanh thì lại thêm xanh, toàn bộ sân trước của gian nhà chính đầy không khí như ở giữa núi rừng, trong sạch và tươi mới.

Dương Tử Mi nhắm hai mắt lại, lặng lẽ cảm nhận sự bình yên này một chút.

Đã lâu chưa từng cảm thấy thư thả như đang sống trên núi, trên suối nguồn như thế này, bốn phía đều là nguyên khí, đều là tinh hoa của đất trời, là một nơi để tu luyện và sinh sống cực kỳ tốt.

Hơn nữa, nơi trời đất giao hòa như vậy thật sự thích hợp cho cô và Long Trục Thiên sinh hoạt và nói chuyện yêu đương.

Khí tức trên người Long Trục Thiên cũng không giống với những người khác, khí tức của anh cũng ngổn ngang như cô, nên đây là nơi họ có thể ở lại lâu dài.

Còn những người bình thường trong nhà kia, ở nơi lớn như vậy đối với họ cũng giống như đang ở nơi đại sát vậy, giống như bệnh nhân uống thuốc quá bổ sẽ không thể nào hấp thụ nổi, vừa tai hại lại vừa vô ích.

- Đây là nhà mới của chúng ta?

Long Trục Thiên đứng trước cửa tòa nhà, giương mắt nhìn cánh cửa màu đỏ lớn, trong đầu xẹt qua một vài ký ức khi còn nhỏ, anh cố gắng muốn giữ những ký ức đó lại, nhưng vẫn không thể nào giữ được. Anh hơi lắc lắc đầu, nhìn Dương Tử Mi bên cạnh hỏi.

Dương Tử Mi cười với anh:

- Ừm, đây là nhà của chúng ta, nơi đây sẽ không có bất kỳ ai đến quấy rầy chúng ta.

Một luồng không khí từ trong nhà tràn ra, khiến cho Long Trục Thiên cảm thấy như đang đứng ở rừng cây trong thung lũng, đón từng đợt gió nhẹ.

Dương Tử Mi kéo bàn tay lớn của anh, cùng nhau đi vào bậc tam cấp, sau đó quay người, đóng cửa lại, ngăn cách họ với thế giới bên ngoài.

Long Trục Thiên nhìn quanh bốn phía, khẽ gật đầu:

- Rất tốt!

- Có cảm giác không khí ở đây rất tinh khiết, tươi mới không?

Dương Tử Mi cười hỏi.

- Đúng, thật giống như đang ở trong núi vậy, lỗ chân lông toàn thân đều được mở ra, khoan khoái đến nỗi hô hấp cũng trở nên đặc biệt dễ dàng hơn.

Long Trục Thiên cúi đầu nhìn cô, bên trong con người đen tuyền lại có chút hoảng hốt:

- Nhưng mà, hình như anh đã từng đến tòa nhà này.

- Có thể nơi anh ở ban đầu cũng giống như tòa nhà này, phải không?

Long Trục Thiên cũng giống như Gia Cát Nguyệt vậy, từ nhỏ đã lớn lên trong thủ đô, hơn nữa xuất thân của bọn họ là danh môn thế gia, từng ở trong những tòa nhà lớn như thế này cũng không có gì kỳ lạ.

- Mi Mi, hình như anh nhớ được chút gì đó rồi.

Long Trục Thiên đưa tay vỗ vỗ đầu của mình, nhíu mày nói:

- Nhưng anh lại không giữ những ký ức đó lại được.

- Vậy thì anh không cần nghĩ gì nữa, chỉ cần ở đây với em là được.

Dương Tử Mi giương mắt cười nói với anh, trong đáy mắt lại có chút sầu lo.

Từ góc độ của cô, cô thật sự không muốn anh khôi phục lại ký ức. Cô thích ở chung với anh như vậy, không muốn anh gánh vác quá nhiều thứ.

- Ừ.

Long Trục Thiên gật gù, đưa tay ôm vai cô gái có thân hình nhỏ nhắn mềm mại, ánh mắt tràn đầy thâm tình, giọng nói trầm thấp mà triền miên:

- Có em là đủ rồi.

Nghe Long Trục Thiên nói như vậy, Dương Tử Mi hơi run run, cũng đưa tay ôm vòng eo to lớn của anh.

Trải qua mười ngày đầy lo lắng, chờ đợi, hy vọng này, cô chỉ sợ lại mất đi anh lần nữa. Cô đã nghĩ cứ sống cùng anh như vậy, không có hỗn loạn, không có gánh nặng, càng không có những bí mật gia tộc gì đó.

Nhưng mà, cô cũng biết, đó là chuyện không thể nào. Cuối cùng, cũng sẽ có một ngày, Long Trục Thiên nhớ lại tất cả mọi chuyện trong quá khứ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 323: Trong Nhà Có Biến

Dương Tử Mi vừa về đến nhà, đã cảm thấy bầu không khí trong nhà rất kỳ quái. Ông nội Dương Bách hạ điều tẩu xuống, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, từ từ phun khói thuốc, lỗ mũi hừ hừ những hơi thở ngắn, nghe có vẻ như đang rất tức giận.

Vừa nhìn thấy cô trở về, liền dập thuốc xuống đất, gõ gõ:

- Hừ, con đã ra ngoài, ở trong cái nhà hào môn đó rồi, còn trở về đây làm gì nữa?

Nghe thấy lời này của ông, Dương Tử Mi liền hiểu rõ, người trong nhà mình đã biết chuyện của Tứ Hợp Viện. Cô vốn muốn chờ cho đến khi xây xong tòa nhà còn lại rồi mới báo cho mọi người vui mừng.

Nhưng không ngờ họ đã biết trước rồi.

- Tử Mi, con mua nhà ở ngoài rồi hả?

Dương Thanh thân thiết nhìn cô hỏi.

Dương Tử Mi gật gù:

- Ừ, con cần một chỗ để luyện công, trong nhà mình không thích hợp.

- Nếu nhà này không thích hợp thì con để mọi người trong nhà chúng ta chuyển đến nhà mới của con ở đi, hôm nay ta đã đến xem thử rồi, nó là

một Tứ Hợp Viện rộng trên tám trăm mét vuông, dư sức cho cả đại gia đình chúng ta ở.

Ông nội vừa thở phì phò vừa nói.

- Ông nội à, tòa nhà đó không thích hợp để mọi người vào ở.

Dương Tử Mi giải thích:

- Con đã cho xây một tòa nhà sát khu đó, hai tháng sau tất cả mọi người trong nhà có thể chuyển đến đó ở.

- Tử Mi!

Dương Thanh kinh hãi:

- Mua nhiều nhà như vậy làm gì chứ? Mọi người ở đây là được rồi!

- Cha, không có gì, đúng lúc trong tay con có một khoản tiền, chỉ là mua nhà, nhưng nhà này có thể tăng theo tỉ giá, sẽ không mất giá, coi như là con đầu tư đi. Có điều, nhà kia của con thật sự không thích hợp cho mọi người ở, bởi vậy, con cũng không thể ở cùng mọi người được.

Dương Tử Mi giải thích.

- Cái gì gọi là không thích hợp? Con muốn vứt bỏ mọi người trong nhà có phải không?

Dương Bách đập bàn nói:

- Ta biết lắm mà, con gái toàn là những hạng người bất trung.

- Cha đừng nói như vậy, Tử Mi, con gái của con không phải là người như vậy đâu.

Dương Thanh bất mãn với những gì mà Dương Bách nói.

- Tử Mi làm như vậy nhất định là có lý do riêng của con bé.

- Còn lý do gì nữa chứ? Không phải là nó chỉ muốn một mình hưởng lạc thôi sao?

Dương Bách kêu ầm lên.

Dương Tử Mi bắt đặc dĩ nhìn Dương Thanh:

- Cha, cha tin con sao?

Dương Thanh gật gù, ánh mắt quả quyết:

- Cha tin con!

- Bà cũng tin con, Tử Mi.

Bà nội cũng lên tiếng,

- Lão già, không có Tử Mi, bây giờ ông còn đang ở Dương gia thôn đào đất làm ruộng đấy, làm gì có được cuộc sống thư thái như ngày hôm nay? Bây giờ ông lại nghi ngờ lòng hiếu thảo của Tử Mi, thật là quá đáng.

- Chị, em cũng tin chị!

Dương Tử Hi đang đứng gần đó cũng chớp mắt nói:

- Có điều, chị ơi, em cũng muốn xem nhà mới của chị một chút, chị có thể đưa em đi xem được không?

- Tất nhiên là được rồi, có điều không thể đến quá thường xuyên, một tuần nhiều nhất chỉ có thể đến một lần thôi.

Dương Tử Mi cũng không biết nên giải thích trong nhà có cát khí sẽ ảnh hưởng đến mọi người như thế nào.

Người bình thường tình cờ đến chỗ ở của cô sẽ hấp thụ một ít cát khí ở đó, đối với thân thể sẽ khỏe mạnh, có tác dụng rất lớn, nhưng nếu đến nhiều sẽ không thể nào hấp thụ nổi.

- Vậy đã là đủ rồi, chờ chút cơm nước xong, chị dẫn mọi người đi qua đó nha!

Dương Tử Hi mừng rỡ nói.

Dương Tử Mi cười cười, gật đầu.

- Hừ!

Dương Bách ngồi gần đó gõ diều tẩu lên bàn,

- Không thêm.

Dương Tử Mi không nói gì với ông, những người khác trong nhà tin tưởng cô, như vậy cũng đủ rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Tử Mi lặng lẽ trở về phòng gọi điện thoại cho Long Trục Thiên, phiền anh ra ngoài tránh đi một chút, nói người trong nhà mình muốn qua đó tham quan, không nên để người nhà biết có sự tồn tại của anh trong nhà mới.

Nếu cha của Dương Tử Mi biết cô ở chung với một người đàn ông như vậy, chắc chắn sẽ bị kéo về nhà dạy dỗ một trận.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Thân Thế Của Bà Nội (1)

Dương Tử Mi đưa đại gia đình đến trước tòa nhà. Dương Thanh nhìn thấy nơi này, rất lo lắng:

- Tử Mi à, nghe nói nơi này trước kia là bãi tha ma, âm sát khí rất nặng, sao con lại mua đất xây nhà ở chỗ này? Có phải là bị người khác lừa rồi không?

- Cha, không sao đâu, cha đừng quên công việc của con là gì.

Dương Tử Mi nghĩ đến việc cô đang muốn từ chối không cho mọi người đến đây ở, cho nên tiện thể viện cớ:

- Chính là bởi vì như vậy, cho nên con mới không muốn cho mọi người dọn đến đây ở, con đã sắp xếp cho mọi người ở một tòa nhà lớn khác rồi.

Dương Thanh nhìn công trường đang thi công cách đó không xa, âm thầm thở dài một hơi.

- Hừ!

Dương Bách vẫn hừ một tiếng, nghe nói công trường bên kia đang hoạt động là nhà do Dương Tử Mi xây cho mọi người ở, lúc này mới bớt giận được một chút.

Dương Tử Mi mở cổng lớn ra.

Dương Tử Hi và hai em trai của Dương Tử Mi lập tức chạy vào, sau đó hưng phấn kêu to.

- Oa oa, oa oa, thật là đẹp, giống như công viên vậy, chị, em thích lắm!

Dương Tử Hi nhìn bên này xem bên kia, còn hai em trai thì đến chỗ hồ cá, dùng một cành cây gỗ chọc mấy con cá ba đuôi.

- Chị, được ở đây chắc là thích lắm ha chị.

- Chị, em cũng muốn ở lại đây!

Nhìn thấy ba đứa em của mình reo hò, Dương Tử Mi có cảm giác tội lỗi, chỉ hy vọng tòa nhà bên kia có thể mau chóng xây xong, để mọi người trong nhà cũng có thể ở trong một ngôi nhà tốt như thế này.

Với hai người em trai nghịch ngợm như vậy mà nói, phải ở suốt trong căn phòng của mình quả thực gò bó. Nếu có thể thoải mái chạy nhảy trong sân, như vậy thì đối với sức khỏe bọn chúng sẽ tốt hơn.

Người lớn thì lại chăm chú đánh giá chung quanh.

- Tử Mi, tòa nhà này tốn bao nhiêu tiền hả con?

Dương Thanh nhìn thấy thiết kế huy hoàng trước mắt, bị sự xa hoa của cả tòa nhà dọa sợ, vội hỏi.

- Một ngàn vạn ạ.

Dương Tử Mi trả lời. - Mặc tiền như vậy sao?

Bà nội trưởng lớn hai mắt:

- Tử Mi, con lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Con nhất định không được làm những chuyện phạm pháp nha!

- Một ngàn vạn đã đáng là gì, tôi nghe những người bạn già của mình nói, Tử Mi bói toán đoán tương lai cho người ta, một quẻ bói ít nhất cũng thu được mười vạn, một ngàn vạn chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Ông nội Dương Bách đứng bên cạnh khinh thường nói:

- Sau này, Tử Mi sẽ ngày càng kiếm được nhiều tiền.

- Cha, con không đồng ý, Tử Mi vì giúp người ta mới coi bói kiếm tiền, một đứa con gái, lại đi làm việc này, đối với danh tiếng của Tử Mi không tốt cho lắm. Sau này còn có ai muốn cưới con bé nữa?

Dương Thanh nói.

- Có tiền là tốt rồi, lại không phải là tiền lừa gạt người khác mà kiếm được, Tử Mi kiếm được tiền là nhờ bản lĩnh thật sự của nó, có gì mà đối với danh tiếng của nó không tốt?

Dương Bách gõ gõ gậy nói.

- Ông nội, cha, hai người đừng cãi nhau nữa, tự con sẽ có tính toán. Tiền để xây ngôi nhà này không phải là tiền kiếm được từ việc coi bói, mà là dựa vào đồ cổ mà con bán được.

Dương Tử Mi nhìn Dương Thanh nói:

- Nếu như không phải không có nguyên nhân, con sẽ không giúp người khác coi bói, nhiều nhất, con chỉ giúp người ta xem phong thủy thôi, cha đừng lo lắng.

- Được rồi, nhưng mà con gái à, làm người phải chân thật một chút, đừng quá tham lam, con còn nhỏ, cứ như vậy, sẽ bị nhiều người đổ kỵ, cha chỉ là lo cho con thôi. Còn tiền tài chỉ là vật ngoài thân, sống không mang

đến, chết không mang đi, đủ sống là được, quan trọng là con phải luôn khỏe mạnh.

Dương Thanh vỗ vai Dương Tử Mi nói.

Dương Tử Mi cười cười, đi tới bên cạnh bà nội và mẹ, kéo hai cánh tay của hai người họ.

- Tử Mi, một mình con ở trong ngôi nhà lớn như vậy, có sợ không?

Bà nội hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Bà nội, con không sợ, trước đây con đã có thói quen ở trên núi, chẳng phải trên núi còn lớn hơn ở đây sao?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 325: Thân Thế Của Bà Nội (2)

Vậy cũng phải, Tử Mi của chúng ta từ nhỏ đã gan dạ hơn người rồi.

Bà nội mừng rỡ nói:

- Nơi này thật sự rất giống nhà cũ trước đây của bà.
- Nhà cũ của bà nội trước đây?

Dương Tử Mi nghe ra hàm ý trong lời nói của bà, nghi ngờ hỏi lại.

Ánh mắt của bà nội hơi ảm đạm:

- Trước đây, bà cũng xuất thân từ gia đình giàu có.
- Thật vậy sao? Là nhà mẹ đẻ của bà nội đúng không?

Dương Tử Mi chưa từng biết đến thân thế của bà nội, nghi ngờ hỏi.

- Bà nội của các con là đại tiểu thư ở thủ đô.

Ông nội lên tiếng, trong khuôn mặt già nua bỗng hiện lên một chút hào quang:

- Về ngoài của con bây giờ rất giống với bà nội con khi còn trẻ, khi đó, bà của các con vốn dĩ xinh đẹp đến nỗi làm mọi người trong thôn phải lóa mắt.

- Ế?

Dương Tử Mi nghi ngờ nhìn bà nội.

Trong trí nhớ của cô, bà nội chính là một bà lão nông thôn, suốt ngày không ngừng làm lụng, gầy gò, già yếu.

Có điều, bà không giống với các bà lão khác, cho dù có khổ cực đến mức nào đi chăng nữa, khuôn mặt của bà cũng luôn hờ hững, ánh mắt yên tĩnh như một hồ nước, cũng không thích tụ tập tám chuyện này chuyện nọ, rất có nề nếp.

Nhưng mà, nếu bà là đại tiểu thư đến từ thủ đô, sao lại đi gả cho một người nông dân nghèo khó như ông nội?

- Bà nội, vậy bà có muốn quay trở lại thủ đô tìm người thân của mình không?

Dương Tử Mi nghĩ bây giờ mình còn có khả năng về tài chính, nếu bà nội muốn đi tìm người thân, đối với cô mà nói, không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Bà nội lắc đầu một cái, cười cay đắng:- Bà đã sớm cắt đứt quan hệ với bọn họ rồi, chắc bọn họ cũng không nhớ đến sự tồn tại của bà nữa đâu.

- Tại sao? Trước đây đã xảy ra chuyện gì sao?

Dương Tử Mi không hiểu hỏi.

Bà nội cúi đầu không trả lời.

- Con nít, hỏi chuyện của người lớn nhiều như vậy làm gì? Đi xem nhà tiếp đi!

Dương Bách quát.

Nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của bà nội, Dương Tử Mi cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ là trong lòng cô cảm thấy nghi ngờ, rốt cuộc quá khứ của bà nội là như thế nào? Bà đã trải qua những chuyện gì?

Cô tin rằng, trên đời này tuyệt đối không có người nào muốn từ bỏ người thân của mình, nói dứt là dứt, không cần phải gặp lại bọn họ nữa. Đặc biệt là người trọng tình trọng nghĩa như bà nội thì càng không thể nào.

Ngày đó khi bà rời đi, nhất định là có nỗi khổ tâm nào đó, cũng giống như bây giờ không dám trở về vậy. Chờ đến khi có cơ hội lên thủ đô, cô nhất định sẽ tìm người thân của bà nội rồi đưa họ đến gặp bà, mở ra những khúc mắc trong lòng cả hai bên.

Tâm tình của bà nội vẫn không tốt lên được, đặc biệt là khi nhìn thấy một chiếc xích đu dưới tàng cây đong đưa trên khung màu trắng. Tay bà vịn lên khung xích đu, mờ mịt nhìn nó một hồi lâu, khóe mắt ươn ướt, như đang hồi tưởng về rất nhiều chuyện.

Có thể trong nhà cũ trước đây của bà cũng từng có một chiếc xích đu như vậy, khi bà còn trẻ, cũng thích ngồi trên chiếc xích đu đung đưa. Nhưng bây giờ, đó chỉ còn là những hồi ức xa xôi.

- Tử Mi, cha có cảm giác không khí trong nhà này đặc biệt thanh mát, giống như được đi vào trong một sơn cốc, bên ngoài nóng như vậy, trong này lại có từng cơn gió mát.

Dương Thanh nghi ngờ hỏi Dương Tử Mi.

- Cha, con bày ra một vài trận pháp, sửa đổi khí thế và từ trường của nơi này. Về sau, mỗi tuần mọi người đến đây một lần, sẽ có lợi cho sức khỏe, không bệnh không đau, nhưng mà mọi người không phải là người tu luyện, cho nên không thích hợp ở quá lâu, bằng không sẽ có trăm hại mà chỉ có một lợi.

Dương Tử Mi giải thích.

- Ừ.

Tuy Dương Thanh không hiểu ý của con gái mình nói gì, nhưng ông tin tưởng lời của con gái mình nói.

Con gái nói như vậy thì nhất định là như vậy, tuyệt đối không nghi ngờ cô sẽ lừa gạt cả nhà, muốn hưởng lạc một mình.

Mà Dương Tử Mi cũng có thể nhận thấy được sự tin tưởng của cha cô. Chỉ cần như vậy là đủ rồi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 326: Thẻ Bài Bướm Bướm (1)

Sau khi tham quan xong tòa nhà, bởi vì không khí trong nhà còn chưa thật sự hoàn thiện, vẫn còn một chút âm sát khí quẩn quanh, sẽ quấy nhiễu tất cả mọi người trong người nhà, Dương Tử Mi đành phải đuổi khéo mọi người về, hẹn họ lần sau lại tới.

Tiền đại gia đình về xong, Dương Tử Mi gọi điện thoại cho Long Trục Thiên.

- Mi Mi.

Người bên kia đầu dây hơi khựng lại một chút:

- Anh phải rời khỏi đây vài ngày.

Dương Tử Mi nghe thấy liền bắt đầu lo lắng, vội hỏi:

- Tạo sao? Bây giờ anh đang ở đâu?

- Bây giờ anh đang lên xe trên đường rời đi rồi, anh muốn tìm hiểu chút chuyện, em không cần phải lo lắng, anh sẽ trở về nhanh thôi.

Long Trục Thiên trả lời.

- Đừng đi mà.

Vừa nghe Long Trục Thiên nói muốn đi, tìm Dương Tử Mi như bị một con dao găm đâm vào, rất khó chịu, khiến cô căng thẳng, bật thốt lên.

- Ngoan, đừng lo lắng, anh sẽ quay về sớm thôi.

Long Trục Thiên cảm nhận được sự căng thẳng trong giọng nói của cô, liền an ủi. Sao cô có thể không căng thẳng được chứ?

Dương Tử Mi cũng biết, người như Long Trục Thiên, cho dù là mất trí nhớ đi chăng nữa, cũng sẽ không giống như cún con suốt ngày quẩn quanh chân mình. Số mệnh đã được sắp đặt, cuối cùng anh cũng sẽ đi con đường mà mình lựa chọn, dù con đường đó có gian nan hiểm trở đến đâu đi chăng nữa

Thế nhưng, đó chính là điều mà cô sợ. Sợ rằng lần sau, anh sẽ không thể bình an quay về nữa. Cô cũng không thể hiểu tại sao bản thân mình lại lo lắng bất an như vậy.

- Đừng gọi nữa, đi!

Cô bỗng nghe trong đầu dây bên kia có một giọng nam xa lạ, sau đó điện thoại liền bị cúp máy ngay lập tức.

Ánh mắt cô ngơ ngác.

Lẽ nào, người trong thế giới của anh lại tìm thấy anh ấy rồi? Cô vội vàng gọi lại cho Long Trục Thiên một lần nữa, điện thoại chỉ reo một hồi chuông, liền có người bắt máy:

- Mi Mi, anh có việc quan trọng, khi trở về sẽ nói cho em biết.

Nói xong, Long Trục Thiên lại cúp máy.

Dương Tử Mi cũng không dám gọi lại nữa.

Rốt cuộc anh muốn làm gì? Người đàn ông bên cạnh anh là ai?

Tâm tình của Dương Tử Mi vẫn đang rất bất an, cũng bất đắc dĩ, chỉ hi vọng anh có thể sớm trở về.

Dương Tử Mi đi đến phố Văn Lai.

Mấy ngày nay, từ khi cô có Long Trục Thiên bầu bạn, đã hơn một tháng cô không đến nơi này, không gặp Tống Huyền và Lâm Thanh Mai, cũng từ chối tất cả các cuộc hẹn của khách hàng.

Cô dùng Phi Thúy làm cho Lâm Thanh Mai một vật trang sức hình con vật cầm tinh của cô ấy để cô ấy mang theo bên mình dưỡng thai.

Phố Văn Lai vẫn không có gì khác trước, vẫn người đến người đi, nhộn nhịp rao hàng buôn bán khắp nơi, tạo thành một con đường náo nhiệt.

Có điều, trong sạp hàng của mọi người ở đây, cô phát hiện một người lạ mặt ăn mặc như người Thái Lan, da ngăm đen, vóc người khá nhỏ nhắn.

Cô cúi đầu nhìn người đứng trước sạp hàng.

Chỉ thấy thứ hắc mua không phải đồ cổ mà là từng thẻ, từng thẻ bài có hình Phật giống như nhau.

Những thẻ bài hình Phật này có công nghệ chế tác tinh xảo, bốn góc được mạ vàng, mặt sau thẻ bài là những hình bướm bướm khác nhau, xem ra có vẻ đó là một thứ đồ rất tốt.

Cô không nhin được tò mò ngồi xổm xuống, cầm lấy một thẻ, sau đó hỏi:

- Ông chủ, đây là thẻ bài gì vậy?

Ông chủ sạp hàng này cũng mặc trang phục của người Thái, cười khi một cái không lớn, phát âm tiếng phổ thông quái dị:

- Cô gái à, đây là thẻ bài bướm bướm có thể mang lại vận may cho cô, đã được đại sư khai quang làm phép từ Thái Lan mang sang đây, muốn nhân duyên có nhân duyên, muốn tiền tài có tiền tài nha.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 327: Thẻ Bài Bướm Bướm (2)

Thẻ bài bướm bướm?

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn nhìn thử, cũng không nhìn thấy trên thẻ bài bướm bướm này có cát khí gì, chỉ là một chế phẩm từ công nghệ thủ công mà thôi.

Có điều, vật này lại rất đẹp mắt, con gái đều thích những thứ tinh xảo, vậy nên cô hỏi giá tiền một chút, dù sao cũng chỉ có năm mươi tệ, mua bốn thẻ để đeo như một phụ kiện.

Khi thấy Dương Tử Mi cầm thẻ bài bướm bướm xoay người, tròn mắt ông chủ sạp hàng bỗng nhiên thay đổi, nhìn bóng lưng của cô đầy hận thù, khóe môi hơi dày nhếch lên một nụ cười thần bí quý dị khó lường.

Dương Tử Mi không hề hay biết những chuyện này. Cô chỉ cúi đầu nhìn nhìn mấy thẻ bài bướm bướm này, cũng không biết sau lưng có một đôi mắt đáng sợ như rắn độc đang dõi theo mình.

Mặc Hiên.

Lâm Thanh Mai đang cầm một cây quạt ngồi trên ghế mây trước cửa nhà nhả phe phẩy quạt, khuôn mặt yên tĩnh, nhu hòa.

- Chị Thanh Mai.

Dương Tử Mi bước nhanh về phía Thanh Mai, kêu lên.

- Tiểu Mi, cuối cùng em cũng đến rồi.

Lâm Thanh Mai vừa nhìn thấy cô, mừng tí mắt, lập tức đứng dậy, kéo tay Dương Tử Mi nói:

- Đã một tháng không gặp em, mấy ngày nay em có khỏe không?

- Ừ, em rất khỏe.

Dương Tử Mi phát hiện sắc mặt Thanh Mai có hơi xanh xao, quan tâm hỏi:

- Còn chị, sắc mặt của chị có vẻ không tốt, có phải mang thai rất cực khổ không?

Lâm Thanh Mai đưa tay xoa xoa bụng:

- Ừ, chị thấy khẩu vị không được tốt cho lắm, giấc ngủ cũng không ngon, hơn nữa, bụng dưới cũng hơi đau, mẹ chị nói đây đều là những hiện tượng bình thường khi mang thai, mấy ngày nữa sẽ đỡ hơn thôi.

- Để em xem một chút.

Dương Tử Mi đưa tay tìm mạch của cô, phát hiện có chút kỳ lạ, sắc mặt cũng lặng xuống:

- Chị Thanh Mai, có phải là chị vẫn thấy tình trạng xuất huyết không? Lâm Thanh Mai có chút e thẹn gật nhẹ đầu.

Sắc mặt Dương Tử Mi nghiêm nghị lại:

- Chuyện lớn như vậy sao chị lại không đến bệnh viện kiểm tra thử xem, sao có thể ỷ y như vậy chứ?

Lâm Thanh Mai nghe xong, gấp gáp nắm tay Dương Tử Mi, hỏi:

- Tiểu Mi, chị... chị sẽ không sao đúng không?

- Chị đừng lo, bây giờ có em ở đây rồi, không sao hết.

Dương Tử Mi đưa Lâm Thanh Mai tới hậu viện nằm trên giường nghỉ ngơi, chăm cứu cho cô, còn giải thích cho cô biết lý do tại sao lại có hiện tượng xuất huyết.

Khi cuống rốn thành hình trước, phôi thai cũng không ổn định, bởi vậy có rất nhiều nhân tố có thể dẫn đến sảy thai.

Lúc sảy thai, phôi thai và thành tử cung sẽ tách rời nhau theo những hướng khác nhau, khiến thành mạch máu bị vỡ, tạo thành tình trạng xuất huyết.

Theo thống kê của một trung tâm y học cao cấp, chỉ có năm mươi phần trăm phụ nữ có thể bình an trải qua quá trình đầu của thời kỳ mang thai, thụ thai thành công xong, ước chừng có ba mươi phần trăm phụ nữ mang thai có thể bị sảy thai, mặt khác, có gần mười phần trăm phụ nữ có thai ngoài tử cung hoặc các vấn đề khác.

Bởi vậy, thời kỳ đầu mang thai nếu xảy ra những chuyện bất thường này, nhất định không được nghe lời từ những người đã có kinh nghiệm, họ bình yên sinh được con của họ không có nghĩa là chị cũng có thể, phải đi bệnh viện tiến hành các kiểm tra có liên quan, sau đó tìm cách điều trị.

Nhưng Lâm Thanh Mai lại không biết tình hình nguy hiểm đến mức đó.

Lần trước cô bị âm sát khí nhập vào người, từ đó tình hình sức khỏe liên giảm sút, nếu không nhờ Dương Tử Mi phát hiện đúng lúc, chắc không đến ba ngày, cô sẽ bị sảy thai mất.

Sau khi Dương Tử Mi châm cứu cho cô xong, cảm giác đau đau ở bụng của Lâm Thanh Mai cũng biến mất, tình trạng buồn nôn do dạ dày bị chèn ép gây sưng cũng không còn nữa.

- Tiểu Mi, nếu như không có em, chị thật sự không biết phải làm sao, em đúng là ân nhân của đứa bé trong bụng chị!

Lâm Thanh Mai cảm kích kéo tay Dương Tử Mi nói.

- Đó là do em và đứa bé này có duyên thôi.

Dương Tử Mi cũng hí mắt cười, đưa bùa hộ mệnh cho Lâm Thanh Mai, căn dặn cô có chuyện gì thì phải gọi điện thoại nói cho mình biết.

Lâm Thanh Mai gật gù, cô đã tận mắt nhìn thấy Dương Tử Mi cứu chữa cho Bạch Trị khỏi bệnh u não, cho nên cực kỳ tin tưởng khả năng chữa bệnh của Tử Mi không chút nghi ngờ gì.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Thẻ Bài Bướm Bướm (3)

Tống Huyền mới đi làm về, vừa nhìn thấy Dương Tử Mi liền rất vui mừng. Một tháng không gặp cô, dài như một thế kỷ vậy đó.

Dương Tử Mi lấy thẻ bài bướm bướm mới mua ra, đưa cho Tống Huyền hỏi:

- Thầy Tống, mấy thẻ bài bướm bướm này là hàng mỹ nghệ rất đặc biệt, không biết thầy có biết lai lịch của nó không vậy?

- Thẻ bài bướm bướm?

Tống Huyền cầm lấy bốn thẻ bài bướm bướm, nhìn kỹ một chút:

- Đúng là hàng công nghệ chế phẩm, nhưng mà không phải là thẻ bài bướm bướm thật.

- Hả? Vậy thì thẻ thật có đặc điểm gì?

Dương Tử Mi nghi ngờ hỏi.

- Thẻ bài bướm bướm thật là một loại thẻ bài hình Phật từ Thái Lan, thẻ bài này của anh chính là thẻ bài bướm bướm thật do chính tay cao tăng Kruba Krissana ở miền bắc Thái Lan tạo ra. Ngày đi Thái Lan anh có làm quen với một vị tăng nhân, nên được người đó tặng.

Tống Huyền đi vào phòng, lấy một thẻ bài còn tinh xảo và phức tạp hơn cái của Dương Tử Mi mua, trên thẻ bài có nam đá quý, trên bướm bướm còn có hai khuôn mặt, một nam một nữ, hơn nữa, trên thẻ bài còn tỏa hương thơm ngát.

Trên thẻ bài này có màu vàng kim nhàn nhạt, nhìn qua liền biết nó là một vật mang lại may mắn, hơn nữa, công nghệ chế tác còn tỉ mỉ hơn mấy tấm thẻ bài Dương Tử Mi mua được.

Thẻ bài Phật và bướm bướm bình thường có một trăm lẻ tám loại phần hoa trồng từ đất ở miếu thờ, đặc chế từ nhiều loại đá quý, là vật thánh hỗ trợ nhân duyên nam nữ, cho nên thẻ bài Phật cổ sẽ có mùi thơm kéo dài rất lâu.

Nghe nói, có một ngày khi đại sư Kruba Krissana đang tu hành thì có một con bướm bay qua, đột nhiên làm cho đại sư có linh cảm kỳ diệu, từ đó người lấy hình tượng của hai loại chim linh thiêng là chim nhân duyên để chế tạo Thẻ bài Phật và bướm bướm lại lần nữa. Thẻ bài Phật và chim nhân duyên đầu tiên vốn do Kruba Krissana và đại sư chủ trì quản lý đền Mahawan cùng nhau tạo nên, dùng bùn để chế thành một vài thẻ bài Phật và chim nhân duyên. Mà trong thẻ bài của đại sư Kruba Krissana tạo ra lại có hai khuôn mặt một nam một nữ, đại sư giải thích rằng đó là thần Shiva và vợ của thần, nữ thần Parvati.

Nhưng thời gian đầu lúc vừa mới được tạo ra, tấm thẻ bài này vẫn không được mọi người sử dụng, bởi vì cho đến bây giờ cũng chưa có ai từng nhìn thấy con bướm có hình mặt người trên cánh của nó như hình ảnh trên thẻ bài, nhưng về sau, rất nhiều người mang nó theo bên mình đều cảm thấy cực kỳ may mắn, hơn nữa, về mặt nhân duyên ngày càng tốt hơn, có sự thay đổi rõ rệt so với bình thường.

Thì ra thẻ bài bướm bướm này là thứ có thể hỗ trợ một ít pháp khí để bảo vệ người đeo nó.

Tống Huyền thấy Dương Tử Mi thật sự yêu thích thẻ bài bướm bướm, liền đưa tặng cho cô.

Dương Tử Mi cũng không khách sáo, nhận lấy thẻ bài. Hơn nữa, cô cũng muốn dùng thẻ bài bướm bướm này để nghiên cứu một vài loại bùa chú ở Thái Lan, tích lũy kiến thức cho bản thân mình về phương diện này.

Trong một gian phòng chỉ cần bỏ ra ba mươi tệ một tháng là có thể thuê được, có một người đàn ông tuổi đã cao, khoác một chiếc áo màu đỏ sậm, cao khoảng 1m65, thân người gầy gò, khuôn mặt kỳ quái rất đáng sợ, ánh mắt bình thường cũng đã như rắn hổ mang độc ác, nhìn người đàn ông run rẩy quỳ trước mặt mình, hỏi:

- Ba Tụng, tìm được người chưa?

- Mịch La đại sư, tìm được rồi!

Giọng nói của Ba Tụng hơi run run,

- Hôm nay ta đã tìm thấy một cô gái thích hợp ở khu bán đồ cổ.

Hai mắt bình thường đã trông có vẻ rất độc ác của Mịch La giờ còn lóe lóe lên, khẽ gật đầu:

- Được! Tối nay hãy đưa ta đi tìm cô gái đó.

- Dạ, đại sư! Cô ấy đã mua bốn thẻ bài bướm bướm, cho dù cô ta có đi đến chân trời góc biển, chúng ta cũng có thể tìm ra.

Ba Tụng vội nói, lần này trong giọng nói có ý lấy lòng.

Mịch La hài lòng gật gật đầu,

- Ta sẽ không quên công lao của người đâu!

- Cảm ơn đại sứ.

Ba Tụng quỳ, dập mạnh đầu xuống đất, sợ đến nổi trán đổ mồ hôi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 329: Ngũ Độc Đột Kích

Dương Tử Mi từ phố Văn Lai trở về, mở cổng lớn vào nhà.

Lúc trước khi Long Trục Thiên còn ở đây, anh sẽ luôn ở trước sân chờ cô, nhìn thấy cô trở về liền dang tay, để cô sà vào lòng mình, ôm cô xoay tròn vài vòng xong, Long Trục Thiên cười lớn nói:

"Anh nhớ em muốn chết, nếu em còn không về, anh sẽ nhớ đến phát điên mất."

Mỗi khi anh làm như vậy, cô đều cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Bây giờ trong nhà trống rỗng, chỉ còn hoa cỏ cây cối và mấy chú cá ba đuôi trong hồ chờ cô.

Dương Tử Mi cảm thấy cô đơn, cô chỉ còn biết ngồi lên một tảng đá lớn cạnh hồ cá, lấy một chút thức ăn rải vào trong nước. Mấy con cá lập tức nguẩy đuôi, nhanh chóng bơi về phía thức ăn, cắn nuốt lia lịa.

Cô nhìn bọn chúng, cảm thấy nhàm chán.

Lúc trước cô và Long Trục Thiên cùng nhau nuôi cá, tuy rằng anh không nói gì, chỉ nhìn thôi, nhưng cô cũng cảm thấy đặc biệt thú vị. Bây giờ người đã đi rồi, cô làm gì cũng thấy buồn bực ngán ngẫm.

Dương Tử Mi đứng dậy thở dài một hơi, thay một bộ đồ ở nhà cho thoải mái, ngồi trên xích đu đọc một quyển sách về đồ cổ mà Tống Huyền

đã đưa cho cô, sau đó lấy một thẻ bài bướm bướm ra ngắm nghía.

Lúc này bỗng nhiên có một con rắn nhỏ màu đen, kích thước to bằng đầu ngón tay, dài chừng 50cm, giống như một sợi dây nhỏ từ trong bụi cỏ từ từ, lặng lẽ bò về phía cô.

Ở một hướng khác, lại có một con bò cạp lớn màu đen, một con rết màu đỏ, một con thằn lằn màu nâu và một con thiềm thừ màu xám đang bò về phía cô.

Mấy loại động vật này vừa bò ra khỏi bụi hoa được một lúc thì hoa cỏ ở đó liền trở nên ủ rũ, giống như bị trúng độc.

Dương Tử Mi bỗng cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, một luồng cảm giác nguy hiểm không thể diễn tả bằng lời đang dần đến gần cô.

Con người của Dương Tử Mi khựng lại, nắm chặt thẻ bài bướm bướm trong tay, hai mắt khép hờ, đang lắng nghe tiếng động từ bốn phía xung quanh.

Lại không nghe thấy tiếng người lạ nào đến gần.

Chẳng lẽ, đây chỉ là lỗi giác thôi sao?

Cô mở mắt dùng trí tuệ và linh cảm của mình, cuối cùng cũng có thể nghe thấy tiếng động rì rào thật nhỏ do động vật bò sát tạo ra.

Loại bò sát này chắc chắn không phải là loại động vật tầm thường như mấy chú dế mèn trong vườn nhà.

Hơn nữa, những tiếng động lại đến từ nhiều hướng khác nhau, dựa vào âm thanh càng ngày càng đến gần, Dương Tử Mi có thể cảm thấy bầu không khí càng ngày càng nguy hiểm.

Tòa nhà của cô hiện nay vẫn nằm trong vùng hoang vu của thành phố A, những chỗ xung quanh thậm chí còn chưa khai hoang, xung quanh đều là cỏ dại rậm rạp, bình thường cũng có không ít chuột, bọ, côn trùng, rắn, rết bò qua bò lại.

Nhưng mà những loại chuột, bọ, côn trùng, rắn, rết bình thường chắc chắn không thể nào đến gần nhà của cô được.

Cô còn đang nghi ngờ, nhưng rõ ràng là cô đang nghe thấy tiếng rì rào do bò sát gây ra ở phía sau lưng. Dương Tử Mi vừa quay đầu nhìn, đã nhìn thấy một con rắn đen phóng nhanh như tia chớp về phía cô.

Ngón tay của Dương Tử Mi đã tích tụ âm sát khí từ sớm, lúc này liền bắn ra khi con rắn còn cách cô bảy tấc.

Đùng!

Đầu rắn lệch đi, phần thân của nó dẫy dựa trên mặt đất mấy cái.

Đầu rắn lại ngẩng lên, lè chiếc lưỡi đáng sợ, tập kích cô lần nữa, phun ra khí độc.

Dương Tử Mi chỉ cảm thấy con rắn này cực kỳ hôi tanh, khiến cho đám cỏ xanh mà nó vừa bò qua khô đen lại.

Đúng là một con rắn độc!

Dương Tử Mi gia tăng cường độ của âm sát khí trên ngón tay, bắn về phía nó lần nữa.

Con rắn chết gục đầu xuống, cuộn mình thành một vòng trên đất.

Cô vừa định thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu đã nhìn thấy một con rết, một con thiềm thừ, rắn lằn, bọ cạp vây quanh chân mình. Bọn chúng như bị

một thế lực xấu xa nào đó chỉ huy, trên cơ thể chúng có mùi rất buồn nôn, cùng nhau lao về phía cô.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 330: Người Lạ Độc Ác

Tuy rằng Dương Tử Mi tài cao lại gan dạ, nhưng dù sao đi chăng nữa cô cũng chỉ là một cô gái, vừa nhìn thấy con rắn kia đã bị dọa sợ rồi.

Bây giờ lại còn có năm con vật độc nhất trong truyền thuyết xuất hiện cùng một lúc. Cô chỉ cảm thấy sởn tóc gáy, nổi da gà, lạnh sống lưng, không ngừng bắn sát khí trên tay về phía những con vật kịch độc kia.

May mắn là tốc độ di chuyển của những loài vật này cũng không nhanh như con rắn độc lúc nãy, hơn nữa sức sống của chúng cũng không đủ mạnh, dùng âm sát khí bắn mấy cái là đã có thể giết chết được bọn chúng.

Dương Tử Mi nhìn năm loài động vật kịch độc này chết trước mắt mình, vừa xấu xí, vừa ghê tởm. Cô cảm thấy dạ dày của mình quặn lên từng cơn, muốn nôn.

Độc của năm con vật này hình như mạnh hơn các loài bình thường khác rất nhiều, bọn chúng chết, làm mặt đất cũng cháy thành màu đen.

Dương Tử Mi cau mày, hai chân dùng sức đạp mạnh xích đu một cái, tung người ra xa mấy mét, mới nhảy xuống mặt đất.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy bên ngoài tường rào có tiếng còi nhỏ nhỏ kỳ lạ. Cô nhón mũi chân mảnh khảnh một cái, cả người đã nhảy lên cây, dùng cây cối làm điểm tựa, tiếp tục nhảy lên nóc nhà.

Dương Tử Mi nhìn về nơi phát ra tiếng còi kỳ lạ đó, chỉ thấy bên ngoài tường rào có một người đàn ông gầy gò đang đứng, dưới ánh trăng mờ lung, nhìn hẳn có vẻ đặc biệt kỳ lạ.

Dương Tử Mi có thể nhận thấy mùi sát khí nồng nặc tỏa ra từ trên người ông ta, giống như có một cái lồng che chắn toàn thân của ông ta vậy.

Dương Tử Mi hí mắt lại.

Đây là người có sát khí nặng nhất từ trước đến nay mà cô từng thấy. Trên người ông ta hẳn là đang gánh vác ít nhất mấy ngàn oan hồn.

Chỉ cần đứng xa như vậy Dương Tử Mi cũng có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở đầy độc ác và kỳ quái trên người ông ta, giống như ông ta là quỷ gọi hồn đến từ địa ngục vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta chính là người đã dùng tiếng còi để tập hợp năm con vật buồn nôn kia đến tấn công mình.

Ông ta là ai vậy chứ?

Lại có thể sai khiến cả năm con vật kịch độc nhất? Lẽ nào là Ngũ Độc Giáo đến từ Nam Cương? Mình chọc giận đến những người gian ác này hồi nào?

Mịch La thối còi tập hợp năm con vật mà ông ta nuôi kia quay lại, nhưng mà rất lâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Ông ta biết rõ với tốc độ của con rắn đen nhỏ kia, chắc chắn lúc này đã có thể đứng trước mặt mình rồi, nhưng bây giờ sao vẫn không nghe thấy bất cứ tiếng động gì?

Ông ta thối còi lần thứ hai, vẫn yên ắng như cũ, ngoài ông ta ra, cũng không thấy bất cứ loài động vật nhỏ nào khác.

Lẽ nào, chúng nó gặp bất trắc rồi hả? Mịch La bắt đầu lo lắng, hạ tay cầm còi xuống.

Mất con vật kích độc mà ông ta nuôi, tuy chỉ mới năm năm tuổi, nhưng đối với một người bình thường mà nói, như vậy cũng đã đủ chết rồi, đặc biệt là rắn đen nhỏ, tốc độ công kích rất nhanh nhẹn, cho dù là người đứng cách nó bảy thước cũng sẽ bị nó cắn trúng.

Lẽ nào cô gái trong kia lại biết võ công?

Vậy thì càng tốt!

Ông ta nở một nụ cười lạnh, nếu như vậy thì càng hợp ý ông ta.

Dương Tử Mi điều hòa lại hơi thở của bản thân, lẳng lặng đứng trên nóc nhà quan sát thần thái và biểu hiện của Mịch La.

Sát khí trên người tên Mịch La này quá nặng, cho nên Dương Tử Mi không thể nào dùng mắt thần để dò xét toàn bộ thông tin trên người ông ta, không biết được rốt cuộc ông ta là ai.

Có điều, từ nụ cười lạnh lùng quái dị kia, có thể thấy, chắc chắn là ông ta có ác ý với mình.

Rốt cuộc người này là ai? Tại sao lại muốn dùng cách độc ác như vậy để dồn mình vào đường chết?

Ánh mắt của Dương Tử Mi nhìn đến eo của Mịch La, cô đột nhiên nổi da gà, lạnh cả người.

Ban đầu cô chỉ nghĩ thắt lưng của ông ta đang đeo một loại dây nịch kỳ quái nào đó thôi, nhưng khi nhìn rõ lại thì đó chính là một con rắn còn sống quấn quanh eo, con rắn thậm chí còn đang ngẩng đầu lên, thè chiếc lưỡi thật dài, dùng đôi mắt độc ác nhìn về phía cô...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Đối Phó Với Rắn Độc (1)

Trên thân thể con rắn này có những vện vằn to nhỏ chẳng chít tạo thành hoa văn, trên lưng chủ yếu là màu xám, trên có những đốm đen lấm tấm không theo quy luật nào. Đầu nó hình tam giác, đầu và cổ phân chia rõ ràng, môi ngắn tròn. Vảy nhỏ trên đầu lưng nổi thành sừng, lỗ mũi to nằm ở phía trên môi, thân thể chủ yếu là màu xám, dọc lưng có ba đốm tròn, giữa mỗi đốm có màu tím hoặc nâu, bên ngoài màu đen, bên ngoài những vết đốm là vện vằn màu nâu không theo quy luật nào, bụng màu xám trắng, có những vết bớt màu nâu đậm rải rác.

Nhìn nó quẩn quanh người Mịch La được ba vòng, chiều dài ít nhất cũng khoảng 1,5m.

Dương Tử Mi nhận ra đây là rắn hổ bướm, còn được gọi là báo gấm trăm bước, chi Russell's viper, khóa xà, là một trong những loài rắn có nọc độc mạnh nhất Đông Nam Á, lực công kích của nó rất mạnh, tuy nhiên bề ngoài lại xấu xí khó coi.

Trước kia khi đi du lịch ở Đông Nam Á, sư phụ Ngọc Thanh đã từng bị loài rắn độc này cắn, thiếu chút nữa thì mất mạng, may mà được người bắt rắn phát hiện cứu giúp đúng lúc, mới thoát khỏi quỷ môn quan, nhưng cơ bắp ở cẳng chân vẫn bị teo lại, khiến việc đi lại có chút bất tiện.

Vì vậy, ông đã đưa ra một chương trình học về nhận thức các loại rắn trong suốt một ngày cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi không sợ quỷ, không sợ thần, nhưng đối với loài rắn độc ghê tởm thì lại có cảm giác bài xích và ghê tởm.

Nhất là khi nhìn thấy hai mắt của con rắn đang hung ác nhìn mình, quả thực là sồn tóc gáy, ngay lập tức muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Mịch La cũng phát hiện sự khác thường của con rắn.

Ánh mắt nhìn theo hướng đầu con rắn, thì thấy một bóng dáng màu trắng nhỏ ngời trên nóc nhà, xinh đẹp vô cùng.

Ở trên nóc nhà, thiếu nữ có mái tóc đen rủ xuống vai, bạch y trắng ngần, da dẻ đẹp như ngọc dưới ánh trăng tỏa ra oánh sáng, mi mắt thanh tú, trên người có một luồng khí tức âm tà kì dị, vừa giống tiên tử, vừa giống tu la đi ra từ địa ngục.

Rất tốt!

Khuôn mặt khô gầy của ông ta xuất hiện một nụ cười hài lòng.

Vốn tưởng rằng đó chỉ là một cô gái bình thường mà Ba Tụng tìm thấy, kết quả lại khiến ông ta kinh ngạc đến vậy!

Cô gái này, nếu biến thành quỷ sẽ trở thành vô địch!

- Tiểu Ban, đi.

Ông ta huýt nhẹ, ra lệnh cho con rắn hổ bướm trên đầu.

Rắn hổ bướm nhận được hiệu lệnh, xoẹt một tiếng, từ bên hông ông ta bò đi nhanh như tia lửa điện, bật xa vài mét, leo lên tường vây rồi bò lên cao như đi trên đất bằng.

Thấy con rắn hổ bướm chỉ dài khoảng 1,5m, đầu hình tam giác đang thè lưỡi bò về phía mình, Dương Tử Mi trở nên căng thẳng, lưng ra mồ hôi,

tay cũng lạnh dần.

Cô muốn chạy trốn!

Nhưng cô biết, cô không có đường nào để chạy!

Hôm nay chạy thoát, ngày mai cũng vẫn lặp lại chuyện hôm nay, như vậy còn không bằng dừng cảm đối mặt!

Cô niệm một lần Tĩnh Tâm chú, để mình trấn tĩnh lại một chút.

Ngón tay cô ngưng tụ âm sát khí, chỉ chờ con rắn tới gần thì sẽ một kích tất trúng.

Mịch La biết không thể khinh thường Dương Tử Mi, bèn huyết sát thúc giục tấn công.

Rắn hổ bướm tăng nhanh tốc độ, đầu ngẩng cao, đôi mắt nhìn chăm chăm Dương Tử Mi, cái lưỡi không ngừng thè ra rụt vào, miệng phun ra khí độc tanh hôi, khiến hơn nửa hoa cỏ trong sân héo rũ.

Biết rõ đôi mắt rắn kia vô cùng ghê tởm, nhưng Dương Tử Mi không dám rời mắt khỏi nó nửa tắc.

Cô phải nhìn nó chăm chăm, duy trì cự li và nhắm chuẩn vào điểm yếu chí mạng của con rắn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 332: Đối Phó Với Rắn Độc (2)

Khi con rắn hổ bướm tiếp cận, cự li công kích tốt nhất là 2m, một người một rắn đồng thời phát động công kích!

Rắn hổ bướm thè lưỡi, “xì” một tiếng, căn về phía yết hầu Dương Tử Mi như một mũi tên.

Ngón tay Dương Tử Mi cũng kết ấn phát ra âm sát khí.

Bụp!

Rắn hổ bướm bị âm sát khí đánh trúng, rơi xuống mặt đất.

Dương Tử Mi vừa định thở phào một hơi lại thấy nó vặn vẹo eo lưng, đứng lên trên mặt đất rồi bắn về phía mình như mũi tên.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Với lực công kích của âm sát khí thì dù là một con voi cũng có thể đánh chết, sao con rắn này lại ngoan cố như vậy?

Cô không biết là, con rắn này do Mịch La nuôi dưỡng đã được mười tám năm, lớp vảy của nó được huấn luyện cứng như tường đồng vách sắt, dù lấy đao đâm trực tiếp cũng không xuyên vào được nửa phần.

Đặc biệt là điểm yếu chí mạng của nó, Mịch La đã dùng công phu biến nó trở thành nơi có lực phòng ngự vô cùng chắc chắn.

Vừa nãy, âm sát khí của Dương Tử Mi chỉ đánh con rắn rơi xuống đất, không thể tạo ra thương tổn chí mạng cho nó.

Nhìn con rắn lần nữa ngẩng cái đầu tam giác tập kích về phía mình, cô bắt đầu trở nên bối rối, không ngừng bắn ra âm sát khí để ngăn cản nó.

Nhưng ai biết, con rắn kia vô cùng linh hoạt, lại thêm da dày thịt béo, mà nó với con người không giống nhau, sẽ không bị âm sát khí ảnh hưởng.

Có thể ảnh hưởng tới nó, chỉ có tiếng còi của Mịch La!

Dương Tử Mi thấy công kích bằng âm sát khí của mình với rắn hổ bướm không có hiệu quả, bèn vội vàng lui về phía sau, mũi chân không cẩn thận đạp vào một mảnh ngói hỏng, thân mình lão đảo không kịp đứng vững.

Con rắn kia lập tức như một mũi tên, mở rộng miệng, cắn một miếng về phía yết hầu cô.

Một cảm giác tê liệt truyền khắp toàn thân.

Cô dùng tay nắm lấy đầu con rắn!

Đuôi rắn mạnh mẽ dùng lực lắc lư, liên tục đánh vào tay cô!

Dương Tử Mi buông lỏng tay!

Đuôi rắn lại giống như dây thừng, nhanh chóng quấn lên chiếc cổ dài mảnh của cô.

Mùi vị tanh hôi và khói độc, lại thêm cả nọc độc nhanh chóng tràn ngập quanh cổ cô...

Dương Tử Mi chưa từng trải qua trận chiến nào ác liệt như thế, cô nhắm mắt, té xỉu ở trên mái nhà.

- Cứu em, Trục Thiên, cứu em, lạnh quá!

Dương Tử Mi cảm giác mình như đang rơi vào hầm băng, sự lãnh lẽo thấu xương lan tỏa toàn thân cô.

Cô cố gắng mở miệng lên tiếng, nhưng thế nào cũng không thể phát ra tiếng!

- Tỉnh dậy!

Một âm thanh xa lạ vang lên bên tai.

Thần kinh cô như bị điện giật, đột ngột mở mắt.

Đập vào mắt là một người đàn ông già nua thoạt nhìn vừa bần vừa thối, hai mắt hõm sâu đáng sợ, khuôn mặt như đầu lâu toàn xương cốt, toàn thân gầy khô như củi. Một con rắn hổ bướm quấn quanh thắt lưng ông ta, đang ngẩng cái đầu hình tam giác thè lưỡi đỏ như máu, đôi mắt tà ác trừng cô.

Cô còn thấy một con nhện màu đỏ quý dị đang bò trên tay ông ta, trên cánh tay có một con thằn lằn màu nâu, lưng có vằn trong suốt, lóe lên ánh sáng đen bóng của nọc độc.

Trên đỉnh đầu của ông ta còn có một con cóc xấu xí đang ngồi chồm hổm, bụng phồng lên, không ngừng phun khí về phía cô.

- Ông là ai?

Ngữ khí của cô mang theo vài phần kinh hãi phần nộ!

- Mịch... La...!

Mịch La dùng tiếng phổ thông nửa sống nửa chín của mình, nghẹn họng trả lời, thanh âm giống như yết hầu bị người khác dùng dao cắt qua,

cực kì khó nghe, chói tai.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 333: Bị Nhốt Trong Lồng Kính

Toàn thân đầy độc vật đang bò của Mịch La thật quá ghê tởm.

Dương Tử Mi dời ánh mắt khỏi người ông ta, lại phát hiện, mình đang bị nhốt trong một chiếc lồng kính, tay chân bị những sợi tơ buộc chặt, chỉ cần hơi động một chút, sợi tơ này sẽ ghì vào da thịt, thắt chặt đến nổi cổ tay trắng muốt của cô nổi lên những vòng đỏ hồng.

Cô kinh hãi.

Tại sao mình lại nằm trong chiếc lồng kính này?

Chẳng lẽ là do tên Mịch La biến thái này?

Cách mặt kính trong suốt, cô nhìn thấy khuôn mặt đang cười một cách quỷ dị của Mịch La.

Cô xoay đầu nhìn những nơi khác, dạ dày lập tức chao đảo, chỉ muốn nôn mửa ngay.

Trong căn phòng hơi hám thấp bé không ngờ toàn là nhện, rết, cóc, bọ cạp, càng ghê tởm hơn là ở một góc khác còn có ba cái đầu trẻ con, các loại độc vật chui ra từ ngũ quan ghê tởm vô cùng.

Mà cô không nhìn thấy vong hồn oán khí của ba đứa bé trên đầu chúng.

Điều này rất không bình thường!

Toàn thân cô lông tóc dựng ngược, dạ dày như đảo lộn, sắp không thở nổi.

Cô thử dùng tay kết ấn bắn ra âm sát khí, nhưng nguyên khí vừa chuyển, những sợi tơ nhỏ đang thắt trên người dường như cảm ứng được, lập tức thít chặt da thịt, khiến cô đau đến mức nhe răng nhếch miệng, vội vàng buông tay đang ngưng tụ nguyên khí.

- Hehe.

Mịch La cười quỷ dị, lạnh lạnh:

- Cô bé, mà đừng vọng tưởng sử dụng chân khí, sợi tơ nhỏ này do tao đặc chế, nếu mà vẫn cần đôi tay đôi chân non mịn xinh đẹp của mình thì tao khuyên mà nên ngoan ngoãn một chút.

Sợi tơ đặc chế?

Dương Tử Mi nhìn máu rỉ ra từ cổ tay, thật sự không dám động nữa.

Nếu tay chân mình đều bị cắt đứt, thì cuộc sống sau này sẽ thế nào?

Việc cô có thể làm lúc này, chính là chờ đợi.

Chờ xem lão Mịch La chết tiệt này rốt cuộc định làm gì với mình.

- Tôi có thù với ông ư?

Dương Tử Mi cưỡng chế mình bình tĩnh lại, bắt mình dừng cảm một chút, nhìn thẳng vào Mịch La.

Ai ngờ, lúc này đột nhiên có một con rết chui ra từ lỗ mũi hần, kéo theo nước mũi đục ngầu, khiến cô ghê tởm vội quay đầu đi, nhin không

được nôn khan một tiếng.

Trên đời này sao lại có kẻ ghê tởm như vậy chứ?

- Hắc hắc! Không thù!

Mịch La cười bén nhọn:

- Chẳng qua mày vừa hay lại phù hợp làm quý của tao.

Quý?

Dương Tử Mi rùng mình.

Chẳng lẽ tên Міch La này là đạo sĩ Thái Lan?

- Ông định làm gì với tôi?

Biết rõ sự ác độc của lão đạo sĩ này, thanh âm của Dương Tử Mi hơi run run.

- Vừa mới nói đó, tao sẽ biến mày thành quý của tao, đợi đến giờ, tao sẽ từ từ độc chết mày, rót vào thuốc chống phân hủy, khiến cơ thể xinh đẹp của mày vĩnh viễn không bị hư thối, trở thành con quý trung thành nhất, cũng là con quý lợi hại nhất của tao. Tao chưa từng thấy ai trời sinh đã có khí âm tà bao phủ như mày, đây chính là nguyên liệu làm quý tốt nhất đó. Đến lúc đó, nhờ phúc của mày, tao sẽ trở thành đạo sĩ đệ nhất Thái Lan. Ha ha, mang theo một con quý xinh đẹp như vậy đi ứng chiến là một việc khiến người ta vui vẻ biết bao.

Mịch La cười to khiến thân hình gầy trơ xương của hắn run run.

Mà đám độc vật trên người hắn cũng giương nanh múa vuốt, bò đến bò đi trên người hắn... Rắn hổ bướm cũng thè lưỡi liên tục...

Dương Tử Mi sờ tóc gáy, cả người lạnh run, sợ muốn chết, chỉ mong có thể nhìn thấy bóng dáng Long Trục Thiên xuất hiện.

Chỉ có anh mới có thể cứu mình ra!

Nhưng mà anh đã đi rồi!

Trục Thiên! Trục Thiên! Trục Thiên!

Cô liều mạng kêu gào trong lòng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 334: Số Đã Định Phải Làm Quỷ

Trên một chiếc xe đã chạy đến giữa sa mạc.

Đang lái xe như một cơn cuồng phong để tránh né bầy sói sa mạc đằng sau, Long Trục Thiên bỗng cảm thấy lồng ngực đau nhức.

Anh duỗi tay sờ ngực, dường như cảm giác được đang có người không ngừng gọi tên mình.

Con người đen trầm xuống, sắc mặt ngưng trọng.

Chẳng lẽ Mi Mi xảy ra chuyện?

Anh hiểu rõ năng lực của Dương Tử Mi, theo lý thuyết, ở thành phố A đâu có ai có thể làm hại cô ấy!

Có phải mình quá lo lắng rồi không?

Bầy sói sa mạc phía sau càng ngày càng gần.

Anh cũng không nghĩ nhiều nữa, quay đầu xe, lao về phía bầy sói

Cho dù là nghĩ nhiều hay thế nào đi nữa!

Hiện tại anh phải nhanh chóng rời khỏi cái sa mạc hoang tàn vắng vẻ, không có chút tín hiệu điện thoại nào này, để gọi cho Dương Tử Mi, xác nhận cô vẫn bình an mới được.

Về phần đồ vật cần phải tìm thì trì hoãn một chút cũng không sao, an nguy của Dương Tử Mi mới là quan trọng nhất.

Mịch La đi tới góc nhà, cầm lấy một cái đầu trẻ con, ánh mắt âm trầm nói:

- Mà có biết đây là gì không? Đây là chế phẩm quý thất bại! Mà với mà, tao tự tin nhất định sẽ không thất bại, ha ha, trên đời này không có ai có thân thể và linh hồn thích hợp để chế tạo thành quý như mà.

Quý do đạo sĩ dùng phương pháp đặc thù, dùng các phương pháp trói buộc như vẽ bùa đối với thi thể, cũng có cơ thể sống, khiến thi thể nghe theo mệnh lệnh của mình.

Nhưng đối với thi thể bị thi pháp hoặc với cơ thể sống mà nói, bọn họ vô cùng thống khổ, linh hồn tràn ngập sự căm hận. Nếu người thi pháp có đạo hạnh không đủ, chẳng những không thể khống chế cương thi, mà còn có thể bị quý căm hận tiêu diệt, quý lập tức trở thành tai họa khó lường.

Quý mạnh nhất trong truyền thuyết là dùng cơ thể trẻ sơ sinh còn sống để chế tạo, dùng máu làm phù chú, còn phải để đứa trẻ sống trong thời gian rất dài, nếu thành công, quý được tạo thành gọi là quý ranh.

Mịch La vẫn muốn làm ra quý ranh lợi hại nhất, nhưng qua vài lần đều thất bại, thậm chí chịu phản phệ, việc này khiến ông ta bị các đạo sĩ khác cười nhạo, nhất là đại sư huynh, người đó vẫn luôn khinh bỉ mình có tư chất kém, không có thiên phú, điều này khiến ông ta cảm thấy bị sỉ nhục.

Vì vậy, ông ta thề nhất định phải tạo ra quý lợi hại nhất trên đời, đánh bại đại sư huynh, hãnh diện trong giới đạo sĩ.

Một ngày nọ, ông ta tìm thấy phương pháp chế tạo quý còn lợi hại hơn cả quý ranh từ một quyển sách tàn khuyết. Đó chính là dùng thiếu nữ có khí âm sát thuần khiết làm vật dẫn quý.

Ông ta tìm khắp Đông Nam Á cũng không thấy ai phù hợp, mãi đến khi Ba Tụng gặp được Dương Tử Mi.

Mà Dương Tử Mi luyện đạo khí, tố chất thân thể cũng không phải thiếu nữ bình thường có thể so sánh, càng thích hợp để làm quý, nếu có thể chế tạo thành công, ông ta tự tin sẽ trở thành thiên hạ vô địch.

Dương Tử Mi nhìn cái đầu trẻ con thậm không nỡ nhìn, trong lòng càng thêm lo lắng, hoảng sợ mình sẽ biến thành quý như cái xác không hồn, không có ý chí bị người khác khống chế.

Chẳng lẽ đời này của mình có kết quả như vậy ư?

Có ai có thể tới cứu mình không?

Ba Tụng đẩy cửa vào, thấy Mịch La liền phủ phục trên mặt đất, dập đầu nói:

- Đại sư, cơm nước đã chuẩn bị xong, mời thầy ra ngoài ăn.

- Ủ, ta ra đây!

Mịch La ném cái đầu trẻ con trên tay đi, khiến Ba Tụng sợ run, trong lòng kêu gào xui tám đời mới bị tên đạo sĩ Mịch La này nhìn trúng, bắt mình làm việc khổ sai không tính, mọi thời khắc đều như bước trên băng mỏng, lo lắng hẳn sẽ biến mình thành quý.

Nhìn thấy Ba Tụng, Dương Tử Mi nhớ ra hẳn chính là người bán tấm thẻ bài bướm bướm.

Thì ra, mọi thứ đều do ông ta gây ra.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 335: Quỷ Sủng Tiểu Thiên

Mịch La đi ra ngoài.

Ba Tụng đứng thẳng người, quay đầu nhìn thoáng qua Dương Tử Mi, ánh mắt như mang theo lời xin lỗi.

Xin lỗi cái rắm ấy?

Dương Tử Mi hung hăng mắng một câu ở trong lòng.

Ba Tụng đóng cửa đi ra ngoài.

Trong căn phòng nhỏ hẹp âm u chỉ còn lại cô cùng với các loại độc vật ghê tởm xấu xí, còn có vài cái đầu trẻ con.

Dương Tử Mi cố gắng để mình không nhìn những thứ kia, chỉ âm thầm cầu nguyện trong lòng, có thể có người đi vào cứu cô.

- Chị ơi...

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một âm thanh non nớt, thấp thấp.

Dương Tử Mi ngẩng đầu mở mắt, nhìn thấy bên ngoài lồng kính có một âm linh thể đang đứng đó.

Âm linh thể này là một bé trai, khoảng hơn ba tuổi, để tóc trái đào, gương mặt tròn trĩnh rất đáng yêu, mặc một cái yếm đỏ, đôi mắt to chớp

chớp nhìn cô.

Dương Tử Mi sợ hãi các loại rắn rết côn trùng, nhưng lại không sợ hãi âm linh thể, huống chi là một bé trai đáng yêu như vậy.

Cô không nhìn thấy bất kì oán khí nào trên người cậu bé.

Điều này nói rõ, linh hồn bé trai này cực kỳ tinh thuần.

- Em trai, em là...?

Cô nghi hoặc hỏi.

- Chị ơi, em tên là Tiểu Thiên! Thân thể của em ở đằng sau chị đó, tên xấu xa Mịch La biến em thành quỷ nhưng thất bại, hồn phách của em liền lặn lẽ trốn đi.

Giọng nói Tiểu Thiên còn thơm mùi sữa, trên mặt toát ra vẻ đặc ý.

Thật đúng là trẻ con.

Nhìn thấy Tiểu Thiên, tâm tình kinh hãi bất lực của Dương Tử Mi cũng giảm bớt.

Dù sao có người cùng tán gẫu cũng dễ chịu hơn một mình đối mặt với đồng đồ vật ghê tởm trong phòng này.

- Chị ơi, trên người chị có tấm thẻ bài bướm bướm sao?

Tiểu Thiên hỏi.

- Ủ.

Dương Tử Mi nhìn túi áo.

Trong túi áo có tấm thẻ bài hồ điệp mà Tống Huyền đưa cho cô, còn chưa bị đánh mất.

Tiểu Thiên hai mắt sáng lên, nói nhỏ:

- Chị ơi, chị được cứu rồi.

- Hả?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn đứa trẻ.

- Chị bị sợi tơ phép trói chặt, không thể giãy dụa, nhưng tấm thẻ bài bướm bướm thì khác, chỉ cần chị có thể đọc chú ngữ, pháp lực trong tấm thẻ bài bướm bướm sẽ đi ra, đoạn tơ phép này cũng sẽ bị đứt.

Tiểu Thiên nói.

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên:

- Thật sao?

- Đúng vậy, em nghe tên xấu xa Mịch La kia nói. Chị ơi, chị mau thử xem, để em dạy chị đọc chú ngữ.

Tiểu Thiên hưng phấn nói.

Lúc này Dương Tử Mi cũng không có lựa chọn khác, huống chi, nàng cảm thấy Tiểu Thiên thật sự muốn giúp cô.

- Được rồi, cảm ơn Tiểu Thiên.

Dương Tử Mi hưng phấn nói.

- Nhưng mà chị ơi, sau khi em cứu chị, chị phải giúp em một việc đó.

Tiểu Thiên nhú mày, khuôn mặt đáng thương.

- Được!

- Thi thể của em bị tên xấu xa Mịch La biến thành dầu sáp, ký ức của em sắp biến mất hết rồi, cũng sắp quên mất tên tuổi và lai lịch của mình. Chị ơi, chị có thể giúp em tìm một thân thể mới không? Tiểu Thiên bây giờ rất thảm đó.

Tiểu Thiên đáng thương chớp chớp đôi mắt to, trong mắt tràn đầy mong chờ nhìn cô.

- Được.

Dương Tử Mi gật đầu đồng ý, giúp một vong hồn sắp mất đi bản ngã tìm chỗ ở mới rất dễ. Bằng pháp lực của cô, chỉ cần điêu khắc một bức tượng ngọc hình người là được.

Tiểu Thiên nghe được lời hứa của cô, vô cùng vui mừng, niệm ra một câu chú ngữ kì quái.

Dương Tử Mi tuy không hiểu câu chú ngữ này, nó khác hoàn toàn với chú ngữ của Đạo gia, nhưng vẫn niệm chú ngữ theo Tiểu Thiên.

Làm theo yêu cầu của Tiểu Thiên, cô thành kính niệm ba lần!

Tấm thẻ bài bướm bướm trong túi áo hơi hơi rung động, giống như nhận được một loại triệu hồi nào đó...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 336: Long Trục Thiên Trở Về (1)

Chị ơi, thẻ bài bướm bướm bắt đầu có hiệu nghiệm rồi.

Tiêu Thiên vô cùng hưng phấn kêu hô ầm ĩ bên ngoài lồng kính.

Tâm tình Dương Tử Mi cũng đột nhiên vô cùng kích động, cô lẳng lẳng rút một tấm thẻ bài bướm bướm tinh xảo từ trong túi áo ra, im lặng nhìn nó. Tấm thẻ bài lóe lên những ánh vàng chói mắt, rồi lúc đó, sợi tơ quý dị kia bị cắt rời ra, từng đoạn từng đoạn.

Chân tay Dương Tử Mi không bị bó buộc gì nữa, cô nhặt tấm thẻ bài bướm bướm ở dưới đất lên, một tay vung ra, đập nát chiếc lồng kính, bước ra ngoài.

- Chị giỏi quá, thật lợi hại!

Tiểu Thiên vui sướng vỗ tay, sau đó vươn đôi tay ra kéo lấy Dương Tử Mi:

- Chị em mình mau đi thôi, đợi lúc nữa thì tên khốn nạn Mịch La kia sẽ quay lại mất.

Lúc này, toàn thân Dương Tử Mi ngùn ngụt bốc lên một cỗ sát khí.

Thế mà lại dám coi cô là quý!

Thù hận này đã ghi tạc trong lòng, bây giờ trước tiên phải trốn thoát đã, thù này lẽ nào có thể quên báo?

Có điều, cô biết, bây giờ khả năng của cô chưa đủ, hàng ngàn con độc vật kia làm khí âm sát của cô không thể nào đả thương được lão, chúng giống như một cái Kim Chung Tráo (*) bao phủ lấy người lão, khiến cô không thể lại gần.

Hơn nữa con rắn hổ bướm trên người lão cũng vô cùng quỷ dị, cứng đầu.

Để đối phó với bọn chúng, nhất định phải có sự trợ giúp đặc lực của pháp khí hoặc một lưỡi dao thật sắc nhọn mới được.

Ba mươi sáu kế, chạy bây giờ là thượng sách, trở về rồi mình sẽ nghĩ cách sau.

Dương Tử Mi niệm thần chú, Tiểu Thiên ở phía sau cô, dùng tốc độ nhanh nhất có thể, trốn thoát khỏi cái nơi địa ngục này.

Về đến nhà, mở cửa ra, đột nhiên nhìn thấy Long Trục Thiên bên trong!

- Mi Mi!

Long Trục Thiên nhìn thấy cô, vô cùng kích động, vọt chạy tới nắm lấy tay cô hỏi:

- Có phải đã xảy ra việc gì không?

Nhìn thấy Long Trục Thiên, bộ dáng kinh hoàng hoảng sợ lúc trước của Dương Tử Mi dần dần tiêu tan, cô an tâm trở lại. Cô nghĩ đến những việc mình đã trải qua, suýt chút nữa mình đã trở thành cái xác không hồn,

làm một con quỷ, giọt nước mắt mang sự ấm ức và sợ hãi từ sâu trong khóe mắt lập tức trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Giờ đây cô bình yên dựa vào lồng ngực rộng lớn săn chắc nóng ấm của Long Trục Thiên, thuật lại từng sự việc mình đã trải qua một cách rõ ràng cho anh nghe.

Long Trục Thiên vừa nghe xong, khuôn mặt lập tức biến sắc đen xì, đôi mắt đen sâu dần dần tràn ngập nộ khí, trông vô cùng đáng sợ.

Anh cúi xuống, nhẹ hôn lên mái tóc Dương Tử Mi:

- Bây giờ anh sẽ đi giết bọn độc ác kia!

Nghĩ đến những hành động tà ác quỷ dị của Mịch La, Dương Tử Mi khẩn trương kéo Long Trục Thiên lại:

- Anh đừng quá xúc động, tên đó không phải người bình thường, ông ta có thể điều khiển con rắn độc kia công kích em. Hơn nữa, sát khí của bản thân ông ta cũng rất nặng, không dễ giết được ông ta đâu.

- Anh không sợ!

Long Trục Thiên chỉ cần nghĩ đến những việc mà Dương Tử Mi đã phải chịu đựng, nộ khí liên bùng bùng không thể nào giảm đi được.

Vừa nãy, anh vội vàng trở về, vừa đẩy cửa ra, phát hiện hoa cỏ bên trong chết khô, mảnh chậu sành vỡ lung tung, lại còn có xác mấy con rắn độc, trong lòng anh vô cùng run sợ lo lắng.

Vừa định ra ngoài tìm cô, thì cô đã quay trở lại vừa chật vật vừa hoảng sợ.

Anh làm sao có thể để cho phép cái tên làm tổn thương cô kia tồn tại trên thế giới này?

- Trục Thiên, trên người anh có mang theo đồ vật gì như dao sắc chẳng hạn không?

Dương Tử Mi cũng muốn sớm giết chết tên Mịch La kia, nếu không, mỗi phút mỗi giây cô đều thấy bất an trong lòng.

- Anh có súng!

Long Trục Thiên rút ra một khẩu súng lục Desert Eagle màu đen bạc.

Dương Tử Mi nghĩ đến con rắn hổ bướm kia!

Cô đã dùng nguyên khí bắn ra lực công kích của âm sát khí vô cùng mạnh, sức mạnh tuyệt đối không thua kém gì với cường độ của viên đạn bắn ra.

Súng, có thể cũng không thể đối phó được với nó.

Trừ phi là một con dao vô cùng sắc bén.

- Chị ơi, em thấy súng không có tác dụng đối với Mịch La đâu. Em đã nhìn thấy có người dùng súng tiểu liên bắn lão, mà lão vẫn chẳng bị làm sao cả.

Tiêu Thiên ở bên cạnh nói vào.

Tiêu Thiên là âm linh thể, chỉ người có thiên nhãn như Dương Tử Mi hoặc như con mắt âm dương của Lam Nha Nha mới có thể nhìn thấy được, vì vậy Long Trục Thiên cũng không nhìn thấy được.

(*): Kim Chung Tráo: là một tuyệt học của Thiếu Lâm, đây là một môn nghành công, rèn luyện cơ thể cứng rắn, cường tráng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 337: Long Trục Thiên Trở Về (2)

Hơn nữa Dương Tử Mi lại dùng tâm ngữ để nói chuyện với Tiểu Thiên.

- Tiểu Thiên, vậy em có biết lão ta có nhược điểm gì không?

Dương Tử Mi tin rằng, chỉ cần là sinh mệnh có sự sống, đều sẽ có điểm yếu chí mạng.

- À, chị ơi, thực ra, tấm thẻ bài bướm bướm, chính là vũ khí tốt nhất để đối phó với tên Mịch La kia. Theo em biết, từ trước đến nay, điệp thần đều là khắc tinh của bọn đạo sĩ Thái Lan độc ác, chỉ có loại pháp khí như tấm thẻ bài bướm bướm, mới có thể phá vỡ sát khí trên người ông ta, khiến ông ta trở thành người bình thường.

Tiểu Thiên đáp lại.

Dương Tử Mi vui mừng.

- Thật vậy không? Vậy có phải chỉ cần niệm câu chú ngữ mà này em dạy chị là được?

Tiểu Thiên lắc đầu, sau đó dạy cho cô thêm ba câu chú ngữ nữa!

Dương Tử Mi thử niệm, phát hiện sau khi niệm câu chú ngữ, tấm thẻ bài hồ điệp kia, quả nhiên biến thành một lưỡi dao sắc bén vô cùng, có thể công kích được tất cả các loại lực âm sát.

Long Trục Thiên đứng bên cạnh vì không có thiên nhân nên không biết xảy ra chuyện gì, chỉ mờ mịt đứng nhìn cô cầm lên một tấm thẻ bài sau đó niệm chú ngữ, mà tấm thẻ bài thì bay lên hạ xuống, anh không hiểu cô đang làm cái gì mà mặt mày bây giờ lại hớn hờ đến thế.

- Trục Thiên, đi thôi, chúng ta đi giết chết tên khốn kiếp kia, bây giờ em có vũ khí để giết chết tên đó rồi.

Thu lại tấm thẻ bài hồ điệp, Dương Tử Mi kéo tay Long Trục Thiên, khí thế hùng hực bức người nói.

- Ủm.

Long Trục Thiên hiện tại nội khí ngưng trệ, anh bây giờ chỉ ước tự tay mình đâm chết tên Mịch La kia làm hàng ngàn hàng vạn mảnh. Tên khốn nạn kia dám gây ra thương tổn cho người con gái của anh, anh sẽ cho lão chết không toàn thây.

Dương Tử Mi nhắc chân định đi, nhưng đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, quay đầu trở lại trong phòng, mang theo tháp sắt nhỏ trấn trạch pháp nhãn theo người.

Tháp sắt nhỏ này có thể hấp thụ hết tất cả các loại âm sát độc khí, cái này chắc chắn có hiệu quả đối với cái lồng kính đầy những độc vật kia.

Dương Tử Mi thi triển Chương Nhân Pháp, cùng Long Trục Thiên còn có Tiểu Thiên ở phía sau, cùng nhau tiến thẳng đến cái nơi mà trước đây cô khốn khổ lắm mới thoát ra được.

Mịch La sau khi ăn cơm cùng với Ba Tụng, thì quay trở lại phòng, lần này ông ta đã làm cho Dương Tử Mi trúng độc, khiến cô sẽ chậm rãi chờ đợi đến thời khắc thích hợp sẽ đi gặp Diêm Vương, từ đó trở thành quỷ.

Nhưng thật không ngờ, ông ta vừa đẩy cửa ra, lại phát hiện, cái lồng kín đã bị vỡ vụn, cả sợi tơ mà mình đã ăn trộm ở chỗ sư phụ, cũng bị đứt ra từng đoạn rơi đầy mặt đất.

- Ba Tụng!

Hắn quát âm lên.

Ba Tụng nơm nớp lo sợ chạy từ bên ngoài vào, quỳ rạp trên mặt đất hỏi:

- Đại sư có gì dặn dò ạ?

Mịch La nhắc chân phải lên, hung hăng đạp vào mặt Ba Tụng. Lão đá Ba Tụng lăn lộn trên mặt đất, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Có phải là mày để nó trốn thoát rồi không?

Ba Tụng nhìn chiếc lồng kính vỡ vụn trước mắt, sắc mặt sợ hãi đen xì, đầu lắc mạnh kịch liệt:

- Đại sư, con làm sao lại thả nó ra được? Vừa nãy con luôn ở cạnh hầu người ăn cơm, nhất định là nó tự bỏ trốn đi.

- Nó làm sao có thể làm đứt được sợi tơ của tao?

Mịch La cũng biết Ba Tụng sẽ không thể nào phản bội lão để thả Dương Tử Mi đi.

- Đại sư, nó có vẻ không phải dạng tầm thường, có thể nó biết loại pháp thuật để phá bỏ.

Ba Tụng vội vàng nói.

- Không thể nào, loại chú ngữ đó chỉ có linh đồng mới biết được.

Mịch La lắc đầu:

- Ngay cả tao đây còn không biết nữa là.
- Đại sư, người chẳng phải đã lạng lẽ giết một linh đồng để làm quỷ sao?

Ba Tụng to gan lên tiếng:

- Mà linh thể của linh đồng này đã chạy trốn, phải chăng chính nó đã phá sợi tơ của người?
- Điều này càng không thể, linh thể của nó không có bất kì sức mạnh nào, căn bản không thể phá vỡ được.
- Chẳng may nó nói chú ngữ cho con bé kia thì sao?

- Tao không tin, trên đời này làm gì có ai có thể giao tiếp được với linh thể, hơn nữa tao cũng nhìn ra, nó không hề có mắt âm dương! Cho dù có giao tiếp được, thì cũng phải có tấm thẻ bướm bướm mới có thể phá vỡ được. Mà thứ nó có, chẳng qua cũng chỉ là mấy tấm bài tự chế rách nát không có tí pháp lực nào.

Mịch La cố chấp nói.

Ba Tụng không dám nói thêm nữa, chờ đợi đại sư dặn dò, để tránh nói sai, lại làm lão tức giận đánh chớ đánh mèo, thật sự là vô cùng thảm.

Mịch La tuyệt đối không cho phép tác phẩm là một con quỷ tốt nhất lại bỏ trốn ngay trước mắt mình, lão nhất định phải bắt Dương Tử Mi lại bằng được, bằng không, sẽ lãng phí mất cơ hội tuyệt hảo để đêm mai có thể làm thành một con quỷ.

Chỉ cần con quỷ này thành công, lão có thể quay lại Thái Lan rửa nhục, thậm chí có thể đạt được ngôi vị quốc sư không chừng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 338: Khắc Tinh Của Độc Vật

Mịch La biết không thể khinh thường Dương Tử Mi, nên lão cho tất cả bọn độc vật mà lão nuôi cấy cho vào bao tải mang theo bên người, đồng thời còn mang theo một con quỷ có pháp lực bình thường đi cùng.

Chuẩn bị xong xuôi hết cả, vẫn còn chưa ra đến cửa, bên ngoài đã thấy có hai bóng nam nữ đứng ngoài cửa.

Một nam thanh niên mặc áo đen, thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, hai con mắt tản ra những tia nhìn sắc lạnh như lưỡi dao, toàn thân đẳng đẳng sát khí, giống như chuẩn bị đi tiêu diệt thần thánh vậy.

Còn người con gái xinh đẹp ôn nhu, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ, da dẻ mịn màng như ngọc, con ngươi đen đôi mắt sáng như ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời, phảng phất như tất cả ngôi sao đang tụ lại ở đây vậy.

Đây chẳng phải là đứa con gái đã bỏ trốn đi sao?

Bây giờ sao lại xuất hiện trước cửa thế này!

Mịch La nhìn không được muốn kêu to lên:

- Ông trời cũng giúp ta!

Có điều, nhìn thanh niên bên cạnh, có vẻ không dễ đối phó.

Trên người anh ta có một loại hơi thở rất kì lạ, không phải là âm sát khí, nhưng cũng không giống với hơi thở của người bình thường.

Con rắn hổ bướm đang quấn trên người Mịch La, khi nhìn thấy Long Trục Thiên, thì không có vẻ thích thú chuẩn bị được hút máu như mọi khi, mà lại rút cổ lại, quấn chặt trên người lão, dường như nó đang lo sợ cái gì đó.

Mà bọn độc vật khác ở bò trên người lão, cũng rút lại nấp về đằng sau, cảm giác như gặp phải thiên địch vậy.

Đây là tình huống từ trước đến nay Mịch La chưa từng thấy qua.

Lão với tay ra vỗ vỗ nhẹ trên đầu con rắn hổ bướm, ý bảo mày không phải sợ hãi gì.

Nhận được sự trấn an của chủ nhân, con rắn hổ bướm lại phồng lên đầy dũng khí. Nó không dám đối mặt với Long Thiên Trục, mà quay sang phía Dương Tử Mi là cái lưỡi ra sau đó phun ra độc khí, bộ dáng như đã rất nóng lòng muốn khiêu chiến.

Nhìn thấy nó, Dương Tử Mi vẫn còn có chút sợ hãi, hơi hơi rút người lùi một bước, nắm chặt lấy tay Long Trục Thiên, đầu ngón tay lạnh cóng.

Nhìn thấy Mịch La cùng đám độc vật xấu xí quỷ dị trên người lão, lại cảm nhận được nỗi sợ hãi của Dương Tử Mi, Long Trục Thiên lại càng bưng bưng nộ khí.

Lúc này, cả người anh ta như một thanh cổ kiếm sắc bén vừa được rút ra khỏi vỏ, khí tức trên người sắc lạnh, làm cho Dương Tử Mi ở đằng sau cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

- Mi Mi, là tên kia sao?

Long Trục Thiên trầm giọng hỏi.

- Vâng.

Dương Tử Mi gật đầu, một tay nắm lấy tấm bài hồ điệp, một tay nắm lấy tháp sắt nhỏ.

- Em đứng qua một bên nghỉ ngơi, để anh cho lão biết, làm tổn thương người con gái của anh sẽ có kết cục như thế nào!

Long Trục Thiên tay nắm thành quyền, cơ bắp toàn thân nổi lên...

Không biết có phải ảo giác hay không, lúc này Dương Tử Mi thấy thân hình Long Trục Thiên như to lớn hơn, giống như một người khổng lồ đứng sừng sững vậy.

Mịch La cũng kinh ngạc nhìn người thanh niên trước mặt!

Anh ta thế mà lại tu luyện được Kim Cương Tráo đại pháp trước nay chỉ nghe nói trong truyền thuyết.

Thật không ngờ rằng, một thị trấn nhỏ bé không mấy phát triển này, lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy.

Chẳng trách trước kia sư phụ không ngừng nhắc nhở mọi người, tốt nhất là không nên chạm chân vào lãnh thổ của Hoa Hạ, rất dễ đụng phải những cao nhân chân chính hiểu rõ các loại trận pháp kì môn.

Lão nhanh chóng mở miệng túi, rồi bắt đầu thổi tiêu...

Bên trong túi là rất nhiều nhện, rết, cóc, bọ cạp... khi nghe được tiếng sáo thì oằn mình bò ra, quay về hướng Long Trục Thiên và Dương Tử Mi công kích.

Mà con rắn hổ bướm kia thì lại tránh né Long Trục Thiên, nó quay sang phía Dương Tử Mi, há to cái miệng cắn đến...

Long Trục Thiên bảo vệ cô ở phía sau mình, không ngừng công kích đánh vào đầu con rắn hổ bướm.

Một quyền của anh, ẩn chứa sức mạnh rất lớn, cho dù có là một con voi đi chẳng nữa, cũng không thể chống cự lại được.

Con rắn hổ bướm vốn đã sợ anh, bây giờ nhìn thấy cánh tay vung quyền tấn công đến cái đầu của mình, thì hết hoảng thu người lại.

Long Trục Thiên không cho nó có cơ hội lùi lại, vươn bàn tay to lớn ra, nắm chặt lấy cái đuôi của nó, dùng lực vật mạnh xuống đất.

Con rắn hổ bướm bị đập mạnh choáng váng nằm lăn trên mặt đất.

Nó phát hiện, khả năng phòng ngự chắc chắn không thể phá vỡ của nó, ấy thế mà khi gặp phải Long Trục Thiên lại giống như bùn đất gặp nước vậy, nhanh chóng nát ra, không thể nào chống cự được.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 339: Giết

Long Trục Thiên vùng quyền đến đâu, đám độc vật bị đẩy lùi đến đấy, ba chân bốn cẳng tìm chỗ trốn, cho dù Mịch La có thối thế nào đi chăng nữa bọn chúng cũng không dám quay lại tấn công.

Mịch La thấy sủng độc mất hơn mười năm nuôi cấy chăm sóc của mình mà Long Trục Thiên chỉ dẫm một cái đầu óc đã nát bét, thì tâm can đau đớn vô cùng, nỗi đau đớn này giống như chính như nhìn con ruột của mình bị người ta giết hại ngay trước mắt vậy.

Long Trục Thiên đến gần hẳn, giống như một chiến thần vậy, không gì có thể ngăn cản được.

Mịch La lùi sau một bước, gọi quý của mình ra.

Con quý ranh này mặc dù chỉ là một sản phẩm thất bại, nhưng nó đã được sư phụ giúp đỡ sửa lại, nó có lực công kích và cả lực phòng ngự cực kì mạnh.

Điều quan trọng nhất là, nó không có chút ý thức nào, chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, tuyệt đối không giống như bọn tiểu độc vật kia, nhìn thấy Long Trục Thiên thì trong lòng đã sợ hãi lùi bước.

Đây là lần đầu tiên Dương Tử Mi nhìn thấy quý ranh!

Nó chỉ là một cái đầu của một đứa trẻ, nhưng bộ mặt kia lại sống động giống như thật, răng trắng môi hồng, tóc trái đào cũng giống như trẻ con thật vậy, tiếng cười non nớt nghe rất êm tai, chỉ có điều, thần thái kia, lại có thêm vài phần quý dị tà ác. Nó vừa cười vừa lơ lửng giữa không trung, thật kinh khủng.

Dương Tử Mi bị tiếng cười của nó làm cho nổi da gà.

Con quỷ kia cười không ngừng, sau đó cái miệng nhỏ đột nhiên mở rộng ra, phù một tiếng, từ trong miệng phun ra một ngụm máu, phun về phía Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi phản ứng vô cùng nhanh, tấm thẻ bài bướm bướm cùng tháp sắt nhỏ trong tay vờn ra, chặn lấy Long Trục Thiên.

Trong lúc cô niệm chú ngữ, những con bướm bướm bên trong tấm bài đột nhiên phe phẩy cánh, hai cổ kim quang cường đại từ hai cánh bắn ra, chặn lấy ngụm máu kia.

Đồng thời, tháp sắt nhỏ như một cái động sâu đen ngòm, một cổ hắc khí nồng đậm không ngừng xoay tròn, sau đó nuốt chửng lấy ngụm máu kia.

Ngoài Dương Tử Mi, mắt người thường không thể nhìn ra được hai đạo kim quang kia.

Những người khác chỉ nhìn thấy ngụm máu kia đột nhiên biến mất trong không trung rồi không nhìn thấy nữa!

Cũng lúc này, Long Trục Thiên lại vung quyền ra, hung hăng đâm mạnh vào đầu con quỷ, con quỷ bất ngờ lên tiếng, giọng còn non choẹt mùi sữa:

- Anh ơi, đừng đánh em, em đau lắm.

Long Trục Thiên hơi rùng mình, một quyền định đánh xuống kia sau đó ngập ngừng thu lại.

Chính trong lúc anh thu tay về, con quỷ lại đột nhiên há miệng ra, chặn chặt lấy tay của anh, miệng vẫn phát ra âm thanh vô cùng non nớt yếu ớt vô hại, nhưng thực ra nó còn quỷ dị hơn cả tiếng cười ban nãy của đứa trẻ.

Dương Tử Mi kinh hãi!

Long Trục Thiên vùng tay còn lại lên!

Lần này, anh nhất định sẽ không chần chừ lùi bước nữa!

Ầm!

Giống như tiếng đá nổ vang trời vậy!

Tuy nhiên, cái đầu của con quỷ kia lại cứng rắn như đá vậy, cái miệng vẫn gắp gao cắn chặt lấy cánh tay của Long Trục Thiên không rời.

Một tia màu đen, từ mu bàn tay nhanh chóng lan ra toàn bộ cánh tay.

- Có độc.

Dương Tử Mi kinh hãi kêu lên!

- Chị ơi mau dùng tấm thẻ bài bướm bướm công kích nó!

Tiểu Thiên ần nấp sau lưng cô lên tiếng.

Dương Tử Mi không cần suy nghĩ, giơ lên tấm thẻ bài hồ điệp trong tay, lia về hướng con quỷ kia.

Đầu của đứa trẻ, bị tấm thẻ bài quét qua, giống như một lưỡi dao sắc nhọn chém một đường, chia làm hai mảnh gọn gàng ngay ngắn.

Có điều, cái miệng của nó vẫn hung hăng cắn lấy cánh tay của Long Trục Thiên, cái đầu bị cưa đôi, máu đen tràn ngập ra, tanh tưởi bốn phía.

Mịch La nhìn thấy tấm thẻ bài bướm bướm trên tay Dương Tử Mi, trong lòng thầm kêu không ổn.

Dương Tử Mi có thể dùng tấm thẻ bài bướm bướm chém chém quý, điều đó chứng tỏ cô ta đang nắm giữ câu chú ngữ khổng chế điệp thần.

Ngay sau đó, phản ứng đầu tiên của ông ta là bỏ trốn!

Long Trục Thiên phát hiện được ý đồ của ông ta, mặc kệ một cánh tay đang bị cắn, nhảy lên phía trước, ngăn cản đường đi của ông ta, cánh tay nắm chặt thành quyền, nện mạnh vào người Mịch La.

Cùng lúc đó, tấm thẻ bài trên tay Dương Tử Mi cũng xuất chiêu về phía lão, hóa giải khí âm sát nồng hậu như Kim Cương tráo đang bao phủ trên người ông ta.

Một chưởng của Long Trục Thiên, mạnh mẽ, trực tiếp đánh vào đầu của Mịch La.

Một tiếng ầm vang lên!

Thiếu đi sự bảo hộ của khí âm sát, cái đầu của Mịch La nhận lấy một chưởng trời long đất lở.

Cái đầu giống như quả dưa hấu nát bét, máu tươi bắn tóe loe bốn phía.

Dương Tử Mi nhìn thấy cảnh ghê tởm này, cúi đầu không ngừng nôn khan...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 340: Tháp Sắt Nhỏ Thật Uy Vũ

Mịch La chết, cái miệng của con quỷ đang hung hăng cắn lấy cánh tay của Long Trục Thiên không có người khống chế, cũng tự khắc buông ra, rơi bịch xuống mặt đất, trở thành một đồng xác chết thối hoắc tanh tưởi.

- Trục Thiên, cánh tay của anh!

Dương Tử Mi vội vàng nhắc cánh tay của anh ta lên, tia đen kia bây giờ đã lan rộng lên đến cổ rồi.

Cô đột nhiên nghĩ đến tháp sắt nhỏ có thể trừ độc cho anh, vội vàng để tháp sắt nhỏ vào trong lòng bàn tay, sau đó lấy ngón châm châm vào một bên khác để đẩy chất độc ra ngoài.

Quả nhiên, tháp sắt nhỏ có khả năng hút chất độc rất tốt.

Bàn tay Long Trục Thiên nắm chặt lấy tháp sắt nhỏ, tuy nhiên cũng không cần đợi Dương Tử Mi châm ngón châm, những tia độc đen xì kia, không ngừng bị tháp sắt nhỏ hút vào trong, cuộn cuộn như thác nước, có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Dương Tử Mi vô cùng vui sướng.

Xem ra, tháp sắt nhỏ này đúng là bảo bối trân quý!

Chỉ sau năm phút đồng hồ, toàn bộ chất độc của con quỷ đã bị hút hết toàn bộ, không còn một tia nào sót lại, cánh tay anh lại trở về bình thường

như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Chị ơi, cái đồ vật này của chị thật là thần kì!

Tiểu Thiên vỗ tay khen ngợi.

Dương Tử Mi cũng thật sự không hề biết, nó lại thần kì đến mức độ này, cô cũng không biết được, rốt cuộc đây là loại pháp khí như thế nào, không tìm ra được bất cứ thông tin gì về lai lịch của nó. Cô cũng đã đưa cho Tống Huyền nghiên cứu loại sắt này, nhưng cũng không tìm ra được bất kì thông tin nào.

Tháp sắt nhỏ hút hết chất độc trên người Long Trục Thiên ra, sau đó bắt đầu hấp thụ âm khí sát còn lại của con quỷ ranh kia, giống như một đứa trẻ tham ăn bình thường vậy.

Mà cái đầu bị cưa làm hai của con quỷ ranh kia, sau khi bị tháp sắt nhỏ hút hết âm sát khí, thì thực thể kia cũng biến thành một luồng khói trắng, tiêu tán trong không trung.

- Nên xử lý cái xác này như thế nào đây?

Dương Tử Mi nhìn thi thể ghê tởm của Mịch La trên mặt đất, quay sang hỏi Long Trục Thiên.

- Dễ thôi.

Long Trục Thiên lấy ra một cái lọ nhỏ màu đen, đổ một ít chất lỏng bên trong lên trên xác Mịch La.

Nếu chỉ dùng mắt thường nhìn cỗ thi thể kia, thì có thể thấy nó nhanh chóng biến thành một vũng máu, ngấm vào trong lòng đất.

- Lẽ nào đây là hóa cốt thủy được nhắc đến trong truyền thuyết?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

Long Trục Thiên gật gật đầu:

- Có cái này, giết người xong, xử lý hiện trường cũng rất dễ dàng.

Đúng vậy, thời đại này là thời đại của pháp chế, chứ không phải giang hồ như trong tiểu thuyết võ hiệp, không thể tự ý giết người xong rồi chôn, nếu để bị phát hiện, công an nhất định sẽ điều tra, đem lại vô số rắc rối.

Dương Tử Mi cũng tự biết không nên chọc vào mấy cơ quan chính phủ, nếu không sẽ rất phiền toái.

Những loại độc vật còn sót lại, Long Trục Thiên gom lại thành một đồng, đổ một ít hóa cốt thủy, dọn dẹp sạch sẽ bọn chúng, để tránh chúng gây hại cho người khác.

Xử lý xong, Dương Tử Mi cùng Long Trục Thiên mang theo Tiểu Thiên quay trở lại phòng trọ, thay quần áo sạch sẽ, sau đó cả hai người nằm lăn ra giường.

- Việc của anh xử lý xong chưa?

Dương Tử Mi quay sang hỏi Long Trục Thiên với khuôn mặt có vẻ mệt mỏi.

- Vẫn chưa xong.

- Vậy tại sao anh lại quay về sớm vậy, có phải vì nhớ em quá không?

- Ừm, đi tới đi lui, đột nhiên thấy tim đau nhói, hình như em đang gọi anh, nên vội vàng trở về.

Long Trục Thiên ôm lấy bả vai mảnh khảnh của cô nói.

Dương Tử Mi dựa đầu vào hõm vai anh:

- Cảm ơn anh đã mau trở về, nếu không, một mình em, thật không biết làm thế nào để đối phó với đám độc vật và bọn quỷ kia.

- Mi Mi, anh xin lỗi, tại anh đột nhiên phải đi giải quyết công việc.

Long Trục Thiên hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô:

- Hãy tha thứ cho anh!

Dương Tử Mi mím môi cười.

Thực ra, cô vô cùng thích bộ dáng thần long nhìn đầu không nhìn đuôi của anh, tư thế vội vàng đến, vội vàng đi.

Mỗi lần anh rời xa cô, cô đều thấy thời gian trôi thật lâu.

Tuy nhiên, cô cũng biết, dù có yêu đến thế nào, mỗi người đều có những việc riêng của mình, huống chi anh là Long Trục Thiên.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 341: Ước Định

Anh đã khôi phục trí nhớ rồi à?

Dương Tử Mi nhìn thấy đôi mắt anh đã khôi phục lại sự ảm đạm sâu không thấy đáy như trước, nghi ngờ hỏi.

Long Trục Thiên lắc đầu:

- Chỉ là vô tình nhớ lại một ít ký ức nhỏ, không thể liên mạch được.
- Nếu đã như vậy, thì anh muốn đi đâu?

Dương Tử Mi bĩu môi:

- Chẳng lẽ hàng ngày ở cùng với em, anh cảm thấy rất chán ghét?
- Làm sao lại có chuyện đó được?

Long Trục Thiên giơ tay ra sờ tóc cô.

- Anh sẽ không bao giờ cảm thấy chán ghét khi ở cùng em, chỉ là, trong đầu của anh luôn có cái gì đó nói rằng anh phải đi đến một nơi.

- Đó là nơi nào?

Dương Tử Mi hỏi.

- Mạc Bắc.

- Mạc Bắc?

Dương Tử Mi đứng lên, trên mặt tràn đầy sự chờ mong nhìn anh:

- Có thể cho em đi cùng được không?

Long Trục Thiên mím môi không nói.

Chuyến đi lần này của anh rất gian khổ và nguy hiểm, anh không muốn khiến cô phải chịu khổ cùng mình, hơn nữa, chính anh cũng không biết gì về nơi đó, ở đó có chuyện gì, vì sao trong mơ lại xuất hiện chuyện như vậy.

Thấy anh trầm mặc, Dương Tử Mi có vẻ thất vọng.

Cô mân mê miệng nhỏ, ôm một cái gối mát, ngồi xa xa khỏi Long Trục Thiên, giống như một đứa trẻ đang giận.

- Ngoan!

Long Trục Thiên đuổi tay ra ôm lấy cô vào lòng, ôm chặt lấy vòng eo của cô:

- Không phải em muốn thi lên cấp ba hay sao? Chờ khi nào em nghỉ hè, anh đồng ý với em, cùng em đi du lịch.

Anh nói không hề sai, cho dù bây giờ anh đồng ý cho cô đi cùng thì cô cũng không có thời gian.

Thứ nhất, kì thi lên cấp ba sắp đến, tuy rằng thành tích của cô rất tốt, thi vào trường cấp ba tốt nhất ở thành phố B thì không có vấn đề gì, nhưng cô vẫn muốn giống như những người bạn cùng trang lứa với mình, dự thi rồi đi xem thành tích.

Thứ hai, khu nhà ở cho người nhà cô đang được xây dựng, cô muốn tận mắt trông coi việc bài trí trần phong thủy, để cho tòa nhà kia trở thành nơi thích hợp cho người ở, có thể tạo ra cát khí.

- Hứa rồi nhé, không được đổi ý.

Dương Tử Mi hoạt bát giờ ngón út ra:

- Chúng ta ngoéo tay đi!

Long Trục Thiên chớp mắt, sau đó giờ ngón út ra, ngoéo vào ngón út của cô.

- Ngoéo tay rồi, một trăm năm sau cũng không đổi ý.

Dương Tử Mi nói.

- Được, ngoéo tay rồi, một trăm năm sau cũng không đổi ý.

Long Trục Thiên lặp lại.

- Nếu như chúng ta đã hứa rồi, vậy anh cũng không thể trái lời, cho dù đi đến nơi nào, sau này đi đâu, cũng phải quay trở về với em, không cho phép anh xảy ra chuyện gì đâu đấy.

Dương Tử Mi nhìn anh trịnh trọng nói.

Sờ dĩ cô nói như vậy, là muốn cho anh một lời hứa, khiến cho anh không dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình, nhớ rõ lời hứa của cô và anh.

Long Trục Thiên ôm cô vào trong lòng, mơ hồ đồng ý trong tiếng thở dài:

- Dù có chuyện gì, anh cũng sẽ quay về bên cạnh em!

- Cảm ơn anh.

Dương Tử Mi áp mặt lên chỗ trái tim của anh:

- Anh phải biết rằng, nếu mất đi anh, thế giới của em rất thảm.

- Ừ.

Long Trục Thiên ôm chặt lấy cô, cường chế dục vọng của chính mình, cúi đầu hôn lên trán cô:

- Anh sẽ không để em mất đi anh! Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi ngủ thôi!

Có được lời hứa hẹn của anh, Dương Tử Mi cũng an tâm một chút.

Long Trục Thiên nhắm hai mắt lại, không lâu sau, anh đã thở đều đều, hình như đã ngủ say rồi.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó nặng nề chìm vào giấc ngủ..

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 342: Long Trục Thiên Cũng Tự Kiêu (1)

Mở mắt ra, bên cạnh không có ai.

Trong lòng Dương Tử Mi đột nhiên thắt lại, mờ mịt nhìn chiếc màn trắng ở bên ngoài, lười biếng đứng lên, mang dép lê vào, đi ra khỏi phòng.

Trong sân truyền đến tiếng dao khắc gỗ nhỏ.

Anh ấy vẫn chưa đi?

Trong lòng cô cảm thấy vui vẻ, vội vàng chạy ra sân.

Long Trục Thiên đang ngồi yên lặng trên một tảng đá lớn ở trong sân, cúi đầu, trong tay cầm một chiếc dao ngọc, đang đẽo gọt gì đó trên một khúc gỗ.

Ánh nắng sáng sớm màu vàng nhạt, chiếu rọi lên người anh, khiến gương mặt vô cùng chăm chú của anh càng trở nên tuấn lãng, đẹp mê người.

Đây chính là người đàn ông của cô!

Dương Tử Mi đứng cách đó không xa, si ngốc nhìn anh!

Có lẽ cảm giác được cái nhìn chăm chú của cô, Long Trục Thiên ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt si mê triền miên của cô, trong lòng rung động, đáy mắt toát ra sự ôn nhu, nhìn cô cười trù mếu.

Long Trục Thiên không hay cười, nhưng khi cười, thì giống như một đóa tuyết liên nở rộ, làm người khác có cảm giác tràn đầy sức sống.

Anh ấy giống như Gia Cát Nguyệt, những khi cười rộ lên, hai bên má hiện lên lúm đồng tiền, quả thật làm cô mê chết người.

Con người Gia Cát Nguyệt kia, trời sinh thích cười tà mị xấu xa, kéo đến rất nhiều đào hoa.

Nhưng Long Trục Thiên không giống như vậy, anh là một người lạnh lùng, khi cười lên lại khiến cho người ta có cảm giác khó có thể hình dung.

Bởi vậy, anh chỉ cười như vậy, nhưng Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng mình như bị mèo cào, cả người đều tan chảy trong nụ cười của anh.

Người đàn ông này, quả thật là yêu nghiệt.

Cô lại nhớ đến năm anh mười lăm tuổi!

Khi đó, anh là một người vô cùng yêu nghiệt, giống như là một người đi ra từ trong truyện tranh, khiến cho cô rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cô nở nụ cười xán lạn đáp lại anh, từng bước chạy chậm đến, phồng miệng, sẵn giọng nói:

- Em còn tưởng anh đã lặn lẽ rời khỏi đây rồi.

Long Trục Thiên mím môi, ôm cô ngồi lên đùi mình, giống như cha đang ôm lấy con mình.

Hai người đã quen với việc ôm như vậy, Dương Tử Mi cũng không cảm thấy không tự nhiên hay bất ngờ gì. Cô ngồi trên đầu gối ấm áp của anh, nhìn khúc gỗ và cây dao trong tay anh.

- Anh muốn khắc cái gì vậy?

- À, khắc anh.

Long Trục Thiên lấy tay lau đi những vụn gỗ thừa, hình dáng mơ hồ hiện ra, có vài phần giống với anh.

- Tại sao không phải khắc em, mà lại khắc anh?

Dương Tử Mi mở to mắt hỏi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 343: Long Trục Thiên Cũng Tự Kiêu (2)

Anh muốn nó làm bạn với em lúc anh không có ở đây.

Trong lời nói của Long Trục Thiên mang ý xin lỗi.

- Anh không biết, mỗi lần anh đi, không biết đến khi nào mới có thể trở về. Cũng biết rằng, người gỗ này chỉ là một vật tượng trưng mà thôi, không thể thay anh ở bên cạnh em, nhưng mà...

- Em hiểu mà.

Dương Tử Mi mím môi cười, lấy khúc gỗ và con dao từ tay anh:

- Em nhìn thấy nó cũng sẽ như đang nhìn thấy anh, nhưng mà, việc khắc gỗ này để cho em làm đi, tay nghề của anh quá kém.

Long Trục Thiên không phản đối, ôm lấy cô, im lặng nhìn cô dùng dao, khắc chính xác từng chỗ trên khúc gỗ.

Cô đã quen với việc khắc ngọc, đối với việc khắc gỗ này quá dễ dàng.

Chưa đến hai mươi phút, Dương Tử Mi đã khắc xong một Long Trục Thiên nhỏ bằng gỗ, nét khắc rất sống động, ngay cả chiếc áo cũng như đang bay trong gió.

- Anh đẹp trai quá!

Long Trục Thiên nhìn người gõ, dùng ngữ khí rất nghiêm túc và tự tin nói ra một câu không phù hợp với tính cách của anh như vậy, thật động trời.

Đầu tiên, Dương Tử Mi ngẩn người, sau đó nhin không được cười ha hả, không thể nào ngừng cười được, cười đến đau cả bụng, cả người như một con mèo nhỏ, cuộn người trong lòng anh.

Long Trục Thiên vẫn nhìn cô, trong đáy mắt tràn ngập sự ôn nhu và ý cười, môi mỏng hơi cong.

Dương Tử Mi cười khoảng mười phút mới có thể ngừng lại được, vừa thở, vừa cười nói:

- Thật không ngờ, anh lại tự kiêu như vậy.

- Chẳng lẽ anh không đẹp trai sao?

Long Trục Thiên hơi nhướn đôi mày kiếm, hỏi lại.

- Đẹp, rất đẹp, vô cùng đẹp, đẹp đến mức em yêu muốn chết luôn.

Dương Tử Mi lại không nhin được nở nụ cười.

- Anh đấy, chỉ thích hợp với vẻ lạnh lùng thôi.

Long Trục Thiên giả bộ bị tổn thương:

- Ý của em là, anh không đẹp trai?

- Đẹp, chỉ là nghe thấy anh nói như vậy, cảm thấy thật buồn cười, ha ha.

Dương Tử Mi ôm cổ anh cười nói.

- Em rất đẹp!

Long Trục Thiên nhìn cô mặt cô dần dần ửng hồng vì cười, gương mặt giống như một đóa hoa sen xấu hổ.

Dương Tử Mi sửng sốt, sau đó thẹn thùng cúi đầu, trên gương mặt trắng nõn phủ một màu hồng.

Đây là lần đầu tiên Long Trục Thiên trực tiếp khen ngợi cô như vậy.

Việc này khiến cho cô có chút không quen và ngượng ngùng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Cô Gái Của Anh Thật Xinh Đẹp Đáng Yêu

Long Trục Thiên cúi đầu, ánh mắt thâm tình, nhanh chóng hôn lên mặt cô một cái, sau đó ôm cô vào lòng, cảm khái nói:

- Anh thật là may mắn, cô gái của anh thật xinh đẹp đáng yêu.

Mọi người đều nói đàn ông là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, còn phụ nữ là loài động vật suy nghĩ bằng lỗ tai.

Nghe được lời nói tình cảm hiếm có này, trong lòng Dương Tử Mi giống như có viên đá ném xuống mặt hồ, vô cùng dao động.

Cô giương đôi mắt ngập nước, nhìn vào đôi mắt đen của anh, đôi môi anh đào nhỏ nhắn hơi mở, trong lòng dâng lên một khát vọng mãnh liệt.

Long Trục Thiên cũng cảm nhận được dục vọng của cô.

Lúc này, kỳ thật dục vọng của anh còn mãnh liệt hơn cô.

Thật sự anh rất muốn, muốn ôm cô vào lòng thật chặt, để cho cả thể xác và tâm hồn của hai người hợp lại thành một, không bao giờ xa nhau.

Nhưng mà, trước kia cô từng nói với anh, sư phụ của cô có dặn, trước khi cô được mười tám tuổi, phải giữ gìn thân thể, nếu không, mọi công sức sẽ bị đổ bể.

Anh tuyệt đối không thể vì hai người xúc động nhất thời mà hủy hoại mười năm cố gắng luyện công của cô.

Anh hi vọng cô mạnh mẽ, hơn nữa, cô cần phải mạnh mẽ, bởi vì anh không thể luôn luôn ở bên cạnh bảo vệ cô.

Chỉ khi cô trở nên mạnh mẽ, anh mới cảm thấy an tâm, mới có thể không lo sợ bị mất đi.

Do đó, anh cố nén xúc động của mình lại, ôm cô đặt xuống đất, đứng dậy nói:

- Đã tỉnh dậy lâu như vậy rồi, chắc em cũng cảm thấy đói bụng, để anh đi làm bữa sáng.

Những ngày này khi anh mất trí nhớ sống ở đây, một ngày ba bữa đều là do anh làm, hơn nữa tay nghề rất tốt, rất có dáng vẻ đầu bếp. Không biết có phải do ảnh hưởng của tâm lý hay không, cô cảm thấy đồ ăn của anh làm còn ngon hơn đồ ăn do bà làm, hơn nữa, đồ ăn anh làm rất đa dạng, đủ các món, từ món Hoa Hạ, món Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên, còn có cả món Thượng Hải, các món ăn nước ngoài, anh cũng có thể làm được.

- Tay nghề của anh học được từ đâu vậy?

Dương Tử Mi từng tò mò hỏi.

Long Trục Thiên lắc đầu:

- Không rõ lắm, dù sao thì, vừa vào phòng bếp, giống như là một bản năng vậy, tự nhiên làm ra được, còn học như thế nào, có lẽ đó là năng khiếu của anh.

Tuy rằng Dương Tử Mi đang cười nhạo anh đập vàng lên mặt, nhưng không thể không thừa nhận, đó quả thật là thiên phú.

Đời này cô vô cùng thông minh linh hoạt, nhưng chỉ cần vào nhà bếp thì lại cảm thấy còn gian nan hơn cả khi lên chiến trường, cô không thể làm được gì cả, chỉ khiến cho mọi thứ rối loạn hết lên, đến cả trứng cũng không rán nổi.

Kiếp trước, cô nghèo khổ và cô độc, chỉ cần có cơm ăn, không cần ăn ngon, có thể lấp bụng là được rồi.

Ở kiếp này, trong nhà có mẹ và bà làm cơm, nên cô cũng không cần phải đến gần nhà bếp.

Ở trên núi, việc nấu cơm cũng là do sư phụ Ngọc Thanh làm.

Sư phụ Ngọc Thanh cũng có tay nghề rất tốt, giống như có phép thuật vậy, có thể biến thức ăn chay trở nên tràn đầy hương vị.

Cho nên, nếu nói tử huyệt cả đời này của cô, đó chính là xào rau nấu cơm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 345: Đàn Ông Xuống Bếp Vô Cùng Đẹp Trai (1)

Long Trục Thiên đi vào bếp.

Dương Tử Mi cũng không hề nhàn rỗi, bởi vì niềm vui lớn nhất của cô, chính là ngồi trên ghế nhìn anh bận rộn trong bếp.

Long Trục Thiên vén tay áo sơ mi lên, cầm lấy cái tạp dề mà Dương Tử Mi cố ý chuẩn bị cho anh, liếc mắt nhìn cô:

- Đến đây, mang tạp dề vào cho anh.

Dương Tử Mi rất thích làm việc này.

Cô cầm lấy tạp dề đứng dậy, đi đến trước mặt Long Trục Thiên.

Người Long Trục Thiên cao hơn một mét tám lăm, mà cô chỉ cao một mét sáu, đứng ở trước mặt anh, đương nhiên không thể buộc tạp dề lên cổ anh.

Cô giơ tay kéo đầu anh xuống, quàng dây tạp dề vào cổ anh.

Mà anh, lúc cúi đầu, nhân cơ hội hôn lên hai má của cô, khiến cô lại thẹn thùng và nhột nhạt.

Buộc dây tạp dề trên cổ xong, cô đi vòng ra phía sau anh, giơ hai tay ra, từ phía sau vòng lên trước, cầm lấy hai cái dây ở bên hông, thắt lại trên lưng anh.

Nhìn bóng lưng to lớn của anh, cô không nhìn được, giơ tay ôm lấy anh từ phía sau, mặt dán lên tấm lưng ấm áp của anh.

Thân mình Long Trục Thiên hơi cứng đờ, hít thở cũng trở nên hỗn loạn.

Anh rất thích, cũng vô cùng sợ hãi Dương Tử Mi ôm lấy anh từ phía sau như vậy.

Bởi vì ôm như vậy, đối với anh mà nói, có cảm giác dụ hoặc chí mạng, khiến dục vọng trong người anh muốn phá tan mọi xiềng xích xông ra ngoài...

Một sự mập mờ ngập tràn trong phòng bếp, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở của hai người đều không bình thường.

Nhưng cuối cùng ý chí của Long Trục Thiên vẫn kiên cường, anh kéo hai tay cô ra, sau đó xoay người lại, cong ngón tay gõ nhẹ lên đầu cô:

- Ngồi sang một bên đi, đừng cản trở anh làm bữa sáng.

Dương Tử Mi giận dữ trở về chỗ ngồi của mình.

Nếu lúc này cô nhìn vào gương, nhất định có thể thấy trong đôi mắt mình, là sự ai oán, dục cầu bất mãn.

Đúng vậy, cô thật sự rất ai oán.

Lúc này cô vô cùng căm giận mình chỉ mới mười lăm tuổi, đến lúc mười tám tuổi còn phải qua ba năm nữa.

Một năm có đến ba trăm sáu mươi lăm ngày đấy! Mà một ngày có đến hai mươi bốn tiếng! Một tiếng có sáu mươi phút!

A a a a a a!

Thật là lâu quá!

Cô không nhận được kêu khổ trong lòng.

Kiếp trước cô đã hai mươi tám tuổi, thêm mười lăm tuổi ở kiếp này, tinh thần và linh hồn của cô không hề non nớt như vẻ bề ngoài, đã trưởng thành rồi, cô vô cùng mong chờ tình yêu nam nữ mà cô chưa từng được nếm trải.

Thật ra, Long Trục Thiên còn thấy ai oán hơn cô, chỉ có thể dồn sức vào bếp núc, bắt đầu bận rộn.

Đối với đàn ông, lúc họ làm việc là lúc họ gợi cảm nhất!

Thật ra, Dương Tử Mi cảm thấy, đàn ông lúc xuống bếp lại càng gợi cảm, đẹp trai hơn!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 346: Đàn Ông Xuống Bếp Vô Cùng Đẹp Trai (2)

Cô hết nhìn ngang rồi lại nhìn dọc, hết đứng rồi lại ngồi, luôn cảm thấy Long Trục Thiên nhà cô vô cùng gợi cảm, đẹp trai, khiến cho cô muốn bổ nhào vào anh.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú, nóng bỏng của cô, Long Trục Thiên bỗng nhiên hát bài “love you tender” bằng tiếng Anh.

Dương Tử Mi say mê.

Long Trục Thiên đang hát, bỗng nhiên nhớ đến một tối nào đó, anh cũng hát cho cô nghe một bài hát, sau đó, rất nhiều ký ức dâng lên như thủy triều, khiến đầu anh đau như sắp nứt ra...

Nhìn thấy anh đột nhiên nhắm mắt nhú mi, Dương Tử Mi vội vàng nhảy từ trên ghế xuống, lo lắng hỏi:

- Trục Thiên, anh sao vậy?

Long Trục Thiên vỗ vào đầu:

- Hình như anh nhớ được rất nhiều chuyện, đầu rất đau.

- Anh khôi phục trí nhớ rồi?

Trong lòng Dương Tử Mi cảm thấy phức tạp hỏi, giơ tay ra, giúp anh mát xa các huyệt vị trên đầu, để anh bớt đau.

- Ủ, có lẽ vậy, trong đầu có nhiều cảnh có liên quan đến em.

Long Trục Thiên gật đầu, sau khi được Dương Tử Mi mát xa, cảm giác đau đớn cũng dần biến mất.

Anh xoa đầu mình, cúi đầu tiếp tục làm bữa sáng, đặt lên bàn ăn cơm, sau đó mới sắp xếp lại những ký ức vừa hiện lên.

Dương Tử Mi vừa ăn mì ý anh làm, vừa nhìn anh quan tâm:

- Anh sao rồi?

- Anh nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Long Trục Thiên nhìn cô.

Lần đầu tiên, khi anh nhìn thấy cô, anh mười lăm tuổi, còn cô chỉ mới năm tuổi.

Lúc ấy, khi anh mở mắt tỉnh dậy, thấy bên cạnh có một bé gái trắng trẻo, giống như một con mèo nhỏ nằm cuộn tròn trong tay mình, trước kia trong lòng anh luôn cảm thấy trống rỗng, bỗng nhiên nảy sinh sự ấm áp, mềm mại, khiến anh muốn ôm cô cả đời.

Hơn nữa, anh nhận ra, trên người cô có loại hơi thở khiến cho anh cảm thấy rất thoải mái, khiến sự nóng trong lòng nảy trở nên an bình.

Cho đến bây giờ, anh vẫn không thể nào ngủ một giấc thật sâu, ở bên cạnh cô, không ngờ lại có thể ngủ được rất an ổn.

Nghe anh kể lại, Dương Tử Mi cảm thấy may mắn, vì khi đó mình đột nhiên học theo Lôi Phong lấy việc giúp người làm niềm vui, cứu anh mà không màng đến việc mình bị hao tổn nguyên khí.

Nếu không, ngày hôm nay, cô không có cơ hội được anh làm bữa sáng cho mình.

Cô lại nghĩ, nếu như mình chưa từng gặp Long Trục Thiên, có phải cô sẽ lại yêu Mẫn Cương, lặp lại chuyện tình ở kiếp trước?

Nghĩ đến Mẫn Cương, đã qua mấy ngày rồi cô chưa gặp cậu ấy.

Bởi vì bây giờ cậu ấy đang bận rộn học tập, còn đang chuẩn bị mở công ty đồ cổ, hơn nữa, thời gian này, cả ngày Dương Tử Mi đều dính lấy Long Trục Thiên, không có thời gian gặp cậu ấy.

Không biết cậu ấy có khỏe không.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên tiếng chuông di động vang lên, là Mẫn Cương gọi đến, quả là vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 347: Đàn Ông Ghen Tuông

Cô nhận điện thoại, từ bên kia truyền đến tiếng nói sang sảng dễ nghe của Mẫn Cường:

- Tử Mi, đã ăn sáng chưa?

- Ủ, tớ đang ăn.

Dương Tử Mi nhìn thoáng qua Long Trục Thiên, trả lời.

- Ha ha, tớ còn định mời cậu đi ăn sáng, đã lâu không gặp cậu.

Mẫn Cường cười nói.

- Vậy sao, công ty của cậu như thế nào rồi?

- Đã đăng ký rồi, những chuyện khác cũng đã được bảy tám phần rồi, chỉ thiếu nguyên liệu làm đồ sứ cổ thôi, cha tớ đã nhờ người đi tìm rồi. Đợi La Bạch khỏe lại, tớ sẽ chuẩn bị khai trương.

Mẫn Cường báo cáo hết với cô.

- Vậy thì tốt, cậu nhất định sẽ thành công rực rỡ, đến lúc đó, cậu sẽ trở thành thần thoại trong thương giới.

Dương Tử Mi cười nói.

- Hi vọng là thế.

Mẫn Cương trả lời, ở trong lòng cậu, còn bổ sung thêm một câu: “Chỉ có như vậy, tớ mới có thể đứng bên cạnh cậu.”

Nhưng mà, cậu không nói với Dương Tử Mi, lo rằng cô sẽ thêm áp lực.

Cậu cũng biết, mấy ngày nay, cô luôn ở cùng với Long Trục Thiên.

Cậu không hy vọng xa vời rằng cô có thể cho cậu cái gì, chỉ cần cậu có thể theo kịp bước chân của cô là được rồi.

Cho nên, cậu phải cố gắng, hy vọng có thể trở thành một người trẻ tài năng, được nhiều người chú ý tới, như vậy thì, trong mắt cô, cậu không phải chỉ là một người qua đường Giáp, Ất, Bính, Đinh nào đó.

- Cậu... Bây giờ đang ăn sáng cùng với anh ta?

Mẫn Cương chần chừ hỏi.

- Ừ.

Dương Tử Mi trả lời.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩa là không để ý, biết rõ đó là sự thật, nhưng khi nghe được câu trả lời, trong lòng Mẫn Cương vẫn cảm thấy mất mát:

- Vậy thì hai người từ từ ăn, tớ có chút việc bận.

- Được, hẹn gặp lại.

Cúp điện thoại, Dương Tử Mi phát hiện, đôi mắt đen hơi ngả màu lam của Long Trục Thiên vẫn đang nhìn chăm chăm cô, khiến cho cô có chút

hoảng loạn.

- Ai vậy?

Giọng nói của Long Trục Thiên có phần nặng nề.

- Mẫn Cường.

Dương Tử Mi không giấu diếm.

- Chính là cậu con trai đã chở em đi bằng xe ô tô?

Là người yêu, cho dù là nam hay nữ, đặc biệt mẫn cảm về mặt này. Mặc dù Long Trục Thiên chỉ mới gặp Mẫn Cường một lần, nhưng dựa vào trực giác của anh, anh cảm thấy tình cảm của Dương Tử Mi đối với Mẫn Cường không bình thường, vừa nãy khi cô nói chuyện điện thoại, đuôi lông mày cong lên, mang theo ý cười.

Anh có chút ghen tị!

Đương nhiên Dương Tử Mi cũng nhận ra anh ghen, cô cũng không giải thích nhiều, chỉ nói:

- Đối với em, Mẫn Cường là một người bạn đặc biệt, nhưng mà, em chỉ yêu anh thôi.

Long Trục Thiên chớp mắt, nhìn cô một lúc, khẽ gật đầu:

- Anh biết.

- Lòng dạ hẹp hòi.

Dương Tử Mi trợn mắt nhìn anh.

- Lòng dạ anh rất hẹp hòi.

Long Trục Thiên thần nhiên thừa nhận.

Dương Tử Mi lè lưỡi, cúi đầu ăn mì, khiến cho anh buồn bực.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Đạo Sĩ Bắt Ma Cấp Một

Thái Lan.

Một nơi có phong cảnh xinh đẹp, trên núi là rừng cây um tùm, có một ngôi biệt thự màu trắng, được bao phủ bởi ánh nắng ráng chiều đẹp như tranh vẽ.

Nhưng mà, nếu như nhìn thật kĩ bốn phía, sẽ thấy sự khác thường, quanh đây chỉ có thực vật, không có bất cứ động vật nào, cho dù là một con kiến, con châu chấu, hay là con chim nhỏ cũng không thấy.

Sau đó, trong ngôi biệt thự bề ngoài trông vô cùng xinh đẹp giống như lâu đài của công chúa, hoàng tử trong tuyện cổ tích kia, lại có rất nhiều loài có độc đáng sợ như rết, nhện độc, cóc độc, rắn độc.

Bọn chúng giống như những người lính đã được huấn luyện, mỗi loài ở một nơi, hơn nữa sắp xếp rất có trật tự, không chút rối loạn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện mệnh lệnh.

Ở giữa những loài vật đó, có một người còn gầy hơn Mịch La đang ngồi, trên gương mặt, giống như đã từng bị rất nhiều rắn độc cắn, lồi lõm khắp nơi, vô cùng khó coi. Hơn nữa, một bên mắt của lão ta trống rỗng, chỉ có hốc mắt, không có tròng mắt, có một con rết đang bò ra bò vào chỗ hốc mắt.

Ở trước mặt lão ta, có một người đàn ông trung niên da ngăm đen đang quỳ rạp xuống, cả người run như cây sậy.

Người đàn ông này chính là Ba Tụng vừa trốn về từ Hoa Hạ.

Mà người đàn ông khô gầy có gương mặt xấu xí kia chính là Dát Ba, đại sư huynh của Mịch La, là đạo sĩ Thái Lan nổi tiếng hàng đầu, có danh tiếng rất lớn ở Thái Lan.

- Anh nói là, sư đệ của tôi bị người ta giết chết ở Hoa Hạ?

Dát Ba sờ đầu con rắn đang bò trên người, không để tâm hỏi.

Giọng nói của lão ta khắc hẳn giọng nói của Mịch La.

Nếu như nhắm hai mắt lại, chỉ nghe thôi, sẽ cảm thấy giọng nói hồn hậu, từ tính, ôn nhuận kia là do một người đàn ông tuấn lãng, đẹp trai nói ra, khiến cho người ta cảm thấy yên bình.

Nghe được giọng nói của lão ta, Ba Tụng vốn sợ hãi cũng dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn lão ta.

- Vâng, đại sư, bị một người đàn ông và một cô gái giết chết.

Ngày hôm đó, Ba Tụng trốn ở một góc xem trận chiến mà trong lòng vô cùng sợ hãi:

- Đầu của đại sư Mịch La bị bọn họ đập như đập một quả dưa hấu, đập đến nở hoa, những con quỷ kia cũng bị tiêu diệt. Hình như bọn họ biết rõ cách sử dụng pháp lực của thẻ bài bướm bướm, hơn nữa, người đàn ông kia rất kỳ lạ, những loài có độc mà đại sư Mịch La nuôi dưỡng dường như không dám lại gần anh ta.

- Vậy sao?

Ngữ khí của Dát Ba có chút kinh ngạc.

Trên đời này, ngoài linh hồn của trẻ con, lại có người có thể biết được cách triệu hồi điệp thần?

Thiên phú của Mịch La không cao, còn thích đi đường tắt, cho nên pháp lực không đủ, ở trong mắt lão chỉ là một đạo sĩ bắt ma thất bại, nhưng đối với người thường thì vẫn rất mạnh.

Nhất là khi lão ta mang bên mình một con quỷ ranh, đã được chính tay sư phụ cải tạo, không mạnh bằng huyết quỷ, nhưng ít nhất thì một đạo sĩ bắt ma cùng cấp với lão ta mới có thể đối phó được, cho nên nếu có điệp thần từ thẻ bài bướm bướm hỗ trợ, thì sẽ có sự khác biệt.

Mà linh hồn trẻ con có thể mời được điệp thần, còn cần phải có chú ngữ được truyền miệng từ đời này sang đời khác.

Từ sau khi linh hồn trẻ con kia biến mất, theo lý thuyết thì trên đời này không ai có thể biết được chú ngữ kia.

Làm sao mà một cô gái ở Hoa Hạ có thể hiểu được?

Ba Tụng không biết nhiều về Dương Tử Mi, chỉ biết cô trông như thế nào, ở đâu, lão ta không dám nói cũng không dám hỏi.

Xem ra, mình phải đi đến Hoa Hạ một chuyến.

Nếu có thể thu phục được cô gái kia, thì có thể tạo ra một con quỷ lợi hại nhất trên đời.

Nói vậy thì, ha ha, vị trí đạo sĩ đứng đầu Thái Lan ngoài lão ta thì không ai có thể có được, ngay cả sư phụ, cũng sẽ kiêng kị lão ta ba phần.

Về cái chết của Mịch La, lão cũng không bận tâm lắm.

Tình cảm của hai sư huynh đệ bọn họ cũng không tốt, hơn nữa, Mịch La vẫn luôn nghĩ làm sao có thể chiến thắng được lão ta, chiếm lấy được vị trí của lão ta.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 349: Hồn Phách Của Tiểu Thiên

Chị ơi, anh trai đi rồi ạ?

Tiểu Thiên thấy trên mặt Dương Tử Mi tràn đầy vẻ mất mát, nhàm chán ngồi trên xích đu, lại gần hỏi.

- Ủ.

Dương Tử Mi gật đầu.

Mỗi khi Long Trục Thiên rời khỏi, đối với cô mà nói đều là một lần gặp kiếp nạn, mới không thấy anh một giờ mà cô giống như đã trải qua một thế kỷ vậy

Không biết mỗi lần anh đi, có phải cũng cảm thấy như vậy không?

- Chị ơi, không sao đâu, có Tiểu Thiên ở cùng với chị.

Tiểu Thiên làm mặt quỷ trước mặt cô.

Dương Tử Mi mím môi cười.

Trên đời này, không có bất cứ ai có thể thay thế được anh ấy đâu.

Nhưng mà, khi nhìn thấy Tiểu Thiên, cô nhớ đến lời hứa của mình với Tiểu Thiên, cho hồn phách của nó có một nơi trú ngụ.

- Tiểu Thiên, chị cho em một tượng người bằng ngọc, để hồn phách của em trú ngụ trong đó, em đợi chút nha.

Dương Tử Mi nhảy xuống khỏi xích đu.

Tiểu Thiên vô cùng vui mừng.

- Cảm ơn chị.

Dương Tử Mi cầm ra một cái tượng bằng bạch ngọc, dựa theo hình dáng của Tiểu Thiên, cẩn thận chạm khắc, trong miệng niệm chú ngữ, dẫn dắt hồn lực đi vào.

Khắc khoảng một ngày, việc khắc ngọc cũng hoàn thành.

Bởi vì quá chuyên chú vào việc khắc ngọc, sự nhung nhớ của cô với Long Trục Thiên cũng giảm bớt.

- Chị, đây là Tiểu Thiên ạ? Ha ha, nhìn qua thì em thật đáng yêu nha.

Tiểu Thiên nhìn tượng ngọc của mình, vô cùng hưng phấn và kích động.

- Vốn dĩ Tiểu Thiên rất đáng yêu, chỉ tiếc là em đã quên đi ngày sinh tháng đẻ của mình, nếu không, chị có thể dùng bùa nhào và thịt khô, làm một người thật để làm vật dẫn, giúp cho em có thể sống lại.

Dương Tử Mi cười nói.

Gương mặt đáng yêu, nhỏ nhắn của Tiểu Thiên nhú lại:

- Em chỉ có thể nhớ được chú ngữ của thẻ bài bướm bướm, chứ không thể nhớ được họ tên và ngày sinh nhật của mình, cũng không biết em từ đâu đến.

- Không sao cả, em cứ ở trong tượng ngọc này trước đã, chị sẽ luôn mang theo em bên người, em có thể tự do chạy nhảy, không cần sợ ánh nắng mặt trời. Đợi đến khi em nhớ được họ tên và ngày sinh tháng đẻ của mình, chị sẽ làm vật dẫn cho em trú ngụ.

Dương Tử Mi an ủi.

- Cảm ơn chị.

Tiểu Thiên kích động hôn lên mặt Dương Tử Mi một cái.

Tuy rằng, cái hôn kia dường như không có.

Dương Tử Mi chờ đúng lúc, dẫn dắt hồn phách của Tiểu Thiên vào trong tượng ngọc, sau đó dùng chú ngữ phong tỏa nó, khiến cho người khác không thể cảm nhận được hơi thở của nó, cho rằng đó chỉ là một tượng ngọc bình thường.

Cô để tượng ngọc cùng chỗ với thẻ bài gỗ đào, đeo ở trên cổ.

Hồn phách của Tiểu Thiên rất tinh thuần, không giống như những tà linh khác, không có sát khí, bởi vậy, để nó ở cùng với thẻ bài gỗ đào cũng không gây ra sự tương khắc nào, ngược lại có thể bổ trợ nhau.

Tiểu Thiên từ bây giờ đã trở thành quý mà cô nuôi, ở bên cạnh cô, khiến cô không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Mà Tiểu Thiên càng lúc càng nhớ lại nhiều chú ngữ, pháp lực cũng trở nên mạnh hơn.

Mà khi em ấy mạnh lên, Dương Tử Mi cũng nhận được linh lực mạnh hơn.

Dương Tử Mi cũng cảm nhận được, nhất định Tiểu Thiên không phải linh thể bình thường, em ấy có khả năng nhớ được chú ngữ, những chú ngữ

này không phải học được từ Mịch La, bởi vì những chú ngữ này đều mang điềm lành, đây chính khí.

Mà chú ngữ của đạo sĩ bắt ma, nhất định vô cùng tà ác, quỷ dị và đen tối.

Hơn nữa, nếu là hồn phách của linh thể bình thường, không thể nào tinh thuần như vậy.

Cô rất tò mò, rốt cuộc thân thể của Tiểu Thiên khi còn sống là gì.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 350: Gặp Mộ Dung Vân Thanh (1)

Theo yêu cầu của Tiểu Thiên, Dương Tử Mi mang theo em ấy đi dạo phố.

Tiểu Thiên chưa từng thấy mặt của một đứa trẻ bình thường, nhìn thấy người và đồ vật trên đường, vô cùng hưng phấn, kinh hãi kêu nhỏ.

- Chị ơi, ồ, cô gái đẹp ở bên kia mặc thật là ít nha.

Tiểu Thiên chỉ vào một cô gái đứng ở đầu đường, mặc váy ngắn rồi la lên.

Dương Tử Mi đổ mồ hôi hỏi:

- Tiểu Thiên, em là nam hay nữ?

- Đương nhiên em là nam.

Tiểu Thiên la lên.

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ lại, mỗi khi mình đi tắm đều mang theo em ấy, trước kia vẫn cảm thấy đó là một đứa trẻ đáng yêu, không quan tâm là nam hay nữ, bây giờ mới phát hiện ra, đó là sai lầm. Lần sau khi đi tắm, nhất định phải làm Chương Nhân Pháp mới được.

- Chị ơi, oa, bên kia có thật nhiều đồ ăn ngon, chị dẫn em đi người thử đi.

Tiểu Thiên chỉ vào một quán nướng có, một hàng người đang xếp dài, từ bên trong tỏa ra mùi gà nướng thơm mê người.

Đây cũng là món yêu thích của Dương Tử Mi.

Tuy bây giờ là mùa hè, nhưng không sao cả, ăn một cái cánh gà nướng, cũng là một việc vô cùng vui sướng. Hơn nữa, quán nướng đó cũng là quán nướng nổi tiếng nhất ở thành phố A, đồ ăn ở trong đó đều rất ngon.

Do đó, trong quán luôn luôn đầy khách.

Dương Tử Mi đi qua đó, may là vẫn còn chỗ trống, hơn nữa còn ngồi gần điều hòa, tương đối thoải mái.

Dương Tử Mi gọi hai cánh gà nướng, hai chân gà nướng, hai ly coca, sau đó ngồi đợi đồ ăn mang lên.

Lúc này, bên ngoài có một người vào, không ngờ chính là Mộ Dung Vân Thanh

Từ sau lần cá cược đó, đã mấy ngày rồi cô không gặp anh ấy.

Mộ Dung Vân Thanh đã dùng lại cái kính màu vàng lúc trước, mặc áo sơ mi màu vàng nhạt, nhìn qua rất tao nhã, chỉ là, lệ khí trên người không qua khỏi mắt cô.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn thấy cô, mỉm cười đến ngồi đối diện với cô, nháy mắt:

- Dương tiểu thư, thật trùng hợp.

- Ha ha, đúng vậy, không ngờ anh Mộ Dung cũng thích ăn mấy thứ đồ nướng này.

Dương Tử Mi cười nói.

- Chị, anh đẹp trai này là ai?

Tiểu Thiên hỏi Dương Tử Mi.

- Là một người bạn, Mộ Dung Vân Thanh.

Dương Tử Mi dùng tâm ngữ trả lời.

- À, bộ dạng không tồi, nhưng mà vẫn kém hơn anh Long một bậc.

Tiểu Thiên bình phẩm.

Dương Tử Mi mỉm cười.

Nhìn thấy Dương Tử Mi đột nhiên mỉm cười, ý cười tràn đầy trong đáy mắt, đôi mắt ngập nước giống như vàng trắng khuyết, lộ ra lúm đồng tiền, giống như hoa quỳnh đang nở.

Anh hơi hoảng hốt, trong lòng nở hoa.

Anh cho rằng, cô ấy đang cười với anh.

Không biết rằng, đó là do Tiểu Thiên nhắc đến Long Trục Thiên, Dương Tử Mi mới có thể cười thật lòng và dịu dàng như vậy.

- Em gọi cái gì rồi?

Mộ Dung Vân Thanh hỏi Dương Tử Mi.

Thật ra, anh không bao giờ đến ăn ở những nơi như thế này, chẳng qua là lúc này khi đi ngang qua chỗ này, thấy bóng dáng của Dương Tử Mi, nhìn không được nên vào cùng.

- Chân gà, cánh gà, coca.

Dương Tử Mi trả lời.

- Anh từng ăn những thứ này rồi sao?

- Anh chưa ăn bao giờ.

Mộ Dung Vân Thanh lắc đầu.

- Vậy thì ăn một bữa đi, đồ nướng ở chỗ này rất ngon.

Dương Tử Mi cũng đoán được chắc là anh ấy vào đây cùng mình, cười nói.

- Được, để anh gọi món.

Anh cầm menu chọn hết những đồ nướng có trong quán, còn gọi cho cô mấy phần.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 351: Gặp Gỡ Mộ Dung Vân Thanh (2)

Dương Tử Mi ngạc nhiên:

- Anh có thể ăn hết nhiều vậy sao?
- Được chứ.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói:

- Anh mà ăn không hết thì em ăn giúp anh.
- Chị, chị xem anh trai này thật hào phóng, chị chỉ gọi có mỗi có chân gà, cánh gà nhỏ với coca, hừ, thật hẹp hòi.

Tiểu Thiên vui vẻ nói.

- Ăn nhiều đồ ăn kiểu này dễ bị nóng trong người đó.
- Em không sợ nóng trong người, dù sao thì nếu em muốn em cũng sẽ âm thầm ăn vụng đồ ăn của anh trai này, hehe.
- Tùy em vậy.

Mộ Dung Vân Thanh thấy Dương Tử Mi im lặng mỉm cười liền cho rằng cô đang ngại ngùng.

Lúc này Dương Tử Mi gọi hai cái cánh gà, chân gà và coca, giờ đã được đem ra.

Cô lấy một ly coca, một chân gà và một cánh gà đặt sang một chỗ khác trên bàn, giống như là đang để phần cho người khác vậy.

Dĩ nhiên là cô để phần cho đồ quý tham ăn Tiểu Thiên kia, chỉ là người ngoài không nhìn thấy mà thôi.

- Oa, nhìn ngon quá, em nhất định phải ăn thật ngon mới được.

Hòn phách Tiểu Thiên từ khối ngọc bay ra bên ngoài, ngồi ở một bên ghế, tham lam ngửi hương thơm đồ nướng.

Mộ Dung Vân Thanh nghi hoặc hỏi:

- Em đang đợi ai sao?

- Không ạ.

Dương Tử Mi lắc đầu.

- Thế sao lại có hai ly coca?

Mộ Dung Vân Thanh không nhịn được bèn hỏi.

Dương Tử Mi cười cười, ghé sát vào anh nhỏ giọng nói:

- Cho tiểu quý sủng vật em nuôi ăn, lát nữa nếu nó có ăn đồ ăn của anh, anh cũng đừng để ý nha.

Mộ Dung Vân Thanh ghen hòng trợn trố nhìn cô.

Quý sủng?

Cô vậy mà lại nuôi quý làm sủng vật?

Anh từng bị quý hồn quấn thân, lại thêm hồi ở Myanmar từng gặp qua một vị đại sư cũng nuôi quý làm sủng vật nên anh không hề nghi ngờ lời Dương Tử Mi nói.

Dương Tử Mi cười cười, chỉ vào cái chân gà ở bên cạnh.

Cái chân gà này vốn dĩ lúc này còn nóng hầm hập toả mùi hương, bây giờ chẳng còn tí mùi thơm nào.

Anh không nhịn được mà lè lưỡi.

- Cho em một cái chân gà, để chị ăn lại cái của em.

Dương Tử Mi đem cái chân gà trong đĩa của mình cho Tiểu Thiên, còn mình thì cầm lấy một cái cánh gà ăn.

Cô vốn vô cùng xinh đẹp, khí chất lại ôn nhu nhã nhặn, như là tiên nữ từ trong tranh bước ra, bây giờ lại cầm cái cánh gà bị sém nhẹ cắn một cách tỉnh bơ, thực sự là có chút huỷ hình tượng.

Dương Tử Mi cũng không làm bộ, mà còn ra vẻ tham ăn, vô cùng hưởng thụ cảm giác cay nóng cánh gà mang lại trên đầu lưỡi.

Vì vậy, bộ dạng cô ăn uống trong mắt Mộ Dung Vân Thanh vừa ngây thơ vừa đáng yêu, làm anh hận không thể đem tất cả đồ ăn ngon trên đời này cho cô ăn.

Anh cũng cầm lấy một cái chân gà, cúi đầu cắn một miếng.

Anh đã nếm qua không ít sơn hào hải vị, vì vậy mà khẩu vị cũng có hơi khó chiều.

Nhưng chân gà nướng này cũng là tương đối có hương vị đây.

Đó không phải điều quan trọng, mà quan trọng là chân gà này là cô đưa cho anh ăn, hơn nữa anh còn được nhìn cô ăn.

Cảm giác này thật đặc biệt.

Tiểu Thiên bên kia đã sớm tiêu diệt sạch sẽ xong toàn bộ hương thơm của đồ ăn, miệng còn chảy nước miếng mong chờ đồ ăn của Mộ Dung Vân Thanh được mang ra.

Rất nhanh, đồ ăn Mộ Dung Vân Thanh gọi đã được đem ra đặt đầy một bàn.

- Cho tiểu quý của em ăn cái đã!

Dương Tử Mi không chút khách khí, lựa chọn từng loại đồ ăn trong khay của mình bỏ vào trong đĩa của Tiểu Thiên.

Mộ Dung Vân Thanh đương nhiên là không có ý kiến gì, chỉ là rất hứng thú nhìn từng loại đồ ăn trong nháy mắt mất hết hương thơm.

Dương Tử Mi ăn thêm mấy thứ thì đã cảm thấy no, còn Tiểu Thiên đã sớm ôm bụng ngồi một bên hít thở, trông rất đáng yêu.

- Phải rồi, Dương tiểu thư dạo này vẫn ổn chứ?

Mộ Dung Vân Thanh tìm đề tài gợi chuyện.

- Ủ, vẫn tốt.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Em có gặp anh ta lần nào không?

- Anh ta? Anh ta là ai?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

- Long Trục Thiên.

Khi Mộ Dung Vân Thanh nhắc đến cái tên này, vẻ mặt anh thêm vài phần ngưng trọng, đáy mắt lộ ra vẻ vừa kính vừa sợ, giống như đang nói đến một cái tên vô cùng đáng sợ vậy

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 352: Người Không Vượt Qua Nỗi

- Anh quen biết Long Trục Thiên sao?

Dương Tử Mi ngạc nhiên hỏi.

Mộ Dung Vân Thanh gật gật đầu.

- Làm sao mà quen nhau vậy?

Dương Tử Mi rất muốn nghe người khác nói nhiều chuyện về Long Trục Thiên một chút, cho dù là mấy chuyện linh tinh như lông gà vỏ tỏi cô cũng thấy rất hứng thú.

Không ngờ được, Mộ Dung Vân Thanh vậy mà lại quen biết Long Trục Thiên.

Con người đen láy của Mộ Dung Vân Thanh ngưng trọng lại, nhìn cô qua mắt kính:

- Em có biết anh ta thực sự là loại người như thế nào không?

Dương Tử Mi lắc đầu, hứng thú hỏi:

- Anh thử nói xem, anh thấy anh ấy là loại người thế nào?

Mộ Dung Vân Thanh né tránh ánh mắt của cô, hơi hơi cúi đầu đáp:

- Là một người không ai vượt qua được.

- Ồ?

Dương Tử Mi cảm thấy kỳ quái, người kiêu ngạo như Mộ Dung Vân Thanh mà cũng đánh giá người khác như vậy sao?

- Anh ấy như thế nào mà khiến anh cảm thấy không thể sánh bằng?

Dương Tử Mi truy hỏi đến cùng.

Mộ Dung Vân Thanh chỉ cười mà không đáp, cúi đầu xuống uống một hộp coca.

- Cảm giác thôi.

- Cảm giác sao? Anh ấy rốt cuộc là người như thế nào vậy?

Dương Tử Mi cảm thấy thật chán ghét anh, ngồi nói nửa ngày cũng chưa nhận xét Long Trục Thiên là người thế nào, trong cảm nhận của anh, Long Trục Thiên rốt cuộc ghê gớm kiểu gì.

- Không nói rõ được.

Nhìn thấy bộ dáng nôn nóng muốn tìm hiểu về Long Trục Thiên của cô, Mộ Dung Vân Thanh bỗng cảm thấy tâm tình nguội lạnh.

Anh lấy khăn tay ra, lau lau miệng, đứng dậy nói:

- Dương tiểu thư, anh còn có việc bận, em cứ từ từ ăn đi.

Dương Tử Mi thấy anh không muốn nhiều lời, cũng không muốn ép buộc, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, anh bận thì thôi vậy.

Mộ Dung Vân Thanh ý tứ nhìn cô một cái rồi đi ra khỏi quán đồ nướng.

- Chị, tên Mộ Dung Vân Thanh này thích chị à nha.

Tiểu Thiên ở một bên uốn lưỡi.

- Ha ha.

Dương Tử Mi cười cười, đương nhiên là cô cảm nhận được khác biệt trong cách Mộ Dung Vân Thanh đối xử với cô.

Đời người thật là một chuỗi những chuyện kì lạ, kiếp trước cô chỉ muốn tìm một người đàn ông hai chân để yêu đương, để chấm dứt cuộc sống bôn ba khắp nơi, vất vả tìm mãi cũng không thấy một người đàn ông nào nguyện ý trao tình yêu cho một kẻ ăn mày như cô.

Đến kiếp này, cô vô tình cảm liễu, hoa lại nở khắp nơi, người ở kiếp trước cô cho rằng cao không với nổi thì kiếp này lại coi trọng cô.

Có lẽ là có liên quan đến năng lực của mình.

Một người muốn kết giao với kiểu người như thế nào thì nhất định phải khiến bản thân trở thành dạng người như vậy.

Từ quán nướng đi ra, lúc đi ngang qua phố đồ nữ, Dương Tử Mi ngẫm lại bản thân mình cũng lâu rồi không đi dạo phố mua quần áo, đa số quần áo mà mình hay mặc đều do mẹ mua, bình thường mẹ mua gì thì mình mặc cái đó.

Dương Tử Mi tùy ý đi vào một gian hàng có trang trí rất được, là một cửa hàng quần áo kiểu cách, kiểu dáng quần áo bên trong rất hợp với ý cô.

Trong cửa hàng có vài nhân viên mặc đồng phục đang nhiệt tình đón tiếp vài vị khách vừa vào.

Quần áo trên người Dương Tử Mi rất bình thường, đó là một cái váy trắng mẹ cô mua được ở cửa hàng giá rẻ, lại thêm tuổi cô còn nhỏ, bên cạnh cũng không có người lớn đi cùng nên không hề có nhân viên nào đi lại đón tiếp cô, chỉ nghĩ cô là người bình thường đi bộ qua thôi.

Dương Tử Mi sớm đã quen với chuyện này rồi, cô cũng rất vui vẻ đón nhận.

Cô nhìn trúng một bộ váy dài màu trắng trên người người mẫu.

Chiếc váy dài này nhìn qua vừa đơn giản vừa phóng khoáng, bên hông còn có một cái nơ bướm màu bạch kim, khiến cho người khác cảm thấy vừa phiêu dật, vừa thời trang, mặc vào nhất định rất đẹp.

- Chị ơi, em có thể mặc thử cái váy này không?

Dương Tử Mi hỏi một người nhân viên đứng gần đó.

Nhân viên cửa hàng lười biếng đáp:

- Ngại quá, cái váy đã có người đặt mua rồi, nó rất đắt tiền đó, em nên xem cái khác đi.

Có người đặt trước rồi?

Dương Tử Mi hơi nhú mày, cô cũng không ngại khi nhân viên cửa hàng nghĩ cô không có tiền, nhưng cô thực sự rất thích cái váy này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 353: Phong Ba Ở Cửa Hàng Quần Áo (1)

Tiểu Lệ, váy của tôi đâu rồi?

Một âm thanh âm mềm mại dễ nghe từ ngoài cửa truyền vào khiến không ít người phải quay lại nhìn.

Dương Tử Mi không cần nhìn cũng biết đó là Mộ Dung Nghiên.

- Mộ Dung tiểu thư, cô đợi một chút, tôi vào lấy váy cho cô mặc thử ngay đây.

Tiểu Lệ vừa thấy vị khách bước vào là khách hàng quen thuộc Mộ Dung tiểu thư thì liền thay đổi sắc mặt, vô cùng nhiệt tình đón tiếp.

- Cái váy này cửa tiệm của mấy người chỉ có một cái thôi đúng không, tôi tuyệt đối không thích đụng hàng đâu đó.

Mộ Dung Nghiên hỏi.

- Đó là đương nhiên rồi, Mộ Dung tiểu thư mặc cái váy này nhất định sẽ là độc nhất vô nhị. Bộ này do nhà thiết kế của chúng tôi thiết kế riêng cho cô, tuyệt đối không có cái thứ hai.

Tiểu Lệ vội vàng đi đến trước mặt Dương Tử Mi, đưa tay ra cầm chiếc váy từ trên ma-nơ-canh xuống.

Hoá ra bộ váy này đã bị Mộ Dung Nghiên đặt trước.

Đã thế thì cô cũng lười tranh, tiếp tục đi xem quần áo khác.

Tiểu Lệ cầm cái váy đến trước mặt Mộ Dung Nghiên, lại còn lẩm miêng nói thêm:

- Cái cô gái ăn mặc nghèo nàn kia vừa nãy mới mơ tưởng mặc thử cái váy này, cô ta cũng không nhìn giá thử xem, cô ta mua nổi sao?

Mộ Dung Nghiên đảo mắt lại thì nhìn thấy Dương Tử Mi.

Tâm trạng cô đang tốt, vừa nhìn thấy Dương Tử Mi thì lập tức rơi xuống đất.

Với cô mà nói, Dương Tử Mi như là cái gai trong lòng cô, chỉ cần nhìn thấy sẽ không thoải mái.

Mà cô đối với Dương Tử Mi mà nói, cũng giống như con ruồi trong bát cơm, chẳng hề muốn nhìn thấy.

- Cô ta đã chạm vào bộ váy này chưa?

Mộ Dung Nghiên mang theo chút chán ghét hỏi Tiểu Lệ.

- Không có đâu, lúc này cô ta cũng chỉ hỏi thăm vài câu thôi, chúng tôi sao có thể để mặc cái loại người mua không nổi đồ này tùy ý sờ soạng lung tung chứ?

Tiểu Lệ vội vàng trả lời.

- Ủ, đúng vậy, tôi đề nghị các cô tốt nhất đừng để cô ta mặc thử quần áo trong tiệm các cô, cũng đừng để cô ta mua quần áo của các cô, bằng không sau này tôi tuyệt đối sẽ không thèm đến đây mua quần áo nữa. Tôi không muốn đồ quý nghèo này mặc cùng loại quần áo với tôi, quả thực là hạ thấp địa vị của tôi quá.

Mộ Dung Nghiên nói với Tiểu Lệ.

Tiểu Lệ vừa nghe xong lập tức kinh hãi.

Mộ Dung Nghiên là một khách sộp của cửa hàng này, mỗi lần đến đều tiêu hơn vạn tệ.

Bởi vậy, cô nhanh chóng nói cho các nhân viên khác biết, để các cô ấy không được đem quần áo cho Dương Tử Mi mặc thử.

Dương Tử Mi cũng không để ý đến cuộc trò chuyện của họ, cô nhìn đến một chiếc váy khác màu xanh nhạt, vừa định đưa tay sờ thử chất vải thì ngay lập tức một nhân viên cửa hàng tiến lên ngăn cản:

- Cô ơi, quần áo trong cửa hàng chúng tôi chỉ dành cho người đi giày cao gót thường thức thôi, cũng không phù hợp với cô đâu, chúng tôi càng không cho phép không mua mà cứ sờ lung tung, nếu không khách hàng của chúng tôi sẽ có ý kiến đó.

Lời nói này của cô ta khiến Dương Tử Mi rất không thoải mái, đặc biệt khi nhìn thấy bộ mặt dương dương tự đắc của Mộ Dung Nghiên kia, liền biết ngay là do cô ta giở trò quỷ.

- Tôi muốn gặp bà chủ của các cô.

Cô lạnh lùng nói.

- Gặp bà chủ của chúng tôi? Đó là người để cho cô tùy tiện muốn gặp là gặp được sao?

Nhân viên cửa hàng cười nhạo nói:

- Cho dù cô có gặp được thì thế nào? Chẳng nhẽ muốn trách móc chúng tôi?

- Không phải.

Dương Tử Mi lạnh lùng đáp:

- Tôi muốn mua lại cửa hàng này của các người.

- A!

Nhân viên cửa hàng cười khẩy, trên dưới đánh giá cô một hồi.

- Cô bé, cô trốn ra từ bệnh viện tâm thần đấy à?

- Cô mới là đồ trốn ra từ viện tâm thần ấy!

Dương Tử Mi tức giận.

- Không phải từ bệnh viện tâm thần trốn ra sao lại nói lung lung như bệnh nhân tâm thần thế làm gì?

- Ai muốn gặp tôi vậy?

Lúc này một người phụ nữ từ cầu thang tầng hai đi xuống, người này dung mạo tinh xảo, quần áo lượt là, tầm khoảng 45 tuổi, nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi cảm thấy khuôn mặt người này hơi quen quen.

- Bà chủ, cô ta muốn gặp bà, còn nói muốn mua đứt cửa hàng chúng ta đấy, đúng là đồ thần kinh.

Nhân viên cửa hàng vội vàng nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Phong Ba Ở Cửa Hàng Quần Áo (2)

Chủ cửa hàng đưa mắt nhìn Dương Tử Mi, thản nhiên cười một cái, nụ cười vừa hàm súc vừa ưu nhã, thật đúng là một người phụ nữ có ý nhị.

- Xin chào, tôi là Tần Yến chủ cửa hàng, tôi có thể giúp gì cho em không?

Giọng nói Tần Yến ôn hòa thân thiết, trên mặt không hề có chút nào khinh thường Dương Tử Mi, ánh mắt vừa khiêm tốn vừa lễ độ.

Điều này khiến Dương Tử Mi rất có hảo cảm.

- Chào bà chủ, từ lúc tôi bước chân vào cửa tiệm này chẳng những không được nhiệt tình tiếp đón lại còn bị nhân viên cười nhạo xem thường, thậm chí còn không cho tôi đứng vào quần áo ở đây, lại còn muốn đuổi tôi nữa.

Con người đen láy của Dương Tử Mi nhìn Tần Yến, giọng điệu vừa dịu dàng vừa sắc bén chất vấn:

- Xin hỏi bà chủ, các người định kinh doanh như thế này sao?

- Thật ngại quá, đều do tôi quản lý không tốt mới để xảy ra việc này, khiến mọi người chê cười rồi.

Tần Yến vội vàng xin lỗi:

- Tôi nhất định sẽ xử lý việc này thật tốt.

Các nhân viên trong cửa hàng vừa nghe thấy liền nóng ruột.

Tiểu Lệ tiến lên ghé sát vào tai bà chủ, nhỏ giọng nói lại lời của Mộ Dung Nghiên lúc nãy vừa nói cho Tần Yến.

Tần Yến nghe xong, sắc mặt có hơi trầm xuống, giọng điệu không vui lắm nói:

- Chúng ta mở cửa hàng để làm ăn, không có chuyện chỉ phục vụ một người, bất kể là vị khách nào cũng đều là khách hàng cả, đều phải đối xử bình đẳng như nhau, sao có thể vì một người mà lại khiến người khác khó chịu được?

Cô nói lời này tuy không chỉ rõ là nói ai.

Nhưng phần lớn mọi người đều nghe ra ý bà chủ là đang chỉ trích Mộ Dung Nghiên.

Mộ Dung Nghiên đứng ở một bên nghe thấy vậy sắc mặt đại biến, đem toàn bộ quần áo trên tay ném vào người một nhân viên bán hàng, hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu đã như vậy sau này tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến cửa hàng này nữa, để tôi chống mắt lên xem các người làm ăn thế nào. Sắc mặt Tần Yến không hề thay đổi, chỉ thản nhiên đáp:

- Chúng tôi mở cửa hàng làm ăn, coi trọng nhất chính là qua lại tự nhiên, nếu Mộ Dung tiểu thư đây đã không yêu thích quần áo trong tiệm chúng tôi, vậy thì tôi cũng sẽ không miễn cưỡng.

Mộ Dung Nghiên nghe thấy Tần Yến không hề kiêng nể gì mà nói vậy thì tức điên lên, dọa giẫm hỏi:

- Tôi nói này bà chủ, chẳng nhẽ cô chỉ vì một nha đầu như vậy mà không muốn kiếm tiền của tôi nữa hay sao?

- Là một người làm ăn, tiền của ai tôi cũng muốn kiếm hết.

Tần Yến tự nhiên trả lời.

- Tôi và cô ta thề không đội trời chung, nếu cô chọn cô ta, vậy thì sau này tôi sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Một Dung Nghiên lớn tiếng nói.

- Đừng quên mỗi tháng tôi đều chi cho các người số tiền không hề ít.

- Tôi rất cảm ơn Mộ Dung tiểu thư từ trước đến nay ưu ái cửa hàng tôi như vậy, chúng tôi sẽ không quên, chỉ là tôi cũng không muốn ép buộc cô, chung quy tôi cũng chỉ là người mở cửa buôn bán, mong Mộ Dung tiểu thư lượng thứ cho.

Tần Yến nói xong liền xoay người lại nói chuyện với Dương Tử Mi:

- Em gái nhỏ, để bày tỏ lời xin lỗi do nhân viên cửa hàng đã không tôn trọng em, em có thể chọn bất kỳ bộ trang phục nào ở đây, tôi sẽ tặng em miễn phí một bộ xem như xin lỗi, em xem có được không?

- Cảm ơn, nhưng tôi cũng không phải là người cứ không phải là quần áo ở đây thì không mặc được.

Dương Tử Mi rất hài lòng với thái độ đối không kiêu ngạo không xu nịnh với Mộ Dung Nghiên của Tần Yến, nếu cô ta mà tỏ thái độ khác thế, cô nhất định sẽ sử dụng biện pháp mạnh mua đứt cửa hàng này, sau đó tặng hết toàn bộ quần áo ở đây cho người nghèo khổ trên đường cùng mặc, xem như là để làm nhục Mộ Dung Nghiên, mặc vào mấy bộ quần áo đắt tiền đã tỏ vẻ tài giỏi hơn người khác.

Đương nhiên cũng là cho đám nhân viên mắt chó này được mở rộng tầm mắt, ra một chiêu độc ác.

Dương Tử Mi vừa định rời khỏi nơi này bỗng nhớ đến Tần Yến giống một ai đó, vì vậy quay đầu lại hỏi:

- Cô có quen biết Hạ Muội không?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 355: Phong Ba Ở Cửa Hàng Quần Áo (3)

Hạ Muội là con gái tôi, chẳng lẽ em biết nó à?

Tần Yến nghi hoặc hỏi.

- Dạ phải, con là bạn học cùng lớp của Hạ Muội, Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

Tần Yến nghe thấy cái tên này, biểu cảm vốn dĩ lạnh nhạt ưu nhã lập tức trở nên kích động, giữ chặt lấy tay Dương Tử Mi:

- Con là Dương Tử Mi?

- Đúng vậy.

- Dì là mẹ của Hạ Muội, hằng ngày ở nhà thường nghe Quốc Huy và Hạ Muội hay nhắc đến con, dì vẫn luôn muốn gặp cô gái thần kỳ là con, không ngờ hôm nay lại gặp được, thật là may mắn quá!

Tần Yến thân thiết kéo cánh tay Dương Tử Mi.

- Tiểu Mi, chúng ta lên lầu nào, dì mời con uống trà.

Mấy nhân viên của hàng kia nhìn thấy tình huống trước mắt, tất cả đều trợn mắt há mồm, không rõ Dương Tử Mi này có thân phận gì mà lại khiến bà chủ luôn luôn lãnh đạm xa cách trở nên kích động như vậy.

Biết được đây là mẹ Hạ Muội, Dương Tử Mi cũng không cự tuyệt, cùng Tần Yến lên lầu.

Lầu trên của cửa hàng là nơi bà chủ và khách VIP nghỉ ngơi, trang trí rất thanh nhã, cách điệu, giống như con người của Tần Yến vậy.

Tần Yến để cô ngồi trên ghế sofa bằng da mềm mại, sau đó lấy ra một cái ấm Tử Sa, pha cho cô một ly trà Phổ Nhĩ.

Dương Tử Mi uống một ngụm, hương trà thanh nhã lan xa, xem ra Tần Yến là một cao thủ pha trà.

- Tiểu Mi, dì vẫn luôn muốn gặp con để nói với con một lời cảm ơn.

Tần Yến rất cảm khái nói:

- Thời gian đó, chuyện làm ăn của Quốc Huy bị đổ bể, dì nhất thời bị ma quỷ đưa đường, ngoại tình cùng người khác, thiếu chút nữa thì nữa thì đã vứt bỏ hai cha con bọn họ. May là con chỉ điểm phong thủy giúp nhà dì, khiến Quốc Huy trở về con đường đúng đắn, mà dì cũng nhận ra sai lầm của mình, đúng lúc dừng cương trước vực thẳm, bằng không gia đình bây giờ không biết đã ra thế nào rồi, Hạ Muội nhất định sẽ oán hận dì đến chết.

Dương Tử Mi thản nhiên cười cười:

- Dì cũng đừng tự trách mình quá, con người dâu phải thánh hiền, ai mà không có sai lầm, mỗi người đều có thời điểm mê muội lầm đường, chỉ cần tỉnh táo lại một lần nữa quay về con đường đúng đắn được là tốt rồi.

- Tóm lại một nhà dì có thể hòa thuận vui vẻ như hôm nay đều nhờ con giúp đỡ.

Tần Yến vỗ vai Dương Tử Mi nói:

- Dì còn phải cảm ơn con đã làm bạn tốt với Hạ Muội, để nó không tiếp tục cô độc nữa, đứa trẻ này bên ngoài nhìn hoạt bát sáng sủa thể thôi, thực chất ra nó có rất ít bạn bè thực sự để chơi cùng.

- Muốn cảm ơn, cũng là con nên cảm ơn Hạ Muội và chú đã giúp đỡ con mới đúng.

Dương Tử Mi thật tâm nói.

Nhờ có Hạ Muội, cuộc sống trong trường của cô trôi qua rất tốt.

Nhờ có Hạ Quốc Huy mà cô mới có thể ở tòa nhà hiện tại.

Mà cô đối với bọn họ chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi.

Bọn họ vì cô mà bỏ ra càng hơn gấp nhiều lần.

Tần Yến thấy cô như vậy cũng không nói nhiều nữa mà lại cùng cô nói về quần áo.

- Tiểu Mi, màu da, dáng người và khí chất con tốt như vậy, quần áo bình thường quả là không xứng với con. Để dì bảo nhà thiết kế chuyên nghiệp thiết kế trang phục cho con, để trang phục của con có sự độc đáo riêng, có được không?

Tần Yến hỏi.

Trên đời này làm gì có người phụ nữ nào không thích quần áo đẹp. Dương Tử Mi cũng không ngoại lệ, rất cao hứng đáp ứng Tần Yến, hơn nữa cô còn thay thế Mộ Dung Nghiên trở thành khách hàng VIP nhất của hàng này, quần áo trên người càng bộc lộ ra thêm nét đặc biệt và khí chất của cô, từ đó không còn ai dám dùng mắt chó nhìn cô vì cô chỉ mặc quần áo bình thường rẻ tiền nữa.

Xem ra, trong cái xã hộ này, con người vẫn phải bắt buộc nhờ vào
trang điểm bên ngoài để nâng cao hình tượng bản thân.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 356: Sự Oán Hận Của Mộ Dung Nghiên

Từ cửa hàng quần áo của Tần Yến đi ra ngoài, Dương Tử Mi lại bị Mộ Dung Nghiên ngăn cản như ruồi bọ.

- Dương! Tử! Mi!

Mộ Dung Nghiên nghiêng răng nghiế lợi hung hăng gọi.

- Chị, người đẹp này muốn tìm chị gây phiền toái kìa.

Tiểu Thiên sung sướng cười khi người khác gặp họa.

- Cô ta lúc nào chẳng tìm chị gây phiền phức.

Đối với Mộ Dung Nghiên, cô thực sự có chút đau đầu.

Nếu cô ta không phải cháu gái của Mộ Dung Thanh Vân, cô đã sớm một chương đánh bay rồi.

Mình đã nể mặt Mộ Dung Thanh Vân không thêm so đo với cô ta thế mà cô ta cứ không chịu thức thời, năm lần bảy lượt tìm mình gây chuyện, đúng là muốn chết.

Cô híp hai khóe mắt, cong môi cười, lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì?

Mộ Dung Nghiên ghét nhất là loại biểu cảm thì lạnh nhạt mà ánh mắt thì xem thường này.

Mỗi lần nhìn thấy Tử Mi tỏ vẻ mặt này với mình, cô đều muốn nhào lên cào cho mặt Tử Mi nở hoa luôn.

- Cô có phải là muốn tranh giành mọi thứ với tôi không? Mẫn Cường bị cô cướp mất, quần áo tôi thích cũng bị cô cướp mất, cô rốt cuộc là muốn gì vậy hả?

Mộ Dung Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi chất vấn.

Nghe thấy lời này, Dương Tử Mi cảm thấy thực sự buồn cười.

Trên đời này, có một vài người luôn cho rằng cả thế giới này đều là của mình.

- Mẫn Cường là của cô sao?

Dương Tử Mi trào phúng.

Mộ Dung Nghiên ngẩn người, vẻ mặt lúng túng.

- Mẫn Cường đương nhiên là của A Nghiên, khi cậu chưa đến đây, toàn bộ mọi người đều biết hai người họ là một cặp trời sinh.

Lam Chi Tình ở một bên xen vào.

- Điều này cũng chẳng nói lên cái gì cả.

Dương Tử Mi cười lạnh nói.

- Tôi tin rằng tất cả mọi người đều biết từ trước đến nay chỉ một mình Mộ Dung Nghiên tự mình đa tình.

Nghe thấy thế, một người cao ngạo tự phụ như Mộ Dung Nghiên đương nhiên không chịu nổi, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì giận:

- Ai... ai nói tôi tự mình đa tình? Trước kia Mẫn Cường cũng rất thích tôi.

- Lùi một bước mà nói, cứ cho là trước kia cậu ấy thích cô thì sao chứ? Thích một lần cũng không có nghĩa là kéo dài cả đời.

Dương Tử Mi cười nói.

Khuôn mặt tươi cười của cô trong mắt Mộ Dung Nghiên chính là một bộ dạng cực kỳ muốn ăn đòn, quả thực trong lòng cô ta chỉ muốn đem lòng tự trọng của cô giẫm trên mặt đất đập vài đập.

Kỳ thật cô cũng biết, Mẫn Cường luôn giữ khoảng cách là bạn học với cô, chưa từng muốn gần gũi với cô, chỉ là cô chủ động tiến tới mà thôi.

- Mặc kệ là trước kia hay sau này, tôi cũng sẽ không thích cậu.

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Mẫn Cường vừa từ phía sau đến, vô cùng bất đắc dĩ nói với Mộ Dung Nghiên:

- Mộ Dung Nghiên, tôi đối với cậu luôn dừng ở mức bạn học, cũng chưa từng có ý thích cậu, vì vậy sau này cậu nên ăn nói cẩn thận một chút.

Nhìn thấy Mẫn Cường ngay ở trước mặt Dương Tử Mi và Lam Chi Tình trực tiếp nói ra chưa bao giờ thích mình, Mộ Dung Nghiên tràn đầy xấu hổ, thẹn quá hóa giận.

- Mộ Dung Nghiên, từ trước đến giờ tôi luôn nể mặt Mộ Dung Thanh Vân là chủ của cậu mà bỏ qua mấy trò khiêu khích vô lý của cậu, đây sẽ là lần cuối. Sau này nếu cậu còn vo ve trước mặt tôi như ruồi bọ thì đừng trách tôi không khách khí.

Dương Tử Mi cũng lười dầy dứa với Mộ Dung Nghiên, lạnh lùng cảnh cáo.

Dám so sánh mình với ruồi bọ sao?

Mộ Dung Nghiên cảm thấy mình điên mất rồi.

- A!!!!!!

Cô ta chịu không nổi, giương móng vuốt, trực tiếp xông đến trước mặt Dương Tử Mi, muốn xé rách mặt Dương Tử Mi.

Khi cô ta còn chưa chạm đến Dương Tử Mi thì đã bị Mẫn Cường dùng lực khóa hai cánh tay lại, đẩy mạnh cô ta về phía sau.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 357: Oan Có Đầu Nợ Có Chủ

Mộ Dung Nghiên lão đảo vài bước, không đứng thẳng nổi mà ngã trên mặt đất, hai chân run rẩy.

Ánh mắt Mẫn Cường nhìn cô chán ghét như vậy càng khiến cô tổn thương hơn, giống như cô là ruồi bọ vậy.

- Đường đường là thiên kim tiểu thư của Mộ Dung gia, thế mà lại giống như một mụ đàn bà chanh chua ở trên đường ra oai với người khác, tôi cũng cảm thấy xấu hổ thay cậu.

Mẫn Cường lạnh lùng nói, sau đó quay người lại đối diện với Dương Tử Mi, thay đổi một khuôn mặt tươi cười như được tắm gió xuân, hai mắt lộ rõ vẻ ôn nhu.

Dương Tử Mi gật đầu, cùng anh song song rời đi.

Lam Chi Tình vội vàng đỡ Mộ Dung Nghiên dậy.

Mộ Dung Nghiên khó nhọc thở hỗn hển dùng sức đẩy một cái khiến Lam Chi Tình ngã nhào trên mặt đất.

- Cút sang một bên đi, tôi không cần cô giả vờ tốt bụng quan tâm.

Lam Chi Tình mặt mũi xanh mét.

Mình ở cùng Mộ Dung Nghiên trước giờ đều như nha hoàn với tiểu thư, bị bạn bè cười nhạo như chó vậy.

Điều này luôn khiến trong lòng cô không được thoải mái.

Ở bên ngoài, Mộ Dung Nghiên cũng đối đãi với cô như bạn bè, trên thực tế trong đáy lòng cô ta luôn xem thường cô, biến cô thành người hầu có thể tùy ý mà sai bảo.

Mà cô ở bên ngoài cũng luôn tỏ vẻ xem Mộ Dung Nghiên là bạn tốt, nhưng thực tế là luôn ghen ghét với cô ta, ôm hận mong một ngày nhà cô ta bị phá sản, để phá hủy cái bộ mặt xinh đẹp cao ngạo kia đi.

Hơn nữa cô vốn cũng thầm mến Mặc Cường, lại không dám thể hiện ra bên ngoài một chút tình cảm nào với anh, bởi vì Mộ Dung Nghiên từng bá đạo tuyên bố rằng không cho phép bất kỳ kẻ nào lại gần Mặc Cường.

Dương Tử Mi xuất hiện đã đánh nát tự tôn của Mộ Dung Nghiên, điều này khiến Lam Chi Tình âm thầm sung sướng khi người gặp họa.

Cô thích nhìn bộ dạng Mộ Dung Nghiên hỗn hển khó chịu nên thường xuyên ở bên cạnh cô ta thêm mắm thêm muối, khiến Mộ Dung Nghiên càng thêm khó chịu, khiến tất cả mọi người nhìn thấy cô ta không phải là một tiểu thư có tu dưỡng lại xinh đẹp như cô ta biểu hiện ra ngoài.

Hơn nữa cô cũng biết Dương Tử Mi không phải người bình thường, đắc tội với cô ta tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Bởi vậy cô càng thêm kích động Mộ Dung Nghiên đi đối phó với Dương Tử Mi, chính mình thì ở một bên xem biểu diễn, xem Mộ Dung Nghiên thê thảm đến mức nào.

Mộ Dung Nghiên từ nhỏ đã được cưng chiều, đương nhiên dần dần có tính tình điêu ngoa nóng nảy, tâm tư lại đơn giản như vậy, cô ta có năm mơ

không ngờ đến Lam Chi Tình vốn như một con chó nghe lời vậy mà luôn ôm ấp dã tâm cắn chết mình.

Câu nói vừa nãy chỉ là cô vô tâm nói ra, không ngờ lại đánh trúng tâm tư của Lam Chi Tình.

Lam Chi Tình cũng cảm thấy bản thân không chịu nổi nữa rồi.

Cô rũ mắt, đứng dậy, lạng lừng nói với Mộ Dung Nghiên:

- Mộ Dung Nghiên, nếu không phải xem trọng quyền cao chức trọng của bố cậu, cậu nghĩ rằng lâu nay tôi tình nguyện đi theo cậu làm người hầu vậy sao? Tôi chịu đủ rồi! Sau này dù cậu có như thế nào tôi cũng không thêm quan tâm nữa.

Nói xong, cô còn chán ghét nhổ một bãi nước bọt trên mặt đất rồi bỏ đi.

Mộ Dung Nghiên thực sự không ngờ đến, Lam Chi Tình dám đối xử với cô như vậy. Cô vô cùng tức giận, cởi chiếc giày trên chân ra, dùng sức ném về phía Lam Chi Tình:

- Lam Chi Tình, thì ra mày là người như vậy! Tao nhất định sẽ nói bố tao tìm bố mày tính sổ!

Cô ta còn chưa nói hết câu, chiếc giày kia đã chuẩn xác nện vào gáy Lam Chi Tình!

Lam Chi Tình mắt hoa lên, đầu óc mê muội, phù phù một tiếng liền ngã lăn quay trên mặt đất. Cái gáy kia vốn chịu một cú va đập mạnh, giờ lại nhận thêm một cú va chạm với mặt sàn xi măng, Lam Chi Tình miệng sùi bọt mép, ngất xỉu.

Đúng lúc có người đi qua bên cạnh trông thấy sự việc liền kêu to:

- Không xong rồi, có người chết rồi!

Người qua lại trên đường mau chóng xông tới.

Mộ Dung Nghiên kinh hãi, vừa định đứng lên rời đi thì bị một người qua đường hăng hái làm việc nghĩa tóm lại:

- Giết chết người còn muốn bỏ chạy sao? Theo tôi đến đồn cảnh sát mau.

- Không... không phải tôi, tôi... tôi không có...

- Mộ Dung Nghiên nội tâm hoảng loạn, vội vàng muốn giải thích.

- Không phải cô? Tôi tận mắt chứng kiến cô ném giày rõ ràng.

Mấy người qua đường khác cũng đồng loạt làm chứng.

Nhìn Lam Chi Tình sùi bọt mép trên mặt đất, Mộ Dung Nghiên sợ đến nổi oa một tiếng rồi bật khóc.

- Tuổi còn nhỏ như vậy, cũng xinh đẹp, sao tâm tư lại độc ác thế chứ.

Người qua đường không hề đồng tình với cô, ngược lại còn chỉ trích, vô cùng chán ghét.

Mộ Dung Nghiên nghe thấy lại càng sợ hãi.

Xe cứu thương nhanh chóng chạy đến, Lam Chi Tình được đưa vào bệnh viện, mà Mộ Dung Nghiên là kẻ tình nghi nên bị đưa vào đồn cục cảnh sát.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 358: Thiên Trảm Sát

Lam Chi Tình không chết, chẳng qua là bị chấn động não nghiêm trọng, miệng lúc nào cũng chảy nước miếng cười hi hi, không ngừng nỉ non một câu:

- Tôi là Mộ Dung Nghiên, tôi là Mộ Dung Nghiên, tôi vừa có tiền vừa xinh đẹp, ai ai cũng thích tôi...

Gia tộc Mộ Dung thế lực lớn mạnh, hơn nữa Mộ Dung Nghiên mới chỉ 15 tuổi, Mộ Dung gia bồi thường cho Lam gia 100 vạn, việc này coi như xong.

Để xảy ra chuyện như vậy, Mộ Dung Nghiên cũng không thể ở thành phố A được nữa, đành chuyển đến thành phố B đi học.

Dương Tử Mi cũng xem như tạm thời không phải đối phó với loại ruồi bọ suốt ngày vo ve này nữa.

Dương Tử Mi và Mẫn Cường đến nơi mà cậu ta định chọn làm địa điểm công ty, ngoài việc để cổ đông lớn thứ hai là cô có xem xem nơi này có vừa mắt hay không, quan trọng hơn là để cô nhìn xem phong thủy nơi này có tốt không.

Địa chỉ công ty của Mẫn Cường nằm ở khu mới khai phá của thành phố A.

Chỗ cũ của thành phố A đường phố chật hẹp, không có không gian để phát triển, sớm đã không đáp ứng nổi sự quy hoạch phát triển mới của thành phố, do vậy khu vực phát triển trung tâm cũng sẽ dần dần di dời sang khu mới khai phá này.

Có điều bên này còn chưa khai phá xong hết, khắp nơi đều là công trình kiến trúc đang thi công dở, nhìn qua hơi lộn xộn.

Có điều Dương Tử Mi là người từ năm 2013 đến, đương nhiên rõ ràng khung cảnh phát triển của nơi này. Từ năm 2010 trở đi, một mét vuông đất bình thường có giá tận 1200 tệ, nơi cao nhất lên đến hơn ba vạn một mét vuông, điều này đã vượt xa giá trị mà thị trấn nhỏ xa xôi ở thành phố A có thể đạt được.

Đi ngang qua một bãi đất chỉ mới xây mỗi nền móng, đó là một công trình hoang vu bị vây lại đình chỉ thi công, Dương Tử Mi dừng bước.

Trong ấn tượng của cô, công trường này đến tận năm 2013 vẫn giữ nguyên trạng thái này, không được khởi công lại, cơ bản xem như bị bỏ hoang. - Lúc khởi công công trình này có xảy ra vài chuyện, hôm đào móng tự nhiên xảy ra sự cố làm năm công nhân bị thương, sau đó lúc xây móng lại xảy ra vài việc nữa. Chủ mảnh đất này mời thầy phong thủy đến thì được phán là nơi này phạm vào thiên trảm sát, họ cũng từng bày trận pháp ở đây nhưng không được hiệu quả lắm, trong quá trình thi công cứ liên tục gặp chuyện không may, công nhân cũng không dám tiếp tục làm việc, vì thế mà cứ thế mà bỏ trống chỗ này.

Mẫn Cương thấy cô nhìn mảnh đất đăm chiêu liền đứng một bên giải thích.

- Ừ.

Dương Tử Mi gật gật đầu, nơi này quả thực phạm vào thiên trảm sát.

Thiên trảm sát là một thuật ngữ phong thủy, dùng để chỉ hai toà nhà nằm rất gần nhau khiến ở giữa hai toà nhà tạo thành một khe hở hẹp, từ xa nhìn lại giống như toà nhà bị một đao ở trên trời chém xuống làm đôi, do đó gọi là thiên trảm sát.

Đặc điểm của thiên trảm sát là không khí giữa hai toà nhà lưu thông rất nhanh, sức đẩy của dòng khí rất mạnh.

Người phạm vào thiên trảm sát dễ dàng dính phải tai nạn đổ máu, sức khoẻ gặp vấn đề, làm phẫu thuật thì gặp nguy hiểm cao, là điềm tối kỵ trong phong thủy.

Mà ở đằng sau bãi đất trống này có hai toà cao ốc giống như Song Tử Tinh Lâu, hơn nữa hình dạng còn giống hệt hai thanh kiếm từ trên trời giáng xuống, khiến thiên trảm sát càng nghiêm trọng hơn.

Mà loại thiên trảm sát này càng chứa đựng nhiều sát khí, tất cả vừa đúng giáng hết xuống mảnh đất trống này, bày ra bố cục không đỡ nổi, khó trách công trường này xảy ra nhiều vấn đề như vậy.

Cứ cho là xây được nhà ở mảnh đất này đi, thì tương lai có người vào ở cũng sẽ gặp phải tai hoạ bất ngờ, tán gia bại sản.

Ngoại trừ phạm vào thiên trảm sát, nơi này còn dính phải phản quang sát. Đằng trước có mấy cửa hàng buôn bán, có một chỗ là bán đồ thủy tinh, mấy tấm kính đó lại cũng phản quang vào mảnh đất này, khiến mảnh đất này đã nguy còn nguy hơn, thầy phong thủy bình thường tuyệt đối không đủ pháp lực để hoá giải loại sát khí này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Trù Tính

- Tử Mi, có phải là cậu cũng cảm thấy phong thuỷ mảnh đất trống này không tốt lắm phải không? Nhưng mà dưới góc độ của người ngoài nghề như chúng ta thì chỗ này cũng tốt nhĩ, bên trái là khu quảng trường văn hoá xanh, giao thông thuận lợi, bốn phía đều là khu mua bán sầm uất, chỗ này lại còn là trung tâm.

Mẫn Cương tiếc rẻ nói:

- Chỉ tiếc là phạm sát.

Tử Mi linh quang chợt lóe, quay đầu nhìn Mẫn Cương:

- Cậu cũng cảm thấy nơi này tốt đúng không? Nếu có thể hóa giải được sát khí ở đây, vậy cậu có muốn xây dựng công ty tương lai của cậu ở đây không?

Hai mắt Mẫn Cương lấp lánh gật đầu:

- Ủm, bây giờ mình chỉ có thể để cho người khác thuê, cũng không có lợi cho sự phát triển lắm, sao mà bằng làm trụ sở cho công ty của mình được, Tử Mi, cậu có chắc chắn hoá giải được sát khí này không đó?

Dương Tử Mi hơi hơi gật đầu:

- Mua mảnh đất này đi, tiền cứ để mình lo.

Mảnh đất trống này có diện tích khoảng hơn 300 mét vuông, mà giá cả mấy khu vực lân cận đã lên đến 3000 tệ một mét vuông rồi.

Mẫn Cương không có nhiều tiền như vậy.

Nhà họ Mẫn dù cũng có tiền nhưng không phải là gia đình quá giàu có gì, bây giờ để mở công ty phải bỏ ra 300 vạn tệ, Tử Mi và Mẫn Cương mỗi người góp 100 vạn, còn 100 vạn phải đi vay ngân hàng.

Lại thêm sau này công ty phát triển và hoạt động vẫn cần chi rất nhiều tiền.

Mẫn Cương chỉ là thiếu niên, lại mới bắt đầu, nhà họ Mẫn sao có thể để cậu ta cầm đi nhiều tiền như vậy chứ.

Mẫn Cương nhìn Dương Tử Mi, cậu không biết cô lấy tiền ở đâu ra, nhưng từ góc độ của chủ nghĩa đàn ông mà nói, mình phải dựa vào cô ấy để phát triển, suy nghĩ này khiến trong lòng cậu thật mâu thuẫn.

Dương Tử Mi đoán được suy nghĩ trong lòng cậu, cười cười nói:

- Mình là cổ đông lớn thứ hai của công ty, tiền mua mảnh đất và xây dựng cứ xem như mình góp cổ phần đi, cậu chỉ cần kinh doanh cho thật tốt để mình được chia thật nhiều tiền lãi là được. Ở đây phù hợp xây một toà nhà ba tầng, tầng một mình muốn chia đôi, một bên để cho cậu trưng bày đồ cổ giả, một bên để mình bán đồ cổ thật. Chúng ta chỉ bán hàng thật, tầng hai dùng làm nơi cho cậu làm căn cứ chế tác đồ cổ giả, còn tầng ba chúng ta mở một hội quán tư nhân được không?

Mẫn Cương vừa hít sâu một hơi vừa nói:

- Tốt lắm, chỉ là Tử Mi này, như cậu nói thì phải tiêu rất nhiều tiền đó.

Dương Tử Mi mím môi cười:

- Chi phí cho việc này cậu không cần phải lo, mình đã nói được thì làm được, cậu chỉ cần giúp mình liên lạc với chủ đất thôi, xem xem có cách nào mua được mảnh đất này không, nhưng cậu tuyệt đối đừng dùng danh nghĩa của mình nha.

Làm thầy tướng số nổi tiếng của thành phố A, thanh danh Dương Tử Mi trong giới kinh doanh đã sớm lan truyền rộng rãi.

Mảnh đất này vì vấn đề phong thủy mà xếp xó, nếu cô nói muốn mua nhất định người bán sẽ không nỡ buông tay mảnh đất vàng đất bạc này, mà cho rằng còn có cách hoá giải sát khí ở đây.

Nhưng nếu để Mẫn Cường đi mua, họ sẽ xem cậu ấy là đồ ngốc, hận không thể nhanh chóng bán củ khoai nóng bỏng tay này đi.

Mẫn Cường là người thông minh, đương nhiên hiểu được ý cô, rồi gật đầu, hai người mỉm cười nhìn nhau.

Không ai biết rằng trong tương lai, thành phố A trở thành khu đất vàng, phát triển mũi nhọn, một phần do hai thiếu niên mới 15 tuổi tạo ra, hơn nữa còn mang đến ảnh hưởng rất lớn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 360: La Bạch

Dương Tử Mi cùng Mẫn Cường nhắc đến nơi cậu đang thuê làm trụ sở công ty.

Bởi vì không có nhiều tiền, lại vừa mới bắt đầu, nên Mẫn Cường sau khi tổng hợp lại tất cả các phương diện nhân tố, liền quyết định thuê chỗ này, tiền thuê hơi đắt, nhưng nơi này cũng không vắng vẻ lắm, vừa vặn nằm ở cuối khu phố thương nghiệp trong tương lai.

Xét về mặt phong thủy cũng không kém lắm.

Dương Tử Mi bố trí trận pháp tụ tài lợi vận, trong tương lai phát triển, phong thủy nhất định sẽ giúp ích không nhỏ.

- Đây là văn phòng của mình, căn còn lại là cho cậu, cổ đông lớn thứ hai như cậu có định đến đây làm không.

Mẫn Cường chỉ vào một căn phòng bố trí khá lịch sự trang nhã rồi hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nở nụ cười:

- Mình không có nhiều hứng thú với việc làm ăn của công ty lắm, cậu vẫn nên để căn phòng này cho các nhân viên khác thì hơn. Đừng lãng phí, nếu như mình có đến thì ở trong văn phòng cậu cũng được mà.

Con người đen nhánh của Mẫn Cường Nhìn thẳng vào cô:

- Tử Mi, cậu đầu tư cho mình nhiều như vậy, cậu tin tưởng mình thế sao? Cậu không sợ mình đem tiền của cậu tiêu như nước sao?

Dương Tử Mi tinh quái cười:

- Đương nhiên không sợ, mình tin cậu sẽ làm rất tốt, cũng mang lại thật nhiều tiền lại cho mình, đến lúc đó mình sẽ được ngồi mát ăn bát vàng rồi, hehe.

Nhìn cô tín nhiệm cổ vũ mình như vậy, Mặc Cường rất cảm động, trong lòng âm thầm thề, mình phải gây dựng công ty này thật lớn mạnh, nhất định mình phải trở thành một thương nhân xuất sắc.

Khí sắc La Bạch đã tốt hơn nhiều, anh mặc một bộ trang phục thời Đường hơi cũ màu trắng, nhưng chất liệu nhìn rất tốt, thủ công tinh xảo, từng là trang phục loại một.

Anh ta mặc vào trang phục như vậy, lập tức tỏa ra một loại khí chất của quý công tử nghèo túng.

Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi, trong mắt anh ta liền dâng lên sự cảm kích vô cùng, tiến đến khom người hành lễ:

- Dương tiểu thư, cô đến rồi sao?

Dương Tử mi mỉm cười gật gật đầu,:

- Không cần khách khí gọi tôi là Dương tiểu thư đâu, gọi tôi là Tử Mi hoặc là Tiểu Mi là được rồi.

- Ừ!

La Bạch thử gọi nhẹ một tiếng: - Tiểu... Mi...

Vừa gọi như vậy, nội tâm anh ta đã có chút run run.

Trong cảm nhận của anh ta, Dương Tử Mi như là nữ thần vậy, gọi tên cô ngang hàng như vậy, anh ta không quen lắm, chỉ sợ trong thâm tâm đã kêu tên này cả trăm lần rồi.

- Tiểu Mi.

La Thanh ở một bên gọi to, kéo cánh tay Dương Tử Mi:

- Chị cũng có thể gọi như vậy chứ?

- Chị La Thanh đương nhiên có thể gọi em như vậy.

Dương Tử Mi cười.

Đối với tính cách thẳng thắn bộc trực của La Thanh, cô rất thích.

- Ha ha, thật quá tốt.

La Thanh vui vẻ nở nụ cười.

- Em là ân nhân cứu mạng của nhà họ La bọn chị, đối diện với em, có nhiều lúc chị không biết nên làm thế nào cho phải.

- Thế thì hãy giúp Mẫn Cường phát triển công ty phòng chế đồ cổ này thật tốt để em có thể kiếm thật nhiều tiền lãi là được.

Dương Tử Mi giảo hoạt nói.

- Được, chị và anh trai nhất định sẽ dốc hết sức mình, làm cho nhãn hiệu của công ty chúng ta trở nên phổ biến, làm cho tay nghề của nhà họ La phát dương quang đại, nổi tiếng cả trong ngoài nước.

La Thanh gật gù.

- Đó là đương nhiên rồi.

Kiếp trước, Dương Tử Mi cũng không biết công ty của Mẫn Cường ký hợp đồng với vị thợ thủ công nào, cũng không biết chất lượng của mấy món đồ cổ giả kia ra sao.

Kiếp này, có La Bạch là bậc thầy làm đồ giả cổ ở đây, mấy thứ kia tuyệt đối không phải là vấn đề.

Hơn nữa Tống Huyền từng nói là sẽ không có vấn đề gì, đồ giả cổ từ trong nước ra nước ngoài có thị trường khá lớn, nhất là khi có kỹ thuật vốn đã tuyệt chủng Nguyên Thanh Hoa này trong tay thì còn lo gì nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 361: Vu Kính Tụ Hồn (1)

Tạm biệt mấy người Mẫn Cường, Dương Tử Mi mang theo Tiểu Thiên về nhà.

Còn chưa về đến gần nhà, Tiểu Thiên bỗng nhiên kêu lên:

- Chị ơi, ở phía trước có yêu khí!

Dương Tử Mi bật cười:

- Yêu khí là cái gì vậy? Tiểu Thiên, không phải em cũng là yêu quái à, chị nói có đúng không?

- Em không phải là yêu, em là quý.

Tiểu Thiên rất đứng đắn nói:

- Chị, chị mau nhìn kia, người ở đằng trước không giống người bình thường đâu.

Dương Tử Mi nhìn về phía Tiểu Thiên chỉ.

Ở phía trước là một người mặc một bộ đạo bào bản thiêu cũ nát, dáng người bình thường, khuôn mặt phổ thông, tóc tai rối bời, là một người đàn ông chừng khoảng trên dưới 50 tuổi. Khí chất người này kém xa Ngọc Thanh sư phụ, căn bản không có loại khí chất tiên phong đạo cốt, nhàn vân dã hạc của người tu tiên, ngược lại giống hệt một kẻ lừa đảo mặc đạo bào.

Chẳng qua nếu hắn đã mặc đạo bào rồi thì cứ tạm gọi hắn là đạo sĩ đi.

- Tiểu Thiên, em phát hiện ông ta có yêu khí chỗ nào?

Dương Tử Mi cũng cảm thấy đạo sĩ này có gì đó là lạ, nhưng lại không phát hiện chút yêu khí nào, khí tức trên người ông ta giống hệt với người bình thường mà.

- Chị, cái gương trên tay ông ta có vấn đề.

Tiểu Thiên nghiêm túc nói.

Gương?

Ánh mắt Dương Tử Mi dừng lại trên tay đạo sĩ, quả nhiên nhìn thấy trên tay ông ta cầm một tấm gương bằng đồng có vẻ cổ xưa, lớp đồng bên trên đã rỉ sét loang lổ.

Có điều cô nhìn đi nhìn lại chiếc gương đồng này cũng không thấy nó giống đồ cổ gì cả, vì nó giống như đã bị một loại bùa chú nào đó phong tỏa vậy, dù cô đã mở Thiên Nhân cũng không nhìn thấy gì.

Rốt cuộc nó là gương gì vậy?

Gã đạo sĩ này rốt cuộc là ai?

Cô đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn gã đạo sĩ đó cầm gương chiếu chiếu soi soi xung quanh nhà mình.

Con người cô hơi co rút lại.

Chẳng nhẽ gã đạo sĩ này muốn gây bất lợi cho mình sao?

Cô vừa định tiến lại, đột nhiên nghe thấy gã đạo sĩ kia tràn đầy kinh ngạc nhỏ giọng nói một câu:

- Kỳ lạ, sao lại không có oan hồn nhỉ?

Oan hồn?

Dương Tử Mi hơi cau mày, chẳng nhẽ hẳn chỉ muốn tìm oan hồn ở chỗ này chứ không phải muốn tìm mình gây sự à?

- Không hợp lý nha, trước kia chỗ này không phải là bãi tha ma à? Kẻ to gan nào lại dám xây nhà ở đây, lại còn thu phục hết đám oan hồn thế này?

Gã đạo sĩ lâu bầu.

Có lẽ hẳn muốn nhìn rõ ràng toà nhà nên nhảy nhảy trên mặt đất vài cái nhưng vẫn không thể nhảy qua tường vậy để nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Lúc trước, Dương Tử Mi vì muốn nâng cao tính riêng tư của toà nhà mà cố ý bảo Hạ Quốc Huy xây tường bao quanh cao hơn rất nhiều so với các toà tứ hợp viện thông thường, nếu không có dụng cụ hỗ trợ hoặc biết khinh công thì đừng mơ nhìn thấy khung cảnh phía trong được.

Cho dù có người bắc thang trèo lên xem cũng không thể nhìn thấy gì được, bởi vì cô đã sớm bố trí thuật che mắt rồi, người bình thường có nhìn thế nào cũng sẽ không thấy có gì khác lạ.

- Chị, chị nói xem người kia rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

Tiểu Thiên nhìn đạo sĩ kia tay chân vụng về, giống hệt một con châu chấu, liên tục nhảy tới nhảy lui bên tường, trông rất buồn cười.

- Chị cũng không biết.

Đối với hành vi của gã đạo sĩ này, cô thực sự không biết nói gì.

Cô mở Thiên Nhân nhìn hẵn, tư liệu cho thấy hẵn đến từ một đạo quán nhỏ ở Sơn Tây, tên là Ngọc Chân Tử, 53 tuổi, ngoài ra không còn gì nữa.

Cái đạo danh Ngọc Chân Tử này nghe có vẻ rất đạo khí, người có cái tên như vậy, ít nhất cũng phải giống như Ngọc Thanh sư phụ tiên phong đạo cốt chứ, đằng này lại trông ngốc nghếch như vậy.

Cô không nhịn được đi qua:

- Vị đạo trưởng này, ông đang định làm gì ở nhà tôi vậy?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 362: Vu Kính Tụ Hồn (2)

Ngọc Chân Tử đang dồn sức chạy lấy đà để nhảy tiếp, đột nhiên bị người ta hởi như vậy thì hoảng sợ, thu chân lại đứng không vững, rầm một tiếng, ngã sấp mặt vào tường, đau đến nỗi ôm mũi oa oa kêu lớn, gương trong tay rơi trên mặt đất, trông thật tức cười.

Tiểu Thiên thấy vậy ôm bụng cười lăn lộn.

Dương Tử Mi vừa định nhặt gương lên xem xem là gì thì đã bị Ngọc Chân Tử nhanh chóng giật lại, vừa đau đến nhe răng nhếch mép vừa nói:

- Cô gái nhỏ, cái gương này không phải là thứ cháu có thể tùy tiện đụng vào đâu.

- Hả? Vì sao vậy?

Dương Tử Mi chớp chớp đôi mắt to, làm ra vẻ ngây thơ vô tội rồi hỏi.

- Không vì sao cả, chỉ vì nó là gương của ta thôi.

Ngọc Chân Tử cẩn thận dùng tay áo lau chùi bùn đất dính trên gương.

- Một người đàn ông cũng cần soi gương ư?

Dương Tử Mi cố ý hỏi.

- Gương này không phải dùng để soi.

Ngọc Chân Tử đem gương để ngay trước mặt Dương Tử Mi nói:

- Cháu nhìn đi, bên trong nó chỉ toàn màu đen thôi.

Ngay lúc chiếc gương được để trước mặt mình, Dương Tử Mi bỗng cảm thấy trong lòng xuất hiện một nỗi sợ hãi không rõ được, thân thể giống như chịu phải kích động lớn, cả người đều run rẩy.

- A!

Cô đánh mất dáng vẻ bình thường hét to một tiếng, giơ tay giật lấy cái gương quăng đi.

- Gương của ta!

Ngọc Chân Tử đau lòng nhặt gương lên, không vui mừng cô một cái:

- Ái chà, tôi nói này cô bé, sao cháu lại đối xử với gương của tôi như vậy hả?

Hắn chưa nói hết câu thì đã nhìn thấy vẻ mặt bất ổn của Dương Tử Mi, đột nhiên biến sắc ghen hòng trần trối nói:

- Cháu... Trên người cháu có quỷ?

Tiểu Thiên run rẩy:

- Ông định làm gì? Muốn bắt tôi sao?

Phản ứng đầu tiên của Dương Tử Mi là Tiểu Thiên bị ông ta phát hiện rồi, có thể Ngọc Chân Tử này cũng có mắt Âm Dương. Nhưng mà cô không nghĩ ra, vừa nãy khi mặt gương đối diện với mình, vì sao mình lại sợ hãi một cách kỳ lạ như vậy.

Đó không phải là sự sợ hãi từ Tiểu Thiên.

Huống hồ, Tiểu Thiên đã có thể dùng thân thể, vốn dĩ không e ngại gì, hơn nữa hồn phách nó tinh khiết như vậy, phép thuật nào cũng không thể làm gì nó.

Vậy mình sợ cái gì chứ?

Ngón tay Ngọc Chân Tử bấm quyết, cầm gương hướng về phía Dương Tử Mi hô to một tiếng:

- Thu!

Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy thấy đầu đau như búa bổ, giống như có gì đó trong cơ thể cô muốn tách ra vậy, cả người không tự chủ được mà run rẩy sợ hãi.

- Bỏ gương xuống!

Dương Tử Mi như phát điên, tiến lên giật lấy gương ném bay, một chân đạp Ngọc Dương Tử xuống đất, khuôn mặt luôn dịu dàng trở nên dữ tợn.

- Chị ơi, chị sao vậy?

Tiểu Thiên hốt hoảng kêu lên:

- Trên người chị hình như có quỷ hồn thật rồi.

Sau khi gương bị ném sang chỗ khác, tinh thần Dương Tử Mi từ từ tỉnh táo lại.

Trên người mình có quỷ hồn sao?

Đó là đang nói linh hồn chết thảm kiếp trước của mình sao?

Từ lần trước bị Lam Nha Nha phát hiện, cô vẫn luôn dùng Chương Nhãn Pháp để giấu vong hồn của mình.

Hiện tại không ngờ bị gương của Ngọc Chân Tử chiếu vào một cái lộ ra.

Cũng không rõ cái gương này là thứ gì, không lẽ nó là Kính Chiếu Yêu ư?

Hơn nữa ông ta chỉ mới chiếu có một cái, mình đã cảm thấy như bị xé rách, vì sao vậy?

- Gương của ông rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Cô đập lên lưng Ngọc Chân Tử, lạnh lùng hỏi.

- Cô là đồ yêu nghiệt! Tôi... Tôi nhất định phải thu phục cô.

Ngọc Chân Tử bị Dương Tử Mi đập đến không cử động nổi, nhưng miệng vẫn kêu to.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 363: Vu Kính Tụ Hồn (3)

Thu con mẹ ông!

Dương Tử Mi không nhịn được chửi thề:

- Tôi là yêu nghiệt khi nào?

- Tôi không nói cháu, ý ta là nói con quỷ trốn bên trong người cháu cơ. Cô bé, cháu để cho ta dùng Tụ Hồn Kính bắt yêu nghiệt trên người cháu đi, nếu không sau này cháu sẽ gặp rắc rối đấy.

Chân Ngọc Tử kêu la.

- Ông nói đó là Tụ Hồn Kính sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Phải, đó là Tụ Hồn Kính, nó có thể thu tất cả vong hồn âm linh vào bên trong.

Ngọc Chân Tử Giải thích.

Dương Tử Mi nhớ trong cuốn sách cũ của sư phụ mà cô từng xem qua, có phần liên quan đến Tụ Hồn Kính. Trong đó nói rằng chiếc gương này có thể thu hết mọi âm linh vong hồn, người sử dụng gương chỉ cần có chút phép thuật là có thể sai khiến hồn phách bên trong làm việc, chiến đấu, hại người gì đó, đó là một cái gương vô cùng tà ác.

Chẳng lẽ cái gương này là Tụ Hồn Kính trong truyền thuyết?

- Tôi biết trên người tôi có quý!

Dương Tử Mi hạ giọng nói với ông ta:

- Nhưng mà, đối với tôi mà nói là một con quý rất quan trọng, ông không cần nghĩ đến việc thu phục nó. Nó mà đi mất, tôi cũng chết ngay.

Ngọc Chân Tử kinh hãi:

- Cháu biết hết? Vì sao mà nếu nó đi thì cháu lại chết chứ?

- Đó là vì một nhân duyên đặc biệt. Đạo trưởng, mong ông đồng ý với tôi, đừng dùng cái gương kia bắt nó nữa.

Ánh mắt Dương Tử Mi bỗng nhiên trở nên sắc bén:

- Nếu ông còn dám làm vậy, tôi sẽ giết ông!

Ngọc Chân Tử rùng mình một cái.

Từ khi có được Tụ Hồn Kính, ông ta đã có một ý tưởng vĩ đại, đó là thu phục hết toàn bộ cô hồn dã quỷ trong thiên hạ, khiến chúng không còn lờn vờn ở tam giới làm hại con người.

Ông ta không hề biết chuyện có phép thuật là có thể bắt vài quỷ hồn làm người hầu, cứ cho là biết thì ông ta cũng sẽ không làm cái việc tà ác nhục nhã với tổ tiên như thế.

Ông ta kinh ngạc nhìn Dương Tử Mi, nhìn sắc mặt của cô cũng không giống như bị quỷ chiếm thân thể.

Vì sao cô ta lại muốn che chở cho một quỷ hồn chứ? Ông ta chợt nhớ đến Quỷ Hồn mà ông ta vừa trông thấy, tuy máu me đầm đìa, tuổi tác cũng

lớn, nhưng bộ mặt cùng cô có vài phần giống nhau.

Chẳng nhẽ là người thân của cô?

Cho nên cô mới che chở cho nó như vậy?

- Cô bé à, cứ cho là quý hồn này là người thân của cháu đi, nếu để nó ở trên người cháu lâu quá sẽ có hại cho cháu, cháu sẽ bị âm tà nhập thể đó.

Ngọc Chân Tử cố thuyết phục.

Dương Tử Mi nhếch môi thản nhiên cười:

- Không đâu, huống hồ trên người tôi cũng không phải chỉ có một con quỷ.

Cô gọi Tiểu Thiên ra ngoài.

Ngọc Chân Tử vừa nhìn thấy Tiểu Thiên, kinh ngạc hét lên:

- Cô... rốt cuộc cô là ai? Sao lại nuôi quỷ sủng hả?

- Cũng giống ông cả thôi, đều là người tu đạo cả

Dương Tử Mi nhắc chân khỏi người ông ta rồi ném cho ông ta một ánh mắt sắc bén:

- Ông cú được bao xa thì cú! Nếu không tôi cũng không ngại giết ông đâu.

- Mặc kệ cô có là trời đi nữa, sát khí nặng như vậy, sao có thể là người tu đạo được chứ?

Ngọc Chân Tử kêu gào, chậm chạp bò dậy từ mặt đất.

Dương Tử Mi mím môi không nói, mở cửa vào nhà, để mặc Ngọc Chân Tử ở bên ngoài kêu gào.

- Chị, trên người chị vì sao lại có quỷ vậy? Tại sao bình thường em không phát hiện ra? Thật kỳ lạ.

Tiểu Thiên ở bên cạnh nghi hoặc hỏi.

- Tiểu Thiên, đừng hỏi nữa, chị không muốn nói nhiều.

Dương Tử Mi mệt mỏi nói.

Tiểu Thiên thấy Dương Tử Mi như vậy cũng không dám nhiều lời.

Ngọc Chân Tử ở bên ngoài cầm gương đi một vòng quanh tường vây, lăm bằm:

- Không được, quá yêu nghiệt, mình phải tìm sư huynh thôi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Long Trục Thiên Ưu Thương

Dương Tử Mi ngồi trước gương, có ý muốn nhìn rõ linh hồn đang ở trên người mình.

Chỉ tiếc là cô không thấy gì cả, chỉ nhìn thấy mình bây giờ.

Cô trong gương tóc đen như mực, khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt, làn da trắng nõn, có điều đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài, ngay cả chính cô cũng không thể thấy rõ linh hồn mình, dù bây giờ hay trước kia.

Cô cầm lược gỗ trên bàn, nhàm chán chải vài cái.

Di động chợt đổ chuông, nhìn qua thì thấy là Long Trục Thiên đang gọi.

Trong lòng cô vui vẻ, vội vàng nhận máy.

- Mi Mi.

Từ đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói khàn khàn của Long Trục Thiên.

- Trục Thiên, anh đang ở đâu đó?

Dương Tử Mi kích động hỏi.

- Ở phía bắc hồ Baikal.

Long Trục Thiên hít một hơi thật sâu nói:

- Ở đây rất đẹp, anh muốn sống cùng em ở nơi này.

Hồ Baikal?

Trước kia Dương Tử Mi từng thấy trong sách địa lý có nói về nơi này.

Baikal là hồ nước ngọt sâu nhất và có lưu lượng nước lớn nhất thế giới. Hồ ở tỉnh Siberia nước Nga, nằm giữa tỉnh Irkutsk phía bắc và nước Buryatia ở phía nam, cách biên giới Mông Cổ 111 km, là nơi bắt nguồn của nhiều dân tộc và còn được xưng là con mắt xanh của Siberia.

Hồ có dáng hẹp dài gấp khúc, tựa như một vầng trăng non, cho nên còn được gọi là hồ Nguyệt Lượng.

Lúc đó khi nhìn thấy cái tên mỹ miều hồ Nguyệt Lượng t trong sách, cô đã mơ màng tưởng tượng, hồn vía bay đến nơi đó.

Cô tưởng tượng cùng Long Trục Thiên cưỡi ngựa trắng, cùng bước chậm bên hồ. Khung cảnh lãng mạn đó tươi đẹp cảm động lòng người biết nhường nào.

- Mi Mi, em đang nghĩ gì vậy?

Thấy cô trầm mặc không nói, Long Trục Thiên lo lắng hỏi.

- Không có gì, em chỉ là đang tưởng tượng đến cảnh đẹp hồ Nguyệt Lượng.

- Nghỉ hè anh sẽ đưa em đi.

Long Trục Thiên ôn nhu nói:

- Chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa trên thảo nguyên, cùng nhau dạo bước bên hồ, cùng nhau nằm ngắm trăng sao. Mi Mi, bầu trời ở đây rất xanh, sao cũng rất sáng, giống như ánh mắt em vậy, mỗi lần nhìn lên bầu trời anh lại nhớ đến em.

Ha ha, Dương Tử Mi không ngờ người lạnh lùng như Long Trục Thiên cũng có thể nói ra những lời sến súa như vậy, nội tâm cô mềm mại, ánh mắt cũng trở nên nhu hoà.

- Anh đã tìm được thứ anh cần chưa?

Dương Tử Mi hỏi.

- Vẫn chưa tìm thấy, nhưng anh lại khôi phục được vài ký ức vụn vặt.

Long Trục Thiên trả lời.

- Nhớ được gì vậy?

- Nhớ ra mẹ anh.

Ngữ điệu Long Trục Thiên có thay đổi, hơi ảm đạm:

- Đồng thời cũng nhớ ra bà ấy bỏ rơi anh.

Dương Tử Mi nhớ đến Gia Cát Nguyệt từng kể qua việc này, an ủi anh:

- Có thể không phải là bà ấy bỏ rơi anh đâu, chắc là bà có nỗi khổ riêng.

- Không.

Long Trục Thiên cố chấp:

- Trong trí nhớ của anh, bà ấy rất lạnh lùng với anh, chưa bao giờ ôm anh một cái, giống như anh là một đứa trẻ xa lạ vậy.

Nghe anh nói vậy, trong lòng cô thấy rất xót xa.

Một người có thể thiếu bất kỳ cái gì, chỉ có tình yêu của cha mẹ là không thể thiếu.

Anh chưa từng gặp bố, cũng không biết ông là ai, người mẹ bên cạnh lại đối xử với anh lạnh lùng như vậy, thậm chí còn bỏ rơi anh khi anh còn bé.

Chuyện này với anh là chuyện bi thương đến cỡ nào đây?

- Anh... Còn nhớ gì nữa không?

Dương Tử Mi sợ anh sẽ nhớ ra việc cả nhà ông ngoại anh bị giết hại tàn nhẫn trong một đêm nên cô căng thẳng hỏi.

- Không.

Long Trục Thiên nhìn mặt hồ một màu xanh trong suốt nói:

- Anh hy vọng trong ký ức của mình chỉ có mỗi em.

Nghe thế, Dương Tử Mi dù không nhìn thấy anh nhưng cũng phần nào đoán được ánh mắt anh bây giờ cô đơn, đau khổ đến mức nào.

- Ủ, cứ cho trong ký ức của anh không có mỗi em cũng không sao, bởi vì từ nay trong ký ức của chúng ta sẽ chỉ có những điều tốt đẹp.

Dương Tử Mi ôn nhu nói.

- Mi Mi, cảm ơn em.

Giọng nói của anh mang theo mấy phần thiện cảm.

Hai người cách xa ngàn dặm, chỉ gặp nhau qua giọng nói, lại như đang gần kề một chỗ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 365: Sư Đệ Của Ngọc Thanh (1)

- Sư huynh!

Ngọc Chân Tử ở bên trong đạo quán, vừa nhìn thấy Ngọc Thanh đã kêu to, hưng phấn bay đến.

- Sư đệ, sao đệ lại đến đây?

Ngọc Thanh nhìn thấy Ngọc Chân Tử thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Ngọc Chân Tử bước đến, kích động nắm chặt tay Ngọc Thanh:

- Sư huynh, lâu rồi không được gặp huynh, đệ còn lo huynh không còn ở đây, may mà lúc trước có gặp được Viên Chân đại sư, ông ấy nói đã nhìn thấy huynh, huynh còn ở nhân gian, huynh không biết đệ kích động thế nào đâu.

Ngọc Chân Tử vừa nói vừa rơi nước mắt.

Đã ba hơn ba mươi năm chưa gặp Ngọc Chân Tử, Ngọc Thanh cũng rất kích động, có điều tu vi của ông đã đạt đến một mức nhất định, thứ cảm xúc thế này không dễ bộc lộ ra ngoài.

Vì vậy dù cho trong lòng ông rất kích động thì lòng vẫn cứ thản nhiên như cũ.

Ngọc Chân Tử khóc xong một trận, kéo Ngọc Thanh ngồi xuống một bên, nhìn xung quanh:

- Sư huynh, hơn 30 năm qua huynh vẫn luôn ở cái đạo quán nhỏ này sao?

Ngọc Thanh gật đầu:

- Ủ, trừ lúc ra ngoài đi du lịch thì ta vẫn ở đây.

- Sư huynh, sau này đệ cũng muốn ở đây cùng huynh.

Ngọc Chân Tử khẩn thiết nhìn Ngọc Thanh nói:

- Sư phụ không còn, đệ cũng chỉ còn lại mình sư huynh, đệ muốn phụng dưỡng huynh thật tốt.

Ngọc Thanh biết, Ngọc Chân Tử là một người tính tình ngay thẳng, rất chân thành đối với sư phụ và mình.

Ông cũng rất nhớ tiểu sư đệ này.

Chỉ là, hơn ba mươi năm trước, xảy ra một hồi biến cố, hai huynh đệ đi khác đường, từ đó cũng chưa từng liên lạc.

Đương nhiên ông cũng rất muốn ở chung một chỗ với sư đệ.

- Sư huynh, huynh nhìn này.

Ngọc Chân Tử lấy Tụ Hồn Kính ra:

- Đây chính là Tụ Hồn Kính.

- Tụ Hồn Kính? Đệ lấy nó ở đâu vậy?

Ngọc Thanh cầm lấy Tụ Hồn Kính, ngón tay chạm vào mặt gương, một luồng khí lạnh truyền vào cơ thể, vội vàng buông tay ra.

- Mấy năm trước đệ lấy được trong tay một tên đào mộ.

Ngọc Chân Tử nhìn gương nói:

- Gương này dùng rất tốt, còn tốt hơn so với thần chú của tổ sư gia chúng ta, không cần tốn sức lực cũng có thể bắt được quỷ.

- Sư đệ, Tụ Hồn Kính này thực chất là một cái vu kính, bên trong càng chứa nhiều quỷ hồn thì càng tích lũy nhiều oán khí, người pháp lực không đủ cuối cùng sẽ bị phản phê, ác quỷ quấy thân.

Ngọc Thanh nhíu mày nói:

- Tốt nhất để ta đem linh hồn bên trong đi siêu độ, về sau đừng dùng đến thứ này nữa.

Trên mặt Ngọc Chân Tử xuất hiện vẻ kinh hãi:

- Là như vậy sao?

Ngọc Thanh gật đầu, đúng dậy lấy một cuốn sách cũ màu vàng trên giá xuống, mở đến tờ viết về Tụ Hồn Kính đưa cho Ngọc Chân Tử xem.

Ngọc Chân Tử nhìn xong, cầm gương ném sang một bên:

- Đệ không cần nó nữa! Sư huynh, huynh cũng biết thiên phú đệ không cao, học nghệ không tinh, pháp thuật kém, huynh mau mang nó đi siêu độ đi.

Ngọc Thanh gật đầu.

- Đúng rồi!

Ngọc Chân Tử vỗ đùi kêu lên:

- Hôm nay đệ gặp một cô gái rất kỳ lạ ở thành phố A, khoảng trên dưới 15 tuổi, cô bé đó vậy mà nhà ở ngay ở giữa bãi tha ma. Kỳ lạ nhất là, cô bé ngoài bị một quỷ hồn quấn thân còn nuôi một con tiểu quỷ sủng, võ công rất giỏi, một chân đá ngã đệ, cũng không biết đó là thứ yêu nghiệt gì.

- Hả?

Ngọc Thanh nghe ông ta miêu tả, đại khái đoán được người ông ta nói đến hẳn là Dương Tử Mi:

- Đó là đệ tử của huynh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Sư Đệ Của Ngọc Thanh (2)

Đệ tử của huynh? Sao huynh có thể nhận một cô bé làm học trò chứ?

Ngọc Chân Tử rất kinh ngạc:

- Bọn đệ đúng là gà nhà đá nhau mà, người một nhà lại không nhận ra nhau.

- Thiên phú của nó rất tốt, tu vi đã ở trên ta, thậm chí vượt qua sư phụ.

- Không phải chứ? Chẳng lẽ nó đã tu luyện đến cảnh giới Đạo Thần Quy Nguyên rồi sao?

Ngọc Chân tử kêu la:

- Không thể nào, con bé đó mới mấy tuổi chứ? Cứ cho là nó tu luyện từ trong bụng mẹ đi cũng không có khả năng tu luyện đến cảnh giới này. Ngày đó sư phụ cũng giới lắm mới có thể. Phải rồi, sư huynh, huynh tu luyện đến đâu rồi?

- Huynh cũng đã bước vào sơ cảnh của Đạo Thần Quy Nguyên rồi. Nhưng Tử Mi đã đạt tới thâm cảnh, có lẽ sẽ đột phá cảnh giới Đạo Thần Quy Nguyên để bước vào cảnh giới Đạo Nguyên Hóa Cảnh sớm thôi, không có gì phải bất ngờ cả.

Ngọc Thanh gật đầu nói.

Ngọc Chân Tử không tin nổi há to miệng:

- Chuyện này... Không thể nào đúng không? Mấy nghìn năm qua, cũng chỉ có mỗi tổ sư gia của chúng ta mới bước qua Đạo Nguyên Hóa Cảnh thôi mà.

- Những thứ không có khả năng đến lượt nó đều trở thành có thể. Nó là một cô bé kỳ lạ, về phần vong hồn trên người nó, đệ đừng quản nhiều, đó là nhân duyên của chính nó.

Ngọc Thanh Tử nói.

- Tại sao? Chẳng lẽ huynh đã sớm biết hết?

Ngọc Chân Tử hỏi.

Ngọc Thanh gật đầu.

- Đúng là kỳ lạ mà! Nếu nó đã tu luyện đến cảnh giới cao như vậy, pháp thuật cao cường như vậy, theo lý mà nói, không thể nào để cho vong hồn bám trên người mình mới đúng.

Ngọc Chân Tử nghi hoặc.

Ngọc Thanh trầm ngâm không nói, cầm Tụ Hồn Kính lên nhìn một lát rồi cất vào ngăn kéo trong phòng, chuẩn bị tìm một canh giờ phù hợp để siêu độ quỷ hồn bên trong.

Ngọc Chân Tử vẫn rất hiếu kỳ với Dương Tử Mi, quần quýt đòi Ngọc Thanh dẫn xuống núi gặp cô lần nữa.

Ngọc Thanh không lay chuyển được ông ta, cũng đành dẫn theo ông ta xuống núi, ngồi xe đến thành phố A tìm Dương Tử Mi.

Thấy sư phụ đến, Dương Tử Mi đương nhiên rất vui mừng. Từ sau khi xây xong tòa nhà này, cô rất muốn đưa sư phụ đến ở cùng nhưng ông vẫn cứ ở trên núi, nói là muốn giúp thôn dân tiêu tai giải nạn.

Nhìn thấy Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đi cùng nhau, Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ, ông ta là...

- Tiểu sư diệt, ta vậy mà lại là sư thúc con đó, ngoan, mau gọi ta một tiếng sư thúc, ta sẽ bỏ qua việc hôm qua con cho ta một đá thật nhục nhã.

Ngọc Chân Tử cọt nhả.

Sư thúc?

Dương Tử Mi nhìn cái người khí chất hoàn toàn khác xa Ngọc Thanh kia, thật khó tin nổi hai người là cùng một sư môn mà ra.

- Phải, Tử Mi, hẳn là sư thúc Ngọc Chân Tử của con.

Ngọc Thanh ở một bên nói.

- Sư... thúc...

Dương Tử Mi khó khăn gọi một tiếng. Người này nhìn đáng khinh như vậy, bộ dạng lôi thôi, trên người còn không có pháp lực, cô cứ nghĩ là kẻ lừa đảo hóa ra lại là sư thúc của cô, thế giới này thật đúng là huyền ảo.

- Tiểu sư diệt ngoan!

Ngọc Chân Tử cả mặt đầy vẻ vui mừng nói:

- Mau mau mau dẫn bọn ta vào trong, ta muốn xem xem trong nhà con rốt cuộc trông như thế nào.

Dương Tử Mi thân nhiên dẫn bọn họ tiến vào trong đình viện.

- Woa! Không khí thật thoải mái!

Ngọc Chân Tử hít một hơi thật sâu:

- So với không khí trên núi còn thoải mái hơn, tiểu sư điệt, không phải là con dẫn toàn bộ nguyên khí của thành phố A vào nhà mình chứ? Con làm bằng cách nào vậy?

Dương Tử Mi chỉ cười không nói, bởi vì cô cũng không biết nên giải thích thế nào.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 367: Cùng Tiêu Diệt Tụ Hồn Kính

Ngọc Chân Tử xem xét toàn bộ ngôi nhà một lần, sau đó không hề khách khí nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu sư diệt, sư thúc đây không có nhà để về, con thu nhận ta đi.
- Được.

Dương Tử Mi sáng khoái đồng ý.

Tuy đạo hạnh Ngọc Chân Tử không cao, nhưng chung quy cũng là người tu luyện, có thể ở lại nơi này.

Dù sao cô ở đây một mình cũng rất buồn chán.

- Hehe, tiểu sư diệt quả nhiên hiểu lòng ta.

Ngọc Chân Tử rất vừa lòng, nắm lấy tay áo Ngọc Thanh:

- Sư huynh, huynh cũng ở lại đây đi, có được không? Nơi này tốt hơn trên núi, đi ra phố xá sầm uất, đi vào là u cốc, càng thích hợp cho huynh tu luyện.

- Phải đó, sư phụ, người cũng ở lại đây đi, lần trước người đã đồng ý với con rồi, người không được đổi ý.

Dương Tử Mi cũng nhân cơ hội ôm tay Ngọc Thanh làm nũng:

- Sư thúc đã nói rồi, sát khí của con gần đây hơi nặng, nếu không có người xem chừng sợ rằng sẽ phạm phải sát nghiệp.

Ngọc Thanh thở dài:

- Được rồi, nhưng sư phụ phải trở về xử lý xong Tụ Hồn Kính đã, kéo lũ quỷ hồn lại ra ngoài gây hại cho nhân gian.

- Xử lý quỷ hồn trong Tụ Hồn Kính? Xử lý thế nào ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

- Đầu tiên bỏ phong ấn, triệu hồi chúng ra ngoài rồi siêu độ.

Dương Tử Mi suy nghĩ, hơi nhú mày nói:

- Con cũng muốn đến xem xem Tụ Hồn Kính thần kỳ đến mức nào. Nhưng mà, sư phụ, nó đã tồn tại vài nghìn năm, bên trong nhất định có không ít vong hồn, có thể chúng đã biến thành ác quỷ nghìn năm. Sư phụ, người thả chúng ra ngoài rồi liệu có siêu độ được không?

- Đúng đó, sư huynh, hơn một năm nay, số quỷ hồn đệ thu vào trong này có hơn cả nghìn con, mà trước kia có bao nhiêu, oán khí lớn như thế nào, chúng ta không biết hết được đâu.

Ngọc Chân Tử nhìn Ngọc Thanh nói:

- Tốt nhất là đừng nên đụng vào chúng nó.

Ngọc Thanh cúi đầu trầm mặc một lúc, rồi ngẩng đầu kiên định nói:

- Cho dù có phải hy sinh bộ xương già này, ta cũng phải siêu độ cho tất cả chúng nó. Nếu không, một khi để cho kẻ có ý xấu khống chế, đó chính là đại họa nhân gian.

- Sư phụ, ý người là gì ạ?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi.

- Tụ Hồn Kính kia, bên ngoài nhìn có thể thu phục quỷ hồn, trên thực tế nó là vu kính, tích thành oán khí cực lớn qua việc ngưng tụ vong hồn ở bên trong, sau đó có thể gọi nó ra ngoài làm việc.

Ngọc Thanh lo lắng nói.

- Giống như quỷ binh?

Dương Tử Mi nghe vậy cũng thấy kinh hãi.

Ngọc Chân Tử càng sợ hơn, đến nỗi mặt như màu đất, thì thào nói:

- Vậy... Vậy nên làm sao đây? Không thể trực tiếp hủy gương à?

- Có thể hủy gương, nhưng một khi hủy gương, oan hồn vong linh bên trong sẽ không còn gì trói buộc nữa, có thể tự do ra ngoài gây họa cho nhân gian.

Ngọc Thanh nói.

- Sư phụ, con cùng người về núi.

Nghe thấy hủy Tụ Hồn Kính kia có hậu quả nghiêm trọng như vậy, Dương Tử Mi đương nhiên không thể nào để sư phụ một mình đối mặt được, pháp lực của cô còn cao hơn sư phụ, hơn nữa còn có tháp sắt nhỏ hỗ trợ.

- Tiểu sư đệ, con có thể đối phó với Tụ Hồn Kính sao?

Ngọc Chân Tử ở một bên nói:

- Đừng quên bên trong thân thể con còn có một quỷ hồn.

Nội tâm Dương Tử Mi trầm xuống.

Đúng vậy, Tụ Hồn Kính kia giống như khắc tinh trời sinh của cô vậy.

Lỡ may không cẩn thận, vong hồn trên người mình sẽ bị thu vào mất.

Cô không biết, cô có cùng vong hồn kiếp trước cùng sống cùng chết hay không.

- Tử Mi không đến gần gương được, vậy thì ở một bên hỗ trợ siêu độ vong hồn đi. Ở mặt này, Tử Mi còn làm tốt hơn ta.

Ngọc Thanh nói.

- Vậy được, đệ cũng không tin ba người chúng ta không đối phó nổi vài cái vong hồn.

Ngọc Chân Tử chống nạnh nói.

Dương Tử Mi gật đầu, trong lòng không hiểu vì sao thấy hơi bất an.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Tụ Hồn Kính Mật Tích

Muốn đi cùng sư phụ trở lên núi thì sẽ không thể đi học được, nên Dương Tử Mi gọi điện cho Tần Khải Văn xin nghỉ vài hôm.

Dạo này, Dương Tử Mi cứ dưng cái là xin nghỉ khiến Tần Khải Văn hơi lo, sợ cô sẽ làm ảnh hưởng đến kết quả thi giữa kỳ.

- Tử Mi này, còn một tháng nữa là thi giữa kỳ rồi, ai ai cũng tập trung ôn tập, em không được buông lỏng bản thân đâu đấy.

Tần Khải Văn khuyên bảo.

- Dạ, thầy Tần, em sẽ không buông lỏng chính mình đâu, dù không đến trường học, em vẫn rất cố gắng ôn tập mà, thầy cứ yên tâm, lần này vì có việc quan trọng phải làm nên em mới xin nghỉ vài hôm thôi, thật ngại quá.

Dương Tử Mi giải thích.

- Được rồi, nhớ đi sớm về sớm.

Tần Khải Văn bắt đắc dĩ nói.

- Cảm ơn thầy.

Dương Tử Mi kết thúc cuộc gọi với Tần Khải Văn xong lại gọi điện cho Dương Thanh, nói muốn đi cùng sư phụ về núi vài ngày.

Dương Thanh cũng không nhiều lời, chỉ dặn cô phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn.

Dương Tử Mi đem theo pháp khí và tháp sắt nhỏ làm từ mặc phỉ về trên núi cùng sư phụ.

Ngọc Thanh vào phòng, một lát sau, mặt mày trắng bệch đi ra, môi run run nói:

- Không thấy Tụ Hồn Kính đâu cả.
- Không thấy? Sao như vậy được chứ?

Ngọc Chân Tử nhảy dựng lên:

- Sư huynh, không phải huynh bỏ vào ngăn kéo khoá kỹ sao? Sao lại không thấy được?
- Phòng ta giống như bị ăn trộm.

Ngọc Thanh cười khố:

- Ta đã ở đây mấy chục năm, chưa từng nghĩ đến còn có người đến đây ăn trộm.

Dương Tử Mi vội vàng đi vào phòng sư phụ, phát hiện khoá cửa đã bị mở, rõ ràng có người phá khoá.

Ngọc Thanh nhất cùng nhị bạch (1), lưỡng tụ thanh phong (2), bên trong phòng không có thứ gì đáng giá cả, huống hồ nơi này là đạo quán, ai mà nghĩ đến có người dám ở nơi thần thánh này ăn trộm chứ?

Hơn nữa còn trộm đi Tụ Hồn Kính quan trọng nhất.

Tụ Hồn Kính kia bên ngoài nhìn như đồ cổ, đương nhiên đứng mũi chịu sào.

- Sư phụ, để con gọi cho Tổng tiên sinh lưu ý xem gần đây có người lén mua đồ cổ không, xem xem có thể tìm thấy tung tích Tụ Hồn Kính không.

Dương Tử Mi an ủi:

- Cái gương kia ở trong tay người thường sẽ không có vấn đề gì đâu, dù sao họ cũng không biết hoá giải phong ấn.

- Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Ngọc Thanh bấm đốt ngón tay bắt đầu tính toán.

Dương Tử Mi cũng bắt đầu tính toán.

Tính ra kết quả, thần sắc thầy trò hai người hoàn toàn trở nên khác thường.

- Tử Mi, là chủ hung.

Ngọc Thanh nói.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Xem ra không phải là người bình thường lấy trộm rồi, nhưng sư phụ, khi con tính đến thì chỉ thấy một đám hỗn loạn. Con nghi ngờ lần này chiếc gương bị mất tích có liên quan đến con.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Ủ, ta cũng vừa tình ra, bất lợi cuối cùng, có thể rơi xuống người con.

Dương Tử Mi thấy lưng hơi lạnh.

Đối với nguy hiểm được biết trước, cô miễn cảm hơn người thường một chút.

Tụ Hồn Kính là nhược điểm trí mạng của cô, nếu như bị một kẻ võ công cao cường, pháp lực cao siêu khống chế mà nói, thì vong hồn trên người cô rất có thể bị bắt vào.

Nếu mình và hồn phách kia chia lìa, cô thật sự không biết hậu quả cuối cùng sẽ nghiêm trọng thế nào.

- Chị, em ở trong này ngửi được mùi của giáng đầu sư.

Tiểu Thiên bỗng nhiên nói với cô.

Giáng đầu sư? (3)

Cô nhớ đến tên La Mịch kinh tởm lúc trước.

Chẳng lẽ, Tụ Hồn Kính bị mất tích là vì cô?

- Sư phụ, nếu Tụ Hồn Kính bị bị giáng đầu sư lấy được, lúc đó hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào?

Ngọc Thanh vừa nghe, sắc mặt thay đổi:

- Không có gì nguy hiểm hơn việc Tụ Hồn Kính rơi vào tay giáng đầu sư. Bọn họ vốn dĩ là kẻ sai khiến vong hồn đi làm chuyện xấu, bên trong Tụ Hồn Kính có nhiều vong hồn như vậy, nếu bị bọn họ lợi dụng sẽ gây nên chuyện rất đáng sợ.

(1) Nhất cùng nhị bạch: nghèo khổ, túng thiếu.

(2) Lưỡng tụ thanh phong: hai ống tay áo ngoài gió thì không còn gì, ý chỉ thanh liêm.

(3) Giáng đầu sư: Người sử dụng vu thuật, tà thuật Thái Lan.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 369: Thấp Thỏm

Nghe thấy Ngọc Thanh nói vậy, tâm trạng Dương Tử Mi trầm xuống, trong lòng cảm thấy rất bất an.

- Tiểu Thiên, em có thể cảm nhận được giáng đầu sư này là ai không?

Dương Tử Mi chỉ có thể nhờ Tiểu Thiên giúp đỡ.

Tiểu Thiên cười khố:

- Chị, em đâu phải vạn năng.

- Tử Mi, con nghĩ được gì rồi đúng không?

Ngọc Thanh nhìn Dương Tử Mi thần sắc khác thường bèn truy hỏi.

Dương Tử Mi kể lại chuyện lúc trước giết chết La Mịch.

- Giáng đầu sư của Thái Lan vậy mà dám đến đất Trung Hoa chúng ta tìm kiếm quý?

Ngọc Chân Tử vừa nghe thấy, cả người tức giận nhảy dựng lên:

- Đã vậy còn dám nhìn trộm tiểu sư diệt đáng yêu của chúng ta? Sư huynh chúng ta đến Thái Lan tính sổ, giết tất cả giáng đầu sư đi.

Dương Tử Mi có chút cạn lời, sư thúc cũng sắp được một trăm tuổi rồi sao lại dễ xúc động sôi máu như đứa trẻ vậy chứ.

- Mười tám năm trước, giảng đầu sư của Thái Lan từng cùng một phái Huyền học của Trung Hoa chúng ta đấu pháp thuật, lúc đó mọi người đều lưỡng bại câu thương, từ đó lập ra một quy củ không được phá vỡ.

Ngọc Thanh ở một bên nói.

- Quy củ không được phá vỡ là gì vậy? Sao đệ lại không biết chứ?

Ngọc Chân Tử nói.

- Đó là, giảng đầu sư của Thái Lan vĩnh viễn không được đến Trung Hoa, nếu không, mọi người có thể bắt tay đuổi giết. Mà môn phái của chúng ta cũng không được phép đi đến Thái Lan. Người đưa ra quy củ này khi đó chính là sư phụ của chúng ta.

Ngọc Thanh nói.

- Lúc đó sư phụ bị mù một mắt có phải là do khi đấu pháp cùng giảng đầu sư Thái Lan gây ra không?

Ngọc Chân Tử hỏi Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Vì sư phụ lo lắng huynh sẽ gặp sơ xuất, nên trận chiến khốc liệt khi đó, huynh không thể tham gia, chỉ biết sau khi sư phụ trở về, nguyên khí cả người bị thương nặng, công lực bị phế, một con mắt cũng bị mù.

Ngọc Chân Tử nhảy dựng lên:

- Con mẹ nó, đệ muốn diệt mười tám đời tổ tông bọn giảng đầu sư Thái Lan kia!

- Sư thúc, với pháp lực của người sao?

Dương Tử Mi thấy sư thúc giống hệt con khi nhả nhó, vừa buồn cười vừa tức giận.

Ngọc Chân Tử vừa nghe xong, lập tức như quả bóng bị xì hết hơi, vô lực ngồi xuống đất, sau đó lại như một đứa trẻ, dậm chân khóc lớn không ngừng:

- Sư phụ, đều tại con vô dụng, tu luyện không thành, không thể báo thù cho người!

- Vấn đề bây giờ không phải báo thù cho sư phụ mà là không tìm thấy Tụ Hồn Kính, chúng ta phải tìm thấy nó trước khi giáng đầu sư kia hóa giải phong ấn mới được.

Ngọc Thanh Tử nghiêm túc nói.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Tử Mi, mấy ngày này con nhất định phải cẩn thận.

Ngọc Thanh dặn dò Dương Tử Mi.

- Dạ, sư phụ.

Dương Tử Mi lấy tháp sắt nhỏ và thẻ bài bướm bướm ra nói:

- Hai thứ này là kẻ địch trời sinh của của giáng đầu sư, con có chúng hộ thân, chắc sẽ không sao đâu.

- Chị, chị sai rồi, đối phó với hàng quý sư (1) hạng ba như La Mịch chị còn có thể lấy thẻ bài bướm bướm ra dùng, nếu gặp phải hàng quý sư hàng đầu thì không thể dùng được.

Tiểu Thiên một bên nhắc nhở:

- Đừng khinh địch quá.

- Tiểu Thiên, em rốt cuộc là biết được bao nhiêu?

Dương Tử Mi rất hiếu kỳ về Tiểu Thiên, tên nhóc này quên sạch họ tên, ngày sinh tháng đẻ của chính mình, nhưng lại biết rất nhiều chuyện, nhất là những chuyện liên quan đến thẻ bài bướm bướm và giáng đầu sư.

- Chị, em cũng không biết, những lời này đều tự nhiên mà nói ra thôi.

Tiểu Thiên khóc nói.

Dương Tử Mi giơ cái tháp sắt nhỏ trên tay lên.

Cái này có thể hấp thụ hết mọi vật độc khí âm sát, không biết, có thể đối phó với hàng quỷ sư hàng đầu không, còn có các oán linh tà ác trong Tụ Hồn Kính nữa.

Nếu không thể, có phải mình sẽ rơi vào số mệnh khủng bố làm quỷ không?

Không!

Cô không muốn như vậy.

(1) Hàng quỷ sư: pháp sư chuyên nuôi dưỡng, chế tạo quỷ

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 370: Giảng Đầu Sư Tà Ác

Ba người xuống núi, tìm kiếm giảng đầu sư ở khắp nơi.

Dương Tử Mi vừa trở lại Dương gia thôn, chưa kịp bắt đầu tìm kiếm thì đã nghe thấy vài đứa trẻ trong thôn kể lại một chuyện ma đáng sợ sinh động như thật.

Kể về Dương Vương Tài, vào năm giờ sáng hôm qua lúc anh ta chuẩn bị đi cắt cỏ cho bò, thì nhìn thấy một người gầy như gậy trúc, đầu đội một cái mũ rơm lớn màu đen cúi thấp đầu không nhìn rõ mặt, cả người ông ta như trôi nổi đi từ đường trên núi xuống, kỳ lạ là, theo sau ông ta có mấy con rắn độc, vài con cóc tím, càng lạ hơn nữa là có một đứa bé bay bay trong không khí, cùng với gió, chiếc chuông trên người đứa bé kêu vang, rất là đáng sợ.

Dương Vương Tài cho rằng mình nhìn thấy ma, sợ tới mức đá ra quần, ngừng thở đứng ở một bên, nhìn người kia đi khuất.

Lúc về đến thôn, anh ta lập tức nói việc này cho tất cả mọi người, từ đứa bé đến cụ già đều biết, lòng người hoảng sợ, càng kể càng lan xa.

Mấy người Dương Tử Mi nghe thấy người ta miêu tả như vậy, lập tức đoán ra, kẻ ăn trộm Tụ Hồn Kính của họ, chính là một giảng đầu sư.

Họ tìm đến Dương Vương Tài.

Dương Vương Tài vừa thấy Ngọc Thanh, chưa đợi ai hỏi, mặt anh ta đã xám xịt như đất, lôi kéo ống tay áo ông sợ hãi kêu gào:

- Thần tiên sống, tôi nhìn thấy quý, thật đáng sợ, người mau giúp chúng tôi bắt quỷ đi.

Ngọc Thanh bảo anh ta kể lại chuyện hôm đó lần nữa, hỏi rõ giáng đầu sư kia đi về phía nào.

Đường đi của giáng đầu sư kia giống như là đường đến thành phố A.

Trực giác cho Dương Tử Mi biết, nếu không ngoài suy đoán, giáng đầu sư kia đi đến thành phố A chính là để tìm mình.

Ba người họ lên xe bus công cộng.

Đi được nửa đường, có vài người dắt theo cả nhà lên xe, sắc mặt họ hoảng hốt nói chuyện, họ nói đêm qua mấy ngôi mộ ở vài ngọn núi gần đó đều bị đào lên, trong thôn còn có ba đứa trẻ bị bắt cóc, sau đó thì phát hiện được xác ở ven đường. Xác chết rất kinh khủng, không thấy đầu đâu, chỉ có mỗi thân mình.

Ngọc Thanh nghe thấy, vội bước lên phía trước hỏi:

- Mọi người ở thôn nào vậy? Có thể kể lại chi tiết mọi chuyện được không?

Mấy thôn dân thấy Ngọc Thanh mặc đạo bào, bộ dáng tiên phong đạo cốt thì giống như nhìn thấy cứu tinh:

- Lão thần tiên, người có biết bắt quỷ không? Mau bắt lũ yêu ma khủng bố giết người kia đi, nếu không, chúng tôi cũng không dám về thôn nữa, người trong thôn chúng tôi đều chạy hết rồi.

Ngọc Thanh gật đầu, hỏi rõ ràng mọi chuyện, cùng Dương Tử Mi và Ngọc Chân Tử xuống xe, trở lại thôn trang xảy ra chuyện - thôn Mao Ốc.

Quả nhiên, vào đến cửa thôn thì không thấy một bóng người nào cả, cửa nhà nào cũng bị khóa, thôn trang vốn náo nhiệt giờ lại trống không, thật kỳ lạ.

Họ đi đến nơi chôn thi thể đứa bé.

Dương Tử Mi không suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở thiên nhãn ra quan sát.

Ở trên bề mặt chỗ đất vàng mới đào này không hề có oan hồn oán khí nào, giống như không có gì trong mộ.

Ngọc Chân Tử bắt đầu đào đồng bùn đất lên, thấy ngay một đứa trẻ chỉ cò nửa người được bọc trong tấm chiếu, thân thể như một đóa hoa héo rũ, toàn thân biến đen.

Dương Tử Mi cũng không dám nhìn, sợ hãi nhắm chặt hai mắt, đầu ngón tay lạnh run.

- Chị, đây nhất định là hành vi của giáng đầu sư!

Tiểu Thiên ở một bên kêu la:

- Mấy năm nay em ở bên cạnh Mịch La đã thấy hắn làm việc này không ít lần, thật đáng giận.

Ngọc Thanh bảo Ngọc Chân Tử chôn xác chết lại một lần nữa, khuôn mặt luôn lạnh nhạt xuất hiện cơn thịnh nộ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 371: Thẻ Bài Gỗ Đào Hoạt Động Trở Lại

Sư huynh, nếu Ngọc Chân Tử ta không chặt được đầu tên đạo sĩ bắt ma này xuống, thì thật không đáng mặt là một người tu đạo!

Ngọc Chân Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không ngờ trên đời lại còn những chuyện độc ác như vậy.

- Rất nhiều năm trước, trong giới đạo sĩ bắt ma cũng đã có một quy định, tuyệt đối không được bắt ma bằng cách thông qua người đã bị sát hại, chỉ có thể lấy những linh hồn đầy oán hận trên người những đứa trẻ đã chết, bây giờ, quy định này cũng bị phá vỡ rồi, hơn nữa còn truyền đến nước ta, lý nào lại như vậy.

Ngọc Thanh tức giận đến nỗi chòm râu dài màu trắng cũng trở nên run rẩy, từng sợi trên cây phát trần cũng đều dựng thẳng lên giống như dây thép vậy.

- Sư phụ, quỷ sứng Tiểu Thiên mà con nuôi cũng nói nó đã từng chứng kiến những chuyện như vậy rồi.

Dương Tử Mi đứng bên cạnh nói.

- Nhất định không thể tha thứ! Sư huynh, tiểu sư đệ, chúng ta cùng đến Thái Lan, tiêu diệt loại đạo sĩ bắt ma tà ác này ra khỏi trái đất đi!

Ngọc Chân Tử kêu to.

- Ủm!

Ngọc Thanh gật đầu, tức giận đến nỗi trên mặt cũng hiện đầy ý định muốn giết người.

Điều này làm cho Dương Tử Mi rất bất ngờ.

Cô vốn tưởng rằng một người có cảnh giới tu luyện trên trăm năm như sư phụ nhất định phải là một người trầm tĩnh đến nỗi không còn ý nghĩ giết chóc hay trừng trị gì nữa, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy một mặt khác của sư phụ như vậy.

- Vậy thì quá tốt rồi, sư huynh, cuối cùng đệ cũng có thể nhìn thấy phong thái huynh như lúc xưa!

Ngọc Chân Tử nhìn thấy Ngọc Thanh gật đầu đồng ý thì cực kỳ vui mừng.

Điều này làm cho Dương Tử Mi rất ngạc nhiên. Chẳng lẽ trước đây sư phụ là một người thích giết chóc sao?

Cô đoán không sai!

Khi Ngọc Thanh trước năm mươi tuổi, ông thậm chí còn nhiệt huyết và kích động hơn Ngọc Chân Tử bây giờ nhiều, ông sẽ không bỏ qua cho những kẻ làm chuyện xấu dù việc đó chỉ nhỏ như một hạt cát. Đối với những người gian ác, ông sẽ không nương tay, thậm chí không tiếc công sức đuổi theo đến chân trời góc biển, cho đến khi diệt trừ được mới có thể cảm thấy yên tâm.

Sau đó, cũng bởi vì ý chí giết người của ông quá mạnh, đã xảy ra một tai nạn khiến sư phụ gặp bất trắc. Trước khi chết, sư phụ muốn Ngọc Thanh thề, nếu không phải loại người cực kỳ độc ác thì ông nhất định không được giết người.

Ngọc Thanh đã đồng ý.

Sau khi sư phụ qua đời, ông đã không ngừng nghĩ về những gì mình đã làm, do đó, ông về ẩn cư ở một đạo quán nhỏ trên núi trong Dương gia thôn, lặng lẽ tu luyện.

Tất nhiên, Dương Tử Mi không biết những quá khứ này của Ngọc Thanh, nhưng mà Ngọc Chân Tử thì lại biết rất rõ.

- Tử Mi, con xem thử coi có thể nhìn thấy được gì không.

Sắc mặt của Ngọc Thanh lại bình tĩnh như nước, nói với Dương Tử Mi.

Căn cứ vào thông tin của đứa trẻ này, Dương Tử Mi bấm chỉ tay tính toán, nhưng vừa mới nhìn thấy khuôn mặt của một người nào đó thì tất cả thông tin đột nhiên bị gián đoạn, giống như người ta đang xem TV bình thường, đột nhiên TV lại bị mất tín hiệu vậy.

Cô vẫn tiếp tục dùng lực mạnh hơn để xem tiếp.

Phụt.

Cô phun một cục đờm tanh từ trong cổ họng ra, sắc mặt tái nhợt, vội ngừng lại, ngồi xuống đất, xếp bằng, điều hòa lại hơi thở.

- Sư diệt bị như vậy là sao?

Ngọc Chân Tử sốt sắng hỏi Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh thở dài một hơi, quả nhiên mục đích cuối cùng của tên đạo sĩ bắt ma kia chính là Tử Mi của chúng ta, thầy bói chỉ có thể coi bói cho người khác chứ không đoán được tương lai của chính mình, nếu cố gắng làm như vậy, sẽ bị sức mạnh quay lại đánh ngược vào mình.

- Vậy có phải sư điệt bị nội thương rồi không?

Ngọc Chân Tử sốt sắng ngồi xồm trước mặt Dương Tử Mi.

Ngọc Thanh ra hiệu cho Ngọc Chân Tử đừng động vào cô, chuyện này cũng giống như bị phản sức mạnh, để đối phó với tình hình này, Dương Tử Mi đã tu luyện đạo thần đạt tới cảnh giới Quy Nguyên, đối với cô mà nói, chẳng mấy chốc cô sẽ có thể tự mình điều chỉnh lại như bình thường.

Sau khi Dương Tử Mi tập trung điều hòa lại hơi thở một hồi, từ từ loại bỏ sức mạnh không tốt kia ra khỏi cơ thể, hít một luồng khí mới vào người, làm cho kinh mạch lại khai thông như bình thường.

Đột nhiên Dương Tử Mi cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Từ khi thẻ bài gỗ đào của Long Trục Thiên bị mất, rất lâu cô đã không có cảm giác này. Xảy ra chuyện gì rồi?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 372: Hình Ảnh Thần Kỳ (1)

Tử Mi, con đeo cái gì vậy?

Ngọc Thanh cũng phát hiện thẻ bài gỗ đào này lóe lên ánh sáng kỳ lạ, cảm thấy ngạc nhiên nên hỏi cô.

- Dạ, là một thẻ bài gỗ đào kỳ lạ.

Dương Tử Mi kể lại cho Ngọc Thanh nghe về thẻ bài này và mối quan hệ với Long Trục Thiên.

- Đưa cho sư phụ xem.

Ngọc Thanh nghe xong, đôi mắt lóe lên sáng đầy kích động và hưng phấn.

Dương Tử Mi tháo thẻ bài trên người ra, đưa cho Ngọc Thanh. Ngọc Thanh xem cẩn thận một lúc, ngẩng đầu lên, hào hứng nói:

- Hình ảnh trên này ta đã từng gặp qua rồi.

- Sư phụ từng nhìn thấy?

Dương Tử Mi kích động hỏi lại:

- Người nhìn thấy ở đâu? Hình ảnh này có ý nghĩa gì?

- Có ý nghĩa gì thì ta không nhớ rõ cho lắm, nhưng mà ta đã từng nhìn thấy nó trong một ngôi mộ cổ.

Ngọc Thanh cố gắng nhớ lại, nói.

- Mộ cổ? Sư huynh, đừng nói là huynh đã từng đi trộm mộ nha.

Ngọc Chân Tử ngạc nhiên thốt lên.

- Ta không có đi trộm mộ, chuyện đã xảy ra chừng năm mươi năm trước, lúc đó ta đang truy đuổi một đám người trộm mộ táng tận lương tâm ở phía tây. Lúc đuổi theo bọn chúng, ta đã đi vào ngôi mộ kia, suýt chút nữa đã chết ở trong đó, may nhờ có một con rắn chỉ đường, dẫn ta thoát ra ngoài.

Ngọc Thanh nhớ lại ngày đó phải trải qua những cái bẫy vừa nguy hiểm vừa độc ác trong cổ mộ, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

- Một con rắn?

Ngọc Chân Tử nghi ngờ hỏi:

- Sư huynh, huynh cũng hiểu tiếng của rắn nữa sao?

- Không hiểu, nhưng mà không biết tại sao, con rắn kia lại giống như nhà thông thái vậy, ta có thể cảm nhận được nó đang muốn giúp ta. Nhưng khi nó vừa dẫn ta ra khỏi cổ mộ xong, quay đầu lại thì đã không thấy nó đâu hết. Giống như là có phép thuật vậy.

- Sư phụ, người nói trong cổ mộ đã nhìn thấy hình ảnh trên thẻ bài này, hình ảnh này là ở đâu trong cổ mộ vậy?

Điền Dương Tử Mi đang quan tâm hiện nay chính là vấn đề này, chứ không phải là con rắn có linh tính.

- Ở trên quan tài!

Ngọc Thanh vừa nhớ lại vừa nói:

- Trong ngôi mộ cổ kia có cách bày trí rất kỳ lạ, không phải là một bộ, lúc đó ta đếm có tổng cộng mười bốn cái quan tài, trong đó có hai quan tài được đặt giữa mười hai cái còn lại, giống như là đang bảo vệ cho chủ nhân vậy. Mà trên một trong hai cỗ quan tài này, có một cái cũng có những hình ảnh tương tự như hình trên thẻ bài gỗ đào của con. Lúc đó vì sư phụ thấy nó khá đặc biệt, cho nên mới nhớ rõ.

- Sư phụ, người xem, còn một thẻ khác nữa, có phải là một bộ với hình ảnh này không.

Dương Tử Mi khom người cầm một cành gỗ nằm trên mặt đất, vẽ hình ảnh trên thẻ bài gỗ đào mà trước kia Long Trục Thiên đeo bên mình lên mặt đất.

- Đúng vậy, trên quan tài lớn nhất, vừa nhìn cũng biết đó là quan tài của người chủ, ở đó cũng có hình ảnh như vậy, lúc đó sư phụ nhìn chăm chăm vào nó một hồi khá lâu, thì xuất hiện ảo giác, hình ảnh kia dường như chuyển động, hơn nữa, biến mọi thứ xung quanh thành màu đỏ, giống như đang muốn hút hồn của ta vào trong đó, may mà lúc đó không biết có con gì đã cắn vào chân của ta, khiến ta giật mình tỉnh táo lại, ảo giác mới biến mất, sau đó ta cũng không dám nhìn nó nhiều nữa.

Ngọc Thanh nói.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 373: Hình Ảnh Thần Kỳ (2)

Dương Tử Mi lại vẽ những hình ảnh trên những thẻ bài gỗ đào khác.

- Cái này là hình ảnh ở trên quan tài của một người thị vệ, Tử Mi, con nhìn thấy những hình ảnh này ở đâu vậy?

Ngọc Thanh ngạc nhiên hỏi.

Hai người trước mặt Dương Tử Mi là sư phụ và sư thúc của cô, cho nên cô cũng không cần phải giấu diếm họ, cô kể lại rõ ràng những chuyện về thẻ bài gỗ đào mà lúc trước cô và Long Trục Thiên đã trải qua cho hai người họ nghe.

Lúc Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử vừa nghe thấy chuyện thẻ bài này có thể cầm máu làm Long Trục Thiên sống lại sau khi bị bắn một vết thương trí mạng, hai người họ liền đồng thanh nói một câu:

- Không thể nào!

- Là thật đó sư phụ, lúc đó con cũng thật sự không thể tin vào mắt mình, nhìn những viên đạn trong cơ thể của anh ấy văng ra ngoài, miệng vết thương cũng dần hồi phục lại bình thường với tốc độ nhanh chóng mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, con cũng bị dọa đến nổi suýt ngất đi.

Dương Tử Mi giải thích.

- Thật sự không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ mấy thẻ bài này lại có sức mạnh thần kỳ?

Ngọc Chân Tử lật qua lật lại thẻ bài gỗ đào, nói.

- Hay là Long Trục Thiên này cũng giống như Tử Mi, sự tồn tại của các con thôi cũng đã là một sự thần kỳ rồi.

Ngọc Thanh dăm chiêu trả lời.

- Vì vậy cho nên, các con đã biến thành tổ hợp thần kỳ?

Ngọc Chân Tử nhe răng cười.

Tổ hợp thần kỳ?

Dương Tử Mi không biết nên nói gì thêm.

Thật ra, được sống lại lần nữa, cô cũng không mong muốn mình tạo ra chuyện gì quá thần kỳ nữa, chỉ không thảm như Thượng Nhất Thế, có tình thân, tình yêu, tình bạn, bình an sống hết một đời người là cô đã cảm thấy đủ đầy và thỏa mãn lắm rồi!

Thần kỳ quá, sẽ làm cô sợ, sợ mình sẽ mất đi. Người đã từng không có gì như cô, giờ lại sợ mất mát.

- Chỉ tiếc, đây chỉ là một thẻ bài gỗ đào thất lạc ở Châu Phi, không biết khi nào mới có thể tập hợp đủ tất cả các thẻ bài lại.

Dương Tử Mi lấy lại thẻ bài từ trong tay Ngọc Thanh, đeo lại lên cổ.

- Sự phụ cảm thấy tất cả đều do duyên số, nếu là của con, cuối cùng nó cũng sẽ quay về với con thôi.

Ngọc Thanh an ủi cô.

Lúc này, điện thoại của Dương Tử Mi bỗng nhiên reo lên, cô cầm lên nhìn, là Mẫn Cường gọi đến.

- Mẫn Cường, sao vậy?

Dương Tử Mi bắt máy, liền hỏi.

- Tử Mi, vừa nãy mình thấy thẻ bài gỗ đào có chút thay đổi, khiến cho mình có cảm giác rất kỳ lạ, giống như là có ai đó đang gọi mình vậy, cho nên mình đang nghĩ, không biết có phải là bạn đang gọi mình hay không.

Mẫn Cường nói.

- Hả?

Dương Tử Mi nhìn thẻ bài gỗ đào, xem ra, thẻ bài nào cũng lóe sáng kỳ lạ cùng một lúc rồi.

Lẽ nào là Long Trục Thiên xảy ra vấn đề rồi sao? Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy rất hoảng loạn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 374: Chạy Tới Thôn Kế Tiếp

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy rất hoảng loạn. Nghe thấy đầu dây bên kia có hơi thở hỗn loạn của Dương Tử Mi, Mẫn Cương liền hỏi, trong lòng đầy lo lắng.

- Không có gì, chút nữa, nếu như thẻ bài gỗ đào lại có gì bất thường, bạn phải gọi điện thoại lại cho mình đó, bây giờ mình có chút chuyện phải ra ngoài làm.

Dương Tử Mi nói với Mẫn Cương.

- Được, tạm biệt.

Dương Tử Mi vừa cúp máy, liền gọi cho Long Trục Thiên ngay lập tức.

May là điện thoại có tín hiệu, hơn nữa còn có người bắt máy.

- Mi Mi.

Đầu dây bên kia có giọng nói của Long Trục Thiên, nhưng bởi vì bão cát mà giọng của anh có hơi khàn khàn.

- Trục Thiên.

Nghe thấy giọng nói bình yên của Long Trục Thiên, Dương Tử Mi mới thở phào nhẹ nhõm:

- Anh không sao chứ?

- Anh đâu có sao, anh rất tốt.

Long Trục Thiên hỏi tiếp:

- Em làm sao vậy? Nghe giọng em có vẻ rất lo lắng?

- Anh không sao thì tốt rồi.

Dương Tử Mi lại kể chuyện về thẻ bài gỗ đào của cô và Mẫn Cường cho anh nghe.

- Trên người anh không có thẻ bài gỗ đào, nếu mấy thẻ bài kia có gì khác thường thì cũng không liên quan đến anh, em đừng quá lo lắng.

Long Trục Thiên an ủi cô.

- Ủ.

- Mi Mi, bây giờ em đang ở trong trường học đúng không?

- Không... À, đúng rồi, em ở trong trường học, cũng không thể nói nhiều với anh nữa, anh rảnh thì nhớ gọi điện thoại cho em đó, đừng để em lo lắng.

Dương Tử Mi không muốn để cho anh biết chuyện của pháp sư bắt ma, nếu biết chắc anh sẽ lo lắng đến nỗi chạy ngàn dặm về mất.

- Được.

- Nhớ anh!

Sau khi cúp máy, Dương Tử Mi cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, cô nhìn Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử nói:

- Sư phụ, sư thúc, chúng ta mau tìm tên đạo sĩ trừ ma kia đi, đừng để lỡ việc.

- Được, còn chuyện của thẻ bài gỗ đào, chúng ta sẽ từ từ lên kế hoạch lại sau.

Ngọc Thanh gật đầu nói.

Ba người thăm dò ở ngọn núi lớn gần đó một vòng, quả nhiên nhìn thấy ngôi mộ đã được đào lên, cũng không biết tên đạo sĩ đó đang tìm kiếm cái gì.

Người bị chết hình như không phải là do chết oan, hồn phách rất bình thường, còn đi đầu thai rất nhanh, cũng không thể bị bắt ở Tụ Hồn kính.

Mục đích của tên đạo sĩ bắt ma này hình như không chỉ có hồn phách, mà còn có cái gì đó rất đặc biệt.

- Sư phụ, giờ Sửu tối nay cũng là giờ âm, người nghĩ tên đạo sĩ bắt ma đó có xuất hiện trong một thôn dưới núi không?

Dương Tử Mi bấm chỉ tay nói.

- Hoàn toàn có thể, sau thôn này là thôn Nhạc.

Ngọc Thanh nhanh chóng bấm đốt ngón tay, sắc mặt hơi thay đổi một chút:

- Không được, trong thôn Nhạc, giờ âm đêm nay sẽ có một đứa trẻ được sinh ra.

Dương Tử Mi bắt đầu lo lắng:

- Vậy chúng ta phải đi đến đó nhanh lên, đừng để đứa trẻ vừa được sinh ra đã bị giết.

Ba người họ cũng không đi bộ mà triển khai khinh công, nhanh chóng chạy đến thôn Nhạc.

Có điều, đi được một hồi lại không nhìn thấy Ngọc Chân Tử nữa.

Công lực của hãn không đủ, hoàn toàn không thể theo kịp Ngọc Thanh và Dương Tử Mi, hai người không thể làm gì khác hơn là vừa đi vừa nghỉ chờ hãn.

- Sư huynh, sư đệ, tốc độ của ta như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến hai người, hai người cứ chạy đến thôn Nhạc trước đi, ta sẽ đến sau.

Ngọc Chân Tử vừa thở gấp vừa nói.

- Cũng được.

Ngọc Thanh nhìn thấy trời cũng đã sắp tối, bọn họ phải tới đó trước khi mặt trời lặn, chạy tới gia đình có đứa bé sắp chào đời kia trốn trước.

Ngọc Thanh và Dương Tử Mi cũng không chờ Ngọc Chân Tử nữa, hai người nhanh chân đi đến thôn Nhạc, như rất thuộc đường ở đây, đi qua mấy đồng ruộng.

Người trên đường nhìn thấy hai người bọn họ, chỉ chớp mắt một cái, là họ đã nhanh chóng lướt qua, rất kỳ diệu, cũng nhớ diện mạo và thần thái của hai người họ.

Một người mặc áo bào, râu bạc phơ, nhìn như ông tiên, người còn lại thướt tha nhẹ nhàng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Vừa nhìn một cái, bọn họ cũng biết mình đang nhìn thấy hai thần tiên giáng trần rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 375: Đứa Trẻ Sẽ Đột Tử

Có lẽ sư phụ Ngọc Thanh đã lớn tuổi, thêm vào việc này giờ chạy hết tốc lực, người cũng bắt đầu thở hổn hển rồi.

Dương Tử Mi thì vẫn khỏe mạnh, nguyên khí trong cơ thể cô giống như là động cơ hoạt động không ngừng không nghỉ vậy, chỉ cần được nghỉ ngơi một chút là đã có thể nhanh chóng khôi phục phần nguyên khí đã bị tiêu hao, vì vậy, cô càng đi càng nhanh.

Nhìn thấy sư phụ có vẻ kiệt sức rồi, cô dừng lại, kéo tay Ngọc Thanh.

Nguyên khí từ lòng bàn tay của Dương Tử Mi truyền nhanh qua cho Ngọc Thanh, giúp ông bổ sung năng lực.

Nắm bàn tay thô ráp của sư phụ, Dương Tử Mi vừa truyền nguyên khí, vừa cảm động. Mười năm về trước, người nắm tay cô, cho cô sự ấm áp của một người vừa là thầy, vừa là cha, chính là Ngọc Thanh, người tỉ mỉ chăm sóc dạy dỗ cô cũng chính là Ngọc Thanh.

Không có sư phụ, cô cũng không thể nào có được ngày hôm nay, Dương Tử Mi cũng sẽ không thể phát huy được đầu óc và trí nhớ siêu phàm như vậy.

Đời người, thật giống như một canh bạc, cho dù là một vật tốt cách mấy, nhưng bị giấu trong tảng đá, nếu không có người đẩy tảng đá đó ra, thì cuối cùng cũng sẽ không có ai biết dưới tảng đá đó có gì.

Ngọc Thanh cũng rất cảm động.

Cô bé đã từng được mình nắm bàn tay khi còn nhỏ, bây giờ lại đổi ngược lại, giờ lại đang dắt tay mình.

Ông rất vui mừng, mừng vì khi mình còn sống có thể thu nhận một đệ tử kỳ lạ như Dương Tử Mi, khiến ông cảm thấy an ủi và yên tâm, mừng vì khi về già mình còn có người để nương tựa.

Hai thầy trò nắm tay nhau chạy hai mươi cây số tới thôn Nhạc, trong thôn, mặt trời đã bắt đầu lặn rồi.

Nhà nhà trong thôn đều đang nấu thức ăn, khói bếp, gà gáy, chó sủa, người lớn trẻ nhỏ đi tới đi lui, người vui vẻ hòa nhã, người tức giận chuyện gì đó... hoàn toàn không giống như không khí u ám đầy chết chóc trong một ngôi nhà cỏ trong thôn.

Dương Tử Mi gọi một đứa trẻ đang chơi lò cò lại, hỏi trong thôn có nhà nào có sản phụ mang thai sắp sinh hay không.

- Có ạ, người mang thai là thím hai nhà em, bụng của thím ấy lớn như vầy nè.

Đứa bé vừa khoanh tay trước bụng để Dương Tử Mi biết bụng của thím hai mình lớn đến mức nào, cô liền cảm thấy đứa bé này cực kỳ dễ thương.

- Tử Mi, ấn đường của đứa bé này có màu đen.

Ngọc Thanh khẽ nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhìn kỹ lại, đúng thật là trên ấn đường của đứa bé này có một đường màu đen nhàn nhạt, là họa lớn có thể đột tử bất cứ lúc nào.

Cô giật mình, vội vàng mở Thiên Nhân nhìn, thấy đứa bé này bị một đứa trẻ chết oan đi theo, toàn thân của hồn ma này đen thui, tiều tụy, giống như đứa trẻ chết thảm ở nhà cỏ trong thôn mà cô nhìn thấy lúc nãy.

Nó chính là mục tiêu tiếp theo của đạo sĩ bắt ma kia?

Chứ không phải là đứa trẻ kia sao?

Không biết ngày tháng năm sinh của đứa bé này là bao nhiêu.

- Em nhỏ à, trong nhà của em có người lớn không?

Dương Tử Mi hỏi.

- Dạ có, ông nội, bà nội, ba mẹ, chú hai, thím hai của em đều sống ở đây. Nghe bà mẹ nói thím hai sắp sinh một bé trai, tất cả mọi người đều đang chờ ạ.

Đứa bé gật đầu.

- Vậy chị có thể vào nhà của em chơi một chút được không?

Dương Tử Mi xoa đầu đứa bé, hỏi.

- Được chứ, em rất thích những người xinh đẹp như chị vậy.

Đứa bé duỗi bàn tay nhỏ nhỏ, kéo tay của Dương Tử Mi đi vào trong nhà mà không có chút e dè nào.

Dương Tử Mi quay đầu lại, nhỏ giọng nói cho Ngọc Thanh biết.

Sắc mặt của Ngọc Thanh cũng thay đổi một chút. Bọn họ phải ngăn cản bi kịch này xảy ra mới được.

Đứa trẻ thì lại không biết gì, vừa kéo tay Dương Tử Mi vừa hát, còn nhảy nhót nhót nữa, thật sự rất đáng yêu.

Đứa bé đáng yêu như vậy, sao có thể để nó chết trong tay của một giáng đầu sư, sau đó hồn phách còn bị điều khiển nữa.

Cho dù có làm trái với ý trời, lần này Dương Tử Mi cũng phải làm, thay đổi số mệnh của đứa bé này.

Huống chi mệnh của đứa bé này không phải được định là sẽ đột tử, chỉ là do tên giáng đầu sư kia xuất hiện, làm thay đổi số mệnh của đứa bé thôi.

Cô nhất định phải giành lấy mạng sống của đứa bé này cho bằng được, nó còn gọi cô là chị ơi chị à ngọt như vậy, dễ thương như vậy mà.

Đương nhiên, chuyện này chính là sứ mệnh của cô.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Trốn Trong Thôn Nhạc (1)

Đứa bé này tên là Nhạc Thiên Thiên, nghe Dương Tử Mi nói muốn đến nhà chơi, nó liền kéo Dương Tử Mi và mọi người đến trước cửa nhà.

Gia cảnh của Nhạc Thiên Thiên khá hơn những nhà khác trong thôn, nhà lầu ba tầng mới xây, phong cách phương tây đẹp đẽ, sạch sẽ.

- Cha, mẹ, có khách đến.

Nhạc Thiên Thiên kéo ba người Dương Tử Mi vào trong nhà, kêu to gọi mọi người ra.

Cha của Nhạc Thiên Thiên, Nhạc Thanh đi ra, nhìn thấy nhóm ba người kỳ lạ gồm Ngọc Thanh, Ngọc Chân Tử và Dương Tử Mi, hơi ngần ngại một chút, liền rất nhiệt tình hành lễ với Ngọc Thanh:

- Chào các vị đạo trưởng, mời mọi người vào nhà ngồi một chút, uống ly trà đã.

Ngọc Thanh và mọi người đi theo người đó vào nhà, ngồi xuống phòng khách rộng rãi.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn, nhìn quanh nhà một vòng, tuy bề ngoài cực kỳ sáng sủa, nhưng trên thực tế lại có một tầng khí đen nhàn nhạt bao phủ.

Đây là dấu hiệu của nhà tan cửa nát.

Cô thở dài một hơi, chỉ mong có thể cứu cả nhà bọn họ.

Sau đó, những người khác trong nhà Nhạc Thiên Thiên cũng đi ra, trong đó có thím hai đang mang thai của Nhạc Thiên Thiên, Lưu Vân.

Tất cả mọi người đều niềm nở tiếp khách, bọn họ chiêu đãi ba người rất đúng lễ nghi, không dám có bất kỳ chút thất lễ nào.

Người nhà quê chất phác đơn thuần, đối xử hòa nhã với đạo sĩ cũng là chuyện đương nhiên, trong lòng họ cũng rất tôn kính tín ngưỡng này, huống chi Ngọc Thanh còn là người có vẻ ngoài như thần tiên, làm cho người ta tin cậy.

Có điều, bọn họ lại càng tò mò và ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy người đi theo hai vị đạo sĩ như Dương Tử Mi.

Không thể hiểu được, một cô bé như vậy sao lại có thể đi cùng với hai vị đạo sĩ.

Sau khi Nhạc Thanh trò chuyện uống trà với Ngọc Thanh xong, lại ra hiệu cho vợ ông là Hoàng Hồng Liên đi lấy một ít tiền ra, ông cho rằng Ngọc Thanh và hai người còn lại đến là để hóa duyên, truyền đạo để cầu xin bố thí.

Hoàng Hồng Liên bỏ ba trăm tệ vào bao lì xì, đưa cho Ngọc Thanh, phúc hậu nói:

- Lão thần tiên, đây là chút ý tốt của chúng tôi, xin các ngài nhận cho.

Ngọc Thanh hơi sửng sốt, sau khi hiểu ý của bà xong liền giờ giờ cây phất trần, cười cười nói:

- Số tiền này, cảm ơn thí chủ đã bố thí, nhưng có điều, bọn ta hôm nay đến đây không phải muốn xin bố thí, mà là muốn tìm một chỗ ở lại qua

đêm.

- Đúng rồi, sắc trời cũng đã tối, các vị đạo trưởng cũng không nên đi ra ngoài nữa, trong nhà tôi còn hai phòng trống, nếu các vị không chê, thì có thể ở lại.

Ngọc Thanh cũng không cảm thấy yêu cầu xin ở lại qua đêm của Ngọc Thanh có gì quá đáng, rất hào phóng nói.

Ngọc Thanh cười nhạt:

- Cảm ơn.

- Không có gì, không có gì.

Ngọc Thanh cười phúc hậu, quay đầu lại gọi vợ ông:

- Hồng Liên, mau đi chuẩn bị thêm cơm nước nhiều hơn một chút để mời khách.

- Được!

Hoàng Hồng Liên vội vàng đi vào bếp, bận rộn nấu nướng, lại đi ra, có chút bất đắc dĩ hỏi:

- Lão Thần tiên, các vị có thể ăn thịt gà không?

- Tất nhiên là được, chúng ta là đạo sĩ, chứ không phải là hòa thượng, không cần ăn chay.

Ngọc Chân Tử vừa nghe thấy có thịt gà ăn, liền thấy thèm ngay.

- Tối nay không nên sát sinh.

Ngọc Thanh chặn Ngọc Chân Tử lại, nói:

- Cảm ơn, nhưng nếu có thể, chỉ cần chuẩn bị cho chúng tôi một ít cải xanh, đậu hũ, trứng gà là đủ rồi.

- Tại sao tối nay lại không nên sát sinh?

Hoàng Hồng Liên nghi ngờ hỏi lại.

- Tối nay nhà này sẽ có trẻ con ra đời, không nên sát sinh.

Ngọc Thanh giải thích.

Lưu Vân đứng một bên vừa nghe thấy liền rất vui mừng, vuốt bụng của mình, hỏi:

- Lão Thần tiên, người nói tối nay con của ta sẽ ra đời sao?

Ngọc Thanh gật gù:

- Đúng vậy, cho nên, xin mọi người hãy chuẩn bị kỹ lưỡng.

Chồng của Lưu Vân là Ngọc Lâm cũng kích động đứng lên ngay:

- Vậy để tôi đi mời bà mụ tới.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn nhìn bụng của Lưu Vân, trong mắt đầy bi thương.

Trên bụng của Lưu Vân có một tầng sát khí cực kỳ rõ ràng, khiến cô rất lo lắng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Trốn Trong Thôn Nhạc (2)

Nhạc Thiên Thiên rất thích Dương Tử Mi, cứ quanh quẩn bên chân cô, miệng cứ nói liên thoảng vài chuyện.

Dương Tử Mi liền mượn cớ dò hỏi ngày tháng năm sinh của Nhạc Thiên Thiên.

Nhạc Thanh nói ngày tháng năm sinh của Nhạc Thiên Thiên cho Dương Tử Mi biết, hai thầy trò Ngọc Thanh và Dương Tử Mi nhìn nhau một cái, cảm thấy bất đắc dĩ.

Tứ trụ trong ngày tháng năm sinh của Nhạc Thiên Thiên toàn bộ đều là âm. Chẳng trách giáng đầu sư lại để ý đến cậu bé.

- Thiên Thiên vừa mới ra đời, bọn tôi liền tìm một thầy tướng số coi bói coi cho nó, xem ngày tháng năm sinh của nó thế nào. Thấy bói nói tứ trụ trong ngày tháng năm sinh của nó đều âm, cho nên sống không được bao lâu.

Nói đến đây, hai mắt Nhạc Thanh bỗng nhiên nhìn Ngọc Thanh đầy hy vọng:

- Đạo trưởng, đạo hạnh của người nhất định rất cao, có thể giúp chúng tôi thay đổi vận mệnh của nó không?

Ngọc Thanh gật gật đầu:

- Bần đạo tính ra được, tối nay Thiên Thiên sẽ gặp một chuyện chẳng lành.

Những người trong gia đình họ Nhạc vừa nghe thấy liền hoảng hốt, đặc biệt là Nhạc Thanh, sợ đến nổi xanh mặt:

- Đạo trưởng, vậy bây giờ phải làm sao đây?

- Đêm nay để thằng bé ngủ chung với bần đạo đi, để xem ta có thể giúp nó vượt qua kiếp nạn này hay không.

Ngọc Thanh bắt đầu nói.

- Đạo trưởng, không thể giúp con trai tôi gặp dữ hóa lành sao? Cho dù có tốn bao nhiêu tiền đi chăng nữa tôi cũng đồng ý.

Nhạc Thanh lo lắng hỏi.

- Vấn đề ở đây không phải là tiền.

Ngọc Thanh lắc lắc đầu. Kỳ thật mục đích chúng tôi xin được qua đêm ở đây không chỉ đơn giản là để ngủ nhờ, hóa duyên hay truyền giáo xin bố thí gì hết. Chúng tôi đến đây là vì Thiên Thiên, và đứa trẻ sắp chào đời.

- Con của ta sẽ gặp vấn đề gì sao?

Lưu Vân vừa nghe thấy như vậy liền sốt sắng vuốt bụng của mình.

- Tối nay sẽ có một vài chuyện đặc biệt xảy ra, con trai của cô cũng sẽ được sinh ra vào giờ âm. Có điều, mọi người không cần phải căng thẳng.

Ngọc Thanh vẫn chưa nói hết, Lưu Vân đã căng thẳng đến nỗi đau bụng rồi.

Phụ nữ sắp sinh vốn đã lo lắng đủ đường, giờ nghe thấy Ngọc Thanh nói như vậy, lại càng lo lắng hơn.

Nhìn thấy cô đau bụng, mọi người bắt đầu luống cuống, vội vàng đưa cô vào phòng đã được chuẩn bị sẵn để chờ sinh.

Thấy tình hình như vậy, trong đầu Dương Tử Mi đột nhiên nảy ra một ý, liền nói với Ngọc Thanh:

- Sư phụ, nếu đứa bé kia được sinh ra vào giờ khác, có phải là giáng đầu sư đó sẽ không để ý đến nó nữa không?

- Ủ, trẻ con không được sinh ra vào giờ âm thì cũng không có ý nghĩa gì với giáng đầu sư hết.

Ngọc Thanh gật gù, trong mắt liền lóe lên một tia sáng:

- Tử Mi, chúng ta có thể giúp cô ấy sinh con vào giờ này, tuy rằng giờ này cũng không có nhiều dương khí, nhưng như vậy cũng đủ để thay đổi số mệnh của nó rồi.

Dương Tử Mi gật gù, cô đi vào trong phòng, nhìn Lưu Vân đau bụng đến nổi sắc mặt trắng bệch, nói:

- Thím à, bây giờ con có một cách để giúp con trai của thím.

- Em gái, mau nói đi.

- Sinh đứa bé ra sớm hơn dự tính, tránh khỏi giờ âm kia.

Dương Tử Mi trịnh trọng nói.

- Nhưng mà, sao tôi có thể sinh sớm hơn được? Chị hai, mau, mau nấu cho em một tô cháo ý dĩ.

Lưu Vân nói với Hoàng Hồng Liên đứng bên cạnh.

- Không cần cháo ý dĩ, con có thể dùng cách châm cứu.

Dương Tử Mi lấy kim châm từ trong túi ra, để Lưu Vân nằm xuống.

Lúc này Lưu Vân đang hoảng hốt, tâm trí cũng không còn nghĩ được gì nhiều, không hề hoài nghi việc làm sao một người tuổi còn nhỏ như Dương Tử Mi lại biết châm cứu.

Cô rất nghe lời, nằm yên trên giường.

Dương Tử Mi nhờ Hoàng Hồng Liên đi nấu nước nóng và lấy các vật dụng cần thiết khác, còn bảo bà đốc thúc người đi tìm bà mụ nhanh một chút, chứ một người chưa bao giờ đỡ đẻ như cô thật sự không biết phải đối phó với tình cảnh máu me đầm đìa khi sinh đẻ như thế nào.

Rất nhanh, bà mụ đã đến. Dương Tử Mi bắt đầu châm cứu để giúp sinh đứa bé được sinh ra sớm hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 378: Trốn Trong Thân Nhạc (3)

Cách hỗ trợ sinh này cũng giống như đẻ mỗ trong thời đại của chúng ta, trên thực tế cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

Không ít người vì muốn con mình có một cuộc sống hơn, liền chọn ngày lành tháng tốt để thay đổi vận mệnh của nó, cho nên mới chọn phương pháp đẻ mỗ. Kỳ thực, đây là một việc làm không tốt.

Từ xưa đến nay, ngày tháng năm sinh luôn có ảnh hưởng nhất định đối với vận mệnh của con người.

Thế nhưng, căn cứ vào canh giờ thì không giống như vậy, linh hồn lựa chọn giờ đầu thai cũng không giống như vậy, sinh ra phản ứng dây chuyền không giống nhau, nếu làm không tốt, có thể sẽ chữa lợn lành thành lợn què.

Ví dụ như bởi vì bạn có phúc, cho nên âm phủ đã định một linh hồn tốt đầu thai vào đứa con trên người mà bạn đang mang, nhưng bạn lại nhất quyết muốn thay đổi thành một giờ khác, khiến cho hồn phách này không tìm được chỗ dựa, mà bạn lại sinh ra một đứa trẻ có thân thể mà không có linh hồn.

Rõ ràng bạn có một cơ hội sinh ra được một đứa trẻ có linh hồn tinh khiết, nhưng bị đổi thành một linh hồn chứa toàn sát khí và đầy oán hận, rồi bạn phải làm trâu làm ngựa, vì nó mà khổ cả đời, mà linh hồn tốt kia lại không có nơi để dựa vào.

Bởi vậy, nếu như không phải là những trường hợp bất đắc dĩ, chẳng hạn như vì muốn tứ trụ và bát tự dương, khiến thầy bói phải đau đầu tính toán thì đừng nên lựa chọn, cho dù là vì dễ sinh hay khó sinh mà phải lựa chọn để mỗ thì cũng cứ thuận theo tự nhiên, để cho đứa trẻ được ra đời một cách bình thường, đừng vì chọn sao tốt chọn giờ lành gì đó mà tính toán, có lúc, bát tự tốt quá cũng không phải ai cũng có thể chịu đựng được, kết quả là bố quá, cũng sẽ không hấp thu nổi.

Lưu Vân là nông dân khỏe mạnh, nở hậu, cho nên quá trình sinh sản cực kỳ thuận lợi.

Đây là lần đầu tiên Dương Tử Mi được nhìn thấy một sinh mệnh ra đời, cô cảm thấy cực kỳ thần kỳ, vi diệu.

Cô quan sát, thấy sát khí đã rời xa khỏi đứa trẻ, mới cảm thấy yên tâm. Bây giờ, bọn họ chỉ còn cần phải bảo vệ Thiên Thiên nữa thôi.

Dương Tử Mi ra khỏi phòng sinh, cùng sư phụ bày ra Thất Tinh tụ linh trận ở bốn phía của ngôi nhà, bắt đầu đọc thần chú.

Để bảo vệ cho Thiên Thiên tốt hơn, Dương Tử Mi đã vẽ ra huyết chú và tụ dương chú, để bé đeo lên người, đêm nay nhất định không cho ra ngoài.

Ngọc Chân Tử đạo hạnh không cao, lúc này chỉ ngồi coi chừng Nhạc Thiên Thiên. Hai người Ngọc Thanh và Dương Tử Mi bày trận pháp bốn phía trong thôn, đợi giáng đầu sư kia tới.

Hai người họ hy vọng có thể tiêu diệt tên giáng đầu sư kia, không cho hắn đem năm loại độc và quỷ hàng vào trong thôn, gieo tai họa cho cả thôn.

Hai thầy trò vẫn canh giữ bên ngoài. Mặt trăng bị mây đen che khuất, cả thôn đều trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng chó sủa.

Trong lòng Dương Tử Mi có chút căng thẳng, bởi vì từ khi tu luyện đến nay, cô chưa bao giờ gặp phải chuyện nguy hiểm như bây giờ.

Nếu như đối phương có Tụ hồn kính, hơn nữa còn biết được nhược điểm của cô, như vậy thì cô hoàn toàn không có khả năng đánh trả rồi.

Tiểu Thiên nhớ lại vài câu thần chú triệu hoán điệp thần. Tuy những câu thần chú này không có tác dụng đối với giáng đầu sư có pháp thuật cao cường, nhưng lại có tác dụng với năm loại độc và thu phục được ma quỷ.

Có được thẻ bài bướm bướm, Dương Tử Mi cũng không hy vọng điều gì lớn với tháp sắt nhỏ. Chỉ mong lần này nó có thể phát huy được sức mạnh của mình.

Lòng bàn tay cô đặt lên mặt trên của tháp sắt nhỏ, hấp thụ âm sát khí từ nó, để bổ sung lại năng lượng cho bản thân.

Còn Ngọc Thanh thì vừa phất cây phất trần lên xuống, vừa đọc thần chú, khiến nó trở nên mạnh hơn.

Đêm, càng lúc càng khuya!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 379: Cuộc Chiến Ác Liệt (1)

Đêm khuya, sương mù bao phủ sơn thôn yên tĩnh, mặt trăng tình cờ ló ra khỏi rặng mây đen dày đặc, ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên mặt đất, làm tăng thêm sự lạnh lẽo âm u.

Bỗng nhiên, Tiểu Thiên sốt sắng kêu lên:

- Chị, đến rồi!

Không gian bốn phía đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lẽo, còn có một làn gió âm trầm, thổi qua da Dương Tử Mi, khiến cô dựng tóc gáy, lạnh sống lưng.

Phất trần trên tay Ngọc Thanh cũng hơi rung động.

Dương Tử Mi và Ngọc Thanh liếc mắt nhìn nhau một cái, mỗi người trốn vào một bên sau cây đại thụ.

Trên con đường nhỏ lầy lội uốn lượn kia, có một người từ từ đi tới.

Người đó rất gầy, rất cao, đầu đội nón rộng vành, che chắn khuôn mặt nghiêm nghị, mặc áo màu đen dài, chống một cây gậy màu đen có hình đầu lâu, trong gió đêm, trông ông ta y như một người rơm đung đưa trước gió, quần áo bay phấp phật.

Sau lưng ông ta có năm con vật độc xếp theo thứ tự chia thành năm đường, gồm có rắn độc, rết, thiềm thừ, nhện nhện, bọ cạp, bò nháy, trăn

nhót, đi theo hàng lối rất trật tự.

Sau nữa còn có một con Huyết Quỷ Hàng, có hình thù của một đứa con nít bay lơ lửng, thỉnh thoảng nghịch ngợm nhảy lên vai người kia, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu nghịch ngợm, nghe cực kỳ non nớt, nhưng trong bóng tối lại có vẻ cực kỳ quỷ quyệt, còn cười khanh khách.

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn quan sát ông ta.

Sát khí trên người của ông ta còn nặng hơn Mịch La gấp mười lần, thậm chí máu của ông ta cũng là màu đen.

Người này đã giết bao nhiêu người, phạm phải bao nhiêu tội ác mới có thể như vậy?

Dương Tử Mi nắm chặt tay.

Tháp sắt nhỏ cũng cảm nhận được tâm tình của cô, hơi rung động một chút, phát ra âm thanh như đang rất hào hứng.

Đúng vậy, cái tháp sắt nhỏ này biến thái, gặp âm sát khí giống như nó, nó sẽ càng vui mừng và thích thú.

Chỉ là... lần này nó có thể chịu đựng được âm sát khí của đạo sĩ bắt ma này sao?

Huyết Quỷ Hàng đang nhảy nhót phía trước cũng như cảm nhận được gì đó, bỗng nhiên dừng lại không nhảy nữa, mà bay về phía vai của tên đạo sĩ kia, khuôn mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, trên đầu có hai bím tóc được cột bằng dây thừng màu hồng cũng dựng hết lên.

Giáng đầu sư như cảm nhận được sự bất thường của Huyết Quỷ Hàng, cũng dừng bước.

Ngũ độc đi theo sau ông ta cũng đột nhiên dừng lại, có chút hoảng loạn, có điều, bọn chúng như có người chỉ huy vậy, trong nháy mắt lại ngay hàng thẳng lối, giống như đang chờ hiệu lệnh xuất binh.

Cái đầu lâu trên gậy của ông ta cũng lay động tạo ra âm thanh rì rào.

Đôi mắt được che phủ dưới chiếc nón rộng vành hơi híp lại...

- Đi!

Cổ họng ông ta như có kim loại trong đó, giọng nói nghe chói tai hơn bình thường.

Huyết Quỷ Hàng nghe thấy hiệu lệnh, lập tức bay về phía trước, mục tiêu hướng về phía Ngọc Thanh và Dương Tử Mi đang đứng sau cây đại thụ.

Dương Tử Mi nhíu mày, bọn họ vẫn kiên nhẫn chờ giáng đầu sư đi vào trận pháp họ đã bày ra, khi bọn chúng phát hiện, giáng đầu sư kia vẫn còn đang ở ngoài trận.

- Lọc cọc lọc cọc

Huyết Quỷ Hàng cười khanh khách từng cơn, thỉnh thoảng còn lè lưỡi, sát khí cực kỳ nặng, đi về phía Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh đọc khẩu quyết, từng sợi trắng trên cây phất trần giống như sợi dây thép quét về phía Huyết Quỷ Hàng.

Phất trần này là do Tổ Sư gia truyền lại cho ông, có lực tấn công cực kỳ lớn với những vật có âm sát khí.

Nhưng Huyết Quỷ Hàng cũng không sợ lực tấn công của cây phất trần, bỗng nhiên bay quanh Ngọc Thanh nhanh như con thoi, tiếng cười

khánh khách vang vọng trong sự yên lặng của bóng đêm được phóng to đến cực đại, khiến người ta sờn tóc gáy

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 380: Cuộc Chiến Ác Liệt (2)

Ngọc Thanh đọc thần chú, rót chân khí vào phất trần, tăng lực tấn công vào Huyết Quỷ Hàng.

Ai ngờ, tên Huyết Quỷ Hàng thật sự quá biến thái.

Ngọc Thanh thấy phần đầu của nó đã bị phất trần quét đến nổi nát bét rồi, nhưng trong nháy mắt lại trở nên bình thường, giống như những tổn thương lúc nãy của nó chỉ là ảo giác.

- Tiểu Thiên, sao lại như vậy?

Dương Tử Mi nhìn thấy sư phụ gặp nguy liền cuống lên.

Lúc này cô lại không tiện xuất hiện giúp đỡ sư phụ, bởi vì mục tiêu mà cô phải chống lại chính là giáng đầu sư kia, nếu xuất hiện quá sớm, e rằng mọi chuyện sẽ bại lộ, làm cho tên đạo sĩ kia đề cao cảnh giác.

- Chị ơi, em cũng không biết nữa, có thể là do tên Huyết Quỷ Hàng kia đã tu luyện tới cảnh giới nhất định, có thể chịu đựng được lực tấn công của phất trần.

Tiểu Thiên trả lời:

- Chị à, có nên thử dùng thẻ bài bướm bướm không?

- Chờ chút đã.

Dương Tử Mi nhìn thấy sư phụ của cô còn chưa tìm được cách đối phó với tên Huyết Quỷ Hàng kia, huống hồ, lúc này tên giáng đầu sư đó đang từng bước đi về phía trận pháp, đến rất gần rồi.

Bọn họ phải chờ...

Cô vừa nhìn kỹ động thái của tên giáng đầu sư kia, vừa chú ý đến tình hình bên này của sư phụ mình.

- Chị, tóc của tên Huyết Quỷ Hàng bên này đều biến thành rắn độc rồi!

Tiểu Thiên giật mình kêu lên.

Đúng vậy, những sợi tóc trên đầu của đứa trẻ này bỗng nhiên biến thành những con rắn có đôi mắt độc ác và những cái lưỡi thật dài, liên tục tấn công về phía Ngọc Thanh, hơn nữa còn phun khí gây ngộp thở.

Ngọc Thanh nín thở, lùi về phía sau vài bước. Huyết Quỷ Hàng như một đứa trẻ nghịch ngợm vậy, cười khanh khách, rắn độc trên đầu nó cũng không ngừng xuất hiện nhiều hơn, cực kỳ đáng sợ và khủng khiếp.

Đối với loại sinh vật độc ác này, Dương Tử Mi thật sự vừa căm ghét, lại vừa sợ hãi.

Đột nhiên, tên giáng đầu sư kia như cảm nhận được chuyện gì, khi vừa sắp bước vào trận pháp, bước chân bỗng khựng lại, lấy còi điều khiển ngũ độc ra thổi.

Những con vật độc kia đang theo sau giáng đầu sư, bỗng nhiên bắt đầu nhanh chóng bò về phía Ngọc Thanh.

Dương Tử Mi cũng không thể chần chừ thêm nữa rồi!

Đạo hạnh của Ngọc Thanh tuy cao, nhưng dù sao đi chăng nữa thân thể của ông cũng là máu thịt, dùng hết sức để chống lại một tên Huyết Quỷ

Hàng đã khó khăn rồi, sao có thể chịu được chiêu dùng ngũ độc tiểu nhân này của tên giáng đầu sư kia được nữa?

Cô nhảy ra ngoài, cầm thẻ bài bướm bướm trong tay, đối phó với Huyết Quỷ Hàng cùng sư phụ.

Thẻ bài bướm bướm bỗng lóe lên, bắn những tia sáng về phía Huyết Quỷ Hàng.

Ban đầu, tên giáng đầu sư đứng điều khiển ngũ độc thấy tình cảnh này thì cảm thấy ngạc nhiên, hơi ngẩn người, nhưng sau đó lại đổi thành cực kỳ vui mừng.

Quả nhiên, cô gái này chính là vật liệu tốt nhất để chế tạo vật quý hàng.

Một khi chế thành, tất nhiên có thể chống lại được cả quân lính của thiên đình.

Hắn vẫn đứng bên ngoài, không nhúc nhích, nhìn động tác Dương Tử Mi quơ thẻ bài bướm bướm, trên mặt thể hiện sự khinh thường.

Dương Tử Mi chỉ có thần chú có thể điều khiển thẻ bài bướm bướm, nhưng nó lại không liên quan gì với thủ ấn chỉ quyết, sức mạnh của thẻ bài kia cũng giống như lấy trứng chọi với đá mà thôi, huống chi, trên tay của cô bất quá cũng chỉ là một thẻ bài bướm bướm.

Huyết Quỷ Hàng bị ánh sáng của thẻ bài này đánh đến nỗi phải lui về vài bước, những con rắn trên đầu nó lại biến thành tóc, thổi vù vù trong gió đêm vang lên tiếng ti ti.

- Đi!

Ông ta lại phát động hiệu lệnh cho Huyết Quỷ Hàng.

Huyết Quý Hàng tiến lên lần thứ hai, có điều lúc này, khuôn mặt của nó bỗng trở nên dữ tợn, trong mũi, miệng và hai tai đột nhiên chảy máu rất kỳ lạ, miệng phát ra tiếng khóc non nớt thê thảm của trẻ con:

- Ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết đâu...

Tiếng khóc này làm cho Dương Tử Mi nổi da gà, tim như ngừng đập...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 381: Trận Chiến Ác Liệt (3)

- Chị ơi! Nhanh tỉnh lại đi! Đó là con quỷ ranh kia!

Tiểu Thiên đứng bên cạnh sốt ruột nhắc nhở.

Dương Tử Mi giật mình, tỉnh táo lại.

Suýt nữa thì cô đã bị chiêu Mê Huyền của con quỷ ranh kia nhiếp hồn rồi.

Ngọc Thanh lắc phất trần, quét về phía con quỷ ranh!

Không ngờ, con quỷ ranh kia lại chột há miệng, cắn lấy phất trần!

Ngọc Thanh dùng sức muốn kéo phất trần về, không ngờ, sức mạnh của con quỷ ranh kia lại rất lớn, ông không thể động đậy được dù chỉ một chút. Nhưng lại thấy có rất nhiều máu đen trào ra từ miệng con quỷ ranh, thoát nhìn rất chi là đáng sợ.

Dương Tử Mi vội tung thẻ bài bướm bướm ra để tấn công con quỷ ranh.

Tuy rằng thẻ bài bướm bướm không thể phát huy được hết hiệu lực, nhưng vì là kẻ địch trời sinh của nó, cho nên dù ít hay nhiều nó cũng vẫn hơi kiêng kỵ, thả lỏng phất trần của Ngọc Thanh.

Ngọc Thanh kéo phất trần về. Nhưng không ngờ, nọc độc của con quỷ ranh đã dính đầy lên những sợi tơ của phất trần. Một giọt rơi vào con mắt trái của ông.

Ông chợt cảm thấy con mắt đau xót, bỏng rát.

Dương Tử Mi nhìn qua, phát hiện hốc mắt của sư phụ biến thành màu đen một cách nhanh chóng, hơn nữa màu đen đã lan tràn ra khắp cả khuôn mặt.

Hồng rồi! Sư phụ trúng độc!

Cô đẩy con quỷ ranh lui lại, đưa tháp sắt nhỏ cho sư phụ, để cho ông cầm trong tay.

Cô vốn tưởng rằng, tháp sắt nhỏ cũng có thể giúp đỡ sư phụ giải độc nhanh chóng giống Long Trục Thiên vậy.

Nhưng không ngờ, Ngọc Thanh cầm tháp sắt nhỏ trong tay, lại không có bất cứ hiện tượng nào xảy ra. Khí độc vẫn đang tràn lan, cả con mắt đã trở nên không thể nhìn thấy rõ ràng được nữa.

Thấy tình huống này, Dương Tử Mi thầm kêu hồng hét, vì thế không ý lại vào tháp sắt nhỏ nữa, vội lấy ngân châm ra, đâm vào mấy huyệt vị quan trọng trên người sư phụ, ép chất độc không cho nó tiếp tục tràn lan được nữa.

Đúng lúc này, con quỷ ranh nhận được mệnh lệnh từ Kappa, lại bắt đầu tập kích. Những con độc vật khác cũng ủa lên.

- Tử Mi, đừng quan tâm đến ta nữa!

Ngọc Thanh đẩy Dương Tử Mi ra:

- Hãy báo thù cho ta!

Dương Tử Mi thoáng nhìn đôi mắt của sư phụ, lòng đau như cắt, chân phải đạp mạnh lên mặt đất, tay đan “Ấn Phục Ma”, một tia sáng chói lóa như lưỡi dao bắn ra từ tay cô, chém trúng con quỷ ranh.

Chân phải đạp đất vốn là phương pháp mệnh lệnh quỷ của Đạo Môn, phái Mao Sơn am hiểu pháp thuật Ngũ Quỷ, phương pháp cơ bản nhất chính là hai bàn tay đặt song song vươn lên trời và đạp lên mặt đất. Hơn nữa, đạo sĩ Mao Sơn còn dùng đạp mặt đất để làm cơ sở, phát minh ra một bộ phép thuật gọi là “Thần Đả”. Người luyện tập phép thuật này thành công có thể bảo vệ cơ thể bằng cách thông qua đạp lên mặt đất để hiệu lệnh thần phạt trên trời. Năm đó, khi liên quân tám nước xâm nhập vào Bắc Kinh, người của Đoàn Nghĩa Hợp đã dùng phép thuật này để đánh trả. Nhưng dầu sao thì thân thể máu thịt cũng khó mà địch lại súng tây đại bác tây, cho nên cuối cùng Đoàn Nghĩa Hợp vẫn thất bại. Từ đó về sau, các nhà khoa học nước ngoài khi nhắc đến phép thuật “Thần Đả” chỉ khịt mũi coi thường, châm biếm rằng đó chẳng qua chỉ là thuật thôi miên mà thôi. Nhưng bất kể là thôi miên hay là thật sự có thần linh nhập vào người, phép thuật “Thần Đả” có thể khiến một con người từ tay trời gà không chặt biến thành cao thủ trong chớp mắt, đã là sự thật không thể chối cãi.

Cái trán của con quỷ ranh bị đánh trúng bởi chiêu Ấn Phục Ma tiêu hao sạch chân nguyên của Dương Tử Mi...

“Bùm!”

Tiếng đá nổ tung rền rĩ vang trời. Cả cái đầu của con quỷ ranh chột bùng cháy, biến thành một quả cầu lửa...

Mùi hôi vẫn đục nhanh chóng tràn lan trong không khí...

Dương Tử Mi nâng cao tháp sắt nhỏ trong tay...

Khí độc trong không trung nhanh chóng tụ tập vào tháp sắt nhỏ, cuối cùng biến mất không còn tung tích.

- Chị quá đỉnh! Không ngờ phép thuật của chị lại còn có tác dụng hơn cả điệp thần của tụi em nữa!

Tiểu Thiên reo lên phấn khởi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Trận Chiến Ác Liệt (4)

Dương Tử Mi chưa kịp vui sướng, bởi vì lúc này, đoàn quân độc vật của Kappa đã bao vây cô và sư phụ.

Tuy rằng con mắt của Ngọc Thanh bị thương, nhưng công lực của ông không suy giảm, vẩy phát trần, quét chết không ít độc vật.

Có lẽ Kappa ăn chắc rằng Dương Tử Mi là con gái, trời sinh sợ rắn, cho nên bày rắn trong quân đoàn độc vật đều tấn công Dương Tử Mi, có ít nhất mấy trăm con, lúc nhúc liên tục trước mắt cô, thè lưỡi, phun nọc độc.

Dương Tử Mi nổi da gà, nhưng cô không sợ hãi. Nếu không tiêu diệt đám độc vật này và tên quỷ hàng sư kia nhanh chóng thì không thể chữa trị mắt cho sư phụ được!

Vì thế, cô kết ấn liên tục, âm sát khí bắn ra liên tục từ ngón tay, mỗi một tia đều giết chết những con rắn độc đó.

Đáng tiếc là, phương pháp này quá chậm.

- Chị ơi! Muốn bắt giặc thì phải bắt vua trước! Những con độc vật này đều bị quỷ hàng sư kia khống chế. Chỉ cần chị bắt được tên quỷ hàng sư kia, vậy thì không còn vấn đề gì nữa!

Tiểu Thiên nhắc nhở:

- Gã đã bước vào trong trận pháp của chị rồi!

Dương Tử Mi nhìn lại, quả nhiên là thế!

Cô nhanh chóng nhảy lên trên một cành cây, tạm thời tránh xa phạm vi tấn công của bầy rắn độc kia.

Ngón tay kết ấn, căn lưỡi phun máu, liên tục vẽ bùa trong không trung...

- Thần binh cấp hỏa như luật lệnh! Tật!

“Bùm” một phát!

Kappa kinh ngạc phát hiện, chợt có ngọn lửa bùng cháy hừng hực bao vây quanh mình!

Ông ta không hiểu, rốt cục thì đồng lửa đó ở đâu ra?

Thật ra thì, những ngọn lửa đó bắt nguồn từ trận pháp Tam Muội Chân Hỏa được Dương Tử Mi và Ngọc Thanh bố trí kỹ lưỡng, dựa theo hàng ngàn mạng người mà tên quỷ hàng sư kia mang trên lưng.

Bình thường, chúng ta thường thấy bùa chú trên tay các đạo sĩ đột nhiên cháy mà không cần môi lửa, đó chính là Tam Muội Chân Hỏa mà họ dùng để đốt lá bùa.

Chẳng cần đạo hạnh cao siêu mà cũng có thể đốt bùa được. Nhưng, nếu muốn bố trí Tam Muội Chân Hỏa Trận có lực sát thương rất mạnh thành công, vậy thì đẳng cấp cũng phải tầm cỡ như Ngọc Thanh.

Dương Tử Mi khởi động Tam Muội Chân Hỏa Trận, sau đó tiếp tục vẽ bùa trong không trung, thúc đẩy Thiên Cương Cửu Dương Trận đẳng sau Tam Muội Chân Hỏa Trận.

Thiên Cương Cửu Dương Trận, từ xưa đến nay chỉ thích hợp cho đồng nam thuần dương tu luyện.

Cô là con gái, hơn nữa còn có âm sát khí rất nặng trong người, vốn dĩ không thích hợp để sử dụng Thiên Cương Cửu Dương Trận. Hồi xưa lúc Ngọc Thanh dạy cô, thậm chí có hơi lo ngại.

Nhưng không hiểu sao, cô sử dụng trận pháp này lại hoàn toàn không thua kém những đồng nam thuần dương kia, thậm chí còn có một loại hiệu quả rất đặc thù, bởi vì cô có một ý tưởng rất thiên tài, kết hợp Thiên Cương Cửu Dương Trận với Cửu Âm Trận, hình thành Thái Cực Lưỡng Nghi Trận. Cho dù là có mười Ngọc Thanh cũng không thể phá giải trận pháp này được.

Kappa không hổ danh là quý hàng sư hàng đầu Thái Lan. Hơn nữa, ông ta đã được sư phụ dạy dỗ từ nhỏ, từng chuyên nghiên cứu về trận pháp kỳ môn của Hoa Hạ.

Ngày hôm đó, sư phụ của ông ta chiến đấu với Huyền phái Hoa Hạ, cũng bị Tam Muội Chân Hỏa tương khắc vây hãm, bởi vậy mà bị bóng hơn nửa người.

Do đó, sau khi trở về Thái Lan, sư phụ của ông ta đã hao phí công sức nghiên cứu xem làm cách nào để khắc chế được Tam Muội Chân Hỏa Trận, hơn nữa lão còn tìm được phương pháp phá giải!

Kappa là đệ tử đích truyền của lão, cho nên theo lẽ dĩ nhiên, lão đã truyền thụ phương pháp phá giải cho ông ta.

Sau khi Kappa nhận ra đây chính là Tam Muội Chân Hỏa Trận y như lời của sư phụ, ông ta lập tức trở nên bình tĩnh, không chế thuật Thủy Long đánh về phía ngọn lửa...

Tam Muội Chân Hỏa gặp nước nên tắt ngúm.

Dương Tử Mi nhú mày thật nhẹ. Thật không ngờ rằng, tên đạo sĩ Thái Lan này lại biết cách khắc chế Tam Muội Chân Hỏa Trận của Đạo gia bọn

họ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 383: Trận Chiến Ác Liệt (5)

May mà đằng sau còn có Thái Cực Lưỡng Nghi Trận được kết hợp từ Thiên Cương Cửu Dương Trận và Cửu Âm Trận do mình sáng tạo.

Ngọc Thanh đã nghiên cứu trận pháp này khoảng năm năm rồi, nhưng vẫn chưa tìm được cách phá giải nó.

Cô không tin rằng tên quỷ hàng sư này lại có thể phá giải được!

Kappa thấy những ngọn lửa đó đã bị mình dập tắt, đang vui sướng trong lòng, vừa định bước ra ngoài, lại phát hiện đằng trước rải đầy những tấm bùa khổng lồ.

Những tấm bùa chú đó đều lơ lửng trong không trung, tấm nào cũng giống như một tấm chắn khổng lồ, xoay tròn liên tục, ngăn chặn trước đường đi của mình.

Cái quỷ quái gì vậy?

Chẳng trách khi đó sư phụ vẫn nói với mình rằng, trận pháp kỳ môn của Hoa Họa đều biến hóa khôn lường.

Hôm nay gặp được, quả là như thế.

Nhưng hẳn vẫn không thể nào hiểu được, tại sao thiếu nữ thoát nhìn chỉ khoảng mười lăm tuổi kia lại có thể biết được những thứ cao siêu như vậy?

Nếu có thể bắt được cô ta, cho dù không thể làm thành quý hàng, thì cũng có thể bắt cô ta truyền thụ trận pháp kỳ môn cho mình. Hơn nữa kết hợp với phép thuật phù thủy quý hàng của mình, nhất định sẽ vô địch thiên hạ.

Nghĩ vậy, ông ta lập tức tràn đầy phấn khởi.

Ông ta dùng hết sức, muốn lao ra khỏi Thái Cực Lưỡng Nghi Trận, nhưng lại nhận ra, những tấm bùa chú xoay tròn đó cứ như là tường đồng vách sắt vậy, tuy không có lực công kích, nhưng có thể nhốt người ta ở trong đó cho đến chết.

Sư phụ chưa từng dạy cho mình phương pháp phá giải loại pháp thuật này.

Phải làm sao đây?

Dẫu sao thì ông ta cũng không phải là một tên mãng phu tầm thường. Thành tựu ngày nay đã đủ để chứng minh cho trí tuệ của ông ta.

Ông ta biết, nếu mình cứ hao phí thể thực để công kích những tấm bùa đó, cuối cùng chỉ có thể cạn kiệt sức lực, rồi rơi vào trong tay Dương Tử Mi.

Vì vậy, ông ta đứng yên không động đậy.

Đám độc vật mà ông ta triệu hồi vẫn đang tấn công Dương Tử Mi.

Chỉ cần Dương Tử Mi hơi mất tập trung một xíu thôi, vậy thì trận pháp này cũng sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Hơn nữa, ông ta đã phát hiện ra, Dương Tử Mi thật sự sợ hãi bày răn độc.

Chiếc còi của ông ta phát ra thanh âm rất là kỳ lạ xa xăm, lan truyền ra ngoài xa mấy trăm dặm...

Thì ra, đã có mấy trăm loại rắn đủ mọi màu sắc yên ắng mai phục ở đồng ruộng trong núi. Nghe thấy thanh âm triệu hồi, bọn nó chui ra ồ ạt từ trong bùn đất, trong đồng cỏ, từ bốn phương tám hướng, bò về một phía...

Nếu có ai đó trùng hợp đi đường ban đêm, nhìn thấy quân đoàn rắn này nhất định sẽ sợ té đái, cho rằng sắp có chuyện xảy ra.

Ở gần thôn Nhạc gia có núi, hơn nữa tốc độ bò của loài rắn là rất nhanh.

Dương Tử Mi đứng ở chạc cây trên cao, cô kinh ngạc phát hiện, có càng ngày càng nhiều các loại rắn đủ màu tụ tập ở cách đó không xa. Có loại trăn to khỏe như bắp tay, có rắn hổ mang cực độc, cũng có những loại rắn độc nhỏ màu sắc sặc sỡ bé như ngón tay...

Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ tên quỷ hàng sư kia còn có thể triệu hồi loài rắn hoang đại một cách tùy ý sao?

Thật đáng sợ.

Nhìn thấy quân đoàn rắn lúc nhúc bò tới, cô sợ tới mức mềm hết cả chân.

Cô căng thẳng nhìn sư phụ.

Sư phụ vẫn đang chiến đấu liên tục, cộng thêm trúng độc, thể lực đã dần dần cạn kiệt...

Dương Tử Mi không thể lại ngồi chờ tên quỷ hàng sư kia một chết được nữa. Cô nhất định phải chủ động tấn công mới được!

May mà bên cạnh cô còn có Tiểu Thiên đang giúp đỡ cô triệu hồi thẻ bài bướm bướm, không cho phép bày răn độc dưới tàng cây trèo lên trên cây.

Cô cắn nát đầu ngón tay, chuẩn bị thôi thúc câu niệm chú tấn công mạnh nhất - Diệt Thiên Tuyệt Địa.

Diệt Thiên Tuyệt Địa có khả năng cản trả rất lớn. Nếu không thể tiêu diệt được kẻ địch, vậy thì bản thân mình sẽ bị trọng thương, gãy nát gân mạch.

Nhưng cô đã không thể để ý quá nhiều!

Đúng lúc cô còn chưa kịp khởi động niệm chú tấn công, có một giọt máu rơi xuống tháp sắt nhỏ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Trận Chiến Ác Liệt (6)

Tháp sắt nhỏ vốn có màu đen u tối chợt phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, khiến cô chói mắt.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cô khó hiểu nhìn tháp sắt nhỏ...

Lại xảy ra chuyện khiến người ta kinh ngạc hơn!

Thể tích của tháp sắt nhỏ chợt dần dần lớn lên, nặng hơn, diện tích phát sáng của ánh vàng rực rỡ trên thân nó cũng càng ngày rộng...

Ánh vàng chiếu đến đâu, bày răn độc lại tự động lùi đến đó, ánh mắt mang theo một loại kính sợ nào đó khi nhìn tháp sắt nhỏ.

Tháp sắt càng ngày càng nặng, càng ngày càng lớn, chưa tới một phút, vậy mà đã cao tới 50 cm, dài hơn ban đầu 10 cm.

Toàn thân vàng óng ánh, cũng không biết rốt cục là thần vật phương nào.

Kappa cũng ngơ ngác!

Gã nhìn tháp sắt màu vàng trên tay Dương Tử Mi bằng con mắt tham lam!

Đó nhất định là pháp khí siêu cấp! Nếu không, bày răn độc của gã cũng không đến mức sợ hãi ánh sáng vàng trên người nó đến vậy!

Dương Tử Mi nâng tháp sắt, nhảy xuống từ trên cây, đi đến bên cạnh sư phụ, giúp sư phụ thoát thân.

Ánh sáng vàng trên tháp sắt chiếu rọi lên phần đuôi bị mấy con bọ cạp rết độc cắn đến mức sưng đen của Ngọc Thanh...

Đôi chân vốn còn rất đau đớn của Ngọc Thanh chợt như là vừa được là qua vậy, những vết sưng đen biến mất một cách nhanh chóng.

Dương Tử Mi mừng rỡ nói:

- Sư phụ, ánh sáng vàng này có thể giải được độc!

Cô nâng tháp sắt lên cao, chiếu rọi lên mặt Ngọc Thanh.

Những nơi ánh sáng vàng lướt qua, màu đen trên mặt Ngọc Thanh dần dần biến mất...

Đáng tiếc, con mắt kia đã bị hỏng do ngâm nọc độc quá lâu.

Thấy con mắt của sư phụ bị hỏng, Dương Tử Mi rất chi là đau lòng, cắn răng:

- Sư phụ, nhất định con sẽ báo thù cho người!

Cô nâng tháp sắt, xông tới trước mặt Kappa còn đang bị nhốt trong Thái Cực Lưỡng Nghi Trận.

Kappa còn tưởng rằng chỉ cần Dương Tử Mi mất tập trung, trận pháp nhất định sẽ mất hiệu lực.

Nhưng không ngờ rằng, cho dù không có Dương Tử Mi khống chế, trận pháp vẫn có thể duy trì được hai mươi phút.

Gã thấy tình hình rất không ổn, muốn chạy trốn, nhưng không thể trốn thoát...

Dương Tử Mi xông vào trận pháp, giơ tháp sắt lên, đánh về phía Kappa...

Kappa cũng sử dụng pháp khí mạnh nhất của gã, gây đầu lâu trong tay gã đánh trả...

Ánh sáng của tháp sắt sắc bén không thể đỡ.

Gã phát giác, âm sát khí mà mình gọi ra đều bị tháp sắt hút mất, hoàn toàn không còn lực công kích nào cả, đành phải bỏ qua pháp thuật, quyết đấu bằng vũ lực với Dương Tử Mi.

Xưa nay Dương Tử Mi vẫn luôn chú trọng tu luyện nguyên khí pháp thuật, sơ sẩy luyện võ. Bởi vậy, cô không khỏi luống cuống tay chân trước những chiêu thức Muay Thái vững chắc kia.

Tháp sắt nhỏ cũng chỉ có thể bó tay khi Kappa lại không sử dụng pháp thuật nữa.

Dương Tử Mi không đành lòng coi tháp sắt như vũ khí để đánh Kappa, sợ rằng lỡ đầu Kappa cứng quá thì sẽ đập hư tháp sắt mất, thế thì mất nhiều hơn hơn được.

Lúc này, Ngọc Thanh cũng xông tới, sánh vai với Dương Tử Mi đối phó Kappa.

Ngọc Thanh khác với Dương Tử Mi. Ông vẫn luôn chú trọng tu luyện ngoại công, phát trần trong tay cũng chính là vũ khí công kích mạnh nhất.

Tình thế bắt đầu đảo ngược!

Kappa bị đẩy lùi, hơn nữa bị phát trần của Ngọc Thanh quét trúng liên tục, vết thương đầy người...

Lúc này, Dương Tử Mi trầm hạ quyết tâm, chờ đánh chết Kappa, sau đó nhất định cô sẽ tu luyện ngoại công, hơn nữa phải có vũ khí trong người mới được. Nếu không thì lỡ gặp phải người giống vậy, cô không có cách nào mà chống đỡ được mất.

Trước kia, cô vẫn cho rằng mình sẽ không gặp phải chuyện gì to tát cả, có pháp thuật và chân khí là đã đủ rồi.

Đến bây giờ cô mới hiểu được, trước kia mình đã quá tự phụ.

Con người, vĩnh viễn không thể biết được họ sẽ gặp phải kẻ địch như thế nào.

Đương nhiên, những kẻ địch mà mình gặp phải, thường thì sẽ tăng theo thực lực của bản thân mình.

Người tầm thường thì chỉ có thể gặp phải kẻ địch cũng là người tầm thường.

Cô đã không còn là Dương Tử Mi trong quá khứ nữa. Những con người và những vấn đề cô gặp phải, cũng không thể giống y như trong quá khứ được.

Trước đó là Mịch La, lần này là Kappa. Lần này cô không chết, nhưng còn lần sau thì sao?

Cô suy nghĩ, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 385: Ảo Ảnh Đầu Lâu

Đúng vào lúc Kappa đang luống cuống tay chân vì đối phó với Ngọc Thanh, gã chợt thò tay vào chiếc túi vẫn mang theo bên người, lấy ra một thứ gì đó có cán dài.

Chính là chiếc gương Tụ Hồn đó!

Dương Tử Mi thấy gương Tụ Hồn, thân thể hơi run rẩy, bất giác trốn đến sau lưng sư phụ Ngọc Thanh.

“#@%@\$%\$...”

Kappa đọc một câu thần chú mà Dương Tử Mi không thể hiểu được.

Chỉ thấy chiếc gương Tụ Hồn kia bắt đầu run rẩy dữ dội, một luồng khói đen dữ tợn xông ra từ trong đó.

Thiên nhãn của Dương Tử Mi có thể thấy rõ có mấy trăm vong hồn chen nhau chui ra từ đó.

Cô và Ngọc Thanh vội đọc chú Diệt Hồn...

Không ngờ, Kappa lại không dùng vong hồn để chiến đấu với bọn họ, mà ngược lại, những vong hồn vừa xuất ra đã bốc cháy ngay, khói đen sinh ra từ ngọn lửa đều được thu vào trong gậy đầu lâu của Kappa...

Cây gậy đầu lâu kia chột đường như sống dậy, biến thành vô số ảo ảnh, rượt đuổi Dương Tử Mi và Ngọc Thanh.

Đó là cái gì vậy?

Dương Tử Mi và Ngọc Thanh nhìn nhau.

Tuy rằng Kappa không đối phó với mình bằng gương Tụ Hồn, nhưng Dương Tử Mi cũng không chùn bước.

Cô sợ sư phụ sẽ bị thương lần nữa, đứng che trước sư phụ, bắt đầu tung tháp sắt lên, rượt đuổi chiếc đầu lâu kia.

Nhưng đầu lâu vẫn đang biến hóa liên tục, cô hoàn toàn không thể phân biệt được cái nào là thật, cái nào là ảo ảnh.

Hơn nữa, những chiếc đầu lâu ảo ảnh đó cũng có lực công kích. Cô sợ sẽ bị đánh vào tay một cái, đau muốn chết.

May mà cô có tháp sắt, cho nên không sợ bị trúng độc.

Thể lực của Ngọc Thanh dần dần cạn kiệt.

Thể lực của Dương Tử Mi hồi phục khá là nhanh, nhưng cứ đánh nhau mãi với hằng hà vô số ảo ảnh như vậy cũng không ổn. Cho dù cô không mệt, nhưng mà sư phụ tuổi già của cô sẽ mệt chết.

Huống chi, cô cũng đã bị đánh trúng mấy lần rồi, đau chết luôn.

Cô khó hiểu hỏi Tiểu Thiên:

- Tiểu Thiên, em có biết tại sao ông ta cứ đốt cháy vong hồn liên tục không?

Tiểu Thiên hơi thấp thỏm, đáp lời:

- Xem chừng, ông ta coi vong hồn như nhiên liệu để hình thành lực công kích mạnh mẽ, tạo ra vô số ảo ảnh.

Dương Tử Mi nhìn đám vong hồn đã tan thành mây khói vì bị đốt cháy, không khỏi đau lòng thay cho họ.

Một khi vong hồn đã tan thành mây khói rồi thì sẽ tan biến trong tam giới, không bao giờ được luân hồi nữa.

- Chị nhắm mắt lại thử xem.

Tiểu Thiên chợt hét lên.

Dương Tử Mi vui mừng.

Đối mặt với ảo ảnh, sai lầm lớn nhất chính là nhìn nó bằng mắt thường.

Nếu không nhìn thấy, thì hẳn là sẽ không còn tồn tại ảo ảnh đâu nhỉ?

Cô thử nhắm mắt lại, lắng nghe bằng tai...

Năm giác quan của cô sâu sắc hơn người thường nhiều lắm. Sau khi nhắm mắt, thính giác trở nên nhạy cảm hơn.

Quả nhiên, những ảo ảnh hoa mắt kia đã biến mất, chỉ nghe thấy một ngọn nguồn công kích duy nhất.

Cô đọc thần chú, tụ tập toàn bộ chân khí trong cơ thể mình, đánh về phía ngọn nguồn công kích.

Bùm!

Lại vang lên một tiếng nổ!

Tiểu Thiên hét lớn:

- Ảo ảnh đã biến mất rồi chị ơi! Nhanh mở mắt ra đuổi theo đi!

Dương Tử Mi mở mắt. quả nhiên là thế.

Lúc này, cô đã bắt chấp tháp sắt có bị đập nát hay không, giờ tháp sắp lên nện thẳng vào chiếc đầu lâu kia.

Pằng!

Lại vang lên một tiếng nổ!

Một luồng khói nồng nặc nổ tung!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 386: Cẩn Trả

Đầu lâu đã nát rồi kìa chị!

Tiểu Thiên phấn khởi kêu lên.

Dương Tử Mi vội nhìn lại tháp sắt trong tay mình, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thật là vô cùng may mắn!

Nó không trầy xước tí gì cả.

Kappa thấy vũ khí mạnh nhất của mình đã bị Dương Tử Mi phá hủy, trong lòng rối bời, ngưng đọc thần chú.

Những vong hồn còn đang chui ra liên tục đã hết bị đốt cháy rồi, bọn nó xông về phía Kappa một cách điên cuồng, kể cả quỷ sủng mà gã nuôi dưỡng cũng bắt đầu cắn ngược lại gã.

- A!

Kappa hét lên một tiếng, liên tục đập gương Tụ Hồn về phía đám vong hồn.

Gương tụ hồn giống như chiếc hộp Pandora bị mở ra vậy, linh hồn liên tục chui ra từ bên trong, ngoại trừ căn xé Kappa điên cuồng, bọn nó còn phân tán ra xung quanh.

- Sư phụ, phải làm gì bây giờ?

Dương Tử Mi nôn nóng nhìn Ngọc Thành.

- Phải cướp gương Tụ Hồn để phong ấn cái đã!

Ngọc Thanh nói với Dương Tử Mi như vậy.

Cứ bỏ mặc như thế thì đám vong hồn sẽ bay ra càng lúc càng nhiều, thế thì cả cái thôn trang sẽ bị vong hồn quấy rối, cuối cùng biến thành thôn của quỷ.

Cho dù Dương Tử Mi hơi e ngại gương Tụ Hồn, nhưng cô biết, không thể cho những vong hồn tràn đầy oán khí bị giam cầm lâu ngày lại chui ra nữa.

Cô cầm tháp sắt tiến lên.

Đám vong hồn vừa thấy tháp sắp, lập tức chạy tứ tán.

Dương Tử Mi bắn ra khí âm sát, bắn ngay trúng ngực Kappa đã không còn phòng bị nữa.

Kappa trúng chiêu, âm sát vào não!

Những người trước kia từng bị gã giết bằng thuốc độc một cách cay nghiệt đều biến thành hồn ma, khóc kêu đòi mạng gã, làm suy yếu ý chí của gã.

Dương Tử Mi lại bắn âm đạn ra, bắn vào cổ tay cầm gương Tụ Hồn của gã...

Kappa thả lỏng tay, gương Tụ Hồn rơi xuống mặt đất...

Ngọc Thanh giờ phất trần lên, quần lấy gương Tụ Hồn kéo về, cầm trong tay, bắt đầu đọc thần chú liên tục, phong ấn chiếc gương này lại lần nữa...

Ông hạ khoảng chín đạo bùa chú, mới trấn áp được âm hồn vong linh trong gương. Chiếc gương khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Còn Ngọc Thanh thì mệt gần chết, ngồi bệt trên mặt đất.

Dương Tử Mi vừa định giết chết Kappa, lại phát hiện mình không cần phải động thủ nữa.

Đám độc vật mà gã ta nuôi dưỡng đã điên cuồng bò lên trên người gã, bắt đầu cắn xé, cứ như người thấy mùi món ăn ngon nhất thế gian này vậy...

Thì ra, thường ngày, vì khiến đám độc vật có thể cảm ứng được mình tốt hơn, nên Kappa vẫn thường nuôi bọn nó bằng máu tươi của mình.

Bây giờ, gã ta đã mất pháp lực rồi, hơn nữa còn bị thương tích đổ máu khắp người, đám độc vật kia đương nhiên là sẽ cắn ngược lại điên cuồng.

Chưa đến mười phút, cả người Kappa đã bị đám độc vật gặm nhấm đến mức không còn dư cả xương cốt...

Người bơi giỏi lại chết đuối!

Có lẽ trước kia gã ta chưa bao giờ ngờ rằng có ngày mình sẽ chết kiểu đó!

Bầy rắn hoang dại được gã triệu hồi cũng đã tìm đường về nhà rồi tản ra xung quanh hết...

Dương Tử Mi cầm tháp sắt đi dọn dẹp sạch sẽ khí độc còn sót lại. Thấy vẻ mặt mệt mỏi của sư phụ, cô lập tức truyền chân khí của mình cho ông, giúp ông hồi phục.

Ngọc Thanh được cô giúp đỡ, tinh thần bắt đầu được hồi phục, nhưng vẫn lo lắng nhìn Dương Tử Mi:

- Tử Mi, có không ít vong hồn đã trốn thoát, mấy ngày nay chúng ta phải bận rộn rồi.

Dương Tử Mi nhìn mấy vong hồn bay lượn trên bầu trời đêm, cũng cau mày lại.

Có không ít vong hồn không biết đã chạy tứ tán tới chỗ nào rồi, phải tìm hết thì không biết lãng phí bao nhiêu thời gian và sức lực mới xong đây.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 387: Tình Yêu Ghen Tỵ (1)

Dương Tử Mi đỡ sư phụ mệt mỏi trở về nhà Nhạc Thiên Thiên.

Ngọc Chân Tử thấy gương Tụ Hồn trong tay Ngọc Thanh, thì thở phào nhẹ nhõm:

- Thiên tôn vô lượng, rốt cục thì sư huynh cũng đã cướp được lại gương Tụ Hồn rồi. Còn tên quỷ hàng sư kia thì sao? Giết gã ta chưa?

- Giết rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng Kappa bị vạn độc căn xé thảm thiết, Dương Tử Mi không khỏi cảm thấy hơi ghê tởm.

- Sư huynh, con mắt của huynh...?

Ngọc Chân Tử phát hiện ra con mắt trái của Ngọc Thanh trở nên tối tăm, kêu lên sợ hãi:

- Sư huynh, mắt huynh bị sao vậy?

Ngọc Thanh mỉm cười không để ý:

- Trúng độc của tên quỷ hàng sư kia, cũng giống sư phụ năm xưa vậy.

- Thiên tôn vô lượng! Chỉ cần Ngọc Chân Tử ta đây còn sống trên đời này, ta thề nếu không tiêu diệt hết bọn quỷ hàng sư ác ôn kia, ta sẽ không

làm người nữa!

Ngọc Chân Tử nổi giận.

Dương Tử Mi chảy mồ hôi...

Sư thúc rất có dũng khí, nhưng thực lực thì...

Ngọc Thanh mệt mỏi quá mức, cho nên đi vào phòng đã được Nhạc gia chuẩn bị đầy đủ ngủ một giấc.

Ngọc Chân Tử quẩn lấy Dương Tử Mi, hỏi tình hình chiến đấu.

Dương Tử Mi cũng nói khái quát cho ông nghe.

Nghe thấy tình huống lúc đó lại mạo hiểm đến vậy, Ngọc Chân Tử không khỏi khó chịu:

- Sư huynh với tiểu sư đệ thật đáng ghét! Trận chiến kịch động đến vậy mà lại bắt ta trốn ở nhà trông trẻ. Quá đáng lắm luôn á!

Dương Tử Mi liếc xéo ống một phát.

Suýt nữa thì cô không bảo vệ nổi sư phụ, nếu lại thêm một sư thúc thảm họa đồng thời dễ bị kích động, thì cô lo rằng mình sẽ nổi điên lên mất.

- Sư thúc, Nhạc Thiên Thiên đâu rồi?

Dương Tử Mi muốn xem thử xem số kiếp của Nhạc Thiên Thiên đã được hóa giải hay chưa.

- Ở trong phòng ngủ ấy. Con với sư huynh đã tiêu diệt tên quỷ hàng sư kia, chắc là thằng bé sẽ không bị gì nữa chứ?

Ngọc Chân Tử hỏi.

- Khó nói lắm. Số mệnh con người đã được quyết định sẵn rồi, huống chi tứ trụ của thằng bé đều là âm, đã định trước đêm nay sẽ có một kiếp.

Dương Tử Mi đi vào phòng Nhạc Thiên Thiên.

Nhạc Thiên Thiên nằm giang tay chân trên giường, lúc ngủ trông vẻ mặt rất chi là đáng yêu.

Cô nhìn kỹ ấn đường của cậu bé. Hắc tuyến đã nhạt bớt, nhưng nó vẫn tồn tại.

Cô bấm đốt ngón tay tính toán, ước chừng vào giờ Sửu, cậu bé vẫn còn một kiếp.

- Tiểu sư diệt, ấn đường của thằng bé vẫn còn hắc tuyến, chẳng lẽ kiếp số của nó còn chưa được giải trừ?

Tuy rằng Ngọc Chân Tử trình độ chẳng ra gì, nhưng ông vẫn biết một chút về xem tướng.

Dương Tử Mi ngồi bên giường nhìn Nhạc Thiên Thiên, âm thầm thở dài:

- Kiếp số trời định, không thể trốn thoát được.

- Pháp lực của tiểu sư diệt cao cường lắm mà, giúp thằng bé tránh né kiếp số đi!

Ngọc Chân Tử không đành lòng lên tiếng.

Dương Tử Mi cười khổ.

Nếu Nhạc Thiên Thiên là người bình thường thì không sao, cô có thể dùng một chút nguyên khí để nghịch thiên sửa mệnh cho cậu bé. Nhưng

cậu bé lại là người tứ trụ toàn âm, rất khó sửa mệnh, hơn nữa nếu sửa mệnh thì chỉ sợ mình cũng sẽ bị trời phạt.

Từ một góc độ khác mà nói, Nhạc Thiên Thiên không thân cũng chẳng quen gì với cô, cô đâu phải là Quan Âm Bồ Tát đâu mà phải nhân từ hi sinh bản thân, tác thành cho người khác?

- Chị ơi...

Nghe thấy có tiếng động, Nhạc Thiên Thiên tỉnh lại, dụi mắt, ngồi dậy, chớp đôi mắt còn buồn ngủ nhìn Dương Tử Mi:

- Chị bắt yêu quái về rồi à?

- Ừ.

Dương Tử Mi sờ đầu cậu bé:

- Thiên Thiên ngủ có ngon không?

- Thiên Thiên mơ thấy đi bắt yêu quái với chị!

Nhạc Thiên Thiên thè lưỡi nghịch ngợm.

- Ha ha...

Dương Tử Mi nở nụ cười, bảo cậu bé ngủ đi.

- Chị ngủ chung với em được hông? Em rất thích chị á.

Nhạc Thiên Thiên ôm chầm lấy tay Dương Tử Mi, nói với ánh mắt cầu xin.

Dương Tử Mi không từ chối cậu bé được, đành phải gật đầu, nằm xuống bên cạnh cậu bé.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 388: Tình Yêu Ghen Tỵ (2)

Nhạc Thiên Thiên rất chi là dính người, ôm chặt lấy tay cô, khuôn mặt nhỏ của cậu bé ghé sát vào hõm vai cô, ngửi một cách say mê.

- Chị thơm ghê á. Em thích lắm.

- Chị ơi! Cái tên Nhạc Thiên Thiên này thật quá đáng! Nó đang sàm sỡ chị kìa!

Tiểu Thiên không hài lòng kêu gào.

Dương Tử Mi chảy mồ hôi...

Nhạc Thiên Thiên chẳng qua chỉ là một cậu bé tám tuổi mà thôi, biết gì mà sàm sỡ chứ?

Huống chi, đôi mắt to tròn đen như mực của cậu bé trong vắt rõ ràng, không có bất cứ ý niệm xấu xa nào, chẳng qua là tuân theo thiên tính của trẻ con mà thôi.

- Chị ơi, em thích chị lắm. Chị chờ em lớn lên rồi chị gả cho em được hông?

Nhạc Thiên Thiên lại chột nói nghiêm túc.

Dương Tử Mi lúng túng.

Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ lại tràn đầy mong chờ ấy, cau mày:

- Nhưng chị lớn hơn Thiên Thiên nhiều lắm. Chờ đến khi Thiên Thiên trưởng thành thì chị cũng già rồi.

- Cho dù già thì chị vẫn là chị mà. Thiên Thiên vẫn thích.

Nhạc Thiên Thiên lại nói rất nghiêm túc.

Tuy rằng là lời nói vô tư của trẻ con, nhưng Dương Tử Mi vẫn cảm giác rất chi là cảm động. Cô nhéo cặp má đáng yêu của cậu bé, nói:

- Nhưng chị đã muốn gả cho người khác rồi. Thiên Thiên nên đi tìm một cô bạn gái nhỏ khác đi thôi.

Nhạc Thiên Thiên nghe vậy, thay đổi ánh mắt, giọng nói trở nên hung ác:

- Thế thì chỉ cần em giết người đó, chị có thể gả cho em rồi!

Nghe thấy câu này, Dương Tử Mi cảm thấy lòng nặng trĩu.

Cô quan sát Nhạc Thiên Thiên rất nghiêm túc, phát hiện ra lại có một luồng sát ý xuất hiện trên thân thể vốn dĩ hồn nhiên ngây thơ của cậu bé.

Không phải là lời nói thoáng qua của trẻ con, mà cậu bé thật sự nổi lên sát ý.

Tuy rằng sát ý của cậu bé không đáng kể chút nào đối với Long Trục Thiên, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy khó chịu trong lòng.

- Thiên Thiên, em thích chị thật lòng à?

Cô hỏi.

- Tấm lòng của em đối với chị còn thật hơn cả ngọc trai!

Nhạc Thiên Thiên vỗ ngực mình, nói rất trịnh trọng:

- Vì chị, Thiên Thiên sẽ không bao giờ để ý đến A Hoa nữa đâu.

- Ha ha! A Hoa là ai?

Dương Tử Mi nhìn bộ dáng ông cụ non của cậu bé, cảm thấy hơi buồn cười, vặn hỏi.

- A Hoa là nữ sinh xinh đẹp nhất khối lớp của bọn em. Trước kia em rất thích ngắm nó, nhưng em thề với chị, sau này em sẽ không bao giờ nhìn nó nữa, chỉ nhìn chị thôi.

Nhạc Thiên Thiên thề thốt.

Dương Tử Mi xấu hổ.

- Thiên Thiên, chị lớn hơn em nhiều lắm, không thích hợp với em đâu. A Hoa lại vừa hợp đó.

- Không! Thiên Thiên chỉ cần chị thôi!

Giọng nói của Nhạc Thiên Thiên chợt thay đổi, ánh mắt không vui, âm u hỏi:

- Chẳng lẽ là vì người đàn ông kia?

- Đúng rồi. Chị rất yêu anh ấy. Nếu em cũng thích chị thì không thể làm chị buồn được đâu.

- Chị cứ yên tâm đi! Thiên Thiên sẽ không bao giờ làm chị buồn đâu. Ai dám bắt nạt chị, em đánh chết nó!

Nhạc Thiên Thiên nói, cổ ưỡn bộ ngực nhỏ của cậu bé lên.

- Nhưng mà... Nếu em muốn giết chết người chị thích ấy, thì chị cũng sẽ đau lòng chết mất.

Những người tử trụ toàn âm thì thường rất cố chấp, lỡ như trong tương lai Nhạc Thiên Thiên liên tục quấy rầy Long Trục Thiên thì cũng phiền. Cô nhất định phải bóp chết ý tưởng này từ trong trứng nước.

Nhạc Thiên Thiên nghe vậy, ngơ ngác, vẻ mặt vừa khó xử lại vừa ghen tỵ do dự.

- Thiên Thiên nè, thích một người thì phải bao dung những gì mà người ấy thích, kể cả người mà cô ấy yêu.

Dương Tử Mi thừa dịp này dẫn đường suy nghĩ của cậu bé.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Đau! Hận Lớn Giáng Đầu

Nhạc Thiên Thiên hơi chu miệng:

- Tên đàn ông đó đã cướp mất chị, ngày nào em cũng ghen tị đến phát điên ấy, sao mà chị thích anh ta được?

- Ha ha! Thiên Thiên à! Anh ấy không hề cướp đi chị, mà vốn dĩ chị và anh ấy nên là của nhau. Anh ấy yêu chị, chị cũng yêu anh ấy, bọn chị trời sinh một đôi, em nên chúc phúc cho chị chứ không phải giết chết anh ấy để rồi khiến chị đau lòng mới phải.

Dương Tử Mi cũng nói với Nhạc Thiên Thiên một cách trịnh trọng:

- Nếu Thiên Thiên cũng thích anh ấy thì chị sẽ thích Thiên Thiên, còn nếu Thiên Thiên muốn giết anh ấy thì chắc chắn chị sẽ không thích em đâu, thậm chí còn ghét Thiên Thiên cơ. Em hãy tự nghĩ xem.

Gương mặt Nhạc Thiên Thiên lộ ra thần sắc sợ hãi tột độ, vội vàng ôm chặt lấy cánh tay Dương Tử Mi, dính sát vào cô:

- Chị ơi, đừng ghét Thiên Thiên, Thiên Thiên không giết người đàn ông của chị nữa, em sẽ thích anh ấy như thích chị. Chị ơi, chị phải thích Thiên Thiên đấy.

- Được!

Dương Tử Mi khẽ thở phào một hơi, xoa xoa đầu cậu, miệng niệm chú ngữ, để cậu dần dần tiến vào giấc ngủ sâu.

Sau khi thấy cậu đã ngủ say, cô mới yên lặng quay người, quan sát bốn phía.

Tất cả mọi thứ đều bình thường, ngoài đứa trẻ mới sinh thỉnh thoảng khóc vài tiếng kia ra.

Trước đó cô và sư phụ đã bày bố trận pháp ở ngoài căn phòng này, những vong hồn trốn thoát từ Tụ Hồn Kính kia, trừ những con có oán khí cực kỳ mạnh ra, thì những con khác đều không thể vào được.

Vào lúc này, trong phòng của sư phụ truyền đến tiếng ho khan yếu ớt, như thể sắp ho ra máu đến nơi.

Cô rất đau lòng.

Dương Tử Mi khẽ mở cửa phòng sư phụ ra.

Ngọc Thanh vẫn luôn có thói quen xếp bằng ngòai thiền ngữ.

Bây giờ ông cũng vẫn như thế, tay cầm phất trần, nhắm mắt ngòai xếp bằng trên giường.

Dương Tử Mi nhận ra, thân thể ông hơi run run, như thể đang thiếu thốn tinh khí vậy.

Thấy vậy, cô đau lòng tiến về phía trước, ngòai lên cái ghế trước mặt sư phụ, dùng thiên nhãn quan sát thì phát hiện đại hạn của ông sắp đến, chỉ còn sống được nhiều nhất ba tháng.

Ngọc Thanh sống đến bây giờ, tính ra đã được 123 tuổi, đại hạn có đến thì cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà, lòng cô vẫn rất đau, rất sợ.

Cô nhìn gương mặt hiền lành mà quen thuộc kia của sư phụ, trong đầu dần dần hiện lên hình ảnh những ngày xưa kia, khi ông quan tâm dạy dỗ cô từng tí một.

Lệ nóng tuôn rơi!

Có lẽ cảm nhận được cô đã tới, nên Ngọc Thanh mở mắt ra, ho nhẹ một cái, dùng con mắt hiền từ sáng như ngọc vẫn nhìn rõ được mọi thứ của mình nhìn cô:

- Nữu Nữu, sao không ngủ đi?

- Con... Con muốn đến thăm sư phụ.

Dương Tử Mi vội vàng đưa tay lau nước mắt, không muốn để ông biết mình đang đau lòng.

Nhưng mà, Ngọc Thanh đã nuôi cô mười năm, có gì qua được mắt ông chứ?

Ông cũng đoán ra được lí do khiến cô đau lòng nên duỗi tay khẽ vuốt đầu cô, cười nhạt nói:

- Có phải vì đại hạn của vi phu đã đến rồi không?

Dương Tử Mi ghen ngào gật đầu, sau đó nhìn Ngọc Thanh Một cách kiên định:

- Sư phụ, con sẽ không để mất sư phụ đâu. Con sẽ đấu với diêm vương, sửa mệnh cho người.

- Đúng là Nữu Nữu ngốc!

Ngọc Thanh nói với giọng trù mếu:

- Lẽ ra chín năm trước vì phu đã phải đi gặp diêm vương rồi. Nhưng may mà có con nên mới kéo dài được đến bây giờ. Nữu Nữu, sinh lão bệnh tử, đây là chuyện bình thường, càng hưởng hồ, sư phụ đã hơn một trăm hai mươi tuổi, so ra đã sống lâu hơn người bình thường rồi, nếu có chết cũng chẳng có gì phải oán trách, hưởng chi sư phụ còn có một đồ đệ ngoan như con cơ mà.

- Sư phụ...

Dương Tử Mi không chịu được nhào vào lòng ông khóc nức lên, cố chấp nói:

- Con không muốn người rời bỏ con! Con muốn người ở bên con mãi cơ!

- Đứa trẻ ngốc nghếch! Kể cả khi sư phụ không còn, thì hồn phách của sư phụ vẫn mãi ở bên con.

Ngọc Thanh xoa xoa đầu cô:

- Đừng buồn nữa.

Sao cô có thể không buồn đây?

Số mệnh cửa nát nhà tan của cô kiếp trước đã khiến cô rất sợ mất đi toàn bộ người mình yêu thương, chỉ muốn họ mãi mãi ở bên cạnh mình, vĩnh viễn không rời.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 390: Trần Hồn Trộn (1)

Sư huynh! Tiểu sư diệt! Mau ra đây đi! Xảy ra chuyện rồi!

Bên ngoài truyền đến tiếng hét của Ngọc Chân Tử, còn cả tiếng lật đật rời giường của người nhà họ Nhạc.

Dương Tử Mi còn đang khóc nức nở đột nhiên đứng bật dậy lao ra ngoài trước tiên, hỏi:

- Có phải là Thiên Thiên không?
- Thiên Thiên! Thiên Thiên của mẹ!

Hoàng Hồng Liên khóc ầm lên.

Còn Nhạc Thiên Thiên thì ôm ôm đầu, nghiêng răng nghiêng lợi không ngừng lăn lộn trên đất kêu to:

- Đau quá! Đau chết mất thôi! Đừng lấy kim đâm tôi! Đừng mà...

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vừa đúng giờ sử.

Lúc này cô quá đau lòng, nói chuyện với sư phụ nên quên mất giờ đến thăm Nhạc Thiên Thiên.

Ấy vậy mà Nhạc Thiên Thiên đã trúng tà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Dương Tử Mi vội vàng xông lên trước, điểm vào huyết vị của Nhạc Thiên Thiên, miệng đọc thần chú, tay vẽ một tấm bùa trấn tà lên giữa trán cậu.

Vẻ đau đớn trên mặt Nhạc Thiên Thiên biến mất, thay vào đó là khuôn mặt ngây dại ngu ngốc, nhìn Dương Tử Mi cười cười, đôi mắt trống rỗng vô hồn, trên người vẫn như còn chút hắc khí.

- Thần tiên ơi, tiên nữ ơi! Thiên Thiên của nhà con làm sao thế này? Có phải nó trúng tà rồi không?

Hoàng Hồng Liên lo lắng hỏi.

Tà thuật này không phải âm linh nhập thân, nhìn triệu chứng thì giống Thuật Yểm Thắng hơn.

Nói về Thuật Yểm Thắng, thì trước đây đã từng có lời đồn rằng:

- "Yểm Thắng" hay "Yểm Trấn", có nghĩa là "dùng lời nguyện để trấn áp người khác". Đây là một loại vu thuật được lưu truyền từ lâu, bất kể trong trong cung cấm hay nhân gian, đều có người dùng nó để hại người khác.

- Nữu Nữu, kiểm tra xem trong phòng có giấu vật Yểm Thắng gì không.

Ngọc Thanh nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nghe xong thì kiểm tra một lượt từ tầng một đến mái nhà, nhưng không hề phát hiện ra chỗ nào khả nghi.

- Nếu nhà Dương không có vật Yểm Thắng, thì phải đi xem thử nhà Âm.

Ngọc Thanh dăm chiêu nói.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Lão đạo trưởng, ông có ý gì?

Nhạc Thanh lo lắng hỏi.

- Có lẽ là có người động vào phần mộ tổ tiên của nhà các người và hạ bùa chú xuống đó rồi.

Ngọc Thanh giải thích:

- Bây giờ ông phải đưa tôi đi xem phần mộ tổ tiên của nhà ông để xóa bỏ bùa chú Yểm Thẳng, nếu để qua giờ Sửu, chúng tôi cũng lực bất tòng tâm.

Cả nhà họ Nhạc kinh hãi tột độ.

- Giờ chúng tôi đưa hai người đi ngay đây! Hai người phải cứu chúng Thiên Thiên nhà chúng tôi đây, tôi chỉ có mỗi một đứa con trai này thôi.

Nhạc Thanh vội vàng nói.

- Ủ! Hai anh em ông mang theo mấy cái xẻng đi nhé.

Ngọc Thanh dặn dò mọi người.

Hai anh em Nhạc Thanh nào dám cãi lại, vội vàng vác xẻng lên dẫn Ngọc Thanh đến phần mộ tổ tiên phía sau triền núi.

Chỗ đặt mộ bốn phía long sơn nhấp nhô, toàn bộ không khí xung quanh đều dồn hết về phía huyết mộ, đây là một nơi có thể đất cực kỳ tốt, nhưng chung quanh lại bị người ta trồng năm gốc liễu, tạo thành "Trấn Hồn Cục".

Loại liễu này tên là "Quý Phách Thủ", có tác dụng trấn áp xua đuổi ma quỷ, trong dân gian cũng tương truyền câu "liễu đánh quỷ, đánh một cái, thấp mất ba tấc". Mà người bày ra trận pháp này cực kỳ hiểu rõ tác dụng của loại liễu trên, nên đã lợi dụng trận pháp để khiến linh hồn trong mộ bị giam cầm trong quan tài, vĩnh viễn không thể đầu thai.

Không biết là ai mà lại có mối thù sâu đậm với người trong mộ như thế.

- Mấy cây liễu này là ai trồng vậy?

Ngọc Thanh nhú mày nhìn Nhạc Thanh, hỏi.

- Cái này... Tôi cũng không biết. Đây là mộ của ông tôi, hồi bé tôi đến đây đã thấy ở đây có năm cây liễu này rồi.

Nhạc Thanh không biết tại sao Ngọc Thanh lại hỏi câu này.

Mà điều khiến ông không hiểu hơn là, mấy cây liễu này có liên quan gì đến việc con trai họ bị trúng tà chứ?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 391: Trấn Hồn Trận (2)

Dương Tử Mi dùng thiên nhãn để xem xét và đánh giá mộ phần.

Cô chỉ thấy phía trên không của mộ phần có bố trí một kết giới hình sao năm cánh, hồn phách bị trấn áp bên trong kết giới muốn động cũng không thể động được.

Mà bên dưới kết giới lại có một vệt âm sát khí màu đen bay ra, nó bay về hướng nhà Nhạc Thanh.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là nguyên nhân khiến Nhạc Thiên Thiên trúng tà.

Nhưng mà, cô vẫn không rõ nguồn gốc của trận pháp Ngũ Mang Tinh (*) do năm cây liễu kia tạo thành, trước giờ sư phụ chưa từng dạy cô về trận pháp này.

Ngọc Chân Tử đứng bên cạnh thấy gương mặt cô phủ đầy sự nghi hoặc thì đắc ý cười:

- Tiểu sư diệt, bây giờ cũng có cái con không biết rồi ha! Để sư thúc bác học, đa tài này nói cho con biết trận pháp do năm cây liễu này tạo thành là gì.

- Mong sư thúc chỉ giáo...

Dương Tử Mi gấp gáp nói.

Ngọc Chân Tử hăng giọng:

- Con nhìn từ phía trên cho tới dưới của năm cây liễu này xem, con có cảm thấy nó giống như biểu tượng hoặc hình gì không?

- Con thấy rồi ạ! Nó tạo thành hình sao năm cánh, nhưng mà Huyền Môn chúng ta hình như không có trận pháp này!

Dương Tử Mi mở miệng trả lời.

Ngọc Chân Tử cố làm ra vẻ thần bí, giả ho vài cái rồi mới bắt đầu giải thích:

- Âm Dương Đạo của Nhật Bản vốn dĩ có nguồn gốc từ Trung Quốc cổ đại, nên tất nhiên cũng có hiểu biết về tư tưởng triết học và học thuyết ngũ hành âm dương, sau đó nó mới được du nhập vào Nhật Bản rồi dần dần phát triển thành một môn khoa học tự nhiên và hệ thống chú thuật phong phú, trở thành một bộ phận của đạo thần bên Nhật và cũng đồng thời là pháp thuật của bên đó.

Thực tế nguồn gốc của Âm Dương Đạo là lấy thiên văn, lịch pháp, đồng hồ cát để làm căn cứ phán đoán là chính, để đồng thời làm công việc bói toán, trừ tà. Đồng thời họ cũng có thân phận nhà khoa học và phương kỹ sư. Nhưng mà trong truyền thuyết dân gian lại có người nói là những thuật sư sử dụng pháp thuật thờ phụng âm dương đạo thì gọi là âm dương sư.

Sao năm cánh cũng được coi là công cụ trừ quỷ trong âm dương đạo của Nhật Bản.

Đền thờ Seimei còn được gọi là đền thờ hoa Cát Cánh, bởi vì hoa cát cánh hình sao năm cánh giống một loại bùa có sáng tạo độc đáo do Seimei Abe sáng tạo trong âm dương đạo, nó tượng trưng cho vạn vật trong vũ trụ như thiên địa, ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ vô tai vô tà.

Mà trận pháp trấn mộ này lại chính là kết giới hình sao năm cánh trong âm dương đạo.

Kết giới này là do Mật Tông tạo ra, lợi dụng pháp khí hoặc những thứ có năng lượng cao như thủy tinh, các loại sắt thép có nguồn năng lượng bằng nhau, của người nào đó, thứ nào đó hoặc là những sự vật xung quanh, sắp xếp thành một chiếc lưới phòng hộ để phòng ngừa những thứ đến từ linh giới quấy nhiễu.

Nếu muốn phá vỡ kết giới này thì cần phải tìm được pháp khí hoặc đồ vật có năng lượng cao trong kết giới, mà sau khi quan sát thì kết giới này thì thấy cây liễu chính là mắt trận.

Ngọc Thanh đã bắt đầu tìm kiếm chỗ mắt trận ở trên cây liễu để phá kết giới.

Nghe Ngọc Chân Tử giải thích xong thì Dương Tử Mi mới cảm thấy những điều mình biết còn quá ít, xem ra cô vẫn phải tiếp tục chăm chỉ học tập mới được.

- Sao lại tìm không thấy pháp ấn của kết giới nhỉ?

Ngọc Thanh tìm xong một vòng rồi quay đầu lại nói chuyện với đệ tử:

- Tử Mi, mắt con tốt, con giúp sư phụ xem trong năm cây liễu này thì cây nào là pháp ấn của kết giới.

- Pháp ấn của kết giới này có dấu hiệu gì ạ?

Dương Tử Mi chỉ mới vừa biết đến kết giới bằng Ngũ Mang Tinh trận thế này nên có chút mờ mịt.

Ngọc Thanh khom người vẽ một đồ án rất kỳ quái trên đất, chữ không ra chữ mà tranh cũng chả giống tranh.

- Đây là đồ án của phù chú gì thế ạ?

Dương Tử Mi thắc mắc.

- Đây không phải là phù chú, mà đây là kí hiệu tượng trưng của Mật Tông, tượng trưng cho chữ "Phong". Con xem thử đồ án này nằm ở đâu đi!

Ngọc Thanh giải thích cho đệ tử của mình.

Thật ra thì thiên nhãn của Dương Tử Mi đã sớm nhìn được là trên năm cây liễu này đều hiện lên đồ án kỳ quái kia, nhưng năm đồ án này đều đối xứng với nhau, nhìn qua giống như là hai mặt của Thái Cực vậy, tạo thành một trận pháp đồ án chặt chẽ.

Lúc đầu, năm đồ án này trong mắt một người chưa biết gì như cô thì chả có gì khác nhau cả.

(*) Trận pháp Ngũ Mang Tinh: trận pháp hình sao năm cánh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 392: Có Khả Năng Là Thi Biễn (1)

Bây giờ sau khi được nghe sư phụ giải thích thì cô bắt đầu tỉ mỉ phân biệt chúng, cuối cùng cô cũng tìm thấy một đồ án hình chữ "Phong" trên một cây liễu góc Đông Nam.

Ngọc Thanh bước lại gần qua sát thì quả nhiên nhìn thấy chỗ sâu trong nhánh cây liễu có một đồ án chữ "Phong", khó trách ông tìm mãi không ra.

- Sư phụ, Ngũ Tinh Mang trận này có phải rất lợi hại hay không ạ? Người nói cho con biết phương pháp phá giải đi, để con phá giải cho ạ!

Dương Tử Mi lo lắng sư phụ đang suy yếu, mệt nhọc mà lại phải vận dụng chân khí để phá trận thì rất có thể sẽ đại thương nguyên khí.

- Thứ đồ chơi nhỏ của Nhật Bản này cũng xuất phát từ một nhánh không chính thống của đạo thuật cổ ở Hoa Hạ chúng ta ngày xưa thôi, sư phụ vẫn dư sức đối phó nó.

Ngọc Thanh nói với giọng khinh thường.

Trước kia ông từng tham gia kháng chiến, ngày qua ngày, ông thấy rất nhiều tội lỗi do binh lính nước đó gây ra tại Hoa Hạ, cho nên ông chả có tí thiện cảm nào với Nhật Bản cả.

Ngọc Thanh lấy ra bút chu sa từ trong chiếc túi mang theo bên người, miệng đọc chú ngữ, tay trái thay đổi chỉ quyết, tay phải vung bút lên đồ án

kết ấn kia, vẽ ra một loại đồ án khác, vừa khéo bao phủ kết ấn ban đầu.

Dương Tử Mi thần kỳ phát hiện thời điểm chữ "Phúc" kia bao phủ thì kết giới sao năm cánh bỗng nhiên mất một góc, pháp lực giảm đi rất nhiều, từ trường chung quanh đều biến đổi.

- Sư phụ, người vừa mới làm gì vậy ạ?

Dương Tử Mi hiểu kỳ mở miệng hỏi.

- Đây là cách dùng chữ để phá trận!

Ngọc Thanh giải thích.

- Kết giới này chỉ cần viết chữ là có thể phá sao ạ?

Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy loại pháp thuật của Nhật chỉ cần một thứ rất nhỏ đã có thể phá được thì còn lấy ra để làm gì?

- Không phải chỉ cần viết một chữ là có thể phá đâu! Còn cần phải có thêm đạo hạnh và công lực nữa, ví dụ như nếu để sư thúc con viết thì chắc chắn ông ấy sẽ bị kết giới này phản phệ lại.

Ngọc Thanh trả lời câu hỏi của cô.

- Vậy để con thử viết có được không ạ?

Dương Tử Mi nổi tính trẻ con.

- Chữ trên bốn cây còn lại sư phụ cho con viết nha!

Ngọc Thanh cũng không ngăn cản cô, ông đưa bút rồi dạy cô khẩu quyết phá trận.

Ông biết Dương Tử Mi rất có thiên phú, trí nhớ lại tốt, vừa rồi ông viết qua một lần chắc là cô đã nhớ rõ rồi.

Dương Tử Mi giống như vẽ hồ lô vậy, tiêu sái dùng bút lông lớn lưu loát viết chữ lên bốn cây liễu kia, công lực cùng khí thế còn tốt hơn cả Ngọc Thanh, ánh sáng quanh kết giới giống như bị dao gọt đi từng chút một, ảm đạm mất đi ánh sáng.

Quả nhiên sau khi viết xong thì kết giới màu trắng ban đầu bao trùm phần mộ dần dần tan hết...

Gió khắp bốn phía bắt đầu thổi vào...

Dương Tử Mi nhìn mộ phần kia thì phát hiện bên trong đó đang có oán khí màu đen nồng đậm thoát ra, rục rịch giống như có thứ gì đó muốn phá đất chui lên...

- Không ổn rồi sư phụ ơi! Có khả năng là bên trong này có thi biến!

Cô rùng mình, vội vàng la lên, cầm bút lông bắt đầu vẽ phù trấn thi phía trên không phần mộ.

Ngọc Thanh lấy ra một mảnh giấy vàng từ trong ngực, trực tiếp dán trên mộ phần.

Khói đen vốn muốn thoát ra kia không cam tâm tình nguyện lùi về bên trong, mọi thứ bắt đầu khôi phục sự yên tĩnh.

- Thi... biến? Đạo trưởng... nó có nghĩa là gì thế ạ?

Nhạc Thanh vẫn luôn luôn đứng bên cạnh nhìn hành động của hai sư đồ liền hoảng sợ hỏi:

- Sẽ không phải là có cương thi bò ra từ bên trong mộ giống như trên TV đúng không ạ?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Có Khả Năng Là Thi Biến (2)

Từ phương diện mê tín mà nói thì cái gọi là thi biến chính là người bị kẹt trong giây phút sinh tử quá độ, đó cũng chính là giai đoạn "Trung Âm Thân" trong Phật giáo, người đó chịu sự tác động của ngoại lực, còn có đến mười tám loại thi biến: cương thi, huyết thi, ấm thi, nhục thi, bì thi, ngọc thi, hành thi, trá thi, hãn thi, mao thi, tẩu thi, tỉnh thi, giáp thi, thạch thi, đấu thi, thái thi, miên thi và mộc thi.

Hung ác nhất là: cương thi và huyết thi.

Oán khí nhiều nhất là: ấm thi và đấu thi.

Thiện lương nhất là: nhục thi và tỉnh thi.

Nếu như vào một đêm không trăng, mèo cái tròng hợp nhảy qua trái tim của thi thể thì sẽ khiến cho xác chết đó vùng dậy, dân gian có rất nhiều ví dụ thực tế về điều này.

Còn nếu nói từ góc độ khoa học thì đó chính là tĩnh điện trong thi thể mới vừa mất hoặc mất chưa lâu, trong thời tiết có sấm sét hay là có mèo đi ngang qua thi thể, thì sẽ sinh ra phản ứng tĩnh điện, khiến trái tim của thi thể đập lại, làm cho thi thể đứng dậy hoạt động, thậm chí còn phát sinh chuyện tấn công người khác nữa.

Thời gian đầu thi biến thì tĩnh điện chỉ có thể duy trì những hoạt động đơn giản của thi thể, nhưng cũng bởi vì thi thể hoạt động mà từ trường

quanh thân thi thể phản ứng với từ trường của trái đất rồi làm cho biến dị. Lúc này, thi thể sẽ giống như người máy mới nạp điện, vừa giăng co hoạt động, vừa bị hấp dẫn bởi tĩnh điện từ thân thể người sống, nên mới thường xuyên có hiện tượng cương thi đuổi theo người sống. Nếu ở trong tình huống này thì chỉ cần dùng nước, đất hoặc một vài phương pháp làm triệt tiêu tĩnh điện là không sao.

Ngọc Thanh không trả lời Nhạc Thanh, mà lại cúi đầu xem xét thổ nhưỡng, sau đó ông nhíu mày nói:

- Không ổn rồi! Nơi này đúng là chỗ thích hợp để dưỡng thi!

Nói theo khoa học thì dưỡng thi chính là nói đến loại đất có tính axit, bazơ không cân bằng, không phù hợp cho mấy sinh vật ăn chất hữu cơ sinh trưởng, vì vậy cũng sẽ không có trùng hay vi khuẩn. Thi thể chôn tại đó cho dù qua cả trăm năm thì lông tóc, máu thịt cũng sẽ không hư hỏng chút nào, có vài tư liệu còn nói rằng lông tóc và móng tay vẫn sẽ tiếp tục mọc dài ra.

Mà nếu hạ táng thi thể ở những nơi như thế thì thi thể cũng sẽ không hư thối, nếu như có tình huống bất thường thì cũng rất dễ phát sinh thi biến.

Nơi này trùng hợp lại phù hợp với những yếu tố trên.

Dương Tử Mi vẫn chưa bao giờ thấy thi biến ngoài đời thật, trước đó cô chỉ là được sư phụ dạy chút tri thức liên quan hoặc lý thuyết thôi, còn không thì xem một vài phim kinh dị trên TV.

Cô là một con gái mà, dù là cô từng trải qua mấy trận ác đấu với quỷ hoặc đi trừ ma, nhưng vừa nghĩ tới cương thi kỳ quái kia thì cô vẫn có vài phần e ngại, sờn tóc gáy. Cô rất sợ hãi nếu bỗng nhiên có một thứ gì đó từ trong phần mộ bò ra.

Còn hai anh em Nhạc Thanh đã sợ tới mức hai chân run rẩy, thiếu chút nữa đã không thể kèm chế được mà vãi ra quần rồi chạy trốn chết luôn rồi!

- Thi biến cũng không phải chuyện gì quá đáng sợ đâu! Khi sư thúc con chính là ta đây ở Tương Tây cũng đã từng diệt trừ vài con cường thi rồi!

Ngọc Chân Tử đứng bên cạnh an ủi.

- Với công lực của sư huynh và con thì càng không cần phải lo, chỉ có bọn nó mới phải sợ chúng ta thôi!

- Chuyện này không giống nhau đâu!

Ngọc Thanh đứng kế bên cũng lên tiếng:

- Thi biến bình thường thì không có gì đáng lo, nhưng đây là hồn phách bị kết giới của Ngũ Mang Tinh traten trấn áp nhiều năm, tràn ngập oán khí. Hơn nữa, ở bên trong quan tài còn có khả năng đã bị người khác động tay chân để yểm bùa rồi, chuyện này bây giờ đã liên quan tới an toàn tính mạng của tất cả các thành viên Nhạc gia.

- Lão đạo trưởng, bây giờ chúng ta nên làm gì đây ạ? Cầu xin ngài mau cứu mạng chúng tôi!

Hai anh em Nhạc Thanh lo lắng cầu xin Ngọc Thanh.

- Các người yên tâm! Dù phải liều cả tính mạng thì bản đạo cũng phải giải quyết cho xong chuyện này, nếu không thì nó sẽ biến thành họa lớn!

Ngọc Thanh an ủi hai anh em nhà kia.

Đúng như lời ông nói, nếu không xử lý tốt chuyện thi biến thì nó sẽ bò ra cắn người, khi đó người kia sẽ nhiễm thi độc, như thế sẽ thành họa lớn.

Tất nhiên thi độc này cũng có thể giải thích theo khoa học, nó chính là một loại vi khuẩn gây bệnh khó khống chế, giống như bệnh chó dại vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 394: Mở Quan Tài

Dương Tử Mi nhìn chòm sao Bắc Đẩu trên trời, lo lắng nói với sư phụ:

- Sư phụ, khoảng một tiếng nữa là hết giờ sừ, nếu không nhanh chóng tìm ra vật yểm bùa thì sẽ rất nguy hiểm!

Ngọc Thanh gật đầu:

- Ủ! Phải nhanh chóng mở quan tài thôi! Tử Mi, đạo hạnh của sư phụ không đủ, trên người ta cũng không có mang theo dây trói thi cho nên mọi chuyện bây giờ trông cậy hết vào con, con còn nhớ cách vẽ chú trói thi ngày đó ta dạy không?

- Nhớ ạ!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Sư huynh, chỗ đệ có dây trói thi này!

Ngọc Chân Tử lấy ra một sợi dây thừng màu đỏ từ trong cái túi nhìn hơi bẩn kia.

Dây trói thi chính là dùng máu gà trống và nước tiểu đồng tử để ngâm một sợi dây bảy bảy bốn chín ngày, sau đó lại dùng phù chú dán lên. Dây thừng này là vật có dương khí rất nặng nên có thể dùng nó để áp chế âm khí, là thứ tốt nhất để trói tử thi.

Ngoại trừ dây trói thì bên trong cái túi hơi bẩn của Ngọc Chân Tử còn có chân lừa đen và gạo nếp để khắc chế cương thi.

Ngọc Thanh thấy mấy thứ kia thì rất vui vẻ:

- Không ngờ sư đệ người còn mang theo mấy thứ này bên người ha!

- Đó là tất nhiên rồi! Mấy năm gần đây dù đệ vẫn đi du lịch khắp nơi nhưng vẫn mang theo mấy thứ vật dụng cần thiết này đây! Người ta rất chuyên nghiệp đó!

Dương Tử Mi đổ mồ hôi.

- Đúng rồi! Sư đệ à, Tử Mi là một cô gái, sao có thể để con bé đựng vào thi thể được, cho nên con bé sẽ phụ trách đọc chú ngữ, còn đệ phụ trách trói!

- Chuyện đó là tất nhiên! Loại chuyện vừa bẩn vừa khổ này đương nhiên sẽ do vị sư thúc vạn năng là đệ làm rồi!

Ngọc Chân Tử nhanh chóng đồng ý.

- Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu mở. Tử Mi, con phải chú ý quan sát phương hướng của sát khí!

Ngọc Thanh hiểu rõ năng lực của thiên nhãn nên ông biết đồ đệ mình có thể nhìn thấy được âm sát khí.

- Vâng, sư phụ!

Dương Tử Mi lấy tháp sắt nhỏ đã khôi phục nguyên trạng ra, đứng trấn giữ ở một bên.

Hai anh em Nhạc Thanh nghe thấy bên trong quan tài xảy ra thì biến thì sợ tới mức nhũn cả chân nên căn bản họ không thể hỗ trợ việc đào mộ,

mở quan tài.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đành tự mình lấy xẻng đào bới.

May mắn là quan tài kia được chôn cũng không quá sâu, đào một chút thì mấy người bọn họ đã thấy được rồi.

Dương Tử Mi bắt đầu căng thẳng đứng lên, bởi vì cô thấy luồng âm sát khí màu đen kia bắt đầu càng lúc càng đậm. Hơn nữa, chúng còn đang bắt đầu xao động.

Cũng may là cô có cầm theo tháp sắt nhỏ.

Mấy vết âm sát khí màu đen kia đang bị nó hấp thu.

Quan tài được bảo tồn khá tốt, tình trạng giống như mới vừa được hạ táng, chỉ là màu đen của nó hơi quỷ dị.

Nắp quan tài được đóng bằng bảy cây đinh, thường được gọi là đinh tử tôn, nghe nói dùng nó có thể giúp con cháu phát đạt, hưng thịnh.

Lúc đóng đinh, người nhà sẽ hô to với người quá cố:

- Tránh đinh!

Sau đó người thân sẽ hất năm loại ngũ cốc là mè, kê, lúa, lúa mạch, đậu lên nắp quan tài, đến lúc đó là hoàn thành việc liệm.

Sau đó, cứ cách ba ngày sẽ hóa vàng mã, khóc tế một lần, gọi là "nhiên hương" (*), cho đến khi đưa tang mới thôi. Nhà giàu có còn mời tăng nhân đến niệm kinh siêu độ cho vong linh người đã khuất nữa.

Thật ra, thời xưa thì quan tài không cần phải đóng đinh mà dùng dây bằng da để cột lại, trói theo chiều ngang ba vòng, chiều dài hai vòng. Ván gỗ ngang thì dài, ván gỗ dọc thì ngắn và nguồn gốc của những chuyện

không hay xảy ra là từ đây. Chiếu vốn là được khâu dính với hai ống tay áo, hai ngón tay nối tiếp với đỉnh gối ở nắp quan tài và đáy quan tài, hai đầu rộng còn ở giữa thì hẹp, xen vào hai cửa quan tài, tiếp xúc với cửa quan tài. Chiếu dính với da, nhờ thế mới có thể kiên cố nắp quan. Sau này thời đại thay đổi thì dùng đinh để đóng, vừa tiện vừa nhanh, chiếu cũng dần bị đào thải.

Ngọc Thanh vừa đi vừa cạy đinh thì bỗng nhiên nghe tiếng động “rầm, rầm” vô cùng to, giống như có gì đó đang va chạm với tấm ván gỗ.

Da gà của Dương Tử Mi nổi hết da gà lên.

Còn hai anh em Nhạc Thanh thì sợ tới mức lặn mấy vòng.

Một tay Ngọc Chân Tử cầm dây trói thi, một tay cầm chân lừa đen, nhìn chăm chăm vào quan tài.

Dương Tử Mi cũng ổn định tâm trạng để chuẩn bị niệm chú.

(*) Nhiên hương: nghi thức đốt vàng mã ba lần một ngày cho người đã mất ở Trung Quốc.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 395: Thật Sự Quá Nham Hiểm

Động tác cạy đinh của Ngọc Thanh nhanh chóng tăng tốc, nắp quan tài đã mở!

- Tử thi trốn đi đâu!

Ngọc Chân Tử la lên một tiếng, đây trối thi trên tay ông ấy ném thẳng vào trong quan tài, Dương Tử Mi nhanh chóng niệm chú.

- Trong này không có thi thể!

Ngọc Thanh bỗng nhiên nói một câu.

- Hả?

Ngọc Chân Tử còn đang thắc mắc vì sao ông ta lại trối thi thất bại đấy!

Dương Tử Mi tập trung quan sát.

Cô chỉ thấy không có việc xác chết vùng dậy từ trong quan tài như cô nghĩ, ngay cả xương cốt gì cũng không có, nằm ở kia chỉ là một cái quan tài trống rỗng. Bên trong quan tài chỉ một con rối gỗ kiểu Nhật, trên ngực nó cắm bảy cây châm.

Còn oán khí màu đen cường đại kia lại tỏa ra từ con rối gỗ.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử giật mình...

Rầm!

Con rối gỗ đang nằm kia đột nhiên bật dậy, phóng qua đỉnh đầu Ngọc Chân Tử.

Ngọc Chân Tử vươn tay tóm được nó.

Ai ngờ con rối gỗ kia lại giống như có sinh mệnh mà giãy giụa ở trong tay ông ấy, thậm chí còn cố gắng đá vào người Ngọc Chân Tử, trên chân còn mang theo âm sát khí.

Nếu không phải có tháp sắt nhỏ ở bên cạnh hỗ trợ hấp thu âm sát khí thì có lẽ Ngọc Chân Tử đã bị trúng chiêu.

- Thứ đồ cùn cùn như mày còn dám đá ta!

Ngọc Chân Tử tức giận, ông lấy dây trói thi ra, trói chặt tay chân của con rối gỗ, sau đó còn dán thêm phù chú lên.

Con rối gỗ kia cuối cùng cũng chịu yên tĩnh.

Hai anh em Nhạc Thanh thấy mấy người bọn họ chỉ lấy ra một con rối gỗ từ trong quan tài chứ không phải là cương thi gì như trước đó đã nói, thì lập tức đánh bạo đi tới gần.

Hai người vươn đầu nhìn về phía quan tài thì phát hiện bên trong trống trơn. Cả hai vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Thi thể của ông nội tôi đâu rồi?

- Không thấy!

Ngọc Chân Tử trả lời.

- Chỉ có thứ này thôi!

Đây là...

Nhạc Thanh nhìn con rồi có cầm kim châm kia thì hiểu kì hỏi.

- Đây là nguồn cơn khiến cho Thiên Thiên nhà các người bị trúng tà.

Ngọc Thanh trả lời.

- Vậy thì chúng tôi phải làm sao bây giờ? Đạo trưởng mau nhổ hết mấy cây châm này xuống để cứu Thiên Thiên nhà tôi đi!

Nhạc Thanh gấp gáp cầu xin.

- Châm thì tất nhiên phải nhổ nhưng cũng không thể tùy tiện nhổ ra được. Thứ này không giống với yểm bùa thông thường, đây là Âm Dương Đạo của Nhật Bản, tuy nó cũng là bùa môn tả đạo, nhưng cấp bậc của người thi pháp không hề thấp.

Ngọc Thanh quay qua nói với Dương Tử Mi:

- Tử Mi, mấy cây châm này chỉ có con nhổ được thôi!

Dương Tử Mi nhận lấy rồi gõ.

Rồi gõ giống như là cảm ứng được gì đó nên bắt đầu run rẩy.

Việc quý dị thế này thì không nên chờ đợi thêm nữa, đã sắp hết giờ sủu, cô nhất định phải cứu được Thiên Thiên.

Trong miệng cô bắt đầu niệm chú ngữ, chỉ quyết biến ảo, bước theo bộ pháp Âm Dương Ngũ Hành rồi bắt đầu nhổ từng cây châm ra.

Đến lượt cây châm trước ngực rồi gõ thì Dương Tử Mi bỗng nhiên thấy khó nhổ hơn.

Cây châm kia cứ như gắn liền với bên trong con rối, lực tay bình thường không thể nhổ nổi, chỉ còn cách vận dụng chân khí, dùng sức mà rút...

- Chị ơi, nguy hiểm, mau ném đi!

Đột nhiên cô nghe thấy giọng Tiểu Thiên la to.

Dương Tử Mi cũng không hề chần chờ mà nhanh chóng ném con rối gỗ ra ngoài.

Một tiếng nổ lớn "bùm", không thua gì tiếng bom nổ vang lên ngay chỗ mà cô ném con rối đi, đất đá xung quanh bị bắn mạnh ra...

Dương Tử Mi cả kinh toát mồ hôi ướt hết cả người.

Nếu không phải được Tiểu Thiên nhắc nhở thì thứ bị nổ máu thịt tung tóe chính là cô rồi!

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử cũng hoảng sợ, vội vàng tiến đến bên cạnh Dương Tử Mi, khi thấy cô vẫn bình yên thì thở ra một cách nhẹ nhõm.

- Tên Âm Dương sư kia thật là âm hiểm!

Ngọc Chân Tử tức giận tới nổi râu tóc dựng cả lên.

- Tên đó thế mà lại dám cài bom bên trong rối gỗ!

Loại vu thuật Âm Dương này nếu bị phá giải thì bản thân người thi pháp sẽ phải chịu phản phệ.

Tên đó muốn cho mọi người cùng chết nên mới nghĩ ra ám chiêu này, thật sự là quá độc ác! Tính toán cũng quá tinh vi!

Dương Tử Mi thầm cảm thấy may mắn khi người rút thăm là cô chứ không phải sư phụ, chứ nếu không thì hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 396: Mất Hồn

Không ổn rồi! Tử Mi, con mau quay về xem tình hình Thiên Thiên ra sao?

Ngọc Thanh nhìn con rối gỗ đã nổ thành mảnh nhỏ kia thì nôn nóng thúc giục Dương Tử Mi.

- Con về xem thử có phải Thiên Thiên đã mất hồn hay không?

- Lão đạo trưởng, ngài nói vậy là có ý gì?

Nhạc Thanh hoảng sợ truy hỏi.

Ngọc Thanh không muốn giải thích với ông ta, ông cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Dương Tử Mi hiển nhiên cũng đã hiểu ra khí cơ trên con rối gỗ kia có liên kết với Thiên Thiên.

Trong tình huống còn chưa thể phá giải vụ thuật kia, mà con rối đã nổ tan tành thì rất có khả năng một phần hồn vía của Thiên Thiên cũng đã bị nổ theo.

Cô nhanh chóng chạy về thôn Nhạc gia.

- Thiên Thiên, Thiên Thiên của mẹ, con làm sao vậy...

Còn chưa kịp vào nhà thì Dương Tử Mi đã nghe thấy tiếng khóc hoảng sợ của Hoàng Hồng Liên rồi!

Cô thầm kêu không hay rồi vội vàng lao vào phòng.

Cô thấy miệng của Nhạc Thiên đang sùi bọt mép, hai mắt nhắm nghiền nằm trong lòng Hoàng Hồng Liên, mặt đứa bé đại ra, không còn chút sức sống nào.

Cô âm thầm bấm đốt ngón tay tính toán.

Quả nhiên, hồn của thằng bé đã tán mất mấy phần rồi, chỉ còn lại bảy vía và hai hồn thôi.

Ba hồn bảy vía là cách chỉ linh hồn con người của đạo giáo và trung y ở Trung Quốc.

Nguyên thần của người là do hồn vía tụ lại mà thành. Hồn thì có ba: một là Thiên hồn, hai là Địa hồn, ba là Mệnh hồn. Vía thì có bảy: vía thứ nhất là xung thiên, vía thứ hai là thông tuệ, vía thứ ba là khí, vía thứ tư là lực, vía thứ năm là trung khu, vía thứ sáu là tinh, vía thứ bảy là anh.

Thứ Nhạc Thiên Thiên mất đi chính là Mệnh hồn.

Mệnh hồn là gốc rễ của bảy vía, bảy vía chính là nhánh của Mệnh hồn.

Có vía không mệnh thì không sống nổi, có mệnh không vía thì không tốt.

Mệnh hồn là chủ hồn của thân thể con người.

Hồn vía là một thứ vô cùng quan trọng với con người, đặc biệt là Mệnh hồn. Mệnh hồn không thể rời khỏi thân thể quá bảy bảy bốn chín ngày, bởi vì thời gian Mệnh hồn rời khỏi càng lâu thì bảy vía trong thân thể và hai hồn khác không có sự ràng buộc sẽ dần tiêu tán.

Dù cho tứ trụ (*) của Nhạc Thiên Thiên toàn là âm, nhưng điều đó không có nghĩa cậu bé phải bị người ta lợi dụng.

Nhưng cô coi cậu bé như là em trai mình nên dù cho có bị phản phệ thì cô cũng nhất định phải giúp cậu nhóc, đây là do cô cam tâm tình nguyện làm.

Cô đang cố gắng tính xem Mệnh hồn của cậu nhóc cò còn tồn tại ở dương thế hay không, nếu Mệnh hồn thật sự bị nổ đến tan biến thì cô cũng không có khả năng hồi sinh.

Ngón tay cô nhanh chóng chuyển động.

Ngực cô bị nghẹn lại giống như đang bị thứ gì đó chặn bên trong, không thể hít thở thông thuận.

Cô cũng không để ý được mấy chuyện này nữa, nếu cô không nhanh chóng tính ra nơi Mệnh hồn đang ở, thì khi mặt trời vừa ló dạng vào sáng mai, mọi công sức sẽ tan thành mây khói.

Phốc!

Dương Tử Mi phun ra một ngụm máu tươi giống như vừa mới trải qua một trận ác chiến nào đó, tinh khí ban đầu tiêu hao hết một nửa.

May là cô đã tính ra được là tàn hồn của Mệnh hồn đã bay tới nơi con rối kia nổ tung rồi.

Dương Tử Mi nhanh chóng quay về mộ phần thông báo cho sư phụ.

- Vậy chúng ta nhanh chóng chiêu hồn thôi!

Ngọc Thanh nhìn Ngọc Chân Tử:

- Đệ có mang theo pháp khí để chiêu hồn bên người không?

Ngọc Chân Tử cười vô cùng đắc ý:

- Đệ chính là đạo sĩ chuyên nghiệp mà, pháp khí thường dùng tất nhiên là phải mang theo bên người rồi!

Ông ta làm ra vẻ như đang hiến vật quý, lấy ra gạo nếp trắng, hương dẫn hồn, cờ chiêu hồn. Đây là ba món pháp khí cần thiết để chiêu hồn.

(*) Tứ trụ: Trong các khoa bói toán xuất xứ từ Trung hoa, năm, tháng, ngày, giờ của một thời điểm bất kỳ là theo âm lịch, gọi là "Tứ Trụ". Mỗi trụ được chỉ định bởi một cặp Can Chi. Đối với khoa dự đoán theo Tứ Trụ thì đó là thời điểm của năm, tháng, ngày, giờ sinh của một người. Do đó ta phải nắm vững ý nghĩa của từng Trụ, và sự tương tác, phối hợp.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Truy Hồn (1)

Thuật chiêu hồn là một trong những phép thuật mà một đạo sĩ phải hiểu rõ, phép này không khó, cũng không cần vận dụng nhiều pháp lực.

Ngọc Chân Tử lấy ra ba thứ kia, đó chính là một loại vu thuật chiêu hồn thông thường ở nông thôn chúng ta - vấn mễ.

Ở rất nhiều nơi của nông thôn, mọi người có thể thấy cảnh bà đồng, thầy cúng sử dụng thuật chiêu hồn này để kêu gọi quỷ hồn lên đối thoại với người thân, mọi người trong dân gian thường gọi đó là “vấn mễ”.

Chiêu hồn thuật “vấn mễ” này cũng như tên gọi, người muốn làm phép này phải chuẩn bị tốt phần gạo trắng, hơn nữa hai đầu hạt gạo phải nhọn. Người đạo gia cho rằng gạo là phải trắng, thuộc tính kim, là vật chí dương, có thể dẫn đường cho âm hồn ở âm phủ đi tới dương gian, mặt khác, người “vấn mễ” cần chú ý phải “chụp” tự quyết, thông qua quá trình không ngừng đánh chụp để gõ mở Quỷ Môn Quan.

Lại nói tiếp, nếu như muốn gõ mở Quỷ Môn Quan thì nhất định phải lấy giấy tiền vàng mã để hối lộ cho quỷ sai và đầu trâu mặt ngựa trước, nếu không âm ty sẽ không cho người đó gõ mở Quỷ Môn Quan dễ dàng đâu.

Nhưng mà, trong văn hóa của thời kỳ cách mạng thì bà đồng, thầy cúng bị cho là phần tử phản cách mạng, bị đấu tố, rồi phải bỏ chạy, cho nên bây giờ ngoại trừ một vài truyền nhân hoặc một vài thôn nhỏ ở vùng núi thì thuật “vấn mễ” này gần như đã bị thất truyền.

Hiện tại, cho dù là trong thôn nhỏ thì cũng không thể có loại vu thuật “vấn mẽ” này nữa, bởi vì không có ai muốn tiếp nối hay nguyện ý học mấy thứ thần quái như thế này. Bây giờ nếu bạn mà có gặp mấy bà đồng làm pháp “vấn mẽ” này thì nhất định người đó đang lừa gạt tiền.

Tất nhiên “vấn mẽ” cũng có một số điều cấm kỵ, như là “ba người không nên hỏi”: một là không hỏi người thân nhất, hai là không hỏi người chết oan, ba là không hỏi người không tên không họ. “Vấn mẽ” có nhiều cấm kỵ như vậy là bởi vì họ sợ bị oan hồn bám vào người, không muốn rời khỏi thân thể.

- Sư huynh, tiểu sư diệt, hai người đều mệt mỏi rồi, lần chiêu hồn này để Ngọc Chân Tử này làm là được rồi!

Ngọc Chân Tử nói với sư huynh mình.

Ngọc Thanh gật đầu.

Bởi vì pháp sự này không cần quá nhiều kỹ thuật hay linh lực, cho nên dù Ngọc Thanh cho rằng đạo hạnh của Ngọc Chân Tử không cao nhưng với người khác cũng tính là cao rồi.

Huống chi loại thuật chiêu hồn “vấn mẽ” này cũng đã được Ngọc Chân Tử làm rất nhiều lần rồi.

Ngọc Thanh dặn dò Nhạc Thanh đang ở bên cạnh chuẩn bị.

Để cứu con trai, Nhạc Thanh tất nhiên sẽ không từ chối, nhanh chóng gật đồng đồng ý.

Ngọc Chân Tử lấy pháp mẽ dẫn đường, hất chủ yếu ở hướng Đông Bắc, bởi vì Đông Bắc là hướng của Quỷ Môn Quan, mà gạo này có thể dẫn hồn phách Nhạc Thiên Thiên ra.

Sau đó, Ngọc Chân Tử cầm hương dẫn hồn, hương dẫn hồn này không phải là hương để cúng bái bình thường, hương này đã được khai quang bằng bí thuật Long Hồ Sơn, còn gọi là pháp hương âm hồn. Ông lấy ra năm cây pháp hương, cầm theo thứ tự rồi quan sát. Nếu như khói chìm xuống thì có nghĩa là đã chiêu gọi được quỷ hồn, vì có thêm sức nặng của quỷ hồn nên khói hương mới chìm xuống.

Hai tay Ngọc Chân Tử cầm Linh Bảo Chí Tôn quyết, trong miệng ông ấy niệm:

- Thiên linh linh! Địa linh linh! Âm dương hai chốn thấy quỷ linh! Nơi này không phải nhà! Suối vàng phía trước còn nuối tiếc chi mờ mịt nẻo về! Âm binh pháp mở mở đường! Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!

Sau khi thi chú, thời gian chậm chạp trôi qua từng chút.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 398: Truy Hồn (2)

Bỗng nhiên, một trận âm phong không biết từ đâu thổi tới, bàn chiêu hồn bên cạnh Ngọc Chân Tử bắt đầu lung lay, hỗn loạn.

Trong lòng Ngọc Chân Tử biết đây là âm ty đang tìm hồn phách ông ấy cần mang đến đây, vì vậy Ngọc Chân Tử nhanh chóng lấy ra một xấp tiền âm phủ, quay đầu la lên với Nhạc Thanh:

- Mau kêu tên của Nhạc Thiên Thiên đi! Nếu không đưa bé sẽ không tìm thấy đường về đâu!

Nhạc Thanh vội vàng hăng giọng, bắt đầu kêu to lên:

- Thiên Thiên, Thiên Thiên, con trai của bố, con mau trở về đi...

Theo từng tiếng gọi, khói của hương dẫn hồn bắt đầu dần dần hình thành một đường, dẫn hồn Mệnh hồn Thiên Thiên trở về.

Ngọc Chân Tử cầm một trứng hồn đầu đen, phong bế hồn phách vào bên trong, rồi kêu Nhạc Thanh nhanh chóng cầm về cho Thiên Thiên ăn.

Nhạc Thanh cầm trứng hồn đầu chạy vội về nhà, dứt trứng cho Thiên Thiên nuốt vào.

Sau khi Nhạc Thiên Thiên nuốt trứng hồn đầu thì lập tức mở mắt ra, mặt cậu bé cũng không còn đại ra nữa mà khôi phục trạng thái lại thông minh, đáng yêu ban đầu

- Cha mẹ ơi, đáng sợ quá đi! Vừa rồi con nằm mơ thấy con bị quỷ bắt!

Nhạc Thiên Thiên gấp gáp kể lại.

Hoàng Hồng Liên kích động ôm lấy con trai mình, khóc lớn thành tiếng.

Mọi chuyện xảy ra đêm nay đúng là một sự dày vò đối với một người mẹ như Hoàng Hồng Liên, khi cô ôm lấy con trai bị trúng tà trước đó thì ngay cả ý nghĩ muốn chết cô cũng từng nghĩ tới.

Bây giờ, con trai đã khỏe lại rồi.

Sao cô không kích động cho được?

Nhạc Thanh cũng kể lại mọi chuyện vừa xảy ra ở chỗ mộ phần một cách đầy sinh động cho người nhà nghe, khiến họ sợ hãi vô cùng.

Mấy người Dương Tử Mi cũng từ bên ngoài trở về.

Ngọc Thanh đến tìm ông nội của Nhạc Thiên Thiên - Nhạc Phong, ông muốn hỏi Nhạc Phong chuyện liên quan đến mộ táng.

Ông thật sự không hiểu tại sao nơi này chỉ là một thôn nhỏ vùng núi mà lại có mấy trận pháp liên quan tới Âm Dương Đạo Nhật Bản, còn có cái quan tài trống kia nữa.

Nhạc Phong nghe nói là trong quan tài không có ai thì lắc đầu tỏ vẻ không tin:

- Không thể nào! Ngày đó chính mắt tôi thấy thấy cha tôi được hạ táng mà!

- Tạm thời không nói đến chuyện này nữa! Bàn đạo muốn hỏi là nhà các người có quan hệ sâu xa gì với Nhật Bản hay không?

Ngọc Thanh hỏi thẳng.

- Nếu nói tới liên hệ sâu xa gì đó thì chắc là trước kia cha tôi từng là đội trưởng đội du kích đánh Nhật, ông từng giết rất nhiều binh lính Nhật Bản, còn từng chặt đầu của một đại tướng Nhật nữa!

Nhạc Phong nhớ lại.

- Thì ra là thế! Khó trách!

Ngọc Thanh hơi gật đầu, có lẽ là bởi vì chuyện này nên họ mới bị Âm Dương sư Nhật Bản hạ chú trả thù, nhưng nếu chỉ là muốn trả thù hậu nhân Nhạc gia thì dùng Ngũ Mang Tinh trận và con rối gỗ kia là được rồi, vì sao còn trộm thi thể đi?

Huống chi, thi thể không có ở đây thì hồn phách cũng không ở, trả thù như vậy có tác dụng gì?

Nhưng sao Nhạc Thiên Thiên lại vì chuyện này mà trúng tà?

Chẳng lẽ bọn họ còn để sót lại điểm nào sao?

Nghĩ như vậy, lòng Ngọc Thanh trầm xuống, ông vội nói với Dương Tử Mi:

- Tử Mi, chúng ta quay lại mộ phần kia xem xét một chút!

- Để làm gì ạ?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi lại.

- Có khả năng chúng ta để sót xác chết ở bên dưới rồi!

Ngọc Thanh nôn nóng trả lời:

- Chỉ mong là bây giờ quay lại còn kịp!

Dương Tử Mi vừa nghe xong thì cũng hoảng hốt.

Vừa rồi cô cũng rất nghi hoặc là vì sao mộ phần kia không có ai mà âm sát khí vẫn không ngừng tỏa ra như thế, trước đó cô cứ nghĩ là do vu thuật rồi gỗ kia còn sót lại nên không để ý kỹ.

Hai thầy trò khẩn trương chạy ra cửa...

Trên phần mộ.

Quan tài rỗng đã bị đào ra kia bỗng hơi rung động, giống như bị thứ gì đang rung lắc. Cảnh này ở trong sương mù âm u lại trở nên cực kì quỷ dị đáng sợ.

Quan tài nặng trĩu dần được độn lên cao, một cánh tay thẳng tắp màu đen vịn lên mép quan tài, bắt đầu mò mẫm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 399: Sư Thúc Bị Cản

Khi Ngọc Thanh và Dương Tử Mi chạy tới chỗ mộ phần thì thấy quan tài đã bị ném qua một bên, bùn đất xung quanh huyết có hai dấu chân khá đậm, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thi thể đã thối rữa.

- Sư phụ, nó trốn mất rồi!

Dương Tử Mi hoảng hốt nhìn chỗ huyết kia. Có ai ngờ, bên dưới chiếc quan tài kia còn có chỗ để giấu thi thể chứ?

- Tử Mi, nhanh chóng tìm rồi tiêu diệt nó đi!

Trong mắt Ngọc Thanh tràn đầy sự lo lắng:

- Nếu như có người bị nó cản thì sẽ có chuyện lớn đấy!

Dương Tử Mi gật đầu, mắt thì nhìn khắp xung quanh.

Cô phát hiện chỗ gần thôn trang có một tầng hắc khí, có lẽ đó là do cương thi gây ra.

Cô cùng sư phụ mình nhanh chóng chạy theo hướng kia, khi sắp đến gần thì cả hai nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, vào thời điểm mới sáng sớm, lại ở trong vùng núi thì tiếng kêu càng thêm rõ ràng và vang vọng...

Tâm Dương Tử Mi trầm xuống:

- Sư phụ, hình như là giọng của sư thúc!

Ngọc Thanh rõ ràng cũng nhận ra điều này.

Hai người bước nhanh hơn, vội vàng chạy tới.

Trên mảnh sân phơi lúa kia, một con cương thi mặc quần áo dơ bẩn đang bị trói bởi dây trói thi, trên trán nó dán một lá bùa màu vàng, nó vẫn còn đang cố gắng giãy giụa để trốn thoát.

Còn Ngọc Chân Tử đang ôm cánh tay bị chém xuống, nằm lăn lộn trên mặt đất, máu chảy đầm đìa chỗ miệng vết thương, chảy ra đầy đất, ông ấy nằm trên đất ôm vết thương không ngừng kêu rên.

- Sư thúc...

Dương Tử Mi hét lên, cô vội lấy ngân châm ra, nhanh chóng cầm máu chỗ miệng vết thương, sau đó lại thoa bạch dược Vân Nam lên, đưa thêm cả chân khí vào.

Máu trên tay Ngọc Chân Tử dần dần ngưng chảy, gương mặt tái nhợt của ông ấy sau khi được truyền chân khí mới khôi phục được một chút huyết sắc.

- Sư thúc, đã có chuyện gì xảy ra thế ạ?

Dương Tử Mi không nhịn được mà liếc qua cương thi đang nằm thẳng tắp ở bên cạnh một cái, mùi hôi thối nồng đậm tràn vào mũi, cô chỉ còn cách niệm chú để che lại mũi mình.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cương thi trong truyền thuyết!

Cô luôn cho rằng nó rất ghê tởm, nhưng so với Kappa (1) và quỷ ranh (2) trước đó thì cương thi này có chút không đáng để nhắc tới, nhưng mà một tử thi vừa đen vừa hôi thật sự rất buồn nôn!

- Ta bị nó cắn vào tay, sợ thi độc sẽ lan ra nên dứt khoát chém đứt cánh tay luôn!

Dương Tử Mi nhìn cánh tay bị của Ngọc Chân Tử chém xuống trên mặt đất, màu da đã biến thành màu đen như tử thi kia.

- Phải nhanh chóng đốt nó thôi, nếu để lâu thì thi độc sẽ phát tán xung quanh.

Ngọc Thanh cũng chưa kịp xót cho sự đệ đang bị thương của mình.

Ngọc Chân Tử hiểu rõ điều này cho nên khi ông ấy dứt khoát chém bỏ tay để giữ mạng sống là vô cùng đáng khen ngợi, nếu không thì chỉ sợ bây giờ ông ấy cũng đã biến thành cương thi rồi.

- Đốt ở đây luôn sao?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn xung quanh.

- Tất nhiên là không được, nơi này là sân phơi lúa của thôn Nhạc gia, nếu như thi độc phát tán ra xung quanh thì sẽ là tai họa cho cả thôn, phải chuyển nó đi nơi khác mới được.

Ngọc Chân Tử giải thích.

Dương Tử Mi ghét bỏ nhìn thứ kia:

- Dời bằng cách nào ạ?

Nếu bảo cô dời thì chắc chắn là không thể rồi!

Nhưng cô cũng không thể nào nhẫn tâm để cho sư phụ đã lớn tuổi làm việc này.

- Để ta dẫn thi (3) cho!

Ngọc Chân Tử nhin đầu nói.

- Ta từng ở Tương Tây mười năm, đã học được phương pháp này với một đạo trưởng đuổi thi rồi!

Dương Tử Mi chớp mắt nhìn sư thúc.

Sư thúc của cô nhìn bề ngoài lôi thôi, vô năng như vậy, nhưng mà ông ấy cũng hay làm những chuyện khiến người khác bất ngờ.

Từ khi ông ấy có dũng khí dứt khoát chặt đứt cánh tay bị cắn kia thì đã thật sự khiến người khác khâm phục.

- Trời sắp sáng rồi, mau dẫn nó chạy tới chỗ sâu trong núi để hủy diệt thôi, còn cả cánh tay này nữa.

Ngọc Thanh gật đầu, quay đầu nói với đệ tử.

- Tử Mi, con xem tháp sắt nhỏ có thể hấp thu sạch sẽ được độc khí còn dư lại này hay không.

(1) Kappa: một loại quỷ trong truyền thuyết Nhật Bản.

(2) Quỷ ranh: hồn phách của những đứa trẻ chết non biến thành quỷ.

(3) Dẫn thi: phương pháp dùng bùa chú, nến, chương để ra lệnh cho cương thi đi theo

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 400: Hộp Sao Năm Cánh

Dương Tử Mi gật đầu, cô lấy tháp sắt nhỏ ra.

Tháp sắt nhỏ quả nhiên là dụng cụ siêu cấp hấp thu vạn độc, thi độc đã phát tán quanh chỗ đó nhanh chóng bị nó hút sạch sẽ, thu hết vào trong bụng tháp.

Ngọc Chân Tử lấy ra chu sa từ trong túi dụng cụ, lại dán lên vài đạo phù chú, lấy ra gậy dẫn thi, trong miệng ông ấy đang lẩm bẩm pháp quyết.

Quả nhiên cương thi kia lập tức nghe lệnh, bắt đầu bật dậy, máy móc nhảy theo bước chân của Ngọc Chân Tử.

Ngọc Thanh dùng một cái túi ni lon lớn gói chặt cánh tay đang nằm trên sân, sau đó mới cùng đồ đệ đã dùng tháp sắt nhỏ thanh lọc sạch sẽ thi độc ở chỗ này đuổi theo phía sau Ngọc Chân Tử.

Bọn họ đi đến một thâm cốc tương đối hoang vu...

Ngọc Thanh kêu Dương Tử Mi đốt Tam Muội Chân Hỏa lên, thiêu đốt sạch sẽ thứ kia rồi lại dùng tháp sắt nhỏ hút khí độc...

...

Trời đã sáng!

Mặt trời lười biếng đi ra từ phía Đông, chiếu sáng toàn bộ lãnh thổ.

Sau khi đám người Dương Tử Mi xử lí xong xuôi mọi thứ thì quay trở lại thôn Nhạc gia, kể lại hết chuyện thi biển, hơn nữa còn dặn dò những người kia để bọn họ đi nhắc nhở thôn dân sau này không nên chôn thi thể ở chỗ đất dưỡng thi kia nữa.

Đám người Nhạc Thanh rất kinh hãi chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhưng họ cũng rất cảm kích và vô cùng tin tưởng lời của ba người Dương Tử Mi.

Ngọc Thanh chào tạm biệt một nhà Nhạc gia, chuẩn bị dẫn Dương Tử Mi đến miếu nhỏ đồ nát kế bên núi ở vài ngày, ông định đi thu gom du hồn trốn thoát từ Tụ Hồn Kính.

Vừa nghe thấy Dương Tử Mi tạm biệt thì Nhạc Thiên Thiên không chịu.

Cậu bé chu miệng nhỏ, kéo góc áo Dương Tử Mi không chịu buông:

- Chị ơi, chị đừng đi được không ạ? Ở nhà em luôn được không?

Dương Tử Mi cúi tay xoa đầu cậu nhóc, cười nói:

- Chị chỉ là khách ở một ngày thôi, không thể ở lại lâu hơn được đâu! Hơn nữa chị còn có chuyện phải làm nữa. Thiên Thiên là đứa bé ngoan, ở nhà phải biết nghe lời nha!

Nhạc Thiên Thiên nháy đôi mắt to hỏi:

- Chị ơi, chị đi bắt quỷ với lão thần tiên phải không ạ? Nếu vậy chị dẫn em theo được không? Em cũng muốn làm Tôn Ngộ Không để đi bắt quỷ!

- Ha ha, Thiên Thiên còn nhỏ mà!

Dương Tử Mi cười nói.

- Đợi Thiên Thiên lớn thêm chút nhé!

- Cũng được ạ! Đợi Thiên Thiên trưởng thành thì sẽ đi tìm chị, từ giờ tới lúc đó chị không được quên Thiên Thiên nha! Nhạc Thiên Thiên vươn ngón tay nhỏ ra muốn ngoéo tay với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi móc ngón tay vào ngón út của cậu bé.

- Ngoéo tay xong rồi, trăm năm không được nuốt lời nha!

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ lại hình ảnh ngày đó cô ngoéo tay hứa hẹn với Long Trục Thiên, trên mặt dâng lên chút ngọt ngào.

Ba người Ngọc Thanh mới vừa bước ra khỏi cửa thì ông nội của Nhạc Thiên Thiên - Nhạc Phong lên tiếng gọi lại:

- Đạo trưởng đợi đã!

Ngọc Thanh dừng bước, nghi hoặc quay đầu lại.

Trong tay Nhạc Phong cầm một chiếc hộp tinh xảo rất nhỏ.

Nhìn hình dáng bên ngoài thì hình như là do Nhật Bản sản xuất.

- Đạo trưởng, đây là do cha tôi để lại, không biết có liên quan gì tới người hạ vu thuật lần này không nên tôi đưa cho ông xem xét thử.

Nhạc Phong giải thích.

Ngọc Thanh nhận chiếc hộp nhỏ để quan sát, ông phát hiện dưới đáy hộp có hình ngôi sao năm cánh, mở ra nhìn vào trong thì thấy bên trong trống rỗng.

- Lúc đầu chiếc hộp này đựng gì vậy?

Ngọc Thanh hỏi.

Nhạc Phong lắc đầu:

- Khi cha tôi còn sống, tôi thấy ông ấy vô cùng nâng niu chiếc hộp này, thường hay lấy ra ngắm. Tôi cũng không biết bên trong hộp đựng thứ gì, nhưng sau khi ông ấy mất, tôi hiếu kỳ mở ra xem thì thấy bên trong trống rỗng thế này. Không biết là như thế nào, hôm nay tôi nghĩ mộ phần của cha tôi bị người Nhật Bản hạ vu thuật có khả năng không chỉ là để trả thù mà còn là do nguyên nhân nào khác nữa, nên tôi hi vọng đạo trưởng có thể hỗ trợ làm rõ chuyện này.

Hai mắt Ngọc Thanh hơi trầm trầm, ông gật đầu:

- Được!

- Vậy thì cảm ơn ông!

Nhạc Phong như là đã trút được gánh nặng.

Ba người Ngọc Thanh lại lên đường.

- Sư phụ, người cho con nhìn một chút đi!

Dương Tử Mi thấy trên chiếc hộp này có vật khí nhàn nhạt nên cô tò mò muốn xem thử.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 401: Bí Mật Trong Hộp Gỗ

Ngọc Thanh đưa hộp gỗ cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi tỉ mỉ quan sát, hộp gỗ nhỏ này là được làm bằng gỗ trầm hương, kiểu dáng rất lịch sự, tao nhã. Phía trên được mạ vàng có điêu khắc hình hoa mai rất sống động, có thể nói đây là một đồ mỹ nghệ tốt, nếu để người khác suy đoán thì có lẽ người đó sẽ đoán bên trong chiếc hộp này chứa đồ của một người phụ nữ xinh đẹp.

Nhưng mà, nhìn qua thì hộp gỗ này có niên đại chắc cao lắm thì cũng không quá hai trăm năm, theo lí thuyết thì nó sẽ không thể tỏa ra vật khí như thế.

Cô nhìn hình ngôi sao năm cánh dưới đáy hộp, rồi lại mở nắp hộp ra mới nhận ra vật khí kia không phải tỏa ra từ hộp gỗ mà là tỏa ra từ bên trong nắp hộp.

Chẳng lẽ bên trong này còn có ngăn bí mật để giấu bảo bối hay sao?

Cô nói nghi ngờ của mình với sư phụ Ngọc Thanh.

- Đôi mắt con tinh tường thì con thử xem xem có cách nào không cần hủy hộp mà vẫn có thể mở ra bên trong không?

Ngọc Thanh nói.

Dương Tử Mi gật đầu, ngón tay cô bắt đầu tiếp xúc, sờ soạng bên trong nắp hộp.

Độ nhạy cảm của ngón tay cô khá tốt, nếu là chỗ nào có điểm khác thường thì cô cũng sẽ cảm nhận được.

Nhưng mà, nắp hộp kia lại bóng loáng, bằng phẳng, dù xem hay sờ như thế nào cũng không thể mở được.

- Tiểu sư diệt, con đừng nhìn bên trong nữa, xem thử mấy đóa hoa mai trên nắp hộp đi! Ta cảm thấy chỗ đó sẽ có cái để mở.

Ngọc Chân Tử nói.

Khi ông ấy vừa nói xong thì Dương Tử Mi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Đúng thật là gừng càng già càng cay, Ngọc Chân Tử đã đi du lịch bên ngoài nhiều năm nên tư duy phát triển hơn cô nhiều.

Cô đóng hộp lại, ngón tay vừa định sờ lên hoa mai thì lại bị Ngọc Thanh cản lại.

- Tử Mi, con thử dùng Mai Hoa Dịch Số giải thử xem.

Trên mặt Ngọc Thanh mang theo sự kích động.

Theo Tiên Thiên Bát Quái ghi lại, Mai Hoa Dịch Số chính là Càn là một, Đoài là hai, Ly là ba, Chấn là bốn, Tốn là năm, Khảm là sáu, Cấn là bảy, Khôn là tám.

Dương Tử Mi dựa vào Hoa Mai Dịch Số để lần lượt chạm vào mấy đóa hoa kia...

Răng rắc!

Nắp hộp bỗng nhiên vang lên một tiếng động nhỏ, từ giữa tách ra một khe hở, chậm rãi mở rộng ra hai bên.

Ba người Dương Tử Mi có chút kích động chờ đợi xem thử bên trong hộp là pháp bảo gì...

Nắp hộp ngừng mở rộng, bên trong có một túi lụa đựng đồ màu vàng.

Dương Tử Mi cẩn thận thò tay vào lấy túi lụa kia ra, cô mở túi nhìn vào thì giật mình.

Bên trong vậy mà không phải là thứ gì khác lạ với cô, đó là một khối giống như thẻ bài gỗ đào của cô, nhưng đồ án phía trên thì có chút thay đổi, nhưng lại cứng rắn hơn khối của cô.

Hử? Sao lại là thẻ bài gỗ đào này?

Ngọc Thanh cũng ngạc nhiên. Ông cầm thẻ bài gỗ đào lên, quan sát đồ án trên đó, cố gắng nhớ lại:

- Không sai, đồ án này giống như đồ án trên mười hai cổ quan tài thị vệ đương thời.

- Tiểu sư diệt, con nhìn xem hoa văn trên túi lụa màu vàng kia có phải giống như bản đồ không?

Ngọc Chân Tử la lên.

Dương Tử Mi lại mở túi lụa, trên đó quả nhiên là có thêu một bức đồ án giống như bản đồ.

Ngọc Thanh cũng nhìn kỹ lần nữa:

- Bản đồ này nhìn quen quá, hình như ta từng đi qua!

- Sư phụ, đây là Tương Tây!

Dương Tử Mi chỉ vào hai chữ thêu theo lối chữ thảo.

Chẳng lẽ đó là bản đồ của một mộ phần sao?

Ngọc Thanh cầm lên, khẳng định nói:

- Đúng rồi! Chính là chỗ đó, nếu ta nhớ không lầm thì mộ phần kia đúng là ở chỗ này.

Ông chỉ vào một chỗ được được bao quanh trên bản đồ, dựa theo bản đồ thì chỗ này nằm sâu trong núi và được núi bao quanh.

- Sư phụ, chỗ này có khó tìm không ạ?

Nghĩ rằng có lẽ nơi này có liên quan gì đó với gia tộc của Long Trục Thiên, Dương Tử Mi càng cảm thấy tò mò.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 402: Thẻ Bài Gỗ Đào Và Bản Đồ

Sau khi ta ra khỏi chỗ đó, càng nghĩ càng thấy lạ, đến lúc ta muốn quay lại thì phải tìm đường hết khoảng một tháng, xung quanh đó giống như có Chương Nhãn Pháp vậy, làm rối loạn tầm mắt người đi đường, bởi vậy mới phải từ bỏ...

Ngọc Thanh đáp.

- Kỳ quái như vậy sao ạ? Vậy tên trộm mộ dẫn dụ người vào thì đi như thế nào?

Dương Tử Mi nêu ra câu hỏi.

- Ta nhớ rõ lúc đó, hình như bọn họ cầm trên tay thứ gì đó để dẫn đường, có lẽ mấy thứ kia có thể vô hiệu hóa tác dụng che mắt của trận pháp.

Hai mắt Ngọc Thanh bỗng nhiên sáng lên:

- Ta nhớ ra rồi! Thứ dẫn đường cho đám người kia hình như giống với khối thẻ bài gỗ đào này.

Hả?

Dương Tử Mi hơi kinh ngạc, xem ra về sau cô muốn tìm mộ phần kia thì phải dựa vào thẻ bài gỗ đào này rồi.

Nhưng mà cô vẫn không rõ lắm là vì sao thẻ bài gỗ đào này lại được giấu trong hộp gỗ kiểu Nhật này chứ?

Hộp gỗ này hình như là do ông nội của Nhạc Thanh đoạt được từ trong tay người Nhật Bản mà.

Có lẽ lúc ông ta còn sống cũng chưa khám phá được bí mật bên trong nên mới thường xuyên lấy ra xem xét chiếc hộp.

- Tử Mi, con cất thẻ bài gỗ đào và tấm bản đồ này đi, không chừng trong tương lai, con và người đàn ông kia sẽ có thu hoạch lớn đấy!

Ngọc Thanh nói.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Đúng rồi! Nếu các con gặp lại con rắn kia cũng đừng giết nó đó! Nó có linh tính đấy!

Ngọc Thanh dặn dò.

Dương Tử Mi nhớ lại những con rắn độc mà tên hàng quý sư kia đưa đến, lập tức nổi hết da gà.

Cho dù có linh tính đi nữa thì cô không gặp lại chúng là tốt nhất.

Tất nhiên là nếu mấy thứ như rắn không chủ động công kích cô, cô cũng sẽ không phạm sát nghiệp làm gì đâu.

Chúng sinh đều có linh, cho dù đó chỉ là một con rắn đi chẳng nữa thì nó cũng là sinh mệnh, cô cũng không thể tùy tiện giết chóc được.

Dương Tử Mi cất khối thẻ bài gỗ đào vào trong túi lụa vàng, cô không bỏ lại vào trong hộp gỗ mà bỏ vào trong túi chuyên dùng để đựng pháp khí cô mang theo bên người.

Một lần nữa dựa theo Mai Hoa Dịch Số để đóng hộp lại, cô cũng bỏ nó vào bên trong chiếc túi của mình.

Ngọc Thanh dẫn Ngọc Chân Tử và Dương Tử Mi tới một ngôi miếu đồ nát trên núi.

Ngôi miếu đồ nát này chỉ có một người trông coi, người đó khoảng tám mươi, mắt mờ, lưng cong, hoàn toàn khác với bộ dáng tiên phong đạo cốt của Ngọc Thanh.

Nghe thấy Ngọc Thanh nói muốn ngủ lại đây vài ngày thì người trông miếu cũng không từ chối, chỉ là ngữ khí ông ta có chút mơ hồ:

- Đạo sĩ không phải là ở trong đạo quan sao? Chạy vào miếu Phật đồ nát của chúng tôi làm gì?

Từ xưa tới nay, Đạo giáo và Phật giáo là hai tôn giáo lớn nhất ở Hoa Hạ, tuy cả hai không tới mức nước lửa không hợp, nhưng từ trước tới nay đều là cạnh tranh với nhau.

Trong thời điểm Phật gia hưng thịnh thì Đạo giáo tất nhiên là suy yếu.

Còn ở thời điểm Đạo giáo hưng thịnh thì Phật giáo lại suy sụp.

Ngọc Thanh cũng không có quan niệm môn phái quá mạnh, người trông miếu cũng không có nên mọi người đều ở chung rất hòa hợp.

Người trông miếu lấy ra đậu hủ do ông tự làm để chiêu đãi mọi người.

Đậu hủ này là dùng nước suối ngọt lành trên núi và đậu tương thuần thiên nhiên xay ra, cộng thêm tài nghệ của siêu đầu bếp món chay Ngọc

Thanh thì do dù là rán, hầm, nấu, chiên đều ngon cả, Dương Tử Mi ăn ngon tới mức ngón trở đại động.

Vừa ăn cô vừa nghĩ tới đại nạn sắp tới của sư phụ, khi đó cô sẽ không còn được ăn món do sư phụ nấu nữa thì lập tức rơi nước mắt.

- Nữu Nữu ngọc này, ăn một bữa đậu hủ thôi mà cũng cảm động như vậy.

Ngọc Thanh tất nhiên cũng nhìn ra được cô đang buồn nên hiền từ mà mắng yêu cô.

Dương Tử Mi không dám dùng hai mắt đầy nước mắt nhìn sư phụ, lo lắng bản thân cô nhìn thấy gương mặt hiền từ của người thì sẽ thương cảm hơn, cô chỉ cúi đầu không ngừng khuấy cơm trong bát.

- Nếu vậy để lần sau sư thúc xuống bếp làm cơm cho tiểu sư đệ mới được, đợi con ăn thử đồ ta làm thì chắc chắn sẽ nghiện luôn!

Ngọc Chân Tử ngồi bên cạnh vung đũa nói.

- Con không tin đâu!

Dương Tử Mi cố ý nói.

- Không tin thì thôi vậy! Con có biết trước khi làm đạo sĩ, ta đã làm nghề gì không hả?

- Chẳng lẽ là đầu bếp ạ?

Dương Tử Mi lau nước mắt đọng lại ở khóe mắt, trợn trắng mắt với sư thúc.

- Đoán chính xác đó! Ta còn là đầu bếp chuyên nấu cho mấy vị lãnh đạo ăn đấy!

Ngọc Chân Tử bắt đầu chém gió.

Dương Tử Mi cười vui vẻ, thật sự cô cũng không quá tin tưởng lời sư thúc nói, nhưng mà tán gẫu với ông ấy đã làm giảm đi sự thương cảm của cô

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Người Đàn Ông Mặc Cổ Trang (1)

Sau khi ba người sư đồ, huynh đệ ăn cơm trưa xong, Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử ngồi nghỉ ngơi trong miếu, chuẩn bị tinh thần thoải mái để buổi tối đi bắt quỷ.

Còn Dương Tử Mi lại không quen ngồi ngủ trên đồng rơm ở trong một ngôi miếu đồ nát, không khí vẫn đục như thế này.

Cô nói một tiếng với sư phụ rồi đi ra ngoài tìm một chỗ có phong cảnh tươi đẹp, bãi cỏ sạch sẽ để nghỉ ngơi một chút.

Đối với Dương Tử Mi, ngủ hay không ngủ cũng chả có gì quan trọng, bởi vì tinh khí thần của cô khôi phục rất nhanh, chỉ cần nhắm mắt lại dưỡng thần, thả lỏng từ thân đến tâm là được.

- Chị ơi, bãi cỏ nhỏ này không tệ ha!

Tiểu Thiên nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhìn kỹ lại thì quả nhiên thấy một bãi cỏ đằng trước, cỏ mọc chính tề, tươi tốt. Bên cạnh còn có mấy bông hoa nhỏ không biết tên đang nở, lắc lư theo gió, phía trước còn có một con suối trong suốt uốn lượn chảy qua, kế bên có một cây đa lớn che lại ánh mặt trời, chỗ đó có vẻ khá mát.

Cô đi lại rồi xuống trên thảm cỏ.

Mặt cô mềm mại, rất là thoải mái. Cô nhin không được nằm xuống, hai tay chắp ra sau đầu, lười nhác nhắm mắt lại.

Ánh nắng loang lổ xuyên qua cành lá chiếu lên khuôn mặt như bạch ngọc của cô, tóc đen như mực được xả ra, từ xa nhìn giống như một bức tranh xinh đẹp yên tĩnh.

Trải qua một trận ác chiến tối qua, tuy tinh lực Dương Tử Mi vẫn còn tràn đầy nhưng về mặt tâm lý thì cũng đã rất mệt mỏi rồi.

Cô cứ nhắm mắt như vậy, rất nhanh đã thiếp đi.

Trong lúc cô ngủ, không biết từ lúc nào trên cây lại xuất hiện thêm một người, đôi mắt đen hình trăng khuyết đang hứng thú nhìn cô ngủ.

- Chị ơi, mau dậy đi, có người đang nhìn chị kìa!

Dương Tử Mi đang mơ thấy mình và Long Trục Thiên ở bên nhau thì nghe thấy tiếng Tiểu Thiên, cô lập tức bừng tỉnh, vừa vặn đối mặt với đôi mắt màu đen như đá vỏ chai ở trên cây kia.

Cô kinh hãi lập tức ngồi phắt dậy.

Còn người đang ở trên cây thì nhẹ nhàng nhảy xuống, dừng ở trước mặt cô, khóe môi mang theo ý cười nhìn cô.

Dương Tử Mi vô cùng kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt mình. Anh ta khoảng chừng hai mươi, trên người mặc một bộ cổ trang màu trắng thanh khiết không dính một hạt bụi, tóc trên đầu còn đen hơn tóc cô, dài thẳng tới tận eo, ngũ quan tinh xảo hơn cả phụ nữ, môi mỏng màu hồng, không cười cũng cong, đôi mắt sáng trong như cười như không nhìn cô.

Anh ta đang quay phim cổ trang à? Hay là cô chỉ mới ngủ một giấc thôi mà bản thân đã xuyên không đến cổ đại?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn chung quanh, cô thấy cảnh trí vẫn không hề thay đổi.

- Chị ơi, anh này đẹp quá đi! Anh ấy mặc đồ giống như mấy người trên ti vi vậy!

Tiểu Thiên hét ầm lên.

Dương Tử Mi nhớ lại động tác nhẹ nhàng của anh ta khi nhảy từ trên cây xuống, giống như lông vũ đang bay xuống vậy, người bình thường không thể nào làm được như thế, ngay cả cô đã luyện công mười năm rồi cũng chưa chắc làm được.

Như vậy khẳng định là anh ta không phải là diễn viên đang đóng phim cổ trang rồi.

Huống chi, xung quanh đây cũng chả còn ai khác nữa cả.

- Cậu... là ai?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông mặc cổ trang cong môi mỏng, nở nụ cười nhàn nhạt:

- Tuyệt Hồ!

- Tuyệt Hồ à? Hồ chính là hồ ly sao?

Suy nghĩ của Dương Tử Mi lập tức trở nên huyền ảo.

- Hồ là hồ nước.

Tuyệt Hồ giải thích.

- A?

Dương Tử Mi chớp chớp mắt, cô nghi cậu ta không phải con người, mà là do hồ ly biến thành.

Khí tức trên người cậu ta không giống loài người, cũng không có âm sát khí của quỷ hồn, bề ngoài lại đẹp như vậy thì nói không chừng cậu ta là yêu quái trong truyền thuyết, mà còn là hồ yêu nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 404: Người Đàn Ông Mặc Cổ Trang (2)

Cô cảm thấy tôi không phải là người đúng không?

Tuyết Hồ cúi thấp người xuống, ngồi trước mặt cô, hơi thở như lan phát qua mặt cô:

- Cô cảm thấy tôi rất đẹp đúng không?

Dương Tử Mi gật đầu, cô có chút căng thẳng quay mặt đi, tránh khỏi tầm mắt của cậu ta.

Tuyết Hồ mím môi cười.

Nụ cười đúng là khuynh quốc khuynh thành, nó có thể mê hoặc tâm trí người khác, khiến cho họ quên hết tất cả mọi thứ!

Một người đàn ông không nên có nụ cười đẹp như vậy.

Dương Tử Mi cảm thấy tâm lý của cô có chút bất bình.

Cô rất muốn xem thử cậu ta có phải là người hay không nên đột nhiên vươn ngón tay, đập ở trên mạch của cậu ta.

Quả nhiên, nhịp đập không giống con người.

- Không phải tôi cảm thấy cậu không phải con người mà căn bản cậu không phải là người!

Dương Tử Mi đứng lên, liếc xéo người kia:

- Rốt cuộc cậu là yêu nghiệt phương nào hả?

- Ha ha...

Tuyết Hồ cũng đứng thẳng lên, ngửa đầu cười lớn, cười tới mức hoa cỏ bay loạn, ngay cả lá của cây đa lớn cũng bị cậu ta làm cho rung động.

Sau khi Tuyết Hồ cười xong thì đối phương cúi đầu nhìn Dương Tử Mi:

- Đúng rồi! Tôi không phải là con người, nhưng mà nhìn cô cũng không giống là người nha!

- Ai nói tôi không phải là người?

Dương Tử Mi la lên:

- Chẳng lẽ tôi là quỷ chắc?

- Cô một nửa là người, một nửa là quỷ, chắc tôi nói không sai đâu nhỉ!

Tuyết Hồ nhướn đôi mày xinh đẹp nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi hơi giật mình.

Cô thật sự cũng không biết bản thân cô có hoàn toàn là người đúng nghĩa không nữa.

Bây giờ, cô là người sống lại quay về đây, hơn nữa hồn cô còn mang theo kí ức kiếp trước, nếu nói cho chính xác thì cô cũng xem như là nửa người nửa quỷ nhỉ?

Tuyết Hồ thấy bộ dạng giật mình của cô vô cùng đáng yêu nên không nhịn được mà vươn tay bóp cái mũi nhỏ của cô, khẽ cười một tiếng:

- Tôi nhìn một cái đã biết rồi! Trên người cô có khí tức đặc thù.

- Ủ! Dương Tử Mi cũng chẳng giấu giếm làm gì, cô hỏi lại đối phương:

- Vậy cậu cũng không phải người, cũng không không phải quỷ, mà là yêu quái đúng không hả?

- Cô đoán đúng rồi đấy!

Tuyệt Hồ cười nhẹ, ngồi xuống thăm cỏ.

Tư thái của cậu ta rất ưu nhã, cũng cực kỳ yêu dị.

Dương Tử Mi cũng ngồi xuống kế bên, hiếu kỳ hỏi:

- Cậu là yêu quái gì? Hồ ly hả?

- Tuyệt Hồ! Tuyệt trong tuyết trắng, hồ trong hồ ly.

- Cậu sống mấy ngàn năm rồi?

Không ngờ mình có thể thật sự gặp được hồ yêu trong truyền thuyết. Liêu Trai nên Dương Tử Mi vô cùng kích động, liên tục đặt câu hỏi.

- Không biết nữa! Dù sao cũng sống rất lâu rất lâu rồi! Lâu tới mức tôi đã quên mất năm tháng.

Ngữ khí của Tuyệt Hồ có chút bi thương và vô đơn, khiến người nghe cũng phải đau lòng.

Có thể sống để tồn tại với trời đất, không già không chết không tan biến là cuộc sống tốt tới mức nào?

Vì sao cậu ta lại bi thương tới vậy?

Thật sự là Dương Tử Mi không thể hiểu nổi.

- Cậu vẫn luôn ở đây à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Không phải! Chỉ là tôi trùng hợp đi ngang qua đây, thuận tiện ngủ một chút thì nhìn thấy cô.

Tuyết Hồ mỉm cười nhìn cô.

Năm tháng đằng đằng như vậy, cậu ta vẫn luôn cô đơn, một mình du dương trên thế gian không phù hợp với mình này, không có bạn bè gì, chỉ có năm tháng vẫn cứ trôi qua thôi.

Mấy ngày nay, bỗng nhiên cậu ta cảm thấy rất chán ghét cuộc sống như thế của mình nên muốn chấm dứt nó.

Nhưng mà cậu ta lại không thể tự giết chết chính mình.

Cậu ta nghĩ thấy một thứ tồn tại đặc thù ở đây, mà thứ này chính là linh vật có thể khắc chế cậu ta.

Vì vậy cậu ta mới chạy tới đây, chờ có người cầm linh vật kia giết cậu ta!

Cậu ta lại không hề ngờ tới người mang theo linh vật lại là một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, đầy linh khí thể này.

Đột nhiên cậu ta lại không muốn chết nữa rồi!

Bởi vì cậu ta có cảm giác yêu sinh của mình sẽ bắt đầu thay đổi, sẽ trở nên thú vị và tràn đầy màu sắc hơn!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 405: Tuyết Hồ, Tuyết Hồ

- Vậy thì trước kia cậu ở đâu?

Dương Tử Mi hỏi tiếp.

- Sống lâu như vậy chắc cậu đã đi hết khắp nơi trên thế giới rồi phải không?

- Chưa!

Tuyết Hồ trả lời

- Cậu nghĩ một người đi khắp nơi sẽ thú vị sao?

- Vậy cậu tìm thêm một con hồ ly nữa đi chung với nhau đi!

Dương Tử Mi lại hỏi:

- Cậu sống lâu như vậy thì đã gặp được bao nhiêu kẻ không già, không chết, không tan biến giống cậu rồi?

- Chỉ là ngẫu nhiên gặp được một hai người mà thôi! Nhưng đạo bất đồng không cùng chí hướng nên chả có gì thú vị cả.

Hai con mắt đen láy, tỏa sáng của Tuyết Hồ nhìn cô.

Dương Tử Mi nhìn vào hai mắt cậu ta

Cặp mắt này thật đẹp! Nó giống như đôi mắt của đứa trẻ mới sinh, trong suốt, sáng rõ không có một tia tà niệm. Nhưng mà, trong đôi mắt đó còn mang một chút bao dung với vạn vật và cả sự tịch mịch, đồng thời còn có sự giảo hoạt của hồ ly.

- Vậy bộ dáng của mấy người kia ra sao? Có đẹp giống như cậu hay không?

Quý hồn thì cậu gặp nhiều rồi, nhưng đối với yêu tinh đầy bí ẩn thì cậu rất tò mò.

- Có vài người rất xấu. Chỉ có yêu hồ bọn tôi mới xinh đẹp như thế này thôi!

Tuyết Hồ vuốt mái tóc đen dài. Vẻ mặt thong dong cũng có chút kiêu ngạo.

- Vậy nguyên hình của cậu là gì?

Dương Tử Mi hỏi.

- Cậu muốn nhìn à?

Tuyết Hồ nhướn mày hỏi ngược lại.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Muốn nhìn!

- Muốn thấy nguyên hình của Tuyết Hồ chúng tôi thì phải trả một cái giá rất lớn đấy, dám không?

Khóe môi Tuyết Hồ cong lên.

Trả cái giá như thế nào?

- Phải yêu hồ ly đó cả đời!

Hai mắt Tuyết Hồ lóe sáng nhìn cậu.

- Chỉ có thể thích, không thể yêu.

Dương Tử Mi tránh đi ánh mắt của đối phương.

- Một đời này, tôi chỉ muốn yêu một người thôi!

- Ồ!

Ngữ khí của Tuyết Hồ hơi buồn bã:

- Tôi còn tưởng rằng cậu có thể yêu tôi chứ, dù sao thì tôi cũng xinh đẹp thế này mà, cậu muốn thứ gì, tôi đều có thể cho cậu thứ đó!

Nói xong, trong lòng bàn tay cậu ta bỗng nhiên xuất hiện mấy viên kim cương sáng chói, lộng lẫy, chiếu sáng rực rỡ trên lòng bàn tay trắng mịn, làm mấy ngón tay thon dài kia trông như một tác phẩm nghệ thuật.

- Tặng cho cậu đó!

Tuyết Hồ đưa mấy viên kim cương kia cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nghi hoặc:

- Sao lại cho tôi?

- Chẳng phải loài người các người đều thích mấy thứ lóe sáng gọi là kim cương này sao?

Tuyết Hồ hỏi ngược lại.

- Thích thì có thích, nhưng mà không có công thì không được hưởng lộc.

Dương tử Mi cự tuyệt.

- Cậu cất lại đi, nếu tôi thích thì tôi sẽ tự mua!

Gương mặt vui vẻ kèm theo một chút nghi hoặc của Tuyết Hồ trầm xuống.

Hai mắt đen nhánh khó hiểu nhìn cô, không hiểu vì sao cô lại cự tuyệt những thứ này.

Trong yêu sinh mấy ngàn năm của cậu ta, cậu ta sống lẫn vào với loài người, cậu ta phát hiện nữ nhân đều rất thích thứ này, đặc biệt chính là hiện tại. Vì mấy thứ này mà họ không tiếc bán da thịt và linh hồn của mình, thậm chí là khiến mình trở thành một con chim hoàng oanh bị nhốt trong lồng son.

Mà cô gái trước mắt cậu ta bây giờ lại thản nhiên cự tuyệt nó.

Có lẽ là do cô ấy là nửa người nửa quỷ.

- Cầm lấy đi! Coi như là lễ vật gặp mặt nhân dịp chúng ta trở thành bạn bè. Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không ép cậu yêu tôi, tôi có sự kiêu ngạo của tôi đấy!

Tuyết Hồ nói.

Nghe lời nói thẳng thắn, chân thành giống một đứa bé của cậu ta, Dương Tử Mi cảm thấy rất thú vị.

Yêu tinh chính là yêu tinh, dù sống mấy ngàn năm thì tính cách vẫn chân thành như vậy.

Nếu cô còn từ chối thì đúng là khác người.

Vì vậy, cô không chút khách khí nào mà nhận luôn bảy viên kim cương kia:

- Được rồi! Cảm ơn cậu nha! Tôi nên tặng lại thứ gì cho cậu đây?

Tuyết Hồ thấy cô chịu nhận kim cương thì vui vẻ nở nụ cười như đứa trẻ được khen ngợi vậy.

Cậu ta tươi cười ngây thơ, chất phác như đứa trẻ, còn có chút yêu mị của yêu tinh. Hai thần thái này kết hợp với nhau đúng là dễ mê hoặc người khác.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 406: Biết Giặt Quần Áo Nấu CƠM

Ánh mắt Tuyết Hồ dừng trên chiếc vòng tay thủy tinh màu xanh lam trên cổ tay Dương Tử Mi, cậu ta hỏi:

- Tôi rất thích vòng tay thủy tinh màu xanh lam này, trên đó có khí tức của Hồ tộc chúng tôi, cậu tặng nó cho tôi đi!

Dương Tử Mi duỗi tay sờ sờ vòng tay thủy tinh màu xanh lam mát lạnh kia, lắc đầu từ chối:

- Cái này thì không được, đây là của bạn trai tôi tặng cho tôi làm vật đính ước đó!

- Bạn trai của cậu tặng cho cậu hả?

Hai mắt Tuyết Hồ hơi trầm.

- Nhưng mà vòng tay thủy tinh này rõ ràng là đồ của Hồ tộc chúng tôi, trên mỗi hạt châu đều có kết giới của tộc chúng tôi.

- Hả? Chắc không phải đâu!

Dương Tử Mi nhìn vòng tay thủy tinh màu xanh lam, nó là do Long Trục Thiên tặng cho cô, nên đối với cô nó có ý nghĩa đặc biệt. Cô cũng không nhìn ra được nó khác gì với những vòng tay thủy tinh khác.

Nếu có sự khác biệt thì theo lý thuyết, thiên nhân của cô phải thấy được chứ!

Tuyết Hồ mím môi không nói, cậu ta chuyển đề tài:

- Vậy cậu muốn tặng lại thứ gì cho tôi? Chỉ cần là do cậu tặng thì tôi đều thích hết!

Tuyết Hồ vừa nói xong thì Dương Tử Mi càng không biết nên tặng lại gì cho cậu ta mới phải.

Tuyết Hồ nhìn ra cô đang khó xử nên mím cười, đưa tay cởi sợi ruy băng màu trắng buộc trên tóc cô:

- Vậy tặng cái này cho tôi là được rồi, vừa lúc tôi cũng muốn cột tóc lại.

Sau khi ruy băng bị gỡ xuống, tóc Dương Tử Mi bắt đầu rũ xuống hai vai như thác nước màu đen.

Còn Tuyết Hồ thì đang dùng ruy băng của cô buộc lại mái tóc dài của cậu ta, nhẹ nhàng cột thành một cái đuôi ngựa.

Cột tóc lên khiến Tuyết Hồ nhìn nhẹ nhàng, khoan khoái hơn trước đó, vẻ yêu dị, mỹ lệ cũng tăng lên.

Cậu ta đứng lên, thân hình nhẹ nhàng lướt một vòng trước mặt Dương Tử Mi, sau đó còn cố ý quay đầu hỏi:

- Thấy thế nào? Có phải rất đẹp hay không?

Nhìn bộ dạng thẳng thắn, ngây thơ của cậu ta, Dương Tử Mi nở nụ cười, gật đầu:

- Đúng là rất đẹp!

Tuyết Hồ nghe lời khen xong thì cúi thấp người, cậu ta hái ba ngọn cỏ xanh dài bên cạnh, ngón tay thon dài, linh hoạt bện ba ngọn cỏ lại thành một bím tóc xanh tao nhã.

Cậu ta phẩn khởi cầm bím tóc xanh nói với cô:

- Lại đây! Tôi giúp cậu thắt tóc!

Dương Tử Mi cũng không từ chối ý tốt của cậu ta nên gật đầu để cậu ta làm giùm.

Ngón tay Tuyết Hồ cầm lấy tóc của cô, cúi đầu nhẹ ngửi một hơi:

- Ủ, tôi thích mùi này!

Ngữ khí của cậu ta, thần thái của cậu ta nhìn rất hồn nhiên, không có chút đáng khinh nào.

Dương Tử Mi cũng không có ý xấu với cậu ta, cô không xem cậu ta là một người đàn ông. Vì thế cô cũng không có cảm giác xấu hổ, ở bên cạnh cậu ta, cô có cảm giác hai người bạn họ giống như hai đứa trẻ chơi với nhau mà thôi.

Ngón tay Tuyết Hồ thoăn thoắt cột cho cô một cái đuôi ngựa đơn giản mà xinh xắn.

- Được rồi! Cậu muốn thì sau này mỗi ngày tôi sẽ làm tóc giúp cậu, tôi biết làm nhiều kiểu lắm đó!

Tuyết Hồ nháy mắt nhìn cô.

- Chẳng lẽ một đại yêu hồ như cậu muốn ở bên cạnh tôi mỗi ngày sao?

- Phải! Dù sao tôi cũng không có gì cần làm, cậu cứ để tôi ở cạnh cậu đi, tôi biết làm tóc, biết giặt quần áo, biết nấu cơm, biết làm ấm giường

nữa!

Tuyết Hồ gật đầu trả lời.

Dương Tử Mi có chút khó xử.

Giặt quần áo, nấu cơm là sự cảm dỗ lớn đối với cô đấy!

Nhưng mà, vì sao cậu ta lại muốn ở bên cạnh cô chứ?

- Có phải cậu đang nghĩ tại sao tôi lại muốn đi chung với cậu không?

Tâm tư Tuyết Hồ tinh tế, thấy cô đang chần chờ thì hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Vì tôi muốn ở chung với cậu, tuy rằng cậu không thể yêu tôi, nhưng tôi có thể yêu cậu mà.

Tuyết Hồ nói.

Nghe xong câu nói không thẳng thắn như vậy, mặt Dương Tử Mi hơi đỏ lên.

Bị một hồ yêu thích hình như hơi kỳ lạ thì phải?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 407: Nuôi Một Con Tuyết Hồ Làm Sủng Vật

Tôi không thể mang một người đàn ông lớn như cậu theo bên người đâu! Tôi sợ bạn trai tôi sẽ ghen mất!

Mặc dù Long Trục Thiên là một người đàn ông rộng lượng, nhưng ở phương diện tình yêu thì anh ấy lại cực kỳ dễ ghen, nếu cô mang một tên yêu nghiệt như thế này bên người thì cô còn có thể làm gì đây?

Thôi, cô cũng không muốn dây vào nợ đào hoa này đâu.

Phốc!

Thân mình Tuyết Hồ bỗng nhiên nhỏ lại...

Một con hồ ly cỡ con chó nhỏ xuất hiện trên thảm cỏ, lông toàn thân trắng như tuyết, đôi mắt đen, mỏ nhọn, trông rất đáng yêu, còn Tuyết Hồ thì lại không thấy đâu!

Cậu ta... hiện nguyên hình sao?

Dương Tử Mi kinh ngạc nhìn con Tuyết Hồ nhỏ kia.

Tiểu Tuyết Hồ nháy đôi mắt to tròn, vô tội nhìn cô, cực kì dễ thương.

Còn cô trời sinh chính là giới tính nữ rồi nên cô khó có thể kháng cự lại những động vật đáng yêu, huống chi là động vật vừa nhỏ vừa đáng yêu như vậy.

Cô không nhịn được kêu nhỏ một tiếng, đưa tay ôm hồ ly nhỏ từ dưới đất lên, vuốt ve bộ lông trắng muốt.

Đã tay quá!

Còn Tuyết Hồ thì rất hưởng thụ sự vuốt ve của cô, nó nhắm mắt, nhu thuận nằm trên tay cô, ra vẻ như muốn nói: nếu cậu không mang tôi về, tôi sẽ ăn vạ cho cậu cho xem.

- Cậu thật sự muốn theo tôi về sao?

Dương Tử Mi không thể cự tuyệt con vật nhỏ này, dù cô biết nó là một yêu tinh có thể biến hóa.

Tuyết Hồ gật đầu.

- Vậy từ nay về sau, trong đa số trường hợp thì cậu phải dùng bộ dạng sủng vật này để xuất hiện nha!

Dương Tử Mi nói.

Tuyết Hồ lại gật đầu, dứt khoát cuộn mình nằm yên ở trong lòng cô, bộ dạng ỷ lại vào cô.

Trên người nó có một mùi hương rất thanh nhã nhưng cũng rất thoải mái.

Tiểu Thiên lại rất khó chịu:

- Chị ơi, sủng vật của chị chỉ có em thôi mà, chị ném lão yêu này đi đi!

Ai ngờ Tuyết Hồ có thể nghe thấy tiếng nói của Tiểu Thiên;

- Cái tên tiểu quỷ kia, dám nói thêm một câu nữa ta sẽ ném người đi đấy! Tiểu Thiên vừa nghe như thế thì lập tức im miệng.

Tuyết Hồ này có thể tu luyện thành người thì không cần phải nói đến pháp lực của cậu ta, nên nó cũng không dám chọc giận cậu ta đâu.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ trở về ngôi miếu đổ nát.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đã thức dậy ngồi thiền, luyện công.

- Tiểu sư diệt, con đang ôm cái gì thế?

Ngọc Chân Tử thấy trong lòng cô một đống màu trắng thì kinh ngạc hỏi.

Dương Tử Mi vừa định mở miệng trả lời thì nghe thấy Tuyết Hồ đang dùng suy nghĩ để nói chuyện với mình:

- Đừng nói thân thể của tôi với ai cả! Cô chỉ cần nói tôi là con hồ ly do cô nhặt là được rồi!

- Là hồ ly nhỏ con nhặt được trên đường ạ!

Dương Tử Mi thay đổi ngữ khí trả lời.

- Hồ ly nhỏ màu trắng à? Để sư thúc xem một chút, xem nó thuộc loại nào.

Ngọc Chân Tử tò mò thò tay muốn ôm Tuyết Hồ qua bên mình.

Tuyết Hồ bỗng nhiên tránh đi, trốn trong lòng Dương Tử Mi, dùng tâm ngữ nói với Dương Tử Mi:

- Không được để đạo sĩ thối kia chạm vào tôi, ngoài cô ra thì không ai được chạm vào tôi hết.

Dương Tử Mi chảy mồ hôi nói với Ngọc Chân Tử:

- Sư thúc, nó sợ người, người đừng chạm vào nó!

Ngọc Chân Tử cũng nhận ra tiểu Tuyết Hồ kia trốn tránh ông, hơn nữa ông còn thấy sự chán ghét trong đôi mắt to đầy linh khí của nó nữa.

Mấy chục năm qua, ông đã đi khắp non sông của đất nước, gặp được không ít chuyện lạ, thậm chí còn nghe được rất nhiều chuyện kỳ quái.

Trong ngọn núi này tuyệt đối không thể có một con hồ ly nhỏ hoang dã như thế này được.

Ông hoài nghi nó là một linh vật.

Không những thế, linh vật này còn có duyên với Dương Tử Mi nữa.

Thôi, nó không cho mình chạm vào thì thôi vậy!

Tính cách Ngọc Chân Tử tuy rằng đôi khi rất dễ xúc động, nhưng ông lại là một người rất rộng lượng. Ông nhắc lên được thì cũng buông xuống được, không hề cố chấp quá vào việc gì, nên ông cũng không so đo với một con hồ ly nhỏ làm gì, bỏ luôn chuyện muốn đụng vào nó để xem xét.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 408: Khắc Tinh Của Hồn Phách

Ánh mắt Ngọc Thanh nhìn chăm chăm Tuyết Hồ.

Đạo hạnh ông cao, nên dù không dùng thiên nhãn thì ông cũng có thể cảm nhận được khí tức của linh vật trên người Tuyết Hồ.

Ông có chút hâm mộ và an ủi nhìn Dương Tử Mi.

Đồ đệ này của ông rất may mắn, có thể nuôi một Tiểu Thiên là hồn phách tinh thuần như vậy làm quý sủng, giờ cô bé còn có thể gặp được một linh vật như thế này nữa.

Nếu để ông biết con linh vật này còn có thể biến thành người thì chắc sẽ kinh ngạc tới mức không nói được gì luôn.

Ngọc Thanh thương lượng với Ngọc Chân tử và Dương Tử Mi chuyện đi tìm quỷ hồn trốn thoát tối nay.

Còn chưa bàn xong thì Tuyết Hồ nói với Dương Tử Mi:

- Nếu mấy người muốn tìm mấy quỷ hồn kia thì nên thôi đi!

- Tại sao thế?

Dương Tử Mi khó hiểu.

- Chúng nó bị tôi ăn hết rồi!

Ngũ khí Tuyết Hồ lười biếng đáp lại.

Dương Tử Mi hoảng sợ.

Còn Tiểu Thiên thì co rúm lại, nơm nớp lo sợ nhìn Tuyết Hồ, lo lắng cậu ta sẽ ăn luôn nó.

- Sao cậu lại ăn quỷ hồn?

Dương Tử Mi cảm thấy rất kỳ quái.

- Tôi là yêu thì tất nhiên sẽ ăn hồn phách để duy trì linh lực chứ, huống chi mấy hồn phách kia lại vô chủ, không có ai siêu độ cho chúng, tôi ăn chúng chính là đang tôi đang cống hiến cho tam giới đấy!

Dương Tử Mi lại chảy mồ hôi.

Ngọc Thanh thấy vẻ mặt cô quái lạ và kinh ngạc thì cho rằng cô xảy ra chuyện nên vội hỏi thăm:

- Tử Mi, con làm sao thế?

- Sư phụ, có lẽ đêm nay chúng ta không cần đi nữa đâu!

Dương Tử Mi bất đắc dĩ nói.

- Phỏng chừng chúng ta sẽ không tìm thấy mấy hồn phách kia đâu ạ!

- Tại sao lại vậy?

Ngọc Thanh và Ngọc Chân tử đồng thời hỏi lại.

- Chắc, chuyện này... Toàn bộ chúng đều bị tháp sắt nhỏ hấp thu rồi ạ!

Dương Tử Mi đành phải nhắm mắt nói dối cho qua.

- Tháp sắt nhỏ lợi hại như vậy sao? Còn có thể hấp thu hồn phách ở khoảng cách xa như vậy à?

Ngọc Chân Tử có chút không quá tin lời cô nói.

Trong ánh mắt Ngọc Thanh cũng hiện lên sự nghi ngờ, nhưng mà nếu đồ đệ đã nói như thế thì chắc con bé có lí do gì đó, cho nên họ cũng không cần nói thêm làm gì nữa, ông nhàn nhạt nói:

- Đêm nay chúng ta vẫn nên đi xem thử xem sao!

- Được!

Nói thật thì Dương Tử Mi cũng không quá tin lời Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ hóa thành hình người thì phiêu dật như tiên không dính bụi trần, bộ dáng thanh thoát kia sao có thể đi hút quỷ hồn chứ?

Nếu Tuyết Hồ không dùng hình người mà dùng bộ dạng đáng yêu hiện tại thì chắc sẽ giống hình ảnh một con thỏ trắng cắn cà rốt từng chút từng chút nhỉ!

Vì vậy, buổi tối, ba người vẫn quyết định đi xem thử để xác định chắc chắn mình không bị lừa gạt.

Tuyết Hồ thấy cô không tin tưởng mình thì lập tức ngược khuôn mặt dễ thương lên liếc cô một cái:

- Cô bé, có phải muốn tôi cho cô ăn thử quỷ hồn máu chảy đầm đìa bên cạnh cô thì cô mới tin phải không?

Dương Tử Mi kinh hãi:

- Không được, tôi với nhóc ấy là cộng sinh trong linh hồn, nếu cậu ăn nhóc đó thì tôi sẽ chết!

- Thật là kỳ quái!

Tuyết Hồ thì thầm một câu rồi không nói gì thêm nữa, tiếp tục nằm trong lòng ngực thơm ngát của cô đóng vai sủng vật.

Tiểu Thiên lại bị hù sợ muốn chết.

Nó rất là sợ hãi, Tuyết Hồ này lại là yêu quái ăn hồn người, sợ tâm tình hần không tốt sẽ trực tiếp mở cái miệng máu ra ăn luôn nó.

Nó không muốn chết như vậy đâu, nó còn muốn đi chung với Dương Tử Mi nhìn ngắm thế giới mà.

- Tuyết Hồ đại gia, ngài sẽ không ăn tiểu nhân đâu, phải không ạ?

Tiểu Thiên nơm nớp lo sợ hỏi.

Tuyết Hồ lười nhác kiêu căng liếc nó bằng nửa con mắt:

- Người nhỏ như vậy còn không đủ nhét kẽ răng ta nữa, chả thèm ăn người làm gì!

Tiểu Thiên nhẹ nhõm thở dài một hơi, dùng sức gật đầu:

- Đúng đó, đúng đó!

- Đồ nịnh hót!

Tuyết Hồ khinh thường nói một câu.

Tiểu Thiên không dám cãi lại, đành phải nịnh bợ gật đầu:

- Tuyết Hồ đại gia nói đúng, tiểu nhân là đồ nịnh hót!

- Không cần gọi ta là đại gia, phải gọi là anh đẹp trai!

Tuyết Hồ nói.

- Anh... đẹp trai!

Đầu Tiểu Thiên đầy sọc đen, nó cảm thấy mình sắp nôn ra rồi!

Dương Tử Mi nghe hai tên này đối thoại thì rất buồn cười, nhưng vì có sư phụ và sư thúc kế bên nên không dám cười ra tiếng, nhịn tới mức suýt chút nữa là nội thương.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 409: Yêu Là Ngẫu Nhiên Hay Là Sự Sắp Xếp Trước

Trong ánh chiều tà lẻ loi, quang cảnh xung quanh được bao phủ bởi một màn sương mù yên tĩnh.

Ba người Ngọc Thanh đi ra khỏi miếu, tìm kiếm du hồn đang phiêu dăng ở những nơi âm u.

Ba người tìm đã khá lâu rồi mà không hề thấy một du hồn nào xung quanh ngọn núi này cả.

Dương Tử Mi kinh ngạc nhìn tiểu Tuyết Hồ trong lòng mình:

- Thật sự là cậu ăn hết toàn bộ rồi à?

- Ủ!

Tuyết Hồ thành thật trả lời.

Tiểu Thiên lại run rẩy thêm một chút.

- Tử Mi, chỗ này đúng là không có bất kì du hồn nào rồi! Nếu đã vậy thì ngày mai chúng ta sẽ trở về khi trời vừa sáng.

Ngọc Thanh thấy mọi nơi đã sạch sẽ thì tâm trạng cũng thả lỏng.

- Sư phụ, vậy mấy hồn phách bên trong gương Tụ Hồn chúng ta nên xử lý thế nào ạ?

Dương Tử Mi hỏi Ngọc Thanh

- Sư phụ không còn sức để siêu độ nữa, ta giao nó cho con đó. Mỗi ngày con thả ra một ít để siêu độ, cũng coi như là làm việc thiện để tích đức.

Dương Tử Mi nhịn không được cúi đầu nhìn Tuyết Hồ cả người lẫn mặt đều thể hiện sự vô hại đang nằm trong lòng cô, nếu cô thả ra một ít hồn phách thì chúng có thể bị ăn luôn hay không đây?

- Cậu cứ yên tâm siêu độ đi, tôi sẽ không ăn chúng đâu!

Tuyết Hồ nhìn ra sự lo lắng của cô nên nói:

- Còn mấy ác linh cậu không thể siêu độ thì tất nhiên tôi sẽ không khách khí đâu!

Đối với ác linh, Dương Tử Mi cũng không cần cậu ta khách khí làm gì, thích ăn thì cứ ăn đi!

Bởi vì mấy ác linh kia đã tồn ác niệm rất sâu rồi, rất khó có thể siêu độ được, dù cho có miễn cưỡng siêu độ để đi luân hồi thì kiếp sau vẫn sẽ làm ác nhân thôi.

Ba người Dương Tử Mi quay trở lại miếu.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử lại ngồi xuống đất nghỉ ngơi. Dương Tử Mi không muốn nghỉ ngơi nên cô tìm một nơi có linh khí sung túc để tu luyện.

Trong lúc cô đang tu luyện thì Tuyết Hồ lại biến thành người, lẳng lẳng nhìn cô, đồng thời cậu ta cũng hỗ trợ tập trung tinh hoa của ánh trăng và linh khí thiên địa lại đây.

Lần này Dương Tử Mi tu luyện cực kì thuận lợi.

Cô cũng không biết đây là nhờ có Tuyết Hồ ở bên cạnh hỗ trợ.

Tu luyện xong, cô lấy túi lụa màu vàng trong chiếc hộp ra, tỉ mỉ xem xét bản đồ trên đó, hơn nữa cô còn khắc nó vào trong đầu để đề phòng một ngày nào đó nếu nó bị mất thì cô vẫn biết được đường tìm đến mộ phần kia.

Cô lấy di động ra nhìn, không có chút sóng nào.

Hai ngày rồi cô không liên lạc điện thoại với Long Trục Thiên, không biết bây giờ anh ấy ra sao rồi!

Cô rất muốn lập tức kể chuyện liên quan đến mộ phần cổ cho anh ấy nghe.

Nhưng mà cô lại lo lắng anh ấy sẽ lập tức đi tìm một cách mù quáng.

Sư phụ đã từng nói cổ mộ kia có rất nhiều nguy hiểm, cô lo anh ấy sẽ gặp nguy hiểm. Với lại, cô muốn cùng đi với anh ấy để tìm hiểu xem thẻ bài gỗ đào có lai lịch gì, giữa hai người họ có liên hệ thần bí gì.

- Cô bé, đang nhớ ai vậy?

Tuyết Hồ đã biến thành hình người đang nằm nghiêng trên thảm cỏ, một tay chống má, bạch y trắng như tuyết, mái tóc đen suôn dài như thác nước xõa tới eo, một nửa buông xuống trên mặt cỏ, hai mắt như ánh sao đang tỏa sáng liếc cô một cái, mang theo vẻ yêu dị phong tình vô hạn.

- À, là bạn trai của tôi!

Dương Tử Mi cũng chẳng muốn giấu giếm gì, trực tiếp trả lời.

- Thật hâm mộ bạn trai cậu nha! Cậu nhớ anh ta đến vậy sao?

Ngữ khí của Tuyết Hồ có vài phần chua xót:

- Sớm biết vậy, tôi nên tìm cậu trước mới đúng. Vậy thì bây giờ bạn trai cậu là tôi chứ không phải tên đó rồi!

Dương Tử Mi cười cười.

Cô cũng không biết rốt cuộc tình yêu là do ông trời định đoạt hay là do ngẫu nhiên gặp gỡ nữa.

Nếu Long Trục Thiên không xuất hiện thì rất có khả năng cô sẽ làm người yêu của Mẫn Cường.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 410: Tổ Chất Cơ Bản Của Công Dân

Hùng đông, ba người Ngọc Thanh chào tạm biệt ông lão trông miếu để đi xuống núi.

- Sư phụ, người đi về nhà ở chung với con được không?

Nhớ đến chuyện sư phụ chỉ còn lại có ba tháng nữa là phải đón nhận đại nạn, Dương Tử Mi rất thương tâm, cô muốn ở chung với sư phụ trong thời gian ngắn ngủi còn lại.

Ngọc Thanh nhìn cô, ông cảm nhận được lòng hiếu thảo của cô nên đồng ý, gật đầu nói:

- Tất nhiên là được!

Ngọc Chân Tử cũng không biết đại nạn của Ngọc Thanh sắp tới nên rất vui vẻ đi chung với Ngọc Thanh tới ở trong nhà của Dương Tử Mi. Nơi đó linh khí vô cùng sung túc, đối với người tu luyện như ông chính là chỗ tốt.

Ông có kế hoạch là sẽ đột phá một tầng cuối cùng của đạo khí nhập thể.

Ba người ngồi trên xe bus.

Trùng hợp hôm nay là cuối tuần, trên xe chật ních người, trong số đó còn có không ít học sinh.

Dương Tử Mi thấy không còn chỗ ngồi nên cô lựa chỗ đứng.

Nhưng mà cô lại thương sư phụ và sư thúc nên cô hi vọng sẽ có người nhường chỗ.

Nhưng mà lại không có ai nhường chỗ cả, dù người ngồi xung quanh toàn là học sinh trẻ tuổi.

Bọn họ giống như không thấy Ngọc Thanh tóc trắng xóa và Ngọc Chân Tử thiếu một cánh tay vậy, chỉ lơ đãng nhìn một cái rồi thôi, không hề có ý định nhường chỗ.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử lại cảm thấy không có vấn đề gì cả, tuy tuổi tác hai người đã cao, nhưng họ là người tu hành, bình thường đều đứng tấn quen rồi nên đứng trên xe một chút cũng chẳng sao.

Chỉ là Dương Tử Mi lo lắng quá mức thôi.

Xe chạy trên đường khá xóc nảy, thỉnh thoảng giữa chừng còn có một hai người già, trẻ em lên xe, thậm chí còn có phụ nữ có thai nữa.

Nhưng vẫn không có ai nhường chỗ ngồi, thậm chí có tên kia còn la hét một cụ già khoảng bảy mươi tuổi là đứng không được thì xuống thuê taxi mà ngồi.

Ngọc Chân Tử là người rất thành thật, ông ấy thấy tình huống như thế thì không nhịn được mà lên tiếng quở trách tên trẻ tuổi kia:

- Nhân phẩm cậu bị làm sao thế hả? Không nhường chỗ cho người già thì thôi, sao còn hung dữ như vậy chứ?

- Liên quan quái gì tới ông hả, đạo sĩ thôi?

Người kia tóc chẻ hai bên, xẹt keo bóng loáng, tên thanh niên có bộ dáng gọi đòn kia bĩu môi mắng Ngọc Chân Tử.

Dương Tử Mi nghe thế lập tức phát hỏa.

Cô chính là người chuyên bênh vực người thân.

Cô có thể cười sư thúc cô lôi thôi nhưng không cho phép người ngoài mắng ông như vậy.

Cô chen lên, lạnh lùng nói với nam thanh niên kia:

- Xin lỗi mau!

Thanh niên kia thấy dáng vẻ cô xinh đẹp hơn người thì hai mắt phát sáng, nhưng vì để biểu hiện của mình có thêm khí chất, mặt hắn ta khinh thường hỏi lại:

- Dựa vào đâu chứ?

- Dựa vào đạo đức cơ bản của công dân.

Giọng Dương Tử Mi vẫn lạnh lùng.

- Ha ha, đạo đức cơ bản của công dân là cái thứ chó đẻ gì thế? Anh đây chưa từng học.

Nam thanh niên kia khinh bỉ cười to, vỗ vỗ đầu gối mình rồi nói:

- Nhưng nếu người đẹp muốn ngồi thì cứ ngồi lên đùi anh đây, anh không ngại cực khổ đâu!

Dương Tử Mi lười nói nhiều với tên đó, cô bần ngón tay.

Một luồng âm sát khí nho nhỏ bắn ra, trúng vào trên trán tên đó.

Nam thanh niên trúng âm sát khí thì không thể điều khiển ý nghĩ của mình nữa.

Còn Tuyết Hồ đang ở trong lòng của Dương Tử Mi thì bắt đầu thi triển ảo thuật.

Mắt nam thanh niên kia nhìn vào con người đang xoay tròn của Tuyết Hồ, bỗng nhiên đứng phắt dậy, bùm một cái quỳ xuống sát xe, dập đầu xin lỗi Dương Tử Mi, Ngọc Chân Tử, còn có cụ già vừa rồi nữa, sau đó đột ngột mở cửa sổ của xe, nhảy từ đó ra ngoài.

Lúc đó, chiếc xe đang chạy nhanh, tên đó lại nhảy xuống như thế thì tất nhiên sẽ bị thương nặng.

Người trên xe vô cùng ngạc nhiên, họ nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt này, khó hiểu tại sao nam thanh niên kia lại đột ngột quỳ xuống, sau đó lại nhảy ra khỏi cửa sổ như vậy.

Tài xế sợ tới mức cho xe ngừng lại, vội vàng chạy xuống xem xét.

Dương Tử Mi cũng có chút nghi hoặc, cô chỉ là cho tên đó một chút âm sát khí thôi mà, cô muốn tên đó đêm nay sẽ bị dọa bởi một vài bóng quỷ mà thôi, ai ngờ tên đó lại hành động khó hiểu như thế.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 411: Sư Thúc Thật Uy Vũ (1)

Tài xế báo cảnh sát, lại còn ngăn mấy người Dương Tử Mi lại không để họ đi, bởi vì nam thanh niên vừa nhảy ra khỏi cửa sổ kia vừa hay lại phát sinh tranh cãi với bọn họ.

Huống hồ, đám người Dương Tử Mi phải nói là siêu kỳ quái.

Một người thì trông như thần tiên râu tóc bạc trắng hết cả, một người thì giả đạo sĩ trông lơ lửng lơ lửng, lại còn ôm một chú chó nhỏ màu trắng chả khác gì hồ ly trong lòng, thêm một cô gái thanh tú xinh đẹp như từ trong tranh bước ra.

Ba người này lẽ ra không nên đi cùng nhau mới phải, thế mà lại vẫn cứ đi cùng, thật hết sức kỳ quái.

Thế nên người tài xế mới nghi ngờ, nam thanh niên xảy ra chuyện kia chắc chắn có liên quan với mấy người này.

Chàng trai kia là Lý Quý, bị ngã gãy hai chân, đau đến độ nước mắt nước mũi thì nhau chảy ra, hắn lấy điện thoại trong túi quần gọi cho một dãy số, nói vài câu, sau đó hung dữ nhìn chòng chọc vào Dương Tử Mi.

Khoảng chừng năm phút đồng hồ trôi qua, trên đường cái vang lên âm thanh ầm ầm của hàng loạt xe moto. Có khoảng mười chiếc, trên mỗi chiếc có hai người ngồi, mặt mũi thì lưu manh du côn, trên tay còn cầm ống tuýp dùng để đánh nhau.

Vốn dĩ mọi người định xuống xe xem náo nhiệt, giờ lại sợ đến với vàng lên xe bảo tài xế đi nhanh lên.

Người tài xế cũng cảm thấy xảy ra việc phiền toái rồi, nhưng lại không dám lái xe đi, sợ sẽ có phiền phức hơn nữa.

Mười chiếc mô tô kia giả ngẫu chạy đến vây quanh Lý Quý, kêu lên.

- Lý thiếu gia, ai làm anh bị thương, chúng tôi là bạn anh, tất nhiên sẽ báo thù cho anh!

Lý Quý chỉ vào ba người Dương Tử Mi:

- Đánh chết hai lão già kia, còn đứa con gái, trói lại cho tao.

- Được!

Mấy chiếc moto lại bắt đầu vây quanh bọn Dương Tử Mi, xoay tròn không ngừng, ống tuýp trên tay vung vẩy cười kinh dị, man rợ dọa người.

Có điều mấy người Ngọc Thanh cũng không phải người bình thường, bọn lưu manh du côn này bọn họ còn không thêm để vào mắt.

- Sư huynh, sư đệ, giết gà còn cần dao mổ trâu sao? Ngọc Chân Tử khinh thường.

- Sư thúc, vẫn là để đó cho con, tránh làm liên lụy mọi người.

Cái việc đánh người khố cực này, Dương Tử Mi nghĩ vẫn nên để vẫn bối như cô làm thì tốt hơn.

- Tiểu sư đệ của ta, kiềm chế chút đi, sư thúc đây lâu rồi chưa luyện tay, để ta thỏa thích một chút. Không thì cũng phải giúp tên nhãi này biết được ngoài núi còn có ông đây.

Ngọc Chân Tử nói.

Dương Tử Mi thấy sư thúc cứ kiên quyết như thế thì cũng không cố gắng ngăn cản nữa.

Trước tiên cứ để sư thúc đánh cho đã ghiền đi, nhân tiện cô cũng muốn xem thử công phu thật sự của sư thúc như thế nào.

Nội lực của sư thúc tuy không đủ, nhưng có thể thấy được ông luyện công phu ngoại gia, nếu không các thứ cơ cũng không rõ ràng đến thế.

Hai mươi tên du côn thấy bọn Ngọc Thanh không có chút hoảng hốt nào, thậm chí còn rì rào nói chuyện, bức thật.

- Đánh đi! Có đánh chết chúng nó thì cũng có Lý thiếu gia đỡ lưng cho!

Một người trong đó hét to. Bọn họ vênh váo được như vậy cũng bởi vì thân phận của Lý Quý, cha của hắn ta là cục trưởng cục công an Lý Nhất Nguyên.

Bọn chúng ném hết xe qua một bên, hung ác giơ ống tuýp vây quanh ba người Dương Tử Mi.

- A!

Ngọc Chân Tử hét to một tiếng, người nhảy cao lên, hai chân đá liên hoàn như gió xoáy, chân mang theo gió lốc mạnh mẽ, quét ngang qua mười hai người kia.

Lông mày Dương Tử Mi giật giật, tuy cô chưa từng học võ công ngoại gia, nhưng trước kia ở trong đạo quán cũng không ít lần được nghe lý giải về võ công.

Cô nhận ra, đòn này của sư thúc chính là “Vô Địch Toàn Phong Thoái” của Đàm gia thoái...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Sư Thúc Thật Uy Vũ (2)

Võ thuật Hoa Hạ, từ xưa đến nay đều có “Nam quyền Bắc Thoái” nổi danh.

Mà đại diện “Bắc Thoái” này chính là Đàm Gia Thoái.

Đàm Gia Thoái có đặc điểm là: quyền cước sử dụng đồng thời, lấy sở trường là đòn chân, quyền thuật mạnh, kết hợp tấn công phòng thủ, kết hợp cương nhu, thư thả tự nhiên, linh hoạt thay đổi nhiều, xoay xoay xiết chặt.

- Sư phụ, sư thúc là truyền nhân của Đàm Gia Thoái?

Cô thắc mắc hỏi Ngọc Thanh.

- Ủ, sư thúc con trước đây vốn là họ Đàm, là con cháu chính thống đời thứ tám mươi của Đàm gia.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Xem ra sư thúc con gần đây không chú ý luyện thoái công sở trường này rồi.

Dương Tử Mi nhìn về phía Ngọc Chân Tử.

Chỉ thấy một đôi chân như gió xoáy, xoay tròn trong đám người kia, những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, hai mươi tên côn đồ đã bị

đánh lẫn quay hơn một nửa, mà vẫn chưa chạm vào được góc áo của Ngọc Chân Tử.

Ngọc Chân Tử đánh hăng máu, vẫn không quên không đánh vào chỗ hiểm, chỉ đánh vào mặt của bọn chúng. Từng người bị đánh cho thành đầu heo, máu răng máu mũi thi nhau chảy.

Đúng lúc đó xe cảnh sát cũng vừa đến, đến mấy chục cảnh sát, bọn họ cầm súng vây quanh tất cả mọi người:

- Dừng lại, chúng tôi là cảnh sát đây, tất cả ngồi xuống, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói đi.

Lý Quý đứng một bên quan sát thấy Ngọc Chân Tử hung hăng như vậy, xem đến mắt giật tim run, biết mình không thể nhờ vào ai được nữa thì lập tức gọi cho bố mình.

Lý Nhất Nguyên vừa nghe được con trai độc nhất của mình bị người ta đánh gãy chân thì ngay lập tức gọi cho phân đội công an gần đó nhất.

Phân đội nhỏ này nghe nói con trai cục trưởng đại nhân gặp nạn, đương nhiên đâu dám chậm trễ, toàn đội lập tức xuất phát lên đường.

Bọn họ chưa đến gần đã thấy một đám người đang ẩu đả.

Ngọc Chân Tử dừng lại.

Mặt khác, mấy tên côn đồ này vốn không đội trời chung với cảnh sát. Bây giờ thấy cảnh sát lại như thấy cứu tinh, bọn chúng vội vàng lui ra để tránh mình cũng bị đánh thành đầu heo.

Bởi vì bọn họ phát hiện cái tên Ngọc Chân Tử bên ngoài lôi thôi nhỏ bé này quả nhiên không phải là người, bình thường bọn chúng cũng hay

xem cao thủ võ thuật trên TV, giờ mình lại biến thành con tép cho người ta đánh.

- Ai là Lý thiếu gia Lý Quý? Đội trưởng già béo phân đội công an Đinh Nghị lau mồ hôi, nôn nóng hỏi.

- Ở kia kia.

Một tên côn đồ vẫn còn đang sợ hãi chỉ vào Lý Quý gầy chân đang ngồi ở một bên.

Đinh Nghị nhìn Lý Quý bị thương, sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Con trai cục trưởng xảy ra chuyện trên địa bàn của mình, nếu như bị trách tội, ai sẽ chịu chứ?

- Bắt ba người này lại cho ta!

Ông ta quay đầu vô cùng uy nghiêm ra lệnh cho cấp dưới, sau đó vội vàng đến bên người Lý Quý, nặn ra một khuôn mặt tươi cười tỉ mỉ hỏi:

- Lý thiếu gia, vẫn tốt chứ?

- Tốt cái...!

Lý Quý đang đau đến muốn chết rồi đây, thấy Đinh Nghị tới đây, vừa hay không có chỗ để phát tiết, liền giương tay giáng một cái tát:

- Ông lập tức bỏ tù hai tên đạo sĩ thối kia lại, còn cô gái kia, tôi muốn xử lý riêng.

- Lý thiếu gia, cậu yên tâm đi. Bọn họ làm cậu bị thương, tôi nhất định giành lại công lý cho cậu, làm cho bọn này không thể giải oan!

Đinh Nghị che hai má bị đánh lại, cố nén đau vội vàng nói.

- Mẹ nó, mau gọi người đưa tôi vào bệnh viện coi, đau chết đi được. Chỉ cần ông dám thả một người, tôi lấy con mẹ nó đầu của ông!

Lý Quý chửi thề.

Định Nghị vội bảo hai tên cảnh sát nâng hăn lên, dùng xe cảnh sát mở đường, đi về phía bệnh viện trong thị trấn.

- Sư phụ muốn đi không?

Đối mặt với cả một loạt họng súng đen ngòm chĩa vào mình như vậy, Dương Tử Mi có hơi không quen. Tuy cô hoàn toàn có thể cướp súng của bọn họ mà không ai biết, nhưng mấy người này dù sao cũng là người của cơ quan quốc gia.

Một người, nếu năng lực mạnh có đến đâu cũng đâu không lại bộ máy khổng lồ của quốc gia thế này.

Cô là người dân lương thiện, cũng không muốn liều mạng chọc đến chính quyền.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 413: Kết Cục Của Việc Nịnh Trên Bắt Nạt Dưới

Ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu mau!

Một tên cảnh sát cầm súng, hung dữ chỉ vào Ngọc Chân Tử.

Ngọc Chân Tử tất nhiên sẽ không ngồi xuống rồi, lại còn hỏi vặn lại:

- Tại sao?

- Tại sao à? Ông đã giả làm đạo sĩ lại còn đánh người khác bị thương như vậy, nhiều đấy đã đủ phán ông tội lớn rồi.

Tên cảnh sát cười nhạo nói.

- Đạo sĩ giả? Tôi thật sự là đạo sĩ, đạo danh là Ngọc Chân Tử. Còn về việc tôi đánh bọn họ, là do bọn họ vây đánh tôi trước, tôi đang tự vệ chính đáng đó chứ!

Bảo mình cố ý đánh người, Ngọc Chân Tử thật ra không có tức giận chút nào hết. Thế nhưng tên đó dám bảo mình là một đạo sĩ giả, chuyện này thật sự là “ông chú có thể nhìn còn bà thím thì không”.

- Phòng vệ chính đáng? Hừ!

Tay tên cảnh sát động đây, gậy cảnh sát trên tay quất vào đùi Ngọc Chân Tử.

Đầu Ngọc Chân Tử bốc khói, mặc kệ tên này có phải là cảnh sát hay không, chân đá một cước, đá bay cái gậy văng sang một bên.

- Dám đánh cảnh sát? Các anh em, bắt lấy hăn!

Tên cảnh sát nhân cơ hội la lớn.

Những họng súng đen ngòm ngay lập tức nhắm vào Ngọc Chân Tử!

Con người Dương Tử Mi hơi co rút lại, sát ý bốc lên!

Dám động vào sư thúc cô, đúng là chán sống rồi!

Ngọc Thanh đứng một bên nhìn thấy cô tức giận,

lập tức giữ cô lại,

- Yên tâm đi, đừng nóng.

- Sư phụ...

Dương Tử Mi không cam tâm gọi một tiếng.

Ngọc Thanh đi đến bên cạnh Ngọc Chân Tử, vung phất trần nói với vài tên cảnh sát kia:

- Muốn chúng tôi đến cục cảnh sát cũng không phải là không được, nhưng đến lúc muốn để chúng tôi đi e rằng không còn đơn giản nữa đâu.

Giọng nói ông ấy nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, vừa giống như đang thương lượng, vừa mang theo một sự uy hiếp.

- Hừ!

Đội trưởng Đinh Nghị đi tới, khinh thường đánh giá Ngọc Thanh một lượt:

- Đừng nghĩ rằng ông là người xuất gia thì có thể đánh người, người bị thương chính là con trai cục trưởng chúng tôi, giờ ông có là Trương Tam Phong chuyển thế cũng phải ngoan ngoãn chờ bị phạt thôi.

Ngọc Thanh không giải thích với hắn nữa, cũng chẳng thêm giải bày với cái thứ luôn cúi, nịnh trên bắt nạt dưới này, chỉ thản nhiên:

- Được thôi, bây giờ chúng tôi đi theo ông tới cục cảnh sát cũng được, nhưng mà, sau này đừng trách bản đạo không nhắc ông trước, xin thần dễ tiền thần khó.

- Đạo sĩ thôi, đừng có mà lảm lời nữa! Mấy đứa, tới còng tay bọn họ lại.

Đình Nghị kêu to.

Vài tên cảnh sát cầm còng tay đi lên.

- Mấy người dám!

Dương Tử Mi không nhẫn nhịn được nữa, tức giận kêu lên.

Phất trần của Ngọc Thanh ngăn cơn kích động của cô lại, chìa hai tay ra.

Một bộ còng tay được đưa đến.

Ngọc Chân Tử thấy sư huynh như vậy cũng cố nén lửa giận, để cho cảnh sát còng tay mình lại.

Dương Tử Mi không hiểu sư phụ rốt cuộc có ý gì, nếu ông đã kiên quyết như vậy thì chỉ còn nước đè lửa giận trong lòng xuống.

Một tên cảnh sát đi tới trước mặt cô, hết nhìn cô gái xinh đẹp rồi lại nhìn cái còng tay lạnh ngắt trên tay mình, hơi khó xử nhìn Đình Nghị:

- Đội trưởng, còn cô gái này...

- Khoan đã, một cô gái như vậy cũng không thể gây thêm chuyện gì, vả lại Lý thiếu gia đã dặn dò phải xử lý riêng cô ta rồi.

Đinh Nghị thoáng đánh giá Dương Tử Mi, hẳn đương nhiên có thể đoán được Lý Quý chắc đã vừa ý cô gái này nên mới để xảy ra việc ngày hôm nay.

Với lại, cô gái này trông cũng yếu đuối, người lớn đã bị bắt hết cả thì cô còn có thể làm gì được nữa?

- Ngoan ngoãn theo chúng tôi lên xe cảnh sát. Nếu không, ngay cả cô cũng sẽ bị còng tay!

Đinh Nghị buông lời đe dọa.

Dương Tử Mi lạnh lùng liếc nhìn ông ta, ngón tay lén chuyển động, từ không khí vẽ ra một cái bùa Ngũ Quỷ Truy Hồn bắn vào trán ông ta. Khóe môi cô khẽ nâng lên thành một nụ cười nhạt.

Tên Đinh Nghị này sau này mỗi buổi tối đi ngủ đều sẽ mơ thấy ngũ quỷ đến lấy mạng, không thể yên giấc, sống không bằng chết.

Còn nữa, tên cảnh sát quát lớn với Ngọc Chân Tử, tên cảnh sát dám còng tay sư phụ, dù là một người cô cũng không bỏ qua. Cô muốn khiến cho tất cả bọn nịnh trên bắt nạt dưới này không được sống yên ổn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 414: Bị Bắt Vào Phòng Giam

Tại cục cảnh sát.

Bọn người Ngọc Thanh thẳng tay bị nhốt vào phòng tạm giam.

Thế nhưng Dương Tử Mi không cùng phòng giam với sư phụ, sư thúc, nam nữ khác nhau, có điều cũng chỉ ở cách vách thôi.

- Ngoan ngoãn đợi ở đó đi!

Tên cảnh sát phụ trách quan sát họ hung tợn quát.

- Ai bảo mấy người cứ cố ý chọc tới con trai cục trưởng cục công an làm gì?

Ngọc Thanh cũng không thèm để ý đến hắn, khoanh chân ngồi xuống.

Sau khi tên cảnh sát đi khỏi, Dương Tử Mi thắc mắc:

- Sư phụ, vì sao chúng ta lại để cho bọn họ nhốt chứ? Chúng ta rõ ràng có thể lừa bọn chúng đi mà?

- Nữu Nữu, con vẫn còn là học sinh, sư phụ không muốn sau này con gặp phiền phức.

Ngọc Thanh trù mếu nhìn cô.

- Bị giam một chút thì làm sao, con đưa điện thoại cho sư phụ, sư phụ gọi điện thoại chút.

Dương Tử Mi khó hiểu lấy điện thoại ra, từ song sắt bên này với tới bên kia, đưa cho Ngọc Thanh.

Cô cũng chả biết sư phụ muốn gọi điện cho ai, không lẽ là viện binh sao? Cần thiết lắm sao?

Thế nên cô liền dựng lỗ tai lên nghe Ngọc Thanh nói chuyện.

- Tử Lương?

Ngọc Thanh nói ra một cái tên xa lạ mà Dương Tử Mi chưa từng nghe qua, sau đó lại nghe thấy bên đường dây kia truyền đến một giọng nói kích động, không ngừng nói cái gì đó.

- Ủ, bản đạo đang bị giam ở phân cục công thành phố A, cậu xem thế nào rồi làm đi.

Ngọc Thanh nói xong những lời này thì cúp máy, sau đó đưa lại điện thoại cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhận lấy điện thoại, phát hiện một dãy tám chữ số sư phụ vừa mới gọi, hóa ra số bên kia là của Đế Đô.

Vẫn còn đang thắc mắc, chuông điện thoại lại vang lên, là điện thoại của Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi vừa định nhận điện thoại thì một tên cảnh sát đi tới, hần thấy thì lập tức cầm gậy cảnh sát chĩa vào cô:

- Giao điện thoại ra đây, không được phép sử dụng điện thoại trong phòng giam.

Cuộc gọi này là của Long Trục Thiên, cô sao có thể giao điện thoại cho hẳn chứ?

Thế nên ngón tay động đậy, từ kẽ tay bắn ra một tia âm sát khí vào đầu gối của viên cảnh sát kia.

Tên cảnh sát cảm thấy đầu gối bỗng dưng lạnh ngắt, không thể đứng thẳng được. Hẳn nhũn người ngã trên đất, làm cách nào cũng không đứng dậy được. Hẳn bị hù chết rồi, bèn gọi to lên.

Vài tên cảnh sát bên ngoài chạy tới, thấy đồng nghiệp mình ngã nhào trên đất thì vội vàng chìa tay ra định đỡ, đột nhiên đầu gối bọn họ cũng lạnh ngắt, tất cả cùng ngã xuống đất giống như trúng phải tà vậy.

Thấy bọn chúng đã sợ hãi rồi, Dương Tử Mi thản nhiên cười cười, thu âm sát khí về.

Mấy tên cảnh sát kia mới có thể khôi phục lại như bình thường, bèn đứng lên.

Bọn chúng liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy việc này thật quá kì quái thì chợt nhớ ra mấy ngày hôm trước có một cô gái bị giam giữ để điều tra, đột nhiên ban đêm lại thắt cổ tự sát.

Chẳng lẽ là quỷ hồn đang quấy phá?

Nghĩ đến đây, bọn chúng vội vã chạy ra ngoài, không hề muốn ở lại đây thêm chút nào nữa, lo lắng sẽ bị tà khí của con quỷ kia ám vào mắt.

Tiếng chuông điện thoại của Dương Tử Mi vang lên liên tục, thấy mấy tên kia chạy đi rồi cô mới cuống quýt bắt máy.

- Trục Thiên...

- Mi Mi...

Cuộc gọi vừa được kết nối thành công, hai người cùng lúc gọi tên của nhau.

Hai người dừng lại một chút rồi lại la lên:

- Em/Anh sao rồi?

- Anh nói trước đi!

- Em nói trước đi!

Hai người lại không hẹn mà cùng nói.

Dương Tử Mi không nhin được nữa, cô cười khẽ.

- Để em nói trước, giờ anh đang ở đâu vậy?

- Mi Mi, anh tìm được một thứ.

Long Trục Thiên vội vã nói.

- Tìm được cái gì?

- Một tấm bản đồ, có thể nó có liên quan đến thân phận anh. Với lại anh đã khôi phục một phần kí ức rồi.

Giọng Long Trục Thiên có mang chút chua xót làm tim cô cũng đau xót theo.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 415: Trêu Đùa Cảnh Sát

Sâu trong nội tâm cô thật không hi vọng anh khôi phục ký ức.

Một người khi không nhớ gì cả, tuy cảm thấy mờ mịt, nhưng hẳn là cũng rất hạnh phúc.

Huống chi ký ức Long Trục Thiên cũng không đẹp để gì cho cam.

- Đó là bản đồ gì?

Dương Tử Mi nhớ đến cái bản đồ mộ địa Tây Phúc Châu đang nằm trong túi mình, trong lòng nảy lên chút linh cảm.

- Anh cũng không biết rõ, đến lúc anh cầm về rồi mình cùng xem. Dù sao thì khi nhìn thấy tấm bản đồ ấy thì anh có cảm giác kỳ lạ lắm.

Long Trục Thiên trả lời.

- Ủ, đến lúc đấy cùng nhau xem thử.

- Mi Mi, giờ em đang làm gì vậy?

- Ha ha...

Dương Tử Mi nhìn xem bốn phía, cười cười nói dối:

- Đang bắt quỷ với sư phụ.

- Chưa bắt xong hả?

- Chưa xong đâu.

- Nhất định phải chú ý an toàn của bản thân, anh thật không muốn em làm cái việc này chút nào. Thà em ở trong nhà đọc sách ngồi xích đu còn tốt hơn.

Long Trục Thiên nói.

Dương Tử Mi hồi tưởng lại một tháng trời chỉ có mấy ngày đẹp đẽ với Long Trục Thiên, khóe môi hơi hơi cong lên vẽ ra một nụ cười mỉm, đáy mắt rức rờ.

- Tiểu nha đầu...

Tuyết Hồ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn cô, bất mãn nói thầm:

- Lần sau có nói chuyện với tôi nhớ cũng trưng cái vẻ mặt này ra nha.

Dương Tử Mi đảo mắt một cái, không thèm để ý đến nó, tiếp tục nói chuyện với Long Trục Thiên. Mãi đến lúc thấy một tên cảnh sát đi vào, cô mới vội vàng tạm biệt, cúp máy, giấu kỹ điện thoại.

Người mới vào là đội trưởng Đinh Nghị, theo sau là mấy tên cảnh sát mới vừa ngã trong này.

Bọn họ vừa đến, vẻ mặt đã căng thẳng nhìn xung quanh, lo mình sẽ lại trúng tà lần nữa.

Hứng thú muốn chơi đùa mấy người này của Dương Tử Mi lại dâng lên, ngón tay lại bắn ra âm sát khí nhắm vào đuôi một trong mấy tên cảnh sát.

Tên cảnh sát kia phù phù một tiếng lại ngã sấp mặt.

Mấy tên khác thấy thế thì sợ tới mức vội vàng lui ra phía sau.

- Máy cậu làm cái gì thế?

Đinh Nghị quát lớn,

- Máy cậu như vậy mà còn là cảnh sát tiếp nhận chủ nghĩa duy vật, giáo dục cho người dân sao? Chỉ là quỷ thôi mà cũng sợ? Đừng có dọa tôi.

Dương Tử Mi thu âm sát khí kia lại để mấy tên cảnh sát kia có thể đứng lên.

Nhưng cô lại bắn nó về phía đầu gối tên cảnh sát khác làm hấn ngã nhào.

Cứ luân phiên thay đổi như vậy, tuy bọn họ có thể nhanh chóng đứng thẳng nhưng trong lòng đã sợ hãi cực độ, ngay cả Đinh Nghị cũng bắt đầu ngờ vực.

Có điều, Dương Tử Mi không bắn đầu gối hấn mà là bắn âm sát khí vào trán hấn, làm hấn không hiểu sao lại đâm ầm ầm vào tường. Hấn đâm đến sợ mất mặt, vội vàng chạy trốn khỏi nơi này, những người khác cũng nhanh chóng rời đi theo.

- Sư diệt, sao con làm được hay vậy?

Ngọc Chân Tử này giờ ở bên chứng kiến chuyện thú vị như thế, phản ứng đầu tiên đương nhiên là nghĩ đến việc tốt Dương Tử Mi đã làm.

- Hì hì, con dùng âm sát khí đó.

Dương Tử Mi cười xảo quyệt.

- Hả? Cục cảnh sát là nơi có dương khí mạnh nhất, con lấy đây ra âm sát khí? Thậm chí còn không cần vẽ bùa?

Ngọc Chân Tử kinh ngạc hỏi.

- Tu luyện đến trình độ của con là có thể tha hồ sử dụng âm sát khí rồi.

Ngọc Thanh ở bên cạnh trả lời sư thúc.

- Sư huynh, sớm biết sẽ thú vị như vậy, đệ trước kia đã cố gắng chăm chỉ tu luyện rồi.

- Sư thúc, sau khi ra ngoài con sẽ dạy cho thúc.

Thực ra, kết ấn tạo nên âm sát khí cũng không phải là pháp thuật của đạo gia mà do Dương Tử Mi lén học từ tàn quyển vu thuật.

Công lực của Ngọc Chân Tử tuy không sâu, nhưng cũng có thể luyện được cách dùng âm sát khí xung quanh mình để công kích người khác.

Nhưng mà ông ấy không giống cô, bản thân cô đã có một nguồn âm sát khí to lớn, lúc nào cũng có thể sử dụng

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 416: Đầy Đủ Hai Đội Quân

Báo cáo đội trưởng, rất nhiều lính đã kéo đến bên ngoài rồi.

Đinh Nghị đang lấy trứng gà luộc lăn vào vết sưng đỏ trên trán, ông ta đang suy nghĩ có nên tìm người đến đây làm lễ cúng bái trừ tà hay không.

Ông ta vốn không tin vào những chuyện kỳ quái, nhưng chuyện vừa xảy ra thật sự quá kỳ quái, không hề giống như chỉ tình cờ xảy ra.

Một tên cấp dưới vội vã chạy vào.

- Nhiều lính như vậy, tìm đến công an chúng ta làm gì?

Đinh Nghị không đồng tình với thái độ của tên này.

- Hệ thống công an và hệ thống quân đội trước giờ đều là nước sông không phạm nước giếng.

- Nhưng...

Tên cấp dưới này chần chừ:

- Mục tiêu của bọn họ hình như là nơi này.

- Hả?

Đinh Nghị cảm giác mọi chuyện có chỗ không đúng, vừa định đứng lên ra ngoài xem thử thì chợt nghe thấy từng nhịp bước chân chinh tề, trầm ổn, có lực vang trên mặt đất, còn có một giọng nói mạnh mẽ hét lên:

- Mau kêu người phụ trách nơi này ra đây!

Lại có một tên cảnh sát chạy vào, sắc mặt hoảng hốt:

- Đội trưởng, không xong rồi, quân đội đang dàn trận ở ngoài, đằng đằng sát khí nói muốn tìm ngài!

Tay cầm trứng gà của Đinh Nghị run run một chút, vội vàng mặc cảnh phục cho chinh tề, sau đó sợ đến phát ngốc.

Đây là... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quân đội dám đến tận cửa khiêu khích?

Ông ta chỉ thấy có khoảng bốn hàng lính đang đứng chinh tề trước mặt, mỗi người vác súng trên vai, đạn cũng đã lên nòng. Người đứng đầu là một vị thiếu tá trẻ tuổi mặc quân trang nghiêm chỉnh, trên mặt có một vết sẹo khiến khí chất nam nhi càng thêm nổi bật.

- Tôi... Tôi là đội trưởng Đinh phụ trách nơi này. Các người muốn làm gì? Từ trước đến nay công an chúng tôi nước sông không phạm nước giếng với quân đội các người.

Giọng Đinh Nghị run run.

Không để hần nói xong, lại có một tên cảnh sát chạy tới báo cáo:

- Báo cáo đội trưởng, ngoài kia lại có một đoàn người mặc áo trắng vest đen đang tiến đến, ai cũng cầm hung khí trên tay, có lẽ là Phi Long hội.

Cái gì?

Tại sao băng xã hội đen Phi Long hội lớn nhất thành phố này cũng đến đây?

Vì lý do gì?

Tự nhiên Đình Nghị cảm thấy tình huống này không ổn chút nào.

Không để cho ông ta nghĩ nhiều, bang hội kia cũng có trang phục đặc thù không khác gì binh lính của quân đội, mỗi người đều mặc trang phục của Phi Long hội, hùng dũng xông vào.

Người đứng đầu đúng là Mộ Dung Vân Thanh.

Anh nhìn đám binh lính đang đứng một bên kia, hơi hơi giật mình. Mộ Dung Vân Thanh nhận ra, thiếu tá kia chính là La Anh Hào.

Giao tình giữa hai người hoàn toàn không tệ.

Vừa nhìn thấy đối phương, hai người đều hơi giật mình.

- Chính là La thiếu gia sao, thật là trùng hợp.

Mộ Dung Vân Thanh chào hỏi La Anh Hào.

- Đúng là trùng hợp.

La Anh Hào liếc nhìn đám thuộc hạ Mộ Dung Vân Thanh mang đến hoàn toàn không thua kém mình.

- Không biết Mộ Dung cậu hôm nay mang theo huynh đệ toàn bang vào cục công an này định làm gì?

- Chẳng lẽ quân đội không trang bị vũ khí hạng nặng cũng có thể biết được chúng tôi muốn đến cục công an sao?

Trong giọng nói của Mộ Dung Vân Thanh mang chút hồ nghi.

- Cậu muốn xông vào cục công an thì có liên quan gì đến quân đội chúng tôi, hôm nay chúng tôi đến đây chỉ hy vọng gặp được ông tổ nhà mình thôi.

La Anh Hào giải thích.

- Vậy thì tôi đến đây cũng chỉ để gặp một người bạn mà thôi.

Đinh Nghị đứng một bên nghe hai người họ nói chuyện, bắt đầu hoảng hốt.

Ông ta hoàn toàn không biết từ khi nào trong cục công an lại có ông tổ của quân đội và bạn của chương đà Phi Long hội.

Đừng nói là hai tên đạo sĩ và cô gái bị bắt đến hôm nay kia?

Sao có thể xảy ra chuyện này được?

Ông ta tươi cười với Mộ Dung Vân Thanh và La Anh Hào:

- Hai vị, không biết người hai vị muốn tìm là ai?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 417: Thần Thánh Phương Nào

Ánh mắt của Mộ Dung Vân Thanh và La Anh Hào cùng dừng trên gương mặt của Đinh Nghị.

Ánh mắt La Anh Hào sắc bén như dao, thẳng tắp chém đến trên mặt Đinh Nghị khiến ông ta cảm thấy mặt mình lạnh đến đau.

Ánh mắt thực sự của Mộ Dung Vân Thanh lại ẩn giấu phía sau mắt kính, thoạt nhìn tưởng ôn hòa nhưng lại khiến người khác cảm thấy mình là con mồi đang bị rắn độc nhìn chăm chăm.

Thân mình Đinh Nghị hơi hơi run.

Đây chính là hai vị đại thần cao quý, ông ta không dám đắc tội với bất cứ người nào.

Ông ta chỉ là một đội trưởng công an nho nhỏ thôi, cùng lắm cũng chỉ dọa được mấy người dân lương thiện, còn đứng trước hai người Mộ Dung Vân Thanh và La Anh Hào, ông ta không dám ho he một câu.

- Mau mời đạo trưởng Ngọc Thanh ra đây!

La Anh Hào lạnh lùng nói với Đinh Nghị.

- Đạo trưởng Ngọc Thanh? Đạo trưởng Ngọc Thanh là ai?

Đinh Nghị vẫn chưa kịp thăm vấn đám người Ngọc Thanh, đương nhiên không biết tên của bọn họ là gì.

- Giả ngu? Phòng giam ở bên trong đúng không? Lập tức dẫn đường cho tôi!

La Anh Hào lạnh lùng.

- Nếu đạo trưởng Ngọc Thanh xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ san bằng nơi này cho các ông xem.

Đinh Nghị hơi run run, đột nhiên nghĩ đến có lẽ là hai đạo sĩ mà ông ta vừa bắt lại.

Đạo sĩ vậy mà lại có quan hệ với quân đội?

Ông ta còn tưởng chỉ là một tên đạo sĩ lừa đảo.

Đinh Nghị nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn Mộ Dung Vân Thanh một cái:

- Mộ Dung tiên sinh, người ngài tìm là...

- Dương Tử Mi. Nếu cô ấy rút một cọng tóc thì ông chuẩn bị gọi người đến nhặt xác đi.

Giọng điệu Mộ Dung Vân Thanh ôn nhu, vẻ mặt cũng ôn nhu, nhưng chính đáng vẻ ôn nhu này lại càng làm cho Đinh Nghị run sợ.

Ông ta không quen La Anh Hào, không biết tính tình của La Anh Hào, nhưng cậu ta có quân đội ràng buộc, có lẽ cũng không dám làm bừa.

Nhưng Mộ Dung thì khác xa. Anh ta là người đã bị cảnh sát đặc biệt chú ý từ lâu, cũng là người mà không ai dám đụng vào. Nghe nói anh ta giết người không chớp mắt, đáng sợ nhất chính là cục trưởng Nhậm có vị

thế cao nhất cũng bị chính tay cậu ta bắn chết mà cậu ta không chút hề hấn gì.

Huống hồ ông ta nghe nói Phi Long hội còn là hắc bang lớn nhất Hoa Hạ, là phân đà của Tam Hợp hội.

Ai dám đắc tội với người cỡ này chứ!

Nhưng mà Dương Tử Mi là ai vậy?

Không phải là cô gái kia chứ?

Đinh Nghị cảm thấy vận của mình chắc là xui tận mạng rồi.

La Anh Hào đã xỏ chân vào đôi giày thấp đi về phía phòng giam giữ, tất nhiên anh ta phải mau đi xem xem ông tổ kia có ở đây không. Nếu không lão đại ở đế đô kia nhất định không tha cho anh.

Mộ Dung Vân Thanh cũng đi theo.

Vừa rồi anh ta nhận được điện thoại của Dương Tử Mi, không chần chừ một giây liền chuẩn bị một đội người mang đến đây. Anh ta muốn bọn họ biết được sự tồn tại của Dương Tử Mi, sau này họ phải biết bảo vệ cô, tuyệt đối không được đụng đến cô, như vậy bọn họ cũng tự bảo vệ tính mạng của mình.

Nếu không...

Đinh Nghị lau mồ hôi cũng đi lên, xoay người dẫn bọn họ vào phòng giam giữ, chỉ vào bọn người Dương Tử Mi:

- Đây là người mà hai ngài muốn tìm sao?

Mộ Dung Vân Thanh nhìn Dương Tử Mi bị nhốt bên trong.

Chỉ thấy cô đứng đó, trong lòng ôm một con chó nhỏ kỳ lạ trông giống như hồ ly phủ lông trắng tuyết. Vẻ mặt cô lạnh nhạt giống như không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh.

Ánh mắt La Anh Hào dừng trên người Ngọc Thanh và Chân Tử đang mặc đạo bào.

Anh ta cũng chưa từng gặp Ngọc Thanh, không biết bộ dạng của Ngọc Thanh thế nào.

Nhưng xem phong thái kia, có thể chắc chắn đây chính là người mà lão đại muốn bảo vệ, tuyệt đối không sai.

- Thật xin lỗi đạo trưởng Ngọc Thanh, là do tôi đến chậm, đã để ngài chịu khổ rồi.

La Anh Hào quay đầu giận dữ với Đinh Nghị.

- Còn không mau mở khóa ra?

Đinh Nghị run run kêu nhân viên cảnh sát đứng sau tiến lên mở khóa.

Viên cảnh sát vội vàng mở cửa sắt ra.

Đinh Nghị trưng ra một khuôn mặt tươi cười, tiến lên:

- Đạo trưởng, xin mời!

Ngọc Thanh ngồi im không nhúc nhích.

Mặt khác, Dương Tử Mi cũng không đợi viên cảnh sát mở khóa mà ngón tay kéo nhẹ ổ khóa sắt lớn kia một cái, ổ khóa lập tức trượt xuống một bên. Mấy tên cảnh sát nhìn thấy cảnh tượng này liền trợn mắt há mồm.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ đi ra ngoài, đến thẳng trước mặt Mộ Dung Vân Thanh, thản nhiên cất giọng:

- Cảm ơn Mộ Dung tiên sinh đã hao tâm tốn sức vì tôi như vậy.

- Dương tiểu thư đừng khách sáo, có thể hao tâm tốn sức vì em chính là phúc của tôi.

Mộ Dung Vân Thanh khiêm tốn.

Một người như Mộ Dung Vân Thanh vậy mà đứng trước hai người này lại khách khí như vậy, Đinh Nghị thầm than không xong rồi, không biết rốt cuộc mình đã trêu chọc phải thần thánh phương nào đây.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 418: Đưa Thần Đến Thì Dễ, Muốn Thần Đi Lại Khó

Sư huynh, chúng ta đi thôi.

Ngọc Chân Tử quay đầu nhìn Ngọc Thanh vẫn ngồi im như cũ:

- Cái chỗ này ngọt ngào muốn chết, huynh còn ngồi đó làm gì?

Ngọc Thanh không nhúc nhích chút nào, chỉ thản nhiên:

- Trời sinh voi sinh cỏ. Huynh đang làm công dân lương thiện lại bị bắt đến chỗ này, ít nhất cũng phải nghe được một câu giải thích chứ?

Đinh Nghị vừa nghe đến câu này, mồ hôi tuôn như suối, đột nhiên nhớ lại lời Ngọc Thanh đã nói trước đây. Lúc đó ông ta có nói, đưa thần đến thì dễ, tiễn đi mới khó.

Đừng nói lão đạo sĩ này sẽ ở mãi trong này không chịu đi thật nha?

Ông cẩn thận liếc liếc mắt nhìn La Anh Hào bên cạnh một cái.

Nếu Ngọc Thanh không chịu đi, ông ta thật sự không lường được đám người này sẽ làm ra chuyện gì.

Ánh mắt La Anh hào hung hăng chém qua, sau đó cậu ta đi vào trong phòng giam, trang trọng thực hiện một nghi thức chào trong quân đội:

- Đạo trưởng, tôi là thiếu tá La Anh Hào của sư đoàn 17. Do tôi đến trễ, để ngài chịu khổ.

Đinh Nghị vừa nghe đến từ sư đoàn 17, sợ đến nổi run như cầy sấy.

Danh hiệu sư đoàn 17 ở trong quân đội không ai không biết đến. Không chỉ thiện chiến gan dạ, lập được nhiều chiến công hiển hách, điểm mấu chốt nằm ở chỗ nó là cái tên phụ thuộc vào quân đội của “Thái tử”, nắm quyền lực đặc thù trong tay.

Ngọc Thanh hơi gật đầu:

- Đã khiến thiếu tá La vất vả rồi.

- Đạo trưởng, mời ngài ra ngoài, để văn bối giúp ngài đón gió tẩy trần.

Giọng điệu La Anh Hào hết sức cung kính.

- Bần đạo là do đội trưởng Đinh mời đến, phải để hân đại xá mới ra được.

Giọng điệu Ngọc Thanh tuy rằng thản nhiên, nhưng lại mang theo vài phần quật cường trong đó.

Thấy sư phụ như vậy, Dương Tử Mi thật sự phải nhìn người bằng con mắt khác xưa rồi.

Vốn tưởng rằng sư phụ là một người hiền hòa dễ tính, lại không ngờ người còn có mặt cố chấp như vậy, điều này làm cho cô thật sự kinh ngạc.

La Anh Hào hung hăng quay đầu, trừng mắt liếc Đinh Nghị một cái.

Đinh Nghị sợ tới mức chân run run:

- Chuyện này... Không hề liên quan đến tôi... Là bọn họ làm con trai của cục trưởng Lý bị thương... tôi chỉ... tuân lệnh bắt bọn họ...

- Lập tức gọi cái tên cục trưởng Lý gì gì đó đến đây!!

La Anh Hào quát lớn.

- Mau gọi hẩn đến đây quỳ xuống dập đầu tạ tội với ông tổ.

- Người này là ông tổ gì cơ?

Đinh Nghị nhịn không được, làm liều hỏi.

La Anh Hào ra hiệu cho hẩn đưa tai đến gần, nói thầm một câu.

Đinh Nghị quá sợ hãi, toàn thân lại run lên:

- Tôi... Tôi lập tức gọi điện cho cục trưởng Lý.

Tuy rằng khi La Anh Hào nói với Đinh Nghị đã hạ thấp giọng xuống, những người khác nghe không rõ ràng, nhưng Dương Tử Mi vẫn có thể nghe thấy.

Cô nghe thấy anh ta nói hai chữ “thái tử.”

Thái tử gì cơ?

Dương Tử Mi có chút nghi hoặc nhìn sư phụ mình, lại muốn gọi đến số điện thoại ở thủ đô kia.

Chẳng lẽ, sư phụ còn có chuyện mà mình không biết sao?

Đinh Nghị đã gọi được cho Lý Nhất Nguyên.

Điện thoại vừa được kết nối, ông ta còn chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh tức giận của Lý Nhất Nguyên:

- Đội trưởng Đinh, con trai của tôi bị người khác đánh cho bị thương như thế kia, ông phải làm theo lời tôi, bắt cóc mấy người đó, sau đó hung hăng đánh bọn họ một trận. Tôi sẽ gánh cho ông tất cả hậu quả...

- Cục... Cục trưởng Lý... Chuyện này...

Đinh Nghị ập a ập úng:

- Tôi... Thật sự bất lực, lai lịch của bọn họ không hề tầm thường.

- Cái chó gì đấy?

Lý Nhất Nguyên chửi bậy:

- Chẳng lẽ còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện đả tội với con tôi, lại còn đánh con tôi bị thương?

- Chuyện này... Tôi cũng không thể giải thích rõ. Cục trưởng Lý, nếu không ông bớt chút thời gian đến đây một chuyến đi, tôi thật sự không làm gì được.

Đội trưởng Đinh nơm nớp lo sợ.

- Chuyện con con như này cũng muốn tôi đến? Ông không cần vị trí đội trưởng này nữa đúng không? Nếu không cần thì cứ nói, tôi lập tức đổi người.

Lý Nhất Nguyên đập bàn.

Đinh Nghị đầu đầy mồ hôi, thều thào:

- Muốn đổi thì ông đổi đi, dù sao cũng dễ chịu hơn là mất mạng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 419: Cục Trưởng Run Run

- Tôi nói nghe này đội trưởng Đình, thái độ ông như thế này là thế nào?

Hôm nay thấy con trai mình bị đánh đến gãy chân, đầu ông ta đã muốn bốc hỏa, thấy Đình Nghị bình thường ngoan ngoãn như con chó Nhật, nay lại dám nói chuyện với ông bằng cái giọng điệu này, Lý Nhất Nguyên nổi giận.

- Cục trưởng Lý, ông vẫn nên đến đây nhanh lên đi.

Thấy Lý Nhất Nguyên nổi giận, Đình Nghị cũng không biết nói gì mới được, liền tắt điện thoại.

Lý Nhất Nguyên cảm thấy việc này có chỗ kỳ quái. Có điều chỗ dựa của ông ta vững chắc, bình thường ở trong thành phố này ông ta đã quen trèo đầu cưỡi cổ người khác, vì vậy cũng chỉ thở phì phì gọi mấy chiếc xe cảnh sát và nhân viên cảnh vụ rồi đi đến đó.

Vừa đặt chân vào bên trong đồn, ông đã thấy hai nhóm người chia ra đứng hai bên, lập tức cảm thấy tình huống vô cùng không ổn.

Theo lời Đình Nghị, chẳng lẽ là những người này?

Một bên là quân đội, một bên là người của Phi Long hội.

Vì sao bọn họ lại ở chỗ này?

Vẻ mặt vốn đang kiêu ngạo của ông ta lập tức thu lại bớt.

Ông ta dám trèo đầu cuồi cổ dân chúng bình thường mà thôi, đối với hai loại người như này làm sao dám.

Đinh Nghị thấy ông ta đã đến đây thì vội vàng tiến đến:

- Cục trưởng Lý, cuối cùng ngài cũng đã đến rồi. Lần này chúng ta gặp họa lớn rồi.

- Cái gì mà họa lớn? Chỉ vì đám người này xuất hiện ở đây?

Lý Nhất Nguyên hỏi.

- Một người đánh Lý thiếu gia bị thương rất giỏi, một người được quân đội bảo vệ, một người được Phi Long hội bảo vệ. Hơn nữa lai lịch của bọn họ không hề tầm thường.

- Lai lịch có lớn đến đâu tôi cũng không tin bọn họ dám không sợ pháp luật.

Lý Nhất Nguyên vẫn còn một chút cậy mạnh, đi vào phòng giam cùng với Đinh Nghị.

- Thiếu tá, Mộ Dung tiên sinh, cục trưởng Lý đến rồi.

Đinh Nghị tiến lên báo cho mọi người một tiếng, sau đó vội vàng lui về sau, tránh để tai họa rơi xuống đầu mình.

Lý Nhất Nguyên không nhận ra La Anh Hào, nhưng ông ta nhận ra Mộ Dung Vân Thanh. Ở thành phố A này, người này bề ngoài là thương nhân giàu có, thực tế là một nhân vật lớn của xã hội đen.

Ông ta thật sự không ngờ, người đến là Mộ Dung Vân Thanh.

Ông ta vội vàng trưng ra một khuôn mặt tươi cười, cười ha ha hai tiếng, đã biết rõ mọi chuyện còn cố tình hỏi:

- Mộ Dung tiên sinh, chào cậu, không biết hôm nay cậu đến đây để làm gì vậy?

Mộ Dung Vân Thanh hừ một tiếng trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, trước giờ chưa có người dám nắm tay anh ta.

Lý Nhất Nguyên hơi xấu hổ rút tay về, quay sang nhìn La Anh Hào:

- Vị thiếu tá này, không biết phải xưng hô như thế nào?

- Ông chính là cục trưởng Lý?

Giọng điệu La Anh Hào lạnh băng, không khác gì gió lúc tuyết kiếm khỏi vỏ, làm cho Lý Nhất Nguyên hơi hơi run rẩy.

- Đúng vậy, tôi là cục trưởng Lý Nhất Nguyên, xin hỏi cậu là?

Lý Nhất Nguyên vội vàng trả lời.

- Thiếu tá La Anh Hào của sư đoàn 17.

- Sư đoàn...mười...bảy...

Lý Nhất Nguyên nói không nên lời.

La Anh Hào lạnh lùng nhìn ông ta:

- Nghe nói ông vu cho ông tổ của chúng ta làm bị thương con trai ông, còn dám bắt ông tổ của chúng tôi nhốt vào chỗ này, thiếu soái của chúng tôi vô cùng phẫn nộ.

- Ông tổ? Thiếu soái?

Lý Nhất Nguyên bị dọa sợ.

Người bình thường có lẽ sẽ không biết thiếu soái sư đoàn 17 là ai, nhưng ông ta lại biết rõ vô cùng.

Sắc mặt ông ta trắng bệch:

- Ông tổ của thiếu soái là ai?

La Anh Hào xoay đầu nhìn về phía Ngọc Thanh.

Lý Nhất Nguyên nhìn thấy dáng vẻ tiên phong đạo cốt của Ngọc Thanh lập tức ra sức thăm mắng thẳng con trai không biết cố gắng của mình.

Vốn dĩ ông ta còn tưởng người đánh con trai mình bị thương là hai tên đạo sĩ giả mạo.

Dáng vẻ của người này rõ ràng là dáng vẻ của cao nhân, mắt của con trai mình có vấn đề gì vậy?

Ông ta lại nhìn sang Dương Tử Mi đang đứng một bên, hoảng sợ.

Dương Tử Mi cũng nhận ra ông ta. Trong thành phò A có rất nhiều thầy tướng nữ rất giỏi, trước đây bạn của ông ta muốn xem bói toán, xem tướng, xem phong thủy thì đều là ông ta đi hẹn trước.

Ông ta biết rõ tính tình của con trai mình, trêu chọc cô không phải là nhìn trúng cô đấy chứ?

Đúng là không muốn sống nữa rồi!

Muốn đắc tội người nào cũng không nên đắc tội mấy người này!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 420: Cũng Không Phải Chỉ Là Hư Danh

Cục trưởng Lý...

Mộ Dung Vân Thanh châm một điếu thuốc lá, chậm rãi phun ra một ngụm khói:

- Ông xem thử phải giải quyết chuyện này như thế nào?

- Mộ Dung tiên sinh, mời các ngài đến Thúc Hương Lâu, để Lý mỗ tôi vừa mời rượu vừa giải thích, có được không nào?

Đầu của Lý Nhất Nguyên muốn nổ tung.

- Vậy thì ông nên hỏi ý kiến bạn của tôi, Dương tiểu thư.

Mộ Dung Vân Thanh đem chuyện này ném cho Dương Tử Mi, muốn xem cô xử lý chuyện này thế nào.

- Dương... đại sư, đều do thằng con trời đánh của tôi có mắt như mù, không thấy Thái Sơn, mới đi gây chuyện với cô. Mong mọi người có thể giơ cao đánh khẽ, rộng lòng bỏ qua.

Lý Nhất Nguyên đầu đầy mồ hôi nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi hừ lạnh một tiếng:

- Con trai ông cũng chỉ va phải tôi mà thôi, thế mà lại dám gọi người đến đánh chết sư phụ và sư thúc tôi trên đường. Chuyện này tôi đã ghi lại hết rồi, có thể nào cũng phải giải quyết rõ ràng với ông.

- Là do thằng con trời đánh của tôi không hiểu chuyện, người làm cha như tôi cũng quản giáo không nghiêm. Dương đại sư, xin cô, đại nhân đại lượng tha cho nó một lần này đi.

Lý Nhất Nguyên nhìn thấy Dương Tử Mi không nhận ra ý tứ của mình, khom người cung kính không ngừng, chỉ thiếu điều quỳ xuống nữa thôi.

- Anh ta cũng không phải là một đứa trẻ con, ông chỉ cần nói mấy chữ không hiểu chuyện thì xong hết sao?

Dương Tử Mi cười nhạo:

- Trong một năm này anh ta gây không ít chuyện rồi đúng không? Một tuần trước anh ta lái xe đụng trúng ông lão Tây Giao Hoàng rồi bỏ chạy, được ông che giấu cho. Hai tuần trước anh ta cùng mấy người nữa thay phiên nhau làm nhục một cô gái phục vụ mới 18 tuổi, cũng được ông che giấu. Ba tuần trước lúc anh ta đánh nhau, đánh đến người ta liệt nửa người, ông cũng che giấu cho. Tháng trước, anh ta còn đập phá trung tâm trò chơi tiếp đãi anh ta chưa chu đáo...

Nghe Dương Tử Mi thuộc tội trạng con trai mình như trong lòng bàn tay, lại còn nói ra như thế, mặt Lý Nhất Nguyên tối sầm.

Những việc này ông ta đều đã giải quyết hết rồi, trên lý thuyết, người ngoài không biết được bao nhiêu cả.

- Cô... Làm sao cô biết được?

Thanh âm của ông ta mang theo chút run rẩy.

Dương tử Mi cười lạnh một tiếng:

- Đừng quên tôi là... Đừng nói mấy chuyện của con trai ông, đến cả ông, tôi cũng có thể tính ra. Ba tiếng trước, ông đang cùng người nào đó làm chuyện xấu ở trung tâm giải trí, có đúng không?

Mồ hôi Lý Nhất Nguyên tuôn như tắm. Khó trách mấy người đã từng nhờ Dương Tử Mi đoán mệnh đều nói cô xem chuẩn cực kỳ, giống như thần tiên giáng thế vậy. Xem ra mấy lời này đúng là danh bất hư truyền.

Đúng thật, ba tiếng trước ông ta đang cùng phó huyện trưởng chơi trò threesome, còn ngờ rằng thần không biết quỷ không hay chứ.

Thật không ngờ bị Dương Tử Mi liếc mắt đã nhìn thấu.

Đây là người gì chứ?

Thằng ranh con đáng chết, tại sao lại chọc phải cô ta chứ?

- Dương... Dương Đại sư...

Ông ta sợ đến mức hai chân mềm nhũn, soạt một tiếng liền quỳ trên mặt đất:

- Chờ chân của con trai tôi đỡ hơn, tôi nhất định sẽ dẫn nó đến quỳ trước cửa cầu xin mọi người tha thứ, xin mọi người bỏ qua cho chúng tôi.

Khóe môi Dương Tử Mi lạnh lùng nhếch lên:

- Bỏ qua cho các ông cũng không có vấn đề, chỉ là những linh hồn chết oan kia sẽ không bỏ qua cho các ông.

Vừa dứt lời, ngón tay cô khẽ động, bắn một chút âm sát khí vào bên trong trán Lý Nhất Nguyên.

Có âm sát khí như vậy, bắt đầu từ đêm nay ông ta sẽ thấy được những vong hồn bị ông ta lấy mạng, cuối cùng ông ta sẽ tự đi đầu thú, hoặc là tự hóa điên.

- Sư phụ, sư thúc, chúng ta đi thôi.

Cô quay đầu cười với Ngọc Thanh:

- Mọi chuyện đều giải quyết xong rồi, không cần phải ở trong này nữa.

Ngọc Thanh đương nhiên sẽ nhìn thấy được động tác nhỏ của cô, thân nhiên gật gật, dương phát trần, đứng dậy.

- Ta nhớ vào! Đường đường là cục trưởng công an mà lại dung túng cho con trai mình làm ra những chuyện táng tận lương tâm như vậy, coi chừng gặp phải báo ứng.

Ngọc Chân Tử nhớ một ngụm nước bọt vào người Lý Nhất Nguyên, sau đó lại tiện chân đá hấn một cú ngã lăn.

Lý Nhất nguyên không dám ho he một tiếng.

Mấy người trước mắt ai cũng biến thái như vậy, nếu chịu đi thì chính là ân xá đối với ông ta.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 421: Đã Làm Thịt Ông Thì Phải Làm Ra Trò Luôn

La Anh Hào nhìn Dương Tử Mi rồi hỏi Ngọc Thanh:

- Đạo trưởng, cô gái này là?
- Đệ tử của ta, Dương Tử Mi.

Ngọc Thanh trả lời.

Vừa nghe thấy cô gái này là đệ tử đích truyền của Ngọc Thanh, La Anh Hào nghiêm nghị cung kính. Anh ta đứng một bên quan sát Dương Tử Mi, cảm thấy cô thật không giống con gái chút nào, vả lại cái con người Mộ Dung Vân Thanh luôn kiêu ngạo kia lại có thể có thái độ rất khiêm tốn đối với cô ta. Lúc đầu La Anh Hào còn tưởng cô là nhân vật tai to mặt lớn gì đó, không nghĩ đến lại là đệ tử đích truyền của Ngọc Thanh, vậy chẳng phải xem như bà ngoại của thiếu soái sao?

- Chào Dương tiểu thư, tôi là thiếu tá La Anh Hào!

La Anh Hào nghiêm túc cung kính chào Dương Tử Mi bằng cách chào quân đội chuẩn mực, điều này làm Dương Tử Mi vui lắm.

- Chào thiếu tá La!

Dương Tử Mi cảm thấy La Anh Hào rất có ý tứ, hơi cười cười gật đầu chào hỏi lại anh ta.

Sau khi chào hỏi xong, La Anh Hào đứng bên cạnh Ngọc Thanh cảm thấy mình hơi lạc quẻ.

Nhìn Lý Nhất Nguyên trên đất, Dương Tử Mi chớp chớp đôi mắt xảo quyệt, nói với ông ta:

- Cục trưởng Lý, hình như ông vừa mới mời chúng tôi đến Thúy Hương Lâu để tạ tội đúng không nhỉ?

Lý Nhất Nguyên vội vàng gật đầu:

- Vâng vâng vâng, chỉ mong Dương Đại sư và mọi người có thể chừa lại cho tôi chút mặt mũi?

- Ha ha, bây giờ đã đến lúc ăn cơm tối rồi, chúng tôi cũng không ngại nể mặt ông đâu, nhưng mà sợ ông sẽ xót tiền thôi.

Dương Tử Mi còn có ý đồ khác, cười cười.

- Nhất định không xót, mọi người có thể cho lão già Lý này chút mặt mũi là tôi đã vui lắm rồi.

Lý Nhất Nguyên vội trả lời, đây chính là nhân vật cớ bự đó.

Ý cười trên khóe môi Dương Tử Mi càng lúc càng đậm:

- Vậy được, chúng tôi nhất định sẽ cho ông chút mặt mũi, nhưng mà phải mời cả mấy người anh em bên ngoài kia, bọn họ cũng đói bụng lắm rồi.

Lý Nhất Nguyên nghe xong thì sắc mặt trắng bệch.

Bên ngoài có ít nhất cũng hơn ba trăm người! Và lại bọn nó ăn không khác gì hạm đội, muốn làm ông ta phá sản hay sao?

- Không muốn sao? Hay là để tôi mời khách vậy nhỉ?

Dương Tử Mi hơi nhướn lông mày lên.

- À, đâu có, tôi sẵn lòng, tôi sẵn lòng chứ. Mời mọi người, tôi đến Thúc Hương Lâu trước để chuẩn bị.

Lý Nhất Nguyên vội vàng nói.

- Được rồi, cục trưởng Lý.

Thấy mặt Lý Nhất Nguyên đầy vẻ đau đớn, cô cảm thấy sung sướng cực kì.

- Mộ Dung tiên sinh, thiếu tá La, hãy gọi anh em của mọi người cùng đi ăn một bữa thật no đi, ha ha.

Dương Tử Mi cười to.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn cô dò xét, gật đầu.

Ngọc Thanh, Ngọc Chân Tử, bên cạnh là Mộ Dung Vân Thanh với La Anh Hào, phía sau là hai đại đội, hai đội ngũ cực kỳ không nên đi cùng với nhau bây giờ lại hùng dũng oai vệ đi trên đường phố, cùng đến trước Thúc Hương Lâu.

Cục trưởng Lý đã sớm đứng đợi trước tòa nhà rồi.

Lúc này ông ta đến đây đã bảo quản lý Thúc Hương Lâu đuổi toàn bộ khách hàng đi, hơn nữa còn dặn dò bọn họ chuẩn bị đầy đủ thức ăn.

Mấy người Dương Tử Mi thì được mời vào một phòng xa hoa của Thúc Hương Lâu, những người còn lại thì ngồi từng tốp ở chỗ khác, lấp đầy toàn bộ năm tầng của Thúc Hương Lâu.

Nhân viên phục vụ Thúy Hương Lâu thấy tình thế này như kiểu đại địch ghé đến vậy, ai cũng chuẩn bị tinh thần để phục vụ nhiệt tình.

Trong bếp cũng bận rộn đến sục sôi ngất trời, dầu bếp không đủ nên phải cấp bách mời viện trợ từ bên ngoài

Thấy Lý Nhất Nguyên đứng bên kia đang muốn ngồi cùng mọi người, Dương Tử Mi phát tay với hắn:

- Cục trưởng Lý, ở đây không còn việc của ông nữa, ra ngoài đi.

- Hả?

Lý Nhất Nguyên có vẻ kinh ngạc:

- Tôi còn muốn rót rượu nhận lỗi với mọi người mà.

- Không cần đâu, có ông ở đây thì tôi không thoải mái.

Dương Tử Mi không khách khí đuổi ông ta ra.

- Ông chỉ có trách nhiệm xì tiền mà thôi.

Trong lòng Lý Nhất Nguyên trầm xuống, nhưng cũng không dám nói thêm gì, cứ thế ngượng ngùng đi ra ngoài, trong lòng cực kỳ căm hận.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 422: Khiến Ông Ghê Tởm (1)

Lý Nhất Nguyên đương nhiên không cam lòng ngậm bồ hòn như vậy, ông ta hết sức tức giận đi xuống nhà bếp, thấy những món ăn sắp được đưa đến phòng đặc biệt liền nhận lấy rồi phun nước miếng lên trên.

- Hừ, là bọn bay ép tao, tao cho bọn bay ăn nước miếng của tao!

Lý Nhất Nguyên cười khẩy nham hiểm, đưa đĩa thức ăn lại cho nhân viên phục vụ.

- Tiểu nha đầu, tên Lý Nhất Nguyên kia nhổ nước miếng lên đồ ăn của mấy người kia.

Tuyết Hồ dùng tâm ngữ nói chuyện với cô.

Dương Tử Mi hơi nhú nhú mày, bấm đốt ngón tay tính tính, ghê tởm đến mức muốn nôn ra.

Quả đúng là cái tên xấu xa!

Lúc này nhân viên phục vụ bưng đĩa cá hấp hoa quế kia vào.

- Gọi Lý cục trưởng vào đây giúp tôi!

Dương Tử Mi nói.

- Sư điệt, gọi cái tên ghê tởm ấy vào làm gì?

Ngọc Chân Tử kêu lên.

- Sư thúc, ông ta vừa làm ra một chuyện đáng ghét.

- Chuyện gì?

Dương Tử Mi thấy ánh mắt mọi người hướng về mình, nếu mình còn nói ra có lẽ mọi người sẽ không còn khẩu vị ăn cơm nữa.

Hay là đừng nói ra nữa!

Đũa Ngọc Chân Tử vừa định gắp đến đĩa cá thì bị Dương Tử Mi ngăn lại,

- Sư thúc, đừng ăn cái này.

- Sao vậy?

Ngọc Chân Tử khó hiểu.

Dương Tử Mi lôi sư thúc qua một bên, thì thầm nói, hơn nữa còn dặn là đừng nói cho mọi người nghe, tránh làm mọi người mất ngon.

- Ông ta muốn làm chuyện ghê tởm với chúng ta, vậy để chúng ta làm chuyện ghê tởm ngược lại đi.

Ngọc Chân Tử vừa nghe liền tức muốn chết.

Lúc này, cục trưởng Lý bước vào, cúi đầu khom lưng hỏi:

- Dương đại sư, xin hỏi mọi người còn chuyện gì muốn dặn dò tôi sao?

- Ông đi ra đây, tôi với ông nói chuyện.

Ngọc Chân Tử bưng đĩa cá hoa quế rồi ôm vai Lý Nhất Nguyên đi ra bên ngoài, nói với một bàn anh em Phi Long hội:

- Các anh em, lại đây lại đây, mỗi người nhổ một ngụm nước miếng lên đây, cục trưởng Lý kính yêu của chúng ta muốn ăn nước miếng của trăm người đó.

Mấy người Phi Long hội vừa nghe xong đương nhiên hiểu rõ ý của ông, mọi người cùng phụt một tiếng, phun nước miếng đầy lên trên đĩa cá quế hoa.

- Cục trưởng Lý, mời ông!

Ngọc Chân Tử nhấc ông ta ngồi vào ghế rồi đặt đĩa cá trước mặt.

Lý Nhất Nguyên nhìn đĩa cá phủ đầy nước miếng, cảm giác muốn nôn cứ lộn nhào như sóng biển trong ruột gan, lúc này mới hiểu ra bọn họ đã biết chuyện mình nhổ nước miếng vào.

Ông ta không hiểu nổi, hành động mình vừa mới làm ngay cả nhân viên phục vụ còn không thấy, sao bọn họ lại biết được?

- Ông đừng nghĩ cái thủ đoạn kia của ông có thể qua mắt được sư diệt thần thông quảng đại của tôi, muốn bọn tôi ăn nước miếng của ông? Hừ, có mà ông ăn của chúng tôi ấy! Lập tức ăn hết, một chút thịt cũng không được bỏ sót lại, nếu không, hê hê...

Ngọc Chân Tử nhìn chòng chọc vào đáy quần của ông ta, ngón tay làm thành hình cái kéo.

Lý Nhất Nguyên sợ đến mức vội vàng kẹp chặt cả hai chân vào.

Với tư cách một người đàn ông, quan trọng nhất chính là cái nơi đó, nếu không cương được mà trở thành thái giám, đấy sẽ là một chuyện cực

kỳ sỉ nhục.

Ông ta hận đến quặn ruột.

Ông ta đã biết rõ, cái đám này đều không phải người thường, sao mình lại non nớt giờ trò trả thù sau lưng chứ?

- Đại sư, đại sư, tôi... tôi nhận lỗi với ngài, không ăn có được không? Tôi xin tạ lỗi, sau này tôi không dám nữa.

Ông ta vội kéo chân Ngọc Chân Tử cầu xin tha thứ.

- Không ăn không có cửa nhé! Ngọc Chân Tử tôi đã nói ra lời nào thì sẽ không bao giờ thu lại đâu.

Ngọc Chân Tử lạnh lùng nói.

Thứ thức ăn ghê tởm như vậy, Lý Nhất Nguyên sao có thể nuốt trôi chứ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 423: Khiến Ông Ghê Tởm (2)

Các anh em có muốn không, có muốn dứt hẳn ăn không!

Ngọc Chân Tử nói to.

Hai người của Phi Long hội đứng dậy, mỗi người một bên bắt lấy tay Lý Nhất Nguyên.

Ngọc Chân Tử cầm lấy đĩa, gắp một miếng có nhiều nước miếng nhất, lặng lẽ cười:

- Cục trưởng Lý, ông cũng lớn mật thật, lại còn muốn ông đây đích thân dứt ông ăn nữa chứ!

Lý Nhất Nguyên mím chặt môi không chịu mở ra.

Ngọc Chân Tử là người trong giang hồ, tất nhiên sẽ có cách làm ông ta mở miệng.

Ngón tay Ngọc Chân Tử nhấn vào một huyệt vị trên cằm ông ta.

- Aaaaaaaa!

Lý Nhất Nguyên la lên một tiếng, mở miệng ra.

Ngọc Chân Tử cường chế nhét miếng cá kia vào miệng ông ta rồi đóng miệng ông ta lại, đe dọa:

- Nuốt vào!

Lý Nhất Nguyên muốn phun ra nhưng huyết vị ở miệng đã bị Ngọc Chân Tử bịt lại, biết mình không thể phun ra được nên chỉ có thể gắng gượng nuốt xuống, ruột gan lộn tung phèo như sóng biển bên trong.

- Lý cục trưởng, còn muốn tôi dứt cho nữa không?

Ánh mắt Ngọc Chân Tử lạnh lùng áp sát tới ông ta hỏi.

Lý Nhất Nguyên vội vàng lắc đầu:

- Ngài ời, đại sư ời, sau này tôi không dám nữa, tôi... xin ngài... tha cho tôi...

- Tự ngoan ngoan ăn một miếng, tôi sẽ bỏ qua cho ông! Nếu không, tôi sẽ dứt cho ông ăn hết cả đĩa.

Ngọc Chân Tử ra hiệu cho hai người kia buông Lý Nhất Nguyên ra.

Lý Nhất Nguyên sàu khổ nhìn đĩa cá kia, ông ta biết rõ kiểu đạo sĩ hung thần ác sát như Ngọc Chân Tử này chắc chắn nói được là làm được.

Nếu để cho Ngọc Chân Tử biết ông ta nghĩ mình là một tên đạo sĩ giả, chắc chắn một đĩa đầy cá sẽ vào mồm ông ta hết.

Lý Nhất Nguyên gắp một miếng cá, ép mình ăn, sau đó điên cuồng chạy vào WC phun ra.

Ngọc Chân Tử nhìn thấy vậy cũng không tồ, bảo phục vụ ném đĩa đồ ăn kia đi.

Lý Nhất Nguyên trong WC phun xong, thật càng nghĩ càng tức giận!

Ông ta sống đến gần này rồi, đã bao giờ nhục như vậy đâu?

Hơn nữa ông ta còn đứng trước mắt bao nhiêu người, cả ánh mắt của nhân viên phục vụ quen thuộc, bị người ta ép ăn đồ ăn đã bị phun nước miếng vào.

Mặt mũi ông giờ phải giấu ở đâu?

Ông ta nuốt không trôi chuyện này!

Dù có chết cũng phải xả được cơn tức này!

Ông ta nghĩ ngợi rồi cầm ra một tấm danh thiếp trong túi, gọi cho số trên đấy.

- Một nghìn vạn, giúp tôi xử lý một người!

Lý Nhất Nguyên thấp giọng nói qua điện thoại.

Bên kia đường dây là tổ chức ám sát của thành phố B, tấm danh thiếp này là do ông ta sau một lần đi bắt tội phạm vô tình có được.

Ông ta cũng lén giấu kỹ, đề phòng sau này có việc cần dùng tới.

Lý Nhất Nguyên không hề nghĩ hôm nay lại có việc cần tới.

Đối phương sáng khoái đáp ứng ngay.

Lý Nhất Nguyên nói cho đối phương nghe đặc điểm của Dương Nhất Mi, chỉ có điều không nói thân phận cho bọn họ biết, ông ta sợ đối phương không chịu nhận nhiệm vụ.

Bên kia nghe nói là chỉ cần giết một nữ sinh trung học, lại còn nhận được thù lao cao như vậy, đương nhiên sáng khoái nhận nhiệm vụ này.

Sau khi Lý Nhất Nguyên nói chuyện xong, súc miệng vài cái, trong lòng cũng khoan khoái hơn.

Đồ ăn đã được dọn lên hết cho Dương Tử Mi, tất cả đều là thức ăn nổi tiếng ngon nhất của Thúy Hương Lâu.

- Cậu có muốn ăn cơm không?

Dương Tử Mi hỏi Tuyết Hồ.

- Ừ, lâu rồi chưa ăn thử đồ ăn nhân gian, nhìn sơ cũng không tệ lắm nhỉ, cho tôi miếng đi.

Tuyết Hồ trả lời.

Dương Tử Mi gọi phục vụ đem lên một chiếc ghế trẻ em, thả Tuyết Hồ lên đó, gấp một ít thức ăn bỏ vào cái đĩa trước mặt nó.

- Dương tiểu thư, con chó con của cô là chó gì vậy, sao tôi chưa thấy bao giờ nhỉ?

Mộ Dung Vân Thanh thấy Tuyết Hồ dễ thương với trông hơi lạ thì thắc mắc.

Người ta không phải chó nhỏ nhé, Tuyết Hồ đảo mắt nhìn anh ta.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 424: Tuyết Hồ Ham Ăn

Nó không phải là chó, là Tuyết Hồ.

Dương Tử Mi thấy Tuyết Hồ không vui như vậy, cô quay sang nghiêm túc giải thích với Mộ Dung Vân Thanh.

- Tuyết Hồ?

Mộ Dung Vân Thanh nhìn con hồ ly trắng như tuyết trước mặt đầy hiếu kỳ, anh ta cảm giác hai mắt hồ ly giống như mắt người vậy, vừa có linh khí vừa có tình cảm.

- Đúng vậy.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Đáng yêu thật!

Mộ Dung Vân Thanh buông lời tán thưởng.

- Tôi cũng muốn mua một con Tuyết Hồ làm thú cưng.

Tuyết Hồ nhin không được liếc anh ta vài cái nữa, nói thầm trong lòng, Tuyết Hồ đi mua có cửa mà so với ta?

Dương Tử Mi nghe được lời thì thầm của Tuyết Hồ, cô vỗ vỗ đầu nó ý bảo nó không cần so đo với Mộ Dung Vân Thanh.

Tuyết Hồ gật gật đầu, kêu cô đưa đĩa cho nó.

Lần này đến lượt Dương Tử Mi kinh ngạc, cô còn tưởng rằng hiện thân bây giờ của nó là hồ ly thì nó cũng sẽ cúi đầu vục vào bát ăn giống như những loài động vật bình thường khác chứ không phải dùng đĩa ăn.

Tuy cô không nói ra nhưng Tuyết Hồ cũng đoán được hoài nghi trong lòng cô, hừ lạnh:

- Cậu nghĩ tôi là động vật không tiến hóa đấy à?

- Ha ha...

Dương Tử Mi không nhịn được cười hai tiếng, vươn tay lấy một đôi đĩa trên mặt bàn đưa cho nó.

Vậy mà nó thật sự dùng móng vuốt cầm đĩa hết sức linh hoạt, động tác gấp đồ ăn lên cực kỳ nhàn nhã, mọi người xung quanh nhìn thấy chỉ biết trợn mắt há mồm.

- Con tiểu hồ ly này phản trời hả, lại có thể dùng đĩa còn tốt hơn ta, quá đáng sợ!

Ngọc Chân Tử từ trước đến nay luôn dùng đĩa không chuẩn, thấy chỉ là một con hồ ly nhỏ mà lại có thể dùng đĩa, cảm thấy thế giới quá sức vi diệu.

Tuyết Hồ ngẩng đầu, mắt liếc ông ta cười khinh thường.

Nhìn biểu cảm của nó cực kỳ giống người như vậy, mọi người lại giật mình.

- Dương tiểu thư, hồ ly của cô là linh vật hả?

Mộ Dung Thanh Vân hỏi.

- Đúng vậy.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Chỉ số thông minh của nó rất cao.

- Cô nuôi nó từ nhỏ sao?

- Không phải, tôi nhặt được nó trên núi.

- May mắn thật.

Mộ Dung Vân Thanh hâm mộ.

Dương Tử Mi cười cười, đúng là vận khí của cô tốt lắm mới có ngày hôm nay.

Có lẽ ông trời trên cao cũng thương cô một mình hiu quạnh giữa thế gian nên mới muốn tặng cho cô đồ tốt.

Nghĩ đến đây, từ tận đáy lòng cô dâng lên một niềm biết ơn.

- Ủ, hương vị của mấy món này không tồi đâu, tiểu nha đầu, múc tôi một chén canh coi.

Tuyết Hồ hóa thành một con cáo tham ăn, vừa ăn xong đã gọi Dương Tử Mi múc canh cho nó.

Dương Tử Mi hứng thú múc một chén canh, xong rồi còn bỏ cái muỗng nhỏ lên.

Thế mà nó lại cầm muỗng húp từng ngụm canh rất ư nhã đoan trang, đáng người nhỏ bé kia thật giống mấy phu nhân thời trung cổ.

- Chị, chị quên em rồi sao?

Tiểu Thiên vừa tỉnh ngủ, thấy trước mặt là một bàn đầy đồ ăn ngon cũng trở nên tham ăn, kêu la bất mãn.

Dương Tử Mi chuẩn bị một bộ chén đĩa đặt lên vị trí ghế trống bên cạnh.

- Còn có ai đến nữa sao?

Mộ Dung Vân Thanh hỏi.

- Không còn ai đến nữa cả, chén đĩa này là chuẩn bị cho quý tôi nuôi.

Dương Tử Mi không hề giấu diếm.

Quý nuôi?

Mộ Dung Vân Thanh vô cùng băn khoăn, rốt cuộc thứ này là gì vậy chứ.

Anh ta kinh ngạc nhìn, hóa ra đĩa đồ ăn đủ cả sắc lẫn vị đều bị biến thành thức ăn không vị không nhiệt, lúc này mới hiểu ra, quý nuôi rốt cuộc là cái gì.

La Anh Hào ở bên cạnh này giờ chỉ nhìn mà không lên tiếng, vô cùng kinh ngạc.

Sự thông thái của Tuyết Hồ, đối với thói quen huấn luyện chó quân đội của anh ta cũng không hề khiến anh ta kinh ngạc gì.

Thế nhưng cô lại còn nuôi quý, thật sự làm người ta sờn hết cả tóc gáy.

Thật sự không biết trong cơ thể nhỏ nhắn của cô ta rốt cuộc chứa sức mạnh thần kì gì.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 425: Vậ Mà Cũng Có Đồ Đệ

Điện thoại của La Anh Hào vang lên, anh ta vừa thấy số trên điện thoại thì vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, nhanh chóng nhấc máy, nói vài câu rồi đưa điện thoại cho Ngọc Thanh:

- Đạo trưởng, thiếu soái Tường có chuyện muốn nói với ông.

Ngọc Thanh nhận lấy điện thoại, thản nhiên lên tiếng:

- Tử Lương, là bản đạo đây.

Dương Tử Mi vừa nghe thấy cái tên Tử Lương này, lỗ tai ngay lập tức dựng lên, nhưng khoảng cách lại xa quá, lại thêm hai tên Tiểu Thiên với cả Tuyết Hồ dùng tâm ngữ cãi nhau khiến cô càng không nghe rõ, chỉ nghe sư phụ nói đơn giản một câu:

- Ủ, thiếu tá La tiếp bản đạo, không có việc gì cả, không cần quan tâm.

Bên kia điện thoại hình như tiếp tục nói cái gì đó, Ngọc Thanh hơi mất kiên nhẫn:

- Bản đạo phải ăn cơm rồi.

Nói xong, ông cúp máy không chút khách khí, giống như không muốn nói chuyện với bên kia nữa vậy.

Thấy thái độ này của sư phụ, Dương Tử Mi cảm thấy không cam tâm thay cho tên Tử Lương gì gì đó.

Ngọc Thanh đưa điện thoại cho La Anh Hào.

- Sư phụ, Tử Lương kia là ai vậy?

Dương Tử Mi không nhin được hỏi.

- Là một đồ tôn trên danh nghĩa.

Ngọc Thanh trả lời.

Đồ tôn trên danh nghĩa?

Hê hê, thế chẳng phải là vai vế nhỏ hơn mình sao?

Xem dáng vẻ La Anh Hào, quyền lực của Tử Lương kia ở thủ đô hẳn là rất lớn, chắc cũng phải tầm cỡ thái tử gì đó.

Hê hê, muốn được gặp một lần quá đi.

- Sư phụ, vậy người kia gọi con là gì?

Ánh mắt Dương Tử Mi xảo quyết hỏi.

- Tất nhiên là sư cô rồi.

Ngọc Chân Tử bên kia trả lời.

Sư cô? Ha ha, thú dzị thiệt!

Không biết Tử Lương kia gọi một người nhỏ hơn anh ta rất nhiều tuổi là sư cô thì đầu xổ xuống mấy vạch đen nhĩ. La Anh Hào ngồi đây đã thấy mặt mày xám ngoét rồi.

- Không phải sư cô mà là sư phụ.

Ngọc Thanh ngồi bên cạnh giải thích:

- Ngày đó khi bần đạo đồng ý nhận cậu ta làm đồ tôn, trên danh nghĩa có từng nói qua, nếu bần đạo có đệ tử thì xem như đó là sư phụ của cậu ta. Bần đạo chỉ có một đệ tử là Nữu Nữu, tất nhiên sẽ là sư phụ của cậu ta.

- Cái gì?

Dương Tử Mi trừng lớn mắt, kinh ngạc muốn phun ra.

Mà La Anh Hào đang xới một miếng cơm vào miệng, nghe thấy lời này, thì ghen lại.

Ngọc Chân Tử vỗ vỗ lưng giúp anh ta phun năm cơm đó ra, sau đó La Anh Hào dừng lại một chút, hả miệng cười ha hả rất không phù hợp với tính cách và thân phận của anh ta, cười đến độ nước mắt nước mũi gì cũng thi nhau chảy ra.

Anh ta cười thế này cũng thu hút sự chú ý của mọi người, ai cũng đều ngạc nhiên nhìn, còn nghĩ tại sao lại cười dã man như thế.

- Thiếu tá La, cậu không sao chứ?

Mộ Dung Vân Thanh nghi hoặc hỏi.

- Chưa bao giờ thấy cậu cười như vậy cả.

- Ha ha, tôi không sao hết, tôi chỉ buồn cười quá thôi.

La Anh Hào còn tưởng có thể kiềm chế mình lại, thế nhưng càng nghĩ càng buồn cười, không sao dừng được. Trong đầu anh ta hiện lên hình ảnh thiếu soái Tường vô cùng cung kính gọi Dương Tử Mi mới mười lăm tuổi là sư phụ...

- Cái tên này...

Ngọc Chân Tử thấy hắn cười không ngừng, lắc đầu, lại nhìn về phía Ngọc Thanh nói:

- Sư huynh, huynh thật là, đệ tử không nhận lại nhận đồ tôn, xem ra tuổi tác cậu ta không nhỏ?

- Cũng không lớn lắm, 28 tuổi.

Ngọc Thanh trả lời.

Đầu Dương Tử Mi đẩy vạt đen:

- Sư phụ, đệ tử có thể lớn hơn sư phụ nhiều vậy sao? Thế thì hơi ác đó.

- Đây là vấn đề vai vế, không phải là vấn đề tuổi tác, dù nó có tám mươi tuổi cũng phải gọi con là sư phụ mà thôi.

Ngọc Thanh nghiêm túc.

Dương Tử Mi mếu máo.

- Ha ha

La Anh Hào vốn vừa yên tĩnh một chút, nghe thấy thế lại nhin không được tiếp tục cười ha hả, cười đến độ bụng đau luôn, hoàn toàn mất đi phong thái thiếu tá uy nghi nghiêm túc.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 426: Thiếu Soái Tướng

La Anh Hào vừa cười, vừa nhanh chóng trốn ra ngoài, vào nhà vệ sinh gọi điện cho Tướng Tử Lương.

- Thiếu soái Tướng... Ha ha...

Cậu ta vừa mới nói được mấy chữ đã nhịn không được cười lớn.

- Thiếu tá La, có chuyện gì mà buồn cười đến vậy?

Tướng Tử Lương ở đầu dây bên kia không thể tưởng tượng nổi một người luôn cung kính như La Anh Hào lại dám cười ngả ngớn với mình như vậy.

- Ha ha... Chuyện này... Ha ha...

La Anh Hào cũng biết thái độ của mình không đúng, nhưng anh ta thật sự không thể nhịn được, đúng là uống phí hai mươi năm được huấn luyện nghiêm khắc.

Nhưng đối với anh ta, chuyện này đúng thật là chuyện buồn cười nhất trên đời.

Tướng Tử Lương kiên nhẫn chờ anh ta cười xong, giọng điệu lạnh lùng không có một chút tình cảm nào:

- Thiếu tá La.

- Vâng thưa thiếu soái Tướng, ha ha...

La Anh Hào cố gắng kiềm chế tiếng cười của mình lại:

- Tôi phải báo cho anh một việc, ha ha...

- Nói!

Nếu bây giờ anh ta đứng trước mặt Tướng Tử Lương, có lẽ Tướng Tử Lương đã một tay bóp cổ anh ta rồi.

- Chuyện là... Thiếu soái Tướng, anh nhớ chuẩn bị sẵn tâm lý nhé.

- Đừng có dài dòng! Nói!

Tướng Tử Lương bắt đầu bực mình rồi, anh ta ghét nhất kiểu nói chuyện giống đàn bà này.

- Thiếu soái Tướng, anh có... sư phụ.

La Anh Hào vừa nghĩ đến cô gái trẻ tuổi như Dương Tử Mi, lại nghĩ đến dáng vẻ của Tướng Tử Lương, cuối cùng không nhịn được lại tiếp tục cười.

- Sư phụ? Ông tổ cho tôi nhận sư phụ rồi sao?

Tướng Tử Lương vô cùng kích động.

- Đúng vậy, đạo trưởng thu nhận một đệ tử, vừa rồi tôi nghe đạo trưởng nói đệ tử đó chính là sư phụ của anh, ha ha.

La Anh Hào cười lớn.

- Cười mẹ gì!

Nghe La Anh Hào dám dùng giọng điệu này nói về sự phụ của mình, Tưởng Tử Lương liền nổi giận:

- Còn cười nữa tôi bắn chết cậu.

La Anh Hào nhận ra cậu ta đã giận, sợ đến nỗi cố nín cười.

- Sự phụ tôi là người như thế nào, nói mau.

Tưởng Tử Lương khẩn trương muốn biết sự phụ của mình rốt cuộc là người như thế nào.

Nếu không phải bây giờ đang có nhiệm vụ phải làm, anh ta nhất định sẽ bay đến đấy.

- Tôi nói, nhưng anh không được kích động đâu đó. Sự phụ của anh là một thiếu nữ mới mười lăm tuổi, ha ha...

La Anh Hào nói xong liền che di động lại cười tiếp.

Đầu dây bên kia lập tức rơi vào im lặng.

La Anh Hào thật sự rất muốn thấy người nổi tiếng bình tĩnh như thiếu soái Tưởng lúc phát hiện ra sự phụ của mình là thiếu nữ mười lăm không biết sẽ trông như thế nào.

Chỉ tiếc, cách một cái điện thoại thì không thể thấy được gì.

Im lặng một hồi mới có tiếng Tưởng Tử Lương từ điện thoại bên kia truyền đến:

- Thiếu tá La, sự phụ của tôi thật sự là một thiếu nữ mười lăm tuổi sao?

- Tất nhiên là thật rồi, có lý nào tôi lại dám lừa thiếu soái anh chứ.

La Anh Hào cẩn thận hỏi thử:

- Thiếu soái, cô ta thật sự là một cô gái mười lăm tuổi đấy. Đừng nói anh sẽ gọi cô ta là sư phụ thật đấy nhé.

- Cái gì mà thật hay giả? Cô ấy là đệ tử của ông tổ thì đương nhiên là sư phụ của tôi, bất kể tuổi tác giới tính.

Tướng Tử Lương nghiêm túc.

- Hả?

Phản ứng của Tướng Tử Lương vượt xa khỏi dự kiến của La Anh Hào.

Tướng Tử Lương sẽ không xem trọng tiểu bối đến vậy chứ?

Còn nữa, La Anh Hào thật sự không hiểu. Với thân phận của Tướng Tử Lương, việc gì phải nhận đạo sĩ làm sư phụ chứ?

- Tôi cho cậu một ngày, lập tức thu thập hết hình ảnh, tư liệu của sư phụ, sắp xếp lại rồi gửi cho tôi.

Tướng Tử Lương ra lệnh.

- Vâng!

La Anh Hào nào dám trái lệnh?

Thái độ của Tướng Tử Lương cũng đã vậy rồi, anh ta cũng không thể cười được nữa. Sau khi nói tạm biệt với Tướng Tử Lương xong, anh ta vội vàng gọi điện cho điều tra viên lợi hại nhất trong quân đội, bảo người đó thu thập toàn bộ tin tức có liên quan đến Dương Tử Mi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 427: Một Chỗ Không Tệ

La Anh Hào về lại chỗ ghế.

Dương Tử Mi nghi ngờ nhìn anh ta:

- Thiếu tá La, anh vừa đi đâu vậy?
- Gọi điện thoại cho đồ đệ của cô đó.

La Anh Hào không chút giấu diếm:

- Thân là cấp dưới của cậu ta, tất nhiên tôi phải báo cáo công tác cho cậu ta một chút rồi.
- Vậy sao, nhưng mà tôi thấy anh cười đắc ý, hơi giống ăn trộm rồi đấy.

Dương Tử Mi nhướn mày.

La Anh Hào nhe răng, cúi đầu bói cơm, lại bắt đầu cười.

Dương Tử Mi cũng mờ mịt không hiểu, anh ta muốn cười thì để cho anh ta cười.

Mọi người ăn được một lúc, Ngọc Thanh bắt đầu mệt mỏi, quay đầu nói với Dương Tử Mi:

- Nữu Nữu, chúng ta về thôi.

- Vâng, sư phụ.

Dương Tử Mi đứng dậy.

La Anh Hào và Mộ Dung Vân Thanh vội vàng đứng dậy tiễn ba người về, sau đó cũng đem người của mình trở về.

Lúc Lý Nhất Nguyên thanh toán, quẹt thẻ xong cũng phải hơn tiền triệu, ông ta tức đến ói máu, lại gọi điện thoại giục sát thủ mau giết chết Dương Tử Mi đi. Ông ta không muốn buông tha cho loại người này sống trên đời thêm một phút nào nữa.

Vừa đẩy cửa chính vào nhà thì một luồng không khí tươi mát đã ập đến, Dương Tử Mi nhin không được mở lớn miệng hít thở mấy ngụm:

- Nhà vàng nhà bạc cũng không tốt bằng cái ổ chó của mình.

- Tiểu sư diệt, con nói vậy là không được rồi. Chỗ này mà gọi là ổ chó à?

Ngọc Chân Tử trợn trắng mắt, sau đó cũng nhắm mắt hít mấy ngụm không khí.

Tuyết Hồ từ trong lòng Dương Tử Mi nhảy xuống, tung tăng nhảy khắp phòng rồi lại nhảy trở lại tay cô:

- Tiểu nha đầu, nơi này tốt đó, linh khí không khác với huyết động mà tôi cư trú cho lắm đâu.

- Ha ha, phải vậy không? Chỉ có điều linh khí nơi này đều là được đưa đến, theo thời gian cũng sẽ nhanh chóng tan đi, lúc ấy sẽ không khác gì với nhà bình thường nữa.

Dương Tử Mi giải thích.

- Hóa ra là như vậy.

- Tuyết Hồ, trước đây động của cậu ở đâu? Dương Tử Mi hiếu kỳ hỏi.

- Chờ có cơ hội tôi sẽ dẫn cậu đi đến đó dạo một lần, hoặc là cậu ở trong đó ba năm, năm năm, vô cùng có lợi đó.

- Cậu có thể tu luyện thành yêu, có phải là vì hấp thụ linh khí ở chỗ đó lâu năm hay không?

- Không phải, tôi vừa ra đời đã định là linh vật, sau này trải qua một khoảng tiến hóa mới có thể trở thành yêu đội lột người.

Tuyết Hồ trả lời.

- Thật là tốt.

Dương Tử Mi hâm mộ:

- Tôi cũng muốn trở thành yêu, có thể bất tử, trẻ mãi không già.

- Cậu cũng không khác yêu là mấy đâu.

Tuyết Hồ cười nhạt.

- Tại sao lại nói như vậy?

- Xem duyên phận đi.

Nhìn thấy xích đu ở đằng kia, Tuyết Hồ vọt qua như tên bắn, nhảy lên xích đu, tự mình đứng lên đu đưa mạnh muốn chết.

- Yêu mấy ngàn năm mà còn chơi cái xích đu yếu ớt này.

Tiểu Thiên khinh thường.

- Ha ha, Tiểu Thiên nói như vậy không sợ sẽ bị nó ăn mất sao?

Dương Tử Mi cố ý trêu chọc.

Tiểu Thiên vừa nghe đến đây lập tức ngậm miệng lại.

Dương Tử Mi vào phòng giúp sư phụ bày đồ này đồ kia ra, sau đó lại ra ngoài đỡ sư phụ vào.

- Sư phụ, từ nay người sẽ sống trong phòng này, như vậy được không?

Ngọc Thanh đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt. Toàn bộ phòng này đều trang trí dựa theo phòng trên núi mà bố trí, vừa tao nhã vừa đơn giản. Ngọc Thanh vươn tay xoa đầu của cô, trong mắt tràn ngập vẻ hiền từ:

- Nữu Nữu, con có lòng như vậy, sư phụ rất thích.

- Sư phụ thích thì tốt rồi, sau này cứ để Nữu Nữu hiếu kính người.

Khóe mắt Dương Tử Mi hơi ướm, giọng nói ghen ngào.

Số ngày còn lại của sư phụ không nhiều, cô hi vọng thời gian này có thể dùng khả năng tốt nhất của mình để hiếu kính sư phụ, để sư phụ yên tâm ra đi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Mệnh Trời Không Thể Làm Trái

Tuy biết rõ người sống trên đời này, sinh lão bệnh tử vốn là quy luật tự nhiên, nhưng đây là sư phụ mà cô yêu thương nhất, cô không có cách nào chấp nhận được chuyện này.

- Nữu Nữu, sư phụ sống trên đời có thể thu nhận được một đệ tử như con đã đủ rồi, ta cũng không có tâm nguyện gì nữa cả, con không cần đau lòng như vậy.

Thấy nước mắt cô lại bắt đầu dâng lên, Ngọc Thanh đương nhiên biết cô đang nghĩ đến chuyện gì, bèn lên tiếng an ủi.

- Nhưng mà, Nữu Nữu còn chưa hiểu thuận đủ với sư phụ.

Dương Tử Mi ghen ngào, ánh mắt cầu xin Ngọc Thanh:

- Sư phụ, có thể để con nghịch thiên cải mệnh cho người một lần nữa được không?

- Ta không cần, Nữu Nữu, nếu con còn có ý nghĩ làm trái mệnh trời như vậy, có lẽ sư phụ sẽ hồn bay phách tán mất.

Ngọc Thanh chặn lại.

Gương mặt Dương Tử Mi tràn ngập đau khổ. Nếu nghịch thiên cải mệnh, có bị trời trách phạt cô cũng không sợ, chỉ sợ lại liên lụy đến sư phụ.

Cô cũng từ bỏ ý định giúp sư phụ kéo dài mệnh sống.

- Nữu Nữu, con ngồi xuống đây nào, để sư phụ nói con nghe về đệ tử của con.

Ngọc Thanh ngồi xuống ghế bành.

- Vâng ạ.

Dương Tử Mi ngồi xuống ghế dựa phía trước sư phụ.

- Đệ tử của con tên là Tường Tử Lương, là con trai duy nhất của nguyên thủ đương nhiệm. Cậu ta từng được vi sư cứu, hơn nữa vi sư còn dạy bảo cậu ta một thời gian, cách đối nhân xử thế của cậu ta cũng không có gì phải chê trách. Nhưng mệnh cậu ta lại không hợp làm đệ tử của ta, nên ta mới để nó làm đệ tử của con, cũng là đồ tôn của ta. Hơn nữa ta cực kỳ không thích cha của nó, cũng không hy vọng con qua lại với nó.

Ngọc Thanh phân phó.

Lần trước nghe La Anh Hào nói “thái tử” gì đó cô cũng đoán được sư phụ có liên quan với người của đế đô, không hề nghĩ đến người đó lại là con trai của nguyên thủ. Đúng là xứng với hai chữ “thái tử”.

Bình thường xem TV, cô nhìn thấy vị nguyên thủ kia không ít lần, thoát nhìn ông ta có vẻ rất hòa ái, không hề có dáng vẻ kiêu ngạo khinh người. Cô không rõ vì sao sư phụ lại cố ý cản dận như vậy.

Huống chi người này là nguyên thủ, dân quên như cô đào đâu ra cơ hội mà có chuyện gì với ông ta chứ.

- Thăng bé Tử Lương kia cũng rất hiếu thuận với ta. Ngày đại nạn của sư phụ, con gọi nó đến đây một lát đi. Dù sao nó cũng là đồ đệ của con, đồ tôn của ta.

Ngọc Thanh nói tiếp.

- Vâng.

Dương Tử Mi gật đầu, lòng nặng như bị đá đè, vô cùng khó chịu.

- Tuy rằng nó lớn tuổi hơn con, thân phận, địa vị cũng tính là cao, nhưng con phải nhớ kĩ con là sư phụ nó, chỉ có nó hiếu kính con.

Ngọc Thanh nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu trả lời, trong lòng lại cảm thấy vô cùng kỳ quái.

- Ngoan lắm. Nữu Nữu, con ra ngoài đi, sư phụ mệt rồi.

Ngọc Thanh vươn tay xoa đầu cô.

- Vâng, sư phụ nghỉ ngơi đi ạ.

Dương Tử Mi rời khỏi phòng, đóng cửa lại. Nước mắt vốn đọng trong khóe mắt cuối cùng không thể kìm được nữa, trào ra khỏi mi.

Sư phụ, sư phụ, sư phụ...

Cô nhìn cửa phòng, kêu vài tiếng. Cô rất sợ ngày đó đến.

Tuyết Hồ chơi xích đu đã xong rồi nhảy xuống, chạy lại phía cô. Thấy khóe mắt cô đầy nước như vậy liền vươn cái móng vuốt xù lông của nó ra lau nước mắt cho cô:

- Nhóc con, chuyện gì làm cậu đau lòng như vậy?

Dương Tử Mi lập tức kể cho nó nghe đại nạn của sư phụ.

- Sinh mệnh trên đời đều đã được định sẵn, hưởng hồ sơ phụ của cậu vượt quá tuổi bình thường của đời người, cậu không cần phải quá đau lòng như vậy.

- Tôi biết, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện sơ phụ sẽ vĩnh viễn rời xa mình thì tôi lại đau lòng.

Hai mắt ngập nước của cô nhìn Tuyết Hồ:

- Tuyết Hồ, cậu là yêu ngàn năm, có biện pháp nào giúp được tôi không?

- Cái việc thay đổi vận mệnh trái ý trời này, loại yêu quái như chúng ta càng không thể thử dù chỉ một lần, bằng không sẽ bị sét đánh.

Tuyết Hồ ngẩng đầu nhìn trời.

- Haiz...

Ý trời không thể làm trái, Dương Tử Mi thở dài một hơi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 429: Thiếu Soái Tướng Gọi Sư Phụ

Thiếu soái Tướng, về cơ bản tôi đã thu thập xong tư liệu về sư phụ của anh rồi, anh mở mail ra đi.

La Anh Hào vừa hăng hái nhấn chuột mở tư liệu về Dương Tử Mi ra, vừa lại gọi điện thông báo cho Tướng Tử Lương.

- Được, cậu vất vả rồi.

Tướng Tử Lương mau chóng mở máy tính ra, ngay đầu hòm thư chính là thư của La Anh Hào, anh ta lập tức mở ra.

Thứ đập vào mắt đầu tiên là một tấm ảnh.

Trong ảnh là một thiếu nữ khoảng mười lăm tuổi mặc đồng phục xanh trắng của trường trung học Nam Thành, khuôn mặt thanh lệ, làn da trắng nõn, nụ cười nhẹ nhàng. Giữa hai hàng lông mày cô có một chấm đỏ, trong đôi mắt như lấp lánh ánh sao, khí chất bức người.

Người này... chính là sư phụ của mình?

Anh ta nhìn cô gái trong ảnh đầy kinh ngạc.

- Hê hê, thiếu soái Tướng của tôi ơi, có thấy tấm hình đó chưa? Tấm hình này tôi phải vất vả lắm mới trộm được trong kho hồ sơ của trường cô ấy đấy, tôi cũng không dám chụp lên cô ấy tấm nào.

La Anh Hào cười trộm.

- Rồi, tôi thấy rồi. Cô ấy học trường nào?

- À, là trường Trung học Nam Thành ở thành phố A. Lần trước thi thử cô ấy còn đứng đầu cả khóa, áp đảo người thứ hai tuyệt đối.

- Ồ!

Tưởng Tử Lương xem phần dưới tư liệu một chút, chất vấn:

- Vì sao không có tư liệu trước khi đến trung học Thành Nam học?

- Trước khi vào học ở trung học Thành Nam cô ấy vẫn ở trên núi tu luyện cùng với ông tổ của anh, lúc cấp dưới của tôi đến Dương thôn thu thập tư liệu, người trong thôn đều nói lúc cô năm tuổi hình như gặp phải chuyện ngoài ý muốn dẫn đến gân cốt đứt đoạn, toàn thân tê liệt. Vì vậy đạo trưởng mới đưa cô ấy lên núi để trị liệu.

La Anh Hào trả lời.

Gặp chuyện ngoài ý muốn?Rốt cuộc là gặp chuyện ngoài ý muốn gì mà lại làm một đứa nhỏ đứt đoạn gân cốt, tê liệt toàn thân chứ?

Bị thương nặng đến vậy sao?

Nghĩ đến năm ấy, một tên thần kinh thô như Tưởng Tử Lương lại cảm thấy đau lòng, giống như bị một sợi dây nhỏ nhẹ kéo.

- Thiếu soái, sư phụ của anh bây giờ còn nổi danh khắp thành phố A là một nữ thầy tướng, rất nổi tiếng, hơn nữa một quẻ bói còn đáng giá nghìn vàng.

La Anh Hào vừa nhìn Dương Tử Mi vừa kích động nói với Tưởng Tử Lương:

- Tôi còn hỏi giúp anh một việc, cô ấy có nuôi một con hồ lý rất có linh tính. Con hồ lý đó ăn cơm thì đòi đĩa, ăn canh thì dùng muỗng nhỏ, biểu cảm thì giống người, đôi mắt trắng hiếu tiếng người, đúng là yêu nghiệt. Và lại cô ấy còn nuôi một con quỳ làm thú cưng, từ trên xuống dưới toàn là chuyện thần bí như vậy, thiếu soái, tốt nhất anh đến xem cô ấy thử đi, ha ha.

Anh ta xúi Tưởng Tử Lương đến gặp Dương Tử Mi là vì anh ta chờ mong khoảnh khắc Tưởng Tử Lương cung kính cúi đầu gọi Dương Tử Mi một tiếng sư phụ, nhất định là vô cùng hay ho.

- Được.

Tưởng Tử Lương thần nhiên lên tiếng, lật xem tư liệu về Dương Tử Mi xong thì nhìn lại ảnh chụp của Dương Tử Mi lần nữa, ánh mắt dừng ở nụ cười hờ hững trên khóe môi của cô.

Nụ cười như vậy có lẽ do vô số tang thương lắng đọng tạo thành.

Cô ấy cùng lắm chỉ mới mười lăm tuổi, cho dù có từng trải qua chuyện ngoài ý muốn cũng không nên cười như vậy.

Còn nữa, sâu trong ánh mắt của cô ấy là thần nhiên, đau lòng và xót xa, mang vẻ từ bi thương xót giống như Bồ Tát trong chùa.

Anh nhìn mà trái tim hơi run lên, ngón tay vì luyện võ lâu năm mà hơi thô ráp cách một màn hình máy tính nhẹ nhàng chạm vào ánh mắt, khóe môi của cô.

- Sư phụ...

Anh cúi đầu kêu một tiếng, không hề cảm thấy khó nói chút nào, thậm chí còn mang theo một thứ tình cảm mà nỉ non.

Dương Tử Mi đang ngồi xích đu cùng với Tuyết Hồ bỗng nhiên lớn tiếng hắt xì một cái.

Cô nghi hoặc nhìn trời, không lạnh mà, vì sao mình lại hắt xì chứ?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 430: Sát Thủ Phải Sợ

Mấy ngày rồi chưa về nhà, Dương Tử Mi chuẩn bị về thăm người thân một chuyến.

Ban đầu cô không định mang theo Tuyết Hồ, nhưng nó không chịu, mặt dày mày dạn nói nếu Tiểu Thiên đi thì nó cũng phải đi cùng.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ đành phải ôm theo nó ra ngoài.

Xe bus của thành phố A thường xuyên đông đúc chật chội, nhất là những lúc chạng vạng như thế này. Dù sao đi đường cũng mất đến hai mươi phút thế nên cô lựa chọn đi bộ.

Đi được một đoạn, bỗng nhiên cô cảm thấy có một ánh mắt nhìn chăm chăm sau lưng mình, hình như còn mang theo cả sát ý.

Cô híp mắt lại, cúi đầu vuốt ve bộ lông mượt mà của Tuyết Hồ:

- Tuyết Hồ, cậu biết có người theo dõi chúng ta đúng không?

- Ủ, một gã đàn ông cách cậu khoảng hai mươi mét.

Tuyết Hồ lười biếng híp hai mắt lại:

- Sát thủ loại này mà cũng muốn giết cậu, thật đúng là không biết lượng sức mình.

- Trên người hắn có súng không?

Dương Tử Mi hỏi.

- Tôi không biết súng là cái gì hết.

- Ngốc thật, súng mà cũng không biết.

Tiểu Thiên không nhịn được cười nhạo.

- Trên người tên kia đúng là có một khẩu súng, còn có thêm một con dao bén nữa.

Dương Tử Mi nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Người kia bắt gặp ánh mắt của cô nhưng lại không hề lùi bước, hắn chỉ hơi cúi đầu tránh ánh mắt cô, vờ như mình chỉ là người đi đường. Dương Tử Mi hơi nheo mắt nhìn hắn, chỉ thấy có mấy chục oan hồn người chết đang đeo đuổi sau lưng hắn. Thân thể hắn rắn chắc như người đã được huấn luyện bài bản, nhịp chân đi vừa ổn vừa trầm, hơn nữa khoảng cách giữa hai người vẫn luôn được duy trì khoảng một mét, không chênh lệch quá nhiều.

Người này hắn là xuất thân từ lính đánh thuê!

Rốt cuộc là ai thuê người đến ám sát mình vậy?

Cô là thầy tướng, tuy có thể tính ra phúc họa cát hung của người khác nhưng lại không thể tính ra chuyện của bản thân mình.

Cái này gọi là thầy tướng tính người không tính mình.

Một tay của người kia đút trong túi quần, đương nhiên là đang nắm một khẩu súng ngắn bên trong.

Súng là loại vũ khí nguy hiểm, dù có là người võ công cao cường thì đứng trước nó vẫn lực bất tòng tâm.

Dương Tử Mi thật sự không thích có người đi theo sau như vậy.

Cô nhìn bốn phía, cả người lóe lên như ảo ảnh, lén vào một con hẻm nhỏ bên cạnh trước mặt.

Tên sát thủ kia thấy cô đột nhiên lén vào trong hẻm phía trước, lông mày giật giật. Linh cảm nghề nghiệp đã cho hắn biết, đối phương đã phát hiện ra hắn rồi.

Cô dù sao cũng chỉ là một cô gái yếu đuối mà thôi, hắn cũng không quá bận tâm, chỉ muốn tìm thời cơ chính xác để giết cô.

Hắn đuổi theo vào trong hẻm, tìm kiếm hình bóng cô khắp xung quanh, bất chợt nghe thấy âm thanh cô vang lên:

- Tìm tôi sao?

Hắn cả kinh, quay đầu lại, tay siết súng thật chặt, chờ thời cơ thích hợp sẽ rút ra.

Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cô đã đứng phía sau, cách hắn bốn mét. Một bàn tay trắng trẻo, thon dài, xinh xắn đang vuốt ve con hồ ly giống hệt một con chó đang nằm trong lòng. Nụ cười của cô lạnh nhạt, mí mắt hạ xuống. Con người đen như mực, lấp lánh ánh sao đang thản nhiên nhìn hắn, giống như đang nhìn một người quen vậy.

Đáng lẽ hắn ta không cần phải sợ một thiếu nữ như vậy, nhưng không biết tại sao từ khi làm cái nghề này đến nay, đây là lần đầu tiên cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng hắn. Thậm chí nó còn khiến hắn căng thẳng đứng dậy, từng thớ thịt căng cứng, bàn tay cầm súng trong túi quần hơi run run một chút, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi...

Môi cô mang theo ý cười chậm rãi tiến đến gần hẳn...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 431: Ông Biến Đi Đi

Ánh đèn đường nhuộm một màu vàng cam sáng chói trên chiếc váy trắng của cô, gió đêm nhẹ nhàng thổi lay động nhẹ mép váy, cuốn đi hương nước hoa nhẹ nhàng như mùi lan nơi cô.

Nét cười của cô càng đậm càng khiến hắc cảm thấy bối rối, một sự bối rối không thể lý giải thành lời.

Hơn 20 năm lăn lộn làm sát thủ, hắc có một trực giác rất mạnh đối với những đối thủ mạnh hơn mình, hắc có thể cảm nhận được một cách hết sức rõ ràng sát ý của đối phương.

Tuy nhiên, hắc không hề cảm nhận được bất cứ sát ý nào từ cơ thể của cô. Bất giác hắc rung mình, cảm giác cô giống như thiếu nữ La Sát bước ra từ Tu La Quỷ thành.

Trong trạng thái cực kỳ căng thẳng, hắc vung tay rút súng, chĩa vào cô:

- Cấm động đây!

- Ờ!

Dương Tử Mi dừng lại một bước, thản nhiên đáp trả.

Cô nhìn hắc bằng ánh mắt u tối, như thể khẩu súng trong tay hắc chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

- Mà y là Dương Tử Mi?

Hắn bỗng thấy câu hỏi vừa đưa ra thật dư thừa.

- Uhm, tôi là Dương Tử Mi. Ông muốn giết tôi, đúng không?

Giọng nói Dương Tử Mi thản nhiên, có phần ung dung, như thể đang thương lượng một chuyện gì đó, nụ cười mỉm càng sâu hơn.

- Ai cho mà cười!

Hắn hung tợn dọa nạt.

Nhìn cô cười, hắn tự nhiên cảm thấy chính mình giống như một con mồi đang bị kẻ khác ngắm bắn chứ không phải cô.

- Ừm!

Dương Tử mi lại đáp lại một tiếng, lần này cô không cười nữa.

Cô vừa ngưng cười, toàn thân cô giống như được bao phủ một lớp băng hàn, một luồng hơi thở lạnh lẽo, mãnh liệt tràn ngập trong không trung, như thể mùa đông khắc nghiệt đang đến gần.

Nhìn hắn không hề giống đang đối mặt với cô một chút nào, tay hắn nắm chặt súng.

Cổ tay hắn bỗng nhiên lạnh ngắt, cả cánh tay cứng đờ không cử động được, súng trong tay rớt xuống đất.

Hắn kinh hãi, cúi người xuống dùng tay còn lại nhặt súng lên.

Hắn vừa cầm lên nhắm bắn thì cánh tay lại trở nên đông cứng, súng lại rơi xuống đất...- Ấy, sao lại không bắn?

Dương Tử Mi ngạc nhiên hỏi.

Khuôn mặt cô lại bắt đầu hiện ra nụ cười sát ý khiến hãn kinh hãi.

- Mà... mà... biết vu thuật?

Những năm gần đây, hãn vào sinh ra tử từ Bắc vào Nam, gặp gỡ hiểu biết cũng nhiều, nên cũng biết một ít cái gọi là vu thuật.

Trong số đồng bọn của hãn, có một tên cũng từng là vu sư.

- Đúng vậy, lẽ nào ông không biết sao? Trước khi muốn giết, ông nên tìm hiểu kỹ về tôi mới phải.

Dương Tử Mi nheo mắt cười:

- Nếu không thì ông vẫn chưa thực sự được coi là một sát thủ đầu.

Sắc mặt hãn ngày một tối đi.

Lúc trước, toàn bộ tin tức về Dương Tử Mi mà hãn thu thập được, thì cô chỉ là một học sinh cấp hai bình thường, không hề có ai nói là cô còn biết vu thuật.

Chẳng trách, chủ muốn tìm mọi cách để ám sát nó.

Hóa ra, cô vốn dĩ không phải là nữ sinh đơn giản bình thường. Hãn thấy mình thật sơ suất, nếu biết sớm, thì hãn bắn cô nhân lúc cô không chú ý trên đường rồi.

- Nói đi. Ai thuê ông giết tôi?

Dương Tử Mi lạnh lùng hỏi.

- Tao không biết.

Là một sát thủ chuyên nghiệp, đương nhiên phải có nguyên tắc của riêng mình, dù có thế nào cũng không được nói ra thông tin của người thuê.

Mối quan hệ giữa người thuê và kẻ được thuê vốn dĩ là sự hợp tác trong bóng tối. Hãn căn bản không biết ai là ông chủ, hãn chỉ biết đối tượng cần phải giết.

-Ồ. Vậy ông biến đi được rồi.

Dương Tử Mi thấy rằng hãn thật sự là không biết, có hỏi nữa cũng chỉ mất công. Lát nữa cô còn phải về nhà nên cô không muốn lãng phí thời gian đối với loại người này.

- Biến đi? Chứ không phải chết sao?

Tên sát thủ còn chưa kịp phản ứng, bỗng trở nên kinh hãi, rồi bỗng nhiên toàn bộ đầu hãn giống như bị bom dội, nổ tung. Một tràng tiếng nổ vang lên từ đó, rồi cuối cùng biến thành một khoảng không...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 432: Con Dao Găm

Tên sát thủ đã biến thành kẻ ngốc, điên điên khùng khùng nhảy trên đường, từ trong người rớt xuống một con dao găm.

Dương Tử Mi đi ngang qua, nhặt khẩu súng nhỏ và con dao găm lên.

Sợ người khác nhìn thấy súng, cô liền nhanh tay bỏ vào bao đựng tiền mang bên mình, rồi tỉ mỉ nhìn ngắm con dao găm.

Con dao mỏng nhưng thật sáng và sắc bén. Cô muốn thử xem con dao có đúng lợi hại như lời đồn thổi không, bèn đặt vài cọng tóc lên trên, thổi thổi nhẹ nhàng, quả đúng là mấy cọng tóc đứt thật.

Dao tốt!

Cô reo lên thích thú!

- Con dao này nặng mùi máu quá, thổi chết đi được.

Tuyết Hồ lên tiếng.

- Ừm. Tôi đoán con dao này cũng đã từng nhuộm máu cả trăm người rồi.

Dương Tử Mi đương nhiên có thể nhận ra mùi sát khí nồng nặc của con dao, tuy nhiên cô lại đang cần một vũ khí lợi hại như thế.

Nhớ lần trước, lúc đánh nhau với quý hàng sư, hẳn không hề bị ảnh hưởng bởi âm sát khí, vậy nên cô cần phải có một vũ khí trực tiếp sát thương đối phương.

Con dao găm này tuy nhỏ nhưng cực kỳ sắc bén. Hơn nữa, nó có một lượng âm sát khí nhất định, có thể trở thành vũ khí bí mật của cô, dùng để đối đầu quân địch khi cần thiết.

Tuy nhiên, cô vẫn mong có thể tìm được một con dao tốt hơn thế, một con dao giống như tháp sắt nhỏ, có cảm ứng đối với riêng cô.

Con dao này hiện tại không hề có bất kỳ cảm ứng nào với cô. Suy cho cùng, nó cũng chỉ là một ngoại vật mà thôi.

Cô liền niệm thần chú, ngón tay vẽ bùa lên con dao, phong tỏa âm sát khí, rồi bỏ con dao vào túi.

- Tiểu nha đầu, cậu lúc nào cũng mang một cái túi bên trong đựng đồ, thật là phiền phức!

Tuyết Hồ nhìn cái túi nặng trĩu đựng đầy bảo vật của cô, thầm thì.

- Tôi cũng hết cách rồi. Trong này đều là những đồ vật quan trọng, nếu không mang chúng theo thì tôi cảm thấy không yên tâm.

Dương Tử Mi vừa nói vừa vỗ vỗ cái túi của mình.

Tuyết Hồ chỉ biết lắc đầu, không nói nên lời.

Dương Tử Mi về đến nhà.

Mọi người vừa hay ăn cơm xong. Thấy cô lại gần, mọi người đều giật mình.

- Con về rồi à? Con ăn cơm chưa? Nội làm cơm cho con ăn nhé.

Nội vừa nhìn thấy cô, liền vui mừng kéo cô lại hỏi tới tấp.

- Con ăn rồi.

Dương Tử Mi níu bà nội ngồi xuống

- Con về khi nào vậy? Đạo trưởng vẫn khỏe chứ?

Dương Thanh hỏi.

- Con vừa về hôm nay, sư phụ vẫn khỏe, chỉ là...

Cứ nghĩ tới đại nạn sắp xảy ra với sư phụ, cô lại không giấu nổi nỗi buồn.

- Lúc nào cũng chỉ biết có sư phụ, sư phụ, chẳng biết quan tâm đến ông nội gì cả.

Ông nội cô ngồi ngay bên cạnh hút thuốc trách móc.

- Ông nội, ông làm sao vậy?

Dù sao thì ông cũng là ông ruột mình, dù đôi lúc Dương Tử Mi cũng cảm thấy ông thật phiền phức.

- Ông mà sắp chết đói đến nơi rồi đây này. Dẹp cái ông thầy nổi tiếng của mà sang một bên đi. Người gì mà một đồng cũng không có. Giờ muốn mời mấy ông bạn đồng hương uống trà mà không một xu dính túi!

Ông lạnh lùng nói.

- Nội à! Lần trước con đã đưa cho nội hai ngàn rồi mà!

- Hai ngàn mà làm được cái gì, ăn một bữa cơm là hết sạch. Người ta mời ăn cơm, là phải cả vạn, có mỗi ông nội mà keo kiệt.

Ông nội phòng mang trợn mắt đầy tức giận.

Xem ra, ông nội đã bị nhiễm cái thói ăn bám của chốn thành thị này rồi.

Khi còn ở trong thôn, do hoàn cảnh nghèo khó mà ngay đến một đồng cũng phải tiết kiệm dùng trong nửa tháng, vậy mà bây giờ ông học đòi người ta, ăn bữa cơm là cả vạn đồng.

Đúng là hiện tại cô không thiếu tiền, nhưng dù sao đó cũng là tiền của cô, bản thân cô cũng phải sử dụng hết sức tiết kiệm. Hơn nữa, cô còn phải đi làm tư thiện, tu nhân tích đức để một ngày nào đó có gặp khó khăn còn được trời thương, chứ không phải chỉ biết tiêu xài một cách lãng phí.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 433: Ông Nội, Ông Cần Học Cách Cảm Ơn

Vậy nội cần bao nhiêu tiền?

Dương Tử Mi lạnh lùng hỏi ông nội.

- Nữu Nữu, con làm cho nội một cái thẻ tín dụng đi, nội xài bao nhiêu nội lấy bấy nhiêu. Con dù gì cũng đâu có thiếu tiền. Con hào phóng với nội một chút cũng chính là giữ thể diện cho con thôi.

Giọng ông nội không có một chút gì gọi là thương lượng, chỉ là ra lệnh.

Dương Tử Mi cau mày.

- Cha, sao cha lại có thể ra yêu cầu như vậy với Nữu Nữu? Tiền của Nữu Nữu cũng không phải từ trên trời rơi xuống, nó cũng chẳng phải đào được vàng được bạc, sao cha lại có thể bắt con bé đối đãi với cha như thể nó là đại gia vậy?

Dương Bách thấy Dương Thanh bỗng dưng dám chỉ trích mình thì vô cùng giận dữ:

- Dương Thanh, mày dám ăn nói với cha mày như thế sao? Bản thân mày cũng là kẻ bất tài vô dụng, không thể nuôi nổi cha mày. Giờ tao nhờ đến cháu gái cũng không được hay sao?

Dương Tử Mi hết sức giận dữ khi nghe ông nội nói cha mình như vậy:

- Muốn sống sung sướng thì ông nội tự dựa vào bản thân mình đi, con không có tiền. Sau này, con chỉ có thể đưa cho ông một tháng nhiều nhất 500 đồng mà thôi.

- Cái gì? Đưa tao 500 đồng? Nữu Nữu mày đang bố thí cho ăn xin đấy à?

Dương Bách đập mạch xuống bàn, trợn mắt đầy tức giận.

Dương Tử Mi thản nhiên cười:

- Nếu bố thí cho ăn xin thì con chỉ cho 10 đồng thôi, nếu ông nội không cần con cũng không ép, con càng tiết kiệm được tiền.

- Loạn rồi, loạn hết rồi. Bản thân thì ăn ngon mặc đẹp, tiền của rủng rỉnh mà hóa ra lại là đứa bất hiếu, để cho người thân phải sống khổ sở, lẽ nào mày không sợ bị sét đánh hay sao?

Dương Bách đập bàn tức giận.

Dương Thanh mặt biến sắc

Dương Tử Mi làm nghề bói toán, tức là đã làm việc trái ý trời. Cha cô cả ngày luôn lo lắng, không biết con gái mình có vì thế mà chịu quả báo hay không. Vậy mà giờ đây, ông nội lại chửi rửa cô như vậy...

- Cha, cha đang nói gì vậy? Trên trái đất này, còn ai có thể hiểu thuận như Nữu Nữu? Không có Nữu Nữu, nhà ta có ngày hôm nay sao? Lòng tham của cha quả thật không đáy, cha như vậy sẽ làm hại Nữu Nữu cha biết không?

Dương Thanh nói.

- Ông đúng là quá đáng quá rồi, vì tiền mà có thể nguyên rửa cháu gái mình. Sau này, một đồng cũng đừng đưa cho ông ấy.

Bà nội cũng tức giận mắng ông.

Hoàng Tú Lệ ngày thường ở nhà rất hiền lành, dịu dàng, có phần sợ Dương Bách, ấy vậy mà khi nghe ông la mắng con gái mình, cũng giận đến chảy nước mắt. Bà nhìn Dương Tử Mi bằng ánh mắt đầy áy náy.

Dương Tử Mi nhìn Dương Bách không nói nên lời.

Kiếp trước, gia đình cô tan nát, lưu tán khắp nơi. Ngày ngày cô chỉ ước ao có được có một gia đình đầm ấm, thế nên kiếp này, cô hi vọng mọi người đều có thể sống với nhau một cách vui vẻ, hòa thuận, dù cô không thích ông nội nhưng vẫn cố gắng hiếu thuận, đáp ứng yêu cầu của ông, để cho ông vui vẻ

Nhưng cô không ngờ ông nội cô từ khi nào đã biến thành kẻ lòng tham không đáy.

Hơn nữa khi nói chuyện, ông còn động chạm vào điều mình tối kỵ.

Lẽ nào trên thế gian này cô lại có một người ông như vậy hay sao?

Cô không thể tiếp tục để ông nội hành xử như vậy, cô quyết định hủy đi tư cách là một thành viên trong câu lạc bộ người già của Hạ Quốc Huy của ông, để tránh ông kết giao với đám người vừa có quyền vừa có lực trong hội, khiến ngay cả bản thân mình làm gì cũng không biết.

Về vấn đề tiền tiêu vặt, cô vẫn chỉ đưa 500 đồng, nếu ông không bằng lòng thì một đồng cô cũng không cho.

Trên đời này, luôn có những người giống như ông nội cô, quen với việc được người khác đối xử tốt, cho rằng đó là việc đương nhiên mà người khác phải làm với mình, chỉ cần thấy họ đối xử khác đi một chút là lập tức chỉ trích họ không tốt, như thế là họ mắc nợ ông vậy.

Đây quả là một loại suy nghĩ đáng sợ!

Trên đời này, đến ngay cả cha mẹ ruột cũng chưa chắc đã đối tốt với mình.

Cho nên, nếu người khác đối tốt với mình thì mình nên cảm ơn, cảm ơn họ tốt với mình. Dù họ có lạnh lùng với mình thì mình cũng phải cảm ơn, vì họ đã không giết chết mình, haha.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 434: Chị Gái Muôn Năm

Dương Bách thấy mọi người đều đối đầu với mình thì tức giận đập bàn, vứt tẩu thuốc, bực bội bỏ đi.

- Nữu Nữu, đừng để ý đến ông nội con, ông ấy quá đáng lắm rồi, đến đây bà nội coi con có gầy đi không nào.

Bà nội thấy sắc mặt cô thay đổi liên vội vàng kéo tay cô, vuốt ve khuôn mặt, nhìn cô trù mến nói:

- Đúng là gầy đi thật. Con ăn nhiều thịt vào, vẫn đang trong giai đoạn phát triển đấy, ăn mỗi rau thì không đủ dinh dưỡng đâu.

- Bà nội, con ăn uống đầy đủ mà, sự phụ con cũng đâu phải là người ăn chay liên tục đâu.

Thấy bà nội quan tâm mình như vậy, tâm trạng không vui lúc nãy của cô cũng biến mất. Quay sang thấy cha vẫn còn đang bực bội, mẹ thì rưng rưng nước mắt, cô nói:

- Cha mẹ, công việc kinh doanh ở tiệm bánh mì thế nào rồi ạ?

Nhìn thấy vẻ mạnh mẽ, cứng cỏi của con gái, Hoàng Tú Lệ liền gạt đi nước mắt, nở nụ cười, nói với con:

- Ừm, kinh doanh cũng ổn định, khá tốt. Khách hàng gần xa đều khen bánh mì rất ngon.

Đôi mắt Hoàng Tú Lệ bừng sáng lên khi nói về tình yêu đối với bánh mì.

Bà rất thích làm bánh, hơn nữa ngày ngày kiếm được không ít tiền đối với bà mà nói là một sự khẳng định giá trị của bản thân, và cũng giảm gánh nặng cho con gái của bà.

Thấy mẹ vui, Dương Tử Mi cũng cảm thấy vui:

- Không biết chừng một thời gian nữa mẹ có thể mở chuỗi cửa hàng luôn đấy.

- Haha, mẹ con làm gì có bản lĩnh đến thế.

Mẹ có thể quản lý tốt một cửa hàng là Ok lắm rồi.

Hoàng Tú Lệ cười.

- Em có thừa bản lĩnh.

Dương Thanh ngồi bên cạnh, vỗ nhẹ lưng vợ mình nói thêm:

- Về phương diện này em thực sự có tài, lúc trước anh không biết nên hay phản đối em, để em chịu nhiều thiệt thòi.

- Em không cảm thấy thiệt thòi.

Hoàng Tú Lệ ngược mắt lên nhìn chồng:

- Có thể cùng anh sinh ra những đứa trẻ dễ thương như Nữu Nữu là em đã thấy thật sự hạnh phúc rồi.

Dương Thanh nhìn Hoàng Tú Lệ, hai người chỉ nhìn nhau thôi mà cảm giác hòa hợp, thân thương đến lạ.

Dương Tử Mi cảm thấy hạnh phúc biết bao khi thấy cha mẹ mình như vậy.

Ông nội có hành xử vô lý đến cỡ nào cũng không quan trọng, quan trọng là tình cảm của cha mẹ cô dành cho nhau. Như vậy là đủ rồi.

- Chị ơi, lần trước em thi đứng nhất lớp đó chị!

Dương Tử Hi cầm bài thi đưa chị coi.

- Ngữ văn, toán, tiếng anh đều đứng nhất lớp! Haha, giờ thì không ai dám coi thường học sinh chuyển trường đến từ vùng quê nữa rồi.

- Tử Hi thật lợi hại!

Dương Tử Mi xoa đầu em mình.

- Chị ơi, đây là giống chó gì vậy, em ôm một xúu được không?

Ánh mắt của Dương Tử Hi không rời khỏi Tuyết Hồ đang nằm trong lòng chị gái, đầy thích thú. Cũng chính vì vừa rồi xảy ra tình huống khiến cả nhà không vui nên cô chưa kịp nói ra.

- Em cũng muốn ôm

Hai đứa sinh đôi Tử Lô, Tử Vân cũng chạy tới, kêu rú rít.

- Đừng để chúng động vào tôi, tôi không phải là chó.

Tuyết Hồ cảnh cáo Dương Tử Mi:

- Trừ cậu ra, tôi không thích ai ôm tôi cả.

Dương Tử Mi gượng gạo nói với mấy đứa nhỏ:

- Nó tên Tuyết Hồ, nhưng nó không thích bị người khác ôm, ai ôm là nó cắn, nên mấy đứa chỉ ngắm thôi nhé.

Nghĩ đến việc bị cắn, Tử Hi liền vội vàng rút tay lại.

- Chị, em cũng rất muốn nuôi một con thú cưng mà lúc nào cũng chỉ theo em.

Dương Tử Hi mắt lưu luyến không rời Hồ Tuyết:

- Đáng yêu quá!

- Được, đợi mấy đứa dọn về nhà mới, đất rộng hơn, chị sẽ đưa mấy đứa đi cửa hàng thú cưng, để mỗi đứa chọn một con

Dương Tử Mi vừa cười vừa nói.

- Chị Mi muôn năm!

Tử Hi, Tử Lô, Tử Vân đồng thanh reo lên.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của mấy đứa nhỏ, Dương Tử Mi cảm thấy thật vui, sự việc không vui mà ông nội gây ra lúc này cũng vì thế mà tan biến mất.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 435: Ông Nội Mất Tích Rồi

Nữu Nữu, tối nay ngủ lại đây với mẹ nhé. Lâu lắm rồi hai mẹ con không ngủ cùng nhau.

Hoàng Tú Lệ nhìn Dương Tử Mi đầy hi vọng.

Nhìn thấy mẹ năn nỉ, Dương Tử Min nở lòng nào từ chối, chỉ có điều, luồng khí trên cơ thể cô không thích hợp để mẹ cô gần gũi, chứ đừng nói đến việc ngủ chung giường.

- Tú Lệ à, Nữu Nữu lớn bằng từng này rồi, không nên ngủ chung giường với em, nhưng mà Nữu Nữu, đêm nay con ngủ lại đây đi, ngủ một mình.

Dương Thanh nói với Tú Lệ. Ông hiểu rõ sự khó xử của Dương Tử Mi.

Ánh mắt của Hoàng Tú Lệ trông thật buồn

Nhìn thấy ánh mắt đượm buồn của mẹ, trong lòng Dương Tử Mi cũng rất khổ sở.

Cô rất muốn mình giống như hồi bé, được ngủ chung giường với mẹ. Mẹ vừa nhẹ nhẹ quạt mát, vừa dịu dàng vuốt tóc mình để mình được ngủ yên.

Chỉ tiếc, giờ cô không thể.

Dù đau khổ, cô vẫn kiên quyết nói:

- Mẹ, con rất muốn ngủ cùng mẹ, nhưng trước giờ con toàn ngủ một mình, sợ không quen. Nhưng đêm nay con sẽ ngủ ở nhà, không về nhà bên kia nữa.

- Được.

Hoàng Tú Lệ mặc dù có chút thất vọng, nhưng nghe cô nói tối nay sẽ ngủ ở nhà thì liền vui mừng trở lại.

- Vậy để mẹ đi nấu chè cho con ăn. Con lâu lắm không ăn món đó rồi.

- Cảm ơn mẹ.

Dương Tử Mi nhìn dáng mẹ đứng lên đi vào trong bếp mà khóe mắt cay cay.

Có lẽ nó thật sự ứng với cách nói “ngũ tặc tam khuyết”, nên cô mặc dù có thể ở cạnh người thân nhưng lại không thể gần gũi với họ, số mệnh cô chỉ có thể đơn độc một mình.

Sau khi ăn chè xong, cả nhà ngồi tán gẫu cả ngày.

- Nữu Nữu, 11 giờ hơn rồi, ông nội con vẫn chưa về...

Dương Thanh ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, lo lắng nói.

Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy bất an, lo lắng ông nội xảy ra chuyện.

Đã khuya lắm rồi, người đi đường cũng thưa dần, ông nội đứng ra phải về rồi mới phải.

- Nữu Nữu, coi xem ông nội con đang ở đâu.

Bà nội sốt ruột nói.

Dương Tử Mi lắc đầu đầy bất lực:

- Con không xem được cho người thân.

- Để cha ra ngoài tìm.

Dương Thanh đứng dậy:- Có lẽ ông cũng không đi đâu xa lắm.

- Con cũng đi.

Dương Tử Mi đứng dậy.

Hoàng Tú Lệ cũng cùng đi, chỉ con lại bà nội ở nhà trông mấy đứa nhỏ.

- Tuyệt Hồ, cậu có biết ông nội tôi đang ở đâu không?

Đã tìm hết một lượt mà cũng không tìm thấy bóng dáng ông nội, Dương Tử Mi lòng như lửa đốt, lo lắng ông nội xảy ra chuyện.

- Khí tức ở nơi này hỗn loạn quá, tôi cũng không có cách nào cảm nhận được hơi thở của ông ấy.

Tuyệt Hồ nói một cách đầy bất lực.

Dương Tử Mi chỉ còn biết gọi điện nhờ Mộ Dung Vân Thanh giúp đỡ.

Muốn tìm kiếm một người ở thành phố X nào đó, thì nhờ Mộ Dung Vân Thanh giúp đỡ vẫn tốt hơn là nhờ cảnh sát. Dù sao từng góc ngách của một thành phố anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Mộ Dung Vân Thanh chưa nghe Dương Tử Mi nói hết câu đã nhận lời ngay, lập tức phát đi tin tức.

Những người bên dưới nhận lệnh cũng liền lập tức hành động, bắt đầu tìm kiếm khắp các con phố lớn nhỏ.

Tìm kiếm cả một đêm mà không hề có tin tức gì của ông nội.

Cả nhà Dương Tử Mi lòng như lửa đốt.

Dương Tử Mi có chút ân hận. Khi ông nội bỏ đi, cô không hề ngăn lại mà để tùy ông đi.

Nếu ông nội thật sự xảy ra chuyện thì cô cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Dương Thanh nhận thấy con gái đang tự trách bản thân mình, liền vỗ vai cô nói:

- Nữu Nữu, ông nội bỏ đi, không phải lỗi của con, con cũng đừng lo lắng quá. Có lẽ ông nội trốn ở nhà một người bạn nào đó, cố tình khiến chúng ta lo lắng mà thôi.

- Cha, con chỉ sợ nhỡ mà...

Dương Tử Mi áy náy nói:

- Đều là do con không tốt, đúng ra thái độ của con phải mềm mỏng hơn.

- Là do ông nội con không tốt, không phải do con. Haiz, con đã lớn bằng tuổi này rồi, lẽ nào chuyện đó lại nghĩ không thông?

Dương Thanh lắc đầu.

- Chị ơi, chị có thể nhờ sư phụ chị giúp xem xem.

Tiểu Thiên nhắc cô.

Đúng rồi, sao mình lại ngốc thế chứ, mình là người thân, không thể xem cho ông nội, nhưng sư phụ thì không phải.

Pháp lực của sư phụ mặc dù không cao bằng cô, nhưng cũng thuộc hàng cao thủ, có thể đại khái đoán được vị trí cũng như điềm lành điềm dữ của ông nội.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 436: Giận Dữ

Dương Tử Mi trở về nhà.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đã thức dậy luyện công.

Ngọc Thanh luôn duy trì thói quen thức dậy vào 5 giờ sáng để luyện công, bất kể mưa gió cũng không thay đổi.

- Nữu Nữu, xảy ra chuyện gì mà sắc mặt con lo lắng vậy?

Ngọc Thanh vừa nhìn thấy liền hỏi.

- Sư phụ, giúp con bói một quẻ, ông nội con mất tích rồi.

Dương Tử Mi kể lại sự việc tối qua cho sư phụ của cô nghe.

- Cái ông lão này đúng là, già từng ấy tuổi rồi còn như con nít không hiểu chuyện. Nữu Nữu đừng lo lắng, để ta xem.

Ngọc Thanh dừng việc luyện công, lấy ra ba đồng tiền cổ bằng đồng, ông dựa vào ngày sinh tháng đẻ của Dương Bách bắt đầu thôi diễn.

Tuy nhiên, kết quả thôi diễn cũng rất hỗn loạn.

- Nữu Nữu, có lẽ con đang làm ảnh hưởng đến việc sư phụ thôi diễn, con đi ra ngoài một lát đi.

Ngọc Thanh thấy Dương Tử Mi đang nhìn ông một cách đầy lo lắng, hơn nữa trong khi cô chăm chú nhìn xuống, thì đồng tiền luôn biến động một cách bất thường.

- Dạ

Dương Tử Mi cảm thấy có lẽ bản thân đang làm ảnh hưởng đến từ trường của đồng tiền, nên cô đi ra ngoài, chờ đợi đầy nôn nóng.

Một lát sau, Ngọc Thanh bước ra, nói với cô:

- Ông nội con có lẽ bình an vô sự.

Dương Tử Mi vui mừng:

- Vậy sư phụ có xem được ông nội đang ở đâu không ạ?

- Khoảng hơn 40 km về phía Đông Nam.

Ngọc Thanh đáp lời.

- 40 km phía Đông nam?

Dương Tử Mi tính toán phương vị một lúc:

- Đó chẳng phải là Dương gia thôn của nhà con sao? Lẽ nào ông nội về thôn rồi?

- Nếu như không lầm, thì rất có thể có khả năng đó.

Ngọc Thanh gật đầu đáp:

- Về tìm xem sao.

- Vâng ạ!

Dương Tử Mi nhanh chóng bước ra và bắt một chiếc tắc xi, vội vàng đi tới Dương gia thôn.

Quả nhiên, cô vừa về đến đầu thôn thì nhìn thấy thím Lan ở bên cạnh. Vừa nhìn thấy cô, bà liền chanh chua mở miệng ca thán:

- Ấy dô, chẳng phải là Nữu Nữu nhà Dương Bách hay sao? Bữa nay giỏi giang thành đạt rồi, về ngược đãi ông nội, đuổi ông nội về nhà, đúng là đồ bất hiếu.

Dương Tử Mi nhìn xuống, không để ý đến bà.

Xem ra, đúng là ông nội quay về thôn thật rồi, hơn nữa, còn nói xấu cô với người trong thôn.

Cô lắc đầu bất lực, quay về ngôi nhà cũ của mình.

Cửa mở ra, cô bước vào, gọi ông nội nhưng không ai đáp trả. Điều thuốc lào trong phòng khách rõ ràng cho thấy có người vừa mới hút thuốc.

Có lẽ người đó đã chuồn ra ngoài rồi.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho cha cô và thông báo ông nội đã về thôn rồi.

Vốn dĩ hôm qua, sau khi Dương Bách tức giận bỏ đi, vừa hay ông gặp người trong thôn tên Dương Gia Lượng đi lấy hàng, liền theo xe của anh ta quay về thôn. Ông chỉ muốn khiến Dương Tử Mi lo lắng một phen, sau đó sẽ ra điều kiện, buộc cô phải làm một chiếc thẻ tín dụng để ông có thể rút tiền.

Dương Thanh nghe xong liền nổi giận.

Tối qua, mọi người không ai ăn uống gì hết, lòng như lửa đốt đi tìm ông cả đêm, đi tìm khắp cả thành phố thì ông lại thản nhiên chạy về thôn,

đúng thật là quá đáng.

- Nữu Nữu, dù sao cũng biết ông nội bình an rồi, con đừng quản ông nữa, để ông một mình ở lại thôn được rồi.

Dương Thanh nói với Dương Tử Mi:

- Nữu Nữu, con quay về đi, qua vài ngày nữa, cha lại đến thăm ông để tránh ông lại ép buộc con.

- Vâng, cha.

Dương Tử Mi tìm đến nhà ông ba. Từ xa cô nhìn thấy ông mình đang ngồi tán gẫu.

Nhìn thấy ông bình an, cô cũng không muốn chào hỏi làm phiền, liền lẳng lặng ngồi xe trở về.

- Ấy dô, tôi nói này tứ gia, tôi vừa nhìn thấy Nữu Nữu nhà ông về đây đấy.

Thím Lan nhìn Dương Bách, giọng oang oang:

- Sao ông còn ở đây? Nó không đưa ông về thành phố phụng dưỡng à?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 437: Chẳng Có Gì Là Kinh Thiên Động Địa

Có thấy Nữu Nữu về không? Giờ nó đang ở đâu rồi?

Dương Bách vừa nghe tin liền gấp gấp hỏi.

Ông đang đợi Dương Tử Mi quay lại năn nỉ ông về.

Bởi vì ông biết Dương Tử Mi là đứa hiếu thuận, tuyệt đối không bao giờ bỏ mặc ông.

Nào ngờ, lần này ông đoán sai rồi!

Lần này, Dương Tử Mi tuyệt đối không dung túng cho ông nữa, ngay đến Dương Thanh là người dễ mềm lòng cũng không dung túng ông, bởi vì lúc trước chính ông đã nguyên rủa Dương Tử Mi sẽ bị sét đánh, chính điều này đã chạm đến giới hạn chịu đựng của Dương Thanh.

Dương Bách về đến nhà, đang định đưa bản mặt cho Dương Tử Mi thấy.

Nào ngờ ông tìm một vòng không thấy người đâu.

Ông đi tìm người để hỏi, họ nói Dương Tử Mi bắt xe về thành phố rồi.

Ông tức giận lại tiếp tục đi khắp nơi nói xấu Dương Tử Mi, nói cô không biết hiếu thuận với ông nội, để ông một mình ở lại trong thôn, tự sinh tự diệt.

Ông quyết định, nếu Dương Tử Mi không đích thân đến, cúi đầu nhận lỗi và hứa sẽ cho làm cho ông một chiếc thẻ tín dụng có thể rút tiền thì ông sẽ nhất quyết ở lại trong thôn, để cho cô bị người khách chỉ trích là kẻ bất hiếu.

Nào ngờ, ông đợi ngày qua ngày mà không thấy cô tới.

Ông hằng ngày ở nhà quen làm đại lão gia, bình thường việc nhà không biết, đều do vợ ông làm.

Bây giờ ăn cơm chỉ biết đến quán ăn gần nhà. Ấy thế mà quần áo cũng không biết giặt, vứt toàn bộ vào trong chậu, ngâm nước.

Toàn bộ tiền ông mang theo bên người cũng không nhiều, chỉ có 500 tệ. Lúc đầu ông cứ đinh ninh Dương Tử Mi sẽ qua đón về, nên cũng không cần tiết kiệm, bữa nào cũng ăn cá, ăn thịt. Qua hai ngày, tiền tiêu hết sạch, đành qua nhà bên mượn tạm.

Lúc đầu, họ nghĩ Dương Tử Mi cháu ông ở thành phố làm ăn phát đạt, có thể trả nợ nên họ cho ông mượn.

Nhưng vài ngày sau đó, họ phát hiện có gì đó không đúng, nên một đồng cũng không cho ông mượn nữa. Nhìn thấy ông, họ thậm chí còn đuổi đi, bởi vì ông vừa hôi vừa bẩn, ruồi nhặng bay đầy mình.

Hơn nữa, lúc trước vì muốn ngụy tạo một thân thế giàu sang, ông ngày nào cũng khoác lác với những người trong thôn về việc ông sống ở thành phố ăn uống, hưởng thụ như thế nào, ông cũng kết giao toàn với những người có thế, có quyền.

Mọi người lúc đầu nghe còn thấy mới mẻ, sau nghe nhiều rồi đâm ra thấy ghét.

Huống hồ, có một số người trong thôn, bởi vì kiến thức ít nên lòng dạ cũng hẹp hòi, nhìn thấy rõ ràng cuộc sống của Dương Bách chỉ như mình, thậm chí không bằng mình, mà lại có thể dựa vào một đứa cháu gái nơi thành phố để hưởng thụ, họ liền nảy sinh đố kỵ, trong lòng âm thầm mong ông gặp phải chuyện không may, tốt nhất là không ai quan tâm, để ông tự sinh tự diệt.

Dương Bách cũng dần dần nhận ra sự bài xích và niềm vui thích khi thấy ông gặp họa của mọi người đối với ông.

Ông cũng không chuồn đi đâu nữa, ngày ngày ngồi dưới cái cây cạnh cửa hút thuốc, đợi Dương Tử Mi, đợi người tới.

Ngày nào ông cũng chửi cô bất hiếu!

Dương Thanh vẫn luôn giữ liên lạc với người em họ ở trong thôn, nhờ anh ta để mắt đến tình trạng của Dương Bách. Dương Thanh thấy cũng đã đến lúc rồi, liền cầm 2000 tệ quay về thôn.

Vừa nhìn thấy con trai, đôi mắt ảm đạm của Dương Bách bỗng sáng lên, ấy vậy mà ông vẫn giả bộ tức giận, lạnh lùng nói:

- Cái đồ bất hiếu, mày quay lại đây làm gì? Mày với con gái mày cứ sống sung sướng đi, để lão già này một mình chết ở đây được rồi.

Dương Thanh nhìn cha không nói nên lời:

- Cha, lẽ nào cha còn chưa hiểu? Cha được ăn sung mặc sướng, được người khác kính trọng, đều là nhờ Nữ Nhi?

- Cháu gái hiếu thảo, kính trọng ông nội là điều không có gì phải bàn cãi, chưa bao giờ tao gặp phải đứa cháu bất hiếu như thế, vứt ông nó một nơi không thèm quan tâm.

Dương Bách tức giận nói:

- Mà cũng khỏi cần quan tâm đến tao, tao thà chết ở đây, để tao xem con bé có ung dung mà sống nổi không, xem nó có bị sét đánh không!

Một lần nữa nghe thấy những lời nói đó, tim Dương Thanh liền đập mạnh, đứng phắt dậy, chỉ lấy ra 1000 tệ đặt lên bàn:

- Con chưa từng thấy một người ông nào nguyên rửa cháu mình như thế! Cha đã thích ở đây đến vậy thì cha cứ ở đi, sau này mỗi tháng con đến một lần. Trong thôn này, một tháng dùng 1000 tệ là đủ rồi, những người già khác, nhiều nhất cũng chỉ được cho 300 tệ mà thôi.

Thực ra, có những người già, đừng nói đến 300 tệ, đến một tháng 100 tệ cũng còn không có.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 438: Làm Ơn Mặc Oán

Sư phụ, con bỏ mặc ông nội không quan tâm như vậy có đúng không?

Dương Tử Mi hỏi Ngọc Thanh đầy bất an:

- Con như vậy có phải là bất hiếu không?
- Nữu Nữu, để sư phụ kể cho con nghe câu chuyện “Làm ơn mặc oán”.

Ngọc Thanh buông một tiếng thở dài.

- Vâng, sư phụ, thầy nói đi ạ.
- Ngày xưa, có hai gia đình là hàng xóm của nhau, quan hệ bình thường khá tốt. Trong đó có một hộ vì biết làm ăn nên khá giả hơn hộ kia.

Hai hộ gia đình này không hề có bất cứ mối oán hận gì, tuy nhiên, ông trời năm đó nổi giận, giáng xuống tai họa, khiến đồng ruộng hoa màu thất thu. Hộ nghèo hơn không thu hoạch được gì, chỉ biết nằm đó chờ chết. Lúc này, hộ khá giả hơn mua được rất nhiều lương thực, liền nghĩ ngay đến người hàng xóm, bèn đưa gạo qua, cứu giúp lúc nguy cấp.

Hộ nghèo hơn cực kỳ cảm kích, cho rằng đây chính là ơn cứu mạng, giúp họ vượt qua thời khắc khó khăn nhất, họ liền đi cảm tạ người hàng xóm. Trong lúc nói chuyện, hộ nghèo nói vẫn chưa gieo hạt giống của mùa sau, hộ giàu hơn liền khăng khái nói:

- Hay là thế này, chỗ tôi lương thực vẫn còn nhiều, anh lấy một đấu mang về đi.

Hộ nghèo ngàn lời cảm tạ người hàng xóm và mang gạo về.

Về đến nhà, anh em trong nhà nói một đấu gạo này thì làm được cái gì, ngoài để ăn ra, căn bản không đủ để gieo giống cho sang năm, cái tên giàu có này cũng thật quá thể đáng, đúng lý có nhiều tiền như vậy thì nên cho chúng ta ít lương thực với ít tiền, chứ cho có xiu lương thực thế này, đúng thật là đồ xấu xa.

Câu chuyện truyền đến tai hộ nhà giàu, họ vô cùng tức giận, trong lòng nghĩ mình rõ ràng đã cho nhiều lương thực đến vậy, không cảm thấy biết ơn còn coi mình như kẻ thù, đúng không phải là người. Do đó, quan hệ hai gia đình vốn dĩ tốt đẹp giờ trở thành có chết cũng không chịu qua lại.

Ngọc Thanh kể xong câu chuyện, nhìn Dương Tử Mi và hỏi:

- Nữu Nữu, con đã hiểu câu chuyện chưa?

Dương Tử Mi gật gật đầu.

Ý nghĩa của câu chuyện là ở chỗ: nếu trong hoàn cảnh hoạn nạn, bạn giúp đỡ người khác một chút ít thì họ sẽ cảm kích bạn.

Nhưng nếu bạn cứ tiếp tục làm như vậy thì đột nhiên một ngày mà bạn không giúp họ nữa, họ sẽ quay sang hận bạn, hơn nữa sẽ hận bạn cả một đời!

Cũng giống như người được nhận sự cứu tế, nhận quen rồi thì sau này luôn nghĩ vì được người khác cứu trợ là lẽ đương nhiên, họ sẽ không bao giờ suy nghĩ đến việc tự mình sẽ làm cái gì, tự mình sẽ phải lao động để có cái ăn.

Nếu sau này bạn phát hiện ra họ đã khôi phục khả năng lao động, không cứu tế họ nữa thì họ sẽ quay sang thù hận bạn.

Nguyên nhân là do: đối phương đã mặc định lòng tốt luôn giúp đỡ của bạn là một lẽ đương nhiên. Đó chính là “làm ơn mắc oán”.

Chỉ ra rằng, việc bạn giúp đỡ người khác sẽ hình thành cho họ tính ỷ lại, từ cảm kích trở thành điều đương nhiên, cuối cùng trở thành thù hận.

Đây cũng chính là thái độ của ông nội. Nhớ lần đầu tiên cô đưa ông 300 tệ làm tiền tiêu vặt, ông rất vui mừng, nói cô hiểu chuyện lại còn hiếu thảo.

Giờ đây, một tháng đưa 2000 tệ, ông cũng thấy không đủ, vẫn còn đòi làm thẻ tín dụng rút tiền vô hạn. Nếu không đưa thì ông cho rằng cô đang ngược đãi ông, rồi xem cô như kẻ thù mà chửi rủa.

Bởi vậy mà lần này, cô cần phải thật kiên quyết, mạnh mẽ cho đến khi ông nội tình nguyện mới thôi.

Dương Bách tính tình ương ngạnh, nhưng chỉ có 1000 tệ, tiêu hết trong vòng một tuần nên chịu không nổi.

Ngày ngày đến quán ăn cơm, ngoài việc tiêu tiền nhiều thì đồ ăn không ngon, không bằng vợ và con dâu ở nhà nấu hợp ý mình. Ông còn phải tự giặt quần áo, tự dọn dẹp nhà cửa, nhưng vấn đề then chốt là, ngày nào cũng bị người trong thôn giễu cợt, khiến một người ưa thể diện như ông, lòng tự tôn gặp phải sự đả kích. Và cũng từ đó, ông bắt đầu nghĩ về lòng tốt của Dương Tử Mi.

Cả một gia đình có thể sống tốt đều là nhờ cô cháu gái. Ông vào tới trong thành, không bị đám lão già có quyền có lực khinh bỉ mà còn được lôi kéo cũng chính là nhờ cô.

Vậy mà chỉ vì cô là con gái, ông chưa bao giờ đối tốt với cô, chỉ biết đưa ra yêu cầu đối với cô.

Hơn nữa, con trai cũng nói với ông, Nữ Nữ giúp người ta xem bói kiếm tiền, đó là hành động làm trái ý trời, khả năng lớn sẽ bị trời phạt. Tiền mà cô kiếm được không hề dễ dàng, cô phải mang cả mạng sống ra cá cược mới có được.

Thế mà ông còn nguyên rủa cô sẽ bị sét đánh, ông thấy mình thật quá đáng!

Nghĩ một hồi, sắc mặt ông cũng đỏ cả lên, tự mình chửi mình là lão hồ đồ!

Chẳng may cháu gái thật sự xảy ra chuyện gì, thì ông cũng giống những lão già trong thôn kia, chứ đâu được như hiện tại, ít nhất mỗi tháng cũng có 1000 tệ.

Tuy nhiên, lòng tự tôn không cho phép ông hạ mình đi nhận lỗi. Nhưng cuối cùng, ông chịu không nổi bèn lầm lũi lên xe quay về thành phố.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 439: Nhất Định Phải Tiêu Diệt Nó

Chúng mày làm việc cái kiểu gì thế? Không phải đã hứa là trong vòng hai ngày sẽ tiêu diệt nó sao? Sao giờ này vẫn thấy nó sống nhớn nhơ ra đấy?

Mấy ngày nay, cứ tốt đến là trong đầu Lý Nhất Nguyên lại bắt đầu xuất hiện ảo giác, hắn nhìn thấy những người mà trước đây hắn từng giết chết đến đòi hắn trả lại mạng, khiến hắn không ngủ được, luôn trong tình trạng nghi thần nghi quỷ, tính khí cũng trở nên vô cùng nóng nảy.

Tình hình con trai hắn cũng tương tự, hai cha con chẳng khác gì trúng phải tà.

Xảy ra tình trạng này, người đầu tiên mà hắn nghĩ tới chính là những hành động của Dương Tử Mi.

Con nha đầu đó đã cướp đi miếng cơm mà hắn kiếm, khiến hắn phải nuốt không biết bao nhiêu là sự sỉ nhục, lại còn dùng tà thuật với hắn. Hắn thật sự không muốn thấy cô xuất hiện trên cõi đời này một giây phút nào.

Hắn vốn tưởng rằng, sát thủ đã giết chết cô, nào ngờ lại thấy cô ung dung tự tại dạo chơi trên đường, do đó, hắn lập tức gọi điện đến trung tâm môi giới sát thủ chửi chửi nó một trận.

- Thật xin lỗi ngài, sát thủ mà chúng tôi cử đi tự nhiên hóa điên mất rồi, dẫn tới không hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng ngài yên tâm, dù sao chúng

tôi cũng đã nhận đảm nhiệm nhiệm vụ này thì nhất định sẽ hoàn thành. Trong hai ngày tới, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức cử ra sát thủ giỏi nhất đi giải quyết con bé.

Đối phương trả lời.

- Thằng đó hóa điên rồi à? Lẽ nào chúng mày bình thường toàn thuê sát thủ bị bệnh tâm thần?

Lý Nhất Nguyên nổi giận đùng đùng.

- Vốn dĩ hẳn không phải là bệnh nhân tâm thần, mà là một sát thủ đầy đủ tư cách, vượt qua vòng tuyển chọn của đội ngũ sát thủ, chỉ là không hiểu tại sao tự nhiên bị điên.

Đối phương giải thích.

Lý Nhất Nguyên nghe vậy, trong lòng lập tức chùng xuống, hẳn đoán ra ngay nhất định là do Dương Tử Mi đã động tay chân.

Không ngờ, con nha đầu này cũng có bản lĩnh như thế, dám biến một sát thủ to cao vạm vỡ thành một tên ngốc.

Như vậy hẳn càng khẳng định, mấy ngày gần đây hẳn và thằng con trai luôn gặp phải ma quỷ cũng là do cô làm, nếu không thì đã không như thế.

- Nhất định phải tiêu diệt nó!

Lý Nhất Nguyên liền cung cấp cho đối phương toàn bộ thông tin liên quan đến thân phận của Dương Tử Mi, để họ có thể đưa ra được đối sách tốt nhất.- Thầy tướng? Chẳng qua cũng chỉ là một con nha đầu mười lăm tuổi, hiểu biết chút ít, nhưng cũng chỉ thuộc dạng hời hợt. Sát thủ của ta biến thành ngốc, ngẫu nhiên cũng là tai nạn thôi.

Giọng điệu đối phương tỏ vẻ khinh miệt.

- Mày đừng coi thường nó, năng lực của nó phải lớn lắm đây, nếu không sao ở đây nó lại nổi tiếng đến vậy. Tao còn bị nó khiến đêm nào cũng gặp ma, tao đoán nó biết vu thuật.

Lý Nhất Nguyên nghiêng răng nói:

- Tao sẽ trả thêm tiền, nếu mày có thể giết chết nó, tao sẽ trả thêm năm ngàn tệ!

- Ngài đã nói trịnh trọng như vậy thì như này đi, tôi sẽ xin thêm viện trợ!

Đối phương đáp lời.

- Ủm, mong rằng trong hai ngày này, không còn nhìn thấy nó thông dong trên đường nữa.

Lý Nhất Nguyên gác máy, đầu lại cảm thấy nhức. Hắn thấy có chút sợ hãi khi nghĩ đến tên sát thủ bị điên kia, hắn liền gọi một tên cảnh vệ vào:

- Mày có biết quanh đây có vị thầy tướng giỏi nào không?

- Em nghe nói ở thành phố A có một vị nữ thầy tướng rất lợi hại, bói toán, đoán mệnh, xem phong thủy đều rất linh, nếu cục trưởng muốn xem có thể tới Mặc Hiên trên đường Brunei đặt hẹn trước.

- Đừng có nói với tao về con bé đó!

Vừa nghe nhắc đến Dương Tử Mi, Lý Nhất Nguyên liền thấy đau đầu, đập bàn đầy tức giận.

Tên cảnh vệ sợ hãi run rẩy, không hiểu do đâu mà cục trưởng lại tức giận đến vậy.

- Ngoài nó ra, còn ai khác không?

Lý Nhất Nguyên điều chỉnh lại tâm trạng, tiếp tục chất vấn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 440: Thầy Tướng Mất Ký Ưc

Ừm, chuyện này, ngày trước có một vị đại sư Giang Mông Nhiên, nhưng sau này phát hiện hóa ra là một tên lừa đảo, bị Mộ Dung Vân Thanh đánh gãy tứ chi, vứt ra bãi hoang rồi. Bây giờ, ngoài mấy cái sạp của mấy bà thầy bói bên đường thì không còn nghe nói ai lợi hại cả.

Tên cảnh vệ vội vàng nói.

- Ngoài thành phố của chúng ta ra, thì những thành phố khác không có hay sao?

- Ôi, cái này em không biết, để em gọi điện thoại cho anh họ, anh ấy có vẻ tin mấy thứ này hơn em nên thế nào cũng biết.

Tên cảnh vệ nghĩ một lúc rồi vội vàng nói.

- Nhanh gọi đi!

Lý Nhất Nguyên thúc giục.

Tên cảnh vệ cuống quýt gọi điện thoại cho anh họ, hắn nói chuyện một hồi rồi gác máy, vui mừng nói với Lý Nhất Nguyên:

- Cục trưởng, anh họ em nói rằng, ở thành phố B vẫn còn một vị thầy tướng rất lợi hại, tên là đại sư Lý Đường Nghĩa, từ trước đến nay luôn là người quyền cao phú quý bậc nhất của thành phố B, có lẽ mình tìm đúng

người rồi. Cục trưởng, ngài từ trước đến giờ chẳng phải là không bao giờ tin vào ma quỷ hay sao? Sao bây giờ lại muốn tìm thầy tướng vậy?

- Cút!

Lý Nhất Nguyên quát lên!

Tên cảnh vệ sợ quá, vội vã đi ra ngoài.

Lý Đường Nghĩa ở thành phố B?

Hắn hình như đã từng nghe qua cái tên này, không biết người này có giúp gì được cho hắn không?

Bất luận thế nào, cũng phải lập tức đến đó xem sao. Nỗi khổ khi cứ tới đến bị đám oan hồn, ma quỷ ám lấy khiến hắn không chịu nổi nữa rồi.

Thành phố B.

Lần trước, Lý Đường Nghĩa từ thành phố A quay về thì phát hiện ra trong đầu mất đi ký ức của một ngày, không ngày nào là ông không vắt óc suy nghĩ làm sao để nhớ ra chuyện ngày hôm đó.

Ông luôn cảm giác như có ai đó nhét một đồng bóng vào trong đầu mình, chèn ép, làm biến mất từng đoạn ký ức trong ông. Hơn nữa, điều ông cảm thấy sợ hãi chính là ông phát hiện, trí nhớ của ông ngày một kém đi, thường không quên cái này thì cũng quên cái kia.

Ông vỗ vỗ đầu mình một cách vô cùng ảo não.

Lẽ nào bản thân ông giống những người khác, mắc bệnh đãng trí của người già?

Đây quả thật là một điều kinh khủng.

Những ngày này, ông đều nỗ lực đi tham gia các hoạt động có thể giúp ích trong việc phòng tránh bệnh mất trí nhớ ở người già, tuy nhiên, hình như không có hiệu quả.

Điều này khiến ông ngày một lo sợ, ông sợ một ngày nào đó sẽ biến thành kẻ tàn phế, bị người khác ruồng bỏ.

Ông gọi điện cho Việt Dương:

- Sư huynh, khi nào huynh trở về? Đệ sợ đệ sắp mắc bệnh đãng trí của người già rồi.

- Đường Nghĩa, tối qua lúc huynh thôi diễn cho đệ, phát hiện ra mệnh của đệ có một kiếp, tuy nhiên, số kiếp này rất kỳ lạ, kết quả hiện ra giống như một đám mây mù không nhìn thấy tiền đồ.

Sư huynh đáp lời.

Lý Đường Nghĩa hoảng hốt:

- Lẽ nào định mệnh khiến đệ bị bệnh mất trí nhớ của người già thật sao?

- Đừng quá lo lắng, tháng sau là ngày giỗ của sư phụ, huynh cũng muốn quay về bái tế sư phụ, đến lúc đó huynh sẽ giúp đệ xem lại.

- Cảm ơn sư huynh.

Lý Đường Nghĩa gác máy, tâm trạng càng thêm nặng nề.

Sư huynh bói quẻ chưa bao giờ sai, huynh ấy bói ra kết quả như vậy thì có thể khẳng định, bản thân ông không còn hy vọng gì nữa rồi.

Ông tự vỗ vỗ lồng ngực, nhìn chiếc la bàn được sơn màu đen sáng bóng đặt trên bàn, hình như đã có chuyện gì đó xảy ra với chiếc la bàn,

nhưng ông không thể nào nhớ nổi.

Ông cầm la bàn lên, theo thói quen đi lên sân thượng, theo dõi chiêm tinh và từ trường cát khí.

Chiếc kim la bàn đột nhiên quay loạn xạ, sau đó khôi phục lại bình thường.

Trong đầu ông giống như bị điện giật, cảm giác thật mơ hồ. Có lẽ việc ông mất đi ký ức có liên quan đến việc kim la bàn quay hỗn loạn.

Nhưng suy cho cùng thì đó là cái gì?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 441: Phá Pháp Thất Bại (1)

Lý Nhất Nguyên dự tính sẽ chi ra năm vạn để xem bói rồi chạy đi tìm Lý Đường Nghĩa.

Đến nơi thì thấy Lý Đường Nghĩa mặc một thân áo dài lụa màu trắng, chân đi giày đế mềm, mặt mũi hồng hào, một tay cầm cái la bàn nhìn có vẻ cổ kính, tay khác cầm ba đồng tiền bằng đồng, đôi mắt dài mảnh như thể hiểu thấu hết thấy nhìn ông ta chăm chăm.

Đây mới là dáng điệu của một vị thầy tướng số chính hiệu chứ. Con bé lão xược Dương Tử Mi kia mà là thầy tướng số sao, thật đúng là...

Lý Nhất Nguyên khúm na khúm núm chào Lý Đường Nghĩa một câu sau đó ngồi xuống trước mặt ông ta.

- Ông Lý, xin hỏi ông muốn hỏi chuyện gì?

Lý Đường Nghĩa giọng điệu vừa xa lánh vừa lãnh đạm, mang theo dáng vẻ cao cao tại thượng.

Lý Đường Nghĩa hiểu rất rõ thế nào mới là một cao nhân thực sự. Dù ông ta vốn dĩ không phải là người lạnh lùng cao ngạo gì, nhưng để kéo dài khoảng cách giữa mình và người đến xem bói, khiến họ có cảm giác như thế đến quỳ lạy cúng bái, ông bắt buộc phải giả vờ thế này.

Nếu không, càng thân thiết nhiệt tình càng khiến người ta nghi ngờ năng lực của mình. Ví dụ như mấy tên thần côn (*) ở bên đường ấy, cứ ra sức lôi kéo mời chài khách, kết quả người ta tưởng lừa đảo chẳng thêm tin.

- Tôi thấy mình cứ như kiểu trúng vu thuật ấy, muốn nhờ ông xem giúp tôi xem có thể giải được không.

Lý Nhất Nguyên nói một cách khẩn thiết.

- Vu thuật?

Lý Đường Nghĩa quan sát ấn đường của Lý Nhất Nguyên một cách cẩn thận, thì phát hiện quả nhiên mặt ông ta được bao phủ bởi một lớp sát khí màu đen.

Đột nhiên ông nghĩ đến bản thân mình, có phải chuyện ông bị mất trí nhớ cũng có liên quan đến vu thuật không?

Lý Nhất Nguyên liền kể lại đầu đuôi câu chuyện xảy ra giữa mình và Dương Tử Mi

- Thầy tướng số đó là một bé gái khoảng mười lăm tuổi sao?

Lý Đường Nghĩa nghe xong có hơi bất ngờ.

- Đúng vậy, sư phụ của nó nhìn thì có vẻ giống một tiên nhân đạo sĩ, cơ mà, ông sư thúc thì nhìn như một kẻ giả mạo. Kể từ khi có xung đột với bọn họ, là cứ tối đến tôi với con trai tôi như kiểu thấy quỷ đến đòi mạng mình vậy. Thật quá đáng sợ, nể mặt tất cả đều là người một nhà, cùng mang họ Lý, xin ông hãy giúp tôi, tiền nong bao nhiêu không quan trọng.

Lý Nhất Nguyên van nài.

Lý Đường Nghĩa lâm vào trầm mặc thật lâu.

Theo lý mà nói, một đứa con gái sẽ không thể có công lực thế này được. Ông duỗi ngón tay ra, khẽ điểm lên ấn đường của Lý Nhất Nguyên, quả nhiên, lập tức cảm thấy ngón tay tiếp xúc với ấn đường có chút lạnh lạnh. Căn cứ vào tình trạng ảo giác mà Lý Nhất Nguyên đã miêu tả, thì chắc ông ta đã bị trúng Ngũ Quỷ Truy Hồn Trú rồi.

Nhưng lại chẳng nhìn thấy dấu phù chú nào trên người ông ta cả. Chẳng lẽ, đứa bé đó cũng biết vẽ bùa vô hình để dẫn sát khí vào não người khác giống sư huynh?

Không thể nào!

Ông nhọc công khổ sở học suốt hơn năm mươi năm mà chẳng thu được chút thành quả gì, chút công lực của ông ta chẳng tính là gì cả.

Hắn là do lão đạo sĩ kia.

- Đại sư, sao vậy? Có thể giúp tôi không?

Lý Nhất Nguyên thấy Lý Đường Nghĩa cúi đầu suy tư thì lại càng sốt ruột, ông ta gửi gắm biết bao nhiêu hy vọng vào Lý Đường Nghĩa.

- Để tôi thử xem.

Lý Đường Nghĩa lấy mấy dụng cụ như thanh kiếm gỗ đào, giấy vàng, chu sa, bút lông ra, bắt đầu lập đàn làm pháp.

- Phụt...

Lý Đường Nghĩa phun ra một ngụm máu tươi, kiếm gỗ đào trong tay nứt thành hai mảnh, ngay cả kim chỉ nam trong la bàn cũng bắt đầu hỗn loạn, tiền đồng rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng...

Ông mặt trắng xanh suy yếu ngồi phịch xuống đất, nguyên khí bị thương một cách trầm trọng.

Tình huống như kiểu này, từ khi xuất đạo ông ta chưa gặp bao giờ. Rất rõ ràng, đạo hạnh của người thi pháp không chỉ cao hơn ông ta gấp mười lần, mà ít nhất cũng phải ngang với sư huynh của ông.

(*) Thần côn: Thầy bói, thầy đồng mang nghĩa xấu

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 442: Phá Pháp Thất Bại (2)

Lý Nhất Nguyên nhìn cũng hoa hết cả mắt, đầu óc như nổ tung lăn đùng ra ngất trên đất. Đợi đến lúc ông ta tỉnh lại thì đã không thấy Lý Đường Nghĩa ở bên cạnh nữa.

Lý Nhất Nguyên xoa xoa cái đầu sưng vù từ từ đứng lên rồi lập tức đi tìm Lý Đường Nghĩa.

Khi ông ta tìm đến nơi thì bị một đệ tử của Lý Đường Nghĩa cản lại nói:

- Sư phụ tôi bị thương rồi, xin ông Lý cứ về trước đi.
- Bị thương? Tại sao vậy?

Lý Nhất Nguyên lơ mờ nhớ ra, trước khi mình ngất đi hình như đã thấy Lý Đường Nghĩa phun ra một đồng máu thì phải.

"Chẳng lẽ trong lúc trừ tà đã bị thương?"

Điều ông ta không biết là, Lý Đường Nghĩa không phải chỉ bị thương bình thường, mà là tổn thương nguyên khí, ít nhất phải mất hai ba tháng mới hồi phục được.

- Thế ông ấy đã trừ hết vu thuật trên người tôi chưa?

Ông ta sốt ruột hỏi.

Người đệ tử kia của Lý Đường Nguyên lắc lắc đầu:

- Sư phụ bảo ông ấy bắt lực, xin ông hãy về cho. Cách duy nhất là đành chờ đến tháng sau, khi đại sư bá của chúng tôi quay về thì mới nói tiếp được.

- Cái gì? Bắt lực? Một tháng sau?

Lý Nhất Nguyên kêu ầm lên.

Giờ ông ta đang bị mấy con quỷ kia hành sắp điên đến nơi rồi, đợi thêm tháng nữa ông ta không điên mới lạ đấy. Thế nên cũng chẳng nghĩ gì buột miệng chửi:

- Tưởng cao nhân thế nào, hoá ra còn không đấu lại cả một con oắt con. Đúng là đám lừa đảo.

Vị đệ tử của Lý Đường Nghĩa tức tím mặt, lập tức đuổi ông ta ra ngoài.

- Sư phụ, ông ta đi rồi.

Người đệ tử kia bước vào phòng điều dưỡng trong nội đường, cung kính khom lưng lễ phép thưa lại với Lý Đường Nghĩa.

- Ủ, con cũng đi ra đi. Mấy ngày này, con cứ làm canh gà hầm hồng sâm cho ta uống, đừng để bất kỳ ai đến làm phiền ta.

Lý Đường Nghĩa gật gật đầu.

- Vâng thưa sư phụ.

Người đệ tử đó nói xong liền đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Lý Đường Nghĩa xoa xoa lồng ngực đau đớn, cũng may lúc này ông tay không cố sức làm phép, nếu không sẽ không chỉ đơn giản là bị tổn thương nguyên khí đâu, mà sẽ thực sự trở thành kẻ tàn phế đứt hết kinh mạch đấy.

Sau khi điều tức một lúc, ông mới lấy điện thoại gọi cho sư huynh mình, kể lại toàn bộ sự việc cho ông ấy nghe.

- Thật không ngờ trên đời này huynh còn gặp một đối thủ kỳ phùng địch thủ. Đề cử nghỉ ngơi đi, đợi huynh xử lý xong việc sẽ về trước nửa tháng.

Sư huynh hẳn nghe xong, lập tức nói.

- Sư huynh, huynh phải cẩn thận đấy.

Lý Đường Nghĩa nói thẳng với sư huynh mình, người hạ chú Lý Nhất Nguyên tuyệt đối không đơn giản.

Xưa nay vì có pháp lực cao thâm nên sư huynh ông ta có chút kiêu ngạo tự đại, cộng thêm mấy năm gần đây ông ấy lại bị quyền thế sắc đẹp mê hoặc, có thể đã bỏ bê việc tu luyện cũng nên.

Ông ta hơi lo lắng vị sư huynh được sư phụ tâm đắc là thiên tài này sẽ xảy ra tình trạng pháp lực suy giảm.

- Sư huynh, đệ nghĩ rằng chuyện đệ mất trí nhớ ở thành phố A có khả năng là do vu thuật gây ra. Có lẽ cũng do một người làm, chỉ không biết đứa bé gái hay là lão đạo sĩ mà thôi.

Lý Đường Nghĩa nói.

- Một đứa bé gái thì mạnh đến thế nào chứ? Chắc chắn là lão đạo sĩ kia.

Sư huynh ông trả lời.

- Đúng, đệ cũng nghĩ như vậy. Chỉ tiếc là giờ đệ bị thương, nếu không đệ muốn đích thân đến thành phố A lần nữa để xác nhận.

Lý Đường Nghĩa nói.

- Đệ cứ nghỉ ngơi đi, ở thành phố A sư huynh vẫn còn một số người thân cận, đợi lát nữa sẽ bảo họ đi điều tra thân phận của hai người kia. Trực giác sư huynh mách bảo, sự xuất hiện của bọn họ cũng có liên quan đến sư huynh.

Sư huynh ông đáp lại.

- Không phải chứ? Giờ sư huynh đang ở Mỹ, sao có liên quan gì đến bọn họ được?

Lý Đường Nghĩa kinh ngạc nói.

- Mười năm trước, sư huynh đã từng phá một Thất Sát Trận, lúc đó trận pháp có hơi quái dị, có chút non tay, lại có linh lực nhất định. Vì phá giải trận pháp đấy mà lần đầu tiên trong đời khiến sư huynh bị thương. Do vậy cũng không dùng biện pháp phòng phản phệ nữa mà trực tiếp khiến đối phương bị phản phệ lại. Theo lý mà nói thì mức độ phản phệ đủ lớn sẽ khiến kẻ đó tàn phế hoặc thậm chí mất mạng. Huynh hơi nghi ngờ, có lẽ bọn họ đến thành phố A là để tìm huynh báo thù.

- Sư huynh, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Lý Nghĩa Đường kinh hãi hỏi.

- Hừ!

Vị sư huynh hừ lạnh một tiếng, không nói nhiều nữa mà cúp máy luôn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 443: Trục Thiên Đã Trở Về

Dương Tử Mi đang tưới cây ở sân sau thì đột nhiên nghe thấy tiếng gào của sư thúc Ngọc Chân Tử vọng từ cửa vào:

- Cậu là ai thế hả? Sao lại tự tiện xông vào nhà người ta? Cút ra ngoài mau!

Tiếp đó cô lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ông ấy:

- Ôi tiểu sư diệt ời, cứu với! Sư thúc con sắp bị người ta đánh chết rồi đây này!

Nghe vậy cô liền vội vàng quăng vòi hoa sen xuống, chạy ra ngoài. Ra đến nơi thì thấy một người đàn ông đáng vẻ mặt mỗi phong trần, đôi mắt đỏ rực, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

Long Trục Thiên một tay nhắc cổ Ngọc Chân Tử lên, thấy cô ra thì vút ông ta sang một bên, bước vội về phía trước, không nói không rằng đuổi tay ôm chặt cô vào lòng, không để hở kẽ nào.

- Mi Mi...

Cầm anh cọ cọ vào đỉnh đầu Dương Tử Mi, giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo chút nỉ non như người trong mộng:

- Anh về rồi đây.

- Dạ.

Dương Tử Mi thấp giọng dạ một tiếng, nằm gọn trong lồng ngực nóng hổi của anh, duỗi tay ôm chặt lấy vòng eo vững chắc kia, tham lam hít lấy mùi hương đặc biệt chỉ có trên người anh. Cô ôm chặt lấy anh, cứ như thể ôm trọn cả thế giới trong tay.

Dù kiếp này cô có rất nhiều thứ, nhưng vì chuyện kiếp trước, nên cô vẫn chỉ là một đứa trẻ thiếu thốn cảm giác an toàn, lúc nào cũng lo được lo mất.

Chỉ khi ở bên cạnh Long Trục Thiên, cô mới cảm thấy thế giới thực sự tồn tại, trái tim cô mới yên bình không còn bất an.

- Ê ê ê! Cậu nói xem cậu là ai hả? Sao lại ôm tiểu sư diệt nhà tôi thế hả? Mau bỏ nó ra ngay

Bị quăng sang một bên, Ngọc Chân Tử thấy Long Trục Thiên ôm chặt lấy Dương Tử Mi thì lập tức bò dậy chửi ầm lên.

- Ổn quá đi mất!

Long Trục Thiên ngẩng đầu, hét vào mặt ông ta một tiếng.

Bị Long Trục Thiên hét cho một trận, Ngọc Chân Tử run run, cơ mà rất nhanh đã lấy lại dũng khí, xắn xắn tay áo lên nói:

- Đừng tưởng rằng cậu cao to mà tôi sợ nhé. Mau bỏ tiểu sư diệt nhà tôi ra, nếu không cậu không xong với tôi đâu.

Nói xong, ông ta lao như bò điên về phía Long Trục Thiên...

Long Trục Thiên ôm lấy Dương Tử Mi khẽ né một cái... Ngọc Chân Tử đâm vào không khí liên lão đảo vài cái, suýt chút nữa ngã sấp mặt

xuống đất. Sau khi bò dậy, ông ta lại tiếp tục xông lên kiêu liều mạng đến nơi.

Dương Tử Mi thấy vậy vừa bức vừa buồn cười, mở miệng nói:

- Sư thúc, đừng quậy nữa. Đây là người đàn ông của con.

Ngọc Chân Tử đơ cả người:

- Người đàn ông của con? Con bé thế mà đã có người yêu rồi á?

- Đúng vậy!

Dương Tử Mi nói với Long Trục Thiên:

- Đây là sư thúc của em, anh đừng trách ông ấy.

- Anh biết.

Long Trục Thiên rầu rĩ trả lời.

Lúc này anh mới vào cửa, nhìn thấy Ngọc Tử Chân liền biết lão đạo sĩ thời này chắc chắn có quan hệ với Dương Tử Mi, nếu không anh đã quảng ông ta ra đường lâu rồi.

Nhưng mà, anh thực sự rất buồn bức, đây rõ ràng là thế giới riêng của anh và Dương Tử Mi, hai người vừa mới gặp mặt, còn chưa được thể hiện tình cảm đã bị lão sư thúc dở hơi này phá đám rồi.

- Chúng ta vào phòng đi.

Anh sầm sập nói một câu, cong lưng nhắc bổng Dương Tử Mi lên bế kiêu bế công chúa, đi như bay vào phòng.

Ngọc Chân Tử đứng chờ người ra ở phía sau, sau đó liền vội vã đi tìm Ngọc Thanh:

- Sư huynh! Chuyện gì thế này! Con bé nhà huynh mới bé thế mà đã có người yêu là thế nào? Thế thì sẽ bị phá mất công lực mất!

Ngọc Thanh chẳng thềm ngẩng đầu lên nói:

- Con bé sẽ tự biết kiềm chế.

- Bọn nó vào phòng rồi kia kìa! Trai đơn gái chiếc, nhìn mắt bọn nó, cứ như kiểu củi khô gặp lửa ấy, chạm vào cái thôi là cháy điên cuồng cho mà xem! Làm thế nào bây giờ?

Ngọc Chân Tử lo lắng không thôi hỏi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 444: Được Ôm Em Là Chuyện Hạnh Phúc Nhất Trên Đời

Đệ nghĩ nhiều đấy thôi. Con bé tự biết mình nên làm gì, không nên làm gì mà.

Ngọc Thanh nhếch mắt nhìn ông ta nói:

- Nếu cậu ta đã về rồi, thì sau này đệ hãy đến sau nhà tịnh tâm tu luyện cùng huynh đi. Bớt làm phiền bọn nó lại.

- Thế cũng được á? Ôi sư huynh, không ngờ huynh sống thoáng thế đấy.

Ngọc Chân Tử liếc mắt nhìn Ngọc Thanh một cái khinh bỉ, nhưng cũng không nói gì nữa, tiếp tục tập pháp thuật dẫn âm khí mà Dương Tử Mi đã dạy mình.

Long Trục Thiên bế Dương Tử Mi vào phòng ngủ rồi đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi:

- Cuối cùng chúng ta cũng có không gian riêng rồi.

- Trời ơi xấu hổ, vẫn có người đang nhìn kìa.

Tiểu Thiên nghe vậy vội che mặt lại. Dương Tiểu Mi bất lực, vội vàng thi triển pháp thuật, che hết ngũ quan của Tiểu Thiên lại, để nó đỡ phải nghe trộm.

Long Trục Thiên bế Dương Tử Mi thẳng đến giường, đang định nằm xuống thì đột nhiên có một cái bóng trắng nhảy ra từ trong chăn.

- Cái gì thế này?

Khi Long Trục Thiên thấy một thứ giống như con hồ ly trắng đang chớp chớp đôi mắt to tròn, bộ dạng chăm chú nghiên cứu nhìn anh, không khỏi thấp giọng chửi thầm.

"Mi mới là cái thứ gì ấy. "

Tuyết Hồ mắng thầm trong lòng, quan sát Long Trục Thiên một cách chăm chú.

Thì ra người đàn ông của con nhóc trông thế này à? Ủ ờ được, không tệ!

Cơ mà, sao trên người anh ta lại có luồng khí tức đặc biệt không giống với con người nhỉ?

Còn chưa đợi nó nghiên cứu xong, Dương Tử Mi đã xách nó ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, không cho nó vào nữa.

"Con bé chết tiệt!"

Tuyết Hồ dơ vuốt đập đập cửa.

Dương Tử Mi thản nhiên, mở cửa ra cảnh cáo:

- Ra chỗ khác chơi, cậu mà còn làm phiền tôi nữa tôi đuổi cậu đi đấy.

- Đồ trọng sắc khinh bạn!

Tuyết Hồ bất mãn lầm bầm:

- Sao mà quá đáng thế không biết?

- Tôi quá đáng thế đấy!

Dương Tử Mi liếc nó một cái rồi bước vào phòng. Long Trục Thiên ngồi trên giường, lòng cứ rầu rĩ mãi thôi.

Anh cứ cảm thấy con hồ ly đó không tầm thường, đôi mắt đó giống hệt mắt người cứ nhìn anh chăm chăm, cứ như thể nhìn thấu linh hồn mình vậy.

Dương Tử Mi hơi xấu hổ ngồi xuống cạnh anh, rất chủ động vươn tay ra ôm lấy cổ anh, chớp chớp đôi mắt đen tròn, dè dặt hỏi:

- Anh khó chịu à?

- Ừ!

Long Trục Thiên cố ý xụ mặt, ồm ồm nói.

Anh rất thích bộ dạng rũ mắt nghe lời, cẩn thận dể dành mình của Dương Tử Mi, nên liền giả bộ như đang giận.

- Thế phải làm thế nào mới được bây giờ?

Đương nhiên là Dương Tử Mi nhìn ra anh đang giả bộ, nên cũng cố ý giả vờ than thở rầu rĩ bất lực hỏi anh.

Long Trục thiên duỗi tay ra, chỉ vào mặt mình, ý là bảo cô chỉ cần hôn một cái là anh ta sẽ hết giận.

Dương Tử Mi lại cố ý không hiểu gì, duỗi tay chọt chọt vào mặt anh, đáng vẻ ngây thơ vô số tội kêu lên:

- Chẳng lẽ lúm đồng tiền của anh sâu hơn sao? Mau, cười cái cho em xem nào.

Long Trục Thiên nhìn đôi mắt giả hoạt của cô, không chịu nổi nữa, duỗi tay dùng lực ôm cả người cô vào lòng, để cô dính sát vào người anh...

Dương Tử Mi hoảng loạn, sau đó nhảy dựng lên như thể chú hươu bị động, khuôn mặt đỏ bừng lên say động lòng người.

Thịch! Thịch! Thịch!

Cả hai người dựa vào nhau, nghe rõ từng tiếng tim đập loạn xạ, từng tiếng một gõ thẳng vào lòng từng người.

Cả hai bắt đầu im lặng. Họ cứ lặng lẽ ôm lấy nhau, chẳng ai muốn nói gì, sợ phá vỡ niềm hạnh phúc chân thực giờ khắc này...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 445: Em Cũng Yêu Anh

Hai người ôm nhau ngủ cả một đêm vô cùng thoải mái.

Ngày hôm sau, theo thói quen, Dương Tử Mi thức dậy vào lúc sáu giờ.

Lúc tỉnh dậy thì thấy đầu mình vẫn gối lên tay của Long Trục Thiên, cả người như con mèo Ba Tư, cuộn tròn lại nằm bên cạnh anh, còn một cánh tay vững chắc của anh thì đặt lên trước ngực cô.

Trên đời này không còn gì hạnh phúc và vui sướng hơn việc mỗi sáng thức dậy mở mắt ra là thấy anh nằm ngay cạnh mình.

Cô nhẹ mở mắt, ngắm nhìn khuôn mặt vẫn đang ngủ say của Long Trục Thiên. Nhìn cả trăm lần cũng không thấy chán.

Cho dù có nhìn góc nào, cô cũng vẫn cảm thấy anh là người đàn ông quyến rũ và đẹp trai nhất.

Có lẽ đã lâu lắm rồi anh không được ngủ ngon một giấc, mãi đến giờ vẫn đang chìm trong mộng đẹp, khe khẽ hít thở, bờ môi mỏng nhẹ giương lên.

Dương Tử Mi thấy đôi môi hồng hồng của Long Trục Thiên nhẹ hé, đột nhiên thấy có chút lưỡi khô miệng đắng, không kìm được đưa lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc của mình.

Muốn hôn một cái quá đi! Lòng cô đang gào thét điên cuồng.

Bình thường lúc hai người ở cạnh nhau, vì sợ thân thiết quá sẽ gây ra phản ứng thái quá, không thể khống chế được nên lần nào Long Trục Thiên cũng chỉ dùng môi cạ nhẹ lên đỉnh đầu với trán của cô một tí là thôi.

Mỗi lần như thế, cô đều thấy rất ảo não, lòng thầm mắng anh một trận, sao không gần thêm chút nữa chứ? Cô cũng biết là anh lo cho cô, sợ cô bị phá công.

Nhịn, nhịn thôi!

Cô âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, duỗi ngón tay chạm nhẹ lên mặt anh, từ cặp mày, đôi mắt, cái mũi đến cái miệng.

Ừ, gió bụi Mạc Bắc cộng thêm vẻ thành thực và phong sương trên mặt anh, khiến anh càng có vị đàn ông hơn. Chỉ không biết, khoảng thời gian vừa rồi anh sống thế nào.

Đột nhiên, hàng lông mi đen rậm của anh khẽ run run.

- Anh tỉnh rồi à?

Cô thấp giọng hỏi.

- Không.

Anh trả lời, nhưng lại không mở mắt, nói một câu khiến cô suýt ngất:

- Anh là người đẹp ngủ trong rừng.

- Có phải muốn hoàng tử đến hôn một cái cho tỉnh không?

Dương Tử Mi nhe răng hỏi.

- Đúng vậy.

Long Trục Thiên đáp.

Dương Tử Mi ngửa đầu lên, hôn nhẹ một cái lên trán anh, nhưng lòng lại hồi hộp như thể đang hôn trộm vậy. Tuy hai người đã rất đôi thân thuộc, nhưng mỗi lần muốn hôn anh, cô đều rất hồi hộp, tim cứ như cây cung lúc nào cũng có thể sẵn sàng rời khỏi nỏ.

"Đúng là ngây thơ."

Cô kêu thảm một tiếng trong lòng.

Long Trục Thiên vẫn chưa mở mắt, nói tiếp:

- Anh là hoàng tử ếch.

- À, thế thì em sẽ là công chúa đến giải cứu anh.

Dương Tử Mi chớp chớp mắt, cúi đầu thơm một cái lên mí mắt anh, lướt nhẹ một cái rồi thôi.

Nhưng Long Trục Thiên vẫn chưa mở mắt.

- Giờ anh lại là gì nữa đây?

Dương Tử Mi chờ anh, xem anh có thể nói ra nhân vật chờ được hôn trong truyện nữa không.

- Anh là đàn ông!

Đột nhiên Long Trục Thiên nói, cánh tay thô chắc giơ lên, kéo cả thân thể yếu kiêu nhỏ nhắn của cô lại, để cả người cô áp sát vào lồng ngực anh, một tay siết chặt vòng eo mềm mại của cô, một tay vuốt ve mái tóc dài đen nhánh kia.

Mặt hai người dính sát vào nhau...

Bóng hình đối phương in hằn vào đáy mắt, đang dần dần phóng to lên. Tim Dương Tử Mi lại đập thành thịch.

- Tốt quá!

Long Trục Thiên đột nhiên ôm chặt lấy cô, nói một cách cảm thán:

- May mà không phải là mơ.

- Vâng, em cũng thấy thật tuyệt!

- Anh yêu em.

Đột nhiên, Long Trục Thiên đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào con người đen bóng của cô, chân thành nói.

Tim Dương Tử Mi lại đập thành thịch, niềm vui sướng hạnh phúc chảy dạt dào trong lòng cô như sóng thủy triều

Cô không nhịn được nữa, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, sau đó nhả ra, ánh mắt mang theo chút mơ màng nhìn anh:

- Em cũng yêu anh.

Bỗng nhiên, cả người Long Trục Thiên co cứng lại, hít thở nặng nề, đáy mắt xẹt qua chút nhần nhẹn...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 446: Không Thể Mê Hoặc Người Khác Như Thế Được

- Dậy... thôi!

Long Trục Thiên đẩy cô ra rồi ngồi dậy:

- Anh đi tắm chút.

Dương Tử Mi nằm trên giường, phần nộ nhìn lên trời một cách bất lực, hai chân dậm dậm xuống giường một cách đau khổ.

Đây là cái đạo lý gì thế này?

Đã cho cô trọng sinh rồi thì sao không cho cô về cái thời lớn tuổi tí chứ?

Nếu giờ mà là mười tám tuổi thì tốt biết bao!

Thực sự không hiểu, tại sao gần gũi trước thời hạn lại phá công? Chẳng lẽ cô tu luyện Đồng Tử Công sao?

Cô thực sự có cảm giác muốn chạy tới bóp chết sư phụ mình.

Sau khi tắm rửa xong, Long Trục Thiên liền đi ra, tay cầm một cái khăn tắm, lau lau mớ tóc ướt, người mặc một cái áo choàng ngủ màu đen, lồng ngực vững chắc lồ lộ ra ngoài.

Bộ dạng này, muốn gợi cảm thế nào là gợi cảm thế đó.

Dương Tử Mi thấy cô đã hoàn toàn bị vẻ đẹp của anh mê hoặc mất rồi, nên nằm lì trên giường đắm chìm kêu than:

- Quay vào nhà tắm ăn mặc quần áo gọn gàng vào ngay cho em, không được mê hoặc người ta như thế. Đúng là khổ quá mà!

Thấy cô như vậy, Long Trục Thiên không nhịn được bật cười.

Chỉ tiếc Dương Tử Mi không nhìn thấy nụ cười sủng ái yêu chiều của anh dành cho mình, nếu không sẽ càng đau khổ.

Long Trục Thiên ngồi xuống cạnh cô, vỗ vỗ cái lưng đang quay về phía mình của cô:

- Em cũng đi tắm nước lạnh cho sáng khoái đi!

Dương Tử Mi bất lực, tức tốc nhảy dựng lên, chẳng nhìn anh lấy một cái, lao nhào đi tắm một trận nước lạnh.

Quả nhiên, sau đó tất cả đều bình thường trở lại. Chẳng trách lần nào xúc động cô nhóc đó cũng chạy vào phòng tắm, thì ra là để dập tắt cơn lửa nóng trong người.

Sau khi tắm xong, Dương Tử Mi ăn mặc gọn gàng đi ra ngoài, nhưng lại thấy Long Trục Thiên đã cởi áo ngủ ra, mặc bộ áo sơ mi quần tây mà cô đã chuẩn bị trước đó, ngồi trước bàn mở đồng hồ ra xem xem.

- Xem gì vậy?

Cô qua đó hỏi.

Anh đưa tay ôm lấy eo cô, để cô ngồi lên đùi mình, chỉ chỉ tờ giấy nói:

- Ủm, đây là bản đồ anh tìm thấy ở Mạc Bắc, em xem thử đi.

Đây là một tấm bản đồ cũ được làm bằng da dê.

Nhưng mà, Dương Tử Mi vừa nhìn cái đã lập tức nhận ra tấm bản đồ này giống y hệt tấm bản đồ trên tấm lụa vàng của mình. Chỉ là, tấm bản đồ này đã có từ lâu, phía trên đều mang vết tích của đồ cổ xa xưa.

- Em cho anh xem một thứ giống cái này.

Cô trượt từ trên đùi anh xuống, lấy ra một cái túi nhỏ mà mình hay để bên mình, móc ra một cái hộp ngũ giác, một tấm bản đồ và một tấm thẻ gỗ.

- Anh nhìn xem hai tấm bản đồ này có giống nhau không?

Dương Tử Mi để tấm vải lụa vàng và tấm giấy da dê vào một chỗ.

Long Trục Thiên quan sát một cách kỹ càng, sau đó hơi hơi kinh ngạc hỏi:

- Giống y hệt nhau! Mi Mi, em tìm thấy nó ở đâu vậy?

Dương Tử Mi lập tức kể lại chuyện đã xảy ra trước kia một cách tóm tắt cho anh nghe, nhưng mà, không hề nhắc tới trận ác chiến với vị hàng quý sư cùng với chuyện con rối đột nhiên phát nổ. Chỉ chọn mấy chi tiết nghe không quá nguy hiểm để kể, để anh đỡ phải lo lắng.

Long Trục Thiên nghe xong, đầu tiên là cầm tấm thẻ gỗ lên, tỉ mỉ quan sát:

- Không sai, đây chắc là tấm thẻ gỗ mà mấy thị vệ hay đeo.

- Điều khiến em không hiểu là, tại sao tấm bản đồ này lại được giấu trong chiếc hộp do người Nhật Bản làm ra chứ?

Dương Tử Mi hoài nghi nói.

- Có lẽ lúc đó người Nhật Bản phát hiện ra tấm bản đồ, biết rằng bên trong đó chắc chắn ẩn giấu một bí mật to lớn, nên mới sao chép lại, giấu trong chiếc hộp gỗ này.

Long Trục Thiên lại lật qua lật lại cái hộp ngũ giác bằng gỗ quan sát một cách kỹ càng, ngón tay khẽ sờ sờ vào hoa văn trên chiếc hộp:

- Anh đã từng thấy hoa văn kiểu này trên tấm bản đồ ở Mạc Bắc. Nhưng mà, lúc anh cảm thấy nó rất bình thường nên cũng không để ý gì nhiều.

- Chẳng lẽ... đây không phải là trùng hợp? Gia tộc của anh sẽ không có quan hệ huyết mạch gì với người Nhật Bản chứ?

Dương Tử Mi cau mày hỏi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 447: Có Được Yêu Quái Như Vậy, Còn Cầu Gì Hơn

Không biết.

Long Trục Thiên lắc lắc đầu.

- Bây giờ anh chỉ muốn biết, rốt cuộc ký hiệu phần mộ trong tấm bản đồ này là cái gì.

Vậy là Dương Tử Mi nói lại những gì sư phụ cô từng chứng kiến cho anh nghe.

Nghe xong, con mắt đen trầm của Long Trục Thiên hơi sáng bừng lên:

- Lễ nào đây chính là phần mộ tổ tiên của gia tộc nhà anh?

- Hoàn toàn có khả năng, nếu không sẽ không có những hình vẽ này.

Dương Tử Mi khẽ chạm tay vào thẻ bài gỗ đào.

- Anh có còn nhớ những hình vẽ mà anh từng thấy không? Lúc đầu anh dựa vào đâu mà kết luận nó có liên quan đến anh?

- Nó xuất hiện trong giấc mộng của anh.

Long Trục Thiên nhìn cô nói:

- Những hình vẽ này vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của anh, lúc thật lúc giả, vì vậy nên anh cũng không dám xác định, đây rốt cuộc là chuyện gì.

- Thì ra là vậy.

Trước đây Dương Tử Mi vẫn luôn lo lắng chuyện này, anh giấu hết toàn bộ thông tin về mình, không chịu để lộ chút nào là do anh chưa chắc chắn nên mới vậy.

- Anh có biết cha ruột của anh là ai không?

Dương Tử Mi không nhận được hỏi anh.

Long Trục Thiên nghe vậy khẽ nhíu mày. Thấy mày anh nhíu lại, tim Dương Tử Mi đau như bị đâm một lỗ vậy.

Cô áy náy nhìn anh:

- Em xin lỗi, em không nên hỏi chuyện này.

Long Trục Thiên mím mím môi, đưa tay vuốt vuốt tóc cô:

- Không sao đâu, vì anh cũng thực sự không biết cha ruột của mình là ai cả. Đến cả mẹ ruột của mình, giờ cũng chỉ là chút ký ức mơ hồ.

- Toàn bộ ký ức đã mất đi của anh đã quay lại chưa?

Dương Tử Mi đau lòng hỏi.

Long Trục Thiên gật gật đầu:

- Về cơ bản thì đã nhớ gần hết. Nhưng mà anh chỉ lưu luyến nhất đoạn ký ức chúng ta ở cạnh nhau, một thế giới chỉ có riêng hai ta.

- Vâng.

Đối với Dương Tử Mi, đó chẳng phải cũng là đoạn ký ức tuyệt vời nhất của cuộc đời cô sao?

- Nhưng, không sao cả. Sau này chúng ta cũng sẽ vẫn hạnh phúc.

Cô duỗi tay nắm lấy tay anh, nhẹ giương đôi mắt kiên định lên nhìn anh nói.

- Ừ. Long Trục Thiên duỗi tay ôm lấy cô vào lòng.

Hai người lại rơi vào trầm mặc.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa uỳnh uỳnh, Dương Tử Mi nghe thấy liền vội vàng chạy ra khỏi lòng Long Trục Thiên, ra mở cửa với vẻ mặt bức xúc, lúc mở ra thì phát hiện đó là Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn, chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn Dương Tử Mi, đáng thương như chú chó con bị bỏ rơi, khiến người khác thấy thương vô cùng.

Vốn dĩ Dương Tử Mi muốn mắng nó một trận, nhưng khi thấy bộ dạng này của nó thì lại không nổi, khom lưng xoa đầu nó hỏi:

- Sao vậy?

- Cô là người xấu! Bắt tôi đứng một mình ở ngoài cả đêm qua uống gió tây bắc!

Tuyết Hồ ai oán khóc lóc kể lể.

- Được rồi! Trước kia lúc cậu chưa biết tôi không phải cũng một mình uống gió tây bắc sao?

Dương Tử khinh bỉ nhìn nó một cái.

- Cái đó không giống!

- Có gì mà không giống? Nhiều nhất thì cũng chỉ quay lại như trước mà thôi.

- Quay lại như trước? Trước khi quen một người, và sau khi quen một người, rồi sau đó lại trở về cuộc sống một mình thì cảm giác sẽ giống nhau sao? Thế giờ tôi mà giết chết người đàn ông của cô, để cô trở về cảnh cô đơn như trước thì cô vẫn thấy giống nhau à?

Tuyết Hồ kêu ầm lên.

Tuy lời nói của nói có chút không suông miệng, nhưng cũng không phải không có lý. Đúng vậy, sau khi có một người bên cạnh rồi lại bị mất đi, thì cảm giác sẽ hoàn toàn khác biệt.

Sau này, cô tuyết đối sẽ không thể chịu đựng được cảm giác mất đi Long Trục Thiên.

- Không cho phép cậu làm hại anh ấy.

Dương Tử Mi cảnh cáo Tuyết Hồ.

Cô biết Tuyết Hồ pháp lực cao cường, nếu nó muốn giết chết một người, thì sẽ dễ như trở bàn tay.

- Cô yên tâm. Tuy tôi không thích anh ta, nhưng anh ta là người của cô, nên tôi sẽ không hại anh ta đâu. Thậm chí còn bảo vệ anh ta ấy chứ.

Tuyết Hồ liếc mắt nhìn cô một cái, nói:

- Tôi là yêu quái nghìn năm chứ không phải loài người nhỏ mọn tự tư tự lợi thích đổ kỵ.

- Được rồi! Cậu là một con yêu quái cao thượng, một con yêu quái đơn thuần, một con yêu quái vĩ đại!

Dương Tử Mi nhẹ nhàng nói.

- Đây là đương nhiên!

Tuyết Hồ có chút kiêu ngạo ngẩng đầu:

- Có được con yêu thế này bên cạnh, cô còn cầu gì hơn nữa.

Dương Tử Mi bất lực thật rồi.

Xem ra, người và yêu giống nhau, đều thích tự sướng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 448: Bản Đồ O Giác (1)

Bế tôi đi, tôi muốn ở cùng mấy người. Yên tâm đi, tôi đảm bảo sẽ không quấy rầy hai người đâu, tôi là một con yêu quái có phẩm chất đấy.

Tuyết Hồ vênh mặt lên, đôi mắt to như viên ngọc linh động hoạt bát nhìn Dương Tử Minh một cách đáng thương.

Ôi cái tên này!

Dương Tử Mi hoàn toàn không thể để con tiểu hồ ly thích giả đáng yêu trước mặt với mỹ nam cổ đại phong thần như ngọc ở cùng nhau được.

Nhưng cô vẫn dang tay ra.

Tuyết Hồ thấy vậy vui sướng nhảy vào lòng cô, cuộn mình trong đó, tham lam hít lấy mùi hương cơ thể cô:

- Cô mà không ôm tôi nữa là tôi sẽ tắc thở mà chết đấy.

- Bớt phóng đại đi.

Dương Tử Mi ôm lấy nó rồi đi vào phòng.

Long Trục Thiên đang quan sát hai tấm bản đồ một cách tỉ mỉ, nhếch mắt lên thì thấy con tiểu hồ ly trong lòng Dương Tử Mi:

- Là con vật này gõ cửa à?

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Vứt nó sang một bên.

Long Trục Thiên nói một cách đầy bá đạo.

Dương Tử Mi nghe vậy liền đặt Tuyết Hồ lên bàn.

Long Trục Thiên lại ôm cô đặt lên đùi mình.

Tuyết Hồ thấy cảnh này, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, thực sự chỉ muốn cắn một phát vào mặt Long Trục Thiên.

Nhưng mà tức thì tức thôi. Nó đã hứa với Dương Tử Mi rồi, phải bảo vệ người mà cô yêu như bảo vệ cô. Vậy nên nó chỉ có thể nén giận trong lòng, trơ mắt nhìn hai người họ tình chàng ý thiếp, còn mình thì buồn bã u mê.

- Mi Mi, em hãy nhìn kỹ hai tấm bản đồ này đi, hình như chúng khác nhau.

Long Trục Thiên nói, giọng điệu mang theo chút hưng phấn.

Dương Tử Mi nhìn một cách cẩn thận:

- Em không thấy có gì khác nhau cả. Chỉ thấy một cái thì cũ, một cái thì mới thôi. Còn đâu tất cả các nét vẽ trên bản đồ đều giống nhau mà.

- Nhìn bên ngoài thì như vậy.

Long Trục Thiên đặt tay cô lên tấm bản đồ da dê:

- Em sờ thử xem, cảm xúc như thế có huyền cơ vậy.

Dương Tử Mi nhắm mắt lại, ngón tay sờ sờ lên tấm da dê một cách chăm chú, lúc đó đầu cô liền hiện ra hình ảnh một rặng núi rất rõ ràng, mà

hình ảnh này, có hình dạng ngôi sao năm cánh.

Cô đang định cảm nhận thêm chút nữa thì đột nhiên trong đầu xuất hiện một cảnh hoa đào, hoa rơi từng đóa, bốc hơi thành một luồng khí độc rực rỡ bảy sắc cầu vồng, cứ như thể một lớp sương mù màu hoa đào phủ lên đất vậy, huyền ảo và mỹ miều vô cùng.

Bỗng nhiên, cô thấy hoa mắt chóng mặt, chẳng nhìn thấy gì ngoài một sắc hồng trải rộng.

Không hay rồi!

- Đào Hoa Chương!

Cô kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng mở mắt ra, sắc mặt trắng bệch, miệng hít lấy hít để từng ngụm khí, nhưng vẫn thấy đầu mình ong ong, cứ như thể bị ngấm khí độc thật vậy.

- Mi Mi, em sao thế?

Long Trục Thiên thấy cô thế này liền vội hỏi.

Còn Tuyết Hồ thì nhảy qua, đặt vuốt mình lên mạch đập của cô, bắt đầu truyền chân khí của mình cho cô.

Lúc này đầu óc Dương Tử Mi mới thanh tỉnh lại đôi chút.

Cô lẳng lặng nhìn tấm da dê trước mặt, nhìn bề ngoài thì chẳng có gì thật, nhưng tại sao lại khiến cô rơi vào ảo giác như vậy chứ?

Chẳng lẽ, tấm bản đồ này có độc?

- Mi Mi, lúc nãy em nói Đào Hoa Chương, nó là cái gì cơ?

Long Trục Thiên hỏi cô.

Về Đào Hoa Chương, thì vẫn có một cách nói rất mơ hồ về nó: Đào Hoa Chương, nhìn xa thì như một lớp sương mù màu hồng đào, gió thổi không tan, đến tận mấy tháng sau mới tự tan biến, nếu ai không may rơi vào Đào Hoa Chương, thì không chỉ da mà cả xương cốt cũng sẽ bị ăn sạch sẽ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 449: Bản Đồ O Giác (2)

Dương Tử Mi kể lại ảo giác vừa xuất hiện trong đầu cho Long Trục Thiên nghe.

Tuyết Hồ cũng nghe, nghe xong thì lập tức đưa cái mũi hồng hồng ướm ướm của mình qua ngửi ngửi tấm bản đồ da dê một lượt, sau đó lắc đầu nói với Dương Tử Mi:

- Bản đồ không có độc, chắc là có người đưa vu thuật vào đây rồi.
- Vu thuật?

Dương Tử Mi nhìn tấm bản đồ một cách quái dị, cô mới chỉ chạm nhẹ tay vào mà đã suýt nữa bị nhốt trong Đào Hoa Chướng, loại vu thuật này đúng là quá mạnh rồi.

Long Trục Thiên cũng thử nhắm mắt lại, duỗi tay ra sờ sờ. Vừa chạm vào, não anh cũng bắt đầu hiện ra một cảnh tượng.

Nhưng mà, cảnh mà anh nhìn thấy khác hẳn so với cảnh Dương Tử Mi đã nhìn. Thứ anh nhìn thấy không phải là Đào Hoa Chướng, mà là hơn mười cái quan tài bằng gỗ được đặt nằm cạnh nhau.

Tổng cộng có mười bốn cái, trong đó có hai cái quan tài màu đen trầm được bao quanh bởi mười hai chiếc còn lại, tạo thành tư thế bảo vệ sát sao.

Anh nhìn thấy rất rõ, trên mỗi cái quan tài đều có một lớp hoa văn đặc biệt, giống y như lớp hoa văn trên thẻ bài gỗ đào.

Khi Long Trục Thiên đang muốn nhìn rõ thêm tí nữa, thì đột nhiên có vô số thanh kiếm được bắn ra từ tứ phía, lao thẳng về phía anh.

- Trục Thiên...

Dương Tử Mi hét lên trong kinh hãi, vỗ tay lên đỉnh đầu anh một cái.

Lúc này Long Trục Thiên mới mở mắt ra, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Ban nãy có một thanh kiếm đâm trúng cánh tay anh, Long Trục Thiên có thể cảm nhận nỗi đau xuyên da thịt đó một cách rõ ràng.

Anh cúi đầu nhìn vào chỗ bị đâm trong ảo giác trên cánh tay, thì thấy ở đó có một vết máu đỏ tươi...

Bây giờ Long Trục Thiên mới kể hết những gì mình thấy cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nghe xong thì bị dọa cho kinh hãi.

Cô vẫn luôn cho rằng mình có chút hiểu biết về pháp thuật là đã lợi hại lắm rồi, giờ gặp phải thể loại vu thuật dùng ảo giác để giết người như thật này thì cảm thấy mình đúng là gặp phải đại nhân vật rồi.

Ếch ngồi đáy giếng, câu này rất hợp với cô lúc này. Dương Tử Mi đưa tay sờ vào vết đỏ hồng trên tay Long Trục Thiên, sau khi được cô xoa xoa một lúc, vết đỏ hồng đó liền biến mất.

- Không đau nữa rồi.

Long Trục Thiên nắm lấy tay cô, nghĩ lại vẫn hơi rùng mình nói:

- Nếu không phải lúc này em gọi anh kịp thời, thì chắc anh đã bị đâm chết từ lâu rồi.

- Mấy cỗ quan tài mà anh nói đến giống y hệt những gì sư phụ đã thấy. Không biết lúc đó sư phụ có gặp phải cơ quan kiểm trận như thế này không, chúng ta đi hỏi đi.

Dương Tử Mi kéo Long Trục Thiên lên và nói.

- Ủ. Long Trục Thiên gật gật đầu:

- Anh về lâu vậy rồi mà vẫn chưa đi chào hỏi sư phụ, xấu hổ quá.

- Không sao đâu, sư phụ không trách anh đâu.

Dương Tử Mi thấy anh nói vậy thì an ủi.

Hai người nắm tay nhau đang định rời đi, thì Tuyết Hồ chạy đuổi theo rồi nhảy vào lòng Dương Tử Mi, bất mãn nói:

- Con nhóc chết tiệt! Sao lại quên tôi được hả?

- Cậu không quên tôi là được rồi.

- Hứ!

Tuyết Hồ hừ lạnh một tiếng, sau đó lại tự an ủi bản thân:

- Anh ta chẳng qua chỉ nắm tay cô mà thôi, tôi còn nằm trong lòng cô kia. Á há há, mình vẫn được hưởng nhiều hơn.

Dương Tử Mi bất lực.

- Không được ôm nó trước mặt anh.

Long Trục Thiên cảm thấy con hồ ly này rất không bình thường, vậy nên vừa thấy nó nhảy vào lòng Dương Tử Mi anh liền thấy bức mình.

- Chuyện này... Anh đừng bảo là anh ghen với cả một con vật nhé?

Dương Tử Mi không khỏi xấu hổ hỏi.

- Đúng vậy.

Ấy thế mà Long Trục Thiên lại chẳng hề phủ nhận, thẳng thắn thừa nhận mình không chịu được cảnh này.

- Cậu nghe thấy chưa? Anh ấy không thích tôi ôm cậu, cậu tự đi đi.

Dương Tử Mi nói với Tuyết Hồ.

- Còn lâu!

Tuyết Hồ bám chặt vào ngực Dương Tử Mi không chịu buông.

Long Trục Thiên thấy thế liền đuổi tay xách đuôi nó lên nhìn nhìn, sau đó nói một câu buồn bực:

- Lại còn là con đực nữa chứ, sau này càng không được bế.

Dương Tử Mi cảm thấy thật là ngàn chấm.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 450: Tay Năm Chặt Tay

Tuyết Hồ tức đến nổi xù cả lông. Nó giơ chân sau lên đập đập, đập trúng cổ tay của Long Trục Thiên.

Bị nó đập trúng, Long Trục Thiên cảm giác như bị cả tấn búa đập vào vậy, cả tay vô lực buông lỏng.

Tuyết Hồ thấy thế liền nhảy ra khỏi tay anh, trèo tót lên một nhánh cây, ôm chặt lấy đuôi mình, nhìn anh hét lên một cách đáng thương và phẫn nộ:

- Gã đàn ông nhà cô đúng là tên biến thái!

Dương Tử Mi nghe xong chỉ biết chỉ tay, nhăn mày nhìn nó một cách bất lực.

- Sức mạnh của nó cũng khá đấy chứ.

Long Trục Thiên lắc lắc cánh tay bị đá trúng, bực mình nói với Dương Tử Mi.

- Chuyện này... nó là linh vật mà, nên tất nhiên sức mạnh sẽ không tầm thường.

Dương Tử Mi cảm thấy thật xấu hổ giải thích.

- Là con vật đáng ghét thì có!

Long Trục Thiên liếc mắt Tuyết Hồ đang đứng trên cây, nói.

- Anh mới là cái đồ đáng ghét! Cả nhà anh đều là đồ đáng ghét!

Tuyết Hồ tức đến nỗi dựng hết lông lên, nhìn từ xa giống y như một chú chó chow chow.

Dương Tử Mi thấy bộ dạng tức giận đến xù lông của nó, liền không nhìn được ôm bụng cười phá lên.

Xem ra, sau này đối tượng cãi nhau với nó không phải Tiểu Thiên nữa, mà sẽ thay bằng Long Trục Thiên rồi.

Còn Tiểu Thiên, sau khi được hóa giải phong ấn, nhìn thấy Tuyết Hồ bị Long Trục Thiên chọc tức đến phát điên thì cười như lắc lẻ, không ngừng kêu to:

- Anh rể vạn tuế!

Anh rể?

Dương Tử Mi nghe thấy nó gọi vậy tim liền đập thành thịch, gò má đỏ ửng lên, cô khẽ liếc mắt nhìn Long Trục Thiên một cái.

Thì thấy anh cũng đang nhìn mình.Ánh mắt hai người khẽ chạm nhau. Tuy không có sét đánh tóe lửa, nhưng tim họ cứ rung rung như thể ai đó bắn súng bên trong vậy.

Long Trục Thiên đưa tay, nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Dương Tử Mi. Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, nắm chặt không rời...

Bây giờ Dương Tử Mi mới hiểu, vì sao những đôi yêu nhau đi trên phố lại cứ nắm lấy tay nhau không rời rời, đó là bởi vì mạch máu của ngón tay gắn liền với trái tim.

Tay nắm chặt tay sẽ càng khiến tim thêm gần nhau.

Tuyết Hồ thấy cảnh này lại càng tức hộc máu, giơ vuốt che kín mắt lại chẳng thèm nhìn nữa, trong lòng còn không ngừng mắng Dương Tử Mi trọng sắc khinh bạn, chỉ biết có mỗi Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi quay đầu nhìn nó cười một cái, cũng chẳng thèm để ý nữa mà cùng Long Trục Thiên chạy đi tìm sư phụ.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đang tu luyện ở sau nhà.

Dương Tử Mi và Long Trục Thiên đến thì thấy cảnh này nên đứng yên một bên, đợi đến khi sư phụ mình phun ra một ngụm khí vẫn đục, thu hồi đan điền thì mới đi qua, cung kính chào ông:

- Chúc sư phụ buổi sáng tốt lành!

Long Trục Thiên cũng cung kính khom lưng chào một tiếng:

- Xin chào sư phụ, con là Long Trục Thiên. Con đã muốn đến chào sư phụ lâu rồi nhưng vẫn không có cơ hội, xin sư phụ lượng thứ.

Ngọc Thanh nhìn Long Trục Thiên, đánh giá anh một lúc. Với hơn một trăm năm kinh nghiệm nhìn người của ông, Long Trục Thiên cho ông một cảm giác rất kỳ lạ, nhưng lạ ở điểm nào thì ông lại không nghĩ ra được.

Nhưng mà, vì trước đó Dương Tử Mi đã kể sơ qua tình hình của anh cho ông nghe nên ông cũng không quá kinh ngạc.

- Ủ, chào cậu!

Ngọc Thanh nhàn nhạt gật đầu.

Thấy hai đứa đứng cùng nhau, một cao lớn lạnh lùng như kiếm tuốt khỏi vỏ, một lại kiều diễm xinh đẹp mềm mại, nhìn có vẻ rất xứng đôi vừa

lửa.

Nữu Nữu có thể tìm được một người yêu thương mình ông cũng lấy làm vui mừng.

Thân làm sư phụ, chung sống với cô đã mười năm, đương nhiên ông cũng biết cô chịu ảnh hưởng của kiếp trước nên luôn không có cảm giác an toàn. Bên ngoài nhìn vào thì có vẻ như một người sắt đá lạnh nhạt, nhưng trên thực tế thì lại như một đứa trẻ yếu đuối và mịt mù trong tâm.

Mà người đàn ông đang đứng trước mặt ông dường như có thể cho cô cảm giác có thể dựa dẫm ỷ lại. Nếu như vậy thì khi ông chết đi cũng sẽ yên tâm hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 451: Lấy Lòng Sư Phụ, Sư Thúc

Riêng Ngọc Chân Tử thì lại rất có thành kiến với Long Trục Thiên, nên vừa nhìn thấy anh, ông đã tức đến dựng râu trợn mắt, hừ mạnh một cái:

- Thăng nhóc thối tha, tôi là sư thúc của Nữu Nữu, mau đến chào hỏi đi.

Ấy vậy mà Long Trục Thiên lại chẳng hề tức giận.

Anh đi đến trước mặt Ngọc Chân Tử, khom lưng cung kính nói:

- Sư thúc, con xin lỗi, hôm qua con có hơi lỗ mãng, mong người bỏ quá cho.

- Hừ! Muốn tôi tha thứ á? Thế thì phải thể hiện chút thành ý chứ.

Nói xong Ngọc Chân Tử bày ra bộ dạng huênh hoang.

- Sư thúc, người đừng được đăng chân mà lân đăng đầu nhé.

Dương Tử Mi liếc ông một cái khinh bỉ.

- Phì phì! Con nhóc thối tha này! Vì một thằng đàn ông mà đi nói sư thúc con thế à? Sư thúc con buồn lắm con biết không?

Ngọc Chân Tử cố ý xụ mặt làm như thể mình đang tức lắm rồi ấy.

Long Trục Thiên thấy vậy liền móc từ trong túi ra một quyển sách cũ nát, nhìn có vẻ đã có lịch sử khá lâu đời đưa cho Ngọc Chân Tử:

- Sư thúc, đây là chút thành ý của tiểu bối.

- Lôi một quyển sách cũ nát ra mà bảo có thành ý à? Thành ý của cậu rẻ mạt quá đấy!

Ngọc Chân Tử lầm bầm, nhận lấy cuốn sách một cách miễn cưỡng.

Nhận xong ông mở cuốn sách ra xem với vẻ mặt đầy ghét bỏ, lật lật hết trang này sang trang khác, càng lật mắt ông càng sáng rực lên, cứ như thể nhìn thấy bảo vật vậy:

- Tên nhãi nhà cậu tìm thấy cuốn Thoái Phổ này ở đâu vậy?

- Con biết sư thúc là truyền nhân của Đàm Gia Thoái, nên thấy tặng người cuốn sách này là thích hợp nhất. Cuốn sách này con lấy trộm từ tàng thư các ở Thiếu Lâm Tự ra đấy.

Long Trục Thiên nói một cách thản nhiên, dáng vẻ như chuyện có thật vậy.

- Sao cậu lại biết tôi là truyền nhân của Đàm Gia Thoái?

Ngọc Chân Tử vừa giở cuốn Thoái Phổ quý giá đã thất truyền từ lâu, vừa kích động hỏi Long Trục Thiên.

Xem ra quyển Thoái Phổ này của anh đã hoàn toàn mua chuộc được Ngọc Chân Tử rồi.

- Mi Mi nói với con ạ.

Long Trục Thiên nói, yêu chiều nhìn Dương Tử Mi một cái. - Tiểu sư đệ tốt với thúc quá. Mọi người cứ nói chuyện đi nhé, thúc đi xem sách

đây.

Nói rồi Ngọc Chân Tử cầm cuốn Thoái Phổ ngồi chồm hồm sang một bên ngâm cứu. Lần này Long Trục Thiên lại đến trước mắt Ngọc Thanh, móc một cái bình sứ nhỏ màu trắng ngọc ra đưa cho ông:

- Sư phụ, đây là quà gặp mặt của tiểu bối, xin vui lòng nhận cho.

- Cậu khách sáo quá. Tiểu bối gặp trưởng bối, lẽ ra nên để trưởng bối tặng quà gặp mặt mới đúng.

Tuy Ngọc Thanh nói vậy, nhưng cũng không giấu ấn tượng tốt của mình về Long Trục Thiên, đưa tay nhận lấy chiếc bình sứ.

- Trục Thiên, trong đây là cái gì thế?

Dương Tử Mi hiếu kỳ hỏi

- Bên trong là đan dược được chế từ tuyết liên Thiên Sơn ngàn năm, nhân sâm ngàn năm và đầu quạ ngàn năm. Nếu sư phụ ăn vào, phỏng chừng sẽ tăng thêm mười năm tuổi thọ.

Long Trục Thiên trả lời.

- Thật sao?

Dương Tử Minh trợn mắt hỏi.

Đại hạn của sư phụ sắp tới, chuyện này đối với cô mà nói là một chuyện cực kỳ kinh khủng. Trước đây cô đã từng nói chuyện điện thoại với anh, không ngờ anh lại nhớ, tìm được một viên đan dược quý giá thế này.

- Nghe nói viên Cửu Hoàn Đan này trên đời chỉ có hai viên duy nhất.

Đến cả một người vẫn luôn lạnh nhạt như Ngọc Thanh cũng phải khẽ nhúu mày mở thử nắp bình sứ ra.

Bình vừa mở ra, một mùi thơm lập tức tỏa ra bốn phía, khiến ai ngửi vào cũng thấy tinh thần thoải mái phần chần.

Ngọc Thanh nhìn nhìn chiếc bình rồi lại đẩy nắp lại, đưa nó cho Dương Tử Mi:

- Đại hạn của bản đạo đã đến, cho dù có dựa vào viên Cửu Hoàn Đan này để kéo dài mạng sống thì nhiều nhất cũng chỉ được một năm rưỡi thôi. Không cần lãng phí thế đâu. Nữu Nữu, con giữ nó đi, sau này sẽ có lúc cần dùng.

- Không đâu sư phụ.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Đây là quà Trục Thiên tặng người, người mà không nhận anh ấy sẽ buồn lắm. Cho dù chỉ có thể giúp người kéo dài tuổi thọ thêm một năm rưỡi, con cũng đã vui lắm rồi. Bởi vì con có thể ở bên cạnh sư phụ nhiều thêm chút nữa. Sư phụ, người hãy ăn nó đi.

- Người là vị sư phụ mà Mi Mi quý trọng nhất, xin người đừng để cô ấy tổn thương.

Long Trục Thiên cũng nói.

Ngọc Thanh nghe vậy thì nhẹ thở dài một hơi, đem cất chiếc bình sứ vào đạo bào của mình.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 452: Thất Tinh Kiểm Trộn (1)

Dương Tử Mi kéo một cái ghế qua ngồi bên cạnh Ngọc Thanh, kể lại chuyện lúc nãy mà cô và Long Trục Thiên đã gặp phải cho sư phụ mình nghe.

Ngọc Thanh nghe xong thì khẽ kinh ngạc.

Ngọc Chân Tử đứng ở một bên lắng nghe, lập tức cảm thấy hứng thú:

- Còn có cả chuyện siêu việt thế này cơ à? Cho sư thúc sờ thử xem nào.

- Sư thúc, một khi ảo giác xuất hiện, nếu người phát hiện có nguy hiểm thì hãy mở mắt ra ngay lập tức, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Dương Tử Mi lo lắng nói.

- Biết rồi mà. Sư thúc con có phải trẻ con đâu.

Ngọc Chân Tử sốt ruột trả lời, ngồi sang một bên cứ giục Long Trục Thiên mau mau mở tấm bản đồ da dê ra.

Long Trục Thiên mở tấm bản đồ ra...

Theo đó, Ngọc Chân Tử cũng nín thở nhắm mắt lại, duỗi tay chậm chậm sờ vào tấm bản đồ, sờ một lúc lâu cũng chẳng có cảm giác gì.

- Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ nó khinh thường thúc sao? Cứ sờ mãi mà chẳng thấy gì cả.

Ngọc Chân Tử ẩm ỨC kêu oai oái.

- Sư đệ, có thể là do đệ chưa đủ tĩnh tâm.

Ngọc Thanh nói xong liền bỏ phất trần sang một bên:

- Để huynh thử xem. Sau đó ông liền nhắm mắt lại, ngón tay sờ tấm da dê một cách tỉ mỉ một lúc, nhưng sau cũng mở mắt ra lắc lắc đầu:

- Chẳng có chút cảm giác gì cả.

Ngọc Chân Tử bức xúc:

- Hai đứa con sờ thì ảo giác liền xuất hiện, nhưng hai người chúng ta sờ lại vẫn chỉ là một tờ giấy trắng, chán chết đi được.

- Có lẽ nó chỉ có tác dụng với những ai liên quan thôi.

Long Trục Thiên đứng một bên lên tiếng.

- Ủ.

Dương Tử Mi cũng cho là như vậy, cô nhìn sư phụ nói:

- Đúng rồi sư phụ, trước kia người đã từng đến khu vực trung tâm của hầm mộ, có nhìn thấy mười bốn cỗ quan tài đó, thế có phải người cũng gặp phải mấy loại kiếm trận hung hiểm kia không?

- Ủ đúng.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Đó là Thất Tinh Kiếm Trận, lúc đấy cũng may sư phụ biết cách phá giải, nên cũng không sao cả. Nếu ta mà không hiểu cách phá thì dù có thần thông quảng đại đến cỡ nào, thân thể linh hoạt đến cỡ nào cũng sẽ phải chôn thân trong trận pháp ấy.

- Sư phụ, Thất Tinh Kiếm Trận là gì vậy?

Dương Tử Mi hỏi ông, trong lòng lại càng cảm thấy bản thân mình thật nông cạn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 453: Thất Tinh Kiểm Trận (2)

Long Trục Thiên đứng một bên trầm ngâm im lặng, sau nhìn Ngọc Thanh, nói:

- Sư phụ, có thể dạy con cách phá trận được không? Con muốn vào thế giới ảo ấy một lần nữa.

Ngọc Thanh gật đầu, bắt đầu dùng bày Bát Quái Trận bằng nhánh cây với Ngọc Chân Tử, giải thích cho anh nghe bí mật biến hóa và vị trí cửa sinh của trận pháp.

Về phương diện này, Long Trục Thiên có ngộ tính cực cao, chỉ nói một chút đã hiểu ngay.

Còn Dương Tử Mi từ nhỏ đã học mấy thứ bát quái âm dương ngũ hành này nên càng dễ hiểu. Chỉ là, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ tu luyện kiếm pháp, phỏng chừng đến lúc cần dùng thì cô cũng chỉ thuộc lý thuyết thiếu cơ sở thực tế mà thôi.

Song, những biến đổi của kiếm pháp này thật lợi hại, tuy chỉ được tạo ra từ nhánh cây nhưng Dương Tử Mi vẫn có thể nhìn thấy sức mạnh tấn công của chúng một cách rõ ràng.

Chẳng trách Long Trục Thiên lại bị thương trong ảo giác được.

Nếu không phải kịp thời tỉnh lại, thì có lẽ đã bị một trăm linh tám thanh kiếm này đâm cho thủng như nhím rồi.

- Trục Thiên, cậu có sẵn nền tảng về kiếm pháp không?

Ngọc Thanh giải thích xong liền hỏi một câu cực kỳ mấu chốt.

Long Trục Thiên gật gật đầu:

- Bắt đầu từ lúc nhỏ, ông ngoại con đã dạy con kiếm pháp, đến năm mười ba tuổi, mới phát hiện dù kiếp pháp có cao siêu đến đâu cũng không bằng một viên đạn, vậy là con bỏ không học nữa.

- Tuy rằng sự xuất hiện của vũ khí nóng đã giáng một đòn chí mạng vào vũ khí lạnh, nhưng không thể thay thế được hoàn toàn. Tu luyện kiếm pháp, ngoài tác dụng tấn công phòng ngự ra còn có thể tu tâm dưỡng tính.

Ngọc Thanh nói.

- Sư phụ, con chưa bao giờ thấy người dùng kiếm.

Dương Tử Mi đứng một bên rầu rĩ nói.

- Sư huynh từng đấu kiếm thất bại dưới tay người khác, nên lúc đó đã thề sẽ không bao giờ dùng kiếm nữa. Tiểu sư điệt à, thúc nói cho con biết nhé, kiếm pháp của sư phụ con tuyệt lắm đấy.

Ngọc Chân Tử hóng hớt vào.

- Thật ạ?

Mắt Dương Tử Mi sáng rực lên:

- Sư phụ! Có phải người cũng giỏi như mấy người trong phái Võ Đang rồi Toàn Chân Giáo được viết trong mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp không?

- Phụt! Sư huynh! Huynh không nói cho tiểu sư đệ nghe về sư môn của chúng ta sao?

Ngọc Chân Tử phụt cười.- Thế là ý gì ạ?

Dương Tử Mi không hiểu bèn hỏi.

Trước nay sư phụ chưa bao giờ kể cho cô nghe về truyền thừa của sư môn.

- Sư phụ của chúng ta cũng chính là sư tổ của con, trưởng môn thứ chín mươi của phái Võ Đang, con nói xem, mình thuộc giáo phái nào?

- Gì cơ?

Dương Tử Mi hết sức kinh ngạc:

- Thực sự có phái Võ Đang sao? Thế sư phụ sư thúc, sao hai người không ở trên núi Võ Đang?

- Hơ! Giờ ngoài mấy người chúng ta ra, thì trên thực tế phái Võ Đang đã biến mất từ lâu rồi.

Ngọc Chân Tử cười nói:

- Năm đó phá cái gì mà Tứ Cự ấy, nên đã bị hủy diệt hết rồi.

Dương Tử Mi nghe xong mà bất lực.

Đó là thời kỳ chính đạo bị diệt, cô cũng không thể xen vào.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Long Trục Thiên đã dùng nhánh cây để vót thành hình thanh kiếm, bắt đầu múa máy ở bên cạnh, thu hút sự chú ý của Dương Tử Mi.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử cũng ngừng nói, bắt đầu quan sát anh...

Cơ thể của Long Trục Thiên cường tráng nhanh nhẹn, chân khí nồng đậm, tuy chỉ cầm một thanh kiếm giả bằng gỗ, nhưng cũng khiến người ta cảm nhận được từng trận gió phát ra khi anh khua kiếm, lá trên cây cũng bị thổi rụng lả tả.

Dương Tử Mi không hiểu gì về kiếm pháp hết, nhưng cũng bị phong thái của anh hấp dẫn.

Đúng là soái ca!

Từng động tác đá chân khua tay, xoay tròn hay bay lên không trung...

Tất cả đều khiến tim cô đập thình thịch như chú nai nhỏ.

- Ô? Kiếm pháp mà cậu ta đang múa chẳng phải là của phái Võ Đang chúng ta sao?

Sau khi nhìn một lượt, Ngọc Chân Tử kinh ngạc kêu lên:

- Hình như sư phụ đã từng nói chỉ có mình sư thúc biết bộ kiếm pháp này mà. Sao cậu ta lại biết? Chẳng lẽ...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 454: Lại Sắp Tham Gia Hội Chợ Đấu Giá Cổ Vật

Không phải sư thúc. Sư thúc đã mất từ lâu lắm rồi, có lẽ chỉ là một đệ tử bên ngoài được sư thúc dạy thôi.

Ngọc Thanh lắc lắc đầu.

- Ôi. Dù thế nào thì cậu ta cũng là đệ tử của phái chúng ta.

Ngọc Chân Tử hưng phấn nói.

Ngọc Thanh nghe vậy thì khẽ cười, vuốt vuốt cằm.

Long Trục Thiên ngừng múa kiếm, nhìn về phía Ngọc Thanh.

- Bắt đầu từ hôm nay cậu hãy luyện kiếm pháp của bốn môn cùng tôi đi.

Ngọc Thanh nói với Long Trục Thiên.

Đôi mắt của Long Trục Thiên khẽ sáng rực lên:

- Cảm ơn sư phụ

- Sư phụ, con cũng muốn học kiếm pháp.

Dương Tử Mi đứng cạnh cũng xen vào:

- Giờ càng ngày con càng cảm thấy mình nên học thêm chút võ thuật nữa. Nếu không thì con quá yếu.

Thực ra điều cô muốn hơn là được luyện kiếm cùng Long Trục Thiên.

- Được. Kiếm pháp tốt nhất để phá Thất Tinh Kiếm trận là kiếm pháp có cả hai thái cực, cần hai người phối hợp. Nếu con có thể luyện thì quá tốt.

Ngọc Thanh gật gật đầu.

Dương Tử Mi vui mừng khôn xiết, chớp chớp mắt nói:

- Chúng con không phải trẻ con nữa, không muốn cứ mỗi lần luyện tập là phải dùng nhành cây dâu. Cho chúng con dùng kiếm thật đi.

- Phải tìm được thanh kiếm tốt nhất đã.

Bây giờ chỗ nào cũng nghiêm cấm buôn bán đao kiếm, huống hồ giờ đa phần toàn là kiếm nghệ thuật, muốn kiếm tốt trừ phi tìm được đồ cổ.

Dương Tử Mi đang suy nghĩ xem nên đi đâu mua kiếm thì đột nhiên điện thoại reo, cô mở ra xem thì thấy Tống Huyền gọi đến.

- A lô thầy Tống.

Lâu lắm rồi không gặp Tống Huyền, lúc nghe thấy giọng anh, Dương Tử Mi thấy rất vui:

- Chị Thanh Mai đã đỡ chưa ạ?

- Cô ấy đỡ hơn rồi.

Tống Huyền trả lời.

- Thế thì tốt, thầy Tống tìm em có chuyện gì thế?

- À, Tiểu Mi, ngày mai thành phố B có một phiên hội chợ đấu giá, anh muốn hỏi em có muốn đi cùng không?

Tống Huyền hỏi.

Dương Tử Mi nghe xong vô cùng hứng thú trả lời:

- Muốn chứ! Mai mấy giờ vậy? Em đi với thầy.

- Sáu giờ tối ngày mai, anh đến đón em.

Tống Huyền thấy Dương Tử Mi bảo cũng muốn đi tham gia đấu giá nên rất vui.

Anh biết, tuy kiến thức của Dương Tử Mi về đồ cổ còn chưa được phong phú, nhưng cô rất nhạy cảm với mấy món đồ kiểu này, chưa bao giờ đánh giá sai món nào cả.

Cho nên nếu đưa cô đi cùng thì anh sẽ không lo rước phải đồ rởm hoặc mua phải đồ tuần táng kém may mắn.

Trước đây Dương Tử Mi đã từng tham gia đấu giá cổ vật một lần, những người ở đó ai cũng đều mặc đồ cổ trang cả.

Ngoài bộ quần áo cổ trang lần trước Tống Huyền mua cho mình ra, Dương Tử Mi chẳng có bộ nào khác ngoài quần áo mặc bình thường, cho nên mới gọi điện cho mẹ của Hạ Muội:

- Cô ời, tối mai cháu định đi thành phố B tham dự hội chợ đấu giá cổ vật, trong tiệm của cô có bộ cổ trang nào hợp không?

- Ha ha! Đúng dịp quá! Nhà thiết kế của tiệm cô vừa mới may một bộ lễ phục dựa theo số đo của cháu đấy. Cô đang định gọi điện cho cháu, hỏi xem cháu có muốn qua thử không đây.

Cô Hạ cười cười nói.

Dương Tử Mi nghe xong thì vui sướng đáp:

- Cháu cảm ơn cô nhé! Đúng là nắng hạn gặp mưa rào. Lát nữa cháu qua thử ạ.

- Ha ha, đừng cảm ơn cô, cháu phải cảm ơn thợ thiết kế Ly ấy. Từ sau khi cậu ta thấy cháu là bắt đầu điên cuồng thiết kế quần áo cho cháu. Cậu ấy bảo quần áo của mình phải để cháu mặc mới thể hiện được giá trị thiết kết.

- Ha ha, vậy cháu cảm ơn cậu Ly nhé.

Dương Tử Mi cười nói.

- Tiểu Mi, nghe Hạ Muội nói đã mấy ngày cháu không đi học rồi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Cô Hạ thân thiết hỏi.

- Cháu cảm ơn cô, không có chuyện gì to tát đâu ạ. Cháu về quê mấy hôm ấy mà.

Sự quan tâm của cô Hạ khiến Dương Tử Mi rất cảm động.

Ba người nhà họ Hạ đối xử với cô rất nhiệt tình thành tâm, cô thực sự rất biết ơn họ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 455: Thử Quần Áo

Dương Tử Mi mang theo cả Tuyết Hồ đi thẳng đến tiệm quần áo của cô Hạ.

Lúc đến đã thấy cô Hạ và Hạ Muội đang đợi cô trong đó rồi.

- Tử Mi!

Hạ Muội vừa thấy Dương Tử Mi đến là lao như bay tới, kéo tay cô nói:

- Đồ đáng ghét! Mấy ngày nay đi đâu thế hả? Còn chẳng thèm lên lớp nữa chứ, nhớ bạn chết mất!

- Tớ về quê mấy hôm ấy mà. Sao bạn lại ở đây?

Gặp Hạ Muội, Dương Tử Mi cũng thấy rất vui.

- Mẹ tớ nói cậu sắp tới nên tớ cũng đến luôn, không thì không biết tìm bạn ở đâu mới được cơ.

Hạ Muội nói.

- Tớ chuẩn bị thứ hai đi học lại đây.

- À đúng rồi! Tuần sau là bắt đầu đợt thi thử thứ hai đấy, cậu phải đi thi để giành vị trí đầu bảng nhé.

Hạ Muội dặn dò cô.

- Lại kiểm tra á?

Đợt thi thứ nhất cô đứng vị trí thứ nhất thì còn cảm thấy vui vui, giờ chẳng có chút hứng thú gì với kỳ thi nữa rồi, cũng chẳng quan tâm đến vị trí nhất nhì gì nữa.

- Đúng vậy! Đợt thi thử này rất quan trọng đấy, đây là buổi thi thử trước kỳ thi giữa kỳ, vị trí cũng căn cứ vào chỗ ngồi ở kỳ thi giữa kỳ, bạn phải đến đấy, nếu không lúc thi thật rồi không tìm được chỗ ngồi là toi luôn.

Hạ Muội nói.

- Được.

Hạ Muội nhìn về phía Tuyết Hồ phía sau người Dương Tử Mi, hai mắt lập tức sáng rực lên:

- Đây là thú cưng bạn nuôi à? Đáng yêu quá! Tớ muốn sờ quá.

Nói xong cô ngồi xuống, đang định sờ thì Tuyết Hồ nhảy dựng lên, chui vào lòng Dương Tử Mi, không cho Hạ Muội sờ vào người.

Dương Tử Mi khó xử nói với Hạ Muội:

- Nó không thích bị người khác sờ, bạn thích thì nhìn là được rồi.

- Hu hu...

Hạ Muội chán nản bĩu môi, nhưng cũng không sờ vào người Tuyết Hồ nữa, chỉ nhìn nó một cách trêu mến thôi, cô nghĩ có lẽ mình cũng phải nuôi một chú chó bé bé đáng yêu như này mới được.

- Tiểu Mi, qua đây thử quần áo đi.

Cô Hạ lấy ra một bộ lễ phục màu trắng rồi gọi Dương Tử Mi đến thử.

Bộ lễ phục này được may theo phong cách cực kỳ đơn giản của nhà thế kế Ly, vải hoa ren được gắn bên vạt áo, chất vải là sa tanh trắng thuần, đôi chỗ còn điểm xuyết thêm vài cánh hoa hồng, bên trái hông còn cột một cái đai ruy băng nơ bướm màu đen buông thông xuống.

- Bộ lễ phục đẹp quá!

Hạ Muội thấy bộ lễ phục liền mở miệng khen:

- Tử Mi mà mặc bộ này vào thì sẽ đẹp lắm cho mà xem.

- Vốn dĩ bộ lễ phục này được may theo số đo của Tử Mi mà.

Cô Hạ cười cười đưa bộ quần áo cho Dương Tử Mi:

- Cháu đi mặc thử đi.

- Cháu cảm ơn cô ạ.

Dương Tử Mi đón lấy bộ quần áo rồi mang vào phòng thử đồ, cởi ra mặc thử thì thấy rất vừa người, rất thoải mái.

Sau khi mặc xong, cô bước ra ngoài. Cô Hạ và Hạ Muội nhìn thấy Dương Tử Mi bước ra thì sáng mắt lên.

- Oa! Đẹp quá đi mất! Nhìn bay bổng linh động thật đấy!

Cô Hạ xoay xoay người cô, tấm tắc khen.

Dương Tử Mi ngắm nhìn mình trong gương cũng cảm thấy rất vừa ý.

Bộ quần áo này được may rất tỉ mỉ kỹ càng, hoàn toàn làm nổi bật nên đặc điểm khí chất của cô, khiến cô có cảm giác như mình bỗng chốc như biến thành công chúa vậy.

- Mang giày nào!

Cô Hạ lấy ra một đôi giày cao gót đính đá đen, thiết kế của nó cũng cô cùng đơn giản, đưa cho cô mang vào.

Sau khi mang giày vào, Dương Tử Mi lại càng lộng lẫy.

- Hừm, trang sức đi kèm không hợp rồi.

Cô Hạ nhìn tấm thẻ gỗ đào màu đen tuyền và viên ngọc đựng hồn phách của Tiểu Thiên trước ngực Dương Tử Mi lắc lắc đầu:

- Đến lúc đó cháu tốt nhất không nên đeo trang sức, nếu có đeo thì cũng chỉ nên đeo ngọc trai thôi.

Dương Tử Mi đưa tay sờ sờ tấm thẻ gỗ đào với viên ngọc có Tiểu Thiên bên trong.

Tiểu Thiên không vui nói:

- Chị à, chị không được vứt bỏ em đâu đấy. Bất luận thế nào em cũng phải ở cạnh chị cơ.

Hồn phách của Tiểu Thiên vẫn luôn nhờ vào khí tức của cô để gia tăng linh khí, nên cô cũng sẽ không tùy tiện để nó rời xa mình đâu.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 456: Có Thể Tham Lam Chút Được Không

Còn cả thẻ bài gỗ đào này nữa, thứ này do chính tay Long Trục Thiên đeo cho cô, nên cô càng không nỡ tháo nó ra, tuy nhìn thì đúng là không hợp với bộ quần áo thật.

Thấy cô có chút khó xử, cô Hạ đành thờ dài một hơi, chọn lấy một tấm khăn lụa màu trắng, buộc cẩn thận lên cổ cô:

- Nếu con không muốn tháo chúng xuống, thì hãy dùng cái khăn lụa này che đi, nếu con không sợ nóng.

- Dạ.

Tuy cái khăn lụa này nhìn có vẻ làm màu vô ích, nhưng so ra thì vẫn hơn thẻ bài gỗ đào và miếng học kia nhiều.

- Để tôi biến thành cái khăn cho.

Tuyệt Hồ ngồi bên cạnh nói một câu.

- Hử? Cậu còn biết biến thành hình cái khăn nữa cơ à?

- Không biết! Tôi chỉ biết biến thành người, nên mới ghen tị với cái khăn kia đấy.

- Ha ha!

- Dù sao đi đâu cô cũng đều phải mang theo tôi hết, đừng có đưa cái gã nhỏ mọn thô bạo kia theo.

Tuyết Hồ tức tối nói.

- Anh ấy sẽ không đi đâu.

Dương Tử Mi biết Long Trục Thiên sẽ không đến những nơi như vậy đâu, huống hồ từ sau khi sư phụ dạy anh kiếm quyết, anh đã hoàn toàn bị mê hoặc rồi.

Còn cô thì vừa mới luyện được tí đã thấy hết hứng thú, có lẽ là vì đó không phải là kiếm thật.

- Mẫn Cương, cậu đến rồi à?

Dương Tử Mi quay đầu thì nhìn thấy Mẫn Cương mặc một thân sơ mi trắng quần tây đi từ cửa vào, mấy ngày không gặp, hình như anh gầy hơn thì phải, có lẽ do chuyện của công ty nên lao lực quá độ.

Mẫn Cương vừa vào đã thấy cô mặc một bộ lễ phục màu trắng thuần, thanh nhã phiêu dật, trên môi mang theo ý cười nhàn nhạt, trông cô cứ như tiên nữ đạp mây bước ra từ trong tranh vậy.

Anh hơi ngơ ngác tim như ngừng đập khoảng một lúc, đến hít thở cũng ngừng lại.

Đẹp quá!

Anh ngơ ngẩn nhìn cô, quên cả hô hấp, hoàn toàn mất đi tri giác.

Đây là lần đầu tiên cô bị anh nhìn một cách nóng bỏng như thế, nên mặt Dương Tử Vi hơi ửng hồng, khóe môi nhẹ mang theo ý cười, chủ động chào hỏi anh:

- Mẫn Cường, cậu đến đây à?

Lúc này Mẫn Cường mới phục hồi tinh thần, vội vàng thu lại ánh nhìn của mình, gật gật đầu:

- Ủ, Hạt Muội nói cậu sẽ đến đây nên tớ đến xem thử.

- Tử Mi à, bạn không biết đâu, Mẫn Cường đã từng chạy đến tận lớp chúng ta để nhìn chỗ bạn ngồi, thế mà bạn lại không đi học. Anh ấy thất vọng dã man ấy. Hạt Muội ở bên cạnh, vẻ mặt mờ ám nói.

- Tớ... Tớ có chút việc muốn tìm cậu ấy đấy mà.

Dường như sợ bị hiểu lầm nên Mẫn Cường đã vội vàng thanh minh.

- Ha Ha! Có chuyện gì được cơ chứ? Cái vẻ mặt kia của cậu có đưa ngốc cũng sẽ nhận ra là cậu đang nhớ bạn ấy nhé.

Hạt Muội nghe rằng trêu chọc.

Mẫn Cường khẽ đỏ mặt, trốn tránh ánh mắt của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhìn anh, gò má cũng hơi đỏ lên.

Cô biết tuy kiếp này cô không yêu Mẫn Cường, nhưng vẫn có chút quyến luyến không thể khống chế được, cô vẫn rất thích ngắm nhìn anh.

Cô cũng biết, thái độ mập mờ này sẽ vô cùng tàn khốc với Mẫn Cường.

Nhưng mà, cô không thể dừng việc tiếp cận anh được.

Có lẽ, là do cô quá ích kỷ, và quá tham lam.

Cô thầm thở dài một hơi, bước vào phòng thay đồ, cởi bộ lễ phục xuống, mặc lại quần áo bình thường lên, xong xuôi đâu đấy mới mở cửa

bước ra.

Dường như Hạ Muội nhìn ra không khí giữa hai người có chút là lạ nên mới âm thầm kéo Dương Tử Mi qua một bên, hỏi:

- Bạn không thích Mẫn Cường à?

- Thích.

Dương Tử Mi trả lời cô.

- Cậu ấy cũng thích bạn, hai người nhìn rất xứng đôi vừa lứa, hay là cứ đến với nhau đi.

Hạ Muội khích lệ cô.

- Nhưng không phải kiểu thích kia.

Dương Tử giải thích:

- Tớ đã có người yêu rồi, sau này đừng nói những câu như vậy nữa.

- Không phải chứ? Là ai đã cướp đi trái tim thiếu nữ của bạn thế? Mẫn Cường đáng thương quá!

- Có cơ hội sẽ giới thiệu cho bạn.

Dương Tử Mi không muốn nói đến chuyện này quá nhiều, nhếch miệng nói.

Thấy vậy, Hạ Muội cũng thức thời không hỏi nhiều nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 457: Sẽ Kiểm Lớn Đây

Sau khi tạm biệt Hạ Muội xong, Dương Tử Mi và Mẫn Cường đi ra khỏi tiệm quần áo, chuẩn bị đến công tư Thiên Bách Độ.

- Cậu có muốn ngồi ghế sau không?

Thì ra lúc Mẫn Cường đến đây vẫn dùng chiếc xe đạp cũ mà anh thích.

Dương Tử Mi nhìn về phía ghế sau chiếc xe, khẽ cười, lắc lắc đầu:

- Không cần đâu, tớ đi bộ được rồi.

Trong mắt Mẫn Cường khẽ xẹt qua chút thất vọng.

Anh biết vì sao cô không chịu ngồi lên xe mình rồi, đó là vì cô đã giữ lời hứa với một người khác.

Vậy nên anh cũng không lên xe nữa, mà dắt xe đi bộ cùng cô.

Thời gian ở cạnh nhau không nhiều, nên anh chỉ muốn tranh thủ trân trọng khoảnh khắc này thôi.

- Đây là chó cậu nuôi à? Là loại gì vậy?

Mẫn Cường nhìn Tuyết Hồ đang nằm trong lòng Dương Tử Mi, nghĩ chủ đề nói chuyện.

Tuyết Hồ nghe anh nói xong thì phát điên, nó thực sự không hiểu, sao con người của thế giới này cứ nhìn thấy nó là lại hỏi Dương Tử Mi nó là giống chó gì chứ?

Nó là hồ ly mà, hồ ly đấy nhé!

- Không phải là chó, mà là hồ ly.

Dương Tử Mi cũng cảm nhận được tiếng hò hét đầy phần nộ phát ra từ tận đáy lòng của Tuyết Hồ, nên đã giải thích cho Mẫn Cường.

- À? Tớ còn tưởng nó chỉ là giống chó Phốc sóc nhìn giống hồ ly cơ. Ở nhà tớ cũng có một con nhưng không giống con này, cứ tưởng là khác giống.

Mẫn Cường kinh ngạc hỏi:

- Hồ ly có nghe lời ngoan ngoãn như chó không?

- Nó ngoan và nghe lời hơn tất cả các giống chó.

Dương Tử Mi nghĩ chắc lúc này Tuyết Hồ đang điên lắm rồi, nên đuổi tay sờ sờ đầu nó nói.

Mẫn Cường thấy rất rõ con hồ ly này đã nhìn anh một cái khinh bỉ, còn lè lè lưỡi, thậm chí còn giơ móng lên thể hiện sự bất mãn của mình cơ.

Xem ra, con hồ ly này còn hiểu tiếng người hơn con chó Phốc nhà anh nhiều.

- Lần sau tớ sẽ mang chó nhà mình đến cho chúng nó chơi với nhau nhé, hai đứa nó giống nhau thật đấy, không khéo còn có thể trở thành bạn tốt.

Mẫn Cường nói.

Tuyết Hồ nghe xong lại tức đến xù lông, bắt nó chơi với một con chó tầm thường á? Thật là sỉ nhục một con hồ ly ngàn năm như nó quá mà. Nó nhìn Mẫn Cường một cái khinh thường, chẳng thèm để ý đến anh, cuộn tròn lại trong lòng Dương Tử Mi rồi đánh một giấc.

Thế giới loài khiến thực sự quá nhạt nhẽo với yêu quái.

- Đúng rồi. Tử Mi, tớ đã mua lại mảnh đất kia rồi, hơn nữa còn mua được với giá hời nữa chứ. Giá của mảnh đất đó giờ đã tăng đến 8000 đồng một mét vuông rồi. Lúc nó mới có 2000 đồng một mét vuông, chủ đất đã muốn bán gấp, tớ mới nói cái ông ấy còn chẳng kịp trả giá đã ký luôn hợp đồng chuyển nhượng rồi.

Mẫn Cường nói.

- Thế thì tốt quá. Qua vài năm nữa thì nơi đó sẽ trở thành của quý đấy, đến lúc nó phải đến mấy vạn một mét vuông, rồi chúng ta sẽ chẳng cần làm gì, chỉ dựa vào mảnh đất ấy thôi là đã có thể kiếm bộn tiền rồi.

Dương Tử Mi hí mắt cười nói.

- Giờ đó vẫn là khu mới mở rộng, tạm thời mọi người vẫn chưa nhìn ra giá trị của nó, nhưng cha tớ đã nhìn ra rồi, nên thẳng tay đi vay một khoản để mua mấy mảnh liền.

Mẫn Cường tiếp lời.

- Hả?

Dương Tử Mi hơi kinh ngạc.

- Ông ấy nói ông ấy tin vào mắt nhìn của cậu.

Mẫn Cường cười nói:

- Vậy nên mới dốc hết vốn liếng ra vậy đấy.

- Thế thì ông ấy kiếm lớn rồi! Ha ha!

Dương Tử Mi cười lớn, cô là người đến từ tương lai, nên rất hiểu tất cả những thay đổi sắp sửa xảy ra này.

Xem ra, Dương Thanh Hoa rất biết nhìn xa trông rộng.

- Tử Mi, ngày mai thành phố B có buổi bán đấu giá đồ cổ, tớ chuẩn bị đi cùng ông mình đến đó, đưa cả La Bạch đi nữa, xem có gian trưng bày gốm sứ Thanh Hoa không để nó học hỏi đôi chút. Cậu muốn đi không?

Mẫn Cường hỏi.

- À, thầy Tống cũng nói với tớ rồi. Tớ định đi với thầy ấy nên mới qua tiệm cô Hạ mua lễ phục đấy.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Thế thì tốt quá! Đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở thành phố B nhé.

Mẫn Cường rất đổi vui mừng nói:

- Đi theo thầy Tống cậu đã học được không ít kiến thức về đồ cổ, đến lúc đó, phải giải đáp thắc mắc giúp tớ đấy nhé!

- Được thôi!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 458: Chế Tác Thanh Hoa

Sau khi đến công ty, hai người họ thấy hai anh em La Thanh La Bạch đang đeo tạp dề, cúi đầu ủ rũ làm phôi gốm.

Vì hai anh em họ quá chăm chú nên không thấy Dương Tử Mi đến.

Dương Tử Mi nhìn hai anh em họ làm gốm, cũng rất hiếu kỳ đứng một bên hỏi Mẫn Cường:

- Nguyên liệu để làm ra loại gốm này có khác gì mấy nguyên liệu làm gốm bình thường không?

Nghe thấy giọng của cô, lúc này La Bạch mới ngẩng đầu lên cười với cô:

- Tử Mi đến chơi à?

- Ủ, mọi người cứ làm đi, đừng để ý đến tôi.

Dương Tử Mi nói xong, tiện tay lấy một cái ghế ra ngồi.

- Muốn làm giống thì bắt buộc phải dùng nguyên liệu giống y hệt gốm cổ mẫu, nếu không sẽ không đạt được thành quả cao. Mà đất để nặn phôi này, phải dùng đất giống với đất Ma Thương thời Nguyên, thế mới có thể tạo ra sản phẩm gốm Thanh Hoa vừa mềm nhẵn, vừa mềm mại, nhưng không quá chặt, không quá lỏng, tiết diện của gốm cũng có kẻ hờ đặc trưng

rõ ràng. Khi vẽ gốm cũng phải làm y như tiêu chuẩn đã đặt ra của người xưa.

Mẫn Cường ngồi bên cạnh giải thích cho cô hiểu.

- Đất Ma Thương có khó tìm không?

Dương Tử Mi hỏi.

- Giờ đã rất khan hiếm rồi.

Mẫn Cường cười khổ nói:

- Giá gần như đắt cắt cổ ấy. Ngoài đất Ma Thương này ra, thì mực vẽ cũng cực kỳ khó tìm. Lúc đó, số màu vẽ dùng để vẽ gốm sứ Thanh Hoa cũng toàn nhập khẩu từ Iran về. Những nguyên liệu này, đã vô cùng khan hiếm vào cuối thời Minh Thanh, không thể nhập khẩu được nữa. Cha tớ có sai người đi Iran thu mua, nhưng cũng chỉ có thể mua được chút ít từ tay của những người làm thủ công mỹ nghệ.

- Thì ra đã cạn kiệt đến vậy rồi. Vậy sao các cậu còn mở công ty?

Dương Tử Mi hỏi, đương nhiên cô biết nguyên liệu để làm lại gốm Thanh Hoa rất khan hiếm, nhưng không ngờ lại khó tìm đến vậy, không có nguyên liệu thì sao duy trì được công ty?

- Chỉ có thể phân gốm thành hai loại thôi. Đất Ma Thương và mực Tô Ma Lý Thanh hàng thật giá thật sẽ được dùng để chế tạo ra gốm sứ Thanh Hoa loại một, còn những loại khác, thì chỉ có thể dùng các thành phần để tạo ra loại mực và đất gần giống Ma Thương và mực Tô Ma Lý Thanh thôi. Nhưng mà cái này cũng không dễ pha chế đâu, chỉ riêng việc mua màu nhuộm về pha là đã tốn tiền hơn dùng phấn trắng rồi, hơn nữa còn phải không vi phạm pháp luật.

Mẫn Cường giải thích một cách rõ ràng tỉ mỉ.- Vậy đã tạo ra thành phẩm nào chưa?

Dương Tử Mi rất có hứng thú với chuyện này nên hỏi Mẫn Cường.

- Vừa làm xong một cái bát Thanh Hoa, nhưng La Bạch bảo đã thất bại rồi.

Mẫn Cường nói.

- Đúng, là sản phẩm thất bại. Lúc tô màu, tay hơi run nên vẽ hỏng mất rồi.

La Bạch bất lực nói.

- Không sao đâu, em chỉ xem thôi.

Mẫn Cường lấy một cái bát sứ Thanh Hoa từ trong phòng làm việc ra một cách cẩn thận.

Đối với La Bạch, tuy đây chỉ là sản phẩm thất bại, nhưng với Mẫn Cường, đó lại là cái bát đầu tiên kể từ ngày anh mở công ty, nó có ý nghĩa rất to lớn với anh.

Dương Tử Mi nhận lấy cái bát.

Cảm giác khi sờ vào cái bát này rất tốt, trơn nhẵn như ngọc, độ mềm mịn rất cao, bất luận là vẽ ngoài hay hoa văn, để bát hay lớp men đều giống y hệt sứ Thanh Hoa thời Nguyên.

Nếu cô không quan sát một cách hết sức tỉ mỉ thì chắc cũng chẳng nhìn ra đây không phải là bát cổ thật.

Hoa văn trên cái bát này cũng được vẽ một cách xuất sắc, tinh tế thanh lệ, cứ như thể màu xanh tươi nhạt của bầu trời sau cơn mưa vậy, khiến

người ta cảm giác thật vui vẻ thoải mái, thích đến nỗi không muốn rời tay.

- Nét vẽ hồng ở đâu vậy?

Dương Tử Mi cố gắng tìm chỗ vẽ bị hồng mà La Bạch nói, nhưng không tài nào tìm được.

- À, ở đây này. Nó nằm ở một chỗ rất khó quan sát.

Mẫn Cương chỉ vào phần cánh hoa của một bông hoa trên cái bát.

Quả nhiên trên cánh hoa đó, có một nét vẽ nhỏ xíu lướt qua, nhưng nếu không nhìn cẩn thận thì chắc chắn sẽ không nhìn ra, hơn nữa lỗi này cũng không hề ảnh hưởng gì đến cảm quan của cả bông hoa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 459: Nhà Họ Mẫn Bị Cháy

- Anh La Bạch ơi! Mấy hình vẽ này đều là anh vẽ à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Đúng vậy.

La Bạch gật gật đầu:

- Bọn tôi chỉ mô phỏng gồm sứ theo thời cổ, chứ không làm đồ dờm.
Vì thế tất cả những hình vẽ trên sản phẩm đều do tôi tự nghĩ ra.

- Đẹp lắm đấy!

Dương Tử Mi nhìn La Bạch bằng ánh mắt khâm phục, khen ngợi nói.

Được cô khen, La Bạch có hơi xấu hổ đáp lại:

- Dương tiểu thư mới giỏi. Tôi có ngày hôm nay đều nhờ cô đã cứu
tính mạng tôi.

- Hì hì, anh không phải cảm ơn đâu. Tôi cứu mạng anh là để anh bán
mạng kiếm tiền cho tôi mà. Hai chúng ta chẳng nợ gì nhau cả.

Dương Tử Mi cười nói.

- Tôi vẫn thấy mình hơi lăm ầy.

La Bạch nói:

- Vừa được sống tiếp, lại vừa được tự do theo đuổi sở thích của mình. Làm cho ngành thủ công mỹ nghệ của nhà họ La chúng tôi vinh quang sáng lạng. Hơn nữa, giám đốc Mẫn cũng nói tôi có thể ký tên mình lên mỗi sản phẩm sứ Thanh Hoa.

Đối với một người nghệ nhân, không gì quan trọng hơn việc có thể ký tên của mình lên mỗi sản phẩm do chính tay họ tạo ra, đó là sự khẳng định giá trị và tên tuổi của bản thân.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cường bằng con mắt tán thưởng:

- Cách làm này của anh rất đúng. Sau này La Bạch chắc chắn sẽ trở thành một bậc thầy thủ công nổi tiếng.

- Có thể có được một bậc thầy thủ công như anh ấy, là niềm vinh hạnh của Thiên Bách Độ bọn tớ.

Mẫn Cường cười nói:

- Thiên Bách Độ chúng tôi đều dựa cả vào anh La Bạch đấy nhé.

La Bạch nghe vậy thì hơi xấu hổ cười cười một cái, rồi tiếp tục nặn đất sét, nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc quên mình.

Dương Tử Mi cũng không làm phiền anh nữa, cô cầm chiếc bát sứ Thanh Hoa kia vào phòng Mẫn Cường ngồi, nói mấy chuyện liên quan đến công ty và tài chính với anh.

- Mẫn Cường, cậu vất vả quá, ngày nào cũng phải vừa quản lý công ty, vừa phải đi học.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cường nói.

Mẫn Cường nghe xong thì lắc đầu nói:- Không đâu. Tôi cảm thấy đây là những ngày vui vẻ và hạnh phúc nhất đời mình. Chẳng mệt chút nào cả.

Thấy ánh mắt anh xẹt qua tia sáng lấp lánh, Dương Tử Mi biết những lời anh nói là thật.

Khoảnh khắc khổ cực nhất của một người không phải là lúc có nhiều việc nhất, mà là lúc người ấy vô tâm chán nản, không có bất kỳ việc gì để làm.

Huống chi, anh còn có mục tiêu và kế hoạch của riêng mình.

So ra thì Dương Tử Mi mới thấy thật hổ thẹn.

Trên thực tế cô mới là kẻ vô công rồi nghề, mặc kệ cho nước chảy bèo trôi, chẳng có kế hoạch gì cả.

Lúc sau Mẫn Cường nhận được một cú điện thoại từ nhà, sau khi bắt máy, sắc mặt anh lập tức thay đổi, vội vã đứng dậy nói:

- Tử Mi, tôi phải về nhà một chuyến. Phòng bảo vật của ông anh bị cháy rồi.

Dương Tử Mi khẽ nhú mày, nhớ lại lời cảnh báo mình đã nói với Mẫn Ngọc Lâm trước đó.

Xem ra, ông ấy không hề để tâm đến lời nói của cô, chẳng chịu áp dụng bất kỳ phương pháp phòng chống hỏa hoạn nào cả.

- Không ai bị làm sao chứ?

Dương Tử Mi quan tâm hỏi.

- Ông tôi bị thương nhẹ, nhưng mấy thứ trong phòng bảo vật đều là tâm huyết của ông, chắc là ông sẽ đau lòng lắm.

Mẫn Cường vừa nói vừa đi ra ngoài. Dương Tử Mi cũng đi theo anh.

Mẫn Cường đang gấp nên cũng chẳng đi xe đạp nữa mà gọi thẳng một chiếc taxi đến, Dương Tử Mi cũng lên xe theo anh:

- Tớ cũng muốn đi xem có thể giúp được gì không.

- Cảm ơn cậu.

Mẫn Cường nhìn cô đầy cảm kích rồi giục tài xế nhanh chóng lái xe.

Khi vừa đến nhà họ Mẫn, hai người đã thấy rất nhiều người vây xung quanh, xe cứu hỏa và xe cảnh sát cũng đã đậu ở ngoài.

Lửa đã được dập tắt từ lâu.

Dương Tử Mi và Mẫn Cường xuống xe rồi chạy thẳng vào trong nhà.

Vào đến nơi, chỉ thấy Mẫn Ngọc Lâm đang ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt đờ đẫn, còn Mẫn Thanh Hoa và Hoàng Tịnh Nhân đang ngồi bên cạnh an ủi.

Tâm huyết cả đời bị phá hủy, dù là ai đi chăng nữa thì đây cũng là sự đả kích vô cùng to lớn.

Dương Tử Mi đi đến bức tường đã bị lửa thiêu rụi cháy xém của phòng bảo vật, về cơ bản cả phòng đều đã bị cháy hết, không biết số cổ vật trong đó bị cháy nhiều hay ít, nếu không thực sự rất đáng tiếc.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 460: Tuyệt Hồ Thần Kỳ

Dương Tử Mi sử dụng thiên nhãn để điều tra nguyên nhân vụ cháy. Vụ cháy này không phải do nổ cầu chì, cũng không phải sét đánh, mà là do người khác cố ý phóng hỏa. Bởi vì, vào lúc xảy ra hỏa hoạn, hình như cô thấy một bóng người màu đen chạy lướt ra ngoài.

Còn về phần người đó là ai thì cô cũng không nhìn rõ. Thiên nhãn của cô chỉ có thể xem một đoạn quá khứ gần và mờ nhạt.

Cho nên khi thấy cảnh này, cô đã vội vàng bấm đốt tay tính tính, quả nhiên bói ra quả tượng có người cố tình phóng hỏa.

Mẫn Ngọc Lâm trông thấy cô thì run run đứng dậy, đi về phía cô một cách vô lực, vẻ mặt hối hận nói:

- Tiểu Mi, tất cả đều tại lúc đầu ông không chịu nghe lời khuyên của cháu, không chịu để ý gì đến phong thủy, đề phòng hỏa hoạn cho nên hôm nay mới...

- Ông à, cổ vật trong căn phòng đó đều cháy hết rồi sao?

Dương Tử Mi nhìn gương mặt bỗng chốc già đi cả chục tuổi của Mẫn Ngọc Lâm, thân thiết hỏi han.

- Bị cháy mất hơn một nửa.

Mẫn Ngọc Lâm nói xong, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Sau đó ông dẫn Dương Tử Mi đến căn phòng chứa những cổ vật vừa được chuyển ra.

Đến nơi thì thấy mấy món cổ vật vốn được Mẫn Ngọc Lâm bảo quản một cách cẩn thận giờ hầu như đã cháy đen thui, đến cả ba cái đỉnh đời Thương mà ông thích nhất cũng cháy đen, nhìn thảm thương vô cùng.

Mẫn Ngọc Lâm nhìn thấy chúng, lòng lại đau như cắt, máu nhỏ đầm đìa.

- Ê nhóc, với mức độ này thì tôi có thể phục hồi được đấy.

Tuyết Hồ đang nằm trong lòng cô bỗng thò đầu ra nói.

- Thật sao?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

- Ừ, tôi có loại pháp lực này mà. Cô đưa ông ta ra chỗ khác đi, cứ bảo cô có thể khôi phục lại số đồ cổ này cho ông ấy là được.

Tuyết Hồ nói.

Nghe xong, Dương Tử Mi vội nói với Mẫn Ngọc Lâm:

- Ông ơi, cháu có thể dùng pháp thuật để phục hồi mọi thứ về nguyên trạng giúp ông, nhưng ông phải ra ngoài một lúc cơ.

Mẫn Ngọc Lâm nghe cô nói thì nửa tin nửa ngờ:

- Thật sao?

Dương Tử Mi gật gật đầu:

- Ông cứ tin cháu đi.

- Tiểu Mi, cháu muốn ông trả thù lao cho cháu bằng gì đây?

Mẫn Ngọc Lâm đã quen với việc buôn bán trao đổi nên thuận miệng hỏi.- Ê nhóc, cô cứ bảo mình lấy cái chuông kia là được.

Tuyết Hồ chỉ chỉ cái chuông to bằng nắm tay đã bị cháy đen thui, không thể nhìn ra của thời nào và chất liệu gì nữa.

- Hả?

Dương Tử Mi không hiểu sao Tuyết Hồ lại cần cái chuông đó, nhưng nếu nó đã nói vậy thì chắc chắn có lí do riêng.

Thế là Dương Tử Mi chỉ về phía cái chuông kia, khẽ nói với Mẫn Ngọc Lâm:

- Sau khi làm xong chuyện, cháu chỉ cần ông trả thù lao bằng cái chuông kia thôi.

- Cái này à?

Mẫn Ngọc Lâm nhắc cái chuông lên, nói:

- Thứ này không đáng tiền đâu, Tiểu Cương mua nó ở hội chợ đồ cổ chứ không phải cổ vật.

- Không sao, cháu thích nó.

Dương Tử Mi đáp lại một cách nhẹ nhàng.

Mẫn Ngọc Lâm còn tưởng cô thực sự cô không cần thù lao, chỉ tiện tay chọn lấy một món đồ để ông đỡ phải khó xử thôi.

Nên ông cảm kích nhìn cô rồi nói:

- Được!

- Vậy sau khi ra ngoài ông nhớ đóng cửa lại nhé.

Mẫn Ngọc Lâm lập tức đi ra ngoài, đóng chặt cửa lại.

Nhưng mà, ông vẫn không tin tưởng lắm, sao có thể chỉ dựa vào vài loại pháp thuật để khôi phục lại những món đồ đã bị cháy rụi được chứ? Có phải là trảo thần tróc yêu đâu.

Sau khi Mẫn Ngọc Lâm ra ngoài, Tuyết Hồ mới nhảy ra khỏi lòng Dương Tử Mi, biến thành hình người. Nó vung tay áo lên một cái, toàn bộ căn phòng bị bao phủ bởi kết giới, cho dù bên ngoài có hỏa nhãn kim tinh cũng không thể thấy được tình hình bên trong.

Dương Tử Mi thấy Tuyết Hồ biến thành hình người, mặc một thân quần áo cổ trang trắng ngần phiêu diêu bay bổng, rực rỡ đến nơi khiến cô mờ hết cả mắt.

Tuyết Hồ cười với cô một cái, cảm giác cả căn phòng đều sáng rực lên, cứ như thể có hàng ngàn bông hoa đào đang thi nhau nở rộ vậy.

Tên yêu nghiệt này!

Dương Tử Mi khẽ mẳm thẳm trong lòng một câu.

Tuyết Hồ đưa tay tạo kết ấn, một vệt sáng màu trắng nhạt bắn ra từ ngón tay cậu ấy, quét qua những món cổ vật bị cháy rụi kia.

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt, những món cổ vật đó lập tức phục hồi lại dáng vẻ ban đầu, thậm chí nhìn còn bóng bẩy hơn trước.

Thật thần kỳ!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 461: Nhẫn Trữ Vật (1)

Sau khi biến mọi thứ trở về nguyên trạng, Tuyết Hồ nhìn Dương Tử Mi với vẻ mặt tranh giành công trạng, nói:

- Sao? Tôi giỏi lắm đúng không?
- Giỏi quá đi mất! Đúng là hóa củi mục thành bảo bối.

Dương Tử Mi tấm tắc khen.

- Nên là cô đừng có vì tên đàn ông nhỏ nhen kia mà vứt bỏ tôi, tôi hữu dụng lắm đấy, nấu cơm giặt giũ làm ấm giường, cái gì cũng biết.

Tuyết Hồ luyện thuyên một hồi.

Dương Tử Mi nghe đau cả đầu, khinh bỉ nói:

- Hình như tôi chưa thấy cậu giặt quần áo nấu cơm bao giờ thì phải. Toàn thấy lăn lộn trên giường thôi.

- Đấy là tại cô không cho tôi biến thành hình người đấy chứ, làm tôi chẳng có cơ hội mà thể hiện bản thân.

Tuyết Hồ âm ỉc nói:

- Chẳng lẽ tôi lại để nguyên hình dạng hồ ly đi giặt quần áo nấu cơm à? Nhờ đâu bộ lông xinh đẹp tuyệt trần này của tôi bị bẩn thì sao?

Dương Tử Mi cảm thấy thật ngàn chấm:

- Giờ cậu mau biến về hình dạng hồ ly đi. Tôi không muốn người khác phát hiện ra cậu rồi bắt cậu vào phòng thí nghiệm để nghiên cứu đâu.

- Khó chịu quá đi!

Tuyết Hồ lăm bầm một tiếng, thoát cái đã biến trở lại hình dạng một chú hồ ly lông lá đáng yêu nhảy tót vào lòng cô.

Kết giới của căn phòng cũng được phá bỏ.

Dương Tử Mi ra mở cửa, gọi Mẫn Ngọc Lâm vào:

- Ông ơi! Có thể vào được rồi!

Mẫn Ngọc Lâm nghe cô gọi thì nửa tin nửa ngờ đi vào, đến khi nhìn thấy số cổ vật đã trở lại nguyên vẹn, không hề có dấu vết bị lửa thiêu cháy, thậm chí còn sáng bóng và đẹp hơn lúc đầu thì lập tức đưa tay lên dụi dụi mắt. Sau khi chắc chắn đây không phải là mơ, ông xúc động đến lệ nóng tuôn trào.

- Tiểu Mi! Cảm ơn cháu! Cảm ơn cháu!

Mẫn Ngọc Lâm biết ơn cô sâu sắc.

- Ông không cần cảm ơn đâu, cháu có lấy thù lao mà.

Dương Tử Mi hí hóp mắt cười.

- Đúng rồi! Chiếc đồng hồ này giờ là của cháu.

Mẫn Ngọc Lâm đưa chiếc đồng hồ trước đó cho cô, lại lấy thêm một cái trụ đồng ra, nói:

- Cái này, cũng tặng cháu đấy.

- Không cần đâu ạ. Ông ơi, cháu chỉ cần cái đồng hồ này thôi.

Dương Tử Mi xua xua tay, nhận lấy chiếc đồng hồ không biết được làm từ chất liệu gì kia.

Khi cô vừa cầm nó lên tay, lập tức có một cảm giác kỳ lạ truyền đến, sinh ra phản ứng hết như lúc cầm tháp sắt nhỏ vậy.- Đây là loại đồng hồ gì thế?

Dương Tử Mi hỏi Tuyết Hồ.

- Sau này cô sẽ biết. Dù sao thì cứ cất cẩn thận vào.

Tuyết Hồ tỏ vẻ thần bí nói.

- Được thôi.

Dương Tử Mi cất chiếc đồng hồ vào trong chiếc túi bách bảo của mình.

Đồ trong túi ngày càng nhiều, chẳng tiện gì cả.

Dương Tử Mi vỗ vỗ cái túi, nhẹ thở dài một hơi.

- Đúng là phiền phức. Nếu cô mà có nhẫn trữ vật như tôi thì có phải đỡ hơn không.

Tuyết Hồ nói.

- Nhẫn trữ vật? Đó là cái gì?

Dương Tử Mi hiếu kỳ hỏi.

- Đó là một loại nhẫn có thể cất trữ được rất nhiều thứ bên trong, không gian rộng lớn vô biên.

Tuyết Hồ giơ vuốt mình lên cho cô xem.

Dương Tử Mi nhìn thì thấy trên vuốt của Tuyết Hồ đúng là có một cái nhẫn nhỏ màu đen thật.

- Đây... chính là nhẫn trữ vật mà cậu nói đó hả?

Dương Tử Mi hoài nghi hỏi.

- Đúng vậy.

- Cái nhẫn nhỏ thế mà cũng đựng được đồ sao? Đừng có đùa.

Dương Tử Mi thấy chẳng đáng tin gì cả.

- Sao mà không được? Chỉ cần là đồ của tôi thì nhét được hết, ví dụ như quần áo để tôi mặc mỗi khi biến thành hình người này.

- Ồ!

Dương Tử Mi vẫn chưa tin:

- Thế cậu cất cái này đi cho tôi xem nào.

Nói xong, Dương Tử Mi lấy từ trong túi ra một đồng tiền cổ.

- Tặng tôi hả?

- Ừ tặng cậu.

Tuyết Hồ nhận lấy đồng tiền cổ, ngay lập tức nó biến mất khỏi vuốt của cậu ấy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 462: Nhẫn Trữ Vật (2)

Thế cất cái túi này đi cho tôi đi, tôi ngại đeo quá.

Dương Tử Mi nói rồi bỏ cái túi của mình ra.

- Không phải đồ của tôi thì không cất được đâu.

Tuyết Hồ từ chối nói:

- Đợi lúc nào không có người, tôi lấy bảo vật trong đấy ra cho mà xem.

- Được!

Dương Tử Mi nóng lòng muốn xem thử xem cái nhẫn đó có thực sự thần kỳ như thế không nên vội nói tạm biệt với Mẫn Ngọc Lâm, bảo mình phải về nhà.

- Tiểu Mi, đợi ông sắp xếp lại phòng bảo vật xong, cháu đến xem phong thủy hộ ông được không?

Lần này Mẫn Ngọc Lâm đã hoàn toàn tin tưởng Dương Tử Mi, thấy cô muốn đi vội nói với theo.

- Được ạ! Đến lúc đó ông cứ bảo Mẫn Cường báo cho cháu là được.

- Cảm ơn cháu Tiểu Mi. Thực sự rất cảm ơn cháu. Nếu không có cháu thì chắc ông chết mất.

Mẫn Ngọc Lâm nhìn căn phòng chứa toàn cổ vật đã trở lại như cũ, cảm kích mãi không thôi.

- Không cần khách sáo thế đâu ông.

Dương Tử Mi vừa muốn rời đi thì hai vợ chồng Mẫn Thanh Hoa và Mẫn Cương bước vào, khi họ nhìn thấy số cổ vật hoàn hảo không tì vết lập tức kinh ngạc nhìn chăm chăm Dương Tử Mi:

- Chuyện gì thế này?

- Tiểu Mi giúp cha đấy.

Mẫn Ngọc lâm vui sướng nói:

- Coi như nhặt lại được cái mạng già này của cha rồi.

Mẫn Cương nhìn Dương Tử Mi, khó hiểu hỏi:

- Cậu làm thế nào vậy?

- Pháp thuật.

Dương Tử Mi cố làm ra vẻ huyền bí nói:

- Đây cũng không phải chuyện gì quá khó.

Mọi người nghe thấy hai chữ pháp thuật thì lập tức không nói gì nữa.

Suy cho cùng thì trong suy nghĩ của họ, pháp thuật là sự tồn tại siêu việt khó tin, đến cả việc đuổi ma diệt yêu còn làm được thì mấy chuyện kỳ quái kiểu này cũng không có gì là lạ.

Vì Dương Tử Mi đang nóng lòng muốn xem chiếc nhẫn trữ vật kia của Tuyết Hồ nên cũng không muốn ở lại nữa, liền tạm biệt người nhà họ Mẫn rồi đi luôn.

- Tớ tiễn cậu. Mẫn Cường vội vàng nói.

- Không cần đâu, cậu ở lại xử lý mọi chuyện giúp ông đi, tớ muốn đi một mình.

Dương Tử Mi từ chối anh.

Thấy cô từ chối, Mẫn Cường cũng không nói gì nữa, chỉ dặn cô đi đường cẩn thận.

Sau khi rời khỏi nhà họ Mẫn, Dương Tử Mi không về thẳng nhà, mà đưa Tuyết Hồ đến một con đê tương đối hẻo lánh.

- Mau lên! Mau cho tôi xem sự thần kỳ của chiếc nhẫn trữ vật đi.

Dương Tử Mi sốt ruột bảo.

Nhưng cô còn chưa kịp nói xong đã có một đồng đồ hiện ra trước mắt mình, ngoài mấy thứ châu báu như trân châu mã não hột xoàn đá quý ra thì còn có đủ loại dược liệu quý hiếm như nhân sâm ngàn năm, thủ ô linh chi... Ngay cả sợi tóc rụng ra từ đầu cô cũng ở trong đấy.

- Cái nhẫn này có thể chứa được nhiều đồ thế cơ à?

Dương Tử Mi khó tin hỏi.

- Ừ, nhét nữa cũng vẫn được.

Tuyết Hồ gật đầu trả lời:

- Pháp lực của tôi mạnh, nên không gian của chiếc nhẫn này ít cũng phải to bằng tòa nhà kia kìa.

Dương Tử Mi kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng, tòa cao ốc lớn trước mặt kia cao những mười tám tầng, cất đồ trong đấy có mà vô số kể.

Rốt cuộc đây là loại nhẫn gì? Sao mà thần kỳ thế?

Quá đôi tò mò nên cô bảo Tuyết Hồ tháo xuống cho xem.

- Không được đâu, nó đã gắn liền với máu thịt trên tay tôi rồi, không gỡ xuống được.

Tuyết Hồ lắc đầu nói.

Nghe vậy, Dương Tử Mi chỉ đành nhấc tay của cậu ta lên nhìn nhìn, tỉ mỉ quan sát chiếc nhẫn đó, nhưng vẫn không thấy nó thần kỳ chỗ nào.

- Cô có thích cái này không? Thích thì cầm lấy, không là tôi cất đi đây.

Tuyết Hồ chỉ vào thứ đó hỏi.

- Thích hết, nhưng mà tôi không muốn cái túi của tôi nặng thêm nữa, cậu cứ giữ lấy đi.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ờ!

Tuyết Hồ đáp lại, rồi khẽ giơ vuốt lên, những bảo vật kia lại biến mất một cách kỳ diệu. Dương Tử Mi thấy mà ghen tị, cũng rất muốn có một chiếc nhẫn trữ vật như thế.

Cô vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị nhìn chăm chăm vào cái nhẫn trên tay Tuyết Hồ, chỉ hy vọng mình cũng có một cái, thế thì gọn gàng biết bao, ra

ngoài chẳng phải mang theo cái túi rắc rối này nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 463: Tâm Sự Của Bà

Phải tìm chiếc nhẫn này ở đâu bây giờ?

Dương Tử Mi túm Tuyết Hồ lên hỏi:

- Có phải chỉ yêu tộc bọn cậu mới có không?
- Cô cũng sắp thành yêu rồi!

Tuyết Hồ chớp chớp mắt nói:

- Nếu có duyên thì chắc cô cũng sẽ có được nó.
- Ha ha! Tôi là nửa người nửa quỷ.

Dương Tử Mi cười khố nói:

- Có lẽ, còn chẳng là gì nữa cơ.
- Cô là chính cô.

Tuyết Hồ đưa móng vuốt vuốt lưng cô:

- Đừng tự coi nhẹ mình như thế, vẻ bề ngoài như thế nào cũng chẳng quan trọng.

Dương Tử Mi nhếch miệng cười cười, bế cậu ta lên:

- Đi thôi! Về nhà thôi!

Nhưng Dương Tử Mi không về nhà chung mà về nhà ở quê.

Ông cô vừa thấy cô về đã vội tránh ánh mắt của cô, cúi đầu hút thuốc.

Thế thành viên câu lạc bộ người già của ông bị Dương Tử Mi bẻ mất, giờ ông chỉ có thể loanh quanh trong sân nhà như trước, trong người còn vài đồng tiền lẻ, tính ra chưa đến năm mươi đồng.

Về chuyện bị Dương Tử Mi cấm cản, ông cũng không còn căm ghét cô như trước, chỉ thầm trách hành vi sai trái ngày đó của mình, để bây giờ cả nhà chẳng ai thèm để ý đến ông, ngay cả vợ mình cũng không muốn bắt chuyện.

Ông đã hoàn toàn mất đi tiếng nói trong nhà.

Dù vậy, Dương Tử Mi vẫn chào ông một câu rồi mới ngồi xuống cạnh bà mình.

- Nữu Nữu, bà có chuyện muốn nói với con.

Nói rồi bà kéo tay Dương Tử Mi vào phòng, vẽ mặt vô cùng thần bí.

- Có chuyện gì vậy bà?

Trước nay Dương Tử Mi chưa từng thấy bà mình thế này bao giờ, nên rất hiếu kỳ hỏi.

- Nữu Nữu à, tối qua bà nằm mơ thấy người nhà mình ở thủ đô.

Đột nhiên mặt bà có chút bi thương:

- Trong mơ, bà thấy anh trai bà sắp mất. Tự nhiên bà nhớ họ quá.

- Vậy thì về thủ đô thôi bà. Con đi với bà.

Dương Tử Mi nắm lấy tay bà mình:

- Tuy con không biết sao lúc đầu bà lại đến đây, nhưng bà à, chỉ cần bà muốn quay về, con nhất định sẽ đi cùng bà.

- Không được, không được đâu! Con sắp thi rồi mà.

Bà lắc đầu nói:- Bà cũng không muốn lắm, hơn nữa, bà...

Nói đến đây bà cô lại ngập ngừng.

- Bà à, con còn nửa tháng nữa là thi cấp ba. Hay là đợi con thi xong rồi con đưa bà đi nhé.

Dương Tử Mi nói.

- Bà không muốn về nữa.

Trong mắt bà cô hiện lên chút ưu thương, bàng hoàng:

- Họ sẽ không chịu nhận bà nữa đâu. Lúc đầu bà làm nhục gia tộc, mới bị đuổi đi.

- Tại sao ạ?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

Cô thực sự không hiểu, một người vừa lương thiện vừa hiền thực như bà cô, có thể làm ra chuyện gì khiến cả gia tộc ô nhục chứ?

Rốt cuộc là chuyện gì?

- Bà...

Khuôn mặt của bà cô hơi đỏ lên, tay vò vò góc áo, cứ muốn nói lại thôi.

- Bà, bà nói đi. Con với bà có gì mà phải giấu?

Dương Tử Mi khuyên bà mãi.

- Nữu Nữu, bà không muốn nói...

Bà cô cúi đầu, mắt ươn ướt.

Thấy vậy Dương Tử Mi khẽ thở dài, duỗi tay ôm lấy vai bà:

- Được rồi! Đợi khi nào bà muốn nói thì hãy kể với con nhé.

Bà cô nghe xong khẽ gật đầu.

Dương Tử Mi nhìn gương mặt già nua chất phác của bà mình, có chút ngẩn ngơ.

Cô thực sự rất muốn biết tại sao bà lại rời bỏ thủ đô phồn hoa, từ bỏ gia tộc quyền quý để đến Dương gia thôn xa xôi hẻo lánh và lấy một người chẳng ra gì như ông cô vậy?

Chẳng lẽ là vì thật lòng yêu ông sao?

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy giữa ông và bà không hề có tình yêu, đó chỉ là tình cảm chung sống lâu ngày của hai vợ chồng thôi.

Nhưng nhìn thì có vẻ bà vẫn thực sự muốn về nhà, chỉ là bà lo người thân không chịu nhận thôi.

Cho nên, bà mới chôn vùi nỗi nhớ quê nhà xuống tận đáy lòng.

Nếu có cơ hội đi thủ đô, cô nhất định phải tìm hiểu xem bà mình là người nhà họ nào.

- Nữu Nữu, chuyện lúc này bà nói với con, con đừng kể lại với ông nhé.

Bà cô ngẩng đầu nhìn cô nói.

- Vâng ạ.

Dương Tử Mi gật đầu, còn lâu cô mới đi nói với một người cố chấp như ông mình, để chờ lắm chuyện xảy ra.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 464: Bám Riết Cũng Tốt

Sắp đến sáu giờ rồi.

Dương Tử Mi chuẩn bị thay lễ phục, chờ Tống Huyền đến đón cô cùng đi thành phố B.

Thay lễ phục xong, cô cho xoa mái tóc dài đen như mực xuống, chỉ dùng hai chiếc kẹp thủy tinh kẹp tóc, thoát nhìn nhẹ nhàng tự nhiên lại xinh đẹp.

Cô vừa định quàng theo một chiếc khăn lụa thì Tuyết Hồ ở bên cạnh nói:

- Nói thật nhé, trời nóng như vậy mà cậu lại quàng khăn lụa, trông kì kì thế nào ấy.

Dương Tử Mi cũng thấy kì kì.

Nhưng...

Cô sờ sờ lên thẻ bài gỗ đào cùng mặt dây chuyền của Tiểu Thiên, nếu hai thứ này lộ ra ngoài, còn kì quái hơn ấy.

- Chị ơi, nếu không thì chị hãy để em vào trong túi đi.

Tiểu Thiên nói:

- Em không muốn vì em mà chị không đẹp hoàn hảo.

- Để em vào trong túi, em sẽ ghét chết đó.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Tuyệt đối không được.

Cô ném khăn sang một bên:

- Hoàn hảo hay không, cũng không quan trọng, dù sao chị cũng không phải đi thi hoa hậu, như vậy là được.

- Kỳ thật, như vậy cũng rất đặc biệt.

Tuyệt Hồ ở bên cạnh nói:

- Cứ như vậy đi, không cần quàng cái khăn kia nữa.

Dương Tử Mi gật đầu, bỏ một vài thứ quan trọng vào túi xách, những bảo vật khác, để ở nhà cũng không sao, có Long Trục Thiên và sư phụ ở nhà, cũng không lo bị mất trộm.

Dương Tử Mi ăn mặc gọn gàng, ôm Tuyệt Hồ đi ra ngoài.

Long Trục Thiên đang luyện kiếm, thấy cô, hai mắt sáng lên.

Anh bỏ thanh gỗ trong tay xuống, đi tới, tóm đuôi Tuyệt Hồ ném sang một bên, ôm lấy cô, thì thầm bên tai:

- Em đẹp quá!

Dương Tử Mi hơi hơi đỏ mặt thẹn thùng.

- Không muốn để em đi ra ngoài!

Long Trục Thiên nói, hai cánh tay lớn ôm chặt thắt lưng cô. - Vậy không được, em đã đồng ý với thầy Tống rồi.

Dương Tử Mi tuy rất lưu luyến cái ôm của anh, nhưng việc nên làm vẫn phải làm.

- Hay là anh đi với em?

Dương Tử Mi nháy mắt nhìn anh ta hỏi.

Long Trục Thiên buông lỏng tay:

- Em đi là được rồi, anh không thích nơi có nhiều người.

- Ha ha, em biết anh sẽ nói như thế mà, vậy em đi nhé.

Dương Tử Mi kiễng mũi chân hôn lên má anh:

- Chuyên tâm luyện kiếm, đừng quá nhớ em.

- Ừ.

Long Trục Thiên gật đầu đồng ý, hai má ửng đỏ, hít thở nặng nề.

Dương Tử Mi cười cười, đón lấy Tuyết Hồ đang tức giận vì bị Long Trục Thiên ném sang một bên, chào hỏi sư phụ sư thúc rồi đi ra ngoài cửa đợi Tống Huyền.

- Người đàn ông của cậu càng ngày càng quá đáng, lần nào cũng ném tôi như vậy.

Tuyết Hồ tức giận nói.

- Sao cậu không tránh đi?

- Tôi cũng không hiểu sao mỗi lần ở trước mặt anh ta thì mình lại như một con hồ ly bình thường.

Tuyết Hồ dùng móng vuốt gãi đầu.

- Tôi thật sự không chịu nổi nữa.

- Chịu không được cũng phải chịu.

Dương Tử Mi vuốt lông nó:

- Ai bảo cậu muốn ở cùng tôi chứ?

Tuyết Hồ không nói gì nhìn cô.

Đúng vậy, ai bảo mình bám riết muốn ở với cô ấy chứ?

Nhưng có điều, nó cảm thấy rất thích thú khi ở cùng với cô.

Tuy rằng nhiều lúc ấm ức, nhưng so với mấy ngàn năm trước vẫn tốt hơn nhiều, rõ ràng cảm giác được sự tồn tại của mình, chứ không giống như đất đá trên đường.

Có lẽ đây chính là niềm vui của thế giới loài người.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 465: Sát Thủ Theo Dõi

Dương Tử Mi ôm lấy Tuyết Hồ chờ ở cửa.

Sáu giờ, xe của Tống Huyền không sai một phút đi đến trước mặt cô, dường như căn đúng giờ để tới.

Tống Huyền xuống xe.

Hôm nay anh vẫn mặc trang phục đời Đường màu xanh mà anh yêu thích, thoạt nhìn rất nho nhã lịch thiệp.

Thấy trang phục lộng lẫy của Dương Tử Mi, anh nheo mắt tán thưởng:

- Tiểu Mi hôm nay thật xinh đẹp.
- Cảm ơn thầy Tống, thầy cũng rất phong độ! Dương Tử Mi cười nói.

Hai người nhìn nhau cười, đáy mắt long lanh rực rỡ.

Cửa kính bên ghế phụ từ từ hạ xuống, Lâm Thanh Mai thò đầu ra, cười với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, mau lên xe đi.
- Vâng, chị Thanh Mai.

Dương Tử Mi cười, cúi người ngồi vào ghế sau.

Lâm Thanh Mai búi một búi tóc lịch sự tao nhã, mặc sườn xám màu xanh cùng màu với Tống Huyền, bụng bầu hơi nhô lên, ý cười đầm đĩnh nhàn nhạt.

- Tống Huyền, em ngồi sau với Tiểu Mi.

Lâm Thanh Mai nói với Tống Huyền.

Tống Huyền mở cửa cho cô, khom người tháo dây an toàn.

Lâm Thanh Mai xuống xe, ngồi vào ghế sau với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi dựa sát vào cô, thuận tiện cầm cổ tay kiểm tra mạch cho cô.

Nhịp đập bình thường ổn định, cho thấy em bé trong bụng phát triển bình thường, thân thể mẹ cũng rất tốt.

- Sao rồi?

Lâm Thanh Mai khẩn trương hỏi.

- Đều rất tốt.

Dương Tử Mi nhìn bụng cô đang lớn dần, cô cảm thấy sinh mệnh nhỏ bé phát triển bên trong kia, thật là thần kì.

Nhớ tới lần đỡ đẻ ở thôn Nhạc gia, khi đưa bé rời khỏi thân thể người mẹ, cô ôm lấy đứa bé vừa lọt lòng, khi đứa bé cất tiếng khóc đầu tiên, cô kích động như chính mình sinh đứa bé đó vậy.

Nghe cô nói rất tốt, Lâm Thanh Mai cũng yên lòng, trên mặt hiện lên nụ cười ôn nhu trìu mến yêu thương của người làm mẹ.

Niềm vui sướng này rất ấm áp, giống như ánh sáng mặt trời chiếu vào tim cô.

Tống Huyền quay đầu nhìn Lâm Thanh Mai, đáy mắt đầy ắp yêu thương.

Lâm Thanh Mai cũng nâng mắt nhìn anh ta cười nói:

- Lái xe đi.

- Ừ. Tống Huyền gật gật đầu:

- Ngồi vững nhé.

- Được rồi.

Lâm Thanh Mai khoác tay Dương Tử Mi nói:

- Có Tiểu Mi bên cạnh, em không sợ gì hết.

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi cười cười, sau đó khởi động chân ga, chuyên tâm lái xe.

Nhìn sự ăn ý giữa vợ chồng Tống Huyền và Lâm Thanh Mai, tâm tình Dương Tử Mi cũng vô cùng vui vẻ, cao hứng vì hai người này.

Mỗi người đều có số mệnh tình yêu hôn nhân của mình.

Mình đối với Tống Huyền, cũng chỉ là người thoáng qua mà thôi.

Về sau, cô chỉ thuần túy là học trò của anh, không cần gánh vác gánh nặng tâm lý.

Chiếc xe chạy vèo vèo trên đường cao tốc đi đến thành phố B.

- Tiểu nha đầu, có người đang theo dõi.

Tuyết Hồ được Dương Tử Mi ôm lên tiếng.

- Hà?

Trực giác nhạy cảm khiến cô cảm nhận được một luồng sát ý.

Cô quay đầu, chỉ thấy hai chiếc xe tải màu đen, bên trong có họng súng đang thò ra.

Cô hơi cau mày, con người chìm xuống.

- Thầy Tổng, dừng xe, cho em xuống xe.

Dương Tử Mi lo lắng sẽ ảnh hưởng tới Tống Huyền và Lâm Thanh Mai, vội vàng kêu lên.

- Tiểu Mi, làm sao vậy?

Tống Huyền nghi hoặc hỏi.

- Hồ ly của em muốn xuống đi vệ sinh.

Dương Tử Mi lo lắng sẽ dọa đến Lâm Thanh Mai, không muốn nói ra tình hình thực tế, chỉ lấy Tuyết Hồ làm cớ.

Tống Huyền vừa nghe, vội vàng rẽ rồi ngừng lại ở ven đường.

Dương Tử Mi nhanh chóng xuống xe, nói với Tống Huyền:

- Thầy Tổng, thầy lái xe đi trước đi, đừng dừng lại.

- Vì sao vậy?

Tống Huyền khó hiểu hỏi.

Dương Tử Mi chỉ vào hai chiếc xe tải phía sau, ngón tay tả hình súng, ý ám chỉ có sát thủ theo dõi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 466:Ồ, Thú Vị

Tiểu Mi, nhanh lên xe đi!

Tống Huyền nôn nóng nói:

- Nguy hiểm!

- Thầy Tống, thầy yên tâm, thầy đưa chị Thanh Mai rời đi trước đi.

Dương Tử mi nháy mắt nói.

Tống Huyền quay đầu nhìn Thanh Mai còn đang mờ mịt, nghĩ một chút, rồi gật đầu:

- Vậy em cẩn thận!

- Vâng!

Dương Tử Mi vẫy tay với anh ta, ý bảo anh ta mau lái xe.

Tống Huyền chần chờ một chút, sau đó khởi động chân ga, lái xe đi.

Đám sát thủ ở đằng sau vốn định theo kế hoạch chờ qua đoạn đường có tình hình giao thông nguy hiểm mới động thủ, nhưng thấy xe đột nhiên dừng lại, một mình Dương Tử Mi đi xuống, sau đó chiếc xe để lại cô rời đi.

Đây chẳng phải là ông trời đang giúp bọn họ sao?

Dù lúc trước ông chủ đã dặn dò, lần này hành động phải cẩn thận, đối phương không phải người tầm thường, mà là một thầy tướng nổi tiếng.

Vì vậy nhiệm vụ lần này phải đi bốn sát thủ, trong đó có hai tên sát thủ thuê từ nước ngoài về.

Khi bọn họ thấy ảnh chụp Dương Tử Mi đều cảm thấy ông chủ phóng đại vấn đề.

Dù là thầy tướng thì sao?

Có thể tránh thoát được viên đạn của họ sao?

Mỗi người bọn họ đều là tay súng thiện xạ trong ngành, thực hiện nhiệm vụ ám sát chưa từng thất bại.

- Ai tới trước?

Tên sát thủ đầu tiên hỏi.

- Cô gái này cũng rất xinh đẹp, tao thật sự không nỡ ra tay.

Tên thứ hai nói.

- Tao cũng vô cùng thương hương tiếc ngọc.

Tên thứ ba nói.

- Để tao.

Sát thủ cuối cùng giật giật ngón tay:

- Mặc kệ nó là ai, trong mắt tao, nó chính là một món tiền.

- Xinh như vậy, thoát nhìn vẫn là xử nữ, giết như vậy thật đáng tiếc, chi bằng chúng ta bắt lại vui vẻ chút, rồi chà đạp đến chết?

Một tên sát thủ ánh mắt mê đắm nhìn chăm chăm Dương Tử Mi nói.

- Ý hay.

Ba người khác tán thành, chỉ cần người chết, tiền cũng đã lấy, ông chủ sẽ không truy cứu mình giết cô ta như thế nào.

Làm sát thủ, cũng như đang vui đùa đi trên sợi dây sinh tử, vì vậy, chỉ cần rảnh là chúng theo đuổi tửu sắc, hưởng lạc.

Bởi vì chúng không biết, ngay sau đó liệu chúng có còn sống trên đời hay không.

Hai chiếc xe đi về phía Dương Tử Mi.

Lúc này, trên đường cao tốc không còn chiếc xe nào khác, đúng là thời điểm thích hợp để ra tay.

Nhưng dù có xe đến, thì cũng không có gì, bọn chúng có đủ kinh nghiệm chạy trốn.

Xe cách Dương Tử Mi khoảng hai mét thì dừng lại.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ, đứng yên bất động, nhìn hai tên sát thủ nhảy trên xe xuống.

Cấp bậc của hai tên này, vừa thấy là biết cao hơn so với hai tên lần trước ám sát cô.

Nhưng ánh mắt bọn chúng nhìn cô vô cùng đáng ghét, dường như muốn lột quần áo trên người cô xuống.

- Em gái, đi theo bọn anh đi, bọn anh sẽ làm cho em sung sướng hưởng thụ lạc thú!

Sát thủ đầu tiên cười dâm đãng nói.

- Vậy sao?

Dương Tử Mi thản nhiên lên tiếng:

- Tôi không có hứng thú hưởng lạc.

- Ha ha, thú vị! Nhưng bọn anh có hứng thú!

Tên kia nói xong, thò tay ra muốn bắt lấy Dương Tử Mi, đột nhiên cảm thấy tay chợt lạnh, toàn bộ cánh tay cứng đờ

Một tên khác cũng ra tay, kết quả cũng cứng đờ, không thể động đậy.

- Anh em, không được rồi, nha đầu kia dùng tà thuật, chúng ta trực tiếp giết chết thôi.

Một tên cảm giác có điều gì đó không đúng bèn nói, lên đạn súng trên tay, nhắm vào Dương Tử Mi.

Khi đạn trong họng súng của hắn sắp bắn ra, thì một bóng trắng trong lòng cô chạy vọt ra...

Cả chiếc xe giống như hộp diêm, bay lên không trung, rầm một tiếng, rơi xuống đường, nổ tung.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 467: Khách Sạn Hạng Nhất

Không đợi sát thủ trong chiếc xe tải còn lại kịp phản ứng, chỉ thấy một bóng trắng vọt tới đó, sau đó chiếc xe đột nhiên trôi dạt đi một cách kì lạ, rơi xuống đoạn đường dốc, phát nổ ầm ầm.

Dương Tử Mi nhìn thấy thì vô cùng ngạc nhiên.

Cô thật sự không ngờ, Tuyết Hồ bình thường nhìn ngoan ngoãn mềm mại, lại có hành vi bạo lực đến vậy.

Hai tên còn lại đang bị cứng đờ kia, nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt há mồm, bọn họ còn nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Bọn họ vừa mới đây rõ ràng nhìn thấy một bóng trắng lông xù bay về phía xe tải, sau đó xe liền trôi dạt đi như bị đẩy ra ngoài.

Đó rốt cuộc là cái gì?

Tuyết Hồ tranh công, trở về trong lòng Dương Tử Mi, chớp hai mắt đen bóng nhìn cô:

- Sao hả? Thấy tôi lợi hại chưa?

- Quá lợi hại, sao cậu có thể tạo ra lực mạnh đến thế?

Dương Tử Mi tán thưởng.

- Ha ha, cái này chẳng đáng kể gì.

Tuyệt Hồ dương dương đắc ý:

- Cho dù là một căn nhà, tôi cũng chỉ cần động tay một cái là nó sẽ bị phá hủy.

- Vậy trình độ của cậu, chẳng phải tương đương với bom nguyên tử sao?

Dương Tử Mi tuy biết nó là yêu, nhưng không ngờ, nó lại mạnh đến mức như vậy.

- Bom nguyên tử là gì?

- Một thứ có thể huỷ diệt trời đất.

- Không hiểu.

Tuyệt Hồ lười biếng nhắm mắt nói:

- Hai người kia cậu xem rồi xử lí đi, cho dù không giết chết họ, cũng phải làm mù mắt họ mới được, thật sự là tôi rất không thích ánh mắt của bọn họ.

Lần này nói chuyện, nó không dùng tâm ngữ để trao đổi với Dương Tử Mi.

Hai sát thủ kia thấy một con hồ ly biết nói chuyện, sợ tới mức chân nhũn cả ra.

Đây... là yêu quái gì?

- Mắt đương nhiên không thể giữ lại, còn về người, tôi không thích phạm sát giới, Vẫn là thói quen cũ, làm bọn họ trở nên ngốc nghếch là được.

- Nếu đã vậy, để tôi ăn linh hồn của bọn họ là được, lâu rồi không được nếm vị của hồn phách.

Tuyết Hồ nói xong, thân hình nhỏ màu trắng nhảy lên, xẹt qua đỉnh đầu hai người kia. Chỉ trong nháy mắt, nó lại trở về trong lòng Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi thấy rõ ràng hồn phách hai người kia bị nó hút lấy, sau đó nuốt trọn vào trong bụng.

Tiểu Thiên sợ chết khiếp, che mặt kêu la:

- Tuyết Hồ biến thái quá, thật đáng sợ.

- Còn nói ta biến thái, ta nuốt cậu luôn.

Tuyết Hồ nói.

- Đừng mà, chị ơi, cứu em.

Tiểu Thiên run rẩy kêu.

- Ha ha, nào đừng loạn nữa, chúng ta mau đi thôi, cảnh sát sắp tới rồi.

Dương Tử Mi liếc hai người biến thành người vừa ngốc vừa mù, nói.

Cũng đúng lúc này, Tống Huyền lái xe trở lại.

Thấy cô bình an vô sự, cũng thở phào một hơi:

- Tiểu Mi, mau lên xe!

Dương Tử Mi lên xe, phát hiện Thanh Mai không ở đó, nghi hoặc hỏi:

- Chị Thanh Mai đâu?

- Anh bảo cô ấy đợi ở trạm xăng phía trước, thực sự không yên tâm để em một mình.

Tống Huyền nhìn hai cái xe bị cháy ở trên đường dốc, còn có hai kẻ ngốc ở bên đường:

- Em làm à?

Dương Tử Mi cười nhạt nói:

- Lái xe đi, chị Thanh Mai đang sốt ruột chờ.

Tống Huyền thấy cô không muốn nói nhiều, cũng không hỏi thêm, lái xe đi, đón Lâm Thanh Mai ở trạm xăng, phóng đến hội đấu giá đồ cổ ở thành phố B.

Hội đấu giá này được tổ chức ở khách sạn Tiểu Thiên Nga nổi tiếng.

Khách sạn Tiểu Thiên Nga này được xem như là thương hiệu của thành phố B, là khách sạn năm sao hàng đầu thế giới, hơn nữa còn được liệt vào top năm mươi khách sạn xịn nhất cả nước, là sự lựa chọn hàng đầu của những thương nhân quốc tế đến thành phố B, nhận được rất nhiều danh tiếng, thậm chí đã được tiếp đón nguyên thủ nước ngoài.

Đây là nơi mà dân thường thành phố B chỉ có thể ngước nhìn từ xa.

Cũng giống như Dương Tử Mi kiếp trước, họ không bao giờ nghĩ mình có cơ hội vào trong cái nơi giống như dành cho thần thánh này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 468: Xem Long Mây Đánh Giá Nữ Nhân

Nhà khách Tiểu Thiên Nga có thiết kế đình viện độc đáo, vừa tráng lệ xa hoa, vừa trang nhã cổ kính.

Quả thật là một nơi tuyệt vời!

Dương Tử Mi cảm thấy mình giống Lưu Mỗ Mỗ tiến vào vườn nhà quan, dùng một đôi mắt không thể nào xem hết được.

Quan trọng nhất là, phong thủy nhà khách này vô cùng tốt.

Cô đã nghiên cứu kỹ trên tiên chỉ, trong đó “đắc thủy chi lợi” là ưu thế địa lí lớn nhất.

Sông Cảnh Giang từ phía Tây thành phố B sau khi chảy vào bờ cát, phân thành hai nhánh, chảy tới hướng Đông, Nam, hình thành tam thủy hội tụ nhau ở phía Đông Bắc, vây quanh kết cấu nhà khách Tiểu Thiên Nga.

Từ góc độ phong thủy “dĩ thủy vi tài”, cái thế “tam thủy quy đường” này đã thu hết tài vận.

Về mặt bố cục bên trong, nhà khách Tiểu Thiên Nga cũng vô cùng chú trọng phối hợp nội thủy và ngoại thủy, trong nội đình nhà khách còn đặc biệt bố trí một thác nước nhân tạo rất lớn, gọi là “cổ hương thủy”.

Thông qua màn che hỗ trợ bằng thủy tinh, nó dường như hòa thành một màu với sông Cảnh Giang bên ngoài, khiến người ngồi trong phòng

như hòa mình vào trong nước.

Xa xa từ bờ bên kia nhìn sang, xe cộ chậm chậm đi trên chiếc cầu được thiết kế đặc biệt dẫn vào trong nhà khách Tiểu Thiên Nga, bởi vì đường đi trong phong thủy học lấy “Thủy” làm tiền đề, cũng được coi là một loại bố cục “Dẫn thủy”.

Nhà khách Tiểu Thiên Nga được thủy đặc trợ, đương nhiên hưng thịnh phát đạt.

Tống Huyền dẫn Lâm Thanh Mai, cùng Dương Tử Mi đi tới hội đấu giá ở tầng ba, đưa ba tấm thư mời cho bảo vệ.

Hai bảo vệ này được tuyển chọn rất tốt, cho dù là chiều cao, vẻ ngoài hay khí chất đều thuộc nhóm thần tượng và nhóm thực lực, họ mặc một bộ đồng phục vô cùng điển trai, lần lượt đứng ở hai bên cửa, quả thực rất đẹp mắt.

Bảo vệ nhìn kĩ thư mời, khom người vừa định cho bọn họ vào, nhìn thấy Tuyết Hồ trong lòng Dương Tử Mi, có chút khó xử nói:

- Xin lỗi, quý cô, không được mang thú nuôi vào!

- Anh yên tâm, nó rất ngoan, sẽ không chạy lung tung.

Dương Tử Mi tự nhiên không nỡ bỏ lại Tuyết Hồ, mở miệng nói.

- Thật ngại quá, đây là quy định, mong quý cô tuân thủ!

Bảo vệ kia đáp.

- Đây là loại người gì vậy? Đến một nơi cao cấp như hội đấu giá đồ cổ, lại còn mang theo chó cảnh, quả là quái dị, quá vô ý thức.

Giọng phụ nữ sắc nhọn rất khinh thường đột nhiên vang lên.

Dương Tử Mi quay mặt qua, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cũng thật nóng bỏng, người nọ mặc một bộ lễ phục màu trắng gần giống với lễ phục của Dương Tử Mi, có điều, bên hông cô ta mang theo hoa hồng lớn màu đỏ, trên cổ là dây chuyền kim cương sáng lóa.

Hơn nữa, dáng người cô ta đẹp, bộ lễ phục kia mặc lên, vừa thuần khiết vừa quyến rũ.

Dương Tử Mi với dáng dấp nữ sinh chưa phát triển hết, hoàn toàn không thể so sánh.

Đi cạnh cô ta là một người đàn ông mặc một bộ vest cao quý, có vẻ là kẻ ăn chơi.

Anh ta đánh giá Dương Tử Mi, cười nói với cô gái:

- Bộ lễ phục của em cũng khá giống người ta đấy!

- Hừ!

Cô gái kia hừ lạnh một tiếng:

- Giống thì sao? Bộ đồ này của em là do nhà thiết kế Italia nổi tiếng Đại Duy thiết kế, còn của cô ta, thì không biết là bản nhái của nhà thiết kế tầm thường nào, sao có thể so sánh được?

- Đúng vậy, cho dù giống nhau như đúc, cũng không thể sánh với ngọc nữ ngàn thơ hiện đại là em.

Chàng trai kia cười vỗ bả vai cô gái, ánh mắt lại liếc Dương Tử Mi.

- Vâng...

Cô gái kia có vẻ then thùng dựa vào chàng trai, ngữ khí yếu điệu:

- La thiếu gia, anh thật là, khen người ta như vậy, người ta sẽ xấu hổ đấy.

Dương Tử Mi nghe xong bỗng thấy buồn nôn.

Cô nhìn kĩ cái gọi là tướng mạo ngây thơ ngọc nữ, phát hiện lông mày cô ta có chút hỗn loạn, cho dù đã kẻ lông mày rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự lệch lạc xiêu vẹo.

Xí, còn ngây thơ ngọc nữ cái nỗi gì?

Dương Tử Mi không nhịn được cười.

Muốn phân biệt một cô gái, có phải là xử nữ ngây thơ hay không, đơn giản nhất là nhìn vào lông mày mà đánh giá. Thông thường, lông mày của xử nữ đều dài tự nhiên, mỗi sợi từ trong ra ngoài đều tập trung mọc chỗ xương mày, không mọc ngược mọc lệch.

Người mà lông mày mọc ngược mọc lệch, thậm chí lung tung, sao có thể là ngọc nữ ngây thơ?

Nếu thế thì không biết cô ta đã từng ăn nằm với bao nhiêu người?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 469: Vào Trong Hội Trường

Thấy khỏe môi Dương Tử Mi gọi lên một nụ cười lạnh đầy trào phúng, cô gái kia miễn cưỡng nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lạnh lùng, nũng nịu nói với La thiếu:

- La thiếu, cô ta hình như đang cười nhạo anh đấy, thật là đáng ghét.

La thiếu nhìn thoáng qua Dương Tử Mi, không biểu hiện một chút tức giận nào mà chỉ đưa ngón tay trêu chọc trên mặt nữ nhân kia một chút:

- Đi thôi, anh đường đường là La Anh Kinh, sao lại phải so đo với một đứa nhóc chứ? Thế thì quá mất mặt rồi! Mà em cũng thiệt là, em chính là minh tinh Lam Lạc nổi tiếng của thành phố B, đừng hạ thấp mình như thế.

Nói xong anh ta cất bước đi vào trong.

Lam Lạc liếc Dương Tử Mi một cái, rồi cũng nhanh chân đuổi theo anh ta.

Dương Tử Mi nhún vai, cô cảm thấy thật khó hiểu.

Cô cũng không trêu chọc cô ta, không hiểu sao cô ta lại chướng mắt cô như vậy?

- Tiểu Mi, làm sao đây?

Tổng Huyền khó xử nhìn Tuyết Hồ ở trong lòng Dương Tử Mi:

- Có thể đưa nó đi gửi ở chỗ nào không?

- Tiểu nha đầu, nếu nơi này không cho hồ ly đi vào, vậy để tôi biến thành người là được!

Tuyết Hồ nói với Dương Tử Mi.

- Cậu không có thư mời thì làm sao đi vào?

- Thật là, tôi chính là yêu tinh pháp lực cao cường, còn cần tới thư mời để đi vào sao?

Tuyết Hồ nói:

- Cậu bỏ tôi xuống, tôi sẽ tìm một cơ hội để lên vào, cậu đi trước đi.

- Cậu làm được không?

- Đương nhiên được rồi.

Tuyết Hồ tràn đầy tự tin nói

Dương Tử Mi thả Tuyết Hồ xuống, nói với Tống Huyền:

- Đi thôi, để nó đi chơi đi, chúng ta vào trước.

Tống Huyền nhìn Tuyết Hồ cực kỳ dễ thương như đám lông xù trên mặt đất:

- Nếu để nó tự do đi chơi, anh sợ sẽ có người ôm nó đi mất. Hay là, cứ tìm người chăm sóc nó.

- Không sao.

Dương Tử Mi kéo cánh tay Lâm Thanh Mai lại:

- Đi thôi, nếu còn không đi chúng ta sẽ muộn mất.

Tống Huyền thấy Tuyết Hồ cũng không phải là thú cưng bình thường, Dương Tử Mi có thể yên tâm với nó như vậy khẳng định là nó có chút tài năng, sau đó cũng theo bọn họ vào trong.

Tuy rằng ở thành phố B Tống Huyền quen biết không ít người, nhưng dù sao nơi này cũng không phải thành phố A, thân phận của anh cũng không có nhiều người để tâm.

Ngược lại, có không ít ánh mắt dính trên người Dương Tử Mi, trông cô bé thoát nhìn rất thuần khiết. Không nói đến khuôn mặt như tranh vẽ của cô, chỉ cần khí chất xuất thần không nhiễm một hạt bụi như Tiểu Long Nữ cùng làn da trắng ngần nõn nà kia cũng làm cho người ta mê đắm không rời mắt.

Minh tinh ngọc nữ Lam Lạc mới vừa rời chương mắt cô như vậy cũng là vì cực kỳ ganh ghét Dương Tử Mi có làn da đẹp hơn cô ta, bởi lẽ cô ta nổi tiếng trong giới này, cũng là do có làn da đẹp.

- Đây là con gái nhà ai vậy? Còn ít tuổi mà đã có dáng dấp xinh đẹp như thế kia, khi lớn lên, không biết sẽ còn khuynh nước khuynh thành đến mức nào.

Có người bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Bữa tiệc hôm nay, bề ngoài là buổi đấu giá đồ cổ, nhưng đây cũng là tiệc dành cho hào môn thế gia, một thư mời cũng gần mười vạn, hơn nữa, không phải có tiền là mua được, quan trọng là phải có thân phận và địa vị.

- Bên cạnh cô ta chính là danh gia đồ cổ ở thành phố A, Tống Huyền tiên sinh, phỏng chừng cũng là người Tống gia.

Có người đáp.

Ngoài một số ít người đến đây để xem xét học tập đánh giá các loại đồ cổ, thì cũng có không ít công tử con nhà đại gia, tùm năm tùm ba lại với nhau, mỗi khi nhìn thấy cô gái nào đi vào, lại ngắm từ đầu đến chân, bình phẩm bàn tán, xem xét phân tích xem người kia có phù hợp với khẩu vị của mình không.

Hôm nay tới tham gia, các tiểu thư thực nữ hoặc minh tinh cũng có tâm tư như thế, bởi vậy ai cũng mặc trang phục lộng lẫy, ai cũng trang điểm cực kỳ xinh đẹp, mục đích chính là muốn hấp dẫn ánh mắt người khác.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 470: Bị Người Đố Kỵ

Mà minh tinh ngọc nữ Lam Lạc mới nổi đương nhiên cũng trở thành tiêu điểm của sự chú ý, cộng thêm bạn trai bên cạnh là một trong bốn thiếu gia nổi danh nhất của thành phố B, La Anh Kinh, hai người vừa đi vào lập tức giống như ngôi sao sáng, hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Lam Lạc như một bông hoa Hồ Điệp kiều ngạo, cách ăn mặc cực kỳ cao quý, thanh lịch, ngây thơ, vui vẻ hưởng thụ cảm giác được mọi người chú ý.

Chỉ tiếc, cảm giác vui vẻ của cô ta chỉ duy trì trong nháy mắt, thì ngay lập tức bị Dương Tử Mi đi vào phá vỡ.

Dương Tử Mi đi vào trong, tuy không rực rỡ chói lóa, nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác cô tựa như một đám mây trắng ở cuối chân trời, thu hút ánh mắt, con tim, làm người ta bất giác chăm chú nhìn cô, cứ như nhìn thấy Bạch Ngọc, cảm giác mát lạnh thấm tận đáy lòng.

Dương Tử Mi mặc dù chỉ mới là một cô bé chưa tiếp xúc với quá nhiều người, nhưng do tu luyện khí thuật, nên thân thể tự nhiên luyện ra được một loại khí chất thờ ơ lạnh nhạt, không sợ hãi bất kỳ thứ gì.

Đối diện với vô vàn ánh mắt có tâm tư khác nhau, cô chỉ dùng con mắt nghề nghiệp thản nhiên nhìn lướt qua, sau đó quay mặt thấp giọng đùa giỡn với Lâm Thanh Mai.

Ánh mắt cô rất lạnh đậm, nhưng người nào bị ánh mắt đó quét qua, đều có cảm giác khác thường, cứ như chạm phải ánh mắt dò xét của một vị nữ vương vậy, ẩn chứa một loại áp lực vô hình.

Những người đang có mặt ở hội trường, ai cũng có địa vị cao, là người nhận được sự tôn sùng, rất ít khi vì một ánh mắt của người khác mà cảm thấy áp lực.

Nhưng ánh mắt của cô gái này lại mang đến áp lực cho bọn họ.

Ánh mắt cô cực kỳ có tính xuyên thấu, giống như có thể lập tức nhìn thấu linh hồn của họ.

Nhưng khi ánh mắt đó rời đi, nhìn kỹ lại thì nó không khác gì ánh mắt của một cô bé, trong suốt rõ ràng, lại tựa như chứa đựng tia sáng rực rỡ của các vì sao, khiến nó đọng đầy ánh sáng và linh khí.

Nhìn kỹ khuôn mặt cô, cũng không phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng các đường nét vô cùng dịu dàng tinh tế, nhất là lông mày có một chấm chu sa hồng, khiến cô có vài phần mộng lung, tựa như Tinh Linh ẩn hiện trong làn sương mờ.

Vì thế, có người quen biết với Tống Huyền nhện không được đi tới chào hỏi, cố ý hỏi thăm thân phận của Dương Tử Mi.

- Là học trò của tôi.

Tống Huyền đối với ai cũng trả lời như vậy.

- Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ, tuổi còn nhỏ đã có khí độ như vậy, có điều cô bé là con cái nhà ai thế?

Có người tiếp tục tìm hiểu.

- Chỉ là con cái nhà bình thường mà thôi.

Tống Huyền thân nhiên trả lời, đồng loạt giới thiệu bọn họ cho Dương Tử Mi làm quen.

Dương Tử Mi cũng vui vẻ chào hỏi từng người, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thần thái lạnh nhạt tự nhiên, vẫn luôn duy trì loại cảm giác hờ hững xa cách.

Loại khí chất này càng khiến người khác muốn suy đoán thân phận của cô.

Con cái sinh ra ở nhà bình thường sẽ không có khí chất như thế.

Khẳng định là đến từ một danh môn nào đó, chẳng qua là Tống Huyền không nói mà thôi.

Mọi người nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy Dương Tử Mi trở thành tâm điểm chú ý của mọi người khiến Lam Lạc tức điên, cô ta phát hiện ánh mắt La Anh Kinh cũng hay nhìn về phía Dương Tử Mi.

Lúc trước La Anh Kinh vì theo đuổi cô mà hoa tươi, rượu ngon, nhẫn kim cương, thứ gì cũng không thiếu. Cô cũng giả bộ rụt rè một lúc, bày ra tư thế ngọc nữ của mình, duy trì cự ly như gần như xa với anh ta, cuối cùng vào đêm qua, ở tiệc sinh nhật cô, anh ta vì cô mà vùng tiền như rác bao trọn cái du thuyền xa hoa để chúc mừng cô, cô mới ồm ờ đồng ý kết giao với anh ta.

Kỳ thật, cô đã sớm muốn dựa vào vị kim chủ như La Anh Kinh, chẳng qua cô cũng biết nếu quá dễ dàng chiếm được thì đàn ông cũng không quý trọng, bởi vậy cô mới dùng chiêu lạt mềm buộc chặt.

Hôm nay, cô vốn có ý định dùng vẻ đẹp cùng sức hấp dẫn của mình để trở thành tiêu điểm của nơi này, đương nhiên cũng sẽ hấp dẫn nhiều ánh

mắt của đám đàn ông khác.

Cô muốn lợi dụng những ánh mắt này để gia tăng cảm giác tồn tại của bản thân trong mắt La Anh Kinh, khiến anh ta ghen tuông, có như thế anh ta mới càng thêm quý trọng cô.

Ai biết được kế hoạch này lại bị nhà đầu Dương Tử Mi phá vỡ, cô ta lại hấp dẫn được ánh mắt của La Anh Kinh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 471: Giành Chỗ Ngồi

Mục đích tham gia buổi triển lãm đồ cổ lần này của Tống Huyền và Dương Tử Mi không phải là để xã giao kết bạn, mà thật sự là đến để xem đồ cổ.

Bởi vậy nên bọn họ nhanh chóng thoát ra khỏi cuộc dò hỏi, đi vào khu triển lãm đồ cổ.

Lần này Tống Huyền cũng đưa tới năm món đồ cổ, nhưng tất cả đều khá bình thường, trong đó có hai món là do anh mua lại từ Dương Tử Mi.

Những món đồ cổ trên quầy triển lãm không có món nào là tuyệt phẩm, bởi vậy nên Dương Tử Mi chỉ ngắm một lúc là hứng thú đã bay mất.

Nhưng đối với người say mê đồ cổ như Tống Huyền thì mỗi một món ở đây đều đáng để cho anh giám định tỉ mỉ và nghiên cứu thưởng thức.

Khi anh trông thấy Dương Tử Mi và Lâm Thanh Mai đã hết kiên nhẫn, anh liền tìm một chỗ cho hai người ngồi nghỉ ngơi.

- Thầy Tống, buổi đấu giá đồ cổ lớn như vậy nhưng sao không có bảo bối gì đặc biệt thế?

Dương Tử Mi nhin không được hỏi.

- Nghe nói lần này có mấy món rất thần bí, nhưng đang ở trong phòng đấu giá, chúng tôi sẽ lấy ra cho mọi người xem, sau đó thì bắt đầu đấu giá.

Còn những món triển lãm này thì chỉ là vật thứ cấp. Ai thích món nào thì cứ báo giá lên, sau đó chờ đến cuối cùng xem món đồ đó sẽ thuộc về ai.

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Em có thích món nào không?

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Không. Em không có nhiều tiền lắm, chờ mấy món thần bí xuất hiện rồi tính sau.

- Ừ.

Tống Huyền ra hiệu mời cô và Lâm Thanh Mai đi nghỉ ngơi.

Dương Tử Mi kéo Lâm Thanh Mai đi nghỉ ngơi, cô trông thấy bên cạnh có hai cái ghế mây, vừa định ngồi xuống thì có người hét lên:

- Không được phép ngồi, đó là chỗ tôi muốn!

Dương Tử Mi ngược mắt lên nhìn, hóa ra lại là “ngọc nữ” ngây thơ Lam Lạc.

- Ai tới trước thì được quyền ngồi trước, đây không phải nhà cô, cái ghế này cũng không được ghi nó là của cô.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

- Nhưng đây là chỗ tôi nhìn thấy trước!

Lam Lạc kéo La Anh Kinh vẫn luôn không nói tiếng nào đến, ả chu cái miệng nhỏ nhắn làm nũng nói:

- La thiếu gia, người ta mệt mỏi quá rồi, người ta muốn ngồi chỗ đó.

- Bên kia còn có phòng trống kia.

La Anh Kinh đưa mắt nhìn Dương Tử Mi, sau đó lại quay sang nhìn Lam Lạc nói.

- Em không thích! Người ta thích ngồi ở đây cơ, phong cảnh ở đây rất đẹp, ngồi ở đây thoải mái hơn.

Lam Lạc kháng nghị.

- Tiểu Mi, chúng ta đi qua bên kia ngồi đi.

Lâm Thanh Mai từ trước đến nay đều là người không thích gây chuyện, hôm nay cô đã nhìn thấy hết mọi việc, cô cũng hiểu Lam Lạc đang tìm đủ mọi cách để gây hấn với Tử Mi, vì để tránh xảy ra xung đột không cần thiết, cô đành khuyên nhủ Dương Tử Mi.

- Không!

Dương Tử Mi cũng quật cường kháng nghị.

Đối với người mình quan tâm, cô còn có thể nhường nhịn, nhưng đối với loại người luôn tìm đủ mọi cách để khiêu khích cô, cô sẽ không nhường nửa li.

Huống chi cô cũng không biết tại sao Lam Lạc lại gây sự với cô, cô không phải là Phật tử, không có lòng từ bi lớn lao như thế để nhường nhịn.

Cô kéo một cái ghế cho Lâm Thanh Mai, còn mình thì an vị ở trên chiếc ghế mà Lam Lạc nhìn trúng.

Lam Lạc tức giận tới mức dậm chân, chớp mắt hai cái rồi uất ức nói với La Anh Kinh:

- La thiếu gia, có phải anh không còn thích người ta nữa rồi không?

La Anh Kinh vươn tay nhéo nhéo má ả:

- Tất nhiên là thích rồi.

Đùa gì thế, hắn đã tốn bao nhiêu tiền đầu tư cho cô ta như vậy, còn chưa chính thức thu lại được, sao hắn có thể để cô ta bỏ đi chứ.

Không chơi được ngọc nữ ngây thơ này thì sao hắn có thể xứng với cái danh một trong tứ đại công tử ở thành phố B chứ?

Nhưng hắn cũng không phải là người không có mắt, dựa vào nhiều năm lăn lộn và kiến thức tích góp từ nhỏ tới giờ, trực giác nói cho hắn biết, Dương Tử Mi không phải là người hắn có thể đụng vào.

Khi không biết rõ bối cảnh của Dương Tử Mi, hắn tuyệt đối sẽ không vì một con hát mà đắc tội với người không nên đắc tội.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 472: Con Hát Muốn Trèo Cao

Nếu thích người ta thì sao anh không giúp người ta? Người ta là bạn gái của anh mà! Người ta mất hết mặt mũi thì cũng chẳng khác gì anh mất hết mặt mũi...

Lam Lạc không biết suy nghĩ trong lòng La Anh Kinh, tiếp tục ỷ rằng mình được cưng chiều mà kiêu ngạo nói.

Nghe ả ta “người ta” liên tục như vậy, Dương Tử Mi suýt chút nữa nôn hết cơm tối qua.

- Chỉ là một cô bé, em so đo với người ta làm gì? Em còn như vậy là anh sẽ không thích em nữa đâu, mấy ngày nay em chỉ biết nhõng nhẽo.

La Anh Kinh xụ mặt nói.

Lam Lạc vừa nghe xong thì bỗng im bật, sau đó giả bộ ngây thơ hồn nhiên rộng lượng:

- Đúng vậy, La thiếu gia nói rất đúng, chỉ là một cô bé không hiểu chuyện thôi mà, không cần phải so đo với cô ta.

Cô ta uyển chuyển kéo La Anh Kinh rời đi.

Lúc rời đi, ả ta đột nhiên quay đầu lại, hung hăng trừng Dương Tử Mi một cái.

- Chị, con nhỏ này thật ghê tởm.

Tiểu Thiên tức giận nói.

- Ha ha, đúng vậy, nhưng không cần lo, chị không muốn phải so đo với người đoán mệnh.

Dương Tử Mi cười nói.

- Hả? Chị sắp ra tay với cô ta à?

Tiểu Thiên kinh ngạc hỏi.

- Loại người như cô ta thì có gì đáng để chị phạm sát nghiệp? Lúc này chị nhìn mặt cô ta thì phát hiện cô ta bị đoán mệnh, có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử trong vòng một tháng.

Dương Tử Mi nói.

- Hóa ra là bị đoán mệnh, vậy cứ để cho cô ta phách lối đi, chị đúng là không cần phải so đo với cô ta.

Tiểu Thiên nhìn xung quanh:

- Sao cái tên Tuyết Hồ kia vẫn chưa tới? Có khi nào không vào được không?

Dương Tử Mi cũng đưa mắt nhìn xung quanh, thật sự là không có bóng dáng của Tuyết Hồ, không biết bây giờ cậu ta đi đâu rồi.

Cậu ta sẽ không diện đồ cổ trang mà đi vào chứ?

Mặc dù hôm nay là buổi đấu giá đồ cổ, cũng có không ít người mặc đồ hóa trang, nhưng không ai mặc cái loại cổ trang phiêu dật như tiên dêu.

Huống chi dung mạo của cậu ta còn yêu nghiệt như vậy, chỉ cần cậu ta vừa xuất hiện, tuyệt đối sẽ hút mắt hơn tất cả mọi thứ.

Dương Tử Mi đang nói chuyện phiếm với Lâm Thanh Mai, bỗng ngoài cửa có một đám người mặc vest đi vào, che chắn trước sau để bảo vệ một người.

Đôi mắt của cô chợt sáng ngời.

Xem ra cô có thể gặp lại người quen cũ rồi.

Lúc này, cô nghe thấy Lam Lạc mừng rỡ kêu ầm lên ở cách đó không xa:

- La thiếu gia, Hoắc tiên sinh đến rồi, chúng ta lại chào hỏi đi.

- Em quen Hoắc Văn Hoa à?

La Anh Kinh hỏi.

- Có gặp nhau một lần, chắc ông ấy vẫn còn nhớ em.

Trong bữa tiệc rượu ngày đó, vì muốn hấp dẫn sự chú ý của đại phú hào Hồng Kông, Lam Lạc đã cố ý ngã xuống trước mặt ông ấy, đổ rượu đỏ lên đồ của ông ấy, sau đó lại giả bộ hoảng sợ như con thỏ nhỏ phạm phải sai lầm, không ngừng nói lời xin lỗi.

Hoắc Văn Hoa cũng không trách cứ cô, ngược lại còn hỏi cô tên gì.

Ả cho rằng sau đó ông ấy sẽ gọi điện cho ả, nhưng chờ một thời gian rất lâu sau vẫn không thấy gì, điều này làm ả cảm thấy rất không cam tâm.

Bây giờ gặp lại một lần nữa, ả không tin ông ta có thể quên ả.

Huống chi ả cũng muốn biểu hiện ra sự hấp dẫn của mình ở trước mặt La Anh Kinh, chứng minh ả còn có thể trèo lên cái cây to Hoắc Văn Hoa này.

Bởi vậy, ả cười tủm tỉm cầm một ly rượu đỏ đi tới trước mặt Hoắc Văn Hoa, giả bộ ngây thơ vô tội rồi lại bày ra vẻ nũng nịu quen thuộc chào hỏi:

- Hoắc tiên sinh, xin chào!

Hoắc Văn Hoa giương mắt nhìn ả, nhàn nhạt gật đầu một cái theo phép lịch sự.

Thấy Hoắc Văn Hoa gật đầu với mình, Lam Lạc lại càng cao hứng hơn, thậm chí còn mang theo một chút đắc ý, tự cho là Hoắc Văn Hoa có ấn tượng rất sâu với mình.

Vì vậy ả tiến lên thêm một bước, muốn tới gần ông ấy thêm nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 473: Gặp Lại Hoắc Văn Hoa - Linh Serly

Không ngờ bên cạnh Hoắc Văn Hoa có một người mặc vest màu đen, khuôn mặt lạnh lùng, xem ra là vệ sĩ, anh ta vươn tay ra ngăn cản ả:

- Tiểu thư, mời lui ra phía sau!

- Hoắc tiên sinh...

Lam Lạc uất ức lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt mở to giả bộ đáng thương nhìn Hoắc Văn Hoa:

- Ngài không nhớ em sao?

Những người xung quanh đều dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Hoắc Văn Hoa và Lam Lạc.

Theo tư duy bình thường của bọn họ, tất nhiên họ sẽ cho rằng Lam Lạc đã từng có mối quan hệ nào đó với Hoắc Văn Hoa.

Sắc mặt La Anh Kinh cũng khẽ thay đổi.

Lam Lạc là bạn gái của hắn, nhưng bây giờ ả bạn gái này lại dùng tư thái kia để đi nói chuyện với một người đàn ông khác.

Quả thực là làm hắn mất hết cả mặt mũi.

Con điếm thối tha! Giả bộ ngây thơ con mẹ mày chứ!

Hắn thầm mắng trong lòng.

Đầu óc Lam Lạc vốn dần dần, sao có thể nghĩ được nhiều như vậy?

À chỉ nghĩ thơ cho rằng, nếu ả có thể chứng minh mình có quen biết với Hoắc Văn Hoa thì có thể gia tăng độ quan trọng trong lòng La Anh Kinh, nhưng không ngờ ả đang tự giảm nhẹ giá trị của mình.

Hoắc Văn Hoa nhàn nhạt nhìn ả một cái:

- Tiểu thư này nhìn rất quen, nhưng ngại quá, Hoắc mỗ đã già nên có hơi lẩn thẩn, rất dễ quên, nên không nhớ nổi tiểu thư là ai.

- Em là Lam Lạc nè, tháng trước em có sơ ý làm đổ rượu lên quần áo của ngài đó.

Lam Lạc vội vàng giải thích.

- À, nhớ rồi.

Hoắc Văn Hoa nhàn nhạt đáp lại một câu.

- Ngại quá, Lam tiểu thư, bây giờ Hoắc mỗ khá bận, chờ tôi rảnh rồi sẽ liên lạc với cô sau nhé.

- Được, nhất định phải liên lạc nha.

Có được câu trả lời của Hoắc Văn Hoa, Lam Lạc thỏa mãn đi về bên cạnh La Anh Kinh, tranh công với hắn:

- La thiếu gia, Hoắc tiên sinh nói rảnh thì sẽ liên lạc với em đấy, hí hí.

La Anh Kinh dùng ánh mắt chán ghét để liếc ả một cái.

Còn tưởng rằng ả ngây thơ trong sáng, hóa ra cũng chỉ là một con diêm đu bám đại gia thôi, làm lãng phí biết bao nhiêu tiền đầu tư của hắn.

Lam Lạc thấy Dương Tử Mi đang nhìn mình thì ả càng lớn tiếng hơn:

- Thật không ngờ một đại phú hào như Hoắc tiên sinh lại còn nhớ tới mình, thật sự là quá may mắn.

Nghe ả nói như thế, Dương Tử Mi đang uống trà suýt chút nữa phun ra.

Cô đã từng gặp vài kẻ không có não, nhưng chưa từng thấy ai không có não như vậy!

Xem ra IQ của ả đã dồn hết xuống ngực rồi!

Giọng nói của Lam Lạc quá lớn, Hoắc Văn Hoa tất nhiên cũng đã nghe thấy, ông nhú mày liếc nhẹ về phía Lam Lạc. Khóe mắt ông trông thấy Dương Tử Mi, cảm thấy hơi quen mắt, ông bèn nhìn thêm vài lần, khi trông thấy nốt chu sa giữa trán cô, ông liền lập tức nhận ra, hai mắt ông sáng lên, bước nhanh về phía trước.

Lam Lạc thấy Hoắc Văn Hoa đi về phía bên này thì tưởng rằng ông ấy muốn kiếm mình, ả lập tức bày ra vẻ rụt rè hồi hộp chờ đợi.

Không ngờ Hoắc Văn Hoa lại đi về phía Dương Tử Mi.

- Tiểu Mi, đúng là cháu rồi! Thật là vui quá, không ngờ cháu cũng tới đây!

Hoắc Văn Hoa vui mừng nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi vẫn ngồi đó, cười cười nói:

- Ha ha, có thể gặp được Hoắc tiên sinh ở đây, cháu cũng rất vui.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Dương Tử Mi tuổi còn nhỏ, khi gặp trưởng bối có địa vị như Hoắc Văn Hoa, theo lý là phải lập tức đứng dậy lễ phép chào hỏi mới đúng.

Nhưng nhìn bộ dạng của cô và Hoắc Văn Hoa thì dường như Hoắc Văn Hoa đang cố lấy lòng cô.

Người lúc trước đoán cô xuất thân từ hào môn hiển hách bắt đầu phần khích, âm thầm nghĩ mình thật là có mắt.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 474: Không Quan Tâm Hơn Thua

La Anh Kinh cũng cảm thấy may mắn vì lúc này mình không vì Lam Lạc mà đắc tội với Dương Tử Mi, xem ra lai lịch của cô gái này đúng là không bình thường, nếu không thì tiên sinh Văn Hoa sẽ không có thái độ tôn sùng như thế.

Bình thường, cho dù là bí thư hay thị trưởng, khi nhìn thấy Hoắc Văn Hoa, họ đều rất cung kính, bởi vì ngoại trừ việc là một thương nhân đầu tư lớn mạnh, ông ta còn có một bối cảnh rất phức tạp.

Mà Lam Lạc đầu óc ngu si lại vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, ả còn tưởng rằng Hoắc Văn Hoa nhìn trúng vẻ đẹp trẻ tuổi của Dương Tử Mi, bởi vậy ả khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Thì ra Hoắc tiên sinh là lolicon! (*)

La Anh Kinh chán ghét nhìn ả một cái,

- Đừng có nói lung tung làm mất hết thể diện.

- Em làm mất thể diện lúc nào? Không phải anh đã nói em là trân châu sáng chói sao, có em ở bên cạnh làm bạn là khiến cho anh có thêm vẻ vang sao?

Lam Lạc kêu lên.

La Anh Kinh thật sự là hối hận đến xanh ruột, sao mình lại có thể dẫn một con đàn bà nào tàn như vậy đến tham gia bữa tiệc này chứ?

Loại đàn bà này chỉ thích hợp để đè trên giường thôi!

Lam Lạc rất không cam lòng, tay cầm hai ly rượu đỏ, ả lại đi về phía Hoắc Văn Hoa, cất giọng nói mềm mại cắt đứt câu chuyện của Hoắc Văn Hoa và Dương Tử Mi:

- Hoắc tiên sinh, em có thể mời ngài uống một ly hay không?

Loại người như Hoắc Văn Hoa đã quen với việc chuyên quyền độc đoán, ông ghét nhất là bị chen ngang khi đang nói chuyện.

Nhưng vì có tu dưỡng nên ông vẫn không nổi giận, chỉ là giọng điệu đã giảm xuống rất thấp:

- Lam tiểu thư, Hoắc mỗ đang bận, xin đừng quấy rầy!

Sau đó, Lam Lạc bị vệ sĩ bên cạnh Hoắc Văn Hoa kéo qua một bên.

Lam Lạc thấy ông ta lạnh nhạt với mình nhưng vừa nhìn thấy Dương Tử Mi thì lại lộ ra nụ cười hòa ái, ả cảm thấy rất không công bằng, siết chặt ly rượu trong tay, ả rất muốn đổ hết rượu lên đầu Dương Tử Mi, xem cô ta còn cười như thế nào được.

- Hoắc tiên sinh, nếu như ông bận thì không cần để ý đến cháu nữa.

Dương Tử Mi nhàn nhạt nói với Hoắc Văn Hoa.

- Không bận, không bận, cho dù bận đi nữa thì cũng không thể bỏ lơ Tiểu Mi.

Hoắc Văn Hoa vội vàng nói.

- Ha ha, Hoắc tiên sinh quan tâm cháu quá rồi.

Dương Tử Mi cười cười hỏi:

- Hoắc tiên sinh, không phải ông là người mở buổi đấu giá này chứ?

- Ha ha, Tiểu Mi đoán đúng rồi.

Hoắc Văn Hoa cười rộ lên,

- Ông đã bảo Tổng tiên sinh đưa thư mời cho cháu, vốn tưởng rằng cháu không có thời gian đến đây, nhưng không ngờ cháu lại đến thật, ông rất là vui.

- Tiệc vui lớn như vậy, cháu tất nhiên là phải góp mặt rồi, nghe nói trong phòng đấu giá có món đồ thần bí, cháu đang rất mong đợi đây.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ha ha, ông cũng đang mong đợi đây, Tiểu Mi, ông để cho cháu một vị trí khách quý, cháu cứ qua đó ngồi là được rồi.

Hoắc Văn Hoa cười nói.

- Dạ, cảm ơn Hoắc tiên sinh.

- Ông còn có việc bận, không thể nói chuyện với cháu nữa, chờ xong buổi đấu giá hôm nay, chúng ta lại gặp mặt, ông có rất nhiều chuyện đang cần Tiểu Mi chỉ dẫn đấy.

- Dạ, chào ông.

Hoắc Văn Hoa dẫn vệ sĩ rời đi.

Dương Tử Mi nhìn theo bóng lưng của ông một chút rồi lại ngồi xuống, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, tiếp tục tán gẫu với Lâm Thanh Mai,

cô cũng không bởi vì được Hoắc Văn Hoa ưu ái mà thay đổi cảm xúc.

Không quan tâm hơn thua, tính tình lạnh nhạt.

Người lúc này vẫn luôn quan sát cô âm thầm đánh giá, càng ngày hẳn càng cảm thấy bối cảnh sau lưng cô rất khổng lồ.

Chẳng lẽ cô là công chúa đến từ Đế Đô?

Trong đầu La Anh Kinh cũng xẹt qua suy nghĩ như vậy.

La gia hẳn đã được xem như là thế gia danh môn ở thành phố B rồi, nhưng phụ nữ trong nhà hẳn chẳng có ai có thể tu luyện được khí chất thần thái như cô.

Trừ khi là do hoàn cảnh tạo nên!

(*) Lolicon: Tại Nhật Bản, thuật ngữ này được dùng để nói về những người có sự chú ý đặc biệt đến những cô gái (đa phần là các bé gái) trẻ hoặc một cá nhân.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 475: Oan Gia Vốn Ngõ Hẹp

Hoắc Văn Hoa vừa rời đi, lập tức có không ít thanh niên anh tuấn mang theo mục đích đến gần Dương Tử Mi, cho dù là cố tỏ ra bảnh bao hay là cố tỏ ra phong độ thì bọn họ cũng chỉ có một mục đích, đó là dò xét thân phận và bối cảnh của cô, xem bản thân có thể hấp dẫn được cô hay không.

Đối với những người này, Dương Tử Mi chỉ cười nhạt, lịch sự đáp lại rồi lại lạnh lùng giữ khoảng cách.

Điều này càng khiến cho cô có vẻ thần bí khó lường.

- Gì, đùa gì thế, cô ta xuất thân từ danh môn à?

Trong đám người, Dương Tử Mi lại nghe thấy một giọng nữ quen thuộc đang cười nhạo.

Cô nhìn về phía phát ra âm thanh, lại là Mộ Dung Nghiên.

Vốn tưởng rằng Mộ Dung Nghiên chuyển trường rồi thì hai người họ sẽ không còn gặp lại nữa chứ.

Nhưng không ngờ, oan gia vốn ngõ hẹp.

Mộ Dung Nghiên mặc một bộ lễ phục mỏng màu vàng, cô ta đang nói chuyện với đám bạn gái bên cạnh:

- Cô ta á hả, trước kia là bạn cùng lớp với tôi, tôi biết rõ cô ta mà.

Mọi người vừa nghe thấy câu này thì đều vênh tai lên.

Nhất là Lam Lạc, ả vội vàng đến gần Mộ Dung Nghiên hỏi:

- Cô ta là ai vậy?

- Ha ha, mọi người đừng tăng bốc cô ta. Danh môn gì chứ? Công chúa gì chứ? Đúng là nực cười! Mười tám đời tổ tông nhà cô ta đều là nông dân, gia đình bình thường, nhưng ý là mình có tài tiên tri nên lừa dối mọi người thôi.

Mộ Dung Nghiên cười nhạo.

Kể từ khi cô bị buộc phải chuyển trường, cô đã hận Dương Tử Mi thấu xương rồi.

Bây giờ thì chú cô không có ở đây nên cô đã quên hết lời dặn dò của ông ấy, bắt đầu lộ ra bản tính càn rỡ, cô thấy Dương Tử Mi trở thành tiêu điểm của sự chú ý thì cảm thấy rất khó chịu.

- Thật sao?

Lam Lạc vừa nghe vậy thì cực kỳ vui sướng. Lúc này nghe thấy lời nghị luận của mọi người, ả cũng ý thức được rằng lai lịch của Dương Tử Mi có thể không đơn giản, bởi vậy trong lòng có chút sợ, ả sợ sẽ bị Dương Tử Mi trả thù.

Nhưng bây giờ nghe thấy Mộ Dung Nghiên nói như vậy, lòng của ả đã bình tĩnh hơn rồi.

Thì ra cũng chỉ là một con nhỏ nhà quê mà thôi, có cái gì đâu mà phải kiêng kị?

- Tất nhiên là thật rồi, nhà cô ta có ai, ở chỗ nào, tôi đều biết rõ mười mươi.

Mộ Dung Nghiên cười nhạt, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cười cười.

Cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ đối với xuất thân của mình, cô càng không muốn giả mạo làm hậu nhân của danh môn gì đó.

Nếu Mộ Dung Nghiên đã giúp cô trình bày thì cũng tốt, cô có thể được yên tĩnh rồi, miễn cho đám người rắn rết kia tới gần, lại phải làm mình nói ra những lời khách sáo.

Lam Lạc vội đem những thông tin mà cô ta nghe được từ Mộ Dung Nghiên, sau đó thêm mắm thêm muối nói cho La Anh Kinh nghe, nói xong cô ta còn khinh bỉ:

- Còn tưởng rằng là ai? Hóa ra cũng chỉ là một nữ thầy bói đi lừa gạt mà thôi. Còn nhỏ mà cứ thích giả thần giả quỷ, em nghĩ mãi mà không ra, tại sao ông Hoắc lại bị cô ta lừa gạt chứ?

La Anh Kinh không trả lời, anh ta chỉ im lặng suy nghĩ và nhìn mọi người hoặc giễu cợt hoặc khinh bỉ nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi giống như là người ngoài cuộc, cô tiếp tục uống trà nói chuyện với Lâm Thanh Mai, không hề để những lời nói kia vào trong lòng, ánh mắt trong suốt luôn hờ hững như mây trôi.

Đột nhiên anh ta nghĩ rằng, chưa biết bối cảnh sau lưng cô thế nào, nhưng bản thân cô đã là một bối cảnh cường đại rồi, còn những bối cảnh khác chỉ là đồ trang trí thêm cho cô thôi.

Lúc này, Tống Huyền đi tới:

- Buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, chúng ta chuẩn bị đi vào thôi.

- Vâng.

Dương Tử Mi đỡ Lâm Thanh Mai đứng dậy, gật đầu, đi theo Tống Huyền vào hội trường đấu giá.

Hội trường đấu giá được trang trí rất hoa lệ, phong cách cao cấp, hội trường đấu giá ở thành phố A kia vốn chẳng bằng được.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 476: Đường Trêu Chọc Thầy Tướng

Tống Huyền dẫn Dương Tử Mi và Lâm Thanh Mai đi về phía hàng ghế khách quý đầu tiên.

Dương Tử Mi vừa ngồi xuống thì nhìn thấy một người đàn bà ăn diện lộng lẫy ở bên cạnh, bà ta khinh thường nói thầm:

- Gái nhà quê mà cũng có thể ngồi ghế khách quý, buổi đấu giá này mất giá quá.

Dương Tử Mi quay sang nhìn bà ta một cái.

Toàn thân bà ta từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương chói lóa, trên ngón tay đeo ba chiếc nhẫn kim cương to như trứng bồ câu, bộ đồ bà ta đang mặc chắc cũng phải hơn trăm vạn tệ.

Cô dùng Thiên Nhân nhìn tư liệu của bà ta, hóa ra là phu nhân Lý Mai của đồng sự trưởng tập đoàn thực phẩm lớn nhất thành phố B, hèn chi cả người cứ toát ra mùi vàng.

- Ha ha, phu nhân cũng xuất thân từ nông thôn mà?

Dương Tử Mi chớp mắt cười nói:

- Thôn Lý Gia ở sông Tây, mười tuổi mới bắt đầu học tiểu học, còn chưa học hết cấp ba, mười ba tuổi vào thành phố làm giúp việc, mười sáu tuổi thông đồng với chủ nhân bốn mươi tuổi rồi mang thai, tiếp đó bà mưu

hãm hại người vợ của chủ nhân, sau mới có thể ngồi thẳng trên chiếc ghế phu nhân của đồng sự trưởng hôm nay.

Cô nói với vẻ mặt hời hợt, nhưng mỗi một câu lại như một tia sấm sét đánh mạnh lên đầu Lý Mai.

Bà ta nhìn Dương Tử Mi với một ánh mắt kinh hãi:

- Cô... Cô là ai?

- Tôi là tôi, là một cô gái nhà quê mà thôi.

Dương Tử Mi chớp chớp mắt:

- Không giống như những người khác, mùi bùn đất còn chưa rửa sạch mà đã bắt đầu khinh bỉ và phủ nhận nơi mình sinh ra rồi.

Sắc mặt Lý Mai thay đổi rõ rệt, vừa sợ vừa giận.

Trong đây không có ai biết bối cảnh của bà ta, bà ta vẫn luôn tuyên bố với mọi người rằng: mình là cháu gái của một ông Lý ở thủ đô.

Mà cũng vì vậy nên chồng bà ta mới có mặt mũi để đứng ở trong này.

Bây giờ lại bị Dương Tử Mi vạch trần, lật hết tất cả các lá bài tẩy của mình, cô còn nói không sai một chữ nào.

Nhất là khi nói đến chuyện lập mưu hãm hại người kia, bà ta lại càng run rẩy hơn.

Chuyện này bà ta vẫn cho là thần không biết quỷ không hay, nhưng không ngờ Dương Tử Mi lại biết rõ ràng như vậy.

Chẳng lẽ cô ta điều tra mình?- Cô nói bật!

Lý Mai bật đứng dậy.

- Thật không biết là loại người gì, ngồi ở đây mà còn nói lung tung, đúng là làm mất thân phận của tôi quá!

Nói xong, bà ta thở phì phì ngồi xuống hàng ghế phía sau.

Dương Tử Mi cười nhạt.

Bà ta tốt nhất là nên rời đi đi, mùi nước hoa sắc mũi và mùi son phấn nồng đậm kia thật sự là làm cho khứu giác của cô khó chịu.

- Chị, đúng là quá đã, có người đàn bà kia ngồi bên cạnh, thật sự là em không chịu nổi.

Tiểu Thiên vỗ tay tỏ ý vui mừng.

- Tiểu Mi.

Tống Huyền ở bên cạnh nói:

- Khiêm tốn một chút, đừng gây ra quá nhiều rắc rối.

- Dạ, thầy Tống.

Dương Tử Mi cũng muốn khiêm tốn an phận mà, cô cũng đâu có muốn đụng tới ai, nhưng người ta cứ đến trêu chọc cô thì cô biết làm thế nào?

Chẳng lẽ muốn cô im lặng nghe mặc chịu đánh sao?

Hội trường đấu giá bắt đầu được lấp đầy.

Vị trí của La Anh Kinh và Dương Tử Mi cách nhau một cái ghế, chính là chỗ Lý Mai đã ngồi lúc này.

Bên cạnh anh ta không có Lam Lạc.

Lúc này trước khi đi vào hội trường, anh ta đã khéo léo nói lời chia tay với Lam Lạc rồi.

Lam Lạc bị đá kích mạnh, ả lập tức nhào vào lòng một tay phú thương khác đã thềm thường ả từ lâu, hiện giờ đã an vị ở sau lưng Dương Tử Mi.

Hai mắt ả ta phóng ra lửa nhìn chăm chăm vào Dương Tử Mi, ả ta cảm thấy La Anh Kinh bỏ rơi ả nhất định là vì anh ta đã nhìn trúng Dương Tử Mi.

Nếu không, người ngồi bên cạnh ả bây giờ không phải là một gã trung niên béo ục ịch, mà là La Anh Kinh đẹp trai tài giỏi rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 477: Cửu Nhân Thiên Châu Nghìn Năm (1)

Chị, con nhỏ đằng sau sát khí nặng nề quá!

Tiểu Thiên nói với Dương Tử Mi.

- Không sao, chị không muốn so đo với một người sắp chết.

Dương Tử Mi thản nhiên nói.

- Đúng vậy.

Tiểu Thiên thoải mái nhìn xung quanh.

- Cái tên Tuyết Hồ kia sao còn chưa tới nữa?

- Ủ, bây giờ còn chưa xuất hiện nữa, đúng là khó hiểu.

Dương Tử Mi cũng hơi sốt ruột, mặc dù Tuyết Hồ có yêu lực, nhưng dù sao nó cũng là yêu, nếu nó gặp phải người bắt yêu thì làm sao đây?

Nghĩ đến đây, lòng cô hơi nặng nề.

- Chị, chị lo lắng nó sẽ gặp người bắt yêu lần nữa sao?

Tiểu Thiên dường như hiểu được suy nghĩ của Dương Tử Mi, hỏi.

- Ủ.

- Vậy chị có muốn đi ra ngoài tìm xem không?

- Chờ thêm một lúc nữa, nó là yêu hồ ngàn năm, chắc không dễ bị bắt như vậy đâu.

Dương Tử Mi nói:

- Có lẽ tên kia muốn dùng một cách đặc biệt để xuất hiện không biết chừng.

- Chắc vậy.

Tiểu Thiên gật đầu.

Buổi đấu giá bắt đầu, Hoắc Văn Hoa lên chủ trì mở đầu, sau đó ông ta đi xuống, trước mắt bao người, ngồi xuống bên cạnh cô.

Một cô gái đoan trang mặc sườn xám màu đen, vẻ mặt sắc sảo đi ra, nhẹ nhàng chào hỏi mọi người, sau đó cô gái đứng bên cạnh bàn đấu giá, cầm cây búa nhỏ đặt qua một bên.

Đây là chuyên gia đấu giá nổi tiếng nhất thành phố B - Liễu Thanh Thanh, nghe nói cô ta rất giỏi kích động thúc đẩy, có thể bán một thứ bình thường với giá trên trời.

Sau đó, lại có hai cô gái mặc sườn xám đỏ mạ vàng xẻ cao, để lộ ra đôi chân thon dài, dáng người cực kỳ bốc lửa, mặt mỉm cười, mang đôi giày cao gót ưu nhã bước ra.

Người đầu tiên bưng một cái khay gỗ tử đàn tao nhã, trên khay tròn một miếng vải tơ màu vàng, đó là món đồ đấu giá thứ nhất.

Cô gái đặt cái khay lên bàn đấu giá, sau đó đứng qua một bên với một cô gái khác.

- Các vị khách quý, thời khắc mọi người trông chờ đã đến, sau đây là món đồ cổ thần bí thứ nhất, mọi người chuẩn bị cho tốt nhé!

Giọng nói của chuyên gia đấu giá lưu loát yêu kiều, đủ rõ ràng.

Ánh mắt của mọi người liền tập trung vào vật ở dưới lớp khăn tơ.

Con người ai cũng đều hiếu kỳ, đều tràn đầy hứng thú với thứ mình không biết.

Chuyên gia đấu giá ra vẻ thần bí một lúc rồi giơ cánh tay trắng nõn lên.

Khăn tơ được kéo xuống, một viên trân châu màu nâu đen lấp lánh nhũ bạc hiện ra.

Người bình thường chỉ thấy nó giống như những viên trân châu khác thôi.

Nhưng ở trong mắt Dương Tử Mi, viên trân châu kia đang tỏa ra hào quang may mắn rực rỡ.

Là một vật cực kỳ may mắn!

Đây rốt cuộc là vật gì vậy?

- Thiên Châu!

Có người lên tiếng nói.

- Không sai, tôi tin chắc các vị cũng đã nhìn ra đây là một viên Thiên Châu!

Chuyên gia đấu giá thoáng dừng lại, sau đó kích động nói:

- Nhưng nó không phải là một viên Thiên Châu bình thường, đó là một viên Cửu Nhân Thiên Châu nghìn năm. Cửu Nhân tượng trưng cho sự vận chuyển của chín hành tinh đang tồn tại trong tự nhiên, bao gồm sự vận chuyển của vũ trụ và tư duy của con người, biến yếu thành mạnh, Cửu Nhân Thiên Châu đại diện cho chín thừa công đức, tăng cao sự từ bi, quyền uy hiển hách, lợi ích rất lớn, là viên châu trân quý nhất trong các loại Thiên Châu, phong thái tôn quý chí cao vô thượng, có thể giúp người sở hữu nó nhanh chóng gặt hái được thành công trong sự nghiệp, tiêu trừ hết mọi tai ương! “Cửu” cũng là cảnh giới tượng trưng cho sự rộng lớn vô hạn, không thể vượt qua.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 478: Cửu Nhân Thiên Châu Nghìn Năm (2)

Thiên Châu?

Dương Tử Mi nhớ cô đã từng đọc tư liệu về nó trong một cuốn sách.

Thiên Châu là một loại đá quý hiếm có, là một trong bảy loại đá được cất giữ cẩn thận. Nơi phân bố chủ yếu là Tây Tạng, phía đông Tây Tạng, Bu-tan, bang Xích Kim Ấn, kéo dài đến lãnh thổ Himalaya. Loại đá này được lưu truyền đến nay cũng đã nhiều năm rồi.

Trong truyền thuyết, Thiên Châu là “bảo vật của thiên thần”, sau đó rơi xuống nhân gian, được tộc Tạng phát hiện, bởi vậy người Tạng vẫn luôn cho rằng Thiên Châu là “đá trời ban”.

Thiên Châu có năng lượng từ trường rất lớn, là lá bùa hộ thân quý báu nhất trong tộc Tạng, bọn họ tin rằng, chỉ cần đeo Thiên Châu và thành tâm cúng dường thần linh là sẽ có thể tiêu trừ nghiệp chướng, đạt được phúc báo, phòng ngừa bệnh tật và ma quỷ cám dỗ, hơn nữa còn có thể tăng cường thể lực, gia tăng tài phú, vận vận.

Mà trong các loại Thiên Châu, Cửu Nhân Thiên Châu là trân quý nhất, là vua của Thiên Châu, hội tụ chín thừa công đức, đại diện cho uy thế quyền khuynh thiên hạ và sự từ bi phổ độ chúng sinh, có thể tiêu trừ tất cả tai ương.

Lúc trước, khi công chúa Văn Thành gả cho Tùng Tán Kiền Bố có mang theo một pho tượng Phật, trên tượng Phật được khảm rất nhiều trang sức, mà ở trên mũ tượng chính là ba viên Cửu Nhân Thiên Châu bắt mắt.

Dương Tử Mi nghiêm túc nhìn viên Thiên Châu kia, hai mắt cô sáng lên.

Lúc này, có người đứng lên đặt câu hỏi:

- Nghe nói Cửu Nhân Thiên Châu chỉ có hai viên ở trên thế giới, một viên là ở trên tượng Phật Thích Già Mưu Ni của chùa Đại Chiêu, còn viên kia thì đã bị mất tích. Viên Thiên Châu này chắc không phải là viên đến từ chùa Đại Chiêu kia chứ?

Anh ta vừa dứt lời, mọi người liền bàn tán xôn xao, đưa ra các loại nghi vấn.

Chuyên gia đấu giá kiên nhẫn nghe mọi người bàn luận xong, sau đó cười nhạt nói:

- Mọi người ngồi ở đây ai cũng đều tin rằng, vật phẩm đấu giá ở chỗ chúng tôi tuyệt đối là hàng thật, không phải là đồ dỏm. Viên Cửu Nhân Thiên Châu này không phải là viên đến từ chùa Đại Chiêu, còn nó có phải là viên đã bị mất tích kia không, chuyện này phải nhờ mọi người phán đoán rồi! Nhưng tôi khẳng định một câu, tuyệt đối không phải đồ giả! Bây giờ tôi sẽ ra giá để thúc đẩy buổi đấu giá lên cao trào, giá khởi điểm của viên Thiên Châu này là năm trăm vạn, mỗi một lần tăng giá là một trăm vạn, mời các vị ra giá!

Buổi đấu giá này có một quy định, sau khi chốt giá thì phải lập tức thanh toán, nếu như đổi ý thì phải bồi thường ba mươi phần trăm tổng giá trị sản phẩm, còn vật phẩm sẽ rơi vào tay người đấu giá đứng thứ hai. Bởi vậy, nếu không phải là quá dư tiền thì tất cả mọi người đều rất cẩn thận khi ra giá.

- Sáu trăm vạn!

Hoắc Văn Hoa ngồi bên cạnh Dương Tử Mi là người đầu tiên ra giá.

Người khác không biết viên Thiên Châu này có thật hay không, nhưng Dương Tử Mi thì có thể nhìn ra.

Cô cũng rất muốn viên Thiên Châu may mắn kia, nếu để cho sư phụ đeo, tuyệt đối có thể kéo dài tuổi thọ, thần chết sẽ không thể đến nhanh như vậy.

Nhưng mà cô không có tiền.

Hai tòa nhà kia đã ngốn hết toàn bộ tài sản của cô, bây giờ cô chỉ còn một trăm vạn, nếu biết hôm nay có vật may mắn như thế thì cô đã đem bán hết đồng đồ cổ ở nhà rồi.

- Bảy trăm vạn!

Tống Huyền cũng bắt đầu ra giá.

Ông ấy thấy đôi mắt Dương Tử Mi sáng lên khi nhìn thấy viên Thiên Châu kia là có thể hiểu được, viên Thiên Châu kia tuyệt đối là đồ thật.

- Tám trăm vạn!

La Anh Kinh cũng bắt đầu ra giá.

Anh ta không tin Thiên Châu có công năng thần kỳ như vậy, nhưng từ nhỏ đã lăn lộn giữa phụ nữ, anh ta hiểu rõ lòng dạ của đàn bà, nên tất nhiên anh ta cũng nhìn ra Dương Tử Mi rất thích viên Thiên Châu này.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 479: Giá Trên Trời

Chín trăm vạn!

- Một nghìn vạn!

...

- Ba nghìn vạn!

Hoắc Văn Hoa kêu lên.

Nghe thấy mấy chữ này, không ít người bị đau tim.

Ba nghìn vạn đó nha!

Hơn nữa còn chưa biết viên Thiên Châu kia có phải là đồ thật hay không.

Có không vài người muốn ra giá nhưng nay đã im lặng hết.

- Ba nghìn một trăm vạn!

Một giọng nữ vang lên, là Lý Mai!

Bà ta nghe chuyên gia đấu giá nói về những công hiệu thần kỳ của viên Cửu Nhân Thiên Châu kia, hơn nữa Hoắc Văn Hoa cũng đã tham gia đấu giá, bởi vậy bà ta đang chờ đợi.

Khi thấy những người khác đã im lặng, bà ta bắt đầu đấu giá với Hoắc Văn Hoa.

Đấu giá với Hoắc Văn Hoa có thể chứng minh tài lực của bà ta, điều này làm thỏa mãn lòng hư vinh của bà ta.

- Em cũng muốn có viên Thiên Châu kia.

Lam Lạc làm nũng với phú thương đang đặt tay lên đùi mình.

Ban đầu ả vốn xem thường viên Thiên Châu chả có gì đặc sắc kia, cảm thấy nó còn không bằng một viên kim cương, ả không có hứng thú với nó, nhưng vừa nghe thấy giá trị của nó lên tới ba nghìn một trăm vạn thì hai mắt ả bắt đầu tỏa sáng.

Không cần thứ tốt nhất, chỉ cần thứ đắt tiền nhất.

Ai ngờ phú thương kia lại lắc đầu.

- Giá cạnh tranh quá cao, không đáng. Chờ sau khi kết thúc, anh sẽ mua cho em một viên kim cương lớn.

- Không, em không muốn!

Lam Lạc đẩy tay ông ta ra.

- Trừ khi anh mua viên đá đó cho em, không thì đừng tới gần em!

Phú thương kia nhìn ả từ trên xuống dưới rồi rút tay về, cười nói:

- Cô không đáng giá cao như vậy!

- Ông... Nói vậy là có ý gì?

Lam Lạc tức giận hét lên, điều này làm phiền đến những người đang ngồi xung quanh, ai cũng nhìn ả như nhìn một con quái vật.

- Chả có ý gì cả, cái giá của cô cao lắm cũng chỉ năm mươi vạn mà thôi.

Phú thương chẳng chút nề mặt nói:

- Tôi là thương nhân, sao có thể làm ra chuyện lỗ vốn như vậy.

- Ông... Ông...

Lam Lạc mất hết thể diện ở trước mặt mọi người, ả nâng bàn tay lên đánh về phía phú thương.

Má phú thương bị đánh trúng, ông ta tức giận đứng dậy, đưa tay tát Lam Lạc một cái.

Lam Lạc mắng chửi ông ta giống như một mụ đàn bà chanh chua, không còn bộ dáng ngọc nữ ngày thường nữa.

Bảo vệ đi vào, mời hai người họ ra ngoài...

Mọi người lắc đầu, ở nơi tao nhã như này mà lại xảy ra chuyện như thế, quả thật là không có văn hóa.

La Anh Kinh rụt rụt cổ, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã đá con đàn bà kia, nếu không người mất mặt bây giờ đã là anh ta rồi.

Mang theo người phụ nữ không thích hợp cũng giống như phụ nữ mang trang sức không thích hợp vậy, rất là mất phẩm chất.

Anh ta lại nhìn về phía Dương Tử Mi.

Anh ta phát hiện cô vẫn đang nhìn chăm chăm vào viên Thiên Châu, không để ý gì đến chuyện vừa xảy ra, trên mặt cũng không có một chút hờ hê nào.

Tống Huyền và Lâm Thanh Mai cũng thế.

Lúc mọi người đang bàn luận về chuyện của Lam Lạc thì hai người kia vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, tư thái không quan tâm của mình.

Có lẽ là, vật hợp theo loài, người chia theo nhóm.

Xem ra sau này mình không thể tùy tiện chọn những con hát ngực to mà óc như trái nho nữa.

- Có xảy ra một chút sự cố, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì, chúng ta tiếp tục buổi đấu giá thôi...

Giọng nói của chuyên gia đấu giá vang lên:

- Lúc này vị phu nhân kia đã ra giá ba nghìn một trăm vạn, còn ai ra giá nữa không?

Cả hội trường đều yên lặng.

- Ba nghìn một trăm vạn lần thứ nhất.

Chuyên gia đấu giá gõ búa nói.

- Ba nghìn một trăm vạn lần thứ hai.

- Ba nghìn hai trăm vạn!

Hoặc Văn Hoa lại ra giá.

- Ba nghìn ba trăm vạn!

Lý Mai sốt ruột, tiếp tục ra giá.

...

- Năm nghìn vạn!

Hoặc Văn Hoa kêu lên.

Mọi người âm thầm hít một hơi.

Năm nghìn vạn, quả thật là cái giá trên trời để mua một viên Thiên Châu không biết có thật hay không, rốt cuộc có đáng giá không?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 480: Hà, Thẻ Bài Gỗ Đào

Lý Mai sốt ruột, bà ta không dám ra giá nữa, sợ bị chồng mắng chết, nên bà ta chỉ có thể ngừng ra giá.

Cuối cùng Hoắc Văn Hoa đã dùng năm nghìn vạn để mua viên Thiên Châu kia.

- Chúc mừng ông Hoắc đã có được món đầu tiên của chúng ta!

Chuyên gia đấu giá vui mừng, vật bán ra giá càng cao thì phần trăm hoa hồng của cô càng lớn.

Nhưng thật không ngờ, chủ đầu tư cho buổi đấu giá lần này là Hoắc Văn Hoa lại mua món đồ thứ nhất với giá trên trời như vậy, nhất thời bầu không khí cạnh tranh đã được đẩy lên cao.

Cô gái mặc váy đỏ cúi người, cẩn thận cất viên Thiên Châu vào cái hộp gấm trên khay gỗ tử đàn, sau đó đưa cho Hoắc Văn Hoa.

Hoắc Văn Hoa nhận lấy hộp gấm đi xuống.

Dương Tử Mi tiếc nuối nhìn theo.

Tiền tài không phải là vạn năng, nhưng không có tiền là không được nha.

Cô muốn tặng cho sư phụ một viên Thiên Châu như vậy, nhưng lại không được.

Hoắc Văn Hoa thu hết màn thở dài tiếc nuối của cô vào mắt, ông cười cười.

Vật đầu giá thứ hai lên sàn, đó là một cái bát sứ Nguyên Thanh Hoa rất quý, lẳng lẳng nằm ở trên cái khay gỗ tử đàn, tản ra khí chất lành lạnh như một người phụ nữ tao nhã.

Đây là bát sứ Nguyên Thanh Hoa, đường kính dài 7.1cm, cao khoảng 1,5cm, độ dày 1cm, lớp sứ nung vừa phải, bên ngoài bát vẽ Bát Đại Mã thường thấy trong các đồ sứ Nguyên Thanh Hoa, giữa mỗi con ngựa có một khoảng cách nhất định, màu sứ tinh khiết xinh đẹp lộ ra một vòng ánh sáng xanh, nhìn tổng thể rất bắt mắt.

Điểm đặc sắc nhất chính là hình vẽ bên trong bát, có hai vị ẩn sĩ, thân thể hơi béo, để râu, thần thái nhẹ nhàng, họ đội mũ và mặc trang phục thời Đường, hai chân ngồi xếp bằng, chén đĩa bày ra trước mặt, trong chén có điểm tâm hoặc là thịt, có một đôi đũa và một cái ly cao để ở bên cạnh, ngoài ra còn có một lọ gia vị nữa, tay họ cầm một bầu rượu. Hình vẽ này rất sống động, làm người ta cứ phải ngắm nhìn mãi.

Nhìn thấy bát sứ Nguyên Thanh Hoa, Dương Tử Mi lại nhớ tới Mẫn Cương và La Bạch.

Hôm qua cậu ta nói sẽ dẫn La Bạch tới, nhưng bây giờ vẫn chưa thấy đâu, chắc là trong nhà có việc không thể đến rồi.

- Đây là bát sứ Nguyên Thanh Hoa “Thái Bạch say rượu” nung trong lò Quan Diêu từ thời Nguyên do danh gia La Nhất Đạo làm ra, trên đời này chỉ có ba cái, giá khởi điểm là năm mươi vạn, mỗi một lần tăng giá là mười vạn!

Chuyên gia đấu giá nói.

- Sáu mươi vạn!

Cô còn chưa dứt lời thì bên dưới đã có người hét giá.

- Bảy mươi vạn!

- Một trăm năm mươi vạn!

Đằng sau truyền đến một giọng nói quen thuộc, là Mẫn Cương, không biết cậu ta đến từ bao giờ.

Ánh mắt của Mẫn Cương vừa đúng lúc chạm vào cô, cậu ta cười cười gật đầu chào hỏi cô.

Mà La Bạch bên cạnh cậu ta thì đang nhìn chăm chăm vào cái bát sứ Nguyên Thanh Hoa kia tràn đầy kích động, giống như hận không thể bay lên ôm nó vào lòng vậy.

La Nhất Đạo.

Dương Tử Mi nhớ lại người đã tạo ra bát sứ Nguyên Thanh Hoa, xem ra đó là tổ tông của La Bạch rồi, bởi vậy anh ta mới kích động đến thế.

Không có ai ra giá nữa, cái bát này thuận lợi được chốt.

La Bạch mừng rỡ như điên, cẩn thận nhận lấy cái bát kia, nhìn như si như say, trong lòng đầy mãn nguyện.

Buổi đấu giá lại tiếp tục, thêm một vật phẩm xuất hiện.

Khi cô nhìn thấy chuyên gia đấu giá kéo chiếc khăn tơ kia xuống, để lộ ra vật phẩm trong khay, cô kích động đến mức suýt chút nữa đứng bật dậy.

Trong khay gỗ tử đàn là một thẻ bài gỗ đào!

Mà thẻ bài kia chính là thẻ bài gỗ đào mà Long Trục Thiên đã làm mất ở Châu Phi!

Thậm chí, trên thẻ bài kia còn treo một sợi dây đỏ, có nút thắt trừ tà, là do chính tay cô tự thắt.

Thật không ngờ nó lại xuất hiện ở chỗ này, đúng là ngoài dự liệu.

Cô kích động đến mức cắn cắn ngón tay của mình, sợ mình bị ảo giác.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 481: Buổi Đấu Giá Lạ Đời

Chuyên gia đấu giá cầm thẻ bài gỗ đào lên, ra vẻ thần bí khó lường:

- Các vị, đây là vật phẩm đến từ một bộ tộc thần bí tại Châu Phi, được chế tác từ gỗ đào, nhưng chúng tôi không thể dùng kỹ thuật khoa học hiện đại để kiểm tra tuổi của nó, trên mặt gỗ có khắc ký hiệu thần bí, phía sau ký hiệu này chắc chắn là một câu chuyện xưa, nếu các vị thích thì xin mời ra giá, giá khởi điểm là mười vạn, mỗi một lần tăng giá là một vạn!

Mọi người nhìn thẻ bài gỗ đào kia, cảm thấy hơi quen mắt nhưng lại không nhớ đã trông thấy nó ở đâu, ngoại trừ La Anh Kinh.

La Anh Kinh vẫn luôn để ý tới Dương Tử Mi, kể cả trang sức trên người cô, bởi vì cách ăn mặc của cô thật sự là không ăn nhập với nhau.

Anh ta xoay mặt nhìn về phía cổ của Dương Tử Mi.

Quả nhiên, ở trên cổ cô là một thẻ bài gỗ đào tương tự, cũng treo dây đỏ, cũng kết nút thắt.

Thẻ bài gỗ đào màu đen treo trên cần cổ thon dài trắng mịn của cô càng tỏa ra hào quang thần bí.

Trong ánh mắt của cô tràn đầy kinh ngạc và kích động.

Chẳng lẽ thẻ bài gỗ đào kia có huyền cơ à?

La Anh Kinh chợt cảm thấy hứng thú, lúc mọi người còn đang tự hỏi có nên vỗ tay hay không thì anh ta đã trực tiếp giơ bảng giá:

- Năm trăm nghìn!

- Hả?

Lần đầu tiên kêu giá mà anh ta đã tăng lên gấp năm lần, chuyện này khiến mọi người kinh ngạc ồ lên, không hiểu tại sao anh ta lại làm như vậy.

La Anh Kinh tất nhiên là có ý định của mình.

Cứ nhích lên một vạn thì quá phiền phức, hơn nữa cũng dễ khiến người khác kêu giá theo, bởi vì giá tăng ít thì cũng đồng nghĩa với áp lực không lớn, nhưng chỉ một lần kêu giá mà đã tăng gấp mấy lần thì sẽ tạo áp lực rất lớn cho người khác, khiến họ muốn cạnh tranh cũng không nổi.

- Năm trăm mười nghìn.

Dương Tử Mi giơ bảng đấu giá.

Mặc kệ thế nào cô cũng phải lấy được thẻ bài gỗ đào kia về, bởi vì đó chính là bùa hộ thân của Long Trục Thiên.

Nếu như lần này xảy ra sai sót, thì không biết lần sau đến bao giờ mới có thể gặp lại.

La Anh Kinh nhìn cô một cái, lại kêu giá:

- Một triệu!

Dương Tử Mi tức giận đến mức muốn lật bàn. Cái tên La Anh Kinh kia rốt cuộc muốn cái gì?

Dương Tử Mi nhìn Tống Huyền xin giúp đỡ:

- Thầy Tổng, thầy cho em mượn tiền đi, về nhà em đưa mấy món đồ cổ trả cho thầy.

Tổng Huyền gật đầu:

- Được.

- Một triệu một trăm nghìn.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng tăng giá, cô không phải là tỷ phú tiền tài đầy nhà, cô là người nghèo nên không thể phung phí.

La Anh Kinh cười ranh mãnh với cô một cái, tiếp tục giơ bảng giá:

- Hai triệu!

Anh ta điên rồi!

Mọi người đều nhìn anh ta như nhìn một con quái vật, nghĩ mãi mà không hiểu tại sao anh ta lại vung một số tiền trên trời để mua một thẻ bài gỗ đào như vậy, chẳng lẽ tấm gỗ kia có huyền cơ gì à?

Hoắc Văn Hoa cũng thấy thẻ bài gỗ đào trên cổ Dương Tử Mi.

- Dương tiểu thư, cháu cứ kêu giá đi, không đủ thì ông cho cháu mượn!

Hoắc Văn Hoa không hổ danh là lão hồ ly lăn lộn trên thương trường nhiều năm, bản lĩnh thấy rõ lòng dạ con người đúng là hạng nhất.

Dương Tử Mi cảm kích nhìn ông.

Cô cũng không muốn thiếu nợ nhân tình nhiều đến vậy.

Nhưng cô nhất định phải có được thẻ bài gỗ đào đó!

Tim chuyên gia đấu giá run rẩy, lúc đầu cô ta cho rằng thẻ bài gỗ đào kia cao lắm cũng chỉ đến ba mươi vạn thôi, nhưng không ngờ giá đã tăng đến hai trăm vạn rồi.

- Hai triệu lần thứ nhất!

Cô ta hưng phấn kêu lên:

- Có ai kêu giá cao hơn nữa không?

Nghĩ đến hậu thuẫn mạnh mẽ Hoắc Văn Hoa, Dương Tử Mi cũng lười suy nghĩ nhiều, cô trực tiếp giơ bảng giá lên:

- Ba triệu!

- Wow!

Đằng sau lại truyền tới tiếng kêu kinh ngạc, nhiều người bắt đầu hoài nghi thẻ bài gỗ đào kia có thể không tầm thường, nếu không hai người kia sẽ không đấu giá một cách lạ đời như vậy.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 482: Giá Cả Tiếp Tục Tăng Cao

Ba triệu năm trăm nghìn!

La Anh Kinh tuy nhiều tiền nhưng cũng không phải là vòi nước trong lu hết rồi lại đầy, nên anh ta cũng bắt đầu có áp lực rồi.

- Năm triệu!

Lý Mai kêu lên.

Bà ta thấy Dương Tử Mi rất muốn lấy thẻ bài gỗ đào kia, cộng thêm La Anh Kinh nữa, nên bà ta cũng hoài nghi thứ kia có thể là bảo bối tuyệt thế gì đó.

Lông mày Dương Tử Mi giật giật mấy cái.

Cô là người nghèo nha!

Cho dù có Hoắc Văn Hoa cho mượn tiền, nhưng dù sao cô cũng phải có khả năng trả thì mới dám mượn chứ!

- Năm triệu năm trăm nghìn.

Tống Huyền kêu giá.

Bầu không khí bắt đầu gay cấn rồi!

Ngay cả chuyên gia đấu giá Liễu Thanh Thanh cũng nảy sinh hứng thú với thẻ bài gỗ đào trên khay kia.

Với kinh nghiệm đấu giá nhiều năm, cô ta chưa bao giờ thấy lần đấu giá nào như lần này.

Dương Tử Mi biết Tống Huyền đấu giá là vì cô, nên cô cảm kích nhìn thầy ấy một cái.

- Năm triệu tám trăm nghìn!

La Anh Kinh không cam lòng, tiếp tục kêu giá.

- Năm triệu chín trăm nghìn.

Lý Mai cũng kêu giá theo.

- Sáu triệu!

Hoắc Văn Hoa đấu giá.

Dương Tử Mi cảm thấy đầu mình phình ra rồi.

- Bảy triệu!

Không biết Lý Mai có bị lừa đá vào đầu không, bà ta tiếp tục kêu giá.

Hoắc Văn Hoa nhìn về phía Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, cháu rất thích thẻ bài gỗ đào đó sao?

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Bảy triệu năm trăm nghìn!

Hoắc Văn Hoa kêu giá.

La Anh Kinh cũng bắt đầu nổi điên, anh ta nghiêng răng:

- Mười triệu!

Cả hội trường nổ tung.

Nhiều người suýt chút nữa đứng bật dậy để nhìn xem thẻ bài gỗ đào kia rốt cuộc có mị lực gì mà có thể từ mười vạn lên đến một nghìn vạn như thế, hơn nữa hình như giá cả còn có xu thế đang tăng lên.

- Mười... mười triệu! Có ai ra giá nữa không?

Chuyên gia đấu giá bởi vì kích động mà giọng nói trở nên run rẩy hơn.

Thẻ bài gỗ đào kia thật sự là một con ngựa ô khiến người ta kinh ngạc!

- Mười một triệu!

Lý Mai tiếp tục kêu giá.

La Anh Kinh nhìn Dương Tử Mi rồi lại nhìn thẻ bài gỗ đào kia.

Mặc dù anh ta muốn dùng thủ đoạn này để được giai nhân để ý, nhưng không ngờ giá đã được đẩy cao đến mức vượt qua tài lực của anh ta rồi.

Vì vậy anh ta dừng lại.

- Mười một triệu lần thứ nhất, có ai kêu giá nữa không?

Chuyên gia đấu giá kêu lên.

Mọi người đều im lặng.

Hoặc Văn Hoa nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi lắc đầu, ra dấu bỏ cuộc, cô không thể thiếu người ta nhiều tiền như vậy.

Kế hoạch bây giờ của cô là để Lý Mai lấy được thẻ bài gỗ đào kia, sau đó dùng một vài phương pháp để lấy thẻ bài gỗ đào kia về là được rồi, không cần phải đốt tiền trong đây.

- Mười một triệu lần thứ hai!

Chuyên gia đấu giá lại kêu lên.

Lý Mai nhìn nhìn xung quanh, phát hiện không có ai kêu giá nữa, bà ta đầu tiên là đắc ý, sau đó là sợ sệt.

Đó là mười một triệu đấy!

Lỡ như mình mua phải một vật vô dụng về thì lão chồng già không đuổi mình ra khỏi nhà mới là lạ.

- Tôi... Tôi có thể đổi ý không?

Bà ta nhắc tay hỏi.

- Có thể đổi ý, nhưng bà phải bồi thường năm mươi phần trăm tổng giá trị sản phẩm.

Chuyên gia đấu giá mỉm cười trả lời.

- Là sao? Tôi phải bồi thường bao nhiêu tiền?

Lý Mai hỏi.

- Bà phải bồi thường năm triệu năm trăm nghìn, hơn nữa bà sẽ không được nhận vật phẩm này.

- Gì? Tôi đã không mua rồi mà vẫn phải trả nhiều tiền như vậy à?

Lý Mai kêu lên.

Đằng sau bàn tán xôn xao.

Không ít người bắt đầu khinh bỉ bà ta.

- Thật bó tay, nếu không muốn thì đừng kêu giá cao như vậy, không biết bà ta đang nghĩ gì?

- Đúng vậy, rõ ràng là đang quấy rối mà, đường đường là phu nhân của đồng sự trưởng tập đoàn AM mà lại đòi ý ở trong hội trường đấu giá, thật sự là quá bất ngờ

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 483: Yêu Nghiệt Xuất Hiện

Nghe mọi người khinh bỉ, mặt Lý Mai đỏ lựng lên, dừng lại một lát, bà ta nói với chuyên gia đấu giá:

- Tôi không đổi ý nữa!

Chuyên gia đấu giá nở nụ cười, tiếp tục gõ búa nhỏ:

- Mười một triệu...

Cô ta vẫn chưa nói xong thì ở phía xa bỗng truyền tới một giọng nam dễ nghe, giống như thanh âm đến từ trên trời:

- Hai mươi triệu!

Mọi người quay đầu lại nhìn.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, Dương Tử Mi cũng quay đầu lại.

- Chị, là Tuyết Hồ kia!

Tiểu Thiên vui mừng kêu lên.

Tên yêu nghiệt Tuyết Hồ kia lại mặc một bộ vest màu xanh ngọc, áo sơ mi trắng, tóc dài đã biến thành tóc ngắn, tùy ý bung xõa ở phía sau, cậu ta đã vô tình biến thành tiêu điểm lóa mắt trong hội trường.

Cho dù là nam hay nữ, già hay trẻ, khi trông thấy cậu ta đều bị phong thái điên đảo chúng sinh kia hấp dẫn, không ngừng tán thưởng ở trong lòng.

Liễu Thanh Thanh xưa nay vẫn luôn bình tĩnh cũng bị giật mình, nhìn Tuyết Hồ đến xuất thần.

Sau khi hoàn hồn, cô ta vội vàng gõ chiếc búa nhỏ trong tay, giọng nói kích động mà uyển chuyển:

- Hai mươi triệu! Có ai ra giá nữa không?

Lý Mai thấy cuối cùng cũng có người đề giá của mình xuống, bà ta vội thở dài một hơi.

Không có ai lên tiếng.

- Hai mươi triệu lần thứ nhất.

- Hai mươi triệu lần thứ hai.

- Nếu như không có ai ra giá nữa, vậy thì thẻ bài gỗ đào này sẽ thuộc về vị tiên sinh kia.

Chuyên gia đấu giá kích động nói.

Vẫn không có ai lên tiếng.

Ánh mắt của mọi người đã bị Tuyết Hồ hấp dẫn, bây giờ không còn ai quan tâm đến thẻ bài gỗ đào kia là cái gì nữa rồi.

- Hai mươi triệu lần thứ ba!

Chuyên gia đấu giá gõ mạnh búa xuống bàn, mỉm cười nói:

- Chúc mừng tiên sinh, anh đã thắng lần đấu giá này, xin mời thanh toán.

Tuyết Hồ di chuyển hai chân thon dài đi lên phía trước.

Mỗi bước chân của cậu ta như có một đóa hoa sen nở rộ, khiến những người bên cạnh như bị mê hoặc, không dám thở mạnh, giống như chỉ cần phát ra một tiếng vang thôi là sẽ quấy nhiễu đến cậu ta.

Tuyết Hồ đi lên sân khấu đấu giá, móc ra một nắm kim cương từ trong túi áo để lên bàn, cậu ta nhìn chuyên gia đấu giá nói:

- Ngại quá, tôi không có tiền mặt, chỉ có kim cương thôi, có thể dùng thay thế không?

Mọi người kinh ngạc nhìn mớ kim cương trên mặt bàn, đếm sơ qua cũng có khoảng mười viên, mỗi viên đều trên một trăm cara, giá trị ít nhất là năm trăm vạn.

Nhìn mớ kim cương lóe sáng trước mắt, chuyên gia đấu giá kinh ngạc đến mức miệng không khép lại được.

Buổi đấu giá nào cũng có những việc lạ xảy ra, nhưng lần này thì hơi nhiều, mà việc một lần móc ra một nắm kim cương để thay thế cho tiền mặt thì càng là lạ của lạ.

Nhưng dù sao cô ta cũng là một chuyên gia đấu giá có kinh nghiệm phong phú.

Cô ta nhanh chóng đè nén sự kinh ngạc của mình, cười nhẹ nói:

- Xin tiên sinh chờ một chút, tôi phải hỏi ông chủ của chúng tôi đã!

- Được.

Tuyết Hồ hơi gật đầu, sau đó quay đầu nheo mắt cười với Dương Tử Mi.

Nụ cười của cậu ta khiến mọi người trong hội trường càng thêm ngất ngây.

Rất nhiều người đã từng cho rằng, câu thơ “nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc” chỉ là một câu nói quá, trên đời này làm gì có mỹ nhân cười đẹp đến mức nghiêng thành đổ nước chứ.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười của Tuyết Hồ, mọi người đều không hện mà cùng nghĩ đến cụm từ “nghiêng thành đổ nước”.

Chuyên gia đấu giá đi xuống hỏi ý kiến của Hoắc Văn Hoa.

- Bạn của cháu à?

Hoắc Văn Hoa xoay mặt hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Mời chuyên gia giám định trang sức ra xem kim cương là thật hay giả, nếu là thật thì tiếp tục đấu giá kim cương.

Hoắc Văn Hoa nói.

- Dạ, Hoắc tiên sinh.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 484: Yêu Nghiệt Cười

Chuyên gia đấu giá lại bước lên sân khấu, thông báo lại chuyện này với Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ không có ý kiến gì.

Ở đây có vài chuyên gia giám định trang sức nổi tiếng được mời lên giám định kim cương, ai cũng nói đây là kim cương thật.

Kim cương bình thường mà lớn như thế thì rất ít thấy.

Bởi vậy nên chúng được mang đi đấu giá.

Chỉ cần bán được bốn viên là đã có hai mươi triệu rồi.

- Tiên sinh, còn mấy viên dư lại, ngài có muốn đấu giá luôn hay không?

Chuyên gia đấu giá hỏi Tuyết Hồ.

- Không.

Tuyết Hồ lấy tiền có được từ đấu giá kim cương trả cho ban tổ chức, sau đó cầm lấy thẻ bài gỗ đào đi đến trước mặt Dương Tử Mi, cậu ta đưa cho cô rồi nói:

- Bé con, cho này!

Mọi người lại được mở rộng tầm mắt thêm một lần nữa.

Cái này giống như câu chuyện cổ tích vậy, một chàng trai yêu nghiệt không biết từ đâu xuất hiện, móc ra một nắm kim cương đổi tiền chỉ để khiến giai nhân cười.

Chàng trai kia rốt cuộc là ai?

Mọi người đều suy đoán.

Nhưng mà không ai biết.

- Có thể cho tôi mượn vị trí này không?

Tuyết Hồ xoay mặt nói với Hoắc Văn Hoa:

- Tôi muốn ngồi cùng cô ấy.

Cậu ta nói như vậy vốn là không có lễ phép.

Nhưng cậu ta nói rất thẳng thắn, không có một chút văn vẻ giả tạo, hơn nữa ánh mắt của cậu ta trong suốt như một đứa trẻ.

Hoắc Văn Hoa là một thương nhân khôn khéo, tất nhiên ông cũng đã nhìn ra Tuyết Hồ không phải là người tầm thường, ông không nói gì, chỉ đứng lên rồi cười nói:

- Cậu Tuyết, mời ngồi.

Tuyết Hồ mừng rỡ ngồi xuống bên cạnh Dương Tử Mi.

- Bé con, có vui không?

Tuyết Hồ cong mắt nhìn Dương Tử Mi, mỉm cười hỏi.

- Có, vừa vui vừa sợ.

Dương Tử Mi vuốt ve thẻ bài gỗ đào kia, cô lơ mơ cảm thấy tấm thẻ ở trước ngực mình đang rung động.

Tốt quá, cuối cùng cũng tìm được nó rồi.

Cô còn tưởng rằng sẽ không còn gặp lại nó nữa chứ.

Kiểm được nó, chắc Long Trục Thiên cũng vui lắm.

- Thứ này là của bạn trai cậu phải không?

Tuyết Hồ hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

Bởi vì sự xuất hiện của Tuyết Hồ mà cả hội trường xôn xao ầm ĩ, nhờ có vật đấu giá tiếp theo mà mọi thứ mới có thể ổn định trở lại.

Vật đấu giá kế tiếp là một ấm trà tử sa thuộc triều Minh.

Dương Tử Mi không có hứng thú nhưng Tống Huyền thì có, tốn hết tám mươi vạn để mua nó.

Mấy món tiếp theo cũng không có gì lạ, lần lượt được người ta mua đi.

- Bé con, tôi có rất nhiều kim cương, cậu thích cái nào thì cứ nói, tôi mua cho cậu.

Tuyết Hồ nói với Dương Tử Mi.

- Ủ, nhưng bây giờ thì vẫn chưa có.

Dương Tử Mi có chút tiếc nuối vì Tuyết Hồ tới hơi trễ, nếu không cô đã có tiền mua viên Cửu Nhân Thiên Châu kia rồi.

Cô đã từng thấy tài sản trong nhẫn trữ vật của cậu ta, ngoại trừ kim cương ra thì còn một thứ đáng giá nữa.

- Tiếp theo, là món vật thần bí cuối cùng của chúng tôi!

Chuyên gia đấu giá cố ý lên giọng, mang theo kính động muôn phần.

Mọi người kiểng chân mong đợi.

Lần này cô gái phụ lễ không bưng cái khay gỗ tử đàn ra nữa, mà là một cái hộp gỗ hình chữ nhật, hai người khiêng ở hai đầu cho thấy vật đó rất nặng.

Thiên Nhân của Dương Tử Mi có thể nhìn thấy, miếng vải màu vàng ở đằng kia dường như đang kiềm chế một thứ gì đó lóe lên ánh sáng, thậm chí cô còn cảm nhận được khí lạnh sắc bén xuyên qua da thịt.

Bên trong rốt cuộc là vật gì nhỉ?

Cô bắt đầu trông chờ.

Những người khác cũng vậy, nhất là những người vẫn chưa mua được thứ mình muốn.

- Xem ra tôi sắp phải bán một mớ kim cương nữa rồi.

Tuyết Hồ cười nói.

- Sao cậu biết tôi muốn vật kia? Dương Tử Mi nhú mày hỏi.

- Cậu nhất định sẽ muốn.

Tuyết Hồ nói chắc chắn:

- Bởi vì đó là thứ mà cậu đã muốn từ lâu.

Nghe cậu ta nói như vậy, Dương Tử Mi càng thêm nóng lòng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 485: Danh Kiếm Kinh Thế

Hai cô gái đặt cái hộp gỗ lên bàn rồi lui ra phía sau ba thước.

Chuyên gia đấu giá Liễu Thanh Thanh cầm một cây gậy dài một thước, ra vẻ nghiêm trọng nói với mọi người:

- Đây là một vật rất không bình thường, xin mọi người lưu ý!

Thấy biểu cảm này của cô ta, mọi người lại càng hưng phấn hơn.

Chuyên gia đấu giá chậm rãi dùng cây gậy vén lớp khăn tơ lên.

Hai luồng sáng màu đỏ chột lóe, hộp gỗ bỗng nhiên phát sáng, mang theo luồng khí lạnh lẽo.

Nhưng hiện tượng này chỉ xảy ra trong nháy mắt thôi, sau đó đã trở lại bình thường.

Vật phẩm trong hộp gỗ kia là hai thanh kiếm.

Trong đó có một thanh lớn màu đỏ thẫm, một thanh nhỏ màu đỏ nhạt, cùng nằm song song với nhau trong hộp gỗ, mặc dù hào quang đã được thu liễm nhưng vẫn khó có thể che dấu khí lạnh có thể lao tới bất cứ lúc nào.

Âm sát khí trên hai thanh kiếm kia cũng cực kỳ đậm, không biết nó đã uống máu bao nhiêu người, thu hết bao nhiêu hồn phách.

Đối với người bình thường, hai thanh kiếm này tuyệt đối là vũ khí hung ác, không có ai có thể chống đỡ được âm sát khí của nó.

Nhưng đối với Dương Tử Mi, nó có thể trở thành pháp khí đặc tâm ứng thủ (*) của cô.

Sắp tới Long Trục Thiên sẽ học kiếm quyết với sư phụ, đúng lúc đang thiếu một thanh kiếm.

Mà hai thanh kiếm kia dường như là Uyên Ương Âm Dương Kiếm, một thanh thích hợp cho Long Trục Thiên dùng, một thanh thích hợp cho Dương Tử Mi, hai người sẽ dễ tu luyện kiếm pháp Thái Cực Lưỡng Nghi hơn.

Hai mắt La Anh Kinh cũng bắt đầu phát sáng lên.

Từ nhỏ hẳn đã say mê với kiếm, trong nhà cũng sưu tầm không ít các thanh kiếm đến từ các quốc gia trên thế giới.

- Xin hỏi, ở đây có ai nhận ra hai thanh kiếm này không ạ?

Chuyên gia đấu giá dò hỏi.

Không một ai lên tiếng.

- Mặc dù mọi người không nhận ra nó, nhưng chỉ cần là người có chút tri thức là sẽ biết tên của nó, đây là danh kiếm cổ đại rất thần bí.

Chuyên gia đấu giá dừng một chút rồi lại nói: - Càn Tướng - Mạc Tà!

- Càn Tướng - Mạc Tà?

Mọi người vội hít vào một ngụm khí lạnh.

Đúng vậy, ngoại trừ loại nào tàn như Lý Mai thì ngay cả đứa trẻ học lớp ba cũng biết đến tên của hai thanh kiếm này.

Truyền thuyết liên quan đến Càn Tướng - Mạc Tà có nhiều không xuể, cực kỳ bí ẩn.

Riêng quá trình đúc luyện ra nó cũng đã tràn đầy vẻ bí ẩn đẫm máu rồi.

Nghe nói Càn Tướng là thanh kiếm được tạo ra cho Quân chủ, cho dù như thế nào cũng phải đạt đủ tiêu chuẩn của Quân chủ.

Vợ của ông ta - Mạc Tà, đã dùng thân nhảy vào lò lửa, trong nháy mắt trời đất chấn động, hai thanh đoản kiếm lơ lửng tỏa ra ánh sáng thần thánh ở trên lò luyện vỡ vụn. Càn Tướng đỏ thẫm, đầu lưỡi kiếm có một vòng tròn màu trắng, Mạc Tà đỏ nhạt, đầu lưỡi kiếm có một vòng tròn màu đen.

Hai thanh kiếm một hùng một thụ, một dương một âm, điều kỳ diệu chính là, cho dù dùng cách gì để chia cách thì Càn Tướng - Mạc Tà cũng sẽ trở về bên nhau.

Dương Tử Mi kinh ngạc nhìn hai thanh kiếm kia, tâm trạng kích động sục sôi.

Thanh kiếm này được đúc từ máu thịt và linh hồn của con người, âm sát khí và linh khí vốn không thể so được.

- Tuyệt Hồ, tôi phải có được chúng!

Dương Tử Mi kích động nói với Tuyệt Hồ.

Tuyệt Hồ liếc cô một cái:

- Tôi biết ngay mà.

La Anh Kinh nghe Dương Tử Mi nói cô cũng phải lấy được hai thanh kiếm kia, trái tim anh ta lập tức chìm xuống.

Đối với Dương Tử Mi, tuy anh ta muốn làm cho cô cười, nhưng anh ta thích hai thanh cổ kiếm kia hơn.

Anh ta cũng muốn bọn chúng!

(*) Đặc tâm ứng thủ: muốn sao được vậy, ý bảo có thể giúp Dương Tử Mi hô mưa gọi gió.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 486: Say Mê Binh Khí

Giá khởi điểm của Càn Tướng - Mạc Tà là ba triệu! Mỗi một lần tăng giá là một triệu!

Giá khởi điểm không cao, không có ai bất mãn với cái giá này cả.

Thời đại vũ khí lạnh đã trôi qua rất lâu rồi, bây giờ, các loại vũ khí trải qua lễ rửa tội của máu và lửa đã trở thành vật sưu tầm nghệ thuật đẳng cấp của các tỷ phú, doanh nhân thành đạt.

Và cũng năm đó, tại buổi đấu giá được tổ chức vào mùa xuân của các phần tử trí thức ở Hồng Kông, có một thanh đao do Càn Long ngự chế, vỏ đao mạ vàng có khắc dòng chữ “Thiên Tự Thập Nhất Hào”, đó chính là Bảo Đăng Yêu Đao được bán với giá bốn mươi sáu triệu lẻ bốn trăm nghìn đô la Hồng Kông, nó đã tạo ra kỳ tích về đao kiếm cổ có mức giá cao nhất thế giới. Nghe nói người mua là một vị doanh nhân bất động sản nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Thanh Bảo Đăng Yêu Đao này, cho đến bây giờ, là thanh yêu đao duy nhất được tìm thấy do Càn Long ngự chế. Càn Long hạ chỉ lập ra ba tổ chức gọi là Thiên, Địa, Nhân, chế tạo ra chín mươi thanh đao. Trải qua bốn mươi bảy năm, cuối cùng công cuộc chế tác cũng hoàn thành, hiện nay, đa số những thanh đao này đều được đặt ở Cố Cung Bắc Kinh hoặc trong viện bảo tàng ở Đài Bắc.

Bảo Đăng Yêu Đao đã giữ mức giá kỷ lục suốt một năm.

Tháng 6 năm 2007, Pháp đã tổ chức một cuộc đấu giá các tác phẩm nghệ thuật, một thanh kiếm mạ vàng được cho là Napoléon đã từng sử dụng qua, được bán với giá cao hơn giá quy định gấp 3 lần, tức là bốn triệu tám mươi một nghìn Euro (gần năm mươi triệu nhân dân tệ), trở thành một kỷ lục mới về vũ khí lạnh có mức đấu giá cao trên thế giới.

Hiện tại, thanh yêu đao do Càn Long ngự chế kia đang được đấu giá ở nước Đức, và được định giá là sáu mươi triệu Euro.

Giá cả kinh người đã nói rõ giá trị của đao kiếm không chỉ ở kỹ thuật đúc chế và vẻ bề ngoài, mà còn có người chế tạo và “câu chuyện xưa” của nó.

Hai thanh kiếm này quả thực chính là giấc mơ của những người thích sưu tầm đao kiếm.

La Anh Kinh quyết định, cho dù phải dốc hết của cải, anh ta cũng phải có được hai thanh kiếm này.

Vài người thích sưu tầm vũ khí cũng có suy nghĩ này.

Dương Tử Mi nhìn Hoắc Văn Hoa, đây là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của cô.

Hoắc Văn Hoa nhìn thấy suy nghĩ trong đầu cô, ông ấy bỗng xoa xoa tay, tỏ vẻ ông ấy không cần Càn Tướng - Mạc Tà.

Thứ nhất, ông ta không phải là người yêu thích đao kiếm, nên không có niềm say mê cuồng nhiệt với những thứ này.

Thứ hai, ông ta là một người mê phong thủy, nên đối với Càn Tướng - Mạc Tà đầy bi tráng và sát khí, ông ta tránh còn không kịp nữa là.

Thấy đối thủ số một về tiền tài không thích món này, cô đã yên tâm hơn một chút.

Cô xoay mặt hỏi Tuyết Hồ:

- Cậu có đủ tài lực để mua hai thanh kiếm kia không?

- Yên tâm đi, kim cương trên châu mã não không đủ thì tôi còn có được liệu trên quý, tôi chắc chắn rằng ở đây có rất nhiều người có hứng thú với việc kéo dài tuổi thọ hơn là hai thanh kiếm kia.

Tuyết Hồ bình tĩnh nói.

Đúng vậy, đối với người có tiền có quyền, không có gì trên quý hơn tính mạng của họ.

Chỉ cần Tuyết Hồ lấy ra Nhân Sâm ngàn năm gì đó của cậu ta, thì tuyệt đối sẽ hấp dẫn hơn Càn Tướng - Mạc Tà.

La Anh Kinh bắt đầu kêu giá ba nghìn năm trăm vạn.

Dương Tử Mi tạm thời không kêu giá, cô đang đợi đến lúc cuối cùng.

Lúc giá cả đã tăng lên đến một triệu, có vài người đã bỏ cuộc, cô mới giờ bảng giá lên:

- Một trăm năm mươi triệu!

Cái giá này vừa ra, mọi người ở phía sau bắt đầu bạo động.

Đối với Càn Tướng - Mạc Tà, cho dù cái giá này chưa phải là cao nhất nhưng mọi người vẫn thở dài cảm thán.

Đôi mắt của La Anh Kinh bắt đầu đỏ lên, anh ta cắn răng tiếp tục kêu giá một trăm tám mươi triệu.

Anh ta còn chưa có chính thức tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, muốn lấy tiền thì phải ngửa tay xin cha anh ta, đây đã là cái giá lớn nhất mà anh ta có thể chịu được rồi.

Trong lúc đấu giá, ngoài Dương Tử Mi ra còn có hai thương nhân giàu có khác nữa.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 487: Đối Thủ Cạnh Tranh Thần Bí

Hai trăm triệu!

Lúc Dương Tử Mi nói ra ba chữ này, mí mắt của cô đã giật mấy cái, tim cũng đập nhanh hơn rồi.

Mặc dù kiếp này cô có tiền, nhưng trên tâm lý cô vẫn là người nghèo chính hiệu, hai triệu đồng kia cô còn chưa hiểu được khái niệm của nó nữa là.

Tuyết Hồ đưa tay vỗ vỗ lưng cô, đôi mắt xanh thăm yên tĩnh nhìn cô, không muốn cô lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Tim Dương Tử Mi đã ổn định hơn đôi chút.

Lúc này đã có người ra giá hai trăm hai mươi triệu rồi.

Khán đài phía sau bắt đầu bạo động.

Có thể được chứng kiến cổ kiếm thần thoại được đấu giá trên trời cũng là một loại hạnh phúc.

Mặc dù bọn họ không có tham gia, nhưng trái tim vẫn đập điên cuồng vì giá cả được tăng lên, chuyện này sẽ trở thành một đề tài để bọn họ khoác lác trong những bữa tiệc sau này.

- Một tỷ!

Tuyết Hồ giơ bảng giá kêu lên.

Dương Tử Mi tròn tròn hai mắt nhìn cậu ta, trong lòng hò hét, đừng có đốt tiền như vậy mà.

Tuyết Hồ nhún nhún vai, cười cười với cô:

- Quá lâu, chả có ý nghĩa gì, chi bằng kết thúc sớm một chút.

- Woa!

Mọi người gần như muốn bật dậy kêu lên.

Một tỷ, đây tuyệt đối là cái giá trên trời, bởi vì say mê mà lại mua hai thanh kiếm này, có đáng giá không?

La Anh Kinh hung hăng liếc Tuyết Hồ một cái, không dám ra giá nữa.

Những người khác cũng im lặng không lên tiếng.

- Một tỷ! Còn ai ra giá nữa không?

Chuyên gia đấu giá chưa bao giờ vui mừng như vậy, kích động kêu lên.

Từ khi cô ta ra nghề đến nay, đây là lần đấu giá cao nhất mà cô ta nhận được.

Không có ai lên tiếng.

- Một tỷ lần thứ nhất.

- Một tỷ lần thứ hai.

- Một tỷ mốt! Đẳng sau vang lên một trận sấm.

Mọi người quay đầu lại nhìn.

Người ra giá là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc vest đen, dáng người hơi thấp, khuôn mặt bình thường, đang giơ bảng giá lên.

Mọi người ở đây không ai biết ông ta, cũng không biết ông ta xuất hiện từ lúc nào.

Ông ta bình thường đến nỗi quăng vào một đám người là không thể nào tìm được.

Điểm mấu chốt là, bộ vest trên người ông ta nhìn có vẻ rất bình thường, cao lắm cũng chỉ mấy ngàn tệ một bộ thôi.

Ở trên người ông ta, căn bản là không tìm được một chút dấu vết nào của người giàu có.

Một tỷ một!

Ông ta có thể trả nổi hay sao?

Có phải bị điên rồi tới đây quấy rối không?

Có người đặt ra câu hỏi như vậy, bao gồm cả chuyên gia đấu giá.

Nhưng nếu có thể đi vào nơi này, nơi có bảng tên là hội trường đấu giá thì sau lưng hẳn là có hậu thuẫn.

- Hai tỷ.

Tuyết Hồ kêu giá.

Mọi người lại ồ lên, dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn Tuyết Hồ đang cười khuy nh thành kia.

Người đàn ông mặc vest đen lập tức gọi điện thoại, sau đó giơ bảng giá lên:

- Hai tỷ một.

Nhìn ông ta có vẻ như không có Càn Tướng - Mạc Tà là không được.

Dương Tử Mi tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô mở Thiên Nhân ra để nhìn ông ta, xem xem ông ta là thần thánh phương nào, lại dám giành Càn Tướng - Mạc Tà với cô.

Thông tin hiển thị, ông ta chỉ là người bình thường mà thôi.

Mà khi cô muốn điều tra sâu thêm về tin tức của ông ta thì phát hiện, tất cả đã bị phong tỏa, giống như ở sau lưng ông ta có một cao thủ điền khiển không cho cô dò xét ông ta vậy.

Cô muốn dùng sức mạnh để phá giải nhưng lại bị ngăn cản, nếu tiếp tục thì sẽ bị tổn thương nguyên khí, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

Xem ra người ở sau lưng ông ta tuyệt đối là đồng đạo của mình.

Cũng chỉ có người đồng đạo mới muốn hai thanh cổ kiếm nặng âm sát khí như vậy, trong lúc đấu pháp, có vũ khí lợi hại thì lực công kích sẽ càng mạnh hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 488: Bảo Tàng Của Tuyết Hồ

Cho dù là người nào trong đồng đạo thì cũng là một sự uy hiếp đối với Dương Tử Mi.

Bởi vậy cô nói với Tuyết Hồ:

- Tuyệt đối không thể để người khác lấy được Càn Tướng - Mạc Tà.

Tuyết Hồ gật đầu, tiếp tục giơ bảng giá:

- Ba tỷ!

Mọi người nghe xong thì không ồ lên nữa mà ngược lại hít vào một hơi, nhìn trân trân vào Tuyết Hồ.

Chuyên gia đấu giá nhớ tới những viên kim cương của cậu ta, còn khoảng năm viên, tổng giá trị là hơn hai nghìn vạn mà thôi, vì vậy cô ta nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Anh Tuyết, ba tỷ đó phải có sáu trăm viên kim cương mới đủ.

Tuyết Hồ đứng dậy, đi lên sân khấu, nhàn nhã móc ra một đồng đồ để lên trên bàn.

Chuyên gia đấu giá mở to mắt, miệng mở to không khép lại được.

Tất cả mọi người ở đây cũng không để ý tới hình tượng phong độ nữa, họ đều đồng loạt đứng dậy, muốn nhìn xem Tuyết Hồ lấy ra cái gì.

Ngay cả Hoắc Văn Hoa cũng đi lên xem.

Nhìn thấy những món đồ kia, ông ta liền cảm thấy mình thật là nghèo khổ.

Trên bàn là kim cương, trân châu, mã não, phẩm quý cực phẩm, khoảng chừng vài trăm cái, nhưng những thứ này chẳng đáng là gì, thứ mấu chốt chính là nhân sâm hình người, thủ ô và hai đóa hoa sen tuyết tràn đầy mùi thơm.

Người thấy mùi của nhân sâm, thủ ô và hoa sen tuyết, ông ta liền cảm thấy đầu óc trở nên thanh tỉnh hơn, thân thể cũng thoải mái hơn, giống như thoáng cái đã trẻ ra mười tuổi.

Nhân sâm trăm năm ông ta đã nếm qua nhưng chưa có hiệu quả như vậy.

Nhưng nhân sâm này còn có tay có chân có mắt có mũi, giống y như một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, không biết phải tốn bao nhiêu năm mới có thể thành hình như vậy.

- Thứ này là gì mà thơm vậy? Người thấy thật thoải mái.

Mùi hương kia tràn ngập cả hội trường, làm cho tất cả mọi người đều trở nên thoải mái.

- Đây là nhân sâm ngàn năm!

Tuyết Hồ tùy tiện nhặt một cây nhân sâm lên, tiếng nói bay bổng đầu độc người khác:

- Có thể khởi tử hồi sinh, nếu người mỗi ngày, ít nhất là trừ hết bách bệnh, kéo dài tuổi thọ thêm mười năm. Không biết một cây nhân sâm này trị giá bao nhiêu vậy?

- Cậu Tuyết, cậu muốn đấu giá nhân sâm sao?

Hai mắt Hoắc Văn Hoa tỏa sáng nhìn chăm chăm, không ngừng hít lấy hít để mùi nhân sâm, hỏi.

- Ủ.

Tuyết Hồ gật đầu:

- Nhưng tôi muốn chốt xong Càn Tướng - Mạc Tà rồi mới bắt đầu đấu giá nhân sâm. Ông Hoắc, ông đánh giá sơ xem, những thứ này của tôi đáng giá bao nhiêu tiền?

- Ít nhất là mười tỷ.

Hoắc Văn Hoa nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Có thể cao hơn nữa.

Vật chết cho dù hiếm có đến cỡ nào thì cũng chỉ là vật chết, ở trong mắt người đam mê, đó là bảo khố, nhưng đối với người khác, nó cũng chỉ là một món đồ vật mà thôi.

Nhưng vật có thể tiêu trừ bách bệnh, kéo dài tuổi thọ thì lại khác, đó chính là mơ ước của toàn nhân loại, hơn nữa còn là vật chỉ có thể bất ngờ bắt gặp chứ không phải muốn là có.

Những năm gần đây, tài sản của Hoắc Văn Hoa càng ngày càng nhiều, nhưng áp lực cũng càng ngày càng lớn, sức khỏe càng ngày càng kém, hằng năm ông ta đều phải tốn một số tiền lớn để mua thuốc quý về dùng, nhưng hiệu quả cũng không cao, mỗi ngày vẫn phải chịu đau đớn.

Ví dụ như dạ dày, mặc dù có bác sĩ dạ dày giỏi nhất giúp đỡ nhưng vẫn không thể giúp ông ta ăn ngon ba bữa một ngày.

Lại ví dụ như giấc ngủ, uống hết thuốc bổ tốt nhất nhưng vẫn không thể khiến ông ta chìm vào giấc ngủ, phải chịu đau đớn khi bị mất ngủ.

Vào độ tuổi của ông ta, sức khỏe quan trọng hơn tiền tài.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 489: Chiến Thắng Với Mức Giá Trên Trời

Hoắc Văn Hoa mong muốn có được nhân sâm, thủ ô, sen tuyết, còn lớn hơn Dương Tử Mi mong muốn Càn Tướng - Mạc Tà nữa.

- Tiếp tục đấu giá đi!

Hoắc Văn Hoa nóng lòng nói với chuyên gia đấu giá.

Chuyên gia đấu giá khẽ gật đầu.

Hôm nay trong quá trình đấu giá lại xảy ra gián đoạn, chắc chắn là những chuyên gia đấu giá cùng lứa với cô ta chưa bao giờ gặp tình huống này.

Cô ta có một dự cảm, buổi đấu giá hôm nay sẽ tạo ra một ấn tượng mạnh trong sự nghiệp của cô ta, để sau này cô ta nhớ lại cũng sẽ vỗ bàn kinh ngạc.

- Ba tỷ lần thứ nhất, có ai ra giá nữa không?

Cô ta lên tiếng.

Người đàn ông mặc vest đen lo lắng gọi điện thoại, sau đó giơ bảng giá lên:

- Năm tỷ!

Mọi người sợ hãi, ánh mắt tập trung ở trên người Tuyết Hồ, họ muốn xem xem cậu ta còn có thể ra giá bao nhiêu nữa.

- Mười tỷ!

Tuyết Hồ không thèm nhú mày, thốt lên con số khiến cả hội trường khiếp sợ.

Người mặc vest đen hết hồn nhìn Tuyết Hồ, không nói lời nào.

- Mười tỷ lần thứ nhất.

Chuyên gia đấu giá hào hứng hô lên, phần trăm lợi nhuận của lần này là một triệu, cô ta phát tài rồi.

Không có ai lên tiếng.

- Mười tỷ lần thứ hai.

- Mười tỷ lần thứ ba.

Chuyên gia đấu giá hưng phấn đập búa nhỏ,

- Thành giá! Chúc mừng anh Tuyết đã lấy được thần kiếm kinh thế Càn Tướng - Mạc Tà!

Mọi người đầu tiên là im lặng, sau đó cùng hít một ngụm khí lạnh, vỗ tay!

- Làm phiền tiểu thư giúp tôi đấu giá những thứ này đủ mười tỷ!

Tuyết Hồ nói với chuyên gia đấu giá, sau đó đóng nắp hộp Càn Tướng - Mạc Tà lại, đi đến trước mặt Dương Tử Mi, đưa cho cô.

Dương Tử Mi vừa đau lòng cho một trăm triệu vừa vui sướng nhận lấy Càn Tướng - Mạc Tà.

Mười tỷ bây giờ chỉ là một con số đối với cô mà thôi.

Nhưng nếu đổi mười tỷ thành tiền mặt bày ra trước mặt cô, chắc chắn cô sẽ chọn tiền chứ không chọn kiếm.

- Hai người bọn họ rốt cuộc là ai? Có mối quan hệ như thế nào?

Mọi người lại bắt đầu suy đoán thân phận của Tuyết Hồ và Dương Tử Mi.

Trên đời này, cho dù là người giàu có nhất cũng không thể tùy ý móc ra mấy trăm vạn trang sức như vậy, càng không thể tùy tiện quăng ra nhân sâm ngàn năm, thủ ô và sen tuyết.

Với khí chất của Tuyết Hồ, hoàn toàn là một người thoát tục không nhiễm một chút bụi trần.

Còn Dương Tử Mi, cho dù da trắng bầm sinh như bé gái thì cũng không thể toát lên ánh huỳnh quang như ngọc được.

Rốt cuộc bọn họ đến từ phương nào?

Hay là đến từ thế ngoại?

Có người cả gan suy đoán.

Hoặc Văn Hoa hưng phấn chờ đợi chuyên gia đấu giá bán các viên kim cương, trân châu, mã não, tổng cộng thu được ba tỷ.

Cuối cùng cũng đã đến lượt nhân sâm lên sàn.

Ông ta ra giá mười tỷ.

Nhưng cũng có người kêu giá, cuối cùng ông ta phải dùng ba mươi tỷ mới có thể lấy được nhân sâm, lúc đó ông ta mừng như thu được chí bảo.

Tuyết Hồ còn lại một đóa sen tuyết và một cây thủ ô.

Đủ mười tỷ rồi!

Còn dư lại, cậu ta yên lặng thu vào nhẫn trữ vật.

- Thứ cần mua đã mua rồi, đi thôi!

Tuyết Hồ nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi gật đầu đứng dậy.

Hoắc Văn Hoa lại đuổi theo, móc ra cái hộp Cửu Nhân Thiên Châu, nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, khoan đã.

Dương Tử Mi dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng vào cái hộp kia.

Cửu Nhân Thiên Châu này cô cũng muốn có.

- Tiểu Mi, cái này cho cháu!

Hoắc Văn Hoa đưa cái hộp cho cô,

- Nhờ cháu nói với cậu Tuyết Hồ tặng cho ông thêm một đóa sen tuyết nữa được không, không cần nhiều, chỉ một đóa là đủ rồi.

Dương Tử Mi ngược mắt nhìn Tuyết Hồ.

Ngón tay Tuyết Hồ khẽ nhúc nhích, một đóa sen tuyết thơm ngát xuất hiện ở trong lòng bàn tay của cậu ta.

Hoắc Văn Hoa mừng rỡ nhận lấy:

- Cảm ơn, cảm ơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 490: Phù Phiếm Không Vui

Thầy Tổng, chúng em đi trước nha, thầy và chị Thanh Mai không cần chờ em đâu.

Nghĩ thấy Tuyết Hồ không thích hợp để lộ thân phận, nên không tiện đi chung với Tống Huyền, Dương Tử Mi xoay mặt nói với Tống Huyền.

- Ủ.

Tống Huyền nhìn cô và Tuyết Hồ một cái, cũng không hỏi nhiều.

Dương Tử Mi và Tuyết Hồ vừa đi ra khỏi hội trường đấu giá, liền có không ít ánh đèn flash hướng vào bọn họ, rất nhiều ký giả đang chờ đợi để được đưa tin về quý nhân vừa trả giá trên trời này.

Dương Tử Mi và Tuyết Hồ rất nhanh đã bị phóng viên vây quanh hỏi han.

Trên mặt Tuyết Hồ bắt đầu xuất hiện vẻ lạnh lùng, không kiên nhẫn.

Cậu không thích bị làm phiền như vậy, càng không muốn bị chụp hình ở trước mặt người khác.

Công danh lợi lộc hào nhoáng đã không còn chút hấp dẫn nào đối với cậu nữa, ngoại trừ Dương Tử Mi.

Cậu giơ tay lên, dẫn theo Dương Tử Mi, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, bọn họ đã nhanh chóng rời khỏi.

Đám phóng viên ngạc nhiên tìm kiếm bốn phía, phát hiện ngay cả cái bóng cũng không có, nên chỉ có thể hồ nghi xem ảnh mình vừa chụp được.

Sau đó bọn họ kinh ngạc phát hiện rằng, hể là ảnh chụp có liên quan đến Dương Tử Mi và Tuyết Hồ đều bị lóa sáng, không thấy rõ mặt người.

Hơn nữa, Dương Tử Mi đã nói trước với Hoắc Văn Hoa, nhờ ông ta hỗ trợ khống chế truyền thông, đừng để bọn họ tung ra bất cứ tin tức nào liên quan đến cô và Tuyết Hồ.

Bởi vậy, ngoại trừ tin đồn đây là buổi đấu giá kỳ lạ nhất từ trước tới nay, thì không có một cơ quan truyền thông nào đưa tin chi tiết, thậm chí ngay cả cổ kiếm Càn Tướng - Mạc Tà cũng không được nhắc đến, nhưng chuyện này bị nhiều người truyền miệng, càng truyền càng nói quá, cuối cùng đã thổi Tuyết Hồ và Dương Tử Mi là thần tiên hạ phàm.

Đám phóng viên mặc dù đã để vuột mất Tuyết Hồ và Dương Tử Mi, nhưng họ vẫn không bỏ qua cho Tống Huyền cùng Lâm Thanh Mai.

Dương Tử Mi là học trò của Tống Huyền, nên ông ấy phải là người biết rõ cô nhất rồi.

Nhưng Tống Huyền sau khi nghe ký giả hỏi thì chỉ cười mà không nói gì, điều này càng tăng thêm tính thần bí về Dương Tử Mi.

Nếu như không phải thủ trưởng ra lệnh, không cho phép bọn họ truy hỏi chuyện của Dương Tử Mi nữa, thì có lẽ bọn họ đã lật tung các con đường ở thành phố A, bởi hết toàn bộ chuyện lớn nhỏ của cô lên rồi.

- Sư phụ, Càn Tướng - Mạc Tà đã bị người khác lấy đi, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Bên bờ sông đầy gió, người đàn ông mặc áo vest đen đã đấu giá với Tuyết Hồ lúc này lo lắng gọi điện thoại.

- Không sao, Thanh Vân, con chỉ cần tra dò lai lịch của bọn họ cho thầy là được rồi, sớm muộn gì cũng có một ngày, thầy sẽ lấy lại hai thanh kiếm kia.

Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói âm trầm phủ đầy sương lạnh.

- Là do Thanh Vân vô dụng.

Thanh Vân tự trách mình.

- Mười tỷ đó chúng ta có bán hết tài sản cũng không đủ, con không cần phải tự trách mình, bây giờ cái chúng ta cần không phải là tiền bạc, mà là năng lực, chúng ta cứ chờ xem bọn họ có đủ năng lực để thu phục hai thanh kiếm yêu Càn Tướng - Mạc Tà hay không, hừ, đến lúc đó, thầy sẽ bắt bọn họ rút mười tỷ cho chúng ta, mời chúng ta lấy hai thanh kiếm đi, ha ha...

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười đắc ý âm trầm.

Sống lưng Thanh Vân lạnh buốt, vội vàng nói:

- Sư phụ anh minh!

- Không sao đâu, bây giờ lập tức đi thu thập tư liệu của bọn họ cho thầy, mười ngày sau thầy sẽ trở về!

- Vâng, sư phụ.

Thanh Vân cúp điện thoại, chạy xe đến nhà Lý Đường Nghĩa.

- Thanh Vân, chú không mua được Càn Tướng - Mạc Tà à?

Lý Đường Nghĩa nhìn đôi tay trống rỗng của anh ta, nghi ngờ hỏi.

Thanh Vân bèn kể lại mọi chuyện ngày hôm nay.

- Xem ra đôi nam nữ kia rất không tầm thường!

Lý Đường Nghĩa bắt đầu sắp xếp quẻ bói, kết quả lại là thiên cơ hỗn độn, khiến ông ta bị tổn thương nguyên khí một lần nữa, phun ra vài ngụm máu, nằm ngêch ra ở trên giường.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 491: Kiếp Nạn Thứ Ba

Tuyết Hồ, cậu mới đi cắt tóc sao? - Thấy tóc Tuyết Hồ hơi rối, đầu tóc ngắn theo thời trang Hàn quốc, Dương Tử Mi không nhịn được xoa đầu cậu ta.

- Không phải! - Tuyết Hồ hất đầu lên, mái tóc đen như mực dài đến đầu gối lại hiện ra.

Dương Tử Mi căng thẳng nhìn xung quanh, may là không có người.

Tuyết Hồ búng nhẹ lên mũi cô, cười nói:

- Thật là ngốc, ngoài cậu ra, tôi không cho ai thấy bộ tóc dài của tôi cả

- Vậy à.

Dương Tử Mi sờ mũi, thấy trên tay cậu ta cầm thanh kiếm Mạc Tà, thốn thức nói:

- Thật không ngờ, Tuyết Hồ cậu lại là một người giàu có như vậy, sau này tôi không phải lo ăn lo mặc rồi.

- Ha ha, bây giờ mới biết được tôi có gì tốt sao? - Tuyết Hồ cười ranh mãnh nói.

- Ủ ừ, cậu thật sự rất tốt. - Dương Tử Mi gật đầu.

Con người màu xanh của Tuyết Hồ bỗng nhiên lóe lên tia u ám:

- Nhưng mà, nhóc con, tôi phải rời khỏi cậu vài ngày.

Trong lòng Dương Tử Mi trầm xuống:

- Vì sao? Chẳng lẽ cậu không muốn ở lại bên tôi?

- Không phải vậy, tôi sắp gặp kiếp nạn thứ ba khi tu luyện thành người! Tôi phải đi tìm một chỗ tránh nạn.

Tuyết Hồ nhìn cô nói:

- Đợi sau khi kiếp nạn này qua rồi, tôi sẽ quay trở lại gặp cậu, làm sủng vật của cậu.

Nhìn gương mặt của Tuyết Hồ, Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Mấy ngày qua, cô đã quen với việc có một hồ ly nhỏ nhảy qua nhảy lại trong lòng mình.

Bây giờ, nó lại muốn bỏ đi!

Một cảm xúc sợ hãi sự xa cách giống như cỏ dại, từ từ lan tràn khắp cả người.

- Cậu có thể trải qua kiếp nạn này không? - Dương Tử Mi lo lắng hỏi.

Tuyết Hồ xoa đầu cô, tươi cười nói:

- Đương nhiên là có thể. Cho dù là không thể thì cũng không sao cả, chỉ là tôi bị đánh thành nguyên hình mà thôi. - Bị đánh thành nguyên hình là sao?

- Chính là trở về hình dáng hồ ly, mất hết linh lực, muốn có linh lực để biến thành người một lần nữa, thì phải tu luyện thêm ngàn năm nữa. - Tuyết Hồ không để tâm nói.

-Sẽ không chết chứ? - Điều Dương Tử Mi lo lắng nhất chính là điều này.

Xa cách, cô vẫn có thể chịu đựng được, nhưng không chịu được người hay vật mà mình để ý chết đi, không bao giờ có thể gặp lại.

- Đương nhiên là không.

Tuyết Hồ nhìn vào mắt cô, bỗng nhiên nở nụ cười vui sướng:

-Ha ha, nhóc con, có phải cậu đang lo lắng cho tôi không?

- Đương nhiên là tôi lo lắng cho cậu rồi. - Dương Tử Mi trả lời.

-Vậy cậu có yêu tôi không?

-Thích cậu.

-Vậy sao.

Tuyết Hồ có vẻ thất vọng:

-Thật mất mặt, rõ ràng tôi tốt hơn Long Trục Thiên kia rất nhiều, tại sao cậu cứ yêu anh ta mà không yêu tôi?

-Số trời đã định. - Dương Tử Mi mỉm cười nói.

-Được rồi.

Tuyết Hồ cúi đầu:

-Chúng ta không nói đến vấn đề đau lòng này nữa, sau hôm nay, tôi sẽ đi, hôm nay chúng ta cứ chơi đùa thỏa thích đi, đừng về sớm như vậy, nếu không người đàn ông keo kiệt kia của cậu lại ném tôi sang một bên, làm tôi vô cùng buồn bực.

-Được.

Dương Tử Mi gật đầu, nhìn thành phố B xa lạ:

-Tuy rằng thành phố A cách thành phố B không xa, nhưng mà em chưa từng đến đây.

-Vậy để tôi đi dạo cùng cậu, cậu muốn đi đâu, mua gì, tôi sẽ chiều theo cậu. - Tuyết Hồ nói như một đại gia.

Dương Tử Mi mỉm cười, lại cảm thấy càng buồn hơn, bởi vì cô bỗng nhiên nhớ tới những gì ghi trong sách cổ, trong đó ghi rằng, khi yêu quái muốn tu luyện thành người thì phải trải qua ba kiếp nạn, mỗi lần đều vô cùng đau nhức như đang đâm vào tim, nhất là lần thứ ba, gần như là cửu tử nhất sinh, nhưng không hề nói, nếu không qua được, thì sẽ bị đánh về nguyên hình.

Tuyết Hồ, khi cậu đối mặt với kiếp nạn lần thứ ba này, sẽ đau đớn đến mức nào?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 492: Đêm Đen Gió Lớn

Dương Tử Mi và Tuyết Hồ đi khắp nơi, nhưng không có hứng thú với bất kì thứ gì, đừng nói đến muốn mua thứ gì.

Tuyết Hồ cũng trở nên ít nói hơn thường ngày rất nhiều

Thình thoảng Tiểu Thiên lại chọc cười, nhưng vẫn không thể thay đổi không khí được.

- Không cần đau lòng!

Tuyết Hồ ôm lấy bả vai Dương Tử Mi, con người màu lam nhìn vào mắt cô:

- Tôi nhất định sẽ quay về.

- Được, tôi không đau lòng.

Dương Tử Mi cười miễn cưỡng.

Đúng vậy, cô không muốn đau lòng, nhưng mà không thể khống chế được mình.

Cô ghét sự chia ly, càng chán ghét hơn là chia ly mà không thể biết được.

Biết rõ như thế là không tốt, sẽ làm Tuyết Hồ thêm buồn, nhưng cô vẫn không thể giấu đi.

Tuyết Hồ nhìn cô, môi mỏng hơi động, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Cậu giơ tay sờ tóc cô, bỗng nhiên biến thành hồ ly, nhảy vào trong lòng cô.

Dương Tử Mi ôm lấy con hồ ly trắng như tuyết, thân hình nho nhỏ, trong lòng lại thêm đau đớn.

Cô vuốt ve bộ lông mềm mại kia, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cậu ở dưới tán cây.

- Đi xe về thành phố A đi!

Móng vuốt của Tuyết Hồ vồ lên mu bàn tay cô:

- Tuy thành phố B rất đẹp, nhưng bây giờ cậu lại không có tâm tư thưởng thức, trở về sớm thì tốt hơn.

- Được.

Dương Tử Mi vẫy một chiếc xe taxi, ôm Tuyết Hồ ngồi vào, nói với tài xế đi thành phố A.

Xe đi dọc trên đường cao tốc...

Ba người Dương Tử Mi, Tuyết Hồ, Tiểu Thiên không ai nói gì.

Trước đó, Tiểu Thiên vẫn sợ Tuyết Hồ muốn chết, mỗi ngày đều muốn nó rời đi, bây giờ nó đột nhiên đi, cậu bé lại cảm thấy rất buồn.

Tuyết Hồ đi rồi, không có ai cãi nhau với cậu bé.

Quan trọng là, vì việc Tuyết Hồ rời đi mà Dương Tử Mi rất đau lòng.

Xe chạy được nửa đường, đến một nơi tương đối hoang vu thì đột nhiên dừng lại.

- Không hay rồi, xe gặp trục trặc.

Tài xế kêu lên, quay đầu nhìn thoáng qua Dương Tử Mi, trong mắt lóe lên tia sáng khác thường. Dương Tử Mi vẫn cúi đầu sờ lông của Tuyết Hồ, không phát hiện ra ánh mắt bất thường của anh ta, chỉ nghĩ đơn giản là xe bị trục trặc, cũng không để ý nhiều, mở cửa xe đi ra ngoài.

Tài xế đến gần cô, trong tay cầm một cái cờ lê lớn, trên mặt lộ ra vẻ đáng khinh, giọng nói âm trầm:

- Cô bé, bây giờ xe hỏng rồi, chúng ta lại rất buồn chán, hay là chúng ta làm chuyện gì có ý nghĩa chút đi?

Dương Tử Mi liếc nhìn anh ta, nhìn thấu suy nghĩ của anh ta.

Thật không ngờ, mình lại gặp phải một người tài xế không có lương tâm.

- Không có hứng thú.

Dương Tử Mi sờ lông Tuyết Hồ, thản nhiên nói:

- Nếu anh không muốn chết, thì tốt nhất đừng làm gì quá đáng.

- Ha ha, cô bé, lớn giọng thật đấy, với bộ dạng như thế này, mà có thể làm gì được tao? Bây giờ là ban đêm gió lớn, cho dù tao có ném xác của mày ở đây, cũng không ai biết được.

Tài xế cười âm thầm, giơ cờ lê lại gần chỗ cô:

- Nếu không muốn chết, thì ngoan ngoãn hầu hạ tao, để cho tao yêu thương mày thật tốt.

- Đúng vậy, ban đêm gió lớn, nếu ném xác đi, quả thật không ai biết được.

Dương Tử Mi sờ lông Tuyết Hồ, không để ý nói:

- Tuyết Hồ, cậu nói xem, chúng ta nên làm thế nào?

- Vậy thì ném xác đi, nhìn thật phiền lòng.

Tuyết Hồ lên tiếng.

Nghе sùng vật trong lòng cô nói chuyện, tài xế hoảng sợ, lùi về sau một bước, lo lắng hỏi:

- Ai? Là ai đang nói chuyện?

- Là tôi.

Tuyết Hồ lười biếng đuổi lưng:

- Đừng ồn ào, tôi rất mệt, mau lái xe đi.

Lúc này tài xế mới thấy rõ, quả thật là sùng vật giống như một con hồ ly ở trong lòng cô gái kia nói.

Hắn run lên hỏi:

- Mày... Mày là yêu quái?

- Đúng vậy.

- A...

Tài xế sợ hãi la lớn, bỏ xe lại, điên cuồng chạy trốn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 493: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ (1)

Tài xế chạy mất rồi, chúng ta cũng không biết lái xe, làm sao bây giờ?

Dương Tử Mi nghe lời nói của Tuyết Hồ thì cười khở:

- Chẳng lẽ bây giờ chúng ta phải đi bộ về?

Tuyết Hồ nhảy xuống từ trong lòng cô, biến thành hình người:

- Vậy thì từ từ đi đi.

- Còn hơn một trăm km nữa đó.

Dương Tử Mi đổ mồ hôi:

- Với tốc độ của chúng ta, phải đến sáng mai mới tới nơi.

- Sáng mai thì sáng mai, tôi với cậu cùng nhau đi!

Tuyết Hồ chưa bao giờ bướng bỉnh như vậy.

Dương Tử Mi nhìn cậu ta, nhớ đến ngày mai cậu ta sẽ đi, nếu có thể ở cùng với nhau nhiều một chút, cũng là việc tốt.

Hai người cùng nhau đi.

Một người mặc váy trắng, một người mặc một đồ cổ trang màu trắng, tóc cả hai đều dài đến eo, sử dụng khinh công, xinh đẹp, lúc ẩn lúc hiện,

lướt nhanh như gió.

Đôi lúc có vài chiếc xe đi ngang qua bọn họ, đều cho là đang gặp quỷ, sợ đến mức đạp ga chạy như điên.

Mỗi khi nhìn thấy một chiếc xe bị dọa chạy đi, Dương Tử Mi không nhìn được cười, cảm giác giả ma giả quỷ dọa người thật là vui.

- Nhóc con, để tôi hát cho cậu nghe nhé!

Tuyết Hồ thấy cuối cùng cô cũng cười thì nheo mắt cười nói.

- Được thôi!

Dương Tử Mi vui vẻ đồng ý.

Giọng nói của Tuyết Hồ rất dễ nghe, giống như âm thanh từ trên trời, khi hát lên nhất định rất hay.

Tuyết Hồ hăng giọng hát lên.

Dương Tử Mi càng nghe càng cảm thấy bài hát rất quen, không nhận được hỏi:

- Cậu đang hát tiếng gì vậy?

- Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết là, trong Hồ tộc của tôi vẫn luôn lưu truyền ca khúc cổ này.

Tuyết Hồ trả lời.

- Bài hát này tôi nghe rất quen, hình như đã nghe ở đâu đó rồi.

Dương Tử Mi vắt óc suy nghĩ.

- Trừ khi là do người đàn ông nhà cậu hát, nếu không, không ai có thể hát.

Tuyết Hồ nói.

- Đúng đúng đúng, anh ấy từng hát một bài ru ngủ giống vậy.

Dương Tử Mi ngân nga giai điệu của bài ru kia.

-Tôi cũng hát được.

Tuyết Hồ nhẹ giọng hát lên.

Giọng hát của cậu ấy khác với giọng hát trầm thấp, từ tính của Long Trục Thiên, giọng hát mềm mại như ẩn như hiện, ngân nga, khác biệt, đặc sắc, thực sự có tác dụng ru ngủ.

Tiểu Thiên lập tức chìm vào giấc ngủ.

Dương Tử Mi cũng bắt đầu ngáp, muốn tìm giường ngủ.

Tuyết Hồ dừng hát, nhìn cô hỏi:

- Có phải bài này hay không?

Dương Tử Mi gật đầu:

- Hình như là vậy.

- Vậy thì người đàn ông của cậu ít nhất có một nửa huyết thống của chúng tôi, nếu không, trên người anh ta sẽ không có hơi thở khiến tôi cảm thấy quen thuộc như vậy.

Tuyết Hồ nói.

- Nửa người nửa yêu?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

- Rất có thể, nhưng tôi lại không tìm thấy dấu vết yêu quái trên người anh ta, dù sao thì, anh ta khiến cho tôi có cảm giác rất kỳ lạ.

Tuyết Hồ nói.

Dương Tử Mi kể lại chuyện xảy ra trên thẻ bài gỗ đào nói cho Tuyết Hồ biết, sau đó lấy thẻ bài gỗ đào đưa cho Tuyết Hồ:

- Cậu có thể nhìn ra được anh ấy có chỗ nào khác thường sao?

Tuyết Hồ không lấy thẻ bài gỗ đào, lắc đầu nói:

- Không biết, có rất nhiều chuyện, có lẽ là do số mệnh.

Ngón tay Dương Tử Mi sờ lên hoa văn trên thẻ bài gỗ đào, đúng vậy, có thể đây là số mệnh, nếu không thì sẽ không có chuyện mất ở châu Phi, rồi lại ngàn dặm xa xôi trở về trong tay cô.

Hai người cứ đi mãi, thấy có một ngôi nhà ở ven đường, đèn sáng, bên trong truyền ra tiếng ầm ĩ.

Dương Tử Mi giương mắt nhìn, chỉ thấy trên tòa nhà phủ đầy âm khí và sát khí.

Nhìn kỹ lại, phát hiện ra hướng cửa của ngôi nhà này càng kỳ lạ hơn.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 494: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ (2)

Thông thường, cửa nhà cho người ở phải xây theo hướng nam, như thế thì người trong nhà mới có thể hấp thu được dương khí đầy đủ.

Mà ngôi nhà nhìn qua có ít nhất trăm năm lịch sử này lại có cửa lớn hướng về phía đông bắc.

Theo phong thủy thì phía đông bắc chính là nơi của ma quỷ.

Chỉ khi xây mộ cho người chết mới xây hướng về phía đông bắc

Cô lại nhìn địa hình bốn phía, bên trái là dãy núi cao như một con rồng đang nằm, phía sau có một gò đất như một con hổ, chính là địa hình Long Hổ được nói trong phong thủy, phong thủy này rất thích hợp để xây mộ.

Ở một nơi như vậy mà lại thấy được một ngôi nhà lớn thế kia thì thật là kỳ lạ.

- Chúng ta đến xem thử.

Dương Tử Mi nói với Tuyết Hồ.

Tuyết Hồ biết bệnh nghề nghiệp của cô lại tái phát, liền biến thành một con hồ ly, nhảy vào trong lòng cô.

Dương Tử Mi đến trước cửa ngôi nhà kia, cảm nhận được âm khí và sát khí ngày càng nồng đậm.

Cửa lớn mở ra, từ bên ngoài nhìn vào, thấy bên trong đang lập đàn tế, có vài đạo sĩ đang hành lễ cúng bái đuổi ma.

Nhìn thấy những đạo sĩ kia, Dương Tử Mi không nhịn được cười.

Bọn họ đều là những đạo sĩ giả không có tí pháp lực nào cả, trong miệng niệm chú ngữ cũng không phải là chú ngữ, chỉ là nói lung tung, không có chút tác dụng xua đuổi âm khí và sát khí nào.

Ngược lại, từ dưới đất, âm khí và sát khí càng lúc càng đậm, giống như sắp nổi giận.

Đi xem náo nhiệt nào!

Quả nhiên, không lâu sau, những đồ vật ở trên bàn đều rung lên, ngọn nến bị thổi tắt, tấm lụa vàng bị thổi bay.

Những người đạo sĩ kia cảm thấy lạnh run người, dường như có thứ gì đó đang xé rách người họ.

Bọn họ sợ đến mức ném luôn cả thanh kiếm gỗ đào trong tay.

Ai biết được, kiếm gỗ đào đột nhiên bị gãy.

- Quý...

Những đạo sĩ giả kia sợ đến mức ném hết những đồ trong tay, chật vật chạy ra xe bỏ trốn.

Chủ nhà đuổi theo, kêu lớn:

- Đạo trưởng, đạo trưởng, các vị sao vậy?

- Ngôi nhà của ông thật sự có quý, tha lỗi cho chúng tôi không có năng lực, chúng tôi đi đây.

Chiếc xe tải vội vàng chạy đi.

- Có quý mới gọi các người đến bắt quý mà...

Người chủ nhà kêu to.

- Hãy đi mời cao nhân khác đi, chúng tôi chỉ là những đạo sĩ giả, là kẻ lừa đảo mà thôi!

Bên trong xe tải có một đạo sĩ nhô đầu ra, lớn giọng nói.

Chủ ngôi nhà:

...

Dương Tử Mi:

...

Những tên lừa đảo đó cũng thật thẳng thắn, Dương Tử Mi đen mặt.

Chủ nhà cúi đầu mắng vài tiếng, vừa định xoay người vào nhà thì thấy Dương Tử Mi đang đứng một bên, hoảng sợ lùi lại mấy bước.

Nhìn kĩ lại, nhận ra cô là một cô gái trẻ xinh đẹp, trong lòng cũng bình tĩnh lại, nghi hoặc hỏi:

- Cháu gái, cháu là ai? Đêm hôm khuya khoắt thế này sao lại ở đây?

- Cháu là thầy tướng!

Dương Tử Mi hăng giọng nói:

- Vừa mới đi ngang qua chỗ này, phát hiện ở đây âm khí rất nhiều, cảm thấy khả nghi, cho nên đến đây xem thử.

- Thầy tướng?

Chủ nhà nhìn cô từ trên xuống dưới, thấy cô mặc một bộ lễ phục xinh đẹp, giống như một cô công chúa vừa mới dự một buổi tiệc nào đó, làm sao có thể là thầy tướng?

Cháu gái, đừng lừa bác, bác đang buồn muốn chết, cháu cũng thấy đó, những tên đạo sĩ mà bác mời đến điều là lừa đảo, tuổi cháu còn nhỏ, cần gì phải đến đây lừa đảo làm gì?

Chủ nhà cười khố nói với cô:

- Nếu cháu cần tiền gấp, bác có thể cho cháu mượn.

Dương Tử Mi nhìn gương mặt bác ấy, thấy vận mệnh trước đây vô cùng tốt, nhưng mà gần đây lại có một chút âm khí và sát khí.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 495: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ (3)

Bác ời, bác vẫn luôn ở đây ạ?

Dương Tử Mi tò mò hỏi.

- Đúng vậy, từ khi sinh ra đến bây giờ bác vẫn luôn ở đây, rất cuộc cháu muốn gì?

Bởi vì chuyện ma quỷ phá phách mà chủ nhà rất phiền lòng, không có nhiều thời gian lãng nhăng với cô, đang suy tính phải đi mời một vị đạo sĩ thật đến.

- Ha ha, bác à, cháu không muốn gì cả.

Thấy bác ấy không có lòng tin với mình, Dương Tử Mi cũng không còn cách nào:

- Chỉ là bây giờ trời đã tối rồi, một mình cháu cũng không dám đi ngoài đường, bác có thể cho cháu ở nhờ một đêm được không ạ?

Chủ nhà nhìn cô, rồi lại nhìn trời đã tối đen, thở dài nói:

- Cháu gái, mấy ngày nay, ngôi nhà này của bác đều có ma quỷ phá phách, mỗi tối khi bác đi ngủ, đến khi tỉnh lại, đều phát hiện bác ngủ dưới đất, bác đã đưa con cháu mình đi ở nhờ nhà bạn cả rồi. Cháu ở trong này cũng không tiện lắm, cháu cố đi thêm một km nữa, ở đó có một cái thôn, bác sẽ nói cho cháu biết chỗ anh họ của bác.

Thấy bác ấy lương thiện, ôn hòa, cũng không thấy người gặp khó khăn mà đẩy vào hoàn cảnh nguy hiểm, Dương Tử Mi càng quyết tâm giúp đỡ bác ấy.

- Bác ơi, không sao đâu ạ, cháu không sợ, bây giờ đã khuya lắm rồi, làm phiền người khác cũng không tốt, bác cũng không cần chuẩn bị cho cháu cái gì cả, cháu chỉ cần một chỗ ngồi đến khi trời sáng là được ạ.

Dương Tử Mi thật sự rất tò mò, vì sao ngôi nhà này lại xây trên mảnh đất có phong thủy hợp với việc xây mộ như vậy.

Theo lý thuyết, người sống khi ở đây nhất định sẽ gặp nhiều chuyện không may, nhưng vận mệnh của chủ nhà này khá tốt, sự nghiệp hưng thịnh, con cháu cũng đều có tiền đồ rất tốt.

Rốt cuộc thì chuyện này là như thế nào?

Cho nên, dù thế nào, cô cũng muốn tìm hiểu phong thủy ở đây kỳ lạ ở chỗ nào?

Chủ nhà bắt đầu dĩ gật đầu:

- Được rồi, nếu cháu không sợ, vậy thì vào đi.

- Cảm ơn bác.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ đi vào.

Đi vào phòng khách, thấy chính giữa phòng khách chính là “Long nhãn” (*), nơi hộ tụ tinh hoa của trận thế phong thủy này.

Phong thủy này chính là “Thượng thủy tàng phong” (*), hướng đi của phong thủy đều rất rõ ràng, có một phần lớn phong thủy bảo địa (*) tạo thành thành hình rồng, cho nên trung tâm của nó được gọi là “Long nhãn”.

Nhưng mà, đó là đối với mộ phần mà thôi.

Vấn đề chính là, đây là nhà cho người ở.

- Ngôi nhà này xây được bao lâu rồi ạ?

Dương Tử Mi phát hiện kết cấu ngôi nhà tương đối cũ.

- Được xây từ thời của ông nội bác, ít nhất đã qua một trăm năm mươi năm rồi.

Chủ nhà trả lời.

- Mọi người vẫn luôn ở đây?

- Đúng vậy, ông nội bác từng lập lời dạy, con cháu đều phải ở trong nhà này, nhưng mà, con cái của bác ở bên ngoài đều có sự nghiệp, cũng có nhà riêng, bình thường chỉ có ngày nghỉ mới về ở được vài ngày, chỉ có bác luôn ở đây. Trước kia vẫn bình an, nhưng không hiểu gần đây bị sao, bắt đầu có ma quỷ phá phách, cho dù là ai, khi đi ngủ cũng bị chuyển xuống dưới đất...

Trên mặt chủ nhà tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Dương Tử Mi lại càng tò mò.

Trước kia, tại sao ông nội bác ấy lại xây nhà ở đây, hơn nữa còn có lời dạy phải có người ở đây.

Xem ra, người này có rất nhiều kiến thức về phong thủy.

- Bác ơi, bác có biết hướng của ngôi nhà này và phong thủy ở đây đều chỉ thích hợp để xây mộ thôi không?

Dương Tử Mi hỏi.

Chủ ngôi nhà vừa nghe, sắc mặt hơi thay đổi:

- Cháu nói cái gì?

Nhìn bộ dạng của bác ấy, chắc là không biết.

(*) Long nhãn: mắt rồng.

(*) Thượng thủy tàng phong: gió ẩn ở thượng lưu.

(*) phong thủy bảo địa: mảnh đất có phong thủy tốt.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 496: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ (4)

- Cháu gái, ở đây vừa mới làm phép, rất bừa bãi, cháu tìm chỗ nào ngồi đi, để bác đi thu dọn một chút.

Chủ nhà nhìn mặt đất vứt đầy đồ, bất đắc dĩ nói.

- Vâng ạ!

Dương Tử Mi ngồi xuống một cái ghế, phát hiện đồ dùng trong nhà đều được làm từ gỗ sưa vô cùng quý giá, trên những đồ vật đó đều toát ra hơi thở cổ kính, nhìn kỹ lại, những đồ này đều được làm từ thời Minh Thanh.

Gỗ sưa chủ yếu được trồng ở tỉnh Hải Nam của Trung Quốc, là loài cây quý ngang với cây Tử Đàn, bởi vì gỗ của cây sưa cực kỳ chắc chắn, cho dù nóng hay lạnh cũng không bị biến dạng, không bị nứt, không bị cong vênh, có tính dẻo dai, thích hợp để làm các vật dụng gia đình, như là ghế đầu ba chân, độ uốn lượn rất nhiều, chỉ có thể dùng gỗ sưa để làm, những loại gỗ khác khó có thể làm được.

Gỗ sưa là loại gỗ tốt được dùng chủ yếu làm đồ dùng gia đình, bởi vì nó có màu vàng kim trơn bóng, chất gỗ mịn, hoa văn mềm mại, tỏa ra mùi thơm dễ ngửi, khiến cho các thợ thủ công thời Minh Thanh rất yêu thích.

Đồ làm từ gỗ sưa nổi trội chứ không giống như bình thường, cho dù là nghệ thuật, thẩm mỹ, từ góc độ của những người trong nghề cũng không

thể nào bắt bẻ, được xem là đồ dùng cao cấp. Gỗ sưa không phát ra tiếng động lớn, thớ gỗ bằng phẳng, như ẩn như hiện, đường vân uyển chuyển như tiền, hoa văn như “mặt quỷ” lại càng quý.

Bởi vì thời Minh Thanh, gỗ sưa bị khai thác quá mức, trở nên vô cùng khan hiếm, thậm chí có nguy cơ bị tuyệt chủng.

Bây giờ giá của gỗ sưa ngang bằng với giá vàng, mà ở thời Minh Thanh, gỗ sưa còn quý hơn vàng.

Mỗi một vật dụng làm từ gỗ sưa, trên thị trường đều có giá trên trời.

Dương Tử Mi thật không ngờ, trong một ngôi nhà cũ kĩ như vậy, lại có thể có đầy đủ đồ dùng làm bằng gỗ sưa, thật đúng là giàu có.

- Bác ơi, những đồ dùng này đều là do tổ tiên truyền lại ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

- Đúng vậy, từ khi bác bắt đầu nhớ được thì đã có những đồ dùng này rồi. Sao vậy? Cháu cũng có thể nhìn được giá trị của những đồ dùng đó sao?

Chủ nhà quay đầu nói.

- Vâng ạ, đều làm từ gỗ sưa quý giá, bác biết rõ giá trị của chúng sao?

Dương Tử Mi hỏi.- Biết chứ, mấy ngày trước còn có người muốn mua hết tất cả những thứ đó với giá mười triệu, nhưng đây là đồ mà tổ tiên bác truyền lại, có nhiều tiền hơn cũng không thể mua được.

Mười triệu?

Dương Tử Mi cười cười, nếu bây giờ mang đi đấu giá, chỉ với một cái ghế đầu ba chân làm từ gỗ sưa từ thời nhà Minh, đã có giá trên hai mươi

triệu.

Tất cả những đồ này, ít nhất cũng phải hơn cả tỷ.

Nếu cô ở trong ngôi nhà cũ kia, mà có một bộ đồ dùng làm từ gỗ sưa như vậy, thì thật là tốt.

- Bác ơi, cháu ra giá một tỷ, hơn nữa còn giúp bác giải quyết việc ma quỷ ở đây, bác có thể bán một ít đồ dùng này cho cháu được không ạ?

Dương Tử Mi nhin không được hỏi.

- Một... tỷ?

Tuy hoàn cảnh của chủ nhà tương đối khá giả, nhưng không phải là người giàu có, nghe cái giá như vậy thì hoảng sợ, có chút lắp bắp hỏi.

- Vâng, một tỷ, bao gồm luôn cả việc giải quyết vấn đề ma quỷ ở đây.

Dương Tử Mi gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên dừng ở cây cột ngay giữa phòng khách, nhận ra có điểm bất thường, ngẩng đầu nhìn lên trên, thì thấy trên nóc nhà có trận đồ hình ngũ giác.

Nhìn kỹ lại, hình như là hình sao năm cánh, chỉ có điều trước đó ở nhà họ Nhạc không thấy loại kết giới hình sao năm cánh như vậy.

Xem ra đã bị phá hỏng!

Nhìn kỹ lại, ngay giữa ngôi sao năm cánh đó, bên dưới âm khí không ngừng tỏa ra, lan sang bốn phía.

Hẳn là trước đây, năm cây cột này được xây dựng tạo thành kết giới để ứng phó với âm khí và sát khí này.

Rốt cuộc đây là cách bày trí phong thủy gì?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 497: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ (5)

Nếu là sao năm cánh, vậy chắc có liên quan đến âm dương thuật của Nhật Bản.

- Bác ơi, cháu gọi điện cho sư phụ cháu một chút.

Dương Tử Mi không biết nhiều về thuật Âm Dương, do đó nên muốn hỏi sư phụ.

Chủ ngôi nhà có vẻ kinh ngạc:

- Sư phụ cháu là ai?

- Đạo trưởng Ngọc Thanh.

Dương Tử Mi cười nói, sau khi cô nói ra tên của sư phụ, cũng không hy vọng chủ ngôi nhà có thể biết.

- Đạo trưởng Ngọc Thanh, chính là đạo trưởng đang ở trên Dương Sơn của thành phố A?

Chủ ngôi nhà đứng dậy hỏi.

- Bác biết sư phụ của cháu sao?

Dương Tử Mi nghi ngờ hỏi.

- Con trai cả của bác từng bị trúng tà suýt chết, là nhờ đạo trưởng Ngọc Thanh cứu nó.

Chủ ngôi nhà kích động nhìn cô nói:

- Đạo trưởng Ngọc Thanh vẫn khỏe chứ?

- Vâng, sư phụ cháu vẫn rất khỏe.

Dương Tử Mi khẽ gật đầu.

- Thật quá tốt, ngày mai ta sẽ đi theo cháu đến thăm hỏi ngài ấy.

Chủ ngôi nhà vì quá kích động nên pha cho Dương Tử Mi một bình trà Long Tĩnh.

Dương Tử Mi uống mấy ngụm trà, đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại.

Tuy rằng bây giờ là ba giờ sáng, nhưng cô biết rõ, đây là thời gian sư phụ tỉnh dậy luyện công.

Quả nhiên, điện thoại reo một lúc, người nghe máy là sư phụ. Cô nói lại tình hình ở đây cho sư phụ nghe.

- Nữu Nữu, đó là huyết trung tâm.

- Huyết trung tâm là gì ạ?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi, cô chưa bao giờ nghe thấy từ này trong phong thủy.

- Huyết trung tâm là một huyết phong thủy trong âm dương thuật của Nhật Bản, âm dương sư cho rằng tất cả mọi vật trong trời đất là do âm và

dương tạo thành, con người cũng không ngoại lệ, khi nào một người đạt được sự cân bằng tuyệt đối trong âm dương sẽ sống lâu, vô cùng có phúc.

Nhưng một người từ khi sinh ra đến khi chết đi, dương khí và âm khí luôn luôn biến đổi, ví dụ như khi mới sinh, dương lớn hơn âm, khi đối mặt với cái chết thì âm lớn hơn dương, hoàn toàn không thể đạt được sự cân bằng tuyệt đối, cho nên một số âm dương sư nghĩ ra biện pháp này, sử dụng âm khí của người chết cân bằng với dương khí của người sống, đạt được sự cân bằng trong âm dương.

Nếu sư phụ đoán không sai, nhất định dưới ba tấc đất ở đó có chôn người chết!

Ngọc Thanh giải thích tỉ mỉ.

- Có chôn người chết? Thảo nào con thấy có âm khí và sát khí không ngừng từ vị trí Long nhãn tràn ra.

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi:

- Nhà ở được xây dựng trên mộ, chẳng phải là điều đại kỵ của phong thủy sao ạ? Nhưng con thấy vận mệnh của họ rất tốt, ngoại trừ gần đây bị dính chút vận đen, nhưng vẫn rất tốt, chẳng lẽ đây chính là kết quả của việc cân bằng âm dương sao? Đúng là thuật pháp thần kỳ. Sư phụ, bọn họ vẫn ở đây hơn trăm năm rồi, đều bình an vô sự, sát khí và âm khí của những vong hồn phía dưới không ảnh hưởng gì đến họ, nhưng sao gần đây lại xuất hiện tình huống như vậy? Hơn nữa, con thấy là mấy cây cột kia được làm thành kết giới ngũ mang tinh, hoàn toàn không có ánh sáng, giống như một cỗ cục chết.

- Vậy thì chắc là mắt trận quan trọng dùng để trấn áp những vong hồn đó đã bị phá hỏng rồi.

- Vậy ạ? Thế mắt trận này ở đâu ạ?

- Dùng huyết trung tâm nhất định ở trên “Long nhân” ba trượng có đặt một chiếc gương đồng cổ mới có thể trấn áp được chủ của ngôi mộ đó, không để cho nó quấy phá. Hơn nữa, cái gương đồng cổ đó chính là mắt trận quan trọng nhất, nó mà bị động vào, thì trận pháp sẽ bị phá hủy.

- Hóa ra là như vậy, để con xem cái gương đồng cổ ấy có còn không?

Dương Tử Mi cúp điện thoại, sau đó xoay người đi vào phòng.

Chủ nhà thấy cô đi vào, hơi căng thẳng hỏi:

- Cháu gái, đạo trưởng Ngọc Thanh có nghe máy không?

Dương Tử Mi gật đầu:

- Bác ơi, cháu muốn lên xà ngang xem một chút được không ạ?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 498: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ (6)

- Xà ngang? Cháu muốn lên xà ngang làm gì?

Chủ nhà khó hiểu hỏi.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn lên xà ngang, ở trên “Long nhãn” khoảng ba trượng, chắc hẳn đó là chỗ đặt gương đồng cổ.

- Sư phụ cháu nói lên xem thử, có thể đó là nguyên nhân chính khiến ngôi nhà này bị ma quỷ phá phách.

Dương Tử Mi chuyển lời của sư phụ.

Vừa nghe thấy là do đạo trưởng Ngọc Thanh dặn dò, chủ nhà lập tức không còn nghi ngờ gì nữa, vội vàng nói:

- Vậy cháu đợi một chút, để bác đi lấy cái thang đến đây.

- Không cần phiền phức như vậy đâu ạ, cháu nhảy lên là được.

Dương Tử Mi đặt Tuyết Hồ lên ghế, cầm lấy dải lụa vàng mà những tên đạo sĩ giả kia để lại, vung lên quần lấy xà ngang.

Dùng sức nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống xà nhà.

Nhìn động tác kinh người của cô, chủ nhà trợn mắt há hốc mồm, xoa xoa mắt mình:

- Cháu gái, cháu biết khinh công à?

- Vâng ạ, là sư phụ dạy cho cháu.

Nếu như trong lòng chủ nhà, đạo trưởng Ngọc Thanh có sự tồn tại tương đối mạnh mẽ, vậy thì cô cứ dùng sư phụ làm lá chắn. .

Chủ nhà nhớ đến dáng vẻ tiên phong đạo cốt của đạo trưởng Ngọc Thanh, nếu như Dương Tử Mi là đệ tử của ngài ấy, nhất định cũng là người có tài, cho nên không nói gì nữa.

Trên xà ngang rất sạch sẽ, đến mạng nhện cũng không có, hình như vừa mới được quét dọn.

Cô tìm một lượt, hoàn toàn không nhìn thấy cái gương đồng cổ nào cả, vì vậy nhảy xuống.

- Bác ơi, bác có dọn dẹp trên xà ngang đúng không ạ?

Cô hỏi.

- Đúng vậy, tháng trước, bác thấy sơn ở trên đó hình như bị bong tróc, sợ là có sâu mọt, nên gọi người đến sơn lại.

- Vậy có nhìn thấy một cái gương đồng nào trên đó không ạ?

- Gương đồng? Bác cũng không rõ, người quét sơn không nói gì cả, lúc đó bác hơi bận, cũng không trông coi họ làm.

Chủ nhà nghi hoặc nói.

- Vậy bác đi hỏi người kia thử đi.

Dương Tử Mi thở dài, khó trách linh hồn bên dưới lại ra ngoài quậy phá như vậy, đó là do gương đồng cổ dùng để trấn áp nó đã không còn.

Nếu là như vậy thì, người nhà này đâu chỉ đơn giản bị quỷ ném khỏi giường.

Hơn nữa, phong thủy cân bằng âm dương đã trở thành thuần âm, ảnh hưởng đến sức khỏe và vận mệnh của họ, cuối cùng thì nhà tan cửa nát.

Vong hồn ở dưới đó đã bị trấn áp hơn trăm năm, chắc là đã rất tức giận, bây giờ có thể thoát ra, đương nhiên là muốn đuổi cả nhà này đi.

- Để bác đi hỏi thử xem.

Chủ nhà thấy cô hơi khác thường, biết là chuyện này rất nghiêm trọng, cũng không để tâm đến việc đã khuya, vội vàng gọi điện cho thợ sơn tường.

Đợi một lúc lâu, điện thoại mới được kết nối, bác ấy bị mắng mấy câu, sau đó hỏi.

- Không có, cái gì cũng không thấy!

Đối phương một mực nói.

-Thật sự không có sao? Có thể là cậu không cẩn thận ném đi mất rồi?

- Không có! Mẹ nó, đã khuya khoắt rồi mà còn gọi điện thoại, có cho người ta ngủ hay không đây!

Người sơn tường đó tức giận cúp điện thoại.

Tính tình của chủ nhà tương đối ôn hậu, mờ mịt nhìn điện thoại một lúc, sau đó mới nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nhú mày, hỏi ngày sơn xà ngang là ngày nào, sau đó bấm đốt tay tính.

Kết quả tính được cái gương đồng cổ kia đã bị người sơn trộm mất.

Sự thật là, ngày đó khi người làm công đang sơn trên xà ngang thì phát hiện ra trên đó có một gương đồng cổ, nảy lòng tham, lặng lẽ giấu đem về nhà, sau đó anh ta bán cho tiệm đồ cổ, lời được một trăm năm mươi nghìn, chuyện này khiến anh ta ngủ cũng cười đến tỉnh.

Thấy chủ nhà hỏi đến chuyện cái gương đồng cổ, nghĩ rằng lúc đó không có ai phát hiện, cho nên một mực nói rằng không thấy.

Cậu ta là người làm công ở bên ngoài, lo lắng sợ bị chủ nhà phát hiện, cho nên không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy, đánh thức những người trong nhà, nhanh chóng thu dọn đồ đạc

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 499: Nhân Lúc Cháy Nhà Đi Hôi Của

Cháu gái, rốt cuộc cái gương đồng cổ đó tác dụng gì?

Chủ nhà khó hiểu hỏi.

Dương Tử Mi cũng không nói dối bác ấy, cô nói rõ ràng tất cả tình hình trong nhà cho bác ấy nghe.

Chủ nhà nghe xong, mặt bị dọa đến trắng bệch, vô lực ngồi trên ghế.

Bác ấy không thể nào chấp nhận được, người nhà mình, lại sinh sống trên một ngôi mộ.

Thảo nào thường ngày có rất nhiều thầy phong thủy đến nói hướng nhà của bác ấy có vấn đề, nhưng đều bị bác ấy đuổi đi.

Bởi vì từ khi ông nội bác ở đây, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, ngay cả khi đất nước xảy ra rối loạn, những nhà giàu có khác đều gặp nạn, chỉ có nhà họ là vẫn bình an vô sự, có thể thấy được là nhờ phong thủy tốt.

Nếu không, ngày đó ông nội sẽ không lập tổ huân (*) muốn bọn họ phải ở lại đây.

Nhưng bác ấy không ngờ được, tất cả mọi chuyện đều là do hấp thụ âm khí của người chết mà có được.

Quả là đáng sợ!

- Cháu gái, chuyện cháu nói đều là sự thật?

Chủ nhà run rẩy hỏi.

- Nếu không tin, bác có thể đào ba tấc đất ở dưới này lên.

Dương Tử Mi chỉ vào Long nhãn ở vị trí trung tâm, nói:

- Nhưng mà, nếu bác đào thật, phong thủy của tòa nhà này sẽ hoàn toàn bị hủy, sau này, nơi này không thích hợp để ở. Nhưng nếu bác không muốn đào lên, cháu sẽ nghĩ cách giúp bác tìm một cái gương đồng cổ đến trấn áp những vong hồn ở dưới một lần nữa, khôi phục lại như trước.

Chủ nhà lắc đầu:

- Bác... Không chấp nhận được sống trên chỗ của người chết, không biết thì thôi, bây giờ biết rồi thì...

- Nếu bác thật sự muốn bỏ ngôi nhà này, để những vong hồn kia tự do, thì chỗ này sẽ là một ngôi mộ, về sau cứ vào ngày mười lăm, bác hãy đến đây bái tế, bọn họ sẽ phù hộ cho nhà bác.

Dương Tử Mi cũng không đồng ý lắm, thuật Âm Dương này được xây dựng trên sự thống khổ của những vong hồn

Đó là một hành vi rất thiếu đạo đức.

- Chuyện này...

Chủ nhà có chút do dự.

Cho dù thế nào, thì đây chính là nhà của tổ tiên bác ấy, là nơi bác ấy lớn lên, mỗi một nơi đều chứa đầy kỉ niệm, hơn nữa, còn có lời dạy bảo của ông nội.

Nếu bỏ ngôi nhà này đi, quả thật không đành lòng.

Dương Tử Mi thản nhiên cười:

- Bác tự quyết định đi, nếu bác chưa tin tưởng cháu, có thể cho người đào lên xem thử.

Chủ nhà cúi đầu không nói.

- Đêm nay cháu tạm thời giúp bác trấn áp những vong linh kia, bác hãy đi ngủ một giấc trước đi.

Dương Tử Mi nhìn thấy trên bàn có bút lông chu sa và giấy vàng, cầm bút lông lên, vừa tĩnh tâm đọc chú ngữ, vừa vẽ bùa Trấn Hồn.

Chủ nhà đứng ở một bên nhìn, thấy động tác của cô rất có trật tự, thậm chí còn lưu loát hơn cả đạo trưởng Ngọc Thanh ngày đó.

Sau đó, bác ấy còn thấy, những bùa chú trên mặt giấy vàng, lóe lên kim quang.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng bác ấy vẫn kinh ngạc.

Vẽ xong bùa chú, Dương Tử Mi lại nhảy lên xà ngang, dán mảnh giấy vàng lên đó.

Trong nháy mắt, chủ nhà cảm thấy nhiệt độ trong phòng tăng lên mấy độ, không còn âm u như thường ngày.

Chẳng lẽ, cô cũng giống như đạo trưởng Ngọc Thanh, có pháp lực cao cường?

Thật ra, bác ấy đã sai rồi, bây giờ pháp lực của Dương Tử Mi cao hơn Ngọc Thanh rất nhiều.

Nếu như Ngọc Thanh muốn có được kết quả như cô, phải tốn rất nhiều công phu, bởi vì vong hồn bị trấn áp đã lâu, oán khí rất nhiều.

- Đại... sư...

Chủ nhà không còn dám tùy ý gọi cô là cháu gái hay cô gái nữa, vẻ mặt vô cùng kính trọng, lời nói mang theo sự cung kính:

- Cảm ơn.

- Không cần đâu ạ!

Dương Tử Mi cười .

- Nếu bác thật sự muốn cảm ơn cháu, có thể suy nghĩ đến việc bán mấy đồ dùng này với giá một tỷ, nhưng mà, nếu bác không bán cũng không sao, cháu không lấy đồ mà người khác yêu thích.

- Việc này... Bác muốn thương lượng với mấy đứa con trai một chút.

Chủ nhà do dự nói.

- Được, cháu chờ tin tức của mọi người.

Dương Tử Mi nhú mày, tin rằng bọn họ nhất định sẽ bán.

Bởi vì ngôi nhà này có vấn đề, cản trở đến con đường sau này của con cháu, việc làm ăn bị tuột dốc không phanh, bây giờ đang rất cần tiền.

Ha ha, không biết bây giờ cô có phải là người nhân lúc cháy nhà đi hôi của không đây?

Nhưng mà trên thị trường, cái giá của đồ dùng làm từ gỗ sưa cũng khoảng chừng đó, không phải là thiệt thòi cho họ.

(*) Tổ huấn: lời răn dạy của tổ tiên.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 500: Pháp Chú Ẩn Thân

- Bác ơi, nếu quyết định bán mấy đồ dùng kia, nhớ gọi điện cho cháu.

Dương Tử Mi còn phải đi sớm, không muốn chờ ở đây.

Chủ nhà nhìn đại sảnh vẫn còn sợ hãi, mặc dù sợ nhưng cũng ngại giữ Dương Tử Mi ở lại, gật đầu, đưa cô ra ngoài.

Dương Tử Mi ôm Tuyết Hồ, tiếp tục đi.

Phía đông dần dần hiện lên những tia sáng trắng.

Tuyết Hồ nhảy ra khỏi lòng cô, biến thành hình người, giơ tay sờ tóc cô:

- Nhóc con, đã đến lúc rồi, tôi phải đi đây.

Bỗng chốc Dương Tử Mi cảm giác đau lòng, cô không nhận được căn tay, nước mắt nhanh chóng trào lên, như có người cầm dao, đâm từng dao vào tim cô, rất đau, rất khó chịu.

- Cho cậu này!

Trong tay Tuyết Hồ cầm một cái túi, bên trong khá nặng.

- Cái gì vậy?

Dương Tử Mi nhận lấy, cúi đầu mở ra, thấy bên trong đều là bảo vật của Tuyết Hồ, còn có vài dược liệu trân quý.

- Tuyết Hồ, cậu cho tôi hết thế này, sau này cậu bổ sung linh khí như thế nào? Tôi không cần.

Dương Tử Mi trả túi lại cho cậu ta.

Tuyết Hồ không lấy, vuốt tóc cô, thản nhiên cười:

- So với tôi thì cậu cần những thứ này hơn, việc tu luyện của cậu bây giờ khó có thể đột phá được cảnh giới kia, đó là do không có đồ bổ để dùng, dùng những thứ này sẽ rất tốt, nhưng mà những ngày sau sẽ không thể tu luyện cùng với cậu rồi.

Hai mắt Dương Tử Mi rưng rưng, gật đầu:

- Tôi sẽ tu luyện thật tốt!

- Nhất định phải tu luyện thật tốt, chỉ khi nào cậu trở nên mạnh mẽ, mới không ai có thể bắt nạt được cậu.

Tuyết Hồ nhìn cô nghiêm túc nói.

- Được.

Dương Tử Mi ngẹn ngào, gật đầu.

- Vậy tôi đi đây!

Tuyết Hồ dang hai tay, ôm lấy cô:

- Hẹn gặp lại!

Nói xong, cả người cậu hóa thành hư ảnh, nhanh chóng biến mất trước mắt Dương Tử Mi.

Mặt trời từ từ nhô lên từ phía đông...

Nhìn hướng cậu biến mất, hai mắt cô nhòa đi.

- Chị ơi, không cần phải đau lòng, sau này chị còn có Tiểu Thiên mà, Tuyết Hồ nhất định sẽ trở về nhanh thôi.

Tiểu Thiên an ủi cô.

- Ủ.

Dương Tử Mi lau nước mắt, hai chân chết lặng bắt đầu bước đi.

- Chị, bỗng nhiên em nhớ ra một câu chú ngữ, để em dạy cho chị nha, rất hay đó.

Tiểu Thiên nói.

- Là chú ngữ gì vậy?

Dương Tử Mi không có tâm trạng hỏi.

- Là chú ngữ ẩn thân.

Tiểu Thiên hưng phấn nói:

- Mới vừa rồi, em đột nhiên nhớ ra câu chú ngữ này, không biết có hiệu quả hay không?

- Vậy à?

Nếu là lúc bình thường, Dương Tử Mi nhất định sẽ vô cùng hưng phấn đối với chú ngữ này, nhưng bây giờ, cô vẫn còn chìm trong nỗi buồn về chuyện Tuyết Hồ rời đi, cho nên cũng không có hứng thú.

- Chị ơi, mau chuẩn bị tinh thần!

Tiểu Thiên la lên:

- Nghe thật kĩ nha.

- Được.

- ¥#@.....%%@%*amp;#@@@!

Tiểu Thiên nói ra câu chú ngữ.

Dương Tử Mi lập tức nhớ kỹ.

- Chị ơi, phải niệm ba lần mới có hiệu lực, chị thử xem.

Tiểu Thiên nói.

Dương Tử Mi niệm ba lần, chỉ tiếc là bây giờ không có người thứ ba, không biết đã ẩn thân thành công chưa?

- Chị ơi, ở đằng trước có trạm xăng, chị đi đến đó thử xem.

Tiểu Thiên hưng phấn nói.

- Nhưng mà, Tiểu Thiên à, chú ẩn thân này giải trừ như thế nào?

Dương Tử Mi hỏi.

- Chuyện này, em cũng không biết nữa, chắc là dựa vào pháp lực cao thâm bao nhiêu, pháp lực càng cao, thời gian ẩn thân càng dài, pháp lực thấp, thời gian ẩn thân sẽ ngắn.

- Như vậy thì thật không an toàn, nếu như chị không muốn ẩn thân, lại không có cách giải trừ chú ngữ, vậy thì phải làm sao?

Dương Tử Mi nói.

- Chuyện này...

Tiểu Thiên gấp đến muốn khóc:

- Vậy để em cố gắng nhớ lại xem.

Tuy là nói như vậy, nhưng Dương Tử Mi vẫn muốn thử xem pháp chú
ẩn thân này có ích hay không?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 501: Nói Dối Long Trục Thiên

Trên đời này, chắc là mọi người ai cũng muốn mình có thể tàng hình, có thể thấy được chuyện mình muốn xem mà không ai có thể nhìn thấy mình.

Giống như con trai, muốn tàng hình đi vào nhà tắm của con gái, nhìn lén con gái tắm.

Kiếp trước Dương Tử Mi cũng đã từng muốn mình có thể tàng hình.

Hi vọng có thể tàng hình, có thể đi trộm tiền ngân hàng, có thể đi trộm được thức ăn ngon, lén vào trong khách sạn để ngủ, không cần phải ngủ ngoài đường, có thể tàng hình đi theo sau Mẫn Cương, lén ngồi ở ghế phó lái, nhìn cậu mà không cần che giấu.

Dương Tử Mi niệm chú ngữ ba lần, đi đến trạm xăng, đi qua người nhân viên đang ngủ gà ngủ gật ở đó.

Người nhân viên kia không có phản ứng nào.

Chẳng lẽ cô đã tàng hình rồi?

Cô thử quơ tay trước mặt nhân viên đó mấy lần.

Người kia vẫn không có phản ứng gì.

- Không nhìn thấy tôi sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Em gái, đừng làm loạn, mới sáng sớm mà làm gì vậy? Không có việc gì thì đi ra chỗ khác đi!

Nhân viên kia đột nhiên lên tiếng.

Dương Tử Mi hoảng sợ:

- Anh có thể nhìn thấy tôi?

- Thật là, cô là quý à, sao tôi lại không nhìn thấy!

Hình như người nhân viên này vừa mới ngủ dậy, tức giận nói.

Dương Tử Mi ngạc nhiên, vội vàng bỏ đi.

- Tiểu Thiên, chú ngữ này không có hiệu quả! Người khác có thể thấy chị!

Dương Tử Mi mắng.

- Ô ô, em không biết tại sao không có hiệu quả, chị niệm nhiều hơn một chút chắc là được.

Vẻ mặt Tiểu Thiên đau khổ.

Dương Tử Mi lại niệm chú ngữ lần nữa.

- Chị ơi, chị xem, kia không phải là xe của anh Trục Thiên sao?

Tiểu Thiên chỉ vào một chiếc xe Hummer đang chạy trên đường.

Dương Tử Mi nhìn lại, quả nhiên là biển số xe của Long Trục Thiên.

Cô hào hứng vỗ tay...

Theo lý thuyết, chắc là Long Trục Thiên có thể nhìn thấy cô.

Nhưng mà, cái xe kia không dừng lại trước mặt cô mà vẫn đi thẳng về phía trước.

Chuyện gì vậy?

Sao lại không nhìn thấy cô?

Dương Tử Mi vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Long Trục Thiên.

- Mi Mi, em đang ở đâu?

Long Trục Thiên hỏi.

- Em đang ở ven đường, vừa mới thấy anh lái xe qua, anh mau quay xe lại đây đi.

Dương Tử Mi nói.

- Em đang ở ven đường? Anh vẫn luôn nhìn đường nhưng đâu có thấy em.

Long Trục Thiên nghi ngờ hỏi.

- Em đang đứng ở chỗ nào?

- Ở ngay trước trạm xăng, em chờ anh!

- Được, để anh quay xe lại!

Long Trục Thiên cũng không quan tâm đường này không được quay đầu xe, đánh tay lái quay xe lại.

Đến trước chỗ trạm xăng như lời Dương Tử Mi nói, lại không thấy người đâu.

Dương Tử Mi đang vô cùng cao hứng vẫy tay với Long Trục Thiên, lại thấy anh đang tìm kiếm khắp nơi, hình như không nhìn thấy cô.

Chẳng lẽ... Bây giờ cô đang tàng hình?

Nghĩ đến khả năng này, trên mặt Dương Tử Mi lộ ra vẻ ranh mãnh, nhìn Long Trục Thiên đang nôn nóng tìm kiếm mình.

Bỗng nhiên, gương mặt anh trở nên bất an, kinh hãi:

- Mi Mi, em sao vậy? Em không bị sao chứ? Anh có thể cảm nhận được hơi thở của em, em...

- Em không sao, chỉ là đã chết rồi, biến thành ma!

Dương Tử Mi cố ý để giọng nói của mình trở nên như có như không.

Long Trục Thiên nghe vậy, trong tim vang lên tiếng rảng rặc, đó chính là tiếng cõi lòng tan nát, trong nháy mắt, mặt trắng bệch như tờ giấy, đổ đầy mồ lạnh, gương mặt như già đi mười mấy tuổi.

Nhìn thấy anh như vậy, Dương Tử Mi biết mình đã đùa quá trớn rồi.

Cô vội vàng ôm lấy anh:

- Trục Thiên, không sao đâu, là em đang lừa anh thôi, em không chết!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 502: Hôn Sâu

Cảm nhận được cái ôm ấm áp của cô, trong lòng Long Trục Thiên không còn hoảng hốt nữa.

Nhưng mà, anh vẫn không nhìn thấy cô, cơ thể lại có thể cảm nhận được nhiệt độ từ da thịt của cô.

- Mi Mi, rốt cuộc là sao? Vì sao anh không nhìn thấy em?

Long Trục Thiên nôn nóng hỏi.

- Ha ha, Tiểu Thiên dạy em chú tàng hình, em đang tàng hình.

- Tàng hình?

Trong lòng Long Trục Thiên bình tĩnh lại, sau đó nổi giận đứng lên, dựa vào cảm giác, dùng lực đánh vào mũi cô, lớn giọng nói:

- Em có biết, em làm anh sợ muốn chết hay không hả?

Dương Tử Mi ây da một tiếng, sờ mũi, cúi đầu nhìn Long Trục Thiên.

Đây là lần đầu tiên anh lớn tiếng mắng cô.

Nước mắt không nhịn được dâng lên.

Vẫn cho rằng mình đang tàng hình, anh không thể nhìn thấy mình tủi thân như thế nào, không nhịn nữa mà mím môi khóc.

Ngay lúc này, thuật tàng hình của cô biến mất.

Long Trục Thiên vừa kịp nhìn thấy tất cả chuyện này.

Trong lòng tê dại, cảm thấy vừa rồi mình hơi lớn tiếng, hai tay dang ra, ôm cô vào lòng:

- Xin lỗi, Mi Mi, xin lỗi...

- Không cho anh lớn tiếng với em như vậy!

Dương Tử Mi vùi đầu trong lòng anh, tủi thân nói.

- Được, sau này sẽ không bao giờ vậy nữa.

Long Trục Thiên nâng đầu cô lên, con người đen thẫm thẫm nhìn đầu vào mắt cô:

- Nhưng mà, sau này không cho phép em dọa anh như vậy nữa!

- Vâng ạ!

Dương Tử Mi gật đầu:

- Không làm như vậy nữa.

Khi cô vừa nói cô đã chết, cô thấy được anh lập tức vô cùng đau đớn.

Quả thật hoàn toàn là lỗi của cô.

Nếu như có một ngày nào đó anh cũng dọa cô như vậy, lòng cô cũng sẽ đau đớn không khác gì anh.

Long Trục Thiên đột nhiên cúi đầu, đôi môi cực nóng bao phủ lên đôi môi hơi lạnh của cô.

Lần này, anh không hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước như trước nữa.

Đầu lưỡi mạnh mẽ cạy hàm răng của cô ra, tiến vào trong miệng cô, giống như người đang khát đi trên sa mạc, điên cuồng, mạnh mẽ hút lấy hương thơm của cô, đuổi theo cái lưỡi đình hương của cô.

Đầu óc Dương Tử Mi trống rỗng, hai mắt mở lớn, nhìn gương mặt của anh ở ngay trước mắt dường như quên cả thở.

Long Trục Thiên cảm nhận được cô đang căng thẳng, anh hơi buông ra, trầm giọng nói:

- Ngốc, nhắm mắt lại!

Dương Tử Mi bây giờ đã ngây ngốc, nghe lời anh nhắm hai mắt lại.

Long Trục Thiên lại ấn môi xuống, nhưng mà không có mạnh mẽ như lúc này, mà rất dịu dàng, ngậm lấy đôi môi anh đào của cô, chậm rãi đẩy mạnh đầu lưỡi vào.

Dương Tử Mi không tự chủ đáp lại.

Nhưng mà, kinh nghiệm ở mặt này của cô rất kém, không tới một phút, giống như sắp chết, không thể thở được.

Long Trục Thiên đành phải buông cô ra, nhìn gương mặt cô đỏ lên, đang thở hổn hển.

- Thật là quá ngốc!

Long Trục Thiên ôm cô vào lòng, tay vuốt lên cái lưng không ngừng phập phồng của cô, giúp cô ổn định lại cảm xúc.

Dương Tử Mi dựa vào lồng ngực anh, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ, có chút hỗn loạn của anh, căn môi, trong miệng cô giống như có mật ong, rất ngọt.

Vị ngọt này, từ miệng, lan tràn đến trong lòng, làm cho hai tay cô tự nhiên ôm chặt lấy vòng eo của anh, không một kẽ hở.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 503: Thẻ Bài Gỗ Đào Quay Về

Lúc này Long Trục Thiên lại có phản ứng.

Anh kìm chế bản thân, hơi đẩy cô ra, đôi mắt nóng bỏng nhìn cô, giọng nói hơi khàn gọi tên cô:

- Mi Mi...

- Vâng.

Dương Tử Mi đáp lại bằng giọng mũi.

- Thật muốn em nhanh chóng được mười tám tuổi!

Dương Tử Mi trào nước mắt:

- Em cũng muốn vậy!

- Còn đến ba năm nữa, thật là lâu quá!

Long Trục Thiên vô cùng đau thương!

Dương Tử Mi càng muốn khóc.

Thật sự là quá lâu!

Nếu bọn họ có được cỡ mấy thời gian thì thật tốt, cô và Long Trục Thiên sẽ xuyên việt đến năm cô mười tám tuổi, không cần phải đè nén bản

thân nữa.

Trời ạ!

Có thể ban cho tôi một cỡ máy thời gian không?

Trong lòng cô hét lớn.

Không ngờ, trong không trung bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, hình như cô nghe được một giọng nói:

- Cô nghĩ thật là hay!

Cô giật mình, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trên trời không một gợn mây.

- Có phải vừa rồi có tiếng sấm không?

Cô không nhận được hỏi Long Trục Thiên.

- Không nghe thấy.

Long Trục Thiên khó hiểu trả lời, không biết tại sao đột nhiên cô lại hỏi vậy.

- Tiểu Thiên, em có nghe thấy không?

Dương Tử Mi không tin đó chỉ là ảo giác của mình, quay sang hỏi Tiểu Thiên.

- Em không nghe thấy cái gì hết.

Tiểu Thiên che mắt nói:

- Chỉ nghe thấy tiếng tim đập của anh và chị thôi.

Dương Tử Mi nghếch mặt.

Vậy thì, chắc là cô bị ảo giác thôi.

Bởi vì trời đã sáng, trên đường cũng nhiều xe hơn, tro bụi bay mù mịt, một số tài xế xấu tính đi ngang qua họ, cố ý nhấn còi xe làm ồn.

- Chúng ta về thôi!

Long Trục Thiên ôm lấy eo cô.

- Vâng.

Dương Tử Mi gật đầu, mở cửa xe ngồi vào trong.

Lúc này Long Trục Thiên mới phát hiện thiếu đi Tuyết Hồ, hỏi:

- Con hồ ly kia đâu? Đi lạc đường rồi à?

- Đi rồi!

Vừa nhắc đến Tuyết Hồ, ánh mắt Dương Tử Mi lại ảm đạm.

- Khi về anh sẽ mua cho em mấy con chó nhỏ để em nuôi.

Vừa nghe thấy Tuyết Hồ đã đi, trên mặt Long Trục Thiên ra vẻ vui sướng:

- Mấy con chó nhỏ đáng yêu hơn con hồ ly kia nhiều.

Dương Tử Mi đổ mồ hôi.

Nếu Tuyết Hồ nghe được những lời này, nhất định sẽ xù lông.

- Lần này tham gia hội đấu giá có thu hoạch gì không?

Long Trục Thiên nghiêng đầu nhìn cái túi trong tay cô, cho rằng túi đồ đó là đồ mua được từ hội đấu giá.

- Đúng rồi, em tìm được thẻ bài gỗ đào của anh, không ngờ nó lại xuất hiện ở hội đấu giá, thật là thần kỳ.

Dương Tử Mi lấy thẻ bài gỗ đào từ trong túi ra.

Long Trục Thiên mở to hai mắt:

- Làm sao có thể? Anh làm mất ở Châu Phi mà!

- Theo lý thuyết thì không có khả năng tìm được, vậy mà lại tìm được, chỉ có thể giải thích là trời định nó thuộc về anh.

Dương Tử Mi kéo anh lại gần, đeo thẻ bài gỗ đào lên cổ anh.

Sau khi thẻ bài gỗ đào đeo lên cổ Long Trục Thiên, trên thẻ bài lóe lên một tia sáng đỏ.

Thẻ bài gỗ đào trên cổ Dương Tử Mi cũng lóe lên một tia sáng màu xanh, đáp lại nhau.

Mọi việc chỉ xảy ra trong chốc lát rồi biến mất.

Hai người nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Cùng lúc đó, thẻ bài gỗ đào trên cổ Mặc Cương cũng lóe lên, mang theo sự rung động hưng phấn.

- Đúng rồi, em còn đấu giá được bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà!

Dương Tử Mi mở túi đựng hộp gỗ để kiểm cổ.

Nhìn thấy hai thanh kiếm màu đỏ thẫm và hồng nhạt nằm trong hộp gỗ, đáy mắt Long Trục Thiên lóe lên sự kích động cuồng nhiệt.

Người đàn ông nào mà không yêu thích vũ khí lạnh, tôn sùng tinh thần thượng võ, Long Trục Thiên cũng không ngoại lệ.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 504: Sự Thật Là Người Ta Sụp Đổ

Cho anh xem!

Long Trục Thiên muốn lấy kiếm nhưng lại bị Dương Tử Mi ngăn lại.

- Hai thanh kiếm này vẫn còn sát khí rất nặng, không gian trong xe rất nhỏ, không thích hợp lấy ra! Đợi sau khi chúng ta về hẵng xem!

Dương Tử Mi đóng hộp gỗ lại.

Ánh mắt Long Trục Thiên quyến luyện nhìn hộp gỗ, khởi động xe chạy như bay về.

- Đúng rồi, Trục Thiên, sao anh lại lái xe đến đây tìm em? Chẳng lẽ anh biết em không có xe về?

Dương Tử Mi hỏi.

- Ủ, sư phụ nói, thầy Tổng của em cũng thật là, chở em đến, lại không chở em về.

Long Trục Thiên oán trách nói.

- Không liên quan đến thầy Tổng, là em nói thầy ấy về trước, định đi dạo quanh thành phố B một chút, ai biết được trên đường gặp phải tên tài xế vô đạo đức kia.

Dương Tử Mi giải thích.

- Xảy ra chuyện gì? Tài xế kia muốn làm gì em?

Toàn thân Long Trục Thiên lập tức tỏa ra khí lạnh và sát khí.

- Ha ha, người bình thường thì có thể làm gì em?

Dương Tử Mi cười rộ lên:

- Nếu ông ta giở trò với em, chính là ngại mình sống quá lâu rồi!

- Không thể tha thứ được. Em không giết hẳn chứ?

- Em dọa hắn một trận, ha ha.

Dương Tử Mi cười nói:

- Em sẽ không vì người như thế mà phạm vào sát nghiệp.

- Ủm!

Trở lại thành phố A, vừa vào nhà, Long Trục Thiên lập tức muốn xem hai thanh Can Tương và Mạc Tà.

Dương Tử Mi cầm tháp sắt nhỏ, mở hộp gỗ ra.

Long Trục Thiên cầm lấy kiếm Can Tương.

Ánh mặt trời chiếu rọi lên thân kiếm.

Một tiếng than nhẹ rầu rĩ phát ra từ thanh kiếm, ánh nắng chiếu lên thanh kiếm đỏ sẫm phản xạ lại vô số ánh sáng.

Hai mắt Long Trục Thiên đau xót, thanh kiếm trên tay đột nhiên như một con rồng, tràn đầy sức mạnh.

“Tranh” một tiếng, tuột khỏi tay anh, rơi xuống đất.

Hai mắt Long Trục Thiên vô cùng đau đớn, lập tức lấy hai tay che lại.

Dương Tử Mi thấy không bình thường, vội vàng hỏi:

- Mắt anh bị sao vậy?

Long Trục Thiên mở hai tay ra, mở mắt, lại phát hiện ra, trước mắt chỉ một màu tối đen, không nhìn thấy được cái gì cả.

Thấy con người của anh không có tiêu cự, Dương Tử Mi hoảng hốt, vội vàng lấy ngón châm châm cứu cho anh.

Nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Long Trục Thiên vẫn không thể nhìn thấy được gì, hơn nữa, bởi vì bị kích thích bởi ánh sáng, liên tục chảy nước mắt.

Dương Tử Mi luống cuống, dẫn anh vào trong phòng khách ngồi.

Long Trục Thiên nhắm mắt lại, lấy tay mát xa nhẹ nhàng trên mí mắt.

- Thử mở mắt lần nữa đi!

Dương Tử Mi căng thẳng nói.

Long Trục Thiên mở mắt ra, vẫn không thể nhìn thấy gì.

- Mù rồi?

Dương Tử Mi hoảng sợ, vội vàng gọi sư phụ và sư thúc đến.

Ngọc Thanh kiểm tra đôi mắt Long Trục Thiên thật tỉ mỉ:

- Không thấy có bất cứ sự tổn thương nào, chắc là do đột nhiên bị ánh sáng chiếu vào kích thích, dẫn đến mù tạm thời.

- Thật sự là mù tạm thời ạ?

Dương Tử Mi không yên lòng hỏi.

- Vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra đi.

Ngọc Chân Tử đứng một bên nói:

- Kiểm tra xem, có bị tổn thương đến mắt không?

- Vâng ạ.

Dương Tử Mi gật đầu, nói với Long Trục Thiên:

- Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút, được không?

- Anh không đi bệnh viện.

Long Trục Thiên từ chối:

- Anh không thích chỗ đó.

- Không thích cũng phải đi, nếu mà mắt anh thật sự bị thương, sẽ bị mù đấy.

Dương Tử Mi khuyên bảo.

Long Trục Thiên vẫn lắc đầu.

- Vì sao không thích đi bệnh viện?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi.

- Anh... Sợ tiêm!

Long Trục Thiên ghen lời, cuối cùng cũng nói ra câu này.

Dương Tử Mi đỏ mồm hôi.

Một người đàn ông không sợ dao đâm, không sợ đạn bắn, vậy mà lại sợ tiêm?

Sự thật này thật khiến cho người ta sụp đổ

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 505: Người Nào Đó Sợ Tiêm

Theo như lời anh vừa nói thì sao lại không sợ ngân châm của em?

Dương Tử Mi đỏ mặt hỏi.

- Ngân châm không giống với tiêm vào mông...

Long Trục Thiên xấu hổ nói:

- Anh... Sẽ xiu.

Dương Tử Mi lại càng đỏ mặt nhiều hơn.

Ngọc Chân Tử nghe thấy vậy, cười lăn lộn trên đất, ngay cả một cao nhân biết kiềm chế như Ngọc Thanh cũng lộ ra ý cười, lồng ngực phập phồng, hình như là đang ghen đến nội thương.

- Chỉ làm kiểm tra thôi, không cần tiêm, nếu thật sự phải tiêm, em sẽ làm cho anh, sẽ không đau chút nào.

Dương Tử Mi dùng giọng điệu dụ dỗ trẻ con nói với Long Trục Thiên.

- Em nói thì phải làm!

Long Trục Thiên đứng dậy:

-Vậy chúng ta đi bệnh viện.

Sợ tiêm, đối với một người đàn ông như anh là một chuyện rất mất mặt, đây là bóng ma trong lòng anh trước kia, không biết tại sao như vậy, cũng không thể vượt qua nỗi sợ này.

Đi đến bệnh viện, đến khoa mắt kiểm tra, bác sĩ kết luận rằng do đột ngột gặp ánh sáng mạnh, làm cho màng giác mạc bị thương, cần phải tiêm thuốc, sau đó nghỉ ngơi hai ba ngày thì sẽ không sao.

Nghe được chữ tiêm, cả người Long Trục Thiên chấn động, bàn tay đang nắm tay Dương Tử Mi lạnh đi.

Nghe nói không có vấn đề gì lớn, Dương Tử Mi cũng bình tĩnh lại.

Thấy đầu ngón tay anh lạnh đi, môi hơi run, Dương Tử Mi mới tin, thật sự là anh sợ tiêm.

Trước đây anh đã trải qua chuyện gì mà lại sợ tiêm như vậy?

Dương Tử Mi nắm chặt tay anh:

- Đừng sợ, có em ở đây.

Long Trục Thiên miễn cưỡng và xấu hổ cười, lần này đã ném hết mặt mũi đi rồi.

- Có phải anh rất yếu đuối không?

Anh không nhịn được hỏi.

- Ha ha, không phải đâu, không ngờ anh lại sợ tiêm, cảm thấy anh rất đáng yêu, trước kia cứ nghĩ anh là một người không sợ gì cả.

Dương Tử Mi cười nói.

Đáng yêu?

Long Trục Thiên đổ mồ hôi.

Từ này với anh, vô cùng khác biệt, vậy mà bây giờ anh lại bị đặt chung chỗ với nó.

Y tá cầm kim tiêm đi vào.

Tuy rằng Long Trục Thiên không nhìn thấy được, nhưng có thể cảm nhận được y tá đang đến gần.

Toàn thân anh căng cứng, nắm chặt lấy tay Dương Tử Mi, hơi thở dồn dập:

- Mi Mi, em làm đi!

- Được.

Dương Tử Mi buồn cười nhìn anh căng thẳng, thật sự còn sợ tiêm hơn cả em gái của cô.

- Y tá, để tôi tiêm cho anh ấy!

Dương Tử Mi đứng dậy nói với y tá.

- Vì sao?

Đương nhiên y tá sẽ không tùy tiện đưa kim tiêm cho người khác làm.

- Anh ấy sợ tiêm, muốn tôi tiêm cho anh ấy.

Dương Tử Mi ghé vào tai y tá, nói nhỏ.

Y tá kinh ngạc nhìn Long Trục Thiên, một người cao lớn, cường tráng, anh tuấn như vậy mà lại sợ một chuyện nhỏ như tiêm thuốc sao?

Hơn nữa, cô ấy thấy anh đẹp trai hơn cả mình tỉnh, còn muốn tự tay tiêm cho anh!

- Không được! Tôi không thể không có trách nhiệm như vậy!

Cô y tá kiên quyết từ chối:

- Hơn nữa, cô cũng không biết cách tiêm.

- Tôi biết.

Đừng đùa nha, tất cả kinh mạch, huyết vị cô đều rõ như lòng bàn tay, y thuật khó như châm cứu cô còn học được thì đừng nói đến chuyện nhỏ này.

- Để cho cô ấy làm!

Long Trục Thiên lên tiếng:

- Nếu không, tôi sẽ đi!

- Chuyện này...

Cô y tá thấy Long Trục Thiên bỗng nhiên lạnh mặt, bộ dạng người sống chết lại gần, ý nghĩ háo sắc lúc trước rụt về.

Dương Tử Mi lấy một trăm tệ, nhét vào túi áo của y tá:

- Cô y tá, nhờ cô một chút, tính tình của anh ấy có chút kỳ quái, không thích người lạ tới gần, hơn nữa bây giờ mắt anh ấy có vấn đề, tính tình nóng nảy, nếu mà cô đắc tội với anh ấy, anh ấy...

Y tá hơi run:

- Là hai người muốn tự làm, nếu có vấn đề gì xảy ra tôi sẽ không chịu trách nhiệm.

- Được, Cô lấy đủ lượng thuốc là được rồi.

Dương Tử Mi vui mừng, trong lòng mong chờ được tiêm giúp anh một mũi, để xem anh bị dọa ra sao?

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 506: Chơi Trò Tiêm Thuốc

Mau cởi quần ra!

Dương Tử Mi cầm kim tiêm, dùng giọng điệu y tá nói với Long Trục Thiên.

Cơ thể Long Trục Thiên hơi cứng lại, trên mặt hiện lên vẻ ngại ngùng.

Dương Tử Mi nín cười, lại dùng giọng của một cô gái mầm non nói với trẻ nhỏ:

- Ngoan, tiêm xong rồi chị cho em ăn đường.

Long Trục Thiên vẫn hơi run, nhưng hình như có cảm giác hưng phấn.

Anh không nhìn thấy Dương Tử Mi, nhưng trong đầu lại tưởng tượng ra cô đang mặc một bộ đồ màu trắng của y tá, trên đầu đội chiếc mũ y tá đáng yêu.

Nghĩ như vậy, anh bắt đầu liên tưởng xa xôi, nhìn thấy cô mặc đồng phục ấy thật hấp dẫn, hô hấp trở nên bất thường.

Dương Tử Mi thấy anh thở dồn dập, tưởng rằng anh đang sợ, càng buồn cười hơn, lại không biết, người đàn ông này đã sớm suy nghĩ bằng nửa người dưới, yy cô không biết bao nhiêu lần.

- Cởi ra!

Dương Tử Mi tiếp tục ra lệnh:

- Nếu không cời, em sẽ cời ra đó!

- Em cời đi!

Long Trục Thiên nằm trên giường bệnh, vô lực nói.

Thấy vậy, Dương Tử Mi cũng không khách khí nữa, hơn nữa, bây giờ cô đang trêu đùa anh, nên lập tức đưa tay ra kéo quần lót của anh trể xuống.

Nhẹ nhàng bôi cồn lên...

Cảm nhận được cồn lạnh lẽo, ý niệm y y trong đầu Long Trục Thiên lập tức biến mất, bắt đầu sợ hãi, cả người căng cứng, các cơ trên mông cũng cứng lại.

Dương Tử Mi giờ kim châm lên, châm vào.

- Mẹ ời...

Long Trục Thiên bỗng nhiên kêu lên, cả người run rẩy.

Cái kim châm kia đang đâm vào người anh thì đột nhiên bị gãy.

Dương Tử Mi hoảng sợ, vội vàng dùng nội lực lấy nửa đoạn kim châm bị gãy ra, nhìn thấy cô y tá đứng một bên đang hoảng sợ, cảm thấy may mắn vì người châm cho anh là cô, nếu không khi kim châm bị gãy, cô ấy cũng không biết làm sao cả.

- Trục Thiên, anh phải châm lại, kim châm bị gãy rồi.

Việc Long Trục Thiên sợ châm đã hoàn toàn vượt xa suy nghĩ của cô, đầu cô đầy mồ hôi.

- Anh... sợ!

Long Trục Thiên vất vả nói.

- Anh bị đạn bắn cũng không sợ, vì sao lại sợ việc tiêm thuốc nhỏ nhất này?

Dương Tử Mi thật sự rất khó hiểu.

- Không biết.

Long Trục Thiên ghen đỏ cả mặt.

- Vậy anh ngủ một giấc đi!

Dương Tử Mi thật sự không còn cách nào khác, dùng ngón châm đâm vào huyết quản của anh.

Long Trục Thiên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dương Tử Mi nói y tá đổi kim tiêm để tiêm lại cho anh.

- Mẹ ơi, con sợ, đừng đi, mẹ...

Long Trục Thiên bỗng nhiên nói mê, trên mặt hiện ra vẻ hoang mang, sợ hãi như một đứa trẻ bị lạc đường, cả người hơi cuộn tròn lại.

Nhìn thấy anh như vậy, trong lòng Dương Tử Mi đau xót.

Rốt cuộc mẹ anh đã làm gì với anh?

Sao lại khiến anh sợ như vậy?

Cô đột nhiên hận người phụ nữ không có trách nhiệm kia.

Bà ta khiến Long Trục Thiên vừa sinh ra đã không có cha, khiến anh phải chịu sự kỳ thị, châm chọc của người khác, thậm chí trong lòng lại có bóng ma với việc tiêm thuốc như vậy.

Cô nhìn cái vòng tay thủy tinh màu xanh trên tay.

Gia Cát Nguyệt nói, đây là vật mà trước kia mẹ của Long Trục Thiên đeo, Tuyết Hồ nói, chỉ có bộ tộc của họ mới có thủy tinh màu xanh.

Cha của Long Trục Thiên là Yêu tộc, còn mẹ anh là ai?

Dương Tử Mi vừa nghĩ, vừa rút kim tiêm ra, đưa cho y tá, ra hiệu cho cô ta ra ngoài.

Y tá đi ra ngoài, Dương Tử Mi ngồi xuống bên giường Long Trục Thiên, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh, giúp anh lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 507: Không Hay Rồi, Sắp Bị Phát Hiện

Long Trục Thiên ngủ một giấc rồi tỉnh lại.

Hai mắt bị bịt kín, không nhìn thấy được gì, nhưng có thể cảm nhận được sự ấm áp của Dương Tử Mi, đầu anh đang được cô ôm lấy.

Thảo nào trong mơ, hình như thấy mình đang ở trong lòng mẹ.

- Mi Mi...

Anh nhẹ giọng gọi tên cô, trong lời nói tràn đầy tình cảm

- Há? Anh tỉnh rồi?

Đêm qua, thẻ bài gỗ đào trước ngực Long Trục Thiên xảy ra biến hóa, khiến nhiệt độ cơ thể anh tăng cao, còn nhiệt độ cơ thể cô thì bị lạnh đi.

Cô không ngủ, nhìn biến hóa trên thẻ bài gỗ đào từ khi nó xuất hiện đến khi kết thúc, cả người giống như vừa được tẩy rửa, cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Bây giờ anh cảm thấy như thế nào?

Dương Tử Mi hỏi.

Long Trục Thiên rời khỏi lòng cô, đuổi người dậy:

- Ừ, thật thoải mái.

- Tối hôm qua thẻ bài gỗ đào lại có phản ứng.

Dương Tử Mi nói:

- Em cũng cảm thấy rất thoải mái, giống như vừa được tẩy rửa vậy.

Long Trục Thiên giơ tay lấy miếng vải ở trên mắt xuống, cảnh vật trước mắt dần dần hiện rõ.

Anh vui mừng:

- Anh có thể nhìn thấy rồi.

- Vậy sao? Nhanh vậy à? Không phải bác sĩ nói phải qua ba bốn ngày nữa sao?

Dương Tử Mi lại gần kiểm tra đôi mắt anh, phát hiện đúng là đã bình phục.

- Chẳng lẽ là tác dụng của thẻ bài gỗ đào?

- Nó có thể khiến anh chết đi sống lại, khôi phục lại đôi mắt bị thương chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

Trên mặt Long Trục Thiên lộ vẻ vui mừng, hưng phấn ôm lấy Dương Tử Mi:

- Vậy là anh không cần phải tiêm nữa!

Dương Tử Mi nhe răng.

- Chúng ta về nhà đi! Mùi của bệnh viện rất khó ngửi.

Long Trục Thiên đứng dậy, vuốt quần áo nói.

Dương Tử Mi gật đầu.

Cô cũng rất ghét mùi của bệnh viện.

Sau khi đóng tiền viện phí, hai người nắm tay nhau, chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện.

- Tử Mi!

Phía sau truyền đến tiếng kêu vui mừng của Hạ Muội.

Ngay lập tức, Hạ Muội như một cơn gió chạy đến chỗ bọn họ, đôi mắt hạnh nhìn Long Trục Thiên từ trên xuống dưới một lượt, cười xấu xa, mập mờ nói:

- Là bạn trai của bạn sao? Còn không giới thiệu đi?

Dương Tử Mi cười ngượng ngùng, nói với Hạ Muội:

- Ủ, đây là bạn trai của mình, Long Trục Thiên.

- Em là Hạ Muội, là bạn của Tử Mi! Thật vui khi được biết anh!

Hạ Muội hưng phấn tự giới thiệu mình, vươn tay ôm lấy bả vai Dương Tử Mi:

- Bạn giỏi lắm! Bạn trai của bạn thật là đẹp, còn có khí chất nữa!

- Ha ha, không cho bạn để ý đến anh ấy nha!

Dương Tử Mi nói đùa.

- Gì vậy! Bạn nghĩ Hạ Muội mình là kẻ hèn hạ đi cướp bạn trai của bạn mình sao!

Hạ Muội liếc mắt nhìn cô:

- Mình đang mừng cho bạn thôi!

- Biết rồi!

Dương Tử Mi nắn bóp gương mặt trong sáng của Hạ Muội.

- Tử Mi, anh ta bao nhiêu tuổi?

- 25 tuổi.

-Ồ, lớn hơn bạn đến mười tuổi nha, ha ha, không ngờ, bạn lại thích đàn ông lớn tuổi!

Hạ Muội cười nói.

Dương Tử Mi đổ mồ hôi, nếu cô cộng tuổi của mình ở kiếp trước, với tuổi ở kiếp này, thì cô đã 43 tuổi rồi.

Long Trục Thiên thì 25 tuổi.

So với 43 tuổi, quả thật là một bé trai.

- Người nhà cậu có biết không?

Hạ Muội hưng phấn hỏi.

Là một học sinh trung học, đối với chuyện tình cảm nam nữ rất tò mò, cho dù là cô gái như Hạ Muội.

- Tạm thời không biết.

Nếu để cho cha biết quan hệ giữa mình và Long Trục Thiên thân mật như vậy, chắc hẳn sẽ nổi điên, đánh gãy chân mình mất.

- Vậy mà bạn còn công khai nắm tay nhau đi trên đường như vậy? Mình nói với bạn nha Tử Mi, thành phố A không lớn, đi hết một vòng

không đến một tiếng, đến khi bạn bị cha bạn thấy, bạn sẽ chạy không thoát đâu.

Hạ Muội liếc mắt nhìn cô nói.

Đang nói, phía sau truyền đến tiếng nói:

- Nữu Nữu, sao con lại ở đây?

Dương Tử Mi vừa nghe thấy, trong lòng run lên, vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 508: Nhật Bảo Vật

Dương Tử Mi vội vàng thả tay Long Trục Thiên ra, quay đầu lại, ngượng ngùng cười:

- Cha...

Dương Thanh nhìn cô, sau đó nhìn Hạ Muội và Long Trục Thiên:

- Bọn họ là ai vậy?

- Chào chú Dương, cháu là bạn học của Tử Mi, Hạ Muội.

Hạ Muội vội vàng cất tiếng ngọt ngào:

- Anh ấy là anh họ của cháu!

- Chào trò Hạ Muội!

Dương Thanh quen làm chủ nhiệm lớp, gặp một người học sinh giống con gái mình, không tự chủ lộ ra vẻ mặt chủ nhiệm lớp.

Dương Tử Mi nháy mắt ra hiệu với Long Trục Thiên, ý muốn anh phối hợp.

- Chào chú, cháu là Long Trục Thiên!

Đây chính là cha của Dương Tử Mi, vẻ mặt và giọng nói của Long Trục Thiên đều vô cùng cung kính.

- Chào cháu! Chú là cha của Dương Tử Mi, Dương Thanh.

Dương Thanh đánh giá Long Trục Thiên, ông cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không biết không đúng ở đâu.

Ông không thể nào ngờ được, con gái mới mười lăm tuổi của mình sẽ yêu một người con trai lớn hơn cô đến mười tuổi, do đó, cũng không nghĩ đến chuyện này.

- Cha, sao cha lại ở đây?

Để tránh xấu hổ, Dương Tử Mi cố ý nói sang chuyện khác.

- À, đi giao hàng, có người đặt bánh ngọt, cha mang tới.

Dương Thanh giơ chiếc bánh ngọt trong tay lên nói.

- Cha, cha đưa địa chỉ cho con, để con mang đi giúp cha!

Dương Tử Mi nhanh nhẹn lấy bánh ngọt trên tay Dương Thanh:

- Cha về giúp mẹ đi ạ!

- Con có rảnh không?

Dương Thanh hỏi.

- Con rảnh ạ.

- Vậy được rồi, địa chỉ đây.

Dương Thanh đưa cho cô một tờ giấy, dặn dò cô một chút rồi đi.

Nhìn cha đã đi xa, Dương Tử Mi thở phào nhẹ nhõm.

- Ha ha...

Thấy cô căng thẳng, Hạ Muội cười lớn:

- Còn tưởng bạn không sợ trời không sợ đất, hóa ra bạn cũng sợ cha bạn.

- Đó là chuyện bình thường.

Chỉ có yêu, mới sợ hãi.

Cô yêu cha mình, không muốn cha đau lòng vì mình, cho nên mới sợ hãi.

Cô ngẩng đầu, áy này nhìn Long Trục Thiên nói:

- Tuổi của em còn nhỏ, không thích hợp giới thiệu thân phận của anh, anh không ngại chứ?

- Anh hiểu mà.

Long Trục Thiên xoa đầu cô:

- Chúng ta đi giao bánh ngọt đi.

- Vâng!

Dương Tử Mi vui vẻ đáp, nhìn Hạ Muội:

- Hạ Muội, bạn đi đâu?

- Mình à...?

Hạ Muội chớp mắt, nghĩ nghĩ:

- Vốn định vợ vét tiền của hai người mời mình đi ăn cơm, nhưng mà, vẫn là không nên làm bóng đèn quấy rầy thế giới của hai người, mình về nhà học bài, hai người cứ đi giao bánh đi.

- Được, ngày mai gặp ở trường!

- Tử Mi, ngày mai bạn nhất định phải đến trường thi đó!

Hạ Muội dặn dò.

- Nhất định rồi!

Dương Tử Mi đáp lời.

Hạ Muội vẫy tay chào rồi đi.

Dương Tử Mi cũng không còn dám nắm tay Long Trục Thiên đi nữa, thật sự giống như lời Hạ Muội nói, thành phố A không lớn.

Hai người dựa vào địa chỉ, tìm đến chỗ người đặt bánh.

Vừa đi đến gần, không biết sao mà một cái lư hương bị ném ra, rơi ở dưới chân cô.

- Thật là, sao có thể ném đồ bừa bãi như vậy?

Dương Tử Mi nói thầm, định đuổi chân đá cái lư hương kia vào đồng rác ở bên cạnh, đột nhiên phát hiện, trên lư hương phủ một tầng vật khí (*) màu vàng.

Pháp khí tốt?

Cô như nhặt được báu vật, khom người nhặt nó lên.

- Nhặt thứ rác rưởi này làm gì?

Long Trục Thiên khó hiểu.

- Ha ha, là đồ tốt.

Dương Tử Mi thổi tro bụi trên mặt lư hương, lấy khăn tay ra lau chùi, phát hiện nó được làm từ đồng thau, từ vật khí có thể đoán được, là đồng thau thời Tây Hán.

(*) vật khí: hơi thở, linh khí của đồ vật.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 509: Vui Vẻ Một Lúc

Dương Tử Mi nhấn chuông.

Cửa mở ra, giọng nói giận dữ của một người phụ nữ vang lên:

- Là ai vậy?

Nhìn bộ dạng của cô ta, chắc là vừa cãi nhau với chồng.

Dương Tử Mi ra hiệu cho Long Trục Thiên đưa bánh ngọt đến:

- Đây là nhà của Lam Thu Yển phải không ạ, đây là bánh mì ốc tú lệ, là bánh ngọt mà nhà chị đặt.

- Chúng tôi đặt bánh ngọt?

Sắc mặt người phụ nữ hơi bình tĩnh lại, nhận lấy bánh ngọt, nghĩ một chút, đôi mắt vẫn đang nổi giận đột nhiên sáng lên:

- Tôi chính là Lam Thu Yển, chắc là cho chồng tôi đặt.

- Vậy tốt rồi, xin ký nhận.

Dương Tử Mi đưa tờ giấy ký nhận cho cô ta.

Lam Thu Yển ký tên của mình.

- Cô ơi, hai người không cần cái lư hương này ạ?

Dương Tử Mi giờ cái lư hương lên hỏi.

- Chỉ là một món đồ bị hư, không cần, nếu cháu muốn thì lấy đi.

Lam Thu Yến không kiên nhẫn nói, sau đó cầm bánh ngọt, thân mình vặn vẹo, đóng cửa lại.

Dương Tử Mi nhún vai.

Nếu không cần, vậy thì cô lấy, ai bảo hai vợ chồng bọn họ cãi nhau ném đồ đi làm gì?

Từ xưa đến nay, mỗi lần vợ chồng bất hòa thì lại tổn của, quả là không sai.

Dương Tử Mi vui mừng cầm lấy cái lư hương còn bần kia, xem như là báu vật, khiến Long Trục Thiên khó hiểu, hỏi xem rốt cuộc nó là đồ cổ gì?

Dương Tử Mi giải thích cho anh nghe.

- Ha ha, em thật sự rất may mắn, chỉ đi giao bánh ngọt thôi mà cũng có thể nhặt được đồ cổ.

Long Trục Thiên không nhịn được cười nói.

- Đúng vậy, em thật là may mắn.

Dương Tử Mi chưa đặc ý được bao lâu, đã thấy có một người đàn ông trung niên đuổi theo ở phía sau:

- Thật ngại quá, em gái à, đó là lư hương của nhà tôi, vừa rồi vợ tôi nổi giận mới ném đi, bây giờ tôi muốn lấy nó về.

Dương Tử Mi đang vui vẻ lập tức chìm xuống.

Xem ra, lời nói trên đời này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí không sai, bây giờ người ta muốn lấy đồ của mình về, uống công cô vui vẻ một hồi.

- Chú ơi, cháu rất thích cái lư hương này, vậy đi, chú ra giá đi, bán cái này cho cháu, được không ạ?

Đồ tốt như vậy, Dương Tử Mi không nỡ buông tay, cô còn định sau khi xây nhà xong, sẽ dùng nó để thờ cúng Bồ Tát trấn trong nhà.

Người đàn ông lắc đầu:

- Không được, đây là đồ do tổ tiên bác truyền lại.

- Thật sự không được sao ạ?

Dương Tử Mi thử hỏi:

- Ra giá cao cũng không được ạ?

Người đàn ông kia ngẫm nghĩ:

- Cũng không phải là không được, vợ chú lúc nào cũng không thích nó, cảm thấy nó vướng víu, chú định mang nó đến tiệm đồ cổ giám định, xem có phải là đồ cổ hay không, nếu là đồ cổ, chú sẽ dựa vào giá đồ cổ để bán.

Người đàn ông này rất khôn khéo, thấy Dương Tử Mi vô cùng yêu thích, nên nghi ngờ giá trị của cái lư hương này, vì thế mở miệng nhắc đến đồ cổ.

Dương Tử Mi cười cười:

- Nếu là đồ cổ, chú muốn bán bao nhiêu tiền?

- Nếu là đồ cổ, ít nhất cũng phải bấy nhiêu con số!

Người đàn ông vươn ra một ngón tay.

- Một nghìn?

Dương Tử Mi hỏi.

Người đàn ông lắc đầu:

- Là mười nghìn! Cháu phải đưa cho chú ít nhất là mười nghìn, chú sẽ bán cho cháu.

- Được rồi, vậy thì mười nghìn!

Dương Tử Mi lười trả giá với ông ta.

- Thật sao?

Người đàn ông kia không tin vào tai mình:

- Cháu thật sự trả mười nghìn?

- Vâng. Cháu cũng không biết nó có phải là đồ cổ hay không, nhưng mà, rất thích hợp làm lư hương nhà cháu, mười nghìn thì mười nghìn.

Dương Tử Mi gật đầu.

Người đàn ông kia nghe thấy thế, đầu tiên là vui mừng, sau đó nhanh chóng giật lại chiếc lư hương trong tay cô.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 510: Tổ Chất Gian Thương

Người đàn ông cầm lư hương trong tay, bắt đầu đối ý:

- Đây nhất định là đồ cổ, cứ để chú đến tiệm đồ cổ giám định trước, nếu không, chú sẽ bị lỗ.

- Được rồi, nếu như giám định được nó không phải là đồ cổ, cháu chỉ đưa cho chú nhiều nhất là hai nghìn tệ.

Dương Tử Mi tùy ý nói:

- Hoặc là, bây giờ cháu đưa cho chú mười nghìn. Tự chú chọn đi.

Người đàn ông kia bắt đầu rối rắm.

Rốt cuộc thì cái lư hương này có phải đồ cổ không thì ông ta cũng không biết, chỉ biết từ khi còn nhỏ đã thấy nó ở trên bàn thờ.

Tổ tiên ông ta cũng không phải là gia đình giàu có, theo lý thuyết, chắc cũng không phải là đồ cổ truyền lại.

Cho dù là vậy, cũng chỉ có thể bán đi.

Thấy Dương Tử Mi tùy ý như vậy.

Ông ta lại lo lắng, nếu như giám định nó không phải đồ cổ, vậy thì ông ta không lấy được mười nghìn tệ rồi.

Rốt cuộc thì phải làm sao đây?

Dương Tử Mi kéo Long Trục Thiên đi.

Thứ đồ cổ này, là để kiểm tra mắt nhìn và sự táo bạo.

Xem thử người đàn ông kia có mắt nhìn và táo bạo hay không?

Nếu ông ta chịu bỏ qua mười nghìn tệ, đến tiệm đồ cổ giám định, thì ông ta có thể kiếm được mấy trăm nghìn.

Nếu không bỏ qua, thì cô đã lời trong vụ buôn bán này.

Cô đi chưa đến mười bước, người đàn ông kia đã đuổi theo:

- Ai da, tôi nói này em gái, tôi bán lỗ vốn cái lư hương này cho em đó, hai mươi nghìn tệ.

- Mười nghìn.

Dương Tử Mi tuyệt đối không cho ông ta tăng giá.

Một khi tăng giá, nhất định ông ta sẽ nghi ngờ giá trị của món đồ cổ này.

- Mười lăm nghìn.

- Mười nghìn, cháu nói chú này, chú muốn bán thì bán, không bán thì thôi, chúng cháu phải về nhà, đừng lãng nhăng nữa.

Dương Tử Mi không kiên nhẫn nói.

Người đàn ông kia cắn răng:

- Mười nghìn thì mười nghìn, mau đưa tiền mặt đây.

Dương Tử Mi nhờ Long Trục Thiên lấy mười nghìn tệ từ trong túi ra.

Người đàn ông kia đưa cái lư hương cho cô.

Cầm mười nghìn tệ mới tinh trong tay, người đàn ông kia vui sướng đến chảy nước miếng.

Thật là tốt, ông ta lại có tiền đi đánh bạc rồi, không cần phải đi lấy lòng vợ nữa, may mà vừa rồi mình thông minh, nghe thấy vợ nói có một đôi nam nữ trẻ tuổi nhìn có vẻ có tiền lấy cái lư hương bị hỏng kia đi, ông ta lập tức nghi ngờ, nghi mình vừa ném bấu vật đi, do đó mới vội vàng đuổi theo.

Bây giờ đã có được mười nghìn tệ!

Ông ta lập tức cầm mười nghìn này đi đến tiệm cắt tóc mại dâm, vui chơi thỏa thích, sau đó sẽ đến sòng bạc...

- Ha ha, em nhận ra là em không có số mệnh lấy được đồ không chính đáng, rõ ràng là nhặt được, kết quả phải bỏ ra mười nghìn.

Dương Tử Mi cầm lư hương nói.

- Nhóc com, em cũng có tố chất làm gian thương đấy.

Long Trục Thiên cầm cái lư hương:

- Vừa bần, vừa nặng như vậy, để anh cầm cho.

Dương Tử Mi lè lưỡi:

- Chúng ta đến phố Văn Lai đi. Để thầy Tống thanh tẩy nó giúp em, nhân tiện giám định giá trị và niên đại của cái lư hương này.

- Được.

Mặc dù Long Trục Thiên rất nôn nóng muốn về xem thanh kiếm Can Tương, nhưng thấy cô hưng phấn như vậy, cho nên nghe theo lời cô.

Thật ra Dương Tử Mi cũng biết anh nóng lòng muốn dùng kiếm, nhưng lại lo sẽ xảy ra chuyện gì đó, cho nên cố ý kéo anh đi.

Đi đến phố Văn Lai.

Những người buôn bán nhỏ ở trên đường đều biết Dương Tử Mi, thấy cô đi cùng một người đàn ông cao lớn đẹp trai, khí chất lạnh lùng, không dám chào hỏi với cô.

Dương Tử Mi thì không hề kiêu ngạo, nhìn thấy người quen thì nhiệt tình chào hỏi.

Có người bạo dạn hỏi:

- Tiểu Mi, anh ta là ai vậy?

- Ha ha, là bạn trai tôi.

Dương Tử Mi nhe răng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 511: Tống Huyền Gặp Rắc Rối Rồi

Bạn trai cậu à? Vậy nam sinh thanh tú lần trước kia không phải bạn trai cậu sao?

Dương Tử Mi biết bọn họ vừa nói là Mẫn Cường, căng thẳng quay qua nhìn Long Trục Thiên một cái, phát hiện mặt anh quả nhiên phủ đầy ghen tuông, vội vã giải thích:

- Các cậu hiểu lầm rồi, đó chỉ là bạn học của tớ, không phải bạn trai, đây mới là bạn trai tớ.

Nói xong, cô kéo tay Long Trục Thiên, dựa đầu vào bờ vai anh.

Long Trục Thiên ánh mắt ấm hơn nhiều, đưa tay ôm eo cô, tỏ rõ quyền sở hữu.

- Nữu Nữu, cháu đang làm gì vậy? Ngang nhiên ôm ấp con trai?

Bên kia truyền đến tiếng hừ hừ của ông nội.

Dương Tử Mi hoảng sợ, nhìn qua, thấy ông mặt đen lại, dựng cây gậy, râu tức giận đến run rẩy, rất giống một con sơn dương.

Dương Tử Mi sợ tới mức nhanh chóng tách ra một khoảng cách với Long Trục Thiên, ngưỡng ngưỡng kêu một tiếng:

- Ông, sao ông lại ở đây?

- Sao ông lại không thể ở đây?

Dương Bách đi ra, hai mắt trừng lớn nhìn Long Trục Thiên.

Ánh mắt Long Trục Thiên vừa đảo, ông lập tức sợ hãi quay mặt nhìn Dương Tử Mi, ngữ khí kích động nói:

- Cháu gái, cháu mới bao nhiêu tuổi? Đã có bạn trai? Người ta có phải là nhằm vào tiền của cháu không? Cháu đừng ngây thơ như thế rồi mắc mưu bị lừa!

Dương Tử Mi xấu hổ, đây đúng là suy nghĩ thông thường của ông, chỉ nghĩ đến tiền.

- Ông, người ta có nhiều tiền hơn con.

Dương Tử Mi xấu hổ đáp.

- Nhiều tiền hơn cháu?

Dương Bách vừa nghe, hai mắt lập tức sáng lên, quan sát Long Trục Thiên từ trên xuống dưới, phát hiện khí chất của anh thật không phải gia thế tầm thường:

- Là con của đại gia nào?

- Ông...

Dương Tử Mi nhú mày:

- Ông đừng có hỏi nhiều nữa, đây là hai nghìn đồng, ông cầm lấy đi mua chút đồ đi. Trong hôm nay đừng gặp con nhé.

Dương Bách nhận tiền, trong lòng vui như hoa nở, miệng lại lẩm bẩm lẩm nhảm:

- Có hai nghìn đồng mà đã muốn đuổi ông? Ông sẽ mách cha cháu, xem cha dạy dỗ cháu thế nào.

- Ông, ông dám nói cho cha con nghe, sau này con không cho ông một xu nào nữa.

Đối phó với ông, Dương Tử Mi cũng không tuân theo vô điều kiện như hồi trước, hơn nữa, cô cũng biết điểm yếu của ông là ở tiền.

Dương Bách vừa nghe, quả nhiên kinh ngạc,:

- Được được được, ông sẽ không nói, cháu yên tâm đi, chỉ cần là người giàu, yêu sớm cũng được.

Nói xong, ông nhanh chóng rời đi, sợ Dương Tử Mi hối hận, lấy lại tiền.

Nhìn bóng lưng ông vội rời đi, Dương Tử Mi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cùng với Long Trục Thiên, chạy đến Mặc Hiên.

Còn chưa đến Mặc Hiên, đã thấy phía trước có một đồng người vây lại, đang cãi nhau gì đó.

Cô đi qua đó, phát hiện trong đó có mấy người mặc đồng phục công thương, đang chất vấn Tống Huyền, những người vây quanh cũng đang bàn tán xôn xao.

- A, thật không ngờ, Tống Huyền này lại ngang nhiên mua đồ giả, uổng công chúng ta bình thường tin tưởng cậu ta như vậy, thật nghi ngờ cái cậu ta gọi là giám định miễn phí, cũng là giả, muốn kiếm chác từ đó.

- Đúng vậy đúng vậy, trước đây mọi người nói, đến Mặc Hiên mua đồ cổ, là trăm phần trăm hàng thật, không ngờ, lại trộn một nửa đồ giả, lợi dụng lòng tin của chúng ta với cậu ta để kiếm tiền, quá xấu xa mà.

- Tôi phải nhanh chóng quay về xem ngọc bội tôi mua ở đây có phải hàng giả không.

- Tôi cũng về xem!

...

Nghe thấy những lời bàn tán, lại nhìn khuôn mặt vốn nho nhã ôn nhuận của Tống Huyền xuất hiện vẻ khốn cùng lo lắng, đang không ngừng giải thích gì đó với mấy nhân viên công thương..

Mà người ta lại mắt đăm đăm tai ngơ, chỉ liên tục đặt câu hỏi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 512: Vu Oan Hãm Hại

Dương Tử Mi rẽ vào trong cửa hàng, gặp Lâm Thanh Mai mặt đầy lo lắng, vội vã hỏi:

- Chị Thanh Mai, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lâm Thanh mai vừa nhìn thấy cô, như người chết đuối vớ được cọc, một tay túm lấy cánh tay Dương Tử Mi, nói dồn dập:

- Tiểu Mi, em giúp bọn chị nghĩ cách với, hôm qua có người đến tiệm mua một ấm pha trà Tử Sa Lục Vũ triều Thanh, hôm nay lại đưa nhân viên công thương đến, còn có phòng thẩm định đồ vật, nói Mặc Hiên bọn chị buôn hàng giả, phải kiểm tra, mà những người thẩm định kia sau khi kiểm tra đồ cổ của bọn chị xong, sau đó tuyên bố, tám mươi phần trăm là đồ giả, tuyên bố này thật là oan uổng...

Nghe Lâm Thanh Mai kể rõ mọi chuyện, con người Dương Tử Mi hơi rụt lại.

Năng lực giám định đồ cổ của Tông Huyền cao, làm người cao thượng, chưa từng cố ý làm hàng giả hàng nhái kiếm tiền, cho dù có đồ giả cũng là do thầy ấy không thể giám định ra được.

Nhưng, Dương Tử Mi đã giúp thầy lựa chọn, lấy ra hết những hàng nhái cao cấp không có vật khí, những thứ bày bán trong cửa hàng, tuyệt đối

là hàng thật, cái ấm pha trà Tử Sa Lục Vũ triều Thanh kia, đã do cô đích thân kiểm định, sao có thể là đồ giả?

Rõ ràng, có người cố ý muốn hãm hại Tống Huyền, hãm hại Mặc Hiên.

- Chị Thanh Mai, chị đừng lo, không làm chuyện xấu không sợ nửa đêm quỷ gõ cửa, thầy Tống nhất định sẽ không sao đâu.

Dương Tử Mi vỗ vỗ vai Lâm Thanh Mai, giúp chị ổn định tinh thần:

- Em sẽ giúp thầy Tống, chị ngồi xuống đã, lo lắng quá không tốt cho em bé.

- Ừ.

Nhìn ánh mắt Dương Tử Mi, tâm trạng Lâm Thanh Mai cũng ổn định hơn nhiều, ngồi xuống ghế.

- Chị Thanh Mai, ai đã mua ấm trà Tử Sa?

- Chính là người đàn ông áo phong màu xanh.

Lâm Thanh Mai chỉ một người mặc áo phong xanh, nhìn qua khá béo, tóc rẽ đôi, mang bộ dạng một người đàn ông trung niên đeo kính cận.

Người đàn ông kia khí chất có một loại đáng khinh, ánh mắt giấu sau kính mờ hồ bất định.

Dương Tử Mi ghét nhất chính là loại người như thế này, đây vốn dĩ không phải loại người nở bỏ ra mấy chục vạn mua đồ cổ, trong này chắc chắn có giờ trò.

Cô mở thiên nhãn ra xem ông ta.

Hoàng Lượng, bốn mươi lăm tuổi, lông bông không nghề nghiệp, cả ngày bày trò lừa gạt, cũng có bối cảnh nhất định.

Cô lại dùng thiên nhãn xem việc xảy ra hôm qua.

Chỉ thấy ông ra sau khi mua xong ấm trà Tử Sa từ trong Mặc Hiên ra, lén lút đi vào một toà nhà văn phòng, cùng một người khác trao đổi một thứ nhìn giống ấm trà Tử Sa, trong tay còn cầm một chồng tiền.

Còn về người kia là ai, Dương Tử Mi không nhìn được rõ, bởi vì thiên nhãn của cô, chỉ có thể giới hạn xem được đoạn ngắn người ta hoạt động, và cũng không thể xem quá nhiều, nếu không, não sẽ xung huyết dẫn đến choáng váng.

Có điều, thế này cũng đủ rồi.

Hoàng Lượng kia rất rõ ràng là bị người ta sai khiến, mua đi ấm trà Tử Sa thật, tráo thành đồ giả, sau đó vụ oan hãm hại Tống Huyền, còn có sở công thương kiểm định, phỏng đoán cũng cùng bị một người sai khiến.

Dám ngang nhiên hãm hại Tống Huyền, cô nổi giận, con người hơi co lại.

Lúc này, xe cảnh sát cũng đến mấy cái. Cảnh sát vừa xuống xe, hỏi rõ ai là Tống Huyền, ko nói hai lời, trực tiếp còng tay thầy ấy, đưa thầy ấy lên xe cảnh sát.

- Tống Huyền...

Lâm Thanh Mai cuống lên, đứng dậy, muốn đuổi theo, ai ngờ động thai khí, bụng lập tức đau đớn, “á” một tiếng, che bụng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra.

Dương Tử Mi nhanh chóng đỡ chị ngồi dậy, giúp chị trấn an thai khí.

Lâm Thanh Mai dịu lại, sợ hãi bắt lấy tay Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, Tống Huyền bị bắt rồi, chị muốn nhờ em đưa chị về nhà mẹ đẻ, để chị bảo cha và anh chị nghĩ cách.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 513: Lệ Khí

Chị Thanh Mai, em có thể đưa chị về nhà mẹ đẻ, nhưng chị mà đi, thì cửa hàng này...

Cô còn chưa nói xong, đã trông thấy nhân viên công thương bắt đầu dán giấy niêm phong rồi.

- Các anh đang làm gì vậy?

Lâm Thanh Mai lo lắng hỏi, không còn bộ dáng yếu điệu thực nữ ngày thường.

- Cửa hàng này nghi ngờ buôn bán hàng giả phi pháp, bên trong vẫn còn một số đồ vật nguồn gốc không rõ ràng, phải niêm phong.

Một nhân viên công thương mặt hầm hầm nói to.

Sắc mặt Lâm Thanh Mai xanh mét.

- Chị Thanh Mai, chị đừng lo lắng, em tin chuyện này sẽ giải quyết nhanh thôi.

Dương Tử Mi nhìn thấy Lâm Thanh Mai lo lắng bất an, sợ lại gây nguy hiểm cho đứa nhỏ trong bụng:

- Càng những lúc như thế này, chị lại càng phải bình tĩnh quan sát đại cục, nếu chị mà xảy ra chuyện gì, thầy Tống sẽ càng lo lắng, bất luận

chuyện gì xảy ra cũng không quan trọng bằng em bé trong bụng.

Lâm Thanh Mai vuốt vuốt cái bụng hơi nhô lên, bất đắc dĩ gật gật đầu, lấy điện thoại ra, gọi điện cho cha mình.

Nhà họ Lâm tuy được tính là nhà có tiếng ở thành phố A, nhưng cũng chỉ là dòng dõi thư hương, không có các chỗ chống chân vững chắc, cùng lắm thì cũng chỉ đi điều tra xem đầu đuôi chuyện này là như thế nào.

- Chị Thanh Mai, chị chịu khó nghỉ ngơi đi, em sẽ không để thầy Tống và Mặc Hiên xảy ra chuyện đâu, việc chị phải làm bây giờ, chính là chăm sóc tốt cho em bé, không được để xảy ra bất cứ chuyện gì.

Dương Tử Mi vẽ một bùa an tâm cho cô.

- Tiểu Mi, vậy bọn chị dựa cả vào em!

Lâm Thanh Mai cũng dần dần bình tĩnh lại, biết bản thân lo lắng như một con ruồi không đầu, căn bản không có tác dụng gì.

Thời gian này, cô cũng đã thấy có rất nhiều người nhờ Dương Tử Mi xem bói xem phong thủy, không ít người trong số họ là những nhân vật có máu mặt ở thành phố A, quan hệ của cô nhờ đó mà mở rộng hơn rất nhiều.

Đúng rồi, Dương Tử Mi biết xem bói!

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lâm Thanh Mai, cô vội túm lấy tay Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, em mau gieo cho Tống Huyền một quẻ, xem xem anh ấy lần này lành dữ thế nào.

Dương Tử Mi gật gật đầu, bắt đầu bấm tay.

Quẻ tượng hiện là đại hung, tuy nhiên, cuối cùng có thể biến nguy thành an.

Cho dù quẻ tượng hiện ra biến nguy thành an, trong lòng Dương Tử Mi vẫn không thoải mái lắm.

Tống Huyền là người rộng lượng cao quý, nhìn tướng mạo đã thấy một đời bình an, bây giờ lại đột nhiên bị người ta vu oan hãm hại vào tù, thật là quá đáng.

- Chị Thanh Mai, quẻ tượng nói biến nguy thành an, thầy Tống không có chuyện gì đâu, chị đừng lo lắng.

Dương Tử Mi không nói về đại hung của quẻ, chỉ trực tiếp nói về sau.

- Thật sao?

Lâm Thanh Mai hai mắt sáng lên, bừng lên hi vọng.

- Vâng, chị chịu khó ở nhà tĩnh dưỡng, bây giờ em đi nghĩ cách, em chắc chắn sẽ đưa Thầy Tống bình an vô sự về cho chị, còn nữa...

Dương Tử Mi nhìn nơi bị dán giấy niêm phong, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo:

- Em sẽ khiến mấy người đó, phải quỳ để xé từng tờ giấy niêm phong này xuống!

- Tiểu Mi, em tuyệt đối đừng manh động rồi làm ra chuyện phạm pháp!

Lâm Thanh Mai thấy thần thái cô không bình thường, vội kéo cô nói:

- Cứ từ từ.

Dương Tử Mi ngăn không cho nước mắt chảy ra, mỉm cười nói với Lâm Thanh Mai:

- Vâng, chị Thanh Mai, em sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu.

Cô bên ngoài tuy nói vậy, nhưng, nỗi ức nghẹn không kìm chế được bộc phát ra ngoài.

Cho dù vẫn luôn tu luyện đạo khí thuật nhưng, chỉ cần động đến người cô quan tâm, khí chất vốn lạnh nhạt của cô sẽ biến đổi, trở nên nổi loạn, sát khí rất đậm.

Long Trục Thiên vẫn quan sát tất cả.

Anh vươn tay, nắm lấy bàn tay hơi nắm chặt của cô.

Bàn tay nhỏ nhắn cô được bao bọc bởi bàn tay lớn ấm áp của Long Trục Thiên, lệ khí trên người Dương Tử Mi dần tan đi, cô quay lại cười với anh:

- Chúng ta đến cục cảnh sát trước đã.

- Ừ.

Long Trục Thiên gật đầu, kéo tay cô đi ra ngoài.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 514: Gia Cát Nguyệt

Trục Thiên, chuyện này anh thấy sao?

Dương Tử Mi hỏi Long Trục Thiên.

- Em thấy thế nào, thì anh thấy như vậy. Long Trục Thiên nói với cô:

- Anh tuyệt đối sẽ không để thầy Tống xảy ra chuyện.

Nghe được lời này, Dương Tử cảm thấy vô cùng ấm áp.

Anh ấy quan tâm người mà cô quan tâm!

Một tình yêu như vậy là cô mãn nguyện lắm rồi!

Ngay lúc này, điện thoại Long Trục Thiên kêu lên, anh ấn máy nghe:

- Ủ, tôi ở thành phố A, cậu đang ở đâu?

- Là ai vậy? Dương Tử Mi nghe thấy anh nói chuyện vô cùng thoải mái, bèn tò mò hỏi.

- Gia Cát Nguyệt.

Long Trục Thiên trả lời.

- Tôi cũng ở thành phố A, bây giờ rảnh không? Kiểm cậu và Dương Tử Mi đi chơi, được không?

Bên kia điện thoại, Gia Cát Nguyệt hỏi.

- Thầy của Mi Mi bị người ta vu oan hãm hại bắt đi rồi, bọn tôi chuẩn bị đi đến cục cảnh sát một chuyến, tạm thời không rảnh.

- Ồ? Cậu đưa Tử Mi nghe máy một lát.

Gia Cát Nguyệt kinh ngạc nói.

- Cậu muốn làm gì? Long Trục Thiên quát lên.

- Tán tỉnh cô ấy đó!

Gia Cát Nguyệt cố ý cười xấu xa.

Mặt Long Trục Thiên đen lại:

- Không cho!

- Hehe, cậu nói không cho thì không cho chắc!

Gia Cát Nguyệt tiếp tục trêu đùa.

- Cút!

Long Trục Thiên quát ầm lên, sau đó ngắt điện thoại.

Bên kia điện thoại, Gia Cát Nguyệt bị tiếng quát ầm ầm kia làm cho chói tai, nhe răng, nhún nhún vai, thấp giọng mắng:

- Quỷ ghen tuông!

Nói xong, mắt phượng của anh ta hơi nhú nhú, rồi cười vỗ tay nói:

- Thú vị, bây giờ mình qua đó, cho cậu ta ghen một phen!

Anh ta lên chiếc xe Maybach màu trắng mui trần của mình, nhấn chân ga phóng thẳng đến cục cảnh sát.

Vừa mới đến cửa cục cảnh sát, Gia Cát Nguyệt đã nhìn thấy cảnh sát trên xe đang lôi kéo một người đàn ông nho nhã mặc trang phục thời Đường màu xanh, động tác thô lỗ.

Anh ta thấy rõ ràng người đàn ông kia chính là người dạy Dương Tử Mi kiến thức đồ cổ - Tống Huyền!

Thảo nào bọn Dương Tử Mi lo lắng như vậy.

Gia Cát Lượng sớm đã tìm hiểu rõ ràng tất cả các thông tin liên quan đến Dương Tử Mi, nên anh ta biết, vị trí của Tống Huyền vô cùng quan trọng trong lòng Dương Tử Mi.

Anh dừng xe, gọi một cuộc điện thoại.

- Cục trưởng Trần phải không?

Giọng nói của anh ta mang theo một vẻ lạnh lùng, lười nhác, kiêu ngạo.

- Cậu Gia Cát, xin chào xin chào, tôi chính là Trần Vĩ!

Cục trưởng cục cảnh sát Trần Vĩ vừa nhìn thấy màn hình điện thoại sáng lên cái tên kia, lập tức tỉnh táo tinh thần, giống như thấy Phật quang, vội vã khom lưng cúi đầu.

- Tôi có việc muốn tìm hiểu một chút.

Gia Cát Nguyệt thản nhiên nói:

- Tôi bây giờ đang ở bên ngoài cục cảnh sát.

- Vậy à? Thế cậu đợi chút, tôi lập tức đi ra tiếp đón!

Trần Vĩ mau chóng chỉnh lại trang phục mũ nón, đưa theo vài cảnh sát vội vã ra cửa, nhìn thấy Gia Cát Nguyệt một thân màu trắng biêng nhác dựa vào xe hút thuốc, lập tức tiến lên tiếp đón:

- Cậu Gia Cát, mời vào trong ngồi!

Gia Cát Nguyệt nâng mi mắt liếc xéo ông ta một cái, sải bước đi vào, tiến vào văn phòng cục trưởng.

Trần Vĩ vội vàng pha loại trà ngon nhất mời anh ta.

Gia Cát Nguyệt có bệnh sạch sẽ, cho dù mùi trà không tệ lắm, nhưng nhìn thấy cốc trà, bèn nhíu nhíu mày, không uống hớp nào, trực tiếp vào thẳng vấn đề:

- Vừa rồi ở bên ngoài, tôi thấy các ông bắt một người quen của tôi, không biết anh ta rốt cục đã gây ra chuyện gì?

- Người quen của cậu?

Trần Vĩ sắc mặt hoảng hốt:

- Là người nào? Tôi lập tức cho người thả cậu ta ngay.

- Tống Huyền, ông chủ tiệm đồ cổ Mặc Hiên ở phố Văn Lai.

- Cái gì?

Trần Vĩ vừa nghe, mặt xuất hiện vẻ chần chừ khó xử phức tạp, nôn nóng hỏi:

- Cậu quen biết với anh ta? Quan hệ hai người đến mức nào rồi?

- Nói đúng ra, anh ta là người quen của người tôi quen.

Gia Cát Nguyệt nói.

Trần Vĩ hơi nhẹ nhõm thở ra một hơi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 515: Hơi Khó Xử Lí

Cậu Gia Cát, Tống Huyền kia chỉ là người quen của người quen, cũng không gọi là quen mà? Anh ta và cậu không có quan hệ thân thiết lắm đúng không?

Trần Vĩ thăm dò hỏi.

- Anh ta và tôi không thân thiết lắm, sống chết của anh ta cũng không phải việc của tôi.

Gia Cát Nguyệt bộ dạng không quan tâm nói.

Trần Vĩ nghe xong, lại càng nhẹ nhõm thở ra:

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

- Nhưng mà...

Gia Cát Nguyệt dừng một chút:

- Thế nhưng, anh ta và bạn tôi có quan hệ rất thân, mà bạn tôi và tôi cũng có quan hệ rất thân.

Trần Vĩ trước đầu tiên không có phản ứng, chỉ hơi giật mình, nhưng đến khi hiểu hết hàm ý của câu nói, mới toát hết mồ hôi lạnh.

Anh ta mặt đầy chờ mong nhìn Gia Cát Nguyệt:

- Cậu Gia Cát, chuyện này cậu có thể mở một mắt nhắm một mắt, coi như chưa nhìn thấy gì được không?

- Với Tống Huyền mà nói, tôi có thể mở một mắt nhắm một mắt mở, nhưng bạn tôi thì không thể, mà tôi lại không thể mặc kệ bạn tôi. Cục trưởng Trần, ông nói xem, tôi nên làm thế nào? Ông có thể chỉ cho tôi biết không?

Gia Cát Nguyệt mặt bất đắc dĩ nhìn Trần Vĩ, bộ dạng này, thật đúng là giống khiêm tốn xin thỉnh giáo.

Mồ hôi lạnh trên người Trần Vĩ toát ra càng nhiều, mặt cười càng khó xử:

- Ông nội tôi ơi, tôi cũng chỉ là làm theo lệnh của người khác, làm việc giúp người ta, cậu xem...

- Ông nội?

Gia Cát Nguyệt sắc mặt hơi biến đổi, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ai là ông nội ông? Tôi không thèm có đứa cháu như ông!

- Tôi sai rồi, tôi sai rồi, cậu là cậu Gia Cát, tôi nên vả miệng...

Nói xong, ông ta thật sự tát một cái vào miệng mình, hơn nữa lực còn mạnh, đánh xong mồm miệng lập tức đỏ lên.

Gia Cát Nguyệt mất kiên nhẫn gõ gõ bàn:

- Đừng diễn khổ nhục kế trước mặt tôi, ông nói đi, Tống Huyền kia nên làm như thế nào mới phải? Mau lên cho tôi, nếu không, đợi bạn tôi đến, đến lúc đó tôi cũng không bảo vệ được ông.

- Cái gì?

Trần Vĩ vừa nghe, mặt đen phẫn nử:

- Bạn cậu lai lịch thế nào?

- Lai lịch còn lớn hơn tôi, cho dù cậu ta có trực tiếp cầm súng bắn chết ông, cũng không ai có thể làm gì cậu ấy.

Gia Cát Nguyệt nhìn xa xăm nói:

- Tôi thấy ông đã từng làm việc cho chú tôi, xử lí giúp không ít chuyện cho nhà Gia Cát, cũng không nhẫn tâm nhìn ông chết, cho nên mới sớm bảo ông hiểu chuyện biết phải làm gì.

Trần Vĩ nghe xong, hai chân mềm nhũn, đầu lười lú lại, nước mắt rùng rùng hỏi:

- Người kia... rốt cục là ai?

- Người đằng sau sai khiến ông là ai?

Gia Cát Nguyệt nghịch chiếc nhẫn trên ngón tay, không bận tâm hỏi.

- Cậu Gia Cát, người đứng sau chính là chú của cậu, nếu như không phải chú cậu, tôi dám tùy tiện bắt người sao?

Trần Vĩ thảm thiết nói.

Gia Cát Nguyệt khoé mắt giật giật, thần sắc ngưng trọng:

- Là chú tôi yêu cầu ông bắt người? Không thể nào, chú tôi hiện đang ở trên thủ đô, vốn dĩ không thể có bất cứ liên quan đến người như Tống Huyền được. Tôi nói này cục trưởng Trần, ông dám tùy tiện lấy thanh danh chú tôi ra dọa người, để chú tôi biết được, ông còn có thể sống được sao?

- Cậu Gia Cát, tôi nào dám như vậy? Thật sự là chú cậu đích thân gọi điện thoại bảo tôi làm vậy. Tôi là do một tay chú cậu đề bạt, ở đây đã hai năm, cũng sắp được thăng chức rồi, lời của ông ấy, chính là mệnh lệnh của tôi.

Trần Vĩ lau mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch nói.

Gia Cát Nguyệt thầm kêu phiền phức rồi.

Chính chú mình muốn bắt người, mà mình lại đến đây đòi thả người, quả thực là chuyện tức cười.

Anh ta nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi điện cho chú mình, nhưng lại gọi mãi không được, chắc chú ấy đang họp.

Tống Huyền rất quan trọng với Dương Tử Mi, Long Trục Thiên nhất định sẽ không bỏ mặc không quan tâm chuyện của anh ta, đặc tội với cậu ta thì sẽ không có chuyện gì hay cả.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 516: Mục Tiêu Là Ai

- Cục trưởng Trần, tôi tạm thời không thể gọi được cho chú tôi, nhưng, tôi cảnh cáo ông, trước hết ông tốt nhất đừng động đến người tên Tống Huyền kia, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Gia Cát Nguyệt hơi khó chịu đứng dậy nói:

- Cảm ơn cậu Gia Cát nhắc nhở, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho anh ta!

Trần Vĩ vội vàng nói.

- Ngoài chú tôi ra, còn có ai muốn Tống Huyền gặp chuyện? Mục đích rốt cuộc là vì sao?

Gia Cát Nguyệt ánh mắt sắc bén, ép Trần Vĩ:

- Tôi nghĩ, ông ít nhiều cũng biết một chút nội tình chứ nhỉ?

- Tôi không biết, tôi thật sự không biết, ngoài chú cậu ra, còn có bí thư đảng ủy thành phố, chủ tịch tỉnh cũng hạ lệnh, mục đích hình như chính là muốn hãm hại Tống Huyền phải ngồi tù, bị phá sản!

Trần Vĩ vội vã nói.

Gia Cát Nguyệt nhíu mày.

Tống Huyền này rốt cuộc đã đắc tội với ai mà khiến cho người ta muốn xử anh ta như vậy?

Một thương nhân đồ cổ nhỏ bé, đáng để bị người ta cố ý “quan tâm” vậy sao?

Lúc này, Long Trục Thiên và Dương Tử Mi cũng đứng lúc đến ngoài văn phòng cục trưởng, nghe thấy lời này.

Dương Tử Mi đưa mắt nhìn Long Trục Thiên, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Tống Huyền trước giờ đều làm điều thiện giúp người, kinh doanh đàng hoàng, khả năng đắc tội người ta rất ít.

Rốt cuộc là đụng chạm đến đại thần phương nào, mà khiến cho những nhân vật tai to mặt lớn trong thành phố, trong tỉnh thậm chí cả trên thủ đô cũng hạ lệnh bắt người, muốn đẩy anh ta vào con đường chết?

Cô lại bắt đầu bấm tay.

Ngoài việc có thể thấy được Tống Huyền có thể biến nguy thành an ra, những nguyên nhân khác dẫn đến chuyện này đều không thấy được, vô cùng mơ hồ.

Thầy tướng trước giờ đều không thể tính ra những việc có liên quan đến bản thân, lẽ nào việc của Tống Huyền, có liên quan đến mình?

Chắc chắn là vậy!

Rốt cuộc là vì sao?

Lẽ nào là vì buổi đấu giá ở thành phố B?

Cô lập tức nghĩ đến La Anh Kinh, người đã cùng tranh chấp đấu giá với mình.

Hắn là công tử của tứ đại gia tộc thành phố B, gia thế rất lớn, nhưng, người đắc tội hắn là mình, không phải Tống Huyền, tại sao lại nhắm vào Tống Huyền?

Hơn nữa, theo cô được biết, La Anh Kinh tuy phong lưu mê gái, nhưng là người trắng đen rõ ràng, không phải là loại người gian tà hãm hại sau lưng.

Nếu không phải La Anh Kinh, vậy là ai?

Trong đầu nghĩ đến người đàn ông mặc vest đen, bề ngoài bình thường, nhưng mình không thể tìm được thông tin nào từ trên người gã.

Gã ta khi đó có bộ dạng đắc thắng khi giành được Can Tương Mạc Tà, cuối cùng vẫn thua một đồng bảo vật của Hồ Tuyệt.

Là gã ta sao?

Nhưng tại sao muốn nhắm vào Tống Huyền?

Dương Tử Mi thật là nghĩ nát óc cũng không ra.

- Vào thôi!

Long Trục Thiên đưa tay xoa xoa cái đầu đầy nghi hoặc của cô, sau đó giơ chân lên, một chân đá bay cửa văn phòng cục trưởng, dọa cho Trần Vĩ và Gia Cát Nguyệt bên trong sợ hết hồn.

Gia Cát Nguyệt nhìn bộ mặt trầm lạnh của Long Trục Thiên, thầm kêu thôi xong rồi.

Trần Vĩ hồi phục tinh thần, nhanh chóng lấy lại uy nghiêm của cục trưởng, sửa sang lại mũ, nghiêm khắc quở trách:

- Anh là ai? Ngang nhiên dám đá cửa cục cảnh sát! Người đâu!

Anh ta còn chưa nói xong, Long Trục Thiên đã thò tay ra, tóm lấy cổ ông ta, quăng qua một bên, thấp giọng quát:

- Lập tức thả Tống Huyền ra!

Trần Vĩ bò dậy, vừa muốn nói tiếp, bị Gia Cát Nguyệt ngăn lại:

- Cục trưởng Trần, ông vẫn nên yên tĩnh chút đi, ông lớn này không phải người anh có thể đắc tội, anh ta cũng chính là bạn của tôi.

Trần Vĩ vừa nghe, lập tức câm miệng.

Ông ta không biết Long Trục Thiên có lai lịch gì, nhưng nhiều năm lăn lộn trên quan trường, cũng giúp ông ta có mắt nhìn người nhất định.

Người đàn ông trước mắt này khí chất phi thường, giống như là gươm sắp tuốt sắp ra khỏi vỏ, nhưng ánh mắt lạnh buốt kia, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm chết người ta.

Thật sự là ông lớn không thể đắc tội mà!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 517: Sao Phải Chứng Minh

Lập tức thả Tống Huyền ra!

Tay Long Trục Thiên nắm thành quả đấm, đấm lên mặt bàn.

Chiếc bàn gỗ chắc chắn kia, bị chịu một lực rất mạnh, đổ sập xuống.

Trần Vĩ trợn mắt há mồm, nhìn Long Trục Thiên giống như nhìn một vị thần, lưng đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như nắm đấm của vị đại gia này đập vào đầu mình, há không phải sẽ vỡ tung như quả dưa hấu sao?

Thực ra, Long Trục Thiên không phải cố ý muốn dọa ông ta, mà là bởi vì thấy Gia Cát Nguyệt ngang nhiên can thiệp vào đây, nghĩ tới trước đó cậu ta gọi điện nói muốn tán tỉnh Dương Tử Mi, lập tức nộ khí tăng vọt, nắm tay cũng dùng lực hơn.

- Tôi... tôi... tôi...

Giọng Trần Vĩ run rẩy, thật lâu sau không nói nên lời.

Lúc này, có mấy cảnh sát trong tay cầm súng xông vào, hòng súng đen ngòm nhắm vào Long Trục Thiên.

- Cục trưởng, ngài không sao chứ?

Một viên cảnh sát vội vã chạy đến, đỡ hai chân run rẩy của Trần Vĩ, nôn nóng hỏi:

- Có nên bắt anh ta lại?

- Bỏ súng xuống, mau bỏ súng xuống!

Trần Vĩ vội vã kêu lên.

Viên cảnh sát đang cầm súng kia, đột nhiên cổ tay chợt lạnh, cả cánh tay cứng lại, súng trên tay lập tức rơi xuống đất.

Đó là Dương Tử Mi gây ra.

Cô vô cùng ghét người khác nhắm súng vào Long Trục Thiên!

- Các cậu làm gì vậy? Mau nhặt súng lên rồi ra ngoài!

Trần Vĩ thấy thuộc hạ của mình đến súng cũng cầm không vững, ông ta thật mất mặt, vội vàng nói.

Dương Tử Mi thu hồi âm sát khí.

Mấy tên cảnh sát kia thấy cánh tay có thể hoạt động, vội vàng khom lưng nhặt súng lên.

Ra bên ngoài, bọn họ đều nghi hoặc hỏi:

- Vừa rồi các anh cũng giống tôi, tay chợt lạnh, sau đó cánh tay bị cứng lại?

Những người khác lần lượt gật đầu.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Chẳng lẽ chúng ta trúng tà tập thể?

- Không thể nào? Chắc anh ta dùng ám khí gì đó.

- Có thể, cậu xem cái bàn trong văn phòng cục cũng bị đập vỡ rồi, cục trưởng giống như rất sợ hãi, không biết có lai lịch gì.

- Thôi, không phải việc của chúng ta, chúng ta cứ tránh xa một chút, tránh liên lụy.

...

- Mau thả Tống Huyền!

Long Trục Thiên nhìn thấy đôi mắt Gia Cát Nguyệt cứ nhìn Dương Tử Mi, trong lòng khó chịu, không muốn ở lâu trong này nữa.

- Nhưng...

Trần Vĩ do dự nói.

- Không nhưng nhị gì hết!

Long Trục Thiên lại đưa tay nhắc anh ta lên:

- Ai sai ông làm chuyện này, bảo hắn ta tìm tôi, tôi là Long Trục Thiên!

Cổ Trần Vĩ rụt lại, trong đầu không ngừng quay cuồng.

Long Trục Thiên?

Nhà họ Long?

Ở trên thủ đô hình như không có gia tộc nào họ Long mà lại lợi hại như này?

Nhưng hảo hán không chịu thiệt trước mắt!

Nếu anh ta nói muốn gánh hoạ, vậy để anh ta chịu đi, bản thân bây giờ đang bị uy hiếp, anh ta đoán được có người sai khiến, cũng có thể hiểu được.

- Được được được! Tôi lập tức thả người!

Ông ta vội vàng nói.

Long Trục Thiên buông ông ta ra.

Trần Vĩ đầu đầy mồ hôi, đưa bọn họ ra ngoài.

Gia Cát Nguyệt đứng lên đi cùng.

Đến chỗ tạm giam của cục cảnh sát, Dương Tử Mi nhìn thấy Tống Huyền ở trong đó, trong mắt tuy đầy nghi hoặc, nhưng thần thái vẫn bình tĩnh nho nhã như cũ, nổi bật lên giữa đám người đang bị tạm giam trong đó, những người kia đều mang tâm trạng lo lắng bất an.

- Thầy Tống...

Dương Tử Mi bước nhanh đến, nắm song sắt gọi.

- Tiểu Mi, sao em lại đến đây?

Tống Huyền nghi hoặc nhìn cô, cùng Trần Vĩ, Long Trục Thiên và Gia Cát Nguyệt phía sau.

- Thầy Tống, chúng ta ra ngoài đi!

Dương Tử Mi quay đầu nhìn Trần Vĩ, lạnh lùng nói:

- Mau mở cửa, để thầy Tống ra.

Trần Vĩ vội vàng kêu người mở cửa.

Tống Huyền hoang mang đi ra:

- Tiểu Mi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh được chứng minh trong sạch rồi sao?

- Thầy vốn trong sạch mà.

Dương Tử Mi đáp:

- Sao phải chứng minh?

- Vậy anh tạm thời không ra ngoài.

Tống Huyền nhìn thấy bộ dạng Trần Vĩ, trực giác nói cho anh biết, đằng sau chuyện này không đơn giản, anh không muốn liên lụy Dương Tử Mi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 518: Vận Số Đại Hung

Thầy Tổng...

Dương Tử Mi lo lắng:

- Ngồi chờ đợi trong này thì có gì tốt? Vừa loạn vừa bẩn.

Cô quay sang nhìn những đối tượng tình nghi khác cũng đang bị giam ở đây, có người dáng vẻ hung ác đáng khinh, trước kia cô cũng đã từng trải qua hoàn cảnh bị giam cầm như thế này, chỗ kia thậm chí còn bẩn thỉu hơn ở đây, chuột, gián chạy qua chạy lại như trảy hội.

Người như Tống Huyền, sao có thể chịu nổi hoàn cảnh như thế này?

- Tiểu Mi à, anh cũng không muốn bị giam giữ trong này, nhưng, khi chưa điều tra rõ chân tướng sự việc, anh không muốn ra ngoài.

Tống Huyền cố chấp nói.

- Còn tìm ra chân tướng gì nữa? Chân tướng chính là thầy bị người ta vu oan hãm hại.

Dương Tử Mi bất bình đáp lại:

- Hơn nữa, người hãm hại thầy lần này, không đơn giản, làm liên can đến cả những nhân vật quan chức trong thành phố, trong tỉnh, thậm chí đến cả nhà Gia Cát ở trên thủ đô!

Tống Huyền vừa nghe xong, khuôn mặt ôn nhu kia dần dần biến sắc, sau đó lầm bầm trong miệng:

- Làm sao có thể như vậy được?

- Sao mà không thể cơ chứ?

Dương Tử Mi với tay kéo Trần Vĩ đang đứng ở một bên đi ra.

Trần Vĩ dáng người cao lớn, chiều cao ít nhất cũng phải 175cm, cân nặng 75kg, ông ta làm sao có thể nghĩ tới, mình thế mà lại giống như một con gà, bị cô gái nhỏ bé trước mắt dễ dàng nhắc lên như vậy.

Cái tình huống này...

Thật sự là quá dọa người.

Rốt cục hôm nay anh ta gặp phải những ai đây?

- Mau khai hết những điều ông biết ra đây!

Dương Tử Mi lạnh giọng nói, hàn ý trong lời nói kia, khiến ông ta có cảm giác mình đang đứng giữa tiết trời mùa đông lạnh giá vậy, như con gà bị lột sạch da, hơn nữa, cái miệng ông ta dường như cũng không khống chế được, muốn thành thật khai hết ra.

Vậy là ông ta kể lại toàn bộ chuyện bí thư chủ tịch tỉnh tới qua, lại còn cả chuyện ông chú Gia Cát Nguyệt gọi điện thoại cho ông ta.

Tống Huyền nghe xong, cả người bỗng nhiên hơi run run.

Anh chỉ là một thương nhân nhỏ bé, ngoài việc quen biết với bí thư thành phố A, những người khác anh không biết họ là ai, càng không có chuyện có liên quan gì với họ.

Tại sao đột nhiên mình lại trở thành mục tiêu cho bọn họ nhắm vào hãm hại?

- Thầy Tổng, dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta cứ quay trở về rồi bàn bạc tiếp. Một mình thầy bị giam giữ ở đây, em sợ...

Dương Tử Mi khuyên nhủ.

Tống Huyền lắc đầu:

- Vậy thì anh càng không thể đi ra khỏi đây.

- Thầy Tổng, tại sao? Nếu tiếp tục như thế này thầy sẽ gặp nguy hiểm mất, nhờ xảy ra chuyện mờ ám ngoài ý muốn, dẫn đến bị bệnh thần kinh, thì phải làm thế nào?

Tống Huyền chỉ là một thư sinh, không biết chút võ nào, nếu như có người muốn hại chết thầy ấy, không phải có vô vàn biện pháp hay sao?

- Chuyện mờ ám?

Mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía cô, không hiểu nó có ý nghĩa gì.

Dương Tử Mi nhe răng.

Chuyện này vài năm sau nữa mới xảy ra, bọn họ bây giờ vẫn chưa thể hiểu được, cô cũng không muốn giải thích nhiều, nhưng những việc bất thỉu ngoài ý muốn xảy ra ở đồn giam giữ, nhiều không đếm xuể.

Cô tuyệt đối sẽ không để Tống Huyền tiếp tục mạo hiểm ở trong này.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, Tống Huyền đều rất quan tâm chăm sóc cô, hơn nữa ở kiếp này, thầy cô, anh em, bạn bè, chính thầy ấy là người phát hiện ra cô, giúp cho cô lần đầu tiên có cảm giác được tự tin.

Thầy Tống đối với cô mà nói, vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức, cô không cho phép bất cứ ai động đến một sợi tóc của thầy ấy.

- Tiểu Mi, nếu anh không ở trong này, em sẽ gặp nguy hiểm đấy!

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi nói:

- Không có chuyện gì đâu, anh tin, trên đời này vẫn còn thiên lí.

Ông trời có mắt, ở hiền gặp lành, ác giả ác báo.

Nghe được câu nói này, Dương Tử Mi rất muốn cười vang lên.

Trong thời đại này, thiên lý chính đạo sớm đã bị đảo lộn rồi, đám người có quyền có thế kia muốn anh chết, anh nhất định phải chết, còn thiên lý cái chó gì!

Hiện tại không phải thời điểm năm 2013 thịnh hành internet, weibo, con người cũng như con kiến vậy, tùy ý bị người ta bóp chết, cũng không ai biết chẳng ai hay.

Cô cúi xuống bấm đốt ngón tay xem vận mệnh của Tống Huyền, lại phát sinh biến hóa, chuyển biến sang vận số đại hung rồi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 519: Âm Đạm

Tại sao lại như vậy?

Chẳng phải trước đây vẫn là biến nguy thành an sao, sao bây giờ lại chuyển sang số mệnh đại hung rồi?

Cô vội vàng tính lại lần nữa, nhưng kết quả vẫn vậy không thay đổi.

Là một thầy tướng, cô cũng biết, vận mệnh của mỗi người không phải là bất biến mà vẫn luôn thay đổi, thậm chí biến đổi không ngừng tùy theo yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa.

Mà nguyên nhân của vận số đại hung này, chắc chắn là do Tống Huyền cố chấp ở lại đây không chịu trở về mà nên.

Hoặc cũng có thể, đối phương cường đại một tay che trời, cố tình đẩy thầy ấy đến vận số đại hung.

Cô xoay người lại nhìn Gia Cát Nguyệt, ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người.

Gia Cát Nguyệt thu người rụt cổ lại, ngượng ngùng nói:

- Tiểu Mi à, hình như anh đâu có đắc tội gì với em!

- Lập tức gọi điện thoại cho ông chú của anh! Hỏi ông ta tại sao phải nhất định dẫn thầy Tống vào đường chết mới hài lòng.

Gia Cát Nguyệt nhún nhún vai, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho chú mình.

Thật may, đầu dây bên kia có tín hiệu.

- Chú ơi, cháu có chuyện muốn hỏi chú...

Chú anh ta là người rất lạnh lùng âm trầm, bình thường quan hệ hai chú cháu cũng chẳng mấy thân thiết, nên khi nói chuyện với chú, luôn tạo cho anh ta áp lực rất lớn.

- Có chuyện gì?

Ngữ khí trong lời nói của Gia Cát Mộc vô cùng lạnh lùng, nó đã trở thành một thói quen, cho dù là Gia Cát Nguyệt cũng không ôn hòa hơn chút nào.

- Cháu đang ở thành phố A, cháu có một anh bạn đang bị bắt giam vào đồn cảnh sát, còn vô duyên vô cớ bị gán cho tội danh...

Gia Cát Nguyệt nói đến đây thì dừng lại không nói nữa.

- Nếu như không có tội, vậy thì cháu đi tìm Trần Vĩ, bảo anh ta điều tra rõ ràng sự việc là được rồi.

Gia Cát Mộc điệu bộ không nhẫn nại nói.

- Nhưng, bạn cháu tên Tống Huyền, Trần Vĩ nói, là do chú ra chỉ thị bắt người.

Đầu dây bên kia im lặng.

- Chú ơi...

Gia Cát Nguyệt ngập ngừng hỏi:

- Chú có thể thả anh ta ra không?

- Không thể!

Gia Cát Mộc vô cùng cương quyết:

- Tiểu Nguyệt, cháu đừng lo chuyện bao đồng nữa! Cậu ta, có quan hệ tương đối lớn.

- Tống Huyền cùng lắm cũng chỉ là một thương nhân buôn bán đồ cổ mà thôi, anh ta thì có quan hệ lớn gì chứ?

Gia Cát Nguyệt khó hiểu hỏi.

- Nói tóm lại, cháu đừng có nhúng tay vào chuyện này, chú bận rồi, không nói chuyện với cháu nữa.

Gia Cát Mộc nói xong liền đập máy.

Gia Cát Nguyệt nhìn chăm chăm vào di động không nói lời nào.

Lỗ tai của Dương Tử Mi rất nhạy, đương nhiên cô nghe rõ mồn một nội dung mà hai chú cháu họ trao đổi với nhau.

Rốt cuộc cái quan hệ lớn kia, đằng sau nó thực sự quan hệ gì?

- Tử Mi...

Gia Cát Nguyệt nhìn cô bất đắc dĩ nói:

- Có thể chú anh cũng là bất đắc dĩ mới phải làm thế này, chú ấy không phải là người tùy tiện.

Tống Huyền đứng đó hiểu hết sự tình, mặc dù khuôn mặt giả bộ cười, nhưng ngữ khí lại đầy ảm đạm, chán chường:

- Tiểu Mi, nếu anh có gì bất trắc, nhờ em chăm sóc Thanh Mai và đứa nhỏ giúp anh.

Dương Tử Mi nghe lời trăng trối của Tống Huyền, trong lòng cô đau nhói:

- Thầy Tống, thầy nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, thầy không được buông tay chấp nhận, chị Thanh Mai cùng em bé đang đợi thầy về chăm sóc yêu thương đấy.

Tống Huyền ánh mắt thâm tình nhìn cô, sau đó cúi thấp đầu, đáy mắt hiện lên tia tuyệt vọng.

Anh ta thật sự không hiểu, rốt cuộc mình làm sai ở đâu, đắc tội với ai, mà đến cả người ở trên thủ đô, cũng sắp xếp ổn thỏa đẩy anh vào chỗ chết.

Trong đầu anh nhớ về con phố Văn Lai, nhớ đến những con người ngày thường vô cùng quen thuộc, và cũng rất tôn kính mình, nhưng họ đột nhiên lại thay lòng đổi dạ, chỉ trích anh là gian thương, là người vô lương tâm dám bán đồ giả cho bọn họ, trái tim bây giờ như có hàng nghìn cây kim đâm vào, rất đau, nó như không ngừng rỉ máu.

Anh từ trước đến nay là một thương nhân, một phần tử trí thức luôn luôn giữ gìn tâm thái thanh cao trong sạch, luôn luôn xây dựng hình tượng danh dự bản thân, giống như con chim vô cùng quý trọng bộ lông của mình.

Nhìn lại bao nhiêu năm gây dựng uy tín kinh doanh, cùng với cửa hàng của mình, trong nháy mắt lại bị cường quyền phá bỏ ngay trước mắt, loại cảm giác này, còn khó chịu hơn cả chết.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 520: Anh Biết Tôi Là Ai Sao

Tống Huyền im lặng quay trở lại trong phòng giam, miễn cưỡng nở nụ cười sau đó vẫy tay với Dương Tử Mi:

- Em về đi, anh sẽ ở lại đây.

Dương Tử Mi biết, bề ngoài Tống Huyền nhìn ôn hòa nhu nhược, nhưng thực ra, trong xương cốt gan tủy lại vô cùng ngoan cố cố chấp, loại cố chấp này chính là điểm đặc trưng vốn có của hầu hết các phần tử trí thức.

Cô biết hiện tại cô có nói thế nào cũng vô dụng, cách duy nhất bây giờ là phải đi lật tấm màn bao phủ kia lên, để sự thật được phơi bày, bắt được hung thủ đứng sau thao túng, như vậy mới là cách chân chính để cứu Tống Huyền cũng như bản thân mình.

Không sai, bây giờ năng lực của cô cũng không còn yếu kém như trước đây nữa.

Có điều, dù năng lực có cường đại như thế nào, cũng không nên tranh đấu với bộ máy quyền quý khổng lồ.

Ngón tay Dương Tử Mi vừa động, liền dán một cái bùa Truy Mệnh lên giữa trán của Trần Vĩ.

- Anh biết tôi là ai không?

Đồng tử cô hơi nheo lại, ánh mắt thâm sâu lạnh lùng hỏi Trần Vĩ.

Trần Vĩ sờ tay lên trán, lúc này anh ta nhìn thấy ngón tay Dương Tử Mi hơi động sau đó chỉ vào trán của mình, lập tức cảm giác thấy có cái gì đó lạnh buốt đi vào trong đầu mình, làm nó không được thoải mái lắm.

- Cô... là ai?

Anh ta kinh hãi hỏi.

- Dương Tử Mi, nghề nghiệp thầy tướng.

Dương Tử Mi trả lời hần.

Trần Vĩ tâm tình trầm xuống, danh hiệu nữ thầy tướng thiên tài Dương Tử Mi, hần làm sao lại không nghe danh cơ chứ?

Cho dù có đắc tội với ai, cũng tuyệt đối không được đắc tội với thầy tướng, anh ta cũng biết rõ cái quy tắc ngầm này.

Một tên Tống Huyền vô danh, thật không ngờ, không những có liên quan đến Gia Cát Nguyệt, thật không biết anh ta có thân phận lai lịch gì, mà ngay cả một sát thần như Long Trục Thiên cũng có can hệ, hơn nữa lại có cả nữ thầy tướng nổi tiếng của thành phố A nữa.

Nghe nói, những ai mà đắc tội với cô ta, thì kết cục về sau đều rất thảm, cục trưởng phân cục Hoàng Nhất Nguyên, nghe nói trước đó từng đắc tội với cô ta, sau đó mỗi đêm đều bị ma quỷ đến bắt, đến cuối cùng, không chịu đựng được dày vò phải ra đầu thú.

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng anh ta trầm xuống, rồi sờ tay lên trán, khuôn mặt đầy sợ hãi nhìn Dương Tử Mi:

- Cô... cô đã dùng tà thuật gì?

- Bùa Truy mệnh.

Dương Tử Mi nhếch mép cười lạnh:

- Nếu như anh dám không chăm sóc tốt thầy Tổng, tôi sẽ làm cho anh sống không bằng chết.

Cô nói xong, ngón tay khẽ động, sau đó nhỏ giọng:

- Đập.

Trần Vĩ như người mất hồn mất vía chạy đến chỗ bức tường, đập bốp vào.

Dương Tử Mi lại khẽ động ngón tay:

- Năm xuống.

Trần Vĩ lại đột nhiên như sẩy chân, ngã lăn trên nền nhà, những hành động này bản thân anh ta không thể nào khống chế được, chỉ đành bất lực làm theo.

- Xin tha mạng cho tôi, đại sư, xin tha mạng.

Trần Vĩ biết những hành động vừa rồi đều là do Dương Tử Mi điều khiển, vội vàng quỳ rạp trên nền nhà kêu rên.

Dương Tử Mi ngồi xổm xuống, ánh mắt sắc bén như có lực xuyên thấu chấn nhiếp hồn phách, nhìn hằm:

- Tôi giao thầy Tổng cho anh, nếu thầy ấy không được quan tâm chu đáo, nếu như một cọng tóc bị tổn thương, đến lúc đó, anh sẽ biết, thế nào gọi là sống không bằng chết.

Khuôn mặt Trần Vĩ đen thui, vội vàng đáp:

- Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ cung phụng anh ta như bồ tát.

Dương Tử Mi nở nụ cười nhạt, đứng lên:

- Lập tức đổi một chỗ gọn gàng sạch sẽ cho thầy ấy ở, đợi đến khi thầy ấy chủ động muốn ra ngoài.

- Được được được.

Trần Vĩ vội vàng đồng ý.

Dương Tử Mi nhìn Tống Huyền:

- Thầy Tống, bọn em đi trước đây, thầy yên tâm, em sẽ điều tra rõ ràng sự việc lần này, trả lại sự trong sạch cho thầy, thầy nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, điều quan trọng nhất bây giờ là thầy phải giữ gìn sức khỏe, đừng để chị Thanh Mai lo lắng.

- Tiểu Mi, anh sẽ chú ý giữ gìn sức khỏe, có điều...

Tống Huyền chần chừ một chút:

- Anh không muốn em can thiệp vào chuyện này, nguy hiểm lắm.

- Thầy Tống...

Dương Tử Mi cười khỏ nói:

- Thầy cho rằng, em khoanh tay đứng nhìn thì sẽ không gặp nguy hiểm sao?

Tống Huyền cúi đầu im lặng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề

www.dtv-ebook.com

Chương 521: Ở Chung Thì Ít Mà Xa Cách Thì Nhiều

Đi ra từ cục cảnh sát, tâm trạng Dương Tử Mi hết sức trầm trọng, không phát hiện ra đầu mối lớn nào cả.

- Mi Mi à, đừng lo lắng nữa, bây giờ anh sẽ trở về thành phố giúp em điều tra.

Long Trục Thiên thấy dáng vẻ khổ sở này của cô thì tâm trạng cũng rất khó chịu, anh ôm lấy vai cô ấy rồi nói:

- Chỉ cần bây giờ giữ lại được mạng của Tống Huyền là mọi thứ đều ổn cả.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Tôi cũng về, tôi muốn đích thân hỏi rõ xem chú rốt cuộc là vì điều gì.

Gia Cát Nguyệt một bên lên tiếng nói:

- Tôi sẽ dốc hết sức mình để giúp hai người.

Dương Tử Mi giương mắt nhìn Gia Cát Nguyệt:

- Cảm ơn.

Nhưng lập tức, lời nói cô trở nên lạnh lùng:

- Anh có thể cảnh báo với chú anh rằng nên sớm thả thầy Tống ra và khôi phục lại danh dự của thầy ấy đi. Nếu các người dám gây bất lợi cho thầy Tống thì đừng trách tôi không nể tình. Tôi không quan tâm nhà Gia Cát của mấy người lợi hại bao nhiêu, nếu mấy người dám làm hại người tôi yêu thương thì nên chuẩn bị chết hết đi!

Giọng nói cô không lớn nhưng lại lạnh thấu xương tủy, nhất là ánh mắt cô vốn dĩ trắng đen rõ ràng, linh động xinh đẹp

thế mà bây giờ lại sắc lạnh như biển sâu không đáy không cảm nhận được tí tình cảm.

Trong lòng Gia Cát Nguyệt trùng xuống.

Chỉ với một Dương Tử Mi thì không có khả năng khiến hấn sợ hãi, nhưng Long Trục Thiên thì...

Cho nên vẫn là sớm về thành phố khuyên chú ấy thu tay lại, tránh để đến một lúc nào đó cả gia tộc đều gặp tai ương.

Đôi nam nữ trước mặt này cũng không phải thiện nam tín nữ gì.

Tuy rằng quan hệ của anh và Long Trục Thiên tương đối tốt, cũng coi như là bạn bè thân nhất, nhưng đó chỉ do anh tự nguyện mà thôi, còn Long Trục Thiên vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với anh.

Trên cõi đời này người Long Trục Thiên quan tâm nhất chính là Dương Tử Mi chứ không phải bản thân mình.

Gia Cát Nguyệt nhanh chóng đặt vé máy bay quay trở về.

Long Trục Thiên cũng muốn trở về nhà lấy một ít đồ, vốn dĩ Dương Tử Mi định qua xem Lâm Thanh Mai, nhưng vẫn có cảm giác nên để Long Trục Thiên về thành phố lúc sáng sớm đi điều tra tình hình mới được.

Cô không quen biết gì Gia Cát Nguyệt nên cũng không tin nhiệm anh lắm.

Về đến nhà, Long Trục Thiên lưu luyến không rời nhìn Can Tương, Mạc Tà nằm trong hộp gỗ, nhưng không có ý định lấy bọn nó ra.

Thanh Can Tương kia mang đến cho anh một cảm giác như một con ngựa quý đang chờ đợi thu phục, quan trọng là phải có thời gian nhất định.

Vì tránh để chuyện gì khác xảy ra, các việc liên quan đến thu phục vẫn nên từ từ.

Anh tin tưởng nó chắc chắn sẽ thuộc về anh.

Dương Tử Mi thu dọn đồ đạc của anh xong thì tiễn anh ra cửa.

Vất vả lắm mới gặp được nhau, cuối cùng vẫn phải xa cách.

Dương Tử Mi luyến tiếc nhìn anh.

Long Trục Thiên giang tay ôm chặt cô vào lòng, anh hôn môi cô, rồi cả mái tóc cô và nói:

- Anh sẽ quay lại sớm thôi, hãy chờ tin tức tốt của anh, sau khi điều tra xong chúng ta sẽ cùng nhau đến Châu Tây tìm cổ mộ, tìm hiểu bí ẩn kia.

- Vâng.

Dương Tử Mi ngẩng đầu, giơ tay sờ thẻ bài gỗ đào trên cổ anh:

- Thẻ bài gỗ đào này anh nhất định phải giữ gìn thật tốt, đừng làm mất nó.

- Anh biết rồi.

Long Trục Thiên xoa tóc cô:

- Em nên thư giãn tí đi, anh không thích nhìn dáng vẻ cau mày của em đâu. Mọi chuyện cứ để anh lo.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Anh cũng phải chú ý an toàn đấy, mỗi ngày đều gọi điện cho em đó có biết không.

- Chắc chắn rồi, nếu như anh không gọi cho em thì nhất định là do tín hiệu không tốt, thế nhưng em không cần lo lắng, có tấm thẻ bài gỗ đào bảo vệ thì anh có thể khởi tử hồi sinh mà.

Long Trục Thiên nói.

- Đúng là có thể khởi tử hồi sinh thật, nhưng anh mà bị thương thì em đau lòng lắm.

- Chỉ cần không phải tiêm thì anh sẽ không sợ đâu.

- Ha ha...

Nghĩ đến bộ dáng sợ tiêm của anh hôm đó khiến Dương Tử Mi không nhịn được cười rộ lên, mặt mày cũng giãn ra.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 522: Sống Lâu Hay Không Không Quan Trọng

Dương Tử Mi đứng đó nhìn Long Trục Thiên lên xe.

Xe đi xa mấy mét thì đột nhiên dừng lại.

Long Trục Thiên từ trên xe nhảy xuống, chạy vội về phía cô, đến trước mặt, anh lập tức mở tay ra ôm cô vào lòng, cúi đầu tìm kiếm môi cô...

Dương Tử Mi nhắm mắt lại, chủ động nghênh đón.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên rồi nên lần này cô thành thạo hơn, không nín thở nữa mà hít thở đều, đã có thể yêu lâu hơn và cô cũng biết phải dùng lưỡi của mình đuổi theo anh ấy.

Giây phút này đây cả cơ thể cô như đang đi trên mây vậy, lâng lâng khó tả, như một người đuối nước, kề sát Long Trục Thiên, điên cuồng tìm lấy sự ngọt ngào ở đối phương.

Ước gì thời gian có thể mãi mãi ngừng lại ngay khoảnh khắc này.

Ước gì có thể cùng anh ấy mãi mãi triền miên như thế này.

Chỉ tiếc, mọi thứ đều bị tiếng ho của Ngọc Chân Tử đánh tan.

Dương Tử Mi vội vàng đẩy Long Trục Thiên ra, mặt đỏ au nói:

- Mau đi đi, em đợi anh về.

Long Trục Thiên đuổi tay sờ hai má phiểm hồng của cô, vừa nhìn cô đầy thâm tình, vừa trợn mắt trừng Ngọc Chân Tử đang phất tay, một lần nữa lên xe...

Xe càng lúc càng xa...

Trái tim Dương Tử Mi càng lúc càng trống rỗng, tựa như có ai đó thô bạo khoét đi một khối lớn.

- Chậc chậc, tiểu nha đầu à, con sắp biến thành hòn vọng phu rồi đó.

Ngọc Chân Tử lắc đầu nói:

- Cậu ta sẽ trở về nhanh thôi, nhìn bộ dạng này của con kìa, quả thực chính là bộ dáng sinh ly tử biệt đấy.

Nghe được mấy chữ sinh ly tử biệt, tâm Dương Tử Mi lập tức trùng xuống.

Cô bất mãn mở miệng kêu la:

- Sư thúc à, người đừng có nói lung tung!

- Được được được, là ta nói lung tung, là ta không đúng.

Ngọc Chân Tử vỗ vỗ miệng:

- Sư huynh ta bảo con qua đó một chút.

- Vâng.

Dương Tử Mi đi vào nhà, ra sân sau tìm thầy mình.

Ngọc Thanh đang ngồi trên ghế đá cầm viên Cửu Nhân Thiên Châu trong tay.

- Sư phụ.

Dương Tử Mi gọi một tiếng.

- Nữu Nữu, ngồi xuống đi.

Ngọc Thanh nhìn cô, chất chứa trong mắt đều là ôn nhu từ ái.

Dương Tử Mi ngồi xuống trước mặt ông, nhìn ông hỏi:

- Sư phụ, linh khí của viên Cửu Nhân Thiên Châu này có tốt không?

- Ừm, tốt lắm, nhưng mà Nữu Nữu à, sau này đừng lãng phí công sức của con vào số mệnh của ta nữa, ta sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến thọ nguyên của con. Nếu ta mượn thêm một ngày tuổi, có khả năng con sẽ thiếu mất một ngày.

Ngọc Thanh nhìn cô rồi nói:

- Sư phụ sống đến từng tuổi này rồi mà lại có được người học trò tốt như con thì ta chết không hối tiếc.

- Sư phụ, con cũng đã sống hai kiếp rồi, không cần sống lâu, chỉ cần khi con còn sống, khiến người ở bên cạnh con, thì con xin nguyện ý tổn hại tuổi thọ của mình để đổi lấy tuổi thọ của sư phụ.

Ngữ khí Dương Tử Mi tràn ngập tình cảm.

Ngọc Thanh tươi cười thản nhiên, đưa Cửu Nhân Thiên Châu đưa cho cô và nói:

- Viên Thiên Châu này nên để con mang theo bên mình là tốt nhất, khả năng của thầy không chịu nổi linh khí như vậy.

- Vì sao ạ?

- Nữu Nữu à, sư phụ đã từng nói với con rằng mang theo đồ vật có linh khí phải chú ý đến thể chất, nếu không, nhiều linh khí quá cũng không có lợi ích gì, được không bằng mất. Bình thường con mang pháp khí như vậy sẽ nhận không nổi, sư phụ cũng như thế, nhưng nó thích hợp để con mang theo.

- Con thấy thầy cũng thích hợp mà.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ nhận lấy Cửu Nhân Thiên Châu, cầm viên châu lên, lập tức nó tràn ngập một luồng khí mát lạnh thoải mái tụ lại trên lòng bàn tay, rất thoải mái.

Linh vật như vậy tại sao thầy lại không thích hợp đeo nó chứ?

Dương Tử Mi nhìn sư phụ mình, trong lòng hiểu rõ người lo lắng cô sẽ vì người mà giảm tuổi thọ.

Thực ra, cô không quan tâm có sống lâu hay không, cô chỉ sợ hãi cảm giác mất đi sư phụ mà thôi.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 523: Nhốn Nháo Trả Hàng

Dương Tử Mi không yên tâm về Lâm Thanh Mai cho lắm nên nói với thầy một tiếng, sau đó đi thẳng Mặc Hiên.

Trước cửa Mặc Hiên có không ít người cầm đồ cổ trên tay vây quanh.

Trước kia, các đại gia đều cầm đến đồ vật do chính mình đào lên rồi xếp hàng theo quy củ, chờ Tống Huyền giám định giúp.

Hiện giờ bọn họ đứng lung tung, trên mặt mang nhiều biểu cảm khác nhau, nhưng đại đa số đều tức giận, mở miệng la hét muốn rút tiền.

Ngày đó, Tống Huyền đã từng hứa rằng, những món đồ tiệm bán ra, có thời gian đổi trả hàng là một năm.

Bây giờ người ở đây ai cũng sợ mình mua trúng hàng giả nên kéo nhau chạy đến đây đòi trả hàng.

Dương Tử Mi chen vào, chỉ thấy Lâm Thanh Mai cùng với kế toán trong cửa hàng mặt đầy lo lắng.

- Mọi người, tiền mặt trong cửa hàng chúng tôi hiện tại không đủ, xin mọi người đợi mấy hôm nữa, chúng tôi sẽ làm thủ tục trả hàng cho mọi người, xin mọi người đừng nôn nóng quá.

Sắc mặt Lâm Thanh Mai ghen đỏ.

- Vài ngày nữa? Vài ngày nữa chỉ sợ các người đã sớm bỏ của chạy lấy người rồi, nếu như không chạy lấy người thì cái tiệm này cũng đóng cửa rồi, vẫn còn để chúng tôi trả hàng sao? Đừng đùa chứ, ngay bây giờ phải làm thủ tục đổi hàng cho chúng tôi.

Một người đàn ông giọng nói thô kệch kêu lên.

Mấy người khác cũng phụ họa theo.

Đồ cổ trên tay giá trị ít nhất cũng là hàng chục ngàn tệ, lỡ như nó là đồ giả thì bọn họ thua thiệt rất lớn, cho nên tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội trả hàng lần này.

Lâm Thanh Mai gấp đến độ sắp khóc luôn rồi, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh nhanh chóng ứa ra thấm ướt bụng.

Dương Tử Mi vội vàng đi qua đỡ lấy cô ấy:

- Chị Thanh Mai, em đến rồi đây.

Lâm Thanh Mai vừa nhìn thấy cô thì lập tức bắt lấy tay cô, nôn nóng hỏi:

- Tiểu Mi à, Tống Huyền sao rồi?

- Chị yên tâm, em đã nhờ cục cảnh sát chăm sóc thầy ấy rồi, thầy Tống sẽ ổn thôi.

Dương Tử Mi dìu Lâm Thanh Mai ngồi xuống.

- Bọn họ đều muốn trả hàng?

Dương Tử Mi nhìn đám người nhốn nháo trước mắt rồi nhíu mày nói.

- Ừm.

Lâm Thanh Mai bất lực gật đầu.

- Nhiều hàng như vậy thì cần ít nhất ba trăm vạn, nhưng bây giờ chúng ta chỉ có thể lấy ra một trăm vạn mà thôi.

- Không sao, em có.

Dương Tử Mi giương mắt âm thầm quan sát mọi người một vòng, thanh thanh cổ họng nói:

- Mọi người muốn trả hàng thì có thể, xin mọi người hãy xếp hàng, nếu như còn nhốn nháo nữa thì đừng trách tôi không khách khí.

- Cô là ai?

Một tên đàn ông khinh thường hỏi:

- Cô có cách giúp chúng tôi trả hàng sao?

- Tôi là học trò của thầy Tống, nếu tôi có thể nói lời như thế thì đương nhiên có cách giúp mọi người trả hàng.

Dương Tử Mi nói.

- Tính lừa người hả, đại gia ta không tin lời của cô.

Trong đám người có người kêu lên.

Dương Tử Mi biết rằng người kia cố ý gây sự, hơn nữa trên tay hẳn không có bất cứ món đồ nào.

Ánh mắt cô lạnh lùng, thân hình quý mị nhảy vào trong đám người trực tiếp lôi tên kia ra quay trên không trung mấy vòng, sau đó thả hẳn xuống đất.

Mọi người thấy cô gái nhỏ con này lại có thể coi một người đàn ông như một món đồ chơi mà quay vòng vòng thì sợ đến há hốc mồm.

Tên đàn ông bị cô quay lòng vòng chóng mặt ngã trên mặt đất.

- Tôi đã nói rồi, còn ai cố tình gây sự nữa thì tôi sẽ không khách khí.

Đôi mắt cô lạnh lùng nhìn đám người trước mặt, lời nói đầy tính mệnh lệnh:

- Lập tức xếp hàng cho tôi!

Mấy người khác nhìn tên đàn ông trên mặt đất kia, ai cũng không muốn mình trở thành món đồ chơi bị ném đi, hơn nữa trông thấy khí thế trên người cô gái nhu nhược mềm yếu trước mắt này khiến bọn họ có một cảm giác bị đe dọa, nên ai cũng ngoan ngoãn làm theo.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 524: Cảm Ơn Vì Có Em

Dương Tử Mi nhờ kế toán đem toàn bộ hàng đã nghiệm thu thu xếp gọn vào, còn cô ở bên cạnh phụ trách chuyển khoản hoàn tiền.

Nhưng đồ cổ mà Mặc Hiên đã bán ra, thì không có món nào là giả.

Sau khi xử lí xong, những người đến trả hàng cuối cùng cũng đã về hết.

- Tiểu Mi, cảm ơn em nhiều lắm, nếu không có em, chị không biết phải làm thế nào.

Lâm Thanh Mai cảm kích nắm lấy tay Dương Tử Mi, nước mắt cảm động như sắp trào ra.

- Chị Thanh Mai à, đừng nói với em mấy lời khách sáo đó.

Dương Tử Mi vỗ vỗ vai cô, nói:

- Chị nhớ là có chuyện gì thì phải gọi điện cho em, đừng cố chống đỡ một mình nữa, em không phải người ngoài.

Nỗi niềm xúc động lại dâng lên trong lòng Lâm Thanh Mai.

Lúc trước, cô biết Tống Huyền thích Dương Tử Mi nên trong lòng ít nhiều gì cũng có chút khúc mắc đố kị.

Nhưng bây giờ, cô đã hoàn toàn buông bỏ khúc mắc ấy, hơn nữa, người mà cô có thể dựa vào bây giờ cũng chỉ có Dương Tử Mi.

- Tiểu Mi, chị muốn đến thăm Tống Huyền, em có thể đi cùng với chị được không?

Lâm Thanh Mai rất nhớ đến Tống Huyền, dù thế nào cũng luôn không được yên tâm.

Dương Tử Mi nhìn cái bụng nhô ra của cô, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Dương Tử Mi đưa Lâm Thanh Mai đi đến phòng của cục trưởng cục cảnh sát.

Trần Vĩ vừa nhìn thấy cô thì lập tức giật bắn người, vội vàng đứng dậy, gương mặt tươi cười chạy đến trước mặt Dương Tử Mi, cúi đầu khom lưng niềm nở đón tiếp cô:

- Dương đại sư, sao cô lại tới đây nữa vậy?

- Tôi đến thăm thầy Tống.

Dương Tử Mi liếc xéo anh ta một cái:

- Không phải anh tiếp đãi thầy Tống của chúng tôi không chu toàn đấy chứ?

- Không có, không có đâu, làm sao tôi dám?

Trần Vĩ sợ hãi lắc đầu mãnh liệt, tuy rằng vừa mới đây, anh ta lại nhận được một cuộc điện thoại trực tiếp từ lãnh đạo, họ bảo anh ta phải tiến hành trừng phạt và tra tấn thân thể đối với Tống Huyền, nhưng không được gây ra án mạng.

Ở ngoài mặt thì gật đầu đáp ứng, thế nhưng trên thực tế, anh ta lại không dám đụng đến một cọng lông nào của Tống Huyền.

Tội chống đối thủ trường nhiều nhất là mất việc thôi.

Còn tội chống đối Dương Tử Mi thì bùa Truy Mệnh trên người anh ta sẽ lấy đi cái mạng của anh ta bất cứ lúc nào.

Suy nghĩ một hồi, tốt nhất vẫn không nên đắc tội với Dương Tử Mi.

- Dẫn chúng tôi đi gặp thầy ấy!

Dương Tử Mi lạnh giọng nói.

- Được được được.

Trần Vĩ vội vàng gật đầu, đưa Dương Tử Vi đến nơi giam giữ Tống Huyền.

Nơi tạm giam này không phải là một phòng giam, mà đây là phòng cảnh vụ dùng hằng ngày của những người quản ngục ở đây.

Anh ta biết rõ Tống Huyền sẽ không tự mình chạy trốn, nhưng lại sợ để Tống Huyền ở chung với mấy kẻ bị tình nghi kia, sẽ bị tổn thương, nên mới để anh ta trong phòng cảnh vụ, phục vụ ăn uống chu đáo, không dám chậm trễ bất cứ thứ gì.

Cũng may tính tình Tống Huyền rất hiền hòa, không phải là người quá điêu ngoa, nghiêm khắc, ăn gì muốn gì cũng không nói, lúc nào cũng trầm mặc không nói năng gì.

- Dương Đại Sư, tôi sắp xếp cho anh Tống ở đây chờ đợi đến lúc ra ngoài, anh ta sẽ không bị chịu thiệt thòi gì đâu, cô yên tâm đi.

Trần Vĩ giành trước mở cửa phòng cảnh vụ ra.

Dương Tử Mi nhìn thấy Tống Huyền đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía bọn họ, ánh mắt vô thần nhìn cây hòe già ngoài cửa sổ, dáng người cao gầy, hai vai rũ xuống, đây hoàn toàn là bộ dạng tâm tư uể oải như tro tàn.

- Tống Huyền.

Lâm Thanh Mai đau lòng gọi tên anh, rồi nhanh chân bước tới.

Tống Huyền quay đầu, nhìn thấy Lâm Thanh Mai và Dương Tử Mi thì đôi mắt hơi sáng lên, đi tới nắm lấy tay Lâm Thanh Mai, giọng điệu mang chút lạnh lùng nói:

- Đến lúc này rồi, em còn đến đây làm gì? Em phải nghỉ ngơi và chăm sóc em bé trong bụng cho tốt.

- Có Tiểu Mi đi với em, không sao đâu mà.

Lâm Thanh Mai nhìn gương mặt Tống Huyền trong nháy mắt như già đi tận mười tuổi, đau lòng vuốt ve:

- Nếu không qua thăm anh, em không thể nào yên tâm được.

Tống Huyền cười cười, ánh mắt ôn nhu nhìn cô nói:

- Anh không sao đâu, em cũng thấy đó, nơi anh ở bây giờ không phải phòng tạm giam, mà ở đây, điều kiện cũng không tệ, đồ ăn thức uống cũng tốt, em yên tâm đi.

- Vâng.

Lâm Thanh Mai đánh giá xung quanh, có chút nghi hoặc mà gật đầu.

Cô có chút thắc mắc, tại sao Tống Huyền lại được sắp xếp ở đây mà không phải là phòng tạm giam, nhưng nếu không phải là phòng tạm giam

nguy hiểm kia thì cô cũng yên tâm hơn nhiều

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 525: Có Ân Báo Ân

Dương Tử Mi đi ra ngoài, để lại không gian cho hai người Tống Huyền và Lâm Thanh Mai trò chuyện.

Trần Vĩ nơm nớp lo sợ đi theo sau cô, anh ta hỏi cô có muốn đến phòng cục trưởng ngồi một chút không.

Dương Tử Mi lắc đầu bảo Trần Vĩ không cần đi với cô nữa, một mình cô đi là được rồi.

Đến sân bóng rổ bên cạnh cục cảnh sát, nhìn thấy mấy người cảnh sát đang chơi bóng ở đó, cô bèn dừng lại xem.

- Vụt!

Quả bóng rổ đột nhiên bay về phía cô.

Dương Tử Mi giơ tay lên, vững vàng tiếp được quả bóng rổ kia.

- Đây, em gái à, ném trái bóng qua đây đi!

Một người đàn ông đẹp trai có gương mặt chữ điền, anh ta để tóc kiểu đầu đinh, cả người toàn là mồ hôi phát tay hô to với cô.

Nhìn thấy người cảnh sát kia khiến Dương Tử Mi có chút giật mình.

Mặc dù chuyện ấy đã xảy ra hơn mười năm, thế nhưng cô vẫn có thể nhận ra người ân nhân này.

Có điều, khi đó anh ta đã hơn ba mươi tuổi, còn bây giờ chỉ mới trên dưới hai mươi mà thôi.

Ở kiếp trước, bởi vì cô là giả thầy bói, đã lừa một trăm tệ của một người phụ nữ lớn tuổi, kết quả con bà ấy phát hiện rồi đánh gãy một cánh tay cô, sau đó giao cô cho cục cảnh sát.

Lúc ấy, người cảnh sát trực ban trong cục chính là người này, tên là Hoàng Vân Quốc.

Hoàng Vân Quốc hỏi rõ ràng tình hình, sau khi người tố cáo rời đi, thì cũng không có nhốt cô vào phòng tạm giam, mà chỉ thở dài một hơi, giúp cô nẹp xương, sau đó dán một miếng cao dán lên trên, dặn dò cô sau này phải kiếm công việc chính đáng đảng hoàng để làm ăn, đừng có giả dạng thần thánh bói toán đi lừa gạt mọi người, như vậy sớm muộn cũng sẽ bị người ta đánh chết, lại còn lấy ra ba trăm tệ đưa cho cô, bảo cô lát nữa ra khỏi cục rồi đi kiểm tra chữa trị chỗ tay bị gãy.

Lần đầu tiên Dương Tử Mi gặp được vị cảnh sát tốt bụng như vậy, lúc đó cô khóc đến long trời lở đất, cô còn nói nếu sau này có cơ hội sẽ báo đáp anh ta thật tốt.

Hoàng Vân Quốc chỉ cười nói:

- Tôi chỉ làm hết chức trách của một người cảnh sát mà thôi, không cần báo đáp gì cả, nếu cô thật sự muốn báo đáp thì hãy sống thật tốt đi.

Dương Tử Mi cảm động cầm ba trăm tệ đi khỏi cục cảnh sát, cô tính dùng ba trăm đó mua cho mình một bộ quần áo sạch sẽ rồi đi tìm công việc chính thức, bắt đầu cuộc sống mới.

Tiếc rằng, chẳng đi được bao xa, cô đụng phải đám lưu manh, bọn chúng cướp sạch ba trăm tệ của cô, rồi còn đập cô một cước, khiến cô khóc không ra nước mắt.

Kiếp trước cô phải sống trong cảnh vô cùng nghèo túng, gặp qua vô số người, ai nấy đều coi cô như con kiến, cơ hội gặp được một người tốt đã khó lại càng khó.

Bởi vậy, ở kiếp này, chỉ cần có thể gặp lại người đối tốt với cô ở kiếp trước, dù thế nào cô cũng cố gắng báo đáp, cho dù trước đây người ta chỉ nói với cô một câu ấm áp, cho cô một cái nhìn thân thiện.

Cũng giống như nhiều người khác, ân tình của Hoàng Vân Quốc đối với cô là cực kỳ lớn.

Cô cười cười nhìn anh ta, giơ tay lên vờn vàng ném bóng rổ về phía Hoàng Vân Quốc.

Hoàng Vân Quốc tiếp bóng.

Đỡ được bóng rồi, anh ta thấy có chút hiếu kì, pha ném bóng này bất luận là về cường độ hay phương hướng đều chuẩn xác khỏi bàn, dù cho bọn họ là người trường kỳ chơi bóng rổ, cũng khó có thể làm được.

- Em gái, em biết chơi bóng rổ à?

Hoàng Vân Quốc hai mươi tuổi, vừa tốt nghiệp từ trường canh sát, hiện tại vẫn là một tiểu tử tràn ngập nhiệt huyết và dương quang, nhìn thấy động tác ném bóng của Dương Tử Mi như thế, nhin không được hỏi.

- Hoàng Vân Quốc mau trở lại trận đấu đi, em gái người ta là mỹ nữ mềm mại như thế thì làm sao chơi bóng rổ cho được chứ? Đừng có nhân cơ hội trêu ghẹo người ta đó, người ta nhiều lắm chỉ mới học trung học thôi đấy.

Một người cảnh sát cười nhạo nói.

Mặt Hoàng Vân Quốc ghen đỏ mặt, lắp bắp giải thích:

- Tôi có bao giờ nghĩ đến chuyện trêu ghẹo học sinh trung học đâu, tôi chỉ thấy em ấy ném bóng chuẩn xác quá nên mới hỏi một chút thôi mà.

- Trời đất, đừng che giấu nữa! Không phải gần đây cậu đang thèm khát, ngày nào cũng kêu la đòi kiếm bạn gái sao?

Người cảnh sát đồng nghiệp với anh ta cười nhạo.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 526: Thân Thủ Tốt

Nhìn thấy Hoàng Vân Quốc bởi vì mình mà lúng túng, Dương Tử Mi cảm giác ngượng ngùng, cũng xoay người muốn rời đi.

Mới đi được vài bước, liền nghe thấy sau gáy âm thanh quả bóng xé gió bay đến.

Cô không thềm quay đầu, nhẹ nhàng giơ tay lên, bắt lấy quả bóng.

- Wow! Thân thủ thật tốt!

Sau lưng truyền đến thanh âm thán phục của mấy người cảnh sát.

Dương Tử Mi quay đầu tìm cái tên dùng bóng rổ tấn công sau lưng cô, rất muốn ném trả lại khiến hắn không bắt được.

Nhưng thấy tên đó cũng không có ác ý, với cường độ vừa rồi cũng không phải cố ý đả thương người, chỉ là muốn dọa cô một chút mà thôi.

Huống chi, ân nhân Hoàng Vân Quốc cũng ở đây, bên cạnh đều là đồng nghiệp của anh ta, cô cũng không muốn làm anh ta khó xử.

Vì thế, cô nhẹ nhấc tay...

Quả bóng rổ bay theo một đường vòng cung duyên dáng, chuẩn xác rơi vào rổ bóng cách đó khoảng 20 mét rồi đập xuống mặt đất vài phát nữa.

- Wow.

Âm thanh thán phục lại vang lên, mọi người trợn mắt há mồm nhìn quả bóng rổ vẫn còn bật trên mặt sân, cảm thấy một màn vừa rồi thật khó tin.

Đừng nói là bọn họ, cho dù là vận động viên bóng rổ NBA (*) trâu bò nhất cũng không có khả năng ném trúng rổ với khoảng cách xa như vậy.

Mà cô gái này lại có thể ném bóng trâu như vậy, sắc mặt không đổi, thở không gấp, tóc không rối, giống như vừa rồi chỉ ném một cọng lông.

Việc này rốt cuộc là làm thế nào vậy?

Tên cảnh sát vừa ném bóng tấn công Dương Tử Mi lại nhặt bóng lên lần nữa ném về phía Dương Mi nói:

- Em gái, ném lại một phát nữa đi!

Dương Tử Mi tiếp bóng, nâng cổ tay trắng muốt.

Bóng rổ lại chuẩn xác rơi vào khung.

Lần này bọn họ đều xác định, chuyện vừa rồi không phải là ảo giác.

Nữ sinh yêu kiều mềm mại tựa như có thể véo ra nước này, thật sự rất trâu bò!

Bọn họ đều vừa mới tốt nghiệp, vẫn còn là những tên tiểu tử hừng hực sức sống, thấy kì tích như vậy, tất nhiên sẽ hưng phấn, bao gồm cả Hoàng Vân Quốc đều xúm lại.

- Em gái, sao em làm được vậy?

Hoàng Vân Quốc lên tiếng hỏi đầu tiên.

Dương Tử Mi thân nhiên cười với anh ta nói:

- Thì chỉ là dùng lực ném thôi!
- Cường độ này không phải ở mức bình thường, lại còn chính xác nữa.

Hoàng Vân Quốc nhìn cô, sau đó như đột nhiên nghĩ ra cái gì:

- Chẳng lẽ em biết võ công?

Dương Tử Mi gật đầu:

- Chỉ biết một chút.
- Thật sự biết võ công?

Người khác kêu lên.

- Vâng.
- Vậy chúng ta so tài chơi bóng rổ một chút đi.

Một người đưa ra đề nghị.

Dương Tử Mi thấy khuôn mặt chờ mong của Hoàng Vân Quốc, cũng gật đầu:

- Được! Toàn bộ các anh một đội, tôi một mình một đội, các anh có thể cướp được bóng từ trong tay tôi thì coi như các anh thắng.
- Em gái, em cũng coi thường bọn anh quá đó!

Những người khác bất mãn cô khẩu khí quá lớn, dù cô biết chút võ công, khí lực hơi lớn một chút thì sao chứ?

Mười mấy người bọn họ cũng không phải ăn chay, đều là chân tài thực học (*) tốt nghiệp từ trường cảnh sát, bình thường cũng hay chơi bóng rổ, có năng lực phối hợp tốt, trong cuộc thi đấu giữa các phân cục gần đây, bọn họ cũng đều đạt quán quân.

Nếu mười mấy người cũng không thể đoạt lại một quả bóng trong tay một cô gái thì quá mất mặt rồi?

Dương Tử Mi cũng phát hiện lời mình vừa thốt ra thật sự quá tổn thương tự tôn của người khác.

Đương nhiên, cô có sự tự tin này.

Đừng nói là mười mấy người, dù là hơn trăm vận động viên bóng rổ chuyên nghiệp cũng không thể ngăn cản cô.

(*) NBA: giải bóng rổ nhà nghề Mỹ.

(*) Chân tài thực học: có tài năng thực sự.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 527: Quen Biết Từ Nhiều Năm Trước

Trận đấu bóng rổ lấy một địch mười hai vẫn bắt đầu.

Bọn họ kinh ngạc phát hiện, dù bọn họ cố gắng cỡ nào, dường như quả bóng sinh trưởng ở trên tay cô, dù cô cố ý ném bóng ra ngoài cho bọn họ, cô cũng có thể nhanh chóng đoạt lại, thậm chí khi ném rổ còn có thể rebounds (*).

Bọn họ giống như một bầy khi, bị cô trêu đùa xoay vòng vòng.

Mà dù cô ở vị trí nào, góc độ nào, chỉ cần giơ tay lên, quả bóng rổ như có mắt, bay về phía khung mà không chút sai sót nào.

Chơi hai mươi phút, bọn họ đến một quả cũng không ném được vào rổ, mà cô đã ném trúng tận một trăm quả.

- Dừng thôi, không chịu nổi nữa!

Có người kêu la bãi công.

Dương Tử Mi thấy cũng đã đến lúc dừng lại, bởi vì đã đến lúc cô phải về cùng Lâm Thanh Mai, không thể chơi tiếp.

- Em gái, em không phải người đứng không?

Một nam cảnh sát phản uất hỏi:

- Em rất cuộc luyện công phu gì vậy? Có thể dạy anh không?

Dương Tử Mi cười cười, quay mặt về phía Hoàng Vân Quốc:

- Cảnh sát Hoàng, xin hỏi có thể cho tôi số điện thoại của anh không?

Hoàng Vân Quốc ngạc nhiên nhìn cô, không hiểu là vì sao.

- Em nhầm trúng Hoàng Vân Quốc ư?

Một cảnh sát khác có vẻ đẹp trai hơn Hoàng Vân Quốc không phục nói:

- Anh cao hơn, đẹp trai hơn anh ta, sao em không hỏi số điện thoại của anh?

- Ha ha, không phải, chẳng qua cảnh sát Hoàng có ơn với tôi, tôi chỉ muốn tìm một cơ hội báo ân mà thôi.

Dương Tử Mi cười.

Hoàng Vân Quốc sờ đầu không hiểu ra sao, mình từ trước đến giờ cũng chưa từng gặp qua Dương Tử Mi, càng chưa từng giúp đỡ cô.

- Em quen anh sao?

Anh ta nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Phải, quen từ rất nhiều năm trước rồi!

- Nhưng anh không có ấn tượng gì về em.

Hoàng Vân Quốc nói.

- Tôi có ấn tượng là được, ngày khác có rảnh, mời anh ăn cơm, nhớ đó.

Dương Tử Mi nhìn tướng mạo Hoàng Vân Quốc, phát hiện sắp tới nhà anh ta sẽ có khó khăn về kinh tế.

Hi vọng mình có thể giúp anh ta một phen, trả lại ân tình kiếp trước.

Hoàng Vân Quốc tuy rằng tràn đầy nghi hoặc, nhưng vẫn đọc số điện thoại di động cho cô.

Dương Tử Mi cũng đọc cho anh ta số điện thoại di động của mình, hơn nữa còn nói cho anh ta thân phận của mình, nếu có việc gì, có thể gọi cho cô, cô nhất định sẽ giúp đỡ hết mình.

Khi mọi người vừa nghe cô nói ra nghề nghiệp của mình, thế mà lại là thầy tướng, nhớ tới hôm nay cục trưởng chửi mẹ nó, chẳng lẽ, người khiến cục trưởng đau đầu chính là cô?

Nghe nói cục trưởng bị một vị nữ thầy tướng nổi tiếng dùng bùa Truy Mệnh, có thể tùy lúc lấy đi cái mạng của anh ta, hiện tại đang lo lắng đến chết.

Nghĩ đến đây, những người khác không nhịn được mà lui về phía sau mấy bước, cách Dương Tử Mi xa một chút, tránh cho cô hạ bùa chú gì đó với mình, vậy thì không tốt chút nào.

Hoàng Vân Quốc thì không lui lại, chỉ khó hiểu nhìn cô.

Dương Tử Mi hướng ánh mắt về phía anh, thản nhiên cười cười:

- Anh yên tâm, anh từng có ơn với tôi, tôi sẽ không ra tay với anh! Có chuyện thì tìm tôi nhé, tạm biệt!

Nói xong, cô xoay người rời đi, để lại Hoàng Vân Quốc giống con vẹt ngốc nhìn cô, nghĩ mãi không ra, mình rốt cuộc có ân gì với cô?

Anh ta đương nhiên không biết, ở kiếp trước, anh đã giúp đỡ gì cho Dương Tử Mi?

Dương Tử Mi tìm đến chỗ Lâm Thanh Mai.

Lâm Thanh Mai không muốn rời đi, nếu không phải đang mang thai, cô đã trực tiếp ở đây với Tống Huyền.

Tống Huyền khuyên mãi, cô mới lưu luyến không rời mà ra về cùng với Dương Tử Mi.

Trước khi rời đi, Dương Tử Mi lại cảnh cáo Trần Vĩ, phải hết sức chiêu đãi Tống Huyền, nếu không thì đừng trách cô không khách khí.

Trần Vĩ đương nhiên cúi đầu khom lưng đáp ứng, hơn nữa còn hứa hẹn nếu có tình huống gì sẽ thông báo với cô đầu tiên.

(*) Rebounds: thuật ngữ trong bóng rổ, nghĩa là tranh bóng bật bảng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 528: Gặp Bí Thư Thành Phố

Sau khi đưa Lâm Thanh Mai trở về và dọn dò cô yên tâm nghỉ ngơi, Dương Tử Mi bắt đầu phỏng vấn mục tiêu thứ nhất: Bí thư thành phố B - Trương Hải Bằng.

Trần Vĩ từng nói, người hạ lệnh đẩy Tống Huyền vào chỗ chết ngoài chú của Gia Cát Nguyệt, còn có bí thư thành phố B.

Vì thế, việc mà cô cần giải quyết đầu tiên chính là tiếp cận Trương Hải Bằng.

Dương Tử Mi thuê một chiếc taxi đi thẳng đến thành phố B.

Hiện giờ cô mới phát hiện, mình không có xe rất bất tiện, xem ra phải tìm cơ hội mua một chiếc xe để đi.

Về phần kỹ thuật lái xe, cô tin tưởng, với khả năng tiếp thu của mình, hẳn là sẽ không khó học, vấn đề là cô mới mười lăm tuổi, còn chưa đủ tuổi lấy giấy phép lái xe.

Xe taxi đi qua con đường mà lần trước, ở đây cô đã từng thấy qua việc lợi dụng sự hòa hợp của âm dương để xây nhà trên một phần mộ, cô nhìn thoáng qua.

Phía trên tòa nhà lại vẫn có âm khí quẩn quanh, trông có vẻ không yên ổn.

Có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ ông chú kia vẫn chưa chuyển nhà?

Cũng có thể là có người động tay chân, khiến vong hồn dưới kia không được yên nghỉ?

Nhưng bây giờ cô cũng không thể quản nhiều việc khác, hơn nữa ông chú kia cũng không gọi điện cho cô, nói muốn bán bộ nội thất gỗ sưa cho cô.

Hiện tại không có chuyện gì gấp hơn chuyện của Tống Huyền.

Rất nhanh xe đã đến thành phố B, Dương Tử Mi thăm dò chỗ ở hiện tại của Trương Hải Bằng, rồi trực tiếp đi tới đó.

Bây giờ đã hết thời gian làm việc, Trương Hải Bằng tất nhiên không ở văn phòng ủy ban thành phố, ông ta cũng không ở nhà, mà ở khách sạn năm sao của thành phố B để hẹn hò với tình nhân.

Dương Tử Mi tính ra số phòng của ông ta, cửa cũng lười gõ, trực tiếp dùng lực mở cửa đi vào.

Lại không ngờ Trương Hải Bằng đang cùng tình nhân mây mưa, cùng nhau đi đến Vu Sơn, đột nhiên thấy Dương Tử Mi xông vào, sợ tới mức nhũn người, suýt thì bắn luôn.

- Cô là ai? Sao lại xông vào một cách bất lịch sự như vậy?

Ông ta vội vàng kéo ga trải giường che kín thân mình và tình nhân, nhanh chóng điều chỉnh khuôn mặt đang sợ hãi, khôi phục bình tĩnh, theo thói quen nói với giọng điệu ra lệnh.

Khóe môi Dương Tử Mi gợi lên một tia cười tà, thản nhiên ngồi xuống ghế, ngữ khí trào phúng:

- Tôi chính là tôi, giờ ông không biết tôi, nhưng rất nhanh ông sẽ biết tôi thôi.

- Cút.

Trương Hải Bằng lạnh lùng nói:

- Lập tức cút đi cho tôi, tôi lười so đo với cô, nếu không, đừng trách tôi báo cảnh sát!

- Ha ha, vậy ông báo cảnh sát luôn đi!

Dương Tử Mi liếc xéo hẳn:

- Bí thư thành phố hẹn hò với tình nhân ở khách sạn, có người bắt gặp, trên người không một mảnh vải, không biết tin tức này, sẽ có bao nhiêu tòa soạn thấy hứng thú đây?

Dương Tử Mi lại giả bộ bình tĩnh:

- À đúng đúng đúng, ông là bí thư thành phố, một tay che trời, căn bản không sợ đám nhà báo, cũng không có tòa soạn nào dám đưa tin, nhưng tôi nghĩ, quyền lực của ông chỉ giới hạn trong thành phố B thôi, đám phóng viên ở thủ đô chắc sẽ không bị ông mua chuộc đâu?

Sắc mặt Trương Hải Bằng xanh mét:

- Con ranh kia, mày muốn gì?

Nói xong, ông ta định nhanh chóng mặc quần áo nhưng lại phát hiện, mình giống như bị trúng tà, làm thế nào cũng không thể động được.

Ông ta kinh hãi nhìn về phía Dương Tử Mi, phát hiện cô gái trước mắt có diện mạo thanh tú, trong con người có sự quý dị yêu mị không nói nên

lời, lại mang theo một luồng tà khí nhìn ông ta, giống như ông ta là động vật bị nhốt trong vườn bách thú.

- Cô rốt cuộc là ai?

Ông ta bỗng dừng hoảng hốt chất vấn, giọng điệu vô cùng lo lắng.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 529: Lên Núi Nhiều Có Ngày Gặp Hồ

Trước mắt ông không cần biết tôi là ai, nhưng tôi có thể nói cho ông biết ông là ai?

Dương Tử Mi nhướn mày nói.

- Ăn nói lung tung, trong thành phố B có ai không biết tôi là ai?

Trương Hải Bằng tức giận nói.

- Đúng vậy, cả thành phố B đều biết Trương Hải Bằng là bí thư thành phố, nhưng bọn họ không biết sau lưng, ông đã dùng bao nhiêu thủ đoạn dơ bẩn để trèo lên vị trí này.

Dương Tử Mi cười lạnh, kể lại từng việc dơ bẩn mà ông ta đã làm từ khi bắt đầu làm trưởng thôn, năm ba mươi tuổi đã bức chết bao nhiêu người, hối lộ bao nhiêu tiền, rồi lại nhận hối lộ bao nhiêu, cặp kè với bao nhiêu cô gái...

Trương Hải Bằng càng nghe, mặt càng biến sắc.

- Cô... Sao cô biết được?

Ông ta run rẩy hỏi.

- Ha ha, đừng hỏi tôi vì sao biết, nhưng nhìn vẻ mặt ông thì có vẻ mọi chuyện đều là thật.

Dương Tử Mi cười to:

- Còn nữa, tôi nói cho ông một chuyện mà ông chưa biết.

- Chuyện gì?

Trương Hải Bằng khẩn trương hỏi.

- Ông đã nhiễm bệnh AIDS!

Dương Tử Mi nhướn mày nói.

- Cái gì!

Người tình bên cạnh ông hét lên the thé, vẻ mặt quỷ dị nhìn ông ta:

-Trương Hải Bằng ông... ông bị AIDS?

- Cô mới bị AIDS!

Trương Hải Bằng vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nhưng miệng vẫn phủ nhận.

Thời gian này, ông vẫn luôn cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, một vài chỗ cứ đau đớn, cũng lo sợ mình mắc bệnh gì đó.

Dù sao ông ta cũng biết chuyện của mình.

Ông ta rất ham mê nữ sắc, chỉ cần khơi gợi cảm hứng, liền không khách khí làm tới, mà mỗi lần quan hệ đều không có dùng biện pháp an toàn nào, chỉ bắt ép đối phương phải uống thuốc tránh thai.

Ông ta cũng định vài ngày nữa tìm một bác sĩ chuyên khoa giỏi để kiểm tra.

Lúc này, Dương Tử Mi lại nói ông ta bị AIDS, làm ông ta thật sự sợ chết khiếp.

Lẽ nào thật sự bị bệnh AIDS ư?

Bệnh AIDS không giống với các loại bệnh khác, bệnh này đến giờ vẫn là bệnh nan y chưa có thuốc chữa.

Mình rốt cuộc bị lây từ đâu?

Là cô gái kiều diễm do ông chủ của Ngu Nhạc Thành tặng hay là bà chủ phong tình hôm trước, hay là Tiểu Mật bên cạnh?

Cô gái bên cạnh này thì đang sợ tới mức cả người đều run rẩy.

Thử hỏi trên đời này có ai không sợ nhiễm bệnh này đâu?

Nhìn bộ dạng kinh hãi của đôi cầu nam nữ này, Dương Tử Mi cười khoái trá.

Cô gái này, để trèo lên được vị trí cao, đạt được nhiều lợi ích, đã cam tâm bán đứng cả thể xác lẫn linh hồn, xứng đáng bị lây bệnh.

Đương nhiên, những người phụ nữ vì lợi ích mà bán đứng thể xác và linh hồn của mình cho Trương Hải Bằng cũng sẽ nhận được báo ứng.

Cô không chút nào cảm thông với bọn họ, thậm chí còn sung sướng khi bọn họ gặp họa.

- Câm miệng!

Trương Hải Bằng giận dữ mắng cô gái đang la hét chói tai bên cạnh mình:

- Cô ta nói láo, tôi sao có thể bị bệnh AIDS?

- Có nói lão hay không, ông đến bệnh viện lấy máu xét nghiệm thì biết.

Dương Tử Mi cười nhạo nói:

- Lên núi nhiều có ngày gặp hổ, đạo lý này, tôi nghĩ bí thư Trương hẳn là cũng biết?

- Cô... cô... cô rốt cuộc là ai? Cô muốn gì ở tôi?

Trương Hải Bằng bắt đầu sợ hãi.

Cô gái trước mắt cười như Tu La đến từ địa ngục, mỗi một nụ cười đều như từng phát roi quất vào lòng ông ta, làm cho ông ta càng hoảng sợ hơn.

- Vốn dĩ thì, ông muốn làm gì, chơi bao nhiêu cô gái, giao dịch tiền quyền gì, tôi cũng không để ý, nhưng...

Sắc mặt Dương Tử Mi đột nhiên lạnh lùng, ngữ khí trêu chọc đột nhiên chuyển thành mãnh liệt:

- Ông muốn tổn thương người mà tôi quan tâm, tôi không thể không quản!

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 530: Cổ Trùng

Là ai?

Trương Hải Bằng dù sao cũng là người lăn lộn mấy chục năm trong quan trường, am hiểu nhất đoán ý qua lời nói và sắc mặt, suy đoán nhân tâm, thấy Dương Tử Mi nói vậy, cũng đoán được đại khái cô muốn gì?

- Thương gia đồ cổ thành phố A - Tống Huyền.

Ánh mắt Dương Tử Mi sắc bén nhìn ông ta:

- Nghe nói ông hạ lệnh cho cục cảnh sát, cục công thương thành phố A liên hợp đối phó anh ta.

- Tống Huyền?

Đôi mắt tam giác của Trương Hải Bằng hơi hơi rụt lại, thì ra vì hấn mà đến đây.

- Không có chuyện đó.

Là một tên quan chức giáo hoạt, ông ta đương nhiên không chịu thừa nhận chuyện này, lập tức phủ định.

- Không có ư?

Dương Tử Mi động ngón tay, bắn một luồng âm sát khí vào tim ông ta sau đó niệm chú ngữ nói thật.

Không nghĩ tới, ý chí tên Trương Hải Bằng khá cứng cỏi, tố chất tâm lý cũng vững vàng.

Bị âm sát khí xâm nhập, còn bị hạ chú, vậy mà có thể khống chế mình ngậm miệng không chịu nói thật.

Xem ra vẫn phải tra tấn hẳn một trận mới được.

Dương Tử Mi dứt khoát hạ chú ngữ Ngũ Quỷ Truy Mệnh..

Trương Hải Bằng lập tức cảm thấy mình như bị vô số người lôi kéo, trong đầu, cũng xuất hiện đủ loại oan hồn, gồm cả người vợ đầu bị ông ta hạ độc chết, để lấy được thiên kim tiểu thư nhà chủ tịch thành phố.

- A!

Ông ta kinh hãi kêu lên, khuôn mặt vặn vẹo, khó chịu đến mức sắc mặt trắng bệch, không ngừng kêu la:

- Đừng tìm tôi, đừng tìm tôi, các người rút đi...

Cô người tình ở bên cạnh ông ta trợn mắt há hốc mồm, không hiểu ông ta xảy ra chuyện gì, thân mình như một con bạch tuộc không ngừng vặn vẹo, ga trải giường cũng bị ông ta xe rách, lộ ra thân hình xấu xí mập mạp.

Dương Tử Mi thật sự không muốn thân hình xấu xí của ông ta làm ô uế mắt mình, khẽ động ngón tay, tạm dừng chú ngữ Ngũ Quỷ Truy Mệnh.

Ảo giác vừa biến mất, tinh thần Trương Hải Bằng liền bình tĩnh trở lại.

Ông ta vội vàng kéo ga trải giường che chắn thân mình.

- Cô rốt cuộc là ai? Cô đã làm gì tôi?

Ông ta vô cùng kinh hãi nhìn Dương Tử Mi, run rẩy hỏi.

- Không làm gì, chỉ hạ chú ngữ mà thôi, hi hi, cảm giác bị ngũ quỷ quấn thân thế nào? Bà vợ bị ông hạ độc chết có phải muốn xé xác ông không?

Dương Tử Mi cười lạnh nói.

Sắc mặt Trương Hải Bằng đen thui như màu đất:

- Cô là vu nữ ư?

- Vu nữ ư? Cũng gần như thế, nói chính xác thì tôi là thầy tướng.

Dương Tử Mi cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng:

- Nói! Rốt cuộc là ai sai ông đối phó Tống Huyền!

- Là là là...

Trương Hải Bằng còn chưa nói xong, cả người bỗng vặn vẹo, nghiêng đầu, miệng sùi bọt mép, mắt trợn trắng.

Dương Tử Mi nghi hoặc, lúc này cô không có hạ chú với ông ta, sao lại biến thành như vậy?

Khi cô còn chưa kịp phản ứng thì Trương Hải Bằng đột nhiên đột quy mà chết, không có hô hấp, tim ngừng đập

Cô gái bên cạnh sợ hãi hét chói tai, may mà hiệu quả cách âm của khách sạn năm sao vô cùng tốt.

Dương Tử Mi nhanh chóng điểm á huyết của cô ta.

Dương Tử Mi nghi hoặc xem xét, kiểm tra tình huống Trương Hải Bằng, bề ngoài thì hẳn bị tái phát bệnh tim, đột quy mà chết, trên thực tế thì trong cơ thể hẳn có một luồng âm sát khí đang di chuyển giống như một con sâu đang di chuyển trong mạch máu.

Cô rùng mình.

Lẽ nào lúc trước Trương Hải Bằng đã bị người ta hạ cổ trùng?

Cô dùng Thiên nhĩ quan sát thi thể, tay cầm ngân châm, tìm đúng chỗ luồng hắc khí đang di chuyển đâm vào.

Một giọt chất lỏng màu đen chảy ra từ chỗ ngân châm đâm vào da thịt, lóe ra màu xanh quỷ dị.

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 531: Phong Cách La Anh Kinh

Dương Tử Mi lấy kim bạc hút chất độc rồi vứt vào cống thoát nước trong nhà vệ sinh.

Bây giờ là vụ án mạng của bí thư thị ủy, cô không muốn lưu giữ bất cứ dấu vết mập mờ nào để tránh phiền phức.

Còn đối với người phụ nữ kia, cô đâm kim vào đầu cô ta, niệm thần chú để cô ta quên đi đoạn ký ức về những gì mình đã chứng kiến, sau đó cô rời đi không để lại dấu vết.

Sau khi rời khỏi khách sạn, cô không tài nào nghĩ ra tại sao Trương Hải Bằng lại trúng cổ độc, hơn nữa độc được phát tác vừa đúng lúc ông định nói ra chân tướng sự việc.

Lẽ nào chuyện này cũng nằm trong sự khống chế của kẻ bí ẩn kia?

Còn về cổ độc, ngoài việc nhận biết được chút ít trong lần ác chiến với tên đạo sĩ Thái Lan thì cô cũng không biết nhiều. Lần này Trương Hải Bằng trúng phải cổ độc, có lẽ không phải do tên đạo sĩ Thái Lan làm, mà do cổ thuật Miêu Cường tạo ra.

Lẽ nào sự việc lần này của Tống Huyền có liên quan đến cổ thuật?

Rốt cuộc là tại sao nhỉ?

Cô nghĩ nát óc không ra, liền gọi điện thoại cho sư phụ.

Ngọc Thanh nghe xong, tâm trạng có phần nghiêm trọng. Cổ độc là một trong những tà thuật mạnh nhất, ông cũng đã từng có ý định nghiên cứu, nhưng không biết cách, do đó những người hiểu về cổ thuật thường là những người rất khó tiếp cận.

Ông yêu cầu Dương Tử Mi nhất định phải hành sự cẩn thận. Kẻ mà có thể khống chế được trùng cổ, giết chết người khác thì khẳng định phép thuật của kẻ đó không phải dạng vừa.

Sau khi gác máy, Dương Tử Mi lại gọi điện cho Long Trục Thiên

Điện thoại vừa reo, đầu bên kia đã có người nhắc máy.

- Mi Mi, anh cũng đang định gọi điện thoại cho em.

Long Trục Thiên nói.

- Haha, điều này chứng tỏ chúng ta tâm ý tương thông.

Dương Tử Mi vừa cười vừa hỏi:

- Anh đã tới thủ đô chưa?

- Uhm, ở lại rồi.

- Trục Thiên, anh hành động phải cẩn thận đấy.

Dương Tử Mi kể cho anh nghe chuyện lúc này Trương Hải Bằng bị trúng cổ độc mà chết:

- Trước khi trước khi tìm ra thủ phạm, anh phải hành động hết sức cẩn trọng, không được khinh suất. Nếu thấy tình hình bất ổn, anh phải lập tức gọi điện cho em.

- Uhm.

Long Trục Thiên không hề cảm thấy phiền phức khi nghe những lời dặn dò dài dòng của Tử Mi, ngược lại, anh nghe rất cẩn thận, hơn nữa còn dặn:

- Em cũng phải chú ý, đừng để bị thương!

Đương nhiên rồi!

Sự ám ảnh khi kiếp trước bị đánh chết và kiếp này bị đứt gân gãy xương, cái cảm giác đau đớn đến tuyệt cùng ấy khiến cô tuyệt đối sẽ không để bản thân bị đau về thể xác thêm một lần nào nữa.

Hai người nói thêm một vài câu rồi gác máy.

Long Trục Thiên bắt tay vào việc điều tra mục đích của Gia Cát Mộc đối với Tống Huyền, còn Dương Tử Mi vừa hay lúc này nhìn thấy một chiếc xe thể thao đỏ rực phóng qua, ngồi trong xe là La Anh Kinh - một trong bốn công tử của thành phố B, và một cô gái tóc đỏ đầy quyến rũ ngồi bên cạnh.

Hai người ngồi trên xe cười hihi haha, rêu rao khắp phố.

Càng quá đáng hơn, tên La Anh Kinh đó còn vừa lái xe vừa quay đầu qua hôn cô gái tóc đỏ kia, cũng chẳng sợ xảy ra sự cố, tình cảnh thực khiến người nhìn cảm thấy kinh hãi.

Vậy kẻ chủ mưu kia liệu có phải là La Anh Kinh?

Hắn hẳn là người có khả năng điều động nguồn tài nguyên của bí thư thị ủy.

Nghĩ đến đây, cô giương kim bạc lên phóng thẳng vào lớp chiếc xe thể thao đang chạy cách đó một trăm mét.

Nếu là lốp xe thông thường thì khi bị một vật nhỏ, nhọn như chiếc kim này đâm, sẽ không bị ảnh hưởng gì, vấn đề ở chỗ, đây là cây kim đã được Dương Từ Mi truyền thêm nguyên khí.

Phốc

Lốp xe xì hơi, nhanh chóng xẹp xuống.

Chiếc xe đang chạy bỗng trở nên lão đảo, thiếu chút nữa là bị lật, La Anh Kinh hoảng sợ, vội vàng phanh gấp, dừng lại...

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 532: Người Mà Ác Thì Phúc Sẽ Cạn

- Mẹ nó, lớp chó gì thế này!

La Anh Kinh nhìn xuống cái lớp xẹp lép, bực bội đá một cái, chửi rủa.

Dương Tử Mi vội bước đến, cười nhẹ:

- La thiếu gia, lâu rồi không gặp.

La Anh Kinh ngẩng đầu lên, giật mình khi nhìn thấy cô.

Con người này để lại cho anh ta ấn tượng quá sâu đậm, sâu đến nỗi anh ta không muốn gặp lại cô nữa, anh ta cảm giác cô giống như một loại yêu nghiệt, có thể hủy diệt trời đất.

Ngày mà anh ta gặp cô thì cô đang ở cạnh một người khác đàn ông khác, một người có khí chất đặc biệt với nụ cười nghiêng nước nghiêng thành mang tên Hồ Tuyết.

Giờ đây, cô đột nhiên đứng trước mặt, khiến anh ta không nhận được phải lùi lại một chút, để giấu đi sự lo sợ bên trong, anh ta nói bằng giọng như hết hơi:

- Dương tiểu thư, lâu rồi không gặp, nhưng mà tôi cũng không muốn gặp cô.

- Ha ha.

Dương Tử Mi cười lớn, nhìn ánh mắt và khuôn mặt của anh ta thì tuyệt đối không phải là kẻ có thể làm chuyện dơ bẩn sau lưng người khác. Cô cũng không phải cực kỳ ghét anh ta, dù sao anh ta cũng chỉ là kẻ có tính cách tùy tiện mà thôi.

- Anh La, tôi vốn dĩ cũng không muốn gặp anh, nhưng tôi có một chuyện muốn hỏi, hơn nữa, vừa hay tôi lại đứng ở đây.

Dương Tử Mi mỉm cười.

- Ồ? Còn hỏi cái gì nữa? Tất cả những thứ tôi muốn đấu giá, cô đều cướp đi rồi.

La Anh Kinh giận dữ nói.

- Thật ngại quá, thứ anh coi trọng vừa hay cũng là thứ tôi coi trọng.

Giọng Dương Tử Mi có phần hối lỗi.

- Thôi đi, cô khỏi cần giả vờ cảm thấy ngại, đấu giá kiểu này thì tài lực phải mạnh, tôi tài lực không đủ thì đành nhận thua vậy.

La Anh Kinh nhìn thấy khuôn mặt tỏ vẻ áy náy của cô, tự nhiên anh ta lại cảm thấy ngại.

Dương Tử Mi nhìn thấy bộ dạng của anh ta thì càng thêm khẳng định anh ta không phải là kẻ giật dây sau màn.

- Nếu đã như vậy, xin phép cáo từ, tạm biệt.

Dương Tử Mi vẫy tay rồi quay người bỏ đi.

La Anh Kinh thất thần nhìn theo bóng dáng của cô, rồi lại tiếp tục đá lốp xe chửi rủa.

Nếu không phải là La Anh Kinh thì liệu có phải là bà chủ tập đoàn thực phẩm Lý Mai?

Lý Mai không giống La Anh Kinh, bà ta là một kẻ keo kiệt, độc ác và nặng mùi oán khí. Đối với cô, bà ta cũng ghim nỗi hận trong lòng.

Tuy nhiên, đoán chừng bà ta là một bà chủ tài phiệt thì cùng lắm cũng chỉ kết giao với Trương Hải Bằng, chứ không thể nào một chốc ra tay đối với chủ tịch tỉnh cũng như chú của Gia Cát Nguyệt.

Nhưng bất luận thế nào, cô cũng phải tìm hiểu rõ ràng hơn nữa.

Cô tìm đến nơi ở của Lý Mai.

Quả nhiên là đại gia giàu có, toàn bộ khu nhà nằm bên ngoài thành phố B, bất luận là phong cảnh hay phong thủy đều rất tuyệt vời, hơn nữa, còn có một biệt thự độc lập với một hoa viên có diện tích cực lớn, cảnh tượng long lanh, huy hoàng, bên ngoài còn có bảo vệ. Tại cái nơi tấc đất tấc vàng như thành phố B này, thì điều này quả thực vượt quá mức xa xỉ rồi.

Cô quan sát phong thủy của căn biệt thự, phát hiện cát khí nhiều nhất cũng chỉ duy trì được một năm, mà người hủy hoại cát khí của nó, không ai khác chính là bà chủ nhà.

Dương Tử Mi lúc trước nhìn qua tướng mạo của Lý Mai, người này mặc dù thô鄙 vô học nhưng đối với vận khí của chồng thì cực kỳ tốt, do đó, sau khi cưới bà ta, sự nghiệp của người chồng lên như điều gặp gió, thành công như ngày hôm nay.

Tuy nhiên, thế gian này là thế: thành do Tiêu Hà, bại cũng bởi Tiêu Hà (*).

Vận may của chủ nhà là do Lý Mai tạo ra, và cũng chính bà ta làm cho nó lui bại.

Trước năm 30 tuổi, bà ta có cát vận là bởi vì kiếp trước bà ta tích được phúc đức, còn kiếp này, không những không biết tạo phúc mà còn làm chuyện ác, phúc đức về sau cũng vì thế mà tiêu tan.

(*) Tiêu Hà: (? - 193 TCN) là một Thừa tướng nổi tiếng của nhà Hán, có công rất lớn giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang xây dựng sự nghiệp trong thời kỳ Hán Sở tranh hùng. Công lao của Tiêu Hà cùng với Trương Lương và Hàn Tín khiến người đời xếp ông cùng Trương Lương và Hàn Tín thành bộ 3 giúp nhà Hán, gọi là Hán sơ Tam kiệt. Hậu thế có câu "Phi Tam kiệt tất vô Hán thất" (nghĩa là không có tam kiệt trợ giúp thì không có triều Hán) để tỏ rõ tầm quan trọng của bộ 3 này.

Ông cũng là người có công giúp Hàn Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc "Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà".

DỊ NĂNG TRỌNG SINH: THIẾU NỮ BÓI TOÁN THIÊN TÀI

Ngải Hề Hề
www.dtv-ebook.com

Chương 533: Bà Chủ Tuyệt Vọng (1)

- Ủm, nên đi vào thế nào đây?

Dương Tử Mi nhìn thấy cửa bảo vệ dày đặc, bốn bề đều lắp đặt hệ thống tia hồng ngoại trên tường, trèo tường vào là điều không thể, muốn vào được bên trong, chỉ có thể xông vào từ chính diện, đi từ cửa vào trong.

Nhưng cô lại không thể hung hăng hạ gục đám canh vệ ở cửa, nghênh ngang đi vào.

- Dùng chú tàng hình đi chị.

Tiểu Thiên kêu lên.

Ánh mắt Dương Tử Mi lóe lên, có thể tàng hình đi vào thì quá tốt rồi, hơn nữa tàng hình khiến người khác không nhìn thấy mình thì càng thuận lợi tìm kiếm thứ mình muốn tìm, xem thứ mình muốn xem và nghe thứ mình muốn nghe.

Thế nhưng, hai lần dùng qua chú tàng hình ở trạm xăng: lần thứ nhất thất bại, đến nhân viên trạm xăng còn không qua mặt được, lần thứ hai thì thành công, dọa được Long Trục Thiên.

Sau lần ấy, cô rất bận, rồi cũng quên đi chuyện liên quan đến chú tàng hình.

Giờ niệm lại, không biết có linh nghiệm hay không.

Mặc kệ, cứ thử xem sao, nếu thật sự không dùng được thì dùng Chương Nhân Pháp, làm loạn đám cảnh vệ là được.

Cô niệm chú tàng hình ba lần.

Cũng không rõ rốt cuộc có thành công hay không, cô tiến thẳng về phía cửa chính, cảm giác hình như đúng là không ai trông thấy mình, cô biết mình đã thành công.

Cũng không biết có thể duy trì được trong bao lâu, cô liền nghênh ngang đi vào.

Vừa mới đến gần biệt thự, cô đã nghe thấy tiếng đàn bà khóc lóc, mắng nhiếc bên trong.

Nghe kĩ hơn thì đó chính là tiếng của Lý Mai.

- Ông đúng là đồ khốn không có lương tâm, dám phản bội tôi, nuôi mấy con hồ ly tinh bên ngoài, còn tặng nhà cho chúng nó...

- Thầy bói đã nói rồi, ông có được ngày hôm nay, toàn bộ là nhờ người vợ như tôi mang lại cát vận cho chồng, giờ ông phát đạt, muốn đá tôi, đi ôm mấy con hồ ly tinh đó, ông thật vô lương tâm...

Nghe những lời chửi rủa, Dương Tử Mi chỉ biết nhún vai.

Ngày trước, Lý Mai dựa vào chút nhan sắc của bản thân, mỗi chài người đàn ông đã có vợ, rồi hại chết vợ ông ta, ngồi lên vị trí chính chủ.

Cuối cùng báo ứng cũng đến.

Cướp đồ của người khác, đến cuối cùng sẽ bị người khác cướp mất.

Dựa vào vị trí của tòa nhà, Dương Tử Mi liền bấm tay xem sự việc của nam chủ nhà, cô phát hiện đúng là ông ở ngoài có bốn người vợ bé, và tất

cả đều đã sinh một người con trai.

Xem ra đối với Lý Mai, việc nhà sau này thêm phiền phức rồi.

Lúc này, một gã đàn ông thấp béo, đầu tóc rối bời, quần áo nhăn nhoe, cầm theo một cái ví da màu đen tức giận bước ra ngoài.

Gã đàn ông này chính là chồng của Lý Mai, ông chủ tập đoàn thực phẩm.

Tướng mạo người này chỉ ra vận mệnh trung niên cực tốt, nhưng vận niên thì cực thảm, sẽ bị sống sau song sắt.

Dương Tử Mi mặc kệ gã, bước vào trong phòng, thấy Lý Mai đầu tóc bù xù, khuôn mặt tiều tụy đang vút đồ đạc. Bà ta không còn một chút khí chất nào giống như trong buổi đấu giá lần trước nữa rồi, giờ đây bà ta giống như một điều xui xẻo bị người khác ruồng bỏ.

Nhìn bà ta đập nát từng món đồ đắt đỏ trong phòng, Dương Tử Mi thấy thật xót xa, đập cứ đập, không biết đập mất bao nhiêu vận tề rồi.

Lý Mai đập một hồi, nghe thấy tiếng ô tô khởi động ngoài nhà xe, đôi mắt ánh lên ý định muốn hại người, bà ta liền vợ vội chìa khóa chiếc xe thể thao, vội vàng đi xuống tầng.

Dương Tử Mi cho rằng Lý Mai đi chặn xe của chồng. Từ trước tới giờ, cô chưa từng chứng kiến tình huống như vậy nên tò mò đi theo xem sao.

Chương 534: Bà chủ tuyệt vọng (2)

Chiếc BMW màu đen bảy ngàn tệ của Đồng Hoa chưa chạy được bao xa thì chiếc BMW màu đỏ của Lý Mai cũng lao vọt theo.

Dương Tử Mi chỉ còn biết thi triển khinh công đuổi theo.

Vừa may trước mặt là ngã tư, lại gặp đèn đỏ, xe của Đồng Hoa dừng lại.

Còn xe của Lý Mai không dừng mà điên cuồng phóng lên, đâm thẳng vào sau xe của Đồng Hoa.

Đùng!

Một tiếng đâm khốc liệt vang lên, khiến người qua đường giật bản mình, dừng lại xem.

Dương Tử Mi trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Cô thật sự không dám nghĩ rằng Lý Mai lại dữ dội như vậy, dùng chính xe của mình đâm thẳng vào xe của chồng.

Đúng là tiền nhiều không có chỗ tiêu.

Đồng Hoa không sao, chỉ có điều đầu bị đập xuống tay lái, chảy máu.

Gã lấy tay che trán, bước ra ngoài. Nhìn thấy kẻ đâm mình chính là vợ thì

máu dồn lên não, gã gần như muốn phát điên.

Bởi vì là siêu xe nên tính an toàn rất cao, Lý Mai có túi hơi bảo vệ, đầu bị đập chỉ hơi choáng váng một chút.

Nhưng mà đầu xe của bà với đuôi xe của Đồng Hoa đâm mạnh đến nỗi không nhận dạng được nữa rồi.

- Bà bị điên rồi, bà muốn gì?

Đồng Hoa nổi giận giật cửa xe Lý Mai, chỉ trích.

- Tôi muốn gì? Tôi muốn đâm nát xe của ông để ông không thể đi gặp mấy con hồ ly tinh đó.

Lý Mai xuống xe, chống nạnh chửi.

Vốn dĩ, BMW đâm BMW là đủ lên thời sự rồi.

Giờ mọi người còn đoán ra được họ là vợ chồng, xem ra câu chuyện ngày càng trở nên náo nhiệt.

Lúc này, cảnh sát giao thông đã có mặt, kiểm tra hiện trường, lấy thông tin từ Đồng Hoa và Lý Mai.

- Lấy thông tin? Cút qua một bên!

Lý Mai chửi cảnh sát:

- Tôi đâm vào xe của chồng tôi, liên quan gì đến mấy người.

Cảnh sát toát mồ hôi.

Mọi người cũng toát mồ hôi.

Mỗi tháng họ chỉ nhận có một ngàn mấy trăm tệ tiền lương, người đi đường thật không thể lý giải nổi tại sao lại có loại vợ lại dùng siêu xe mấy trăm ngàn tệ đâm siêu xe cũng đắt không kém của chồng.

Đương nhiên, Lý Mai cũng không phải tiền nhiều mà không quan tâm đến mấy trăm ngàn tệ.

Bà ta cũng yêu tiền!

Nhưng hiện tại, bà ta càng thêm tuyệt vọng!

Ngày hôm nay, thám tử mà bà ta thuê đã điều tra ra chồng bà ta có tới bốn người tình, lại còn được tặng nhà, để được mấy thằng con trai thì bà ta bắt đầu thấy tuyệt vọng.

Giai đoạn khi chồng bắt đầu sự nghiệp, chính bà ta là người tiết kiệm từng li từng tí, dốc hết sức lực phụ giúp chồng, động viên gã vượt qua hết khó khăn này đến khó khăn khác, mới có thể biến một tiệm thực phẩm nhỏ phát triển thành một tập đoàn to nhất trong thành phố B như ngày nay.

Người khác chỉ nhìn thấy hào quang ngày hôm nay mà không nhìn thấy sự khốn khó lúc xưa của bà ta.

Bây giờ, khi chồng đã thành đạt, lại chê bai bà ta vừa già nua, vừa xấu xí lại thô bỉ, ở bên ngoài nuôi một lúc bốn con đĩ, để tới mấy thằng con trai.

Làm sao không khiến bà ta tuyệt vọng và phẫn nộ?

Là người coi trọng thể diện và danh dự, Đồng Hoa đơn giản đã bị mù vợ

vừa khùng vừa thô bỉ làm cho mất mặt, điên lên vì tức.

Gã không nói lời nào, chặn một chiếc taxi, rồi lên xe bỏ đi.

- Đồng Hoa, đứng lại cho tôi, mẹ kiếp!

Lý Mai nhìn thấy Đồng Hoa bỏ đi, cũng vội vàng bắt taxi đuổi theo.

Đám người qua đường và cảnh sát nhìn thấy hai chiếc xe BMW bị đâm tan nát vứt bỏ ở đó thì đều đứng hình, họ đều xì xào to nhỏ, cho rằng đây đúng là một cặp vợ chồng đại gia, đẳng cấp.

- Đợi tôi giàu, tôi sẽ dùng BMW của tôi đâm BMW của chồng!

Câu nói này đã trở thành câu nói được truyền tai nhiều nhất trong thành phố B, dùng để chế giễu bọn nhiều tiền mà ngu dốt

Chương 535: Tòa nhà có trận pháp cửu cung phi tinh

Dương Tử Mi một lần nữa tàng hình quay về nhà Lý Mai.

Điện thoại của Lý Mai để trên bàn, cô lập tức kiểm tra lịch sử cuộc gọi, phát hiện không hề ghi lại bất cứ cuộc gọi nào với Trương Hải Bằng, cũng không tìm ra cuộc gọi nào với Trần Vĩ ở thành phố A.

Xem ra, bà ta chỉ còn bận rộn làm sao để bắt được vợ của ông chồng, cũng chẳng còn thời gian làm hại Tống Huyền và mình nữa.

Không phải Lý Mai, vậy thì chỉ còn một khả năng, đó chính là người đàn ông bề ngoài ăn mặc hết sức bình thường mà cô dùng thiên nhãn cũng không thể tìm ra.

Người đàn ông đó rốt cuộc là ai?

Cô bấm số điện thoại của Mộ Dung Vân Thanh, mô tả đặc điểm tướng mạo, chiều cao một lượt, nhờ ông hỗ trợ tìm kiếm.

Mộ Dung Vân Thanh nhanh chóng vẽ lại đại khái hình tượng của người đàn ông đó, bắt đầu sai thuộc hạ ở các thành phố tiến hành tìm kiếm theo cách cuốn chiếu, liên hệ thông tin hộ khẩu khắp nơi.

Vừa gọi xong cho Mộ Dung Vân Thanh, điện thoại của Dương Tử Mi lại reo lên, hóa ra là thiếu tá La Anh Hào.

- Xin chào, Dương đại sư, em đang ở đâu thế?

Giọng nói của La Anh Hào có phần trêu chọc, hỏi cô.

- Uhm, ở thành phố B.

- Thành phố B? Tại sao? Anh cứ nghĩ em đang ở trường học đấy.

Giọng nói La Anh Hào thể hiện rõ sự ngạc nhiên.

Dương Tử Mi cười một cách đầy đau khổ. Lúc trước, có hứa với Hạ Muội là tuần này nhất định sẽ quay về trường tham gia thi thử, bây giờ coi như xong rồi, cô đoán khả năng cô sẽ bị đau tim mất thôi, lại còn cô giáo chủ nhiệm nữa.

- Có một vài sự việc cần phải điều tra gấp.

Dương Tử Mi trả lời.

- Hở? Điều tra gì vậy? Anh có thể giúp em! Em cũng biết, quân đội như bọn anh, nhất là lực lượng của Sư đoàn 17 là cực kỳ mạnh.

La Anh Hào nói:

- Em là sư phụ của thiếu soái Tướng của bọn anh, bọn anh đương nhiên sẽ phục tùng mệnh lệnh và sự sai khiến của em.

Đối với vấn đề này, Tướng Tử Lương sớm đã dặn dò anh, chỉ cần Dương Tử Mi có chuyện, La Anh Hào đều phải giúp đỡ vô điều kiện.

- Được thôi, em hiện giờ đang muốn tìm kiếm một người.

Không gì bằng nhận được sự giúp đỡ từ đội quân của La Anh Hào, Dương Tử Mi tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt đẹp này.

- Được, giờ anh đi gặp em, anh cũng đang ở thành phố B, em ở chỗ nào của thành phố?

La Anh Hào hỏi.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn bốn phía, bên cạnh là công viên Nhân dân:

- Em đợi anh ở cổng công viên Nhân dân.

- Được, mười phút anh tới!

Sau khi La Anh Hào tắt máy, Dương Tử Mi liền ngồi xuống một chiếc ghế đá tại cổng công viên Nhân dân và đợi, thử bấm một quẻ cho Tống Huyền xem vận mệnh có thay đổi gì không.

Thật may là điềm dữ đã thay đổi, biến nguy thành lành.

Nguyên nhân chắc là do sự cố gắng của Lộng Trục Thiên và cô.

Cảm thấy vô cùng nhàm chán, cô bèn quan sát quang cảnh xung quanh, đột nhiên phát hiện phía đối diện có một tòa nhà cũ xây theo kiểu tứ hợp viện của Trung Quốc ngày xưa khác thường.

Nhìn từ ngoài vào, ngôi nhà đó có ít nhất ba trăm năm lịch sử, toàn bộ phát ra một thứ vật khí nhè nhẹ.

Ngoài điều này ra, mấu chốt là ở chỗ, bên trên ngôi nhà này, bao trùm một lớp cát khí dày đặc, nguyên khí trời đất ở cũng không ngừng bay về phía

nó.

Cô vội vàng đứng dậy, đi tới gần dàn giáo bên trong công viên, trèo lên đó, hướng về phía ngôi nhà và quan sát.

Trận pháp được bố trí bên trong ngôi nhà hóa ra là pháp trận Cửu Cung Phi Tinh.

Dù là Ngọc Thanh, hay là Dương Tử Mi, cũng chưa bao giờ thật sự nắm giữ được tinh túy của trận pháp Cửu Cung Phi Tinh, bởi vì, quyển sách ghi chép lại Cửu Cung Phi Tinh là một quyển sách không đầy đủ, hữu hình mà vô tình.

Do đó, nhà của cô cũng không thể bố trí trận pháp này, dù cho có làm thì cũng không có hiệu quả, nên đành bố trí Tụ Linh trận.

Chương 536: Nhân vật thần bí (1)

Vốn tưởng rằng tinh túy thật sự của trận pháp Cửu Cung Phi Tinh đã bị thất truyền, không ngờ lại có thể gặp được ở đây, hơn nữa còn có pháp lực, điều này thật sự khiến Dương Tử Mi vô cùng kinh ngạc.

Cô liền lập tức gọi điện cho sư phụ:

- Sư phụ, còn nhìn thấy một ngôi nhà ở thành phố B bố trí phong thủy dựa vào trận pháp Cửu Cung Phi Tinh, mặc dù hiệu lực của nó không phải quá lớn, nhưng so với trận pháp con bày ra thì mạnh hơn rất nhiều, sản sinh ra hiệu ứng linh khí ngưng tụ.

- Thật sao?

Ngọc Thanh vừa nghe thấy vậy, giọng nói trở nên đầy hưng phấn.

Ông vẫn luôn có một tâm nguyện, đó là có thể bổ sung hoàn chỉnh trận pháp Cửu Cung Phi Tinh, để xem trận pháp được coi là thần bí, cổ xưa nhất có điều gì bí hiểm.

Nhưng ông và Dương Tử Mi đã nghiên cứu từ rất lâu vẫn không thể nào tìm ra đầu mối để bổ sung hoàn thiện.

- Dạ, thật ạ, sư phụ, người có muốn qua đây xem không?

Dương Tử Mi vừa nói vừa nhìn ngôi nhà:

- Ngôi nhà này ước chừng khoảng ba trăm năm lịch sử, không biết trận pháp Cửu Cung Phi Tinh được bố trí từ ngày trước hay bây giờ mới có, hoặc cũng có thể do con nhận lầm.

- Được, giờ ta đến ngay đây.

Ngọc Thanh cảm nhận được mình không còn sống được bao lâu nữa, hi vọng lần này có cơ hội bù đắp sự tiếc nuối, ông đương nhiên trở nên gấp gáp hơn bao giờ hết.

Dương Tử Mi chỉ địa chỉ cho ông, hơn nữa dặn ông khi nào đến thành phố B thì gọi điện thoại cho cô.

- Ấy, Dương đại sư, em làm gì tít trên đây thế?

Âm thanh hùng hậu của La Anh Hào từ bên dưới vọng lên.

Anh mặc một bộ quân phục thiếu tá vô cùng bắt mắt, nhìn lên chỗ mà Dương Tử Mi đang ngồi đây nghi hoặc:

- Chắc không phải em đang muốn xem anh đến từ hướng nào đấy chứ?

Dương Tử Mi tụt xuống, vừa cười vừa nói:

- Em chỉ là muốn đứng cao để quan sát xa thêm một chút mà thôi.

- Vậy em nhìn thấy gì?

- Ừm, nhìn thấy một ngôi nhà rất cổ, bên trong bố trí tứ hợp viện rất đẹp.

Dương Tử Mi chỉ về phía ngôi nhà và nói.

- Hà? Ngôi nhà đó à, anh có quen biết chủ nhân của nó, đó là nhà của một người bạn của ông nội anh

La Anh Hào nói.

- Hà? Vậy chủ nhân bên trong là ai?

Dương Tử Mi hưng phấn hỏi.

- Là đồng nghiệp của em, rất nổi tiếng ở thành phố B của bọn anh, đó là đại sư Lý Đường Nghĩa.

La Anh Hào khiến cô thấy choáng váng.

- Trông ông ấy còn giống thầy tướng hơn em đấy.

Cũng là thầy tướng?

Không biết Trận pháp Cửu Cung Phi Tinh có phải do ông ấy sắp đặt không?

Nếu là do ông ấy bố trí thì pháp lực có lẽ rất mạnh.

- Em có hứng thú với ông ấy à? Anh có thể dẫn em đi gặp ông ấy, nhưng hôm kia anh nghe ông nội nói hình như ông ấy bị thương nên gần đây hầu như từ chối không tiếp khách.

La Anh Hào nói.

- Vậy đợi sau hăng hay, giờ em còn có việc quan trọng hơn cần phải làm.

Dương Tử Mi nhìn La Anh Hào nói:

- Em cần anh giúp tìm một người.
- Có thông tin cụ thể không?
- Không có, chỉ có đặc điểm diện mạo của hắn.
- Có thể vẽ ra được không?

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Em không có khả năng vẽ vờ, chỉ có thể miêu tả.
- Biết ngay em sẽ như vậy nên anh đã chuẩn bị rồi mới đến.

La Anh Hào mở chiếc cặp đựng tài liệu màu đen ra, lấy ra một chiếc laptop nhỏ, ngồi xuống nói:

- Em nói đặc điểm diện mạo của kẻ đó, anh sẽ vẽ.
- Vẽ bằng máy tính?
- Chính xác, anh là cao thủ ở lĩnh vực này, đã học qua chuyên môn này ở bên Mỹ.

La Anh Hào vừa mở máy vừa nói.

Dương Tử Mi dựa vào hồi ức về diện mạo của một kẻ mặc vest đen lần lượt miêu tả.

Chương 537: Nhân vật thần bí (2)

Trí nhớ của cô rất tốt, mặc dù tướng mạo của người đàn ông kia không có gì đặc biệt, nhưng do đặc thù, cô vẫn có thể nhớ rõ ràng diện mạo của hắn, bao gồm cả việc bên trái lông mày của hắn có một vết sẹo nhỏ.

La Anh Hào di chuyển chuột bắt đầu vẽ.

Dương Tử Mi chưa từng gặp ai dùng máy tính để vẽ chân dung, nên tò mò đứng bên cạnh xem.

La Anh Hào dựa vào những đặc thù mà cô miêu tả, nhanh chóng vẽ ra chân dung của một người, nhìn tổng thể cũng giống tới bảy, tám phần.

- Có giống không? Còn muốn bổ sung gì không?

La Anh Hào hỏi.

- Giống đến bảy phần rồi, dựa vào cái này là đủ để tìm người rồi. Thiếu tá La, anh quả thật lợi hại.

Dương Tử Mi tán dương.

- Cái này đã là gì, thiếu soái Tướng của bọn anh mới lợi hại.

La Anh Hào nhú nhú mày:

- Anh ấy nói vài ngày nữa sẽ tới gặp em, em chuẩn bị hoan nghênh đồ đệ đi.

La Anh Hào nói xong, không nhìn được cười.

Dương Tử Mi đầy căng thẳng,

Đối diện với đồ đệ lớn tuổi hơn mình, cô thật sự không biết phải làm sao.

- Đúng rồi, em muốn tìm người này làm gì?

La Anh Hào vừa gửi hình vẽ tới trung tâm dữ liệu vừa hỏi.

Dương Tử Mi liền kể một lượt chuyện Tống Huyền và hắc.

- Sự việc đã như vậy, em khẳng định, mục tiêu cuối cùng của chúng là em?

La Anh Hào tức giận hỏi.

Có người dám đối đầu với sư phụ của thiếu soái Tưởng, điều này tuyệt nhiên không thể tha thứ.

- Đúng vậy, Tống tiên sinh là người cao thượng, không biết tranh giành, một thương nhân chính trực và cũng là một chuyên gia giám định. Ông không thể nào là nguyên nhân dẫn đến sự phiền phức như thế, mấu chốt là, em không thể nào xem được quẻ bói cho sự việc này, điều này chứng tỏ em là người liên quan.

Dương Tử Mi giải thích.

- Ừm, có lý.

La Anh Hào gật đầu, bởi vì ông nội anh quen biết Lý Đường Nghĩa, lúc nhỏ, anh có theo ông nội đi gặp Lý Đường Nghĩa một vài lần, anh nghe nói thấy tướng chỉ xem được cho người khác mà không xem được cho chính mình.

- Bởi vậy, em cho rằng người này chính là mấu chốt vấn đề?

La Anh Hào chỉ tay vào bức vẽ hỏi.

- Đúng vậy, lần trước ở cuộc đấu giá, tranh giành với em ngoài bà chủ Lý Mai của tập đoàn thực phẩm, La Anh Kinh một trong bốn công tử của thành phố B...

Khi nhắc đến cái tên La Anh Kinh, Dương Tử Mi nhìn La Anh Hào và phát hiện khuôn mặt hai người có điểm hao hao giống nhau, hơn nữa tên cũng chỉ khác có đúng một chữ, cô bèn hỏi:

- Anh quen La Anh Kinh không?

- Anh đương nhiên biết thằng nhãi đó, nó là em họ của anh.

La Anh Hào nói.

- Ha ha, thế giới đúng là nhỏ thật!

Dương Tử Mi không nhịn được cười:

- Nhưng khí chất của hai người quả thật hoàn toàn khác nhau.

- Tên tiểu tử Anh Kinh ham chơi, háo sắc nhưng cũng không phải loại người vì muốn đạt được mục đích mà ra tay hạ thủ.

La Anh Hào nói.

- Ủm, vừa nãy em cũng gặp anh ta, em biết không phải là anh ta, cũng không phải là Lý Mai, nên chỉ còn lại một người thôi.

Dương Tử Mi chỉ tay vào hình vẽ:

- Trên người kẻ này có khí tức vô cùng kỳ quái khiến em không tài nào dò xét được, chắc hẳn phải biệt một loại vu thuật nào đó.

- Anh đã gửi hình đi để người khác điều tra rồi, chỉ cần hẳn là người trong nước, thì trong vòng ba phút có thể nhanh chóng tìm thấy thông tin liên quan đến hẳn.

La Anh Hào nói.

Hiện nay hồ sơ của mọi công dân đều được kết nối, hơn nữa quân đội có một kho dữ liệu vô cùng lớn, nếu cần tìm người, có khi còn tìm nhanh hơn cách truyền thống của Mộ Dung Vân Thanh ấy chứ.

Khoảng năm phút sau đó, điện thoại trong tay La Anh Hào đổ chuông, anh đưa lên nghe, giọng nói có vẻ lo lắng cấp bách:

- Cậu nói không tìm được bất cứ thông tin nào của người này à? Lẽ nào là người ngoại quốc? Lập tức điều tra tài liệu liên quan đến quá trình xuất nhập cảnh.

Chương 538: Nhân vật thần bí (3)

Tắt điện thoại xong, La Anh Hào bất đắc dĩ quay sang nói với Dương Tử Mi:

- Có lẽ hẳn không phải người Hoa Hạ như chúng ta, nếu có hồ sơ xuất nhập cảnh, thì dù là người ngoại quốc, cũng có thể nhanh chóng điều tra ra, trừ khi hẳn nhập cảnh trái phép hoặc là khuôn mặt này không phải khuôn mặt thật sự của hẳn.

- Không phải khuôn mặt thật sự?

Dương Tử Mi cố gắng nhớ lại sự việc xảy ra ngày hôm đó.

Trong lúc đấu giá, người đàn ông đó vừa gọi điện thoại, vừa ra giá.

Đúng rồi, lúc đó gương mặt hẳn luôn trong trạng thái cứng đờ, không một chút biến đổi, dù cho giá tiền được đẩy lên cao đến mức muốn ói ra máu.

Lúc đó cô còn đang nghĩ rằng tu vi của người này thật cao.

Thật không ngờ, đó có thể là do hóa trang.

Dương Tử Mi bèn nói cho La Anh Hào nghe về điều mình nghi ngờ.

- Uhm, theo lý mà nói, người nhiều tiền như hẳn không thể nào xuất nhập cảnh trái phép được, nếu không tìm thấy trong nhật ký xuất nhập cảnh thì

có thể khẳng định hẳn đã hóa trang.

La Anh Hào gật đầu nói.

- Kỹ thuật hóa trang siêu đến thế sao? Thị lực của em cũng không tồi, vậy mà cũng không phát hiện ra bất cứ dấu vết nào của việc hóa trang.

Dương Tử Mi kinh ngạc nói.

- Đây không phải kiểu hóa trang thông thường, nếu anh đoán không nhầm, thì hẳn đã đeo mặt nạ da người.

La Anh Hào nói.

- Mặt nạ da người?

Không phải chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp hay sao? Làm gì có chuyện có người thật sự dùng da người làm mặt nạ?

Có lẽ Dương Tử Mi cũng cảm thấy kiến thức của cô quá nông cạn.

Trên đời này, đúng là có quá nhiều thứ không thể tưởng tượng được.

- Ha ha, không phải khinh công mà em biết cũng chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp hay sao? Thế mà em lại biết, thế thì dùng da người làm mặt nạ có gì là bất thường đâu.

La Anh Hào cười nói:

- Hơn nữa kỹ thuật này, sư đoàn 17 của bọn anh cũng biết. Có vài lần anh cũng đeo mặt nạ da người để dễ bề thực hiện nhiệm vụ. Về mức độ thì ngoài việc một số biểu cảm hơi đơ ra, còn lại căn bản không thể phát hiện

ra điểm khác thường.

Anh nói cũng có lý.

Ngay cả những kỹ năng hiện tại mà cô biết thì trước đây chẳng phải cũng nghĩ là chỉ tồn tại trong tiểu thuyết hay sao?

Đến ngay cả loại hồ ly như Tuyết Hồ còn tồn tại, thì trên thế gian này còn điều gì là không thể xảy ra?

Quả nhiên, một lát sau, La Anh Hào nhận được điện thoại từ trung tâm dữ liệu, nói rằng trong quá trình xuất nhập cảnh cũng không lưu lại bất kỳ thông tin gì về người này.

Xem ra đúng là đã hóa trang rồi.

Tâm trạng Dương Tử Mi chùng xuống.

Vốn dĩ cô cảm thấy sự việc này có chút kỳ quái, hóa ra là có người đã cải trang, thêm vào đó Trương Hải Bằng đột nhiên trúng cổ độc mà chết, người đứng sau bức màn này thật sự là đáng sợ.

Thật không ngờ rằng lúc này ở phía ngôi nhà đối diện, có hai người đang ngồi nói chuyện với nhau, một người sắc mặt tái nhợt là Lý Đường Nghĩa, người còn lại không ai khác chính là gã đàn ông mặc vest thần bí mà Dương Tử Mi đang truy tìm.

Đúng là xa tít chân trời, gần ngay trước mặt mà không biết.

Cuộc đời này lại thường châm chọc người ta như vậy đấy.

- Ngày kia sư huynh quay về à?

Lý Đường Nghĩa vui mừng hỏi.

- Ủ.

- Vậy thì tốt quá, có thể nhờ sư huynh chữa bệnh cho ta rồi.

Lý Đường Nghĩa cao hứng hăng giọng.

- Sư phụ đoán ra, sự việc lần này có chút bất lợi, mấy ngày này trong lòng rất bất an nên muốn nhanh chóng quay về để giải quyết.

- Ta cũng thấy không yên, lẽ nào nữ thầy tướng ở thành phố A lợi hại đến vậy sao?

Lý Đường Nghĩa tỏ ra đầy nghi hoặc:

- Theo lý mà nói, một đứa trẻ mới có mười mấy tuổi thì không thể có công lực mạnh như vậy, lẽ nào sát khí mạnh như Can Tương Mạc Tà mà nó cũng điều khiển được hay sao?

- Sư phụ nhất định phải lấy được Can Tương Mạc Tà.

Kẻ mặc đồ đen lạnh lùng nói.

- Ủ.

Lý Đường Nghĩa gật đầu.

Chương 539: Dục vọng cường quyền

- Dương đại sư, cô có muốn nói chuyện với đồ đệ của cô - thiếu soái Tưởng không?

La Anh Hào cảm thấy cô buồn mà không thể hiện ra:

- Biết đâu anh ấy có thể cứu Tống tiên sinh.

- Chuyện này...

Mặc dù Tưởng Tử Lương là đồ đệ do sư phụ thu nhận, nhưng đối với người này, Dương Tử Mi vẫn cảm thấy rối rắm.

Đối với việc đóng vai là một sư phụ, cô có một chút ác cảm.

Khi mà cô còn đang do dự thì La Anh Hào đã gọi điện cho Tưởng Tử Lương rồi đưa cho cô.

Dương Tử Mi hiển nhiên cầm điện thoại, alo một tiếng đầy xa cách.

- Sư! Phụ!

Đầu dây bên kia lập tức vọng lại một giọng nói vừa cung kính, vừa nghiêm túc của Tưởng Tử Lương, cô cảm tưởng như anh đang thực hiện nghi thức chào trong quân đội vậy.

Cô không biết anh trông thế nào, nhưng ngay lập tức tưởng tượng ra dáng vẻ nghiêm túc của anh, trong lòng thấy buồn cười.

- Đừng gọi là sư phụ, em ít tuổi hơn anh nhiều, gọi em Tử Mi được rồi.

Dương Tử Mi xấu hổ nói.

- Không, là sư phụ! Tổ gia nói em là sư phụ của anh, thì dù em một tuổi, em vẫn là sư phụ.

Tưởng Tử Lương kiên quyết.

- Thôi được!

Dương Tử Mi thật sự không nghĩ rằng Tưởng Tử Lương là một người cố chấp, quả quyết phân biệt rạch ròi mối quan hệ như vậy, gọi thì gọi, anh đã không để ý thì cô cũng vậy.

- Sư phụ, em và tổ gia có khỏe không?

Giọng Tưởng Tử Lương dù có phần lạnh lùng, nhưng vẫn cảm nhận được sự quan tâm của anh trong đó.

- Ừm, đều khỏe, chỉ có điều thời gian của sư phụ em không còn nhiều.

Dương Tử Mi buồn rầu nói.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi nói:

- Hai ngày tới anh sẽ lập tức đi thăm em.

- Ồ!

Dương Tử Mi thấy hơi đau đầu, làm sao để đối mặt với tên đồ đệ này đây.

- Thiếu tá La nói em gặp chuyện, xảy ra chuyện gì vậy?

Tướng Tử Lương hỏi.

Dương Tử Mi đành phải kể lại câu chuyện xảy ra với Tống Huyền một lượt.

- Gia Cát Mộc?

Giọng nói Tướng Tử Lương đầy tức giận:

- Anh đi gấp hăn! Em đợi tin tức tốt của anh! Đúng là vô lý hết sức, không ngoan ngoãn ở lại thủ đô, tự nhiên dám dài tay hãm hại anh em mình!

Nghe giọng điệu của anh, cô thấy đúng là không nên nhắc tới Gia Cát Mộc.

Sau khi tắt điện thoại, Dương Tử Mi lại bó một quẻ cho Tống Huyền thì thấy điềm dữ đã biến mất.

Xem ra, Tướng Tử Lương là phúc âm lớn nhất trong vụ án lần này của Tống Huyền.

Dương Tử Mi vừa nói chuyện với La Anh Hào vừa đợi Ngọc Thanh tới.

Qua khoảng nửa giờ, nhận được điện từ Lâm Thanh Mai, giọng nói đầy hưng phấn:

- Mi Mi, tốt quá rồi, Tống Huyền đã về nhà, hơn nữa do thị trường đích

thân đưa về, giấy niêm phong cửa hàng cũng xé đi rồi, cục thương mại và toàn bộ công nhân viên cùng tập trung lại nói một tiếng xin lỗi.

Nghe Lâm Thanh Mai nói vậy, Dương Tử Mi đã thật sự cảm nhận ra rằng...

Cường quyền thật sự là công cụ áp đảo mọi thứ nhanh nhất.

Bởi cường quyền mà một người trong sạch như Tống Huyền phải chịu không biết bao nhiêu sự sỉ nhục.

Cũng nhờ cường quyền mà trong nháy mắt Tống Huyền có thể khôi phục danh dự của mình.

Xem ra, nếu muốn tồn tại ở thế gian này, muốn bảo vệ người mà mình muốn thì nhất định phải có được quyền lực.

Đây là lần đầu tiên Dương Tử Mi có một nguyện vọng mãnh liệt đến vậy.

Trước đây, cô chẳng có lý tưởng gì lớn lao, chỉ mong sao bản thân không phải giống như kiếp trước, bị ức hiếp, gia đình tan nát, người thân chết. Cô chỉ mong những người mà mình quan tâm, có thể sống bình an, cuộc sống chỉ đơn giản có đủ tiền để sinh hoạt.

Vụ án của Tống Huyền lần này thật ngoài sức tưởng tượng, khiến cô lần đầu thật sự cảm nhận được ngoài năng lực của bản thân thì cần phải có quyền lực, nếu không thì không thể đối đầu được với những nhân vật đương quyền trong một đất nước mà bộ máy quyền lực lớn thế này.

Do đó, trong lòng cô vô ý thức nảy sinh một khát vọng gì đó.

Chương 540: Người đi đường kỳ lạ

Tưởng Tử Lương một lần nữa gọi điện thoại hỏi tình hình của Tống Huyền đã được giải quyết hay chưa.

- Giải quyết xong rồi, nhưng em càng muốn biết người đứng sau bức màn này là ai, anh đã hỏi được chưa?

Dương Tử Mi hỏi

- Lão Gia Cát Mộc nói rằng chỉ cần hăn nói ra là ngay lập tức sẽ trúng cổ độc mà chết.

Tưởng Tử Lương bất lực nói.

- Thế lực nhà Gia Cát tại Hoa Hạ cũng không phải dạng vừa, nếu anh làm căng quá thì cũng chính là ép ngài thị trưởng...

Anh định nói ra: “cũng sẽ trúng độc mà chết”.

- Lại là cổ độc?

Dương Tử Mi nghĩ đến cái chết của Trương Hải Bằng, cau mày.

Rốt cuộc thuật cổ độc là gì mà lợi hại đến vậy, có thể khống chế được sinh mạng con người?

Không chừng hắn sẽ dùng loại cổ thuật này đối phó với cô và những người cô quan tâm.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy ớn lạnh.

Dựa vào tu vi hiện tại thì các loại độc thông thường không có tác dụng với cô, nhưng cô lo sợ hắn sẽ dùng để đối phó với người thân của cô.

Sau khi tắt điện thoại của Tưởng Tử Lương, tâm trạng của Dương Tử Mi thật nặng nề.

La Anh Hào thấy cô sau khi gọi điện thì gục đầu, bộ dạng ủ rũ, liền không nhìn được hỏi:

- Thiếu soái Tưởng nói sao?

- Không có gì.

Dương Tử Mi bất lực nhìn tòa nhà cũ đối diện bên kia đường:

- Có lẽ em đã đắc tội với không ít những người không nên đắc tội, hoặc là em huênh hoang quá khiến nhiều người khó chịu.

La Anh Hào nhìn khuôn mặt ảm đạm của cô an ủi:

- Nếu mà ở tuổi em anh có thể lợi hại như thế thì anh còn huênh hoang hơn nhiều. Trên đời này, người khác ghét em không liên quan gì đến việc em có huênh hoang hay không, em có năng lực lại giúp đỡ người khác, đương nhiên chúng muốn trừ khử em, còn nếu em không có năng lực, thì sẽ giống như con kiến bị người khác coi thường. Anh thấy rằng, em đừng nghĩ quá nhiều, làm cái mình nên làm là được.

Dương Tử Mi ngược lên nhìn anh, đầu gật nhẹ.

- Thiếu tá La, đợi sự phụ em đến, anh tìm cơ hội đưa bọn em đi thăm ngôi nhà trước mặt đi.

Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy ngôi nhà trước mặt ngoài trận pháp cửu cung phi tinh, còn khiến cô có một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

- Được!

La Anh Hào gật đầu.

- Chỉ là không biết ông già đó có chịu gặp em hay không.

- Không cần biết ông ta có muốn gặp hay không, em phải đi xem cấu tạo của ngôi nhà đó.

Dương Tử Mi nhìn ra đó, đột nhiên đồng tử co lại.

Có một người bước ra từ cánh cửa đó.

Người đó mặc một bộ vest đen, khuôn mặt và dáng người đều bình thường.

Đây chẳng phải là người cô đang tìm kiếm hay sao?

La Anh Hào cũng nhìn thấy.

- Đó có phải là người mà em muốn anh tìm không?

- Hình như phải.

Dương Tử Mi nói xong lập tức đi theo người đó.

La Anh Hào cũng theo sau.

Dương Tử Mi giữ khoảng cách vừa phải để quan sát hành động của tên mặc vest đen.

Cô kinh ngạc phát hiện, cách mà hắn đi bộ vô cùng kỳ quái, khoảng cách giữa các bước giống hệt nhau, gần như không sai lệch một phân nào, giống như là đang dùng thước đo vậy.

Điều này thật ngoài sức tưởng tượng.

Dương Tử Mi tỉ mỉ quan sát, thấy lực bước của hắn chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, chứ không hề giống một kẻ có công phu được luyện tập lợi hại. Điều kì lạ ở đây là mỗi bước đi của hắn, ngoài độ dài bước chân như nhau, thì lực bước cũng y hệt nhau.

Khi nhìn lên trên, thì cả thân hình và biên độ vung tay cũng đều nhịp nhàng y hệt như người máy.

- Chị, hắn ta không hề có hơi thở của sự sống.

Tiểu Thiên la lên.

Chương 541: Kỳ lạ, thật kỳ lạ

Không có hơi thở của sự sống?

Dương Tử Mi nhìn hắn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không phát hiện hắn có âm khí, theo lý mà nói, không thể không có âm khí.

- Tiểu Thiên, tại sao em lại cảm nhận hắn không có hơi thở con người?

Dương Tử Mi hỏi đầy nghi ngờ.

- Chị, chị nhìn sau lưng hắn, căn bản không nhìn thấy dấu hiệu hoạt động của phổi.

Tiểu Thiên nói.

Dương Tử Mi nhìn một cách đầy cẩn thận, có vẻ đúng như những gì Tiểu Thiên nói, nhìn từ phía sau lưng hắn không hề thấy bất cứ dấu hiệu nào trạng thái đang hô hấp.

Cũng có thể công lực của hắn thâm hậu, có thể che giấu khí tức.

Sư phụ đã từng nói, ninja Nhật Bản rất giỏi về việc che dấu khí tức và trở thành những sát thủ giỏi nhất trên trái đất.

Kẻ đang ở trước mặt có lẽ là một ninja.

Cô nghĩ như vậy nhưng lại không thật chắc chắn, chung quy tư thế mà hấn bước đi và những thứ khác đều rất kỳ quái, không giống con người.

Cô đi theo hấn qua một vài con phố, đến trước một tòa nhà nhìn hết sức bình thường.

Hấn mở cửa bước vào, sau đó đóng cửa lại.

- Dùng ấn thân chú đi chị.

Tiểu Thiên nhắc nhở:

- Em có cảm giác hấn là một kẻ nguy hiểm, nên cẩn thận thì tốt hơn.

- Lúc này ấn thân chú đúng là phát huy tác dụng, nhưng hình như không thể duy trì được lâu, hơn nữa chị không biết khi nào thì mất hiệu lực.

Dương Tử Mi cảm thấy đau đầu về mức độ hiệu quả của ấn thân chú.

- Mặc kệ, cứ cách vài phút, chị lại niệm một lần là được rồi.

Tiểu Thiên gợi ý.

- Được rồi.

Dương Tử Mi niệm ấn thân chú.

La Anh Hào đi theo sau cô đột nhiên phát hiện, toàn bộ con người cô giống như đang biến mất vào hư không, không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa.

Anh dụi mắt, nhìn bốn phía một cách đầy nghi ngờ, không hiểu cô đi đâu mất rồi, tưởng rằng mình đã để mất dấu vết của cô.

Sau khi tàng hình, Dương Tử Mi cẩn thận mở cửa, rồi đóng lại.

Nhưng tòa nhà có tất cả tám tầng, mỗi tầng có hai phòng.

Cô không thể phát hiện ra bóng dáng của hắn, không biết hắn rẽ vào phòng nào rồi.

- Tiểu Thiên, em có thể nắm được tung tích của hắn không?

Dương Tử Mi chỉ còn biết cầu cứu Tiểu Thiên.

- Chị, em không thể cảm nhận được bất cứ hơi thở nào của con người trên người hắn, nên không thể nắm được dấu vết gì cả.

Tiểu Thiên cau mày nói.

- Vậy phải làm sao?

Dương Tử Mi thấy hối hận vì lúc này đã không nhanh tay tàng hình đi theo hắn.

- Chị, bắt đầu từ tầng một, chị gõ cửa lần lượt tất cả các phòng.

Tiểu Thiên đề nghị.

Dương Tử Mi nghĩ:

- Như vậy mặc dù phiền phức nhưng cũng có hiệu quả.

Cô vẫn tàng hình và lần lượt bấm chuông từng phòng một.

Có người mở cửa, cô nhanh chóng lao vào kiểm tra xem có dấu vết của kẻ đó hay không.

Có người không mở cửa, buộc cô phải vận dụng ám kinh để mở cửa đi vào.

Cứ như thế cô kiểm tra hết cả tám tầng.

Giờ chỉ còn lại hai hộ gia đình, người đó chắc chắn ở một trong hai phòng đó.

Cô hít một hơi thật sâu, cũng không rõ ẩn thân chú đã vô hiệu chưa, liền niệm thêm một lần nữa, rồi bấm chuông cửa phòng 801.

Thật lâu sau đó cũng không có ai mở cửa, cô liền tự mở ra, bước vào.

Cô vừa mở cửa, lập tức cảm nhận được khí tức bất thường trong căn phòng, nhưng không thể lý giải được bất thường ở điểm nào.

Cô lấy hết dũng khí bước vào,

Trong phòng khách không có ai, chỉ thấy đặt một chiếc bàn cúng, khói hương trước bàn bay lượn lơ.

Sau khói hương là một bức di ảnh.

Mắt cô nháy mấy lần khi nhìn thấy bức di ảnh.

Người trong bức ảnh đen trắng ấy chính là kẻ mặc vest đen mà cô đang theo dõi, chỉ có điều biểu cảm trong bức ảnh sinh động y như thật.

Chương 542: Kẻ biến thái (1)

Lẽ nào kẻ mặc vest đen đó là người chết?

Dương Tử Mi cẩn thận nhìn dòng chữ trên linh vị, phát hiện hắc tên Thanh Vân, sinh năm 1900, mất năm 1937 trong một trận chiến tranh.

Chết năm 1937?

Dương Tử Mi kinh hãi, vậy có khác nào đã chết được sáu mươi năm?

Cũng có thể, người trong bức ảnh này là tổ tông của kẻ mặc vest đen kia.

Cô nhìn kỹ một lần nữa, phát hiện lông mày bên trái của người trong bức ảnh cũng có một vết sẹo y hệt.

Tướng mạo một người dù có giống đến mấy cũng không thể nào ngay cả vết sẹo cũng giống y hệt được.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Cô còn đang suy nghĩ thì kẻ mặc vest đen đi từ trong bếp ra, tay bưng một cái chậu lớn mà thứ ở bên trong phát ra một mùi vừa tanh vừa hôi thối.

Dương Tử Mi nhìn kỹ cái thứ đựng bên trong chậu, thì ra là máu tươi.

- Chị, có phải là máu người không?

Tiểu Thiên lên tiếng hỏi.

Lúc này, kẻ kia đột nhiên khựng lại, ánh mắt sắc nhọn, nhìn lên vị trí mà cô đang đứng.

Hắn đặt cái chậu xuống, bất thành linh xuất chương về phía Dương Tử Mi.

Không hay rồi, bị phát hiện!

Dương Tử Mi nhanh như chớp, né được chương của hắn, âm sát khí trong tay cô bắn ra, nhằm thẳng vào lồng ngực hắn, nào ngờ, âm sát khí đâm vào lồng ngực giống như cây kim bị rơi xuống biển, biến mất không để lại dấu vết, căn bản không có tác dụng gì với hắn.

Chương pháp của hắn vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa hiểm.

Dương Tử Minh soi mình trong chiếc gương giữa phòng khách, rõ ràng thấy mình vẫn đang trạng thái tàng hình, vậy mà hắn cứ như thể đang nhìn thấy cô, mỗi lần ra tay đều rất chuẩn, giống như hắn có thể nắm bắt chính xác khí tức của cô.

Âm sát khí không hề có tác dụng đối với hắn, nhưng công lực của cô hơi kém nên Dương Tử Mi chỉ còn cách rút ra con dao mà lần trước đoạt được từ tên sát thủ, bắt đầu đầu phó với hắn.

Long Trục Thiên từng dạy cho cô mấy chiêu không hề hoa lệ tí nào, chiêu nào cũng tấn công thẳng vào chỗ yếu hại của kẻ địch.

Nhưng kinh nghiệm ứng chiến của đối phương phong phú, thân thủ lại cực nhanh, dù cô có xuất chiêu ở góc độ nào, hắn cũng có thể né tránh một cách khéo léo, hơn nữa đẩy lùi từng chiêu của cô.

Dương Tử Mi trở nên luống cuống khi bị hấn đánh.

Lúc này, La Anh Hào đẩy cửa ra, xông vào.

Anh kinh ngạc nhìn trong không trung, một con dao sắc bén không ngừng công kích nhằm vào kẻ kia, còn kẻ đó thì không ngừng xuất chiêu né tránh...

Tình huống gì đây?

- Thiếu tá La, giúp em với!

Dương Tử Mi kêu lên khi thấy La Anh Hào.

La Anh Hào giật mình khi chợt nghe thấy tiếng của Dương Tử Mi, nhưng dù gì anh cũng là người có kiến thức đa dạng, kinh nghiệm ứng chiến phong phú nên lập tức nhận ra ngay cô đang sử dụng thuật tàng hình trong truyền thuyết.

Anh tiến lên, bắt đầu đánh lại kẻ mặc vest đen.

La Anh Hào từ nhỏ đã lớn lên trong quân đội, bảy tuổi đã nhận được sự huấn luyện nghiêm khắc, sau đó nhận chế độ tập huấn đặc biệt của sư đoàn 17, một năm trời sống ở Amazon.

Hơn nữa, anh lại là truyền nhân của La gia, hai năm đắm mình hoạt động mạnh mẽ, chiêu thức vô cùng cẩn thận.

Trong quá trình hai bên giao đấu, kẻ kia bắt đầu trở nên luống cuống, nhất là khi Dương Tử Mi luôn trong trạng thái tàng hình.

Nếu chỉ đối phó với một mình cô, hắn có thể nắm bắt được chính xác khí tức.

Nhưng giờ có thêm La Anh Hào, làm khí tức của cô trở nên hỗn loạn, khiến hắn rất khó phân biệt.

Khi mà hắn vừa né tránh nắm đấm của La Anh Hào thì Dương Tử Mi lập tức dùng dao đâm trực tiếp vào cánh tay hắn...

- Rắc!

Âm thanh khi con dao đâm vào da xương vang lên thật rõ ràng.

Chương 543: Kẻ biến thái (2)

Dương Tử Mi không nhận thấy bất cứ một biểu hiện đau đớn nào trên khuôn mặt hắn, như thể cánh tay chưa từng bị dao đâm.

Cùng lúc, La Anh Hào xuất một chiêu Tiểu Cầm Nã Thủ cực đẹp, bắt gọn cánh tay còn lại, dùng chân đá mạnh vào đầu gối hắn.

Kẻ kia “hự” lên một tiếng, gân cốt toàn thân đột nhiên thắt chặt lại rồi bắt đầu phình to ra, cả cơ thể đột nhiên giống như biến thành người khổng lồ.

Con dao vốn dĩ còn găm ở trên cánh tay, bỗng kêu lên một tiếng “rắc”, rồi gãy làm đôi...

Cánh tay La Anh Hào cũng bị một lực vô cùng lớn phát ra từ cơ thể của hắn hất văng ra!

- Hồng rồi!

La Anh Hào lùi lại một bước, hét lên:

- Dương Tử Mi tránh ra, anh bắn!

Trên tay anh, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một khẩu súng ngắn màu đen, nhắm thẳng gã đàn ông kia và bắn...

Liên tiếp bốn viên đạn bắn ra, ghim thẳng vào hai tay hai chân.

Thế nhưng, họ nhanh chóng phát hiện ra rằng, những viên đạn vốn dĩ đã đâm thẳng vào người thì lạ kỳ thay bỗng dội ngược ra, còn hắn không hề có cảm giác gì.

Dương Tử Mi kinh ngạc, cảm thấy thật bất an, nắm lấy cánh tay La Anh Hào vội vàng nói:

- Đi mau!

La Anh Hào từng trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, gặp phải không biết bao nhiêu là đối thủ nhưng chưa từng gặp qua ai có cơ thể biến thái như hắn.

Anh bóp cò, viên đạn một lần nữa bay ra, trúng mắt kẻ kia.

Anh là một tay thiện xạ nổi tiếng, cho dù là Tướng Tử Lương cũng không thể vượt qua anh ở môn bắn súng này, từ trước đến nay chưa bắn trượt lần nào.

- Hự...

Mắt gã kia trúng đạn, hắn rên lên một tiếng, rồi lấy tay bịt lại bên mắt mà máu đang chảy ra.

Dương Tử Mi nhân cơ hội vội kéo La Anh Hào chạy ra ngoài...

Hai người chạy trốn đến một con hẻm hoang vắng, phát hiện kẻ kia không hề đuổi theo, liền thở dài nhẹ nhõm.

Lúc này, thuật ẩn thân của cô đã hết hiệu lực.

- Hẳn biến thái quá!

La Anh Hào lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm, vỗ lên lồng ngực vẫn đang còn điên cuồng nhảy loại lên vì sợ hãi:

- Loại như hẳn, không phải là con người nữa rồi.

- Có lẽ hẳn không còn là người nữa.

Dương Tử Mi đứng bên cạnh nói.

Trong lúc chiến đấu, Dương Tử Mi hoàn toàn không cảm nhận được bất kì tiếng thở hay nhịp tim đập của hẳn.

- Không phải người? Vậy là gì?

La Anh Hào kinh ngạc hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Em cũng không biết. Cơ năng thân thể hẳn vượt qua cơ năng của con người rồi, hơn nữa còn không hít thở, không có nhịp tim, tuy nhiên hẳn có tư duy và còn có thể nói chuyện.

Nghĩ đến hôm đấu giá, cô thấy hẳn thật sự rất bình thường.

- Cái thế giới này đúng là ngoài sức tưởng tượng rồi. Ngày trước, anh còn nghĩ bản thân hiểu biết nhiều, giờ đây mới phát hiện, trên thế giới này còn nhiều lĩnh vực mà mình chưa biết.

La Anh Hào nhìn cô nói:

- Ví dụ như khả năng cơ thể có thể biến hóa của hắc, còn em nữa, lúc này em tàng hình phải không?

- Ừ.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Trên đời này thật sự tồn tại pháp thuật tàng hình thần kỳ đó sao?

La Anh Hào trở nên phấn chấn, đôi mắt ánh lên sự cuồng nhiệt.

- Anh cũng thấy rồi đấy.

Dương Tử Mi cười thản nhiên.

- Thử làm lại một lần cho anh xem.

La Anh Hào nói.

Dương Tử Mi cười một cách đầy đau khổ:

- Em mới học thuật ẩn thân này thôi, lúc có hiệu lực, lúc không có, hơn nữa, em cũng không biết hóa giải nó.

- Thì xem thôi mà.

La Anh Hào cố chấp nói.

Dương Tử Mi đành phải niệm ẩn thân chú.

La Anh Hào lùi lại một bước, hét lên:

- Dương Tử Mi tránh ra, anh bắn!

Trên tay anh, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một khẩu súng ngắn màu đen, nhắm thẳng gã đàn ông kia và bắn...

Liên tiếp bốn viên đạn bắn ra, ghim thẳng vào hai tay hai chân.

Thế nhưng, họ nhanh chóng phát hiện ra rằng, những viên đạn vốn dĩ đã đâm thẳng vào người thì lạ kỳ thay bỗng dội ngược ra, còn hẵn không hề có cảm giác gì.

Dương Tử Mi kinh ngạc, cảm thấy thật bất an, nắm lấy cánh tay La Anh Hào vội vàng nói:

- Đi mau!

La Anh Hào từng trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, gặp phải không biết bao nhiêu là đối thủ nhưng chưa từng gặp qua ai có cơ thể biến thái như hẵn.

Anh bóp cò, viên đạn một lần nữa bay ra, trúng mắt kẻ kia.

Anh là một tay thiện xạ nổi tiếng, cho dù là Tướng Tử Lương cũng không thể vượt qua anh ở môn bắn súng này, từ trước đến nay chưa bắn trượt lần nào.

- Hự..

Mắt gã kia trúng đạn, hẵn rên lên một tiếng, rồi lấy tay bịt lại bên mắt mà máu đang chảy ra.

Dương Tử Mi nhân cơ hội vội kéo La Anh Hào chạy ra ngoài...

Hai người chạy trốn đến một con hẻm hoang vắng, phát hiện kẻ kia không hề đuổi theo, liền thở dài nhẹ nhõm.

Lúc này, thuật ẩn thân của cô đã hết hiệu lực.

- Hẩn biến thái quá!

La Anh Hào lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm, vỗ lên lồng ngực vẫn đang còn điên cuồng nhảy loạn lên vì sợ hãi:

- Loại như hẩn, không phải là con người nữa rồi.

- Có lẽ hẩn không còn là người nữa.

Dương Tử Mi đứng bên cạnh nói.

Trong lúc chiến đấu, Dương Tử Mi hoàn toàn không cảm nhận được bất kì tiếng thở hay nhịp tim đập của hẩn.

- Không phải người? Vậy là gì?

La Anh Hào kinh ngạc hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Em cũng không biết. Cơ năng thân thể hẩn vượt qua cơ năng của con người rồi, hơn nữa còn không hít thở, không có nhịp tim, tuy nhiên hẩn có tư duy và còn có thể nói chuyện.

Nghĩ đến hôm đấu giá, cô thấy hẩn thật sự rất bình thường.

- Cái thế giới này đúng là ngoài sức tưởng tượng rồi. Ngày trước, anh còn nghĩ bản thân hiểu biết nhiều, giờ đây mới phát hiện, trên thế giới này còn nhiều lĩnh vực mà mình chưa biết.

La Anh Hào nhìn cô nói:

- Ví dụ như khả năng cơ thể có thể biến hóa của hắc, còn em nữa, lúc này em tàng hình phải không?

- Uhm.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Trên đời này thật sự tồn tại pháp thuật tàng hình thần kỳ đó sao?

La Anh Hào trở nên phấn chấn, đôi mắt ánh lên sự cuồng nhiệt.

- Anh cũng thấy rồi đấy.

Dương Tử Mi cười thản nhiên.

- Thử làm lại một lần cho anh xem.

La Anh Hào nói.

Dương Tử Mi cười một cách đầy đau khổ:

- Em mới học thuật ẩn thân này thôi, lúc có hiệu lực, lúc không có, hơn nữa, em cũng không biết hóa giải nó.

- Thì xem thôi mà.

La Anh Hào cố chấp nói.

Dương Tử Mi đành phải niệm Ân Thân chú.

Chương 544: Tình hình thay đổi

Nhìn thấy em không?

Sau khi niệm chú tàng hình, Dương Tử Mi thấy La Anh Hào không có phản ứng gì lớn, liền giơ tay lên khua khua trước mặt anh đầy nghi hoặc.

- Nhìn thấy!

La Anh Hào buồn bã nói.

- Shit, lại mất hiệu lực!

Thuật tàng hình tính ra giống như Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn Dự, lúc có hiệu lực, lúc lại không có, khiến Dương Tử Mi cũng cảm thấy thật bất lực.

Ấy thế mà ngay khi cô đang cảm thấy bất lực thì thuật ẩn thân đột nhiên phát tác dụng.

La Anh Hào thấy cô đột nhiên biến mất ngay trước mắt.

Anh đưa tay ra sờ cô, liền bị cô đánh cho một cái:

- Cấm sờ lưng tung, vô lễ!

- Em đừng nói như thế, chẳng mai để thiếu soái Tướng nghe thấy thì anh sẽ

chết mà không có đất chôn đây.

La Anh Hào cảm thấy thú vị khi mà chỉ nghe được giọng nói chứ không thì thấy bóng dáng của Dương Tử Mi, toàn thân anh bỗng toát hết mồ hôi.

- Ha ha.

Dương Tử Mi cười cười, đang định nói gì đó thì nhận được điện thoại từ sư phụ.

- Sư phụ, người bây giờ đang ở đâu?

Dương Tử Mi hỏi đầy nghi hoặc.

- Nữu Nữu, ta hiện tại không thể đến thành phố B được.

Ngọc Thanh nói.

- Tại sao?

- Ta đang ở ngôi nhà trên ngôi mộ mà lần trước con nói, ở đây xảy ra chuyện rồi, ta phải giúp xử lý, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

-Ồ? Hiện tại xảy ra chuyện gì ạ?

Lúc trước, Dương Tử Mi cũng phát hiện ra sát khí của ngôi nhà trở nên không bình thường, nhưng cô bận phải xử lý việc của Tống Huyền ở thành phố B nên cũng làm biếng làm việc nhàn rồi.

Không ngờ rằng, sư phụ lại chạy đi quản việc không đâu.

Nơi đó oán khí rất nặng, nguyên khí giữa trời và đất đã hoàn toàn bị Âm

Dương thuật làm cho hỗn loạn.

Người chết hấp thụ âm khí, để từ đó đạt tới sự cân bằng âm dương, giống như việc đốt lửa trong lò, nếu thể lửa vừa phải thì vừa hay thích hợp, nhưng nếu mất đi sự cân bằng, giống như nước lửa đang lên thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Có lẽ lúc đó người chủ nhân kia không nghe theo lời khuyên cáo, không chuyển nhà hoặc động thổ quấy nhiễu các vong hồn, dẫn đến các vong hồn phần nộ không yên.

- Tất cả người nam trong gia đình này đều mất đi hồn hoặc phách.

Ngọc Thanh nói.

Dương Tử Mi nghe xong, con mắt thu nhỏ lại, có một dự cảm không may, liền vội vàng nói:

- Sư phụ, người nhất định không được tự ý động thủ, con sẽ qua ngay bây giờ.

- Con xong việc ở thành phố B rồi à?

Ngọc Thanh hỏi.

- Vâng ạ, Tướng Tử Lương giải quyết xong rồi, Tổng tiên sinh cũng được thả rồi, chắc không có chuyện gì nữa.

Dương Tử Mi đáp.

- Ủm, vậy con qua đây đi, ta sợ năng lực bản thân chỉ có hạn, nhưng con có đem theo pháp khí gì không?

- Chỉ mang theo tháp sắt nhỏ.

- Vậy cũng được, nhanh đến đây, ta đợi con, nếu để chậm trễ thêm một ngày thì cả một gia đình sẽ mất mạng.

Giọng Ngọc Thanh có phần nôn nóng.

- Vâng.

Sau khi tắt máy, Dương Tử Mi hỏi La Anh Hào:

- Anh có chạy xe đến đây không?

- Có, đậu bên công viên Nhân Dân.

La Anh Hào cảm giác như đang nói chuyện với một cái ảo ảnh, thấy là lạ.

- Hay là em hiện thân đi.

- Không biết, chỉ có thể đợi nó từ từ biến mất thôi.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ nói.

La Anh Hào nhún vai, mặt trở nên đầy kỳ vọng hỏi:

- Anh bái em làm bà tổ, em có thể dạy anh tàng hình không?

Dương Tử Mi toát mồ hôi:

- Làm sư phụ của người khác em đã tự thấy mình già lắm rồi, giờ còn làm bà tổ? Em sợ em giảm thọ mất.

- Vậy em làm sư phụ của anh? Như vậy, anh có thể trở thành đồ đệ của thiếu soái Tướng, về sau anh ấy sẽ không thể tùy tiện bắt nạt anh nữa.

- Tạm thời không có tâm trạng thu nạp đồ đệ, hơn nữa không phải ai cũng học được thuật ẩn thân này, phải có linh lực mới học được, anh học cũng vô ích.

Dương Tử Mi cười nói:

- Điều quan trọng bây giờ là anh mau chóng trở em đến một nơi, em sẽ để anh xem em thực hiện đuổi ma như thế nào.

- Em đúng là đồ mê tín phong kiến.

La Anh Hào toát mồ hôi.

Chương 545: Học lái xe

Xe La Anh Hào lái là một chiếc Land Rover dùng trong quân đội, không hề kém Hummer.

Kỹ năng lái xe của anh vô cùng tuyệt vời, vừa nhanh vừa ổn định, giống như một con rắn vừa uốn lượn vừa đong đưa trên đường cao tốc, khiến người khác có cảm giác kích thích về tốc độ.

Dương Tử Mi cũng dự định học lái xe, cô ngồi ghế phụ kế bên tay lái và bắt đầu tỉ mỉ nhìn từng động tác của anh.

- Em muốn học lái xe à?

La Anh Hào nhận ra, liền hỏi.

- Uhm, không có xe, ra ngoài rất bất tiện, nhưng em mới có mười lăm tuổi, chưa được đi thi bằng lái.

Dương Tử Mi cau mày nói.

- Ha ha, xem ra em đúng là một công dân biết tuân thủ pháp luật đấy nhỉ. Ở cái xã hội này, chỉ cần em muốn, thì dù mới mười lăm tuổi, vẫn có thể.

La Anh Hào chế giễu nói.

- Gì cơ?

Dương Tử Mi ngạc nhiên hỏi.

- Em yên tâm đi, nếu em muốn lấy bằng lái, anh giúp em làm một cái, không cần dùng đến cái gì mà đường đường chính chính, có rất nhiều người mua bằng lái.

La Anh Hào nói lớn.

Dương Tử Mi ngạc nhiên:

- Vậy giúp em làm một cái, em sẽ học lái xe!

- Học luôn bây giờ đi, anh làm thầy!

La Anh Hào nói.

- Cũng được!

Nhìn thấy anh lái xe đã như vậy, Dương Tử Mi cũng thấy thích. Cô phát hiện, kỹ năng lái xe không hề khó, dễ hơn nhiều so với việc tu luyện pháp thuật.

La Anh Hào xuống xe, đổi chỗ ngồi cho cô.

La Anh Hào nói với cô một lượt những kiến thức lái xe cơ bản.

Dương Tử Mi nhanh chóng ghi nhớ, mới bắt đầu thì hơi lóng ngóng, nhưng sau khi lái một đoạn đường, thì có thể lái vô cùng ổn định.

- Em đúng là một học sinh thiên tài, đến anh còn cần tới hai ngày mới đạt được trình độ hiện tại của em.

La Anh Hào tán dương khả năng lĩnh hội và năng lực thao tác cực giỏi của cô.

Dương Tử Mi mỉm cười, lái xe chạy thẳng con đường, cái cảm giác này mới đã làm sao, thảo nào trên thế giới này, có nhiều người lại thích đua xe - một loại hoạt động cực nhanh đến vậy.

Bởi vì là biển xe quân đội, lại là Land Rover, chỉ cần nhìn là biết người ngồi trong xe thuộc hàng tướng cấp cao trong quân đội, do đó, cả một đoạn đường dài, bất kể là qua trạm thu phí hay gặp phải xe cảnh sát cũng không cần dừng, tất cả xe khác đều phải nhường đường.

Đúng là đặc quyền!

- Có phải là chỉ cần biển xe quân đội thì không có bằng lái cũng chẳng sao? Tuyệt đối không ai xét xe?

Dương Tử Mi hỏi.

- Uhm, ai dám xét?

La Anh Hào nhướn mày nói,

- Trừ khi đâm phải người đặc biệt chính trực. Nhưng mà, loại người đó đã tuyệt chủng trên thế gian này rồi. Trong quân đội của bọn anh, rất nhiều các cô chiêu cậu ấm, chưa đến mười lăm tuổi đã dùng xe biển quân đội của bố chúng chạy đâm loạn khắp nơi rồi.

- Thật tốt, em mà có thể có được một cái biển như vậy thì tốt.

Dương Tử Mi không khỏi hâm mộ.

Hóa ra, có đặc quyền lại bá đạo đến vậy.

Lúc trước, thầy giáo chính trị cứ mở miệng ra là nói đây là một xã hội mà người người bình đẳng như nhau, hóa ra, vẫn còn qua nhiều người tự do, tự tại ngồi lên đầu pháp luật như thế.

Cái pháp luật gọi là người người bình đẳng chỉ dành cho người dân phổ lương thiện không biết gì mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng có phần phần nộ của Dương Tử Mi như muốn bật tung ra ngoài.

Nếu đề cô nắm giữ quyền lực, cô nhất định sẽ điều chỉnh lại cái xã hội này!

Nhưng, cô có thể nắm giữ không?

Đáp án là không thể.

Cô chỉ có thể nỗ lực biến bản thân trở thành một người có cường quyền, chỉ có như thế, mới có thể giành lại công bằng cho bản thân mình và những người khác.

- Em muốn có biển quân đội không phải là không thể, thiếu soái Tướng có thể giúp em làm một cái biển của đội quân B.

La Anh Hào nói.

- Đối với anh ấy, đó chỉ là chuyện nhỏ.

Chương 546: Vong hồn nổi giận

- Biển số xe quân B? Đó lại là gì thế?

Dương Tử Mi hoàn toàn mù tịt về biển số xe quân dụng.

La Anh Hào giải thích cho cô.

Biển số xe được tạo thành đầu tiên bởi Hán tự, sau đó đến chữ cái, dấu chấm và cuối cùng là số thứ tự. Ví dụ như: đầu xe là: “ Quân A.12345”, đuôi xe “ Quân A. 12345”, đây gọi là: “tiền hồng hậu hắc”.

Biển số xe nếu là: “Quân A” là quân ủy, còn “ quân B” thì thuộc về “ Bộ tổng chính trị”.

Dương Tử Mi nghe xong, hai mắt sáng lên,

- Thật sự có thể lấy được biển số xe quân B bá đạo như vậy sao?

- Dựa vào năng lực của thiếu soái Tưởng đương nhiên không còn gì phải bàn. Em dứt khoát để anh ấy tặng em một chiếc xe coi như là quà tặng gặp mặt đi, em thích xe quân đội loại nào?

La Anh Hào hỏi.

- Chính là loại Land Rover này!

Dương Tử Mi thật sự rất thích loại xe hầm hố, mạnh mẽ như chiếc Land Rover này, mặc dù khí chất của cô và nó không giống nhau.

Trần La Anh Hào lại toát mồ hôi.

Mặc dù bề ngoài cô giống như một thiếu nữ yếu đuối, nhưng bản chất thì không thể dùng từ thiếu nữ để so sánh rồi, lái Land Rover cũng tốt.

Chiếc xe chạy rất nhanh đến ngôi nhà đó.

Dương Tử Mi xuống xe, nhìn thấy âm sát khí màu đen, đục ngầu giống như lốc xoáy, xoay tròn trên không trung phía trên tòa nhà, so với trước khi cô tới thì nó càng trở nên hỗn loạn.

Cô vội vàng đi tới, nhìn thấy cửa nhà đang mở, bên trong vọng ra tiếng khóc của một người phụ nữ đang quần bách.

- Sư phụ!

Cô nhẹ giọng kêu lên một tiếng

- Nữu Nữu, mau vào đây.

Ngọc Thanh nghe thấy giọng cô liền đáp lại

Dương Tử Mi đi vào bên trong, đột nhiên phát hiện bên trong bày đầy cờ màu vàng dùng để làm pháp thuật chiêu vong hồn, trông vô cùng u tối.

Sao mà lại bày trận như thế này?

Thảo nào dám vong hồn kia nổi giận.

Dương Tử Mi nhíu mày, rút hết dăm cờ gọi hồn đang đang đưa, cô nhìn thấy sư phụ.

Có năm người đang nằm trước mặt ông.

Một người chính là chủ nhân ngôi nhà, chú Từ Điền mà trước đây cô từng gặp, một người có lẽ là hai người con trai của ông Từ Phi Long, Từ Phi Hồ, còn một người có lẽ là cháu đích tôn Từ Hạo Thiên.

Ba người này không hề hôn mê, chỉ có điều nằm ở đó mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, không có chút nào bộ dạng của nguyên khí, hơn nữa bà già, trẻ con, phụ nữ, con gái đang khóc vây quanh.

Dương Tử Mi dùng Thiên Nhân nhìn bọn họ, quả nhiên một là mất đi hồn, hai là mất đi phách, hơn nữa bị mất từ ba ngày trước.

Nếu qua mười giờ nữa mà những hồn phách đó không được tìm thấy thì họ sẽ chết thực sự.

- Nữu Nữu, con đến rồi à?

Ngọc Thanh dơ phất trần, bất đắc dĩ nói:

- Con xem con có cách gì tìm lại hồn phách cho bọn họ được không, sư phụ không đủ pháp lực, không thể đoạt được hồn phách từ trong tay các vong hồn.

- Con chưa bao giờ gặp tình huống phải cướp lại hồn phách từ các vong hồn...

Trong lòng Dương Tử Mi trống rỗng.

Cô quay hướng về trung tâm của phòng khách, phát hiện có dấu vết động thổ, bèn hỏi bà thím đang khóc bên cạnh:

- Các người định đào thi thể chôn dưới đất mang đi à?

Bà thím khóc lớn:

- Đúng vậy, ông chồng tôi định đào chuyển đi, nhưng ngôi nhà này là do tổ tông để lại, bên trong có quá nhiều ký ức, hơn nữa phong thủy cũng rất tốt, ông ấy và các con cũng không nỡ lòng nào. Ông ấy nghe theo lời dèm pha của một thầy tướng, muốn đào hài cốt mang đi cho xong, rồi tiếp tục coi ngôi nhà này như nhà tổ, nào ai ngờ, vừa mới đào lớp đất lên, thi thể dưới lòng đất không hề bị thối rữa, giống như là vừa mới chết vậy, còn chồng và các con tôi đột nhiên ngã nhào xuống đất, không thể đứng dậy...

Chương 547: Dẫn hồn thuật (1)

Dương Tử Mi toát mồ hôi khi nghe xong.

Phong thủy của ngôi nhà này cực tốt, nguyên nhân là do lợi dụng sự cân bằng âm dương của Âm Dương thuật, bây giờ, pháp thuật này bị bắt làm kinh động đến các vong hồn, cách tốt nhất là chuyển đi sớm, sau đó coi nơi này như phần mộ của tổ tiên để cúng bái, như vậy sau này mới gặp phúc.

Đương nhiên, nếu như thấy lưu luyến ngôi nhà này, thì không chế hài cốt mang ra ngoài cũng không phải là điều không thể. Có điều, dù thế nào cũng không thể có được phong thủy như ban đầu, hơn nữa cửa của ngôi nhà cũng phải mở lại từ đầu một lần nữa.

Không ngờ rằng, hài cốt dưới lòng đất rất bất thường, trải qua mấy trăm năm mà vẫn giữ được thịt da không bị thối rữa.

Cô bới một ít đất đưa lên ngửi, đây rõ ràng không phải đất dưỡng thi.

- Nữu Nữu, nguyên nhân không phải ở đất dưỡng thi.

Ngọc Thanh ở bên cạnh giải thích:

- Tất cả là do âm dương cân bằng của thuật Âm Dương. Loại cân bằng âm dương này sẽ hướng về phía cửa và có lợi cho người sống, kích thích sản sinh sự tuần hoàn của cát khí, cũng lại có lợi cho hài cốt dưới đất, giúp luôn duy trì trạng thái âm dương cân bằng, sẽ không bị thối rữa.

Hóa ra là như vậy.

Dương Tử Mi nhìn trung tâm phòng khách:

- Vậy còn bộ hài cốt này thì sao, đào lên rồi bây giờ xử lý thế nào?

Bà thím ngồi bên cạnh nói,

- Ông chồng tôi lúc đó cũng đột nhiên xảy ra chuyện, công nhân đào bới sợ sệt nên đem đất lấp lại như cũ, không đào mang đi nữa. Sau đó tôi mời rất nhiều đạo sĩ đến làm pháp, thế nhưng đạo sĩ từng người một bị dọa bỏ đi hết, bọn họ còn cảnh cáo tôi đừng có mang người đi, nếu không sẽ không thể tìm thấy hồn phách đã mất.

Dương Tử Mi nghe mà đầu bỗng thấy to lên.

Ngụ muội kém hiểu biết đúng là hại người không nhẹ.

Dương Tử Mi dùng Thiên Nhân phát hiện ra, hồn phách mà năm ông cháu nhà này đều bị vong hồn dưới đất kia hấp thụ hết.

May mắn là, bọn họ chỉ có năm người, nếu trong gia tộc vừa hay có mười người con trai, mỗi người bị hút đi một luồng hồn phách, kiện toàn thành ba hồn bảy phách, trải qua thêm một giai đoạn tôi luyện thì người chết sẽ sống lại.

Có điều, bởi vì hấp thụ năm phần hồn phách, linh lực bên trong cái thi thể đó cũng đủ mạnh lắm rồi.

- Sư phụ, người nói bây giờ nên làm gì mới phải?

Pháp lực của Dương Tử Mi mặc dù cao hơn Ngọc Thanh, nhưng kinh nghiệm thì lại ít hơn ông rất nhiều.

- Nếu muốn cứu người, chỉ còn cách đào cái thứ dưới đất lên một lần nữa, rồi dùng thuật dẫn hồn là được.

Ngọc Thanh bất đắc dĩ nói:

- Sau đó thiêu hủy nó, thu phục oán linh, nếu không Từ gia về sau sẽ không có ngày nào yên bình hết.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Ta đã gọi cho sư thúc của con mang pháp khí liên quan đến việc dẫn hồn và Kính Tự Hồn đến, đợi nó đến chúng ta sẽ bắt đầu làm phép đào đất.

- Vâng, sư phụ, việc này để con làm, người tuổi đã cao, không thích hợp làm phép.

Dương Tử Mi đột nhiên không chịu để Ngọc Thanh làm chuyện tiêu hao nguyên khí như thế này, hơn nữa, cái thứ trong lòng đất không phải là đồ vật bình thường nữa rồi.

La Anh Hào này giờ đứng bên cạnh lắng nghe mà há hốc mồm.

Nói thật ra, lúc trước anh cũng đã từng gặp những thứ quỷ quái, cho rằng đó không phải do con người làm, càng không thể tin được, một người sau khi chết, lại vẫn có thể hiện ra làm loạn.

Bây giờ, tình huống mà ngôi nhà bị phát hiện ra, thật ngoài sức tưởng tượng.

Ngọc Chân Tử đến rất nhanh.

Ông chưa bước vào trong ngôi nhà liền hét lên:

- Ngôi nhà này có tà khí!

Dương Tử Mi trắng mắt nhìn ông, ai cũng có thể cảm nhận được ngôi nhà này có yêu khí, nhiệt độ trong căn nhà này ít nhất cũng thấp hơn bên ngoài khoảng bảy, tám độ, khiến người khác cảm giác không có gió mà vẫn thấy lạnh.

Ngay cả đến Tiểu Thiên cũng cảm thấy bất an.

Chương 548: Dẫn hồn thuật (2)

Dương Tử Mi nhờ La Anh Hào giúp đỡ, vượt hết toàn bộ đồng cờ mà những đạo sĩ kia giữ lại.

Đồng đồ vật này, chỉ khiến việc triệu hồn đám ma quý phát huy tác dụng, chứ không hề có lợi cho người sống bị mất hồn phách, ngược lại còn khiến hồn phách kinh sợ không dám quay về.

Dương Tử Mi chỉ giữ bà thím ở lại hiện trường, những người khác thì ở trong phòng, đề phòng xảy ra chuyện.

Ngọc Chân Tử bố trí pháp án lại từ đầu, đốt đèn và nhang dẫn hồn.

- Anh ở lại đây làm gì?

La Anh Hào nhìn Dương Tử Mi và hỏi:

- Đào hài cốt.

La Anh Hào mắt trắng bệch, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, anh là người duy nhất ở đây là tráng kiện có sức lực, chuyện đòi hỏi sức lực như này đương nhiên cũng chỉ có anh làm.

Huống hồ, anh cũng muốn chứng kiến, thi thể chết mấy trăm năm không mục rữa rốt cuộc là yêu khí như thế nào.

- Nhưng mà, anh có bị trúng tà gì đó không? Chẳng may mất đi hồn phách, em phải giúp anh chiêu hồn đấy nhé.

La Anh Hào nói.

Dương Tử Mi cười:

- Dương cương khí trên người anh rất nặng, hơn nữa cũng giết không ít người, cơ thể hình thành một lớp sát khí cực mạnh bảo vệ rồi, không ai có nguyện vọng hút đi hồn phách của anh đâu.

La Anh Hào cười cười.

Là một quân nhân, đúng là anh đã lấy không ít mạng người.

Trước tiên, Dương Tử Mi dâng hương tĩnh tâm, niệm chú an hồn, sau đó chỉ phương vị để La Anh Hào bắt tay đào.

Đối với vấn đề đào bới cơ bản như thế này, La Anh Hào làm vừa nhanh vừa gọn, hướng hồ, vị trí chôn hài cốt không quá sâu.

Rất nhanh đã có thể nhìn thấy chiếc quan tài màu đen lộ ra.

Dương Tử Mi nhanh chóng dán phù chú lên quan tài, bịt kín oán khí ở bên trong và niệm chú, chỉ nhìn thấy phù chú dán trên quan tài đột nhiên phát quang giống như tia tử ngoại, đan xen trên không trung phía trên qua tài gỗ dày đặc, tạo thành một lớp phòng thủ thật chặt.

Trông cô sắc mặt không hề biến đổi mà cảm giác như thoải mái hơn được một chút.

Nhưng trên thực tế, chuyện này đã khiến hao tổn hơn một nửa pháp lực của

cô, nếu không thì không thể nào giữ yên được vong hồn tràn ngập oan khí bên dưới kia.

Nếu đổi thành Ngọc Thanh hoặc Ngọc Chân Tử thì kết quả sẽ ngược lại.

Nhìn thấy âm sát oán khí bị ép xuống, Dương Tử Mi quan sát kỹ chiếc quan tài, bảo La Anh Hào đừng vội nhắc lên.

Ở giữa quan tài có in một ký hiệu sao năm cánh rất lớn, hơn nữa, trên quan tài còn khắc hình hoa mai, giống hệt hình trên cái hộp bằng gỗ mà cô lấy được ở Nhạc gia.

- Sự phụ, có phải tất cả thuật Âm Dương đều sử dụng hình này không.

Dương Tử Mi quay lại hỏi sư phụ.

Ngọc Thanh lắc đầu:

- Chiếc quan tài này cùng với chiếc hộp gỗ của con là của cùng một Âm Dương sư.

- Dạ, con cũng nghĩ như vậy!

Dương Tử Mi gật đầu.

Bởi vì quan tài đã bị mở ra, hiệu lực kết ấn trên nắp quan tài cũng biến mất, Dương Tử Mi không cần viết phá tự nữa.

Cô đẩy La Anh Hào qua một bên.

Cô phải đích thân ra tay mở cái nắp này!

La Anh Hào, Ngọc Thanh, Ngọc Chân Tử hơi lùi ra một chút, nhưng không ai rời mắt khỏi chiếc quan tài, nhìn một cách đầy căng thẳng.

Ngọc Thanh cầm trên tay trấn thi phù mà lúc trước Dương Tử Mi vẽ, còn Ngọc Tử Chân thì cầm dây trói thi.

Trên người La Anh Hào đương nhiên cũng bị Dương Tử Mi dán phù chú để đề phòng lỡ có chuyện gì xảy ra.

Dương Tử Mi một tay cầm tháp sắt nhỏ, một tay đeo bao tay, nhẹ nhàng nhắc nắp quan tài, tâm trạng vô cùng căng thẳng...

Chương 549: Xác sống xinh đẹp (1)

Nắp quan tài từ từ mở ra, một mùi hương nhẹ nhàng kỳ lạ bay ra, Dương Tử Mi vội vàng bịt mũi lại, lo sợ bị trúng độc.

Quan tài đã hoàn toàn mở ra, người nằm bên trong là một người con gái khoảng 25-28 tuổi, có khuôn mặt vô cùng thanh tú, mặc một bộ quần áo hết sức hoa lệ, cầu kỳ, kết hợp với tóc búi kiểu Nhật cực kỳ tinh xảo.

Cô nhìn thấy lớp da thịt vẫn duy trì độ đàn hồi và màu sắc tươi sáng, cảm giác như người phụ nữ chỉ vừa mới chìm vào giấc ngủ, chỉ có điều trên khuôn mặt mơ hồ ấy để lộ một thần sắc vô cùng kì dị.

Dương Tử Mi sợ đến ngậy người khi nhìn thấy thi thể đó.

Cô quay lại nhìn sư phụ.

Ngay khi cô quay đầu nhìn Ngọc Thanh, đôi lông mi cong dày của cô gái bỗng hơi động đậy,

- Chị, cô ta tỉnh rồi!

Tiểu Thiên kêu to.

Dương Tử Mi sợ hãi, vội vàng quay lại, lập tức dán phù chú lên trán và tứ chi của cô ta.

Xác chết này đã hấp thụ hồn phách của năm người nên hoàn toàn có thể sống giống như một xác sống.

Nghĩ đến từ “xác sống”, cô nhớ ngay để gã đàn ông mặc vest đen tên Thanh Vân ở thành phố B, cô chợt lóe lên suy nghĩ có thể hẳn cũng là xác sống.

Chỉ có điều xác sống này thông thường dùng trạng thái nào để có thể tồn tại như người sống?

Cô thực sự không hiểu, xác sống đó tu luyện như thế nào để được như vậy.

- Nữu Nữu, bắt đầu dẫn hồn đi!

Ngọc Thanh đứng ở trên gọi:

- Đừng để chậm trễ thời gian nữa!

- Dạ, sư thúc, đốt hương dẫn hồn.

Dương Tử Mi dập tắt suy nghĩ về xác sống, bắt đầu đọc chú dẫn hồn, bà thím ở bên trên theo sự hướng dẫn của Ngọc Chân Tử cũng bắt đầu gọi tên từng người thân của bà...

Thi thể đột nhiên rung động, đầu ngón tay nâng lên từ từ nhưng không có cách nào buông xuống được.

Dương Tử Mi thấy xem ra không thể dùng cách triệu hồi thông thường, chỉ còn cách dùng ngón tay đâm vào giữa trán cô ta, bắt đầu niệm chú rót trực tiếp vào trong não...

Một luồng hồn phách bay ra khỏi thi thể.

- Hự...

Chủ nhân ngôi nhà từ từ tỉnh lại, rồi ngồi dậy, mơ hồ nhìn xung quanh, đang định hỏi điều gì đó thì bị Ngọc Thanh ngăn lại để không làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của Dương Tử Mi.

Từng luồng hồn phách thoát ra ngoài, cả năm người đều tỉnh lại.

Nguyên khí của Dương Tử Mi lúc này đã tiêu hao rất nhiều.

- Nữu Nữu, đánh tan thần thức của vong hồn này đi, sau đó thiêu hủy thân xác.

Ngọc Thanh ở trên thấy sự việc đã thành công bèn dặn dò Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi phát hiện, trên thi thể người này vẫn còn lưu giữ một luồng hồn hai luồng phách, không hề giống với người chết bình thường.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Cô còn đang nghi ngờ thì đột nhiên phát giác, âm sát khí ở bốn bề không phải thoát ra từ thi thể này mà liên tiếp thoát ra từ bên dưới lớp bùn đất.

Chẳng lẽ bên dưới vẫn còn thi thể?

- Sư phụ, có chuyện!

Dương Tử Mi nói lại cho Ngọc Thanh nghe những gì cô vừa mới phát hiện.

- Vậy trước tiên nhắc quan tài này lên cái đã!

Vẻ mặt Ngọc Thanh trở nên nghiêm trọng:

- Tạm thời giữ lại thần thức của cô ta.

La Anh Hào và Ngọc Chân Tử nhảy xuống, nhắc chiếc quan tài lên.

Quan tài vừa nhắc lên, âm sát khí trong lòng đất ào ào lên theo.

Tháp sắt nhỏ trên tay Dương Tử Mi bắt đầu điên cuồng để hấp thụ âm sát khí trong không trung...

Tiếp theo đó, có rất nhiều vong hồn cũng bắt đầu xông ra.

Dương Tử Mi cũng không nghĩ được nhiều, liền tiếp tục lấy Kính Tụ Hồn thu nạp từng oan hồn vào trong gương.

Vong hồn nào cũng chất đầy tà ác oán khí, cô không thể để bất cứ cái nào chạy thoát được.

Chương 550: Xác sống xinh đẹp (2)

Gương Tụ Hồn và tháp sắt nhỏ sau khi làm việc liên tục thì cuối cùng cũng xem như đã thu được toàn bộ âm sát khí và vong linh thoát ra ngoài.

Dương Tử Mi thầm cảm thấy thật may mắn vì có được hai vật báu như thế, nếu không, cô sẽ phải mất rất nhiều nguyên khí đối phó với những thứ này.

Cô bảo La Anh Hào cầm xẻng Lạc Dương tiếp tục đào bới.

Tiếp tục đào xuống khoảng ba thước ba thì một đầu lâu hiện ra.

La Anh Hào không hề bị điều này làm cho sợ hãi, tiếp tục đào.

Một cái, hai cái, ba cái...

Bên trong quả nhiên chất đầy đầu lâu, Dương Tử Mi nổi hết da gà khi nhìn thấy chúng, cô nhanh chóng kêu La Anh Hào dừng tay.

Những người vốn dĩ đứng bên trên quan sát, khi nhìn thấy một đồng đầu lâu thì tay chân cũng mềm nhũn ra, quỳ xuống đất.

Cứ tưởng rằng trong ngôi nhà này chỉ có một người chết ở bên trên, hóa ra bên dưới còn có cả một cái hố chôn vô số hài cốt.

Dương Tử Mi và La Anh Hào nhảy lên trên.

Ngọc Thanh sau khi nhìn thấy đồng đầu lâu đó thì không ngừng niệm “vô lượng thiên tôn”.

- Sư huynh, rốt cuộc đây là tà thuật gì vậy?

Ngọc Chân Tử đứng bên cạnh nói,

- Đệ đi khắp Nam Bắc Đại Giang, chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này. Cả cô gái kia nữa, rốt cuộc có chuyện gì?

Ngọc Thanh đi đến trước chiếc quan tài, đưa tay ra vén tóc giữa trán của người phụ nữ nằm bên trong, thì chỉ thấy ở ngay giữa trán xuất hiện ba cây kim đâm.

- Đây là kim gì vậy?

Dương Tử Mi ngạc nhiên.

- Đây là kim định hồn trong thuật Âm Dương, dùng để khóa hồn thức giữa trạng thái của sự chết và sự sống, sau đó dùng oán khí của âm linh và cát khí của người để nuôi thành xác sống, dùng cho những kẻ làm pháp.

Ngọc Thanh nhìn người con gái đó:

- Từ trước tới nay, ta luôn cho rằng đây chỉ là một sự ghi chép về thuật Âm Dương mà thôi, ai ngờ rằng chuyện này thật sự đã xảy ra.

Xác sống?

Dương Tử Mi lập tức liên tưởng người con gái trước mắt với gã đàn ông mặc vest đen.

Không biết bọn họ có cùng loại hay không?

- Vậy sư phụ, bây giờ chúng ta phải làm sao? Con thiêu hủy cô ta, hay là...

Nghĩ đến việc thiêu hủy một người vẫn chưa chết hoàn toàn, Dương Tử Mi có chút cảm giác sờn tóc gáy.

- Mi Mi, chi bằng con hàng phục cô ta, biến cô ta thành người của con.

Đôi mắt Ngọc Thanh bỗng nhiên lóe sáng.

Dương Tử Mi giật cả mình:

- Sư phụ, không phải chứ, thầy bảo con biến một thứ đã chết cách đây mấy trăm năm trở thành người của con? Con cần cô ta làm gì? Lẽ nào cô ta biết nấu cơm giặt đồ à?

- Sau khi được đánh thức, những kỹ năng kiếp trước của cô ta vẫn được lưu giữ, và trở thành một nô bộc trung thành, làm tất cả vì con, nghe theo con.

Ngọc Thanh nói.

Dương Tử Mi vẫn lắc đầu:

- Vẫn cảm thấy kỳ kỳ, con cũng không cần nô bộc trung thành gì cả.

- Nếu con không thu phục, vậy thì cô ta sẽ bị bọn thi pháp sử dụng, bọn chúng nuôi cô ấy cả trăm năm ở đây, mục đích là một ngày cô ấy có thể trở thành xác sống.

- Đã trôi qua cả trăm năm rồi, mấy người thi pháp đó cũng chết hết rồi.

- Có người kế thừa!

Ngọc Thanh nhìn cô nói,

- Sau khi cô ta được con đánh thức, không khác gì so với người sống, con nỡ lòng nào để cô ta biến thành công cụ cho người khác sử dụng?

Dương Tử Mi nhìn cô gái.

Đây quả là một người có vận mệnh bi đát, còn trẻ như vậy mà hồn phách bị kẻ khác nhốt lại để luyện thành xác sống.

- Nay tiểu sư diệt, ngôi nhà của con chẳng phải rất to sao? Bình thường không có ai quét dọn gì cả, nếu bây giờ có một cô gái xinh đẹp ngày ngày quét dọn trong sân, làm cái này cái kia thì sư thúc của con sẽ trẻ ra cả mười mấy tuổi đấy.

Ngọc Chân Tử nói.

Chương 551: Xác sống xinh đẹp (3)

Dương Tử Mi toát mồ hôi:

- Logic của sư thúc kiểu gì thế? Chẳng lẽ sư thúc muốn lấy cô ấy làm vợ sao?
- Linh tinh quá, Vô Lượng Thiên Tôn, ta là đạo sĩ, làm sao có thể lấy vợ kia chứ?

Ngọc Chân Tử kêu lên.

- Vậy cô ấy quét nhà thì sao sư thúc lại trẻ ra mấy chục tuổi cơ chứ?

Dương Tử Mi hỏi với vẻ khó hiểu.

- Nghe nói, ngắm mỹ nữ bổ mắt, còn làm cho con người ta trẻ ra nữa, sư thúc của con là ta đây chỉ muốn ngắm mà thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ bậy bạ gì đâu.

Ngọc Chân Tử trợn mắt nói:

- Đúng là lấy dạ đàn bà đo lòng đàn ông mà.
- Sư thúc, thúc nói như vậy con sẽ đau lòng đấy.

Dương Tử Mi cố ý bừa môi nói.

- Con đau lòng cái gì chứ hả?

- Ý của người là con không phải là mỹ nữ, nhìn không bồ mắt mà.

Nhìn Dương Tử Mi có vẻ như vô cùng tủi thân.

- Trong mắt ta, con chỉ là tiểu sư diệt thôi.

Ngọc Chân Tử bữu môi trả lời.

- Nữu Nữu, nghe lời sư phụ, nhận cô ấy đi.

Ngọc Thanh cố chấp khuyển nhủ.

Dương Tử Mi nhìn ông.

Tuy rằng cô không biết tại sao sư phụ lại cố ý bảo cô thu nhận xác sống này, nhưng nếu như đó là ý của sư phụ thì cô sẽ không cãi lại ông.

Nhưng mà, cô phải hàng phục một cái xác sống như thế nào đây?

- Rút ba cây định hồn châm ra, sau đó nhanh chóng nhỏ một giọt máu của con vào, in định hồn chú của con lên, như thế là được rồi.

Ngọc Thanh nhìn ra bản khoản của cô nên bèn lên tiếng.

- Chỉ đơn giản thế thôi sao?

- Nhìn có vẻ đơn giản, nhưng mà, chỉ có con mới có thể làm được, trừ khi pháp lực của người làm phép còn mạnh hơn con, như vậy con sẽ bị phản phệ, biến thành một cái xác sống khác.

Ngọc Thanh nhìn cô bằng đôi mắt lưu ly tràn đầy từ ái, ông nói:

- Con không cần lo lắng, pháp lực của mấy tên âm dương sư chỉ học được một tí tạp thuật của chúng ta kia làm sao bì được với con

- Vâng ạ!

Nếu như sư phụ đã nói như thế rồi thì Dương Tử Mi chỉ đành gật đầu đồng ý.

Cô cắn rách ngón tay cái của mình, tay phải rút ba cây định hồn châm ra, ngón tay trái đang chảy máu biến thành chỉ quyết, ấn xuống giữa trán của cô gái kia.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều đang chăm chú dõi theo từng cử động của Dương Tử Mi, không ai phát hiện ra, trên gương mặt từ ái của Ngọc Thanh đạo trưởng xuất hiện một nụ cười quái dị khó lường, đôi mắt như lưu ly cũng biến thành màu đen trong chớp mắt, tựa như trên người của ông còn ẩn giấu một con người khác vậy.

Nhưng sự quái dị của ông chỉ xuất hiện trong nháy mắt, gương mặt và đôi mắt lại nhanh chóng trở lại như lúc ban đầu.

Sau khi làm xong trấn hồn chú, Dương Tử Mi lùi về đằng sau một bước, cô cảm thấy toàn thân như bị hư thoát, tinh khí trên người không ngừng tiết ra ngoài, truyền vào người cô gái kia.

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Cô cảm thấy hơi sợ hãi nên muốn dừng lại.

Nhưng dù có làm thế nào thì cũng không thể khống chế được.

Cô gái kia cứ như đã luyện Hấp Tinh Đại Pháp, liên tục không ngừng hút lấy tinh khí nguyên của cô.

Gương mặt vốn khô quắt của cô gái kia dần dần đầy đặn trở lại, thậm chí bắt đầu có vẻ hồng nhuận của người sống, tử khí bao phủ trên gương mặt cô ấy cũng dần dần tản đi.

Lông mi của cô ấy hơi run run, dưới mi mắt mỏng manh có thể thấy được tròng mắt đang động đậy.

Còn ngón tay vốn đặt ở trên bụng của cô ấy cũng bắt đầu cử động rồi...

Mọi người khẩn trương, nín thở dõi theo cô ấy.

Còn Dương Tử Mi lại khẩn trương vì tinh khí nguyên của cô sao lại không thể thu lại được.

Chẳng lẽ muốn để cho cô ấy thành người của mình thì phải để cho tinh khí nguyên của mình và cơ thể cô ấy dung hợp làm một sao?

Gương mặt Dương Tử Mi mang theo vẻ cầu cứu nhìn về phía Ngọc Thanh...

Trong khoảnh khắc cô quay đầu, đột nhiên cô cảm thấy nụ cười của sư phụ có chút lạ lẫm.

Cô trợn to hai mắt nhưng rồi lại phát hiện ra sư phụ vẫn là sư phụ, mà nụ cười của ông cũng rất bình thường.

Có thể là do mình quá mệt mỏi nên có ảo giác thôi.

Dương Tử Mi lắc đầu.

Chương 552: Xác sống xinh đẹp (4)

- Chị, mau niệm cùng em...

Tiểu Thiên là người đầu tiên phát hiện ra tình trạng bất thường của Dương Tử Mi, liền vội vàng niệm một chuỗi chú ngữ.

Dương Tử Mi cũng không nghĩ ngợi nhiều, bắt chước nó, cùng nhau niệm chú.

Tinh khí nguyên không ngừng tiết ra ngoài cuối cùng cũng coi như đã dừng lại.

Cô ngồi bệt xuống đất một cách vô lực, vội vàng vận khí điều chỉnh.

Thẻ bài gỗ đào trước ngực cô đột nhiên hiện lên ánh sáng màu xanh, nhiệt độ cơ thể của cô bắt đầu giảm xuống, cô lạnh đến mức run lẩy bẩy, cơ thể của cô giống như bị rơi xuống hầm băng vậy, hơi lạnh của băng đá bao phủ khắp người cô. Tóc, lông mày, gương mặt, toàn bộ đều bị đóng đầy băng, nhìn cô chẳng khác nào một người băng.

Cùng lúc đó, thẻ bài gỗ đào trước ngực người đang ở chốn kinh thành xa xôi là Long Trục Thiên cũng đồng thời hiện lên ánh sáng đỏ, cả cơ thể anh phải chịu đựng độ nóng đáng sợ như bị ngọn lửa thiêu đốt.

- Nữu Nữu!

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử nhìn thấy tình trạng của cô thì vô cùng hoảng hốt, vội vàng gọi.

La Anh Hào mắt chữ A mồm chữ O nhìn biến hóa của cô, anh muốn đến gần cô nhưng giống như bị một bức tường băng cản lại, không thể tiến lên phía trước.

Dương Tử Mi nhắm mắt điều tức, cô đưa băng khí chạy khắp cơ thể về đan điền, nơi đó có thể dung hòa mọi hàn khí.

Vào đúng lúc này, cô gái mặc kimono nằm trong quan tài đột nhiên phát ra tiếng rên nhẹ:

- Ừm... a...

Ánh mắt của mọi người di chuyển từ trên người Dương Tử Mi lên người cô gái kia.

Chỉ thấy lông mi của cô gái mặc kimono kia run lên vài cái, hai mắt từ từ mở ra...

La Anh Hào và Ngọc Chân Tử bị dọa tới mức lùi về sau một bước, tim đập bùm bùm, giống như có người dùng búa tạ đập thật mạnh vào tim vậy.

Chỉ thấy đôi mắt của cô gái kia trắng đen trong suốt rõ ràng, hiện ra màu lam nhạt, giống như bầu trời xanh sau cơn mưa vậy.

Đầu tiên cô ấy ngờ ngàng và nghi hoặc nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt dần dần tỉnh táo hơn.

Mọi người phát hiện ra, ánh mắt của cô ấy hình như có vài phần giống với Dương Tử Mi.

Cô ấy từ từ ngồi dậy, nhìn vào nhìn chiếc quan tài rồi đột nhiên lên tiếng:

- Sao tôi lại ở đây?

Cô ấy nói tiếng Nhật, giọng nói thanh thúy dịu dàng động lòng người, giống như một người phụ nữ xinh đẹp vừa lười biếng tỉnh giấc.

La Anh Hào và Ngọc Chân Tử nhìn nhau rồi lại nhìn vào Dương Tử Mi và cô gái mặc kimono kia.

Cô gái kia từ từ đứng dậy, cô ấy đứng trên quan tài.

Cô ấy có thân hình cao gầy uyển chuyển, khí chất cao nhã, vẻ mặt lạnh nhạt, rất có phong phạm của tiểu thư quý tộc.

- Tôi là ai?

Cô ấy lại hỏi bằng tiếng Nhật.

Không ai có thể trả lời câu hỏi này của cô ấy, vì chẳng có ai biết cô ấy rốt cuộc là ai cả.

Ánh mắt của cô ấy dò xét một lượt gương mặt của mọi người, sau đó cô ấy nhìn vào người ngồi xếp bằng, bị biến thành người băng là Dương Tử Mi.

Cô ấy bắt đầu di chuyển, cô đi guốc mộc, bước ra khỏi quan tài, đi tới trước mặt Dương Tử Mi rồi quỳ xuống với vẻ mặt vô cùng cung kính, nói một câu tiếng Nhật:

- Chủ nhân...

Vừa hay lúc này Dương Tử Mi mới vừa thu tia hàn khí chạy khắp cơ thể cuối cùng về đan điền, ánh sáng màu xanh trên thẻ bài gỗ đào biến mất, lại biến thành màu đen kịt không có gì đặc biệt lúc đầu, hàn khí trên người cô ấy cũng biến mất trong tích tắc.

Nhìn cô gái mặc kimono gọi cô là chủ nhân kia, cô luôn cảm thấy là lạ sao ấy.

Chẳng lẽ từ nay về sau cô ấy sẽ giống như một con chó trung thành, luôn nghe theo sai khiến của mình sao?

Có điều, cô gái mặc kimono này quả thật rất xinh đẹp, gương mặt thuần khiết, dáng người yếu điệu, khí chất tao nhã, giọng nói động lòng người, khí âm nhu của xác sống trên người cô ấy khiến cho cô ấy càng thêm quyến rũ hơn.

Khó trách sư thúc lại nói là ngấm mỹ nữ bổ mắt, có thể kéo dài tuổi thọ.

Cô gái này quả thật quá đẹp, ngày thường để cô ấy ở nhà quét nhà, nấu cơm, giặt quần áo cũng đích thực là một vật trang trí đẹp.

Chương 553: Xác sống xinh đẹp (5)

- Ủm, xin chào.

Nhờ có Tiểu Thiên phiên dịch nên Dương Tử Mi biết cô ấy nói gì, nên cô cũng trả lời lại bằng tiếng Trung.

- Xin chào, chủ nhân!

Cô gái mặc kimono ấy thế mà lại đổi sang nói tiếng Trung:

- Sau này, tất cả mọi thứ của tôi đều là của người!

Ngọc Chân Tử và La Anh Hào đứng ở một bên nghe thấy lời này liền cảm thấy vô cùng hâm mộ, ghen tị, hận.

- Ủm, cô tên là gì?

Dương Tử Mi hỏi.

Cô gái mặc kimono lắc đầu:

- Xin chủ nhân ban tên!

- Vậy gọi là Sadako nhé!

Dương Tử Mi có mấy phần đùa giỡn, nói.

La Anh Hào toát mồ hôi, bộ phim điện ảnh đáng sợ nhất Nhật Bản hiện nay đang rất hot, giờ khắp phố lớn ngõ nhỏ ai ai cũng biết đến cái cô Sadako tóc dài, đột nhiên bò từ trong TV ra.

Sadako là biệt hiệu của con ma nữ đó.

Nhưng mà, cô gái này cũng bò từ trong quan tài hơn trăm năm ra, nên gọi cô ấy là Sadako cũng không quá đáng.

- Cảm ơn chủ nhân!

Sadako rất vui vẻ tiếp nhận tên của mình.

Dương Tử Mi giương mắt nhìn về phía Ngọc Thanh:

- Sư phụ, về sau con nên làm thế nào? Có phải là phải đưa cô ấy đi cùng không?

Ngọc Thanh gật đầu:

- Có người hầu hạ con cũng tốt.

Có người hầu hạ cho mình thì dĩ nhiên là tốt, nhưng cô ấy có được coi là người không?

Dương Tử Mi nhìn Sadako, âm sát khí trên tay đột nhiên bắn thẳng vào trán cô ấy...

Âm sát khí hoàn toàn biến mất không dấu vết giống như châm kim vào bột biển vậy, mà trên mặt của Sadako, không hề có gì khác thường cả.

Tính chất của xác sống này rốt cuộc là gì?

Có phải cũng dao thương bất nhập giống như người đàn ông mặt vest màu đen không?

Cô thực sự rất muốn lấy dao đâm cô ấy một lần thử xem sao, nhưng mà lại không xuống tay được.

Cô Sadako trước mặt này có làn da non mịn bóng loáng như trứng gà bóc, cả cơ thể đều giống như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tỉ mỉ, cô cũng không có cái đam mê phá hủy những thứ xinh đẹp.

Dương Tử Mi đứng dậy.

Sadako chủ động lùi về sau, đứng ở sau người Dương Tử Mi, cơ thể hơi khom xuống, giống một tỳ nữ dịu dàng ngoan ngoãn, nhìn thấy thế Ngọc Chân Tử và La Anh Hào lại hâm mộ, đổ kị, hận.

Dương Tử Mi đi đến trước mặt người chủ nhà bị dọa đến mức chân không cử động nổi kia, nói:

- Chú à, ở đây phát hiện hố chôn tập thể của vạn người, chú vẫn nên báo cho chính phủ giải quyết đi, từ nay về sau, chỗ này không thích hợp để ở nữa đâu.

Ông chú đó sợ tới mức vội càng lắc đầu nói:

- Cho tôi ở tôi cũng không dám, đáng sợ quá.

Ông ấy ngẩng đầu lên nhìn Sadako rồi lại sợ tới mức vội vàng nhìn đi nơi khác, cả người bị dọa run lấy bầy.

- Chuyện nhìn thấy cô ấy hôm nay, sau này mọi người không được hé răng nửa lời, nếu không thì tôi khó có thể đảm bảo mọi người sẽ không bị oan hồn đeo bám đâu nhé.

Dương Tử Mi đe dọa.

Cô không muốn chuyện của Sadako bị truyền đi, nếu không nhất định sẽ kéo một đám các nhà nghiên cứu tò mò đến.

Không đúng, hay là xóa trí nhớ của họ cho thỏa đáng!

Dương Tử Mi niệm chú mất trí nhớ, khóa toàn bộ kí ức nhìn thấy Sadako của bọn họ lại.

Bọn họ là người thường, ý chí rất yếu, không cần dùng đến vụ thuật đặc biệt cũng có thể khóa kí ức của họ lại.

- Đạo trưởng, tiểu đại sư, hại vị đã cứu cả nhà chúng tôi, chúng tôi cũng không có gì để cảm ơn hai vị, chúng tôi xin tặng hai vị đồ dùng trong nhà ở phòng này để bày tỏ lòng biết ơn của chúng tôi.

Chủ nhà cũng không biết một phần kí ức của mình bị khóa lại, ông ấy nhìn thấy mấy người Dương Tử Mi phải đi bèn vội vàng nói.

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên, nhưng cô vẫn tốt bụng nhắc nhở: - Chú à, những đồ dùng gia đình này đều được làm ra từ gỗ lê vàng thời Minh Thanh đấy, giá trị rất cao, chú thật sự tặng cho cháu sao?

- Còn có gì quan trọng hơn tính mạng của năm ông cháu tôi chứ? - Chủ nhà có vẻ đã nhìn thấu sự đời, ông nói: - Đồ dùng gia đình trong cả căn phòng này cũng không đủ để biểu đạt lòng biết ơn của chúng tôi.

- Vậy được, cảm ơn chú.

Lần này, nguyên khí của Dương Tử Mi đã trải qua một lần tiêu hao nặng nề trước nay chưa từng có, nếu như không có Tiểu Thiên giúp đỡ, suýt chút nữa thì tinh khí nguyên trên người cô ấy đã bị Sadako hút hết rồi.

Thế nên cô cũng vô cùng yên tâm thoải mái nhận lấy bộ đồ dùng gia đình bằng gỗ lê hoa vàng này.

Chương 554: Nô tỳ hoàn mỹ, có tồn tại không

Chủ nhà gọi một chiếc xe tải lớn đến, chuyển cả bộ đồ dùng gia đình quý làm bằng gỗ sưa vàng quý giá lên xe để Dương Tử Mi đem về.

Dương Tử Mi đương nhiên không khách sáo.

Cô lái chiếc Land Rover của La Anh Hào, chở sư phụ sư thúc và Sadako về căn nhà trong thành phố A.

Sau khi dỡ bộ đồ dùng gia đình từ trên xe tải xuống, mấy người La Anh Hào và Ngọc Thanh liền bắt đầu động thủ, chuẩn bị tự chuyển đồ.

Dương Tử Mi là người luyện công, hiểu được bốn lạng địch ngàn cân (*), tiện tay bê đồ vật hơn một trăm cân hoàn toàn không phải là vấn đề với cô.

Sư thúc đã lớn tuổi rồi, cô không nhẫn tâm để sư thúc làm mấy việc nặng nhọc thế này.

Vì thế, cô đang định khom người để chuyển một chiếc ghế vào bên trong thì lại bị Sadako cản lại.

- Chủ nhân, người nghỉ ngơi đi, để đó cho Sadako!

Sadako nói với cô.

Dương Tử Mi nhìn cô ấy với vẻ ngạc nhiên:

- Chiếc ghế này ít nhất cũng hơn một trăm cân, cô có thể chuyển được sao?

Dáng vẻ này của Sadako tuyệt đối không phải là dáng vẻ của một nô tỳ có thể làm những việc nặng nhọc, ngược lại giống mấy cô tiểu thư được nuông chiều từ bé hơn.

Sadako cười nhẹ, bàn tay trắng trẻo đặt trên tay cầm của chiếc ghế, nhấc lên một cái...

Chiếc ghế ấy vậy mà lại bị cô ấy nhấc lên một cách dễ dàng, hơn nữa sắc mặt của cô ấy còn không có chút biến hóa nào.

Vì cô ấy là một xác sống, không hô hấp, thế nên, cũng không xảy ra tình trạng hô hấp nặng nề hơn.

Tay còn lại của Sadako lại nhấc thêm một chiếc ghế nặng nề nữa, cô ấy giữ thăng bằng, bước đi nhẹ nhàng, nhấc hai chiếc ghế vào trong nhà.

Mấy người Dương Tử Mi há hốc mồm nhìn cô ấy.

- Tiểu sư diệt, cái cô Sadako này của con khỏe quá!

Ngọc Chân Tử kêu lên.

- Vậy sau này tất cả những việc nặng nhọc có thể giao cho cô ấy làm, sư thúc ta đây có thể nhàn rồi rồi.

La Anh Hào đã kinh ngạc tới mức không thốt nên lời.

Hai chiếc ghế thái sư mà Sadako đang chuyển, lúc này anh cũng từng chuyển rồi, ít nhất phải 150 cân, nếu muốn anh bê một mình một chiếc ghế

như thế vào trong thì ít nhất cũng phải tốn hết sức cha sinh mẹ đẻ.

Mà nhìn Sadako nhỏ bé yếu đuối như thế lại chỉ như tiện tay nhắc hai món đồ chơi bong bóng thôi vậy.

Dương Tử Mi đi theo Sadako vào trong, muốn chỉ cho cô ấy đặt ghế ở chỗ nào.

Ai mà biết, người chưa từng đến căn nhà này như Sadako lại quen cửa quen nẻo đến thẳng phòng khách, đặt hai chiếc ghế đó xuống, sau đó nói với cô:

- Chủ nhân, những đồ dùng gia đình cũ ở đây có cần phải chuyển đến sảnh kế bên không ạ?

Những đồ dùng gia đình cũ ở đây cùng là loại được làm từ gỗ đỏ khá tốt, có thể chuyển đến căn nhà mà người nhà mình đang ở.

Còn bây giờ thì quả thật có thể chuyển tới sảnh kế bên.

Nghe được chỉ thị của cô, Sadako không nói hai lời, nhanh tay nhanh chân chuyển bộ đồ dùng gia đình bằng gỗ đỏ sang sảnh kế bên rồi sắp xếp chúng gọn gàng.

Sau đó cô ấy đi ra ngoài bê những đồ nội thất bằng gỗ sưa vàng còn lại vào trong nhà.

Bởi vì mọi người muốn nhìn xem Sadako khỏe đến đâu nên không ai tới giúp cô ấy bê đồ cả.

Chiếc ghế dài nặng ít nhất bốn trăm cân đó, Sadako chỉ vác lên nhẹ nhàng rồi khiêng đi luôn.

- Bé con, con có một nô bộc thế này thì còn đòi hỏi gì hơn?

Hai mắt Ngọc Chân Tử sáng lên, ông nói:

- Không biết cô ấy có biết làm mấy việc như nấu cơm giặt quần áo không, nếu như biết thì quả thật quá hoàn mỹ rồi.

- Chủ nhân, tôi biết nấu cơm giặt quần áo, chủ nhân đói rồi sao? Xin chờ một chút, đợi tôi chuyển hết đồ đạc này vào thì sẽ lập tức đi nấu cơm cho người ăn.

Sadako đứng ở một bên nói.

Dương Tử Mi nghe rằng.

Thực sự có nô tỳ hoàn mỹ thế sao?

Vậy thì không tổn công mình hy sinh tinh khí nguyên rồi!

Sadako bày xong tất cả đồ dùng nội thất liền bắt đầu quen tay quen chân cầm khăn lau lên lau chùi, cô ấy lau chùi bộ đồ dùng nội thất bằng gỗ sưa vàng kia sạch không còn hạt bụi, càng làm lộ ra vẻ sáng bóng đặc biệt của chúng.

- Bồ mắt, quá bồ mắt!

Ngọc Chân Tử nhìn thấy dáng vẻ bận rộn làm việc của Sadako bèn nói:

- Ta nhất định sẽ sống thêm mấy chục tuổi nữa.

(*) 1 cân Trung Quốc = 0,5kg

Chương 555: Nhân cổ (1)

- Dương đại sư, tại sao bầu không khí trong nhà cô lại trong lành, thoải mái như thế chứ?

Sau khi tò mò đi vòng quanh nhà một lần, La Anh Hào kéo lấy Dương Tử Mi để hỏi:

- Tôi có thể ở nhờ vài ngày được không?

- Không được.

Dương Tử Mi từ chối.

- Thật là ki bo, chỗ này của cô cũng đâu phải không có phòng cho khách đâu chứ.

La Anh Hào quả thật không nỡ đi, ở đây giống như đang ở trong núi sâu rừng rậm vậy, lỗ chân lông trên toàn cơ thể đều nở ra thoải mái.

- Không phải là tôi keo kiệt, thỉnh thoảng anh qua đây ở một ngày thì được, nhưng anh không nên ở đây lâu.

Dương Tử Mi liếc anh ấy một cái, nói:

- Ở một ngày bổ ngang ăn một cây nhân sâm, nếu như bổ nhiều quá thì tôi sợ anh không chịu được.

- Cô có ý gì? Ý của cô là, thỉnh thoảng đến đây ở rất có lợi đúng không?

La Anh Hào hỏi.

Dương Tử Mi mỉm cười, lười không thèm trả lời câu hỏi của anh ấy.

Nơi đây được cô ấy tỉ mỉ bày bố Tụ Linh Trộn, hút lấy tinh hoa của nguyên khí khắp bốn phía, công hiệu sống một ngày ở đây tuyệt đối không thua gì ăn một cây nhân sâm ba mươi năm.

- Chủ nhân, người muốn ăn món gì?

Sau khi lau dọn xong, Sadako bước tới hỏi.

Dương Tử Mi nhìn bộ ki- mô- nô phiền phức trên người cô ấy, quả là không tiện để làm việc.

Trong lúc cô còn chưa mở miệng nói chuyện, Ngọc Chân Tử vẫn âm thầm đứng một bên lại nói:

- Tiểu sư diệt, sư thúc đề nghị con đi đặt trang phục người hầu nữ cho cô ấy đi.

Dương Tử Mi toát mồ hôi.

Cô vẫn luôn tưởng rằng, sư thúc là một đạo nhân thanh tâm quả dục không nhiễm khỏi lửa trần gian, ai mà biết thúc ấy lai có tật mê đồng phục.

Nhưng mà thay quần áo người hầu nữ cũng tốt, nếu không thì mặc bộ ki- mô- nô hoa lệ thế này quả là không tiện, hơn nữa, chắc hẳn chiếc ki- mô- nô này được dùng để chống phân hủy, thế nên được bôi lên một lớp hương

liệu rất nồng, quả thật có hơi khó ngửi.

Nếu như mặc quần áo như thế mà nấu cơm thì không biết có dẫn tới ngộ độc thực phẩm hay không nữa.

Dáng người của Sadako cao hơn cô, thon gầy hơn cô, đầy đặn hơn cô, cô chỉ đành lấy một bộ quần áo luyện công khá rộng rãi để cho cô ấy đi tắm, thay bộ ki- mô- nô trên người xuống trước đã.

Sadako ngoan ngoãn cầm lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm trong gian phòng mà Dương Tử Mi chỉ cho cô ấy để tắm rửa.

Dương Tử Mi cuối cùng cũng có thời gian rảnh để ngồi với sư phụ, nói cho ông nghe toàn bộ tình huống khi gặp người đàn ông mặc vest đen ở thành phố B một lần.

- Ủm, người đàn ông đó chỉ có hai khả năng, khả năng thứ nhất là giống như Sadako, là một xác sống được thuật Âm Dương tạo ra, khả năng thứ hai chính là nhân cổ.

Ngọc Thanh gật đầu, nói.

- Nhân cổ ư?

Dương Tử Mi chớp mắt, hỏi:

- Đó là cổ thuật gì vậy?

- Cổ thuật mà bình thường chúng ta hiểu biết thường là trùng cổ, trùng thuật sư tập trung nhiều loại trùng độc lại với nhau, để cho chúng tự cắn xe lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn một con còn sống, đó chính là độc cổ được cổ thuật sư lựa chọn. Còn về nhân cổ, năm đó ta có nghe sư phụ ta nhắc qua

một lần, nó cũng giống như trùng cổ, thực hiện theo chế độ đào thải, tập trung hàng ngàn người ở một hoang đảo, để họ tàn sát lẫn nhau vì sinh tồn, người cuối cùng còn sống sót cũng chính là người được chọn làm nhân cổ...

Ngọc Thanh giải thích.

Dương Tử Mi cảm thấy sờn hết cả tóc gáy.

Đây là một kiểu đào thải tàn khốc chưa từng có.

Con người không phải là động vật, phải giết chết từng người đồng hành ở xung quanh mình, cho dù cuối cùng có chiến thắng đi nữa thì tâm lý cũng hoàn toàn trở nên biến thái rồi.

Ngoài ra, vì đã giết quá nhiều người, oán khí của những vong hồn đó cũng sẽ tích tụ trên người hắn, quả thật có thể lợi dụng tốt hơn.

Chương 556: Nhân cổ (2)

- Nhưng mà sư phụ, rốt cục nhân cổ có phải là xác sống không ạ?

Dương Tử Mi tiếp tục hỏi.

- Đúng vậy, mặc dù người nọ vẫn còn sống sau cuộc tuyển chọn tàn nhẫn kia, nhưng mà, họ vẫn sẽ bị cổ thuật sư giết chết. Nếu không thì không thể nào làm nhân cổ được, cũng không có siêu năng lực được. Chẳng qua, nhân cổ cấp thấp giống như giáng đầu của giáng đầu sư vậy, nó không hề có suy nghĩ của bản thân mà chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của cổ thuật sư thôi. Còn loại nhân cổ cao cấp thì khác, nó lại có ý nghĩ của chính mình giống như người bình thường vậy, trừ việc nghe theo lệnh của cổ thuật sư.

Ngọc Thanh gật đầu trả lời cô.

- Suy cho cùng, nhân cổ gần giống với Sadako.

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Quả là một loại tà thuật thật đáng sợ.

Trong khi đó, La Anh Hào ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, cũng mở mang thêm không ít kiến thức.

Trước đây, anh còn tưởng rằng cuộc đặc huấn của sư đoàn 17 mà anh đã trải qua đã khắc nghiệt lắm rồi, nào ngờ, trên đời này lại còn có loại tà thuật

ác độc như nhân cổ.

Nhất định phải giết chết cổ thuật sư này, bằng không sẽ lại có thêm nhiều người bị gã hại nữa.

Lúc này, Sadako đã tắm và thay quần áo mới xong rồi bước ra ngoài.

Mái tóc vẫn chưa khô hẳn mà còn ẩm ướt, trên người khoác bộ đồ luyện công mà Dương Tử Mi đã đưa cho cô.

Có điều, kích cỡ của bộ quần áo này của Dương Tử Mi có vẻ nhỏ hơn vóc người Sadako làm lộ ra đường cong hấp dẫn của cô, lại thêm đôi chân dài thon thả, giống như chọc vào lòng người xem.

Khi nhìn thấy cảnh này, cặp mắt của hai người Ngọc Chân Tử và La Anh Hào hơi rụt lại, nuốt nước bọt một cái.

Xem ra, nguyên nhân lớn nhất khiến cho Sadako bị âm dương nhìn trúng bắt cô làm xác sống có lẽ là do vẻ đẹp của cô rồi.

Chẳng qua, anh ta có nằm mơ cũng không thể nào ngờ tới việc, Sadako sẽ ở phe mình!

- Chủ nhân, bây giờ tôi sẽ đi nấu cơm, mọi người muốn ăn món gì?

Sadako dịu dàng ngoan ngoãn hỏi.

- Cô cứ làm các món Nhật đi!

Ngọc Chân Tử liếc môi một cái rồi nói.

Nghe thấy thế, Sadako bèn nhìn về phía Dương Tử Mi để trưng cầu ý kiến

của cô.

- Vậy thì cô cứ làm món Nhật đi! Từ nhỏ đến lớn tôi vẫn chưa được ăn món Nhật đâu!

Dương Tử Mi nói.

- Vâng thưa chủ nhân.

Sau khi dứt lời, Sadako lập tức đi xuống bếp nấu cơm.

- Sư huynh à, Sadako là một xác sống, đồ ăn do cô ấy làm có độc không vậy?

Ngọc Chân Tử quay qua Ngọc Thanh hỏi.

- Hừ, ngay cả bản thân người ta mà đệ còn muốn ăn luôn thì cần gì lo lắng trong cơm có độc cơ chứ?

Ngọc Thanh hơi tức giận nói tiếp:

- Sư đệ, đệ nên nhớ mình là người xuất gia đó.

- Người xuất gia cũng đâu có nghĩa là không được ngắm mỹ nữ đâu.

Ngọc Chân Tử nghe vậy bèn lăm bầm vài tiếng rồi đứng dậy.

- Đệ đi xem Sadako nấu cơm như thế nào đây, hừ!

Ngọc Chân Tử bực bội đi ra ngoài.

Dương Tử Mi thấy vậy chỉ cười một tiếng.

Tuy sư thúc đã lớn rồi nhưng tính tình vẫn đơn giản thẳng thắn như vậy. Từ trước đến nay đều không thích che giấu cảm xúc của bản thân, lời nói cách làm đều tùy ý, thường làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Cũng vì thế mà khi có sư thúc ở đây, cuộc sống của cô cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Căn nhà này cũng tràn đầy sức sống hơn xưa.

Huống chi, bây giờ lại có thêm Sadako, hành động của sư thúc sẽ buồn cười hơn nhiều lắm.

- Sư phụ, người có nghĩ rằng thân thể Sadako có đao thương bất nhập giống như gã áo đen kia không?

Dương Tử Mi nhìn hẩn hỏi tiếp thắc mắc trong lòng mình.

- Con cứ thử thì biết ngay ấy mà.

Ngọc Thanh vừa nói xong thì khuôn mặt ông cũng lộ vẻ mệt mỏi:

- Nữu Nữu, thầy muốn về phòng nghỉ một chút.

- Vâng, sư phụ người nhớ ăn một miếng nhân sâm nghìn năm nha.

Dương Tử Mi dặn dò.

Hiện tại, sư phụ đã là người gần đất xa trời rồi. Tuy rằng bề ngoài vẫn còn nhanh nhẹn nhưng lại nhanh chóng mệt mỏi.

- Ủ, con cũng nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai chúng ta còn phải đi thành phố

B nữa. Thầy muốn xem nơi ở của Cửu Cung Phi Tinh. Hiểu rõ bí ẩn về Cửu Cung Phi Tinh chính là tâm nguyện cả đời thầy.

Ngọc Thanh gật đầu nói.

Chương 557: Nhân cổ (3)

- Sư phụ, tên áo đen kia còn bước ra từ ngôi nhà nọ, chắc hẳn giữa bọn chúng phải có một mối liên hệ mật thiết nào đó. Nhưng mà, cả con và La Anh Hào đều bại lộ hết rồi cho nên chúng ta không thể trực tiếp đi vào ngôi nhà đó, chỉ còn cách lén vào mà thôi.

Đồng tử của Dương Tử Mi hơi rụt lại:

- Có lẽ, kẻ đứng sau vụ hãm hại thầy Tống lần này cũng từ chỗ đó mà ra. Nếu như ngay cả nhân cổ cao cấp mà bọn chúng còn có thể tạo ra thì cổ độc kia không cần nói nữa làm gì.

Nghe Dương Tử Mi nói vậy, Ngọc Thanh gật đầu đồng ý.

- Anh sẽ về nhờ ông nội tìm hiểu bối cảnh của tên Lý Đường Nghĩa kia. Đáng lẽ, gã cũng không phải là người lợi hại như thế.

La Anh Hào nói.

- Nếu như vậy thì anh phải cẩn thận.

Dương Tử Mi dặn dò.

- Lỡ có chuyện gì xảy ra thì lập tức gọi cho em ngay.

- Ừm, anh biết rồi, nếu như trúng tà thì anh chắc chắn sẽ gọi cho em đầu

tiên để em giúp anh trừ tà.

La Anh Hào gật đầu nói.

Sau đó, Ngọc Thanh liền trở về phòng nghỉ ngơi

Còn Dương Tử Mi thì gọi điện thoại cho mẹ của Hạ Muội, nói số đo ba vòng của Sadako cho bà rồi nhờ bà làm vài bộ quần áo. Trong số đó cũng có cả ba bộ hầu gái mà sư thúc muốn.

- Ăn cơm thôi!

Ngọc Chân Tử đứng trong phòng ăn nói vọng ra.

Mà hai người Dương Tử Mi, La Anh Hào cũng cảm thấy bụng đói cồn cào bèn đi vào phòng ăn.

Lúc bọn họ bước vào thì nhìn thấy một bàn thức ăn đầy đủ màu sắc hương vị. Tất cả đều là món Nhật.

- Chủ nhân, mời ngồi.

Sadako cúi người nói.

Lúc này, mái tóc dài của Sadako đã được quấn lên gọn gàng, trên người lại mặc tạp dề, nhìn qua rất xinh đẹp. Quả thật cô ấy giống như những nhân vật nữ ở trong anime vậy.

Dương Tử Mi đợi mọi người ngồi xuống hết.

Thì cô nhìn thấy Sadako vẫn đứng ở bên cạnh, phục vụ cơm nước cho bọn họ cực kỳ chu đáo.

- Sadako, cô có muốn ăn cơm với chúng tôi luôn không?

Dương Tử Mi bèn lên tiếng hỏi.

Sadako chỉ chớp mắt một cái rồi đáp:

- Thưa chủ nhân, Sadako không cần ăn cơm mà dựa vào tinh khí của chủ nhân để duy trì sinh mạng thôi. Chỉ cần chủ nhân ăn ngon miệng thì cũng giống như Sadako đã ăn rồi.

- Vậy nếu như cô ấy chết thì cô cũng phải chết theo rồi.

Ngọc Chân Tử chợt nói.

- Vâng. Sau này, sinh mệnh của tôi gắn liền với chủ nhân.

Sadako gật đầu trả lời.

Cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ khiến Dương Tử Mi đổ mồ hôi hột theo.

Cô cảm thấy chuyện bọn họ vừa nói vô cùng không phù hợp với không khí hiện tại, nhưng chuyện cũng đã rồi. Có lẽ sau này Sadako sẽ giống như ký sinh sống dựa vào cô vậy.

Mấy món ăn trên bàn tỏa ra mùi thơm khiến Ngọc Chân Tử không kiềm được vội gắp lên nếm thử.

Mà Dương Tử Mi ăn thử vài miếng cũng cảm thấy rất ngon. Có điều, cô chưa từng ăn món Nhật bao giờ nên không biết chính xác được. Thế nhưng, mấy món mà Sadako vừa làm thật khiến người khác có cảm giác thèm ăn.

- Ngon quá, có thể sánh ngang với đầu bếp Nhật rồi.

Sau khi nếm thử thì La Anh Hào gật đầu nói.

Nghe thấy thế, Sadako mỉm cười nói:

- Ngoài món Nhật ra thì tôi còn biết làm các món ăn Hàn Quốc, Trung Quốc, cả món Tây nữa. Nếu chủ nhân muốn ăn món gì thì cứ nói cho tôi biết.

Sau khi Sadako vừa dứt lời thì Dương Tử Mi cảm thấy có phần khó hiểu.

Không lẽ, trước khi chết, Sadako đã được huấn luyện nhiều kỹ năng như vậy rồi mới bị người ta định hồn phong kín lại ư?

Nếu như đúng như những gì cô suy đoán thì âm dương sư đã nuôi một cô hầu gái hoàn mỹ như vậy quả là một người cực kỳ đáng sợ.

Hy vọng rằng kẻ đó đã chết!

Nếu không, bản thân mình lấy đồ của gã, gã không tìm mình tính sổ mới lạ đó.

Chương 558: Bi thương đến mức con tim như đã chết

Sau khi ăn cơm xong thì La Anh Hào lập tức trở về thành phố B, còn Dương Tử Mi cũng chuẩn bị đi ra ngoài thăm Tống Huyền.

Sau đó, cô lại nhớ đến mình cần phải ghé tiệm quần áo của mẹ Hạ Muội, nên Dương Tử Mi bèn gọi Sadako cùng đi với cô luôn.

Dù sao cô vẫn chưa tin tưởng Sadako hoàn toàn, cô sợ nếu như để Sadako ở nhà thì cô ta lại thừa cơ cô không ở nhà mà hại sư phụ sư thúc, chỉ bằng dắt theo cho tiện.

Huống chi, Sadako lại là một nguồn lao động cực kỳ đáng giá, dắt cô ấy theo cũng chẳng mất gì.

Khi bọn họ tới tiệm quần áo của mẹ Hạ Muội, lúc mẹ Hạ Muội vừa nhìn thấy Sadako thì không nhận được mà hỏi Dương Tử Mi:

- Cô ấy là chị của con ư? Bề ngoài có vài phần giống với con đó.

Giống nhau ư?

Nhìn thế nào, gương mặt của Sadako cũng không giống cô một chút nào cả. Đặc biệt là dáng người nha, dáng người của cô ấy đã trở mã hoàn toàn, còn bản thân cô vẫn chưa dậy thì xong nữa.

- Ý dì không phải là gương mặt của hai người, quả thật dì cảm thấy hai người các con giống nhau nhưng mà dì cũng biết nói sao nữa. Tiểu Mi, cô ấy là ai thế?

Mẹ Hạ Muội hỏi:

- Cô ấy đã kết hôn chưa vậy? Trong nhà dì còn một đứa em họ, rất xứng đôi với cô ấy đấy.

- Dì à, cô ấy là người giúp việc mà con mới thuê thôi.

Dương Tử Mi nghe nói.

- Cái gì? Cô ấy là người giúp việc hả? Con đang đùa với dì phải không? Cô ấy như vậy sao lại làm người giúp việc cơ chứ?

Trong giọng nói mẹ Hạ Muội đầy sự kinh ngạc.

- Con xem, dáng vẻ của cô ấy giống như là tiểu thư con nhà quyền quý nha.

- Ha ha, chỉ là trùng hợp thôi mà dì.

Đương nhiên, Dương Tử Mi sẽ không nói rõ thân phận của Sadako với mẹ Hạ Muội, cô nhờ mẹ Hạ Muội lựa vài bộ quần áo cho Sadako thử, có quần áo thường ngày, đồ thể thao còn có váy đầm.

Sadako đúng là giá treo quần áo trời sinh, cho dù cô có mặc cái gì cũng đẹp hết, khiến cho mẹ Hạ Muội muốn giữ Sadako lại làm người mẫu cho tiệm của mình.

Sau đó, Dương Tử Mi dắt Sadako đã mặc đồ thường ngày phù hợp đi tới đường Brunei.

Hiện tại, cửa tiệm của Tống Huyền đã không còn dòng người xếp hàng nhờ anh giám định miễn phí như trước nữa.

Từ lúc rời khỏi đồn cảnh sát, tuy rằng anh vẫn mở cửa hàng như thường lệ, nhưng đã hủy bỏ dịch vụ giám định miễn phí cho người khác rồi.

Ngày đó chịu oan, anh chứng kiến từng người quen thuộc luôn tôn trọng gọi anh là Tống tiên sinh lại không tin tưởng anh. Gương mặt của bọn họ trở nên dữ tợn gọi anh là kẻ lừa đảo. Những điều này khiến anh cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Thì ra, cho dù mình có làm nhiều đến đâu đi nữa thì cũng không thể chống lại một câu chửi bới của người khác.

Chính vì thế, anh mới không muốn lãng phí thời gian và sức lực của mình làm mấy chuyện không có ai biết ơn cả.

Lúc này, Tống Huyền đang cúi đầu kiểm tra lại vài thứ.

Dương Tử Mi phát hiện, đã hai ngày không gặp, dường như anh đã thay đổi rất nhiều.

Lúc trước, cho dù như thế nào thì trên mặt anh cũng vẫn toát lên khí chất ôn hòa, ánh mắt lúc nào cũng dịu dàng, đôi môi luôn mỉm cười.

Nhưng mà, giờ đây, môi mỏng của anh khẽ mím lại, trên mặt cũng không hề thư thái như xưa. Có khi anh ngẩng đầu lên, đôi mắt lại xuất hiện một tia tinh mịch khác hẳn lúc trước.

Haiz!

Thấy vậy, Dương Tử Mi khẽ thở dài một hơi.

Có lẽ, việc bị người quen bỏ đá xuống giếng khiến Tống Huyền bị sốc chứ không phải chuyện bị tống vào đồn cảnh sát. Nếu không sao anh lại không muốn giúp người khác giám định đồ cổ nữa cơ chứ.

Cô bèn bước vào khẽ gọi một tiếng:

- Thầy Tống.

Nghe thấy có người gọi mình, Tống Huyền ngẩng đầu lên thì nhìn thấy người đến là Dương Tử Mi, anh mỉm cười rồi lên tiếng:

- Tiểu Mi tới rồi hả?

- Dạ.

Dương Tử Mi ngồi xuống cái ghế trước mặt anh.

Sau đó, Tống Huyền cúi người cầm một thứ từ dưới lên. Đó chính là lư hương mà lần trước Dương Tử Mi làm rơi ở chỗ này.

Mà cái lư hương này đã được rửa sạch sẽ, tản ra vẻ sáng bóng trang nhã của đồng thau.

- Tiểu Mi, cái lư hương rất tốt, anh đoán nó có thể là lư hương của hoàng thất thời Đại Hán.

Tống Huyền vừa nói vừa vuốt ve những đường vân được khắc ở bên trên.

- Giá trị của nó rất lớn.

Chương 559: Nữ giúp việc này tốt thật đấy

- Dạ, cái lư hương này đúng là một pháp khí cực kỳ tốt, cho nên em tính để nó ở nhà em làm lư hương trấn trạch.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Em không muốn bán nó à?

- Dạ, cái này không bán được, cái lư này là vật có thể ngộ chứ không thể cầu.

Dương Tử Mi lắc đầu đáp. Lúc cô còn nghèo khó thì mới làm việc bán đồ cổ đổi thành tiền.

Hiện tại, tuy cô không giàu có nhưng cũng không nghèo khó như xưa.

Huống chi, Tuyết Hồ còn để lại vài viên kim cương, trên châu mã não cho cô. Đến khi không có tiền thì cô bán đại một viên cũng đủ rồi.

- Tiểu Mi, em chờ thêm hai ngày nữa, anh sẽ trả lại tiền mà lúc trước em đưa cho anh, hiện tại anh vẫn chưa có tiền.

Tống Huyền nhìn cô rồi nói.

- May là hôm đó có em ở đây, chứ không cửa hàng của anh đều bị người ta phá hỏng hết.

- Sao thầy Tống lại nói chuyện xa lạ như thế. Hiện tại, số tiền đó em vẫn chưa cần tới, khi nào thầy dư dả thì trả em cũng được mà.

- Cám ơn em Tiểu Mi, không sao đâu, anh có đủ tiền để lo mọi việc rồi.

Lúc này, Dương Tử Mi chợt nhận ra khi bọn họ trò chuyện đã không còn sự thân thiết như trước nữa, hiện tại có phần khách sáo xa cách hơn rất nhiều.

Điều này khiến cho lòng cô hơi khó chịu.

Sự khó chịu trong lòng Dương Tử Mi không phải vì thái độ xa cách của Tống Huyền mà bởi vì chuyện anh ấy bị đả kích thay đổi hoàn toàn.

Cô hy vọng anh ấy có thể giống như lúc trước, là một thầy Tống lương thiện chính trực nhiệt tình, chứ không phải là người sinh ra ngăn cách với người khác như thế này.

Nhưng mà, một khi lòng người bị tổn thương sinh ra khoảng cách cũng như không tin tưởng vào người khác, điều này giống như vo một tờ giấy trắng rồi trải phẳng nó ra vậy. Cho dù có ủi phẳng nó như thế nào thì cũng không thể khiến nó khôi phục lại như hình dạng ban đầu.

Ngay lúc đó, Lâm Thanh Mai từ trong tiệm bước ra, nhìn thấy Dương Tử Mi thì cô ấy cực kỳ vui mừng, nắm tay của cô rồi nói:

- Tiểu Mi, em tới đúng lúc lắm, chị vừa làm bánh hoa đào đó, em mau vào ăn đi.

- Hay quá!

Dương Tử Mi thích ăn bánh xốp do Lâm Thanh Mai làm nhất, đặc biệt là

bánh hoa đào.

Sau khi Dương Tử Mi vừa đáp thì Lâm Thanh Mai mới nhìn thấy Sadako luôn đi theo phía sau Dương Tử Mi, cô bèn hỏi:

- Cô ấy là chị của em hả Tiểu Mi?

Nghe Lâm Thanh Mai hỏi vậy, Dương Tử Mi đổ mồ hôi nghĩ thầm trong lòng, tại sao cả dì lẫn chị Thanh Mai đều nghĩ rằng Sadako là chị của cô vậy chứ?

Ngoài việc làn da của hai người bọn cô rất tốt ra thì đâu còn chỗ nào giống nhau nữa đâu.

- Cô ấy là Sadako, là người giúp việc cho nhà em thôi.

Dương Tử Mi lên tiếng giải thích.

Lâm Thanh Mai có phần kinh ngạc, nhưng cô cũng không hỏi thêm gì cả mà quay qua nói với Sadako:

- Xin chào Sadako tiểu thư, cô cũng vào cùng ăn bánh hoa đào với bọn tôi nha.

Sadako nhìn Dương Tử Mi một cái.

- Cô cũng vào đi, thuận tiện học cách làm bánh hoa đào, lần sau làm cho tôi ăn.

Dương Tử Mi nói.

- Vâng, chủ nhân.

Thanh âm ngọt ngào của Sadako vang lên.

Còn Lâm Thanh Mai đứng bên cạnh, nghe cách nói chuyện của Sadako thì giật mình một chút. Sau đó, cô nghĩ chắc Sadako đang đùa giỡn mà thôi nên cũng không để ý đến nó.

Sau khi ba người bước vào sân thì Lâm Thanh Mai bưng một đĩa bánh hoa đào ra.

Lúc Dương Tử Mi ngửi thấy mùi hương ngọt ngào phát ra từ đĩa bánh thì lập tức cầm một cái lên ăn, cô vừa ăn vừa khen.

- Quả nhiên, bánh hoa đào do chị Thanh Mai làm ăn ngon nhất. Nếu như chị mở một cửa hàng chuyên bán bánh hoa đào, nhất định rất đông khách đó.

- Chỉ có em mới thích ăn món này mà thôi.

Lâm Thanh Mai nói xong, cô nhìn thấy Sadako không ăn thì hỏi:

- Sadako tiểu thư nếm thử xem sao.

Sadako mỉm cười đáp:

- Tôi không cần ăn, chỉ cần ngửi là được rồi.

Ồ?

Lâm Thanh Mai nhìn Dương Tử Mi với vẻ khó hiểu.

Dương Tử Mi cười đáp:

- Gần đây khẩu vị của cô ấy có vấn đề, chị cứ kê cô ấy đi. Chị lấy bánh cho Tiểu Thiên ăn là được rồi,

Lâm Thanh Mai biết cô có nuôi một con quỳ, cho nên sau này, mỗi lần ăn gì đều chuẩn bị một phần cho nhóc quỳ kia.

Lần này, cô cũng lấy thêm một cái đĩa nhỏ, cho ba cái bánh vào rồi để qua một bên.

Tiểu Thiên cũng rất thích ăn bánh hoa đào. Vì thế cậu bé lập tức hút sạch mùi hương ngọt ngào của ba cái bánh hoa đào ở trên đĩa. Lúc này, đĩa bánh chỉ còn lại ba cái bánh không còn mùi vị gì cả.

Trong lúc đó, Dương Tử Mi vừa cắn một miếng bánh vừa nhìn Sadako đang đứng bên cạnh. Càng nhìn cô càng cảm thấy hầu gái như Sadako thật hoàn mỹ, vừa có thể làm được những việc nặng nhọc lại có thể làm được những việc tinh tế. Hơn nữa cô ấy còn rất đẹp, lại không ăn uống gì cả, tiết kiệm được tiền cơm.

Chương 560: Đàn ông sinh con (1)

- Tiểu Mi, bên ngoài có một người khách năng nặc đòi gặp em này!

Lúc Dương Tử Mi và Lâm Thanh Mai đang vui vẻ ăn bánh hoa đào thì Tống Huyền vội vàng đi tới nói cho cô.

Bởi vì mấy ngày vừa qua luôn bận rộn nên Dương Tử Mi đã hủy bỏ các cuộc hẹn gặp xem phong thủy bói toán.

- Thầy Tống, anh bảo vị khách kia đi tìm người khác đi.

- Tiểu Mi à...

Khi Tống Huyền vẫn chưa kịp nói xong thì có một bác gái khoảng hơn bốn mươi tuổi từ bên ngoài bước vào. Nét mặt tiêu tụy, tóc trên đầu cũng bạc phân nửa.

Sau khi bà bước vào thì nhìn khắp nơi trong sân, lúc nhìn thấy Dương Tử Mi thì bà lập tức quỳ xuống trước mặt cô. Lúc cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bác gái đó đã dập đầu ba cái thật mạnh, khiến cho trán bị sưng lên.

Dương Tử Mi thấy vậy bèn vội vàng đứng lên, đỡ bác gái kia dậy rồi nói:

- Bác đừng làm thế, cháu sẽ giảm thọ mất.

Ngay lúc đó, bác gái đó đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay cô, ánh mắt cầu xin nhìn cô, giọng nói gấp gáp nói:

- Chắc cô chính là Dương đại sư vô cùng lợi hại mà mọi người nói rồi, cô có thể cứu con trai tôi được không? Con trai tôi bị yêu quái nhập vào người rồi, bây giờ nó sắp sinh con rồi, hu hu, tôi cầu xin cô hãy cứu nó, tôi chỉ có một đứa con trai mà thôi, nhưng mà mọi người trong thôn đều muốn đánh chết nó!

- Bác à, có gì bác đứng dậy rồi từ từ nói.

Dù sao, Dương Tử Mi cũng không phải là người có tâm địa sắt thép. Khi cô trông thấy dáng vẻ lo lắng cho con trai của bà thì cô không thể đuổi bà ấy đi được.

Bác gái kia là người của Lý gia thôn ở ngoại ô, sinh được một đứa con trai là Lý Hiếu Minh. Chồng bác thì chết sớm, chỉ còn hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau.

Lý Hiếu Minh lớn lên bình thường như bao người khác, thậm chí còn đẹp hơn cả mấy bé trai trong thôn nữa, không những thế, cậu còn thông minh, hiểu chuyện lại học hành cũng tốt.

Nhưng mà, kể từ đầu tháng ba thì bụng chột to dần lên.

Bản thân bà cũng không để ý đến vụ này, bà cho rằng tình trạng đó chẳng qua là do đứa nhỏ bắt đầu dậy thì mà thôi.

Nào ngờ, mấy ngày trước, bà mụ trong thôn nhìn thấy, còn sờ lên bụng đứa nhỏ, sau đó còn nói Lý Hiếu Minh đang mang thai, bên trong bụng nó có tim thai đang đập.

Ngay cả thầy thuốc trong thôn cũng nói rằng, mạch đập của Lý Hiếu Minh rất kỳ lạ. Rõ ràng là con trai, không thể nào có thai được, chắc chắn thằng nhỏ đã bị yêu nghiệt bám vào người rồi.

Sau đó lại trôi qua vài ngày thì trong thôn bỗng xảy ra vài chuyện không tốt.

Bình thường mỗi hộ trong thôn đều có nuôi gà, nhưng mà chẳng hiểu vì sao gà của từng nhà chỉ trong một đêm thì chết sạch. Sau đó, cách đây một hôm, vào ban đêm thì trời đổ mưa, từ đường nằm ở phía đông đầu thôn bị sét đánh làm đôi, thậm chí còn cháy mất phân nửa.

Mà người trong thôn nhìn thấy cảnh này đều nghĩ đến tình trạng kỳ lạ của Lý Hiếu Minh.

Bọn họ cho rằng sở dĩ trong thôn xảy ra mấy chuyện kỳ quái như vậy là do yêu nghiệt nhập vào người Lý Hiếu Minh, khiến cho thần linh nổi giận muốn giết hết người trong thôn này.

Hơn nữa, hai mẹ con họ vốn là cô nhi quả phụ cho nên người trong thôn càng dễ bắt nạt họ.

Sáng hôm qua, Lý Hiếu Minh đã bị đám người trong thôn trói lên cây ở từ đường rồi, hơn nữa bọn họ còn mời đạo sĩ đến làm phép trừ yêu đuổi ma. Hôm nay, tất cả thôn dân bàn bạc với nhau, nếu như đến ngày mai mà vẫn không đuổi được yêu nghiệt trong bụng Lý Hiếu Minh đi thì... sẽ bỏ con bà vào lồng heo thả xuống sông, để cho cả hai cùng chết.

Đối mặt với chuyện này, lòng Lý mẫu nóng như lửa đốt, nhưng bà lại bất lực không biết làm sao. Sau đó bà nghe em gái nói ở thành phố A có một cô gái xem bói rất lợi hại, có thể xua đuổi tà ma cho nên bà mới vội vàng chạy đến đây.

- Đại sư, cầu xin cô hãy cứu con trai tôi với. Xin cô đuổi yêu nghiệt trên người nó đi. Nó chính là mạng sống của tôi, nếu như thằng nhỏ xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không thể sống nổi, xin cô, tôi cầu xin. Tôi sẽ cung phụng cô như Bồ Tát vậy, kiếp sau tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho cô mà.

Sau khi kể hết mọi chuyện, Lý mẫu đau lòng khóc nước mắt nói.

Dương Tử Mi bèn đỡ bà đứng dậy, trong lòng cũng có phần tò mò đối với chuyện đứa bé trai có thể mang thai kia.

Lẽ nào, thật sự có yêu nghiệt nhập vào người thằng bé hay sao?

- Bác à, bác đừng khóc nữa. Con sẽ giúp bác, bây giờ bác dẫn con đến Lý gia thôn xem tình hình đi.

Dương Tử Mi nói với bà.

Nghe cô nói thế, đôi mắt sưng húp của bà lập tức sáng lên, bà vội vã muốn quỳ xuống dập đầu nói lời cảm ơn thì bị Dương Tử Mi cản lại.

Chương 561: Đàn ông sinh con (2)

- Thầy Tổng, cho em mượn xe thầy được không?

Dương Tử Mi thật lòng không muốn chen chúc trên xe buýt nữa, hơn nữa cũng hơi hơi ghiền lái xe rồi.

- Tiểu Mi, em biết lái xe à?

Tổng Huyền nghi hoặc hỏi.

- Vâng, em vừa học, kỹ thuật không tệ lắm đâu.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Nhưng em không có giấy phép lái xe! Nếu bị kiểm tra thì phiền lắm.

Tổng Huyền nói với vẻ hơi khó xử.

- Thầy Tổng, không sao đâu, lỡ may bị kiểm tra thì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là xong việc ấy mà, anh đừng lo lắng.

Dương Tử Mi chẳng cho là đúng.

Tổng Huyền nghĩ ngợi một chút, những chuyện xui xẻo mấy hôm nay gặp phải đã biến anh từ một lương dân tuân thủ luật pháp thành kẻ thất vọng với xã hội pháp trị này rồi.

Anh đưa chìa khóa xe cho cô, bảo cô lái xe cẩn thận.

Dương Tử Mi lên xe, Sadako ngồi ở ghế phó lái, thím Lý ngồi đằng sau.

- Chủ nhân, cô dạy tôi lái xe đi, lần sau để tôi lái cho, cô cứ ngồi thoải mái là được rồi.

Sadako nhìn chăm chú động tác lái xe của Dương Tử Mi rồi nói.

- Ha ha, ta tưởng cô vạn năng cơ đấy, hóa ra cũng có việc cô không biết làm à?

Dương Tử Mi nở nụ cười.

Sadako là người của hơn một năm về trước, khi đó ô tô còn chưa phổ biến, cho nên cô không biết lái cũng chẳng có gì lạ.

- Đợi bao giờ tôi có xe thì sẽ từ từ dạy cô, bây giờ cứu người mới là quan trọng.

Thấy bộ dạng nóng lòng sốt ruột của thím Lý, đương nhiên Dương Tử Mi cũng không dám chậm trễ. Cô lái xe như vũ bão lao đến thôn Lý gia.

Thím Lý đưa cô chạy thẳng đến từ đường.

Lúc này trong từ đường đông nghịt người, rất nhiều người trong số đó đang vung nắm tay hô lớn:

- Thiêu chết nó! Thiêu chết yêu nghiệt này đi!

Thím Lý nghe thấy thì sợ run cả chân, vội kéo Dương Tử Mi len vào trong

đám người.

Dương Tử Mi chen vào trong xem... thì thấy một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi mặt mũi thanh tú nhưng sắc mặt tái nhợt, bị trói trên cây cột ngay trước từ đường.

Bụng cậu nhóc nhô lên, nhìn giống như một phụ nữ có bầu.

Dưới chân cậu chất đầy củi kho, một lão già gầy đét để râu dê đang cầm bật lửa muốn châm lên.

- Đừng thiêu con tôi!

Thím Lý thét lên như heo bị chọc tiết rồi vọt tới ôm chặt Lý Hiếu Minh đang bị trói trên cột.

- Mẹ Hiếu Minh à, Hiếu Minh đã bị yêu nghiệt nhập rồi, nếu không thiêu chết nó, nhẹ thì tai họa một vùng, nặng thì hại nước hại dân.

Thôn trưởng cầm bật lửa nói:

- Bà mau tránh ra đi, nếu không tôi thiêu cả bà luôn đấy.

- Thế thì ông thiêu chết cả tôi luôn đi!

Thím Lý vừa khóc vừa nói:

- Con tôi mất rồi thì tôi còn sống để mà làm gì nữa?

- Lôi bà ấy ra!

Trưởng thôn hô lên, mấy thanh niên cường tráng lao tới kéo tay thím Lý,

muốn lôi bà đi.

Thím Lý quay sang cầu cứu Dương Tử Mi:

- Đại sư, mau cứu chúng tôi, mau cứu chúng tôi với!

Dương Tử Mi bước lên phía trước, quát:

- Mau dừng tay lại!

Mọi người nhìn về phía cô và Sadako thì phát hiện họ là hai người đẹp một lớn một nhỏ, khí chất xuất chúng.

- Cháu gái à, cháu là ai? Đừng có phá rối việc trong thôn của chúng tôi, nếu không chúng tôi sẽ đuổi hai người đi đấy.

Trưởng thôn lớn tiếng nói.

- Thôn trưởng, cô ấy là đại sư mà tôi mời đến, cô ấy biết hàng yêu trừ ma, rất là giỏi đấy.

Thím Lý vội nói.

- Đại sư?

Trưởng thôn nhìn Dương Tử Mi ăn mặc như học sinh trung học với ánh mắt nghi ngờ:

- Sao mà có thể?

- Sao mà không thể?

Dương Tử Mi liếc xéo ông ta một cái rồi động ngón tay, bắn âm sát khí ra:

- Chỉ cần tôi muốn ông không động đậy được, thì ông sẽ không thể động đậy được.

Chương 562: Đàn ông sinh con (3)

- Ai thèm tin mà nói liên thiên?

Thôn trưởng la lên, rồi giơ tay muốn gọi người đến đuổi Dương Tử Mi đi.

Ai ngờ tay ông ta như bị đóng đinh, không thể nào mà động đậy được. Ông ta muốn giơ chân cũng chẳng được luôn thì sợ hãi lắm:

- Mà... mà hạ tà thuật gì với tao rồi?

Dương Tử Mi động ngón tay thu âm sát khí về:

- Chẳng có tà thuật gì cả, tôi chỉ muốn nói cho ông biết tôi là đại sư thôi.

Tay chân vừa cử động được, trưởng thôn lập tức thở hỗn hển rồi la to:

- Mọi người mau đuổi hai con yêu nữ này ra ngoài, có yêu khí!

Mấy gã thanh niên trai tráng lập tức nhào lên, nhưng lại không ra tay được.

Dù là Dương Tử Mi hay Sadako thì đều xinh đẹp thoát tục khiến cho người ta sinh lòng thương hương tiếc ngọc, nói gì đến đánh nữa.

Huống hồ nhìn bộ dạng họ không những không có yêu khí mà ngược lại, còn đoan trang thanh lịch hết như Bồ Tát vậy.

- Tôi là thầy tướng số Dương Tử Mi ở thành phố A, không phải là yêu nghiệt gì cả. Thím này mời tôi tới đây, nếu các người vô lễ với tôi thì tôi cũng sẽ không khách khí với các người đâu.

Dương Tử Mi nói.

Thầy tướng Dương Tử Mi ở thành phố A?

Thôn Lý gia cách thành phố A không xa, bình thường cũng không ít người ra vào thành phố làm ăn buôn bán, nên đương nhiên cũng có người từng nghe đến tên tuổi của Dương Tử Mi.

Đến cả trưởng thôn cũng biết tiếng.

Do được Dương Tử Mi chỉ điểm thay đổi một chút kết cấu phong thủy trong văn phòng, mà đường làm ăn gặp ghềnh của con trai cả nhà ông ta mới được thuận buồm xuôi gió chứ đâu.

Ông ta còn đang định tự mình đi tìm cô, nhờ cô cầu vận Văn Xương cho thằng con thứ ba nhà mình, để phù hộ nó thi đỗ vào đại học trọng điểm đây này.

Chẳng lẽ thiếu nữ này chính là thầy tướng số kia sao?

Ông ta vội vàng bảo mọi người dừng lại rồi gọi điện cho thằng cả, bảo nó miêu tả đặc điểm ngoại hình của thầy tướng số kia một chút.

Vừa nghe con trai tả trên trán thầy tướng có một vết chu sa, dáng vẻ thanh lệ xinh đẹp như Bồ Tát hạ phàm, thì ông ta lập tức kết luận được ngay Dương Tử Mi thật sự chính là nữ thầy tướng họ.

Sau khi xác định được thân phận của Dương Tử Mi, thái độ của trưởng

thôn lập tức thay đổi 180 độ. Ông ta cung kính đến trước mặt Dương Tử Mi rồi khom lưng cười đầy siểm nịnh:

- Thì ra thật sự là Dương đại sư, vừa rồi tôi thất lễ quá, mong Dương đại sư đừng bận tâm.

Dương Tử Mi thản nhiên cười đáp:

- Người không biết thì không có tội.

- Cảm ơn Dương đại sư rộng lòng bao dung.

Trưởng thôn đánh mắt nhìn đứa con thứ ba bên cạnh mình:

- Lý Sâm, mau bê ghế ra đây cho Dương đại sư ngồi.

Lý Sâm là học sinh cấp ba nhưng đã thấm nhuần tư tưởng duy vật của Mac mấy năm rồi, cậu rất khinh thường mấy thứ mê tín ma quỷ phong kiến linh tinh.

Thế nhưng nhìn thấy Sadako và Dương Tử Mi xinh đẹp đúng mẫu con gái mình thích, thì cậu cũng vui vẻ chạy vào bên trong từ đường mang hai cái ghế dựa ra.

- Tôi chưa muốn ngồi vội. Để tôi xem Lý Hiểu Minh có phải bị yêu nghiệt bám vào người thật không trước đã.

Dương Tử Mi nhìn Lý Hiểu Minh bị trói trên cột, vì hai ngày không ăn không uống mà cậu đã mất nước đến mệt lả. Cứu người là quan trọng, nếu không thím Lý sẽ sốt ruột chết mất.

Trên cuộc đời này không một ai thấu hiểu nỗi đau khổ và tuyệt vọng khi

mất đi người thân hơn chính cô.

Thím Lý chỉ có một đứa con trai độc nhất, cậu chẳng khác gì toàn bộ sinh mạng của bà.

- Đại sư, Lý Hiếu Minh chắc chắn đã bị yêu nghiệt bám vào người rồi. Rõ ràng là con trai mà đang yên đang lành lại có thai. Nghe nói đàn ông sinh con nhẹ thì tai họa một phương, nặng thì hại dân hại nước. Chúng tôi cũng không muốn thiêu chết thằng bé đâu, nhưng mà nếu không thiêu thì chính chúng tôi sẽ bị hại mất. Cô xem, từ đường bị thần linh đánh đây này.

Trưởng thôn chỉ vào xà ngang từ đường bị nứt.

Chương 563: Đàn ông sinh con (4)

- Ủm, để tôi tính thử xem.

Dương Tử Mi bấm đốt ngón tay, nhanh chóng tính toán.

Dáng vẻ cô bấm đốt ngón tay cực kì ra dáng, người dân trong thôn nhìn thấy thì tin phục vài phần.

- Từ đường này bị đánh chẳng liên quan gì đến yêu nghiệt hay thần linh cả. Chỉ là do nóc nhà xây hình đỉnh nhọn có lõi thép dẫn sét mà thôi.

Cô dừng bấm độn, đoạn nói.

- Vậy vì sao gà trong ổ nhà chúng tôi lại chết sạch chỉ trong một đêm thế?

Có người dân nghi ngờ hỏi.

Dương Tử Mi mở thiên nhãn ra nhìn rồi cười nói:

- Chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến yêu nghiệt, mà là vì có rắn hổ mang độc bò vào ổ gà. Những con gà đó đều bị nhiễm khí độc do rắn phun ra mà chết. Hẳn là bây giờ con rắn đó đang làm ổ trong nhà Lý Đông Nhị.

- Hả? Thật thế sao? Chúng ta đi đánh rắn đi!

Có người kêu lên.

- Con rắn hổ mang kia cực độc, mọi người ra tay không ỡn lăm. Bây giờ mọi người thả Lý Hiếu Minh xuống cho cậu ấy uống nước đi đã, sau đó tôi sẽ đi giải quyết chuyện rắn hổ mang rồi về xử lý chuyện Lý Hiếu Minh bị yêu nghiệt bám thân.

Dương Tử Mi nói.

Trường thôn chần chờ một chút rồi vẫn cho người thả Lý Hiếu Minh xuống.

Thím Lý vừa khóc vừa vội vã đi tìm nước đến.

Dương Tử Mi lấy châm bạc ra châm cứu cho cậu ta, vừa tích góp lại chút nguyên khí, vừa bảo vệ tâm mạch hơi suy yếu của cậu.

Cô bảo thím Lý cho Lý Hiếu Minh uống một chút nước chứ chưa cho ăn gì vội, sợ dạ dày chưa chịu nổi, nhiều nhất cũng chỉ có thể ăn đỡ chút cháo loãng thôi.

Thấy Lý Hiếu Minh tạm thời không còn nguy hiểm gì nữa, cô đưa mọi người đến thẳng nhà của Lý Đông Nhị.

Lúc này ổ gà nhà Lý Đông Nhị đang kêu thảm thiết, tiếng gà kêu trước lúc chết liên tục truyền ra. Lý Đông Nhị sốt ruột muốn vào thì bị Dương Tử Mi ngăn cản.

Con rắn có thể phun độc chết cả ổ gà trong nháy mắt thì chắc chắn không phải là rắn độc bình thường. Con người động vào nó thì khó mà sống nổi.

Ánh mắt Dương Tử Mi liếc sang Sadako bên cạnh mình.

Sadako lập tức hiểu được ý cô:

- Chủ nhân, để tôi đi bắt rắn!

Dương Tử Mi gật đầu.

Dù sao thì Sadako cũng là một cái xác sống, có khi thể chất còn bách độc bất xâm ấy chứ. Chỉ bắt một con rắn hổ mang thì hẳn là không thành vấn đề.

Sau vụ giáng đầu sư, Dương Tử Mi đã ghét cay ghét đắng mấy con bò sát như là rắn độc. Đã thế ổ gà còn lồi thoi hôi hám, cô chẳng muốn bước chân vào chút nào.

Bây giờ là thời điểm để khảo nghiệm nữ hầu hoàn mỹ Sadako đây.

Sadako đi vào ổ gà, chưa tới năm phút sau đã xách một con rắn hổ mang to bằng cánh tay phụ nữ đi ra.

Con rắn hổ mang bị cô nắm chặt vị trí bảy tấc, không động đậy được, chỉ có thể thè lưỡi đầy bất lực.

Mà Sadako thì vẫn lạnh nhạt như thể đang cầm một cái dây thừng.

Dân làng nhận ra con rắn hổ mang, biết độc tính của nó, cho nên đều lui hết về phía sau để bàn tán xôn xao.

Thì ra gà trong thôn chết là vì nó.

May mà con rắn này không cắn người, chỉ cắn gà.

Dương Tử Mi nhìn con rắn hổ mang đang giãy đuôi thè lưỡi với vẻ ghê

tởm, đoạn nói với Sadako:

- Giết chết nó rồi chôn đi.

Sadako bóp mạnh một cái.

Con rắn bị siết dập xương, chết tươi tại trận.

Dân làng nhìn thấy mà há hốc cả mồm.

Bọn họ không sao ngờ được, Sadako nhu nhược xinh đẹp như tiểu thư con nhà đại gia thành phố lại ra tay quyết liệt như thế.

Lực siết kia mà bóp cổ người ta, thì có khi...

Nghĩ thế, không ít người nổi hết da gà, lạnh cả sống lưng, nhìn Sadako chẳng khác gì nhìn một con quái vật.

Còn một chuyện kì lạ nữa là... cô luôn mồm gọi thiếu nữ Dương Tử Mi nhỏ hơn mình rất nhiều là chủ nhân, thái độ cung kính hèn mọn chẳng khác nào nô tì thời cổ.

Chương 564: Đàn ông sinh con (5)

Cô gái lợi hại thế này mà còn là nô bộc, thì rốt cuộc thiếu nữ kia còn giỏi giang đến mức nào?

Cô ấy có giải quyết được chuyện Lý Hiểu Minh mang thai hay không đây?

Sau khi Sadako xử lý xong con rắn hổ mang, Dương Tử Mi lại về từ đường.

Lý Hiểu Minh được uống nước và cháo loãng thì tinh thần đã tỉnh táo hơn nhiều. Thế nhưng ánh mắt cậu ta nhìn người khác lại mang đầy kinh hoàng, chẳng khác nào một con nai nhỏ bị dọa sợ.

- Hiểu Minh à, con đừng sợ, cô ấy giỏi lắm, cô ấy sẽ cứu con.

Thím Lý an ủi con trai.

Dương Tử Mi cười thản nhiên rồi ngồi xổm xuống bắt mạch cho cậu.

Mạch tượng của cậu quả nhiên là hỉ mạch của phụ nữ có thai. Cô vươn tay chạm vào cái bụng hơi nhô lên để cảm nhận một chút, quả đúng là có tiếng tim thai đang đập.

- Đại sư, thế nào ạ?

Thím Lý căng thẳng hỏi.

Dương Tử Mi ra ý bảo bà đừng lên tiếng.

Cô áp lòng bàn tay vuốt ve bụng Lý Hiểu Minh một lần nữa rồi mở thiên nhãn ra nhìn lại.

Cô phát hiện kết cấu thân thể của Lý Hiểu Minh không giống người thường. Cậu ta là người lưỡng tính, có đặc điểm của cả hai giới tính. Nhìn bề ngoài cậu ta là con trai, có đủ các khí quan nam giới, thế nhưng trong bụng lại là tử cung đặc trưng của phái nữ.

Khó trách diện mạo của Lý Hiểu Minh lại nghiêng về nét âm nhu của con gái.

Thế nhưng cho dù là có tử cung, mang thai được đi chăng nữa... thì cái thai là ở đâu ra?

Nhìn kĩ lại lần nữa, cô phát hiện ra thai nhi trong tử cung của Lý Hiểu Minh không bình thường. Nó không giống một thai nhi mới có mà đã có tuổi tác nhất định rồi, chẳng qua bây giờ mới dần dần lớn lên mà thôi.

Chẳng lẽ là thai kí sinh?

Cô đã từng đọc những ghi chép liên quan đến thai kí sinh trong sách y thuật.

Ví dụ như khi trước lúc thím Lý mang thai thực ra là thai đôi, thế nhưng một trong hai bào thai có vấn đề nên đã kí sinh vào bào thai còn lại, từ đó mới xảy ra hiện tượng lạ này.

Trên báo đài cũng thường xuyên có những tin tức liên quan đến chuyện này.

Tình huống của Lý Hiếu Minh chắc hẳn là thai kí sinh.

Thế nhưng nó đặc biệt hơn thai kí sinh ở chỗ bản thân Lý Hiếu Minh là người lưỡng tính.

Cô không nhận được mà gọi điện hỏi sư phụ mình.

- Nữu Nữu, quả nhiên là người lưỡng tính mang thai sao?

Giọng điệu của Ngọc Thanh có chút kích động.

- Dạ.

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Sư phụ, con phải xử lý thế nào đây? Có cần mổ bụng lấy cái thai ra không? Hình như phôi thai kia đã phát triển thành hình người rồi.

- Nữu Nữu, con có nhớ những ghi chép về nhau thai âm dương không?

Trong giọng nói của Ngọc Thanh mang theo sự hưng phấn khó mà kìm chế được.

- Nhau thai âm dương?

Nhau thai, danh từ trong Đông Y, chính là cuống rốn.

Dương Tử Mi cố gắng nhớ lại một chút, đoạn, cô kêu lên sợ hãi:

- Sư phụ, ý người là nhau thai âm dương có thể dùng để nối thông Minh Giới sao?

- Ủm. Cho dù đó chỉ là truyền thuyết, không có ai chứng thực. Thế nhưng bây giờ con có kì ngộ gặp được nhau thai âm dương này thì đừng ngại thử xem.

Ngọc Thanh nói.

- Nhưng mà...

Dương Tử Mi do dự nhìn cái bụng nhô lên của Lý Hiểu Minh:

- Thai nhi đã phát triển đến tháng thứ tám, sinh ra đã là người rồi... làm sao con dám dùng nó làm nhau thai âm dương đây?

- Sự tồn tại của thai nhi này vốn đã là dị dạng, một khi thai kí sinh gặp ánh sáng sẽ chết ngay lập tức, con không cần có áp lực tâm lý gì đâu.

Ngọc Thanh khuyên nhủ.

Dương Tử Mi không nhận được căn ngón tay mình:

- Vậy xem tình hình thế nào rồi nói sau, đi thông Minh Giới thì hấp dẫn thật, thế nhưng đó cũng là một sinh mạng.

- Con bé ngốc này!

Ngọc Thanh thấp giọng mắng một câu khác hẳn bình thường:

- Con đừng làm gì vội, sư phụ sẽ lập tức qua đó!

- Vâng, sư phụ, con chờ người.

Sau khi gác máy, Dương Tử Mi cảm thấy sư phụ mình là lạ.

Sư phụ trước kia chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng giọng điệu như thế. Chẳng lẽ vì đại nạn sắp đến nên tính tình người cũng thay đổi theo sao?

Chương 565: Thai kí sinh

- Đại sư, xin hãy cứu con tôi, mau giúp nó đuổi yêu nghiệt trên người đi đi.

Thím Lý thấy Dương Tử Mi không ra tay thì cầu xin cô.

- Thím à, trong bụng cậu ấy không phải yêu nghiệt mà là con của thím đấy.

Dương Tử Mi giải thích.

- Con của tôi? Vậy là ý gì?

Cả thím Lý và người trong thôn đều ngạc nhiên.

Dương Tử Mi đem việc Lý Hiếu Minh là người lương tính và chuyện lạ thai kí sinh ra kể cho họ nghe.

- Ẩn nấp trong cơ thể anh em của mình mười mấy năm mới lớn lên, chẳng phải yêu nghiệt thì là gì?

Trưởng thôn ở bên cạnh nói:

- Đại sư, bây giờ cô lôi quái thai kia ra đây luôn đi, chúng tôi phải thiêu hủy nó.

Dương Tử Mi nhìn mọi người một cách đầy bất đắc dĩ.

Thím Lý hoảng sợ:

- Phải làm sao mới lấy được quái thai ấy ra? Lấy ra rồi Hiếu Minh nhà tôi có chết không đây?

- Không sao đâu, chỉ như đẻ mổ thôi mà.

Dương Tử Mi an ủi.

- Á... đau quá đau quá...

Đúng lúc này thì Lý Hiếu Minh bỗng ôm lấy cái bụng lăn lộn trên đất, mặt mày đầy mồ hôi lạnh.

Bụng của cậu ta nhúc nha nhúc nhích như thể cái thai bên trong đang không ngừng duỗi tay chân.

Thím Lý vội vàng ôm lấy cậu ta, vừa gọi vừa khóc:

- Hiếu Minh, con làm sao vậy? Con đừng dọa mẹ mà.

- Mẹ ơi con đau quá, bụng con sắp vỡ ra rồi.

Lý Hiếu Minh kêu rên.

Dương Tử Mi vội vàng bắt mạch thì phát hiện ra mạch tượng của cậu ta như sắp sinh non.

Cô thi triển châm bặc giảm đau cho cậu.

Bụng của Lý Hiếu Minh mỗi lúc một phình lên, thậm chí còn có thể thấy được cả hình dạng của đứa bé.

- Cứu tôi, cứu tôi với...

Lý Hiếu Minh dùng ánh mắt bất lực nhìn cô.

Dương Tử Mi lo rằng cứ để thế này thì cái thai bên trong sẽ làm vỡ bụng của Lý Hiếu Minh, cho nên cô không đợi sư phụ nữa.

Cô đuổi hết mấy người dân làng đang vây xung quanh ra, chỉ để lại một mình Sadako để giúp mình.

Thím Lý sống chết không chịu đi ra ngoài, Dương Tử Mi đành phải để cả bà ở lại.

Cô lấy dao sắc mang theo bên mình, khử trùng, nhờ Sadako chuẩn bị xong xuôi kim chỉ để khâu miệng vết thương...

Thím Lý thấy con dao sắc sáng loáng thì sợ đến mức cứ nắm lấy tay con trai không rời.

- Không sao đâu, không nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Dương Tử Mi điểm huyết tê của Lý Hiếu Minh để cậu rơi vào trạng thái mê mê không cảm nhận được đau đớn. Sau đó cô tìm đúng vị trí, dùng dao trong tay rạch bụng Lý Hiếu Minh ra.

Rồi dùng châm bạc châm huyết cầm máu.

Trong tử cung của cậu thực sự có một đứa bé cuộn mình bị bao bọc trong nhau thai đỏ máu, và nó đang động đậy không ngừng.

Dương Tử Mi lấy nó ra, đặt vào chiếc thau đồng ở bên cạnh.

Nghe sư phụ nói thai kí sinh chỉ cần gặp ánh sáng là sẽ chết ngay. Thế nhưng cô cũng không quan tâm được chuyện này, mà bây giờ cứu Lý Hiểu Minh là quan trọng hơn cả. Dương Tử Mi bảo Sadako nhanh chóng khâu kín miệng vết thương lại.

Về phương diện này Sadako thao tác hoàn mỹ như một y tá chuyên nghiệp, vết thương được khâu lành lặn vô cùng.

Dương Tử Mi không ngừng thúc giục nguyên khí của mình để châm cứu cho Lý Hiểu Minh, giúp cho vết thương của cậu ta mau liền lại.

Nguyên khí của cô có tác dụng chữa trị nhất định. Vết thương của Lý Hiểu Minh dần dần khép lại như thể đã qua mười ngày rồi.

- Oa!

Tiếng trẻ khóc nỉ non từ chiếc thau đồng cạnh đó truyền tới.

- Đứa bé! Đứa bé động đấy kìa!

Thím Lý kêu lên kinh hãi.

Dương Tử Mi quay đầu sang thì thấy nhau thai đỏ như máu bao bọc đứa bé trong thau đồng đã rách ra. Một đứa nhỏ mắt mũi rõ ràng, tóc dày đen nhánh đang đạp chân khóc lớn.

Thế nhưng nó dường như không hề có hồn phách, cho nên đôi mắt mở ra chỉ như một đốm tro tàn.

Xem ra nó chỉ có hình hài chứ không có linh hồn, đúng là sẽ chết rất nhanh.

Chương 566: Tiểu thiên sống lại

- Chị ơi, em muốn nhập vào nó, mau giúp em đi!

Tiểu Thiên bỗng nhiên kêu lên.

- Gì cơ? Em muốn nhập vào nó á?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

- Vâng, đây là cơ hội ngàn năm có một đấy, nó không có linh hồn mà em không có thể xác, đúng lúc quá còn gì.

Tiểu Thiên hưng phấn nói:

- Chị mau cho em ra khỏi ngọc đi.

- Được!

Dương Tử Mi cũng không nghĩ nhiều, bởi vì cô mang theo linh hồn của Tiểu Thiên bên mình như vậy chẳng tiện chút nào, chi bằng để nó biến thành người bình thường đi.

Dương Tử Mi niệm chú ngữ đưa linh hồn của Tiểu Thiên từ trong tượng ngọc vào người đứa bé.

Hồn phách Tiểu Thiên nhanh chóng dung hợp thành một với thân thể đứa

nhỏ kia.

- Oa oa oa oa!

Mấy tiếng khóc vang lên, tay chân đứa nhỏ không ngừng vùng vẫy, đôi mắt trống rỗng như tro tàn bỗng trở nên linh động hoạt bát hẳn lên. Nó nhìn Dương Tử Mi mang theo sự giáo hoạt quen thuộc.

Dương Tử Mi đi qua, vươn tay gạt hết nhau thai trên người đứa bé, cắt rốn cho nó, dùng nước ấm tắm qua rồi bọc nó lại.

- Chị ơi.

Đứa bé bỗng gọi lên thành tiếng.

Tuy đây là lần đầu tiên Dương Tử Mi nghe thấy giọng nói thực của Tiểu Thiên. Thế nhưng cô vẫn có thể nhận ngay ra.

Thấy đứa bé mới sinh tự nhiên cất tiếng nói chuyện, thím Lý ở bên cạnh hét to một tiếng “yêu nghiệt!” rồi ngất lịm đi.

- Tiểu Thiên, tí nữa đừng có cất tiếng mà dọa người ta. Người ta coi em là yêu nghiệt rồi mang đi nghiên cứu là toi đấy.

Dương Tử Mi vỗ nhẹ lên người Tiểu Thiên rồi nói.

- Được rồi, thế để em giả làm trẻ con mới sinh tiếp vậy.

Tiểu Thiên chớp mắt nói.

Dương Tử Mi nhìn cuống rốn đỏ thẫm đặt một bên. Vì Tiểu Thiên nhập vào thân mình đứa trẻ này nên nó đã mất đi ý nghĩa truyền kì của nhau thai

âm dương rồi.

Để cho Tiểu Thiên có thể lớn lên khỏe mạnh, Dương Tử Mi nhờ Sadako chôn cuống rốn xuống gốc cây đại thụ bên ngoài, giúp Tiểu Thiên tắm bổ nguyên khí trời đất.

Đúng lúc này thì cửa bị đẩy văng ra.

Ngọc Thanh sốt ruột bước vào, thấy đứa bé sơ sinh trong lòng Dương Tử Mi thì hỏi:

- Đây có phải nhau thai âm dương kia không?

Dương Tử Mi ôm chặt lấy Tiểu Thiên rồi lắc đầu nói với sư phụ mình:

- Không còn nhau thai âm dương nữa. Tiểu Thiên đã nhập vào nó rồi, bây giờ nó chỉ là một đứa bé sơ sinh bình thường mà thôi.

Sắc mặt vẫn luôn hiền từ dịu dàng của Ngọc Thanh thoát cái sầm xuống, ông nói như quát:

- Nữu Nữu, tại sao con không nghe lời sư phụ nói? Rõ ràng ta đã nói nhau thai âm dương này vô cùng quan trọng, chờ ta tới rồi mới xử lý, tại sao con lại có thể tự ý ra tay như thế? Thật là khiến ta thất vọng!

Nhìn gương mặt tự nhiên xa lạ và nghe giọng điệu quát nạt kia, Dương Tử Mi đỏ au cả mặt, tủi thân cực kì:

- Tình hình lúc ấy nguy cấp, cơ thể Hiếu Minh sắp bị phá tan, nếu không mổ bụng lấy thai kịp thời thì Lý Hiếu Minh sẽ chết. Huống hồ đây cũng là cơ hội ngàn năm có một để Tiểu Thiên tìm thấy cơ thể mà nhập vào, nhau thai âm dương kia có gì quan trọng chứ?

- Chết gì? Tiểu Thiên gì? Chẳng có gì so được với nhau thai âm dương hết! Đó là vật dẫn có thể nối thông âm dương! Sao con có thể ngu ngốc như thế? Đúng là việc thành thì ít mà việc hỏng thì nhiều!

Ngọc Thanh tức giận mắg.

Dương Tử Mi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt có nét vắn vẹo của Ngọc Thanh, lòng chìm thẳng xuống đáy vực.

Đây... vẫn là sư phụ từ bi của mình sao?

Tại sao lại như biến thành một người khác vậy?

- Sư phụ, người vẫn là sư phụ của con chứ?

Dương Tử Mi bật thốt lên.

Ngọc Thanh hơi ngẩn người, sắc mặt và thần thái bỗng chốc khôi phục lại vẻ thản nhiên ôn hòa thường nhật.

- Nữu Nữu ngốc này, sao ta có thể không phải là sư phụ con được?

Ngọc Thanh vươn tay xoa đầu cô:

- Sư phụ nhất thời tức giận nên nói linh tinh đó thôi.

Nói linh tinh à?

Dương Tử Mi nhìn Ngọc Thanh, tuy rằng khuôn mặt vẫn là khuôn mặt thân quen, thế nhưng lại mang mấy phần xa lạ.

Đây là ảo giác của mình sao?

Chương 567: Chỉ điểm vận văn xương cho thôn lý (1)

- Cho ta bế Tiểu Thiên một cái nào.

Ngọc Thanh vươn tay nói.

- Tôi chỉ muốn chị bế thôi.

Tiểu Thiên nói:

- Không cho người khác bế!

Ngọc Thanh cúi đầu nhìn Tiểu Thiên, trong mắt có một tia hung hãn chợt lóe lên.

- Ha ha, Tiểu Thiên thật là kén chọn quá đấy, không bế thì không bế vậy.

Lúc ngẩng lên, Ngọc Thanh khôi phục vẻ lạnh nhạt ôn hòa, vung phất trần đi kiểm tra cho Lý Hiếu Minh.

Lúc này thì thím Lý và Lý Hiếu Minh cũng đã tỉnh lại.

Thím Lý nhìn Tiểu Thiên trong lòng Dương Tử Mi mà cứ như là nhìn thấy ma quỷ:

- Có phải ban nãy đứa bé này vừa cất tiếng nói không?

- Không đâu, thím nghe nhầm đấy, có khi lúc đó thím căng thẳng quá mà bị ảo giác rồi.

Dương Tử Mi cười nói:

- Đứa bé mới sinh thì nói chuyện làm sao được?

- Cũng phải.

Thím Lý nhìn đứa bé mà lòng còn sợ hãi:

- Thế... sau này đứa bé này phải tính sao đây?

- Thím à, đứa bé này có duyên với con, thím để con nuôi nấng nó đi, thím cứ yên tâm.

Dương Tử Mi nhìn Tiểu Thiên nháy đôi mắt to giảo hoạt trong lòng mình, đoạn nói.

- Vâng vâng vâng, cảm ơn đại sư.

Thím Lý chẳng dám tự mình nuôi một quái thai như thế đâu, cho dù thực ra nó là con ruột mình đi chăng nữa.

- Cảm ơn thím, nhất định con sẽ nuôi dạy nó thật tốt.

Dương Tử Mi nhìn Lý Hiếu Minh cạnh đó rồi nói với thím Lý:

- Hiếu Minh khác hẳn với người thường. Cậu ấy là người lương tính, thím có thể đưa cậu ấy đến bệnh viện làm phẫu thuật để khôi phục lại như bình thường.

Thím Lý vừa nghe thấy thế thì rầu rĩ hẳn đi. Bà chùng vai xuống:

- Tôi thì làm gì có tiền mà phẫu thuật, đến bệnh viện lấy số còn không lấy được ấy chứ.

- Để cảm ơn thím giao con cho tôi nuôi nấng, tôi sẽ thanh toán chi phí phẫu thuật cho thím, thím không cần phải lo lắng đâu.

Dương Tử Mi bảo Sadako cầm thẻ tín dụng đến ngân hàng gần đó rút mười lăm vạn đưa cho thím Lý:

- Chỗ tiền này chắc là đủ, nếu lúc phẫu thuật mà không đủ thì thím cứ tìm tôi.

Thím Lý cầm một gói tiền lớn, ngây ra chẳng nói được câu nào.

Cả đời bà nghèo khó cơ cực, đã bao giờ thấy nhiều tiền như thế đâu. Bà quỳ sụp xuống đất:

- Cảm ơn đại sư, đại sư đúng là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn hạ phàm, kiếp sau nhất định tôi sẽ làm trâu làm ngựa hầu hạ cô.

- Thím và Hiếu Minh sống tốt là được rồi.

Dương Tử Mi đỡ thím Lý dậy, dặn dò bà mấy câu liên quan đến việc dưỡng thương của Lý Hiếu Minh rồi đi ra ngoài với sư phụ và Sadako.

Mới được một đoạn thì trưởng thôn đã đuổi kịp họ.

- Đại sư, đạo trưởng, xin hãy dừng bước.

Trưởng thôn vừa nói vừa thở hển hển.

Dương Tử Mi dừng bước, nghi hoặc hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Trưởng thôn nói với vẻ hơi ngượng ngùng:

- Chẳng hay đại sư có thể bói vận Văn Xương cho đứa con út của tôi, xem năm nay nó có thể thi được vào đại học hay không?

- Ngại quá, tôi không xem vận Văn Xương cho riêng một ai. Thế nhưng tôi có thể chỉ điểm một chút về vận Văn Xương của cả thôn này.

Dương Tử Mi đứng ở đầu thôn nhìn địa thế của cả ngôi làng:

- Thôn mình trước giờ chỉ có nhiều thương nhân chứ chưa từng có văn nhân chính khách, phải không?

- Đúng đúng đúng, đại sư nói đúng quá, thôn tôi từ trước tới giờ chưa có một ai học hành ra trò, đến tận bây giờ cũng ít có sinh viên, có làm quan cũng chẳng ai làm được tới cấp thành phố, bình thường toàn làm ăn buôn bán thôi.

Trưởng thôn nhìn Dương Tử Mi với vẻ khát khao:

- Xin đại sư chỉ cho con đường, nếu cái vận này thay đổi được thì thôn Lý chúng tôi sẽ khắc tượng đại sư để báo ơn.

- Khắc tượng báo ơn thì thôi, tôi chỉ nhờ ông một việc.

Dương Tử Mi nói.

- Xin đại sư cứ nói, nếu làm được thì chúng tôi sẽ cố gắng hết sức mà làm.
- Chăm sóc hai mẹ con Lý Hiếu Minh cho tốt, đừng có kì thị họ. Nếu trong một làng mà xuất hiện hành vi ỷ mạnh hiếp yếu, kì thị bài xích những người nhỏ yếu thì thôn đó chắc chắn là chẳng có phúc lành gì.

Chương 568: Chỉ điểm vận văn xương cho thôn lý (2)

Từ tướng mạo của thím Lý, Dương Tử Mi có thể nhìn ra vì chồng bà chết sớm mà bà bị dân làng bắt nạt, giống y như nhà mình trước kia.

- Chuyện này... tôi xin hứa với cô!

Trưởng thôn vội vàng vỗ ngực cam đoan.

- Nếu đứng ở ngọn núi phía xa kia quan sát thôn Lý gia thì ông sẽ phát hiện ra, bốn phương tám hướng thôn này có chín dải đồi núi kéo dài như chín con giao long đồng thời vây quanh một lòng chảo. Các ông có thể xây dựng một ngôi Văn Xương Các, dùng nó để khóa chặt linh tính của giao long, bắt chúng nó nhận giáo hóa của Văn Xương Đế. Làm vậy thì người đời sau ở thôn này ắt sẽ hanh thông văn vận, thi đỗ đạt cao, mà đứa con thứ ba sắp thi đại học của ông là được lời trước nhất.

Dương Tử Mi vung tay nói.

Trưởng thôn nghe thế thì mừng lắm, bèn vội vàng nói cảm ơn rồi chạy về thôn chuẩn bị xây Văn Xương Các.

- Chị ơi, em đói quá.

Tiểu Thiên bồng nói một câu rõ tội nghiệp:

- Có phải em cần uống sữa không?

Dương Tử Mi đổ mồ hôi hột:

- Chị lấy đâu ra sữa cho em hả.

- Chị à, chị có thể mua sữa bột cho em mà.

Tiểu Thiên cũng cạ lời.

- Sadako, kia có cửa hàng kia, cô đi mua một hộp sữa bột cho trẻ sơ sinh về đây.

Dương Tử Mi đành phải sai Sadako đi làm việc.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Sadako nhanh chóng chạy tới cửa hàng.

Nhìn bóng dáng bận bịu của Sadako, Dương Tử Mi cười nói với Ngọc Thanh này giờ vẫn chẳng nói chẳng rằng bên cạnh mình:

- Sư phụ, phải cảm ơn người hôm đó đã bảo con thu nhận Sadako, có một cô hầu gái toàn năng thế này đúng là đỡ quá.

- Ừm.

Ngọc Thanh hơi gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên nhón nhột sau lưng, rùng mình một cái, cứ thấy ánh mắt Ngọc Thanh đạo trưởng nhìn mình chẳng khác gì một con rắn độc, oán hận ngập tràn.

Nếu sớm biết thế này thì mình chẳng nhập vào ai, cứ cho ổng làm nhau thai âm dương của ổng cho rồi.

- Sư phụ, có phải người giận con vì không lấy được nhau thai âm dương không?

Dương Tử Mi cũng phát hiện ra ánh mắt lạnh lùng độc ác mà Ngọc Thanh nhìn Tiểu Thiên, bèn hỏi ông với vẻ nặng nề.

- Không đâu.

Ngọc Thanh thu lại ánh mắt vẫn luôn nhìn Tiểu Thiên:

- Ta chỉ hơi tiếc mà thôi.

- Sư phụ, trước giờ người chưa từng tiếc nuôi vì bất cứ điều gì, sao lần này lại canh cánh chuyện nhau thai âm dương trong lòng như vậy? Chuyện nó có thể nối thông Minh Giới chẳng qua chỉ là một truyền thuyết, hưởng hồ, nối thông Minh Giới thì cũng có gì là đặc biệt đâu. Bình thường con còn có thể nói chuyện với ma quỷ cơ mà.

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

- Nối thông Minh Giới không giống có thể nói chuyện với ma quỷ.

Ngọc Thanh nhìn cô rồi nói:

- Chẳng phải con vẫn luôn sợ ta gặp đại nạn mà chết hay sao? Nếu có được nhau thai âm dương nối thông Minh Giới thì cho dù ta có chết cũng như không, con vẫn có thể tìm được ta, gặp được ta bất cứ lúc nào.

- Vậy thì...

Trong lòng Dương Tử Mi hơi động.

Đúng vậy, cô luôn sợ rằng sự phụ sẽ ra đi mãi mãi, sợ không được nhìn thấy ông ung dung mỉm cười, sợ rằng không được nghe ông hiền từ gọi Nữu Nữu nữa.

Nếu như thực sự có thể xóa nhòa ranh giới âm dương thì những nỗi sợ ấy sẽ không còn.

- Chị ơi, không phải chị muốn giết chết em để lấy thân thể này đây chứ?

Tiểu Thiên và cô ở chung thời gian dài, đã sớm hình thành cảm ứng tâm linh tương thông. Nó thấy trong đáy mắt cô hiện lên nét hối hận thì căng thẳng hỏi.

- Sao có thể chứ? Cho dù có giết em thì thân thể này cũng chẳng làm được nhau thai âm dương nữa rồi.

Dương Tử Mi vỗ nhẹ an ủi nó:

- Yên tâm đi, chị sẽ nuôi em lớn lên mạnh khỏe.

- Cảm ơn chị, em yêu chị nhất!

Tiểu Thiên co mình trong lòng cô rồi nhắm mắt ngủ say.

Nhìn khuôn mặt non nớt của Tiểu Thiên, tình mẹ dâng lên trong lòng Dương Tử Mi, khóe môi cô cong lên thành nét cười rất dịu dàng.

Chương 569: Sự phụ thực sự có vấn đề (1)

Sadako quay lại.

Ngoài sữa bột ra, cô còn mua cả bình sữa, núm vú cao su và các đồ dùng khác dành cho trẻ sơ sinh.

Trong bình sữa đã có sữa bột ấm pha sẵn, Tiểu Thiên có thể uống luôn được.

Nhìn Sadako, Dương Tử Mi không thể không cảm thán, có một cô hầu gái cẩn thận tri kỉ và vạn năng thế này, cô đúng là may mắn quá.

Dương Tử Mi có một em gái và hai em trai, thế nhưng vì ở trên núi từ nhỏ, không chăm sóc các em nhiều nên không rành việc cho trẻ em uống sữa, làm cho cả miệng Tiểu Thiên đầy đầy sữa bột.

- Chủ nhân, để tôi làm cho.

Sadako chủ động nói.

- Tiểu Thiên, em có đồng ý cho Sadako bế không?

Dương Tử Mi trưng cầu ý kiến của Tiểu Thiên.

- Ừ chịu.

Tiểu Thiên từ chối ngay tắp lự, cho dù nhìn Sadako vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, gần giống như chị của mình, thế nhưng nó chỉ thích được Dương Tử Mi bế thôi.

Dương Tử Mi đành phải kiên nhẫn cho nó uống sữa.

Uống sữa xong, Tiểu Thiên lăn quay ra ngủ, bổ sung năng lượng như những đứa trẻ bình thường, để có thể nhanh chóng lớn lên.

Dương Tử Mi phải lái xe, ôm theo một đứa trẻ thì chẳng tiện chút nào. Thế là cô đành phải bảo Sadako ra sau ngồi cùng sư phụ mình, rồi đặt Tiểu Thiên lên ghế phó lái rồi thắt đai chắc lại.

Về tới nhà, Ngọc Chân Tử nhìn thấy cô ôm một đứa trẻ thì kinh ngạc hỏi:

- Con nhặt được thằng nhóc ở đâu ra thế này?

- Đây là Tiểu Thiên.

Dương Tử Mi nói.

- Thằng nhóc quý Tiểu Thiên kia á? Sao nó lại tìm được thân thể để nhập vào? Nhau thai âm dương kia đâu?

Ngọc Chân Tử hỏi.

- Thân thể của đứa bé kia bị Tiểu Thiên nhập vào, không còn nhau thai âm dương nữa.

Dương Tử Mi đáp.

- Không còn thì thôi, Tiểu Thiên tìm được thân thể để nhập vào là tốt quá

rồi.

Ngọc Chân Tử vui vẻ chơi đùa với khuôn mặt nhỏ bé non nớt của Tiểu Thiên.

- Chào Ngọc Chân Tử lão đầu, hi hi.

Tiểu Thiên bỗng chớp mắt rồi cất tiếng trong veo.

Bị nó gọi một câu như vậy, Ngọc Chân Tử giật mình lùi lại mấy bước, chân vấp phải đá, lão đảo một cái, tí nữa thì té lăn quay.

- Tiểu Thiên... người... ôi cái đồ yêu nghiệt này, còn biết nói chuyện cơ đấy.

Định thần lại, ông chỉ vào Tiểu Thiên rồi trừng mắt nói.

- Hi hi, vốn dĩ con nói được mà, chẳng qua bây giờ mới nói thành tiếng được thôi.

Tiểu Thiên ngậm ngón tay cười xấu xa:

- Về sau người phải trân trọng thằng nhóc con này đấy.

- Trân cái đầu con! Có đứa nhóc mới sinh nào mà nói leo leo thế không?

Ngọc Chân Tử trợn trắng mắt.

- Chị ơi, lão già Ngọc Chân Tử này ăn nói thôi bạo thế là sẽ dọa em sợ lắm đấy.

Tiểu Thiên làm bộ yếu ớt nhu nhược kêu lên.

- Đồ yêu nghiệt, đã thế thì ta đánh con cho con sợ một thể luôn này!

Ngọc Chân Tử giơ tay muốn vỗ một cái nhưng lại chẳng xuống tay nổi, đành phải cầm giận nói:

- Thôi, không chấp đồ trẻ con như con, hừ, ta đi xem Sadako nấu ăn đây.

Nói xong bèn hô to tránh đường rồi chạy tới nhà bếp tìm Sadako.

- Ngọc Chân Tử lão đầu là thú vị nhất. Em thích ông.

Tiểu Thiên mút ngón tay nói.

- Ha ha, vậy sư thúc bế em được không?

Dương Tử Mi cười hỏi.

- Được. Ông có linh hồn sạch sẽ, có thể đến gần em.

Tiểu Thiên trả lời.

- Thế sư phụ thì sao? Chẳng lẽ linh hồn sư phụ thì không sạch sẽ?

- Không biết nữa, trên người Ngọc Thanh đạo trưởng có một luồng khí tức làm em muốn bài xích, không giống trước kia gì cả.

Tiểu Thiên nói.

Lòng Dương Tử Mi chùng xuống.

Xem ra đây không chỉ là cảm giác của một mình cô mà còn có Tiểu Thiên nhạy cảm nữa.

Sư phụ có vấn đề thật sao?

Trong đầu Dương Tử Mi đột nhiên nhớ tới khi mình chích máu cho Sadako hôm đó, quay đầu thoáng nhìn sư phụ, thấy trên mặt ông hiện lên ý cười quỷ dị lạ lùng.

Chương 570: Sư phụ thực sự có vấn đề (2)

Chuyện nhau thai âm dương lần này cũng rất kì lạ.

Người như sư phụ hẳn phải coi thế gian vạn vật là phù vân, chỉ lo lắng cho mình và sư thúc, chứ không nổi giận với cô chỉ vì chuyện về nhau thai nọ.

Nghĩ đến đây, cô rốt cuộc cũng mất bình tĩnh.

Cô đặt Tiểu Thiên vào nôi trong sân rồi đi về hậu viện tìm sư phụ.

Ngọc Thanh không có trong đình viện, cửa phòng đóng chặt.

Cô vươn tay gõ cửa hỏi thăm:

- Sư phụ, người đang ngủ sao?

- Ừm, ta đang ngủ.

Ngọc Thanh đáp lại với giọng mệt mỏi.

- Sư phụ, con vào được không?

Dương Tử Mi dè dặt hỏi.

- Ta đi nằm rồi, có gì chờ ta ngủ dậy rồi nói sau.

Ngọc Thanh đáp.

- Sư phụ, người mệt quá à, con mát xa cho người một chút nhé?

Dương Tử Mi cũng không quan tâm đến lễ tiết nữa mà mở cửa phòng ra.

Ngọc Thanh khoanh chân ngồi trên giường, quay lưng về phía cô. Tư thế này hơi kì lạ, bởi vì trước kia ông đều quay mặt về phía cửa để khoanh chân đả tọa nghỉ ngơi.

Dương Tử Mi mở thiên nhãn nhìn ông, nhưng không nhìn thấy chút gì khác thường. Trên người ông không hề có âm sát khí, chỉ có tử khí do đại nạn mang lại.

Chẳng lẽ là cô đa nghi sao?

Tính tình sư phụ thay đổi là vì biết thời gian của mình không còn nhiều ư?

Cô đặt mình vào vị trí của ông tự hỏi, nếu mình biết bản thân sắp chết thì chắc là tâm trạng cũng rất khó chịu nhỉ?

Ông lo âu căng thẳng vì nhau thai âm dương có thể nối thông Minh Giới như vậy, có lẽ là vì biết mình sợ mất ông nên mới không yên tâm vì mình nhỉ?

Nghĩ thế, cô lại hơi yên tâm.

- Sư phụ...

Cô bước tới, đặt tay lên vai Ngọc Thanh, dùng chân khí xoa bóp cho ông.

- Nương Nương, đủ rồi, con cũng vất vả rồi, đi ra ngoài nghỉ ngơi đi.

Ngọc Thanh quay người lại ngẩng đầu lên nhìn Dương Tử Mi, trong ánh mắt thấm đượm nét hiền từ và thân thiết mà cô quen thuộc.

Nhìn thấy ánh mắt này, hốc mắt Dương Tử Mi cay xè. Cô không nhịn được mà ngồi xuống bên cạnh ông, ôm lấy cánh tay ông, choàng lên cả vai ông như trong quá khứ rồi cất tiếng mang ý làm nũng:

- Sư phụ, con không vất vả, chỉ hi vọng có thể ở bên sư phụ lâu hơn chút thôi.

Ngọc Thanh vỗ vỗ tay cô, không nói gì.

- Sư phụ, có phải người vẫn giận con vì không lấy nhau thai âm dương theo lời người không?

Dương Tử Mi ngược mắt hỏi.

- Sư phụ không trách con, con làm đúng, có nhau thai âm dương hay không cũng không quan trọng.

Ngọc Thanh bình thản nói.

Giọng điệu này mới giống giọng điệu của sư phụ trước kia.

- Sư phụ, người có thấy chỗ nào không thoải mái không?

Dương Tử Mi cố nén cảm giác váng vất, mở thiên nhãn nhìn ông, muốn xem ông có chỗ nào không ổn hay không.

Đôi mắt như lưu ly của Ngọc Thanh lúc này rất sáng, không có chút nào khác thường. Ông vươn tay xoa xoa đầu cô:

- Sư phụ không sao, chỉ là ngày nào cũng mệt mỏi buồn ngủ mà thôi. Nữu Nữu, giờ sư phụ buồn ngủ lắm, con ra ngoài đi.

Nhìn gương mặt mệt mỏi của Ngọc Thanh mà mình không tìm ra chỗ nào không ổn, Dương Tử Mi đành phải đứng lên, ra ngoài đóng cửa.

Ngay khoảnh khắc mà cô đóng cửa, đôi đồng tử như lưu ly của Ngọc Thanh biến thành màu đen u ám, khóe môi hé nở một nụ cười âm hiểm kì dị.

Dương Tử Mi bỗng thấy sau lưng lạnh ngắt, bèn xoay người nhìn lại cánh cửa phòng sư phụ đang đóng chặt.

Cảm giác lạnh lẽo biến mất.

Chuyện gì vậy nhỉ?

Là mình có vấn đề, hay là sư phụ có vấn đề?

Có phải trên đời này còn có cái gì mà ngay cả thiên nhãn của mình cũng không thể nhìn thấy hay không?

Chương 571: Tiếng chuông kì lạ (1)

Dương Tử Mi ngồi trong phòng thưởng thức thứ mà Tuyết Hồ để lại cho mình.

Không biết bây giờ Tuyết Hồ thế nào rồi, có chống đỡ qua được lần thiên kiếp thứ ba không?

Đôi khi cô hoài nghi vì nhìn trộm thiên cơ, thay đổi thiên mệnh, cho nên số mình cũng sẽ ngũ tặc tam khuyết (*) như những thầy tướng số khác. Bởi vậy mà những người cô để ý đều chẳng thể ở bên cô lâu dài.

Bây giờ đến cả Tống Huyền và sư phụ cũng đều trở nên kì lạ.

Cô thở dài một hơi rồi sắp xếp lại rương bách bảo của mình, nhìn thấy chiếc chuông nhỏ bám bụi chẳng có gì đặc biệt kia, bèn cầm lên quan sát cẩn thận.

Hôm ấy Tuyết Hồ đã bảo cô lấy nó ở nhà Mẫn Cường.

Cô nhìn mãi chẳng ra chiếc chuông này có chỗ nào không tầm thường, không xác định được niên đại, không kết luận được chất liệu, chỉ khi sờ lên sẽ có cảm giác kì lạ mà thôi.

Nhưng nó lại không thể hấp thu âm sát khí như tháp sắt nhỏ.

Rốt cuộc bên trong nó có gì huyền bí đây?

Cô nghi hoặc cầm nó lên lắc lắc.

Luồng lưu động không khí trong phòng bỗng nhiên có chút lạ thường, bức rèm không có gió mà tự bay lên.

Ơ?

Dương Tử Mi tò mò lắc tiếp.

Ầm!

Cửa bị đẩy ra.

Sadako đứng ngoài cửa, sắc mặt tái nhợt:

- Chủ nhân, đừng rung chuông nữa, tôi khó chịu quá!

Dương Tử Mi khựng lại, nghi hoặc nhìn cô:

- Cô nghe thấy ta rung chuông à?

- Phải, chủ nhân, tai ta sắp bị tiếng chuông ong ong đâm thủng rồi, thực sự là không chịu nổi.

Sadako đáp.

Hả?

Dương Tử Mi tò mò nhìn chiếc chuông nhỏ trong tay.

Đúng là vừa rồi cô có rung chuông, nhưng tiếng chuông nhỏ xiu chẳng

khác gì chuông gió, làm sao có thể đâm thủng tai Sadako cho được?

Cô không nhin được lại rung nhẹ một cái.

- Á!

Sadako bịt kín tai, mặt vặn vẹo như thể phát điên, dáng vẻ kinh hoàng tột độ.

Dương Tử Mi vội ngừng lại.

Sadako khôi phục bình thường.

Lúc này, Ngọc Chân Tử đi tới, nôn nóng nói:

- Tiểu sư đệ, con mau sang xem sư huynh thế nào. Ban nãy huynh ấy đang luyện công thì tự nhiên hộc máu.

Mi tâm Dương Tử Mi trầm xuống, cô vội đứng dậy chạy ra ngoài.

Ngọc Thanh sắc mặt tái nhợt ôm ngực tựa vào thân cây, trông có vẻ đã bị nội thương.

- Sư phụ!

Dương Tử Mi chạy vội qua bắt mạch cho ông, phát hiện nhịp đập yếu ớt vô lực. Cô vội vã lấy ngân châm bảo vệ tâm mạch cho ông, đưa nguyên khí vào, còn nhờ Ngọc Chân Tử lấy nhân sâm ngàn năm ra.

Ngọc Thanh ngậm một mảnh nhân sâm ngàn năm, sắc mặt tái nhợt dần dần hồng hào lên rồi khôi phục bình thường.

- Sư phụ, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ người luyện công bị tẩu hỏa nhập ma?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi.

Ngọc Thanh tu luyện đạo khí thuật hướng tới ôn hòa, chưa bao giờ luyện công mà bị tẩu hỏa nhập ma.

Ngọc Thanh nhìn cô rồi nói:

- Vừa rồi dường như có âm thanh gì đó cản trở ta luyện công, ta muốn cưỡng ngạnh phá tan nó, không ngờ không thể thuận khí, dẫn đến khí huyết tắc nghẽn.

- Bị âm thanh quấy nhiễu? Có phải một âm thanh như tiếng chuông không?

Dương Tử Mi vội hỏi.

- Ừm, giống như tiếng chuông, phát ra từ phòng con, con vừa làm gì vậy?

Ngọc Thanh hỏi với giọng hơi trách cứ.

- Sư thúc, người có nghe thấy tiếng chuông không?

Dương Tử Mi quay sang hỏi Ngọc Chân Tử.

- Ta chẳng nghe thấy gì cả.

Ngọc Chân Tử mù mờ nói:

- Chẳng lẽ vừa nãy ta luyện công chưa đủ nhập tâm? Tiểu sư đệ, con nghịch pháp khí gì đó hả?

Dương Tử Mi cảm thấy rất kì lạ.

Vì sao mình chỉ rung nhẹ cái chuông kia thôi, chẳng thấy tiếng vang vọng lẫn, mà Sadako thì không chịu nổi còn sợ phụ thì tẩu hỏa nhập ma?

Chương 572: Tiếng chuông kì lạ (2)

Dương Tử Mi đột nhiên nhớ tới Tiểu Thiên trong giường, trong lòng trầm xuống. Cô lo rằng Tiểu Thiên trong trạng thái trẻ sơ sinh không chịu nổi nên vội vã chạy đi xem nó thế nào.

Tiểu Thiên đang im lặng ngậm núm vú ngủ say, sắc mặt bình thường, thần thái an ổn.

Cô lay Tiểu Thiên tỉnh dậy.

Tiểu Thiên tỉnh lại, nhìn thấy cô thì lầm bầm bất mãn:

- Chị à, người ta còn bé phải ăn no ngủ kĩ mới chóng lớn được, sao chị lại phá quấy giấc ngủ của em thế?

- Tiểu Thiên, chị hỏi em, ban nãy em có nghe thấy tiếng chuông không?

Dương Tử Mi không để tâm đến bất mãn của nó mà hỏi.

- Người ta đang ngủ mà, sao nghe thấy tiếng chuông được?

Tiểu Thiên bất mãn trợn mắt nói.

- Vậy em nghe thử lại một chút.

Dương Tử Mi lấy chiếc chuông nhỏ ra lắc nhẹ một cái, tiếng vang như

chuông gió có gió thổi qua.

Tiểu Thiên chẳng có vẻ gì khác thường, nó nháy mắt hỏi:

- Chị à, không phải sau này chị tính lấy nó làm nhạc ru ngủ cho em đấy chứ?

- Không phải, kì lạ là vừa rồi khi Sadako và sư phụ nghe thấy tiếng chuông thì một người không chịu nổi suýt chết, một người tẩu hỏa nhập ma, thế mà sư thúc thì không nghe thấy. Em nói xem sao lại thế nhỉ?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi.

- Nữu Nữu, con lại vừa nghịch gì thế?

Ngọc Thanh ôm ngực xuất hiện ở cửa, bên cạnh còn có Sadako mặt mày tái nhợt.

- Con muốn thử xem Tiểu Thiên có nghe thấy tiếng chuông không.

Dương Tử Mi đưa chiếc chuông trong tay cho Ngọc Thanh:

- Sư phụ, ban nãy con rung chiếc chuông này đây, rõ ràng tiếng vang không to, sao người và Sadako lại có phản ứng mãnh liệt như vậy?

Ngọc Thanh không nhận lấy chiếc chuông mà ngược lại, còn có vẻ hơi tránh né.

- Chắc là nó trùng hợp tương khắc với bọn ta. Về sau con đừng rung nó bừa bãi.

Ngọc Thanh liếc nhìn chiếc chuông nhỏ, nghiêm túc nói.

- Có khi nó lấy mạng sư phụ đấy.
- Vâng, sư phụ, từ sau con không dám nữa đâu.

Dương Tử Mi vội vàng cất chuông đi.

- Tốt nhất là vứt nó đi.

Ngọc Thanh nói:

- Thứ này không tầm thường, nhất định là có tà khí.

Dương Tử Mi cười cười.

Tà khí chính là thứ mà cô không sợ nhất đấy.

Không biết ngoài sư phụ và Sadako ra thì còn có ai khác sợ nghe thấy tiếng chuông ấy không?

Ngày đó Tuyết Hồ bảo mình lấy chiếc chuông này, chắc chắn trong nó có điều huyền bí gì chẳng tầm thường.

Cho nên cô cũng nảy ra ý tò mò muốn ra đường thử nghiệm một chút xem sao.

Tiểu Thiên lập tức phát hiện ra ý tưởng của cô, bèn ồn ào bắt cô đẩy nó ra ngoài dạo phố hít thở khí trời.

Dương Tử Mi trợn mắt nhìn nó: đồ lỗi con.

Vì muốn thử nghiệm tiếng chuông mà cô không đưa Sadako đi cùng, chỉ

một mình đẩy xe trẻ con đưa Tiểu Thiên ra phố xá sầm uất.

- Chị à, bây giờ có thể thí nghiệm xem có ai sợ nó hay không, em sẽ quan sát họ cho chị.

Tiểu Thiên nói.

- Suyt!

Dương Tử Mi sợ người qua đường sẽ coi Tiểu Thiên là yêu quái nên vội vàng bắt nó im lặng.

- Làm trẻ con đúng là bất tiện.

Tiểu Thiên nói thầm, sau đó ngậm núm vú cao su của nó để giả trang ngây thơ.

Dương Tử Mi lấy chiếc chuông nhỏ ra lắc nhẹ một cái.

Người qua đường đến đến đi đi, trừ vài người vô tình nhìn cô bé Dương Tử Mi xinh xắn một cái thì chẳng có gì khác thường.

Cô thử rung lại mấy lần.

Vẫn không có gì thay đổi.

Không có một ai lộ vẻ đau đớn khi cô rung chiếc chuông kia.

Đúng là kì lạ.

Đúng lúc đó, có người ở bên cạnh gọi khẽ:

- Dương Tử Mi?

Dương Tử Mi quay sang thì nhận ra bạn học của mình là Trần Cẩm và Hoàng Ly, bèn cười tươi với họ.

- Bạn đúng là Dương Tử Mi rồi, lâu lắm rồi không thấy bạn đi học ha.

Trần Cẩm bước tới và nói.

Còn Hoàng Ly thì lại để ý tới Tiểu Thiên ở bên cạnh Dương Tử Mi:

- Dương Tử Mi, đứa nhỏ này là gì của bạn thế?

- Nó...

Dương Tử Mi chần chờ một chút, cô vẫn chưa để xác định được Tiểu Thiên có quan hệ gì với mình.

- À, mình hiểu rồi.

Hoàng Ly gật đầu ra vẻ thấu hiểu:

- Không cần giải thích, bọn mình hiểu nỗi khó xử của bạn mà.

Chương 573: Lời đồn hoang đường

Hiếu nổi khó xử của mình á?

Dương Tử Mi không hiểu lời cô bạn nói là có ý gì. Mình thì có chuyện khó xử gì để cho họ hiểu cơ chứ?

- Dương Tử Mi à, sắp thi vào cấp 3 rồi đó, bạn định bỏ thi luôn à?

Trần Cẩm nhìn cô rồi nói:

- Thế thì tiếc quá, hồi thi thử bạn là thủ khoa luôn đó, nếu tham gia thi vào cấp ba thì nhất định cũng sẽ đứng đầu.

- Mình không bỏ thi cấp 3 đâu, chẳng qua mấy hôm nay bạn quá nên không có thời gian để đến trường thôi.

Dương Tử Mi bình thản cười nói.

- Vậy hi vọng bạn có thể về trường sớm nhé.

Trần Cẩm vỗ vai cô:

- Bạn vẫn còn nhỏ tuổi, thực sự không cần lo lắng cho gia đình sớm như vậy.

- Ừ.

Dương Tử Mi thật chẳng hiểu nổi rốt cuộc thì Trần Cầm đang nói cái gì, chẳng lẽ họ biết rõ bối cảnh gia đình mình sao?

- Bọn mình đi dạo phố đây, mong sớm được gặp lại bạn ở trường.

Trần Cầm vẫy tay với cô.

- Được, đến trường gặp.

Trần Cầm và Hoàng Ly đi khoảng 20m, đoán chừng Dương Tử Mi không thể nghe thấy tiếng nói chuyện của mình nữa thì bắt đầu nhỏ giọng bàn luận với nhau.

- Trần Cầm, bạn nói xem đứa bé kia có phải là con của Dương Tử Mi không? Mấy hôm nay bạn ấy không đi học liệu có phải vì trốn ở nhà sinh con không nhỉ?

Hoàng Ly quay sang nhìn Trần Cầm với vẻ đầy ẩn ý.

- Không biết nữa. Theo lý thuyết thì không phải đâu, lúc trước bọn mình đâu có thấy bạn ấy mang bầu.

Trần Cầm lắc đầu nói:

- Bọn mình đừng nói lung tung, nói không chừng đứa nhỏ đó là em trai nhỏ mà mẹ bạn ấy mới sinh ấy chứ.

- Mình thì nghĩ là con của bạn ấy. Bằng không tại sao ban nãy bọn mình hỏi nó có quan hệ gì với bạn ấy, bạn ấy lại chần chừ không nói? Mình nghi lắm. Cho dù không phải bạn ấy mới sinh nó gần đây thì mình vẫn nghi là bạn ấy đã sinh trước khi chuyển trường ấy. Biết đâu đó lại là nguyên nhân

lớn nhất để bạn ấy chuyển trường.

Hoàng Ly nói.

- Hoàng Ly, đừng nói linh tinh, nếu đồn ra ngoài thì người ta sẽ kì thị Tử My, bạn ấy là bạn học của tụi mình mà. Mọi người thì thích đồn đại, cho dù không phải cũng vẫn truyền ra ồn ào khắp nơi, giống như ngày đó bạn ấy chỉ giúp Hoàng Nhất Phong chữa hôi nách thôi mà lại bị đồn rõ là khó nghe vậy.

Trần Cẩm thấp giọng chặn Hoàng Ly lại.

- Ấy, mình không nói cho ai đâu, chỉ nói với bạn một tí thôi mà.

Hoàng Ly thấy một shop quần áo sale off cách đó không xa, bèn kéo tay Trần Cẩm nói:

- Đi mau, bên kia có quần áo giảm giá kìa.

Nhìn bóng hai cô bạn đi xa, nghe mấy lời họ vừa nói, Dương Tử Mi đứng là dờ khóc dờ cười.

Dám nói Tiểu Thiên là con mình sinh, trí tưởng tượng bay xa thật.

Dương Tử Mi nhún vai, không cho là đúng.

Không ngờ trong một góc khuất mà cô không để ý, có một thiếu nữ đeo kính râm cầm máy ảnh, chụp lại cảnh cô khom lưng nói chuyện với Tiểu Thiên.

- Chị à, đẩy em vào chơi trung tâm thương mại đi.

Tiểu Thiên ngậm núm vú cao su nói:

- Em muốn vào trong đó chơi từ lâu rồi, trước kia ở trong tượng ngọc đúng là buồn bức muốn chết đi được.

- Được rồi nhóc con chưa dứt sữa này, đã bảo em đừng có nói linh tinh, có người nhìn kia kìa.

Dương Tử Mi thấp giọng nói:

- Ờ!

Tiểu Thiên trợn mắt khó chịu:

- Mau cho em ăn cái gì để mau lớn đi, như cái nhân sâm tuyết liên ngàn năm gì mà Tuyết Hồ để lại cho chị ấy, mang hết ra đây cho em ăn đi, em muốn lớn lên!

Dương Tử Mi toát mồ hôi:

- Ăn chúng nó vào có khi không lớn được đâu. Chúng nó đều là linh dược đại bổ, nhiều chất kích thích, trẻ con ăn vào là lớn sớm, mà lớn sớm là không cao.

Chương 574: Hồ sơ bí mật

Em không cần cao lớn gì lắm, chỉ cần duy trì dáng vẻ trẻ nhỏ có thể đi lại nói năng trong mắt người thường là được rồi. Lớn lên bất tiện lắm, lớn rồi là chị không bế em nữa đâu. Không đúng, phải là người đàn ông của chị tuyệt đối không chịu để chị bế em nữa. Tuyết Hồ đáng yêu như thế, còn chỉ là một con hồ ly, mà anh ta còn ghen nữa là.

Tiểu Thiên thì thầm.

Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay.

Tiểu Thiên vừa nhắc đến Long Trục Thiên thì di động của Dương Tử Mi vang lên, chính là anh gọi tới.

- Alo, Trục Thiên.

Dương Tử Mi vui vẻ nhấc máy rồi gọi lên:

- Mi Mi.

Giọng nói thuần hậu từ tính tràn đầy tình cảm của Long Trục Thiên vang lên:

- Em đang làm gì?

- Em đang dạo phố, còn anh?

- Anh ở nhà ông ngoại.

Nghe giọng điệu của Long Trục Thiên bình tĩnh, Dương Tử Mi cũng thả lỏng hơn một chút:

- Ở nhà làm gì vậy?

- Ừm, đang tìm những dấu vết mà mẹ anh để lại.

- Có tìm được không anh?

- Không thấy.

Trong giọng nói của Long Trục Thiên pha chút hối hận:

- Ngày đó anh hận mẹ đã từ bỏ mình, cho nên đã xóa sạch tất cả dấu vết của mẹ ở nơi này, trừ chiếc vòng thủy tinh lam mà em đeo trên tay thì chẳng còn gì cả.

Nghe thấy thế, trong lòng Dương Tử Mi dấy lên nỗi xót xa. Cô an ủi:

- Không sao đâu, sẽ tìm thấy mà, sớm muộn gì cũng tìm thấy thôi, không cần vội.

- Nhưng mà Mi Mi, ban nãy anh đến nơi đăng kí hộ tịch để điều tra thì phát hiện ra mẹ là đứa con do ông ngoại nhận nuôi thôi.

Long Trục Thiên nói.

- Hả?

Dương Tử Mi lại nghĩ đến lời Tuyết Hồ nói ngày hôm đó, nếu mẹ Long Trục Thiên là con nuôi thì có thể bà là hồ ly yêu tộc thật cũng không chừng.

- Mi Mi, người đứng sau màn sai khiến Gia Cát Mộc đi hãm hại Tống Huyền hình như là một thầy tướng.

Long Trục Thiên nói.

- Hả? Thầy tướng?

Dương Tử Mi lại nhớ tới thầy tướng Lý Đường Nghĩa ở trong nhà Cửu Cung Phi Tinh.

Tên xác sống Thanh Vân cũng đi ra từ nơi ấy.

Chẳng lẽ là gã?

Xem ra mình phải tìm cơ hội đích thân đi gặp gã xem sao.

Sau khi cúp máy với Long Trục Thiên, Dương Tử Mi lại gọi cho La Anh Hào:

- Thiếu tá La, anh điều tra Lý Đường Nghĩa tới đâu rồi?

- Theo những gì anh biết thì Lý Đường Nghĩa kia chỉ có tiếng tăm ở thành phố B chúng ta thôi, không có sức ảnh hưởng gì ở nơi khác. Theo lý thuyết thì gã không thể tác động gì tới những nhân vật cốt cán trong kinh thành được.

La Anh Hào đáp.

- Vậy anh điều tra rõ xem gã có biết sử dụng cổ thuật không?

- Đến nay vẫn không có dấu vết gì về mặt này. Xưa nay cổ thuật chỉ truyền cho nữ chứ không truyền cho nam, về lý mà nói thì hẳn là Lý Đường Nghĩa không biết mới đúng.

- Việc cổ thuật chỉ truyền nữ không truyền nam có khi chỉ là truyền thuyết thôi, không hẳn là nam thì không biết đâu.

Dương Tử Mi cười nói.

- Cũng có thể. Thế nhưng không có tin tức nào nói rằng Lý Đường Nghĩa biết cổ thuật. Còn Thanh Vân kia thì đúng là người đã chết. Anh tra trong hồ sơ mật năm 1937, năm đó có một chuyện quái lạ xảy ra. Lúc ấy thành phố B bị Nhật Bản xâm nhập, một tiểu đội kháng Nhật đã hi sinh. Tổng cộng có mười hai thi thể bị treo trên đầu thành, còn có quân Nhật súng vác vai đạn lên nòng đứng trông giữ. Đến nửa đêm thì có chuyện lạ xảy ra, dây thừng buộc 12 cái xác bỗng nhiên đứt, 12 cái xác nọ đứng lên bước đi như sống lại. Mấy binh lính Nhật trông coi ở đó sợ đến mức vội vàng nổ súng nhưng không sao hạ được họ, chỉ có thể trợn mắt mà nhìn.

- Đây là chuyện bí ẩn lớn nhất được ghi lại trong hồ sơ bí mật của quân Nhật, còn Thanh Vân kia là tiểu đội trưởng của tiểu đội kháng Nhật ấy. Ảnh chụp lưu lại trong hồ sơ giống y như đúc người mà chúng ta đã thấy, xem ra ông ta đúng là xác sống chứ chẳng sai.

Nghĩ đến tình hình ngày đó, Lê Anh Hào sợ hãi nói. Nếu không phải anh và Dương Tử Mi tận mắt nhìn thấy Sadako sống lại thì anh nhất định sẽ nghi ngờ hồ sơ bí mật kia bịp người.

Chương 575: Thiếu soái tướng tới

Mười hai cái xác đứng lên đi lại mà súng ống không thể bắn hạ, vậy chỉ có thể nói những cái xác ấy đã bị khống chế rồi!

Mười hai cái xác!

Thanh Vân chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi!

Có phải mười một cái xác còn lại đã bị đào thải trong quá trình chế tác nhân cổ rồi không?

Hay không trở thành nhân cổ, mà biến thành xác sống hết rồi?

Nghĩ đến khả năng có người đang thao túng hơn mười cái xác sống là Dương Tử Mi lạnh ngắt sống lưng.

- Đúng rồi Tử Mi, thiếu soái Tướng sắp tới thành phố A, hôm nay em không đi đâu chứ? Chờ anh đi cùng anh ấy tới thành phố A gặp em nhé.

La Anh Hào bỗng nhiên cười với vẻ xấu xa.

Dương Tử Mi đổ mồ hôi:

- Sao mà đến nhanh thế?

- Nhanh gì? Chẳng nhanh gì hết, anh mong được thấy cảnh anh ta gặp em

lắm đấy, ha ha.

La Anh Hào cười phá lên:

- Chắc chắn là cảnh đó sẽ vui lắm. Nếu lúc đó mà anh không nhận được cười, thiếu soái Tường muốn xử lý anh thì sư phụ như em phải bảo vệ an toàn cho anh đấy.

Dương Tử Mi lại toát mồ hôi hột:

- Anh đang nói chuyện đùa đấy à?

- Há há, không dám không dám, chỉ là anh mới nghĩ mà đã thấy buồn cười rồi thôi.

La Anh Hào nhanh chóng cúp máy rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Cười gì đấy?

Một giọng nói trầm thấp uy nghiêm bỗng vang lên ngoài cửa.

La Anh Hào giật nảy mình, quay ra thì thấy người đàn ông đẹp trai lai láng mặc quân phục ở cửa, bèn vội vàng đứng thẳng rồi hành quân lễ:

- Chào thiếu soái Tường!

- Ừm.

Tướng Tử Lương quét đôi mắt hồ nhìn mặt La Anh Hào một cái:

- Bây giờ lập tức đưa tôi đến thành phố A, tôi phải đến thăm tổ gia.

La Anh Hào bị anh ta lườm một cái thì cảm thấy như có hàng trăm người đang cầm súng chĩa vào mình vậy.

- Đi ngay bây giờ sao?

- Đúng, đi ngay lập tức.

- Tôi vừa nói chuyện với Tử...

La Anh Hào vốn định nói là Tử My, nhưng thấy cách gọi ấy ngang hàng quá nên vội vàng đổi từ:

-... với sư phụ anh. Hình như cô ấy đang đi dạo phố.

- Đến thành phố A, bây giờ tôi muốn gặp tổ gia trước.

Tưởng Tử Lương mặt không đổi sắc nói.

- Vâng, tôi đi chuẩn bị xe.

La Anh Hào vội vàng đi ra ngoài, lái con Land Rover quân dụng của anh ta tới.

Tưởng Tử Lương lên xe, ngồi trên ghế phó lái.

- Đúng rồi, thiếu soái Tưởng, suýt nữa thì tôi quên báo với anh chuyện này.

La Anh Hào đột nhiên nhớ tới việc Dương Tử Mi nói muốn mua xe và làm giấy phép lái xe.

- Nói!

Tưởng Tử Lương khép hờ mắt nói.

- Sư phụ anh muốn mua một chiếc xe.

La Anh Hào nghiêng mặt sang nhìn Tưởng Tử Lương:

- Tôi đề nghị cô ấy mua Land Rover, cũng bảo cô ấy nhờ anh làm giúp biên số xe quân dụng và làm giả giấy phép lái xe luôn.

Tưởng Tử Lương mở to đôi mắt, giọng điệu đanh lại:

- Cậu muốn cô ấy làm trái pháp luật sao?

- Không dám.

La Anh Hào vội rút cổ:

- Vì cô ấy là sư phụ anh nên tôi nghĩ có thể đặc cách một chút.

Tưởng Tử Lương nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

La Anh Hào dè dặt nhìn mặt anh ta, cảm thấy hơi hơi hối hận vì ngày đó đã mụ mị đầu óc mà chém gió với Dương Tử Mi.

...

Dương Tử Mi đẩy Tiểu Thiên đến khu đồ dùng trẻ con mua một ít đồ đặc cho em bé, thi thoảng lại rung chiếc chuông nhỏ xem người qua đường có ai phản ứng bất thường không.

Chẳng ai phản ứng gì cả.

Nghĩ đến phản ứng bất thường của sư phụ, tâm trạng cô lại càng thêm nặng nề.

Thật lo sư phụ có chuyện gì quá.

- Tiểu Thiên, em nói xem liệu sư phụ có bị tà khí gì xâm nhập hay không?

Dương Tử Mi hỏi Tiểu Thiên.

- Chắc cú luôn.

Tiểu Thiên ngậm núm vú cao su trả lời:

- Trước kia em có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hồn phách của Ngọc Thanh đạo trưởng rất trong sạch, thế nhưng bây giờ lại mơ hồ cảm thấy ông ấy có gì đó không đúng, song lại không nói rõ được là không đúng ở đâu.

- Chị cũng thế.

Dương Tử Mi nghĩ thầm, thật sự không muốn sư phụ lớn tuổi còn gặp phải chuyện gì.

Chương 576: Mệnh kiếp, tình duyên

Hầy, có lẽ tất cả đều là mệnh kiếp, chị cứ bình thản mà đón nhận là được rồi.

Tiểu Thiên an ủi.

- Về nhà thôi.

Dương Tử Mi không còn tâm trạng để đi dạo phố nữa.

Cô đẩy Tiểu Thiên ra đến cửa trung tâm thương mại thì lại gặp chủ nhiệm lớp Tần Khải Văn.

- Học trò Dương Tử Mi.

Tần Khải Văn thấy cô thì hai mắt sáng lên, bước tới gọi lên.

- Em chào thầy Tần!

Dương Tử Mi vội vàng chào.

Ánh mắt của Tần Khải Văn dừng lại trên người đứa bé trong xe nôi:

- Đứa nhỏ này là ai vậy?

- Em nhận nuôi.

Dương Tử Mi nói.

- Là bố mẹ em nhận nuôi hả.

- Tần Khải Văn cúi đầu muốn trêu Tiểu Thiên một cái, ai dè Tiểu Thiên lại quay đi, tránh né tay anh, không cho anh chạm vào mình.

- O?

Tần Khải Văn hơi ngạc nhiên.

Nhìn đứa nhỏ này kiểu gì cũng thấy như chưa đủ tháng, thế mà đôi mắt lại linh hoạt như cụ non, nét mặt còn biểu lộ cảm xúc, thật sự là lạ kì.

Thế nhưng anh vừa nghĩ tới Dương Tử Mi cũng là một quái thai thì lại chẳng thấy kì quái nữa.

- Tử Mi, bao giờ thì em về trường đi học? Lúc trước em đã nói sẽ tham gia kì thi thử nhưng lại lỡ hẹn, rốt cuộc thì mấy ngày nay em đang bận việc gì?

Tần Khải Văn bắt đầu hỏi bằng giọng điệu của thầy chủ nhiệm.

- Thầy ơi, ngại quá, em cũng muốn về đi học lắm nhưng lại gặp chuyện lớn nên cứ phải hoãn mãi, không thể đến trường dự thi được đấy ạ.

Dương Tử Mi nói với giọng áy náy.

- Em không đi thi, Mẫn Cương ở lớp 1 cũng không đi, nghe nói là còn nhỏ tuổi mà đã mở một công ty đồ gốm sứ giả cổ. Không biết bố mẹ em ấy nghĩ gì mà lại lãng phí một mầm non học tốt như vậy nữa.

Tần Khải Văn cau mày chỉ trích.

Dương Tử Mi le lưỡi:

- Thầy Tần à, Mẫn Cường là một thiên tài kinh doanh, cậu ấy mở công ty sớm cũng không có gì lạ. Cậu ấy không bỏ học đâu, thầy đừng bận tâm nhiều.

Tần Khải Văn nhìn cô một cái:

- Được, thầy không bận tâm việc đó nữa, quan trọng là Tử Mi em đấy, chẳng phải em muốn thi vào trường trung học số 1 của thành phố B à? Không cố lên là không được đâu.

- Thầy Tần, tuy em không đi học nhưng ngày nào em cũng ôn tập, không bỏ bê việc học đâu ạ, thầy cứ yên tâm đi.

Tuy rằng Tần Khải Văn nói dong dài là vì tốt cho cô, thế nhưng bây giờ tâm trạng cô đang nặng nề vì chuyện của sư phụ, cho nên cũng cảm thấy hơi bất nhẫn, giọng nói lạnh nhạt hẳn đi.

Tần Khải Văn là người nhạy cảm, khi phát hiện ra vẻ mặt và giọng điệu của Dương Tử Mi tỏ ra thiếu kiên nhẫn thì cũng không nói thêm nữa mà chỉ mím môi:

- Được rồi, vậy em làm gì thì làm đi, thầy đi mua mấy thứ đây.

- Dạ.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn Tần Khải Văn, thấy tướng mạo anh hiển hiện Hồng Loan tinh động, cho thấy anh sẽ nhanh chóng gặp được người ấy của đời mình thì không khỏi tươi cười:

- Thầy Tần, tí nữa thầy đi mua đồ mà gặp cô gái nào cùng vườn tay lấy một thứ đồ với mình, thì chúc mừng thầy nhé.

- Hả?

Tần Khải Văn chẳng hiểu gì cả:

- Chúc mừng gì thầy cơ?

- Chúc mừng đường tình của thầy rộng mở, ha ha, em đi đây, tạm biệt thầy.

Dương Tử Mi tươi cười đẩy Tiểu Thiên đi.

Tần Khải Văn nhìn bóng cô đi xa mà chẳng hiểu ra sao, nghĩ mãi vẫn không thông là cô nói tình duyên gì rộng mở.

Anh giữ nguyên tâm trạng nghi hoặc đi vào khu bách hóa chọn đồ mình cần, bỗng thấy phía trước có một hộp chocolate mà chị gái thích ăn, bèn vườn tay ra cầm lấy...

Cùng lúc ấy, một cánh tay mạnh mẽ cũng vườn ra lấy hộp chocolate đó!

Khi họ phát hiện ra có người cũng đang muốn lấy đồ như mình thì lại đồng thời rút tay về mà nói:

- Anh/ Cô lấy đi!

Tần Khải Văn đột nhiên nhớ tới lời mà Dương Tử Mi vừa nói, rồi nhìn cô gái xinh xắn thanh tú, tóc đen ngang vai, dáng người thướt tha, khí chất trong sáng trước mắt mình, trái tim bỗng thịch một cái...

Chương 577: Đồ đệ giá lâm

Dương Tử Mi vừa về tới cửa thì một chiếc Land Rover quân dụng đã phóng tới nhanh như chớp.

Nhận ra đó là xe của La Anh Hào, cô dừng động tác mở cửa lại.

- Chị ơi, có khí tức cực kì mãnh liệt của một người lạ.

Tiểu Thiên lên tiếng.

Chẳng lẽ là Tưởng Tử Lương tới đây à?

Nghĩ đến đại đồ đệ vừa lớn tuổi hơn mình, vừa là thiếu soái quyền cao chức trọng thì Dương Tử Mi có chút căng thẳng. Cô vội vàng thẳng lưng lên, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn, chuẩn bị trưng ra bộ dạng nghiêm trang của người thầy.

Xe dừng lại trước mặt cô.

La Anh Hào nhảy xuống đầu tiên, chào hỏi một cách kính cẩn và nghiêm túc:

- Dương đại sư, anh đến rồi.

Anh vừa kính lễ vừa chớp mắt, rõ ràng là đang chờ coi kịch vui.

Cửa bên ghế phó lái được mở, một bàn chân đi giày quân dụng da trâu được đánh sáng loáng đưa ra, tiếp đó là đôi chân cường tráng bước xuống...

Tưởng Tử Lương mặc quân trang thiếu soái ngồi ngồi, ngực mang huy chương, đứng trước Dương Tử Mi như một cây bạch dương cao ngất.

Dáng người anh không cao lớn cường tráng như Long Trục Thiên, trên khuôn mặt chữ điền vừa mang khí tức cứng cỏi của quân nhân, lại vừa có nét nho nhã của người được hun đúc trong văn hóa Nho gia từ nhỏ.

Đôi mắt anh cực kì ấn tượng, chúng không to lắm, nhưng lại làm người ta có cảm giác mạnh mẽ uy phong, bên trong ẩn chứa nguồn năng lượng vô hạn, tình cảm mãnh liệt, và sự uy nghiêm từ khi sinh ra đã có.

Đây... chính là đồ đệ của mình sao?

Dương Tử Mi căn môi dưới đầy xoắn quấy.

Cô lo lắng không biết để một người thế này gọi mình là sư phụ thì mình có bị giảm thọ hay không đây.

Tưởng Tử Lương cũng đang đánh giá cô.

Cô giống hệt như trong tấm ảnh mà La Anh Hào gửi cho anh, thanh tú, xinh xắn, đôi mắt to như đá hắc diệu, còn sáng rọi hơn cả những vì sao anh từng thấy trên bầu trời Tây Tạng.

Đây chính là sư phụ mà tổ gia tìm cho anh!

Nghĩ đến đây, anh rảo bước tiến lên, nghiêm chỉnh hành quân lễ với Dương Tử Mi còn đang bối rối:

- Đệ tử Tưởng Tử Lương xin chào sư phụ!

- O...

Dương Tử Mi hơi ngượng ngập.

- Sư phụ...

Tưởng Tử Lương lại gọi một tiếng trịnh trọng:

- Xin thứ lỗi cho đệ tử đến bái kiến quá muộn!

- Không, không sao đâu, không sao đâu!

Dương Tử Mi vội vàng xua tay:

- Không bái kiến cũng được.

- Sư phụ...

Sắc mặt Tưởng Tử Lương hơi đổi:

- Đừng nói là người không muốn có đồ đệ như con nhé?

- O...

Dương Tử Mi căng thẳng trong lòng.

Cô thực sự không biết phải đối diện với đồ đệ Tưởng Tử Lương này như thế nào, chỉ thấy xấu hổ và luống cuống mà thôi.

La Anh Hào vốn cho rằng nếu mình thấy Tưởng Tử Lương gọi Dương Tử

Mi là sư phụ thì sẽ buồn cười lắm. Thế nhưng nhìn thấy khuôn mặt đứng đắn, nghiêm túc, thành kính như nhóc đồ đệ lần đầu bái sư của anh ta, thì lại không tài nào cười nổi.

La Anh Hào cũng nhìn ra sự lúng túng của Dương Tử Mi nên vội vàng nói với Tưởng Tử Lương:

- Thiếu soái Tưởng, tổ gia ông ấy còn chờ anh trong nhà kìa.

Tưởng Tử Lương gật đầu, cung kính nói với Dương Tử Mi:

- Sư phụ, để con cầm đồ và đẩy đưa nhóc này giúp người.

Thấy đồ đệ vừa mới nhận xong đã thể hiện lòng hiếu thảo, Dương Tử Mi cũng giao đồ cho trẻ sơ sinh và xe nôi cho anh.

Nhìn anh mặc trên người bộ quân trang thiếu soái mà tay xách một bao to bím sữa, tay đẩy xe nôi trẻ em, Dương Tử Mi bỗng thấy thật khôi hài.

Cô quay sang nhìn La Anh Hào.

La Anh Hào le lưỡi lại với cô.

- Sư phụ, mời người đi trước!

Tưởng Tử Lương đứng nghiêm nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đành phải vung tay không đi đằng trước, Tưởng Tử Lương đẩy xe nôi đi sau.

Chương 578: Nghi thức bái sư vôi vãi

Dương Tử Mi đưa Tưởng Tử Lương đi thẳng vào hậu viện.

Ngọc Thanh và Ngọc Chân Tử đang uống trà trò chuyện dưới tàng cây.

Tưởng Tử Lương vừa nhìn thấy Ngọc Thanh thì dáng vẻ bỗng trở nên kích động hết như đứa con nhìn thấy cha mẹ mất tích nhiều năm. Anh đưa những thứ trong tay cho La Anh Hào rồi bước vội tới, quỳ xuống trước mặt Ngọc Thanh, dập đầu ba cái:

- Tổ gia, Tử Lương bái kiến người.

Ngọc Thanh thản nhiên không đổi sắc mặt, thông thả dùng nắp chén gạt bọt trà, cúi đầu uống một ngụm rồi chậm rãi nói:

- Đứng lên đi.

- Tạ ơn tổ gia!

Tưởng Tử Lương đứng lên, kính cẩn ngoan ngoãn đứng trước mặt Ngọc Thanh, dáng vẻ như cúi đầu chờ lệnh.

- Gặp sư phụ con chưa?

Ngọc Thanh nhìn anh rồi hỏi.

- Thừa tổ gia, con đã gặp ở ngoài cửa rồi ạ.

Tưởng Tử Lương trả lời với giọng nói vang dội.

Dù là lần trước gọi điện trong phòng tạm giam hay là lần này, Dương Tử Mi đều cảm thấy thái độ Ngọc Thanh đối với Tưởng Tử Lương không tốt lắm, không hề giống như tác phong khi ông đối xử với mọi người.

Cô cảm thấy giữa sư phụ và Tưởng Tử Lương chắc chắn có quan hệ nào đó, nếu không thì đâu thể như vậy được.

- Nếu đến đây rồi thì cũng chuẩn bị lễ bái sư chính thức đi!

Ngọc Thanh đặt chén trà xuống, nhìn Dương Tử Mi rồi nói:

- Nữu Nữu, con chuẩn bị lễ bái sư đi.

- Lễ... bái... sư ấy ạ?

Đầu lưỡi Dương Tử Mi hơi thắt lại:

- Không cần đâu, cứ biết anh ta là đồ đệ của con là được rồi.

- Tiểu sư diệt à, chúng ta là danh môn chính phái, không thể thiếu nghi thức bái sư được. Lễ này còn là để thông báo cho tổ sư gia rằng mình đã thu đệ tử.

Ngọc Chân Tử ở bên cạnh nói.

Dương Tử Mi toát mồ hôi hột nhìn Tưởng Tử Lương.

Trước kia Dương Tử Mi đã làm lễ bái sư chính thức với Ngọc Thanh, tuy

rằng quá trình không rườm rà nhưng lại rất trịnh trọng.

Quan trọng là đồ đệ còn phải hành lễ ba quỳ chín lạy với sư phụ kia.

Chuyện này...

Cô lo là mình không đỡ nổi.

- Tổ gia, Tử Lương đồng ý làm lễ bái sư.

Tướng Tử Lương nói.

- Ủm, chỉ khi chính thức làm lễ bái sư thì con mới được coi là đệ tử đời thứ 109 của Huyền Môn đạo môn chúng ta.

Ngọc Thanh hơi gật đầu:

- Cũng chỉ khi làm thế con mới có cơ hội chính thức được sư phụ đích thân chỉ bảo.

- Vâng, tổ gia.

Tướng Tử Lương đáp.

Cho dù tâm lý của Dương Tử Mi có mâu thuẫn nhưng thu nhận đồ đệ là kết cục đã được định sẵn, cho nên cũng chỉ có thể cử hành nghi thức bái sư.

Thu nhận đồ đệ, lập người kế thừa để giúp cho đạo môn có thể tiếp tục truyền thừa cũng là trách nhiệm của cô.

Sau khi chọn giờ xong, nghi thức bái sư chính thức bắt đầu.

Ngọc Thanh, Ngọc Chân Tử và Dương Tử Mi ngồi ngay ngắn trước bức họa của tổ sư gia.

Tưởng Tử Lương thay một bộ đạo bào mới tinh đã được chuẩn bị từ trước.

Nhìn Tưởng Tử Lương mặc đạo bào, Dương Tử Mi buồn cười lắm nhưng không dám cười lên, đành phải nhin đến nội thương. Còn La Anh Hào ở bên ngoài thì đã sớm chạy đi xa rồi ôm bụng cười lăn cười bò.

Tưởng Tử Lương lại nghiêm túc vô cùng, chẳng hề cảm thấy mình mặc đạo bào thì có gì không ổn. Anh dập đầu hành lễ với bức họa của tổ sư gia, Ngọc Thanh, Ngọc Chân Tử, sau đó tới lượt Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi căng thẳng nhìn Tưởng Tử Lương đứng trước mặt mình, nghĩ thầm chắc anh ta chỉ tùy tiện hành cái lễ nhỏ với mình thôi. Nào ngờ Tưởng Tử Lương chẳng hề do dự quỳ xuống trước mặt cô, dập đầu ba cái, sau đó rót một ly trà đưa cho cô với vẻ thành kính:

- Sư phụ, đệ tử Tưởng Tử Lương, sau này nhất định sẽ thành tâm tấn hiệu, cố gắng luyện công, làm rạng danh đạo môn ta...

Dương Tử Mi toát mồ hôi nhận lấy chén trà, uống một hớp, rồi lấy một chiếc hồ lô ngọc trang sức chứa đựng cát khí rất lớn đưa cho Tưởng Tử Lương, coi như tín vật mà sư phụ tặng cho đồ đệ.

Tưởng Tử Lương vui vẻ nhận lấy rồi lại dập đầu nói cảm ơn.

Nghi thức bái sư hoàn tất, Dương Tử Mi đã căng thẳng và hồi hộp đến mức mồ hôi ướt đầm cả người.

Chương 579: Sư phụ, sư phụ

Sau khi tiến hành xong nghi thức bái sư, vừa mới định cùng ăn cơm thì Tưởng Tử Lương nhận được điện thoại khẩn từ quân đội, phải về thủ đô xử lý việc quân.

- Tổ gia, thúc tổ gia, sư phụ...

Tưởng Tử Lương trình trọng tạm biệt mọi người rồi vội vàng đi cùng với La Anh Hào.

Sau khi Tưởng Tử Lương đi, Dương Tử Mi lập tức cảm thấy không khí dễ chịu hơn nhiều, hơi thở của cô cũng bình thường trở lại.

- Sư phụ, người bắt con đối diện với đệ tử như thế, áp lực lớn quá đi mất.

Dương Tử Mi ngồi trước mặt sư phụ mà nói.

- Con làm sư phụ nó, áp lực của nó lớn mới đúng chứ sao lại là con.

Ngọc Thanh nhấp một ngụm trà:

- Con thu nó làm đồ đệ cũng coi như có cái để ăn nói với tổ sư gia. Dương nhiên con cũng có thể nhận thêm nhiều đệ tử khác, Tử Lương nó rất bận, cũng khó mà nhận lãnh và truyền bá thuật pháp của đạo môn ta được.

- Ha ha, bây giờ con còn nhỏ, một đồ đệ là quá đủ rồi. Bao giờ tương lai

con già rồi, cần nhiều đồ đệ hiểu thuận với mình thì nói sau.

Dương Tử Mi cười nói.

- Ủm, hết thầy tùy duyên.

Ngọc Thanh xoa xoa tay cô rồi đứng lên nói:

- Ta mệt rồi, con ăn cơm với sư thúc đi, ta vào phòng nghỉ ngơi một lát đây.

- Sư phụ.

Thấy trên khuôn mặt sư phụ hiện rõ nét uể oải, Dương Tử Mi đành phải nói:

- Vậy người nghỉ ngơi cho khỏe, có gì cần thì nhớ bảo con nhé.

- Ủm.

Ngọc Thanh rời đi.

- Tiểu sư đệ, gần đây sư huynh càng ngày càng dễ mệt, có phải vì đại nạn sắp đến không?

Ngọc Chân Tử cũng nhìn Dương Tử Mi với vẻ nghi hoặc.

- Sư thúc, người có cảm thấy gần đây sư phụ hơi khác thường không?

Ngọc Chân Tử ở bên Ngọc Thanh lâu nhất, hơn nữa còn thấu hiểu tính cách của nhau hơn cả, nếu có gì không ổn thì chắc là ông có thể phát hiện ra ngay.

- Ta cảm thấy cảm xúc của sư huynh gần đây có chút không yên, đôi khi khuôn mặt quen thuộc lại trở nên thật xa lạ.

Ngọc Chân Tử nói.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Sư thúc, con nghi ngờ là sư phụ trúng tà, thế nhưng con lại không nhìn ra trên người sư phụ có âm sát khí.

Ngọc Chân Tử hơi đổi sắc mặt:

- Nên làm sao cho phải bây giờ?

- Con cũng không biết phải làm thế nào mới được.

Dương Tử Mi bối rối nói.

- Tiểu sư đệ, chẳng phải chiếc tháp sắt nhỏ của con lợi hại lắm sao? Lấy ra thử xem đi.

Ngọc Chân Tử nói.

- Dạ.

Dương Tử Mi đến trước cửa phòng Ngọc Thanh gọi một tiếng sư phụ, không có tiếng đáp lại, cô bèn đẩy cửa vào.

Ngọc Thanh vẫn khoanh chân ngồi trên giường, nhưng là mặt hướng vào trong, quay lưng ra ngoài.

Dương Tử Mi cầm tháp sắt nhỏ, yên lặng đi tới sau lưng sư phụ, hướng

đỉnh tháp về phía lưng ông.

Ngọc Thanh đột nhiên xoay người lại, trên khuôn mặt hiện vẻ dữ tợn, ông nhìn cô quát lớn:

- Nữu Nữu, con muốn làm gì?

Dương Tử Mi run tay, sợ hãi nói:

- Sư phụ, con không... không nhìn gì đâu, con chỉ muốn xem người đã ngủ chưa thôi.

Nói xong, cô nhào người lên, tháp sắt nhỏ trong tay chìa thẳng vào gối ngọc của Ngọc Thanh.

Phất trần trên tay Ngọc Thanh vung lên, cuốn chiếc tháp sắt nhỏ đi.

Ông dùng sức mạnh đến khác thường, chấn hổ khẩu bàn tay đang cầm tháp sắt nhỏ của Dương Tử Mi đau nhức.

Chiếc tháp nhỏ rơi chông chênh trên đất.

- Nữu Nữu! Con ra ngoài ngay cho ta!

Ngọc Thanh chỉ phất trần vào cô, tức giận quát.

- Sư... phụ...

Dương Tử Mi nhìn vẻ mặt giận dữ của sư phụ, cắn nhẹ môi, rồi khom người nhặt chiếc tháp sắt nhỏ lên, đi ra ngoài.

- Thế nào rồi?

Ngọc Chân Tử thấy cô uể oải đi ra thì vội hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Thất bại rồi, tháp sắt nhỏ chỉ hướng về sư phụ một chút nhưng không hút được bất cứ thứ gì, chứng tỏ trên người sư phụ không hề có âm sát khí.

Chương 580: Lam nha nha tới chơi

Di động của Dương Tử Mi vang lên, người gọi là Lam Nha Nha đã lâu không gặp.

- Tử Mi.

Trong giọng nói của Lam Nha Nha không còn vẻ hèn nhát và u ám trước kia mà nhẹ nhàng hơn nhiều, xem ra gần đây cô sống cũng khá tốt.

- Nha Nha, đã lâu không gặp, gần đây thế nào?

- Ổn lắm, có lẽ vì mình trở nên tích cực và vui vẻ hơn, cho nên mọi người cũng không nhìn mình như quái vật nữa, thậm chí nhiều người còn hâm mộ mình có cặp mắt âm dương, thường xuyên hỏi mình rốt cuộc thì ma quỷ có hình dạng thế nào. Bạn bè cùng lớp không kì thị mình, mình đã có thêm rất nhiều bạn đó. Hì hì.

Lam Nha Nha vui vẻ nói.

- Ha ha, vậy là tốt rồi.

Dương Tử Mi cười nói.

- Tử Mi, cảm ơn bạn. Nếu không có bạn thì bây giờ mình vẫn sống cái kiểu người chẳng ra người, ma chẳng ra ma.

Lam Nha Nha nói với giọng đờm về cảm kích.

- Là vì bạn đã dùng thái độ tích cực để đối mặt đấy, mình chỉ nhắc nhở nhẹ một chút thôi mà.

- Tử Mi, lâu không gặp bạn, mình nhớ bạn quá, giờ bạn ở đâu? Mình đến chơi với bạn có được không?

Lam Nha Nha hỏi.

Dương Tử Mi nghĩ đến Lam Nha Nha có cặp mắt âm dương, không biết cô ấy có thể nhìn thấy trên người sư phụ có gì khác thường không nhỉ?

- Được đó, mình chờ bạn.

Dương Tử Mi báo địa chỉ cho cô.

Nửa tiếng sau, Lam Nha Nha tới.

- Tử Mi, thì ra đây là nhà bạn à? Trước kia tớ cũng đã đi qua mấy lần rồi đấy.

Lam Nha Nha nhìn thấy nơi Dương Tử Mi ở thì kinh ngạc nói.

- Ủa.

- Tử Mi, trước kia chỗ này là bãi tha ma đấy, đáng sợ lắm. Lần nào đi qua đây mình cũng nhìn thấy rất nhiều âm hồn, sao giờ lại không thấy nhỉ? Bị bạn siêu độ hết rồi à?

Lam Nha Nha hỏi.

Dương Tử Mi cười cười đưa Lam Nha Nha vào trong nhà.

- Ôi, nơi này thoải mái quá.

Vừa vào nhà, Lam Nha Nha đã khoái chí hít một hơi dài.

Dương Tử Mi nghĩ Lam Nha Nha là người tứ trụ thuần âm, dương khí trên người không đủ, rất thích hợp sinh sống lâu dài ở ngôi nhà này. Ở đây lâu sẽ rất tốt cho sức khỏe của cô ấy.

- Nha Nha, không khí ở đây hợp với bạn lắm, lúc rảnh bạn có thể tới đây chơi thường xuyên, vừa có lợi cho sức khỏe bạn, mà mình vừa có thể thuận tiện chữa trị cho bạn nữa.

Trong tay Dương Tử Mi có nhân sâm và tuyết liên ngàn năm, có thể dùng một chút những vị thuốc dồi dào dương khí này để bổ sung dương khí cho Lam Nha Nha.

Chưa đến một tháng là cô ấy có thể cân bằng âm dương như người bình thường rồi.

Lam Nha Nha nghe thấy thế thì vui lắm, bèn ôm chặt lấy Dương Tử Mi:

- Tử Mi, bạn đối xử với mình tốt quá, mình yêu bạn chết đi được. Để mình nói với ba mẹ, tối nay ở lại đây với bạn nhé.

- Được, để mình sắp xếp phòng cho bạn.

Dương Tử Mi vui vẻ nói.

Đúng lúc này thì Sadako đi ra.

Lam Nha Nha nhìn chăm chăm Sadako hồi lâu rồi hỏi Dương Tử Mi:

- Cô ấy... là người hay ma vậy?

- Bạn nhìn thấy gì nào? - Dương Tử Mi hỏi.

- Mình thấy hồn phách của cô ấy rất giống bạn.

- Hả?

Cho dù Dương Tử Mi mở thiên nhãn cũng không nhìn thấy trên người Sadako có hồn phách nào.

Chắc có lẽ vì Sadako cùng chung nhịp thở với cô rồi.

Sadako được cô dùng huyết chú làm thức tỉnh, là nô bộc của cô, cho nên hồn phách giống cô cũng không phải là việc lạ.

Dương Tử Mi cũng không để tâm lắm đến việc này, mà bảo Sadako đi làm món Nhật để chiêu đãi Lam Nha Nha.

- Nha Nha, tí nữa bạn nhìn thử sư phụ mình giúp mình một chút, xem trên người ông ấy có gì khác thường không nhé.

Dương Tử Mi thấp giọng nói với Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha gật đầu.

Chương 581: Hồn phách màu đen

Khi Dương Tử Mi và Lam Nha Nha đang nói chuyện với nhau thì Ngọc Chân Tử đi từ hậu viện ra, nói với cô rằng Ngọc Thanh đã dậy rồi.

Nghe Ngọc Chân Tử nói thế, Dương Tử Mi và Lam Nha Nha bèn đi vào hậu viện.

Vừa bước vào, hai người lập tức nhìn thấy Ngọc Thanh đang ngồi uống trà trên phủ diềm dưới gốc cây.

Dương Tử Mi quay sang nháy mắt ra dấu với Lam Nha Nha.

Nhận được tín hiệu, Lam Nha Nha cố gắng lại gần nhìn Ngọc Thanh.

Một lát sau, trên mặt cô xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Thấy vậy, Dương Tử Mi kéo cô ra ngoài, hỏi một cách dè dặt:

- Nha Nha, bạn có nhìn thấy trên người sư phụ mình có cái gì không?
- Mình chỉ nhìn thấy loáng thoáng có một hồn phách màu đen chớp hiện trên người sư phụ bạn, có điều chỉ là loáng thoáng thôi, chớp mắt một cái là mình lại không nhìn thấy nữa.

Lam Nha Nha nói với giọng điệu bất đắc dĩ.

- Hồn phách màu đen ư?

Trái tim của Dương Tử Mi trầm xuống:

- Cái đó trông như thế nào?

- Trông cũng bình thường, nhìn bề ngoài giống hệt sư phụ của bạn.

Lam Nha Nha trả lời:

- Nhưng mà điều này lạ lắm. Nếu đó là một người bình thường thì mình không thể nào nhìn thấy hồn phách phụ thể được.

Hồn phách màu đen giống hệt sư phụ bám vào?

Chẳng lẽ là do đại hạn của sư phụ đã đến sao?

Nghĩ nghĩ, Dương Tử Mi quay ra hỏi Ngọc Chân Tử.

Ngọc Chân Tử cũng không nói rõ lý do tại sao.

- Chúng ta đi hỏi thẳng sư huynh đi, xem xem huynh ấy có phản ứng gì.

Ngọc Chân Tử nói dứt khoát.

- Liệu sư phụ có tức giận không?

Trước đây người từng tức giận với cô khi cô dùng tháp sắt nhỏ với người, bây giờ nghĩ lại Dương Tử Mi vẫn cảm thấy sợ hãi.

- Tức giận thì tức giận.

Nói xong Ngọc Chân Tử đi thẳng vào hậu viện, không còn cách nào khác, Dương Tử Mi đành đi theo.

- Sư huynh, đệ muốn hỏi huynh một chuyện.

Ngọc Chân Tử ngồi xuống trước mặt Ngọc Thanh một cách tùy tiện.

- Ủ, nói đi.

Ngọc Thanh ngược mắt lên nói.

- Sư huynh, đệ và Nữu Nữu đều phát hiện ra rằng gần đây huynh rất bất thường, dường như là một người khác hẳn vậy. Mới vừa rồi người bạn có mắt âm dương của nó nhìn thấy một hồn phách màu đen ẩn nấp trên người huynh. Huynh nói đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Ngọc Chân Tử vào thẳng vấn đề.

Ngọc Thanh ngược mắt nhìn Dương Tử Mi, rồi lại quay sang nhìn Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha bị đôi mắt giống như đôi mắt chó sói kia nhìn chăm chăm, sợ đến mức trốn ra sau lưng Dương Tử Mi, níu chặt quần áo của cô.

Dương Tử Mi khẽ nắm lấy tay cô, ý muốn nói cô không cần phải sợ.

Ngọc Thanh cup mắt xuống, im lặng một hồi rồi nói:

- Ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, nếu như mọi người cảm thấy ta đã thay đổi thì hãy giết ta đi.

- Sao có thể thế được?

Dương Tử Mi và Ngọc Chân Tử đồng thời kêu lên.

- Nếu đã không thể như thế thì hai người muốn thế nào? Ta đã làm ra chuyện gì làm tổn thương đến hai người chưa?

Ngọc Thanh hỏi một cách hồ hững.

- Chuyện này đúng là không có.

Dương Tử Mi và Ngọc Chân Tử liếc nhìn đối phương một cái.

Ngọc Thanh thực sự có vấn đề, chẳng qua vấn đề đó chỉ là tính tình thay đổi, còn trí nhớ gì đó vẫn nguyên vẹn như trước.

- Nếu đã không có thì hai người đừng nhiều chuyện nữa.

Ngọc Thanh đứng dậy, nói:

- Nếu như hai người cảm thấy nhìn ta không vừa mắt thì ta trở về núi sống nốt quãng đời còn lại là được.

- Sư phụ, đừng thế mà!

Dương Tử Mi vội vàng tiến lên ôm lấy cánh tay Ngọc Thanh:

- Chẳng qua bọn con chỉ lo lắng cho người mà thôi, sư phụ, người đừng rời xa con!

- Haiz...

Ngọc Thanh thở dài một hơi nặng nề, đưa tay vuốt lên mái tóc của cô, nói:

- Nếu có một ngày sư phụ thật sự biến thành một người khác, Nữ Nữ hãy ra tay nhé.

Nghe Ngọc Thanh nói vậy, Dương Tử Mi cảm thấy trái tim của mình như đang run lên từng nhịp.

Cô vội vàng kéo lấy sư phụ, lắc đầu nói:

- Sư phụ, người sẽ không trở nên như thế đâu, không đâu, không đâu!

Ngọc Thanh cười hờ hững một tiếng, thả tay cô ra rồi ngồi xuống.

Lúc này, một hồn phách khác trong cơ thể ông đang cười lạnh:

- Ngọc Thanh lão đầu, người cho rằng đệ tử của người có thể chiến thắng được ta sao?

Sắc mặt của Ngọc Thanh chợt thay đổi.

Cũng vào lúc này, Lam Nha Nha lại nhìn thấy hồn phách màu đen kia thấp thoáng hiện lên.

Chương 582: Đại tướng sư

Ở thành phố B.

Từ sớm, Lý Đường Nghĩa đã lăn xe lăn ra cửa đứng chờ sư huynh Mạnh Thiên Hiếu trở lại.

Bên cạnh Lý Đường Nghĩa là Thanh Vân. Hắn mặc một bộ âu phục đen, vẻ mặt lạnh lùng, trên mắt trái đeo một cái bịt mắt.

Một lát sau, một chiếc xe Lincoln sang trọng ở phía bên kia phố từ từ đi tới...

Ánh mắt của Lý Đường Nghĩa sáng lên:

- Thanh Vân, sư huynh trở lại rồi!

Thanh Vân khẽ gật đầu, trên khuôn mặt cứng nhắc của hắn vẫn không có bất cứ biểu tình gì.

Xe Lincoln dừng lại ngay trước mặt họ.

Đầu tiên, bước xuống từ trên xe là một cặp chị em song sinh tuổi chừng mười bảy, mười tám, khuôn mặt xinh đẹp, vóc dáng cao gầy, trên người mặc bộ váy yếm ngắn màu trắng, gần như là giống hệt nhau.

Sau đó, hai cô khom người đỡ một người đàn ông mái tóc hoa râm, mặc bộ

đồ đỏ thêu chữ Vạn thời Đường từ trong xe ra.

Nếu chỉ nhìn mặt người đàn ông này thì thật sự không thể đoán ra được rốt cuộc ông ta bao nhiêu tuổi.

Nhìn qua lần đầu tiên thì thấy khuôn mặt ông ta rất trẻ, da thịt chắc bóng hồng hào, không chút nếp nhăn, đôi mắt thì sắc bén sáng ngời.

Nếu nghiêm túc nhìn lại lần nữa thì lại thấy trên khuôn mặt người đàn ông này dường như đã khắc hết gió sương, trải qua vô vàn bể dâu trong cuộc đời.

Đây chính là vị sư huynh Mạnh Thiên Hiếu mà Lý Đường Nghĩa đang chờ đợi.

- Sư huynh!

Lý Đường Nghĩa kêu lên với vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng, trong mắt anh ánh lên giọt lệ.

Sư phụ mất sớm, chính một tay sư huynh đã nuôi dạy và truyền thụ thuật pháp cho ông ta, sư huynh vừa là người thầy vừa là người anh của ông ta, vì thế mà tình cảm của hai người vô cùng thân thiết.

Thanh Vân cũng tiến lên phía trước, cúi gập người, cung kính gọi:

- Sư phụ!

Mạnh Thiên Hiếu nhìn về phía bọn họ, khẽ hất cằm lên:

- Có gì thì vào nhà rồi nói sau.

- Vâng, mời sư huynh!

Lý Đường Nghĩa mừng rỡ nói.

- Tri Họa, Hiếu Thư, mau đẩy sư thúc vào đi.

Mạnh Thiên Hiếu nói với cặp chị em song sinh đang đứng ở bên cạnh.

- Vâng, thưa sư phụ.

Hai chị em mỗi người ở một bên đẩy xe lăn của Lý Đường Nghĩa đi vào...

Đang vui vẻ thưởng thức đồ ăn Nhật Bản với Lam Nha Nha, đột nhiên mí mắt Dương Tử Mi khẽ giật giật, tâm thần rất bất an khiến cô không khỏi dừng đĩa, sợ run người.

- Tử Mi, bạn sao thế?

Thấy sắc mặt khác thường của cô, Lam Nha Nha hỏi với giọng điệu quan tâm.

- Ủ, đột nhiên mình cảm thấy rất bất an, giống như có một khí tức nguy hiểm nào đó đang đến gần vậy.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Không phải là bạn biết xem bói sao? Mau tính xem có nguy hiểm gì đi!

Lam Nha Nha vội vàng nói.

Dương Tử Mi cười khở:

- Mình không thể tự xem cho mình được, chỉ có thể cảm giác được thôi.
- Sự nguy hiểm kia xuất hiện không phải là do sự phụ bạn chứ?

Lam Nha Nha hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Không phải, hình như nó đến từ hướng Đông Bắc.
- Hả? Thành phố B ư?

Ánh mắt của Dương Tử Mi vụt sáng, ở hướng Đông Bắc chính là thành phố B. Chẳng lẽ cái tên Lý Nghĩa Đường kia muốn đối phó với mình sao?

Nghĩ nghĩ, cô lấy điện thoại ra gọi cho La Anh Hào.

- Tử Mi, người của anh luôn giám sát ở trước cửa của Lý Đường Nghĩa, phát hiện hôm nay ông ta đích thân ra cửa nghênh đón một người, hình như ông ta gọi người đó là sư huynh.

La Anh Hào nói.

Sư huynh của Lý Đường Nghĩa?

Chẳng lẽ cảm giác bất an vừa rồi của mình đến từ ông ta?

- Sư huynh của anh ta có thân phận gì?

Dương Tử Mi hỏi.

- Bây giờ anh đang tra tìm tài liệu xuất nhập cảnh của ông ta, em chờ một

chút...

La Anh Hào vừa nói vừa thu thập điện báo mà nhân viên tình báo của mình gửi đến.

- Có tài liệu rồi, Tử Mi!

La Anh Hào vô cùng hưng phấn, nói:

- Người đó tên là Mạnh Thiên Hiếu, ba mươi năm trước đã nhập vào quốc tịch Mỹ, là một thầy tướng khá nổi tiếng trong cộng đồng những người Trung Quốc ở nước ngoài, quen biết rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị, thậm chí còn được xưng là Thần Cơ Tử. Tài sản của ông ta vô cùng vô cùng nhiều, với số tài sản đó, ông ta được xếp vào top năm mươi người giàu trong bảng Forbes của thế giới.

Móa, lắm tiền thế cơ á?

Không phải người ta nói thầy tướng sẽ bị ngũ tặc tam khuyết sao?

Tại sao cái tên Mạnh Thiên Hiếu này lại không thiếu tiền với quyền chứ?

Chương 583: Kẻ thù của sư môn

Em mở máy tính ngay đây, anh gửi tất cả tài liệu hình ảnh gì đó của Mạnh Thiên Hiếu cho em đi.

Trực giác nói cho Dương Tử Mi biết rằng cái tên Mạnh Thiên Hiếu này chính là nhân tố khiến cô bất an, cô phải nhanh chóng tìm hiểu về kẻ địch này mới được!

Biết người biết ta, đó là pháp bảo chế địch mạnh nhất.

Mình không thể chết bởi sự thiếu hiểu biết về kẻ địch được.

Lát sau, La Anh Hào gửi hết toàn bộ tài liệu về Mạnh Thiên Hiếu mà anh thu thập được cho Dương Tử Mi.

Khi vừa nhìn thấy thông tin về Mạnh Thiên Hiếu hiển thị trên màn hình, “đã từng sống ở thành phố A vào năm 1993”, con người của Dương Tử Mi khẽ co rút lại.

Nếu cô không nhầm thì tên thầy tướng khiến cô bị phản phệ, gân cốt đứt đoạn khi đó chắc chắn chính là ông ta!

Nghĩ đến đây, hai tay cô siết lại thành quyền.

Mối thù này, cô muốn trả từ lâu lắm rồi!

Sau đó cô cầm laptop đi đến hậu viện tìm Ngọc Thanh, hỏi xem ông có biết Mạnh Thiên Hiếu không.

Ngọc Chân Tử vừa ngó đầu vào nhìn lập tức chửi ầm lên:

- ĐM, thằng chó chết này!

- Sư thúc, người biết ông ta sao?

Thấy dáng vẻ này của Ngọc Chân Tử, Dương Tử Mi hỏi với vẻ nghi hoặc.

- Biết, sao có thể không biết được?

Ngón tay của Ngọc Chân Tử đâm mạnh vào khuôn mặt của Mạnh Thiên Hiếu trên màn hình, nói:

- Tên này chính là kẻ đã hại cả nhà của sư huynh!

Dương Tử Mi nhìn về phía Ngọc Thanh, cảm thấy trái tim rét lạnh.

Vẻ mặt Ngọc Thanh vẫn không thay đổi, nhưng khi nhìn vào tấm ảnh của Mạnh Thiên Hiếu, con người ông khẽ co rút lại.

- Sư phụ, người này đột nhiên trở về thành phố B rồi. Vừa rồi mí mắt con đột nhiên giật một cái, cảm thấy rất bất an, có thể chính là liên quan đến ông ta. Hơn nữa, con nghi ngờ kẻ khiến con phản phệ nguyên khí, gân cốt đứt đoạn mười năm trước chính là ông ta!

Dương Tử Mi nói.

- Chắc chắn là ông ta! Khắp thiên hạ, cũng chỉ có loại người vong ân phụ nghĩa như ông ta mới không niệm tình đồng đạo, phá hỏng trận pháp của

đồng đạo, còn khiến những người khác bị phản phệ.

Ngọc Chân Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Còn cả sư phụ của ông ta cũng không phải là loại người gì tốt đẹp cả. Năm đó ông ta cũng đã âm thầm giở không ít trò với sư phụ của chúng ta đâu!

- Nếu đã như vậy, liệu hẳn có thuộc loại người có thể bị mưu sát không?

Con người của Dương Tử Mi cũng rụt lại.

Xem ra người này không chỉ có thù với cô mà còn có thù với cả sư môn của cô!

Thế thì cô sẽ hạ sát thủ với ông ta mà không phải ngần ngại gì nữa!

- Tất nhiên phải giết rồi! Không những thế còn phải khiến ông ta hồn bay phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Ngọc Chân Tử nói với vẻ vô cùng tức giận:

- Đến lúc đó, chúng ta sẽ dùng tụ hồn kính nhốt hồn phách của ông ta lại, để ông ta bị oan quỷ trong đó đè chết, hừ!

- Năm đó sư phụ của ông ta - Phi Thăng Tử rất am hiểu về thả cổ. Nữu Nữu, xem ra những vụ hạ cổ gần đây đều có liên quan đến ông ta.

Ngọc Thanh vẫn đang một mực yên lặng đột nhiên lên tiếng nói:

- Nhưng thật không ngờ bọn họ đã biết luyện người cổ rồi.

- Sư phụ, bọn họ có người cố, chúng ta cũng có Sadako mà!

Mặc dù không biết sức chiến đấu thật sự của Sadako thế nào, nhưng từ việc quan sát cô ấy thường xuyên, Dương Tử Mi cảm thấy có lẽ cô ấy cũng không tồi.

- Nữu Nữu, lấy Can Tương Mạc Tà ra đây đi.

Ngọc Thanh nói.

- Hả? Sao đột nhiên người lại nghĩ đến Can Tương Mạc Tà?

Dương Tử Mi vô cùng nghi hoặc hỏi.

- Chỉ có loại cổ kiếm có sát khí nặng như Can Tương Mạc Tà này mới có thể chiến thắng khi đấu pháp với hắc, đây cũng là loại pháp khí duy nhất có thể chiến thắng được người cố.

Ngọc Thanh nói.

- Thì ra là thế.

Ngoại trừ trước kia từng đối đầu với hai tên quỷ hàng sư ra, Dương Tử Mi chưa từng thật sự đấu pháp với người đồng môn. Ngoại trừ những kiến thức lý luận mà Ngọc Thanh dạy cho cô, cô cũng chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu thực tiễn nào.

Huống hồ kẻ mà cô phải đối phó bây giờ là người cùng nghề có cấp bậc tương đối cao!

Áp lực to lớn quá!

Chương 584: Nguy cơ

Sau khi lấy Can Tương Mạc Tà từ trong phòng ra, Dương Tử Mi mở nắp hộp và cầm Mạc Tà trong tay.

Mạc Tà ở trong tay cô phát ra ánh sáng màu đỏ yêu diễm.

Còn cô, từ khoảnh khắc cô cầm Mạc Tà lên, khí chất cả người cô dường như cũng biến hóa, trở nên lạnh lẽo, ác liệt như kiếm.

- Chỉ tiếc Trục Thiên không có ở đây, nếu không thì nó có thể vận dụng kiếm pháp Thái Cực Lưỡng Nghi với con.

Ngọc Thanh thở dài một hơi rồi nói.

- Trục Thiên vẫn chưa thể thuần phục được Can Tương.

Nghĩ đến lần trước khi Long Trục Thiên vừa mới cầm Can Tương lên lập tức bị ánh hồng quang của nó tổn thương đến mắt, Dương Tử Mi vẫn còn thấy sợ hãi.

Can Tương Mạc Tà tuy là thần kiếm hiếm có thiên cổ, nhưng cũng là yêu kiếm có sát khí nặng nhất.

Nếu như không đủ linh lực, chỉ có thể bị nó làm tổn thương.

- Con cũng chưa thuần phục được nó.

Ngọc Thanh lắc đầu.

- Con cầm nó không khác gì cầm một thanh kiếm bình thường cả, không hề khó khăn chút nào, tại sao sư phụ lại nói con vẫn chưa thuần phục được nó chứ?

Dương Tử Mi khẽ vung Mạc Tà lên vẽ ra một kiếm hoa xinh đẹp, dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trời, kiếm hoa đó trông giống hệt một đóa mạn châu sa hoa đang nở rộ, diễm lệ một cách quý dị.

- Can Tương Mạc Tà khác với những loại kiếm thông thường, bản thân nó đã sở hữu linh khí và tư tưởng đặc biệt rồi.

Ngọc Thanh nói.

- Tư tưởng và linh khí đặc biệt?

Dương Tử Mi nhìn thanh kiếm trong tay mình với vẻ nghi hoặc.

Một thanh kiếm, cho dù có nổi tiếng, có lợi hại đến mấy thì cũng chỉ là một vật chết, sao có thể có tư tưởng được chứ?

- Ủ, nếu con muốn trở thành chủ nhân thực sự của nó, con nhất định phải tâm linh tương thông với nó.

Ngọc Thanh gật đầu nói.

- Tâm linh tương thông? Sư phụ, chuyện này có phải là quá khó rồi không?

Dương Tử Mi khẽ búng nhẹ lên thân kiếm một cái, nói:

- Nó có trái tim sao?

- Keng!

Đột nhiên thanh Mạc Tà phát ra âm thanh chấn động mãnh liệt, khiến Dương Tử Mi giật mình, trong tai có tiếng ong ong.

Vừa rồi chẳng qua cô chỉ búng nhẹ lên thân nó một cái mà thôi, đáng lý ra nó không nên phát ra tiếng vang mạnh mẽ như thế mới đúng.

Chẳng lẽ, nó đang kháng nghị với cô sao?

Mặt mày Dương Tử Mi tràn đầy nghi hoặc, cô đưa ngón tay vuốt ve nó một cách nhẹ nhàng.

Chỉ thấy thân kiếm Mạc Tà khẽ rung lên, phát ra âm thanh dường như có chút thích thú.

Vật này... có linh tính thật ư?

Dương Tử Mi không còn dám khinh thường nó nữa, cô quay sang hỏi Ngọc Thanh:

- Sư phụ, vậy con nên thuần phục nó như thế nào mới có thể làm cho con và nó tâm linh tương thông?

- Con không cần phải thuần phục nó nữa.

Ngọc Thanh mỉm cười, gật đầu nói:

- Từ biểu hiện vừa rồi có thể thấy con trời sinh đã là chủ nhân của nó. Nếu muốn tâm linh tương thông chẳng qua chỉ cần chút thời gian cọ xát mà thôi.

- Chỉ cần thế?

Dương Tử Mi nhẹ nhàng sờ lên Mạc Tà:

- Tiểu Tà, tiểu Tà, sau này chúng ta ở cùng với nhau nhé, được không?

Mạc Tà khẽ rung thân mình đáp lại, thân kiếm màu đỏ càng tỏa ra vẻ diễm lệ. Dương Tử Mi có thể cảm nhận được tâm tình của nó rất rõ ràng.

Thì ra, kiếm thật sự cũng có tâm tình.

Hy vọng Long Trục Thiên cũng có thể khiến Can Tương thuộc về anh ấy.

*

Vào nửa đêm.

Ở thành phố B.

Mạnh Thiên Hiểu cầm cái la bàn phẳng phát có thể nhìn thấy cái la bàn có luồng khí may mắn màu vàng cuộn vòng quanh được coi là con mắt của mình, đứng trên tầng thượng của tòa nhà cao chọc trời ở thành phố B.

Ông ta vọng mắt nhìn về phía thành phố A đang ở phía xa.

Chỉ thấy ở phía bên kia bầu trời khí cơ hỗn loạn, tinh khí ở bốn phía cuộn cuộn, không ngừng ngừng tụ về một phía giống như xoáy nước sau đó biến mất.

Tròng mắt đen của ông ta bất chợt trầm xuống.

Cùng lúc đó, những cây kim trong la bàn ở trên tay ông ta bắt đầu rung lên loạn xạ, hoảng loạn bất an dường như đang mất phương hướng.

Có điều, đó cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

La bàn ngừng rung động, khôi phục lại như bình thường, chẳng qua những cây kim của nó không còn chỉ về phía nam nữa mà chỉ về phía thành phố A, dường như ở đó có thứ gì đang hấp dẫn nó vậy.

Mạnh Thiên Hiếu vội vàng lấy tiền đồng ra xếp quẻ, nhưng khí cơ hiện ra lại vô cùng hỗn loạn, căn bản không thể nào do thám được kết quả.

Một cảm giác nguy cơ lớn chưa từng có xuất hiện trong lòng ông ta, khiến cho bàn tay đang cầm tiền đồng của ông ta khẽ run lên từng chập

Chương 585: Một đêm

Sư huynh, thế nào rồi?

Thấy vẻ mặt thâm trầm của Mạnh Thiên Hiếu, Lý Đường Nghĩa khẩn trương hỏi:

- Có phải tình hình ở thành phố A rất đặc biệt không?

- Ừ.

Mạnh Thiên Hiếu ngồi xuống, uống một ngụm trà rồi nói:

- Mười năm trước, ta từng ghé qua thành phố A, từng thăm dò phong thủy mạch huyết ở đó, căn bản chuyện thiên cơ hỗn loạn này không nên xuất hiện. Trừ phi có nhân tài nào đó xuất hiện thay đổi thiên cơ này.

- Vậy có lẽ chính là con bé thầy tướng kia rồi. Tuổi tuy còn trẻ nhưng danh tiếng đã lan khắp thành phố A, hơn nữa gia sản của nó cũng không hề ít, còn có cả thế lực chính trị ở phía sau chống lưng, chắc chắn sẽ có chỗ không tầm thường.

Lý Đường Nghĩa gật đầu nói.

Mạnh Thiên Hiếu gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, nói:

- Mười năm trước ở thành phố A, ta từng giúp người ta phá một cái thất sát

trận. Mặc dù trận pháp khi đó được bố trí rất non nớt nhưng lại khiến ta bị nội thương nhẹ. Lúc đó ta lập tức có một dự cảm không lành rằng người đó sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của ta, vì thế ta đã phá hỏng quy củ không chút ngần ngại, khiến người thi pháp đó bị phản phệ.

- Sư huynh, khi đó huynh bị thương là do phá trận ư?

Lý Đường Nghĩa hỏi với vẻ kinh ngạc.

Ở trong mắt ông ta, sư huynh của mình là thiên hạ vô địch.

- Ủ, khi đó ta bảo đệ tính cho ta một quẻ, sau đó đệ bảo ta sẽ gặp khó khăn, cần phải tránh xa, đệ còn nhớ chứ?

Mạnh Thiên Hiểu nói.

Lý Đường Nghĩa gật đầu:

- Có điều, quẻ tượng đó rất kỳ lạ, lúc ấy đệ chỉ có thể suy đoán ra mà thôi. Bây giờ đệ xem lại nhé.

Nói xong, Lý Đường Nghĩa bốc quẻ cho Mạnh Thiên Hiểu.

Sau đó, quẻ tượng cuối cùng là quẻ đại hung!

- Sư huynh!

Mặt mày Lý Đường Nghĩa tràn đầy lo lắng, ông ta nhìn về phía Mạnh Thiên Hiểu, nói:

- Hay là huynh về lại Mỹ đi.

Con người của Mạnh Thiên Hiểu trầm xuống, trên mặt ông ta xuất hiện thần sắc kiêu ngạo:

- Mạnh Thiên Hiểu ta từ trước đến giờ đều thích nghịch thiên cải mệnh, ta không tin con nhóc còn hôi mùi sữa kia có thể làm gì được ta!

- Sư huynh, trong tay nó còn có Can Tương Mạc Tà.

Lý Đường Nghĩa nói bằng giọng điệu đầy nuôi tiếc:

- Sớm biết khi đó Can Tương Mạc Tà sẽ rơi vào trong tay loại người như vậy, thì dù có táng gia bại sản đệ cũng sẽ không tiếc mà đoạt lấy nó.

- Can Tương Mạc Tà? Hừ, cùng lắm nó chỉ có thể đối phó với Thanh Vân mà thôi.

Mạnh Thiên Hiểu hừ lạnh một tiếng:

- Ta không tin, con nhóc đó có thể trốn thoát khỏi Cửu Cung Phi Tinh trận pháp của ta.

- Nhưng sư huynh, huynh vẫn chưa nắm giữ được toàn bộ Cửu Cung Phi Tinh trận pháp, lỡ như gặp phải cao thủ thật sự, nó sẽ bị phá một cách dễ dàng.

- Vậy là đủ rồi! Con nhóc kia còn chưa tròn mười lăm tuổi, cho dù có lợi hại thế nào cũng không thể phá được Cửu Cung Phi Tinh trận pháp của ta được.

Mạnh Thiên Hiểu nói, giọng điệu ông ta đánh thép, không cho phép người khác được nghi ngờ.

Lý Đường Nghĩa không dám nói thêm câu nào nữa, ông ta chỉ biết nhìn sư huynh của mình, khuôn mặt tràn đầy lo lắng.

- Được rồi, đệ ra ngoài đi, ta phải nghỉ ngơi rồi. Sáng sớm ngày mai ta sẽ đích thân đến thành phố A.

Mạnh Thiên Hiếu gọi hai chị em Tri Họa, Hiếu Thư đến hầu hạ ông ta đi ngủ.

Lý Đường Nghĩa đẩy xe lăn đi ra ngoài, dừng lại ở trong đình viện nhìn lên vầng trăng sáng trên trời, cảm giác bất an mãi không lắng xuống.

Mười năm không gặp, sư huynh ngày càng trở nên cố chấp, hơn nữa công lực cũng suy thoái hơn trước đây rất nhiều. Có lẽ huynh ấy đã đắm chìm trong cuộc sống xa đọa hưởng lạc lâu quá rồi.

Lần này liệu có thể hóa nguy thành an được không đây?

Ở thành phố A, một đêm này Dương Tử Mi cũng không hề chợp mắt, cô đang tăng cường luyện công luyện kiếm.

Mấy ngày nay quá mức bận rộn nên cô không có nhiều thời gian để tu luyện, vì thế mà mãi vẫn không có tiến bộ. Tối nay, để công lực có thể tăng tiến nhanh hơn, cô đã dùng một chút thuốc bổ, cộng thêm dựa vào khí âm sát mà tháp sắt nhỏ hấp thụ được để tăng cường tuần hoàn cân bằng âm dương, khiến cho công lực tăng thêm gấp bội.

Cũng vào lúc này, ánh mắt của Sadako đang phục vụ ở bên cạnh cô ngày càng sáng lên.

Chương 586: Tìm đến tận nơi khiêu chiến

Trời sáng, Dương Tử Mi vừa mở cửa chuẩn bị ra ngoài chạy bộ để tiêu tán chút tinh lực còn dư thừa trong cơ thể thì nhìn thấy có vài người đang đứng trước cửa.

Vừa nhìn cô liền nhận ra ngay người đàn ông đứng giữa cặp chị em song sinh xinh đẹp chính là Mạnh Thiên Hiếu, bên cạnh còn có một tên hoạt tử nhân tên là Thanh Vân.

Nhanh như vậy đã tìm đến cửa rồi sao?

Cô nhú mào, trực tiếp khởi động thiên nhãn nhìn vào Mạnh Thiên Hiếu.

Mà Mạnh Thiên Hiếu cũng đang đứng nhìn cô.

Ông ta sống lâu như vậy, cũng đã đi khắp mọi nơi trên thế giới, nhưng trước giờ chưa từng nhìn thấy cô gái nào tràn đầy linh khí như thế này.

Da thịt của cô lộ ra tầng ánh sáng trong suốt mờ ảo như bạch ngọc, trông không khác gì một tinh linh xinh đẹp bước từ trong tranh vẽ ra.

Quan trọng nhất là trên người cô còn tỏa ra một mùi thơm phảng phất.

Con bé này vô cùng thích hợp để lấy âm bổ dương!

- Thầy tướng Dương Tử Mi?

Mạnh Thiên Hiếu lên tiếng trước.

- Đúng vậy, không biết các vị đứng trước cửa nhà tôi có chuyện gì?

Dương Tử Mi hỏi với vẻ lạnh nhạt.

- Bản tôn là Mạnh Thiên Hiếu, cũng là thầy tướng. Nghe nói pháp lực của mày cao cường, nên tao muốn so tài với mày một phen.

Mạnh Thiên Hiếu vào thẳng vấn đề.

Khóe môi của Dương Tử Mi khẽ nhếch lên, cô cười nói:

- Đấu thế nào?

- Tao bày trận, mày phá! Nếu mày có thể phá tức là tao thua, sống hay chết tùy mày xử lý.

Mạnh Thiên Hiếu nói.

- Nếu tôi thua thì sao?

Con người của Dương Tử Mi khẽ rụt lại. Quả nhiên cái tên Mạnh Thiên Hiếu này vô cùng gian trá, ông ta biết trong tay mình có Can Tương Mạc Tà nên mới tránh chiến đấu trực diện mà lựa chọn đấu trận pháp.

Từ xưa đến nay những người biết bày trận pháp đều là những người có tu vi cao.

Nhất định là ông ta cho rằng mình còn nhỏ, tu vi không bằng ông ta nên ông ta mới trực tiếp lựa chọn loại đấu pháp bất công này.

Quả thực hết sức vô sỉ!

- Nếu cứng thua, cả cứng và Can Tương Mạc Tà đều thuộc về ta, cứng sẽ làm đồ đệ của ta.

Mạnh Thiên Hiếu cười, trong ý cười của ông ta xen lẫn chút thâm đả.

Nếu chỉ xét bề ngoài thì dường như Dương Tử Mi không hề chịu thiệt, thua cùng lắm cũng chỉ là làm đồ đệ của ông ta mà thôi.

Nhưng trên thực tế, ý định của ông ta không chỉ có vậy. Phải biết rằng tất cả các đồ đệ nữ của ông ta đều phải ngủ với ông ta để lấy âm bổ dương.

Tất nhiên là Dương Tử Mi nhìn thấu bộ mặt và ý tưởng thâm đả này của ông ta, mặt mày cô tràn đầy vẻ chán ghét, nhú mày một cái, cô cười lạnh nói:

- Cả đời tôi chỉ nhận một sư phụ! Vì thế, tôi tuyệt đối sẽ không thua đâu!

- Ha ha, kiêu ngạo lắm, tao thích!

Mạnh Thiên Hiếu cười to.

- Trước mặt có một khoảng đất trống, ông đến đó trước đi, tôi sẽ đến sau.

Nói xong Dương Tử Mi xoay người đóng cửa lại, đi vào trong nhà tìm sư phụ và sư thúc.

- Cái tên chó chết Mạnh Thiên Hiếu kia dám đến tận nhà chúng ta khiêu chiến sao?

Vừa nghe tin Mạnh Thiên Hiếu đến, Ngọc Chân Tử bật cả người dậy, hận không thể lập tức đi đánh người!

Dương Tử Mi kể lại chuyện vừa rồi một lần.

Ngọc Thanh không nói gì nhiều, ông chỉ dặn Dương Tử Mi nhớ đem theo thanh kiếm Mạc Tà.

Sau đó Dương Tử Mi dẫn sư phụ, sư thúc và Sadako đến khoảng đất trống kia.

Mạnh Thiên Hiếu sớm đã chờ sẵn ở đó.

- Mạnh Thiên Hiếu, đồ chó má không biết liêm sỉ!

Vừa nhìn thấy Mạnh Thiên Hiếu, Ngọc Chân Tử lập tức chửi ầm lên.

- Ha, kỹ thuật không bằng người ta thì mở miệng ra chửi, Ngọc Chân Tử, mày thật đúng là rất mất mặt!

Mạnh Thiên Hiếu bật cười phá lên, sau đó xoay mặt về phía Dương Tử Mi:

- Cưng à, thì ra sư phụ của cưng là bọn họ. Ta khuyên cưng nên bái ta làm sư phụ sớm đi, rồi ta sẽ cho cưng biết, thế nào mới là danh sư xuất cao đồ thật sự!

- Tao nhõ vào!

Ngọc Chân Tử nhõ nước bọt về người ông ta, nói:

- Tiểu sư diệt nhà tao tuyệt đối sẽ không bái loại chó má như mày làm sư phụ đâu! Sáu mươi năm trước mày giờ trò để thắng sư huynh tao, hôm nay,

mày đừng mong mày có thể thắng được đồ đệ của sư huynh tao nữa!

- Đến sư phụ cũng thắng rồi thì đồ đệ tính gì chứ?

Mạnh Thiên Hiếu cười giễu cợt.

Vẻ mặt Ngọc Thanh vẫn không hề thay đổi, ông chỉ nói với Dương Tử Mi bằng giọng điệu bình thản:

- Nữu Nữu, báo thù rửa nhục cho sư phụ đi!

- Vâng!

Dương Tử Mi gật đầu, ý chí chiến thắng dâng trào.

Chương 587: Cửu cung phi tinh trận

Mạnh Thiên Hiếu ngồi xếp bằng ở chính giữa bãi đất trống, miệng lầm bầm không ngừng.

Thông qua thiên nhãn, Dương Tử Mi có thể nhìn thấy rất rõ ràng ông ta được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng nhạt ở xung quanh, hai tay không ngừng điểm tới điểm lui ở bốn phía, mà không khí ở mỗi chỗ ông ta điểm tới dường như bị mạnh mẽ kéo rách ra thành một cái miệng, hình thành nên một cái động xoáy nước màu đen không ngừng quay tròn...

Đây là pháp thuật gì?

Lúc này Dương Tử Mi thật sự đã được mở rộng tầm mắt, thanh Mạc Tà trong tay dường như cũng hưng phấn đến nỗi khẽ rung lên, chỉ chờ đợi một thời khắc nào đó xuất hiện.

- Ta phụng mệnh thiên sư chân nhân, thần binh mau tới nhận lệnh! Các người còn không mau đến giúp đỡ ta!

Bỗng nhiên Mạnh Thiên Hiếu đọc ra một chuỗi chú ngữ liên tiếp.

Sau đó ông ta giơ cánh tay lên, rắc những hạt đậu màu đen ra xung quanh theo hình tròn, những hạt đậu đó bao bọc ông ta lại.

Cũng ngay lúc đó, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy những hạt đậu màu đen kia giống như là đang bị kêu gọi, chúng đột nhiên dựng đứng lên, không ngừng nhảy lên không trung xung quanh ông ta, hết như Tiểu Đậu Tử nghịch ngợm trong phim hoạt hình vậy.

- Vãi đậu thành binh?

Ngọc Chân Tử là người kinh hô đầu tiên.

Khuôn mặt của Ngọc Thanh cũng khẽ biến sắc.

Dương Tử Mi vẫn chưa biết vãi đậu thành binh là gì, cô chỉ cho rằng chẳng qua trận pháp này cũng giống như vắn mẽ mà bình thường cô hay làm ra mà thôi.

Không ngờ đột nhiên những hạt đậu kia lại tập trung lại ở tám phương vị, mỗi một hạt đều đang xoay tròn với tốc độ kinh người.

Nếu nhìn bằng mắt thường thì sẽ không thấy gì, nhưng thiên nhãn của Dương Tử Mi nhìn thấy rất rõ ràng, những luồng khí lưu động giữa những hạt đậu kia dần dần hình thành nên một bức tường khí cường đại, bảo vệ Mạnh Thiên Hiểu ở bên trong.

Mà vị trí của những hạt đậu đó nhìn qua giống như là bát môn trong kỳ môn độn giáp, có hươu môn, sinh môn, thương môn, đỗ môn, cảnh môn, tử môn, kinh môn, khai môn. Nhưng trên thực tế, nếu cẩn thận nhìn lại thì lại thấy nó không hề lớn như vậy.

- Cừu Cung Phi Tinh trận!

Giọng nói mang theo chút hưng phấn của Ngọc Thanh vang lên:

- Nữu Nữu, đó là Cừu Cung Phi Tinh trận!

Cặp mắt vốn đang nhắm chặt của Mạnh Thiên Hiếu đang ở trong trận pháp kia khẽ mở hờ, nhìn về phía Ngọc Thanh một cái sau đó lại nhắm lại, miệng tiếp tục lầm bầm.

Những hạt đậu đen kia đột nhiên mang theo tám luồng khí lưu động cường đại giống như gió tụ trong lòng biển sâu, tấn công về phía Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi vung Mạc Tà trong tay lên, mang theo ánh sáng đỏ chói mắt đâm về phía kinh môn...

Những hạt đậu nhanh chóng thay đổi trận pháp, một phần trong số đó mang theo lực hút mạnh mẽ vây lấy Mạc Tà một cách gắt gao.

Thấy vậy Dương Tử Mi niệm thần chú thay đổi chiêu thức...

Những hạt đậu đó rơi lả tả xuống đất rồi lại nhanh chóng nhảy lên, không khác gì những con gián đánh mãi không chết...

Lúc này Dương Tử Mi hoàn toàn rơi vào thế bị động, bị trận pháp vây khốn.

Trận pháp này hoàn toàn khác với kỳ môn độn giáp mà cô quen thuộc hàng ngày, mà nó là Cửu Cung Phi Tinh trận - một loại trận pháp ẩn chứa lực lượng thần bí nào đó mà cô và sư phụ của mình mãi vẫn chưa nghiên cứu ra được.

May mà nguyên khí thể năng của Dương Tử Mi được bổ sung nhanh chóng, nếu không cô sẽ bị những hạt đậu này vây đến mức mệt mà chết mất.

Trong quá trình chiến đấu không ngừng, Dương Tử Mi dần dần suy ra được

quy luật của toàn bộ trận pháp, cuối cùng cô cũng đã tìm được cửa phá giải, đó chính là hươu môn!

- Phá!

Hét lớn một tiếng, kiếm quang trên tay Dương Tử Mi đâm về phía hươu môn đầy mạnh mẽ.

Trong nháy mắt tất cả các luồng khí lưu bị cắt đứt, những hạt đậu vốn đang nhảy nhót loạn xạ kia cũng lập tức mất đi sự chi phối của linh tính, rơi lả tả xuống đất giống như những hạt đậu bình thường.

Cũng đúng lúc đó, một hình bóng màu vàng xen lẫn trong đám hạt đậu ngổn ngang kia đột nhiên bay về phía cô...

Chương 588: Sự thúc bị trúng cổ

Nữu Nữu, kim tà cổ!

Ngọc Thanh kêu to, sau đó nâng phất trần trong tay lên, quét về phía sợi dây màu vàng kia...

Sợi dây màu vàng kia tuy bị quét sang một bên, nhưng nó lại bắn thẳng vào trong miệng Ngọc Chân Tử đang trợn mắt há mồm ra nhìn trận pháp kia.

Đến khi Dương Tử Mi phát hiện ra thì sợi tà màu vàng kia đã nhanh chóng trượt vào miệng của ông rồi...

- Sự thúc!

Dương Tử Mi kêu lên, sau đó dí thanh Mạc Tà vào cổ Mạnh Thiên Hiếu, nói với giọng nói lạnh lùng:

- Mau giải cổ cho sư phụ của tôi ngay, nếu không tôi sẽ giết chết ông!

Mạnh Thiên Hiếu nhú mày, dáng vẻ như đã dự tính được từ trước, sau đó hấn phá lên cười to:

- Được thôi, vậy mày giết đi, chỉ cần tao chết thì kim tà cổ đang ở trong cơ thể Ngọc Chân Tử kia cũng sẽ mất đi khổng chế mà lao đến cắn nát trái tim của nó, hành hạ giày vò nó đúng một trăm mười một ngày rồi mới cho nó chết, ha ha!

Sắc mặt của Dương Tử Mi đại biến, cô nhìn về phía sư thúc.

Vẻ mặt của Ngọc Chân Tử cũng đại biến, ông đưa tay sờ lên ngực, cảm nhận được rất rõ ràng dường như có thứ gì đó đang xuyên qua xuyên lại ở bên trong...

- Tuy tao không biết giải cổ độc, nhưng chỉ cần tao không niệm cổ chú thì kim tà cổ sẽ bình an vô sự trong cơ thể nó, bảo vệ nó bình an cả đời.

Mạnh Thiên Hiểu đẩy thanh Mạc Tà đang dí trên cổ ông ta ra, cười vô cùng đắc ý:

- Có điều cũng không phải là không thể khiến kim tà cổ hoàn toàn ra khỏi cơ thể nó, chỉ cần cứng ngoan ngoãn ở cùng ta, làm đồ đệ của ta, nếu không...

- Nữu Nữu, con đừng đồng ý, sư thúc ta cũng sống đủ rồi!

Ngọc Chân Tử nói xong, đột nhiên giơ bàn tay lên dường như muốn tự đánh một chưởng vào tim của mình để tự sát.

Cùng lúc đó Dương Tử Mi cũng giơ tay lên, bắn ra một đạo âm sát khí vào cánh tay của ông, khiến cả cánh tay ông trở nên cứng ngắc, kiềm lại hành động muốn tự sát của ông.

Mặc dù tình cảm của cô dành cho sư thúc không sâu đậm bằng sư phụ, nhưng cũng giống như người thân của mình. Vì thế cô tuyệt đối sẽ không cho ông ấy chết vì mình được.

- Muốn sư thúc cứng chết hay là muốn làm học trò ta, ta cho cứng ba ngày để suy nghĩ và lựa chọn đấy.

Mạnh Thiên Hiếu nói xong, ngoắc tay gọi Tri Họa Hiếu Thư và Thanh Vân cùng nhau rời đi.

- Sư phụ!

Dương Tử Mi nhìn Ngọc Thanh, hy vọng người có thể cho cô một chủ ý.

Vân Thanh khoát khoát tay, ý bảo cô hãy để đám người Mạnh Thiên Hiếu rời đi.

Không biết phải làm thế nào, Dương Tử Mi chỉ đành trơ mắt nhìn bọn họ lên xe, vô cùng huênh hoang rời khỏi nơi này.

- Đều tại ta... Đều tại ta...

Ngọc Chân Tử nắm lấy cánh tay của mình, nhảy tới nhảy lui trên mặt đất:

- Tại sao ta lại trúng cổ của nó một cách ngu ngốc như vậy chứ?

- Sư thúc, con xin lỗi.

Dương Tử Mi sợ Ngọc Chân Tử sẽ tự làm tổn thương mình nên không dám thu hồi lại âm sát khí vừa bắn vào cánh tay ông, cô nói với vẻ áy náy:

- Người yên tâm, con nhất định sẽ nghĩ cách giải được loại cổ trùng kia!

- Nữu Nữu, dùng thử cái chuông nhỏ của con đi.

Ngọc Thanh đứng ở bên cạnh nói:

- Có lẽ nó sẽ có tác dụng đấy.

Nghe vậy, Dương Tử Mi lôi cái chuông nhỏ ra, nói:

- Cái này sao?

- Ừ.

Ngọc Thanh gật đầu:

- Sau khi ta và Sadako rời đi, con hãy thử xem. Trục giác nói cho ta biết rằng tiếng chuông này có thể trực tiếp giết chết được con kim tâm cổ kia.

- Lỡ như không những không giết chết được mà còn khiến nó trở nên điên cuồng hơn thì phải làm thế nào?

Dương Tử Mi không nén nổi lo lắng hỏi.

- Cũng có khả năng này.

Ngọc Thanh nhìn về phía Ngọc Chân Tử, nói:

- Sư đệ, đệ chọn đi.

- Đệ thà chết cũng không muốn để Nữu Nữu bị cái tên chó má Mạnh Thiên Hiếu kia khống chế. Nữu Nữu, lỡ như kim tâm cổ phát điên khiến ta sống không bằng chết, con hãy giết chết ta đi, sau đó hãy tìm tên Mạnh Thiên Hiếu kia báo thù cho ta!

Ngọc Chân Tử nói với giọng điệu kiên cường.

Sau đó Ngọc Thanh và Sadako cùng nhau rời đi.

Dương Tử Mi nhìn vào cái chuông nhỏ trong tay mình, do dự hồi lâu cũng vẫn không dám lắc nhẹ.

Chương 589: Giải cổ, người mất

- Lắc đi, tiểu sư điệt!

Ngọc Chân Tử nhìn cô với vẻ mặt đầy kiên định, nói:

- Bất kể con làm gì, sư thúc cũng sẽ ủng hộ con vô điều kiện. Có điều con hãy nghe lời sư thúc một lần này đi, để sư thúc hoặc là sống, hoặc là chết một cách thoải mái!

- Vâng.

Dương Tử Mi gật đầu.

Sau đó cô khẽ lắc nhẹ cái chuông nhỏ trên tay...

Ngọc Chân Tử bóp chặt lồng ngực của mình, gương mặt méo xệch vì đau đớn.

- Sư thúc, người sao thế?

Thấy vậy, Dương Tử Mi vội vàng chạy lại đỡ ông, muốn truyền nguyên khí vào để bảo vệ tâm mạch cho ông.

Không ngờ sắc mặt của ông trở nên vàng như giấy chỉ trong nháy mắt, khóe miệng tràn ra dòng máu đen như mực, cả người xụi lơ trong lòng Dương Tử Mi, mạch đập của tim cũng dừng lại.

- Sư thúc!

Dương Tử Mi hét lên, cô vội vàng lấy ngân châm ra cấp cứu, nhưng dù làm thế nào cũng không thể cứu được sư thúc của mình từ trong tay tử thần về. Chỉ trong nháy mắt tim gan phế phủ của ông đều bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Kim tà cổ giống như sợi kim tuyến bò ra khỏi lồng ngực ông sau đó nó bị Dương Tử Mi dùng Mạc Tà chém thành vô số đoạn.

- Tiểu sư diệt...

Nghe thấy giọng nói của hồn phách sư thúc gọi mình sau khi rời khỏi thân thể, Dương Tử Mi nâng đôi mắt ngấn lệ lên:

- Sư thúc, con xin lỗi... con xin lỗi, con xin lỗi, con xin lỗi...

- Không sao đâu tiểu sư diệt, ta chỉ đau một chút rồi chết thôi, không sao đâu.

Hồn phách của Ngọc Chân Tử nở nụ cười bình thản, không chút oán than:

- Ta chết rồi, không còn phải chịu sự khống chế của tên chó má Mạnh Thiên Hiếu kia nữa, con trực tiếp đi giết hắn đi.

- Vâng!

Dương Tử Mi nuốt nước mắt vào trong, gật đầu nói:

- Con nhất định sẽ giết chết ông ta, sau đó nhốt hồn phách của ông ta và kính tụ hồn, khiến ông ta vĩnh viễn không được siêu sinh!

- Con chăm sóc sư huynh cho tốt nhé, ta đi đây!

Ngọc Chân Tử vẫy tay với cô, sau đó rời đi cùng Hắc Bạch Vô Thường.

- Sư... thúc...

Nhìn theo hồn phách dần dần biến mất kia, Dương Tử Mi quỳ rạp xuống bên cạnh thi thể của ông, nước mắt tuôn rơi...

Đang ngồi trong xe Lincoln chuẩn bị trở về thành phố B, đột nhiên trái tim của Mạnh Thiên Hiếu đau đớn như bị vạn tiễn xuyên tâm.

- Sư phụ, người sao thế?

Tri Họa, Hiếu Thư ở bên cạnh thấy sắc mặt của ông ta đột nhiên trở nên tồi tệ như vậy bèn vội vàng hỏi.

Mạnh Thiên Hiếu không lên tiếng trả lời mà vội vàng lấy một viên thuốc màu vàng từ trong một cái bình thủy tinh màu đen ra ăn vào, sau đó nhắm mắt vận khí một lát mới giảm bớt được trận đau đớn tột cùng kia.

- Bọn chúng dám giết chết kim tà cổ của ta!

Mạnh Thiên Hiếu cắn chặt răng, trên mặt vẫn còn sắc vàng vọt không bình thường.

Kim tà cổ là thứ ông ta nuôi bằng chính máu tươi của mình, tương thông với tinh khí nguyên của ông ta.

Vì thế sau khi nó chết, ông ta cũng sẽ trực tiếp bị nội thương hơn phân nửa nguyên khí. May mà mang theo cứu nguyên đan ông ta chú tâm điều chế

hơn năm mươi năm mới điều chế thành công, mới kịp thời bổ sung chỗ nguyên khí bị tổn thương kia.

- Kim tà cổ chết, có phải là người trúng cổ cũng đã chết không?

Tri Họa nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ, rõ ràng người không hề niệm chú mà, sao ông ta lại chết được?

- Ngọc Chân Tử đúng là tên ương ngạnh, có lẽ ông ta thà chết cũng không muốn bị ta khống chế.

Mạnh Thiên Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lần này phiền phức lớn rồi, đến Cửu Cung Phi Tinh trận mà đứa con gái Dương Tử Mi kia cũng có thể phá được, tư chất đó không phải lợi hại bình thường đâu.

- Vậy phải làm thế nào bây giờ? Chúng ta có nên nhanh chóng trở về Mỹ không?

Tri Hoa khẩn trương hỏi.

- Ủ, lập tức đi ngay! Thanh Vân, lái xe về phía sân bay của thành phố B!

Mạnh Thiên Hiểu gật đầu nói.

Ông ta đã không còn là thanh niên tràn đầy nhiệt huyết như trước kia nữa. Bây giờ ông ta vừa có tiền vừa có quyền, cuộc sống xa hoa phóng túng vẫn còn đang chờ, ông ta tuyệt đối không thể chết đi như thế được!

Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách!

Chương 590: Báo thù (1)

Trên xa lộ, một chiếc Lincoln màu đen đang lao như bay về phía sân bay.

Tâm trạng của Mạnh Thiên Hiếu ngày càng thấp thỏm, bất an.

- Sư phụ, người nhìn phía trước kìa!

Tri Họa đột nhiên kêu lên đầy kinh ngạc.

Chỉ thấy ở cách đó khoảng năm mươi mét, Dương Tử Mi đang cầm kiếm đứng giữa đường, tà áo trắng bay phấp phật trong gió, khuôn mặt cô đang đằng sát khí như muốn hủy diệt cả thiên địa.

- Thanh Vân, đâm chết nó đi!

Thần kinh của Mạnh Thiên Hiếu căng cứng lại, dường như có thể nghe thấy tiếng kèn kẹt từ bên trong.

Thanh Vân đạp lên chân ga, phóng thật nhanh về phía Dương Tử Mi.

- Ầm!

Khi sắp đâm vào Dương Tử Mi, bốn bánh xe của chiếc xe đó đột nhiên nổ tung, chiếc xe rung lên dữ dội, lắc lư vài cái rồi dừng lại ở chỗ cách Dương Tử Mi tầm mười mét.

- Sư phụ, để con giải quyết nó!

Thanh Vân vừa định bước xuống xe, lập tức bị Mạnh Thiên Hiếu cản lại:

- Trên tay nó có Mạc Tà, con không đấu lại nó đâu. Đây là chuyện giữa ta và nó, phải giải quyết đến cùng, không chết thì khó mà kết thúc.

- Sư phụ, để chị em bọn con lên đi!

Tri Họa Hiếu Thư chủ động xin đi.

- Các con vẫn còn non nớt lắm.

Nói xong, Mạnh Thiên Hiếu mở cửa, bước xuống xe.

Vừa nhìn thấy ông ta, con người của Dương Tử Mi rụt mạnh lại một cái, một cỗ sát khí ác liệt dâng lên ngàn ngút. Vốn dĩ dáng vẻ của cô trông rất nhỏ bé yếu đuối, nhưng lúc này cô lại không khác gì một thanh bảo kiếm sắc bén vừa được tuốt ra khỏi vỏ, lộ ra mũi nhọn của mình, khiến Mạnh Thiên Hiếu cảm thấy một cỗ hàn ý đang đâm sâu vào trong da thịt của ông ta.

Ông ta là một người từng trải, đã từng gặp qua vô số sát thủ giết người không chớp mắt trong thế giới ngầm, nhưng từ trước tới giờ ông ta chưa từng thấy sát khí của người nào có thể tấn công vào thần kinh của ông ta như thế này.

Mà người này, lại chỉ là một thiếu nữ mới mười lăm tuổi!

Lúc này trong lòng Dương Tử Mi đang ngập tràn sự đau đớn khi mất đi sư thúc, cộng thêm cả nỗi căm hận gân cốt bị phế hết khi xưa!

Cuộc đời thâm ở kiếp trước đã tạo nên tính cách có thù tất báo của cô!

Sự thúc là người thân của cô, ông cũng chết ngay trước mặt cô. Cái cảm giác đau đớn khi mất đi người thân này khiến cô không thể nào chấp nhận nổi, sát khí cũng do thế mà thành.

Mạnh Thiên Hiếu hít một hơi thật sâu, vóc người vốn không cao lớn của ông ta đột nhiên bành trướng ra giống như khinh khí cầu, từng sợi tóc trắng bạc trên đầu dựng thẳng lên, khuôn mặt vốn mịn màng cũng trở nên cương ngạnh, uy mãnh khác thường, trông không khác gì một cỗ chiến kim cương.

Từ trên người ông ta tản ra một cỗ khí huyết mãnh liệt sôi trào, đối kháng lại với cỗ sát khí cuộn cuộn kia của Dương Tử Mi, thậm chí còn tiêu trừ đi sát khí của cô.

Thấy ông ta đột nhiên trở nên to lớn như vậy, tuy Dương Tử Mi có hơi ngần ngại, nhưng không hề kinh ngạc.

Hình cảnh này cô đã từng nhìn thấy trên người Long Trục Thiên, cũng từng nhìn thấy trên người tên hoạt tử nhân Thanh Vân kia, không còn gì lạ lắm nữa cả.

Chẳng qua cô không nghĩ tới là Mạnh Thiên Hiếu cũng sẽ biến hình như vậy.

Ngay lập tức tay phải Dương Tử Mi giơ kiếm lên, tay trái vẽ trên không một lá bùa.

Một cỗ âm khí lạnh lẽo như gió mùa thu ùn ùn tấn công về phía Mạnh Thiên Hiếu, khiến không khí xung quanh ông ta giảm xuống mười mấy độ trong chớp mắt.

Không ngờ đứa con gái này có thể phát ra âm sát khí qua không trung.

Điều này khiến Mạnh Thiên Hiểu có chút kinh ngạc, sau đó ông ta cũng giơ tay lên trời, vẽ ra một đạo bùa trong không trung, miệng hét ra một tiếng:

- Đi!

Từ trên người ông ta bộc phát ra luồng khí mãnh liệt bắn về phía Dương Tử Mi giống như sóng dữ cuộn trào...

Nếu Dương Tử Mi chỉ có đôi mắt người trần mắt thịt bình thường, chắc chắn cô sẽ bị luồng khí này làm tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng đáng tiếc cô lại có thiên nhãn. Nhắm thẳng vào không môn của luồng khí, Dương Tử Mi vung kiếm lên vẽ ra một bông kiếm hoa đỏ rực, đâm thẳng về phía luồng khí trong hư không...

Oành!

Luồng khí mà Mạnh Thiên Hiểu phát ra đã bị phá!

Chương 591: Báo thù (2)

Khi ông ta còn chưa kịp chế ngự phản phệ của chân khí với cơ thể ông ta thì Dương Tử Mi không cho ông ta có cơ hội lui lại để thở, tay trái tiếp tục vẽ bùa trên không trung, vẽ ra một Tụ Sát Phù có năng lực công phá cường đại, đánh thẳng về não của ông ta.

Tụ Sát Phù này là phù chú độc ác nhất trong số các loại bùa tấn công, Dương Tử Mi đã mặc kệ sự phản đối của Ngọc Thanh, lén lút học phù chú này.

Bởi vì là học trộm nên công sức cô bỏ ra để học cũng nhiều hơn, đồng thời cũng nghiên cứu bùa chú này đến mức tinh thông thấu triệt.

Tụ Sát Phù nổ tung trước mặt Mạnh Thiên Hiếu, mỗi một tia sát khí lại giống như một thanh đao, cắm thẳng vào cơ thể của Mạnh Thiên Hiếu.

Mạnh Thiên Hiếu cũng không phải là phường vô dụng.

Ông ta nhận ra Tụ Sát Phù này, đồng thời cũng biết rõ sự ghê gớm của nó nên vội vàng vận công để chống đỡ, cường chế ép từng tia sát khí trong cơ thể ra.

- Mạnh Thiên Hiếu, ông đi chết đi!

Dương Tử Mi nhìn thấy vì để chống đỡ với sát khí nên chân nguyên của ông ta ngày càng yếu, kiếm trong tay cô đâm thẳng về phía ông ta.

- Bùm!

Tiếng súng vang lên!

Dương Tử Mi cảm thấy trái tim của mình đau đớn, cô cúi đầu xuống nhìn, có một viên đạn bay xuyên qua trái tim của cô.

Ánh mắt cô trở nên lạnh lùng, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra tiếng súng.

Hóa ra lại là một trong hai chị em sinh đôi, Tri Họa!

Từ khi còn nhỏ, Tri Họa và Hiếu Thư đã được Mạnh Thiên Hiếu huấn luyện bắn súng, nhưng từ trước đến nay, Mạnh Thiên Hiếu chưa từng để cho bọn họ giết người.

Vì thế, trên người bọn họ không hề có chút âm sát khí nào.

Dương Tử Mi luôn đề phòng Thanh Vân nhưng lại chưa từng phòng bị hai chị em kia.

Bị ánh mắt lạnh lùng của Dương Tử Mi liếc qua, Tri Họa bị dọa đến mức tay phát run, ngón tay lại giữ chặt lấy khẩu súng!

Dương Tử Mi sẽ không cho cô ta cơ hội thứ hai để bắn mình.

Ngón tay cô cử động, âm sát khí bắn thẳng vào trái tim của Tri Họa.

Cô đã không muốn niệm tình với cô ta một chút nào nữa rồi!

Tiếng súng lại vang lên lần nữa, viên đạn bay ra từ họng súng đen ngòm,

bắn thẳng đến chỗ Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi không hề né tránh, cô giơ thanh kiếm Mạc Tà trong tay lên, chặn lại viên đạn đang bay tới với tốc độ nhanh kinh người kia.

Keng!

Âm thanh thanh thúy khi viên đạn đập trúng thanh kiếm vang lên...

Tay cầm chuôi kiếm của Dương Tử Mi hơi run lên.

Viên đạn bắn ngược lại, bay thẳng đến ngực của người đang đứng ở một hướng khác, muốn lấy súng bắn Dương Tử Mi là Tri Họa với tốc độ nhanh không kém gì ban nãy.

- A!

- A!

Tiếng kêu thảm của hai chị em vang lên cùng một lúc.

Một người bị đạn bắn trúng tim, một người nhìn bên ngoài thì có vẻ như không bị bắn trúng chỗ nào cả nhưng trái tim bên trong đã bị cháy đen.

Tay trái của Dương Tử Mi ấn lên vị trí trái tim, đẩy một cái thật mạnh.

Một viên đạn nhuộm máu tươi bắn ra từ lưng cô rồi rơi xuống mặt đất...

Cơn đau mãnh liệt khiến cho đầu óc của cô sắp không còn tỉnh táo nữa rồi.

Cô lấy ngân châm ra, đâm vào huyệt Hộ Tâm trên người mình, đồng thời nuốt một miếng Tuyết Liên ngàn năm.

Cơ thể của cô không còn đau đớn nữa, cô lại tiếp tục vẽ bùa trên không trung, hét lên một tiếng:

- Nỗ!

Sát khí ẩn sâu vẫn chưa bị ép ra trong cơ thể Mạnh Thiên Hiểu giống như bom hẹn giờ, đột nhiên cùng lúc nổ tung trong người ông ta...

- A!

Mạnh Thiên Hiểu kêu lên một tiếng thảm thiết, tất cả các bộ phận từ bụng ông ta trở xuống đều nổ tung tóe...

- Sư phụ...

Thanh Vân tiến lên, cung quyền lên tấn công Dương Tử Mi!

Vết thương trên ngực của Dương Tử Mi làm cho cô không tiện tiếp tục sử dụng bạo lực, tay cầm thanh kiếm Mạc Tà của cô cũng không còn bao nhiêu sức lực nữa rồi.

Sau khi đánh mấy chiêu với Thanh Vân, Dương Tử Mi phát hiện ra cứ đánh như thế không phải là cách hay.

Hắn ta là một cái xác sống, hơn nữa võ công cao cường, chiêu thức tàn nhẫn, kiếm Mạc Tà trong tay mình không hề có cơ hội để chém đầu hắn ta xuống.

Ngực bị đạn bắn trúng khiến cho sức lực trên người cô ngày càng yếu ớt, cánh tay cũng càng ngày càng không có sức, động tác chậm chạp, nhiều lần bị hắn ta đâm trúng.

Mỗi lần bị đánh trúng tuy không đủ để đánh chết cô nhưng lại đau đớn như bị chùy lớn đập mạnh vào người, vô cùng khó chịu...

Chương 592: Thiếu

Nguồn nhảy chương cắt nhật sau

Chương 593: Báo Thù (3)

- Thanh Vân, giết chết nó đi!

Kẻ bị Tụ Sát Phù làm bị thương hơn một nửa cơ thể là Mạnh Thiên Hiểu nhận ra Dương Tử Mi đang suy yếu liền ra lệnh cho Thanh Vân.

- A...

Cơ thể của Thanh Vân phình to ra, sức mạnh tăng gấp bội, nắm đấm giống như chùy sắt của hắn ta nện thẳng vào người Dương Tử Mi.

Ngực của Dương Tử Mi lại bắt đầu đau đớn, điều này khiến cho động tác tránh đòn của cô ngày càng chậm chạp.

Mắt thấy xương cốt của cô sắp bị Thanh Vân đánh nát rồi thì...

Một thanh kiếm màu đỏ bay vút đến, chặn lại một quyền chính diện này...

Thanh Vân phải lùi về đằng sau mấy bước, con mắt duy nhất của hắn ta nhìn “người” vừa đột nhiên xuất hiện kia với vẻ kinh hãi.

Dương Tử Mi cũng vô cùng kinh ngạc, cô mở to hai mắt, kêu lên một tiếng với giọng không thể tin:

- Trục Thiên...

Long Trục Thiên chỉ quay đầu nhìn cô một cái chứ không trả lời lại, anh khua thanh kiếm Can Tương trong tay, ép sát Thanh Vân, thân hình của anh giống như một bóng ma, lơ lửng, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Dương Tử Mi phát hiện, chân của Long Trục Thiên không hề chạm đất, dường như cả cơ thể đều đang bay trong không trung.

Ánh mặt trời chiếu xuống, xuyên thấu qua cơ thể anh...

Đây... là chuyện gì thế này?

Đây là ảo giác của cô sao?

Dương Tử Mi đưa tay lên rồi cắn lấy ngón tay của mình, cô nhìn rõ một điều.

Không sai!

Người đang đứng cùng với xác sống trước mắt cô chính là người cô ngày nhớ đêm mong, cũng là người vào lúc này không nên xuất hiện ở đây - Long Trục Thiên.

Trên người anh vẫn còn đang mặc áo ngủ màu đen, đai áo chỉ được buộc lỏng lẻo.

Chỉ có điều, hình như quần áo cũng là giả.

Nhưng thanh khiếm Can Tương trên tay anh lại là thật, dưới ánh nắng mặt trời, thanh kiếm ánh lên ánh sáng đỏ như máu, mũi kiếm lạnh lẽo chém liên tiếp về phía Thanh Vân.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

- Trục Thiên...

Giọng nói của cô run lên.

Long Trục Thiên không trả lời cô.

Mà Mạnh Thiên Hiếu ở bên cạnh chỉ nhìn thấy, có một thanh kiếm màu đỏ sẫm bay lượn trong không trung, ép Thanh Vân lùi lại từng bước một.

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng lẽ cô ta có bản lĩnh lớn thế sao, có thể khống chế hồn phách để giúp cô ta chiến đấu ư?

Theo lí mà nói, hồn phách không thể điều khiển vật thực để tấn công con người.

Chẳng lẽ là nguyên thần ư?

Trong nháy mắt khi ông ta suy nghĩ, chỉ thấy kiếm Can Tương chém ngang một nhát...

Đầu của Thanh Vân bị chém khỏi cơ thể, bay sang một bên...

- Thanh Vân!

Mạnh Thiên Hiếu đau lòng hét lên, ông ta bắt đầu niệm chú ngữ.

Dương Tử Mi thấy có rất nhiều cổ trùng chui ra từ chiếc cổ đã bị chặt của Thanh Vân, chúng ùn ùn bò lại phía cô.

Trong tình thế cấp bách, Dương Tử Mi lấy ra một cái tháp sắt và một cái chuông nhỏ.

Những con cổ trùng kia vừa nhìn thấy tháp sắt thì lập tức dừng lại, chúng bò loạn xung quanh vị trí cách cô một mét với vẻ vô cùng sốt ruột, mặc cho Mạnh Thiên Hiểu không ngừng niệm chú ngữ.

Trên người cô ta rốt cuộc có pháp khí gì vậy?

Những con cổ trùng được nuôi trong cơ thể Thanh Vân mấy chục năm này lại không dám đến gần cô nửa phân.

Lúc này, Long Trục Thiên nhìn cô một cái, kiếm trong tay anh “lạch cạch” một tiếng, rơi xuống dưới đất, cả người anh lại biến mất trong không trung...

Nếu như không phải kiếm Can Tương vẫn còn nằm dưới mặt đất thì Dương Tử Mi sẽ nghi ngờ tất cả những chuyện vừa xảy ra đều chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Xung quanh ngày càng có nhiều cổ trùng hơn, tuy rằng chúng không thể đến gần cô nửa bước nhưng trông kinh tởm vô cùng.

Điều quan trọng nhất là, ngực của cô bị thương, không thể tiêu hao thể lực ở đây quá lâu.

Cô cũng mặc kệ có hiệu quả hay không, chuông nhỏ trong tay rung lên...

Tinh!

Tinh!

Tinh!

Ba tiếng chuông inh tai vang lên.

Vù!

Cơ thể bị chặt mất đầu, đứng thẳng nửa người của Thanh Vân đột nhiên bốc khói đen, cuối cùng cả cơ thể của hắn ta tan thành mây khói.

Chương 594: Tin đồn khi về trường

Mày thật độc ác! Mày là đồ gái điếm, đồ chó đẻ...

Mạnh Thiên Hiểu chửi mấy câu tục tĩu.

Ông ta muốn chọc giận Dương Tử Mi, muốn để cô điên tiết lên đâm một kiếm giết chết ông ta.

Dương Tử Mi không có bất cứ hành động gì, lúc này, thẻ bài gỗ đào trên cổ cô bắt đầu phát ra ánh sáng màu xanh lam, nhiệt độ cơ thể cô bắt đầu xuống thấp, cả cơ thể rơi vào sự lạnh lẽo...

Trong lúc sự lạnh giá tràn vào vết thương ở ngực của cô thì miệng vết thương dần khép lại, cuối cùng không còn thấy chút vết thương nào nữa.

Ánh sáng lạnh như băng của thẻ bài gỗ đào biến mất, nhiệt độ cơ thể dần trở lại bình thường.

Dương Tử Mi vuốt lồng ngực của mình với vẻ khó tin, xem ra, thẻ bài gỗ đào này cũng giống như thẻ bài gỗ đào của Long Trục Thiên, có thể khiến mình hồi phục vết thương nhanh chóng.

Vào lúc này, điện thoại di động của cô vang lên, cô cầm lên xem, là Long Trục Thiên gọi đến.

Cô nhớ lại tình cảnh Long Trục Thiên cầm kiếm Can Tương giết chết

Thanh Vân lúc này liền vội vàng nghe điện thoại:

- Trục Thiên, là anh sao?

- Mi Mi, em làm sao vậy?

Long Trục Thiên nghe thấy giọng nói của Dương Tử Mi khác thường bèn khẩn trương hỏi.

- Hiện giờ anh đang ở đâu?

Dương Tử Mi dò hỏi.

- Vẫn còn đang ở thủ đô.

- Ở thủ đô ư? Lúc này anh đang làm gì?

Dương Tử Mi lật kiếm Can Tương từ dưới đất lên, hỏi với vẻ khó hiểu.

- Vừa rồi anh đang ngủ.

- Ngủ ư? Không xảy ra bất cứ chuyện gì chứ?

Dương Tử Mi quả thật có trăm mối nghi ngờ không thể giải thích nổi.

- Anh nằm mơ, mơ thấy bị người ta đánh, anh đi lấy kiếm Can Tương để giết hắn ta, giấc mộng đó rất chân thật, bây giờ anh cảm thấy có hơi mệt mỏi, Mi Mi, giờ em vẫn ổn chứ?

Long Trục Thiên hỏi.

Nằm mơ ư?

Chẳng lẽ vừa rồi ảo ảnh của anh ấy xuất hiện lại là nằm mơ nguyên thần xuất khiếu ư?

Dương Tử Mi vô cùng kinh ngạc, cô nói lại cho anh nghe tình huống lúc này một lần.

- Thực sự có chuyện như thế sao?

Long Trục Thiên nghe xong mọi chuyện cũng cảm thấy rất khó hiểu, anh tưởng rằng là mình nằm mơ, nhưng nguyên thần lại đi xa cả ngàn dặm, cầm lấy kiếm Can Tương đi giải vây cho Dương Tử Mi.

Hai người họ giải thích việc này là do hai người tâm linh tương thông, tình cảm của hai người lại càng nồng thắm hơn.

Dương Tử Mi hỏi ý kiến của sư phụ, chọn một nơi phong thủy tốt, an táng Ngọc Chân Tử.

Nếu như ông có con cháu đời sau thì họ sẽ nhận được phúc đức từ mảnh đất phong thủy ông được chôn cất.

Còn về Mạnh Thiên Hiểu, cô nhờ Sadako mua một vại rượu thật lớn, bỏ ông ta vào trong ngâm, hơn nữa còn cho ông ta ăn nhân sâm ngàn năm, giữ lại một hơi tàn của ông ta, làm ông ta muốn chết cũng không chết được.

Sau đó, cô chôn cả vại rượu ở tử huyệt trước mộ của Ngọc Chân Tử, ngoài việc đúng giờ để ông ta bị cổ trùng mà ông ta nuôi dưỡng cắn nuốt ra thì còn để ông ta chịu đủ gió táp mưa sa, thống khổ khó chịu.

Sau khi xử lý ổn thỏa hậu sự của sư thúc, tâm trạng của Dương Tử Mi rất không tốt, cô chuẩn bị phải về trường để đi học rồi.

Mặc đồng phục, đeo cặp sách, cô vừa mới bước vào cổng trường thì đã thu hút sự chú ý của người khác, có người âm thầm chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng cô:

- Nhìn kìa, chính là cô ta đấy, Dương Tử Mi.

- Nhìn bộ dạng của cô ta không giống như mới sinh con gì cả.

- Mấy thứ như vẻ bề ngoài này, ai mà biết được, nếu như cô ta không sinh con thì sao lại xin nghỉ học không đến trường lâu như thế chứ? Ảnh cũng có rồi, đó không phải là con của cô ta thì còn là con ai nữa chứ?

...

Nghe thấy mấy lời bàn tán này, Dương Tử Mi không khỏi cười khổ một tiếng, xem ra, người đã lâu không xuất hiện ở trường học như mình, giờ lại biến thành mẹ trẻ con rồi.

Trải qua hai lần sóng gió tin đồn lần trước, cô đã trở nên thờ ơ đối với mấy tin đồn này rồi, chỉ có điều cô không hiểu, tại sao cô lại có nhiều tin đồn như thế chứ.

Rốt cuộc là kẻ nào đang giở trò sau lưng đây?

Chương 595: Trường học lăm thị phi

Dương Tử Mi lạnh nhạt xuyên qua đám người chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng cô, đi đến trước bảng thông báo hiện đang có rất nhiều người vây quanh.

Mọi người thấy cô đột nhiên xuất hiện thì đều ngớ người, rớt rít tản ra.

Dương Tử Mi nhìn vào bảng thông báo.

Chỉ thấy bên trên dán một bức ảnh được phóng to, nhân vật nữ chính trong bức ảnh chính là cô.

Là bức ảnh cô đẩy Tiểu Thiên đứng ở cửa của cửa hàng để thử nghiệm chuông nhỏ.

Ha ha, ở trong ảnh, bộ dáng cô cúi đầu nhìn Tiểu Thiên quả thật có mấy phần bản năng người mẹ.

Bên cạnh ảnh chụp còn có một tờ giấy in miêu tả sinh động như thật những việc bịa đặt vô căn cứ như cô mang thai thế nào, sinh nở ở bệnh viện nào.

Thật đúng là nói bừa.

Dương Tử Mi cười khở một tiếng, giơ tay ra xé bức ảnh xuống, chuẩn bị cầm về làm kỷ niệm.

Trở lại phòng học, bạn cùng lớp đều kinh ngạc nhìn cô một cái, sau đó có

không ít người lên tiếng chào hỏi cô:

- Tử Mi, về trường rồi à?

Không giống như hai lần có tin đồn trước kia, giờ trong mắt họ không chứa đầy suy đoán khinh bỉ nữa mà là sự thân thiện.

- Tử Mi...

Hạ Muội đi tới, ôm lấy vai của cô, nói:

- Bạn yên tâm, lần này các bạn lớp chúng ta sẽ không đồn thổi bịa đặt tin đồn về bạn giống như trước kia đâu, mọi người đều tin bạn trong sạch.

- Tử Mi, bức ảnh đó căn bản không nói lên điều gì cả, bạn cũng đừng tức giận, chúng mình sẽ không tin những lời rác rưởi đó đâu.

Trần Tiểu Cường đứng lên nói to.

Những người khác cũng đều lên tiếng ủng hộ.

Trần Cẩm, Hoàng Ly bước lên giải thích với cô:

- Tử Mi, không phải chúng mình nói đâu, bạn đừng trách chúng mình nhé.

Dương Tử Mi mỉm cười:

- Mình tin các bạn.

- Cảm ơn Tử Mi, đều tại mình, lúc đó thuận miệng nói đấy là con của bạn.

Hoàng Ly xấu hổ cúi đầu xuống:

- Là lỗi của mình.

- Được rồi, không sao đâu, cây ngay không sợ chết đứng, mình đã quen với những lời bịa đặt đó rồi.

Dương Tử Mi ngồi xuống chỗ của mình, bạn cùng bàn của cô Hoàng Nhất Phong đưa cho cô một mẫu giấy:

- Cho dù cả thế giới đều hiểu lầm bạn thì mình vẫn sẽ luôn đứng sau lưng ủng hộ bạn.

- Cảm ơn.

Hai mắt Dương Tử Mi chứa đầy tình cảm ấm áp nhìn một vòng những đôi mắt chân thành của các bạn cùng lớp, tâm trạng đè nén của cô giờ hoàn toàn nhẹ nhõm.

Những bạn học bên ngoài bàn tán về cô ra sao thì có sao đâu chứ?

Những bạn học, bạn bè mà cô quan tâm không hiểu lầm cô là được rồi, những người khác chỉ là mây bay mà thôi.

Lời đồn dừng lại chỗ người thông minh, mình hà tất phải đi phân bua giải thích chứ?

Thầy Tần Khải Văn bước vào lớp học, gọi cô vào trong phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hóa ra tin đồn nhảm này còn được in thành một bản y hệt gửi đến chỗ hiệu trưởng, nó công khai lên án cô, nói cô yêu sớm sinh con, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tác phong kỷ cương của trường học, nhà trường nên đuổi

học cô.

- Em Dương Tử Mi, trường chúng ta đương nhiên sẽ không tin vào những thứ này, nhưng mọi chuyện ồn ào quá lớn rồi, ảnh hưởng rất xấu, thầy hy vọng em có thể công khai làm rõ mọi chuyện trong cuộc họp toàn trường, nói ra chân tướng về đứa trẻ đó, giải trừ hiểu lầm của mọi người, nếu không thì, phụ huynh của một số em học sinh sẽ mượn việc này để làm ầm lên.

Hiệu trưởng nói với vẻ thâm thía:

- Em là học sinh ưu tú của trường trung học Nam Thành chúng ta, thầy cũng không muốn chuyện này ảnh hưởng đến danh dự của em.

- Thầy hiệu trưởng, giải thích chính là đồng nghĩa với che giấu, em sẽ không giải thích mọi chuyện trong cuộc họp toàn trường đâu, nếu như tin em thì tự nhiên sẽ tin, còn nếu đã không tin thì có giải thích nữa cũng chẳng có tác dụng gì cả. Nếu như thầy thật sự cho rằng em làm ảnh hưởng đến tác phong kỷ cương của trường trung học Nam Thành, thế thì em xin thôi học là được.

Đây tuyệt đối không phải chỉ là lời giận lẫy của Dương Tử Mi.

Cô vốn tưởng rằng, trường học là một nơi sạch sẽ, mọi người đều chỉ yên tâm học hành, cư xử với nhau chân thành, nhưng không ngờ, mới tới đây chưa được bao lâu thì tin đồn lại liên tiếp nổi lên ba lần liền, tuy rằng cô quả thật rất muốn được sinh sống học tập giống như các bạn cùng trang lứa, nhưng việc này thực sự làm cho cô cảm thấy chán ghét rồi.

- Nếu như bạn Dương Tử Mi thôi học thì em cũng thôi học.

Giọng nói của Mẫn Cương đột nhiên vang lên ở ngoài cửa.

Chương 596: Lại là cô ta

Mẫn Cường đi vào, nhiều ngày không gặp, trông anh có vẻ gầy đi một chút, nhưng lại thêm một phần chừng chắc, chắc hẳn là trải nghiệm khi mở công ty thời gian gần đây.

Hiệu trưởng vừa nghe thấy Mẫn Cường nói thế thì lập tức hoảng sợ.

- Em Mẫn Cường, mấy lời nói đùa như thôi học này không thể tùy tiện nói ra đâu, em và Dương Tử Mi đều là những học sinh ưu tú nhất của khối 9 trường chúng ta, là những người có hy vọng được vào trường Nhất Trung của thành phố B nhất, bây giờ chỉ cách kì thi trung học không đến một tháng nữa, các em nên chuyên tâm học hành mới đúng, đừng nói thôi học gì đó nữa nhé.

Tỉ lệ đỗ khi thi lên trước giờ vẫn là đường sinh mệnh của một trường học, đối với trường học mà nói, những học sinh ưu tú, đặc biệt là những học sinh đạt kết quả cao trong các kì thi trung học, kì thi đại học cũng tương đương với danh thiếp của trường.

Vừa mất một học sinh ưu tú là Mộ Dung Nghiên, trường học đang cảm thấy vô cùng nuối tiếc, bây giờ làm sao có thể để hai người đứng số một số hai trong kì thi thử vào trung học phổ thông lần trước thôi học cơ chứ?

Nếu như học sinh ưu tú của trường đều thôi học như thế thì phụ huynh của những em học sinh khác sẽ nghĩ thế nào đây?

- Thầy hiệu trưởng, thầy bảo bạn Dương Tử Mi giải thích trước cuộc họp toàn trường cũng có nghĩa là thầy nghi ngờ bạn ấy, không hề tin tưởng sự trong sạch của học sinh, chúng em ở lại trường học như thế này làm gì?

Mẫn Cường nói với giọng lạnh nhạt.

- A, Mẫn Cường, em hiểu lầm rồi, trường chúng ta tất nhiên tin tưởng em Dương Tử Mi rồi, chỉ là những bạn học sinh đó tuổi nhỏ ngây thơ, lại thích nghe mấy lời đồn đại linh tinh, thầy lo em Dương Tử Mi sẽ buồn nên chỉ muốn em ấy ra mặt giải thích, làm tiêu tan mọi lời đồn thổi, nếu như em Dương Tử Mi đã không muốn giải thích vậy thì cứ để phía nhà trường ra mặt là được rồi.

Hiệu trưởng vội vàng nói.

- Thầy hiệu trưởng, bây giờ em chỉ muốn xác nhận lai một chút, rốt cuộc là người nào muốn bôi nhọ em.

- Đúng thế, thầy hiệu trưởng, trường chúng ta lắp đặt không ít camera, em tin rằng có thể tìm ra người dán tuyên truyền, điều nhà trường cần làm không phải là bảo bạn Dương Tử Mi giải thích mà là bắt lấy kẻ đã tung tin đồn thất thiệt kia.

Mẫn Cường gật đầu.

- Chuyện này, vậy chúng ta cùng đến phòng giám sát xem băng giám sát thôi.

Hiệu trưởng lau mồ hôi, dẫn họ tới phòng giám sát, lấy băng giám sát ra, phát hiện ra người dán giấy tuyên truyền lại là bảo vệ ở cổng trường.

Hiệu trưởng giận dữ, tìm bảo vệ giữ cổng tới, lớn tiếng chỉ trích anh ta sao

lại làm vậy, muốn sa thải anh ta ngay tức khắc.

Bảo vệ giữ cửa vội vàng cầu xin tha thứ, anh ta nói có người cho anh ta tiền, bảo anh ta làm thế.

Hiệu trưởng ép hỏi lần nữa, anh bảo vệ đành nói ra người sai khiến, người sai khiến anh ta lại là Mộ Dung Nghiên.

Nghe được cái tên Mộ Dung Nghiên này, con người của Dương Tử Mi trầm xuống.

Cô thật sự không hiểu, tại sao Mộ Dung Nghiên lại nhiều lần gây phiền toái cho cô như vậy.

Nếu như không phải nể mặt Mộ Dung Vân Thanh thì cô đã xuống tay với Mộ Dung Nghiên từ lâu rồi.

Vốn tưởng rằng, cô ta chuyển đến thành phố B học rồi thì tất cả sẽ kết thúc, nhưng không ngờ cô ta đến chết vẫn không thay đổi.

Lần này, cô nhất định phải giáo huấn cô ta một trận mới được.

- Em Dương Tử Mi, Mộ Dung Nghiên đã chuyển trường rồi, hơn nữa gia thế của em ấy lớn, trường chúng ta cũng không thể làm gì em ấy cả, thế này đi, thầy sẽ đích thân làm rõ mọi chuyện trong cuộc họp toàn trường, để mọi người biết, đây chẳng qua chỉ là hãm hại mà thôi.

Hiệu trưởng cẩn thận nói.

- Tùy thầy.

Dương Tử Mi đáp lại một câu rồi đi ra khỏi đó.

Mẫn Cường đuổi theo cô, anh nhìn cô, nói:

- Tử Mi, có phải bạn muốn đối phó với Mộ Dung Nghiên không?

Dương Tử Mi cười nhạt:

- Nếu còn không dạy dỗ cô ta một trận thì mình thật sự có lỗi với bản thân.

- Bạn muốn dạy dỗ cô ta như thế nào?

Mẫn Cường có chút lo lắng nói:

- Dù sao thì Mộ Dung Nghiên cũng có tính tiểu thư, tuổi lại còn nhỏ...

- Được rồi, mình biết rồi.

Nghe thấy trong lời nói của Mẫn Cường có mấy phần cầu xin cho Mộ Dung Nghiên, Dương Tử Mi có chút không kiên nhẫn cắt đứt lời của anh:

- Cô ta đã không còn là trẻ con nữa rồi, cô ta nên chịu trách nhiệm cho những chuyện mà mình làm, cô ta là cháu gái của Mộ Dung Vân Thanh nên mình sẽ không quá đáng lắm đâu, chỉ ăn miếng trả miếng mà thôi.

- Ừ.

Mẫn Cường nghe ra trong giọng nói cô có sự không vui thì không nhiều lời nữa, anh tin rằng sự trả thù của cô cũng có chừng mực nhất định

Chương 597: Cây khô ngoài cửa sổ

Mẫn Cường, nghe nói mấy ngày gần đây bạn cũng không đi học, là vì bạn việc của công ty sao?

Dương Tử Mi quay đầu lại hỏi Mẫn Cường.

- Không phải, vì ông nội mình bị bệnh rồi, mình phải chăm sóc cho ông, bên công ty đã có hai anh em La Bạch rồi nên cũng không có việc lớn gì.

- Ông cậu bị bệnh rồi ư, ông bị bệnh gì thế?

Dương Tử Mi ân cần hỏi.

- Bác sĩ cũng không khám ra là bệnh gì, chỉ là cơ thể vẫn luôn suy yếu, không đủ trung khí, ốm yếu không dùng sức được, cũng không có khẩu vị. Ngoài ông mình ra thì cơ thể mẹ mình hình như cũng có chút suy yếu, Tử Mi, sau khi tan học bạn có thể đến nhà mình xem thử không? Xem xem có phải có chỗ nào có vấn đề không?

Gương mặt Mẫn Cường tràn đầy vẻ mong chờ nhìn cô.

- Ừ. Tan học bạn đợi mình, mình đi cùng bạn qua đó. Ngoài xem phong thủy ra thì mình cũng biết châm cứu trung y.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Cảm ơn Tử Mi.

Mẫn Cường nhìn cô với vẻ cảm kích:

- Bạn là đại ân nhân của nhà mình rồi, bạn cứu mẹ mình, lần trước còn cứu lại được cả món đồ cổ của ông nội mình, còn giúp mình gây dựng công ty Thiên Bách Độ nữa, mình cũng không biết phải cảm ơn bạn thế nào mới được nữa.

- Bạn thật là, giữa hai chúng ta còn nói mấy lời khách sáo như thế làm gì?

Dương Tử Mi trợn mắt nhìn anh một cái:

- Chúng ta là bạn thân, có việc gì thì giúp đỡ lẫn nhau.

- Ừ, chúng mình sẽ là bạn thân cả đời!

Mẫn Cường cảm động gật đầu.

Dương Tử Mi mỉm cười, hai người trở về phòng học của mình.

Đã lâu không xem sách giáo khoa rồi, cả ngày hôm nay Dương Tử Mi học hành rất nghiêm túc, cô ghi nhớ hết tất cả những lời giảng của các thầy cô giáo.

Giáo viên tiếng Anh còn lấy một đĩa CD bài giảng của thầy giáo nổi tiếng cho cô để cô về nhà xem kỹ, bổ sung kiến thức của bài học mấy hôm nay.

Sau khi tan học, Mẫn Cường dắt xe đạp, đợi cô ở cổng trường.

Trông thấy hai người họ đi cùng nhau, những học sinh khác lại bàn tán sau lưng họ một trận, thậm chí có người còn nghi ngờ đứa con của Dương Tử

Mi là của Mẫn Cường.

Bởi vì những ngày này Mẫn Cường cũng không đi học hơn nữa, cũng có người nhìn thấy anh xuất hiện ở bệnh viện, suy đoán anh đi chăm sản phụ.

Đối với những suy đoán hoang đường này, Dương Tử Mi và Mẫn Cường đều không bận tâm.

Đi vào nhà họ Mẫn, Dương Tử Mi ngẩng đầu lên quan sát.

Cô phát hiện xung quanh căn nhà tản ra mùi khí, chẳng trách lại ảnh hưởng đến người có sức khỏe khá yếu là ông Mẫn và mẹ Mẫn.

Đi vào trong sân nhà họ Mẫn, Dương Tử Mi xem xét xung quanh, nhìn thấy trước cửa sổ của ông Mẫn có một cây ngọc lan gần như đã sắp chết khô, cô liền hiểu được vấn đề ở đâu.

- Cái cây này chết khô lúc nào thế?

Dương Tử Mi đi đến phía dưới gốc cây, giơ tay ra vỗ lên thân cây, có âm thanh gỗ mục trầm đục truyền ra, cô rút dao ra, khoét vài dao trên thân cây, phát hiện ra bên trong thân cây đã bị mối cắn nát cả rồi, cái cây hoàn toàn mất đi sức sống, vì thế, cây chết khô.

- Hình như là năm nay, nhà mình cũng không để ý lắm, chỉ thấy nó không còn ra lá mới nên mới cảm thấy kì lạ.

Mẫn Cường thấy cô để ý đến cái cây này bèn nghi ngờ hỏi:

- Bệnh của ông nội mình có liên quan đến cái cây này sao?

- Cho dù bây giờ không có liên quan gì thì sau này cũng sẽ có liên quan,

mau mau chuyển nó đi đi.

Dương Tử Mi nói với anh.

- Tại sao vậy?

Mẫn Cương không hiểu.

- Trước cửa chính hoặc là dưới cửa sổ không nên có cây khô, bởi vì cây khô sẽ phát ra tử khí hoặc môi khí, chúng cũng là biểu tượng tượng trưng cho sự chết chóc, sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt đối với cơ thể. Nếu như cơ thể khỏe mạnh thì sẽ dẫn tới tâm trạng suy sụp, ỉu xìu buồn bã, còn nếu như thể chất của cơ thể không tốt thì sẽ sinh ra càng nhiều điều bất lợi hơn, khiến cho những bộ phận không khỏe trong người càng suy yếu thêm, bệnh tình càng nặng hơn.

Dương Tử Mi giải thích.

Chương 598: Cây đằng bất lợi cho số mệnh của gia đình

Cây này là do bà nội mình trồng trước kia, có lẽ ông nội mình không nỡ chuyển nó đi đâu, nên làm gì bây giờ?

Mẫn Cường nói.

- Nếu như thực sự không muốn chuyển nó đi thì có thể trồng thực vật ở dưới cửa sổ hoặc có thể dùng vật dụng phong thủy như kính phản quang để hóa giải, nhưng mà, tốt nhất vẫn là nên chuyển đi, cây này cũng chết khô rồi, cho dù có giá trị kỉ niệm thì cũng không thích hợp giữ lại.

Dương Tử Mi chỉ vào những con mối đang bò trên cây khô:

- Bạn xem, chỗ này bị mối ăn mòn hết cả rồi, nếu vẫn để nó ở đây thì sẽ gây ra nguy cơ mối mọt, ăn mòn những loại thực vật khác, thậm chí chúng còn cắn cả cửa sổ và những vật dụng làm từ gỗ khác của nhà bạn. Bản thân loài mối này chính là vật không may mắn, dễ tụ tập âm linh.

Mẫn Cường nghe xong thì sắc mặt hơi thay đổi:

- Vậy mình sẽ bảo ông nội mình nhanh chóng chuyển cái cây ngọc lan này đi.

Dương Tử Mi đi ra đằng sau ngôi nhà, nhìn vào cây hoa tử đằng bò đầy tường, có hoa nở rộ rất đẹp, nói với Mẫn Cường:

- Thực ra, cây hoa tử đằng này cũng không thích hợp để trồng ở đây.

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ cây hoa tử đằng cũng ảnh hưởng đến phong thủy sao?

Hoa tử đằng này là do Mẫn Cường tự tay trồng, anh rất thích chúng, chúng cũng làm bức tường tăng thêm vẻ lãng mạn ấm áp.

- Đẹp thì có đẹp, nhưng nhìn từ góc độ phong thủy, tử đằng rậm rạp chẳng chịt này là loại cây có số âm trạch không may mắn, thuộc loại cây âm tính.

Dương Tử Mi nhìn bằng thiên nhãn thì thấy nơi đây có một lớp khí âm mỏng bao trùm, tuy rằng hiện tại vẫn chưa đủ để ảnh hưởng đến sức khỏe của con người, nhưng nếu cứ để thế trong thời gian dài thì những người có cơ thể yếu ớt, ví dụ như mẹ Mẫn Cường, sẽ bị ảnh hưởng.

- Thực vật cũng chia âm dương sao?

Mẫn Cường vô cùng nghi hoặc.

-Ừ, nhìn từ góc độ phong thủy thì thực vật quả thật có chia âm dương, bình thường thì, thực vật có lá màu xanh biếc thuộc dương, thực vật dài nhỏ quăn quanh thuộc âm. Nếu như xung quanh một căn nhà bị cây đằng quăn lại thì chắc chắn căn nhà đó có âm khí rất nặng. Có một vài căn nhà, chỉ có một bức tường bị cây đằng bò kín, đây cũng là căn nhà thuộc loại âm trạch. Sống lâu trong âm trạch, từ trường trên cơ thể sẽ bị quấy nhiễu thành âm nhiều hơn dương, đến lúc đó vận số và sức khỏe của con người sẽ gặp phải một số chướng ngại kì lạ. Vì thế mình đề nghị tốt nhất là bạn dời cây tử đằng này ra trồng ở bên ngoài bức tường đi, đừng để cho nó leo lên mặt tường có người ở.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

Sắc mặt của Mẫn Cường hơi thay đổi, hận không thể lập tức nhổ cây hoa tử đằng này đi.

Sau khi xem qua xung quanh khu vườn thì đi vào trong nhà họ Mẫn.

Vừa đúng lúc Hoàng Tịnh Nhân từ trong bếp đi ra, bà nhìn thấy cô liền vui vẻ đi qua, kéo lấy tay của cô, nói:

- Tử Mi, lâu rồi không thấy con đến nhà cô, cô nhớ con lắm đấy.

- Con cũng rất nhớ cô.

Dương Tử Mi phát hiện, bàn tay kéo lấy tay cô của Hoàng Tịnh Nhân có hơi lạnh, cô kéo bà ngồi xuống rồi bắt mạch cho bà, phát hiện ra quả nhiên bà đã bị âm khí của cây đằng và cây khô kia xâm nhập.

Trước kia, vì huyết ngọc không may mắn kia nên Hoàng Tịnh Nhân bị âm sát khí xâm nhập mười năm, tuy rằng âm sát khí đó đã bị Dương Tử Mi xua tan rồi, nhưng cơ thể của bà vẫn cực kì yếu ớt, vì thế, dù chỉ có một tia âm sát khí thì cũng sẽ xâm nhập vào trong cơ thể bà lần nữa.

Dương Tử Mi dùng nguyên khí để làm một vài trị liệu cho bà, đuổi đi khí âm hàn kia.

Nhiều ngày nay Hoàng Tịnh Nhân luôn cảm thấy cơ thể mệt mỏi, giờ được cô điều hòa một chút thì lập tức khỏe hơn nhiều.

Dương Tử Mi nói chuyện với Hoàng Tịnh Nhân một lúc rồi cùng Mẫn Cường đi đến phòng của Mẫn Ngọc Lâm.

Cửa sổ phòng ông đối diện thẳng với cây ngọc lan khô kia, tử khí của cây khô và âm khí của mỗi một không ngừng tràn vào từ cửa sổ, quần quanh trong căn phòng, mới vừa đi vào liền cảm nhận được, căn phòng này lạnh hơn những căn phòng khác một chút.

Chương 599: Bạn là anh của mình

- Ông nội, Tử Mi đến thăm ông này.

Mẫn Cường bước nhanh đến, đỡ Mẫn Ngọc Lâm nằm trên giường dậy.

Mẫn Ngọc Lâm ho nhẹ vài tiếng, hơi thở có hơi yếu ớt, ông ngồi dậy nhìn Dương Tử Mi, cười một cách miễn cưỡng, nói:

Tử Mi đến rồi à.

- Ông Mẫn, con không biết ông bị bệnh nên mãi vẫn chưa đến thăm ông, con thật có lỗi quá.

Dương Tử Mi bước tới hỏi thăm Mẫn Ngọc Lâm.

- Ha ha, bộ xương già như ta ốm đau bệnh tật vốn là chuyện thường tình, có đến thăm hay không cũng không sao cả, con có lòng như thế thì ông đã cảm ơn lắm rồi.

Mẫn Ngọc Lâm cười nói.

- Ông Mẫn, để con xem mạch cho ông nhé.

Dương Tử Mi đi qua, đặt bàn tay của Mẫn Ngọc Lâm lên trên bàn.

Mẫn Ngọc Lâm không do dự chút nào, để cho cô xem bệnh.

Dương Tử Mi phát hiện, quả nhiên bệnh của Mẫn Ngọc Lâm là do âm hàn xâm nhập cơ thể mà nên.

Cô nói cho ông nghe về chuyện cây khô bất lợi với phong thủy, bảo ông chuyển cái cây đi chỗ khác.

Mẫn Ngọc Lâm lại không có ý kiến gì khác.

Cô sử dụng phương pháp châm cứu chích hỏa, dùng ngân châm để đuổi khí âm hàn trên người ông đi, kê một ít thuốc đông y để ông dùng thử mấy ngày xem sao.

Sau khi trị liệu cho Mẫn Ngọc Lâm, Hoàng Tịnh Nhân cũng làm xong cơm trưa rồi, bà gọi cô qua ăn cơm.

Dương Tử Mi và Mẫn Cương ngồi một bên, Hoàng Tịnh Nhân nhìn cô, đột nhiên nói:

- Nếu như cô có một đứa con gái giống như Tử Mi thì tốt biết bao.
- Vậy mẹ nhận Tử Mi làm con gái nuôi là được rồi, con cũng có thêm một cô em gái.

Mẫn Cương nháy đôi mắt phượng dài hình vòng cung, nhìn Dương Tử Mi, tươi cười ấm áp:

- Để mình làm anh, được không?

Trong lòng Dương Tử Mi ấm áp, gật đầu:

- Được chứ, anh.

- Ha ha, vậy thì tốt quá, sau này mẹ có thêm một đứa con gái rồi.

Hoàng Tịnh Nhân vui vẻ nói.

- Cảm ơn.

Mẫn Cường nhìn Dương Tử Mi, trong giọng nói mang theo tình cảm phức tạp, nói.

- Em phải cảm ơn anh mới đúng, từ nhỏ đến lớn, điều em khát vọng nhất là có thể có một người anh trai.

Dương Tử Mi nhìn gương mặt quen thuộc của Mẫn Cường, trong lòng vô cùng cảm khái.

Đối với Mẫn Cường, cô đã dần dần thoát ra khỏi nút thắt yêu thầm của kiếp trước rồi, giờ tình cảm cô dành cho anh chủ yếu là sự ấm áp giữa bạn bè.

Hiện tại, có thể trở thành tình cảm anh em, vậy là tốt nhất.

Lúc này tâm trạng của Mẫn Cường rất phức tạp.

Anh biết, trái tim của Dương Tử Mi đã thuộc về người khác rồi, anh cũng không có ý nghĩ không an phận với cô, chỉ muốn giữ mối quan hệ không gần không xa với cô là đủ lắm rồi.

Nếu như cô ấy trở thành em gái của mình, vậy thì về sau anh sẽ càng có thêm lí do đầy đủ để quan tâm cô, bảo vệ cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, đôi mắt phượng dài hình cung của anh ánh lên ý cười ấm áp thỏa mãn.

Ý cười của anh cũng làm cho Dương Tử Mi cảm thấy ấm áp thỏa mãn.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Tử Mi sắp phải đi học ca chiều nên không về nhà mà cùng Mẫn Cường đi tản bộ trong khu mà anh sống.

Đi đến trước căn nhà Bí thư ủy ban nhân dân thành phố Dương Đức Kiệt ở trước kia, nhìn thấy cửa lớn bị khóa chặt, nhà cửa bị âm sát khí vây quanh, Dương Tử Mi dừng bước.

- Đây là căn nhà lúc trước của Bí thư ủy ban nhân dân thành phố Dương Đức Kiệt, ông ta đã bị phán tội tử hình rồi, con trai và vợ của ông ta cũng vì thông đồng làm bậy, làm những việc vi phạm pháp luật nên cũng bị phán tội rồi, căn nhà này hiện đang bị Tòa án bán đấu giá, nhưng mà, mọi người đều ngại chỗ này xui xẻo nên không ai muốn mua lại nó cả.

Mẫn Cường ở bên cạnh giải thích.

- Ồ? Tòa án bán nó bao nhiêu tiền?

Dương Tử Mi hỏi với vẻ hứng thú.

- Căn nhà này vốn dĩ rất tốt, cấu tạo tốt, bố cục tốt, địa thế cũng tốt nhưng từng có thầy phong thủy dùng la bàn xem qua, nói phong thủy của chỗ này không tốt, dẫn đến việc nhà Dương Đức Kiệt xảy ra chuyện, vì thế, căn nhà lâu vốn giá trị ít nhất là hai triệu này, tòa án chỉ ấn giá là sáu trăm nghìn thôi, nhưng đến nay vẫn chưa có người mua.

Chương 600: Có thù tất báo

Mẫn Cương nhìn Dương Tử Mi, hai mắt hắt đột nhiên sáng lên:

- Tử Mi, em không phải là thầy phong thủy sao? Phong thủy nơi này có xấu hơn nữa thì em cũng có thể hóa giải được đúng không?

- Ừ.

Dương Tử Mi gật đầu.

Đó là điều tất nhiên, phong thủy nơi đây vốn rất tốt, kẻ đầu tên khiến cho phong thủy nơi đây trở nên xấu chính là cô mà.

- Vậy em có muốn mua lại nơi này không?

Mẫn Cương hỏi:

- Nếu như thế, chúng ta có thể trở thành hàng xóm rồi.

- Em đã có chỗ ở thích hợp hơn rồi, nhưng mà, em lại muốn mua nơi này để tặng cho người khác.

Dương Tử Mi cười nói:

- Huống hồ, đây đúng là kiếm được món hời lớn.

- Ha ha, nhìn bộ dáng của em kìa, chỉ thích kiếm lợi thôi.

Mẫn Cường nói đùa.

- Em thực sự thích kiếm lời lắm.

Dương Tử Mi không hề tức giận mà cô chỉ cười nhạt.

Cô đã trải qua sự đau khổ của cuộc sống thuộc tầng lớp thấp nhất xã hội, đối với thế giới này, cô có khát vọng nhiều hơn người khác, cô khát vọng vừa tỉnh dậy thì có bánh từ trên trời rơi xuống, làm cho cô không phải lo ăn, lo mặc, lo ở nữa.

Kiếp này, hình như cô đã thực hiện được nguyện vọng có bánh rơi xuống rồi.

Nhưng mà, nội tâm cô vẫn không thể hoàn toàn xóa bỏ được ám ảnh từ kiếp trước.

Lúc Mẫn Cường nhìn thấy cô cười nhạt, trong đôi mắt đen láy của cô xẹt qua sự âm thầm vô cùng tang thương thê lương, tim của anh chợt nhói đau.

Anh vẫn luôn có cảm giác, giữa anh và cô tồn tại một nhân duyên sâu đậm hơn, mà dưới gương mặt non nớt của cô che giấu nỗi đau không muốn để ai biết, cứ như một người già đã trải qua tất cả thống khổ trên đời vậy.

Vào lúc hai người bọn họ tiếp tục đi dạo thì gặp được một người quen cũ, Mộ Dung Nghiên.

Nhìn thấy Mộ Dung Nghiên, Dương Tử Mi có loại cảm giác chán ghét nói không nên lời, giống như lúc ăn cơm nhìn thấy ruồi bọ vậy.

Đương nhiên, khi nhìn thấy cô thì ngoài cảm giác chán ghét, Mộ Dung Nghiên còn căm hận, đặc biệt là khi nhìn thấy cô ở cùng với Mẫn Cường.

Cô ta trừng mắt nhìn Dương Tử Mi đầy giận dữ, hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ đi.

Khóe miệng Dương Tử Mi nhếch lên cười, ngón tay hơi cử động, thăm về phù chú trong không trung rồi đẩy về phía Mộ Dung Nghiên.

Nhìn thấy phù chú bám vào trên bụng Mộ Dung Nghiên, ý cười trên gương mặt của Dương Tử Mi càng sâu hơn, nhưng nó không che giấu được sự lạnh lẽo dưới đáy mắt cô.

- Tử Mi, em sẽ không làm gì cô ta chứ?

Mẫn Cường đứng bên cạnh cô, phát hiện ánh mắt cô nhìn Mộ Dung Nghiên khác thường, anh liền vội vàng hỏi.

- Không làm gì cả, chỉ là muốn bụng của cô ta từ từ to lên, sau đó để cô ta thử nếm trải cảm giác bị người ta vu là chứa hoang sinh con mà thôi.

Dương Tử Mi nói với vẻ hời hợt.

- Lòng tự tôn của Mộ Dung Nghiên mạnh như thế, làm vậy liệu có xảy ra chuyện gì không?

Dù gì thì Mộ Dung Nghiên và Mẫn Cường cũng quen nhau từ nhỏ, tuy rằng không có nhiều tình cảm nhưng anh cũng có hiểu biết nhất định về cô ta.

- Nếu như xảy ra chuyện gì thì đó cũng là chuyện của cô ta, lúc cô ta làm những việc xấu xa kia, tại sao không để ý đến lòng tự tôn của người khác chứ? Anh hãy nghĩ đến những chuyện xấu xa mà cô ta làm với em đi, nếu

như em chỉ là một cô gái bình thường thì đã bị cô ta bắt nạt đến chết từ lâu rồi. Bây giờ em chỉ lấy đạo của người trả lại cho người mà thôi, còn về việc có chịu được áp lực tâm lí đó không thì phải xem tạo hóa của cô ta.

Dương Tử Mi nói với giọng lạnh lùng.

- Haiz...

Mẫn Cường thầm thở dài một hơi.

Từ lúc khai giảng đến bây giờ, những chuyện mà Mộ Dung Nghiên làm với Dương Tử Mi quả thật vô cùng độc ác.

Dương Tử Mi không biết đã bỏ qua cho cô ta bao nhiêu lần rồi nhưng cô ta vẫn không biết hối cải, lại gây sóng gió lần nữa, giờ cũng là lúc cô ta nên chịu trừng phạt rồi.

- Mẫn Cường, em không phải là một người rộng lượng gì hết, em có ân báo ân, có thù báo thù, thậm chí có thể nói là người có thù tất báo.

Dương Tử Mi nhìn Mẫn Cường, hỏi:

- Có phải anh thấy rằng em có chút đáng sợ không?

Chương 601: Nếu anh không rời, em cũng không bỏ

Mẫn Cường vừa trông thấy cô thì trong đôi mắt lập tức tràn ngập thấu hiểu lẫn dịu dàng, anh giơ tay ra sờ đầu cô một chút rồi rút vội về, cười nói:

- Em nhìn trên đời này xem, có thằng anh trai nào lại đi ghét bỏ em gái của mình không?

Nghe anh nói thế, đôi mắt của Dương Tử Mi bắt đầu cay xè.

Ở đời trước, anh ấy tựa như một vị hoàng tử cao sang nhưng cũng chẳng hề ghét bỏ cô luộm thuộm dơ dáy, còn đưa cô đi bệnh viện.

Kiếp này, anh cũng không hề ghét bỏ cô lòng dạ nhỏ nhen, có thù tất báo.

- Cảm ơn anh nhé Mẫn Cường.

Cô nhìn anh, đôi mắt đỏ lên.

- Ngốc thế, có gì đâu mà cảm ơn chứ, cho dù là toàn bộ thế giới này bỏ rơi em thì anh cũng sẽ đứng sau lưng ủng hộ em, không rời bỏ em.

Mẫn Cường nói.

Lời này khiến cho trái tim của Dương Tử Mi cảm thấy vừa cảm động vừa ấm áp.

- Ha ha, anh không có ý gì cả, nếu như chúng ta là anh em rồi thì dù cho không có quan hệ máu mủ ruột rà đi nữa, nhưng theo như nhận thức của anh về kiếp trước thì thân là anh trai, vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ rơi em gái của anh.

Mẫn Cương thấy cô cúi đầu như thế, sợ cô sẽ có áp lực tâm lý gì, nên vội nói.

Nghe thấy thế, cô không kềm được, nước mắt bắt đầu tràn mi.

Người không bỏ rơi cô, cả đời này cô cũng sẽ không rời không bỏ, làm em gái của anh, vĩnh viễn ủng hộ anh, giúp anh hoàn thành giấc mộng của mình.

- Sắp vào học rồi, chúng ta về nhà lấy cặp sách thôi.

Mẫn Cương nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói.

- Được.

Dương Tử Mi gật đầu, đi theo anh quay lại nhà họ Mẫn.

- Tử Mi này, thân là anh trai, anh muốn tặng em một thứ.

- O? Thứ gì thế?

Dương Tử Mi hỏi lại với vẻ nghi hoặc.

- Em chờ một lát nhé.

Mẫn Cương vội đi vào phòng chứa đồ, đẩy ra một chiếc xe đạp màu hồng

mới tinh.

- Anh biết là em đã hứa với người nào đó là sẽ không ngồi sau xe của anh, nhưng em sẽ không từ chối anh tặng em chiếc xe chứ, đây là quà anh trai tặng cho em gái đấy.

Mẫn Cường nháy mắt nói.

Nhìn thấy chiếc xe đạp màu hồng hết sức đáng yêu này, Dương Tử Mi cảm thấy vô cùng cảm động.

- Sau này em không cần phải đi bộ đến trường nữa rồi, cứ chạy chiếc xe này để đi học thôi, cuối tuần mà rảnh thì anh còn có thể rủ em đạp xe đi chơi xem như tập thể dục nữa.

Mẫn Cường vỗ yên xe:

- Em lên thử xem.

Dương Tử Mi gật đầu.

Cô không có lý do gì để từ chối ý tốt này của Mẫn Cường cả, huống hồ gì, anh ấy còn luôn miệng nói đây là quà mà anh trai tặng cho em gái.

Anh ấy đã thể hiện thái độ rõ ràng như thế rồi.

Cô còn có thể làm được gì đây?

Cô giơ tay vịn đầu xe rồi ngồi lên yên, sau đó mỉm cười với Mẫn Cường:

- Nếu như em nói, tới giờ em cũng chưa từng chạy xe đạp thì không biết anh có lấy làm ngạc nhiên không nhỉ?

- Thật sự chưa từng chạy á?

Mẫn Cương cũng khá kinh ngạc, vì từ hồi năm tuổi thì anh đã bắt đầu chạy xe đạp nhỏ rồi.

Dương Tử Mi gật đầu.

Dù là đời trước hay đời này thì thật sự cô chưa từng chạy xe đạp bao giờ cả.

Đời trước cơm ăn còn không đủ no, căn bản làm gì có dư tiền để mà mua xe đạp.

Đời này thì cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện mua xe đạp.

- Anh đỡ xe cho em, em chạy thử đi, đừng sợ, anh đứng vịn ở đằng sau, em sẽ không bị ngã đâu.

Mẫn Cương vịn lấy yên xe đằng sau rồi nói.

Dương Tử Mi quay đầu lại, cố ý nói:

- Nhưng em sợ anh đột nhiên buông tay ra lắm.

Thật ra cô căn bản không hề sợ, đối với người bắt đầu luyện công từ bé như cô thì khả năng giữ cân bằng đã vượt qua người bình thường rồi, chạy xe đạp chỉ là trò con nít thôi.

- Đừng sợ, anh nhất định sẽ không buông tay ra đâu, anh sẽ không để em bị ngã đâu mà.

Mẫn Cương lại an ủi cô vô cùng nghiêm túc.

Lời này nghe thì chẳng màu mè gì, nhưng Dương Tử Mi nghe thấy thì lại vô cùng cảm động.

Chương 602: Gây ông đập lưng ông

Dương Tử Mi đạp xe, cố ý chạy loạng choạng lảo đảo, Mẫn Cường quả nhiên không hề buông tay, cẩn thận vịn chắc yên xe, thậm chí luôn miệng bảo cô đừng sợ.

Dương Tử Mi từ từ khiến bản thân mình chạy ổn lại, bảo anh buông tay, lúc này anh mới từ từ buông tay ra, nhìn cô với vẻ hồi hộp căng thẳng, sợ cô bị ngã.

- Hi hi, em đã lái được sơ sơ rồi, anh không cần phải lo đâu, thật ra chiếc xe này không làm em ngã được đâu.

Dương Tử Mi nhe răng cười với Mẫn Cường, thậm chí còn làm mấy trò nghịch ngợm trên xe nữa.

Mẫn Cường thấy hóa ra cô có thể nắm vững kỹ thuật lái xe đạp nhanh như thế, trước kia đều là cố ý lừa anh thì cũng không hề tức giận gì, chỉ vui vẻ đẩy chiếc xe đạp của mình ra, cùng cô đạp xe đến trường học.

...

Sau khi Mộ Dung Nghiên về đến nhà thì thở phò phò giở thói quát tháo cô giúp việc, xong cũng quay về trường học.

Cô ta vừa mới đi vào trường học thì phát hiện có rất nhiều người đang ghé mắt nhìn mình, trong mắt mang theo ý tứ khác thường.

Cô thì lại tự kiêu cho rằng đấy là bởi vì bọn họ thấy cô xinh đẹp nên mới bị hấp dẫn rồi nhìn cô mà thôi.

Có một bạn học quen thân chạy đến, nhìn chăm chăm vào bụng của cô, hỏi với giọng điệu vô cùng kinh ngạc:

- Mộ Dung Nghiên này, mình vẫn cho là vóc dáng của bạn đẹp lắm ấy chứ, nào ngờ bạn lại bị béo bụng à.

- Ai bị béo bụng chứ, thiệt tình.

Mộ Dung Nghiên tức giận liếc mắt nhìn:

- Mình làm gì mà bị béo bụng được?

- Bạn tự xem đi kìa, nó lồi ra như thế kia.

Bạn học nọ chỉ vào bụng của cô rồi nói.

Mộ Dung Nghiên cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện phần bụng ẩn dưới lớp áo đồng phục rộng thùng thình của mình thật sự hơi nhô lên.

Cô kinh hãi, vội vàng với tay sờ thử, phát hiện bụng của mình thật sự bị nhô lên.

Chuyện gì thế này?

Lúc này khi cô thay quần áo thì có thấy bụng mình bị thế này đâu.

Loại gái đẹp như cô thì yêu vóc dáng và mặt mày giống như loài chim yêu quý lông vũ vậy, không cho phép xảy ra một chút tì vết nào.

Thấy bộ dạng kinh hãi của cô, ánh mắt của người bạn học nọ đột nhiên lại trở nên đầy nghi ngờ, chột hỏi:

- Mộ Dung Nghiên này, không phải là bạn có thai rồi đấy chứ?

- Cái gì?

Mộ Dung Nghiên tức giận hét to lên:

- Mà nói bậy bạ gì thế hả? Mà mới có thai đó, cả nhà mà đều có thai.

Cô ta hét to lên như thế khiến cho bạn học chung quanh quay sang nhìn, sau đó ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía bụng của cô.

Người bạn học kia bị cô ta hét vào mặt như thế thì cũng tức giận tới mức mặt đỏ bừng lên:

- Đúng là lạ thay, nếu như không phải có thai thì tại sao bụng của bạn lại nhô cao như thế chứ?

- Mà...

Mộ Dung Nghiên phát hiện càng lúc càng có thêm nhiều người đứng vây xem, nhìn cô với ánh mắt khác thường.

Cô vừa thẹn vừa giận, ôm lấy bụng, chạy ra khỏi trường học, chui tót vào trong một nhà vệ sinh công cộng.

Sau khi đóng cửa kỹ lại, cô mới kéo áo lên...

Chỉ thấy phần bụng vốn bằng phẳng của cô nay thật sự nhô cao lên như

đang có bầu ba tháng vậy, vô cùng đáng sợ và xấu xí.

Cô kinh hoảng tới mức mặt mày trắng bệch.

Chuyện gì thế này?

Tại sao bụng của mình tự nhiên lại nhô lên như thế?

Cô vẫn luôn để ý chuyện giữ dáng, nên không thể nào có mỡ bụng thế này được.

Chẳng lẽ mình mắc bệnh gì sao?

Cô ta sợ tới mức tay chân lạnh ngắt, móc điện thoại ra gọi điện cho mẹ mình, kể rõ tình huống của cô ta lại cho mẹ nghe, bảo mẹ mau tới đón cô ta đi bệnh viện khám xem sao.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên nghe thấy thế thì lập tức chạy tới, nhìn thấy con gái mình bị biến thành như thế thì suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là con gái của mình có thai.

Tính của bà ta hơi nóng nảy, nên giờ tay giáng cho đứa con gái một bạt tai thật mạnh, rồi đau lòng nói với Mộ Dung Nghiên:

- A Nghiên à, tại sao con có thể ngu dại không biết chừng mực như thế chứ? Con chỉ mới có mười sáu tuổi đầu thôi, sao con có thể làm như thế?

Mộ Dung Nghiên ôm lấy bên mặt bị đánh sưng vù lên, nhìn người mẹ từ xưa đến nay vẫn yêu thương cô đến mức chưa từng để cô phải đụng đến một ngón tay, cõi lòng như tan nát.

Sao ngay cả mẹ ruột mà cũng không tin cô, lại cho là cô có thai kia chứ?

Chương 603: Tự tạo nghiệt, không thể sống

Mộ Dung Nghiên bị mẹ của cô kéo thẳng đến bệnh viện để siêu âm kiểm tra.

Mặc dù siêu âm ra không phải có thai, nhưng cũng không thể kiểm tra ra lý do khiến cho bụng của cô tự dưng nhô cao lên như phụ nữ có thai là gì, cô cũng không dám quay lại trường học, nên trốn ở trong nhà không dám bước ra khỏi cửa.

Tục ngữ nói, chuyện tốt không ra cửa, tiếng xấu đồn xa.

Không biết tại sao, tin tức cô còn nhỏ mà đã mang thai tự nhiên lại nhanh chóng lan ra khắp trường học của cô cùng với trường trung học Nam Thành cũ.

Một số người trong khu này cũng nghe thấy tin.

Mặc dù mẹ của Mộ Dung Nghiên đã cố gắng đi giải thích khắp nơi rằng không phải cô có bầu mà chỉ là bị bệnh, nhưng chẳng ai tin lời bà nói.

Mộ Dung Nghiên cảm giác mình sắp phát điên lên đến nơi, có mấy lần suýt tự tử thì đều bị người nhà phát hiện ra rồi cứu chữa kịp thời.

- Haiz, không biết A Nghiên nó trúng tà gì nữa. Vân Thanh, con mời người bạn rất lợi hại của con đến đây xem giúp A Nghiên đi.

Bà nội nhà Mộ Dung cầu thần khẩn phạt mãi mà không có hiệu quả, cuối cùng nghĩ đến Dương Tử Mi, bảo Mộ Dung Vân Thanh đi mời cô ấy đến xem thử cho Mộ Dung Nghiên, xem xem rốt cuộc Mộ Dung Nghiên bị cái gì.

- Trước kia A Nghiên nó suốt ngày làm chuyện có lỗi với Tiểu Mi nhà người ta, không biết cô ấy có chịu đến không nữa, để con đi xem thử.

Mộ Dung Vân Thanh nói với vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

- A Nghiên đúng là không biết điều chút nào, đang yên đang lành lại đi gây sự với thầy bói nhà người ta làm gì không biết nữa.

Bà nội nhà Mộ Dung lầm bầm:

- Nhưng dù thế nào đi nữa, dầu có phải trả giá đắt cỡ nào đi chăng nữa, con cũng phải mời cô bé ấy đến cho bằng được, để xem thử cho cháu gái A Nghiên của mẹ một lần, nhất định không được để con bé gặp chuyện chẳng lành.

- Dạ.

Mộ Dung Vân Thanh vô cùng bất đắc dĩ, đành bấm gọi số của Dương Tử Mi, kể lại đầu đuôi sự việc, mời cô sang đây xem thử.

- Mộ Dung tiên sinh à, xem như nể mặt anh, tôi sẽ tha thứ cho sự vô lễ của cháu gái anh, nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý ra tay giúp cô ta đâu.

Dương Tử Mi nói với giọng điệu lạnh nhạt.

- Dương tiểu thư, thật xin lỗi, A Nghiên nó không hiểu chuyện, anh là chú lại không biết đường dạy nó, mong em có thể nể mặt anh, có thể tha thứ

cho nó một lần được không?

Từ giọng điệu của Dương Tử Mi thì Mộ Dung Vân Thanh có thể đoán ra được ít nhiều Mộ Dung Nghiên biến thành như thế là có liên quan phần nào đến Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi nghe Mộ Dung Vân Thanh nói thế thì biết thừa là anh ta đã đoán được đây là do cô gây ra, nên cô thản nhiên nói thẳng:

- Đúng vậy, lần này cô ta trở thành như thế là do em gây ra đấy. Em đã từng bảo anh cảnh cáo cô ta, bảo cô ta cẩn thận tránh xa em ra một chút, đừng có kiếm chuyện với em nữa, nhưng cô ta vẫn cứng đầu như thế, cứ tiếp tục tới trường em để đặt điều, muốn em phải khó xử, nếu như em mà vẫn tha thứ cho cô ta nữa thì đúng là có lỗi với chính bản thân mình rồi.

Cô kể lại chuyện Mộ Dung Nghiên tới trường học của cô bịa đặt chuyện cô sinh con cho Mộ Dung Vân Thanh nghe.

Mộ Dung Vân Thanh nghe xong thì không nói gì hết, chỉ im lặng một lúc lâu.

- Anh cũng biết, với khả năng của em mà muốn hủy cô ta đi chỉ là chuyện vặt mà thôi. Nếu như không phải cô ta cứ hết lần này đến lần khác nhằm vào em như thế thì em căn bản chẳng muốn ra tay với cô ta làm gì.

Dương Tử Mi nói với giọng điệu cũng bất đắc dĩ không kém.

- Haiz.

Mộ Dung Vân Thanh thở dài một hơi:

- Vậy thì cứ để nó bị trừng phạt đi vậy.

- Xem như nể mặt anh, em cũng không muốn ép cô ta quá đáng, được rồi, bây giờ em sẽ qua bên đó, giải trừ cái bùa này cho cô ta, nhưng lần sau nếu như cô ta mà còn không biết hối cải, cố tình tìm đường chết nữa thì em có thể sẽ phải khiến cho cô ta cả đời không dám ngẩng mặt lên nhìn người đấy.

- Trải qua chuyện lần này, anh nghĩ chắc là nó sẽ biết điều hơn rồi. Nếu như nó vẫn cứng đầu thì sau này em cứ mặc tình xử lý.

Mộ Dung Vân Thanh nói.

- Tục ngữ có câu, tự gây nghiệt, không thể sống, mong là sau này anh chớ có trách em.

Dương Tử Mi nói.

- Sẽ không đâu.

Mộ Dung Vân Thanh đáp:

- Tha cho nó một lần này, từ nay về sau, nó lại làm chuyện điên khùng gì nữa, dù em có làm gì nó anh cũng không trách em, chỉ có thể trách bản thân nó không biết điều mà thôi.

- Được, vậy bây giờ em sẽ qua ngay.

Tuy rằng tính tình của Mộ Dung Nghiên ương bướng đánh chết không đổi như thế, nhưng dù sao thì cũng chỉ là một đứa trẻ, Dương Tử Mi cũng không muốn ép cô ta quá.

Chương 604: Mặt thê thảm nhất

Mộ Dung Vân Thanh lái xe tới để đón Dương Tử Mi qua đây.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên dẫn theo Dương Tử Mi đi tới phòng của Mộ Dung Nghiên.

Toàn bộ tầng lầu Mộ Dung Nghiên ở được bày trí tựa như cung điện châu Âu trên tivi, hơn nữa còn theo tone hồng công chúa, trên tường treo ảnh chụp của Mộ Dung Nghiên từ nhỏ đến lớn, trông xinh đẹp như một cô công chúa nhỏ.

Nhìn thấy những thứ này, Dương Tử Mi thật sự rất hâm mộ, thậm chí là có phần đổ kị với Mộ Dung Nghiên.

Mộ Dung Nghiên vừa chào đời đã may mắn ngậm được chìa khóa vàng, tựa như một cô công chúa nhỏ, có vẻ ngoài xinh đẹp, cuộc sống đủ đầy vật chất, được người nhà nâng niu trong lòng bàn tay, yêu thương vô ngần.

Người như thế, tại sao lại chướng mắt và tìm đủ mọi cách kiếm chuyện với mình làm gì kia chứ?

Mẹ của Mộ Dung Nghiên đẩy cửa phòng của cô ta ra, trong phòng lập tức có một cái gối màu hồng bị ném thẳng ra, sau đó là tiếng gào the thé vì khóc khàn giọng của Mộ Dung Nghiên:

- Để tôi chết đi cho rồi, để tôi chết đi...

- A Nghiên à, đừng có buồn nữa, mẹ đưa bạn học tới thăm con đây.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên dè dặt nói.

- Con không muốn gặp ai cả, biến hết đi, tất cả các người cút ra ngoài hết đi!

Mộ Dung Nghiên gào to, lại hất một chiếc đèn rơi xuống đất.

- A Nghiên, người bạn học này đặc biệt lắm con ơi, cô bé ấy là thầy bói đấy, lần trước cô bé ấy đã giúp chú của con khi chú ấy bị trúng tà, lần này chắc là con cũng bị trúng tà rồi, nên chú của con mời cô bé ấy tới thăm con để xem thử.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên kiên nhẫn khuyên nhủ.

- Ai cơ?

Ngữ khí của Mộ Dung Nghiên trở nên cao chói tai hơn:

- Là Dương Tử Mi sao?

- Đúng là tôi.

Dương Tử Mi đi vào trong, nhướng mày nói.

Bộ dạng của Mộ Dung Nghiên lúc này đã không còn vẻ xinh đẹp tựa như một cô công chúa kiêu ngạo như một con thiên nga trắng của khi xưa nữa, tóc tai của cô ta khô vàng, gương mặt tiều tụy hóp vào, hốc mắt trũng sâu xuống, môi khô nứt nẻ, còn bụng thì nhô lên cao vô cùng khó coi.

Trên cổ tay vốn trắng nõn của cô ta còn có vài vết dao cắt còn mới.

Ở trong trạng thái thế này, người mà Mộ Dung Nghiên không muốn gặp nhất chính là Dương Tử Mi.

Nhìn thấy Dương Tử Mi mỉm cười đi vào, cô ta thoát nhiên thì giãy lên giật mình như gặp phải quỷ, sau đó vội vàng kéo chăn trùm toàn thân kín mít lại, gào to lên ở trong chăn:

- Ai bảo mẹ gọi nó tới chứ? Mẹ lập tức đuổi nó đi đi, con không muốn gặp nó, con ghét nhìn thấy nó nhất.

- A Nghiên à, đừng có bướng nữa con ơi, cô bé này đến giúp con kia mà.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên nhìn Dương Tử Mi với vẻ xấu hổ, sau đó kéo nhẹ tấm chăn, khuyên nhủ con gái.

- Cút đi! Con thà chết cũng không cần nó giả mù sa mưa đến đây giúp con!

Mộ Dung Nghiên cuộn chặt lấy tấm chăn rồi gào lên.

- Nếu đã thế thì tôi đi đây.

Dương Tử Mi hờ hững nói, xoay người định rời đi.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên vội vàng kéo cô lại, van nài:

- Dương đại sư, xin cháu đừng đi mà, xin cháu hãy cứu A Nghiên nhà cô đi, con bé nó không hiểu chuyện, xin cháu đừng có trách nó.

Thấy vẻ lo lắng trên mặt của mẹ Mộ Dung Nghiên, Dương Tử Mi thầm than đúng là thương thay cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ.

Chính cô cũng là người còn cha còn mẹ, nên không muốn nhìn thấy cha mẹ của người khác đau lòng lo lắng như thế.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên vốn là một người phụ nữ được chăm sóc rất tốt, nhưng bởi vì Mộ Dung Nghiên gặp chuyện nên thoát cái đã trở nên già nua nhiều hơn, lúc nào cũng lo lắng không yên.

- Mẹ à, mẹ đang làm gì thế? Tại sao mẹ phải van xin nó?

Mộ Dung Nghiên nghe thấy mẹ của mình van nài như thế thì hất chân ra gào lên:

- Nó là cái thá gì chứ? Chẳng qua là nó muốn đến đây xem bộ dạng của con buồn cười ra sao thôi, sao mẹ lại có thể ngây thơ như thế chứ? Con thà chết cũng không muốn nó đến đây gặp con đâu.

- A Nghiên à, cô bé ấy chính là người đã từng cứu chú của con đấy, lúc ấy chú của con con bị ác quỷ đeo bám, thiếu chút nữa đã bỏ mạng rồi mà cô bé ấy vẫn có thể cứu được, bây giờ con cho cô bé ấy xem thử đi, nếu con mà còn tiếp tục như thế thì sẽ hỏng hết cả đời đấy.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên năn nỉ cô ta mà giọng cũng nắc nhen.

- Cho dù có chết thì con cũng không muốn nhìn thấy bản mặt của nó!

Mộ Dung Nghiên hét to:

- Mẹ lập tức bảo nó rút đi ngay đi, bằng không thì con sẽ đập đầu tự tử cho mẹ xem!

Chương 605: Vậy thì chết đi

A Nghiên, con đừng có như vậy mà, con mà còn như vậy nữa thì mẹ sẽ phát điên lên mất.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên ôm chầm lấy cô ta, đau lòng khóc lớn.

Mấy ngày này, bởi vì con gái mà không đêm nào bà chợp mắt được, tinh thần cũng cực kỳ căng thẳng sắp hỏng mất rồi.

Vất vả lắm mới mời được Dương Tử Mi tới đây, khiến cho bà có được một tia hy vọng.

Nhưng bây giờ con gái lại từ chối không chịu để cho Dương Tử Mi giúp đỡ, thử hỏi bà sao có thể không đau lòng được kia chứ?

- Dì ơi...

Dương Tử Mi thật sự không nỡ nhìn mẹ của Mộ Dung Nghiên đau lòng như thế, bèn lên tiếng gọi.

- Nếu như cô ta thật sự muốn đập đầu tự sát thì dì cứ để mặc cho cô ta đập đi.

Mộ Dung Nghiên nghe thấy thế thì tức giận quắc mắt lên, gào lên thật to:

- Tao biết ngay là mày chỉ hận sao tao không chết đi cho rồi mà, tao chết rồi

thì Mẫn Cường sẽ là của mày!

Nghe thấy cô ta nói thế, Dương Tử Mi chợt cảm thấy nực cười.

Xem ra, điều khiến cô ta luôn ghi hận trong lòng, kiếm cớ gây sự với mình là vì cô ta có ý với Mẫn Cường.

- Dù cô có chết hay sống thì Mẫn Cường cũng sẽ không thuộc về cô đâu, cũng chẳng phải của tôi. Huống hồ gì, ở trước mặt Mẫn Cường, cô chẳng có chút uy hiếp gì đối với tôi cả.

Dương Tử Mi cười lạnh nói.

- Mày nói vậy, trước khi mày tới thì tất cả mọi người ở đây đều biết Mẫn Cường là của tao, tương lai cũng sẽ ở cạnh tao. Đều tại mày, là do mày phá hủy tình cảm tốt đẹp giữa tao và Mẫn Cường, mày là con đĩ không biết xấu hổ, tao hận mày, dù có chết đi thành ma tao cũng sẽ không tha cho mày đâu!

Mộ Dung Nghiên mắng nhiếc đủ lời.

Dương Tử Mi cạ lời.

Con nhóc này đúng là không tự biết thân biết phận gì hết.

- Đã vậy à? Ồ!

Cô phì cười:

- Trước khi tôi đến thì Mẫn Cường đang quen cô à? Mẫn Cường từng nói anh ấy thích cô chưa?

- Tuy rằng anh ấy chưa từng nói, nhưng tao biết thừa là anh ấy có yêu tao!

Mộ Dung Nghiên gầm to.

- Có cần tôi đi gọi Mẫn Cường đến đối chấp ngay bây giờ không?

Dương Tử Mi buồn cười hỏi dò.

Cô thật sự không ngờ Mộ Dung Nghiên lại có thể cứng đầu cố chấp cỡ này.

Mộ Dung Nghiên nghe thấy thế thì mặt mày tái mét.

Bộ dạng của cô bây giờ người không ra người, quỷ không ra quỷ, tuyệt đối không thể nào gặp Mẫn Cường được.

- Mà mà dám gọi Mẫn Cường đến thì tao lập tức chết cho mà xem!

Mộ Dung Nghiên gào lên, đẩy mẹ của cô ta ra, trèo đến chỗ cửa sổ, làm ra vẻ như muốn nhảy xuống.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên bị dọa sợ hết hồn, liều mạng kéo cô ta lại, vừa khóc vừa la lớn:

- A Nghiên, đừng mà, con muốn mẹ cũng nhảy lầu chết cho con coi sao?

- Dì à, cứ để cô ta nhảy xuống đi. Phàm là những người nhảy lầu tự sát thì linh hồn vĩnh viễn đều không được siêu sinh, mỗi ngày đều phải chịu nỗi đau khổ lặp lại cảnh nhảy lầu tự sát, cho dù có cơ hội đầu thai đi nữa thì đời đời kiếp kiếp cũng phải lặp lại nỗi đau khổ đó.

Dương Tử Mi đứng bên cạnh lạnh lùng nói vào.

- Mày nói bậy!

Mộ Dung Nghiên gào lên:

- Tao nhảy cho mày xem!

Nói xong, cô ta thật sự hất mạnh mẹ của mình ra, nhào người nhảy qua cửa sổ...

Dương Tử Mi giật mình, vội giơ tay ra tóm lấy chân của cô ta, kéo mạnh một cái, hất cô ta ngã lăn ra giường!

- Dương Tử Mi, tao chết thì kệ tao, liên quan gì tới mày, mẹ buông con ra đi!

Mộ Dung Nghiên hỗn hển gào to, giãy dụa muốn đứng dậy nhảy lần lần nữa.

Mẹ của Mộ Dung Nghiên sợ hãi tới mức suýt ngã xỉu tại chỗ.

Dương Tử Mi giơ tay điểm lên huyệt cử động của Mộ Dung Nghiên.

- Cô thật sự muốn chết tới vậy sao? Vậy tôi sẽ cho cô xem thử, sau khi cô nhảy lầu tự sát thì sẽ có kết quả thế nào!

Dương Tử Mi lập tức vẽ một lá bùa giữa hư không, dán lên trên trán của Mộ Dung Nghiên, sau đó bắt đầu thôi động ảo giác chú.

Mộ Dung Nghiên nhìn thấy sau khi bản thân mình nhảy lầu tự sát thì toàn thân máu thịt be bét, toàn bộ khuôn mặt cũng bị bẹp nát bét, bốn phía còn có vô số kẻ từng ghen tị với cô ta nay đang đứng đó chỉ trỏ cười nhạo cô ta với vẻ hả hê.

Chương 606: Sự ấm áp của người thân

A!

Mộ Dung Nghiên ôm đầu hét lên một tiếng, toàn thân cô co rụt lại, không ngừng run rẩy rồi vội vàng tóm lấy cánh tay của Dương Tử Mi, nói:

- Cứu tôi với, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết, chết xấu quá đi mất!

Dương Tử Mi cạn lời.

Thì ra điều cô gái này sợ hãi không phải là sự đau đớn khi chết, mà là sự xấu xí khi cô ta chết đi.

- Bây giờ cô cũng chẳng đẹp đâu.

Nói xong Dương Tử Mi tức giận, giải luôn cái bùa chú kia.

Mộ Dung Nghiên ngược nhìn Dương Tử Mi với cặp mắt trống rỗng vô lực.

Dương Tử Mi cũng không muốn xoắn xuýt dây dưa ở đây với cô ta quá lâu nên mới đưa tay lên vẽ một cái bùa số trên bụng cô ta, gỡ bỏ lời nguyền rủa kia.

Nhìn cái bụng vốn đang to tròn trời lên của mình đột nhiên xẹp lép giống như quả bóng bị xì hơi, trở lại bằng phẳng thon thả như trước, Mộ Dung

Nghiên vừa mừng vừa sợ, vừa khóc vừa kêu lên.

- Bây giờ, mục đích của tôi khi chữa khỏi bệnh này cho cô không phải là muốn cô cảm ơn tôi, mà tôi chỉ hy vọng sau này cô đừng đến chọc tôi nữa. Nếu cô còn tiếp tục chọc vào tôi, tôi cũng khó mà đảm bảo cái bụng này của cô sẽ mãi bằng phẳng thế này đâu. Hơn nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ giúp cô nữa.

Dương Tử Mi nói với Mộ Dung Nghiên với giọng điệu lạnh lùng.

Mộ Dung Nghiên nhìn cô một cái, trong ánh mắt không còn oán hận như trước nữa mà thay vào đó lại nhuốm thêm chút sợ hãi.

Bây giờ cô mới thấy được pháp lực thật sự của Dương Tử Mi, đồng thời cũng hiểu được tại sao người chú trời không sợ đất không sợ của mình lại sợ cô ta.

Trước khi mình thật sự là quá mức ngu xuẩn nên mới đi khiêu chiến cô ta hết lần này đến lần khác.

Nhưng giờ thì khác rồi, sau này nếu có gặp phải mình cũng sẽ tìm đường vòng mà đi chứ đừng nói đến chuyện chủ động chọc vào cô ta.

Sau khi ra khỏi nhà Mộ Dung, Dương Tử Mi từ chối ý tốt đưa cô về của Mộ Dung Thanh Vân mà đi thẳng về nhà.

Ngôi nhà mới ở phía bên kia sắp được xây xong rồi, rất nhanh thôi là mình có thể trở thành hàng xóm với người nhà, không cần phải lặp lại tình cảnh hai ba ngày trời không gặp nhau nữa rồi.

Sau khi đẩy cửa ra, nhìn thấy em gái Tử Hi đang yên lặng ngồi làm bài tập, hai người em trai thì đang ngồi dưới đất chơi trò chơi, Dương Tử Mi cảm

thấy lòng mình tràn đầy ấm áp.

- Chị, chị về rồi à?

Dương Tử Hi là người nhìn thấy cô đầu tiên, cô bé vội vàng để cái bút trong tay xuống, lao như bay về phía cô, cái miệng nhỏ xinh khẽ chu ra, nói với vẻ giận dỗi:

- Mấy ngày nay chị chẳng về nhà gì cả, em nhớ chị muốn chết luôn rồi.

Hai cậu em trai cũng bỏ tích mộc trong tay xuống và chạy tới, mỗi người ôm một cái chân của cô, gọi một tiếng “chị” vô cùng ngọt ngào, điệu bộ không muốn rời xa cô chút nào.

Nhìn các em mình như thế, Dương Tử Mi vừa cảm thấy hạnh phúc ấm áp, vừa cảm thấy chua xót.

Người chị như mình thật sự là quá thất trách, không thể ở bên cạnh chúng, ngắm nhìn chúng lớn lên từng ngày.

Lúc này bà nội cô đi từ trong phòng bếp ra, vừa nhìn thấy cô, khuôn mặt đầy nếp chân chim kia như đóa hoa nở rộ:

- Nữu Nữu, nội có dự cảm rằng hôm nay con sẽ về nên đang làm những món con thích nhất này.

- Con cảm ơn nội!

Dương Tử Mi bỏ em trai em gái ra, đi đến bên cạnh bà nội, kéo tay bà nói với vẻ nũng nịu:

- Nội ơi, để con rửa rau cho nội nhé, được không nội?

- Cô nhóc này, không phải trước đây con ghét nhất là đi vào bếp sao? Sao hôm nay lại muốn rửa rau cho nội thế?

Bà nội xoa đầu cô với khuôn mặt vô cùng trìu mến:

- Mới có mấy ngày không gặp mà con lại gầy đi nhiều quá, nhìn cái cằm cũng nhọn hết cả ra rồi này. Có phải đồ ăn ở bên ngoài không hợp khẩu vị của con không?

- Nội ơi, con gầy chỗ nào cơ? Hôm qua con vừa mới cân xong, lại tăng thêm năm cân nữa đó.

Mặc dù mấy ngày nay có chịu bận bịu mệt mỏi, nhưng các món ăn mà Sadako làm ra vô cùng đa dạng, cô ăn rất nhiều, hơn nữa bây giờ cô đang trong thời kỳ trở mã, ngày càng cao hơn, tại sao lần nào gặp bà nội cũng nói mình gầy đi chứ?

- Tốt nhất là tăng thêm ba mươi cân nữa.

Bà nội nhìn cô với ánh mắt tràn đầy yêu thương, nói:

- Con nhìn con xem, gầy sắp thành cây trúc rồi này, nội đau lòng quá đi.

Dương Tử Mi cạ lời, nếu tăng thêm ba mươi cân nữa, cô sẽ biến thành Nữu mậ mất.

- Nội à, không phải nội muốn con biến thành Nữu mậ không ai yêu đấy chứ?

Cô cố ý trợn trắng mắt nói.

- Nội yêu!

Bà nội xoa nhẹ lên khuôn mặt cô, nói:

- Nữu Nữu nhà ta là Nữu Nữu xinh đẹp nhất trên đời, sao có thể không có ai yêu chứ?

Vành mắt của Dương Tử Mi bất chợt hoen đỏ.

Nếu như mình thật sự trở nên xấu xí, có lẽ người không chê mình chỉ có người nhà mà thôi.

Chương 607: Thật lòng ghét bỏ

Lâu lắm rồi cô chưa ăn cơm cùng với người nhà, mặc dù cơm nội làm không ngon như của Sadako làm, nhưng đối với Dương Tử Mi, nó lại là những món ngon nhất trên đời.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Tử Mi không muốn về nhà mình mà ngồi ở phòng khách nói chuyện với cha mẹ mình, hỏi về tình hình kinh doanh của họ.

Vừa nghe nhắc đến chuyện làm ăn của tiệm bánh mì của mình, đôi mắt hơi đượm chút mệt mỏi của Hoàng Tú Lệ cũng vụt sáng lên, cả khuôn mặt sáng bừng.

Xem ra, bà thật sự thích cuộc sống với tiệm bánh mì này.

Dương Thanh thì hỏi cô về tình hình học tập ở trường, dặn dò cô đừng để ý đến quá nhiều chuyện vặt, phải chăm chỉ học tập, cố gắng đạt được thành tích tốt trong kỳ thi giữa kỳ sắp tới.

Ngay sau đó, ông nội Dương Bách ở bên cạnh hừ một tiếng, nói:

- Con gái học giỏi để làm gì? Gả vào chỗ tốt có phải hơn không!

- Cha à, thời buổi bây giờ không phải là cổ đại, không có cái kiểu con gái không có tài chính là có đức như ngày xưa nữa đâu. So với con trai thì con gái càng phải nên học tập, chỉ có kiến thức mới khiến con gái trở nên có khí

chất, mới khiến con gái hiểu được cuộc sống này.

Dương Thanh không đồng ý với lời nói của Dương Bách, liền phản đối.

- Con nó nói đúng đấy, bà nội và mẹ con thiệt chính là thiệt ở chỗ không được học hành làng trường đó.

Bà nội ở bên cạnh cũng chen vào:

- Con đừng nghe ông nội không có kiến thức của con nói, là con gái, chỉ có học tập thật tốt, có năng lực mới có thể có cơ hội gả được cho một người đàn ông tốt có năng lực. Nếu không thì dựa vào đâu? Dựa vào khuôn mặt, đáng người ư? Thử này rồi cũng sẽ thay đổi, sẽ trở nên già nua thôi.

- Vâng, con sẽ cố gắng học tập thật tốt ạ.

Dương Tử Mi gật đầu một cái nói.

Kiếp trước, nguyên nhân lớn nhất của việc cuộc đời cô không hề no ấm hạnh phúc chính là đến cả cái chứng chỉ tốt nghiệp tiểu học cô cũng không có, cái gì cũng không biết, đầu óc lại không linh hoạt, vì thế mà không một ai muốn tuyển cô vào làm.

Kiếp này, mặc dù cô đã không cần phải lo lắng vì điều này nữa.

Nhưng cô thật sự muốn có thể được cùng học lên đại học với các bạn cùng trang lứa.

- Hừ!

Thấy cả nhà đều phản đối lại ý kiến của mình, Dương Bách vô cùng bất mãn, ông đứng phắt người dậy, nói với Dương Tử Mi:

- Nữu Nữu, lên sân thượng với ông, ông có lời muốn nói với con.

- Có chuyện gì mà không nói ở đây được?

Bà nội hỏi với vẻ không vui:

- Ông già này, có phải ông lại muốn đòi tiền Nữu Nữu không? Nữu Nữu, mặc kệ ông ấy đi!

- Không phải tiền, tôi thật sự có chuyện muốn nói riêng với Nữu Nữu, bà thật là!

Ông nội nói với giọng điệu tức giận.

- Được rồi, được rồi, ông nội, con lên với ông.

Dương Tử Mi không muốn vì chuyện này mà ông nội và bà nội cãi nhau làm mất hòa khí. Dù sao, nếu ông nội đòi tiền cô một cách vô lý, cô sẽ không cho ông là được.

Sau đó Dương Tử Mi đi theo Dương Bách lên sân thượng.

- Ông nội, có chuyện gì thế, ông nói đi?

Dương Tử Mi nói, trong giọng nói của cô có chút lãnh đạm.

- Nữu Nữu này...

Mặt mày Dương Bách tràn đầy vẻ thần bí khó lường, nói:

- Bây giờ bạn trai con thế nào rồi?

Nghe đến đây, khuôn mặt của Dương Tử Mi khẽ trầm xuống, cô đã đoán được đại khái ý đồ của ông nội rồi.

- Không liên quan gì đến ông cả. Ông nội, có phải ông lại muốn lôi chuyện này ra để uy hiếp đòi tiền con không?

Dương Tử Mi có chút tức giận hỏi.

- Cái con bé này thật là, ông nội con là người như thế sao?

Dương Bách cố ý giả bộ tức giận:

- Nhưng nếu con không muốn ông nói chuyện này cho cha con biết thì đưa cho ông một chút tiền là được rồi.

- Một đồng cũng không có! Nếu chuyện ông muốn nói là chuyện này thì con không có gì muốn nói với ông cả, con xuống đây.

Sau khi tức giận nói xong, Dương Tử Mi xoay người muốn đi xuống dưới nhà.

Lập tức, Dương Bách kéo tay cô lại:

- Nữu Nữu, gần đây ông nội nghèo sắp chết rồi, con cho ông...

Chương 608: Yêu sớm

- Nữu Nữu, con có nhiều tiền như thế kia mà, con không thể đối xử với ông nội như vậy được!

Dương Bách nắm chặt cánh tay của cô, nói:

- Ông nội đã giúp con bảo vệ bí mật, không nói ra chuyện con có bạn trai với cha con rồi, con không thể đối tốt với ông nội hơn một chút được sao?

- Ông nội, chẳng lẽ con còn chưa đủ tốt với ông sao?

Dương Tử Mi vô cùng tức giận, nói:

- Trên đời này, phần lớn đều là ông nội cho cháu gái tiền, nhưng ông không những chưa từng cho con lấy một đồng mà ngược lại còn phải dựa vào con nuôi ông. Sao ông có thể nói con không đối tốt với ông chứ?

- Đó là bởi vì những đứa con gái khác không biết cách kiếm tiền như con! Con kiếm tiền dễ dàng như thế, cho ông nội một tí thì đã làm sao?

- Ông nội!

Dương Tử Mi nhìn ông nội mình một cách bất lực:

- Con có kiếm tiền dễ dàng như thế nào thì đó cũng là tiền do con kiếm ra, không phải là tiền do ông kiếm. Không phải con không thể cho ông tiền,

nhưng con tuyệt đối sẽ không để ông mắc phải cái thói quen lòng tham không đáy này!

- Con thật sự không cho?

Trên khuôn mặt Dương Bách xuất hiện vẻ độc ác:

- Vậy thì đừng trách ông lắm mồm.

- Tùy ông.

Nói xong Dương Tử Mi không muốn nói gì thêm với ông nội nữa nên đi thẳng xuống dưới nhà.

Thấy sắc mặt con gái không tốt, Dương Thanh kéo tay cô lại hỏi:

- Nữu Nữu, có phải ông nội lại đòi tiền con không?

- Vâng.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Đừng quên bài học lần trước, con không được cho, một đồng cũng không được cho!

Vừa nhớ lại chuyện xảy ra lần trước, Dương Thanh liền bực mình.

- Ha, đúng là cha con tốt, bây giờ còn liên hợp lại đối phó với ông già như tôi cơ. Dương Thanh, tôi nói này, anh dạy dỗ con gái anh cho tốt vào.

Dương Bách đi từ trên sân thượng xuống, vừa nghe thấy lời này lập tức hừ lạnh một cái rồi nói.

- Cha, Nữu Nữu đã quá tốt, quá hiểu chuyện rồi. Người không hiểu chuyện là cha ấy!

Dương Thanh nói với vẻ tức giận.

- Thằng nghịch tử, sao mà dám nói cha mà như vậy? Mà nói con gái mà tốt, ừ, tốt đến mức nó bỏ cả nhà đi nuôi trai đấy!

Dương Bách chửi ầm lên.

Nghe vậy, sắc mặt Dương Tử Mi khẽ thay đổi.

- Cha, cha có thấy người ông nội nào như cha không? Sao cha có thể nói cháu gái mình bỏ nhà nuôi trai một cách tùy tiện như vậy?

Dương Thanh thực sự đã bị chọc điên.

- Tao không nói linh tinh, con gái mà đúng là nuôi trai ở bên ngoài, chính mắt tao nhìn thấy nó ôm ấp lượn lờ phố xá với một thằng đàn ông ở đường Văn Lai. Nó sợ tao nói cho mà biết nên đã cho tao tiền bịt miệng. Không tin thì mà đến đường Văn Lai mà hỏi, xem xem có ai không biết con gái mà còn nhỏ đã có bạn trai không?

Ông nội nói toạc chuyện ra, chửi ầm lên!

Những lời ông ta nói hàng xóm trước sau đều nghe thấy cả, thậm chí còn có người mở cửa ra, nhìn Dương Tử Mi với ánh mắt kỳ lạ, nói:

- Dương Thanh, thì ra con gái anh không ở cùng gia đình là do bỏ nhà đi với trai à.

Cả khuôn mặt Dương Thanh lúc này tím tái giận dữ như gan lợn.

Sắc mặt của Dương Tử Mi cũng đỏ bừng lên.

Không phải cô sợ khó giải thích cho mình, mà cô sợ cha mẹ mình sẽ bị hàng xóm nhìn với ánh mắt khác thường, dẫn đến mất hết thể diện.

- Nữu Nữu, con lại đây với cha!

Dương Thanh trầm mặt, kéo Dương Tử Mi vào trong phòng, nhìn cô với ánh mắt vô cùng thất vọng:

- Nữu Nữu, con nói cho cha biết có phải ông nội con nói dối không?

- Cha...

Lúc này Dương Tử Mi hệt như một đứa bé vừa phạm phải sai lầm, cô cúi đầu nói lí nhí:

- Ông nội nói không sai, quả thực là con đã có bạn trai. Nhưng con dọn ra ngoài ở không phải là ở cùng với anh ấy, cha phải hiểu cho con!

- Con... thật sự đã có bạn trai sao?

Sự thất vọng trong ánh mắt Dương Thanh tăng lên, ông giơ tay muốn đánh cô, nhưng sau đó lại cắn chặt răng buông thõng xuống, sự thất vọng hiện lên rõ rệt trong giọng nói run rẩy của ông:

- Con có biết con mới bao nhiêu tuổi không? Sao con có thể yêu sớm như thế chứ? Thế này còn ra thể thống gì nữa?

- Cha, con biết cha rất thất vọng về con, nhưng con chưa hề làm ra chuyện

gì đôi phong bại tục cả, con chỉ đúng lúc thích một người ở độ tuổi này mà thôi, mà cũng không có bất kỳ chuyện gì xảy ra vì quen anh ấy cả.

Dương Tử Mi ôm lấy cánh tay của Dương Thanh, nói với vẻ cầu khẩn:

- Cha, cha luôn rất yêu thương con, cha hãy cho con tự do lần này đi. Con thật sự rất thích anh ấy.

- Con... Con...

Đôi môi Dương Thanh run rẩy, trong phút chốc không thốt ra được lời nào.

Chương 609: Chỉ có thể xa cách

Cha, con không còn là trẻ con nữa, con cũng hiểu được thế nào là chùng mực, con hy vọng cha sẽ không trách mắng, chỉ trích con vì chuyện này, được không cha?

Dương Tử Mi cầu khẩn nói.

Thật ra thì cô cũng không sợ cha sẽ mắng mình, cô chỉ sợ ông ấy sẽ vì chuyện của cô mà đau lòng, thất vọng, hao tổn tinh thần.

Dương Thanh nhìn cô, một lát sau, ông mới thở dài một cái rồi nói:

- Nữu Nữu, bây con mới mười lăm tuổi, mười lăm tuổi thì hiểu gì chứ? Con đừng để bị người ta lừa gạt tình cảm.

- Cha, con tin tưởng anh ấy.

Vừa nghĩ đến Long Trục Thiên, Dương Tử Mi lại cảm thấy lòng mình như mềm nhũn.

- Haiz!

Dương Thanh thở dài:

- Từ nhỏ con đã là một đứa nhỏ có chủ kiến, cha cũng không quản được con nhiều như vậy nữa. Nhưng chuyện tìm bạn trai, cha không thể để mặc

con tự phát triển tiếp được. Con dẫn chàng trai kia về nhà cho cha xem rốt cuộc đó có phải là người đáng tin hay không. Nếu thật sự đáng tin thì cha sẽ theo ý con, chỉ cần con không làm ra chuyện gì thuần phong bại tục là được.

- Cha, anh ấy lên thủ đô làm việc rồi, chờ khi nào anh ấy về con nhất định sẽ dẫn anh ấy về cho cha gặp, có được không?

- Lên thủ đô làm việc? Ý con là bạn trai con không phải là đứa con nít mười mấy tuổi như con sao?

Dương Thanh hỏi với vẻ nghi hoặc.

- Vâng ạ, anh ấy hai mươi lăm tuổi rồi.

- Hai mươi lăm? Lớn như vậy sao? Nữu Nữu, con mới chỉ mười lăm tuổi, hai đứa chênh nhau tận mười tuổi, chuyện này sao có thể được chứ?

Dương Thanh nói với cô bằng giọng thăm thía:

- Chờ đến khi con tốt nghiệp đại học là hai mươi lăm tuổi thì cậu ta cũng ba mươi lăm tuổi rồi, con thật sự muốn ở bên cạnh một người đàn ông lớn tuổi như thế sao?

- Cha, cha với mẹ cũng chênh nhau bảy tuổi, con với anh ấy kém nhau mười tuổi có là gì chứ? Con biết anh ấy từ hồi năm tuổi rồi, tình cảm giữa bọn con sẽ không thay đổi chỉ vì vấn đề khác biệt về tuổi tác đâu, cha cứ yên tâm đi.

Dương Tử Mi cười nói.

- Không nhìn thấy cậu ta cha vẫn không thể yên tâm nổi.

Dương Thanh quan sát cô hồi lâu rồi hỏi:

- Có phải con ở chung với cậu ta giống như lời ông nội nói không?

Khuôn mặt của Dương Tử Mi bỗng chốc đỏ lên.

Quả thực bọn họ ở chung với nhau, thậm chí còn nằm cùng giường, nhưng mỗi quan hệ giữa hai người vẫn hoàn toàn trong sạch.

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể nói với cha được.

Vì thế cô chỉ đành nói dối:

- Cha, cha cũng biết đấy, con vẫn luôn ở cùng với sư phụ và sư thúc. Những lời đó chẳng qua chỉ là do ông nội thuận miệng bịa ra, chứ thật ra ông chỉ nhìn thấy bọn con đi dạo phố với nhau thôi.

- Ủ, cha tin rằng đạo trưởng Ngọc Thanh cũng sẽ không để mặc con làm chuyện xằng bậy.

Vừa nghe cô nhắc đến đạo trưởng Ngọc Thanh, Dương Thanh lập tức cảm thấy yên lòng hơn, ông hỏi với vẻ ân cần:

- Bây giờ sức khỏe đạo trưởng sao rồi? Không phải trước đây con nói ông ấy sắp gặp đại hạn sao?

Vừa nghĩ tới sự quái dị của sư phụ, trái tim của Dương Tử Mi lập tức đau nhói.

Cô rất sợ sư phụ mình sẽ bị cái hồn phách màu đen đó hành hạ, phải chịu khổ sở trong khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời mình.

Thật hy vọng đó chỉ là hiện tượng xuất hiện khi đại hạn đến thôi.

Cùng cha đi ra khỏi phòng, nhìn thấy ông nội, Dương Tử Mi không nhịn được mà cảm thấy tức giận. Nhưng gia hòa vạn sự hưng, để không khiến bà nội và cha mẹ có thêm phiền phức, cô cũng chỉ đành nhịn xuống.

- Bà nội, mẹ, con về nhà đây. Khoảng mười ngày sau nhà ở bên đó sẽ xây xong, cha mẹ chuẩn bị một chút nhé.

- Chị, chúng ta sắp được ở nhà mới rồi sao?

Dương Tử Hi hưng phấn, kéo lấy tay Dương Tử Mi hú hét ầm ỹ:

- Chị, em thích chỗ chị ở lắm, giống hệt vương phủ trong ti vi ấy. Hay là tối nay em ngủ chung với chị có được không? Lâu lắm rồi em không được ngủ chung với chị.

Mặc dù Dương Tử Mi cũng rất muốn ngủ chung với em gái, nhưng không thể.

Khí tức trên người cô không phải là thứ mà Dương Tử Hi có thể chịu đựng nổi. Nhà cô cũng không thích hợp cho một cô bé như Tử Hi ở lại dù chỉ một đêm.

Cô không thể làm gì khác hơn ngoài từ chối.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Tử Hi tràn đầy vẻ thất vọng, nhưng cô bé cũng không nói gì nhiều mà chỉ ngoan ngoãn ôm chặt chị mình một cái.

Người thân ở ngay trước mặt nhưng lại chỉ có thể xa cách.

Nghĩ đến đây, trái tim Dương Tử Mi run lên từng cơn đau đớn.

Chương 610: Sumo nhật bản

Sau khi đi ra khỏi nhà, Dương Tử Mi cứ thế dạo bước trên phố, bất tri bất giác cô đã đi đến quảng trường lớn trong trung tâm mua sắm.

Không biết ở giữa quảng trường đã xảy ra chuyện gì mà có rất nhiều người vây lại xung quanh.

Biểu hiện trên khuôn mặt của những người này rất tức giận, rất kích động, tay chân cũng không ngừng quờ quạng, mồm miệng họ không ngừng la hét.

Sau đó cô chen vào.

Ở giữa đám người đó, có một người dùng phấn vẽ ra một cái vòng tròn cực lớn, mà giữa cái vòng tròn này là ba tên sumo mập như ba con voi đang đứng.

Cả người bọn họ chỉ mặc mỗi một chiếc quần sịp đỏ, tóc cuộn hết lên trên, những lớp mỡ khắp cơ thể không ngừng lay động, trông vô cùng xấu xí!

Trong đó có một tên dùng giọng nói cứng ngắt cố nặn ra vài câu tiếng trung:

- Lũ người Hoa Hạ chúng mày là lũ ma ốm Đông Á yếu đuối, là lũ hèn nhát vô dụng, có ngon thì đến khiêu chiến bọn tao đi!

Dương Tử Mi toát mồ hôi, cô thực sự không hiểu tại sao ba tên sumo Nhật Bản này lại chạy đến đây huênh hoang khiêu chiến?

Mặc dù khuôn mặt ai nấy đều tràn đầy tức giận, đều không ngừng chỉ trỏ, dùng các loại từ lóng dùng trong nước để chửi những tên sumo này, nhưng tuyệt nhiên không một ai bước ra.

Tuy tiếng mắng chửi rất nhiều, nhưng không một ai dám hành động.

Xem ra, mọi người chỉ được cái mạnh miệng như một tên khổng lồ, còn hành động lại không khác gì một thằng lùn.

Sau đó ba tên sumo Nhật Bản kia tiếp tục nói ra những lời sỉ nhục người dân Hoa Hạ.

- Để tao khiêu chiến chúng mày! Xem xem rốt cuộc chúng mày có thể phách lối đến cỡ nào!

Đúng lúc này, giọng nói vô cùng giận dữ của một người đàn ông vang lên.

Sau đó có một người đàn ông trẻ tuổi bước ra từ trong đám người.

Vừa quay sang nhìn, Dương Tử Mi đã phát hiện đây là cảnh sát Hoàng Vân Quốc - ân nhân kiếp trước của cô.

Chẳng lẽ anh ta muốn khiêu chiến mấy tên sumo cố tình đến đây gây sự này?

Mặc dù lớp mỡ nung núc trên người ba tên sumo này, nhưng những lớp mỡ này không giống như những lớp mỡ bình thường, mà nó giống như là những cơ bắp được hình thành sau khi rèn luyện.

Còn Hoàng Vân Quốc, tuy rằng đã từng trải qua sự huấn luyện thể năng trong trường cảnh sát, nhưng anh ta lại không phải là cao thủ gì, căn bản không thể chiến thắng được bất kỳ tên nào trong số ba tên sumo đó. Chắc chắn anh ta sẽ bị thương.

- Cố lên, cố lên! Chàng trai, đập ba thằng chó béo Nhật Bản này về nước đi!

Đám đông xung quanh bắt đầu hưng phấn, ồn ào hết cả lên, và không một ai quan tâm đến chuyện liệu Hoàng Vân Quốc có bị thương hay không.

- Được, cuối cùng cũng có một tên không sợ chết đi ra.

Một tên sumo có vóc dáng khá là nhỏ con từ trong ba tên đó bước ra, ngoắc ngoắc ngón tay rộng lên với Hoàng Vân Quốc:

- Mày có tin là tao sẽ đập chết thằng ma ồm Đông Á như mày chỉ với một đầu ngón tay không?

Nghe vậy Hoàng Vân Quốc càng thêm tức giận:

- ĐM, lũ Nhật Bản chúng mày mới là lũ ma ồm Đông Á!

Vừa dứt lời, anh ta liền tung một nắm đấm về phía ngực của tên sumo kia.

Tên sumo kia không hề né tránh mà đứng im nghênh đón cú đấm của Hoàng Vân Quốc.

Cú đấm mạnh mẽ của Hoàng Vân Quốc đánh vào ngực tên sumo kia không khác gì đánh vào một lớp bông mềm mại, toàn bộ sức lực của cú đấm bị lớp mỡ đầy đặn của tên sumo kia ngăn cản hóa giải ngay lập tức.

Định thu tay lại nhưng không ngờ nắm đấm của anh ta lại lún sâu vào lớp mỡ của tên sumo kia, sau đó nó bị kẹp chặt lại một cách hung hăng, căn bản là không thể nào rút ra được.

Lúc này Hoàng Vân Quốc tiếp tục vung ra quả đấm tiếp theo...

Kết quả, quả đấm của anh ta vẫn tiếp tục bị kẹp chặt lại, không thể động đây.

Thấy cảnh tượng này, Dương Tử Mi cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Không ngờ những tên sumo này có thể rèn luyện những lớp mỡ kia trở nên có lực, không những chúng không phiền toái trong chiến đấu mà ngược lại chúng còn trở thành tấm hộ giáp cản lực, thậm chí còn trở thành vũ khí. Đúng thật là có chút bản lĩnh.

Hai quả đấm của Hoàng Vân Quốc bị kẹp chặt lại, khuôn mặt anh ta đỏ bừng lên vì khốn quẫn.

- Xì, đúng là đồ vô dụng, không ngờ lại bị người ta dùng thịt kẹp lại. Thế thà đừng bước ra khiêu chiến còn hơn, đỡ làm mất mặt người Hoa Hạ chúng ta.

Đột nhiên, trong đám người vang lên một câu như thế.

Quá đáng hơn cả là tiếp sau đó còn có rất nhiều tiếng phụ họa thêm vào.

Chương 611: Giao thủ (1)

Lũ ma ồm Đông Á vô dụng, lũ người Hoa Hạ vô dụng...

Ba tên sumo kia bắt đầu cười nhạo.

Hoàng Vân Quốc vừa gấp vừa xấu hổ, vội vàng đá chân lên.

Tên sumo mập mạp này trông có vẻ rất vụng về nhưng thực ra động tác của gã ta không hề vụng về một chút nào. Lúc Hoàng Vân Quốc đá chân lên, bàn chân to như chân voi của hắn ta cũng duỗi ra, gần như sắp đá vào chân của Hoàng Vân Quốc...

Nếu tên sumo đá trúng Hoàng Vân Quốc, chắc chắn sẽ khiến xương cốt của anh vỡ vụn.

Lập tức Dương Tử Mi khẽ động ngón tay, đồng xu lẻ vừa được thối lại khi mua nước từ tiệm tạp hóa được bắn ra, đập vào đùi tên sumo kia.

Chân của tên sumo đó lập tức tê rần lại, đá ra một cách vô lực.

Nhân cơ hội này, Hoàng Vân Quốc đạp thật mạnh vào bắp đùi của gã ta...

Tuy lực đạp của anh không lớn, nhưng vẫn khiến tên sumo kia cảm nhận được cảm giác đau đớn.

Gã lập tức kêu ầm lên, vung quả đấm muốn đấm vào mặt Hoàng Vân Quốc.

Đúng lúc này thân hình của Dương Tử Mi lóe lên như bóng ma, lao đến trước mặt tên sumo kia, vung quyền đùng vào nắm tay to như cái chùy sắt của gã.

Cạch!

Sau đó, chỉ nghe thấy một trận âm thanh của tiếng xương vỡ vụn ra vang lên.

Đám người vây xem trầm lòng xuống, che lại ánh mắt của mình. Họ không đành lòng nhìn dáng vẻ xinh đẹp mềm mại của một cô bé học sinh bị nát bét.

Nhưng ngay sau đó âm thanh gầm rú như lợn bị chọc tiết mà bọn họ nghe thấy không phải đến từ cô bé đó mà là đến từ tên sumo kia.

Chỉ thấy tên sumo kia lùi lại về sau mấy bước, khuôn mặt gã tràn đầy đau khổ, đau đớn xê dịch bàn tay của mình.

Mà cô bé học sinh đột nhiên xuất hiện kia vẫn đứng yên lặng ở đó, mặt không đổi sắc. Trên bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé trắng nõn kia không có bất kỳ điều khác thường nào.

Mọi người nhìn cô với vẻ kinh ngạc.

Chẳng lẽ cô đã đánh nát bàn tay của tên sumo kia sao?

Hoàng Vân Quốc nhận ngay ra cô, anh trợn đôi mắt to của mình lên:

- Là em sao?

Dương Tử Mi gật đầu một cái rồi nói:

- Anh ra ngoài đi, để em đến khiêu chiến bọn nó.

- Em có làm được không? Bọn họ không phải là người bình thường đâu.

Mặc dù Hoàng Vân Quốc từng thấy kỹ thuật đánh bóng kinh người của cô, cũng biết thân thủ của cô chắc chắn không tồi.

Nhưng ba tên sumo này cũng không phải là người tầm thường.

Dương Tử Mi còn không to bằng một cái chân của bọn họ, liệu cô có thể đánh gục bọn họ được không?

Huống hồ vừa rồi anh cũng đã lãnh giáo qua sự lợi hại của bọn chúng, những lớp mỡ nhưng nhúc trên người bọn chúng đã được luyện thành thứ vũ khí không hề tầm thường chút nào.

- Yên tâm đi, dù bọn nó có to mấy, em cũng tin rằng có thể lấy tứ lạng bạt thiên cân (*), anh cứ đứng cổ vũ là được rồi.

Nói xong, Dương Tử Mi đẩy Hoàng Vân Quốc ra ngoài vòng tròn.

Người vây xem xung quanh nghe được đoạn hội thoại của bọn họ, bắt đầu kinh ngạc mà nghị luận sôi nổi:

- Trời ạ, không phải chứ? Cô bé đó muốn khiêu chiến ba tên sumo này sao?

- Đúng là con nhóc không biết trời cao đất dày, chỉ với một bàn chân thôi chúng nó cũng có thể đè bẹp con nhóc này rồi.

- Cô bé xinh đẹp như vậy tốt nhất là đừng bị đám lợn Nhật Bản này phá

hủy.

...

Lúc này, cái tên sumo bị cô đâm cho nát tay kia mới phản ứng lại, rống về phía Dương Tử Mi một cách giận dữ:

- Đệch mợ! Đứa con gái Hoa Hạ chết tiệt, tao phải giết chết mày...

- Giết được tao thì hãy nói!

Đôi môi anh đào xinh đẹp của Dương Tử Mi cong lên, cô cười một cách trào phúng, lạnh lùng nói:

- Tốt hơn hết là mày mau rút về Nhật Bản của chúng mày đi! Đừng có ở trên đất Hoa Hạ của bọn tao tự sỉ vả mình như một lũ lợn như thế!

- Đệch mợ!

Tên sumo tên là Fujita Ichiro tức giận rống lên một tiếng, sau đó hấn vươn cánh tay không bị thương kia ra tóm về phía bả vai của Dương Tử Mi.

Một cú này của gã vừa nhanh vừa độc, mang theo tinh hoa của Judo, cho dù có là một con hổ đang tháo chạy gã cũng có thể tóm lại rồi vứt ra xa được.

Nhưng rất tiếc, một cú này của gã lại hụt vào khoảng không...

Không biết từ bao giờ Dương Tử Mi đã vọt đến phí sau lưng gã, cô khẽ duỗi ngón tay ra, đâm vào sống lưng gã

(*) Tứ lạng bạt thiên cân: lấy yếu địch mạnh

Chương 612: Giao thủ (2)

Đối với Fujita Ichiro, nếu đó là do người bình thường đâm thì chỉ giống như bị kiến cắn một cái mà thôi. Huống hồ sống lưng của gã cũng không phải là dễ không, mà từ nhỏ gã đã tu luyện, biến tấm lưng của mình trở nên kiên cố như sắt thép, căn bản không ai có thể làm được gì từ sau lưng gã.

Nhưng cái đâm này của Dương Tử Mi lại có lực xuyên thấu cực mạnh, đầu tiên nó cũng chỉ có chút đau nhói như kiến cắn.

Nhưng ngay sau đó, cái đau này bắt đầu nhanh chóng lan tràn khắp tấm lưng của gã, rồi như có ngàn cân đè nặng sau lưng, gã ngã gục xuống.

Không thể nào điều khiển thân thể mình đứng vững được nữa, tên sumo đó ngã “rầm” một cái xuống đất, mặt mũi gã đập thẳng vào nền xi măng cứng rắn, khiến cái răng cửa bị gãy đôi, đau đến mức khiến hắn phải gào lên ầm ĩ.

Do cơ thể quá lớn, lớp mỡ quá béo quá nhưng nhức nên sau khi ngã gã không thể nhanh chóng bò dậy như người bình thường được.

Huống hồ khi gã ngã xuống đất, Dương Tử Mi đã rút chút âm sát khí vào vài chỗ khiến tứ chi của gã không thể nào động đậy nổi mà chỉ có thể cựa quậy uốn éo cả người, trông vô cùng buồn cười, khiến người vây xem xung quanh cười ầm hết cả lên, họ hú hét nói:

- Cô bé, làm tốt lắm, đá đít mấy thằng lợn Nhật Bản ra khỏi Hoa Hạ đi!

Hai tên sumo khác đang đứng xem ở bên ngoài thấy vậy, đoán chừng Dương Tử Mi cũng là một người lợi hại bèn xì xà xì xồ xồ ra một trận tiếng Nhật, sau đó bọn chúng chia nhau ra một trái một phải vây công Dương Tử Mi.

- Lũ lợn Nhật Bản đúng là đồ vô sỉ, hai thằng đàn ông to như trâu mòng hợp lại tấn công một cô bé!

Người vây xem xung quanh thấy hai tên sumo còn to lớn mập mạp hơn tên Fujita Ichiro kia gấp nhiều lần mặt mày tràn đầy hung dữ, đằng đằng sát khí, hai cặp chân dậm lên đất như có hàng đàn voi lao rầm rầm qua, phát ra từng tiếng huỳnh huých nặng nề, khiến người khác cảm giác như mặt đất cũng phải chấn động theo, đang lao về phía Dương Tử Mi.

Vì thế họ bèn bắt đầu lên tiếng sỉ vả chỉ trích, hòng muốn bọn chúng cảm thấy ngượng ngùng khi ra tay với Dương Tử Mi.

Nhưng hai tên sumo đó không hề bận tâm đến những lời bàn tán nghị luận xung quanh.

Hai tên đó giống như hai ngọn núi nhỏ, chèn ép về phía Dương Tử Mi.

Bây giờ đang là mùa hè nóng nực, trên người hai tên sumo béo ngậy mỡ đó tỏa ra mùi hôi thối giống như mùi trong các chuồng heo ở nông thôn, vô cùng khó ngửi, khiến Dương Tử Mi cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Cô vội vàng phong bế khứu giác của mình lại.

Trong lúc hai tên sumo đó lao về phía cô, cô chợt khẽ lắc người né tránh đợt công kích ác liệt này, đồng thời đưa hai ngón tay trở ra, điểm về phía huyết đạo của bọn chúng vô cùng chính xác.

Nhưng không ngờ huyết đạo của hai tên này được lớp mỡ vừa dày vừa nặng bảo vệ, khiến cô điểm huyết thất bại.

Thời tiết thực sự là vô cùng nóng nực, người vây xem xung quanh lại ngày càng nhiều, không khí dường như có chút ngột thở.

Dương Tử Mi cũng lười vờn với bọn chúng, các ngón tay kết lại thành ấn, bắn ra âm sát khí về phía đầu của bọn chúng.

Kỳ lạ là những luồng âm sát khí vốn phải bắn vào đầu của bọn chúng lại đột nhiên bắn ra ngoài, sau đó quay lại cắn ngược lại cô.

Thấy vậy, Dương Tử Mi vội vàng thay đổi chỉ quyết, tiêu hóa hết luồng âm sát khí kia.

Âm sát khí bắn ra bị bắn ngược lại là điều mà từ khi xuất đạo đến giờ cô chưa từng gặp phải.

Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?

Trong lúc đang nghi hoặc, hai tên sumo kia lại áp xuống người cô như hai tòa thái sơn.

Nhưng, lại lần nữa cô né tránh được.

Lần này cô không hề vận dụng âm sát khí hay điểm huyết nữa mà tung người lên cao như chim én, hai chân đá mạnh vào cổ của một trong hai tên sumo đó.

Tên sumo đó không kịp né tránh, bị cô đá trúng cổ, kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu rồi té nhào xuống đất.

Tên sumo còn lại hết như người điên, di chuyển thân hình kịch cỡm nặng nề của mình, vung một quả đấm đánh về phía cô.

Chương 613: Giao thủ (3)

Thấy vậy, Dương Tử Mi không hề né tránh, mà cô cũng vung nắm đấm lên, đối chọi với nắm đấm của gã đó.

- Aaaaaaaaaa!

Tên sumo đó cảm giác như quả đấm của mình bị người ta lấy kim đâm thật mạnh, gã kêu thảm một tiếng, lùi lại về phía sau vài bước, nhưng lại phát hiện quả đấm của mình giống như bị tiêm thuốc tê, không thể nào động đậy nổi.

- Mà... Hèn hạ! Mà dùng ám khí!

Gã mở miệng chửi ầm lên với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cười cười, ngón tay vân vê một cây ngân châm sáng lóe lên, giả bộ ngờ nghệch vô tội nói:

- Mà có bảo là không được dùng ám khí à? Hình như không có mà ta. Nhưng mà cái này của tao đâu được coi là ám khí? Nó là ngân châm cứu người của tao thôi.

- Con mẹ nó, mà đi chết đi!

Tên sumo kia lại lần nữa thở hồng hộc lao về phía cô...

Trước khi gã nhào đến trước mặt, Dương Tử Mi khẽ đưa chân phải ra, móc nhẹ một cái...

Rầm!

Tiếng vang của một vật nặng nề nện xuống đất.

Tướng ngã của tên sumo đó hết như chó vồ mồi, trông vô cùng xấu xí.

Dương Tử Mi nâng chân lên lần nữa, sau đó giẫm lên sống lưng của gã sumo to con đó, đè hằn không thể động dậy nổi.

Thấy cô chỉ dùng vài chiêu nhẹ nhàng đã đánh gục ba tên sumo có cơ thể khổng lồ kia xuống đất, Hoàng Vân Quốc vui vẻ vỗ tay, kêu to:

- Hoa Hạ vạn tuế, Dương Tử Mi vạn tuế!

- Vạn tuế! Vạn tuế!

Hạ gục sumo Nhật Bản điều võ dương oai, giúp người Hoa Hạ hả giận, những người vây xem xung quanh thấy thế cũng hưng phấn reo hò, bỗng chốc bầu không khí tràn ngập tinh thần dân tộc.

Dương Tử Mi thì không có quá nhiều tinh thần dân tộc, chẳng qua cô chỉ tò mò, tại sao luồng âm sát khí vừa rồi cô bắn ra lại bắn ngược trở về.

Sau đó cô dời bàn chân đang đặt ở trên lưng tên sumo kia xuống bên cạnh người gã, dùng sức móc một cái, hất ngược tên sumo nặng chừng hai trăm cân kia lại.

Ngay lập tức cô phát hiện trước ngực tên sumo này có treo một món đồ trang sức có hình ngôi sao năm cánh.

Kích hoạt thiên nhãn, quả nhiên cô thấy trên món đồ trang sức đó có một cổ cát khí vô cùng nồng nặc.

Hình dáng của cổ cát khí này là ngôi sao năm cánh, bảo vệ toàn bộ người gã sumo.

Đây là lần thứ ba cô nhìn thấy ngôi sao năm cánh rồi!

Dương Tử Mi duỗi tay ra giật món đồ ngôi sao năm cánh kia vào trong tay.

- Mẹ nó, đồ ăn cướp, trả đồ của tao lại cho tao...

Tên sumo kia thấy Dương Tử Mi lấy mất ngôi sao năm cánh lập tức hồn hên hét âm lên.

Dương Tử Mi không thèm quan tâm đến gã mà đi đến bên cạnh một tên sumo bị cô đá trúng cổ khác, đang nằm trên mặt đất.

Quả nhiên trên ngực tên sumo này cũng có món đồ trang sức ngôi sao năm cánh, sau đó cô cũng giật lấy nó vào tay.

Vì Sadako nên bây giờ cô cũng bắt đầu có hứng thú mãnh liệt với âm dương thuật, nhưng chưa từng thực sự nghiên cứu nó.

Sư phụ không chịu nói cho cô biết, nên những tư liệu liên quan đến nó mà cô có thể tìm được là vô cùng ít ỏi.

Bây giờ, những món đồ trang sức ẩn chứa âm dương thuật quý dị kia đang ở ngay trước mắt, chắc chắn là cô sẽ không bỏ qua rồi.

- Chúng mày thua rồi, vì thế hai thứ này thuộc về tao. Bây giờ lập tức rút

khỏi đất nước Hoa Hạ của bọn tao, trở về Nhật Bản nhỏ bé của chúng mày ngay!

Dương Tử Mi cười lạnh, giải âm sát khí cho tên sumo có tên là Fujita Ichiro kia sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Đám đông vây xem xung quanh kia cũng ném đủ các loại đồ vào ba tên sumo kia với sự thù hận và chán ghét đến cùng cực, la hét gào rú bắt bọn chúng rút đi.

Ba tên sumo kia khó khăn lắm mới có thể bò dậy khỏi mặt đất, ảo não trở về khách sạn.

- Inoue, chúng ta không những bị đánh, bị vũ nhục, mà đến cả vật trên quý cũng bị cướp đi mất, chúng ta nên làm thế nào đây?

Tên sumo bị Dương Tử Mi đá trật xương cổ, tên là Tahara hỏi.

- ĐM, tất nhiên là phải trả thù rồi! Con nhóc khốn kiếp! Tao nhất định phải bắt nó về Nhật Bản của chúng ta, sau đó bắt nó đi quay JAV, mẹ nó!

Tên sumo có tên là Inoue bị Dương Tử Mi đâm ngôn châm vào quả đấm đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại như bình thường kia chửi ầm lên đầy tức giận.

Chương 614: Chỉ có một đệ tử (1)

- Dương Tử Mi...

Hoàng Vân Quốc đuổi theo gọi cô lại.

Nghe thấy tiếng gọi, Dương Tử Mi dừng lại quay mặt nhìn Hoàng Vân Quốc, chớp mắt hỏi:

- Cảnh sát Hoàng, anh gọi em lại có việc gì không?

- Dương Tử Mi, em thật là lợi hại!

Vừa nói Hoàng Vân Quốc vừa giơ ngón cái lên tán dương cô.

Dương Tử Mi cười cười, trong giọng nói mang theo chút giễu cợt:

- Anh mới giỏi đó, rõ ràng biết mình bước ra khiêu chiến là đi chịu chết, nhưng vẫn vì tinh thần dân tộc mà lấy trứng chọi đá.

Khuôn mặt của Hoàng Vân Quốc khẽ đỏ lên vì ngượng nghịu, anh đưa tay túm túm lên quả đầu đỉnh của mình, cúi đầu khẽ nói:

- Bọn chúng làm nhục người dân Hoa Hạ chúng ta khiến anh vô cùng tức giận. Vốn dĩ anh còn cho rằng có thể đấu vài trận với bọn chúng, nhưng thật không ngờ lớp mỡ béo nhúc nhúc của bọn chúng lại được rèn luyện trở nên cứng rắn như sắt thép, đến quả đấm anh cũng không rút ra được,

thật đúng là vô dụng.

- Anh không hề vô dụng, chỉ là do bọn chúng mạnh hơn anh một chút mà thôi. Ít nhất trong tình hình khi đó anh còn dám bước ra ứng chiến, thể hiện ra hành động của một vị anh hùng hảo hán chứ không giống như đám người vây xem xung quanh đó, chỉ biết mạnh mẽ mà không dám hành động.

Dương Tử Mi an ủi anh một cách nghiêm túc.

Khuôn mặt Hoàng Vân Quốc hơi ửng đỏ, đôi mắt anh ánh lên vẻ thân thiết nhìn cô, tán thưởng:

- Em mới thật sự là nữ anh hùng, chỉ đâm đâm ngón tay một chút thôi đã đánh ngã được mấy tên sumo đó, anh thật sự rất bội phục em. Em luyện võ từ nhỏ à?

- Vâng.

Dương Tử Mi gật đầu một cái.

- Em có thể dạy anh không?

Hoàng Vân Quốc hỏi, trong ánh mắt đầy vẻ mong đợi.

- Thứ em tu luyện là Đạo Khí Thuật của Đạo Môn, với độ tuổi của anh bây giờ mà học thì dường như có chút muộn. Nếu sư thúc em vẫn còn, có lẽ ông ấy có thể dạy anh Đàm Gia Thoái.

Đối với một cảnh sát chính trực như Hoàng Vân Quốc, lại còn là ân nhân kiếp trước của cô, Dương Tử Mi thật sự muốn giúp anh học một chút công phu nội gia ngoại gia để có thể bảo vệ được bản thân, dù sao thì mức độ nguy hiểm của cảnh sát thực sự rất lớn.

- Anh mới hơn hai mươi tuổi thôi mà, cuộc đời vẫn còn dài lắm, anh nhất định sẽ cố gắng luyện tập.

Giọng điệu của Hoàng Vân Quốc vừa cấp thiết vừa mong đợi.

- Cũng được, vậy khoảng năm giờ sáng mỗi ngày anh hãy đến nhà em tìm em, em sẽ dạy anh cách tu luyện.

Dương Tử Mi không đành lòng từ chối anh. Về phần anh có thể tu luyện đạo pháp được hay không thì còn phải xem bản thân anh ấy và ý trời nữa.

Dương Tử Mi vừa dứt lời, Hoàng Vân Quốc vô cùng mừng rỡ, anh lập tức khom người hành lễ với cô, gọi cô một tiếng:

- Sư phụ!

Nghe thấy danh xưng này, Dương Tử Mi lập tức sững sờ nghĩ đến Tương Tử Lương đã từng nghiêm túc dập đầu châm trà, tôn xưng mình làm sư phụ.

Nghe nói anh ta bị phái đến Trung Đông, nơi chiến tranh khói lửa tán loạn để chấp hành một nhiệm vụ nguy hiểm, không biết bây giờ anh ta có khỏe không nữa.

Thấy cô thất thần, Hoàng Vân Quốc dè dặt gọi thêm một tiếng “Sư phụ” nữa.

Anh lo lắng cô sẽ tức giận, dù sao thì cô cũng nhỏ tuổi hơn mình, mà anh lại lớn tuổi như thế rồi, nếu gọi cô là sư phụ sẽ khiến cô có vẻ già hơn.

- Em tức giận à?

Hoàng Vân Quốc thấy cô không trả lời bèn hỏi với giọng điệu khẩn trương.

Dương Tử Mi lấy lại tinh thần, lắc đầu một cái rồi nói:

- Không có, chỉ là em đã có đồ đệ rồi, không muốn thu thêm đồ đệ nữa. Anh là ân nhân của em, em không nhận nổi danh xưng sư phụ này của anh. Sau này anh cứ coi như chúng ta đang trao đổi kỹ thuật giữa bạn bè với nhau là được rồi, đừng gọi em là sư phụ nữa, nghe không thuận miệng lắm.

- Em có đồ đệ rồi sao?

Hoàng Vân Quốc có chút thất vọng. Cô ở trong mắt anh vẫn còn rất nhỏ, vì thế mà anh đã hoàn toàn bỏ qua chi tiết rằng thân thủ của cô vô cùng lợi hại.

Dương Tử Mi gật đầu một cái.

- Có phải là đứa nhỏ mấy tuổi không?

Hoàng Vân Quốc tiếp tục hỏi.

Dương Tử Mi cười cười, nói với giọng lúng túng:

- Không phải, anh ấy đã hai mươi lăm tuổi rồi, là một quân nhân.

Chương 615: Chỉ có một đệ tử (2)

Hai mươi lăm tuổi? Xấp xỉ anh ư? Còn là một quân nhân nữa sao?

Đôi mắt của Hoàng Vân Quốc lại ánh lên tia hy vọng:

- Nếu em đã có thể nhận anh ta làm đồ đệ thì tại sao lại không thể nhận anh làm đồ đệ được? Anh cũng không ngại khi có một vị sư phụ nhỏ tuổi hơn mình đâu.

- Hai chuyện này không giống nhau, anh ấy là người mà sư phụ em nhận thay em, em không thể cãi lại ý ông được.

Sau đó Dương Tử Mi cười cười nói tiếp:

- Anh yên tâm đi, em nhất định sẽ cố gắng hết sức dạy anh những điều em có thể chỉ dạy.

- Nhưng như thế thì danh bất chính, ngôn bất thuận.

Hoàng Vân Quốc đưa tay sờ lên đầu, trên khuôn mặt anh hiện lên vẻ khó xử.

- Ha ha, cái này thì không cần phải danh chính ngôn thuận.

Sau đó Dương Tử Mi nói địa chỉ nhà mình cho anh, đang định rời đi thì Hoàng Vân Quốc lại truy hỏi:

- Em luôn nói anh là ân nhân của em, nhưng trong ấn tượng của anh thì từ trước tới nay anh chưa từng giúp em chuyện gì, rốt cuộc thế là sao?

- Ha ha, chuyện này em không thể nói được. Tóm lại là anh đã từng là người đem đến sự giúp đỡ và ấm áp nhất cho em.

Dương Tử Mi cười nói.

- Liệu có phải là em nhận nhầm người không?

Hoàng Vân Quốc hỏi với vẻ nghi hoặc.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Những người đã từng giúp đỡ và khiến em cảm nhận được sự ấm áp không hề nhiều, từng người từng chuyện em đều nhớ rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không nhớ nhầm.

- Ồ?

Hoàng Vân Quốc lại sờ lên đầu mình cố gắng hồi tưởng lại. Quả thực mình đã từng giúp đỡ không ít người nhưng thật sự không hề có chút ấn tượng nào với Dương Tử Mi.

Chẳng lẽ, mình đã giúp đỡ người nhà của cô ấy?

- Được rồi, em còn có chuyện phải làm, năm giờ sáng mai anh nhớ đến nhé, em sẽ có mặt đúng giờ để đợi anh. Nhưng nếu anh không nhìn thấy em thì chắc khi đó em đã ra ngoài làm việc rồi, thế thì anh không cần phải đợi em nữa đâu nhé.

Dương Tử Mi suy nghĩ một chút rồi lại xoay người lại hỏi số điện thoại của anh, sau đó cô còn nói cho anh biết số điện thoại của mình, để nếu có chuyện gì anh ấy còn có thể đến tìm cô.

Sau khi lưu số điện thoại của cô vào danh bạ, Hoàng Vân Quốc nhìn theo bóng lưng xa dần của cô, trong đầu tràn ngập nghi hoặc.

Rốt cuộc cô là người như thế nào?

Vừa trở về nhà, Dương Tử Mi trực tiếp đến thăm Tiểu Thiên.

Lúc này Sadako đang ngồi trước nôi của Tiểu Thiên, cầm bình sữa bò đút cho nó ăn.

- Chị

Vừa nhìn thấy Dương Tử Mi trở về, Tiểu Thiên lập tức nhả núm vú giả trong miệng ra, nói với giọng đầy ảm ức:

- Chị đã đi đâu thế? Em sắp chết đói rồi đây này.

- Không phải Sadako đang cho em uống sữa bò sao? Đói cái gì mà đói hả?

Dương Tử Mi tròn mắt đi tới cầm lấy bình sữa từ trong tay Sadako.

- Chị cũng biết là em chỉ thích một mình chị đút sữa cho em uống mà, chị bảo Sadako đi nấu cơm đi.

Tiểu Thiên nói, khuôn mặt tràn đầy vẻ ảm ức.

- Sadako, cô đi nấu cơm đi.

Dương Tử Mi nói với Sadako.

- Vâng thưa chủ nhân.

Nói xong Sadako khom người đi ra ngoài.

- Chị, chị vừa đi đâu đấy?

Tiểu Thiên hỏi.

- Chị vừa ra ngoài đi dạo một chút.

Rồi Dương Tử Mi kể lại chuyện đụng độ với ba tên sumo ngày hôm nay cho Tiểu Thiên nghe.

- Nghe vui quá, ba con lợn mập kia chắc hẳn là ngã rất khó coi.

Tiểu Thiên reo hò, sau đó lại bữu môi tỏ vẻ ấm ức:

- Em ghét làm trẻ sơ sinh quá đi mất. Sớm biết thế này khi đó em không nên tham lam thể xác mà nhập vào cơ thể này, làm hại bây giờ không thể ở chung với chị được. Như trước đây vẫn là tốt nhất, có thể chia sẻ mọi chuyện với chị bất cứ lúc nào.

- Ha ha, với tốc độ trưởng thành này của em, chưa đầy ba tháng là em đã có thể đi bộ được rồi, đừng khóc lóc nữa.

Dương Tử Mi cười cười, đưa tay nhéo lên gò má mỗm mỗm của Tiểu Thiên.

Khác với những đứa trẻ sơ sinh bình thường, Tiểu Thiên lớn vô cùng nhanh, bây giờ trông nó đã như một đứa bé năm, sáu tháng tuổi rồi.

Không biết đây là do vấn đề của thân thể này, hay là do linh hồn thành thực của chính nó nữa.

Nhưng cô cũng thật sự hoài niệm cuộc sống dẫn theo Tiểu Thiên trước đây.

Khi đó Tiểu Thiên luôn ở bên cạnh cô léo nhéo nói chuyện, có chuyện gì lại giúp cô nghĩ kế sách, nó là một người bạn đồng hành vô cùng tốt, khiến cô không cảm thấy buồn bực chút nào.

Bây giờ, mỗi khi đi ra ngoài một mình, cô đều cảm thấy có chút cô đơn.

Chương 616: Sự ấm áp của tình bạn (1)

Sau khi nói chuyện với Tiểu Thiên một lúc, Dương Tử Mi bắt đầu đi đến hậu viện thăm sư phụ.

Sư phụ không ở trong đình viện, chắc là lại đang ngủ rồi.

Cô đi tới trước cửa phòng của sư phụ, khẽ gõ cửa vài cái, thấp giọng gọi:

- Sư phụ ơi...

Không ai lên tiếng trả lời, cô chỉ đành nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trên giường trống không, sư phụ không có ở đây.

Ông đã đi đâu rồi nhỉ?

Sau khi ra ngoài tìm khắp nơi nhưng cũng không tìm thấy đâu, cô bèn chạy ra hỏi Sadako:

- Sadako, cô có nhìn thấy sư phụ của tôi không?

- Đạo trưởng đi ra ngoài rồi.

Sadako trả lời:

- Ông ấy dặn tôi nói với cô là ông ấy ra ngoài vân du một thời gian, bảo cô

đừng có đi tìm ông ấy.

- Vân du á?

Cả trái tim của Dương Tử Mi trầm hẳn xuống:

- Sư phụ tôi đi từ lúc nào thế?

- Sau khi cô vừa ra ngoài thì ông ấy cũng đi luôn.

Sadako trả lời.

- Thật là, sao cô không nói với tôi một tiếng hả? Sao cô có thể để sư phụ đi ra ngoài như thế chứ?

Dương Tử Mi gấp đến mức to tiếng trách mắng Sadako.

- Tôi xin lỗi, chủ nhân. Tôi không biết là phải nói cho cô biết.

Mặt mày Sadako tràn đầy vẻ hối lỗi, cô cúi thấp đầu xuống xin lỗi Dương Tử Mi.

- Được rồi, chuyện này cũng không thể trách cô được. Nếu sư phụ đã muốn đi thì cô cũng không cản được ông ấy.

Dương Tử Mi biết trách mắng Sadako cũng vô dụng, cô chạy vào phòng của sư phụ mình lần nữa, phát hiện sư phụ chỉ cầm theo vài bộ quần áo, những thứ khác vẫn ở trong phòng, thậm chí đến cả chiếc điện thoại mình mua cho ông ấy để tiện cho việc liên lạc, ông ấy cũng để lại, không hề mang theo.

Rốt cuộc sư phụ muốn đi vân du ở nơi nào chứ?

Tại sao không chịu để cô đi theo bên cạnh ông, cùng ông vượt qua đại hạn cuối cùng này?

Dương Tử Mi vô cùng đau lòng ngồi bần thần trong phòng của sư phụ hồi lâu. Lúc này Sadako lại đi vào, nói:

- Chủ nhân, người bạn Lam Nha Nha của cô chuyển đồ đến rồi.

- Tôi biết rồi.

Vừa bước ra ngoài, Dương Tử Mi lập tức nhìn thấy Lam Nha Nha đang xách một cái túi lớn trong tay, vẻ mặt đầy ngượng ngùng nhìn cô nói:

- Tử Mi, mình chuyển đến thật này, bạn hãy thu nhận mình nhé.

- Đương nhiên rồi, thấy bạn tới mình vui chết đi được ấy chứ.

Nói xong Dương Tử Mi dẫn Lam Nha Nha vào căn phòng mà cô đã chuẩn bị sẵn cho cô ấy.

Khi Lam Nha Nha vừa nhìn thấy căn phòng được sắp xếp theo phong cách cổ điển vô cùng trang nhã giống như khuê phòng của các tiểu thư trên ti vi thì lập tức hưng phấn ôm lấy Dương Tử Mi, kêu to:

- Woa, Tử Mi, căn phòng này thật là đẹp quá đi mất, mình thích quá! Mình vẫn hay mơ ước có thể được sống trong căn khuê phòng giống như các thiên kim tiểu thư thế này đây. Tử Mi, cảm ơn cậu, yêu cậu quá đi mất!

Nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ hưng phấn của cô ấy, Dương Tử Mi cũng cực kỳ vui vẻ.

Lam Nha Nha cời giầy, lăn qua lăn lại trên giường vài vòng sau đó ôm gối hỏi Dương Tử Mi:

- Tử Mi, tại sao khi vừa bước vào căn phòng này mình lại cảm thấy cực kỳ thoải mái, cực kỳ ấm áp thế nhỉ?

- Căn cứ vào tất cả thuộc tính âm của bạn, mình đã dùng đá thủy tinh bố trí Tụ Dương Trận trong căn phòng này, đồng thời cũng dán chín tờ Tụ Dương Phù lên. Tất cả mọi thứ được trưng bày ở đây đều được sắp xếp theo trận pháp, bạn nhất định không được động linh tinh. Đợi sau khi bạn ở đây hơn một tháng, mình sẽ giúp bạn thu thập chút dương khí, đến lúc đó có lẽ luồng âm khí kia không thể ảnh hưởng đến thể chất của bạn được nữa.

Dương Tử Mi ngồi xuống bên cạnh Lam Nha Nha, dặn dò.

- Ủ, mình nhất định sẽ không động vào đồ đạc đâu.

Lam Nha Nha chớp đôi mắt to tròn linh động trong suốt đến vô ngần của mình, nhìn Dương Tử Mi, nói với vẻ cực kỳ cảm động:

- Tử Mi, bạn đối với mình tốt quá, bạn thật sự là cha mẹ tái sinh của mình!

- Còn lâu mình mới muốn làm cha mẹ tái sinh già cả gì đó của bạn nhé, chúng ta là bạn bè mà, có thể giúp được bạn bè, mình cũng vui lắm.

Dương Tử Mi cười nói.

Chương 617: Sự ấm áp của tình bạn (2)

Mình cũng hy vọng một ngày nào đó trong tương lai mình có thể có khả năng để giúp đỡ bạn bè nhiều hơn nữa.

Đôi mắt của Lam Nha Nha vụt sáng:

- Từ sau khi mình bắt đầu siêu độ cho những cô hồn dã quỷ theo lời đề nghị của bạn, mình phát hiện sau mỗi lần siêu độ, giúp đỡ họ mình đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Ừ, trong một mức độ lớn, lý do con người cảm thấy hạnh phúc không phải là vì mình có được rất nhiều, mà là vì bản thân mình có giá trị.

Dương Tử Mi suy tư hồi lâu rồi gật đầu.

Đời trước, cô rất đau khổ là bởi vì ngay cả bản thân mình cô cũng không quan tâm đến, cô không biết rốt cuộc thì cuộc đời mình có ý nghĩa gì nữa.

Đời này, cô có năng lực có thể tự chăm sóc bản thân, cũng có năng lực giúp đỡ những người mình quan tâm. Nhìn thấy họ vui vẻ vì mình, cô cũng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

- Tử Mi, mình luôn cảm thấy bạn trưởng thành và chín chắn hơn bọn mình rất nhiều, không hề giống một cô bé mười lăm tuổi chút nào.

Lam Nha Nha nhìn cô rồi nói.

- Đúng rồi, mình là một bà cô hơn bốn mươi tuổi đấy.

Dương Tử Mi vờ trách móc, cười một cách nghịch ngợm

- Bốn mươi tuổi á? Thật là, bà cô bốn mươi tuổi làm gì non được như bạn đâu?

Lam Nha Nha trợn mắt lên sau đó giơ tay thọc lét Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi không chịu nổi nhột, cười khúc khích ngã xuống giường, cũng lăn đến thọc lét Lam Nha Nha.

Hai người cười đùa vui vẻ, lăn tới lăn lui ở trên giường...

Một lát sau, Sadako đến gọi hai người đi ăn cơm.

Dương Tử Mi kéo tay Lam Nha Nha đến phòng ăn, họ vừa cùng nhau thưởng thức những món ăn ngon mà Sadako làm vừa nói một vài ở trường học.

Sau khi ăn cơm xong, hai người cùng nhau lấy sách ra ôn lại bài.

Tiếng Anh của Lam Nha Nha rất tốt, nên cô phụ trách dạy Dương Tử Mi học tiếng Anh, còn Dương Tử Mi thì giảng giải về các đề Toán cho cô hiểu, tiếng nói cười rộn ràng vang lên, cũng vì thế mà thời gian trôi qua rất nhanh.

Học xong, hai người lại nắm tay nhau đi dạo phố đêm của thành phố A, mặc cả trả giá với người bán hàng rong bên vỉa hè, cùng nhau ăn vặt, cùng nhau lượn lờ trong các shop quần áo rất vui vẻ.

Chưa bao giờ Dương Tử Mi cảm thấy cuộc sống phong phú như vậy.

Cái cảm giác được cùng bạn bè cùng nhau chung sống học tập giống như những người đồng trang lứa khác như thế này thật là tốt, khiến cô bất chợt quên đi sự đặc biệt của bản thân mình.

Sau khi Lam Nha Nha ngủ say.

Dương Tử Mi cũng nằm ở trên giường của mình, bắt đầu gọi điện cho Long Trục Thiên.

- Trục Thiên, anh đã ngủ chưa?

- Không có em ở bên cạnh anh không ngủ được.

- Vậy khi nào thì anh về? Em rất nhớ anh.

- Mi Mi, anh cũng rất nhớ em nhưng ngày mai anh phải đi Châu Âu rồi.

Trong giọng nói của Long Trục Thiên mang đầy sự áy náy.

- Anh đến Châu Âu làm gì?

- Trong tổ chức xảy ra chút chuyện, anh phải đến đó xử lý.

Dương Tử Mi không truy hỏi rốt cuộc tổ chức mà anh nói là gì. Cô biết, có một số việc có thể hỏi nhiều, nhưng có một số việc không cần phải hỏi làm gì.

Bắt đầu từ khi nhìn thấy Long Trục Thiên khi cô lên năm, cô đã biết bối cảnh của anh không hề đơn giản như Gia Cát Nguyệt nói, đằng sau hẳn là vẫn còn một tổ chức thần bí nữa.

Sợ Long Trục Thiên sẽ gặp nguy hiểm khi tiết lộ ra bí mật của tổ chức nên cô tuyệt đối sẽ không hỏi nhiều.

- Vậy anh về sớm nhé, em đợi anh.

Dương Tử Mi cố gắng khiến giọng nói của mình bình tĩnh hết mức có thể.

- Anh yêu em, Mi Mi.

Trong giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Long Trục Thiên khiến cô nghe xong thì trái tim lại không nén nổi mà loạn nhịp.

- Em cũng yêu anh, Trục Thiên.

Dương Tử Mi dịu dàng nói ra tình cảm của mình.

- Anh hát ru cho em ngủ nhé...

- Vâng.

Từ đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng hát từ tính nhẹ nhàng của Long Trục Thiên. Đây vẫn là bài hát mà cô không hiểu lời, là bài hát ru cô đã từng nghe một lần ở chỗ của Tuyết Hồ.

Không biết bây giờ Tuyết Hồ thế nào rồi.

Liệu đã vượt qua được lần thiên kiếp thứ ba kia hay chưa?

Chương 618: Sadako và ngôi sao năm cánh

Trong khúc hát ru của Long Trục Thiên, Dương Tử Mi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cô mơ thấy một giấc mơ, trong mơ cô thấy Tuyết Hồ đã khôi phục lại thân phận thật sự của mình, đang không ngừng chạy trên thảm cỏ. Cô gọi lớn nhưng vẫn không thể gọi được nó lại, nên chỉ đành không ngừng đuổi theo phía sau nó...

Đuổi mãi đuổi mãi, bỗng nhiên một tiếng sấm vang lên, một tia sét đánh thẳng vào người Tuyết Hồ.

Sau khi bị sét đánh trúng, cả người Tuyết Hồ lập tức biến thành một quả cầu lửa...

- Tuyết Hồ, Tuyết Hồ, Tuyết Hồ...

Dương Tử Mi kinh hoàng kêu lên rồi bật tỉnh dậy. Khi nhìn thấy tấm màn màu trắng cô mới biết vừa rồi chẳng qua là mình đang nằm mơ.

Đưa tay lên lau trán, cô phát hiện trên trán mình toàn bộ đều là mồ hôi lạnh.

Sau đó cô ngồi dậy, ôm chăn run rẩy hồi lâu. Mãi sau không thể ngủ tiếp được nữa, cô đành đứng dậy đi vào Tụ Linh Trận Nhãn luyện công.

Vừa đến, cô lập tức phát hiện ra Sadako đang ngồi trong mắt trận, xếp chân nhắm chặt hai mắt, linh khí khắp bốn phía không ngừng cuộn cuộn hội tụ vào Thiên Linh Cái của cô ấy.

Dương Tử Mi không gọi cô ấy mà ngồi ở một bên quan sát Sadako.

Mặc dù Sadako là một người hầu vô cùng hoàn mỹ, nhưng cô vẫn duy trì khoảng cách nhất định với cô ấy, bởi vì mỗi khi nhìn thấy cô ấy, trong lòng Dương Tử Mi luôn có chút bất an.

Lúc này cô lấy hai món đồ trang sức ngôi sao năm cánh cướp được từ hai tên sumo Nhật Bản kia từ trong ngực mình ra chơi.

Đột nhiên Sadako mở mắt quay sang nhìn cô, ánh mắt dừng lại trên hai món đồ trang sức ngôi sao năm cánh trên tay cô.

- Chủ nhân!

Sadako đứng lên, đi đến trước mặt Dương Tử Mi, khẽ khom người xuống:

- Chủ nhân có thể đưa nó cho tôi được không?

- Tại sao tôi phải đưa nó cho cô?

Bình thường, những cát khí mà cô thường thấy tất nhiên có thể cản trở được một vài âm sát khí xâm phạm, nhưng hai thứ này lại không hề đơn giản như vậy. Nó không chỉ cản được âm sát khí mà còn có thể khiến âm sát khí mà cô bắn ra bắn ngược trở lại, khiến cô suýt chút nữa bị phản phệ.

Đây không phải là pháp khí bình thường, cô không muốn đưa nó cho Sadako đâu.

Dù sao thì bản thân Sadako sẽ không dính vào khói lửa nhân gian, cũng là xác sống không bao giờ chết, mang theo vật này cũng là vô dụng.

- Chủ nhân, trên vật này có một loại khí tức vô cùng quen thuộc với tôi, xin chủ nhân hãy đưa nó cho tôi.

Sadako nói với giọng điệu khẩn cầu.

Dương Tử Mi có chút mềm lòng, không nỡ từ chối yêu cầu của cô ấy, chỉ đành đưa một trong hai cái cho cô ấy rồi nói:

- Tôi chỉ có thể đưa cho cô một cái thôi, cái còn lại tôi phải giữ lại để nghiên cứu.

- Cảm ơn chủ nhân.

Sadako mừng rỡ nhận lấy món đồ trang sức ngôi sao năm cánh, coi nó như bảo vật cầm trên tay ngó nghiêng một hồi rồi mới đeo nó lên cổ.

Con người của Dương Tử Mi khẽ rụt lại một cái, cô kích hoạt thiên nhãn để quan sát nhưng lại phát hiện sau khi Sadako đeo Ngôi sao năm cánh đó lên người, lớp ánh sáng cát khí vốn có trên thân nó lại hoàn toàn biến mất, dường như đã trở thành một món đồ trang sức bình thường.

Mà da thịt của Sadako lại lấp lánh ánh sáng, giống như lớp ánh sáng của ngôi sao năm cánh kia đã bị cô hút hết vậy.

Dương Tử Mi đổ mồ hôi lạnh.

Cô không biết đây rốt cuộc là hiện tượng quái lạ gì nữa.

- Chủ nhân, tôi về phòng đây.

Sadako khom người với Dương Tử Mi nói.

- Ừ.

Dương Tử Mi phất phất tay, nhìn thân hình yếu điệu thướt tha của Sadako dần dần đi xa, đột nhiên cô lại nhớ đến sư thúc Ngọc Chân Tử, trái tim dường như bị ai đó dùng dùi đâm cho một cái, sự đau đớn kịch liệt lại bộc phát ra.

Sư thúc, không phải người nói nhìn người đẹp như Sadako nhiều sẽ có thể sống lâu thêm vài chục năm sao?

Tại sao bây giờ người lại ra đi nhanh như vậy?

Sư thúc qua đời, sư phụ lại bỏ đi.

Trong căn nhà này, cô cảm giác như mình đã trở thành một cô nhi.

Mạch suy nghĩ cứ thế lan xa, nỗi đau chua xót tâm can cũng ngày một dâng đầy khiến cô không thể nào chuyên tâm luyện công được, chỉ đành ngồi nhìn lên bầu trời đầy sao sáng kia ngẩn người.

Mà lúc này trong phòng của Sadako đột nhiên xảy ra một vài sự biến hóa quỷ dị.

Nếu như Dương Tử Mi ở đây, chắc chắn cô sẽ nhìn thấy toàn thân Sadako lúc này được tinh mang bao phủ, trên da thịt trắng nõn dần hiện lên sắc tím nhạt...

Chương 619: Rốt cuộc là giống ở đâu chứ

Đến năm giờ, Dương Tử Mi vừa đẩy cửa ra ngoài thì nhìn thấy Hoàng Vân Quốc đã ở đó, đang ở khoảng đất trống trước cửa vận động làm nóng người.

- Cảnh sát Hoàng, anh đến sớm thế à?

Dương Tử Mi tiến lên hỏi.

Hoàng Vân Quốc gãi đầu cười cười nói:

- Anh đến trước mười lăm phút thôi, không tính là sớm. Anh còn sợ em không thể dậy nổi cơ, thật không ngờ em lại đúng giờ như vậy.

- Đã đồng ý với anh rồi sao em có thể ngủ nướng được chứ?

Dương Tử Mi cũng bật cười rồi dẫn Hoàng Vân Quốc vào trong sân.

- Woa, đứng ở bên ngoài nhìn vào anh còn tưởng đây cũng chỉ là một tòa tứ hợp viện bình thường thôi, nhưng không ngờ trong này lại có một phong cảnh khác, thật sự là đẹp quá đi mất.

Giống như những người khác, vừa bước vào trong sân, Hoàng Vân Quốc lập tức thốt lên đầy kinh ngạc.

- Ngoại trừ đẹp ra anh có phát hiện ra có gì khác nữa không?

Dương Tử Mi cười cười hỏi.

Hoàng Vân Quốc nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu:

- Bầu không khí này cũng vô cùng trong lành, trong lòng hơn bầu không khí ở bên ngoài nhiều, giống như là anh đang ở trong núi sâu vậy, thật kỳ lạ!

- Ha ha, chính xác.

Sau đó Dương Tử Mi vừa cười vừa dẫn anh vào giữa Tụ Linh Trận.

Bây giờ là năm giờ sáng, linh khí còn sót lại trong tụ linh trận cũng không còn nhiều, vừa lúc thích hợp với một người thường như Hoàng Vân Quốc.

Sau đó cô bắt đầu dạy khẩu quyết nhập môn của Đạo Khí Thuật cho anh, để anh dựa vào nó tu luyện.

Hoàng Vân Quốc cũng tu luyện vô cùng chăm chỉ.

Còn nhớ trước đây khi Dương Tử Mi tu luyện Đạo Khí Thuật lần đầu tiên đã có thể trực tiếp kết nối với nguyên khí của trời đất, nhanh chóng lĩnh ngộ được tinh hoa trong đó.

Trong Đạo Môn, thứ được chú trọng nhất chính là chữ “gộ”.

Nhưng Hoàng Vân Quốc lại không thể như thế. Mặc dù có tụ linh trận hỗ trợ, nhưng tiến độ của ngày đầu tiên vẫn vô cùng chậm chạp, không có bất kỳ hiệu quả nào.

Lúc này Dương Tử Mi mới phát hiện, xét về phương diện tu luyện Đạo Khí

Thuật, mình quả thực là một thiên tài.

Thảo nào sư phụ tu luyện hàng trăm năm cũng chỉ bằng mình tu luyện mười năm ngắn ngủi.

Đến bảy giờ, Sadako đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng.

Thấy vậy Dương Tử Mi bảo Hoàng Vân Quốc tạm dừng tu luyện, cùng đi vào ăn sáng với cô.

- Sao anh có thể không biết ngại như thế được?

Hoàng Vân Quốc cảm thấy có chút ngượng ngùng, muốn từ chối.

- Chẳng có gì phải ngượng ngùng cả, anh vừa là ân nhân vừa là bạn của em, ăn một bữa sáng có tính là gì chứ.

Sau đó Dương Tử Mi giả bộ tức giận nói:

- Nếu đến ăn sáng anh cũng không chịu ăn cùng em thì thật sự là quá khách khí, sau này em không muốn cho anh đến luyện công nữa đâu.

Nghe vậy, Hoàng Vân Quốc kinh hãi, vội vàng nói:

- Anh ăn, anh ăn mà.

Sau hai tiếng luyện công, tuy rằng ngoài mặt không thấy được hiệu quả gì, nhưng anh lại phảng phất cảm thấy trong đó ẩn chứa bí ẩn cực lớn. Huống hồ sau khi luyện công hai tiếng, anh không những không cảm thấy mệt mỏi mà còn cảm thấy mình dồi dào tinh lực hơn bao giờ hết, tế bào khắp toàn thân đều thoải mái đến mức căng tràn.

Sao anh có thể nỡ không đến nữa chứ?

- Vậy thì anh đừng khách sáo nữa.

Nói xong Dương Tử Mi dẫn anh đến phòng ăn.

Lúc này Lam Nha Nha đã sớm chờ ở trên bàn ăn, vừa nhìn thấy người lạ Hoàng Vân Quốc, cô vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Tử Mi, anh trai này là ai thế?

- Cảnh sát Hoàng Vân Quốc.

Nói xong, Dương Tử Mi lại xoay mặt về phía Hoàng Vân Quốc nói:

- Đây là Lam Nha Nha, bạn em, cô ấy cũng sống ở đây.

- Chào em, chào em!

Vừa nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt thon nhỏ chỉ bằng một bàn tay và đôi mắt to trong suốt, tràn đầy linh khí, trắng đen rõ ràng kia của cô, Hoàng Vân Quốc cảm thấy nơi bén nhọn nhất trong trái tim mình cũng trở nên mềm nhũn, khiến anh có một xúc động và dục vọng muốn bảo vệ cô trong vòng tay của mình.

- Đây là Sadako, người hầu của em.

Dương Tử Mi tiếp tục chỉ tay về phía Sadako đang bận rộn làm việc, giới thiệu với Hoàng Vân Quốc.

- Người hầu? Anh còn tưởng đó là chị của em cơ.

Hoàng Vân Quốc cảm thấy mồ hôi toát ra đầy đầu, anh nói:

- Nhìn hai người khá là giống nhau.

Có người nói mình giống Sadako ư?

Dương Tử Mi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bất kể là ngũ quan hay là vóc người, hai người cô thật sự không hề giống nhau chút nào.

Chương 620: Cùng nhau đi xe

Chủ nào tố nấy, nếu Sadako là người hầu của Tử Mi, sau khi chung sống lâu với nhau, nhìn giống nhau là chuyện bình thường.

Lam Nha Nha ở bên cạnh lên tiếng nói:

- Huồng hồ, người đẹp đều có điểm giống nhau mà.

Nghe vậy Hoàng Vân Quốc nhìn Sadako rồi lại quay sang nhìn Dương Tử Mi một cách vô cùng nghiêm túc. Thật ra ngũ quan của hai người không hề giống nhau, nhưng hơi lướt qua lại cảm thấy giống đến vô cùng. Có lẽ đúng như Lam Nha Nha nói, sống với nhau lâu nên hai người cũng trở nên có chút giống nhau.

Sau khi ăn sáng xong, Hoàng Vân Quốc về thẳng cơ quan làm việc, còn Dương Tử Mi thì cùng đến lớp với Lam Nha Nha.

Cô dắt chiếc xe đạp màu hồng mà Mẫn Cường vừa tặng cho cô ra cửa, chờ Lam Nha Nha. Vừa mới ra khỏi giao lộ cô đã nhìn thấy Mẫn Cường cũng đang ngồi trên con xe đạp màu xanh của anh đứng đợi.

- Chào buổi sáng, Tử Mi.

Mẫn Cường khẽ chào hỏi với Dương Tử Mi, sau khi nhìn thấy Lam Nha Nha đang ngồi sau yên sau thì hơi ngẩn người rồi cũng cười, nói:

- Chào buổi sáng, Nha Nha.

- Chào buổi sáng!

Dương Tử Mi đạp xe lên phía trước, sóng đôi với chiếc xe đạp của anh.

- Sao em lại đi học cùng với Nha Nha thế?

Mẫn Cương tò mò hỏi.

- Bây giờ Nha Nha đang ở nhà em.

Dương Tử Mi cười nói:

- Sau này cậu ấy sẽ cùng đi học, tan học với chúng ta.

- Thật thế sao?

Trên khuôn mặt của Mẫn Cương hiện lên vẻ hâm mộ, anh nói:

- Em chưa từng mời anh đến nhà em chơi lần nào mà lại cho Nha Nha ở cùng với em, thật là bất công quá đi.

Dương Tử Mi cười cười nói:

- Trên đời này có chuyện gì công bằng sao?

- Bởi vì không có nên lòng anh mới cảm thấy không cân bằng.

Mẫn Cương giả bộ nghiêm mặt nói:

- Thân là anh trai mà đến nhà em gái cũng chưa từng vào, còn ra thể thống

gì nữa? Em đã vào nhà anh mấy lần rồi đấy.

- Được rồi, vậy tối nay sau khi tan học anh cùng đến nhà em đi, em mời anh ăn cơm. He he, đồ ăn người hầu em làm, ăn ngon cực luôn, bất kể anh muốn ăn đồ Hàn hay đồ Nhật hay là tứ đại món ăn truyền thống của Hoa Hạ chúng ta, cô ấy cũng có thể làm rất ngon, anh cứ tự nhiên là được.

Không thể từ chối được Mẫn Cường, Dương Tử Mi chỉ đành nói vậy.

Nghe thế, ánh mắt của Mẫn Cường lập tức sáng lên:

- Vậy tối nay anh nhất định sẽ đến đó làm khách.

- Hoan nghênh, vô cùng hoan nghênh.

Dương Tử Mi nói cười rất vui vẻ, hai người cùng đạp xe đi đến trường, trên đường đi vừa nói vừa cười, vô cùng vui vẻ.

- Chắc chắc, hai người các cậu cùng nhau đạp xe như thế, có gian tình lắm đó.

Hạ Muội cũng đi xe đạp đến trường, từ xa nhìn thấy bọn họ thì lập tức đuổi theo, mặt mày đầy vẻ giảo hoạt nói:

- Nếu không phải còn có Nha Nha ở bên cạnh, mình tuyệt đối nghi ngờ hai bạn đấy.

- Hạ Muội thôi, bạn nói bậy gì đó?

Dương Tử Mi trợn mắt với cô một cái rồi nói:

- Đúng rồi, tối nay Mẫn Cường muốn đến nhà mình chơi, bạn có muốn đến

cùng không? Càng nhiều người càng náo nhiệt.

- Được được, đồ đáng ghét, mình sớm đã muốn đến nhà bạn chơi nhưng vẫn không dám nói, sợ bị bạn từ chối, bây giờ nhờ phúc của Mẫn Cường, cuối cùng cũng có thể đi vào căn nhà được cha mình dày công xây dựng thăm thú rồi.

Hạ Muội oán thán nói.

- Ha ha, không phải mình không hiếu khách mà là các bạn thật sự không thích hợp ở trong đó quá lâu, cho dù là người nhà của mình mình cũng không dám cho bọn họ ở lâu được.

Dương Tử Mi giải thích nói.

- Mình hiểu mà, cha mình cũng nói là trước kia chỗ cậu ở bây giờ là bãi tha ma, khi xây dựng còn đào ra được khá khá thứ quý dị. Chẳng qua mình nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao đang yên đang lành cậu lại muốn xây nhà ở nơi đó thôi.

Hạ Muội trợn mắt với cô một cái rồi nói.

- Đó là do đặc thù của mình cần mà, đừng quên nghề của mình là gì nhé. Ma quỷ gì đó, tất nhiên là mình không sợ rồi.

Dương Tử Mi cười nói.

Chương 621: Điểm huyết

Nha Nha ở nhà của em có hợp không?

Mẫn Cương tò mò hỏi thử.

- Hợp lắm, thể chất của Nha Nha khác với người bình thường, ở bên đó thì có thể điều tiết âm dương trong cơ thể hòa hợp hơn.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Hóa ra là vậy, có phải bạn sợ bọn mình đến đó nhiều thì sẽ khiến âm dương không cân bằng không?

Hạ Muội hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Ủ, nhưng thi thoảng đến ngồi một lúc thì vẫn tốt cho cơ thể, cho nên, sau này hoan nghênh mọi người mỗi tuần đến nhà mình ngồi một lúc.

- Vậy thì mình sẽ không khách khí nhé.

Hạ Muội nói.

- Thế anh cũng không khách khí.

Mẫn Cường cười nói với Hạ Muội:

- Hạ Muội này, sau này nếu như bạn đến nhà em ấy thì nhớ gọi mình với nhé, mình cũng muốn đi theo.

- Xí, mình còn tưởng là bạn muốn đến riêng hơn cơ đấy.

Hạ Muội cố tình liếc mắt nói.

Mặt của Mẫn Cường đỏ bừng lên.

Bốn người bọn họ cười cười nói nói quay về trường học.

Lam Nha Nha và Mẫn Cường bước vào phòng học của bọn họ, còn Hạ Muội thì ôm cổ của Dương Tử Mi đi vào phòng của mình.

- Tử Mi ơi Tử Mi, đêm qua mình trông thấy bạn ở ngoài quảng trường.

Trần Tiểu Cường chạy tới trước mặt cô, nhìn cô với vẻ cực kỳ sùng bái:

- Mình trông thấy bạn chỉ dùng một ngón tay thôi đã có thể đánh ba con lợn béo người Nhật chết giẫm kia ngã lăn quay ra đất, đúng là sướng quá đi mất, tuyệt đối không tả nổi, bạn làm cách gì mà hay thế?

- Hì hì, mình dùng ngân châm cầm bọn họ ngã đấy.

Dương Tử Mi cười nói:

- Chuyện nhỏ thôi ấy mà, cũng có gì đặc biệt đâu.

Mọi người nghe thấy họ nói thế thì cũng nhào nhào lên.

- Trời ạ, Tử Mi, mình cũng có nghe nói là có một cô học trò dễ dàng đánh ngã ba tên đầu vật to như bồ tượng, cực kỳ lợi hại luôn, hóa ra đó chính là bạn sao, bạn biết võ công à?

- Đúng đó đúng đó, mình cũng nghe bảo y hết thế, đúng là thần kỳ mà.

- Woa, Tử Mi này, bạn chính là anh hùng dân tộc của chúng ta, mình hâm mộ bạn quá đi mất.

- Tử Mi ơi Tử Mi, cậu làm cách gì mà hay thế?

...

Trông thấy những gương mặt đầy vẻ tò mò của bạn học, lòng hư vinh của Dương Tử Mi được thỏa mãn phần nào.

Cô cười nói:

- Thật ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt cả đâu, không phải mình biết châm cứu đấy à? Mình cũng biết nhận huyết đạo, nên dùng ngân châm đâm vào huyết đạo của bọn họ, thế là bọn họ sẽ không cục cựa được, người bên ngoài không nhìn thấy mình dùng tới ngân châm, cho nên nghĩ là mình phải lợi hại lắm.

- Là thế sao? Nhưng mình nhìn thấy lúc ấy bạn nhảy vọt lên kia mà, nhảy lên chắc cũng phải cao chừng 2m luôn ấy chứ, đá cho cái tên sumo to con kia lệch đầu sang một bên, còn lợi hại hơn cả Lý Tiểu Long nữa.

Trần Tiểu Cường hỏi với vẻ khó hiểu:

- Bạn nói bạn biết điểm huyết, thế bạn có thể làm thử cho bọn mình xem được không?

- Được chứ.

Dương Tử Mi lấy ngân châm ra, đâm vào một huyệt cử động trên người của Trần Tiểu Cường:

- Tiểu Cường, bây giờ bạn có thể cử động được không?

Toàn thân của Trần Tiểu Cường tựa như bị tê cứng, không thể nào nhúc nhích gì được, sợ hãi bất thối:

- Tử Mi, bạn thật sự điểm huyệt cử động của mình rồi sao?

Dương Tử Mi gật đầu, sau đó giải huyệt cho cậu ta.

Trần Tiểu Cường lúc này mới có thể tự do hoạt động lại.

- Ủ, Hoàng Ly nói hơi nhiều, thế bây giờ mình sẽ khiến bạn tạm thời không thể nói chuyện được nhé.

Dương Tử Mi nói xong thì cây ngân châm trên tay lóe lên, đâm vào huyệt câm của Hoàng Ly đứng bên cạnh.

Hoàng Ly hoảng sợ, há miệng muốn hét lên, nhưng lại phát hiện mình không thể nào bật thốt thành lời được, chỉ có thể khàn giọng ú ớ.

- Hoàng Ly thật sự không thể nói chuyện được rồi sao?

Trần Cẩm nghi hoặc hỏi thử.

Hoàng Ly gật đầu, sau đó nhìn Dương Tử Mi với vẻ van nài, xin cô mau mau giải huyệt.

Cô thật sự hối hận muốn chết vì hôm đó mình lại buột miệng nói rằng đứa trẻ kia rất có thể là do Dương Tử Mi sinh ra.

Lỡ như Dương Tử Mi mà ghi hận trong lòng thì chẳng phải cả đời này mình sẽ biến thành kẻ câm hay sao?

Chương 622: Biểu diễn đập vỡ gạch

Hoàng Ly, bình thường bạn hơi bị nhiều chuyện, lại thích buồn dưa lung tung, rất nhiều chuyện bạn cứ đồn thổi ra mà chẳng thèm chứng thực xem có thật hay không, dù có thật sự bị câm đi nữa thì cũng là đáng đời mà thôi.

Trần Tiểu Cường từ trước tới nay không ưa Hoàng Ly lắm, cho nên lúc này trông có vẻ hả hê, cười nói với cô ta.

Hoàng Ly giơ hai tay ôm lấy cổ họng của mình, cố gắng kêu í ới, nhưng không thể nào phát ra thanh âm được.

Cô thật sự hối hận muốn chết rồi đây.

Tại sao mình lại lảm mồm như thế làm gì kia chứ?

Bây giờ thì hay rồi, biến thành câm luôn rồi!

Đúng là kinh khủng quá!

Cô nhìn Dương Tử Mi với vẻ đáng thương lắm lắm, nước mắt tuôn ào ào.

- Những kẻ nói bậy nói bừa, cuối cùng cũng sẽ có một ngày biến thành người câm, hoặc là khi xuống địa ngục sẽ bị tiểu quỷ cắt lưỡi đấy.

- Dương Tử Mi nhú mày nói với Hoàng Ly.

Mặt mày của Hoàng Ly tái mét, lắc đầu nguầy nguậy, tỏ vẻ sau này mình sẽ không bao giờ buôn dưa với tung tin bậy bạ nữa.

- Biết thay đổi là được rồi.

Dương Tử Mi mỉm cười, giơ tay giải huyết cam cho cô ta:

- Xong rồi đấy, giờ bạn có thể nói chuyện được rồi.

Hoàng Ly há miệng thử a một tiếng.

Một tiếng kêu này gần như dốc hết toàn bộ sức lực của cô ta, giọng cực kỳ vang, tựa như tiếng sư tử rống, khiến cho mấy người bạn học đứng bên cạnh hoảng hồn vội vàng che tai lại, sắp bị thủng màng nhĩ tới nơi.

Nghe thấy bản thân mình rốt cuộc cũng nói chuyện được, Hoàng Ly kích động tựa như được đại xá, nước mắt tuôn ào ào, nghẹn ngào nói với Dương Tử Mi:

- Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn...

- Ha ha, sau này bạn hãy cẩn thận một chút là được, chúng ta đều là bạn học với nhau, chẳng có gì để so đo, nhưng nói nhiều ắt có lúc nói hớ, nếu bạn mà không sửa tính thì một ngày nào đó cũng sẽ có chuyện cho mà xem.

Dương Tử Mi mỉm cười nói.

- Mình nhất định sẽ sửa, nhất định sẽ sửa.

Hoàng Ly đỏ mồ hôi lạnh.

- Tử Mi này, bạn giỏi thật đấy, mình còn tưởng rằng điểm huyết cam là

công phu chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp thôi chứ, thật không ngờ bạn cũng biết, bạn có thể dạy mình được không? Mình nhất định sẽ học thật chăm chỉ.

Hai mắt của Trần Tiểu Cường sáng rỡ lên.

Những bạn học khác cũng như thế.

Ai mà không muốn học loại công phu trâu bò như điểm huyết này chứ, chỉ cần ghét đưa nào thì chỉ cần giơ tay điểm một cái là nó sẽ bị bất động hoặc không thể nói chuyện được ngay.

Đúng là ngẫu chết mất thôi!

Dương Tử Mi cười nói:

- Không phải là mình không muốn dạy mọi người, mà là các bạn không thể học được đâu, việc nhìn huyết vị này khá là phức tạp, điểm huyết lại còn phải có nội lực mới được, chứ không phải tùy tiện đâm vào một cái là được đâu. Các bạn cứ chuyên tâm lo học hành đi, đừng có nghĩ vẩn vơ.

- Thế là sao? Chẳng lẽ Tử Mi bạn có nội lực à?

Trần Tiểu Cường chỉ vào cái mặt bàn rồi nói:

- Thế bạn đập nó thử xem có thể đập vỡ nó ra được không?

- Mình không làm mấy chuyện phá hoại của công đâu.

Dương Tử Mi thản nhiên nói:

- Sắp vào học rồi, mọi người giải tán đi.

- Không được không được, Tử Mi à, bạn để cho bọn mình được xem rốt cuộc nội lực của bạn lợi hại đến cỡ nào có được không?

Trần Tiểu Cường đánh chết cũng không chịu thôi.

- Có phải bạn muốn mình vỗ một cái lên đầu của bạn không?

Dương Tử Mi trợn mắt, bất đắc dĩ nói.

- Đừng mà.

Trần Tiểu Cường vội vàng ôm đầu, giật mình thon thót rút cổ lại.

- Chỗ này có một cục gạch đây.

Bạn học Lâm Khinh Ngôn nhìn thấy có một viên gạch dùng để chặn cửa phòng học lại thì vội cầm tới.

- Tử Mi, mau, mau thử xem đi mà.

Trần Tiểu Cường lại hưng phấn kêu to:

- Để bọn mình được chiêm ngưỡng tuyệt kỹ giang hồ tay không chém gạch đi.

Mấy cái đùa này thật là, xem ra nếu như mình không chịu biểu diễn thử thì bọn họ sẽ không chịu từ bỏ.

Cô bất đắc dĩ giơ chân đạp lên viên gạch kia một cái, sau đó rút chân về, nói:

- Xong rồi!

Mọi người nhìn về phía viên gạch nọ, phát hiện nó vẫn còn nguyên xi chẳng nứt mẻ miếng nào.

- Tử Mi, có phải bạn lừa mình không, viên gạch này căn bản đâu có bị gì đâu, không được, bạn không thể chỉ đập đại một cái như thế cho có được, bạn phải biểu diễn tay không chặt gạch cơ.

Trần Tiểu Cường nói xong thì cúi người xuống định nhặt viên gạch kia lên, nào ngờ tay cậu vừa mới chạm vào một cái thì viên gạch kia lập tức vỡ nát thành bột ngay trong tay của cậu.

Chương 623: Phó thị trưởng lý

Woa, Tiểu Cường, bạn lợi hại tới vậy sao? Cầm lên một cái đã bóp nát viên gạch được luôn à?

Có người kêu to.

- Không phải là mình làm đâu, mình mới chạm vào thì viên gạch này đã nát rồi.

Trần Tiểu Cường giật mình nhìn về phía Dương Tử Mi:

- Là khi này Tử Mi đã đạp nát nó đấy.

Ánh mắt của tất cả mọi người lại nhìn về phía Dương Tử Mi, mang theo vẻ bội phục, thậm chí là cả kính sợ.

Chỉ đạp một cước thật nhẹ nhàng như thế mà đã có thể khiến viên gạch vỡ nát rồi, nhưng bên ngoài viên gạch thoát nhìn trông vẫn còn nguyên vẹn, trình độ cỡ này đúng là chỉ có thể thấy ở trong tiểu thuyết võ hiệp mà thôi, thế mà Dương Tử Mi lại có thể biết được, đúng là kinh khủng quá.

Không ít người âm thầm cảm thấy may mắn vì trước kia mình không ngu dốt đắc tội Dương Tử Mi.

Lỡ như cô ấy mà tức giận, tiện tay gõ đại một cái lên đầu mình thì chẳng phải đầu của mình cũng sẽ bị nát bấy ra à?

Đúng là đáng sợ mà.

Mọi người nghĩ thế đều bất giác lùi về chỗ ngồi của mình.

Trông thấy cảnh tượng này, Dương Tử Mi lại cảm thấy ảo não vì mình đã làm màu hơi quá.

Chắc là sau này sẽ khó mà làm thân với mấy bạn học cùng lớp rồi.

Tần Khải Văn vội vàng bước vào phòng học, gọi Dương Tử Mi đi ra ngoài, trên mặt đầy vẻ bối rối hoảng hốt.

- Trò Tử Mi ơi, em gây họa lớn rồi.

Tần Khải Văn nhìn cô đầy vẻ lo lắng rồi nói.

- Gây họa lớn á? Em có gây họa gì đâu?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi lại.

- Haiz, em đến phòng hiệu trưởng với thầy, bây giờ hiệu trưởng cũng đang đau đầu lắm kia kìa.

Tần Khải Văn thở dài một hơi, dẫn cô đi tới phòng hiệu trưởng.

Dương Tử Mi còn tưởng rằng đây là chuyện về tin đồn sinh con lần trước, hoặc là chuyện về Mộ Dung Nghiên gây nức kia.

Nào ngờ, cô vừa mới bước vào phòng hiệu trưởng thì lập tức trông thấy hai người đàn ông mặc vest, mặt mày đanh lại vô cùng nghiêm túc.

Một người là người cô hay nhìn thấy trên tin tức địa phương, là phó thị trưởng Lý Thắng của thành phố A, một người khác thì thoát nhìn có vẻ như là người Nhật.

- Thị trưởng Lý, đại sứ Fujiki, đây chính là học trò Dương Tử Mi của trường tôi.

Hiệu trưởng nhìn thấy Dương Tử Mi đi đến thì như được đại xá, vội vàng chỉ vào cô giới thiệu.

- Cô chính là Dương Tử Mi à?

Lý Thắng trước nay chưa từng quen biết hay gặp qua Dương Tử Mi, ông ta vừa mới được điều tới đây nhậm chức từ nơi khác, nên không biết, cũng chưa từng nghe nói về cô, thế cho nên giọng điệu của ông ta nghe chẳng tốt đẹp gì, mang theo vẻ chỉ trích.

- Đúng.

Dương Tử Mi thản nhiên đáp lời:

- Bây giờ đang là giờ học, không biết các ông tìm tôi có việc gì hay không? Làm trễ giờ đi học của tôi như thế không tốt lắm đâu.

- BỐP!

Lý Thắng thấy bộ dạng hờ hững như thế không hề liên quan gì tới mình của cô thì tức giận đập mạnh lên mặt bàn:

- Con ranh này đúng là không biết lễ phép là gì, không biết cha mẹ mà dạy dỗ mà kiểu gì nữa!

Nghe nói thế thì Dương Tử Mi cũng nổi giận, lạnh lùng nói:

- Cha mẹ tôi dạy tôi rất tốt, nên không có cái thói tùy tiện giở giọng nạt thẳng vào mặt rồi đập bàn đập ghế với người ta.

Lý Thăng nghe xong thì tức giận tới mức toàn thân run mạnh lên.

Mặc dù ông ta chỉ tới đây để kiếm chút thành tích, làm một phó thị trưởng, nhưng ông ta xuất thân từ nhà họ Lý hiển hách ở Hoa Hạ, bình thường ngay cả thị trưởng và bí thư tỉnh nhìn thấy ông ta cũng không dám vênh váo lên mặt, mà phải cúi người ân cần thăm hỏi nịnh nọt ông ta.

Nhưng thật không ngờ nay lại bị một con oắt con xem thường như thế này.

- Trò Dương Tử Mi, đây là thị trưởng Lý, em nói chuyện cẩn thận một chút.

Hiệu trưởng sợ Dương Tử Mi không biết thân phận của Lý Thăng, thấy cô như thế thì vội vàng nhắc nhở.

- Em biết rồi, nhưng thế thì đã sao? Là do ông ta nói chuyện quá đáng trước.

Từ khi mới nhìn thấy Lý Thăng thì cô đã cảm thấy đặc biệt ghét ông ta.

Cảm giác chán ghét này đến từ đời trước.

Ở đời trước, cô nghe theo lời đề nghị của một người khác, cố gắng đi xin phúc lợi thấp nhất để bảo đảm cuộc sống, nên mới chạy đến trung tâm hành chính để đi tìm người chuyên phụ trách mục này là phó thị trưởng Lý Thăng.

Cô bước vào phòng làm việc của ông ta, còn chưa kịp nói gì thì đã bị ông ta sai người kéo cô ra ngoài, hơn nữa còn khinh khi mắng cô là đồ ăn mày, làm dơ chỗ của ông ta.

Chương 624: Kẻ đáng ghét (1)

Khi đó, Dương Tử Mi đang rơi vào cảnh khốn khó tột cùng cũng không muốn từ bỏ cơ hội xin được phúc lợi xã hội, nhưng lại không thể bước vào phòng làm việc của thị trưởng được, đành phải đứng chờ ở trước cửa văn phòng, chờ Lý Thăng tan sở đi ra.

Vất vả lắm mới đợi được ông ta hớn hờ bước ra, cô bước lên kể lại cuộc sống khốn khó của mình, cầu xin ông ta dù không thể cho cô xin được phúc lợi xã hội thì cũng tìm giúp cô một công việc bình thường nào đó, để cô có thể kiếm được chút tiền mưu sinh.

Sau đó Lý Thăng lại nhíu mày giờ bàn chân mang giày da đen bóng loáng của ông ta đến trước mặt cô:

- Thế thì lau sạch giày của tôi đi rồi hãy nói.

Dương Tử Mi cho rằng đã có hy vọng, bèn cúi xuống dưới chân của ông ta, lấy chiếc khăn tay duy nhất của mình ra, cẩn thận lau sạch sẽ đôi giày của ông ta, sau đó cô nhìn ông ta với vẻ chờ mong, van xin ông ta có thể giúp cho cuộc sống của cô trở nên tốt đẹp hơn.

- Lau có một đôi giày mà cũng không nên thân như thế thì cô còn làm ăn được gì? Cái con ăn mày nghèo rớt mồng tơi này, mau cút đi cho tao.

Sau khi Lý Thăng được lau sạch đôi giày xong thì không hề giữ lời, lại còn mở miệng mắng cô thậm tệ.

Dương Tử Mi đang ngồi xổm trên đất vội vàng giơ tay ôm lấy chân của ông ta, van xin:

- Thị trưởng ơi, tôi van ông, tôi rất cần một phần công việc để mưu sinh, bằng không thì tôi sắp chết đói mất rồi.

- Cút đi!

Lý Thăng thản nhiên giơ chân đạp mạnh một cái, hất cô ngã ra đất, còn chán ghét mở miệng mắng:

- Tao ghét nhất là thứ ăn mày hôi hám dơ dáy như mày đấy.

Nói xong thì bước lên chiếc xe Audi của ông ta nghênh ngang lái đi.

Xương sườn của Dương Tử Mi gần như suýt bị đạp gãy, cô ngân ngấn nước mắt nhìn chiếc xe dần chạy đi xa kia, vừa đau lại vừa oán hận, biết rõ chuyện muốn đi nhờ chính phủ giúp đỡ là chuyện nực cười lại ngậy thơ ra sao, chỉ đành tiếp tục cuộc sống bói toán của mình.

...

Bây giờ được gặp lại Lý Thăng lần nữa, cảnh tượng bị ông ta chán ghét đã vắng ra ở đời trước lại xuất hiện rõ mồn một trong đầu cô, khiến cho cô cảm thấy oán hận xen lẫn chán ghét khôn cùng.

- Đúng là nông cuồng!

Lý Thăng thấy Dương Tử Mi đã biết rõ thân phận của mình rồi mà vẫn giữ vẻ dửng dưng như thế, thậm chí giọng điệu còn mang theo vẻ khiêu khích, thì tức giận gào lên với hiệu trưởng đứng bên cạnh:

- Tôi bảo này hiệu trưởng Đinh, rốt cuộc ông dạy dỗ học trò kiểu gì thế? Để nó dám đối đầu với cán bộ nhà nước như thế là sao?

- Thị trưởng Lý, xin lỗi ngài, tính tình của em học trò này hơi ương bướng, tôi sẽ dạy dỗ lại thật tốt.

Hiệu trưởng thấy không khí giữa Dương Tử Mi và Lý Thắng có phần căng thẳng, vội vàng cúi đầu nói.

Trước đây, Dương Tử Mi từng cứu trường phòng giáo dục lúc bị trúng gió phát bệnh nặng, hiệu trưởng đương nhiên không dám làm gì cô, sợ sẽ đắc tội với trường phòng.

Nhưng dù trường phòng có lợi hại cách mấy thì so ra vẫn kém vị phó thị trưởng Lý Thắng có bối cảnh tương đối hoành tráng này nhiều lắm.

Ngay cả thị trưởng và bí thư nhà người ta cũng phải nghe lời ông ta răm rắp, chỉ là một trường phòng giáo dục thì có là cái gì đâu, cũng thuộc quyền quản lý của phó thị trưởng cả.

Bây giờ Dương Tử Mi chống đối với phó thị trưởng Lý Thắng như thế, ông đương nhiên cũng không thể nào bần tâm bên phía trường phòng giáo dục được nữa.

Lỡ như Lý Thắng này mà trách tội xuống, nói mình không biết dạy dỗ học trò, thì cái chức hiệu trưởng này của mình chắc cũng phải tèo mất thôi.

- Trò Dương Tử Mi, em có thái độ kiểu gì thế, còn không mau xin lỗi thị trưởng Lý đi?

Hiệu trưởng đành mặt lại, nghiêm giọng quát to lên với Dương Tử Mi.

- Hiệu trưởng, xin hỏi em có thái độ gì cơ? Em cảm thấy thái độ của em vẫn tốt hơn ông ta nhiều.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói:

- Ít nhất thì em không có cái thói đập bàn trừng mắt mắng người ta.

- Em...

Trông thấy bộ dạng không hề sợ hãi hay cố kỵ gì của Dương Tử Mi, hiệu trưởng thấp thỏm tim đập thành thịch, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm cả áo:

- Em có biết là đắc tội với thị trưởng thì sẽ có hậu quả thế nào không?

Dương Tử Mi cười lạnh, không thèm nói gì.

Chương 625: Kẻ đáng ghét (2)

- Đúng là coi trời bằng vung mà, một con nhóc học sinh trung học thôi mà lớn lối như thế.

Lý Thắng trông thấy vẻ mặt của Dương Tử Mi vẫn ngoan cố như cũ thì tức giận gào lên với hiệu trưởng:

- Lập tức gọi phụ huynh nhà nó lên đây, tôi muốn xem xem rốt cuộc là loại cha mẹ thế nào mà lại dạy ra đứa con cứng đầu hỗn hào như thế!

- Người quá đáng chính là ông chứ không phải tôi.

Dương Tử Mi tức giận nói.

- Thầy Tần, đi gọi điện thoại báo cho phụ huynh nhà Dương Tử Mi biết, bảo bọn họ mau đến trường học đi.

Hiệu trưởng quay đầu lại nói với Tần Khải Văn vẫn luôn nơm nớp đứng bên cạnh.

Tần Khải Văn không nhúc nhích, chỉ nhìn qua Dương Tử Mi, ý bảo cô đổi thái độ khác cho tốt hơn.

Dương Tử Mi cũng biết mình công nhiên đối đầu với Lý Thắng thế này không phải chuyện đúng đắn, nhưng cô không thể khống chế được cảm xúc của mình.

- Thầy Tần, ông coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai đấy à? Mau đi gọi điện thoại ngay cho tôi!

Hiệu trưởng thấy mặt mày của Lý Thắng càng lúc càng sa sầm xuống thì nghiêm giọng quát Tần Khải Văn.

Tần Khải Văn vội vàng xoay người định đi.

- Thầy Tần, không cần phải gọi cho cha mẹ em.

Dương Tử Mi lên tiếng gọi.

Tần Khải Văn gật đầu rồi đi ra ngoài.

- Hiệu trưởng Đình, cái trường này của ông đúng là coi trời bằng vung mà, ngay cả một giáo viên còn con mà cũng dám cãi lại lời ông nói nữa.

Lý Thắng tức giận quát lớn.

- Chuyện này...

Hiệu trưởng thật sự cũng giận Dương Tử Mi lắm, ông ta tức giận trừng Dương Tử Mi một cái.

- Bớt nói nhảm đi, tôi vẫn còn chuyện quan trọng cần phải hỏi đây.

Đại sứ Nhật Bản tên Fujiki gì đó vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh quan sát Dương Tử Mi lúc này rốt cuộc cũng mở miệng nói bằng tiếng Hoa cực kỳ lưu loát.

Lý Thắng vốn còn giữ thái độ vênh váo đặc ý với hiệu trưởng và Dương Tử

Mi, nhưng lúc quay sang nhìn Fujiki này thì lập tức thay đổi ba trăm sáu chục độ, trên mặt xuất hiện nụ cười nịnh nọt, cúi đầu nói:

- Đại sứ Fujiki, thật xin lỗi ngài, mời ngài nói.

Nói xong, ông ta lại thẳng eo, nghiêm mặt quay sang trừng mắt nạt thẳng vào mặt Dương Tử Mi:

- Vị này chính là Fujiki tiên sinh, là đại sứ Nhật Bản, mày cẩn thận thái độ cho tao, đừng có làm ảnh hưởng đến tình hữu nghị tốt đẹp của Hoa Hạ chúng ta và Nhật Bản, làm mất hết mặt mũi của Hoa Hạ đấy.

Dương Tử Mi chẳng thềm để ý đến.

Cô nhìn Fujiki với ánh mắt cực kỳ hờ hững.

Fujiki này tuổi chừng năm mươi, đã gặp qua rất nhiều người, nhất là người Hoa Hạ, ai gặp được ông ta đều phải cúi đầu nịnh nọt, xun xoe ông ta.

Nhưng con nhóc này, ngoại trừ không sợ Lý Thăng ra thì cũng vô cùng lạnh nhạt với mình.

Đôi mắt sáng ngời của cô đen thăm thăm, rồi lại bén nhọn như băng lạnh khiến cho người ta có cảm giác như thể bị cô ấy nhìn thấu tận linh hồn.

Cô nhóc này thoát nhìn có vẻ ngoài dịu dàng yếu ớt, tay trái gà không chặt này lại có thể dễ dàng đánh ngã ba sumo to con của mình, hơn nữa lại còn giành được thứ gì đó nữa sao?

Ba tên sumo kia khóc lóc đi van xin ông, nhưng vì vấn đề mặt mũi cho nên bọn họ cũng không nói cho ông ta biết lúc đó Dương Tử Mi chỉ dùng một hai chiêu đã đánh cho bọn họ quỳ mọp dưới sàn không thể động đậy được,

mà điều khoa trương hơn nữa chính là bọn họ đã từng đánh qua vô số trận, nhưng bất đắc dĩ bởi vì Dương Tử Mi có công phu Hoa Hạ cổ xưa, thế mà còn dùng ám khí với ám chiêu, thế nên mới thắng được bọn họ, hơn nữa lại còn tham lam cướp đi món trang sức ngôi sao năm cánh mà bọn họ đeo ở trên cổ, thứ đó là do pháp sư tặng cho bọn họ, thế nên bọn họ đi xin Fujiki làm chủ, ít nhất cũng phải giành được món đồ đó về mới được.

Trước đó Fujiki đã nhận được điện thoại từ bên Nhật, bảo ông phải chiêu cố ba võ sĩ sumo này khi họ đến Hoa Hạ.

Về phần mục đích của ba võ sĩ sumo này khi đi khắp Hoa Hạ khiêu chiến người Hoa thì ông ta cũng không biết rõ lắm, bên kia họ chỉ nói là cơ mật quốc gia, ông chỉ cần bảo vệ người là được rồi.

Fujiki đã làm đại sứ ở Hoa Hạ này hơn hai mươi năm, cũng đã sớm biết rõ tính tình của người Hoa Hạ, biết rõ phần lớn bọn họ chỉ là những kẻ to mồm thôi chứ chẳng làm nên trò trống gì.

Chương 626: Kẻ đáng ghét (3)

Cũng biết bọn họ mồm thì toàn nói những lời như thể yêu nước thương dân, nhưng tới lúc thật sự cần bọn họ hy sinh vì đất nước thì bọn họ lại chùn bước và bỏ chạy nhanh hơn bất kỳ người nào khác.

Bình thường đi đường mà gặp ăn trộm ăn cướp gì đó thì không dám hó hé lấy một tiếng, đối mặt với sự khiêu chiến của mấy gã sumo kia cũng chẳng có ai muốn ló đầu ra chịu chết.

Y như rằng, lúc ba gã sumo kia đến rất nhiều nơi ở Hoa Hạ khiêu chiến, kết quả cũng chẳng có ai dám bước lên nhận lời thách đấu, phần lớn đều chỉ đứng nhìn, đôi lúc tức quá thì mắng vài câu cho sướng mồm mà thôi.

Cho dù thỉnh thoảng có mấy thanh niên nhiệt huyết lên thì cũng bị đánh ngã lăn quay ra, căn bản không hề có khả năng đánh trả.

Nào ngờ được ở thành phố A nho nhỏ này lại có thể gặp được đối thủ mạnh mẽ như thế, ba người bọn họ bị đánh cực kỳ thảm, còn bị cướp mất đồ nữa chứ.

Điều khiến người ta khó tin nhất chính là đối phương còn là một cô học trò tuổi chỉ mới khoảng 15 16 tuổi mà thôi.

Căn cứ theo miêu tả của bọn họ về ngoại hình của Dương Tử Mi, Fujiki nhanh chóng điều tra ra thân phận và thông tin chung về cô, nên cũng vội vàng chạy đến đây.

- Trả cái thứ cô đã cướp đi lại cho chúng tôi!

Fujiki nhìn thấy thứ cô đeo trên cổ không phải trang sức hình ngôi sao năm cánh mà là một tấm thẻ bài bằng gỗ đào màu đen trông cực kỳ xấu xí thì nói với giọng điệu ghét bỏ:

- Việc cô đánh sumo của nước tôi ngã ra đất thì tôi không trách cô, chỉ có thể trách bọn họ tài không bằng người. Nhưng cô không nên nổi lòng tham cướp đồ của bọn họ đi như thế, bây giờ tôi lấy thân phận đại sứ để đòi cô phải trả thứ đó lại.

- Cái gì cơ? Đại sứ Fujiki, con ranh này dám cướp đồ của quý quốc các ngài ư? Đúng là hoang đường mà!

Lý Thăng nghe thấy thế thì gào lên, liếc xéo Dương Tử Mi:

- Xem ra đúng là bần cùng sinh đạo tặc mà, đúng là cái thứ phế vật cận bã không có cha mẹ dạy.

Nghe thấy ông ta dám chỉ trích cha mẹ mình thêm lần nữa, Dương Tử Mi rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cô giơ tay lên, giáng cho ông ta một bạt tai thật vang.

Lý Thăng bị đánh choáng váng mặt mày, đầu óc quay cuồng, bên má lẫn cằm đều bị sưng vù lên.

- Ông có thể mắng chửi tôi, nhưng không được nói động đến cha mẹ tôi!

Dương Tử Mi lạnh lùng nói với Lý Thăng:

- Cái loại người dựa vào việc trong tay có chút quyền lực thì điều võ giương

oai, không thềm đếm xỉa tới nỗi khổ cực của người dân như ông mới đúng là thứ phế vật cần bãi!

Hiệu trưởng sợ tới mức dần mặt ra, sau đó vội vàng hỏi thăm Lý Thắng có sao không.

Từ xưa tới nay Lý Thắng chưa từng bị ai đánh, nay thấy hiệu trưởng xáp lại thì tức giận đập một cú, đá trúng bụng của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng đau đớn ôm bụng kêu rên oai oái, đầu túa mồ hôi hột.

Nhưng ông ta cũng chẳng dám trách móc gì Lý Thắng, chỉ có thể dờn hết oán khí lên người Dương Tử Mi, tức giận gào lên với cô:

- Trò Dương Tử Mi, em thật quá đáng, trong trường trung học Nam Thành chúng tôi không chứa chấp loại học sinh như em, em lập tức rời khỏi trường trung học Nam Thành này cho tôi ngay!

Dương Tử Mi là học sinh của trường trung học Nam Thành, giờ lại đắc tội với Lý Thắng, chắc chắn sẽ liên lụy đến ông ta, thôi thì nhân cơ hội đuổi nó đi cho sớm, mình đỡ dây vào.

- Ha ha, hiệu trưởng à, người đánh ông là ông ta chứ có phải tôi đâu, làm trò như ông có phải là hơi bị tiểu nhân rồi không?

Dương Tử Mi cười lạnh nói:

- Thân là hiệu trưởng lại không lo bảo vệ học sinh của mình, loại hiệu trưởng như ông không có cũng được.

Hiệu trưởng nghe xong thì vừa đau vừa giận, mặt tím tái thành màu gan heo.

Cơn đau trên mặt của Lý Thằng đã bớt đi phần nào, ông ta giơ chân lên muốn đạp Dương Tử Mi...

Dương Tử Mi bây giờ chẳng phải Dương Tử Mi yếu đuối vô dụng của đời trước nữa, đương nhiên là sẽ không để bị ông ta đạp trúng.

Thân thể của cô hơi lóe lên một chút, trên ngón tay bắn ra khí âm sát.

Chân của Lý Thằng lúc này giống như không nghe theo điều khiển nữa, chột quay sang đạp lên cái bàn cứng ngắt, đá mạnh tới mức mấy ngón chân của ông ta muốn gãy cả ra, nhe răng nhếch miệng nhảy từng từng như khi bị bỏng mỡ...

Trong lòng Dương Tử Mi thầm cảm thấy sảng khoái!

Chương 627: Các người tự quần ẩu với nhau đi

Cái con ranh này!

Lý Thăng không đá trúng Dương Tử Mi thì tức giận lắm, giơ tay ra muốn tát cô một cái.

Dương Tử Mi lại nhanh chóng né được, lợi dụng âm sát khí để thao túng bàn tay của ông ta, khiến cho tay của ông ta đột nhiên tát về phía mặt của Fujiki mà chẳng có lấy một dấu hiệu báo trước nào.

- Bốp!

Một tiếng kêu giòn giã vang lên.

Lý Thăng còn đang cho rằng mình đã tát trúng Dương Tử Mi, đang định đắc ý thì bất chợt trông thấy đôi mắt trừng lớn đầy tức giận của Fujiki đang nhìn ông ta với vẻ không dám tin.

Nhìn thấy dấu tay đỏ lựng rõ mồn một trên mặt của Fujiki cùng với vẻ mặt hoảng sợ ngây ra như phỗng của hiệu trưởng, Lý Thăng lập tức biết rằng mình đã gây họa rồi.

- Thăng ngu, mẹ nó, ông dám đánh tôi à?

Fujiki tức giận, giơ bàn tay lên giáng cho Lý Thăng một cú thật mạnh...

- Bốp!

Lại thêm một tiếng vang thật kêu.

Lý Thắng vừa mới bị Dương Tử Mi tát cho một cái, còn chưa kịp hết đau thì lại ăn thêm một bạt tai đau điếng của Fujiki.

Gương mặt của ông ta nhanh chóng sưng phồng lên như một cái đầu heo, vô cùng đau đớn, lỗ tai kêu ong ong, thậm chí còn có máu chảy ra từ trong lỗ mũi lẫn khóe miệng, bị đánh tới mức lung lay hết mấy cái răng.

Lý Thắng ôm mặt kêu to.

- Đồ ngu!

Trên mặt Fujiki đầy vẻ tức giận, sắc mặt đen thui, ngữ khí cực kỳ không tốt:

- Phó thị trưởng Lý, bây giờ ông đi qua một bên cho tôi, tôi muốn tự mình nói chuyện với vị cô gái này, ông đừng có ra đây cản tay cản chân nữa.

Lý Thắng ôm mặt, trừng mắt nhìn Dương Tử Mi một cái, sau đó bảo hiệu trưởng đưa ông ta đến phòng y tế để xử lý cái mặt bị đánh sưng vù của mình.

Ông ta nghĩ mãi cũng không ra, rõ ràng mình muốn đánh Dương Tử Mi, nhưng chân lại đạp trúng cái bàn, rõ ràng định tát mặt nó nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tát lên mặt Fujiki.

Đây rốt cuộc là gì đây?

Ông ta nghĩ mãi cũng không ra, bèn hỏi hiệu trưởng vẫn luôn nơm nớp lo

sợ ở kế bên:

- Ban nãy ông cũng thấy rồi đấy, rõ ràng tôi định đánh con ranh kia chứ đâu phải định đánh Fujiki tiên sinh đâu, tại sao lại biến thành đánh trúng Fujiki tiên sinh nhỉ? Đúng là kỳ lạ.

- Cái này... thị trưởng Lý à, con bé Dương Tử Mi này...

Hiệu trưởng ấp úng muốn nói lại thôi.

- Con ranh đó làm sao? Chẳng lẽ nó biết tà thuật gì à?

Lý Thăng tức hốt hển hỏi lại.

- Tôi cũng không biết con bé ấy có tà thuật hay không, nhưng dù sao thì nó cũng không phải người thường, nó có y thuật cao minh, đã từng châm cứu cứu mạng cho trưởng phòng giáo dục lúc ông ấy bị trúng gió, cũng từng điều trị chữa chứng hôi nách với mụn nhọt gì đó cho bạn học của nó, còn một giáo viên tiếng Anh của trường tôi nữa, vốn mắc bệnh nặng, sau khi được con bé ấy chữa trị thì cũng khỏe re rồi. Tôi nghe người ta đồn con bé đó là một thầy tướng rất lợi hại, xem bói, xem phong thủy, dự đoán may mắn xui xẻo đều rất linh nghiệm, nghe nói có rất nhiều chính khách và tài phiệt đều tìm nó nhờ xem bói giúp. Nếu như không phải vì ngại mặt mũi hiệu trưởng một trường học thì tôi cũng muốn đi tìm nhờ nó xem giúp rồi.

Hiệu trưởng vừa dè dặt nói ra, vừa lén xem xét sắc mặt của Lý Thăng.

- Vớ vẩn!

Từ trước tới nay Lý Thăng không tin tà ma bói toán, chỉ tin vào quyền lực, cho nên cũng cực kỳ phản cảm với mấy trò mê tín xem bói cổ hủ này, trước kia khi còn làm hồng tiểu binh (1), đến mấy thứ như miếu thờ với từ đường

ông ta cũng dám phá nát, đương nhiên sẽ không e ngại gì mấy thầy tướng rồi.

Hiệu trưởng không dám hó hé lấy một tiếng.

Ông ta khác với Lý Thắng, rất tin vào mấy cái như xem bói và phong thủy, nhưng thân là một hiệu trưởng nên không dám để lộ ra mà thôi.

- Đợi Fujiki tiên sinh giải quyết chuyện của ông ta xong rồi thì tôi sẽ đi tính sổ với cái con ranh đó, tôi không tin một con nhóc mới tí tuổi đầu như nó lại có tà thuật gì.

Lý Thắng xoa mặt, trên mặt lại xuất hiện vẻ hung thần ác sát, lộ ra vẻ muốn ăn tươi nuốt sống Dương Tử Mi.

- Thị trưởng Lý, mặc dù Dương Tử Mi là học sinh của trường tôi, nhưng nó chỉ vừa mới chuyển đến đây học chẳng bao lâu, bình thường cũng hay trốn học, chuyện của nó làm thật sự không liên quan gì đến tôi cả.

Hiệu trưởng thấy bộ dạng của Lý Thắng như thế thì lo sợ tai bay vạ gió nên vội vàng phui sạch quan hệ.

- Lập tức chuyển hết hồ sơ đầy đủ thông tin của nó cho tôi, tôi sẽ khiến cho con nhóc đó biết rõ thế nào là lẽ độ!

Trong mắt của Lý Thắng lóe ra hung quang, gằn giọng nói.

- Vâng vâng vâng.

Hiệu trưởng vội vàng gật đầu.

Chỉ cần Lý Thắng không trách tội lên đầu mình thì có bảo ông làm gì ông

cũng chịu cả, về phần hậu quả của Dương Tử Mi sẽ thế nào thì phải xem số phận của nó rồi, chẳng liên quan gì với ông cả.

(1) Hồng tiểu binh: là đội quân gồm những thành viên là học sinh ở thời kỳ cách mạng văn hóa của Trung Quốc

Chương 628: Đại sứ fujiki

Phòng làm việc của hiệu trưởng chỉ còn lại hai người Dương Tử Mi và Fujiki mà thôi.

Fujiki sờ lên má mình, trong đôi mắt ẩn phía sau gọng kính đang nhìn Dương Tử Mi với vẻ dò xét.

Dương Tử Mi nhường mày, đối mắt với ông ta.

Fujiki chuyển mắt đi, tránh né ánh nhìn của cô, giơ tay ra nói:

- Từ trước tới nay nước Nhật chúng tôi vẫn luôn đề cao thi đấu công bằng, tôi sẽ không so đo chuyện cô đánh bại sumo của chúng tôi, nhưng xin cô hãy trả món đồ trang sức hình ngôi sao năm cánh kia lại cho chúng tôi.

- Cũng được, nhưng ông phải nói rõ cho tôi nghe về lai lịch của hai món trang sức đó, bằng không thì tôi sẽ không trả.

Dương Tử Mi đã nghiên cứu về cái ngôi sao năm cánh đó rồi, nhưng vẫn không thể tìm ra nguyên nhân nó có thể khiến âm sát khí của cô bị phản phệ, bên trên nó cũng chẳng có phù chú kết ấn gì hết.

Quan trọng nhất chính là Sadako từ trước tới nay không hề có dự vọng hay đòi hỏi gì cả, nhưng bây giờ lại chủ động hỏi xin cô thứ đó, sau khi đeo lên thì dường như lại xảy ra một số biến hóa kỳ lạ nào đó.

Vậy nên, cô vô cùng tò mò muốn biết về lai lịch của món trang sức hình ngôi sao năm cánh đó.

- Đó là vật hộ thân mà quốc sư của chúng tôi tặng cho bọn họ mà thôi, cũng chẳng phải thứ quý giá gì, nhưng đối với bọn họ mà nói thì nó lại rất quý báu.

Fujiki nhần nại nói ra.

Nếu như cô gái nhỏ này có thể dễ dàng đánh bại ba tên sumo của nước mình, ban này lại khiến cho Lý Thăng đánh mình một cách lạ kỳ như thế, thì nhất định cô ta không hề tầm thường.

Vậy nên ông ta cũng chẳng dám khinh thường cô, nên vẫn giữ thái độ cẩn thận nhất định với cô.

- Ồ? Chỉ thế thôi à?

Dương Tử Mi có phần thất vọng, nhưng vẫn hỏi tiếp:

- Có phải quốc sư của quý quốc am hiểu về âm dương thuật hay không? Đã bao nhiêu tuổi rồi? Tại sao ông ta lại tặng hai món đồ trang sức đó cho hai người sumo kia?

- Thật xin lỗi, xin thứ cho tôi không thể trả lời mấy vấn đề này của cô. Bởi vì tới tận bây giờ bản thân tôi cũng chưa từng được gặp mặt quốc sư vĩ đại của chúng tôi bao giờ.

Fujiki nói.

- Hai món đồ trang sức kia tôi đã dùng vào việc khác rồi, không thể nào trả lại cho các người được, thế này đi, tôi sẽ đền bù tổn thất cho các người nhé,

muốn bao nhiêu tiền thì cứ nói đi.

Dương Tử Mi thấy thái độ của Fujiki đối với cô đã trở nên tốt hơn một chút, cho nên ngữ khí của cô cũng dịu hơn phần nào.

Ông kính tôi một thước thì tôi nhường ông một trượng.

Ông đối xử tồi với tôi thì tôi sẽ trả lại gấp bội.

Đây là thái độ đối nhân xử thế của cô từ xưa đến nay.

Hơn nữa, Fujiki lại là đại sứ Nhật Bản đang ở tại Hoa Hạ, cô không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt Phật, cô không muốn vì chút nóng giận nhất thời của mình mà khiến cho ngoại giao hai nước xảy ra vấn đề.

Nếu thế thì cô thật sự không gánh nổi.

Nếu như đơn đả độc đấu thì cô không sợ gì hết.

Nhưng trên đời này, không ai có thể đấu lại với cơ quan quốc gia được.

Sắc mặt của Fujiki hơi đổi, lắc đầu nói:

- Tôi đã nói rồi, hai thứ đó rất quý báu đối với bọn họ, không phải cứ dùng tiền là có thể mua được đâu.

Ông ta chỉ vào tấm thẻ bài gỗ đào trên cổ của Dương Tử Mi:

- Tôi tin rằng tấm thẻ bài gỗ đào trên cổ của tiểu thư cũng là thứ quý báu nhất của cô, nếu như tôi mà cướp lấy nó, sau đó đưa tiền cho cô thì cô có chịu không?

Dương Tử Mi giơ tay sờ tấm thẻ bài gỗ đào của mình.

Đúng vậy, cho dù dâng lên tiền tài châu báu trên đời này đến trước mặt cô thì cô cũng không thèm đổi cái thẻ bài gỗ đào này đi.

- Tiểu thư à, Hoa Hạ các người có một câu tục ngữ rằng “điều gì mình không muốn thì đừng làm với người khác”, cô cũng không muốn người khác dùng tiền để cướp đi thứ mà cô yêu quý thì mấy vị sumo tiên sinh của chúng tôi cũng thế, xin cô hãy thông cảm cho.

Fujiki thật không hổ là người lăn lộn nhiều năm trong giới ngoại giao, nói năng uyển chuyển lại rất có sức thuyết phục, khiến người ta không thể phản bác lại được.

Huống hồ gì, Dương Tử Mi thật sự không phải là người giỏi ăn nói.

Chương 629: Con ranh con, mày cứ chờ đó

Dương Tử Mi đành phải lấy món trang sức hình ngôi sao năm cánh mà cô luôn mang theo bên người ra:

- Bây giờ tôi chỉ còn lại có một cái này thôi, cái còn lại bị người khác lấy đi rồi, không đòi lại được.

Fujiki cầm lấy món đồ trang sức hình ngôi sao năm cánh kia, nghiêm mặt nói:

- Mong rằng cô có thể nhanh chóng trả lại cái còn lại, đừng cướp đồ của người ta.

Dương Tử Mi ghen lời.

Đúng vậy, ngày đó cô thấy cái vòng cổ hình ngôi sao năm cánh này thần kỳ quá mức này nên mới nổi lòng tham, cướp lấy của mấy gã sumo nọ.

Nhưng cái còn lại cô đã cho Sadako rồi.

Không biết cô ấy có chịu trả lại hay không nữa.

Haiz!

Dương Tử Mi trầm thờ dài một hơi, nói với Fujiki:

- Tôi sẽ cố gắng.

- Xin cảm ơn cô trước.

Fujiki vẫn rất khách khí.

- Vậy tôi đi đây.

Mặc kệ thế nào đi nữa, chuyện Dương Tử Mi cướp đồ của người ta như thế quả thật có phần đui lý, nên cô cũng không thể mặt dày mà cãi được, bèn đi ra ngoài.

Fujiki nhìn theo bóng lưng của cô, cầm sợi dây ngói sao năm cánh kia trầm tư hồi lâu.

Hiệu trưởng và Lý Thăng cũng quay về.

Mặt của Lý Thăng được xử lý qua rồi nên cũng bớt sưng phần nào.

Ông ta nhìn Fujiki, vội vàng cười làm lành:

- Đại sứ Fujiki à, xin ngài đừng trách tội, ban nãy thật sự không phải tôi muốn đánh ngài đâu, tôi chỉ định đánh con ranh kia thôi!

- Tôi biết rồi, có cho ông cũng không dám có ý đánh tôi.

Fujiki nói với giọng điệu lạnh nhạt.

Ông ta cũng chẳng trẻ con, sở dĩ Lý Thăng đánh vào mặt ông như thế đương nhiên là do Dương Tử Mi làm ra.

Khi này ông loáng thoáng nhìn thấy ngón tay của cô ta làm kết ấn kỳ lạ gì

đó, vậy nên mới có thể xảy ra cảnh tượng Lý Thắng đánh ông.

Ở Nhật Bản, tất cả mọi người đều tin tưởng vào âm dương thuật, ai cũng vô cùng tò mò, ngưỡng mộ và bội phục năng lực siêu nhiên của các âm dương sư.

Ông ta cũng như thế.

Dương Tử Mi nhìn kiểu gì cũng không giống người sẽ ham muốn đồ trang sức của kẻ khác.

Sở dĩ cô ta muốn cướp thứ này đi, đương nhiên là vì tác dụng của sợi dây ngôi sao năm cánh này rồi.

- Con ranh kia đi đâu rồi?

Lý Thắng quay mặt sang tức giận trừng mắt nhìn hiệu trưởng.

Hiệu trưởng run lên, vội vàng nói:

- Thị trưởng Lý à, ban nãy tôi đi xuống phòng y tế chung với ông mà, nên tôi cũng đâu có biết nó đi đâu đâu.

- Tôi bảo cô ta đi đấy.

Fujiki lên tiếng:

- Cảm ơn thị trưởng Lý đã đi cùng, bây giờ tôi phải quay về đại sứ quán để lo liệu vài việc.

- Fujiki tiên sinh, tôi tiễn ngài!

Lý Thắng vội vàng nói:

- Ngài đến thành phố A chuyến này, tôi còn chưa kịp chiêu đãi ngài chu đáo mà ngài đã đòi đi rồi, thế này tôi biết phải làm sao mới phải đây?

- Không cần đâu, bây giờ tôi chỉ cần toàn bộ tư liệu của Dương Tử Mi, hy vọng ông có thể chuyển đến cho tôi trước tối hôm nay.

Fujiki thản nhiên nói.

Vừa nhắc đến tên của Dương Tử Mi thì Lý Thắng lại tức giận tới mức muốn nhảy dựng lên mà mắng to.

Ông ta không muốn thất lễ trước mặt Fujiki, nên chỉ đành tiễn ông ra đến cửa.

Fujiki vừa rời khỏi thì Lý Thắng lập tức vỗ bàn quát lớn với hiệu trưởng:

- Bây giờ ông lập tức đi gọi con ranh đó tới đây cho tôi, tôi muốn để cho nó biết rõ hậu quả khi đắc tội với tôi là gì.

- Thị trưởng Lý à, đây là trường học...

Hiệu trưởng lau mồ hôi rồi nói:

- Nếu hai người có ân oán gì thì cũng ra khỏi trường rồi hãy giải quyết được không?

Lý Thắng nhú mày, gật đầu nói:

- Tôi hiểu rồi.

Làm một quan chức địa phương, tuy rằng ông ta hay tự cao tự đại vì bối cảnh hùng mạnh của mình, không xem dân chúng bình thường ra gì, nhưng ở xã hội hiện đại thế này, ông ta vẫn phải cố kỵ nhiều điều.

Nếu như ông ta mà công khai xử lý một học sinh ngay tại trường học, tin này mà lộ ra ngoài thì sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu với ông ta.

Vậy cho nên ông ta nhất định phải kiếm ra cái cớ gì đó để quang minh chính đại xử lý con ranh đó, để con ranh đó chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ cũng không nói ra được.

Nghĩ vậy, trên mặt của ông ta xuất hiện vẻ âm độc.

Con ranh con, mà cứ chờ mà xem!

Chương 630: Giáo viên tốt

Tiếng chuông vào học đã vang lên, tất cả mọi người đã sớm quay lại phòng học từ lâu, trên mấy lối đi của trường học chẳng còn bóng dáng nào.

Dương Tử Mi cũng không muốn vào lớp học lúc này, sợ ảnh hưởng giáo viên giảng bài, quấy rầy mấy bạn học nghe giảng.

Cô buồn chán ngồi trên ghế đá ở sân trường, nhìn các bạn học lớp khác học thể dục.

Sau lưng chợt vang lên tiếng bước chân, cô quay đầu lại nhìn thì phát hiện là chủ nhiệm lớp Tần Khải Văn.

- Thầy Tần...

Dương Tử Mi đứng dậy, chào hỏi rất đồi lễ phép.

Tần Khải Văn mỉm cười với cô:

- Em ngồi đi.

Dương Tử Mi chờ anh ngồi xuống rồi mới ngồi, hỏi với vẻ khó hiểu:

- Thầy không có tiết dạy ạ?

- Đúng lúc thầy trống tiết này không phải dạy.

Tần Khải Văn mỉm cười, sau đó nhìn cô với vẻ lo lắng:

- Trò Tử Mi này, em sẽ không có việc gì chứ.

- Không có ạ, có thể có gì được chứ?

Dương Tử Mi nhớ đến ban nãy hiệu trưởng bảo Tần Khải Văn gọi điện thoại cho phụ huynh của cô, bèn hỏi:

- Thầy Tần, chắc là thầy không gọi điện thoại cho cha của em đúng không.

- Đương nhiên là không có gọi rồi.

Tần Khải Văn nói với vẻ an ủi cô:

- Em không cần lo đâu.

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Em cảm ơn thầy.

- Tử Mi này, sao em lại đắc tội với mấy người Nhật Bản đó thế? Còn cả phó thị trưởng Lý nữa, nghe nói ông ta có tiếng là kẻ lòng dạ hẹp hòi, em đắc tội với ông ta như thế làm thầy lo lắng.

Dương Tử Mi kể lại chuyện cô đánh bại mấy sumo ở quảng trường hôm đó lại cho Tần Khải Văn nghe.

Tần Khải Văn trầm tư một lúc rồi nói:

- Chuyện này mà là thầy thì thầy cũng sẽ ra tay thôi. Thầy thật sự không

hiếu, tại sao mấy sumo người Nhật đó lại vượt ngàn dặm xa xôi chạy đến khiêu chiến tôn nghiêm dân tộc của Hoa Hạ chúng ta như thế làm gì, theo như em kể thì hình như là bọn họ cố ý khiêu khích thì phải?

- Dạ, em cảm thấy động cơ của họ rất khả nghi, em cũng chẳng đả thương bọn họ nặng nề gì, chỉ đánh ngã bọn họ mà thôi.

Dương Tử Mi gật đầu nói tiếp:

- Nào ngờ chuyện này lại rước lấy phiền toái cho em, mấy ngày nay trải qua nhiều chuyện phiền toái quá, em thật sự không muốn có thêm chuyện nào nữa.

- Haiz!

Tần Khải Văn thở dài một hơi:

- Ban nãy hiệu trưởng có gọi điện thoại cho thầy, bảo thầy lập tức khuyên em xin nghỉ học, nói em đắc tội với Lý Thăng thì hậu quả sẽ khó mà lường được.

- Nghỉ học à?

Dương Tử Mi cười khẩy nói:

- Lúc trước em tự động xin nghỉ học thì hiệu trưởng nhất quyết không chịu. Bây giờ em sẽ không nghỉ học đâu, em đang tiếp nhận chín năm giáo dục bắt buộc, chẳng ai có quyền ép em nghỉ học cả.

- Ừ.

Tần Khải Văn gật đầu nói:

- Hiệu trưởng làm thế này đúng là có phần quá đáng, lúc gặp chuyện thì không lo bảo vệ học sinh của mình, lại còn muốn phủi sạch toàn bộ quan hệ và trách nhiệm, đẩy học sinh vào trong hố lửa như thế, đúng là không xứng làm hiệu trưởng chút nào.

- Chẳng qua cũng chỉ vì lợi ích của bản thân mình mà thôi.

Dương Tử Mi quay sang nhìn Tần Khải Văn:

- Thầy Tần, em là học sinh lớp thầy, em kéo lấy phiền phức như thế có thể thầy cũng sẽ bị vạ lây, thầy có cho rằng em cũng nên nghỉ học không? Nếu như thầy thật sự muốn em nghỉ học thì em xin nghỉ cũng chẳng sao hết.

- Trò Tử Mi, em nói bậy cái gì thế hả?

Tần Khải Văn nghiêm mặt nhìn cô nói:

- Thầy là giáo viên chủ nhiệm, không thể bảo vệ được em đã đủ khiến thầy thấy xấu hổ rồi, sao thầy có vẻ bảo em nghỉ học vì mấy chuyện vặt vãnh như thế được chứ? Trò Tử Mi, mặc kệ hiệu trưởng có nói gì đi nữa, thầy cũng sẽ cố gắng bảo vệ em tới cùng.

- Cảm ơn thầy Tần.

Nghe thấy ông nói thế, trong lòng Dương Tử Mi như có một dòng nước ấm chảy xuôi.

Cô nhìn gương mặt của người đối diện, bây giờ cũng không thấy có việc phiền toái gì xuất hiện, chỉ có hoa đào rạng ngời, lập tức phì cười nói lảng sang chuyện khác:

- Thầy à, có phải dạo này thầy gặp vận hoa đào không?

Chương 631: Đồng hành (1)

Mặt của Tần Khải Văn đỏ lên, trong mắt xuất hiện tình ý nhộn nhạo, gật đầu nói:

- Đúng như hôm đó em đã nói, thầy thật sự gặp được người vừa gặp đã yêu ở trong khu thương mại đó, bây giờ bọn thầy đang quen nhau.

- Vậy thì xin chúc mừng thầy, xem ra em sẽ được ăn kẹo cưới của thầy sớm thôi.

- Ha ha, đến lúc đó phải nhờ đại sư đây chọn ngày lành tháng tốt giúp thầy mới được.

Tần Khải Văn cười với vẻ ngượng ngùng.

- Em nhất định sẽ chọn ngày tốt nhất cho thầy, hơn nữa còn xem miễn phí luôn, ha ha.

Dương Tử Mi cười lớn.

Tần Khải Văn cũng cười theo.

Giữa hai thầy trò từ trước tới nay chưa từng hài hòa như thế.

Điện thoại của Tần Khải Văn vang lên, lấy ra xem thì thấy là do hiệu trưởng gọi đến.

Ông để mặc cho nó vang.

- Thầy nghe đi, cứ bảo là ông sẽ cố gắng khuyên em xin nghỉ học là được, em cũng không muốn khiến thầy khó xử, bây giờ em sẽ về nhà luôn.

Dương Tử Mi đứng dậy rồi nói:

- Thầy cứ yên tâm đi, em về nhà cũng có thể học hành thật tốt, đến lúc đó nhất định sẽ thi được thành tích tốt nhất để báo đáp thầy.

- Trò Tử Mi...

Tần Khải Văn thấy cô cố ý trưng ra vẻ mặt hờ hững không sao cả như thế thì trong lòng vô cùng khó chịu.

- Thầy đừng lo gì cả, em đã có thể xem được may mắn xui xẻo cho người khác thì bản thân em cũng có thể tránh xui tìm may, mặc kệ là người Nhật hay cái lão Lý Thăng vô sỉ kia em cũng không hề sợ.

Dương Tử Mi đương nhiên nhìn ra nỗi bận tâm của Tần Khải Văn, nên lên tiếng an ủi.

- Mong là như thế, nếu như có chuyện gì thì em nhớ gọi điện thoại cho thầy, bên phía trường học thầy nhất định sẽ cố gắng giữ nguyên học vị cho em.

Tần Khải Văn nói với vẻ bất đắc dĩ.

- Vậy thì chào thầy nhé.

Dương Tử Mi vẫy tay chào anh, đi ra khỏi cổng trường.

Quay đầu nhìn lại bốn chữ trung học Nam Thành trên cửa, khiến cho cô có phần cảm khái.

Còn nhớ ngày đầu tiên bước đến cổng trường, tâm trạng của cô kích động nhường nào.

Khi đó cô vẫn cho rằng mình có thể trải qua cuộc sống học tập vô ưu vô lo ở nơi này như bao nhiêu bạn bè đồng trang lứa khác, sau đó có thể thi vào cấp ba, thi lên đại học, hoàn thành tâm nguyện mà kiếp trước cô không thể nào hoàn thành.

Nhưng số mệnh lại khiến cho cô không thể nào vượt qua bình an, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi thôi mà hết chuyện này đến chuyện khác kéo đến, khiến cho cô không thể nào lo liệu cho xuể, cũng không thể nào dự đoán được tiền đồ ngày sau.

Haiz, có lẽ là dù là đời trước hay đời này, cô cũng không có số hưởng trải qua cuộc sống bình lặng rồi.

Cô đẩy xe, chậm rãi đi tới trên con đường ở bên ngoài trường.

Bất giác quay lại con phố bày quầy xem bói.

- Cô bé à, thấy ấn đường của em tối đen, trên đỉnh đầu có dấu hiệu điềm chẳng lành, tất có phiền não sắp tới, để cho bản tiên cô xem giúp em, bản tiên cô được tiên nữ nhập xác, có thể kết nối với linh khí trong đất trời, xem được chuyện quá khứ, đoán được việc tương lai, giúp em né xui tìm may, nếu không linh thì tuyệt đối không lấy tiền.

Một giọng nữ thanh thúy vang lên.

Dương Tử Mi quay sang nhìn thì phát hiện người bày quầy lại là một cô gái tuổi chừng hai mươi, trên người mặc một bộ đồ đạo cô có phần lôi thôi cũ nát, tóc tai cháy vàng, mặt mày tái nhợt.

Nhìn thấy cô ta, Dương Tử Mi lập tức nhớ đến bản thân mình của đời trước.

Đời trước cô cũng ở nơi này giả làm đạo cô để chào mời người ta xem bói.

Theo như cô nhớ, trước kia khi cô bày quầy giả làm thầy tướng thì không hề nhìn thấy người này.

Trông thấy cô tư lự nhìn mình hồi lâu, cô thầy tướng kia còn tưởng rằng cô đã tin lời cô ta nói, nên lại càng cố sức ra vẻ thần bí khó lường nói với cô:

- Em gái à, mau ngồi xuống đi, để chị giúp em hóa giải vận rủi, để cho cuộc đời em có thể hạnh phúc mỹ mãn nhé.

Chương 632: Đồng hành (2)

Dương Tử Mi vốn muốn cười nhạo cô ta dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt mình, nhưng vừa nhìn thấy khát vọng mong muốn có thể lôi kéo được khách xem bói trong mắt cô ta thì cô không đành lòng khiến cô ta thất vọng, nên cũng ngồi xuống.

Cô thầy tướng kia bắt đầu nói lung tung từ mặt tới tay cô một lượt, mà thứ cô ta nói cũng toàn mấy lời vờ vịt muốn lừa tiền người ta thôi.

Trong lúc cô ta xem bói cho Dương Tử Mi thì Dương Tử Mi cũng thuận tiện mở thiên nhãn để xem giúp cô ấy.

Sau đó, cô phát hiện số mệnh của cô ta thê thảm không thua gì mình ở đời trước.

Cô gái này tên là Lý Chân, lúc sáu tuổi thì cha mẹ gặp tai nạn xe cộ nên qua đời hết cả, chỉ còn lại một bà nội bảy mươi tuổi bởi vì thương tâm quá độ mà bị mù hai mắt cùng với một đứa em trai mới một tuổi, dựa vào tiền đền bù của cha mẹ mà miễn cưỡng sống qua ngày, bởi vì phải chăm sóc bà nội tuổi già và em trai còn nhỏ, nên cô không thể đi học ở trường, thế nên đành phải đi theo ông thầy tướng mù ở gần nhà học chút kiến thức xem bói, không có bằng cấp gì cả, nên không thể tìm được việc làm, chỉ có thể ra ngoài bày quầy làm thầy tướng dỏm kiếm cơm.

Rõ ràng đây đúng là phiên bản khác của bản thân mình kiếp trước, Dương Tử Mi cũng nhin không được mà sinh lòng xót thương cho cô ta, bèn móc

ra ba trăm tệ từ trong ví đưa cho cô ta.

- Nhiều như thế sao?

Lý Chân nhìn thấy ba trăm tệ, đôi mắt vốn tối tăm vì bôn ba kiếm cơm nay chợt sáng lên, cô muốn giơ tay nhận lấy, nhưng suy nghĩ một lúc thì lại rút tay về, lắc đầu nói với Dương Tử Mi:

- Không cần đến ba trăm tệ đâu, chỗ chị xem một lần tốn có năm tệ thôi, giúp hóa giải tai nạn là hai mươi tệ. Bây giờ chị chỉ mới xem bói giúp em, còn chưa hóa giải tai nạn nữa, nên chỉ lấy năm tệ là đủ rồi.

Dương Tử Mi nhìn Lý Chân với vẻ kinh ngạc.

Cô thật không ngờ cô Lý Chân này lại chính trực như thế.

Trong hoàn cảnh nghèo khó như thế, đối mặt với ba trăm tệ mà cô ấy chỉ do dự một lúc đã từ chối ngay thì đúng là rất hiếm thấy.

Cô nhớ đời trước mình chỉ hận không thể khiến tất cả mọi người trả tiền nhiều hơn mà thôi.

- Ra là thế sao.

Dương Tử Mi gật đầu, lại mở ví lấy ra năm tệ đưa cho Lý Chân.

Lý Chân mừng rỡ nhận lấy tiền, vội vàng nói cảm ơn cô.

Có ba trăm tệ thì không lấy, được cho năm tệ lại mừng đến cỡ này.

Cô Lý Chân này đúng là kỳ lạ, không biết nên nói cô ấy ngốc hay nói cô ấy có nhân phẩm tốt đây nữa.

Cô lại nhìn kỹ tướng mặt của Lý Chân, phát hiện tuy rằng cô ấy nghèo khó thê thảm, nhưng không hề có vẻ chán nản bần cùng, vẫn giữ được lòng tự trọng và kiêu ngạo.

Hơn nữa, tướng mặt của cô ấy còn chỉ rõ cô ấy có quý nhân giúp đỡ, sau này sẽ ngày càng tốt hơn.

Cô nhin không được bèn bấm tay tính thử, nhưng lại không tính ra được quý nhân của cô Lý Chân này là ai.

Lẽ nào đó lại là mình?

Trông thấy cô bấm tay tính toán trông cũng có bài bản lắm lắm, Lý Chân mới tò mò hỏi lại:

- Em đang làm gì thế? Không phải là em cũng biết tính số đấy chứ?

- Đúng thế.

Dương Tử Mi dừng bấm đốt tay, mỉm cười hỏi cô ấy:

- Chị có muốn đổi sang một công việc khác, không cần phải bày quầy ngồi ở đây giả làm thầy tướng lừa gạt người ta nữa không?

- Chị... Chị đâu có gạt ai đâu.

Mặt của Lý Chân thoát cái đã đỏ bừng lên, nhỏ giọng vật lại:

- Chị thật sự biết xem tướng tính mệnh mà.

- Được rồi, chúng ta không nói chuyện đó nữa, bây giờ em chỉ muốn hỏi

chị một điều thôi, chị có muốn đổi một công việc khác không?

Dương Tử Mi hỏi.

- Muốn thì đã sao? Chị không được đi học, chỉ biết lồm bồm mấy chữ, cho dù là đi quét đường thì cũng không ai thềm thuê chị.

Lý Chân nói với vẻ uể oải.

- Cha mẹ em đang mở một tiệm bánh, đúng lúc muốn thuê một người tay chân nhanh nhẹn, lại kỹ tính đến làm, nếu như chị chịu thì em có thể đưa chị đến xem thử.

Mấy hôm trước, mẹ có nói là tiệm bánh làm ăn khấm khá lắm, nhưng buôn bán ngày càng đắt khiến cho hai người sắp lo không xuể rồi, nên muốn thuê thêm một người vào giúp đỡ.

Xem ra cô Lý Chân này rất thích hợp.

Chương 633: Yêu và đau khổ

Hai mắt của Lý Chân sáng rỡ lên:

- Em gái, em nói thật sao? Nhà em thật sự đồng ý chịu thuê chị làm việc à? Nhưng mà chị không biết chữ, cũng không biết làm bánh.

- Không biết thì có thể học, chẳng có gì khó hết, chỉ cần chị chịu làm thì em sẽ dắt chị đến xem.

Dương Tử Mi nhìn cô nói với vẻ cực kỳ chân thành.

- Muốn, chị thật sự rất muốn tìm một công việc đàng hoàng để làm.

Lý Chân túm lấy tay của Dương Tử Mi:

- Em gái, em thật sự không lừa chị đấy chứ.

- Em không rảnh đến mức đi lừa chị đâu.

Dương Tử Mi cười nói:

- Em chỉ đang tuyển nhân viên giúp ba mẹ của em mà thôi.

- Bây giờ không thiếu người để thuê, em đâu nhất thiết phải thuê chị đâu.

Giọng nói của Lý Chân nhỏ dần, mang theo chút tự ti.

- Bởi vì em tin chị có thể làm được tốt nhất.

Dương Tử Mi vỗ vai của cô ấy rồi nói:

- Đi thôi, đi đổi một bộ đồ khác sạch sẽ hơn với em, sau đó em sẽ đưa chị đi gặp cha mẹ của em.

- Vậy chị quay về nhà thay đồ.

- Được, em chờ chị về, sau đó lại đến tiệm bánh của ba mẹ em.

Dương Tử Mi gật đầu nói.

- Chị khỏe hơn, để chị chờ em!

Lý Chân đương nhiên không thể ngồi sau cho Dương Tử Mi chờ được, nên dè dặt cất lời.

Dương Tử Mi cũng không nói nhiều, đưa xe của mình cho cô ấy, còn cô thì ra ngồi ở phía sau.

Thế nên trên đường xuất hiện một cảnh tượng khá kỳ quái, một cô gái mặc áo đạo cô cũ nát lôi thôi chở một cô gái thoạt nhìn sạch sẽ chẳng nhiễm một hạt bụi trần chạy băng băng, vừa đi vừa cười nói.

Dương Tử Mi phát hiện thật ra Lý Chân là một người hướng ngoại, hoạt bát và cởi mở.

Cuộc sống bi thảm như thế nhưng cô ấy vẫn có thể giữ được sự tích cực, lạc quan lẫn hồn nhiên như thế đúng là hiếm có.

Dương Tử Mi rất hâm mộ cô ấy.

Mình trải qua nhiều năm bị cuộc đời trui rèn như thế, đã sớm mất đi sự tích cực lạc quan và hồn nhiên trước kia, chỉ còn lại hoài nghi đối với thế giới này và cảm giác không an toàn cực cao mà thôi.

Cho nên cô lại càng thích Lý Chân hơn.

Cô nguyện ý chìa tay ra, giúp cô ấy có thể sống có tôn nghiêm hơn.

Lý Chân sống trong một xóm nhà nghèo xập xệ cũ nát ở thành phố A, nhà cô ấy ở cũng là ngôi nhà mái ngói hiếm có còn sót lại ở thành phố này.

- Đây chính là nhà của chị, hơi xập xệ với tối nữa, em có muốn vào ngồi một chút không?

Lý Chân xuống xe, quay mặt lại hỏi Dương Tử Mi, nhưng vẻ mặt không hề có vẻ gì là tự ti và xấu hổ vì gia cảnh nghèo nàn của gia đình mình.

- Nếu đã đến đây rồi thì đương nhiên phải vào ngồi một chút để còn chào hỏi bà với em trai của chị chứ.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Nhưng lần đầu tiên đến nhà mà em chẳng có quà cáp gì, ngại quá đi mất.

- Đừng khách khí, em cho chị một công việc như thế đã là món quà lớn nhất rồi.

Lý Chân mở cửa ra, nhẹ giọng kêu một tiếng:

- Bà nội, Tiểu Thành, con về rồi đây.

Dương Tử Mi cũng đi vào theo cô ấy.

Tuy rằng nhà hơi thấp với tối, nhưng lại sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, không hề có mùi ẩm mốc của mấy ngôi nhà cũ.

Ở trong phòng có một chiếc giường gỗ, có một bà cụ quần áo cũ nát, nhưng lại gọn gàng sạch sẽ, đôi mắt mở to trống rỗng, không hề có bất kỳ tiêu cự nào.

Ở trên một chiếc bàn nhỏ kế bên có một thiếu niên tuổi chừng mười sáu, mười bảy tuổi đang ngồi, bộ dạng của cậu ta trông rất giống Lý Chân, là một cậu trai trông rất ưa nhìn, đang cúi đầu nghịch khối rubik trong tay mê mẩn, không thèm để ý tới tiếng gọi của Lý Chân.

- Đây là bà nội của chị, mắt bà không thấy đường, đây là em trai Lý Thành của chị, từ bé đã có chứng tự kỷ, không biết giao lưu với người khác.

Ánh mắt của Lý Chân nhìn em trai ngập tràn tình yêu và đau lòng.

Chương 634: Bản tâm làm người

Lý Chân bước tới, giơ tay dịu dàng xoa đầu em trai, cúi người ôm lấy vai của em trai, lại móc thêm một bộ trò chơi Tangram ra:

- Tiểu Thành, em xem chị mua cái gì cho em này?

Lý Thành vừa thấy bộ xếp hình Tangram thì lập tức hớn hờ giăng lấy, sau đó bắt đầu cắm đầu chăm chú lắp.

Lý Chân lại sờ đầu của cậu ta thêm lần nữa, sau đó đứng thẳng dậy cười với Dương Tử Mi đầy vẻ bất đắc dĩ.

- Tiểu Chân à, là ai đến thế hả con?

Bà Lý quơ cây gậy hỏi.

- Bà nội, là một em gái, em ấy muốn giới thiệu việc làm cho con.

Lý Chân chạy đến, ôm lấy cánh tay của bà nội hỏi:

- Bà nội, hôm nay bà có uống thuốc đúng giờ không thế?

- Uống rồi, Tiểu Chân à, con mau mời khách ngồi xuống đi.

Bà nội sờ sờ muốn đứng dậy.

Thấy cảnh tượng ảm áp khiến cho người ta cảm thấy cảm động thế này, Dương Tử Mi suýt nữa đã rơi lệ.

Những gì mà Lý Chân này phải gánh chịu không hề ít hơn cô, nhưng cô ấy vẫn có thể giữ được trái tim tích cực thuần khiết như thế, đúng là khiến cô phải hâm mộ và ghen tị.

Lý Chân mời cô ngồi xuống, sau đó rót một cốc nước đun sôi để nguội cho cô.

- Nhà chị nghèo, không mua nổi trà, chỉ có thể lấy nước trắng đãi em mà thôi.

Lý Chân nói với vẻ ngượng ngùng.

- Em thích uống nước trắng.

Dương Tử Mi nhận lấy cốc nước trắng kia, lại phát hiện cái cốc đựng nước kia lại là một cái cốc tử sa hàng phòng chế đồ cổ cực tốt.

Thấy cô nhìn ngắm cái cốc đó, Lý Chân cười nói:

- Lúc ba chị còn sống thì gia đình cũng có điều kiện lắm, ông thích uống trà, nên lúc nào trong nhà cũng có sẵn một bộ trà cụ.

- Có thể cho em xem bộ trà cụ kia được không?

Dương Tử Mi hỏi.

Lý Chân lấy nguyên bộ trà cụ Tử Sa kia ra.

Dương Tử Mi cũng không phát hiện trên bộ trà cụ này có khí cổ vật gì cả,

nhưng bộ trà cụ Tử Sa phỏng chế thời Minh này được làm rất tốt, gần như có thể dùng để lấy giả làm thật luôn.

- Chị Lý Chân, chị có bán bộ trà cụ này không?

Dương Tử Mi đã nghĩ ra một cách có thể giúp cả gia đình của Lý Chân vượt qua cảnh nghèo khó thiếu thốn trước mắt, nhưng lại không làm tổn thương đến lòng tự trọng của họ.

- Em ơi, đây là di vật duy nhất do cha chị để lại, chị không nỡ bán đi, huống hồ gì dù có bán thì cũng chẳng đáng mấy đồng.

Lý Chân lắc đầu nói.

- Nếu như đây là một bộ đồ cổ đáng giá thì sao? Em sẽ trả cho chị ba mươi vạn, chị có chịu bán không?

Dương Tử Mi ướm lời hỏi thử.

- Em gái à, em đừng có đùa, em còn nhỏ tuổi như thế thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?

Lý Chân cười nói.

- Em có đủ tiền đấy, nếu như chị chịu bán thì em có thể lập tức ra ngân hàng rút tiền cho chị.

Dương Tử Mi nói vô cùng nghiêm túc.

Hai mắt Lý Chân lóe lên, trên mặt xuất hiện vẻ bối rối, môi mấp máy, muốn nói lại thôi.

- Tiểu Chân, bộ trà cụ này chỉ là đồ giả cổ mà thôi, không phải đồ cổ thật đâu, con đừng có lừa tiền con gái nhà người ta.

Bà nội mắt mù ngồi bên cạnh lên tiếng nói.

Mặt của Lý Chân đỏ bừng lên, sau đó cô mới lúng túng nói với Dương Tử Mi:

- Em gái, em cũng nghe bà nội chị nói rồi đấy, bộ trà cụ mà ba chị để lại là đồ giả thôi, trước kia chị túng thiếu quá, cũng từng nghĩ chúng nó là đồ cổ, nên muốn bán chúng lấy tiền, nên chị đã mang đến chỗ Tổng tiên sinh ở khu Văn Lai để giám định rồi, kết quả giám định có nói nó chỉ là đồ phông chế mà thôi, chẳng đáng mấy đồng, cùng lắm chỉ đáng giá một ngàn tệ mà thôi.

- Biết đâu Tổng tiên sinh nhìn sai thì sao?

Dương Tử Mi cố ý cầm cốc trà kia lên xem xét thật kỹ:

- Em cũng rành đồ cổ lắm, sao em thấy chúng nó không giống đồ giả chút nào.

- Em gái, em còn non kinh nghiệm, có thể vẫn không thể phân biệt được đồ thật hay giả. Cảm ơn em đã muốn mua lại bộ trà cụ này, nhưng nó là giả thôi, chị cũng không thể lừa tiền của em được.

Lý Chân nói với vẻ thành khẩn:

- Em đã định cho chị một công việc rồi, cũng là ân nhân của chị, chị cảm ơn em còn không kịp, sao có thể lấy hàng giả để lừa tiền của em được chứ? Nếu làm thế thì chị đúng là không xứng làm người.

Dương Tử Mi mỉm cười.

Trên đời này không ít kẻ súc sinh vong ân phụ nghĩa, chuyên hãm hại người thân và bạn bè.

Người có thể giữ được chủ tâm trong lúc gia cảnh nghèo khó cùng cực như người nhà Lý Chân thế này đúng là rất hiếm có.

Chương 635: Cho cá không bằng dạy cách bắt cá

Nếu như người nhà này đã không chịu nhận tiền mình tặng cho thì Dương Tử Mi chỉ có thể chữa mắt giúp cho bà nội của Lý Chân mà thôi.

Nhưng mắt của bà đã mù hoàn toàn rồi, trừ phi có thể đổi được giác mạc, bằng không dù y thuật của cô có cao đến đâu đi nữa cũng không làm được gì.

Lý Chân vào phòng thay bộ đồ đạo cô kia ra, đổi thành một bộ quần áo mà cô cho là tốt nhất, đây là bộ đồ cũ mà chị họ tặng cho cô, sau đó cô rửa mặt sạch sẽ, chải tóc cột lên gọn gàng.

Thấy Lý Chân đi ra với bộ dạng khác hẳn thế này, ngay chính Dương Tử Mi cũng phải giật mình.

Hóa ra Lý Chân rất xinh đẹp, mi thanh mục tú, làn da cũng đẹp, lúc trước chắc là cô ấy cố ý làm cho bộ dạng của mình lôi thôi lếch thếch rồi mới đi ra ngoài bày quầy xem bói.

Thêm nữa là Lý Chân này trông giống Sadako đến ba phần.

- Em gái, chị chuẩn bị xong rồi, em đưa chị đến tiệm bánh gặp ba mẹ của em đi.

Lý Chân thấy Dương Tử Mi nhìn cô chăm chăm như thế thì xấu hổ đưa tay vôn vôn vạt áo.

- Được.

Dương Tử Mi lại chào hỏi bà Lý với Lý Thành một tiếng rồi đi ra ngoài với Lý Chân.

Lý Chân lại đạp xe chở cô.

Đi vào tiệm bánh, quả nhiên ở trong tiệm rất náo nhiệt, thậm chí còn có một hàng dài đang xếp hàng chờ.

Xem ra bánh của mẹ làm thật sự thành công ngoài mong đợi.

Dương Tử Mi dắt Lý Chân đi vào.

Hoàng Tú Lệ trông thấy cô về thì giật mình:

- Nữu Nữu, sao giờ này con không ở trường học mà về đây làm gì?

- Mẹ, hôm nay có chút việc nên không thể học được, nhiều người như thế, một mình mẹ làm không xuể đâu, con dẫn theo người đến làm giúp đây.

Dương Tử Mi chỉ vào Lý Chân nói:

- Đây là nhân viên mà con tìm giúp mẹ đấy.

- Chào bà chủ ạ!

Lý Chân vội vàng cúi đầu chào Hoàng Tú Lệ.

Hoàng Tú Lệ thoáng kinh ngạc, nhìn Lý Chân một cái rồi gật đầu:

- Không cần khách khí đâu, cháu tên là gì?

- Lý Chân ạ.

- Được rồi, Lý Chân, cháu đến thu tiền giúp dì đi.

Ấn tượng đầu tiên của Hoàng Tú Lệ dành cho Lý Chân khá tốt, nên cũng không từ chối, trực tiếp bảo cô ấy giúp nhận tiền.

Dương Tử Mi thì đang đứng gói bánh giúp mẹ.

Bận rộn chừng nửa tiếng thì khách mới vơi đi một chút.

Hoàng Tú Lệ nhìn Lý Chân, sau đó lại nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi kéo Hoàng Tú Lệ đi ra ngoài, kể tình hình nhà của Lý Chân cho Hoàng Tú Lệ nghe, để mẹ nói với Lý Chân rằng tiền lương mỗi tháng là ba ngàn tệ, cộng thêm tiền tăng ca và tiền thưởng riêng nữa.

Về phần tiền lương ba ngàn kia thì cứ để cô trả là được, mẹ không cần phải trả.

Hoàng Tú Lệ biết rõ cô ấy có lòng muốn giúp người, bản thân bà cũng thương cho hoàn cảnh của Lý Chân, nên cười nói:

- Gần đây mẹ buôn bán có lời rồi, có thể tự trả ba ngàn tệ để thuê một nhân viên chịu thương chịu khó lại kỹ tính, con đừng có lo cho mẹ.

- Vậy cũng được, cảm ơn bà chủ Hoàng ạ.

Dương Tử Mi cố ý nói.

- Cái con bé này, rốt cuộc là có chuyện gì mà con không đi học thế?

Hoàng Tú Lệ liếc cô một cái, sẵn giọng hỏi.

- Chuyện này lát nữa con sẽ kể cho mẹ sau, dù sao thì đầu con không đến trường thì vẫn có thể thi được điểm cao thôi, mẹ không cần lo cho con đâu.

Dương Tử Mi le lưỡi nói với vẻ nghịch ngợm.

- Con đừng có để cha con lo lắng là được. Thiết tình, mẹ vào trong tiệm đây.

Hoàng Tú Lệ sờ sờ đầu của Dương Tử Mi, đi vào trong tiệm bánh thì thấy Lý Chân đang làm việc thoăn thoắt.

Nghĩ đến hoàn cảnh của Lý Chân, Hoàng Tú Lệ lại sinh lòng thương tiếc cho cô, sau đó nói tiền lương và đãi ngộ cho cô nghe.

- Bà chủ, một tháng tận ba ngàn tệ lận sao?

Lý Chân mở to hai mắt không dám tin:

- Có phải bà chủ nói nhầm không ạ?

- Không có nhầm đâu, tiệm bánh của dì bận rộn hơn so với mấy cửa hàng khác, sau này cháu sẽ vất vả lắm. Dì trả cháu ba ngàn mà còn ngại ít đây.

Hoàng Tú Lệ vỗ vai của cô rồi nói:

- Sau này cháu cũng phải học làm bánh với dì nữa, phải chuẩn bị tâm lý là sẽ chịu cực đi nhé.

Chương 636: Oan gia ngõ hẹp

Lý Chân mừng rỡ:

- Bà chủ chịu dạy cháu làm bánh sao ạ?

- Cũng có phải bí mật gì đâu, sao mà không chịu dạy chứ? Học cho tốt vào, để dì bảo Nữu Nữu đi đặt may mấy bộ quần áo làm việc cho cháu, cháu cũng không cần phải gọi dì là bà chủ, cứ gọi là dì thì được rồi.

Hoàng Tú Lệ dịu dàng cười nói.

- Dì...

Giọng của Lý Chân nghèn nghẹn, hốc mắt ươn ướt.

- Đợi tan ca thì dì sẽ ứng trước cho cháu một tháng tiền lương, sau này cháu trả lại từ từ cho dì cũng được.

- Dì ơi, dì đối xử tốt với cháu như thế, cháu không biết phải báo đáp dì thế nào nữa.

Trong lòng Lý Chân cảm thấy vô cùng ấm áp, mắt nhòa đi.

- Ha ha, thế thì cháu cố gắng làm việc là được, sau này dì chuẩn bị mở thêm một chi nhánh nữa, nên cháu hãy học làm bánh với dì cho tốt, đến lúc đó dì cho cháu quản lý chi nhánh luôn.

Hai mắt Hoàng Tú Lệ sáng ngời, càng lúc càng tin tưởng vào tương lai của mình.

- Dì tin tưởng cháu đến vậy sao?

Lý Chân hoàn toàn bị những lời Hoàng Tú Lệ nói làm cho cảm động, cô mới bắt đầu đến đây làm thôi mà đã được tin tưởng nói là sẽ giao cho quản lý chi nhánh, đây hoàn toàn không hề xem cô như người ngoài.

Kể từ sau khi cha mẹ bị tai nạn giao thông qua đời đến nay, những người thân thích kia đều tránh xa cô như tránh ôn thần, sợ cô vay tiền hay xin xỏ cái gì.

Ra ngoài đời thì bị người ta khinh khi đủ điều, bị đối xử không giống con người.

- Dì đương nhiên là tin tưởng cháu rồi! Bởi vì dì rất tin tưởng con gái của dì.

Hoàng Tú Lệ giơ tay xoa mặt Lý Chân rồi nói:

- Từ nay về sau cháu cũng giống như con gái của dì vậy, có việc gì thì cứ nói với dì, chỉ cần dì có thể thì nhất định sẽ giúp đỡ cháu.

- Cháu cảm ơn dì.

Nước mắt của Lý Chân rốt cuộc cũng tràn mi.

Cô thề, cô nhất định phải làm việc cho thật tốt để đền đáp ơn tri ngộ của Hoàng Tú Lệ và Dương Tử Mi.

Nhìn thấy mẹ của mình yêu thương Lý Chân như thế, Dương Tử Mi cũng cảm thấy vui mừng.

Mình ít khi kề cận bên mẹ, không thể làm tròn phận làm con.

Mong là Lý Chân có thể giúp đỡ mẹ mình phần nào.

Tặng người hoa hồng tay còn ánh hương.

Giúp đỡ người khác cũng chính là đang giúp đỡ bản thân mình, câu này chẳng sai chút nào.

...

Sau khi bước ra khỏi cửa tiệm của mẹ, Dương Tử Mi đang chuẩn bị đến tòa án ký tên mua lại phần bất động sản của bí thư cũ là Dương Đức Kiệt.

Sau khi cầm được giấy tờ nhà đất xong thì cô đi vào căn nhà mà trước kia cô đã phá hủy phong thủy, xóa sạch phản cung mà trước kia cô đã bày ra, bố trí một cái thất tinh tụ linh trận ở bên trong, xua tan khí âm sát.

Sau khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi, cô lại xem xét toàn bộ lầu trên và lầu dưới một lượt, sau đó thỏa mãn định mở cửa ra ngoài, nào ngờ lại gặp phải một người quen.

Đó chính là thôn trưởng Dương Đức Minh của Dương gia thôn.

Đời trước, là gã thôn trưởng này đã ép chết cha cô, hại cô cửa nát nhà tan.

Đời này, gã lại lặp lại trò cũ, khiến cha của cô thiếu chút nữa đã bỏ mạng.

Vậy nên cô vẫn cực kỳ hận gã.

Ngày đó cô tức quá nên muốn đối phó với thôn trưởng, nên đã bày ra thất sát trận trên phần mộ tổ tiên của nhà họ Dương, muốn nhà bọn họ suy sụp, kết quả lại bị Mạnh Thiên Hiếu phá mất trận pháp, khiến cô bị nguyên khí phản phế, gân cốt bị phế, phải tĩnh dưỡng mười năm mới có thể khôi phục lại được.

Sau khi khôi phục lại mạnh khỏe thì gia đình cô lại chuyển vào thành phố, không tiếp xúc qua lại gì với nhà thôn trưởng nữa, vậy nên dần dà cô cũng quên đi nỗi đau mà ông ta đã mang đến cho gia đình mình, nên cũng chẳng định ra tay đối phó với ông ta nữa làm gì.

Sư phụ có nói, ác giả ác báo.

Có một số kẻ, sớm muộn gì cũng sẽ phải bị trừng phạt mà thôi.

Dương Đức Minh cũng nhận ra cô, thấy cô thản nhiên bước ra từ căn nhà của anh em mình thì bất mãn, giở cái thói lăm le ra oai với người trong thôn ra với cô:

- Tao bảo này, con gái nhà Dương Thanh, mày tới đây làm gì đấy hả? Mày có tin tao báo cảnh sát bắt mày không?

Chương 637: Kẻ thích cáo mượn oai hùm (1)

Báo cảnh sát bắt tôi à?

Dương Tử Mi cười khẩy một tiếng:

- Dựa vào cái gì thế hả thôn trưởng đại nhân, ông cho rằng bây giờ chúng ta vẫn đang ở thôn Dương gia đấy à mà ra vẻ thế?

Dương Đức Minh thấy bộ dạng của cô như thế thì tức giận đến mức toàn thân run lên bần bật, chìa tay về phía cô gào lên:

- Cho dù không phải ở thôn Dương gia thì mày cũng đừng có mà lên mặt, mày đừng tưởng rằng mày đi xem bói trong thành phố kiếm được mấy xu rách thì giỏi lắm, chỉ cần tao dùng một ngón tay thôi thì mày cũng phải cuốn gói về thôn Dương gia đấy.

- Ha ha.

Dương Tử Mi phì cười nói:

- Vậy ông cứ động ngón tay thử xem, xem xem rốt cuộc là ai cuốn gói về thôn Dương gia nào.

- Mày... Mày đúng là coi trời bằng vung mà, bây giờ tao sẽ báo cảnh sát ngay lập tức, nói mày tự tiện xông vào nhà riêng của người ta ăn trộm.

Dương Đức Minh tức giận gầm lên.

- Báo thì cứ báo đi, nhưng mà tôi muốn nói cho ông biết, bây giờ tôi mới là chủ nhân thật sự của căn nhà này, kẻ tự ý xông vào nhà riêng của người khác là ông chứ không phải tôi.

Dương Tử Mi nhún vai, cười lạnh giơ tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu ra:

- Thôn trưởng của tôi ơi, ông mở to cặp mắt chó của mình ra mà nhìn cho kỹ, xem xem tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu này ghi tên ai nhé.

- Mà nói láo, cái thứ nghèo mạt rệp như mày thì lấy đâu ra tiền mua nhà ở đây?

Tuy rằng Dương Đức Minh nhìn thấy tên trên tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu này viết tên của Dương Tử Mi, nhưng ông ta vẫn không tin.

- Vậy thì ông ra tòa mà hỏi đi nhé, hỏi xem bọn họ bán căn nhà này cho ai.

Dương Tử Mi đóng cửa lại cái rầm:

- Từ nay về sau, chỗ này thuộc về tôi, tốt nhất là ông đừng có mà xuất hiện trước mặt tôi, tránh để tôi thấy mà bức bối trong lòng.

- Mày... Mày... Tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày đâu, tao sẽ nhờ thằng em làm trong tỉnh của tao cho mày biết mặt.

Dương Đức Minh tức muốn nổ phổi:

- Để xem mày tài giỏi cỡ nào.

- Được, thế thì tôi chờ, nhưng tôi phải báo trước cho ông biết, tốt nhất là

mấy người đừng có chọc đến tôi, bằng không tôi sẽ không khách khí đâu nhé.

Dương Tử Mi chẳng muốn nói nhiều với ông ta làm gì, ngênh ngang rời đi.

- Con ranh con, lừa được mấy xu lẻ của người ta mà đã lên mặt ra vẻ.

Dương Đức Minh đứng sau lưng nhìn bóng lưng cô phun một cục đờm ra.

Dương Tử Mi chột nhích ngón tay một cái, bắn khí âm sát ra.

Dương Đức Minh cảm giác đối diện tự nhiên có một cơn gió thổi ập tới, cục đờm mà ông ta ta phun ra bị thổi bay ngược lại rất quý dị, bắn lên mặt của ông ta, khiến ông ta gợn đến mức suýt chút đã nôn ra.

Dương Tử Mi cười lạnh.

Bây giờ cô đã không còn là quả hồng mềm mại cho người khác mặc tình nắn bóp nữa rồi, chỉ là một tên thôn trưởng nho nhỏ thế này, cô chẳng thèm để vào mắt.

...

Sau khi đi ra khỏi khu Tường Hòa thì nhận được điện thoại của cha.

- Nữu Nữu à, con về nhà một chuyến đi.

Ngữ khí của Dương Thanh mang theo vài phần lo lắng và buồn rầu.

- Cha à, có chuyện gì thế?

Dương Tử Mi hỏi thử.

- Là lãnh đạo thành phố đến nhà chúng ta muốn tìm con, cũng không biết là tại sao nữa, nhưng thái độ chẳng tốt lành gì, Nữu Nữu à, có phải con đã đắc tội với người ta không?

Dương Thanh vốn có tính cẩn thận nên lúc này vô cùng lo lắng.

Dù dùng đầu ngón chân để nghĩ thì Dương Tử Mi cũng có thể đoán ra đây nhất định là do cái tên Lý Thăng kia làm ra.

Nhưng cô thật sự không ngờ tới ông ta sẽ trực tiếp tìm đến cửa như thế.

Điều này khiến cho cô cực kỳ tức giận.

- Cha, không có chuyện gì đâu, bây giờ con sẽ về nhà ngay.

Dương Tử Mi sợ cha sẽ lo lắng, vội vàng gọi một chiếc xe ôm quay về nhà ngay,

Trong nhà chỉ có hai người, không thấy bóng dáng Lý Thăng đâu.

Hai người này một người là thư ký của Lý Thăng tên là Hoàng Húc, một người là tài xế của ông ta, tên là Lương Cường.

Hai người này đang đánh mặt nói chuyện với Dương Thanh, giọng điệu chẳng tốt lành gì, ra vẻ cao cao tại thượng.

Đúng là cái loại cáo mượn oai hùm.

Dương Tử Mi hừ lạnh một tiếng, đi vào trong.

Chương 638: Kể thích cáo mượn oai hùm (2)

Dương Thanh thấy cô về thì căng thẳng đứng dậy đi đến bên cạnh cô, nhỏ giọng nói:

- Nữu Nữu à, hình như bọn họ muốn tới kiểm chuyện với con đây.

- Cha, không sao đâu.

Dương Tử Mi trấn an cha của mình trước, sau đó đi đến trước mặt hai gã kia:

- Tôi chính là Dương Tử Mi, các người có chuyện tìm tôi thì ra ngoài mà nói, đừng có làm phiền người nhà của tôi.

- Cô chính là Dương Tử Mi đấy à?

Gã thư ký Hoàng Húc kia đưa tay đẩy mắt kính lên, đôi mắt hí đầy vẻ khôn khéo nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó ra vẻ quát lớn:

- Nghe nói cô dám đánh luôn cả thị trưởng Lý à, có phải ăn mật gấu tìm báo rồi phải không? Đúng là coi trời bằng vung mà!

- Cái gì? Nữu Nữu, con đánh thị trưởng Lý sao?

Dương Thanh đứng bên cạnh nghe thấy thế thì sợ tới mức mặt mày tái mét, bất giác kéo Dương Tử Mi ra che ở sau lưng, muốn bảo vệ cô.

- Đúng vậy, chính là đứa con gái gan to bằng tời của ông đấy, đánh mấy người Nhật thì thôi đi, còn cướp đồ của người ta, thị trưởng Lý chúng ta vì giữ gìn quan hệ bang giao hai nước, theo đại sứ Fujiki đến trường học tìm nó, ôn tồn muốn nó xin lỗi đại sứ Fujiki rồi trả đồ lại cho người ta, nào ngờ nó dám đánh cả thị trưởng Lý, ông dạy con gái kiểu gì thế hả? Cái tính hỗn láo như thế, đúng là phải nhốt vào trung tâm giáo dục thanh thiếu niên để dạy lại mới đúng.

Hoàng Húc ra vẻ như nghiêm chính lên giọng quở trách Dương Thanh.

Dương Thanh nghe thấy thế thì thân thể run lên, giọng run run, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định mà rằng:

- Con đại cái mang, con gái tôi có gì không phải thì cũng do người làm cha như tôi dạy dỗ không chu toàn, các người muốn làm gì thì cứ làm với tôi là được.

Trông thấy người cha vẫn luôn nhu nhược quen thói bị người ta bắt nạt, trong lúc mình gặp chuyện lại đột nhiên đứng ra như một người đàn ông chân chính, nhận hết trách nhiệm lên bản thân mình như thế, Dương Tử Mi cảm thấy vô cùng cảm động.

- Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do chứ?

Dương Tử Mi nhìn cha mình nói:

- Con không làm gì sai cả, kẻ sai là bọn họ, cha không cần phải lo, mấy chuyện này con có thể giải quyết được.

Nói xong, cô lạnh lùng nhìn Hoàng Húc:

- Tôi nói, có chuyện gì thì ra ngoài mà nói, đừng có làm phiền người nhà của tôi.

- Chà chà, không ngờ đứa con gái này của ông đúng là vừa xác láo lại cứng đầu, chẳng trách lại chọc thị trưởng Lý giận tới mức không thể nuốt trôi cơm như thế.

Hoàng Húc cười nhạo nói.

Ánh mắt của Dương Tử Mi trầm xuống, nếu như không phải vì cha đang đứng bên cạnh thì cô đã sớm tát cho mấy kẻ cáo mượn oai hùm này văng ra ngoài cửa rồi.

Nhưng cô không thể để cho cha lo lắng thêm nữa, chỉ có thể nén giận trầm giọng nói:

- Tôi nói, có chuyện gì thì ra ngoài nói.

- Nói ở ngoài hay ở đây thì cũng như nhau cả thôi, làm cha mẹ mà không biết dạy con thì phải có trách nhiệm nghe người ta mắng thôi.

Hoàng Húc ngồi lì ra, lạnh lùng nói.

Dương Tử Mi không nhịn được nữa, giơ tay điểm huyệt cằm của gã rồi nói:

- Lắm mồm như thế thì cằm miệng luôn đi.

Hoàng Húc còn muốn mở miệng nói tiếp, nhưng lại phát hiện không thể nào nói thành lời được, gã sợ tới mức mặt mày tái mét.

- Nếu muốn nói lại được thì ra ngoài với tôi.

Dương Tử Mi lạnh lùng đi ra khỏi cửa.

Hoàng Húc liên tục giơ tay cào cổ họng nhưng mãi mà vẫn không thể nói được tiếng nào, lúc này cũng tái mét cả mặt mày đứng dậy đi ra theo, Lương Cường cũng đi theo sát phía sau.

Dương Thanh muốn đi theo, nhưng lại bị Dương Tử Mi ngăn lại:

- Cha, cha cứ yên tâm ngồi ở trong nhà chờ là được, con sẽ xem xét mà xử lý.

- Nữu Nữu à, đừng có làm quá kéo dài tội với người ta.

Dương Thanh đứng ở phía sau, lo lắng kêu to.

- Dạ, con biết rồi.

Dương Tử Mi trả lời.

Lúc đi xuống cầu thang, thỉnh thoảng cô lại bắn ra chút khí âm sát ở trên đầu gối của hai gã kia, khiến cho bọn họ đứng không vững, ngã đập mặt mấy lần lúc xuống cầu thang, mặt mày bầm tím, nhưng lại không rõ lý do tại sao.

Dương Tử Mi cảm thấy hả dạ lắm.

Chương 639: Đừng có đến đây chộc tôi

Hai người Hoàng Húc và Lương Cường lão đảo đi xuống lâu, đầu gối bị ngã rách da mấy chỗ, bọn họ cứ có cảm giác toàn thân bị thứ gì đó lạnh lẽo vây quanh, sống lưng lạnh buốt, gai óc nổi hết cả lên.

Dương Tử Mi đứng ở bên cạnh bờ sông, lạnh lùng nhìn hai người bọn họ.

- A a a a a...

Hoàng Húc kêu lên a a.

Dương Tử Mi giơ tay giải huyệt châm của gã.

Lúc này Hoàng Húc mới có thể nói chuyện được, gã chỉ vào Dương Tử Mi, giọng run rẩy:

- Mà... rốt cuộc mà đã dùng yêu thuật gì hả?

- Chẳng lẽ không ai nói cho ông biết là tôi là thầy tướng à?

Dương Tử Mi liếc xéo bọn họ:

- Chẳng lẽ các người quê mùa đến mức không nghe người ta nói là thầy tướng có thể giết người trong vô hình sao?

- Mà... Mà chỉ là một đứa lừa đảo mà thôi.

Hoàng Húc thờ hỗn hển gào lên, gã khác với Lý Thăng, gã ở trong thành phố này đã lâu, gã biết là trong thành phố xuất hiện một cô gái xem bói rất lợi hại, rất nhiều người đều tin vào cô ta, ngay cả thị trưởng cũng được cô ta chỉ điểm.

Nhưng gã chưa bao giờ tin vào mấy thứ này, chỉ nhếch mép cười khẩy mà thôi, gã cho rằng bọn họ chỉ bị lừa mà thôi.

Lương Cường là lái xe nên có phần mê tín.

Gã vừa nghe nói Dương Tử Mi này chính là cô gái xem bói rất lợi hại mà mọi người vẫn đồn đãi bao lâu nay thì nín thinh, không dám hó hé tiếng nào.

- Không tin chứ gì, thế thì tôi sẽ cho ông thấy quỷ một lần cho biết nhé.

Dương Tử Mi nói xong thì vẽ ra năm đạo hồn phù bắt quỷ trên không trung, dán lên đầu của Hoàng Húc.

Hoàng Húc lập tức cảm giác được toàn thân chợt trở nên lạnh lẽo, sau đó gã trông thấy rất nhiều con quỷ tóc dài lơa xõa che kín gương mặt trắng nhách nhe răng nhào về phía mình, giơ tay lôi kéo người của gã...

- Tránh ra, tránh ra, tránh ra...

Gã hét toáng lên, không ngừng phẩy tay xua mấy quỷ hồn âm trầm đáng sợ nọ ra, sợ tới mức bình cả ra quần.

Trông thấy đủ rồi nên Dương Tử Mi thu phù chú về.

Cái lạnh lẽo kia đột nhiên biến mất, những quỷ hồn nọ cũng chẳng thấy

đâu.

Hoàng Húc tỉnh táo lại từ trong kinh hãi, nơm nớp lo sợ nhìn quanh, trông thấy Lương Cường đang nhìn mình với vẻ kinh ngạc cùng với Dương Tử Mi đang nhếch môi cười mỉa lạnh lẽo.

- Là mày, là mày làm đúng không?

Gã thở hồng hộc, gào vào mặt Dương Tử Mi:

- Mày là đồ phù thủy, dám để tao thấy ảo giác!

- Có gì mà dám với không dám chứ.

Dương Tử Mi nhướn mày cười, tay lại bắn khí âm sát ra, đánh trúng đầu gối của gã.

Bịch!

Đầu gối của Hoàng Húc chợt lạnh lẽo, hai chân mất khống chế quỳ rạp xuống trước mặt Dương Tử Mi.

Gã cố gắng muốn đứng dậy, nhưng đầu gối lại không nghe sai khiến, giống như bị tê đi, không thể nào sai khiến nó được.

- Mày... Mày lại dùng thủ đoạn gì rồi hả?

Hoàng Húc kinh hãi nhìn Dương Tử Mi cười đáng sợ tựa như nữ la sát, trong lòng thật sự dâng lên cảm giác sợ hãi.

Gã phát hiện chỉ cần cô gái trước mắt này động một ngón tay thôi thì gã sẽ không thể nói chuyện, nhìn thấy ma, thậm chí là quỳ rạp xuống như trúng

tà.

Chẳng lẽ nó học vu thuật à?

- Không phải tôi vừa mới nói với ông à? Tôi là thầy tướng, có thể giết người trong vô hình đấy.

Ý cười bên môi của Dương Tử Mi lại càng đậm hơn:

- Nếu như tôi mà muốn ông chết thì ông có thể chất bất đắc kỳ tử không chút dấu vết gì ngay trên giường mình vào đêm nay, đó chính là thủ đoạn của tôi.

Hoàng Húc kinh hãi:

- Mà... nói láo, chuyện này không thể nào có thật được.

- Vậy sao? Thế ông có muốn tôi gọi thêm vài tiểu quỷ ra chơi với ông không?

Dương Tử Mi cười lạnh nói.

Mặt mày Hoàng Húc tái xanh:

- Đừng mà!

- Nếu như ông đã không muốn thì tôi cũng muốn ông nói thẳng cho lão chủ Lý Thăng của ông rằng, nếu như lão ta mà còn muốn an hưởng đến lúc tuổi già thì tốt nhất đừng có đến kiếm chuyện với tôi nữa, cũng đừng có mà bén mảng tới gây khó dễ người nhà của tôi. Nếu như tôi còn thấy các người xuất hiện ở nhà của tôi nữa thì các người cứ chờ ngày vào hòm đi!

Ngũ khí của Dương Tử Mi đột nhiên trở nên vô cùng hung tợn, đôi mắt to đen sáng bóng tràn ngập sát khí hung ác, khiến người ta không rét mà run.

Chương 640: Thứ dơ bẩn

Văn phòng phó thị trưởng ở trụ sở thành phố.

Hoàng Húc và Lương Cường cúi gằm mặt đứng ở trước mặt Lý Thắng.

- Hai người bị cái gì vậy hả? Không phải tôi bảo hai người bắt con ranh đó tới đây à? Sao lại cúi gằm mặt xuống như con gà trống đá thua thế? Rồi con ranh kia đâu?

Lý Thắng vỗ lên mặt bàn, nghiêm giọng nói.

- Thị trưởng Lý, con nhóc đó không phải dạng vừa đâu, ông... đừng nên dây vào nó thì hơn.

Hoàng Húc đánh bạo nói thẳng.

- BỐP!

Lý Thắng đập xuống bàn một cái thật mạnh:

- Thư ký Hoàng, cậu đang nói bậy bạ cái gì thế hả? Chẳng lẽ cậu bảo tôi phải nhịn một con ranh như nó à?

- Thị trưởng Lý à, không phải thế đâu, con ranh đó thật sự rất lợi hại, hôm nay tôi bị trúng chiêu của nó mấy lần luôn.

Hoàng Húc lau mồ hôi lạnh, kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra.

- Tài xế Lương, cậu ta nói có thật không?

Lý Thăng hỏi lại Lương Cường.

Lương Cường gật đầu thật mạnh.

- Có phải cậu cũng cho rằng tôi không nên dây vào nó không?

Mặt của Lý Thăng sa sầm:

- Chẳng qua là nó chơi mấy chiêu thôi mà đã dọa hai người sợ đến thế rồi, đúng là vô dụng mà, chờ xem tôi chinh con ranh đó thế nào đây.

Gã bấm số điện thoại của phó cục trưởng cục cảnh sát mà gã quen thân là Trần Đức Nhân:

- Cục trưởng Trần à, nếu tôi muốn dọa một người, nhốt nó vào tù thì phải làm gì đây?

- Chuyện này dễ thôi ấy mà.

Trần Đức Nhân thấy phó thị trưởng Lý tiền độ vô hạn gọi điện thoại cho mình thì mừng rơn, vội vàng kể hết mấy kinh nghiệm tích lũy bao nhiêu năm nay của ông ta ra:

- Chúng ta có thể đặt sẵn máy quay, tìm vài người đến khiêu khích nó, để nó nhịn không được mà ra tay đánh cảnh sát bên phía chúng ta, sau đó chúng ta đã có chứng cứ kiện nó hành hung nhân viên cảnh sát rồi bắt nó lại. Nếu như muốn làm lớn chuyện hơn một chút thì để mấy nhân viên cảnh sát bị đánh giả bộ như bị thương nặng hay bỏ mạng, thì có thể đẩy vụ án

lên thành vụ án hình sự có tính chất nghiêm trọng, trực tiếp phán nó ở tù chung thân hoặc tử hình.

- Ha ha, cục trưởng Trần, ông lắm kinh nghiệm thật đấy, tôi đang cần nhân tài như ông đây.

Lý Thăng cười lớn, khen ngợi Trần Đức Nhân.

Trần Đức Nhân nghe thấy thế thì mừng rỡ, lập tức xun xoe nịnh nọt:

- Tôi xin dốc hết sức làm việc cho thị trưởng Lý, giúp thị trưởng Lý giải quyết hết toàn bộ những chương ngại vật.

- Nhưng con ranh kia chỉ mới có mười lăm tuổi thôi, có thể không thể tử hình được, thế thì phải làm sao cho phải đây?

Lý Thăng hỏi.

- Mới mười lăm tuổi thôi sao?

Trần Đức Nhân không thèm suy nghĩ, nói thẳng luôn:

- Mặc kệ nó bao nhiêu tuổi cũng thế, chỉ cần bước vào cục cảnh sát này thì chúng ta muốn làm gì nó cũng được, nếu như thị trưởng Lý thật sự muốn nó chết thì cứ tạo một sự cố gây mấy mạng là được thôi ấy mà. Nếu như chỉ muốn tra tấn nó một phen thì chúng tôi có nhiều cách lắm, bảo đảm khiến ngài vừa lòng.

- Ha ha!

Lý Thăng cười lớn:

- Cục trưởng Trần ông đúng là lắm kinh nghiệm thật, có ông làm việc thì tôi có thể yên tâm được rồi.

- Cảm ơn thị trưởng Lý đã khen, nhưng không biết thị trưởng muốn đổi phó con nhóc nào thế?

Trần Đức Nhân thấy Lý Thắng hài lòng thì vui mừng hỏi lại.

- Một con bé học sinh trong trường trung học Nam Thành ấy mà, tên là Dương Tử Mi, nghe nói nó còn là một thầy tướng nữa, ông nghĩ cách bắt nó vào cục cảnh sát giúp tôi đi, có thể nói là nó đã thương mấy người bạn Nhật Bản, làm tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của nhân dân Hoa Hạ chúng ta, nó còn cướp đồ của người ta nữa, có thể gán cái tội cố ý gây thương tích và cướp của, gây nguy hại đến an ninh quốc gia cho nó, để xem nó còn làm được gì.

Lý Thắng hừ lạnh nói.

- Thị trưởng Lý, ông vừa bảo nó tên Dương Tử Mi sao?

Trần Đức Nhân vừa nghe thấy cái tên này thì giật mình một cái.

- Ủ, đúng là Dương Tử Mi đấy, thì sao nào?

Ngữ khí của Lý Thắng có phần bức dọc:

- Không phải ông cũng giống như mấy kẻ ngu dốt kia, sợ hãi thân phận thầy tướng của nó đấy chứ?

- Cái này... không phải thế, mà là bối cảnh của nó...

Trần Đức Nhân nghĩ tới ngày đó Dương Tử Mi bị nhốt lại, kết quả dẫn tới

phía quân đội và Thanh Long hội, sắc mặt lập tức thay đổi, thầm mắng mình lắm mồm, ban này còn dám nghĩ cách giúp cho Lý Thăng.

Lỡ như việc này bị truy cứu ra đến ông ta thì người toi đời sẽ là ông ta ấy chứ.

Chương 641: Hoạt động bí ối

- Bối cảnh của nó thì sao? Không phải chỉ là con gái của một công dân bình thường thôi à, có gì đặc biệt hơn người đâu?

Lý Thăng đập bàn nói với vẻ khinh thường.

- Thị trưởng Lý à, không phải thế đâu, lần trước cục trưởng của tôi cũng bắt nó lại một lần, kết quả bên quân đội huy động sư đoàn mười bảy qua chỗ tôi đòi người, lại thêm cả bang xã hội đen lớn nhất ở chỗ này là Thanh Long hội cũng phái rất nhiều người chạy tới đây đòi người. Tuy rằng không biết rốt cuộc bối cảnh của nó ra sao, nhưng tôi tuyệt đối không dám trêu chọc nó đâu.

Trần Đức Nhân lập tức mếu mồm hỏi.

- Quân đội? Bang hội? Nó có qua lại với người của hai bên này à?

Lý Thăng nghe xong thì cũng không dám tin.

- Đúng thế, có thể nó từng xem bói qua cho người của hai bên này nên có quen biết, thế nên được bảo vệ.

Trần Đức Nhân dè dặt khuyên:

- Thị trưởng Lý à, nếu như không phải xích mích lớn quá thì tôi đề nghị ngài đừng có chọc tới nó thì hơn, kéo lại ăn thiệt thòi.

Lý Thắng nghe thấy thế thì tức giận gầm lên:

- Con mẹ mày, chẳng lẽ ông đây lại đi sợ một con ranh miệng còn hôi sữa à? Lý Thắng này từ xưa tới nay chưa từng sợ thứ gì, nếu như mày không dám chọc nó thì thôi, ông đây đi tìm người khác, hừ, đến lúc đó đừng có trách ông đây không đề bạt mày!

Nói xong Lý Thắng cúp điện thoại cái rụp.

Trần Đức Nhân nghe ông ta bảo đi tìm người khác thì thầm thở dài.

Tuy rằng từ chối giúp đỡ Lý Thắng thì sẽ bớt đi một cơ hội nịnh nọt thăng chức, nhưng ít ra không cần phải chọc đến Dương Tử Mi.

Bộ dạng hung hăng của mấy quân nhân với đám xã hội đen kia khiến ông ta thấy mà sợ thon thót đây này.

Mất cơ hội lên chức cũng không sao cả, mất mạng mới đáng sợ.

...

- Tức chết mà!

Sau khi Lý Thắng cúp máy thì hỗn hển quát lên với Hoàng Húc:

- Thư ký Hoàng, không phải cậu đã điều tra kỹ càng, nói là gốc gác của con ranh kia đến từ nông thôn, cha mẹ đều là người thường à? Sao bây giờ nó lại có liên quan với quân đội và xã hội đen là sao?

- Thật xin lỗi, thị trưởng Lý, chuyện này tôi thật sự không biết.

Hoàng Húc thấy Trần Đức Nhân cũng không chịu làm việc cho Lý Thăng thì mới khuyên:

- Thị trưởng Lý à, nếu như nó đã khó đối phó như thế thì chúng ta chẳng cần cố chết đối phó với nó làm gì, cứ để cho bên phía người Nhật đối phó với nó là được.

- Người Nhật sao?

Ánh mắt của Lý Thăng sáng rỡ lên:

- Phải để người Nhật đối phó với nó kiểu gì đây? Hôm đó tôi thấy đại sứ Fujiki cũng không định làm khó dễ gì con ranh đó.

- Không phải nó đã thương người Nhật rồi cướp đồ của người ta sao? Ngài có thể thử tìm mấy sumo bị đánh bị cướp đó, tôi tin bọn họ nhất định không cam lòng để một con nhóc bắt nạt như thế, trong lòng bọn họ bảo đảm không cam lòng, thế thì tại sao chúng ta không lợi dụng bọn họ chứ?

Hoàng Húc hiến kế.

- Cậu nói đúng lắm, nhưng tôi muốn xem trước xem nó mạnh cỡ nào. Lỡ như không lợi dụng tốt bên Nhật Bản thì sẽ thành đắc tội với người ta nữa.

Lý Thăng suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Vậy thì cứ lợi dụng đội trật tự đô thị đi.

- Đội trật tự đô thị sao? Chuyện này liên quan gì tới bên trật tự đô thị?

Lý Thăng hỏi lại với vẻ khó hiểu.

- Nhân viên bên phòng quản lý đô thị của chúng ta phần lớn đều là bọn lưu manh, bọn chúng chưa từng tiếp xúc với Dương Tử Mi, không biết sự lợi hại của nó, muốn đối phó với nó thì đương nhiên sẽ không sợ gì cả, hơn nữa điều này cũng hợp pháp mà.

Đôi mắt nhỏ ẩn đằng sau lớp kính của Hoàng Húc lộ ra vẻ gian trá.

Hôm nay bị Dương Tử Mi chinh cho mấy lượt, mặc dù gã vẫn sợ cô, nhưng vẫn mang lòng oán hận, cũng muốn cô chết đi cho rồi.

- Không được, nó không có bày quầy trái pháp luật, đội giữ gìn trật tự đô thị mà đi đối phó với nó thì không danh chính ngôn thuận tí nào.

Lý Thăng lắc đầu nói.

- Mẹ của nó mở một tiệm bánh ở ngoài đường, làm ăn cũng khấm khá lắm, mặc dù đã xin giấy phép kinh doanh rồi, nhưng chúng ta cũng có thể biến nó thành kinh doanh không phép, để cho nó ra tay, sau đó thì...

Hoàng Húc cười đến là gian.

Lý Thăng làm mấy chuyện dè tiện như thế đã quen, đương nhiên vừa nghe đã hiểu rồi.

Chương 642: Đội trật tự đô thị đến

Dương Tử Mi đang ngồi trong nhà nói chuyện với Tiểu Thiên thì lại nhận được điện thoại của mẹ mình:

- Nữu Nữu à, con mau tới đây đi, đội trật tự đô thị làm Lý Chân bị thương rồi.

- Cái gì?

Dương Tử Mi giật mình kêu to:

- Tại sao đội trật tự đô thị lại đánh Lý Chân chứ?

- Mẹ cũng không biết nữa, hôm nay mẹ mới mở cửa bán thì có một đội trật tự đô thị đông thật đông đến, bảo mẹ kinh doanh không phép, nên đã đập vỡ toàn bộ đồ đạc trong tiệm rồi, Lý Chân nó tức quá nên mới đứng ra cãi nhau với bọn họ, lúc cãi nhau thì xô đẩy qua lại, bị đám bọn họ hùa nhau đánh bị thương, Nữu Nữu à, con mau đến xem cho con bé đi.

Mẹ cô khóc nước mắt kể lại.

Đội trật tự đô thị? Kinh doanh không phép?

Sao có thể chứ?

Mẹ buôn bán có giấy phép hẳn hoi, sao tự dưng lại thành kinh doanh không

phép được?

Cô đẩy xe đạp ra vội vàng chạy qua bên đó, chỉ thấy ở trước tiệm có ít nhất hơn hai mươi gã trật tự đô thị tay cầm côn điện tụ tập, đang đập đồ với vẻ hùng hổ, còn mẹ của cô thì sợ hãi ôm lấy Lý Chân đầu đầy máu khàn giọng la lên bảo bọn họ đừng có đập phá nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Tử Mi tức muốn chết.

Cô ném xe đạp qua một bên, bước lên không nói câu nào, giơ tay ném cái tên trật tự đô thị đang cầm gậy sắt ra vẻ hung thần ác sát đứng trước mặt mẹ mình ném ra ngoài.

Cái tên trật tự đô thị này cao phải hơn mét tám, cân nặng chừng tám mươi kí, bị cô ném như ném một con búp bê vậy, bay ra khỏi cửa tiệm phải hơn hai thước.

Đương nhiên, Dương Tử Mi cũng không hề ném tên này bị thương gì, mà chỉ làm cho hắn rơi xuống đất mà thôi.

Đám trật tự đô thị còn lại và người dân đứng vây xem cũng sợ ngây ra.

Bọn họ nhìn thấy rõ ràng, người ném cái tên trật tự đô thị kia năm lần quay trên đất là một cô bé chỉ chừng mười lăm tuổi, có bộ dạng nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần.

Cũng không biết cô lấy đâu ra sức lực lớn như thế.

Vài tên trật tự đô thị cầm côn điện nhào lên bao vây Dương Tử Mi.

Thân hình của Dương Tử Mi lóe lên một cái, nhanh như chớp, mấy tên trật tự đô thị kia đều bị cô ném ra ngoài như ném mấy bao cát.

Đám trật tự đô thị còn lại trông thấy thế thì nhào hết lên.

Người đứng xem bên ngoài chỉ trông thấy thân hình màu trắng của cô lóe lên tựa như quỷ mị, sau đó lần lượt từng tên trật tự đô thị vai u thịt bắp, cao to hơn cô đều bị đá văng ra, nằm lăn quay trên đường, đầu choáng mắt hoa í ới kêu la.

Cô không hề phát hiện, ở trong đám người đứng vây xem có một gã dùng mũ che đi máy quay phim trong tay, quay lại toàn bộ quá trình cô ném người ra ngoài.

Sau khi giải quyết đám trật tự đô thị kia xong, Dương Tử Mi vội vàng đi xem vết thương của Lý Chân.

- Nữu Nữu...

Hoàng Tú Lệ nhìn thấy cô thì như thấy được cứu tinh, gương mặt sợ hãi tái mét nay mới có lại tí máu:

- Con mau xem Lý Chân đi, con bé chảy nhiều máu quá.

Dương Tử Mi lấy ngân châm ra đâm vào huyết của cô để cầm máu, sau đó cẩn thận xem xét vết thương trên trán của cô ấy, may mà chỉ bị thương ngoài da, mấy chỗ khác cũng không có vấn đề gì nặng, sau đó cô dùng nội lực chữa trị cho cô ấy.

Dương Tử Mi nhìn cửa tiệm bị phá nát, mớ bánh mà mẹ mình cẩn thận làm ra bị hất hết xuống mặt đất, giẫm đạp nát bấy thì cơn giận lại xông lên.

Cô đi ra ngoài, giơ chân đạp lên đầu của tên đội trưởng của đội trật tự đô thị vừa mới định ngóc đầu ngồi dậy, lạnh giọng hỏi:

- Rốt cuộc tiệm bánh này làm gì vi phạm pháp luật hả?

- Giấy phép buôn bán không hợp lệ, còn bày hàng ở bên ngoài, ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố.

Đội trưởng đội trật tự bị cô giẫm đau:

- Cô thế này là cản trở nhân viên thi hành công vụ, trái với pháp luật!

- Trái pháp luật cái con khỉ! Đập phá cửa hàng của người ta bậy bạ như các người mới là trái với pháp luật!

Dương Tử Mi tức muốn nổ phổi, thiếu chút nữa đã không khống chế được mà đạp gãy xương sống của tên này.

Lúc này, trên đường lại vang lên tiếng còi xe cảnh sát, sau đó có vài chiếc xe cảnh sát chạy đến bao vây tiệm bánh...

Chương 643: Giả thần giả quỷ (1)

Có chừng hai mươi cảnh sát bước xuống xe, hơn nữa ai cũng được trang bị tận răng.

Đồng tử của Dương Tử Mi rụt lại, xem ra bọn chúng đều có chuẩn bị mà đến.

Đám cảnh sát phòng chống bạo động kia cầm súng chĩa vào cô, trong đó có một kẻ cầm loa kêu lớn:

- Côn đồ dám dả thương nhân viên chấp pháp ở trên đường kia, hãy mau buông vũ khí trong tay của cô xuống, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, bằng không sẽ bị bắn chết ngay tại chỗ!

Hoàng Tú Lệ sợ tới mức mắt trợn ngược hôn mê bất tỉnh.

Dương Tử Mi vội vàng ấn mạnh vào nhân trung của bà để cho bà tỉnh táo lại.

- Nữu Nữu ơi, bây giờ phải làm sao đây? Đội phòng chống bạo động cũng đến đây rồi, con mau vào trong đi, cứ để bọn họ bắt mẹ đi là được.

Mặt mày Hoàng Tú Lệ tái nhợt quay sang nói với Dương Tử Mi.

Trong mắt cô ngập nước, dù là ba hay mẹ thì lúc cô gặp chuyện, phản ứng đầu tiên của họ vẫn là muốn bảo vệ cô.

- Mẹ, con cũng không hề đa thương mấy tên trật tự đô thị này, không có gì phải sợ cả.

Dương Tử Mi ý bảo Lý Chân dẫn mẹ mình vào trong nghỉ ngơi.

Bị hơn hai mươi cảnh sát chĩa súng thế này, cảm giác của Dương Tử Mi thật sự không được tốt lắm, hơn nữa cô cũng không lợi hại đến mức thoát một cái là đánh bại hơn hai mươi cảnh sát cầm súng thế này được.

Tốc độ của con người có nhanh đến mấy cũng không nhanh bằng súng bắn.

Huống hồ gì, kẻ cầm súng chĩa vào cô bây giờ còn là cảnh sát nữa, nếu như cô mà phản kháng, bọn họ thật sự có thể mượn cớ cô làm trái pháp luật mà danh chính ngôn thuận bắn chết cô.

Vậy nên cô cố nhịn không động đậy, chỉ thản nhiên đứng đó, niệm ẩn thân thuật mà Tiểu Thiên đã dạy cô.

Nhìn thấy cô đứng im không hề phản kháng như thế, có cảnh sát cầm còng tay bước lên chuẩn bị bắt cô lại.

Nào ngờ, vừa mới đi tới trước mặt cô thì lại phát hiện cô nhoáng cái đã biến mất tiêu.

Những cảnh sát khác đang chĩa súng về phía cô cũng đều phát hiện cô tự dưng biến mất, ai cũng kinh ngạc ngơ ngác nhìn nhau, không dám tin vào hai mắt của mình.

Trong lúc bọn họ đang kinh ngạc thì Dương Tử Mi đã nhờ vào ẩn thân thuật chạy ra khỏi vòng vây của bọn họ, nấp vào một chỗ kín đáo, gọi điện thoại cho La Anh Hào, nhờ anh ta mau tới đây bảo vệ người nhà của cô.

La Anh Hào nghe xong đương nhiên không nói hai lời, dẫn theo thuộc hạ của mình chạy ra khỏi quân khu.

- Gặp quý rồi, nó đâu rồi?

Cảnh sát cầm còng tay nọ quay đầu lại hỏi những người khác.

- Tự dừng biến mất rồi.

- Một người sống sờ sờ ra đó sao có thể tự dừng biến mất được chứ.

- Đi vào trong tìm thử xem.

Có mấy cảnh sát kéo vào trong tiệm bánh tìm thấy Hoàng Tú Lệ và Lý Chân, nghiêm giọng nạt nộ:

- Các người giấu con nhóc kia ở đâu rồi?

Hoàng Tú Lệ sợ tới mức toàn thân run rẩy, nghe thấy Dương Tử Mi không bị bọn họ bắt thì trong lòng lại vô cùng mừng rỡ, chẳng nói câu nào.

Bọn họ lật tung tiệm bánh lên cũng không tìm thấy người đâu.

- Nếu đã không tìm thấy nó thì bắt mẹ của nó đi là được, thế thì nó sẽ tự động ra mặt thôi.

Một gã cảnh sát khác đề nghị.

- Tôi là chị của con bé, các người có muốn bắt thì bắt tôi đi, sức khỏe của mẹ tôi không tốt, lỡ như bị các người dọa sinh bệnh gì thì các người có chịu trách nhiệm nổi không?

Lý Chân đứng lên, kéo Hoàng Tú Lệ ra sau lưng, nghiêm giọng nói.

- Cô bé này không phải con gái của tôi, chỉ là nhân viên mà tôi thuê thôi, các người có muốn bắt thì bắt tôi là được.

Hoàng Tú Lệ cướp lời.

- Bắt hết đi là được!

Gã đội trưởng đội cảnh sát bực mình ra lệnh.

Không bắt được Dương Tử Mi, gã cũng không biết phải ăn nói với phó thị trưởng Lý kiểu gì.

Đúng là khó hiểu, tại sao con nhãi ranh kia lại tự dưng biến mất được chứ?

Một tên cảnh sát bước lên định còng tay của Hoàng Tú Lệ thì đột nhiên phát hiện tay của mình lạnh ngắt, trở nên cứng đờ rất quái dị, không thể nào nhúc nhích được, đôi chân cũng đờ ra.

Gã cảnh sát khác định còng Lý Chân cũng bị y như thế.

Chương 644: Giả thần giả quỷ (2)

- Đứng đực ra đó làm gì thế? Sao không làm mau đi?

Gã đội trưởng nghiêm giọng quát lớn.

- Đội trưởng, không cục cựa được, tay chân của tôi tự dừng lại tê rần rồi cứng đờ ra.

- Đội trưởng, tôi cũng thế.

Một tên khác cũng nhăn mặt:

- Toàn thân tôi lạnh ngắt như bị trúng tà ấy.

- Các người gặp quỷ à? Thiệt tình.

Đội trưởng giơ tay đẩy bọn họ ra.

Hai người kia ngã lăn quay ra đất, nhưng không thể cử động được.

Lúc này gã đội trưởng mới phát hiện có vấn đề, cũng cảm thấy sống lưng của mình đột nhiên lạnh toát, giống như bị hơi lạnh bao phủ.

- Người đâu, bắt bọn họ lại.

Gã lại gọi cảnh sát khác lên, kết quả cũng y hệt như thế, những cảnh sát

cầm còng tay lại bị đờ ra, tay chân không thể động đậy được.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Đội trưởng thấy hoảng, gã giơ súng chĩa vào Hoàng Tú Lệ.

Cổ tay của gã đột nhiên lạnh lẽo, súng rơi xuống đất, còn toàn thân gã thì cứng ngắc không thể động đậy được, đáng sợ nhất là gã muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại phát hiện mình không thể nào phát ra lời được.

Đầu lại lạnh ngắt, chỉ cảm thấy xung quanh có gió lạnh thổi từng cơn, khiến cho gã nổi hết gai óc lên, tiếp theo gã lại trông thấy có rất nhiều ma quỷ như răng thè lưỡi yà đến giường nanh múa vuốt liên tục, trông như thể đang muốn xé xác của gã ra.

Mặc dù đã trải qua huấn luyện đặc biệt, có tố chất tâm lý mạnh mẽ hơn người bình thường, nhưng gã vẫn sợ tới mức mặt mày tái mét, thiếu chút nữa là tè ra quần.

Dương Tử Mi đang ở trong trạng thái ẩn thân đi ra bên ngoài, dùng khí âm sát để khiến những tên cảnh sát kia cứng đờ ra, sau đó tịch thu toàn bộ súng của bọn họ lại ném qua một bên.

Sau khi làm xong mấy việc này thì ẩn thân thuật cô cũng đúng lúc mất hiệu lực,

Mà cô cũng vừa đi lại chỗ mà mình biến mất khi nãy.

Những gã cảnh sát bị khiến cho cứng đờ kia trơ mắt nhìn thấy cô lại quý dị xuất hiện ở ngay đó thì ai cũng hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy việc này thật sự rất quý dị.

Dương Tử Mi đi tới trước mặt của gã đội trưởng kia, đôi mắt đen láy như mực kia tựa như nhìn thấu tận linh hồn của gã:

- Bây giờ có phải vẫn muốn bắt tôi đi không?

Gã đội trưởng kia chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Dương Tử Mi đứng trước mặt gã lúc này trông chẳng khác nào ma quỷ.

Dương Tử Mi giải huyệt cho gã.

Đội trưởng kia có thể cử động được, lắp bắp hỏi:

- Cô không phải là người sao?

Dương Tử Mi nhếch mép cười khẩy hỏi lại:

- Ông nói thử xem!

- Quỷ!

Gã đội trưởng hét lớn lên, sau đó xông thẳng ra ngoài.

Những tên cảnh sát khác đã được Dương Tử Mi hóa giải khí âm sát, lúc này cũng đã có thể cử động được, ai nấy cũng cuống quýt leo lên xe cảnh sát, đến súng cũng không dám nhặt lại, vội vàng lái xe bỏ chạy.

Còn cái đám trật tự đô thị khác thì đã sớm chạy mất dép.

Dương Tử Mi cúi người nhặt hai mươi mấy khẩu súng kia lên, thở dài.

Phiền quá đi mất, bọn họ quăng súng lại chỗ này thì cô phải tự mình mang

súng lên trả cho bọn họ nữa.

- Nữu Nữu, ban này con đã chạy đi đâu thế?

Hoàng Tú Lệ kinh hồn chưa bình tĩnh lại nổi, lo lắng cầm tay của Dương Tử Mi hỏi.

- Mẹ, ban này con dùng pháp thuật để tàng hình.

Dương Tử Mi nháy mắt nói với bà.

- Con còn biết cả tàng hình á?

Ở trong mắt mấy người phụ nữ nông thôn như Hoàng Tú Lệ thì Ngọc Thanh đạo trưởng chẳng khác gì thần tiên, vô cùng lợi hại, bà tin là phi thiên độ thổ gì ông ấy cũng biết hết.

Dương Tử Mi đi theo ông ấy học bao năm nay, bà cũng không thấy lạ lắm khi cô biết tàng hình.

Nhưng Lý Chân thì lại kinh ngạc muốn chết.

Khi này cô tận mắt nhìn thấy Dương Tử Mi biến mất, lại tận mắt nhìn thấy đám cảnh sát nọ xuất hiện cảnh tượng quái dị.

Cô biết tất cả những chuyện này nhất định là do Dương Tử Mi gây nên.

Trước kia cô giả làm thầy tướng, bình thường cũng làm không ít trò giả thần giả quỷ, nhưng thật không ngờ trên đời này thật sự lại có người có thể thật sự có khả năng siêu nhiên có thể giả thần giả quỷ như thế.

Chương 645: Giả thần giả quỷ (3)

Nhìn thấy cửa hàng bị đập phá nát bét như thế, Dương Tử Mi nói với Hoàng Tú Lệ:

- Mẹ, con đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi trước, nơi này con sẽ sửa sang dọn dẹp lại cho mẹ.

Hoàng Tú Lệ đau lòng nhìn cửa hàng của mình bị đập phá nát bét cùng với mớ bánh bị đập đầy đất.

Đây đều là tâm huyết và hy vọng của bà cả.

Mở tiệm bánh này, cuộc đời của bà mới bắt đầu phong phú và sáng sủa hơn.

Nhưng bây giờ lại bị phá nát, khiến bà đau lòng khỏi nói.

Nhìn thấy mẹ mình đau lòng như thế, tim của Dương Tử Mi cũng nhói lên theo, hai mắt lóe lên một tia âm tàn.

Lý Thăng ông giỏi lắm, dám ra tay hại người nhà của tôi!

Sau khi đưa mẹ quay về nhà xong thì La Anh Hào cũng chạy đến.

- Chết tiệt, có cần anh dẫn người xông vào trụ sở thành phố không?

La Anh Hào vừa nghe việc này là do Lý Thắng làm ra thì lập tức nổi giận hỏi cô.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Em không muốn làm to chuyện, nhưng lần này em tuyệt đối sẽ không tha cho lão ta nữa đâu, em muốn trả hết cả thù mới lẫn hận cũ.

- Em muốn trả thù kiểu gì?

Không biết tại sao, La Anh Hào đặc biệt thích nhìn đôi mắt to của cô ngập tràn cảm phần lẫn ý chí chiến đấu, anh cảm thấy nó đặc biệt có thần.

- Đương nhiên là dùng cách của em rồi?

Dương Tử Mi cười lạnh.

Cô để cho La Anh Hào sắp xếp người âm thầm theo dõi và bảo vệ của người nhà của mình, sau đó cô trực tiếp đi đến trụ sở thành phố.

...

- Cái gì? Các người làm việc kiểu gì thế hả? Thậm chí ngay cả một con ranh con mới lớn cũng không bắt được là sao?

Lúc này Lý Thắng đang gào vào điện thoại ở văn phòng:

- Không phải trong tay của các người có chứng cứ quay cảnh nó hành hung đội trật tự đô thị sao? Lập tức lấy mấy đoạn phim đó ra cho tôi, tôi muốn đăng vụ này lên báo.

- Thị trường Lý à...

Giọng của người ở đầu dây bên kia mang theo chút sợ hãi:

- Thật sự rất quỷ dị đó, bên trong mấy đoạn ghi hình kia lại hoàn toàn không thấy bóng dáng của nó đâu, chỉ thấy mấy người bên đội trật tự đô thị kia bị hất văng ra ngoài thôi, tôi nghi là nó không phải người.

- Không phải người thì là quỷ chắc?

- Thị trưởng Lý, có thể nó thật sự là quỷ đó, lúc ấy mọi người tận mắt nhìn thấy nó đột nhiên biến mất ở trước mắt tất cả mọi người, sau đó không biết tại sao mọi người lại không thể nhúc nhích được, cứ như bị trúng tà vậy, súng trên tay cũng văng ra xếp thành một đồng rất quỷ dị.

- Cái gì cơ? Có phải các người không bắt được nó, nay muốn trốn tránh trách nhiệm nên cố ý nói nó như thần như quỷ như thế không? Tôi nói cho các người biết nhé, tôi không tin mấy chuyện này nhé, nếu như trên đời này thật sự có ma quỷ thì tôi đã bị ma quỷ quấy thân thật từ lâu rồi.

Lý Thắng gầm lên.

- Thị trưởng Lý, thật sự không phải nói dối đâu, bây giờ tôi gửi clip ghi hình cho ông xem.

Một lát sau, đặc công Trần Phi phụ trách nấp trong bóng tối quay phim lại mang đoạn ghi hình đến cho Lý Thắng xem.

Lý Thắng bán tín bán nghi mở clip lên xem.

Quả nhiên, trong màn hình chỉ có cảnh tượng mấy trật tự đô thị kia bị đánh bay ra, tựa như khi không bị ném ra thôi chứ căn bản chẳng thấy bóng dáng Dương Tử Mi đâu.

- Thị trưởng Lý, tôi thật sự không có nói dối đâu, nó thật sự không phải người mà.

Trần Phi nhớ tới cảnh tượng kia thì lập tức rùng mình.

- Cái gì mà không phải người? Không phải các người đều nói nó là thầy tướng à? Có thể là do nó học được một số yêu pháp tà ma gì đó mà thôi. Thế mà các người cũng tin, đúng là nhát gan như chuột nhắt.

Lý Thăng vẫn không tin vào sự quý dị của Dương Tử Mi.

- Thị trưởng Lý, hay là ông đừng có động vào nó nữa.

Trần Phi khuyên bảo.

Mỗi khi nghe thấy ai bảo thế thì Lý Thăng lập tức nổi đóa, đập bàn mắng to:

- Bây giờ không phải vấn đề tôi có chọc nó hay không, mà là do nó chọc tức tôi, tôi tuyệt đối không thể nuốt trôi cơn giận này được!

- Tôi cũng không thể nuốt trôi cơn tức này được!

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Dương Tử Mi một thân đồ trắng, môi cười lạnh đột nhiên xuất hiện, nụ cười kia khiến cho sống lưng của Trần Phi lạnh toát, vội vàng trốn vào trong nhà vệ sinh, sau đó bò ra khỏi cửa sổ.

Chương 646: Chinh ông không có cửa thương lượng (1)

Lý Thăng nhìn thấy Dương Tử Mi đột nhiên xuất hiện như thế thì chợt cảm thấy nơm nớp lo sợ, toàn thân căng cứng, nhưng lại không cam lòng lộ vẻ sợ hãi trước mặt một con nhóc như thế, nên cố giả bộ ra vẻ bình tĩnh, giở thói quen cũ của ông ta, đập bàn nghiêm giọng quát to:

- Dám tự tiện xông vào trụ sở thành phố như thế, mày đúng là gan to bằng trời!

- Ồ.

Dương Tử Mi cười khẩy một cái:

- Ông cho rằng chỗ ông là đầm rồng hang hổ gì mà tôi không thể vào chứ?

Lý Thăng giơ tay muốn gọi điện thoại cho bảo vệ, cho nhân viên tới bắt Dương Tử Mi đi.

Dương Tử Mi cũng để mặc cho ông ta gọi điện thoại.

Cô đã không phải là Dương Tử Mi vô dụng của đời trước nữa rồi, có thêm người đến thì đã sao chứ?

Cô sẽ khiến cho ông ta sau này thật sự phải sợ cô.

Hai nhân viên bảo vệ mặt mày hằm hằm xông vào, tựa như đời trước, muốn xách cô ném ra ngoài.

Dương Tử Mi không nói câu nào, giơ tay ra điểm huyệt cử động của hai người bảo vệ nọ.

Trông thấy hai người kia bị bất động, đờ mặt kinh hoàng nhìn về phía Dương Tử Mi, Lý Thăng tức giận hỗn hển kêu to:

- Hai thằng ngu này, lập tức ném nó ra ngoài cho tôi.

- Thị trưởng Lý, tôi không thể động đậy được.

Một tên bảo vệ kinh hãi nói:

- Tự nhiên như bị trúng tà ấy.

- Tôi cũng vậy.

Một bảo vệ khác cũng nhăn nhó nói.

- Là mày giờ trò sao?

Lý Thăng đã nghe nói không ít chuyện Dương Tử Mi chỉ cần giơ tay một cái thôi là có thể khiến cho người ta bất động, bởi vì chưa từng tận mắt trông thấy nên ông ta không tin lắm, cho rằng đây là do người ta đồn thổi mà thooi, trên đời này làm gì còn chuyện có cao nhân cách không điểm huyệt như trong mấy quyển tiểu thuyết võ hiệp nữa chứ?

Đúng là chuyện nực cười!

Nhưng bây giờ hai người nhân viên đó thật sự bị khiến cho bất động ngay

trước mặt, ông ta không thể không tin.

- Đúng thế.

Dương Tử Mi lười biếng ngồi xuống chiếc ghế trước mặt ông ta, đôi mắt đen láy như bảo thạch của cô liếc nhìn ông ta:

- Ông có muốn thử cho biết không?

Cô không đợi Lý Thắng trả lời, ngón tay khẽ động một cái đã bắn ra một viên giấy bị vo viên nhỏ, đánh trúng huyệt cử động của Lý Thắng.

Toàn thân của Lý Thắng đột nhiên cứng đờ, không thể cử động được, chỉ có thể nhìn cô với vẻ hoảng sợ cực độ.

Nhìn thấy vẻ hoảng sợ của ông ta khiến cho Dương Tử Mi khá hả dạ, cô nhin không được muốn chơi trò mèo vờn chuột với ông ta một phen.

Bởi vì một là cô không thể giết ông ta để tự tạo sát nghiệp cho mình được.

Thứ hai là cô cũng nghe La Anh Hào nói qua, bối cảnh gia thế của gã Lý Thắng này thật sự rất lợi hại, nếu như giết ông ta thì sẽ mang đến hậu họa vô cùng cho bản thân mình.

Nếu đã như vậy thì chi bằng chơi cho ông ta phát điên, để ông ta kính sợ mình như sợ hãi quỷ thần, một là để thỏa mãn khoái cảm báo thù của mình, hai là khiến cho ông ta cam đoan từ nay về sau tuyệt đối sẽ không nảy ý muốn gây hấn với mình nữa.

- Ủ, đây là điểm huyệt ấy mà, ban nãy tôi vừa mới điểm huyệt cử động của ông xong.

Dương Tử Mi ra vẻ nhàn nhã như đang chơi đùa nói chuyện với Lý Thắng.

- Con nhãi này, mày mau giải huyết cho tao ngay!

Lý Thắng vừa vội vừa sợ, nhưng quen thói khiến cho ông ta mở miệng chửi ầm lên.

- Miệng dơ bẩn như thế thì điểm luôn huyết cam của ông luôn nhé, để ông khỏi nói gì luôn thì hơn.

Dương Tử Mi lại bắn thêm một viên giấy nhỏ khác, bắn trúng huyết cam của ông ta.

Lý Thắng í ới mãi thật sự không thể nói ra lời, thanh âm giống như nghẹn lại ở cổ họng, không thể nói được câu nào.

- Ha ha, chơi thế này vui thật, thôi để tôi điểm nốt cả huyết ngựa của ông cho vui nhé.

Dương Tử Mi lại bắn thêm hai viên giấy vo nhỏ ra, một viên giải huyết cử động của ông ta, một viên thì bắn về phía huyết ngựa.

Toàn thân của Lý Thắng có thể cử động được, như nhận được đại xá, nhưng nào ngờ thân thể đột nhiên ngựa ngáy khó chịu như bị một đàn kiến bò, vội vàng giơ tay gãi.

Nào ngờ càng gãi thì lại càng ngứa, càng ngứa thì lại càng gãi mạnh hơn, gãi tới mức toàn thân là dấu móng tay cào, khó chịu muốn chết.

Chương 647: Chinh ông không có cửa thương lượng (2)

Lúc đầu trên người chỉ toàn dấu gãi, sau đó thì rướm cả máu.

Chỉ có gãi cho thật mạnh thì mới có thể giảm bớt cơn ngứa kia, thậm chí còn có chút cảm giác sướng nữa.

Lý Thăng gãi tới mức mặt mày sắp rách tươm cả ra, toàn thân loang lổ toàn dấu máu.

Ông ta nhe răng nhếch miệng gào lên với Dương Tử Mi:

- Mẹ mày, con ranh kia, mau làm cho tao hết ngứa nhanh lên!

- Ha ha.

Dương Tử Mi nhàn nhã xoay xoay cây bút máy của Lý Thăng ở trên bàn, nhìn ông ta như đang nhìn mấy con khỉ múa may:

- Yêu cầu người ta mà không biết ăn nói cho dễ nghe một chút, chẳng lẽ người khác nhờ vả ông làm việc cũng trưng cái thái độ đó ra à?

- Con ranh này, mày... Mày, ui da, ngứa chết mất...

Lý Thăng mắng một câu xong thì lại không nhịn được mà tiếp tục giơ tay lên gãi, nhìn thấy tay mình toàn máu là máu, thì ông ta vừa đau lại vừa sợ.

Dương Tử Mi nhìn thấy bên cạnh Lý Thắng có một cái gương dùng khi cạo râu thì đưa qua trước mặt Lý Thắng nói:

- Phó thị trưởng Lý à, ông mà còn gãi như thế nữa thì liệu có rách nát toàn thân, mặt mày bị hủy luôn không nhỉ?

Lý Thắng nhìn thấy bản thân mình trong gương bị gãi tới mức máu me be bết, đôi tay vẫn còn không chịu khống chế mà tiếp tục giơ lên gãi liên hồi, vừa gãi vừa mạnh mẽ chửi tục:

- Con ranh này, tao nhất định sẽ không tha cho mày đâu, tao sẽ giết mày!

- Ha ha, trước khi ông không tha cho tôi thì có phải nên cầu xin tôi tha cho ông trước không nhỉ?

Dương Tử Mi nhướn mày nói:

- Nói không chừng ông còn chưa kịp giết tôi thì đã tự giết bản thân mình rồi ấy chứ.

Lý Thắng vừa ngứa vừa đau, lăn lộn trên đất như heo bị chọc tiết, cuối cùng thật sự không chịu nổi nữa, giọng điệu biến thành van nài:

- Van xin cô hãy tha cho tôi đi, giải huyết cho tôi đi.

- Thái độ và tư thế cầu xin sai rồi, phải quỳ xuống mới đúng chứ!

Lý Thắng ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng quỳ xuống cái bịch:

- Cầu xin vô, van cô hãy tha cho tôi đi!

Dương Tử Mi lại nhớ đến bản thân mình đời trước, vì kiếm miếng cơm manh áo, cô cũng đã từng quỳ gối trước mặt ông ta ôm đùi ông ta để van xin.

Kết quả ông ta hoàn toàn không xem lời cầu xin của cô ra gì, thẳng chân đá cô ngã ra đất.

Nghĩ vậy, trong lòng cô lại tràn đầy tức giận.

- Xin... cô... a... chịu không nổi nữa... ngứa quá đi mất...

Lý Thăng thấy Dương Tử Mi vẫn không chịu ra tay giải huyết ngứa của ông ta, ngứa ngáy khiến ông ta chỉ muốn đập đầu chết quách cho xong, bèn tiếp tục quỳ xuống kêu to.

Dương Tử Mi nghiến răng, giơ tay giải huyết ngứa cho ông ta.

Cảm giác ngứa ngáy khó chịu trên người Lý Thăng rốt cuộc cũng biến mất, tiếp theo là cảm giác đau đớn khi da rách thịt bong.

- Mày...

Ông ta đang định mở miệng mắng tiếp, nhưng lại sợ chiêu điểm huyết của cô nên vội vàng ngưng bật.

- Sao không mắng nữa đi?

Dương Tử Mi nhú mày.

Lý Thăng cố nhịn không mắng thành tiếng, đang định đứng dậy thì chợt phát hiện đầu gối của mình lạnh ngắt, lại quỳ xuống trước mặt Dương Tử Mi cái phịch, muốn đứng dậy nhưng lại không thể nào đứng dậy được.

- Cô... Cô muốn thế nào đây?

Lý Thăng đương nhiên biết rõ đây là do Dương Tử Mi làm, nên hoảng sợ hỏi lại.

- Không muốn gì cả, trước khi tôi hả giận thì chỉ muốn để ông quý đó mà thôi.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói:

- Tôi đã bảo thư ký của ông chuyển lời lại rồi, đừng có mà chọc đến tôi, thế nhưng ông lại không nghe, còn dám động đến người nhà của tôi, cơn tức này tôi nuốt không trôi được.

- Tôi... Tôi không có sai người động đến người nhà của cô. Tôi không làm gì hết.

Lý Thăng một mực phủ nhận.

Nụ cười trên mặt của Dương Tử Mi lại càng sâu hơn:

- Ông có biết tôi ghét nhất là những kẻ dám làm nhưng không dám nhận không? Ngoại trừ ông ra thì còn ai cố ý sai đám trật tự đô thị kia đến đập phá cửa hàng của mẹ tôi, cố ý để tôi ra tay đánh người rồi quay lại để làm bằng chứng chứ hả? Rồi tại sao lại có cả đám lực lượng đặc công phòng chống bạo động xuất hiện luôn?

Chương 648: Chinh ông không có cửa thương lượng (3)

- Không phải tôi, thật sự không phải tôi làm!

Lý Thắng cắn chết cũng không chịu thừa nhận, dù sao thì Dương Tử Mi cũng không có chứng cứ chứng minh là do ông ta ra lệnh cho đám trật tự đô thị và cảnh sát kia.

- Ha ha, chẳng lẽ ông không biết nói láo sẽ bị quỷ cắt lưỡi à?

Dương Tử Mi cười lạnh nói.

- Tôi... không làm chuyện gì trái với lương tâm thì cần gì phải sợ ma quỷ chứ?

Lý Thắng vẫn còn cố mạnh miệng.

- Được rồi.

Dương Tử Mi âm thầm kết chú triệu hoán ma quỷ lên, tiếp tục bán khí âm sát vào thẳng trong đầu của Lý Thắng, khiến cho ông ta nhìn thấy tận số của của quỷ hồn.

Lý Thắng đột nhiên cảm giác toàn bộ văn phòng trở nên lạnh lẽo, sau đó có rất nhiều quỷ hồn mặt xanh môi trắng bay vào từ cửa lớn lẫn cửa sổ của văn phòng, bộ dạng trông vô cùng quái dị và đáng sợ.

- Trả nhà lại cho tôi, trả mạng lại cho tôi!

Một bà cụ toàn thân bị cháy đen thui kêu lên đầy u oán, giơ bàn tay lạnh buốt ra siết lấy ông ta.

Những quỷ hồn khác cũng giương nanh múa vuốt lay lắt đi tới, lôi kéo tay chân của ông ta...

Ông ta không thể cự cựa được, thân thể giống như bị xé rách, vô cùng đau đớn...

- Đừng mà, đừng mà!

Ông ta sợ hãi hét lớn, vung tay hất những quỷ hồn kia ra.

Nhưng những quỷ hồn kia giống như phát cuồng lên, thậm chí còn thè cái lưỡi dài thòn lòn của mình ra liếm mấy vết máu trên người của ông ta...

Toàn thân ông ta lạnh lẽo và đau đớn như rơi vào trong hầm băng.

Hơn nữa, ông ta phát hiện càng lúc càng có nhiều quỷ hồn tập trung về nơi này như được triệu hoán, coi ông ta như đồ ăn ngon, bổ nhào về phía ông ta...

- A!

Ông ta kêu thảm lên.

Dương Tử Mi đã sớm giăng kết giới xung quanh gian phòng này rồi, người bên ngoài không thể vào được, cũng không thể nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì ở bên trong, nên cứ để mặc cho ông ta gào lên thảm thiết.

Tổ chất tâm lý của Lý Thăng có mạnh cỡ nào đi nữa thì lúc này cũng muốn phát điên.

Ông ta nhìn Dương Tử Mi cười lạnh ngồi bên cạnh nhìn ông ta, thế là ông ta vội dằng dập đầu cộp cộp xuống mặt đất, van xin cô:

- Tôi thừa nhận tất cả những việc đó đều là do tôi làm, sau này tôi sẽ không dám nữa, không bao giờ dám làm thế nữa, cô hãy mau đuổi hết đám ma quỷ này đi cho tôi đi.

- Lại dập đầu thêm ba cái nữa đi.

Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Lý Thăng lại nghe lời dập đầu thêm ba cái.

Lúc này mạng sống mới là to nhất, tôn nghiêm gì đó ông ta cũng có thể bỏ được.

Dương Tử Mi dùng bùa đuổi quỷ ra, những quỷ hồn kia lập tức tán đi, nhiệt độ trong căn phòng này đột nhiên tăng lên mấy lần.

Nhưng Lý Thăng vẫn cảm giác trán và toàn thân lạnh lẽo, chỉ là không nhìn thấy ma quỷ nữa mà thôi.

Ông ta liếc mắt nhìn quanh, xác định thật sự không còn bất kỳ quỷ hồn nào nữa thì mới thở hắt ra một hơi.

Dương Tử Mi cũng giải khí âm sát trên đầu gối của ông ta đi.

Thân thể của ông ta run rẩy, từ từ đứng dậy, mắt thì vẫn nhìn về phía

Dương Tử Mi, nhưng bên trong lại ngập tràn vẻ sợ hãi.

- Cô... rốt cuộc cô là người hay là quý?

Giọng của ông ta run rẩy, lắp bắp hỏi.

- Có thể nói là người, cũng có thể nói là quý.

Dương Tử Mi không hề nói dối, bởi vì bản thân cô cũng không thể xác định được bản thân mình là gì, nếu như nói mình là người thì trên lưng lại gánh vác cả quý hồn của đời trước nữa.

- Có... có nghĩa là sao?

- Không có gì hết, nhưng tôi muốn cảnh cáo ông, nếu như ông còn dám tiếp tục động tới tôi hay người nhà của tôi thì ông sẽ chết rất thê thảm đấy.

Đôi mắt vốn ngập tràn ý cười của Dương Tử Mi lúc đột nhiên trở nên lạnh lẽo và bén ngót, cô lạnh lùng nhìn về phía Lý Thăng, khiến cho ông ta bất giác rùng mình.

- Tôi... tôi không dám nữa đâu.

Lý Thăng cũng không phải kẻ ngu, trải qua bài học lần này, ông ta đã tự mình cảm nhận được sự lợi hại của Dương Tử Mi.

Ông ta mà còn chọc vào cô nữa thì chẳng phải là tự tìm đường chết à?

- Còn nữa, tôi đã hạ lời nguyên âm sát ở trong ấn đường của ông rồi.

Ánh mắt của Dương Tử Mi trở nên lạnh lẽo:

- Nếu như ông mà dám làm gì nữa thì tôi sẽ dẫn phát lời nguyên đó ra, khiến ông bị lệ quỷ quẩn thân mà bỏ mạng.

Nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ khi bị lệ quỷ quẩn thân ban nãy, Lý Thăng lại run cầm cập.

Chương 649: Phong thủy không hợp với trẻ em (1)

Bước ra khỏi cửa trụ sở thành phố, tâm trạng của Dương Tử Mi vô cùng sáng khoái, cô ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời.

Cảm ơn ông trời đã cho cô sống lại, để cô biết cô không hề vô dụng như đời trước nữa, cô có khả năng đối phó với những kẻ mình muốn đối phó.

- Tử Mi?

Sau lưng truyền đến giọng nam trung niên nghe khá lạ, Dương Tử Mi quay lại nhìn thì phát hiện đó là trưởng phòng giáo dục Hoàng Đức An được cô cứu lần trước.

Bên cạnh ông ta còn có một cô bé chừng năm tuổi.

Lưng của cô bé này hơi bị khòm, gương mặt tái nhợt, đôi mắt to đen vốn nên trong suốt linh động lại trống rỗng vô thần không hợp với độ tuổi của cô bé, trên ấn đường hơi tối, có dấu hiệu bị trúng tà.

- Trưởng phòng Hoàng...

Quan hệ giữa Hoàng Đức An với cha của cô không tệ, nên Dương Tử Mi vẫn luôn cung kính ông ấy.

- Thiệt tình, cứ gọi bác là bác Hoàng là được rồi.

Hoàng Đức An mỉm cười nói, sau đó cúi đầu nói với cô bé kia:

- Tiểu Diệp, mau chào chị Tử Mi đi.

Cô bé tên Tiểu Diệp kia rụt rè nhìn Dương Tử Mi, sau đó nhích ra sau lưng Hoàng Đức An, lí nhí nói:

- Em chào chị.

- Đây là cháu gái của bác, tên Tiểu Diệp, con bé nhất lắm.

Hoàng Đức An bất đắc dĩ nói.

- Bác Hoàng, hình như tinh thần của Tiểu Diệp không được tốt lắm thì phải.

- Ừ, con bé cứ bị như thế mãi, nhà bác cũng sợ con bé bị bệnh, nên đã đến bệnh viện kiểm tra rồi, nhưng lại không phát hiện nguyên do là gì.

Hoàng Đức An nhìn Dương Tử Mi, hai mắt đột nhiên sáng rỡ lên:

- Tử Mi này, cháu tinh thông y thuật như thế, có thể kiểm tra con bé giúp bác được không, xem xem con bé nó bị gì.

- Bác Hoàng, Tiểu Diệp không phải bị bệnh, chẳng qua là bị trúng tà với sợ hãi một chút thôi.

Dương Tử Mi cười nói.

- Bị sợ hãi? Trúng tà sao?

Hoàng Đức An nói với vẻ khó hiểu:

- Kể từ khi Tiểu Điệp chào đời được mấy tháng thì đã xù xù ển ển như thế rồi, chẳng lẽ con bé bị sợ hãi từ bé đến lớn sao?

- Ấn đường của cô bé bị tối, chứng tỏ cô bé bị tà khí nhập thể. Nếu như cô bé bị từ nhỏ như lời bác đã nói thì có lẽ là có liên quan đến căn phòng của cô bé đấy.

- O? Đúng rồi, bác nghe nói Tử Mi con cũng là một thầy phong thủy rất lợi hại, vậy con có thể đến xem thử xem có phải phong thủy nhà bác có vấn đề, nên mới khiến con bé biến thành như thế này hay không?

Hai mắt của Hoàng Đức An sáng lên, nói với Dương Tử Mi.

- Cũng được ạ.

Dương Tử Mi vốn hơi mệt, nhưng thấy bộ dạng của cô bé thế này, trong lòng cảm thấy thương cho cô bé, nên đành gật đầu đồng ý.

Sau khi bước vào nhà của Hoàng Đức An, cô phát hiện bố cục phong thủy trong phòng khách rất tốt, có lợi cho thăng chức với vượng tài, chẳng trách ông ấy có thể thuận lợi thăng chức lên làm trưởng phòng giáo dục.

Có ông dẫn đường, Dương Tử Mi đi vào phòng của bé Tiểu Điệp, liếc mắt nhìn thấy trên giường có một con gấu bông màu hồng trông rất đáng yêu, nhưng một bên mắt của con gấu bông này đã bị hỏng, trống rỗng.

Dương Tử Mi nhíu mày, cầm con gấu bông đó lên hỏi Hoàng Đức An:

- Bác Hoàng, mắt của con gấu này bị hư lúc nào thế?

- Con gấu bông này là mẹ của con bé mua cho nó lúc nó ba tuổi, nó rất

thích con gấu, vẫn luôn ôm nó đi ngủ.

Hoàng Đức An không rõ tại sao cô lại hỏi về con gấu bông này, chẳng lẽ con gấu bông này có liên quan gì đến trạng thái của Tiểu Điệp bây giờ sao?

- Mắt của con gấu này bị hỏng khi nào ạ?

Dương Tử Mi hỏi.

- Ừm, hình như là từ năm ngoái, em họ của Tiểu Điệp đến chơi, xong ngựa tay móc ra, lúc ấy Tiểu Điệp nó khóc một chập luôn.

Hoàng Đức An cố nhớ rồi nói.

- Trước khi con gấu này bị hỏng thì Tiểu Điệp chưa có yếu ớt như thế đúng không ạ?

- Để bác nhớ xem, đúng vậy, trước kia Tiểu Điệp hơi gầy yếu một chút thôi, nhưng không tới mức thế này.

Hoàng Đức An hỏi với vẻ nghi hoặc xen lẫn sợ hãi:

- Tử Mi à, không phải Tiểu Điệp bị như thế là có liên quan đến con mắt bị hỏng của con gấu bông này đấy chứ?

Chương 650: Phong thủy không hợp với trẻ em (2)

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Trong phòng của trẻ con, phàm là có món đồ chơi nào bị hỏng mất cũng phải vứt đi cho nhanh, bằng không sẽ hút khí âm sát tới, khiến cho trẻ nhỏ bị trúng tà. Nhất là mấy con gấu bông hay búp bê trông sống động thế này chính là chỗ mà âm sát thích nhất đấy.

Hoàng Đức An vừa nghe thấy thế thì hoảng hồn, vội vàng nói:

- Vậy bác sẽ ném nó đi ngay, nhưng bình thường Tiểu Diệp thích ôm nó ngủ lắm, không có nó thì con bé sẽ khóc, phải làm sao bây giờ?

- Vậy thì bác cứ để cho cô bé khóc vài ngày là được, bằng không cứ tiếp tục như thế thì nguyên khí trên người của Tiểu Diệp đều sẽ bị nó hút sạch.

- Được, vậy bác sẽ ném nó đi ngay.

Hoàng Đức An lo lắng hỏi tiếp:

- Con xem giúp bác tiếp đi, xem chỗ này có điểm nào không ổn nữa không.

Dương Tử Mi ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, phát hiện trên giường của Tiểu Diệp đúng lúc nằm dưới cây xà ngang, bèn bảo Hoàng Đức An chuyển giường sang chỗ khác một chút.

Xà ngang áp đỉnh sẽ khiến cho con người ta có cảm giác nặng nề áp lực, thực tế sẽ khiến cho trẻ con dễ gặp ác mộng, gây ảnh hưởng đến tinh thần.

Bởi vậy nên lưng của Tiểu Điệp mới bị khòm xuống, tuổi còn nhỏ mà cong vồng như người già, trông nặng nề như thể không thẳng lưng lên nổi.

- Còn tường nữa, cố gắng đừng có dùng màu hồng, đối với con gái mà nói thì màu hồng có vẻ như rất ấm áp lãng mạn, tựa như phòng công chúa vậy. Nhưng thực tế thì nó không hề phù hợp chút nào, dễ khiến cho trẻ con nóng tính lo lắng, trưởng thành sớm.

Đi đến chỗ cửa sổ, cô giơ tay tháo hai xâu hạt giấy đủ màu với chuông gió bên cạnh cửa sổ xuống, nói với Hoàng Đức An:

- Thiết tình, sao lại treo chuông gió với hạt giấy bừa bãi như thế chứ?

- Cái này cũng không được treo sao? Là mẹ của Tiểu Điệp treo cho con bé đó, nói là tiếng chuông gió nghe êm tai có thể giúp cho Tiểu Điệp ngủ ngon. Còn mấy con hạt giấy này cũng là mẹ của con bé tự mình xếp treo ở trước cửa sổ, gió thổi vào thì sẽ bay bay trông rất đẹp, Tiểu Điệp nó cũng thích lắm.

Hoàng Đức An đổ mồ hôi lạnh:

- Chẳng lẽ mấy cái này cũng phạm vào điều kỵ của phong thủy sao?

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu nói:

- Chuông gió cũng thuộc vào mấy thứ thuộc tính âm, tiếng chuông nó phát

ra có phần giống với tiếng chuông gọi hồn. Vậy nên dễ hấp dẫn khí âm sát tới, huống hồ gì việc phải nghe tiếng chuông gió kêu lâu dài cũng dễ khiến cho trẻ con bị suy nhược thần kinh nữa.

- Nhưng điều kỳ nhất lại là hai xâu hạc giấy này đây, đúng là chẳng khác nào bố trí âm sát trận cả.

Dương Tử Mi lắc đầu nói:

- Sao lại thế chứ? Không phải có rất nhiều cô gái thích gấp hạc giấy sao? Bác nghe mẹ của Tiểu Điệp bảo ngụ ý của hạc giấy này ở Nhật Bản có nghĩa là cầu mong bình an mà.

Hoàng Đức An khó hiểu hỏi lại:

- Đúng là hạc giấy của Nhật Bản có ngụ ý này, bản thân nó cũng chẳng chiêu âm hồn gì đến. Nhưng bình thường không thể treo lên, tốt nhất là cho vào trong bình thủy tinh ấy. Treo lên thế này, thoát nhìn chẳng khác gì cờ chiêu hồn, chẳng có gió cũng bay, hơn nữa...

Dương Tử Mi nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói:

- Cách cửa sổ không xa là bãi rác, là nơi tập trung mấy thứ dơ bẩn, xâu hạc giấy này lay một cái thì sẽ gọi mấy thứ dơ bẩn kia đến, nhập vào trong cơ thể của Tiểu Điệp.

Hoàng Đức An nghe xong thì mặt mày tái mét.

Chẳng trách ông vẫn luôn đưa cháu gái đi thăm khám khắp nơi mà không tìm ra căn nguyên bệnh tình, hóa ra là tại vì phong thủy, đúng là vô tri sẽ hại chết người mà.

- Còn chỗ nào bị sai nữa không hả Tử Mi?

Hoàng Đức An hỏi tiếp:

- Mấy tấm thảm này đừng có dùng thảm lông dài, nếu như dùng thảm màu đỏ sẽ khiến cho trẻ con nóng tính bất an. Nhưng cái này lại là màu vàng nhạt, xét theo góc độ phong thủy thì không thành vấn đề gì, nhưng xét theo góc độ y học thì dễ dàng bị nhiễm bụi và khiến vi khuẩn sinh sôi, khiến cho trẻ con dễ bị viêm khí quản hoặc dị ứng da.

Dương Tử Mi chỉ vào chiếc thảm lông dài màu vàng ở trước giường nói:

- Bác lấy cả nó ra đi.

Chương 651: Đi vào ngõ nhỏ

Được... được... được....

Hoàng Đức An vội vàng gật đầu, ông ta bị Dương Tử Mi dọa sợ.

- Còn có, căn phòng này dành cho trẻ con thì hơi rộng, diện tích ít nhất cũng phải hai mươi mét vuông.

Dương Tử Mi ước lượng diện tích căn phòng, nói:

- Trẻ con ở căn phòng to như này cũng không được.

- Tại sao? Không phải phòng càng lớn thì càng sáng sao, ở cũng vô cùng thoải mái?

Hoàng Đức An thấy rất khó hiểu, từ trước đến này ông ta chưa từng nghe thấy người nào thích phòng nhỏ cả.

- Phòng cho trẻ con không được lớn, không gian quá rộng sẽ khiến năng lượng bị tiêu hao, tốt nhất là từ mười hai mét vuông trở xuống. Trẻ con dưới bảy tuổi hoặc những đứa có thể chất yếu thì nhà ở không được vượt quá mười mét vuông, nếu không nguyên khí trong cơ thể không thể lấp đầy không gian lớn như vậy, cơ thể sẽ dẫn đến suy nhược.

Dương Tử Mi giải thích nói:

- Hiện tại cơ thể Tiểu Điệp đang bị suy nhược, muốn em ấy khôi phục hoàn toàn thì tốt nhất là ngủ cùng người lớn hoặc thu hẹp phòng ngủ lại một chút.

- Được... được... được...

Hoàng Đức An mạnh mẽ gật đầu.

Giọng nói của Dương Tử Mi tuy rằng rất đầm ấm nhưng ông ta cảm thấy rất có sức thuyết phục, vì thế không thể không làm theo những gì cô nói.

Ra khỏi phòng, Dương Tử Mi giúp Tiểu Điệp thanh trừ âm khí trong cơ thể. Viết một lá bùa Tụ Âm đưa cho Hoàng Đức An, bảo ông ta may lên mảnh vải đỏ, sau đó đeo lên cổ của Tiểu Điệp. Nó sẽ giúp ngưng tụ những dương khí mà cơ thể của em ấy đang hao mòn.

- Được rồi bác Hoàng, về sau chỉ cần làm theo những điều cháu dặn và chú ý một chút, thì Tiểu Điệp sẽ khỏe mạnh trưởng thành như mấy những trẻ khác.

Dương Tử Mi có cảm giác hơi mệt nhưng vẫn muốn trở về thăm mẹ, cô không nghĩ nhiều bèn đứng dậy tạm biệt:

- Cháu phải về nhà rồi, hôm nay trong nhà xảy ra chút việc.

- Tiểu Mi à, nhà cháu có chuyện gì? Bác có thể giúp gì được không?

Hoàng Đức An vội vàng hỏi:

Dương Tử Mi không muốn kéo Hoàng Đức An dính dáng vào sự việc có liên quan đến Lý Thăng. Bọn họ đều làm cán bộ, lỡ như Lý Thăng xả giận lên người ông thì không tốt.

- Cảm ơn bác Hoàng, không nhiều chuyện lắm, cháu có thể xử lý được.

Dương Tử Mi lựa lời từ chối:

- Vâng ạ, Tiểu Mi đợi một chút.

Hoàng Đức An đi vào phòng ông ta, sau đó cầm một phong bì màu đỏ ra nói với cô:

- Tiểu Mi, bác có nghe nói cháu xem bói toán xem phong thủy các loại chỉ ít phải thu mười vạn. Hiện tại ở nhà bác không có nhiều tiền mặt như vậy, chỉ có một vạn thôi, cháu cầm trước đi, số còn lại cho bác nợ.

Dương Tử Mi chỉ lấy một tờ một trăm trong phong bì màu đỏ, rồi khom người đưa số còn lại trong bao cho Tiểu Diệp, sau đó đứng lên nói với Hoàng Đức An:

- Bác Hoàng, cháu có thể gọi bác một tiếng bác thì chứng tỏ chúng ta không phải người xa lạ, bác không cần so đo vấn đề tiền bạc ấy. Bác giúp đỡ bố cháu, điều đó còn quý giá hơn.

Thấy cô nói những lời như thế này, Hoàng Đức An rất cảm động:

- Tiểu Mi thật là một đứa bé ngoan, Dương Thanh có đứa con như cháu cũng đáng để tự hào.

- Cảm ơn bác Hoàng, cháu đi đây.

Dương Tử Mi tạm biệt Hoàng Đức An rồi đi ra ngoài, lại phát hiện hoàng hôn buông xuống, đèn đường sáng lên.

Cô bước nhanh chân đi vào con ngõ nhỏ thông về nhà mình.

Cái ngõ này bình thường cũng không nhiều người qua lại, bởi vì đèn đường tương đối u ám, hai bên là khu dân cư có tường cao, nhìn có vẻ hơi hoang vu tối tăm.

Dương Tử Mi đương nhiên không sợ con ngõ hoang vu tối tăm này, cho dù là người hay quỷ, đều không thể địch lại được cô, vậy thì có gì mà cô phải sợ.

Con ngõ tối đen, ánh sáng thì yếu ớt thỉnh thoảng mới nhìn thấy ánh sáng của vài ngọn đèn, toàn bộ bao phủ một loại không khí u ám.

Ngay cả Dương Tử Mi cũng cảm giác lạnh toát sống lưng.

Chương 652: Quỷ đả tường (1)

Nếu Tiểu Thiên ở bên cạnh cô bây giờ thì tốt rồi, nó sẽ không ngừng lăm lăm nói chuyện làm bạn với cô, như thế cô cũng không cần sợ cái ngõ hoang vu u ám tối tăm này nữa.

Tuyết Hồ đi rồi, Long Trục Thiên cũng đi, sư phụ cũng đi nốt, sư thúc thì chết, Tiểu Thiên trở thành em bé, họ là những người rất quan trọng với cô nhưng lại không thể ở bên cạnh cô.

Chẳng lẽ muốn mình ngũ tặc tam khuyết, rồi cuối cùng đơn cô một mình hay sao?

Suy nghĩ một hồi, cô thấy có chút xót xa.

Tạm biệt Long Trục Thiên hết lần này tới lần khác, không phải cô không lưu luyến mà là sợ anh ấy ở cạnh mình sẽ phạm phải chuyện cấm kỵ nên cũng cố nén nhớ nhung yêu thương, để anh ấy ra đi.

Sở dĩ Tuyết Hồ gặp phải đại họa, nói không chừng là do cô mà ra.

Còn sư thúc, sư phụ nữa...

Nghĩ một hồi, trong lòng cô bỗng rối bời.

- Tiểu sư diệt...

Cô bỗng nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc.

- Sư thúc?

Cô vui vẻ ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy sư thúc đứng dưới ngọn đèn đường âm ỉ không xa đang cười vẫy vẫy tay với cô.

- Sư thúc...

Cô bật khóc, giọng nói nghẹn ngào chạy tới kêu lên:

Nào ngờ, cô vừa tới gần, sư thúc lại cách xa, nhưng vẫn vẫy tay dưới ngọn đèn đường.

Dương Tử Mi tiếp tục đuổi theo...

Chạy và cứ chạy, cô bỗng nhiên phát hiện ra điểm bất thường.

Sư thúc hình như vẫn đứng dưới ngọn đèn đường vẫy tay với mình, mà hướng mình đi vẫn hướng về phía trước, thế nhưng tại sao vẫn thấy ngọn đèn đường như vậy?

Không lẽ đèn đường trong ngõ nhỏ này đều giống nhau sao?

Dương Tử Mi nhớ rõ ràng ban ngày mình đã từng đi qua con ngõ này rồi, chính xác thì con ngõ này cũng chỉ có tám cột đèn đường mà thôi, mình vừa rồi đuổi theo sư thúc cũng đã qua hơn mười cột rồi.

Hơn nữa, mình chạy nhanh như vậy tại sao vẫn chưa ra khỏi ngõ nhỏ này chứ?

- Tiểu sư điệt...

Sư thúc vẫn vẫy tay ở phía trước, cột đèn bên cạnh sư thúc kia hình như cũng giống với cột đèn đường bên cạnh mình, đều nhấp nháy như vậy.

Cô càng nghĩ càng thấy không thích hợp, từ trong túi bên cạnh móc ra một sợi dây tơ hồng buộc vào cột đèn đường, sau đó lại tiếp tục đuổi theo sư thúc.

Cô vẫn cứ đuổi, sư thúc lại chẳng thấy, nhưng ông vẫn cứ như cũ đứng dưới đèn đường vẫy tay với cô.

Trên cột đèn đường bên cạnh vẫn còn dây tơ hồng do tự mình quấn lên, máu có chút cô đọng.

- Cái này... Chuyện gì đang xảy ra?

Tay cô chạm vào sợi dây hồng kia.

Không sai, đây là do cô tự buộc vào.

Rõ ràng cô vừa đi về phía trước, nhưng tại sao lại quay về chỗ cột đèn đường này?

Cô không cam lòng tiếp tục chạy về hướng sư thúc, kết quả vẫn như thế, cô vẫn trở về cột đèn có cột sợi tơ hồng.

- Sư thúc, tại sao người có thể trên con như thế?

Cô tức giận kêu to về phía Ngọc Chân Tử.

Ngọc Chân Tử không trả lời cô, vẫn tiếp tục vẫy tay, giọng nói mơ hồ:

- Tiểu sư điệt à...

Dương Tử Mi bắt đầu hoài nghi đây là ảo giác của chính mình.

Cứ coi như là quỷ hồn đi, sư thúc cũng không nên nói đùa với cô như vậy.

Cô nhắm hai mắt lại rồi nghiêng tai lắng nghe, sau đó phát hiện xung quanh không có bất cứ thanh âm nào xuất hiện trong không khí, giống như không có bất kỳ sinh khí nào quanh đây.

Chuyện này là sao?

Cô mở to mắt.

Cột điện bên cạnh người vẫn nhấp nháy như vậy, có một sự quỷ dị không thể giải thích được.

Cột đèn đằng trước sư thúc cũng nhấp nháy như vậy, lúc sáng lúc tối, nhưng lại không chiếu sáng gương mặt của sư thúc.

Dương Tử Mi mở Thiên Nhân xem xét lại phát hiện vẫn như thế, không có thay đổi gì.

Hình như trong này Thiên Nhân mất đi tác dụng, thậm chí âm sát khí cũng không thấy chút nào.

Việc ngày rớt cuộc là như thế nào?

Trong lòng cô có chút thấp thỏm bất an.

Chương 653: Quỷ đả tường (2)

Lần này Dương Tử Mi không đi về phía sư thúc, mà xoay người đi về phía ngược lại.

Không ngờ lúc cô quay người, thì lại phát hiện sư thúc vẫn đứng ở dưới đèn đường vẫy tay với cô.

Cô thử bước qua bên đó nhưng kết quả vẫn vậy, cuối cùng vẫn trở về dưới cột đèn đường.

Cô hoàn toàn rõ ràng.

Mình đã gặp phải quỷ đả tường(*) trong truyền thuyết.

Trước kia cô từng nghe sư phụ nói tới có ba loại quỷ đả tường.

Một là ánh mắt và đầu óc bản thân mơ hồ, do đó không thể phân biệt rõ phương hướng, chỉ đi quanh một chỗ. Loại tình huống này không liên quan tới quỷ thần, mà có thể giải thích được theo góc độ sinh vật học. Các nhà sinh vật học đã làm không ít thí nghiệm bịt kín mắt động vật rồi cho nó vào một không gian tương đối rộng. Sau đó để nó dựa vào trực giác của mình đi theo đường thẳng, kết quả đều đi quanh một chỗ. Nói cách khác, vận động của sinh vật là chuyển động tròn.

Loại thứ hai cũng không liên quan tới quỷ thần, mà liên quan đến kỳ môn độn giáp. Trước kia những kỳ môn dị sĩ phát hiện loại tình huống thứ nhất,

liền lợi dụng hoàn cảnh đặc thù của con người, tự bố trí một số vật đánh dấu trên mặt đất, tạo ra những thông tin sai lệch, làm cho con người cảm thấy vô cùng hỗn loạn, dễ đi vòng vòng rồi lạc đường, cách này cũng có thể tạo ra được quỷ đả tường.

Loại quỷ đả tường thứ ba có liên quan đến quỷ thần. Con người ở trong một hoàn cảnh nào đó, bị quỷ mê hoặc, không ngừng xoay quanh một chỗ, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Tình huống mà Dương Tử Mi gặp phải không nghi ngờ chính là loại thứ ba.

Dương Tử Mi nhìn sư thúc không ngừng ngoắc cô đi tới, nheo mắt.

Cô nhặt một viên đá nhỏ ném mạnh về phía ông.

Viên đá rõ ràng bay thẳng tắp, kết quả lại quỷ dị rơi xuống bên cạnh cột đèn đường.

Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Theo lý thuyết, quỷ đả tường bình thường không phải như vậy.

Cô hơi hoảng hốt, lấy di động trong túi, muốn gọi cho Sadako, lại phát hiện điện thoại không có tín hiệu.

Cố gắng gọi điện thoại, nhưng đừng nói là có thể kết nối, ngay cả giọng nói nhắc nhở quen thuộc của nhân viên tổng đài cũng không có, chỉ có một khoảng tĩnh mịch.

Thật là gặp quỷ rồi?

Nhưng cho dù gặp quỷ, cũng không thể ảnh hưởng tín hiệu di động như vậy.

Đây là trong thành phố chứ không phải trong sơn cốc.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn trời.

Sư phụ từng nói, nếu ở bên ngoài mà không cẩn thận gặp phải quỷ đả tường, có thể ngẩng đầu lên trời để tìm sao Bắc Đẩu, căn cứ phương hướng của nó để tìm đường.

Nhưng bầu trời mờ mịt, một ngôi sao cũng không có, chỉ thấy mỗi ngọn đèn đường quỷ dị nhấp nháy chớp động

Dù cho cô đi về phía nào, đều nhìn thấy sư thúc đứng dưới ngọn đèn đường vẫy tay với cô, điều này thật sự khiến cô sắp phát điên rồi.

Lúc này cô rất rõ ràng, kia tuyệt đối không phải quỷ hồn của sư thúc, mà là một loại mê hoặc.

Làm sao mới có thể thoát khỏi loại mê hoặc này?

Cô nhìn hai bên tường cao, linh cơ nhất động, nhún người nhảy lên bức tường, nhìn thấy xung quanh phía ngoài bức tường có nhà dân, có xe cộ đi lại trên đường quốc lộ.

Cô vui mừng, xoay người nhảy hướng ra bên ngoài, thả người nhảy xuống.

Ngay khi cô đang vui sướng vì cuối cùng đã trốn thoát cái quỷ đả tường quỷ dị này thì kinh ngạc phát hiện, mình lại nhảy vào trong ngõ nhỏ.

Cột đèn đường buộc dây tơ hồng vẫn nhấp nháy trước mặt, sư thúc vẫn ở

một chỗ không xa không gần, vẫy tay với cô, giọng nói phiêu miểu:

- Tiểu sư diệt.

Một cỗ hàn khí nháy mắt chạy dọc sau lưng cô, bao phủ toàn thân, khiến cô da gà nổi hết lên.

(*) Quỷ đả tường: Được gọi là “Quỷ đả tường” là vì khi đi vào ban đêm hoặc ở ngoại ô thì không phân rõ được phương hướng, bản thân cảm giác mơ hồ, không biết phải đi đâu về đâu, cho nên luôn đi xoay quanh một chỗ.

Chương 654: Quỷ đả tường (3)

Đây... rốt cuộc là như thế nào?

Rõ ràng mình nhảy ra bên ngoài, tại sao lại biến thành nhảy vào trong thế này?

Rõ ràng mình nhìn thấy người và cảnh vật bên ngoài như bình thường, nhưng tại sao lại không nhảy ra được?

Tim mạch cô như bị tắc nghẽn, có cảm giác hít thở không thông.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén sự nôn nóng lo lắng xuống, giữ cho tinh thần tỉnh táo.

Dương Tử Mi bình tĩnh lại, thử nhảy lên bức tường lần nữa.

Cô không nhảy xuống phía dưới, mà quan sát cẩn thận tỉ mỉ cảnh vật xung quanh, nhưng phát giác hết thấy mọi thứ đều bình thường.

Sau đó cô quay đầu nhìn về ngõ nhỏ bên này và bức tường vây chẵn ngang bên kia, mọi thứ đều bình thường.

Lúc này, có một người đàn ông đi vào trong ngõ.

Cô khẩn trương nhìn chăm chăm anh ta, cô nhìn thấy người đàn ông đó đi qua cột đèn kỳ quái kia, rồi dần dần biến mất ở chỗ cuối ngõ, sau đó lại

xuất hiện ở một góc của con đường khác.

Chuyện này là như thế nào?

Người khác đều có thể ra ngoài bình thường, tại sao mình lại bị mắc kẹt ở nơi này?

Lúc này, lại có một bác gái đến đổ rác ở chỗ ở phía bên ngoài chân tường cô đang đứng.

- Bác ơi... bác ơi...

Cô vội vàng kêu lên, muốn thử xem có thể có một chút liên hệ nào đó với bên ngoài hay không.

Bác gái đó rõ ràng cách cô không đến một mét, hơn nữa cô còn lớn tiếng gọi, nhưng bác ấy lại ngoảnh mặt làm ngơ, giống như kiểu không nghe thấy tiếng cô gọi vậy.

- Bác ơi... bác ơi...

Dương Tử Mi thử gọi:

Bác gái đổ rác kia ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của Dương Tử Mi và bác gái nhìn chăm chăm nhau.

Nhưng kỳ lạ là bác ấy dường như không nhìn thấy cô vậy, chỉ là tiếc nuối nhìn trên bức tường, sau đó xoay người rời đi.

- Bác gái... bác gái...

Dương Tử Mi sắp phát khóc rồi, sốt ruột gọi.

Bác gái không hề quay đầu lại.

Dương Tử Mi lo lắng muốn đuổi theo, cô nhảy xuống. Nhưng sau đó phát hiện, cô lại quay về con hẻm có ngọn đèn rọi xuống kia.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Chẳng lẽ mình giống như quỷ hồn, tồn tại ở không gian khác?

Đúng... quỷ hồn!

Cô liền bắt đầu vẽ phù chú chiêu hồn trong không trung.

Bây giờ đối với cô mà nói, quỷ hồn chính là bạn. Nói không chừng quỷ hồn có thể chỉ đường cho cô ra khỏi cái nơi quỷ quái này.

Nhưng mà cô vẽ phù chú chiêu hồn, niệm một đợt chú ngữ, ngoài nhìn thấy sư thúc vẫn đang máy móc vẩy tay với cô đằng kia, thì không nhìn thấy một bóng quỷ nào.

Bọn họ cũng giống như trống rỗng không có vậy.

Nếu là bình thường, chỉ cần cô niệm phù chú chiêu hồn, ít nhất cũng phải có tám mười quỷ hồn xuất hiện.

Lẽ nào, chú ngữ cũng không có hiệu lực ở đây?

Cô đang suy nghĩ, thì ở phía trước có một người đàn ông hình như đã uống say rồi đi vào trong ngõ nhỏ, đi đứng thì xiêu xiêu vẹo vẹo, lại còn nói lảm nhảm những lời say.

Dương Tử Mi đi đến trước mặt anh ta, gọi to một tiếng:

- Anh gì ơi...

Người say kia không có phản ứng gì, chỉ hơi nghi hoặc nhìn về phía cô, sau đó sờ sờ đầu, buông một câu:

- Có phải mình uống nhiều quá rồi không? Tại sao lại nghe được có tiếng người gọi?

- Anh gì ơi, là tôi đang gọi anh.

Dương Tử Mi đến gần một chút, đưa tay ra vỗ vỗ bả vai anh ta.

Ai mà biết rằng, cánh tay rõ ràng là vỗ lên vai người say kia, nhưng lại giống như vỗ vào không khí vậy, trực tiếp xuyên qua cơ thể người say, rơi xuống dưới.

Kỳ quái, chẳng lẽ người này không có linh hồn chân thực?

Không đúng, cho dù đứng ở góc độ nào mà nói, anh ta cũng đang sống sờ sờ ra đó, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ miệng anh ta phả ra.

Làm sao có thể không có linh hồn thật sự được?

Cô lại với tay ra vỗ vỗ vào người say, nhưng kết quả vẫn vậy.

Sau đó cô vô cùng kinh ngạc khi phát hiện người say đó đâm xuyên qua cơ thể mình, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Mà bản thân mình lại hoàn toàn không có cảm giác bị đụng chạm vào.

Tim cô đột nhiên ầm một tiếng trầm xuống...

Lẽ nào chính mình biến thành quỷ hồn? Hư không chính là mình?

Chương 655: Con mèo đen trong ngõ nhỏ (1)

Dương Tử Mi làm theo các cụ bảo, giơ cổ tay ra cắn một miếng, có cảm giác đau, vết răng cắn đỏ đỏ cũng hiện rõ ràng lên cổ tay trắng nõn của cô.

Cô sờ sờ những vật trên người, vẫn nguyên hình dạng như cũ.

- Theo lí mà nói, bản thân mình không trong trạng thái hư không.

- Vậy tại sao người say vừa nãy có thể đi xuyên qua cơ thể mình được?

Cô quay lại nhìn người say, anh ta vẫn nghiêng ngả lão đảo đi về phía trước.

Cô đi theo sau anh ta, muốn theo anh ta đi ra khỏi quỷ đả tường này...

Cô cứ đi theo, đi theo, nhưng người say kia dần dần biến mất ở trong ngõ nhỏ, còn cô thì vẫn như vậy trở về chỗ con đường có ngọn đèn.

Dương Tử Mi thử dùng mọi loại phù chú pháp thuật, để có thể ra khỏi đây.

Nhưng không được, mọi phù chú gần như đều không có tác dụng ở nơi này.

Cô biết, đây tuyệt đối không phải là quỷ đả tường đơn giản nữa.

Cô không muốn phí công đi qua đi lại nữa, đứng thẳng người dựa vào cột

đèn, vô lực ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ngón tay theo thói quen sờ sờ tấm thẻ bài gỗ đào.

Nếu như cả đời cô cũng không ra ngoài được, cô nên làm thế nào cho phải?

- Trục Thiên...

Cô nhìn về tấm thẻ bài gỗ đào màu đen trầm, lẩm bẩm nói:

- Em phải làm thế nào đây?

Tấm thẻ gỗ đào đột nhiên lóe lên một vệt ánh sáng màu xanh, nhưng rất nhanh lại trở về màu đen trầm vốn có của nó.

Hai mắt Dương Tử Mi lóe sáng lên, rồi cũng tối dần ngay sau đó.

Cô lấy túi bách bảo của mình ra, lấy từng cái từng cái bảo vật ra ngoài.

Sau khi lấy tháp sắt nhỏ ra, cô phát hiện nó đã mất đi toàn bộ linh khí thường ngày, giờ đây nó không khác đồ vật thông thường là bao, phỏng chừng ở cái nơi quái dị này nó cũng bị mất đi hiệu lực.

Cô cầm cái chuông lên lắc, cái chuông này chỉ có sư phụ với Sadako mới có thể phá vỡ, nhưng cô không nghe thấy tiếng chuông nào hết.

Cô cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ra sức lắc thêm mấy lần nữa, nhưng một tiếng chuông cũng không nghe thấy, cho dù là một âm thanh rất nhỏ thôi cũng chẳng nghe ra.

Cô lấy ra bảy viên đá thủy tinh, bảy Tụ Linh trện trên mặt đất, quả nhiên, vẫn không có được bất cứ linh khí nào xuất hiện.

Cô bắt đầu rõ ràng, có vẻ như mình không cẩn thận đã rơi vào một không gian hoàn toàn khác.

- Bây giờ mình đang bị nhốt ở một không gian thứ nguyên kỳ dị.

- Ở cái không gian này mình căn bản không thể dựa vào bất cứ pháp thuật nào đã được học để phá giải.

Cô khó chịu lấy ra cái hộp gỗ ngũ mang tinh đã được lắp đặt bản đồ, nhìn viên ngũ mang tinh kia, cô đột nhiên nhớ đến phá tự phá giải nó mà sư phụ đã dạy cho cô.

Sau đó, cô lấy chu sa và bút lông từ trong túi ra, ngưng tụ thần khí, viết vào hư không từng chữ từng chữ pháp tự rất lớn.

Không có tác dụng.

Xem ra thuật Âm Dương của Nhật Bản cũng không thể phá giải được cái không gian này.

- Tiểu sư điệt...

Sư thúc đang ở đối diện cột đèn lại tiếp tục vẫy tay với cô.

Dương Tử Mi vẫn ngoan tâm cầm cây bút trên tay, cố vẽ ra Phá Hồn chú.

Lần này thế mà lại có hiệu quả!

Đột nhiên không thấy sư thúc nữa.

Cột đèn đường trước mặt cũng không thấy nữa.

Chỉ thấy ở phía trước không xa xuất hiện một con mèo đen đang nằm cuộn mình, đôi mắt to màu xanh đen đang nhìn cô, phảng phất như có thể nhìn thấu linh hồn cô.

Trên đời này, Dương Tử Mi cảm thấy đôi mắt của mèo tinh là đáng sợ nhất. Giống như quỷ linh vậy, ẩn chứa linh lực mà người ta không đoán ra được.

Có điều, thời khắc này cô không sợ hãi, cuối cùng cũng có một sinh vật sống bị nhốt cùng trong không gian này, làm cho cô có cảm giác mình tìm được đồng đội vậy.

- Meo.

Con mèo đen kêu lên, trong cái ngõ nhỏ tĩnh lặng này, âm thanh của nó vô cùng trong trẻo và đặc biệt vang vang...

Dương Tử Mi thử đến gần nó.

Mèo đen cũng đứng dậy, đi về phía cô...

Một người một mèo gặp nhau.

Dương Tử Mi cảm giác được tiếng hít thở của con mèo trước mặt, cô nhìn vào đôi mắt to đen đang sáng lên, những lo sợ nghi hoặc kia đột nhiên không còn, tâm tình cô cũng được trấn an trở lại.

Chương 656: Mèo đen trong ngõ nhỏ (2)

- Tiểu Hắc?

Dương Tử Mi thử chào hỏi mèo đen.

- Meo...

Mèo đen kêu lên một tiếng, đột nhiên nhảy vào lòng cô.

Bởi vì Dương Tử Mi cũng thường xuyên ôm Tuyết Hồ, nên cô cũng tự giác ôm lấy nó.

Con mèo đen này lông đen hơn nhiều so với mèo đen bình thường, bộ lông bóng loáng giống tơ lụa đen, thân mình hình như cũng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi không cảm thấy tí sức nặng nào.

- Ôm lấy ta, theo sự chỉ dẫn của ta đi về phía trước, cho dù có chuyện gì, cũng không được quay đầu lại nhìn.

Cô bỗng nhiên nghe được một tiếng tâm ngữ xa lạ, khàn khàn phiêu miểu.

Cô cúi đầu nhìn mèo đen, chỉ thấy hai mắt trầm lục của nó vẫn chăm chú nhìn mình, lại truyền đến tâm ngữ:

- Không sai! Là ta.

Dương Tử Mi ngạc nhiên vui mừng hỏi:

- Tiểu Hắc, mày biết tâm ngữ sao?

- Ừ.

- Vậy mau nói cho tao biết, nên đi như thế nào để ra ngoài đi.

Mèo đen nói, âm thanh khàn khàn:

- Đi theo chín bước của Càn Khôn pháp, một bước cũng không được đi sai. Khi đi, cho dù phía sau xảy ra chuyện gì, cũng không được quay đầu.

- Cô hẳn là biết đi chín bước Càn Khôn chứ?

- Biết.

Đây là công phu cơ bản của Đạo môn, Dương Tử Mi tất nhiên là biết.

- Ôm lấy ta, nhắm mắt tiếp tục đi, bất cứ tình huống nào cũng không được quay đầu, nếu quay đầu, cô vĩnh viễn sẽ không ra khỏi nơi này được.

Mèo đen dặn dò.

Dương Tử Mi gật gật đầu, ôm lấy mèo đen, nhắm hai mắt lại, đi chín bước Càn Khôn.

Một bước...

Hai bước...

Đi đến bước thứ ba, cảm giác bước đi có hơi nặng nề, hình như có thứ gì đó

kéo chân mình.

Dương Tử Mi nghe lời mèo đen dặn, không mở mắt, không chần chừ, tiếp tục nỗ lực lê bước chân nặng nề đi về phía trước.

Bốn bước...

Năm bước...

Đôi chân càng ngày càng nặng, giống như đôi chân được bó thêm chì, mỗi bước đi đều vô cùng vất vả. Giống như có mười mấy tiểu quỷ bám ở hai chân mình, mỗi bước đều thập phần gian nan.

Còn bốn bước nữa là hoàn thành rồi, cho dù phải bò cũng phải bò ra ngoài.

- Tiểu sư điệt, quay lại chơi với sư thúc nào...

Sau lưng truyền đến tiếng gọi quen thuộc của Ngọc Chân Tử, rất là chân thành.

Dương Tử Mi suýt nữa quay đầu lại, may mắn kịp thời nhớ ra lời dặn của mèo đen.

Bước thứ sáu...

Chân tựa như mọc rễ, nhấc lên rất khó khăn.

- Nữu Nữu, mau quay lại, sư phụ làm đồ ăn ngon lắm, đang đợi con đấy.

Bên tai lại vang lên tiếng nói thân quen của sư phụ gọi cô ăn cơm.

Nhiều ngày không gặp sư phụ, nỗi nhớ sư phụ, khiến cô rất muốn quay đầu

nhìn một chút, xem đó rốt cuộc có phải là sư phụ không.

Bước thứ bảy...

Sư phụ tiếp tục ở phía sau gọi:

- Nữu Nữu, sao con còn không quay lại?

Bước thứ tám...

- A... Đừng giết ta! A... Nữu Nữu, mau đến cứu ta... cứu ta...

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng kêu thê thảm của sư phụ, mỗi âm thanh đều như một đao cắt tận vào tim cô, khiến lòng cô nhói lên, máu huyết ngưng lại.

Cô hết sức khống chế chính mình, cố gắng nhắc chân bước ra bước thứ chín...

- Sadako, người... Sao người lại giết ta? Nữu Nữu... mau cứu ta... Sadako sắp hút máu của ta rồi... Nữu Nữu à...

Giọng nói của sư phụ ngày càng yếu ớt, giống như trút hơi cuối cùng.

Dương Tử Mi trong lòng hoảng hốt, không nhin nổi mở mắt quay đầu nhìn một cái...

Một cái vòng xoáy màu đen giống như hố đen, lực hút cực mạnh kéo cô lại phía sau. Mặt sau hình như còn có vô số ma quỷ đang giương nanh múa vuốt lôi kéo, muốn kéo cô vào trong lỗ xoáy đen kia.

Khi cô sắp bị hút vào vòng xoáy đen kia, một cái đuôi hồ ly màu tuyết

trắng cuộn tới phía cô, quấn lấy eo cô, dùng sức kéo cô ra...

Dương Tử Mi thoát ra khỏi lực hút của vòng xoáy, ngã lăn trên đất.

Con mèo trong lòng bị cô đè lên thì kêu thảm một tiếng, chạy khỏi lòng cô...

Chương 657: Ba ngày (1)

Dương Tử Mi xoa xoa chỗ mắt bị ngã đau, đứng thẳng người dậy, nhìn xung quanh. Thấy mình vẫn đứng dưới cột đèn nhấp nháy như cũ, nhưng có điều lúc này không giống với lúc này.

Vừa này cô giống như đang đứng ở trong một vùng tĩnh mịch vậy, xung quanh không có bất cứ âm thanh gì phát ra.

Nhưng bây giờ, cô mơ hồ cảm thấy có gió đêm lạnh lạnh quẩn lấy chân mình.

Lẽ nào cô đã ra khỏi cái nơi ma quỷ kia rồi?

Cô thử đi mười mấy bước, quả nhiên thuận lợi đến được một cái đèn đường khác.

Thật sự là đi ra ngoài rồi!

Cô kích động đến mức tim đập mạnh, nghĩ đến bước cuối cùng không khống chế được nội tâm của mình, quay đầu nhìn một cái, suýt nữa bị cuốn vào vòng xoáy giống hố đen kia. May mà có một thứ màu trắng giống đuôi hồ ly xuất hiện quẩn lấy eo mình, kéo mình ra ngoài.

Lẽ nào Tuyết Hồ đã quay lại?

Cô đưa mắt nhìn quanh, nhưng không thấy bóng dáng Tuyết Hồ.

- Tuyết Hồ, Tuyết Hồ, cậu ở đâu?

Dương Tử Mi lớn tiếng gọi.

Ngõ nhỏ tĩnh lặng, không ai trả lời cô, càng không thấy bóng dáng Tuyết Hồ.

Lẽ nào vừa rồi lại là ảo giác?

Cô cúi đầu ngửi quần áo phía hông của mình.

Không sai, trên quần áo còn vương lại mùi nhàn nhạt đặc trưng của Tuyết Hồ.

Điều này chứng tỏ mình không gặp ảo giác, vừa rồi chính Tuyết Hồ đã cứu mình.

- Tuyết.. Hồ...

Cô lớn tiếng gọi:

- Cậu mau ra đây, tôi rất muốn gặp cậu!

Thật lâu sau, vẫn không có bất kì lời đáp nào.

Lòng Dương Tử Mi vừa tràn trề hi vọng, lại lập tức rơi vào đáy cốc, chán nản đi ra khỏi ngõ ngò, nhìn bên ngoài đường lớn xe cộ tấp nập, dường như đã trải qua mấy đời.

- Meo meo...

Con mèo đen dẫn đường cho cô ra khỏi chỗ ma quỷ kia không biết từ lúc nào đã đi đến trước mặt cô, kêu một tiếng.

Dương Tử Mi khom người ôm nó lên:

- Cảm ơn mày, Tiểu Hắc.

- Meo...

Mèo đen nháy mắt kêu một tiếng.

Dương Tử Mi vuốt ve bộ lông bóng loáng màu đen kia, nghĩ đến Tuyết Hồ, đau lòng, thấp giọng nói:

- Nếu như mày là Tuyết Hồ thì tốt biết mấy. Có phải vừa nãy mày cũng thấy Tuyết Hồ cứu tao đúng không? Cậu ta rõ ràng là đã xuất hiện, tại sao giờ lại không hiện thân để gặp tao?

Mèo đen không đáp, chỉ nằm trong lòng cô, yên lặng không nói lời nào.

- Tiểu Hắc, không phải vừa nãy mày có thể dùng tâm ngữ nói chuyện với tao sao? Bây giờ sao không nói nữa? Nói chuyện với tao đi, gần đây tao cô đơn quá.

Dương Tử Mi vỗ vỗ đầu mèo đen nói.

- Meo...

Mèo đen phát ra âm thanh đặc trưng của mèo tinh nhưng cũng không dùng tâm ngữ nói chuyện với cô.

- Sao mày lại không nói lời nào? Sao mày lại đi vào nơi kì quái như thế?

Chỗ đó rốt cuộc là cái không gian gì? Hẳn không phải là quỷ đả tường chứ?

Dương Tử Mi tiếp tục hỏi.

- Meo...

Con mèo tiếp tục kêu như vậy, không dùng tâm ngữ.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ, đành phải ôm nó tiếp tục đi về phía trước.

Về đến dưới nhà mình, Dương Tử Mi thả mèo đen xuống, vỗ đầu nó nói:

- Bà nội tao dị ứng với lông mèo, tao không thể mang mày vào nhà được, nếu mày muốn theo tao thì bây giờ cứ đợi ở đây, đợi tao xuống rồi đưa mày đến chỗ tao ở.

Mèo đen mở to mắt trằm lục nhìn cô, không nói gì.

Dương Tử Mi cũng nhìn nó, rồi lên nhà.

- Nữu Nữu, mấy ngày nay, rốt cuộc con đi đâu thế?

Mẹ vừa nhìn thấy cô, lo lắng tiến lên kéo tay cô hỏi:

- Bố con đi đến chỗ con ở tìm con, bạn con nói đã ba ngày con không về nhà. Gọi điện thoại thì không có tín hiệu, bố con lo lắng con bị cảnh sát bắt đi rồi, nhờ người tìm con khắp nơi cũng không thấy con, ông ấy vô cùng sợ hãi, sợ con bị...

Hoàng Tú Lệ nói, âm thanh nghẹn ngào nói không nên lời...

Chương 658: Ba ngày (2)

Dương Tử Mi phát hiện, mới có mấy tiếng ngủ không gập, mẹ có vẻ tiều tụy, gầy gò đi nhiều, thái dương thậm chí còn nhuốm thêm một ít tóc bạc.

Cô ngẩng đầu nhìn lịch treo tường bên cạnh, ngày 20 tháng 5, nghi hoặc hỏi:

- Hôm nay không phải là ngày 17 tháng 5 sao? Em con sao lại xé thêm mấy ngày thế này?

- Nữu Nữu...

Hoàng Tú Lệ vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô:

- Đứa trẻ này, con bị làm sao vậy? Hôm nay là ngày 20 mà... Ba ngày nay rốt cuộc con đã đi đâu? Tại sao thời gian mà cũng quên đi được vậy?

- Ngày 20? Ba ngày? Mẹ... mẹ nói sau khi tiệm bánh mì bị phá bỏ, con đã mất tích ba ngày?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy Nữu Nữu, con rốt cuộc làm sao vậy? Có phải bị ốm rồi không?

Hoàng Tú Lệ đưa tay sờ trán cô, thấy không sốt, hơi yên tâm một chút:

- Con rốt cuộc đã đi đâu vậy?

Dương Tử Mi không hề nghĩ đến, mình ở trong ngõ nhỏ kia hình như chỉ ngất đi có hai tiếng thôi mà, sao lại biến thành ba ngày rồi?

Cô lấy điện thoại đi động ra xem, thời gian hiển thị trên điện thoại quả nhiên là ngày 20, còn có mấy tin nhắn chưa đọc, mở ra xem, toàn là tin nhắn của bố cô tìm cô.

Cô lo lắng, nếu như mình ở bên trong đó một ngày, ở bên ngoài có khi nào là một năm không.

Cô gọi cho Dương Thanh, nói mình đã về nhà rồi, ông không cần tìm cô nữa.

Dương Thanh từ bên ngoài vội vã trở về.

Dương Tử Mi phát hiện bố hình như cũng gầy đi nhiều, khuôn mặt phong trần mệt mỏi.

Bởi vì mình đột nhiên mất tích, khiến bố mẹ lo lắng đến như vậy, trong lòng cô vô cùng áy náy.

Dương Thanh cũng không gắng hỏi cô, chỉ vui mừng nói một câu:

- Về nhà là tốt rồi.

- Bố, mẹ, bố mẹ yên tâm đi. Cho dù có một ngày con đột nhiên mất tích, thì đó là vì con đi đến một nơi đặc biệt nào đó chưa về ngay được. Nhưng con sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, hai người về sau đừng lo lắng cho con, được không?

Dương Tử Mi hốc mắt ươn ướt nhìn bố mẹ nói.

- Nữu Nữu, con là con gái của bố mẹ, con đột nhiên mất tích như vậy, bố mẹ sao có thể không lo lắng chứ?

Hoàng Tú Lệ đưa tay vuốt má cô nói:

- Ba ngày nay con nhất định là chưa được ăn cơm no, sắc mặt xanh xao, quầng mắt cũng thâm rồi này.

- Con ăn rồi, chỉ là bận chút việc nên hơi mệt.

Dương Tử Mi biết, chính bố mẹ cô mới là người ăn uống không cẩn thận. Nếu không, sẽ không thể trong ba ngày đã gầy đi mấy cân như vậy.

Dương Thanh hỏi:

- Nữu Nữu, chuyện lần trước quản lý thành phố và cảnh sát đến phá tiệm bánh mì của mẹ con rốt cuộc là sao vậy? Về sau trưởng cục cảnh sát và trưởng cục quản lý thành phố đích thân xin lỗi bố mẹ, hơn nữa còn bồi thường thiệt hại.

- Dạ, bọn họ vốn dĩ là muốn gây sự với con, không liên quan gì đến tiệm bánh mì, bây giờ giải quyết xong rồi, bố mẹ không cần lo lắng đâu.

Dương Tử Mi không biết cục trưởng Lý Thắng xin lỗi bồi thường, rốt cuộc là do sợ hãi hay là bị La Anh Hào ép.

Sau khi ăn cơm ở nhà xong, cô tạm biệt bố mẹ xuống lầu, tiện thể gọi điện cho La Anh Hào.

- Anh nói này đại sư, ba ngày nay em đột nhiên đi đâu vậy?

La Anh Hào vừa nghe được điện thoại của cô:

- Anh gần như điều tra khắp thành phố rồi, người cuối cùng nhìn thấy em là Hoàng Đức An. Ông ta nói em xem phong thủy cho nhà ông ta xong thì đi rồi, anh suýt chút nữa nói cho cả đồ đệ của em.

- Em đi từ nhà bác Hoàng ra, rồi đi vào một cái ngõ. Sau đó ma xui quỷ khiến thế nào đi vào một không gian thần kì, thoát nhìn giống quỷ đả tường, nhưng làm thế nào cũng không ra được.

Dương Tử Mi không giấu giếm La Anh Hào chuyện gì, kể lại toàn bộ sự việc mà mình đã trải qua cho anh ta nghe.

Chương 659: Không muốn trải qua nhiều chuyện, chỉ muốn bình an

Thật sự kì lạ như vậy sao? Lẽ nào em đã đi vào không gian Dị Thứ Nguyên trong truyền thuyết?

La Anh Hào ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, hơn nữa em ở trong đó không lâu, đi ra đã ba ngày trôi qua, thật sự quá kì lạ.

Dương Tử Mi nghĩ đến hoàn cảnh lúc ấy lòng có chút sợ hãi nói.

- Tử Mi, em dạy anh chín bước Càn Khôn đi, anh cũng muốn đi vào trong xem sao.

La Anh Hào hưng phấn nói.

- Thật là không gian đó quá quỷ dị, em sợ anh đi vào không được. Hơn nữa em là có cơ duyên tình cờ đi vào không gian quỷ dị đó, anh thì chưa chắc đã vào được.

Dương Tử Mi nói.

- Anh thật tò mò, tại sao em lại trải qua bao nhiêu tình huống kì lạ, còn anh lại không được?

La Anh Hào không can tâm nói.

Dương Tử Mi bối rối, cô không muốn trải qua nhiều chuyện quỷ dị như thế đâu. Chỉ muốn an ổn mà sống, có người nhà, có sư phụ, có Long Trục Thiên và mấy người bạn nữa, sinh sống học tập làm việc bình thường. Rồi cô hỏi La Anh Hào:

- Có phải anh làm cho cục trưởng cục cảnh sát và cục trưởng cục quản lí thành phố xin lỗi và bồi thường cho mẹ em không?

- Ừ, anh kéo quân đội đi đánh cho hai ông cục trưởng ấy một trận, sau đó báo danh là đồ đệ của em, dọa bọn họ sợ tè ra quần. Nhưng mà bọn họ không biết, toàn là thuộc hạ phân đội nhỏ làm, còn hai tiểu đội trưởng đã bị trừng phạt rồi.

La Anh Hào đáp.

Dương Tử Mi bối rối.

Cô đi xuống dưới lầu, một bóng màu đen phi đến chỗ cô, nhảy vào lòng cô, một đôi mắt to xanh trầm, thêm chút tủi thân nhìn cô.

Dương Tử Mi ở trên nhà nói chuyện ăn cơm cùng bố mẹ khoảng hai tiếng, cô không ngờ, mèo đen vẫn ngoan ngoãn đợi cô.

Cô áy náy vuốt bộ lông của mèo đen:

- Thật ngại quá, làm mày đợi lâu.

Mèo đen không quay mặt lại, bộ dạng đó hình như đang giận, nhìn vô cùng

đáng yêu.

Dương Tử Mi cười cười, ôm nó đi về toà nhà bên kia.

- Tiểu Mi...

Khi cô đi qua căn nhà mà cô xây dựng cho bố mẹ người thân ở, thì nghe thấy tiếng gọi của Hạ Quốc Huy.

Dương Tử Mi tiến lên, lễ phép chào hỏi:

- Chú Hạ, chào chú.

- Đã mấy ngày không gặp Tiểu Mi rồi. Đúng rồi, toà nhà này coi như được xây dựng xong rồi, cháu xem xem, có chỗ nào cần chỉnh sửa lại không?

Hạ Quốc Huy nhiệt tình hỏi.

- Vâng, cảm ơn chú Hạ.

Dương Tử Mi cùng Hạ Quốc Huy đi vào trong toà nhà.

Toà nhà này và toàn nhà bên kia của mình có chút không giống nhau. Nó là sự kết hợp giữa truyền thống và hiện đại, có vẻ vừa cổ kính, lại vừa phóng khoáng. Bên phải cái sân còn xây một khu vui chơi nhỏ cho trẻ em, rất thích hợp với tính cách hiếu động của hai anh em Tử Vân, Tử Lôi. Bên trái lại xây một cái xích đu rất hợp cho em gái Tử Hi chơi đu.

Tổng thể căn phòng ở cho dù là nguyên vật liệu xây dựng hay là thiết kế đều rất tốt, Dương Tử Mi rất hài lòng.

- Tiểu Mi, cháu xem còn chỗ nào cần sửa không?

Hạ Quốc Huy bên cạnh căng thẳng hỏi.

- Tốt lắm ạ, người nhà cháu chắc chắn rất hài lòng, chú Hạ vất vả rồi.

Dương Tử Mi cảm ơn.

- Vất vả gì đâu, chỉ cần cháu mời chú đến nhà cháu chơi thường xuyên là được.

Hạ Quốc Huy mặt ngây ngô cười nói.

Ông ta đến nhà Dương Tử Mi chơi mấy lần, mỗi lần vào trong, cơ thể đều cảm thấy vô cùng thoải mái nhưng Dương Tử Mi nói người bình thường không nên ở lâu. Nếu như một tuần đến một hai lần hít linh khí, sẽ loại bỏ bách bệnh, kéo dài tuổi thọ.

Ông ta mỗi tuần đúng giờ đến nhà đi dạo, ông vốn là có bệnh cao huyết áp, nhưng giờ huyết áp cũng đã dần hồi phục bình thường, bác sĩ kiểm tra nói độ kết tủa trong máu cũng không cao nữa, mạch máu không bị tắc nghẽn, mỗi ngày đều cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Đúng là tiền bạc cũng không mua nổi sức khỏe mà!

Điều này đối với ông ta là vô cùng đáng quý.

Mẹ của Hạ Mạt, cũng thường xuyên mượn cớ đến đưa quần áo cho Dương Tử Mi, tiện thể hít thở linh khí bên trong, da dẻ cũng bóng loáng hơn nhiều. Bà vốn có bệnh viêm khí quản, bây giờ bệnh tình cũng không phát tác nữa.

Cho nên, vợ chồng bọn họ coi Dương Tử Mi như thần thánh.

Chương 660: Sư phụ chôn dưới lòng đất (1)

Dương Tử Mi trở về nhà.

Sadako, Tiểu Thiên, Lam Nha Nha, ba người nhìn cô chăm chăm, không nói lời nào.

Ánh mắt của bọn họ đều rất đen, rất sáng, rất có hồn. Dương Tử Mi bị bọn họ nhìn như vậy, chợt có cảm giác lạnh lạnh nổi cả da gà.

Mèo đen ở trong lòng, cũng tò mò quay đầu nháy đôi mắt to đen láy nhìn cô.

- Các cậu rốt cuộc làm sao vậy? Không ai nói năng gì, cứ mình nhìn trừng trừng như vậy?

Dương Tử Mi cảm thấy mình sắp nổi điên sắp quát tháo rồi.

Mọi người vẫn y như cũ không nói gì, sau đó Lam Nha Nha đẩy Tiểu Thiên quay về, Sadako cũng đi theo, bọn họ hình như không quen biết mình, mình như một người xa lạ vậy.

- Meo...

Mèo đen kêu một tiếng, nhảy đến bên chân Sadako, cắn ống quần cô.

Sadako nghi hoặc một chút, sau đó đưa tay ra.

Mèo đen nhảy vào trong lòng cô.

Dương Tử Mi đột nhiên cảm thấy mình như bị mọi người xa lánh vậy.

Ngay cả mèo đen vừa ôm về cũng khinh bỉ cô.

Được, các người không để ý đến tôi, vậy tôi cũng không để ý đến các người nữa.

Dương Tử Mi không nói gì thêm liền rẽ vào hậu viện.

Hậu viện trống không, vừa không có sư thúc luyện công ở trên cọc hoa mai, vừa không có sư phụ khoanh chân tu luyện dưới bóng cây.

Sư phụ rốt cuộc đi đâu rồi?

Tại sao không để lại tin nhắn gì với cô?

Cô bấm đốt ngón tay tính tính, ông ấy còn cách đại nạn gần một tuần nữa.

Chẳng lẽ ông không muốn để mình nhìn thấy ông lần cuối?

Tâm trạng Dương Tử Mi suy sụp đi vào phòng sư phụ.

Phòng vẫn vậy, chỉ là không thấy bóng dáng sư phụ đâu.

Cô đi đến trước giường sư phụ, nhớ lại khoảng thời gian sau này, sư phụ thường ngồi quay lưng về phía cửa rất quý dị. Sau đó cô nhịn không được cũng ngồi lên giường, khoanh chân nhắm mắt giống như sư phụ.

Bỗng nhiên cô cảm thấy có chút không bình thường:

Ở dưới gầm giường, giống như có rất nhiều âm khí không ngừng cuộn lên.

Sao lại có thể như vậy?

Âm sát khí ở chỗ này hình như đã bị hóa giải rồi.

Đặc biệt là gian phòng này của sư phụ, là phòng có dương khí mạnh nhất của cả tòa nhà.

Dương Tử Mi xuống giường, đẩy giường ra, phát hiện dưới sàn giống như đã từng bị người ta động vào:

Ờ?

Sư phụ không có việc gì sao lại động vào sàn này làm gì?

Ngày đó, để tạo điều kiện cho sư phụ nghỉ ngơi lại sức tốt hơn, Dương Tử Mi đã cho lột lại đá Hán Bạch Ngọc hoa lệ khắp phòng.

Căn bản không có gì cần thiết phải đào bới đến nó?

Chẳng lẽ sư phụ cất giấu gì đó ở bên dưới?

Dương Tử Mi cạy viên đá Hán Bạch Ngọc bị ọp ẹp ra, phát hiện phía dưới phủ một lớp vải dầu, trên vải dầu được bố trí kết giới Ngũ Mang Tinh, một mùi hôi tanh bốc ra.

Tim cô trầm xuống, ngón tay viết phá tự, niệm chú ngữ, phá giải kết giới Ngũ Mang Tinh. Sau đó cẩn thận vạch lớp vải dầu kia ra, suýt nữa sợ tới mức kêu lên.

Ở dưới vải dầu, lại che lấp năm con chó bị lột da.

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Dương Tử Mi nghĩ lại, hoảng hốt nghe thấy tiếng chó kêu trong đêm, lúc ấy cô tưởng chó hoang từ ven đường đi qua, nên cũng không để ý.

Tại sao sư phụ muốn lột da chó rồi giấu dưới giường?

Cô nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được.

Cô dùng cái gậy nhắc một con lên, phát hiện tim con chó này vẫn còn đập.

Chuyện này thật là quá kì dị.

Có điều tiếp đó, tiếng tim chó ngưng lại, vốn có thể nhìn rõ con chó máu thịt tràn trề, bỗng nhiên lập tức khô quắt, biến thành xác ướp.

Chết kì lạ như thế sao?

- Sadako Sadako, cô mau vào đây, Lam Y Y, cậu ở ngoài đi đừng vào.

Tuy vừa rồi Sadako bọn họ lạnh lùng như người đứng với mình, nhưng Dương Tử Mi cũng biết, bọn họ nhất định là cố ý.

Bây giờ cần Sadako đem đám chó chết này ra ngoài, cô bắt buộc phải gọi Sadako.

Chương 661: Sự phụ chôn dưới lòng đất (2)

Sadako đi đến, thấy một đồng chó đã chết, kinh ngạc há to miệng.

- Sadako, cô có thể nói cho tôi biết, chuyện này là thế nào không?

Dương Tử Mi hi vọng Sadako biết chuyện, vội hỏi.

- Xin lỗi chủ nhân, tôi không biết.

Sadako lắc đầu nhưng Dương Tử Mi lại thấy rõ ràng đầu ngón tay cô ta hơi hơi run rẩy, không giống với bình thường.

Ánh mắt Dương Tử Mi trở nên lạnh lùng:

- Thật sự không biết?

- Cô đừng quên, tôi là chủ nhân của cô.

- Chủ nhân, tôi thật sự không biết, chỉ là không hiểu sao tôi có cảm giác sợ hãi.

Sadako cúi đầu đáp lại.

Cô là một xác sống, cô thì sợ cái rắm!

Dương Tử Mi muốn chửi một trận, nhưng không có nói ra thành lời.

- Đưa đám chó này ra ngoài đi.

Dương Tử Mi yêu cầu cô.

- Vâng, chủ nhân.

Sadako lại phát huy tinh thần nữ giúp việc hoàn hảo của cô: Một... không sợ khổ. Hai... không sợ mệt. Ba... không sợ thối. Cô cẩn thận cho mấy con chó đã biến thành xác ướp kia vào trong vải dầu gói chặt lại, sau đó đem chúng chôn ở khu ngoại ô.

Dương Tử Mi cầm cái xẻng xuống đào, bên dưới không ngờ còn có một cỗ quan tài.

Bốn phía ngoài quan tài phủ đầy kết giới Ngũ Mang Tinh, dường như đang muốn trấn áp một thứ gì đó.

Thấy vậy cô liền nghĩ thầm:

- Đây là do sự phụ làm ư?

- Không phải sự phụ trước giờ luôn khinh thường Âm Dương sư của Nhật Bản sao, ông chỉ coi đó là một nhánh rất nhỏ của cổ thuật Hoa Hạ.

- Sao giờ lại dùng kết giới Ngũ Mang Tinh?

Cô lười phá giải từng cái một, trực tiếp cầm kiếm Mạc Tà lấy từ trong phòng ra, chém mấy nhát lên trên.

Kết giới Ngũ Mang Tinh dày đặc bị kiếm quang đánh vào, biến mất không còn dấu vết..

Quan tài chỉ là loại bình thường, chất gỗ màu sơn đều còn mới, dường như mới chôn không lâu.

Dương Tử Mi khẩn trương mở nắp quan tài, sau đó cả người đều ngây dại, toàn thân lạnh lẽo, nước mắt chảy ròng...

Người nằm trong quan tài không phải ai khác mà chính là sư phụ cô Lý Ngọc Thanh, hai mắt đang nhắm, bộ dạng rất bình an, giống như là đang ngủ mà thôi.

- Sư... phụ...

Thanh âm Dương Tử Mi nghẹn ngào, run rẩy sờ lên mặt Ngọc Thanh.

Phát hiện cơ thể ông vẫn còn độ ấm của người sống, trong lòng lập tức vui vẻ trở lại, vội vàng bắt mạch của ông, mạch vẫn còn đập nhẹ.

- Sư phụ...

Dương Tử Mi vừa mừng vừa sợ kêu to, sau đó vội vàng ôm ông ta ra khỏi quan tài.

Lúc này cô mới phát hiện, cả người sư phụ thật nhẹ, thật gầy.

Năm cô sáu tuổi bị nguyên khí phản phệ, gân cốt gần như bị phế, sư phụ luôn ôm đỡ dành cô, nuôi cô khôn lớn, đến việc đi vệ sinh của cô cũng chăm lo chu đáo.

Lúc đó, sư phụ trong mắt cô nặng tựa núi Thái Sơn, là chỗ dựa đáng tin cậy nhất của cô.

Hiện giờ đến lượt cô ôm sư phụ, nhưng ông lại nhẹ đến vậy.

Dương Tử Mi cẩn thận đặt ông trên giường, dùng ngân châm truyền nguyên khí cho ông. Lại lấy mảnh nhân sâm ngàn năm cho ông ngậm trong miệng, giữ lại sinh khí của ông.

Sadako đi tới, thấy tình huống trước mắt, kinh ngạc hỏi:

- Đạo trưởng quay lại rồi?

Dương Tử Mi quay đầu tức giận trừng mắt nhìn cô:

- Không phải cô nói là sư phụ đi xa nhà ư? Vì sao sư phụ lại nằm trong quan tài dưới đất?

Sadako vô tội chớp mắt, lắc đầu nói:

- Chủ nhân, tôi thật sự không biết, ngày đó ông ấy ra ngoài đã bảo tôi nhắn lại với cô như vậy.

- Meo...

Con mèo đen xông vào, chớp chớp đôi mắt màu xanh lục nhìn Ngọc Thanh đang nằm bất động, vẻ mặt trông như họ biết nhau.

Dương Tử Mi không chú ý tới biểu cảm của con mèo đen, kiểm tra tình trạng cơ thể của sư phụ, về cơ bản mọi thứ đều bình thường, chỉ là...

Khi cô mở thiên nhãn kiểm tra, lại phát hiện ba hồn bảy phách của sư phụ, giờ đây chỉ còn có một hồn.

Chương 662: Sư phụ chôn dưới lòng đất (3)

- Những hồn phách khác đang ở đâu?
- Vì sao sư phụ lại bị chôn dưới đất?
- Căn cứ vào chất đất thì sư phụ đã chôn được hơn ba mươi ngày.
- Nhưng mình không gặp sư phụ mới khoảng mười ngày thôi.
- Mà sư phụ nằm trong quan tài chôn dưới lòng đất, lại vẫn giữ được hơi thở, nguyên nhân của chuyện này là như thế nào?
- Nếu sư phụ vẫn luôn được chôn ở dưới đất, vậy người xuất hiện trước mặt mình lúc trước là ai?

Dương Tử Mi nghĩ thầm.

Cô đã ở cùng sư phụ mười năm rồi, cô hiểu sư phụ đến mức không ai có thể dịch dung giả mạo được. Hơn nữa, lúc sư thúc qua đời, những biểu hiện đau lòng của sư phụ đều là thật. Đồng thời ông cũng rất quý mến cô, tuy đôi lúc cô cảm thấy có chút xa lạ, xa cách nhưng đó không thể là giả được.

Dương Tử Mi cảm thấy thật mờ mịt, làm thế nào cũng không thể giải thích được nguyên nhân của việc này.

Đột nhiên cô nhớ tới lúc cô sắp rời khỏi không gian kì quái trong ngõ nhỏ,

trong ảo giác xuất hiện giọng nói của sư phụ nói rằng Sadako muốn hút máu của ông.

- Lẽ nào mọi việc do Sadako gây ra?

- Từ ngày đào được Sadako, sư phụ liền có chút khác biệt.

Nghĩ đến đây, cô cầm lấy kiếm Mạc Tà kề lên cổ Sadako:

- Sadako, có phải là cô làm sư phụ tôi biến thành như vậy không?

Khuôn mặt Sadako thản nhiên nhìn cô:

- Chủ nhân, tôi sẽ không làm những việc khiến cô đau lòng.

- Không ư?

Con người Dương Tử Mi hơi thu hẹp lại.

Tuy rằng cô không thể lí giải được Sadako rốt cuộc là như thế nào, nhưng đó là người hầu mà cô đã dùng máu tươi để định khế ước, giữa bọn họ cũng có tâm ý tương thông nhất định.

Theo lý thuyết, cô ta sẽ không ra tay với sư phụ.

- Chủ nhân, nếu cô cho rằng mọi thứ do Sadako gây nên, cô có thể làm Sadako biến mất vĩnh viễn.

Sadako lạnh nhạt nói.

Tuy rằng Sadako là người hầu hoàn hảo, nhưng nhiều lúc, cô cũng thật muốn làm cô ta biến mất vĩnh viễn.

Sự tồn tại của cô ấy, giống như là một quả bom hẹn giờ không biết lúc nào phát nổ, khiến cô thấy bất an.

Nhưng cô không thể ra tay.

Thứ nhất, Sadako đã có linh hồn và sinh mệnh, cô không ra tay được.

Thứ hai, Sadako đã cùng cô chích máu kí kết khế ước quan hệ chủ tớ, cô không biết nếu mình giết Sadako, liệu mình có gặp chuyện gì không.

Dương Tử Mi rút kiếm Mạc Tà khỏi cổ Sadako, gọi Lam Nha Nha và Tiểu Thiên đang nôn nóng ở bên ngoài vào.

Lam Nha Nha đẩy Tiểu Thiên đi vào phòng.

- Chị ơi, trong phòng có mùi gì kì lạ vậy?

Tiểu Thiên vừa vào liền nói.

Khi nó thấy Ngọc Thanh nằm ở trên giường, giật mình hỏi:

- Không phải đạo trưởng đi xa sao? Tại sao bây giờ lại ở đây? Ở đây rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dương Tử Mi không trả lời lại, chỉ để Lam Nha Nha dùng mắt Âm Dương nhìn Ngọc Thanh.

Lam Nha Nha chớp chớp mắt, lắc đầu nói:

- Tử Mi, mình không nhìn thấy cái gì cả.

- Không nhìn thấy hồn phách màu đen đã gặp lúc trước ư?

Dương Tử Mi ngạc nhiên hỏi.

- Không có... Không nhìn thấy cái gì hết, chỉ thấy cả gian phòng phủ đầy khí tức đen kịt.

Lam Nha Nha lắc đầu nói.

Điều này thì Dương Tử Mi cũng thấy.

Khí tức đen kịt trong phòng không biết đến từ đâu đến, tràn ngập trong căn phòng, lúc trước khi cô đi vào lại không có.

Dương Tử Mi nhắc bàn tay sư phụ lên, bàn tay này đã từng nắm tay cô, rất ấm áp, cô quyết định tiến hành chiêu hồn cho sư phụ.

Cô hi vọng phần hồn phách ly tán kia chưa đi quá xa.

Dương Tử Mi bảo Sadako, Lam Nha Nha và Tiểu Thiên ra ngoài.

Con mèo đen kia vẫn cuộn mình nằm bên Ngọc Thanh, mặc kệ Dương Tử Mi xua đuổi thế nào nó cũng không đi, nó cắn chặt một góc áo choàng của Ngọc Thanh không buông.

Chương 663: Nước mắt biến thành máu

Ánh sáng từ ngọn đèn chiêu hồn xung quanh người Ngọc Thanh long lanh, chiếu sáng khuôn mặt trắng mờ mờ của Dương Tử Mi.

Cô cắn đầu ngón tay, dùng máu tươi của mình tạo ra bùa chú chiêu hồn, từng tờ từng tờ một. Tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín tờ bùa chú chiêu hồn, mỗi một tờ đều ngưng tụ nguyên khí và lời kêu gọi của cô.

Tờ bùa chiêu hồn màu vàng, bay lên không trung rồi tản ra bốn phương tám hướng...

Khoảng một giờ sau, ngọn đèn chiêu hồn gần trên đỉnh đầu Ngọc Thanh đột nhiên lay động, dường như sắp bị thổi tắt.

Dương Tử Mi vội vàng dùng Tam Muội Chân Hỏa để duy trì ngọn lửa.

Ai ngờ, ngọn lửa đột nhiên phù một tiếng, thổi ngược lại về phía cô, thiêu đốt ngón tay cô.

Cô vội vàng dùng nguyên khí dập tắt ngọn lửa trên ngón tay.

Phụt!

Ngọn đèn chiêu hồn kia vụt tắt trong nháy mắt, sau đó năm ngọn đèn khác cũng bị tắt theo.

Đôi mắt Dương Tử Mi cũng âm đạm theo ánh đèn, trong lòng như bị ngàn cây dao cắm vào. Một ngụm máu tươi trào lên cổ họng rồi phun ra, sắc mặt tái nhợt ngời bệt dưới đất.

Thuật chiêu hồn mà cô vừa dùng đã hao phí toàn bộ công lực của cô, vì cô muốn nhanh chóng tìm thấy phần hồn phách đã mất của sư phụ.

Nhưng mà đèn chiêu hồn đã tắt.

Có nghĩa là hồn phách sư phụ đã không biết lưu lạc nơi đâu, không thể tìm được.

Điều này làm cô bị khí huyết công tâm, nguyên khí phản phệ.

- Chủ nhân...

Sadako nghe thấy tình huống bên trong, vội vàng đẩy cửa đi vào.

Lam Nha Nha cũng khẩn trương chạy theo.

- Tử Mi, tóc cậu!

Lam Nha Nha thấy mái tóc dài đen như mực của Dương Tử Mi biến thành màu băng lam, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thì vô cùng hoảng sợ.

Dương Tử Mi không để ý tóc cô biến thành thế nào, ánh mắt vô lực nhìn chăm chú vào sư phụ vẫn đang chìm trong giấc ngủ.

- Sư phụ...

Cô thấp giọng gọi, lệ rơi đầy mặt.

- Máu...

Lam Nha Nha thấy nước mắt trong mắt cô không ngờ đỏ như máu, chảy xuống khuôn mặt tái nhợt của cô, sợ tới mức suýt té xỉu.

Dương Tử Mi tự sờ nước mắt trên mặt, thấy đều là máu tươi, vô lực hỏi:

- Trên người tôi có chỗ nào chảy máu?

- Chủ nhân, cô rơi huyết lệ.

Sadako ngồi quỳ xuống trước mặt cô, nước mắt cũng chảy ròng ròng. Dòng nước mắt giống như hai dòng máu chảy trên khuôn mặt vốn ôn nhu của Sadako, tóc cô trong nháy mắt cũng biến thành màu băng lam giống Dương Tử Mi.

Nhìn thấy sự biến hóa của Sadako, Dương Tử Mi đưa mái tóc dài của mình ra nhìn, thật sự biến thành màu băng lam quý dị, giống như lam tinh thạch trên chiếc vòng tay ở cổ tay cô.

Lam Nha Nha sợ tới mức nhũn cả chân:

- Hai người... hai người đừng khóc nữa, toàn là máu, thật đáng sợ.

Dương Tử Mi cắn chặt răng, từ từ đứng dậy, nắm lấy bàn tay vẫn còn nhiệt độ cơ thể của sư phụ, lấy ra nhân sâm ngàn năm đã chuẩn bị sẵn, ăn từng miếng một.

Nhân sâm mang lại cảm giác ấm áp lan dần tứ chi lãnh lẽo của cô, khiến huyết sắc trên mặt cô hơi khôi phục lại một chút, nước mắt chảy ra không còn đỏ như máu nữa, mà nhạt dần nhạt dần.

Sắc mặt cô và Sadako cũng hòa hoãn lại.

- Meo meo.

Con mèo đen từ bên ngoài đi vào, nhảy đến bên giường Ngọc Thanh, trừng hai mắt nhìn ông, lại nhìn Dương Tử Mi, kêu một tiếng.

- Sadako, cô cảm thấy sao rồi?

Nhìn thấy sự biến hóa vừa rồi của Sadako, Dương Tử Mi cũng xác định mình và Sadako cùng một nhịp thở.

- Tôi... vẫn ổn.

Giọng nói Sadako hơi suy yếu, cô từ trên mặt đất đứng lên, lấy ra khăn tay, lau đi huyết lệ trên mặt Dương Tử Mi.

Chương 664: Đồng khí liên chi

Dương Tử Mi đẩy Sadako đang lau huyết lệ cho mình ra, khom người muốn ôm sư phụ về phòng mình.

Cô không thể để sư phụ ở lại căn phòng quý dị này, cô muốn quan sát động thái của ông từng giây từng phút.

Dựa vào mệnh lý của sư phụ, ông còn cách đại nạn một tuần nữa.

Trong một tuần này, chỉ cần sư phụ còn một mệnh phách, cũng không biết sẽ phát sinh biến hóa gì.

Dù cô không tìm được hồn phách của ông, cô cũng muốn canh giữ bên người ông, không để chuyện quý dị này lại xảy ra lần nữa.

Lúc trước ôm sư phụ từ quan tài đi ra, cô cảm thấy sư phụ rất nhẹ.

Nhưng bây giờ, nguyên khí của cô đang bị trọng thương, thể lực chỉ ngang với Lam Nha Nha nên ôm sư phụ lập tức thấy rất khó khăn.

- Chủ nhân, để tôi.

Sadako vội vàng muốn chạy lại giúp đỡ.

- Không cần, tôi tự làm, không cho phép cô chạm vào sư phụ tôi!

Dương Tử Mi trực tiếp cự tuyệt Sadako.

Sư phụ là sư phụ của cô, cho dù cô có bị trọng thương tiếp đi nữa, cô cũng phải tự mình ôm sư phụ.

Cô vĩnh viễn không quên được mười năm trước, sư phụ yêu thương cô còn hơn cả cha mẹ.

Sư phụ ôm cô mười năm, cô mới chỉ ôm sư phụ một chút mà thôi, sao có thể để người khác làm giúp?

Cô phải tự mình ôm sư phụ đi từng bước ra khỏi căn phòng tích tụ âm khí này, khuôn mặt vừa khôi phục chút huyết sắc lại bắt đầu tái nhợt.

Tim cô rất đau rất đau.

Đau như bị dao đâm vào.

Sadako đi sau cô cũng không tốt hơn là bao, che ngực bước đi, bước chân lảo đảo.

Lam Nha Nha lo lắng ở bên cạnh Dương Tử Mi, cẩn thận khuyên giải an ủi:

- Tử Mi, nếu cậu thấy mệt thì nghỉ ngơi một lát đi, đừng để bị ngã.

Dương Tử Mi lắc đầu.

Dường như cô chỉ có làm như vậy mới báo đáp được ân nghĩa mười năm dưỡng dục của sư phụ với cô.

Cũng chỉ có như vậy, cô mới làm giảm bớt chút áy náy vì sơ ý với sư phụ.

Con mèo đen đi theo sau cô, vẻ mặt thoát nhìn vô cùng trầm trọng.

- Nha Nha, lại đây!

Tiểu Thiên bị ném ở trên xe nôi gọi Lam Nha Nha.

Lam Nha Nha vội vàng quay lại đẩy nó đi cùng.

Tiểu Thiên vẫn ở bên ngoài quan sát Dương Tử Mi, tuy không nhìn thấy Dương Tử Mi bị nguyên khí phản phệ, nhưng lại từ khí tức hỗn độn trên nóc nhà thì cũng biết cô đã chiêu hồn thất bại.

Không nghĩ tới, hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Đối với tinh khí nguyên của Dương Tử Mi, Tiểu Thiên là quen thuộc nhất.

Dương Tử Mi không giống với người khác, trong cơ thể giống như có nguồn năng lượng không bao giờ cạn kiệt, cho dù nguyên khí tiêu hao nhiều đến đâu, chỉ cần nghỉ ngơi điều chỉnh là có thể khôi phục trở lại.

Hiện giờ nhìn dáng vẻ đi lại của cô, cước bộ phù phiếm vô lực, sắc mặt tái nhợt, mái tóc dài màu đen không một sợi tạp sắc biến thành màu băng lam.

Điều này cho thấy cô chịu nội thương ít nhất là 70%.

Sở dĩ Dương Tử Mi chịu nội thương nghiêm trọng như vậy, chủ yếu không phải do chiêu hồn thất bại khiến nguyên khí phản phệ. Mà là do thương tâm quá độ, nhất thời không tiếp nhận được sự thật, khí huyết công tâm mà ra.

Thân thể bị thương có thể dễ dàng khôi phục, nhưng vết thương lòng lại cần thời gian rất dài để trị liệu.

- Tiểu Thiên, vì sao Sadako không làm gì mà tóc Tử Mi đổi màu thì tóc cô ấy cũng đổi màu? Tử Mi chảy huyết lệ, cô ấy cũng chảy huyết lệ? Hơn nữa dường như cũng bị thương giống nhau?

Lam Nha Nha hỏi Tiểu Thiên.

- Bởi vì hai bọn họ tinh khí nguyên tương thông.

Tiểu Thiên lo lắng nhìn Dương Tử Mi và Sadako.

Dương Tử Mi bị thương thì Sadako cũng bị thương, việc này cũng không có gì.

Sợ nhất là Sadako có việc thì Dương Tử Mi cũng chịu vạ lây.

Chương 665: Long trực thiên tiến thoái lưỡng nan

Dương Tử Mi đặt sư phụ lên giường cô, một ngụm tinh huyết vốn đang cố kìm nén, không khống chế được phun lên sàn nhà Hán Bạch Ngọc trắng tinh, đỏ tươi giống như đóa hoa Mạn Châu Sa nở rộ bên bờ Bể Ngạn.

- Chủ nhân...

Sadako đỡ lấy cô.

Sắc mặt Sadako giống cô, cũng tái nhợt như tờ giấy, đầu ngón tay lạnh lẽo không có một chút ấm áp.

Dương Tử Mi nhìn cô một cái, giọng khàn khan nói:

- Dọn sạch chỗ máu này đi.

- Vâng!

Sadako nhu thuận gật đầu, ra ngoài lấy khăn lau sạch chỗ máu phun trên mặt đất.

Dương Tử Mi ngồi ở bên giường trông sư phụ, trong đầu nhớ lại tất cả ký ức khi cô ở cùng với sư phụ.

Không có sư phụ, cô sẽ không có ngày hôm nay, có lẽ cô sẽ lặp lại bi kịch kiếp trước.

Nhưng bây giờ, mình lại không chăm sóc tốt cho sư phụ.

Lúc này, di động vang lên, là Long Trục Thiên gọi tới.

Dương Tử Mi nhận điện thoại, không nói lời nào, ngữ khí ghen ngào.

- Sao vậy... Mi Mi? Có phải sư phụ xảy ra chuyện không?

Long Trục Thiên cũng biết Ngọc Thanh sắp đến đại nạn. Trên đời này, việc có thể khiến cô thương tâm như vậy, hẳn là sư phụ Ngọc Thanh.

Dương Tử Mi ghen ngào đem sự việc của sư phụ hai năm rưỡi nói cho anh nghe.

- Mi Mi, em đừng đau lòng, anh về liền đây!

Nhìn Dương Tử Mi như vậy, trái tim Long Trục Thiên cũng đau như bị đâm vậy, hận không thể bay đến bên cô, ôm cô vào lòng.

- Anh đã xong việc rồi sao?

Dương Tử Mi hỏi.

- Ừ, cũng ổn rồi.

Long Trục Thiên trả lời.

- Vậy về sớm một chút, nhớ anh.

Lúc này, Dương Tử Mi cực kì hi vọng Long Trục Thiên có thể ở bên cô, cho cô dựa vào, để cô an tâm.

- Ủ, anh cũng nhớ em.

Long Trục Thiên cúp máy, nói với người mặc áo đen phía sau:

- Arnold, lập tức đặt vé máy bay về Hoa Hạ cho tôi, tôi phải trở về!

- Cậu Long, lúc này cậu không thể trở về!

Arnold kinh hãi nhìn anh ta:

- Hiện giờ Thánh Thủ đang khảo hạch cậu, để quyết định giữa cậu và thiếu gia Reiss ai sẽ là Thánh Chủ kế tiếp. Cậu rời đi lúc này, chẳng phải là đưa cơ hội cho thiếu gia Reiss sao?

Con người Long Trục Thiên trầm xuống:

- Vậy thì nhường cho Reiss cũng được.

Arnold ngăn cản anh ta:

- Cậu Long, đừng mà!

- Cậu cũng biết, thiếu gia Reiss lòng dạ nhỏ hẹp, bài trừ dị kỷ, một khi anh ta lên làm Thánh Chủ, toàn bộ người Long hệ chúng ta coi như xong rồi. Cậu Long, vì sao đúng lúc mấu chốt lại phải về Hoa Hạ? Mấy tháng trước, cậu không ở đây, Long hệ chúng ta bị thiếu gia Reiss sử dụng âm mưu quỷ kế khiến người chết kẻ bị thương, thiếu chút thì sụp đổ, may là cậu trở về đúng lúc. Bằng không, hậu quả thật sự không thể lường được.

Khuôn mặt trầm tĩnh cương nghị của Long Trục Thiên xuất hiện một tia dị động.

Có trở thành Thánh Chủ kế nhiệm hay không anh ta thật sự không quan tâm.

Nhưng anh ta không thể để thuộc hạ anh em vào sinh ra tử hơn mười năm nay với mình bị tên tiểu nhân Reiss kia thanh trừ ra ngoài hoặc giết hại bọn họ.

Anh có thể không làm Thánh Chủ, nhưng tuyệt đối không thể để Reiss làm Thánh Chủ.

Nếu anh ta không quay về, Dương Tử Mi một mình đối mặt với biến cố của sư phụ, sẽ bàng hoàng và bất lực đến mức nào?

Cô còn nhỏ, lại coi trọng sư phụ như vậy, lúc này nhất định hi vọng mình có thể ở bên.

Nhưng nếu anh ta trở về, mọi chuyện sẽ như Arnold nói. Mạng sống của mấy vạn thủ hạ, có thể sẽ bị Reiss đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Họ đều là những người trung thành, thậm chí không tiếc tính mạng đi theo anh.

Sao anh có thể vứt bỏ họ được?

Chương 666: Thánh nữ theresa

Một cô gái khoảng hai mươi tuổi bước vào, cô có mái tóc xoăn vàng óng dài thướt tha, làn da trắng nõn nà như ngọc, đôi mắt màu lam, ngũ quan tinh tế xinh đẹp. Cô gái này giống như một bức tượng điêu khắc bằng ngọc tinh xảo, được thợ điêu khắc lành nghề dày công tỉ mỉ khắc lên.

Cô mặc trên người chiếc váy voan nhẹ nhàng tinh tế, tỉ lệ thân hình thon thả cân đối đáng người này có thể khơi lên dục vọng sâu thẳm của tất cả đàn ông.

Nhưng thần thái và khí chất của cô lại đem đến cho người ta một loại cảm giác thánh khiết, trong trắng thơm mát. Giống như một thánh nữ cao cao tại thượng trên thần đài.

Làm cho người ta chỉ có thể đứng nhìn từ xa, mà không chạm vào được.

- Thánh nữ.

Arnold vội vàng đưa tay đặt trước ngực, cúi đầu khom người kính lễ.

- Ừ.

Theresa nhẹ gật đầu, đôi mắt trong xanh như hồ nước nhìn Long Trục Thiên.

- Anh Trục Thiên...

Âm thanh của cô thanh thúy ngọt ngào, tựa như thiên âm.

- Theresa...

Bộ dạng lãnh đạm cương nghị của Long Trục Thiên có hơi biến đổi, xuất hiện chút nhu hòa:

- Sao em lại đến đây?

- Anh Trục Thiên...

Theresa nhanh chóng bước lên phía trước, kéo lấy bả vai của Long Trục Thiên, áp mặt vào hõm vai của anh, chu cái miệng anh đào hờn dỗi:

- Người ta tại sao lại không thể đến thăm anh cơ chứ? Lâu như vậy anh mới trở về, thế mà trở về rồi cũng không chịu đi gặp người ta, thật là đáng ghét.

Môi mỏng của Long Trục Thiên hơi nhếch lên nụ cười, muốn kéo cánh tay của Theresa ra.

Nhưng, cô lại quăn lấy cánh tay anh ta như con rắn, cả người cô gắt gao bám lấy người anh, không chịu buông ra.

Long Trục Thiên bất đắc dĩ nói:

- Theresa... Em lớn rồi, sao còn bám riết lấy anh giống như hồi bé như thế?

- Em lớn rồi thì đã làm sao? Anh chẳng phải vẫn là anh Trục Thiên sao?

Theresa vẫn như cũ không chịu buông tay. Đôi mắt xanh lam chợt lóe sáng lên, miệng nàng nụ nói:

- Anh Trục Thiên, ngày mai là sinh nhật Theresa, anh định tặng quà gì cho Theresa?

- Theresa, em cái gì cũng có, vậy em còn muốn quà gì nữa?

Long Trục Thiên thản nhiên đáp.

- Nhưng Theresa chỉ muốn quà của anh Trục Thiên tặng thôi, hay là thế này...

Theresa chớp chớp đôi mắt màu lam:

- Theresa biết anh Trục Thiên không chuẩn bị quà. Vì thế, em không có yêu cầu anh tặng quà gì, em chỉ muốn tối mai anh Trục Thiên trở thành bạn khiêu vũ của em, được không?

- Không được.

Long Trục Thiên nhanh chóng cự tuyệt:

- Em cũng biết, anh không thích khiêu vũ, càng không thích những chỗ đông người.

- Anh Trục Thiên...

Mặt Theresa đầy ảm ức, đôi mắt màu lam ứa ra giọt lệ:

- Lẽ nào anh không thể nhịn vì Theresa chút sao? Em chỉ muốn anh nhảy cùng em thôi mà.

- Theresa.

Long Trục Thiên gắt gao kéo cánh tay đang siết chặt tay mình ra, ngữ khí kiên cường như cũ không thay đổi:

- Không được!

- Anh Trục Thiên anh thật quá đáng, lẽ nào anh không thích Theresa sao?

Theresa nhìn thấy anh kéo cánh tay mình ra, sau đó còn lạnh nhạt duy trì một khoảng cách với mình thì cô vô cùng tức giận kêu la lên.

- Em là em gái của anh, anh đương nhiên rất quý em.

Lời nói của Long Trục Thiên càng thêm dừng dừng.

- Em không muốn làm em gái của anh. Anh Trục Thiên, em đã hai mươi tuổi rồi, lẽ nào anh không đối đãi với em như đối đãi với một người con gái được sao?

Khuôn mặt trắng nõn của Theresa vì tức giận mà trở nên ửng đỏ.

- Cho dù Theresa tám mươi tuổi đi chăng nữa, thì em vẫn là em gái của anh.

Long Trục Thiên trả lời, quay mặt sang nói với Arnold:

- Bây giờ đặt vé máy bay cho tôi, tôi đi chút rồi quay về.

- Có thể đặt ngày mai trở về không?

Arnold bước chân không di chuyển đứng đó hỏi.

- Cũng được!

Long Trục Thiên không thể bỏ lại Dương Tử Mi, nhưng anh cũng không thể bỏ qua tình hình sống chết bên này.

Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải mau chóng trở về.

Chương 667: Nỗi lòng của long trực thiên

Anh Trực Thiên, ngày mai anh đi đâu?

Theresa lại nôn nóng chạy lên phía trước, định nắm chặt lấy cánh tay của Long Trực Thiên.

Long Trực Thiên nhanh chóng né tránh, thẳng thẳng nói:

- Trở về Hoa Hạ, thăm bạn gái anh.

Theresa vừa nghe xong, sắc mặt tái mét, hai con mắt tròn to, mãi mới nói nên lời:

- Anh Trực Thiên, anh vừa nói cái gì? Anh làm sao lại có bạn gái được?

- Em không tin! Anh Trực Thiên, anh đang nói dối em phải không, anh cố nói dối làm em tức giận đau lòng phải không? Đúng rồi, anh mau nói đi, lúc này là anh nói dối em phải không?

Theresa kêu gào ầm lên.

Long Trực Thiên bất đắc dĩ nhìn cô:

- Theresa, anh không có lừa em, anh đã thích cô ấy từ mười năm trước rồi.

Theresa nghe xong liền giật mình, cảm giác cô vừa nghe xong việc gì kinh

hải lắm, đôi mắt màu lam ấm ức phấp phấp, sau đó hỗn hển khó thở kêu la:

- Em không cho phép anh thích người khác! Anh là của em! Anh chỉ được phép thích em! Cha em đã nói rồi, đợi anh lên làm Thánh Chủ sẽ gả em cho anh! Anh tại sao lại thích người khác? Em phải giết cô ta!

Long Trục Thiên nghe xong, ánh mắt sắc lạnh, ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng:

- Theresa, từ trước đến nay, anh chỉ coi em là em gái của anh, trước giờ chưa từng có ý định sẽ lấy em! Nếu em dám làm điều gì bất lợi với cô ấy, cho dù là em, anh cũng sẽ không tha thứ!

- Anh Trục Thiên...

Theresa cảm nhận ngữ khí của anh ta thì trở nên tuyệt vọng đau lòng:

- Tại sao anh lại đối xử nhẫn tâm với em như vậy? Từ lúc em ba tuổi em đã quyết định sẽ trở thành vợ của anh! Tại sao anh lại vứt bỏ em như vậy?

- Theresa, anh rất xin lỗi đã để em hiểu lầm, nhưng từ trước đến giờ, anh không có ý nghĩ gì khác với em.

Ngữ khí Long Trục Thiên không có một tia uyển chuyển nào.

- Nếu anh không lấy em, cha em sẽ không để anh lên làm Thánh Chủ! Hừ!

Theresa hừ lạnh một tiếng:

- Anh sẽ mất đi rất nhiều, đến lúc đó anh sẽ phải hối hận!

Khóe môi Long Trục Thiên hơi giật giật, cũng không đáp lại, đi thẳng vào

trong hậu đường.

- Arnold...

Đôi mắt màu làm vốn mỹ lệ đẹp đẽ của Theresa bây giờ ngập tràn sự ghen ghét quay sang bên Arnold, ép hỏi:

- Anh nói cho tôi biết, người phụ nữ đó là ai!

- Xin lỗi Thánh Nữ, tôi cũng không biết.

Arnold hơi rụt cổ lại.

- Không biết? Anh làm sao có thể không biết?

Theresa tức giận gầm lên:

- Nếu anh dám không nói sự thật, tôi sẽ giết chết anh!

- Thánh Nữ, cho dù người có giết chết Arnold, Arnold cũng không biết. Thánh Nữ cũng biết, cậu Long mất tích lâu như vậy, lần này trở về, tôi mới có cơ hội liên hệ được với cậu ấy. Đoạn thời gian trước đó, đã xảy ra chuyện gì, tôi thật sự không biết?

Arnold cúi đầu đáp.

- Là thật?

- Vâng, là thật, Arnold không dám giấu diếm Thánh Nữ.

- Tôi không tin không điều tra ra người phụ nữ kia.

Theresa giậm chân:

- Anh Trục Thiên là của tôi! Ai muốn cướp anh ấy khỏi tay tôi, người đó phải chết!

- Thánh Nữ!

Arnold nhin không được ngẩng đầu lên nói:

- Cậu Long lúc này có nói, nếu Thánh Nữ động vào người phụ nữ của cậu ấy, cho dù là Thánh Nữ, cậu ấy cũng không tha thứ.

Nghe thấy câu này, Theresa càng thêm tức giận:

- Không tha thứ? Hừ, tôi không sợ!

Nói xong, cô ta tức giận đi ra đại sảnh.

Arnold đi vào hậu đường, nhìn thấy Long Trục Thiên đang ngồi dưới gốc cây lau sừng.

Đi theo cậu ta nhiều năm như vậy, anh ta biết, chỉ những lúc trong lòng phiền muộn, Long Trục Thiên mới lấy sừng ra lau.

Theresa từ nhỏ đã thích Long Trục Thiên, đến Thánh Chủ cũng ngầm công nhận anh ta là con rể.

Lúc đó, Long Trục Thiên cũng không nói gì, mọi người cũng cho rằng anh ta cũng đã ngầm nhận rồi.

Bây giờ, lại đột nhiên xuất hiện một cô gái. Đến cả Arnold, cũng khó mà không kinh ngạc.

Chương 668: Yêu sai người

Cậu Long, Thánh Nữ Theresa có vẻ rất tức giận.

Arnold tiến lên nói:

- Từ trước đến nay, cô ấy muốn cái gì thì đều phải có cho bằng được. Cậu làm tổn thương lòng tự trọng của cô ấy như vậy, khả năng sẽ có hậu quả lớn, ảnh hưởng tới sự tín nhiệm của Thánh Chủ đối với cậu.

- Tôi biết.

Long Trục Thiên để khăn lau sang một bên, ngón tay vuốt ve xem xét sủng lục, vẻ mặt như không có việc gì:

- Anh chỉ cần giúp tôi đặt vé máy bay là được rồi.

- Cậu Long, cho dù cậu không quan tâm đến vị trí Thánh Chủ, nhưng chẳng lẽ cậu không quan tâm chúng tôi sao?

Arnold không cam tâm hỏi.

Long Trục Thiên ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, ánh mắt sắc lạnh như đao, như thể ngưng tụ thành thực chất.

Arnold cảm thấy sống lưng ớn lạnh, không dám nói thêm nữa, xoay người đi ra ngoài đặt vé máy bay.

Long Trục Thiên hướng súng lục lên trời, ấn ngón tay...

Pằng!

Một viên đạn gào thét bay lên, vừa vắn trúng một con chim nhỏ bay qua ở không trung.

Con chim nhỏ rơi thẳng xuống trước mặt anh ta.

- Theresa của anh, ngày mai chính là sinh nhật hai mươi tuổi của em rồi, em đang tức giận gì vậy?

Một người đàn ông mặc bộ vest màu bạc cắt may vừa người đi tới.

Anh ta có thân hình cao to, mái tóc màu bạc, con ngươi màu xanh bao phủ một cổ khí phách cao ngạo, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên hiện ra một nụ cười khiến người khác nhìn không ra hàm ý điệu cười.

- Anh Reiss.

Theresa vừa nhìn thấy Reiss, lập tức tủi thân nhào vào trong lòng anh khóc:

- Anh Trục Thiên thế mà lại có người con gái khác, anh ấy không cần em.

Reiss nghe xong, ý cười trên khóe môi càng đậm

Những ngón tay của anh ta thon dài như bàn tay một nhà nghệ thuật, vuốt ve mái tóc màu vàng mềm mại xinh đẹp của cô ta:

- Theresa của anh, anh vĩnh viễn đều thuộc về em, anh muốn em trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của anh.

Thân mình Theresa hơi cứng đờ, rời khỏi cái ôm của anh ta, lau nước mắt ở khóe mắt, giọng nói cứng rắn:

- Anh Reiss, em vẫn luôn coi anh như là anh trai, anh đừng hiểu lầm.

Nụ cười trên khóe môi Reiss ngưng lại, đôi mắt xanh lam trở nên lạnh lùng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, anh ta đã khôi phục nụ cười như trước:

- Theresa, em xinh đẹp như vậy, anh vẫn không thể coi em như em gái mình được.

Theresa nhìn anh ta.

Cô cũng biết Reiss luôn thích mình, từ nhỏ đến lớn đều dùng trăm phương nghìn kế lấy lòng cô, làm cô vui vẻ, cô gọi là đến, vậy thì đi.

Nhưng cô không thích anh ta, cô luôn coi anh ta như anh trai, còn cô chỉ thích Long Trục Thiên, người luôn luôn đối xử với cô lạnh lùng xa cách.

Kết quả lúc này Long Trục Thiên nói với cô, anh chỉ coi cô như em gái mà thôi.

Trên đời này tình cảm thật đúng là biết trêu người.

- Theresa xinh đẹp của anh, Long Trục Thiên có gì tốt? Trầm mặc ít nói, lại còn cố chấp tự cho là đúng, anh ta không thể cùng em khiêu vũ ca hát, không đưa em đi ăn, không cùng em đi đến nơi em thích. Nhưng anh khác, anh sẽ là kị sĩ của em, thỏa mãn mọi nguyện vọng của em.

Reiss nhìn cô nói, trong ngữ khí có chứa chút khó chịu.

- Em cũng không biết, em chỉ thích anh Trục Thiên.

Theresa tránh né ánh mắt của anh ta, cúi đầu nói.

- Theresa...

Reiss đưa tay ra giữ chặt hai vai cô, lạnh lùng nói:

- Em nhìn anh đi! Anh mới là người mà em nên yêu! Long Trục Thiên chỉ là một tên chó má mà thôi!

- Anh mới là chó má!

Vừa nghe Reiss mắng chửi Long Trục Thiên, Theresa vô cùng tức giận, giơ tay lên tát Reiss một cái.

Trên gương mặt trắng nõn của Reiss hiện lên một dấu tay đỏ tươi, anh ta không tức giận. Ngược lại, khóe môi nhếch lên cười lạnh, đôi mắt màu xanh lam nhìn Theresa, giọng nói vô cùng bình tĩnh:

- Theresa, em nhất định sẽ là cô dâu của anh!

- Reiss, anh đừng vọng tưởng nữa, trừ anh Trục Thiên, em sẽ không lấy ai khác.

Theresa tức giận nói, sau đó xoay người rời đi, không thèm để ý tới Reiss.

Nhìn bóng lưng cô, trên mặt Reiss phủ kín một tầng âm trầm, cầm di động gọi một cuộc điện thoại:

- Trước mắt đừng động đến cô gái kia, bảo vệ cô ta cho tốt!

Chương 669: Mong đợi

Dương Tử Mi ngồi trước gương, cầm chiếc lược mà Long Trục Thiên mang từ Mạc Bắc về cho cô, cô chải mái tóc dài đã biến thành màu băng lam.

Cô không hiểu tại sao, tóc mình lại biến thành màu này.

May mắn là da cô trắng nõn như ngọc, nên màu tóc này lại rất hợp với màu da cô, chỉ là không biết nên giải thích với mọi người trong nhà thế nào cho phải.

- Trục Thiên cũng sắp trở về rồi.

- Không biết anh ấy có quen với mái tóc của mình lúc này không.

Nghĩ đến việc anh sắp trở về, tim cô lại không thể kìm nén được kích động.

Cô buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, đi đến trước giường sư phụ, nắm lấy tay ông nói chuyện một lúc. Sau đó đứng dậy vuốt ve con mèo vẫn cuộn mình bên sư phụ không chịu đi rồi ra ngoài.

Sadako quét lá rơi trong sân, mái tóc màu xanh dưới ánh nắng chiếu rọi có vẻ thần bí quý dị.

- Sadako...

Dương Tử Mi gọi.

Sadako ngừng tay, ngẩng đầu nhìn cô:

- Chủ nhân, có chuyện gì vậy?

- Chuyển cái ghế dài trong phòng khách vào phòng tôi.

Bây giờ sư phụ đang ngủ trên giường cô, cô cũng không nằm trên giường được đành khoanh chân ngồi bên giường thủ hộ. Long Trục Thiên sắp quay lại, cô phải chuẩn bị ghế dài cho anh ta nghỉ ngơi.

- Vâng, chủ nhân.

Sadako gật đầu trả lời, đi vào khách phòng, chuyển ghế vào trong phòng cô, đặt bên bộ cửa sổ.

- Bạn trai tôi hôm nay sẽ trở về, cô hãy chuẩn bị những món sở trường của cô, mang lên cho anh ấy thưởng thức.

Dương Tử Mi dặn dò.

- Vâng, chủ nhân.

Sadako cũng không có hỏi nhiều, chỉ phục tùng trả lời.

- Cái gì? Tử Mi, bạn có bạn trai?

Lam Nha Nha vừa tan học trở về, còn mang theo cặp sách, không thể tin được kêu lên.

- Ừ!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Mẫn Cường?

Lam Nha Nha thử hỏi.

- Không phải!

Dương Tử Mi mặt hơi hơi đỏ hồng:

- Mẫn Cường giống bạn... chỉ là bạn bè của mình!

- Vậy đó là ai?

Lam Nha Nha lại hỏi.

- Chờ anh ấy trở về thì bạn sẽ biết.

Dương Tử Mi cười cười:

- Đến lúc đó sẽ giới thiệu cho bạn, nhưng con người anh ấy ít nói, tính tình lạnh lùng, bạn có thể sẽ sợ đó.

Lam Nha Nha cười cười lén lút nói:

- Nếu là bạn trai của bạn, thì sao mình phải sợ?

- Mình cũng muốn xem xem, rốt cuộc là người đàn ông đó xuất sắc như thế nào mới xứng với bạn.

- Ha ha, anh ấy cũng là người bình thường mà thôi.

Dương Tử Mi vừa trả lời xong lại hỏi tiếp:

- Hôm nay Mẫn Cường đến trường không?

- Có, cậu ta đợt này thế mà lại đi học đầy đủ, cậu ta có hỏi thăm bạn nữa đấy.

- Cậu ta còn nói tối nay sẽ đến tìm bạn, có chuyện muốn thương lượng với bạn.

Lam Nha Nha nói.

Tối nay Long Trục Thiên cũng trở lại, anh ấy luôn ghen với Mẫn Cường, tốt nhất không nên để bọn họ đụng mặt nhau.

Vì thế, cô gọi cho điện thoại cho Mẫn Cường.

- Tử Mi, nghe Nha Nha nói em bị thương, cả tóc cũng biến thành màu lam, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Sức khỏe em thế nào rồi? Có trở ngại gì không?

Mẫn Cường nôn nóng hỏi liên tiếp vài câu.

Nghe Mẫn Cường quan tâm, Dương Tử Mi ấm áp trong lòng:

- Không sao! Chỉ là khi làm phép bị nguyên khí phản phệ mà thôi, lúc này tinh dưỡng tốt rồi, thân thể không có gì đáng ngại, cảm ơn anh đã quan tâm.

- Anh trai quan tâm em gái là đương nhiên, cảm ơn cái gì? Tối nay anh qua thăm em được không?

Mẫn Cường sẵn giọng.

Dương Tử Mi cảm động cười cười, khi đã xác định quan hệ của mình với Mẫn Cường chỉ là anh em, thì cảm thấy Mẫn Cường cũng rất biết quan tâm người khác:

- Tối nay không tiện, anh ấy sắp trở lại.

- À, vậy ngày mai nhé?

Giọng nói của Mẫn Cường có một chút thất vọng.

Chương 670: Bố đột nhiên qua thăm

Lúc trước, mỗi lần Long Trục Thiên trở lại đều xuất quỷ nhập thần. Lần này, có thể biết hành trình của anh, Dương Tử Mi chọn một chiếc váy màu lam chưa từng mặc lần nào, để phối hợp với mái tóc dài màu lam của cô, khiến cô trông đặc biệt thanh nhã.

Lúc bình thường, cô cũng không quá chú ý việc trang điểm, chỉ tùy ý buộc tóc, Sadako đưa cô cái gì thì mặc cái đó, không quá cầu kỳ.

Tục ngữ có nói: Kẻ sĩ sẵn sàng chết cho tri kỷ, người đàn bà vì kẻ làm vui lòng mình mà trang điểm.

Long Trục Thiên sắp trở lại, cô muốn anh nhìn thấy vẻ xinh đẹp của mình.

Bởi vì chịu nội thương nên sắc mặt tái nhợt, cô sai Sadako trang điểm chút phấn hồng, bôi son môi, che giấu trạng thái nguyên khí thương tổn.

Trong khi cô tràn đầy vui sướng chờ Long Trục Thiên trở về thì Dương Thanh bố cô đột nhiên tới.

Khi Dương Thanh nhìn thấy mái tóc màu băng lam của cô, tức giận run người:

- Nữu Nữu, con làm gì vậy? Tuổi còn nhỏ mà học người ta nhuộm tóc ư? Lại còn nhuộm thành màu này, con muốn bố tức chết à!

Dương Tử Mi sợ bố lo lắng, lại không thể giải thích rằng mái tóc mình này do bị nội thương tạo ra, chỉ đành cam chịu là mình nhuộm tóc, mặc bố quở trách.

Dương Thanh quở trách vài câu, sau đó thở dài một hơi nói:

- Nữu Nữu, bố cũng biết con đã trưởng thành, bố không quản được con nữa. Nhưng bố hi vọng con không giống người ta, chạy theo trào lưu gì đó, rồi làm những việc trái luân thường đạo lí.

- Vâng ạ!

Dương Tử Mi nhu thuận gật đầu, sau đó hỏi:

- Sao bố lại tới đây? Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì không?

- Không phải, trong nhà không có chuyện, mà là bên nhà ngoại con có người đến tìm, muốn nhờ con đến thôn họ xem phong thủy.

Dương Thanh cười khổ nói:

- Cái danh tiếng thầy tướng này của con đã truyền tới nhà bà ngoại con rồi, haizz, đây là...

- Xem phong thủy?

Trong trí nhớ của Dương Tử Mi, năm cô ba tuổi thì bà ngoại đã mất. Bà ngoại sinh được ba người con trai và một người con gái. Nhưng bọn họ đều vô cùng háms lợi, khinh thường Dương Thanh nghèo khó. Mỗi lần Hoàng Tú Lệ đưa chồng con về thăm nhà mẹ đẻ đều bị cười nhạo, vì vậy cũng rất ít khi quay về.

- Ủ, lần này cậu họ con đến đây, anh ta nói xung quanh thôn họ đã hơn mười năm không có mưa. Kì quái là những nơi khác đều có mưa, nhưng khi cơn mưa vừa đến bên cây cầu nối liền với thôn thì ngừng lại. Lúc nào cũng là một bên thì mưa, một bên thì nắng, vô cùng quý dị. Hiện tượng này đã kéo dài hơn mười năm rồi, cây cối trong thôn đều chết sạch, hoa màu phải trồng ở ngoài thôn, người trong thôn khổ không thể tả. Không biết họ nghe từ đâu biết con biết xem phong thủy, liền bảo cậu họ con qua tìm bố, hi vọng con có thể đến thôn đó xem một chuyến, xem xem có thể tìm ra vấn đề không.

Dương Thanh giải thích nói.

Cách một cây cầu, một bên đổ mưa, một bên lại mãi không có mưa?

Không ngờ còn có chuyện này.

Nếu không ngoài ý muốn, chắc chắn phong thủy chỗ đó có vấn đề.

Nhưng lúc này cô không rảnh, cô muốn đợi Long Trục Thiên trở về, phải trông coi sư phụ không thể rời đi.

- Bố, mấy ngày nay con có chuyện, sư phụ con ngã bệnh, con không thể ra ngoài. Bố nói với cậu họ chờ con có thời gian rảnh nhất định sẽ qua xem, xin họ đợi một chút.

Dương Tử Mi giải thích.

- Đạo trưởng Ngọc Thanh ngã bệnh? Để bố vào thăm.

Dương Thanh vừa tôn kính vừa cảm kích đạo trưởng Ngọc Thanh. Ông biết, nếu không có Ngọc Thanh, thì con gái mình cũng không có ngày hôm nay. Bởi vậy, vừa nghe nói ông bị bệnh, lập tức nôn nóng muốn vào thăm.

Chương 671: Trở về

Dương Tử Mi cũng không muốn bố nhìn thấy bộ dạng lúc này của đạo trưởng Ngọc Thanh, lập tức từ chối nói:

- Bố ơi, sư phụ cần tĩnh dưỡng, bây giờ không tiện gặp bố, bố về trước đi...

- Rốt cuộc ông ấy bị bệnh gì nghiêm trọng vậy? Bố còn tưởng rằng đạo trưởng sẽ không mắc bệnh gì cơ.

Dương Thanh nghi hoặc hỏi.

- Bố, tuy rằng sư phụ tu đạo nhưng cũng không thể tránh khỏi sinh lão bệnh tử, con cũng vậy.

- Ừ.

Dương Thanh gật đầu xong liền hỏi:

- Nữu Nữu, vậy lúc nào con mới rảnh đi qua chỗ nhà bà ngoại? Bọn họ đều mong có mưa sớm một chút, nếu không mọi người sẽ nổi điên mất, cậu họ con đang chờ ba trả lời đấy.

Dương Tử Mi khó xử:

- Bố, sư phụ như vậy, con thật sự không thể rời đi nửa bước, có thể đợi đến hai tuần sau được không?

- Nữu Nữu...

Dương Thanh nghiêm giọng nói:

- Đây là việc nhà ngoại nhờ con giúp đỡ, nếu con vẫn tiếp tục kéo dài thời gian không đi, người ta sẽ chửi mắng mẹ con, họ sẽ nói mẹ con là vong ân bội nghĩa.

Dương Tử Mi cũng có chút lo lắng.

Điều bố nói đều là sự thật.

Nếu chỉ vì tiền thì cô cũng không để ý nhưng việc này liên quan đến danh dự của mẹ ở nhà ngoại.

Mặc dù mẹ cô đã nhiều năm không về nhà ngoại, nhưng đó là nơi bà sinh ra, chắc chắn bà rất muốn trở về nơi đó.

Vậy chỉ có thể chờ Long Trục Thiên quay lại, nhờ anh giúp sơ phụ, còn mình sẽ qua bên đó.

Nhà bà ngoại không quá xa, đi xe đến đó chỉ cần sáu tiếng đồng hồ. Nhưng điều cô lo lắng là sự việc lớn quá, khó có thể giải quyết trong thời gian ngắn, như vậy cũng không trở về sớm được.

- Bố, vậy bố nói với cậu họ, ngày mai con sẽ qua đó.

- Được, vậy ngày mai để mẹ con đi cùng với con tới nhà ngoại, để gặp cậu dì của con.

Dương Thanh thấy Dương Tử Mi đồng ý thì rất vui mừng.

- Vâng, ngày mai con sẽ đi đón mẹ.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

Dương Thanh hài lòng rời đi.

Ông vừa đi khỏi, tâm trạng Dương Tử Mi đột nhiên trở nên hưng phấn.

Không lẽ Long Trục Thiên về tới đây?

Cô chạy ra cửa, nhón chân ngó nghiêng chờ.

Quả nhiên chiếc Hummer màu đen của Long Trục Thiên đang rong ruổi cách đó không xa.

Tim cô đập phồng theo chuyển động của chiếc xe, si ngốc nhìn chiếc xe đi đến gần.

Xe dừng trước mặt cô, thân hình cao to cường tráng màu đen của Long Trục Thiên từ trên xe nhảy xuống.

Ánh mắt hai người giao nhau, trực tiếp xuyên vào tim nhau.

Trái tim chợt đập chậm một nhịp, vui mừng như điên đến mức nghẹt thở.

Hai người đứng bất động, hai mắt nhìn nhau không chớp, yên lặng nhìn đối phương, chỉ muốn đối phương ở trong tầm mắt của mình, sau này không rời khỏi tầm mắt nhau.

Thật lâu sau, Long Trục Thiên giang hai tay, nghẹn giọng gọi:

- Mi Mi, anh về rồi!

- Trục Thiên, cuối cùng anh đã về!

Nói xong, nước mắt Dương Tử Mi không kiềm chế được chảy xuống. Cô chạy nhào vào lồng ngực ấm áp của anh, ôm lấy vòng eo to lớn, mặt chôn ở vị trí trái tim anh...

Tai trái áp vào bên ngực có trái tim đang đập phập phồng hỗn loạn.

Nỗi lo sợ bất an trước đây, trong chớp mắt đều biến mất.

Dường như chỉ cần anh ở đây, cô không có bất kỳ sự lo sợ hay khó khăn gì nữa.

Một tay Long Trục Thiên ôm eo cô, một tay xoa tóc cô, đau lòng nhìn mái tóc vốn màu đen dài biến thành màu băng lam.

Phải trải qua lo lắng thế nào, mới khiến cô biến thành thế này?

Bàn tay thô ráp của anh nhẹ vuốt tóc cô, vỗ về sau lưng cô, muốn nói lời trấn an, nhưng lại không nói nên lời, chỉ đành để cô khóc ướt nhẹp trước ngực mình...

Chương 672: Về nhà rồi lại khóc

Về nhà rồi hăng khóc, Mi Mi!

Nhìn cô khóc một lúc, rồi Long Trục Thiên khom người ôm ngang người cô, để cô nằm trong lồng ngực mình, vừa đi vừa cúi đầu dùng đôi môi ấm áp hôn lên khóe mắt đầy nước mắt của cô.

Dương Tử Mi để mặc cho anh ôm như vậy, đi vào trong nhà.

Ba người Sadako, Lam Nha Nha, Tiểu Thiên ở trên hành lang tòa nhà, ba đôi mắt nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Dương Tử Mi cảm thấy hơi thẹn thùng, cuống quýt bảo Long Trục Thiên đặt cô xuống.

Long Trục Thiên không chịu, ôm cô càng chặt hơn, miệng nói thầm một câu:

- Sao lại có nhiều bóng đèn vậy?

- Anh Trục Thiên thật quá đáng, thế mà coi chúng ta là bóng đèn.

Tiểu Thiên bất mãn nói thầm.

Long Trục Thiên lờn nó một cái:

- Đừng tưởng mày là quỷ sứ biến thành trẻ sơ sinh thì anh đây không đối phó được với mày, còn nói thêm nữa, anh ném mày ra đường.

Tiểu Thiên run lên một cái, vội vàng ngậm cái núm vú cao su, nó vẫn chưa quên cảnh Tuyết Hồ bị ném đi lúc trước.

- Lát nữa sẽ hỏi thăm mọi người.

Long Trục Thiên nhìn thoáng qua Sadako và Lam Nha Nha, sải bước ôm Dương Tử Mi đi vào phòng.

Lâu rồi chưa được ôm cô, anh ta không muốn lãng phí một giây một phút nào.

Đi đến trước cửa phòng, đang định cúi chân đá văng cửa phòng thì Dương Tử Mi ngăn lại:

- Đừng, sư phụ đang ở bên trong.

Long Trục Thiên giật mình:

- Sao sư phụ lại ở trong phòng em?

- Em không yên tâm để sư phụ một mình, nên đưa người qua đây chăm sóc.

- Thì ra là vậy.

Long Trục Thiên thả Dương Tử Mi xuống.

Dương Tử Mi đẩy nhẹ cửa ra, nhìn đến sư phụ đang bình yên nằm trên giường cùng con mèo đen kia, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Gần đây cô hơi suy nhược thần kinh, luôn lo lắng đột nhiên sẽ không gặp được sư phụ nữa.

Long Trục Thiên lôi kéo tay cô, đi đến trước giường, biết rõ Ngọc Thanh đang ở trạng thái người thực vật, nhưng vẫn cung kính hành lễ một tiếng:

- Sư phụ, con đã về.

- Meo meo...

Con mèo đen bên cạnh Ngọc Thanh kêu lên một tiếng với Long Trục Thiên, sau đó lại cuộn mình kề sát Ngọc Thanh.

- Con mèo đen này...

Long Trục Thiên nghi hoặc hỏi:

- Sao nó lại ở bên người sư phụ?

- Em nhặt được nó bên trong con hẻm ở không gian thứ nguyên quái dị, không biết vì sao, nó không chịu rời khỏi sư phụ. Thế nên em cũng để nó đợi, cố gắng giúp đỡ chăm sóc sư phụ.

Dương Tử Mi trả lời.

- Khí tức con mèo này có chút khác thường.

Long Trục Thiên thấy ánh mắt con mèo đen này không giống với những con mèo bình thường khác.

- Em cũng biết thế, nhưng không thấy nó có gì khác thường, có lẽ nó có duyên với sư phụ, vì thế mới ở bên sư phụ. Em không thấy nó có ác ý gì,

hôm đó cũng nhờ nó mới có thể ra khỏi nơi quỷ quái kia, bằng không em đã bị nhốt đến chết.

Dương Tử Mi đuổi tay sờ sờ con mèo đen:

- Tiểu Hắc, vất vả mày rồi, sư phụ có động tĩnh gì, nhớ rõ kêu một tiếng nhé.

- Meo meo.

Mèo đen kêu một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, bộ dạng như muốn ngủ.

Dương Tử Mi kéo tay Long Trục Thiên, đi đến hậu viện mà sư phụ, sư thúc vốn vẫn ở.

Trong điện thoại, Long Trục Thiên cũng được báo tin về cái chết của sư thúc, nhìn viện tự trước kia nhờ có Ngọc Chân Tử mà sinh cơ bừng bừng. Nhưng hiện tại trở lên vô cùng yên tĩnh, trong lòng anh ta vô cùng buồn bã.

Nhìn cột hoa mai mà Ngọc Chân Tử thích nhất, Dương Tử Mi càng thêm khổ sở.

Trước kia, mỗi lần cô đi vào hậu viện, sư thúc đều cố ý ở trên cột hoa mai làm các động tác mạo hiểm để trêu chọc cô rồi cười vang.

Mà sư phụ thì luôn ngồi khoanh chân dưới gốc cây yên lặng nhìn bọn họ.

Vật còn, người lại không!

Sau này sư thúc vĩnh viễn đều chỉ có thể nằm ở dưới đất lạnh lẽo, không bao giờ gọi tiểu sư diệt trêu cô nữa.

Tim cô lại quặn đau...

Chương 673: Xin lỗi, chỉ có thể để em tự bảo vệ chính mình

Long Trục Thiên và Dương Tử Mi cùng đi vào phòng của Ngọc Thanh.

Phòng này đã được Sadako dọn dẹp sửa sang lại rồi, bùn đất được lấp phẳng, sàn nhà cũng đã được sửa sang lại, những khí độc ngầu đậm đặc lan tỏa bốn xung quanh cũng đã tan biến hết.

- Mi Mi, anh thấy mọi thứ đều có liên quan tới Sadako.

Long Trục Thiên nghe cô miêu tả tình huống hôm đó, gật đầu nói:

- Chính xác mà nói thì hẳn là có liên quan đến kẻ làm phép.

- Sadako bị chôn đã hơn trăm năm, kẻ làm phép chắc hẳn cũng đã chết.

- Cũng có khả năng rất lớn là Sadako bị hạ một loại phép thuật nào đó, vì thế khiến sư phụ bị ảnh hưởng.

- Đúng vậy, hôm đó khi em nhỏ máu vào chính giữ trán để làm Sadako sống lại, em có liếc nhìn sư phụ, phát hiện người có nụ cười rất quý dị. Lúc ấy em cho rằng mình hoa mắt, cũng không để trong lòng, sau đó sư phụ liền trở nên là lạ. Thậm chí bởi vì em để Tiểu Thiên phụ thể, làm người không lấy được nhau thai âm dương mà nổi trận lôi đình. Điều đó hoàn toàn không giống với tính cách của sư phụ.

Dương Tử Mi gật đầu đáp.

- Một vị sư phụ ở trên mặt đất, một vị khác ở dưới đất. Anh luôn cảm thấy khả năng này không lớn, trong đó nhất định có gì sai.

- Vâng.

- Nghe nói thầy Âm dương Nhật Bản Abe Seiten rất lợi hại, được Thiên Hoàng phong làm quốc sư, am hiểu sâu sắc thuật Âm Dương, có lẽ ông ấy mới có thể giải thích được tất cả chuyện này...

- Abe Seiten?

Dương Tử Mi kinh ngạc hỏi Long Trục Thiên:

- Anh có biết tuổi tác của người đó cũng không có không? Lần trước em lấy được hai cái trang sức Ngũ Mang Tinh từ tay của hai tên Sumo Nhật Bản, loại cát khí đó rất đặc biệt, nhưng không ngờ nó lại phản ứng dữ dội với khí âm sát của em.

- Nghe nói đến giờ vẫn chưa có ai tận mắt nhìn thấy người này, là nam hay nữ, già hay trẻ cũng không ai biết, nhưng lại tồn tại ở khắp mọi nơi trên đất nước Nhật Bản như một vị thần.

- Chúng ta làm thế nào để tìm thấy người này?

Tuy rằng Dương Tử Mi trải qua hai kiếp nhưng do điều kiện hạn chế, nơi xa nhất mà cô đi qua chỉ là thành phố B. Kinh nghiệm có hạn, điều này khiến cô chưa từng nghĩ đi tìm hiểu thuật Âm Dương ở Nhật Bản.

Long Trục Thiên nhìn cô, rất muốn nói với cô rằng anh sẽ cùng em đến đó tìm người.

Nhưng lúc này anh ta không thể, cũng không dám hứa hẹn quá nhiều với cô, chỉ sợ làm cô thất vọng.

- Thứ phải tìm, thì sớm hay muộn cũng sẽ tìm được, giống như trên thế giới có hơn sáu tỉ người, nhưng cần phải gặp nhau thì sẽ luôn gặp được nhau, đây chính là một loại số mệnh.

Long Trục Thiên đáp lại.

- Ha ha, không ngờ vài ngày không gặp, mà anh đã trở thành thuyết gia về số mệnh.

Dương Tử Mi cười cười, nhưng trong lòng lại nghĩ làm thế nào để thông qua Fujiki tìm được cái tên Abe Seiten.

Long Trục Thiên ôm vai cô, lông mày cau lại.

Thật muốn vứt bỏ hết thảy, chỉ ở bên cô, cùng cô vui, cùng cô buồn, giúp cô giải quyết mọi vấn đề.

Nhưng sinh mệnh của mình, cũng không chỉ là của riêng mình.

Vừa xuống máy bay, Arnold lập tức mở điện thoại thông báo Reiss ra tay động thủ, tiêu diệt một thuộc hạ đặc lực của mình.

Nếu như Reiss thật sự lên làm Thánh Chủ, đừng nói đến chuyện có thể cùng Dương Tử Mi vui vẻ cả cuộc đời. Không những không bảo vệ được những thuộc hạ trung thành của mình, mà ngay cả tính mạng của mình và Dương Tử Mi, cũng khó mà bảo vệ được.

Với tính cách của Reiss, có khả năng đã phát hiện sự tồn tại và nơi ở của

Dương Tử Mi.

Vì thế, anh ta mới vô cùng mong muốn cô trở nên cường đại hơn, để có thể bảo vệ chính bản thân mình.

Chương 674: Giám sát

Sadako làm xong bữa tối vô cùng phong phú.

Bình thường cô và Lam Nha Nha chỉ ăn chút thức ăn thanh đạm. Lúc này Long Trục Thiên trở về, bữa ăn lập tức lấy thịt làm món chính, nhất là thịt dê và thịt bò mà anh ta thích nhất.

Ngồi trước bàn cơm, Dương Tử Mi mới có thời gian giới thiệu Long Trục Thiên với Sadako và Lam Nha Nha.

Như lời của Dương Tử Mi, nha đầu Lam Nha Nha này rất nhát gan, thấy khí tức của Long Trục Thiên quá lớn, quả nhiên khẩn trương không dám hừ một tiếng.

Dương Tử Mi lại nhớ đến Sadako có cùng đồng khí liên chi với mình, mà mình lại yêu Long Trục Thiên, sợ rằng Sadako cũng sẽ có tình cảm đặc biệt với anh, nên cô cũng không nhận được chú ý quan sát cô ta.

Phát hiện ánh mắt Sadako nhìn về phía Long Trục Thiên cũng không có gì khác thường, liền hơi hơi yên tâm, sau đó cười thầm mình lòng dạ hẹp hòi.

Xem ra, Sadako chỉ cùng tiến cùng lui với mình trên phương diện tình khí nguyên, còn về mặt tình cảm thì không giống nhau.

Chủ nhân mà cô tin tưởng cung phụng chỉ có bản thân mình thôi.

Tiểu Thiên bị đặt ở vị trí cho trẻ sơ sinh trên bàn ăn, chỉ có thể nhìn, mà không thể ăn, bởi vì không có răng để ăn, chỉ đành buồn bực hút sữa thật mạnh.

- Đợi đây, chờ mình mọc răng rồi, mình sẽ kêu Sadako hàng ngày làm món ngon cho mình ăn.

Tiểu Thiên bất bình trong lòng nói.

- Chờ cậu mọc răng rồi hãy nói.

Long Trục Thiên cố ý gấp một miếng thịt dê nướng thơm ngon giơ lên trước mặt Tiểu Thiên sau đó bỏ vào miệng, ăn ngon lành.

Tiểu Thiên hận đến mức nghiến răng nghiến lợi:

- Long Trục Thiên, anh chẳng những keo kiệt hay ghen tị mà còn âm hiểm cay độc.

- Anh như vậy đó, cậu có thể làm gì anh?

Long Trục Thiên nhú nhú mày, gấp một miếng cho Dương Tử Mi:

- Ăn ngon lắm, Mi Mi em ăn nhiều một chút, để cho người không ăn được chảy nước miếng.

Dương Tử Mi không biết phải làm sao.

Long Trục Thiên thế mà lại lộ ra một mặt hiểm thấy của anh, thế mà lại trêu đùa với Tiểu Thiên.

Thật ra, Long Trục Thiên làm như vậy chính là cố ý làm Dương Tử Mi vui

vẻ, để cô tạm gạt sang một bên bộ dạng chồng chất lo lắng.

Anh không am hiểu các thể loại thuật Âm Dương kia, không có năng lực để giúp cô, chỉ có thể để cô gánh vác mọi thứ, làm tăng thêm khả năng gánh vác áp lực tâm lí.

Tiểu Thiên cũng vậy.

Nó mặc dù có linh khí nhất định, lại chịu sự hạn chế của thân thể trẻ sơ sinh, chỗ nào cũng không ngồi được, việc gì cũng không làm được, chỉ có thể nhìn cô thương tâm, bản thân cũng khổ sở.

Bởi vì không khí trên đũa mà Long Trục Thiên và Tiểu Thiên tạo ra mà ngay cả người nhất gan như Lam Nha Nha cũng dần quên đi khí tức của Long Trục Thiên, bắt đầu cười rộ lên.

Tâm tình Dương Tử Mi cũng tốt hơn một chút.

May là có Long Trục Thiên ở đây, có bạn bè như Tiểu Thiên, Lam Nha Nha ở bên.

Sau khi ăn cơm, Dương Tử Mi ngồi lên xích đu cho mát.

Long Trục Thiên ở đằng sau lưng đẩy cho cô, đẩy xích đu lên cao.

Dương Tử Mi coi mình như những thiếu nữ bình thường, mỗi lần xích đu lên cao liền kêu to lên.

Tâm tình vốn nặng nề cũng dần biến mất.

Nhưng khi cô ở trên cao, vô tình liếc nhìn ra bên ngoài tòa nhà, thấy trong khu rừng nhỏ đối diện có ánh sáng phản chiếu của kính viễn vọng đang

chiều về phía tòa nhà của mình.

- Có người đang giám sát mình ư?

Cô bảo Long Trục Thiên lại đẩy lên cao.

Quả nhiên trong khu rừng nhỏ có khoảng bốn năm người, có hai cái kính viễn vọng đang hướng về phía tòa nhà của mình.

Cô xuống xích đu, nói với Long Trục Thiên.

Con người Long Trục Thiên hơi rụt lại:

- Chúng ta ra ngoài xem.

- Vâng!

Hai người trèo qua bức tường bao quanh sân sau đi ra ngoài, chia thành hai hướng đi về phía khu rừng cây cối um tùm.

Chương 675: Anh yên tâm

Đến gần khu rừng rậm, quả nhiên bên trong mai phục sẵn năm kẻ có khí tức rất ổn định, có lực, tất cả đều không phải người bình thường.

Dương Tử Mi lắng tai nghe bọn chúng trò chuyện.

Tuy bọn họ trông giống người Hoa Hạ nhưng lại dùng tiếng Anh nói chuyện.

Đáng thương cho Dương Tử Mi, các môn đều qua, môn tiếng Anh mặc dù tạm qua, nhưng khả năng nghe, thì lại quá kém.

Thật sự nghe không hiểu bọn họ nói tiếng chim tiếng chuột gì nữa.

Cô thề, về sau nhất định phải cố gắng học tiếng Anh, tránh chịu thiệt ở mặt ngôn ngữ.

Ngay khi cô muốn ra tay thì lại thấy Long Trục Thiên giống như một con báo Châu Phi mạnh mẽ, đi xuyên trong rừng, trong chớp mắt đã tới trước mặt năm tên đó.

Năm người vừa nhìn thấy Long Trục Thiên thì vội vàng móc súng ra.

Chỉ tiếc súng của bọn họ còn chưa kịp lên đạn thì ba tên đã bị đánh ngã, hai tên còn lại bị Long Trục Thiên bẻ gãy tay, áp xuống mặt đất, sau đó ném thành một đồng.

Thấy động tác của Long Trục Thiên, mí mắt của Dương Tử Mi hơi giật giật.

Cô phát hiện, mỗi lần anh ra tay đều cực kỳ nhanh chuẩn độ, dã man tàn khốc như mãnh thú.

Cô đi ra hỏi:

- Bọn họ vừa nói gì vậy?

- Là người của Reiss.

Long Trục Thiên xách áo một tên treo lên trên cây, dùng tiếng Anh lớn tiếng ép hỏi.

- Cậu Long, chúng tôi không phải đến giết cô ấy mà đến để bảo vệ cô ấy.

Người kia khấn trương trả lời, bọn họ vừa tới nơi này, không nghĩ tới đã bị phát hiện, mà Long Trục Thiên khiến bọn họ kinh sợ đáng lẽ phải ở châu Âu, sao lại trở lại đây?

- Bảo vệ?

Long Trục Thiên cười lạnh nói:

- Ta không cho rằng người của Reiss sẽ bảo vệ cho người của ta.

- Nhưng sự thực chính là như vậy, Reiss vốn là sai chúng tôi bắt cóc cô ấy nhưng sau lại thay đổi mệnh lệnh, sai chúng tôi bảo vệ cô ấy, tránh bị người của Thánh nữ Theresa giết.

Tên thuộc hạ hoảng sợ nói.

- Theresa?

Con người Long Trục Thiên hơi co rụt, nhanh chóng hiểu ra nguyên do.

Reiss vẫn luôn theo đuổi Theresa, mà Theresa lại thích mình.

Hắn vốn định bắt cóc Dương Tử Mi để uy hiếp mình, nhưng lúc này để có thể đẩy Theresa rơi vào vòng tay của hắn, hắn lại lựa chọn bảo vệ Dương Tử Mi.

- Trở về báo cho Reiss, người phụ nữ của ta, ta sẽ bảo vệ! Nếu tiếp tục để ta thấy các người xuất hiện ở đây, dù một tên cũng đừng hòng sống sót trở về. Còn nữa, nói cho Reiss, nếu hắn dám động vào người phụ nữ của ta, ta cũng không ngại chạm đến mẹ hắn đâu.

Long Trục Thiên lạnh giọng nói, sau đó nhấc chân lên, bọn chúng như những quả bóng, bị anh ta đá ra ngoài.

- Các anh rốt cuộc nói gì vậy?

Dương Tử Mi vẫn không hiểu cuộc nói chuyện giữa bọn họ, nghi hoặc hỏi.

- Không có gì!

Long Trục Thiên kéo tay cô:

- Không cần lo lắng vì bọn đạo chích này, quay về thôi.

- Anh vừa mới bảo Reiss cái gì? Hắn là ai? Những người này do hắn sai tới ư?

Dương Tử Mi vẫn còn đang thắc mắc.

- Reiss là đối thủ của anh.

Long Trục Thiên nhìn về phía Dương Tử Mi, áy náy nói:

- Mi Mi, xin lỗi, vì anh mà bọn họ coi em là mục tiêu.

Dương Tử Mi cười cười, ôm eo hắn:

- Em rất vui khi có thể vì anh mà trở thành mục tiêu của bọn chúng. Anh yên tâm, dù anh không ở đây, em cũng có đủ khả năng để bảo vệ tốt cho chính mình!

Nghe thế, trái tim Long Trục Thiên trở nên mềm mại, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô gái yêu kiều trong lòng.

Anh ta thật may mắn, người mình yêu là cô ấy mà không phải ai khác.

Tâm động thì tình cũng động, anh ta nhin không được cúi đầu tìm đôi môi anh đào của cô...

Chương 676: Hạnh phúc bên nhau

Sư phụ ở trong phòng em, vậy đêm nay chúng ta ở đâu?

Long Trục Thiên ôm lấy eo Dương Tử Mi, giả bộ tủi thân nói:

- Bởi vì không có em ở bên cạnh, lâu rồi anh không có một giấc ngủ ngon.

Nghe hẳn nói như vậy, tim Dương Tử Mi nhói lên một chút.

- Sư phụ ở trong này, chúng ta ngủ ở "nhuyễn tháp"(*) bên kia, em muốn trông sư phụ, bằng không sẽ không yên lòng.

Dương Tử Mi chỉ vào một bên nhuyễn tháp nói:

- Tuy nhỏ nhưng vẫn đủ cho anh nằm.

- Nhưng anh muốn ngủ cùng với em.

Long Trục Thiên ôm cô nằm trên nhuyễn tháp.

Có sư phụ cùng con mèo đen đang trừng đôi mắt nhìn ở bên cạnh, anh ta ngược lại không lộn xộn gì, chỉ ôm cô trong lòng.

Không đến một phút đồng hồ đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều của anh ta vang lên.

Xem ra thật sự rất buồn ngủ rồi.

Dương Tử Mi nằm trong vòng tay anh không nhúc nhích, nhìn khuôn mặt anh, nghe tiếng anh hít thở, cảm thụ nhiệt độ ấp áp của cơ thể anh, trong lòng có một loại hạnh phúc không nói nên lời.

Cô không cần gì nhiều, chỉ muốn anh có thể luôn ở bên cạnh mình.

Chỉ tiếc yêu cầu đơn giản này anh cũng không thể làm được.

Hai người luôn vì đủ loại nguyên nhân mà bên nhau thì ít, xa cách thì nhiều.

Trong lúc Long Trục Thiên đang ngủ ngon, thì thẻ bài gỗ đào của cô và của anh lần nữa thay đổi màu sắc tương ứng.

Một lạnh một nóng, nhiệt độ cơ thể hai người tiếp xúc, tẩy tủy, khiến thể chất hai người xuất hiện thay đổi.

Dương Tử Mi cố nén cảm giác lạnh lẽo, mãi đến khi thẻ bài gỗ đào trở về trạng thái bình thường ban đầu, mới nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Cô đã quen với việc tầm bốn giờ hơn là thức dậy, vì việc của sư phụ, nên cô cũng chỉ có thể truyền khẩu quyết lại cho Hoàng Vân Quốc. Để năm giờ hàng ngày anh ta có thể tiến vào trong trận Tụ Linh để tu luyện.

Vừa mở mắt, chuyện đầu tiên cô làm chính là nhìn về phía sư phụ ở giường bên kia, thấy ông vẫn nằm ở đó, mới yên tâm một chút.

Quay đầu lại phát hiện Long Trục Thiên đã tỉnh, đôi mắt chút xanh chút đen đang nhìn cô.

Dương Tử Mi hô hấp khẽ ngừng một chút, trái tim đập chậm nửa nhịp, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lên.

Long Trục Thiên ôm chặt bên hông cô, khiến cô dính chặt lấy mình.

Dương Tử Mi xấu hổ nhìn về phía sư phụ, vừa vặn thấy con mèo đen đang chớp mắt nhìn cô, đôi mắt phát ra màu xanh âm u.

Dương Tử Mi khẩn trương đẩy anh ra, nhỏ giọng nói:

- Anh đừng như thế, sư phụ đang ở đây đó.

- Chỉ là ôm em thôi mà.

Tay Long Trục Thiên cũng không buông ra mà cúi đầu hôn lên mái tóc màu băng lam của cô hỏi:

- Tóc của em đến bao giờ mới có thể khôi phục?

- Anh nhìn không quen à?

Dương Tử Mi hỏi.

- Không phải, anh chỉ sợ chính em không quen, chỉ cần là thứ trên người em, dù nó biến thành thế nào, anh cũng thích.

Ngón tay Long Trục Thiên cuốn vài lọn tóc của cô nói.

- Nếu có một ngày khuôn mặt của em đột nhiên trở nên xấu xí, anh còn thích em không?

Dương Tử Mi cũng giống như mọi nữ nhân trong thiên hạ, luôn không có

cảm giác an toàn với tình yêu, bởi vậy liền hỏi loại câu hỏi ngu ngốc này.

- Chỉ cần em còn thở, dù biến thành thế nào, anh cũng yêu em.

Long Trục Thiên duỗi tay sờ hai má cô nói:

- Đương nhiên anh cũng yêu bộ dạng của em lúc này.

Dương Tử Mi mím môi cười cười, nói thật, chính cô cũng không thể xác định nếu có một ngày Long Trục Thiên không còn anh tuấn uy vũ như bây giờ. Mà biến thành một nam nhân xấu xí bị hủy dung nhan, thì cô cũng không biết mình có ghét bỏ anh không, có còn yêu anh như bây giờ nữa không.

- Trục Thiên, hôm nay em phải ra ngoài đến nhà bà ngoại xử lí chút việc, không biết có thể nhanh chóng trở về không, anh có thể giúp em trông chừng sự phụ được không?

Nghĩ đến việc mà mình đã đồng ý với bố, Dương Tử Mi liền hỏi Long Trục Thiên.

- Bao giờ em mới trở lại?

Đêm qua, Long Trục Thiên nhận được tin của Arnold, muốn anh ta nhanh chóng trở về đối phó với Reiss.

(*)Nhuyễn tháp: Ghế mềm dùng để nghỉ ngơi.

Chương 677: Ra ngoài

Mọi việc xong xuôi, em nhất định sẽ nhanh chóng trở về. Anh hãy ngoan ngoãn ở nhà đợi em được không?

Thấy khuôn mặt anh hiện lên sự lo lắng rồi rầu, Dương Tử Mi cho rằng anh không nỡ rời xa mình. Dù sao hai người vẫn thường xuyên ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, lần này vừa mới gặp nhau, mà mình lại phải đi đến một nơi khác.

Cô chỉ đành coi hết thấy là do vận mệnh bi đát của thầy tướng mà thôi.

Long Trục Thiên nhìn khuôn mặt chờ mong của cô, muốn nói tình hình thật sự cho cô lại không nói nên lời, chỉ đành gật đầu.

- Ngoan... yêu anh!

Dương Tử Mi chủ động hôn lên mi tâm đang nhú chột của anh.

Đôi môi ấm áp giống như lông vũ nhẹ nhàng ấn lên trán anh, khiến anh ngứa ngứa, thân thể sinh ra phản ứng, khát vọng tăng cao.

Anh kéo cô qua, để cô nằm trên người mình, ôm lấy eo cô, hơi thở dồn dập.

Dương Tử Mi phát hiện khác thường, âm thầm thở dài một hơi, lẳng lặng nằm trên lồng ngực anh, nghe tiếng hít thở dần khắc chế để bình tĩnh trở lại của anh.

- Đứng dậy thôi!

Long Trục Thiên không nỡ thả cô:

- Đi nhanh về nhanh, anh chờ em.

- Vâng!

Dương Tử Mi trả lời xong liền từ nhuyển tháp đi xuống, đến bên bên sư phụ kiểm tra mạch đập, đồng tử, thấy không có gì khác thường bèn dùng ngân châm đưa chút nguyên khí vào cơ thể ông.

Lúc trước cô chiêu hồn sư phụ bị trọng thương, hiện giờ bên ngoài thoát nhìn không có vấn đề gì. Nhưng cô biết nguyên khí của mình đã hao tổn rất nhiều, giảm mất một nửa công lực so với bình thường.

Vì vậy, cô chỉ có thể miễn cưỡng đưa chút nguyên khí vào cơ thể sư phụ, bảo vệ tâm mạch, chủ yếu vẫn dựa vào dược liệu trân quý mà Tuyết Hồ để lại để giữ lại nguyên khí.

- Sư phụ!

Cô ngồi ở bên giường, nắm đôi tay hơi lạnh của sư phụ:

- Nữu Nữu phải ra ngoài một hôm, không thể làm bạn bên cạnh người, thật xin lỗi.

Sư phụ không đáp lại, mà con mèo một bên lại meo một tiếng, như là thay sư phụ trả lời cô.

- Tiểu Hắc, vất vả mày, tao không ở đây, nếu sư phụ có chuyện gì, mày gọi

Trục Thiên nhé.

Dương Tử Mi sờ sờ đầu nó:

- Cám ơn mày giúp tao trông coi sư phụ một tắc không rời.

- Meo meo...

Tiểu Hắc kêu một tiếng với cô, rồi lại cuộn người, giả vờ ngủ bên người Ngọc Thanh.

Dương Tử Mi thật sự không hiểu con mèo tinh này, cũng không biết rốt cuộc nó có hiểu tiếng người không nữa.

Để đề phòng Sadako làm ra chuyện gì đó, Dương Tử Mi quyết định lần này ra ngoài sẽ mang theo Sadako đi cùng.

Lần trước lúc mình không ở đây, chỉ có Sadako và sư phụ, kết quả đột nhiên lại bảo sư phụ mất tích.

Lam Nha Nha thấy Sadako cũng không ở nhà, cô vốn có chút sợ hãi Long Trục Thiên, nên định về nhà đợi đến khi nhóm người Dương Tử Mi quay lại. Nhưng Tiểu Thiên vẫn cần được chăm sóc, nên cô quyết định ở lại.

Dương Tử Mi bảo Long Trục Thiên đưa chiếc Hummer cho cô lái.

- Em chắc là mình biết lái xe?

Long Trục Thiên nhìn cô hỏi.

- Vâng, lần trước em đã học lái xe rồi, em cũng chuẩn bị mua một chiếc xe để lái nữa cơ.

Dương Tử Mi gật gật đầu.

- Anh tặng em.

Long trực Thiên nói:

- Đợi một thời gian nữa anh sẽ đặt một chiếc Hummer ở Mỹ cho em.

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên, gật đầu.

Đồ mà Long Trực Thiên tặng cho cô, cô không việc gì phải kiêu ngạo không nhận.

Lại nghĩ đến lời của La Anh Hào từng nói, anh ta sẽ bảo với Tưởng Tử Lương đưa cho cô dùng một chiếc Land Rover quân dụng siêu cấp.

Đến giờ vẫn chưa có tin tức gì, chắc La Anh Hào đã quên rồi.

Dương Tử Mi ngồi trên chiếc Hummer của Long Trực Thiên, phát hiện lái xe này tiện hơn so với chiếc xe của La Anh Hào. Nó giống như một con ngựa hoang kiêu ngạo bất tuân chạy trên đường, khiến người ta có cảm giác với tốc độ không nói nên lời.

Không biết có phải là lần đầu được Dương Tử Mi đưa ra ngoài không, mà Sadako có vẻ hưng phấn hơn so với bình thường, nói cũng nhiều hơn.

Chương 678: Tình thân như tờ giấy mỏng (1)

Dương Tử Mi đỗ xe đứng ở dưới cửa nhà, bảo Sadako ở bên dưới chờ, mình thì lên lầu.

Sadako là một xác sống, trên người ít nhiều cũng mang theo khí âm sát không tốt, cô mới không để cho Sadako đi vào nhà mình.

Bởi vì Dương Tử Mi đã gọi điện báo trước, để mẹ cô chuẩn bị sớm xuất phát. Dù lúc này mới sáu rưỡi nhưng Hoàng Tú Lệ đã chuẩn bị xong xuôi, bà cũng đã quen tầm này dậy đi ra cửa hàng bánh mì.

- Nữu Nữu, tóc của con...

Hoàng Tú Lệ thấy mái tóc biến thành màu băng lam quý dị, suýt thì bị dọa ngất.

- Mẹ, con không sao đâu, con chỉ nhuộm kiểu tóc hơi lạ dị chút thôi.

Dương Tử Mi ôm vai mẹ:

- Mẹ đã ăn sáng chưa?

- Mẹ ăn rồi, con ăn chưa?

- Vâng, con ăn rồi.

- Vậy chúng ta đến nhà bà ngoại thôi, đã năm năm rồi mẹ chưa về nhà, mẹ rất nhớ nhà.

Hoàng Tú Lệ cười đôn hậu, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập một tia chua xót.

Ngày mừng hai năm mới của năm năm trước, bà cùng Dương Thanh về nhà thăm gia đình anh em. Nhưng vì lúc đó quá nghèo, bà chỉ nhận được sự ghẻ lạnh, châm chọc khiêu khích của bọn họ, đến một người tiếp đãi cũng không có.

Bà chỉ đành đến phần mộ mẹ bà để thắp hương cầu khẩn một chút rồi trở về.

Lần về nhà ngoại đó, khiến bà rất thương tâm, từ đó chưa đề cập trở về lần nào nữa.

Lần này cậu em tới đây, miệng gọi chị rất thân thiện, khiến khát vọng trong nội tâm bà lại dâng trào, muốn trở về thăm nhà.

Dương Tử Mi nhìn Hoàng Tú Lệ vẫn mặc quần áo bình thường như cũ, nghĩ tới đám cậu mợ háms lợi nói:

- Mẹ, chiếc váy lần trước con mua cho mẹ đâu? Mẹ mặc nó rất đẹp mà, sao lại không mặc?

Sau khi Dương Tử Mi có tiền liền đưa cho người trong nhà, nhất là Hoàng Tú Lệ đã vất vả nửa đời người không có nhiều quần áo, cô mua không ít quần áo cho bà. Nhưng Hoàng Tú Lệ cần kiệm mọt mạp đã quen, biết con gái không thiếu tiền, tiệm bánh mì của mình buôn bán cũng tốt, nhưng vẫn mặc loại quần áo cũ, cảm thấy đồ mới rất rêu rao.

- Mẹ cũng không phải còn thời con gái, về nhà ngoại thôi, mặc váy người ta lại cười cho.

Hoàng Tú Lệ ngại ngùng kéo góc áo nói:

- Bộ quần áo này mặc cũng được.

- Mẹ... bây giờ mấy bác gái trong thôn cũng mặc váy hết, mẹ thật đúng là.

Dương Tử Mi không thay đổi được chủ ý của mẹ, thấy trên cổ bà vẫn mang dây chuyền phỉ thúy ngọc lục bảo mà mình điêu khắc, cũng không nói gì nữa, kéo mẹ xuống lầu.

- Nữu Nữu, mẹ chuẩn bị ít bánh mì cho người bên nhà ngoại, con giúp mẹ mang xuống, còn có ít quà tặng nữa.

Hoàng Tú Lệ chỉ vào đồng hồ trên bàn.

- Vâng!

Thật ra, Dương Tử Mi không muốn cho nhà cậu bất cứ thứ gì, trong kí ức cô, bọn họ để lại ấn tượng siêu kém.

Kiếp trước, khi nhà cô tan cửa nát nhà, chết chóc đau thương, cũng chỉ có cậu hai tới xử lí hậu sự, lúc đó cậu hai cũng định đưa cô về nuôi.

Không ngờ, mợ hai lại nhảy dựng lên mắng, nói nhà họ đã có bốn đứa trẻ, không thể nuôi thêm một đứa trẻ ăn không ngồi rồi.

Cậu hai sợ vợ đành bất đắc dĩ đưa cô tới nhà cậu cả có điều kiện sinh hoạt tương đối dư dả, chỉ có hai đứa con trai. Không ngờ cậu cả từ chối, nói ông không có nghĩa vụ giúp người khác nuôi con.

Cậu hai cầu xin thật lâu, nói đây là đứa con duy nhất mà em gái Tú Lệ để lại, sao lại bảo là con người khác được?

Cậu cả vẫn không đồng ý, hơn nữa kiên quyết cho rằng cô là thứ xui xẻo, mới khắc chết cả nhà, nhà mình không cần đồ xui xẻo này.

Cậu hai bất đắc dĩ đưa cô đi tìm các anh chị em khác. Kết quả đều giống nhau, đành phải đưa cô về nhà, quỳ xin trước mặt mẹ, bà mẹ mới miễn cưỡng đồng ý.

Chương 679: Tình thân như tờ giấy mỏng (2)

Nhưng mợ hai phòng cô như phòng cướp, có đồ gì cũng âm thầm đưa cho con bà, chỉ cho Dương Tử Mi ăn cơm thừa canh cặn, giống như nuôi một con chó. Khi đó cô mới sáu tuổi đã phải làm đủ việc nặng từ nhóm bếp, đốn củi, cho lợn ăn, giặt quần áo, quét rác, nếu có chút nào không hợp ý mợ hai, thì xác định không bị đánh cũng bị mắng, nói cô ăn không ngồi rồi, nói cô là đồ tang môn tinh gì đó.

Dương Tử Mi chịu đủ loại ấm ức, có đôi lúc cô mách chuyện với cậu hai, cậu hai tuy thương cháu gái, nhưng cả đời đã bị vợ bắt nạt, chỉ đành hút thuốc bảo cô nhịn một chút.

Cô chịu đựng khoảng một tháng, đến một ngày bị mợ hai đánh một trận, không cho cô ăn mà còn bắt cô đi đốn một đống củi thì cô không chịu nổi nữa, đành trộm mấy cái bánh bao, lặng lẽ trốn đi, lưu lạc ở thành phố.

Cô lang thang trong thành phố, bị người khinh bỉ, ném đủ loại đau khổ. Bữa no bữa đói, thường ở sau phòng bếp khách sạn trộm đồ ăn thừa của họ.

Có một lần ăn vụng bị ném ra lề đường, đau đến chết đi sống lại. Vừa lúc gặp được cậu cả đi bàn việc làm ăn, cô ôm chân hăn cầu xin ông ta mua cho cô chút bánh mì để ăn.

Cậu cả chỉ mua cho cô một cái bánh mì rồi nhanh chóng rời đi, không quan tâm tới cô.

Khi đó cô đã hiểu, mình đã hoàn toàn trở thành trẻ mồ côi, không có ông bà cha mẹ, trên đời này cô không có một người thân thích nào khác nữa.

Kiếp này, tuy đã tránh được thảm kịch kiếp trước, nhưng mẹ cô luôn khiêm tốn. Mỗi lần đến nhà ngoại, đều bị coi thường, thương thấu tâm can.

Tuy anh chị em của mình háms lợi, nhưng Hoàng Tú Lệ lương thiện vẫn luôn nhớ tới nhà ngoại, nhớ tới bọn họ. Không ngại tốn tiền, chuẩn bị túi lớn túi nhỏ tặng cho họ.

Dương Tử Mi thấy mẹ như vậy, cũng hiểu lòng bà, thở dài một hơi, xách đồ xuống dưới.

Sadako thấy họ đi xuống, tiến đến phía trước cầm lấy đồ bỏ vào cốp xe.

- Nữu Nữu, cô ấy là ai?

Hoàng Tú Lệ thấy cô gái có màu tóc giống con gái mình như đúc, có vài phần giống nhau nên nghi hoặc hỏi.

- Sadako là giúp việc của con.

Dương Tử Mi giới thiệu.

Sadako vội vàng khom lưng gật đầu chào Hoàng Tú Lệ:

- Chào bà chủ!

Vừa nghe xưng hô bà chủ, Hoàng Tú Lệ giật mình, mãi sau mới kịp phản ứng, vội vẫy tay bảo:

- Gọi dì là được rồi.

Sadako nhìn về phía Dương Tử Mi.

- Vậy gọi là dì đi.

Dương Tử Mi gật gật đầu, tránh cho mẹ lại cự nự.

- Chào dì ạ!

Âm thanh của Sadako ngọt ngào nhu thuận, người lại xinh xắn. Quan trọng hơn là trông rất giống con gái mình, Hoàng Tú Lệ liền có hảo ý cảm với cô.

Sau khi chuyển hết đồ lên xe, suy xét vấn đề an toàn, Dương Tử Mi để mẹ ngồi ghế sau.

Vốn cô định để Sadako ngồi sau tán gẫu với mẹ, nhưng lại sợ khí âm sát của cô ấy xâm nhập vào cơ thể mẹ, đành để Sadako ngồi ghế trước.

- Nữu Nữu, con biết lái xe à?

Hoàng Tú Lệ cho rằng Sadako sẽ lái xe, không ngờ lại là con gái mình, bà chưa từng thấy con gái lái xe bao giờ, liền thắc mắc.

- Vâng mẹ ạ, không có gì đâu, kĩ thuật lái xe của con rất tốt.

Dương Tử Mi an ủi.

- Nhưng con mới mười lăm tuổi, chưa đủ tuổi lái xe, sẽ bị cảnh sát bắt đó.

Hoàng Tú Lệ nôn nóng nói.

- Không sao đâu!

Nếu thật sự gặp phải cảnh sát giao thông, cô sẽ dùng Chương Nhân Pháp là được.

- Dì... không có việc gì đâu, chủ nhân sẽ giải quyết ổn thỏa thôi.

Sadako quay đầu an ủi Hoàng Tú Lệ.

Không biết có phải do Sadako lớn tuổi hơn, nên nói chuyện rất có sức thuyết phục. Nghe cô nói vậy, sự bất an của Hoàng Tú Lệ cũng biến mất, yên tâm ngồi ở phía sau.

Cả đời bà đều chưa từng ngồi xe tốt như này, tuy cảm giác hơi mất tự nhiên, nhưng cũng có chút hưng phấn.

Trong lòng bà nghĩ khi người nhà ngoại nhìn thấy con gái lái xe như vậy về, chắc hẳn sẽ không khinh thường mình, sẽ thay đổi sắc mặt khác cho mình xem.

Chương 680: Hạn hán ở thôn hoàng (1)

Quãng đường từ thành phố A đến thôn Hoàng nhà ngoại dự kiến ngồi xe mất ba tiếng, nhưng do năm ngoái mới thông đường cao tốc đến đó nên thời gian rút ngắn một nửa.

Bởi vì chở mẹ nên Dương Tử Mi cũng không dám thả tốc độ đua xe, nếu không sẽ càng nhanh hơn.

Dựa vào kí ức, Dương Tử Mi không cần hỏi mẹ, chậm rãi lái xe tới thôn Hoàng.

Quả nhiên, không khí ở bên này cầu thì dễ chịu, vừa sang bên kia cầu lập tức cảm thấy khô hạn nóng bức oi ả, yết hầu khát khô, vô cùng khó chịu.

Đưa mắt nhìn bốn phía, cây cối quanh thôn đều héo rũ, cỏ xanh trên mặt đất đều không thể phát triển được, mặt đất bị khô hạn nứt toác ra.

Có điều, trong thôn cũng có vẻ giàu có hơn so với lúc trước cô tới. Những ngôi nhà xây bằng đất lúc trước, bây giờ đều được thay thế bằng nhà cao tầng, thậm chí có không ít biệt thự theo phong cách châu Âu.

Thôn này vốn có địa hình phong thủy vô cùng tốt, nằm ở cửa kho hàng Sơn Hoàn, tài vận từ bốn phía đổ tới. Trước kia, người trong thôn dù ra ngoài làm ăn buôn bán hay ở nhà làm nông nghiệp, cũng đều thuận nước thuận buồm.

Bởi vì thủy là tài.

Mấy năm gần đây không biết làm sao, như kiểu tài nguyên của mọi người chạy đi đâu hết, cầu tài cũng không dễ dàng, cả thôn dường như chỉ còn lại cái vỏ bọc vốn có.

- Nữu Nữu, hòng mẹ rất khó chịu.

Không khí khô hanh làm cổ hòng Hoàng Tú Lệ khó chịu, liên tục sặc vài lần.

Dương Tử Mi đưa cho bà một viên thuốc chế từ tuyết liên, để bà ngâm vào.

Cổ hòng Hoàng Tú Lệ dần thoải mái hơn.

Thấy sắp được gặp người nhà ngoại, bà liền khẩn trương kéo tay Dương Tử Mi đi vào.

Dương Tử Mi vốn định đi vòng quanh một chút, nhưng thấy mẹ như vậy, cũng đành ở lại sắp xếp mọi thứ trước. Đỗ xe ở bãi đất trống ven đường, rồi cùng Sadako giúp mẹ xách đồ vào thôn.

Bởi vì thiếu nước lâu ngày, trẻ con trong thôn có vẻ tương đối đen, làn da không được tốt lắm.

Dương Tử Mi và Sadako có mái tóc dài màu băng lam, lại thanh tú xinh đẹp, làn da trắng nõn như ngọc, vừa vào thôn đã thu hút sự chú ý của đám trẻ con, bọn chúng vây lại nhìn.

Hoàng Tú Lệ vui vẻ hỏi chúng là con cái nhà ai, sau đó lấy bánh mì trong túi chia cho chúng ăn.

Bánh mì mà Hoàng Tú Lệ làm ở thành phố A đều là hạng nhất, mỗi đứa được ăn đều vô cùng sung sướng. Vài đứa không ngừng gọi bà là “cô”, làm cho bà cũng rất vui mừng.

Tất cả đều hiện lên trước mắt Dương Tử Mi, làm cô cảm thấy vô cùng xót xa.

Cô biết mẹ luôn khát vọng được người trong thôn mở rộng tấm lòng đón nhận.

- Chị, chị đến rồi ư?

Hoàng Anh Kỳ chính là người cậu họ đã tìm đến Dương Tử Mi, khi nhìn thấy Hoàng Tú Lệ, vội vàng nhiệt tình đi lên chào hỏi, ánh mắt dừng ở Sadako và Dương Tử Mi đằng sau bà:

- Chị có hai cô con gái sao? Ai là thầy tướng Dương Tử Mi vậy?

- Đây là Nữu Nữu nhà chị, tên là Dương Tử Mi.

Hoàng Tú Lệ nói với Dương Tử Mi:

- Tử Mi, chào cậu họ đi con.

Dương Tử Mi không có ấn tượng gì đối với cậu họ Hoàng Anh Kỳ này, nhìn ông ta có tướng mạo cũng được, rồi gật đầu chào:

- Chào cậu họ!

- Được rồi, được rồi, cậu thật xúc động, không ngờ lại được thầy tướng nổi tiếng thành phố A gọi là cậu họ.

Hoàng Anh Kỳ có chút khấn trương nói.

- Anh Kỳ, em cũng thật là, Nữu Nữu chỉ là một đứa trẻ mà thôi, em đừng khách khí với nó.

Hoàng Tú Lệ ngại ngùng cười nói.

Hoàng Anh Kỳ vẫn làm ăn ở thành phố A, đã sớm nghe nói danh hào của Dương Tử Mi, lại không nghĩ tới đó là thân thích nhà mình.

Khi người trong thôn vì khô hạn quá lâu, bọn họ nhờ ông ra ngoài tìm kiếm biện pháp giải quyết. Việc đầu tiên ông nghĩ tới là tìm thầy phong thủy về coi, xem có phải phong thủy trong thôn có vấn đề gì không.

Không ngờ sau khi nghe ngóng, lại phát hiện thầy phong thủy lợi hại trong tin đồn chính là con gái của chị họ đã lâu không gặp, lập tức hưng phấn tới cửa cầu quẻ

Chương 681: Hạng hán ở hoàng thôn (2)

- Vậy cô gái này là? - Hoàng Anh Kỳ nhìn Sadako hỏi.

- Bạn của Nữu Nữu, cháu ấy cùng đi đến đây. - Hoàng Tú Lệ giải thích.

Sadako hơi gật đầu mỉm cười coi như chào hỏi Hoàng Anh Kỳ.

- Anh Kỳ, anh cả, anh hai và anh ba của tôi có nhà không? - Nghĩ lại cảnh năm năm trước mình bị anh em ruột hắt hủi, Hoàng Tú Lệ có chút khẩn trương.

- Vâng, anh cả vốn dĩ ra ngoài làm ăn, gần đây có thể làm ăn không thuận lợi, anh ấy về nhà rồi, anh hai chắc là đi tìm nước tưới ruộng, anh ba chắc ở nhà.

Hoàng Anh Kỳ mặt đầy chờ mong nói:

- Chị, bây giờ chị cùng Nữu Nữu đến nhà em nghỉ ngơi trước đã, sau đó hãy đi tìm các anh họ sau.

Hoàng Tú Lệ nghĩ cũng đúng, bảo Dương Tử Mi và Sadako đi theo.

Dương Tử Mi không hề muốn đi đến nhà cậu, cho nên rất vui vẻ đến nhà Hoàng Anh Kỳ tạm nghỉ ngơi một chút. Sau đó cô và Sadako sẽ cùng đi tìm nguyên nhân thôn này bị hạng hán.

Khi vào nhà Hoàng Anh Kỳ, vợ ông ấy cũng đón tiếp vô cùng nhiệt tình.

Dương Tử Mi vì muốn vội vã trở về, nên đứng dậy nói với Hoàng Anh Kỳ muốn ra ngoài xem tình trạng phong thủy của thôn.

Hoàng Anh Kỳ đề xuất muốn đi cùng.

Dương Tử Mi cũng không từ chối, cùng với Sadako và Hoàng Anh Kỳ ra ngoài đi lại quanh thôn.

Đứng trên một triền núi nhỏ sau thôn, cô mở thiên nhãn ra quan sát phía trên thôn Hoàng, phát hiện khí tức ở đây khác với những chỗ khác, có một cỗ khí lưu như hỏa diễm quán quanh thôn.

Khó trách thôn Hoàng trong thời gian dài không có mưa dẫn đến hạn hán.

Theo lí mà nói, hiện tượng này cũng không nói ra được nguyên nhân gây ra hạn hán. Cô quan sát rất lâu, cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân của hỏa diễm, có vẻ như nó được năm phương vị tạo thành, mà trung tâm của hỏa diễm lại chỉ phía dưới.

Một đứa trẻ bỗng nhiên chạy tới, lo lắng nói với Hoàng Anh Kỳ:

- Thiết Trụ nhà chú bị cháy cả người rồi, chú mau đi xem xem.

- Cái gì?

Hoàng Anh Kỳ căng thẳng kêu lên, Thiết Trụ là con một của ông ta, năm ngoái nó vừa phải băng bó, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện:

- Thiết Trụ đang ở đâu, sao lại bị cháy được?

- Ở sườn dốc Đầu Trâu bên kia. Mấy đứa bọn cháu đang đào đá chơi trò chơi, đột nhiên không hiểu vì sao tay cậu ấy lại bắt lửa...

Cậu bé còn chưa nói xong, Hoàng Anh Kỳ đã chạy vội đi.

Dương Tử Mi và Sadako đuổi theo.

Đi đến sườn dốc Đầu Trâu, trên thảm cỏ có đứa bé đang kêu rên lăn lộn, chính là con trai Thiết Trụ của Hoàng Anh Kỳ.

Hoàng Anh Kỳ lo lắng ôm lấy Thiết Trụ, định chạy đến bệnh viện. Nhưng Dương Tử Mi phát hiện chỗ bị bỏng của Thiết Trụ không giống với vết bỏng thông thường mà giống như bị Minh Hoả thiêu đốt, vội vàng ngăn cản ông ta.

- NỮU NỮU, vết thương của Thiết Trụ cần phải xử lý gấp, cậu phải đưa nó đến bệnh viện trước, cháu đợi chút nhé. - Hoàng Anh Kỳ nôn nóng nói.

- Cậu, để cháu chữa cho Thiết Trụ. Nó không phải do lửa thông thường làm bỏng, mà là do Minh Hoả. Cho dù đến bệnh viện, cũng không giải quyết được.

Dương Tử Mi giải thích:

- Mau để cháu xem nào, hơn nữa, cháu cũng hiểu y thuật.

Hoàng Anh Kỳ bán tín bán nghi đặt Thiết Trụ xuống đất.

Dương Tử Mi lấy ra ngân châm, đâm vào huyệt giảm đau của Thiết Trụ, xem xét cánh tay cậu bé.

Cả cánh tay bị thiêu cháy đen thui, nhưng lại không có bọt. Hơn nữa,

dường như còn có âm sát khí quẩn quanh.

Thật sự là Minh Hoả thiêu đốt, nếu như không làm phép loại bỏ, vết bỏng sẽ lan ra toàn thân, tim phổi cũng sẽ cháy đen mà chết.

May mà đúng lúc gặp mình.

Đối phó với vết bỏng do Minh Hoả gây ra là pháp thuật cơ bản của Đạo môn.

Bởi vì nguyên khí hao tổn, Dương Tử Mi cũng không tiện tiêu hao nhiều nguyên khí làm phép. Cô lấy ra bút lông Chu Sa và giấy vàng, nhanh chóng vẽ một câu thần chú, rồi dán trên cánh tay Thiết Trụ. Sau đó lẩm bẩm niệm chú, ngón tay không ngừng biến hóa.

Hoàng Anh Kỳ có chút căng thẳng, phương pháp của Dương Tử Mi có thể chữa khỏi vết thương của con trai mình hay không, ngộ nhỡ chậm trễ điều trị, thì không biết thế nào cho tốt?

Chương 682: Hạng hán ở hoàng thôn (3)

- Tư!

Một tiếng lửa đốt giấy vang lên, tờ giấy màu vàng vốn dán trên tay Thiết Trụ không lửa mà cháy, một luồng khí đen từ cánh tay bốc lên.

Hoàng Anh Kỳ sợ đến mức nhảy lên, vừa định tiến đến dập lửa thì bị Sadako bên cạnh ngăn lại.

Dương Tử Mi biến đổi ngón tay, bắn ra băng chú, phủ trên cánh tay Thiết Trụ.

Chỉ thấy màu đen thui trên cánh tay biến mất, cánh tay hồi phục lại màu da ban đầu, chỉ còn lại vết bầm xanh nhàn nhạt, xem ra không có gì đáng ngại.

Cảm giác lạnh lẽo thấu xương lúc đầu bao phủ toàn thân Thiết Trụ cũng lập tức biến mất, cậu bé cũng không khóc nữa.

Hoàng Anh Kỳ trợn mắt há mồm nhìn sự biến đổi trước mắt, giống như thầy phù thủy đang biến đổi ma pháp, làm người ta khó mà tin được.

- Thiết Trụ, con thấy sao rồi? - Ông ta vội vàng cầm lấy cánh tay con trai lên xem rùi hỏi.

- Bố, con không lạnh, không đau nữa.

Thiết Trạ mang về mặt ngưỡng mộ nhìn Dương Tử Mi:

- Bố, chị này có phải tiên nữ không?

- Chị ấy là chị họ của con.

Hoàng Anh Kỳ thấy con trai mình không có chuyện gì, nhẹ nhõm thở ra một hơi.

- Chị ấy là chị họ con? Thật là thần kì, chị họ sẽ không phải là tiên nữ hạ phàm chứ? - Thiết Trạ mở to hai mắt, vui vẻ hỏi.

- Không phải đâu, chị là người bình thường.

Dương Tử Mi cười, nhìn cánh tay cậu bé hỏi:

- Tay em bị thiêu cháy ở nơi nào?

- Ở bên kia.

Thiết Trạ chỉ vào một phiến đá hơi nhô ra trên mặt đất:

- Vừa nãy em định chuyển phiến đá kia đi thì nó đột nhiên bốc lửa lên, cháy xém vào người em, khi bị lửa đốt em cảm thấy rất lạnh.

- Thiết Trạ, con bị làm sao thế? Bị đốt cháy thì phải rất nóng chứ, sao lại lạnh được? - Hoàng Anh Kỳ ở bên cạnh ngạc nhiên hỏi.

- Bố! Con lạnh thật mà... rất lạnh. Giống như chạm vào băng vậy. - Thiết Trạ thấy cha không tin mình, ầm ỨC nói.

- Cậu, bị Minh Hoả thiêu và lửa bình thường chúng ta thấy không giống

nhau. Lửa bình thường dùng nhiệt độ cao đốt cháy, còn Minh Hoả do âm sát khí gây ra. Cho nên sẽ khiến người ta có cảm giác lạnh.

Dương Tử Mi giải thích:

- Nếu như không kịp thời cứu chữa, nó sẽ dần dần thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng mà chết.

Hoàng Anh Kỳ nghe xong, thân mình run rẩy, âm thầm thấy may cho con mình gặp được quý nhân. Nếu không, ai mà hiểu được lửa bình thường với Minh Hoả đây?

Dương Tử Mi đứng dậy đi đến chỗ Thiết Trụ bị đốt cháy, chỉ thấy một phiến đá màu đen lộ ra ngoài hơn phân nửa, bùn đất xung quanh cháy đen, lộ ra âm khí quỷ dị.

Cô xem xét cẩn thận, phát hiện mặt phiến đá kia mơ hồ có khắc một chữ hợi bằng chữ cổ, hơn nữa còn phát hiện vết máu trên đó rất lâu rồi.

Cô hơi nheo mi mắt lại.

Phiến đá này vốn không phải màu đen, mà nó là do rất nhiều máu nhuộm vào, sau đó trải qua thời gian dài mới biến thành màu đen.

Phiến đá bị nhuộm máu, Minh Hoả.

Cô đột nhiên nghĩ đến một sư phụ từng nói về Hoả Diễm cục.

Hỏa Diễm cục này là một loại mộ cục cực kì âm độc, linh hồn con người là thuần âm. Gặp nước thì mạnh, gặp hỏa thì yếu. Mà bố pháp của Hoả cục này chính là dùng máu người khắc tên các chi có trong mười hai địa chi. Gồm: ty, ngọ, mùi, hợi, tí, sửu lên phiến đá, sau đó chôn xung quanh ngôi

mộ. Trong đó ty, ngộ, mùi chôn bên trong, hội, tý, sữu chôn bên ngoài. Trong “Địa chi tam hội” ty, ngộ, mùi là tam hội hỏa phương Nam; hội, tý, sữu là tam hội hỏa phương Bắc.

Ngôi mộ bị bày bố Hoả Diễm cục, linh hồn chủ nhân ngôi mộ sẽ bị nhốt trong mộ không thể đầu thai, phải vĩnh viễn chịu đựng lửa đỏ dày vò nung đốt. Nói đơn giản, loại mộ cục này chính là “Vô gian luyện ngục” - địa ngục nhân tạo.

Cho dù chủ nhân ngôi mộ khi còn sống có tích đức hành thiện hay không. Thì sau khi chết, sẽ mãi mãi phải chịu đựng dày vò thống khổ trong địa ngục nhân tạo này.

Chương 683: Trái tim băng giá (1)

Dựa vào lời của sư phụ, loại mộ cục này bởi vì cực kì âm độc, cay nghiệt, nên không có tài liệu lưu truyền lại.

Hơn nữa, loại bố cục âm độc này giống như là con dao hai lưỡi. Bản thân người tạo ra bố cục này, cũng phải chịu nguyên khí phản phệ nhất định.

Công lực nếu không đủ, nổi thống khổ phải chịu, có khả năng sẽ gấp đôi người bị hại.

Không có ai ngốc đến mức lấy mạng ra làm trò đùa, trừ phi là ôm lòng căm thù, hoặc là tự cho rằng công lực của mình rất cao, không sợ phản phệ.

Cho nên, loại bố cục này chỉ còn lưu truyền khái quát bề ngoài. Bố pháp chân chính rốt cuộc như thế nào, không ai biết.

Chẳng lẽ mình lại gặp mộ cục thiên cổ trong truyền thuyết?

Nếu sư phụ tỉnh lại, có thể nhìn thấy bố cục này, sẽ tò mò và vui mừng biết bao?

Nghĩ đến sư phụ, lòng cô lại đau.

Cô dùng thiên nhãn quan sát cẩn thận bề mặt nơi này.

Phát hiện một phần khí tức hỏa diễm phía trên thôn Hoàng đến từ đây, nó

cùng bốn luồng khí còn lại liên kết một chỗ.

Chẳng lẽ nguyên nhân thôn Hoành hạn hán chính là từ Hoả Diễm cục này?

- Nữu Nữu, sao rồi?

Hoàng Anh Kỳ nhìn thấy cô dường như có phát hiện gì đó đi quanh tấm gỗ, bèn tiến lên nghi hoặc hỏi:

- Có phải là phát hiện được gì rồi không? Ở đây rõ ràng không có đồ gì cháy được, sao lại đột nhiên lại bốc lửa?

- Cậu, cậu đừng đụng đến phiến đá! Minh Hoả và lửa bình thường không giống nhau. - Dương Tử Mi thấy Hoàng Anh Kỳ tò mò muốn chạm tay vào phiến đá kia, vội vã ngăn cản.

Hoàng Anh Kỳ vội vàng rút tay lại.

- Cậu, cậu có từng nghe qua, bên dưới chỗ này có một ngôi mộ chưa? - Dương Tử Mi hỏi.

Hoàng Anh Kỳ lắc đầu:

- Từ lúc cậu có trí nhớ đến giờ, chỗ này vẫn như vậy, không có một ngọn cỏ, kiến cũng không có một con, người trong thôn đều nói nơi này là tử địa.

- Những chỗ khác trong thôn hẳn là cũng có tử địa như thế này chứ? - Dương Tử Mi lại hỏi tiếp.

- Ừ, còn có bốn chỗ nữa. Một chỗ ở sườn Thanh Nham, một chỗ ở Hoàng Lĩnh, một chỗ ở Hạ Cổ Oa, một chỗ ở Thượng Đảo Điền, chỗ còn lại là ở đây. - Hoàng Anh Kỳ gật đầu.

Ở kiếp trước, lúc Dương Tử Mi sáu tuổi có ở thôn Hoàng một thời gian. Cô thường xuyên bị thợ hai bắt đi đốn củi, cắt cỏ..., nên cô khá quen thuộc với địa hình ở đây.

- Ở kiếp trước, nơi này hình như không có tử địa như cậu họ nói.

- Bốn chỗ khác, mình cũng biết đại khái vị trí.

- Chẳng lẽ bốn chỗ còn lại kia cũng đều bố trí Hoả Diễm cục?

Dương Tử Mi suy nghĩ.

- Cậu họ, ngôi nhà cao nhất trong thôn là của nhà ai? Cháu muốn lên mái nhà quan sát địa hình.

Dương Tử Mi cảm giác năm chỗ này đã kết hợp tạo thành một Hoả Diễm cục lớn ở thôn Hoàng, chắc chắn có liên hệ gì đó với nhau.

- Cái này, căn nhà cao nhất, chính là nhà cậu cả cháu. - Hoàng Anh Kỳ rụt rè trả lời.

- Nhà cậu cả? - Nghĩ đến kiếp trước cậu cả vô tình với mình, không khỏi nhúu nhúu mày.

Nhưng đưa mắt nhìn, toàn thôn chỉ có nhà cậu cả cao nhất. Khoảng năm tầng, chắc là làm cho mỗi đứa con một tầng.

Hơn nữa căn nhà còn nằm ở vị trí tương đối cao, đứng trên mái nhà đó, thực sự là vị trí tốt nhất để quan sát được toàn thôn.

Cho dù rất không muốn bước vào nhà của ông ta, nhưng vẫn phải đi một

chuyến.

Hoàng Anh Kỳ đưa Dương Tử Mi đến nhà cậu cả Hoàng Lợi.

Vừa đến cửa, đã nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh châm chọc khiêu khích của mợ cả:

- Ái chà chà, tôi nói Tú Lệ này, năm năm không về nhà mẹ đẻ, vừa về là mang bánh mì... Mấy cái đồ rẻ tiền này làm quà cho chúng tôi, có phải là làm người thành phố rồi, thì coi thường họ hàng nhà quê bọn tôi không?

Chương 684: Trái tim băng giá (2)

- Không... không... không! Chị dâu hiểu lầm rồi, bánh mì này là chính tay em làm. Em muốn các cháu ăn thử, còn đây là quà em tặng chị và anh cả. -
Hoàng Tú Lệ vô cùng khẩn trương, nhỏ giọng nói.

- Vậy sao, tôi xem xem, cô có thể tặng nổi cho chúng tôi cái quà gì?

Chị dâu cả cười đều một tiếng, mở quà ra, sau đó giọng điệu khinh thường nói:

- Tôi còn tưởng là quà gì? Hóa ra là mấy con cá mắt thối. Cho dù nhà tôi có nghèo nàn phải đi ăn xin cũng không ăn nổi cá mắt này đâu. Anh cả cô tuy không phải người có nhiều tiền, nhưng ở thôn Hoàng này cũng là phú hào số một số hai. Bào ngư, vi cá cũng đã ăn không ít lần, cô lại tặng chúng tôi cái đồ cho người nghèo ăn thế này, chính là muốn làm nhà chúng tôi mất mặt hay sao? Mấy con cá mắt thối này cô giữ lại mà ăn đi.

Nói xong, bà ta ném hộp quà đi, cá mắt rơi đầy mặt đất.

Tuy rằng đây chỉ là cá mắt, nhưng cũng là loại cá mắt ngon nhất có thể mua được ở thành phố A, mặc dù không phải rất đắt, nhưng cũng năm mười đồng nửa cân.

Hoàng Tú Lệ nhớ rằng anh cả thích ăn cá mắt nhất, nhìn thấy cá mắt nhất định sẽ rất vui, nhưng không ngờ rằng quà mình tặng lại bị người ta coi là đồ của ăn mày mà ném đi.

- Mẹ chắc sẽ đau lòng lắm? - Dương Tử Mi xót cả ruột.

Quả nhiên, Hoàng Tú Lệ ôm ngực, mặt tái nhợt đi ra. Phía sau còn truyền đến giọng nói khinh thường của chị dâu cả:

- Mấy năm không về bây giờ tự nhiên về tặng quà, còn không phải là muốn về nhà mẹ đẻ vay tiền sao? Không có cửa đó đâu.

Nói xong, ầm một tiếng, cửa đóng lại.

Hoàng Tú Lệ tức đến nổi mồ hôi đầm đìa.

Dương Tử Mi vội chạy lên đỡ lấy mẹ, giúp mẹ nhuận kí.

Hoàng Tú Lệ vừa thở được, lại đến Dương Tử Mi thở không nổi.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, bản tính cay thế cay quyền của mợ cả vẫn không đổi, thái độ vẫn luôn cay nghiệt với mẹ. Cũng bởi vì năm đó mẹ không nghe lời bà ta gả cho gã họ Đường, một gã nhà giàu mới nổi vừa lùn vừa béo, mà lại lấy bố cô – ông thầy giáo nghèo Dương Thanh.

Hoàng Tú Lệ im lặng khom người, nhặt mớ cá mắt dưới đất lên, ngẩng đầu găng gượng cười, nói với Dương Tử Mi:

- Nữu Nữu, con đừng so đo với mợ cả của con, con người mợ ấy là vậy, mợ ấy không thích cá mắt, nhưng cậu con hăn là sẽ thích.

- Ái chà, ai đây ta?

Vừa nói xong, liền nghe thấy giọng nói quái dị của cậu cả, nhìn thấy Hoàng Tú Lệ, bộ mặt vốn có mấy phần giả tạo lập tức trầm xuống:

- Hoá ra là Tú Lệ, cô quay về đây làm gì?

Nghe xong lời này, vẻ mặt Hoàng Tú Lệ lại thay đổi.

Bà về nhà mẹ đẻ, lại bị anh cả chất vấn như hỏi phạm nhân, tâm trạng phút chốc rơi xuống thấp.

Thấy Hoàng Tú Lệ đang bê cá mẳm, cậu cả lập tức che mũi, lộ ra vẻ chán ghét. Tay còn lại giống như đang đuổi ruồi bọ, quơ liên tục, miệng nói thầm:

- Sao cô lại mang mấy con cá mẳm thối đến đây? Đúng thật là...

Một lần nữa, Hoàng Tú Lệ lại bị tổn thương, bà thì thào nói:

- Anh cả, không phải trước đây anh thích ăn cá mẳm nhất sao?

- Bây giờ ai còn ăn cái thứ cá mẳm thối chết này nữa? Cô thấy anh cả cô là kẻ nghèo túng thế à?

Hoàng Lợi kêu lên, bản tánh thật chẳng khác với vợ ông ta là bao.

- Hoá ra là thế, vậy thì... em giữ lại ăn vậy.

Hoàng Tú Lệ cúi đầu, đẩy nắp hộp cá mẳm lại, đáy mắt phủ một tầng sương mù. Bà rất tủi thân, nhưng sợ bị Dương Tử Mi phát hiện sẽ tức giận, nên không dám ngẩng đầu.

Nhưng... Sao Dương Tử Mi lại không nhìn ra sự đau lòng của mẹ cơ chứ?

Đối với loại người xem tình thân là món nợ như người đàn ông trước mặt,

thì cô thật lòng chỉ muốn hung hăng tát ông ta một cái, nhưng lại sợ sau này mẹ sẽ khó xử với người trong thôn.

Dù sao đi nữa, đó cũng là người thân của bà.

Chương 685: Trái tim băng giá (3)

Cho nên, cô chỉ âm thầm ra tay, bắn âm sát khí lên đầu gối của cậu cả.

Hoàng Lợi bỗng cảm thấy đầu gối chột lạnh, chân mềm nhũn, không khống chế nổi, “phù” một tiếng quỳ xuống, vừa hay quỳ trước mặt Hoàng Tú Lệ.

Hoàng Tú Lệ hoảng sợ, vội hỏi:

- Anh cả, anh làm gì vậy?

Hoàng Lợi muốn đứng lên, lại không biết có chuyện gì xảy ra, đầu gối của ông ta không chịu nghe lời, cứ như dính trên mặt đất, không đứng lên được. Ông ta nôn nóng đến mức mồ hôi đầy mặt, nhìn Hoàng Anh Kỳ vẫn đang đứng bên cạnh trơ mắt nhìn, thì quát to:

- Anh Kỳ, chú mau qua đỡ tôi lên!

- Anh họ, có phải anh biết mình sai rồi, nên muốn quỳ tạ lỗi với chị họ? - Hoàng Anh Kỳ cũng rất giận thái độ của hai vợ chồng Hoàng Lợi đối với Hoàng Tú Lệ, châm chọc nói.

- Quỳ cái rắm, cô ta có tư cách gì bắt tôi quỳ? Chân tôi bị chuột rút không đứng lên được, mau đến đỡ tôi. - Hoàng Lợi quát.

Hoàng Tú Lệ bên cạnh vội vàng đưa tay muốn dìu Hoàng Lợi, kết quả ông ta dùng sức vung tay hất Hoàng Tú Lệ sang một bên. Nếu không có Dương

Tử Mi kịp thời đỡ được, chắc mẹ cô sẽ ngã lăn ra đất.

Dương Tử Mi càng thêm tức giận.

Âm sát khí trên tay liên tục bắn ra, cô phải khiến ông ta quỳ ít nhất hai tiếng đồng hồ, không ai đỡ dậy được. Sau đó, Dương Tử Mi xoay người, nói với Hoàng Anh Kỳ:

- Cậu họ, loại người này, cậu không cần đỡ dậy, cứ để ông ta như vậy đi.

Tuy Hoàng Anh Kỳ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có lẽ cũng đoán được mọi chuyện hẳn là Dương Tử Mi đang gây khó dễ.

Dương Tử Mi cứu con trai ông ta, ông ta cũng biết được năng lực của cô, đương nhiên không dám làm trái lời cô, hai tay vừa định đưa ra, lại rút về.

Lúc này, Hoàng Lợi mới nhận ra sự tồn tại của Dương Tử Mi.

Khi Dương Tử Mi tu luyện đến cảnh giới nhất định, khí tức trên người cũng không dễ dàng bộc lộ như trước kia, có thể làm cho khí tức phản phác quy chân trở về bình thường, khiến người ta bỏ qua sự tồn tại của cô.

- Con nhóc này là ai?

Hoàng Lợi bực tức nói:

- Hoàng Anh Kỳ chú đường đường là một người đàn ông, sao lại nghe lời nó?

- Cháu nó là Nữu Nữu, con gái chị họ... - Hoàng Anh Kỳ vừa định giới thiệu thân phận của Dương Tử Mi, lại bị cô ngăn lại.

- Ồ, con của cô ta sao?

Giọng điệu Hoàng Lợi vẫn lộ vẻ coi thường như cũ:

- Xem ra nó được lên thành phố, bề ngoài cũng khá hơn, giống con gái ở thành phố rồi, có điều thế thì sao? Không phải là vẫn đưa con nhà nghèo sao?

Hoàng Anh Kỳ không biết nói gì nhìn ông ta một cái, lại quay đầu nhìn Dương Tử Mi.

Trong đầu Dương Tử Mi đã nghĩ cách, chuẩn bị biến tất cả bọn người giàu có khinh thường người nghèo trở thành người nghèo hết. Đến cả cá mắm thối cũng không có mà ăn, để xem bọn họ sẽ như thế nào.

Không ai hiểu con bằng mẹ, Hoàng Tú Lệ biết rõ tính nết Dương Tử Mi, bà lo lắng con gái sẽ tức giận mà ra tay đối phó với cả nhà anh cả mình.

Dù sao đi nữa thì bọn họ cũng là máu mủ ruột rà, bà không muốn bọn họ xảy ra chuyện.

- Con à, chúng ta đi thôi. - Hoàng Tú Lệ kéo tay cô, nói.

Dương Tử Mi cũng không thèm nhìn mặt Hoàng Lợi nữa, quay người bỏ đi, mặc cho ông ta quỳ ở đó kêu la.

Từ trong nhà, vợ Hoàng Lợi đi ra, vừa mở cửa vừa mắng:

- Hoàng Lợi ông làm cái trò gì thế? Đến cửa nhà rồi sao không vào? Có phải là ông muốn cho em gái ông vay tiền không?

Khi bà ta thấy Hoàng Lợi đang quỳ trên đất, giật mình, đi ra dùng sức kéo

chồng mình dậy:

- Sao ông lại quỳ vậy?

Bà ta vừa kéo, Hoàng Lợi đột nhiên ngã sang bên cạnh, cho dù bà ta đỡ thế nào, ông ta cũng không đứng lên được, hai vợ chồng sợ quá vội ấn điện thoại gọi xe cấp cứu.

Mặc dù thái độ của vợ chồng anh cả như thế, nhưng Hoàng Tú Lệ cũng không từ bỏ việc đi đến chỗ những anh em khác. Tính ra quan hệ giữa anh hai Hoàng Cường và bà cũng không tệ lắm, khi Tiểu Mi còn nhỏ, anh ấy cũng có đến thăm con bé.

Nhưng chị dâu thứ hai lại là người bạc bẽo, cay nghiệt. Mỗi lần chồng đến thăm em gái, chị ta đều nghi ngờ chồng lén cho em gái tiền liền bày ra đủ trò, nào khóc, nào chửi, nào đánh. Thậm chí đòi thắt cổ, đòi về nhà mẹ đẻ...

Cho nên, người thật thà và yếu đuối lại sợ vợ như Hoàng Cường cũng không dám đi thăm Hoàng Tú Lệ nữa.

Chương 686: Trái tim băng giá (4)

Đối với cậu hai, Dương Tử Mi vẫn luôn cảm kích trong lòng. Ngày đó vì cô, mà cậu bị vợ đánh mắng rất nhiều, nhưng chưa từng đuổi cô đi.

Chỉ là cô không thích, mợ hai bạc béo cay nghiệt kia thôi.

Thấy mẹ nhất quyết muốn đi, cô cũng đành chịu khó đưa mẹ cô đi, sau đó mới xem xét tình hình mà ứng biến, tránh việc như mẹ bị mợ hai chọc tức mà ngất xỉu.

Hoàng Tú Lệ trở lại nhà Hoàng Anh Kỳ, chuẩn bị quà cho nhà anh hai rồi bảo Dương Tử Mi xách theo.

Quà là một ít quần áo và thuốc bổ, còn chuẩn bị bốn cái lì xì, mỗi cái một nghìn đồng tặng cho mấy đứa con nhà họ.

Dương Tử Mi không nói gì thêm, dù sao đây cũng là tấm lòng của mẹ.

Cô căm hận mợ hai, nhưng cảm xúc này không liên quan đến mẹ.

Dương Tử Mi bảo Sadako đợi ở nhà Hoàng Anh Kỳ, sau đó cầm quà đến nhà cậu hai.

Không ngờ rằng, nhà cậu hai vẫn là mấy gian nhà ngói thấp bé như trước.

Những người khác trong thôn đã ở nhà lâu, mà nhà bọn họ sao lại vẫn

nghèo như vậy sao?

Có điều, vừa nghĩ đến tính nết mợ hai, cứ nghèo như vậy, cũng là điều đương nhiên.

Mợ hai là người bạc bẽo, tham món lợi nhỏ, qua lại với người ta, toàn là trăm phương ngàn kế chiếm lấy cái lợi của người ta, bản thân không chịu thiệt dù chỉ một chút. Tính tình không tốt, thô bỉ vô lễ, vì thế mà chẳng qua lại thân thiết với ai.

Cậu hai Hoàng Cường là người yếu đuối, cái gì cũng nghe vợ, cho nên cũng chẳng có ai muốn qua lại với cậu ấy.

Tính khí quyết định tài vận.

Loại người không bao giờ chịu thiệt, không có nhân duyên, cũng dẫn đến việc không có tài khí, nhất định là cả đời nghèo khó.

Còn chưa đến gần nhà họ, đã nghe thấy tiếng chửi bới lạnh lạnh của mợ hai từ trong nhà truyền ra. Lúc thì mắng cậu hai vô dụng, mắt bà ta có vấn đề, mới đồng ý cưới cậu ấy, hại bà ta cả đời nghèo túng, không ngóc đầu lên được. Lúc thì lại chửi bọn trẻ vừa dốt vừa lười, không được cái nết gì...

Nghe được âm thanh chửi bới quen thuộc, Dương Tử Mi không khỏi lắc lắc đầu.

Từ góc độ phong thủy mà nói, gia đình hoà thuận vạn sự hạnh thông, nếu như người một nhà suốt ngày cãi nhau, cũng dọa cho tài thần sợ bỏ đi, tài vận tiêu tan.

Mợ hai cả ngày oán trách cậu hai vô dụng, nhưng lại không biết rằng, nguyên nhân lớn nhất chính là từ bà ta mà ra, chính bà ta khiến căn nhà này

thảm hại như thế.

Đi tới cửa, bước chân Hoàng Tú Lệ có hơi do dự mà ngừng lại, vẻ mặt lộ ra sự e ngại.

Vừa rồi, lòng của bà đã rét lạnh vì vợ chồng anh cả, cho nên bây giờ, bà rất sợ lại bị đả kích lần nữa.

Dương Tử Mi nắm lấy tay mẹ, truyền nguyên khí giúp bà bình tĩnh lại, mở miệng an ủi:

- Mẹ hai vốn là người như vậy, chút nữa bà ta nói gì, mẹ cứ coi như không nghe thấy là được.

- Haiz, anh hai vốn là người tốt, thế mà lấy vợ xong, lại biến thành như thế này.

Hoàng Tú Lệ thở dài, hít sâu một hơi, mới đi đến hàng rào trước cửa, lớn tiếng gọi:

- Anh hai, chị dâu.

- Ai đó!

Bên trong truyền ra giọng nói khó chịu của mợ hai, một cái đầu từ bên trong thò ra, tóc tai không chải chuốt, chỉ dùng một cái dây da cũ buộc loạn lên. Trên khuôn mặt béo còn dính tro và rơm rạ, đôi mắt hiện lên vẻ tham lam hơn so với trước đây.

- Chị dâu, là em... Tú Lệ. - Giọng nói Hoàng Tú Lệ có hơi hoảng sợ.

Mợ hai quan sát Hoàng Tú Lệ, lại quay sang nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay

Dương Tử Mi, khuôn mặt vốn không kiên nhẫn mà nhúu lại, bỗng nhiên lại tràn ra nụ cười giả tạo:

- Ái chà chà, hoá ra là Tú Lệ, đã lâu không về nhà mẹ rồi, chị dâu nhớ em muốn chết.

Mợ hai từ trong nhà đi ra, vừa lau sạch tro và rơm rạ trên tạp dề, vừa bước nhanh ra đón, hai tay trực tiếp đón lấy túi lớn túi nhỏ trong tay Dương Tử Mi.

Chương 687: Trái tim băng giá (5)

Dương Tử Mi rất khó chịu, đành phải đưa hết đồ trong tay cho bà ta.

- Ái chà, Tú Lệ à, đến nhà anh chị chơi, đi tay không là được rồi, sao lại khách khí mang nhiều đồ đến vậy? Nghe nói các em chuyển vào thành phố sống rồi? Người thành phố có khác, nhìn quần áo em mặc... Cả con gái em nữa... chắc chắc... đã lớn vậy rồi. Trước đây hình như hồi ba tuổi có về đây một lần, lớn lên thật xinh đẹp.

Mợ hai mồm thì khách sáo khen, nhưng tay thì thò ra, mở cái túi ra xem bên trong là cái gì.

Khi bà ta thấy bên trong là một chiếc áo khoác lông cừu đỏ tươi, vội vội vàng vàng lấy ra, rồi mở tung ra xem.

Áo khoác lông cừu đỏ tươi dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi mới đẹp để chói mắt làm sao.

Bà ta lập tức lật mác giá ra, nhìn thấy giá là 998 đồng, đôi mắt mơ màng, khuôn mặt nở nụ cười như hoa mùa xuân, ngập tràn vui sướng.

- Tú Lệ, cái này tặng cho chị đúng không?

Hình như sợ mẹ con cô cướp về, tay của mợ hai gặt gao xiết chặt cái áo, cẩn thận hỏi dò.

- Cái này là tặng cho chị dâu đó, tuy bây giờ là mùa hè, nhưng sắp sang thu rồi, em nghĩ tặng áo khoác cho chị dâu sẽ thích. Không biết chị dâu thấy nó thế nào, có thích không? - Hoàng Tú Lệ gật đầu.

- Ừ, tuy nhìn cũng tạm được, nhưng chị dâu tôi vẫn thích, dù sao đây cũng là tấm lòng của cô Tú Lệ mà. - Mợ hai làm bộ làm tịch nói.

Dương Tử Mi buồn nôn, rõ ràng thích chết đi được, lại nói như là chẳng ra gì.

- Chị dâu thích là tốt rồi, em cũng mua áo khoác da cho anh hai. Còn bốn đứa cháu, mỗi đứa một cái áo khoác, nếu như không vừa, em sẽ đem về đổi lại. - Hoàng Tú Lệ thấy chị hai không dùng bộ mặt khó ở chanh chua với mình, tâm trạng cũng thoải mái hơn, nói.

- Được... được... được... chị cho chúng nó thử. Xem ra, em vào thành phố liền phát tài, còn nhớ nhà bọn chị, không uống công Hoàng Cường nhà chị trước đây luôn giấu chị trợ cấp tiền cho nhà em. - Mợ hai nhe răng cười đến híp cả mắt nói.

Dương Tử Mi lần nữa kinh ngạc

Trên đời này, thì ra vẫn còn vẫn còn chuyện đổi trắng thay đen, thị phi điên đảo như vậy.

Khi cô còn nhỏ, gia đình nghèo khó, nhưng dù sao bố cô cũng là một thầy giáo dạy tư, tiền lương mỗi tháng một trăm đồng, miễn cưỡng đủ sống. Khi đó cậu hai đến nhà mình, lúc nào cũng là mệ dúm mấy chục đồng vào túi cậu ấy.

Bây giờ lại trở thành nhà mình được nhà người ta cứu tế, thật đúng là...

Hoàng Tú Lệ cũng không để tâm.

Tiền đối với bà, đã không là vấn đề rồi. Vấn đề lớn nhất chính là hi vọng các anh chị có thể chấp nhận mình.

Thái độ của chị dâu thứ hai này tốt hơn chị dâu cả rất nhiều.

- Ngoài quần áo ra, còn gì nữa không? - Tay mợ hai tiếp tục mò mẫm trong túi.

- Eo của anh hai không được tốt, em cũng đã mua ít hải sâm để bổ eo bổ thận. Còn có viên Ô Kê Bạch Phương cho chị dâu, không biết có được không? - Hoàng Tú Lệ nói.

- Được... được... Tú Lệ, em thật sự quá chu đáo rồi!

Mợ hai cười càng vui vẻ, cho dù không được, chỉ cần là người ta cho, chiếm được tí lợi, bà ta cũng đã rất vui mừng.

- Hoàng Cường, còn không ra đây? Em gái Tú Lệ đến thăm anh này.

Bà ta thông thông hòng, hướng vào nhà kêu to, sau đó bất mãn mắng mỏ:

- Thật là, chỉ biết vừa về nhà là nằm lì trên giường hút thuốc, cũng không biết kiếp trước tôi tích đức gì, mà gả cho người đàn ông vô dụng thế này?

Dương Tử Mi không nói gì nhìn bà ta.

Không phải bà kiếp trước không tích đức, chính là kiếp này cũng không tích đức luôn, nên cuộc sống mới như vậy. Còn liên lụy đến cậu hai hiền lành trung thực nữa.

Chương 688: Trái tim băng giá (6)

- Tú Lệ đến rồi à? - Cậu hai Hoàng Cường vô cùng vui sướng, từ trong nhà đi ra.

Trông thấy bộ dạng cậu hai, lòng Dương Tử Mi vô cùng đau xót.

Cậu cũng chỉ hơn mẹ một tuổi mà thôi, nhưng trông già hơn rất nhiều. Người gầy giống que củi, lưng hơi gù, cả đầu đều là tóc bạc xơ xác, đôi mắt hõm sâu trông rất tối tăm, mặt đầy sần khỗ.

Gánh nặng gia đình, sự áp bức của vợ, làm cho một người vốn đang tuổi trung niên sung mãn bị chèn ép thành một ông già khổ sở.

Nghĩ đến kiếp trước, nửa đêm cậu ấy còn lén lấy bánh mì cho mình ăn, rồi cảnh cậu nhìn mình nước nỡ khóc nhưng cũng chỉ biết thở dài, Dương Tử Mi càng buồn rầu.

- Tú Lệ, em đến rồi?

Hai mắt tối đen kia của Hoàng Cường hơi loé sáng, ông ta và Hoàng Tú Lệ xấp xỉ tuổi nhau. Hai người từ nhỏ tình cảm khá tốt, nhìn thấy em gái đến, ông rất vui mừng.

- Anh hai...

Nhìn thấy anh hai mình già nua, tiều tụy như vậy. Hoàng Tú Lệ ghen ngào

gọi một tiếng, đi lên phía trước, nắm lấy bàn tay gầy thô ráp, gân guốc như cây khô của anh trai:

- Anh, sao anh lại thành như vậy?

- Anh...rất tốt.

Hoàng Cường nhìn thấy em gái quần áo sạch sẽ, sắc mặt hồng nhuận, giống cô gái trẻ mười mấy tuổi, rưng rưng nói:

- Anh biết em chuyển vào thành phố rồi, nhưng công việc bận quá, làm anh không qua thăm em được.

- Sau này qua cũng được.

Hoàng Tú Lệ gặt gao nắm chặt tay anh hai trả lời rồi thân thiết hỏi:

- Anh hai, có phải sức khỏe anh không được tốt? Eo có còn đau không?

Mười mấy năm trước, Hoàng Cường bị ngã xuống núi chấn thương eo. Không được chữa trị hoàn toàn, nên để lại rất nhiều di chứng, khiến cho không làm được việc nặng, bị vợ suốt ngày mắng mỏ.

- Không có chuyện gì lớn lắm! - Hoàng Cường không muốn em gái lo lắng vì mình, giấu diếm nói.

- Sao lại không có chuyện gì lớn? Mỗi tối đều đau không ngủ được, giống quỷ khóc sói tru, lại không khuân vác được như những người khỏe mạnh khác.

Mợ hai vô cùng chờ mong nhìn Hoàng Tú Lệ:

- Tú Lệ à, em bây giờ ở thành phố giàu có rồi, xem anh em đối tốt với em như thế, em hãy đưa anh ấy vào bệnh viện trong thành phố khám đi. Nếu không, anh ấy thật sự không chịu nổi.

- Nữu Nữu còn giỏi hơn cả bác sĩ trong bệnh viện, để Nữu Nữu giúp là được. - Hoàng Tú Lệ đầy chờ mong nhìn Dương Tử Mi.

- Tú Lệ, không phải vì em tiếc mấy đồng tiền mà lừa Hoàng Cường nhà chị đấy chứ. Nữu Nữu mới mấy tuổi đầu biết y thuật cái gì, không làm Hoàng Cường nhà chị bị tàn phế chứ?

Mợ hai nghe thấy Hoàng Tú Lệ từ chối đưa Hoàng Cường đến bệnh viện trong thành phố, mặt lập tức xị xuống.

- Cái này... - Hoàng Tú Lệ có chút khó xử, nhất thời không biết nói gì cho phải.

- Mợ hai, cháu từ bé đã theo một thầy trung y học châm cứu, cháu tự tin trình độ y thuật của mình. Nếu như cháu không chữa trị được, cháu sẽ bỏ tiền ra đưa cậu hai đến bệnh viện điều trị đến khi nào khỏi thì thôi. - Dương Tử Mi cố nén giận nói.

Vừa nghe Dương Tử Mi nói bỏ tiền ra, con mắt mợ hai lập tức sáng lên, nhìn Hoàng Tú Lệ hỏi:

- Tú Lệ, em nghe Nữu Nữu nói rồi đấy... Nữu Nữu nói sẽ bỏ tiền ra, em sẽ chịu bỏ tiền đúng chứ?

- Anh ấy là anh hai em, em sẽ không tiếc mấy đồng tiền đâu. Để Nữu Nữu xem cho anh hai trước đi. - Hoàng Tú Lệ có hơi tức giận nói.

Không biết vì sao, Hoàng Cường cảm thấy đưa cháu nhỏ trước mắt này

không phải tầm thường. Đương nhiên tin tưởng cô bé có thể thực sự chữa khỏi cho mình.

- Vào nhà rồi nói. - Hoàng Tú Lệ nói.

Dương Tử Mi gật gật đầu, cùng bọn họ vào nhà

Chương 689: Trả ơn cậu (1)

Đồ đạc trong nhà vẫn y nguyên như trong kí ức hồi còn nhỏ của Dương Tử Mi. Cái ghế mây cũ nát, cái bàn mất góc, vách tường bong tróc, đồ đạc vứt bừa bãi.

Hoàng Cường dọn dẹp lại cái ghế mây dài trong phòng, bảo Hoàng Tú Lệ và Dương Tử Mi ngồi xuống.

Hoàng Tú Lệ thấy anh hai vẫn sống trong hoàn cảnh như vậy, trong lòng lại thở dài.

Dương Tử Mi không có thời gian nói chuyện phiếm nữa, cô phải nhanh chóng giải quyết vụ việc Hoả Diễm cục của thôn, sau đó về thành phố A, Long Trục Thiên và sư phụ vẫn đang đợi cô.

Cô bắt mạch cho Hoàng Cường, phát hiện cơ thể cậu đang trong tình trạng suy nhược trầm trọng, huyết hư, tỳ hư, thận hư. Từ góc độ trung y mà nói, cả cơ thể của cậu giống như một cái khung rỗng, lại còn giãn phế quản sỏi mật, nói chung trên cơ thể không có bộ phận nào hoạt động tốt.

Cô bảo cậu nằm trên giường, rồi bắt đầu châm cứu.

Thân thể cậu hai cực kì yếu ớt, không thể lập tức trị liệu, chỉ có thể từ từ khơi thông kinh mạch, đồng thời truyền chân khí.

Chữa trị cho người bình thường chân khí tiêu hao không nhiều. Hơn nữa

đây còn là người cậu duy nhất đã từng đối xử tốt với cô.

- Tú Lệ, Nữu Nữu nhà em thật sự hiểu biết y thuật. Xem ra là thật rồi, loại châm này hình như chị có thấy trên Tivi... Cái gì mà Đại Trường Kim hình như cũng chữa bệnh như vậy, đúng không? - Mợ hai thấy bộ dạng Dương Tử Mi, bèn hỏi Hoàng Tú Lệ.

Hoàng Tú Lệ gật gật đầu:

- Y thuật của Nữu Nữu cũng không tệ, hàng xóm nhà em đều mời cháu nó đến khám bệnh.

- Nghe nói bác sĩ kiếm được nhiều tiền lắm, Nữu Nữu có phải là kiếm được nhiều đúng không?

- Cháu ấy theo học thầy đông y nào? Đả Oa nhà chị không muốn đi học nữa, nó cũng nhanh nhẹn, có thể cho nó theo học sư phụ của Nữu Nữu không?

Hai mắt mợ hai sáng lên.

- Cái này... - Hoàng Tú Lệ không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Sắc mặt mợ hai có chút tức giận:

- Tú Lệ, em thật là... chỉ muốn Nữu Nữu nhà em học y kiếm tiền, mà lại không muốn giúp đỡ cháu mình. Lẽ nào em nhẫn tâm nhìn bọn nó không có việc làm, tương lai giống như cha nó không nuôi nổi vợ sao?

- Chị dâu, em không có ý đó. Nữu Nữu từ nhỏ đã theo học lão đạo trưởng trên núi. Lão đạo trưởng bây giờ già rồi, không muốn nhận đồ đệ nữa. - Hoàng Tú Lệ giải thích.

- Vậy thì để Nữu Nữu dạy em nó học, chị em với nhau càng dễ dạy dỗ. -
Mợ hai nháy mắt khôn lanh nói.

- Chị dâu, thứ này không phải người thường có thể học.

Hoàng Tú Lệ thật sự không biết giải thích thế nào, gấp đến mức sắp khóc, lo lắng mình trả lời không thỏa đáng, sẽ mang đến phiền phức cho con gái.

- Chị nói này Tú Lệ, em đây là có ý gì?

- Lẽ nào con gái em không phải người bình thường sao? Chị thấy con lớn nhà chị thông minh gấp đôi con gái em, thầy nó cứ khuyên nó đi học, cứ nói nó rất thông minh. Chỉ là không chăm chỉ mà thôi, nếu không sẽ là học sinh giỏi.

Mợ hai có hơi tức giận, gằn giọng nói.

- Cái này...

Hoàng Tú Lệ cảm thấy mình càng nói càng sai, chỉ đành lo lắng nhìn Dương Tử Mi bên kia, im lặng không nói gì.

Dương Tử Mi lúc này đang tập trung chăm cứu cho cậu hai, hoàn toàn không nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người họ.

Ngân châm giữa ngón tay cô hơi run rẩy, truyền nguyên khí vào trong, cái này có thể so sánh với linh đan diệu dược của người khác.

Hoàng Cường chỉ cảm thấy toàn thân mình thoải mái, nhẹ nhàng chưa từng có. Xương eo và phần ngực trước giờ vẫn đau, cũng dần dần không đau nữa.

Trị liệu khoảng một giờ, Dương Tử Mi giúp cậu khai thông kinh mạch, truyền chân khí. Khi rút ngân châm ra, cô đã mệt đến nỗi mồ hôi đầm đìa.

Chương 690: Trả ơn cậu (2)

Hoàng Tú Lệ đau lòng bước lên lau mồ hôi cho con.

- Hoàng Cường, cảm giác sao rồi? Có hiệu quả không? - Mẹ hai cuối cùng cũng biết quan tâm chồng, bước đến hỏi.

Hoàng Cường chậm rãi từ giường bò dậy, cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm sáng khoái hơn nhiều, hai mắt vốn tăm tối đã lộ ra ánh sáng, vui vẻ nói:

- Khoẻ hơn nhiều rồi, eo cũng không đau nữa.

- Thật sự có hiệu quả như vậy? Tôi xem Tivi, nhìn thấy vị Đại Trường Kim kia cũng dùng loại châm này để trị bệnh, người ta bệnh nặng mà cũng chữa khỏi được. Hoàng Cường, châm cứu lợi hại như vậy, chắc chắn kiếm được rất nhiều tiền. Anh đi nói với Nữu Nữu, để Đại Oa nhà chúng ta theo nó học đi. - Mẹ hai đẩy Hoàng Cường, nói.

Dương Tử Mi nghe thấy, hơi nhú nhú mày:

- Mẹ hai à, cho dù em họ có theo cháu học châm cứu, cũng không học nổi, cái này cần hơn mười năm công lực và giác ngộ.

- Hơn mười năm thì hơn mười năm, dù sao đến lúc đó nó cũng mới hơn hai mươi tuổi, bằng con người ta tốt nghiệp đại học thôi. Nữu Nữu à, mẹ quyết định rồi... mẹ sẽ cho Đại Oa theo cháu học y thuật. - Mẹ hai không cho phép ai dẫn đo nói.

Dương Tử Mi bối rối:

- Mợ hai, châm cứu này rất phức tạp, sơ ý một chút sẽ nguy hiểm đến tính mạng bệnh nhân, không phải trò đùa.

- Xí, cháu làm được, dựa vào cái gì con mợ lại không làm được? Nó rất thông minh đó, khi học tiểu học, điểm thi toàn đứng đầu trường đấy. - Mợ hai vẫn cố chấp nói.

Dương Tử Mi không muốn dây dưa với bà ta, ở đó lấy ra mấy mảnh thủ ô nhân sâm tuyết liên nghiền nát, làm thành khoảng ba mươi viên thuốc lớn nhỏ như hạt đậu tương, sau đó cho vào lọ thủy tinh đậy chặt rồi nói:

- Để cho cậu hai ăn mỗi ngày một viên, khoảng một tháng sau cơ thể sẽ thay đổi rất nhiều.

Hoàng Cường vô cùng cảm kích nhận lấy thuốc:

- Nữu Nữu, cháu thật sự đã cứu cậu. Không có cháu, cậu không biết phải làm thế nào!

- Cậu à, sau này cậu sẽ khỏe lại thôi.

Nhìn khuôn mặt gầy gò của cậu mà lòng cô chua xót.

- Chỉ hi vọng là vậy! - Hoàng Cường miễn cưỡng cười nói.

Dương Tử Mi biết, nguyên nhân nhà cậu hai sở dĩ nghèo túng bần hàn, hoàn toàn là do lòng tham không đáy, ích kỉ keo kiệt của vợ.

Nếu bà ta có thể bỏ được tính xấu này, để cậu hai làm việc cậu nên làm, tất

cả sẽ dần tốt hơn.

Nghĩ đến đây, lòng cô nảy ra ý định mượn danh chữa bệnh, lấy một giọt máu trên người cậu hai làm thành một đạo bùa chú vô hình, sau đó dán trên lưng mợ hai mà không để lại vết tích gì.

Đạo bùa này gọi là bùa Tuần Phụ do một vị thiên sư thời Minh làm ra, dùng để đối phó với những bà vợ bá đạo, chuyên bắt nạt chồng như mợ hai.

Quả nhiên, mợ hai lập tức giống như đổi tính đổi nết, vốn dĩ ăn nói như sừng máy, tự mình nói không ngừng. Bây giờ, mỗi câu nói ra đều hỏi ý kiến chồng, khiến Hoàng Cường vô cùng kinh ngạc.

Dương Tử Mi cũng không ngờ nhà cậu hai lâm vào cảnh nghèo túng như vậy, chung quy họ có bốn đứa con, nuôi sống không dễ dàng. Cô hỏi ý kiến mẹ, đưa cậu hai về thành phố A, tìm cho cậu ấy công việc thích hợp.

Có lẽ là do tác dụng của bùa Thuần Phụ, mợ hai thấy chồng đồng ý, cũng không có nói năng gì, chỉ là hiền lành dặn dò một câu:

- Hoàng Cường, anh cùng mẹ con Tú Lệ đến thành phố A phải chịu khó làm việc kiếm tiền, em ở nhà chăm con.

Cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài, hơn nữa thân thể cũng khỏe mạnh, Hoàng Cường xúc động trào nước mắt.

- Cậu hai, cháu có việc phải làm, cháu đi trước đây. - Dương Tử Mi thấy không nên trì hoãn thời gian, vội vã đứng dậy nói.

Hoàng Tú Lệ cũng muốn đi đến nhà em thứ ba, nên vội đứng dậy tạm biệt, cho mỗi đứa cháu một bao lì xì lớn chứa một nghìn đồng.

Khi mợ hai nhìn thấy mấy cái lì xì to như vậy, cười toe toét híp hết cả mắt, kéo Hoàng Cường nói:

- Em gái anh chắc giàu có lắm, anh phải chịu khó theo em ấy, cũng phải giàu có trở về nhé!

Chương 691: Gieo nhân nào gặt quả nấy (1)

Mẹ ơi, khoan hãy qua nhà cậu ba, mẹ nghỉ ngơi một chút, chờ con xử lý xong việc rồi đi, được không ạ?

Dương Tử Mi không muốn chậm trễ thời gian nữa, nói với Hoàng Tú Lệ:

- Mẹ chờ con ở nhà cậu hai là được.
- Nữu Nữu, chuyện này không được đâu, nếu để cậu ba biết mẹ đến nhà anh hai mà lại chậm trễ không qua luôn nhà bọn họ thì họ sẽ giận đó.

Hoàng Tú Lệ vội vã lắc đầu.

- Giận thì giận chứ, dù sao bọn họ cũng như thế rồi, giờ này mẹ qua bên đó thì sắc mặt bọn họ cũng không tốt hơn tí nào đâu.

Dương Tử Mi càng nóng vội nói.

Nhà cậu ba không giống hai nhà cậu kia, bọn họ không để cảm xúc hi nộ lộ ra ngoài như cậu cả mợ cả, cũng không chanh chua đánh đá như mợ hai. Họ ngoài mặt cười cười nói nói nhưng lại là loại người miệng nam mô bụng bồ dao găm.

Cho dù là cậu ba hay mợ ba thì tính tình bọn họ từ một khuôn đúc ra.

Đối phó với thể loại người như bọn họ rất mệt.

Ai mà biết được lúc này, mợ hai vì nhận được quà cáp của Hoàng Tú Lệ. Mẹ con cô chân trước vừa đi, mợ hai đã chân sau chạy đến nhà cậu ba khoe khoang rồi rít:

- A, chú ba, thím ba à... Tú Lệ đã qua nhà chú thím chưa? Cô ấy làm ăn phát đạt, mua cho tôi chiếc áo khoác lông cừu hơn chín trăm đồng, mua cho Hoàng Cường nhà tôi cái áo khoác da hơn nghìn đồng, lại còn cho bọn trẻ mỗi đứa một bao lì xì một nghìn đồng, cô ấy cho nhà chú thím bao nhiêu? Nói nhanh lên!

- Chị ấy về rồi à? - Cậu ba của Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

- Đúng thế! Chẳng lẽ cô ấy chưa đến đây sao? Có điều, chuyện này cũng khó trách, năm năm trước cô ấy tới nhà chú, thế nhưng ăn biết bao nhiêu đau khổ. Chú đồng ý cho người ta ở lại đây ăn cơm, vậy mà sau đó hai vợ chồng chú lại dẫn theo con cái về nhà ngoại, làm cho Tú Lệ phải nhịn đói một đêm, cũng may qua nhà tôi ăn bát cơm. Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng không bao giờ muốn đến nhà chú thím. - Mợ hai chanh chua nói.

Hoàng Khánh và vợ Lương Quế Lan sắc mặt âm trầm.

- Không tới thì không tới, nhà tôi cũng không giống nhà chị nghèo rớt mồng tơi, phải dựa vào sự trợ giúp của người khác mới sống được. - Lương Quế Lan âm trầm lạnh lùng nói.

- Ha ha... Hoàng Khánh nhà thím có thể kiếm tiền giỏi, có điều về sau Hoàng Cường nhà chúng tôi cũng không kém. Nữu Nữu chữa khỏi bệnh cho anh ấy xong sẽ dẫn anh ấy lên thành phố kiếm việc làm. Đến lúc đó, nhà chúng tôi cũng không cần phải ngưỡng mộ nhà chú thím nữa.

Mợ hai nói xong, lập tức xoay người đi.

Hai vợ chồng Hoàng Khánh nhìn nhau một hồi, thần sắc trên mặt cũng biến hóa, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Theo như chị dâu hai nói, Hoàng Tú Lệ cho bọn họ quà với lì xì gì gì đó, tất cả cộng lại cũng hơn vạn, còn giúp anh hai chữa bệnh, tìm việc làm?

Hoàng Khánh vốn dĩ làm công ở Đông Hoàn, lên được chức quản lý, tiền lương cũng được sáu bảy ngàn một tháng. Cuộc sống trong nhà tương đối thoải mái, nhưng chủ quản mới đến năm ngoái vẫn luôn chèn ép để anh ta thôi việc, mà anh ta lại không muốn mất mặt làm mấy công việc phổ thông lương tháng một hai nghìn, đành về nhà chuẩn bị làm ăn buôn bán.

Kết quả, anh ta làm gì cũng thất bại, hiện tại cửa cải tích lũy được cũng đã tiêu hết, thậm chí còn nợ nần không ít.

Hai vợ chồng bọn họ như ruồi bọ đứt đầu, tìm không thấy đường sống.

Hoàng Khánh vừa mới từ bên ngoài trở về, thấy trước cửa thôn có đậu một chiếc xe rất sang trọng. Còn tưởng là đại nhân vật nào tới thăm, anh ta không ngờ lại là của chị cả Hoàng Tú Lệ.

Mấy tháng trước, anh ta nghe đồn bọn họ chuyển vào thành phố, nhưng mà cuộc sống của già trẻ lớn bé trong nhà cũng chỉ dựa vào đồng lương giáo viên tiểu học ít ỏi của Dương Thanh. Theo lí mà nói, bọn họ phải rất bần hàn túng quẫn mới phải chứ, tại sao lại có thể ngồi xe sang trọng hào nhoáng thế kia được?

- Hoàng Khánh! Anh nói xe... chị gái anh thật sự giàu có chứ? Nhìn bộ dáng chị dâu, không giống khoác lác nói dối! - Lương Quế Lan nhìn chồng hỏi.

Chương 692: Gieo nhân nào gặt quả nấy (2)

- Theo lý mà nói thì không có khả năng giàu có, trừ phi là trúng số độc đắc.
- Hoàng Khánh rít một hơi thuốc, rầu rĩ nói.
- Để em qua nhà bác cả hỏi thăm xem sao, theo lý thì chị ấy sẽ đến nhà bác cả trước. - Lương Quế Lan ngồi không yên, đứng dậy nói.
- Ủ! Đi đi... không cần phải nghĩ nhiều làm gì.

Hoàng Khánh gật đầu.

Trên đường đi, Lương Quế Lan vô tình đụng phải Hoàng Tú Lệ và Dương Tử Mi đang chuẩn bị về nhà Hoàng Anh Kỳ.

Chỉ liếc mắt thôi cô ta cũng nhận ra Hoàng Tú Lệ, người chị chồng này cả tinh thần lẫn bộ dáng đều đã thay đổi. Trước kia khuôn mặt cô ta xám xịt, mặc quần áo cũ nát không vừa người, sắc mặt u ám, tóc thì xơ xác, bộ dáng nghèo túng bần hàn.

Bây giờ tuy rằng ăn mặc không phải rất đẹp nhưng rất vừa vặn và phù hợp. Mái tóc đen bóng gọn gàng, sắc mặt hồng nhuận, cả gương mặt thư giãn, bước chân nhẹ nhàng, so với trước kia khác xa.

Còn có cô bé bên cạnh kia, mái tóc được nhuộm thành màu băng lam hiếm thấy, làn da lại mịn màng trắng nõn như ngọc bích, mi mục như họa, trên người mặc một bộ quần áo trắng đơn giản, thoạt nhìn vô cùng mỹ lệ lại linh

động.

Không phải đây là Nữu Nữu, cái đứa tóc khô vàng, vừa đen vừa xấu, lại còn thích khóc, nước mũi dính tùm lum trước kia chứ?

Hoàng Tú Lệ nhìn thấy cô ta bèn cười cười bước tới nghênh đón:

- Quế Lan, mợ ở đây sao?

Cảm giác khí chất Tú Lệ thay đổi, Lương Quế Lan cũng không dám coi thường, theo thói quen cô lập tức trưng ra bộ mặt tươi cười, nhiệt tình kêu lên:

- Chị, chị về rồi sao?

- Đúng thế, chị vừa về cùng Nữu Nữu. May quá, đang chuẩn bị qua nhà em thăm hai vợ chồng em. - Hoàng Tú Lệ nói.

- Ai da, đây là Nữu Nữu nhà chị sao? Cháu nó thay đổi nhiều quá, mấy năm không gặp mà đã trở thành cô gái xinh đẹp thế này, không khác gì mấy người nổi tiếng trên Tivi. Chị, chị thật là có phúc.

Lương Quế Lan nhiệt tình nói, trong lòng lại thầm nghĩ: "Khó trách cả nhà Hoàng Tú Lệ trở nên giàu có, không chừng là nuôi cô con gái xinh đẹp này để đi kiếm tiền."

Dương Tử Mi cực kỳ ghê tởm khuôn mặt tươi cười giả dối này của Lương Quế Lan, lúc Hoàng Tú Lệ muốn cô chào hỏi, cô chỉ miễn cưỡng kêu lên hai chữ mợ ba.

Nhớ rõ trước kia có một lần đói muốn chết, lúc đón củi trở về thấy nhà cậu ba đang ngồi ăn khoai lang, cô liền buông rìu đứng trước mặt bọn họ đây

tội nghiệp, hy vọng bọn họ có thể cho mình ăn một miếng.

Ai mà biết được, mợ ba vừa nhìn thấy cô không nói năng gì, thế là lập tức nhắc bổng cô lên rồi ném xa mấy mét, xém chút nữa là cô bị gãy xương.

- Đồ sao chổi, cả người xui xẻo, về sau đừng có đứng trước cửa nhà tao.

Sau khi mợ ba ném cô đi thì ra sức chà xát tay vào tạp dề, giống như việc đụng vào cô là rất bẩn vậy.

Dương Tử Mi lúc ấy chỉ mới sáu, tuổi bị ném vừa đau đớn cũng vừa thương tâm.

Cô ghen ngào nhặt rìu nên rồi cúi đầu đi tiếp, sau này nhìn thấy chỗ này thì cũng lựa đường vòng mà đi.

Nghĩ đến bộ dáng đáng thương ngày đó, tim Dương Tử Mi không tự chủ được trở nên run rẩy.

Đối mặt với con người đã từng đối xử tệ với cô như thế, cô không thể nào thản nhiên tỏ ra hào phóng được, sắc mặt lạnh lùng không muốn nhìn thêm Lương Quế Lan chút nào.

Dù sao Lương Quế Lan cũng lẫn lộn bên ngoài cùng chồng mình bấy lâu, thế nên cũng biết quan sát sắc mặt người khác, thấy Dương Tử Mi lãnh đạm với mình, cô ta còn tưởng người ta có nhiều tiền rồi nên khinh thường người ở nông thôn này.

Ý cười trên mặt cô ta càng lúc càng nhiều, nhưng sự trào phúng cũng càng thêm rõ ràng, cô cố ý thử Hoàng Tú Lệ:

- Chị à, nhà chị trở nên khá giả hơn có phải là nhờ vào Nữ Nữ không?

Hoàng Tú Lệ làm sao biết ý ngầm trong lời nói, cả mặt kiêu ngạo nhìn con gái cười với Lương Quế Lan nói:

- Đúng thế, nếu không có Nữu Nữu thì nhà chúng tôi không có được hôm nay.

Lương Quế Lan vừa nghe, trong lòng lập tức hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, thầm nghĩ: “Quả nhiên, đám người này thật đúng là đáng sợ, thế mà lại dựa vào việc bán đi con gái mới mười lăm tuổi để trở nên giàu có. Còn có Nữu Nữu này nữa, tuổi còn nhỏ đã làm chuyện bán thân xấu hổ, vậy là còn tự cho mình hơn người, trưng bộ mặt lạnh với mọi người, thật đáng ghê tởm”.

Chương 693: Gieo nhân nào gặt quả nấy (3)

Chị à, Nữu Nữu không đi học sao?

Lương Quế Lan che giấu chán ghét trên mặt, tiếp tục trưng bộ dạng tươi cười hỏi:

- Nữu Nữu nhà chị làm sao lại giỏi như vậy?

Con gái được khen khiến Hoàng Tú Lệ vừa kiêu ngạo lại vừa ngại ngùng, vội vàng phất tay nói:

- Nữu Nữu cũng không giỏi lắm đâu, chỉ là hiểu biết hơn một chút so với mấy bé gái cùng tuổi thôi.

- Đúng thế, phải hiểu biết hơn một chút để biết được cách moi tiền của mấy người giàu có chứ. Nhị Nha nhà em bộ dáng ngốc nghếch, tương lai vẫn nên chăm chỉ học hành để tìm kiếm việc làm, không thể học theo Nữu Nữu cách để hàu hạ kẻ có tiền được. - Lương Quế Lam trào phúng nói.

Coi như Hoàng Tú Lệ là người thành thật không có lòng dạ hẹp hòi thì cũng nghe ra được ẩn ý trong lời nói này.

Bà thật sự không ngờ người em dâu này thế mà lại ám chỉ con gái mình đi làm người tình cho bọn nhà giàu, so với nhục nhã thì nó khiến bà tức giận đến run rẩy cả người.

- Quế Lan, em có ý gì? - Bà tức giận chất vấn Lương Quế Lan.

- Có ý gì? Chị à, em không hề có ý gì hết.

Lương Quế Lan đầy mặt vô tội nói:

- Em chỉ nói Nhị Nha nhà em lớn lên bình thường, thủ đoạn cũng không có, sau này chỉ có thể đi làm công ăn lương, không giống như Nữu Nữu nhà chị, chỉ biết sống bám vào tiền của người khác.

Đừng nói tới Hoàng Tú Lệ, ngay cả Dương Tử Mi nghe thấy cũng vô cùng tức giận.

- Mợ ba, mợ nói tôi đi làm người tình cho bọn nhà giàu để kiếm tiền? - Dương Tử Mi lạnh lùng hỏi.

Lương Quế Lan bị cặp mắt lạnh lẽo sắc bén kia đảo qua khiến cho hơi run rẩy, vội vàng trốn tránh ánh mắt kia, cúi đầu nói:

- Mợ không có nói như thế, có điều nếu con nói vậy mợ cũng không biết làm sao. Bộ đáng con như thế ngoại trừ việc đi bán sắc thì mợ cũng không tin gia cảnh có thể khá lên được.

- Quế Lan! Mợ... mợ... mợ... - Hoàng Tú Lệ tức đến mức ngất xỉu, toàn thân run rẩy, hơi thở bắt đầu không thông.

Dương Tử Mi vội vàng đỡ lấy mẹ, truyền cho bà ít chân khí, Hoàng Tú Lệ dần hô hấp bình thường.

- Lương Quế Lan, tại sao mợ lại bắt lương như vậy? Dám phỏng đoán cháu mình làm việc đấy, mợ thật quá đáng. Nữu Nữu nhà chúng tôi con người ngay thẳng, làm việc chính đáng, tuyệt đối không làm cái việc dơ dáy giống

như mợ nói.

Hoàng Tú Lệ kéo tay Dương Tử Mi tức giận nói:

- Nữu Nữu đi thôi, chúng ta về nhà cậu họ, xem ra nhà nào đó cũng không cần tới thăm nữa, chúng ta không quen biết loại họ hàng này.

Dương Tử Mi nhìn mẹ mình tức giận đến run rẩy, âm thầm thở dài.

Mẹ có thể chịu đựng được việc anh trai và chị dâu bài xích, kỳ thị mẹ nhưng lại không thể chịu được việc người khác nói xấu vu oan giá họa cho mình.

Dương Tử Mi nhếch khóe miệng cười, nhìn Lương Quế Lan nói:

- Mợ ba à, không phải là tôi nói lời nguyên rủa ác độc nhưng nhìn tướng mạo mợ thì tôi biết Nhị Nha nhà mợ tương lai cũng sẽ đi theo con đường mà mợ vừa gán lên đầu tôi, thậm chí còn thảm hại hơn.

- Mà nói cái gì?

Lương Quế Lan vừa nghe Dương Tử Mi nói thế lập tức nổi trận lôi đình:

- Nhị Nha nhà tao vừa thuần khiết vừa nghe lời như thế, mà thế mà lại nguyên rủa ác độc với nó như vậy.

- Tôi không nguyên rủa, mà bởi vì nó không đủ khẩu đức tâm đức nên tương lai mới rơi vào vận mệnh bi thương đến vậy, nếu trách chỉ trách người làm mẹ như mợ không tích âm đức cho con. - Dương Tử mi cười lạnh nói.

Hoàng Tú Lệ vừa nghe thấy liền siết chặt tay Dương Tử Mi:

- Nữu Nữu, đó là em gái có quan hệ huyết thống với con, con không nên...

- Mẹ, chuyện này thật sự không liên quan đến con, đây là con nhìn tướng mạo của mợ ba mà đoán được vận mệnh bi thảm của em nó.

Dương Tử Mi nhẹ nhàng trả lời.

Lời Dương Tử Mi nói là thật, cô còn không ác độc đến mức vì một lời của mợ ba mà đẩy nghiệp chướng về hướng cô bé vô tội kia.

Thật sự là cô nhìn ra được vận mệnh con gái Lương Quế Lan từ mi giác tối đen của bà ta, mọi thứ không liên quan đến cô.

Chương 694: Đừng đắc tội với thầy phong thủy

Lương Quế Lan tức giận đến mức không thể trưng ra bộ mặt tươi cười giả dối kia nữa, nhảy dựng lên mắng té tát Dương Tử Mi và Hoàng Tú Lệ.

Ngón tay Dương Tử Mi vừa động, lập tức xuất hiện một dòng âm sát khí khóa chặt lấy huyết cam cô ta, sau đó kéo mẹ cô rời khỏi.

- Mẹ, chúng ta không cần đến nhà cậu ba nữa, thật sự không đáng đi, thật đáng khinh bỉ. Mẹ nên đợi ở nhà cậu họ hoặc là gọi Sadako đi dạo xung quanh với mẹ, đợi con xem phong thủy trong thôn xong sẽ đi với mẹ qua thả hương cho bà ngoại.

Dương Tử Mi an ủi Hoàng Tú Lệ mà bà bây giờ đang tức giận đến mức gương mặt trắng bệch.

Hoàng Tú Lệ gật đầu:

- Vậy con đi làm việc đi.

Dương Tử Mi dẫn mẹ cô về nhà Hoàng Anh Kỳ, dặn dò Sadako không được rời khỏi mẹ mình nửa bước, sau đó cùng với Hoàng Anh Kỳ đi tìm kiếm bốn tử địa còn lại.

Cô không muốn bước nửa bước vào sân thượng nhà cậu cả, chỉ đành chọn đứng trên sân thượng ngôi nhà bốn tầng của trưởng thôn để quan sát.

Trưởng thôn nghe Hoàng Anh Kỳ nói cô tới để xem phong thủy trong thôn, giải quyết vấn đề hạn hán bí ẩn thì vội vàng dẫn cô lên mái nhà.

Đứng trên mái nhà cao, cô dùng thiên nhãn quan sát bốn phía.

Theo lời của Hoàng Anh Kỳ nói về bốn tử địa còn lại, cộng thêm những hồi ức còn nhỏ mà cô còn nhớ được, quả nhiên, chính là bốn nơi này bốc lên khí tức hỏa diễm kia. Năm cổ khí tức kia giao nhau trên không trung, tạo thành một Hỏa Diễm cực cực lớn.

Cả thôn này dường như đang sinh sống bên dưới một đồng lửa, như vậy thì bảo sao không khô hạn cho được?

Dưới sự chỉ dẫn của Hoàng Anh Kỳ và trưởng thôn, cô đi đến một tử địa khác, tìm đúng vị trí, sau đó dùng một dụng cụ để đào bới. Quả nhiên đào được một phiến đá giống với phiến đã thấy được ở dốc Hạ Ngưu.

Cô thật sự nghĩ không ra, tại sao lại có năm cái Hỏa Diễm cực ngàn năm khó gặp xuất hiện cùng lúc ở đây.

Càng không hiểu, Hỏa Diễm cực này tại sao lại chỉ xuất hiện ở thôn Hoàng.

Không lẽ là do thầy phong thủy cố ý làm thế?

Xem ra phiến đá này ít nhất cũng trên dưới một ngàn năm tuổi.

Trước kia, ở thôn Hoàng mưa thuận gió hòa, chỉ là mấy năm gần đây mới xuất hiện loại thời tiết không mưa khô hạn này.

Vấn đề là ở đâu?

Lúc tìm thấy năm cái Hỏa Diễm cục, cô đã tìm ra được vấn đề.

Chỉ thấy ở đây không hiểu tại sao, lại có ba phiến đá được đào lên, ném qua một bên, làm cho khí tức hỏa diễm của toàn bộ mộ cục thoát ra ngoài, từ đó tác động đến bốn Hỏa Diễm cục còn lại.

- Là ai đào những phiến đá này lên?

Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi trưởng thôn.

Trưởng thôn sờ đầu nghĩ nghĩ:

- Rất nhiều năm trước, có một thầy phong thủy đến đây xem cho chúng tôi thời gian để xây dựng đền thờ, ông ta nói quẻ tốt là ba ngàn, nhưng sau đó mọi người lại nói như vậy đắt quá nên chỉ đưa hai ngàn, ông ta không nói gì. Sau đó đến đây, đào ba phiến đá này lên, rồi bỏ đi. À đúng rồi! Cũng từ đó về sau, trong thôn bắt đầu bị hạn hán. Nữu Nữu, không phải liên quan đến chuyện này chứ?

- Chẳng những có liên quan hơn nữa còn có quan hệ rất lớn.

Dương Tử Mi điềm nhiên nói:

- Nguyên nhân hạn hán đều xuất phát từ nơi này. Các người cũng không thiếu chút tiền kia, vì sao lại dám đắc tội với thầy phong thủy chứ? Chẳng lẽ các người không biết trên đời này, người tuyệt đối không thể đắc tội chính là thầy phong thủy sao?

Nhưng mà cô không rõ vì sao thầy phong thủy kia lại vì chuyện thiếu một ngàn đồng mà đào Hỏa Diễm cục lên hại cả một thôn. Lòng dạ tính ra cũng quá hẹp hòi, so với cô càng hẹp hòi hơn.

Kỳ thật từ xưa đến nay, phàm là các đời của thầy phong thủy, thầy tướng... do bọn họ phạm phải ngũ tặc tam khuyết. Bởi vậy bình thường khó có ai có thể thân cận được với họ, điều này cũng chứng tỏ người đó tính tình tương đối cố chấp, lòng dạ hẹp hòi.

Ngay cả đạo trưởng Ngọc Thanh tu luyện như thế, nhưng khi còn trẻ cũng làm qua không ít việc trả thù đâu.

Bởi vậy, vạn vạn lần không được đắc tội với thầy phong thủy. Nếu họ động lòng một chút, có thể làm cho phong thủy của mình tốt đẹp. Bằng không, cũng có thể làm mình bị hủy hoại tất cả, hóa thành tro bụi.

Chương 695: Trong trắng, không trong trắng (1)

Để phá một Hỏa Diễm cục sẽ phải tiêu tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, huống chi đây là năm ngôi mộ liên kết với nhau.

Hơn nữa cái loại mộ cục này, trước đó cô cũng chỉ nghe nói đến nó, mà chưa tận mắt chứng kiến. Cô vẫn chưa đủ tự tin để phá vỡ hoàn toàn, lỡ như không cẩn thận, sẽ làm cả thôn đều gặp họa lớn.

Có điều, nếu căn cứ theo nguyên lý thủy hỏa tương khắc, cô có thể bố trí một Sát Thủy cục đơn giản để nó có thể tạm thời kìm hãm khống chế được cái Hỏa Diễm cục này.

Cô sẽ dựa theo âm dương ngũ hành để đưa ba phiến đá bị thầy phong thủy đào loạn lên trở về vị trí ban đầu, khiến cho khí tức hỏa diễm đang cuộn cuộn kia dần thu hẹp lại, trở về vị trí ban đầu.

Dương Tử Mi tìm được ba vị trí có thể bày đặt Sát Thủy cục ở đó.

Có điều, nguyên liệu bố trí Sát Thủy cục có chút đặc biệt, nhất định phải dùng những tấm gỗ liễu có âm tính để làm, rồi lấy máu của chín cô gái xử nữ bôi lên, sau đó vẽ lên những phù chú có liên quan, như vậy nó mới phát huy công dụng.

- Trưởng thôn, cháu cần máu của chín cô gái xử nữ để làm phù chú, họ phải khoảng trên mười ba tuổi và dưới mười tám tuổi. Cháu hi vọng bác có thể nhanh chóng tìm được giúp cháu, thời gian của cháu không còn nhiều nữa.

Bây giờ đã bốn giờ chiều rồi, Dương Tử Mi rất muốn trở về gặp Long Trục Thiên trước buổi tối nay, nên không muốn chậm trễ nữa.

Con gái ở thôn này rất nhiều, cô muốn tìm chín người, chắc không thành vấn đề.

Bởi vì việc này liên quan đến đại sự cả thôn nên trưởng thôn vội vàng trở về thôn, kêu gọi toàn bộ con gái từ mười ba đến mười tám tuổi tập trung lại đây.

Tổng cộng có hai mươi người.

- Con gái của các nhà trong thôn đều tập trung ở đây rồi Nữu Nữu, cháu xem ai phù hợp.

- Vâng!

Dương Tử Mi gật đầu, càng nhiều sự lựa chọn càng tốt, nếu ngày sinh của các cô gái này thuộc âm thì càng tăng thêm hiệu quả của Sát Thủy cục.

- Bác trưởng thôn à, bác kêu Nhị Nha nhà tôi qua đây làm gì?

Lương Quế Hoa không biết tại sao lại đến đây, thấy trưởng thôn đứng cùng một chỗ với Dương Tử Mi thì la làng nói:

- Bác sẽ không cấu kết người ngoài đem bán con gái trong thôn của chúng ta đi chứ?

Trưởng thôn tức giận nói:

- Cô nói cái gì vậy Quế Hoa? Là Nữu Nữu muốn giúp thôn chúng ta phá bỏ

cái phong thủy quỷ quái kia đi. Chính là cái phong thủy làm thôn ta không có mưa đó, vì vậy mới tập trung mấy cháu gái này đến đây.

- Nó phá giải phong thủy?

Lương Quế Hoa liếc xéo Dương Tử Mi một cái:

- Mắt của trưởng thôn ông bị hồ ly ăn mất rồi à, một đứa con gái hiểu cái gì cơ chứ?

- Nữu Nữu là thầy phong thủy được Anh Kỳ đặc biệt mời về từ thành phố A về, vài ông lớn có tiền ở thành phố A đều tin tưởng cháu nó, tại sao chúng ta lại không tin?

Trưởng thôn đã nghe Hoàng Anh Kỳ kể những câu chuyện của Dương Tử Mi ở thành phố A nên ông sùng bái cô như một vị thần vậy.

Hơn nữa vừa rồi ở trên đường đi, ông ta cũng nhân tiện hỏi vận khí của mình, cô nói không sai một điểm nào. Hơn nữa còn chỉ điểm cho ông về sau nên làm thế nào, còn cho ông một lá bùa để mang theo bên người, nó có thể hóa giải kiếp nạn sáu mươi tuổi của ông.

Ông đương nhiên cảm kích vô cùng.

- Thầy tướng phong thủy? Bậy bạ? Không phải dựa vào nhan sắc để mấy kẻ có tiền lo hết sao? - Lương Quế Hoa không tin nói.

- Ôn ào quá đi.

- Dương Tử Mi mặc kệ bà ta.

Trưởng thôn tức giận nói.

Dương Tử Mi bắt đầu chọn những cô gái tập trung đến đây nhưng lại phát hiện xử nữ chân chính chỉ có tám người, những người khác đã mất trinh. Trong đó có không ít người mới mười ba tuổi đã mất.

Mà Nhị Nha trong sáng trong miệng bà mợ ba kia, em họ của cô mới có mười bốn tuổi nhưng đã có bầu được hai tháng rồi.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ tách riêng tám cô gái xử nữ, những người còn lại nhờ trưởng thôn để họ về.

- Sao vậy Nữu Nữu? Không phải cháu nói là cần chín người sao? Tám người cũng được rồi à? - Trưởng thôn khó hiểu hỏi.

Chương 696: Trong trắng, không trong trắng (2)

Tám người này phù hợp, còn những người khác không hợp. Trưởng thôn, có thể phiền bác kiểm giúp cháu thêm một cô xử nữ chân chính được không? Vẫn chưa đủ số lượng. - Dương Tử Mi nhú mày nói.

- Xử nữ chân chính? Cháu nói mấy đứa kia đều không phải? - Trưởng thôn nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Ài, bác biết ngay sẽ có chuyện mà, mấy đứa này tuổi còn nhỏ mà đã quan hệ nam nữ bừa bãi, cái gì mà đến nhà bạn nam cùng lớp ngủ qua đêm, tất nhiên là không giữ được bản thân trong sạch. - Trưởng thôn thở dài một hơi nói.

Lương Quế Hoa đang đứng một bên vừa nghe cô nói mấy cô gái bị đem ra ngoài đều không phải là xử nữ, mà trong đó còn có Nhị Nha nhà mình, thì lại hô lên:

- Tao nói này Dương Tử Mi! Cho dù thế nào, Nhị Nha cũng là em họ của mày. Nó mới chỉ mười bốn tuổi, mày nữ lòng nào nguyên rửa ác độc nó như vậy? Còn vu oan Nhị Nha nhà tao không trong sạch. Rốt cuộc mày đang rắc tâm điều gì?

Dương Tử Mi thản nhiên nói:

- Tôi vẫn chưa đến mức giống như bà, lúc nào cũng ác độc vu oan người khác. Về phần Nhị Nha nhà bà rồi cuộc là dạng gì thì tự em nó rõ hơn ai hết. Mợ ba à, dù sao chúng ta cũng có quan hệ thân thích nên tôi khuyên bà, sớm đưa em nó đến bác sĩ kiểm tra đi, còn về phần tại sao lại như thế thì tôi không cần nói nữa.

Bất luận là thế nào thì Nhị Nha cũng còn nhỏ, cô cũng không muốn trước mặt mọi người công khai nói rằng nó mang thai, khiến nó không thể ngẩng mặt làm người.

Hơn nữa, cô đã dùng Thiên Nhân xem xét Nhị Nha, phát hiện nó vì mấy đồng tiền tiêu vặt mà dễ dãi ai cũng cho trèo lên người.

Xem ra, điều kia đã không còn là vận mệnh tương lai nữa, mà chính là vận mệnh hiện tại của nó.

Đáng thương cho mợ ba lúc nào cũng oang oang nói con gái bà thuần khiết thanh tao cỡ nào. Lại không biết rằng ở trong trường, sau mỗi giờ tan học, con bà đều cùng người ta đi tiếp khách.

- Dương Tử Mi, ý mày là sao?

Lương Quế Hoa nhảy dựng lên, kéo Nhị Nha qua:

- Nhị Nha nhà tao vừa trong sáng vừa thật thà, mày không cần vì chuyện tao đả tội với mày mà nói lung tung như vậy, mày nói xem rốt cục là vì sao?

Dương Tử Mi nhếch môi, không muốn bàn luận chuyện này với bà ta nữa.

- Thím Ba...

Có một cô bé cùng lớp với Nhị Nha nhin không được lên tiếng nói:

- Ngày nào Nhị Nha cũng đi cùng với mấy tên con trai ra ngoài chơi, bạn học chúng con ai cũng biết. Mấy ngày hôm trước, bạn ấy còn nôn mửa trong ký túc xá, không biết có mang thai không nữa.

- Hoàng Lâm Hân!

Lương Quế Hoa vừa nghe lập tức nổi giận, vọt tới trước mặt cô bé vừa nói chuyện kia, nâng tay lên tát mạnh một cái, thở hển hển mắng to:

- Màỵ là đồ tiểu tiện nhân, ngày nào màỵ cũng ra ngoài bán thân, lại dám ăn nói lung tung vu oan giá họa cho Nhị Nha nhà tao. Tao sẽ không tha cho màỵ, sẽ không tha cho màỵ! Màỵ mới có bầu, cả nhà màỵ đều có bầu!

Hoàng Lâm Hân ngồi xổm trên mặt đất bụm mặt khóc:

- Con mà nói dối thì sẽ bị sét đánh trúng, không tin thì thím hỏi Linh Mỹ đi.

Ánh mắt Lương Quế Hoa nhìn sang hướng Hoàng Linh Mỹ.

Hoàng Linh Mỹ là cháu gái của trưởng thôn, cô bé trốn sau lưng trưởng thôn, nơm nớp lo sợ nói:

- Lâm Hân nói đều là sự thật, ai ở ký túc xá cũng nói bạn ấy mang thai.

Trong thôn, ai cũng biết Hoàng Linh Mỹ là cô gái rất ngoan ngoãn thật thà, nếu cô đã nói như vậy, chứng tỏ chín phần sự việc kia là thật.

Ánh mắt Lương Quế Hoa quay lại trừng Nhị Nha.

Sắc mặt Nhị Nha tái nhợt, thân mình run rẩy nhè nhẹ, bàn tay vô tình ôm bụng, sau đó đột nhiên nôn mửa.

- Nhị Nha!

Lương Quế Hoa kêu lên như sư tử rống, khó tin nhìn nó:

- Con nói mau, nói rằng chuyện đó là do mấy đứa kia phỉ báng con, mẹ tuyệt đối sẽ không tha cho tụi nó.

- Mẹ ơi, con... con...

Nhị Nha sợ tới mức nói không nên lời.

- Con nói cái gì? Con nói mau, con có ra ngoài bán thân hay không?

Lương Quế Hoa thấy con gái mình bày ra bộ dạng này, thì trong lòng cũng có chút suy đoán nhưng trong ý thức bà vẫn không thể chấp nhận được.

Nhìn đứa con gái mới mười bốn tuổi, nó làm sao có thể làm ra chuyện mất mặt như thế này?

Hơn nữa, điều nhục nhã là nó mang thai.

Bà không thể tin! Tuyệt đối không thể tin!

Chương 697: Sự thật chiến thắng biện minh

Nhìn gương mặt mẹ mình dữ tợn rít gào, Nhị Nha sợ tới mức không ngừng lui về phía sau:

- Mẹ à, con...

- Con nói, mau nói cho mọi người biết con không có, là bọn họ vu oan cho con. - Lương Quế Hoa nắm áo Nhị Nha, thở hỗn hển kêu lên.

Nhị Nha sợ hãi cúi đầu không nói lời nào.

- Con không nói đúng không! Vậy thì mẹ sẽ bắt con phải nói!

Lương Quế Hoa tức giận đẩy con gái...

Nhị Nha lao đảo một chút sau đó té lăn trên đất, chỉ cảm thấy bụng dưới đột nhiên quặn đau, sắc mặt vừa tái nhợt, khóc nói:

- Mẹ ơi, bụng con đau quá.

- Máu... - Có một cô gái kinh hãi kêu to.

Lương Quế Hoa nhìn xuống dưới chân con gái, chỉ thấy ống quần dính đầy máu tươi, con gái mình thì đau đớn đến mức sắc mặt tái nhợt.

Bà bị dọa đến choáng váng.

Vậy là con gái mình thật sự mang thai.

Dương Tử Mi không thêm đôi co với Lương Quế Hoa, vội vàng cầm ngân châm đi tới, muốn cứu chữa cho Nhị Nha.

- Mày muốn làm gì? Đừng đụng vào con gái tao! Đều tại mày hại nó!

Lương Quế Hoa thấy Dương Tử Mi đi tới thì muốn kéo quần áo Nhị Nha lên, bộ dạng đang thất thần bỗng khôi phục lại tỉnh táo, dùng sức định đẩy Dương Tử Mi ra.

Ngân châm trên tay Dương Tử Mi vừa động, đã đâm vào huyết động và á huyết bà ta, tránh cho bà ta lại tới quấy rầy.

Cô mau chóng cầm máu cho Nhị Nha, phát hiện thai nhi đã không giữ được, sau đó lập tức dùng ngân châm lấy phôi thai còn chưa thành hình thành dạng kia ra ngoài, cuối cùng bổ sung nguyên khí cho Nhị Nha.

Cái này còn tốt hơn so với việc truyền nước biển gấp trăm lần.

Lương Quế Hoa không thể động đậy cũng không thể nói chuyện, cực kỳ kinh hãi trước động tác của Dương Tử Mi. Thấy máu đang chảy của con gái mình dần ngưng lại, nét mặt tái nhợt thống khổ cũng khôi phục chút hồng hào, tựa hồ đã giảm bớt, bà cũng thở nhẹ một hơi.

Đảm bảo Nhị Nha không còn nguy hiểm nữa, cô giải huyết vị cho Lương Quế Hoa:

- Nếu không muốn con gái bà vì sảy thai mà sau này để lại di chứng thì mau chóng đưa em nó đến bệnh viện tĩnh dưỡng.

- Mày...

Lương Quế Hoa lại muốn nhảy dựng lên mắng Dương Tử Mi, nhưng thấy trên người con gái toàn máu là máu nên cũng không thèm chấp nữa, vội vàng ôm lấy Nhị Nha chạy đến bệnh viện.

Sự việc âm ỉ này, cũng tạm thời dừng lại.

- Nữu Nữu, cháu còn biết châm cứu?

Trưởng thôn đã từng gặp qua thầy trung y dùng ngân châm để cứu người, vừa rồi thấy bộ dáng trầm ổn có lực của Dương Tử Mi lúc thể hiện châm cứu, hơn nữa sắc mặt của Nhị Nha cũng từ tái nhợt trở nên hồng nhuận một cách thần kỳ, ông nhin không được tò mò hỏi.

- Trưởng thôn, lúc trước cháu ấy có châm cứu cho anh họ của tôi, nghe nói bệnh tật cũng sắp chữa khỏi. - Hoàng Anh Kỳ ở một bên lên tiếng nói.

Hai mắt trưởng thôn phát sáng:

- Nữu Nữu, có thể châm cứu giúp bác không?

Dương Tử Mi cười khố:

- Trưởng thôn, thân thể bác không có vấn đề gì, không gấp! Cháu đang vội, phải phá giải Phong Thủy cục trước, đợi lần sau bác đến thành phố A tìm cháu, cháu sẽ châm cứu giúp bác.

- Được... được... được! Vậy cháu đi giải quyết trước đi.

Trưởng thôn vội vàng nói:

- Nhưng còn thiếu một người, có lẽ phải ra ngoài thôn tìm, cũng không biết mấy cháu gái ngoài thôn có đồng ý đến đây không nữa.

- Thôi bỏ đi, thêm cháu vào là được.

Trải qua việc Lương Quế Hoa nháo loạn, thời gian cũng qua nửa giờ đồng hồ rồi, cô thật sự không có thời gian đợi bác ấy đi tìm một cô gái đến đây.

Mình dù sao cũng được xem là thân trinh nữ, lại còn thuộc cực âm, rất thích hợp dùng làm Thanh Thủy cục.

- Vậy thì tốt quá, cháu đã giúp làm phép, bây giờ còn dùng đến máu trân quý của cháu nữa, thôn Hoàng chúng ta nợ cháu nhiều quá rồi. - Trưởng thôn cao hứng nói.

- Quả thật là nợ mình nhiều lắm, báo hại mình thiếu mất một ngày ở cạnh Long Trục Thiên.

Dương Tử Mi nghĩ thầm trong bụng.

Chương 698: Bày trận

Mấy cô gái được tuyển chọn vừa nghe nói muốn dùng máu mình để bôi lên tấm gỗ liễu kia thì giống như nhìn thấy quỷ vậy, sợ tới mức muốn bỏ chạy.

- Mọi người sẽ không mất nhiều máu đâu, mỗi người chỉ cần nhỏ một giọt máu lên mấy tấm ván gỗ là được rồi.- Dương Tử Mi an ủi nói.

- Em sợ đau, sợ máu.

Một cô bé xua tay nói:

- Hay là tìm người khác đi.

- Bác nói mấy đứa bị gì vậy? Thôn chúng ta đến giờ vẫn không có mưa, già trẻ lớn bé trong thôn ai cũng khó chịu sắp chết rồi. Cái thôn như này, ai còn muốn được gả vào nữa? Đến lúc đó anh em mấy đứa không cưới được vợ, mấy đứa sẽ làm thế nào? - Trưởng thôn tức giận mắng.

Mấy cô bé này cùng lắm chỉ mới có mười mấy tuổi, đang tuổi ăn tuổi lớn, chỉ biết nghĩ đến bản thân, làm sao có thể nghĩ đến chuyện lâu dài rằng anh em của mình không cưới được vợ.

Lời trưởng thôn căn bản không có tác dụng nào với chúng.

- Trưởng thôn, theo cháu ai đồng ý hiến máu, sẽ thưởng cho người đó năm trăm đồng. - Dương Tử Mi lên tiếng nói.

Mấy cô bé kia vừa nghe, hai mắt đều sáng lên.

Nếu có thể có phần thưởng năm trăm thì mất mấy giọt máu có đáng gì, được năm trăm, bọn chúng có thể mua được bao nhiêu thứ mình muốn.

Trưởng thôn do dự một chút rồi gật đầu:

- Được! Nếu giải quyết được vấn đề hạn hán thì mỗi người các cháu sẽ được phần thưởng năm trăm đồng, hơn nữa còn được liệt vào đại công thần ở thôn, được ghi tên ở miếu đường.

- Vậy cháu sẽ hiến máu! - Hoàng Linh Mỹ cháu gái trưởng thôn lên trước nói, những người khác cũng biểu hiện đồng ý.

Dương Tử Mi lấy con dao đã được khử trùng, nhẹ nhàng rạch một chút vào ngón áp út tay trái của mỗi người, bảo bọn họ nhỏ một giọt máu lên mỗi tấm gỗ liễn, sau đó cũng rạch tay của mình lấy máu.

Chín giọt máu của xứ nữ đã lấy xong, cô bắt đầu tiến hành vẽ bùa chú.

Thời điểm cô tiến hành vẽ bùa chú, mọi người ở đây đều cảm giác được không khí nóng gay gắt xung quanh hạ xuống vài độ, thậm chí còn mơ hồ cảm nhận được có hơi nước bốc lên trong không khí, ai cũng thoải mái nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

Vẽ bùa chú xong, Dương Tử Mi bắt đầu bố trí Sát Thủy cục.

Đối với người ngoài nghề không hiểu pháp thuật thì chỉ thấy cô cầm từng tấm từng tấm gỗ liễn xuống đất mà thôi.

Thế nhưng, nó lại hao phí rất nhiều tinh nguyên của Dương Tử Mi.

Đầu tiên, căn cứ vào âm dương ngũ hành bát quái Cửu Cung trận pháp để bố trí vị trí của mỗi tấm gỗ liễn, mỗi lần cắm một tấm gỗ xuống, phải tiêu tốn nguyên khí để niệm chú ngữ, đồng thời phải truyền nội lực, không dùng bất cứ công cụ trợ giúp nào. Đất đai khô hạn lâu ngày đều trở nên vô cùng cứng chắc, nên mỗi lần trực tiếp cắm tấm gỗ xuống, cô bị mất đi rất nhiều sức lực.

Ở ba nơi được lựa chọn, cô đã bố trí xong Sát Thủy cục, trời cũng đã tối. Dương Tử Mi mệt đến mức sắp thở không ra hơi rồi, chỉ có thể ngồi xuống khoanh chân lại để điều chỉnh khí tức, đồng thời mượn trợ lực của nhân sâm để bổ sung nguyên khí.

- Nữu Nữu, xong rồi sao cháu? - Trưởng thôn cẩn thận hỏi cô.

Dương Tử Mi gật đầu.

- Vậy khi nào trời đổ mưa? - Trưởng thôn cẩn thận hỏi cô lần nữa.

- Nếu như không có gì ngoài ý muốn, mười giờ đêm nay trời sẽ đổ mưa một trận.

Dương Tử Mi bấm ngón tay tính toán, xem xét lượng mưa của khu này. Bây giờ Hỏa Diễm cục tạm thời bị Sát Thủy cục khống chế, mưa có thể rơi xuống thôn Hoàng rồi.

Có điều, vì đây là lần đầu tiên cô bày trí bố cục này, nó lại còn đối phó với cái Hỏa Diễm cục vô cùng lớn kia nữa, trong lòng cô cũng không thật sự chắc chắn. Hơn nữa, trời đất gió mây bất trắc khó lường, bình thường đến dự báo thời tiết còn báo sai, huống hồ là cô.

Trưởng thôn nghe xong vô cùng vui sướng, nước mắt trào ra. Ông vội vàng

quay về thôn khua chiêm gồ trống, mở loa phát thanh, thông báo toàn thể bà con trong thôn đến cảm tạ Dương Tử Mi.

Chương 699: Đại quý đi (1)

Mọi người trong thôn vừa nghe nói có đại sư đến giải quyết vấn đề khô hạn trong thôn thì chen chúc ra ngoài.

- Trưởng thôn à, đại sư ở đâu vậy?

Cậu cả Hoàng Lợi của Dương Tử Mi vọt ra đầu tiên, gần đây công việc của ông ta không thuận lợi nên rất muốn tìm một đại sư đến chỉ điểm một chút đường đi nước bước, xem xem có thể xoay chuyển thời vận hay không.

- Hoàng Lợi à, vị đại sư này chính là cháu ngoại Nữu Nữu nhà các ông đó. Em gái Hoàng Tú Lệ của ông thật may mắn, sinh ra được một cô con gái tốt. - Trưởng thôn mặt đầy vẻ hâm mộ nói với Hoàng Lợi.

Hoàng Lợi nhìn Dương Tử Mi đang đứng một bên, bĩu môi nói:

- Trưởng thôn à, ông đừng có nói đùa, con bé này mà có tài khiến thôn này đổ mưa được, thì tôi sẽ quỳ xuống đất gọi ba tiếng bà nội.

- Vậy ông quỳ là cái chắc rồi.

Trưởng thôn cười nói:

- Ông không tin ông hỏi Anh Kỳ mà xem, Nữu Nữu là đại sư được Anh Kỳ mời ở thành phố A về.

Khi ông ta thấy Hoàng Tú Lệ trong đám người thì vội vàng đi qua khom người nói với Hoàng Tú Lệ:

- Em gái lớn à, em đúng là sinh được một cô con gái tốt, cháu nó đã cứu cả thôn chúng ta! Cảm ơn, cảm ơn, thật sự cảm ơn rất nhiều.

Hoàng Tú Lệ thấy người có quyền uy cao nhất trong thôn cúi người cảm kích với bà thì có chút căng thẳng lúng túng, vội vàng xua tay nói:

- Trưởng thôn à, đây là việc mà Nữu Nữu nên làm, không cần cảm ơn.

- Trưởng thôn, tôi nói ông đừng dễ bị lừa. Bộ dáng con bé này như vậy, cùng lắm chỉ làm được thần côn lừa đảo mà thôi. Làm sao có giải quyết vấn đề khô hạn của thôn ta? Ông đừng quên ông đã từng mời bao nhiêu thầy phong thủy đến xem, có lần nào mà không bị lừa chứ, hiệu quả thì chả thấy đâu.

Hoàng Lợi khinh thường nói:

- Lừa người lừa đến tận nhà mẹ đẻ rồi, đừng có về đây làm chúng tôi mất mặt nữa, nhà tôi không có loại thân thích này.

Mọi người thấy tuổi cô bé nhỏ như vậy cũng bán tín bán nghi, lại thêm ông ta thân làm cậu ruột thế mà lại từ chối Dương Tử Mi, làm cho mọi người lại càng thêm hoài nghi. Dùng ánh mắt nhìn kẻ lừa đảo nhìn vào hai mẹ con Hoàng Tú Lệ và Dương Tử Mi, mang theo một chút khinh thường.

- Cậu cả à! Tôi hỏi này... Có phải lúc nãy ông có nói, nếu tôi có thể làm cho thôn này có mưa thì ông sẽ quỳ xuống gọi tôi ba tiếng bà nội phải không? - Dương Tử Mi nhìn thấy sắc mặt của cậu cả, lạnh lùng hỏi.

- Đúng! Nếu mà có bản lĩnh làm trời đổ mưa thì tao lập tức quỳ gối xuống

đất lạy mày ba lần. Nếu không! Mày lập tức cút khỏi thôn Hoàng, đừng ở đây làm tao mất mặt. - Hoàng Lợi cực kỳ khinh thường nói.

- Mọi người đều nghe rõ rồi chứ?

Dương Tử Mi nhú mày nhìn trưởng thôn nói:

- Trưởng thôn, bác làm chứng nhé.

- Nữu Nữu yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm chứng cho cháu, chỉ cần cháu có thể làm cho thôn chúng ta có mưa, bác sẽ bắt ông ta quỳ trước mặt cháu.

Trưởng thôn cũng nhìn ra mâu thuẫn giữa hai người, thiên vị nói với Dương Tử Mi.

- Được! Vậy bây giờ cháu sẽ khiến trời đổ mưa.

Dương Tử Mi không thể nào đợi mười giờ tối nay mới mưa được, cô không thể nuốt trôi ngậm tức mà cậu cả ném cho cô.

Cô chắc chắn phải khiến ông ta quỳ lạy và gọi cô là bà nội ở trước mặt mọi người trong thôn, để cô và mẹ nhả được cục tức kia.

- Mưa ngay bây giờ?

Trưởng thôn ngẩng đầu nhìn trời, tuy rằng đã chạng vạng nhưng bầu trời vẫn còn một mảng xanh lam, không có lấy một đám mây, khả năng mưa là không thể.

Chẳng lẽ cô có thể mượn mưa từ ông trời?

Chuyện này chỉ có thể thấy trong màn hình Tivi thôi.

Chính xác, Dương Tử Mi quả thật muốn mượn mưa từ ông trời.

Mượn mưa cũng là một loại đạo thuật của Mao Sơn, chỉ cần nguyên khí có thể thông thiên thì sẽ không có gì khó.

Có điều, đây là mượn mưa của trời nên tất yếu phải trả nợ, người thi pháp có khả năng sẽ phải trả nợ bằng tuổi thọ.

Nếu không phải hạn hán cực kỳ nghiêm trọng, thì những pháp sư đạo sĩ có thể mượn mưa, sẽ không đánh đổi tuổi thọ của mình để đi cầu mưa.

Vì để mẹ sau này ở thôn Hoàng có thể nhận được sự tiếp đón quý hóa của mọi người, vì để cho ông cậu độc ác kia quỳ trước mặt mình trước sự chứng kiến của mọi người, cho dù có giảm chút tuổi thọ, Dương Tử Mi cũng sẽ mượn mưa về.

Chương 700: Đợi quỳ đi (2)

Dương Tử Mi nhờ trưởng thôn chuẩn bị một bàn cúng, một cái lư hương, ba cây nhang, hai ngọn nến, trên bái trống ở thôn làm một cái đàn đơn giản, hương khói ở giữa, đốt lên ba cây nhang rồi lấy từ trong túi ra bốn khối ngọc thạch, bốn khối này là tượng trưng cho bốn thánh thú Thanh Long, Bạch Bát Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ.

Đạo sĩ bình thường đều dùng kiếm gỗ đào làm công cụ để câu thông với trời.

Dương Tử Mi thì không cần, công lực của cô làm sao mấy đạo sĩ kia có thể so sánh được.

Tịnh thủ định tâm, ngón tay cô chỉ trên trời, dùng tư thái vô cùng thành kính đọc chú ngữ mượn mưa...

- Do trời đất hạn hán khó mưa, nên đệ tử Dương Tử Mi cầu trời cho mượn mưa. - Dương Tử Mi nhìn trời hô to một tiếng, tay trái giơ cao lá bùa mượn mưa lên không trung.

"Tách"

Trưởng thôn khẩn trương đứng xem, chỉ có Hoàng Lợi khinh thường nhìn cô, cho rằng cô chỉ đang giả thần giả quỷ.

Mọi người thấy rõ ràng, có một đốm lửa trực tiếp bốc lên từ ngón trỏ đang

chỉ lên trời của cô, bùa chú màu vàng bay vút thẳng lên trời, luồng sáng chói lọi xuất hiện giữa bầu trời tối thui, vô cùng chói mắt.

Mọi người há to miệng kinh ngạc, ngây ngốc đứng nhìn.

Những người dân ban đầu vốn bán tín bán nghi với Dương Tử Mi, bây giờ nhìn cô như nhìn thấy thần thánh vậy.

Đốm sáng kia dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người...

Chỉ chốc lát sau, bầu trời vốn trong xanh chập rây có mây từ phía Đông kéo đến, nó từ từ đi về hướng thôn Hoàng, cuối cùng dừng lại phía trên thôn Hoàng.

"Dùng... Dùng..."

Một tia sấm sét giáng xuống phía trên thôn Hoàng.

Tâm tình mọi người bắt đầu kích động lại vừa hưng phấn vừa hồi hộp chờ mong có thể cảm nhận được không khí trời mưa. Cả người, vật, cây cỏ đã lâu không được hưởng cảm giác dễ chịu như thế này.

Nhìn khung cảnh sắp đổ mưa trước mắt, sắc mặt Hoàng Lợi có chút biến đổi, ông ta lớn tiếng nói:

- Có cái gì mà vui chứ? Ngày trước không phải ông trời vẫn thế sao? Không phải vẫn đổ mưa cho chúng ta sao?

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong, bây giờ không mưa, thì còn đợi đến khi nào?

Dương Tử Mi kêu lên về phía bầu trời.

- Nhìn kìa nhìn kìa, chị ấy nhẹ nhàng bay lên kìa, chị ấy chính là thần tiên tỷ tỷ. -Có một đứa nhóc kinh ngạc kêu lên.

Mọi người nhìn dưới chân Dương Tử Mi, chỉ thấy dưới chân cô mang một đôi Sandal trắng tinh, hai bàn chân dần dần lơ lửng trên mặt đất, thân thể tựa như không còn sức nặng.

Một trận gió thổi qua khiến quần áo cô tung bay, trông như tiên nhân hạ phàm.

- Tiên nữ giáng trần kìa!

Không biết là cụ già nào kích động kêu lên:

- Mọi người mau quỳ xuống nghênh đón tiên nữ đi.

Mọi người giống như bị mê hoặc nhìn thân ảnh đang bay cao của Dương Tử Mi, sau đó một đám người đều quỳ xuống, thành kính bái lạy cô.

Hoàng Lợi và vợ ông ta là Trần Phượng Kiều khó tin nhìn tình cảnh trước mắt, kinh ngạc đứng yên.

- Hoàng Lợi, có quỳ không? - Trần Phượng Kiều gấp gáp giật giật áo chùng mình hỏi.

- Quỳ cái gì mà quỳ? Đây chỉ là giả thần giả quỷ, ngu muội vô tri. Đợi nó gọi mưa được rồi nói. - Mặc dù trong lòng Hoàng Lợi đang thấp thỏm nhưng vẫn ngoan cố nói.

Bầu trời tiếp tục đổ sấm sét nhưng vẫn chưa có giọt mưa nào rơi xuống.

Lúc này nguyên khí của Dương Tử Mi đã cạn kiệt không thể chống đỡ, cô

dùng hết sức lực toàn thân cuối cùng ra hiệu lệnh nói:

- Thiên hạ hỏa linh, ta ra lệnh cho người, lập tức tuân lệnh!

Khi đã lên tới độ cao một mét rưỡi, cả cơ thể cô bắt đầu hư thoát dần dần rơi xuống.

Sadako đứng ở dưới thấy thế lập tức phi thân lên, đúng lúc tiếp được thân thể lung lay sắp ngã của cô.

Dương Tử Mi động phải vết thương cũ, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra, vô lực dựa vào người Sadako.

Sadako bị cô liên lụy, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Tia sấm sét từ bầu trời bỗng nhiên ngừng lại, đám mây đen kia không đổ mưa xuống mà dần tản ra.

- Tôi biết mà! Nó chỉ giả thần giả quỷ lừa mấy người thôi. Khổ thân mấy người đã bái lạy nó, thật buồn cười. - Hoàng Lợi thấy trời vẫn chưa mưa, lại thấy bộ dạng bị thương của Dương Tử Mi, sự căng thẳng trong lòng như nhận được đại xá, lớn tiếng hô to.

Chương 701: Chờ quỳ đi (3)

Những thôn dân đang quỳ trên mặt đất nghe được hắc gọi, ngẩng đầu lên nhìn, lại nhìn sắc mặt yếu ớt của Dương Tử Mi, cũng chần chừ đứng dậy.

Trưởng thôn nhìn đám mây đen dần tan đi, âm thầm thở dài một hơi, cũng cảm thấy hoài nghi đối với Dương Tử Mi.

Chẳng lẽ giống như lời Hoàng Lợi nói cô ta đang giả thần giả quỷ hay sao?

Nhưng mà vốn cô không cần phải giả thần giả quỷ gì. Cho tới bây giờ, cũng không thấy cô nói muốn tự mình trả một đồng nào. Hồi lâu không thấy có mưa, thôn dân bắt đầu nghị luận sôi nổi, thậm chí có người tỏ vẻ khinh thường quay đi, có người cười nhạo trưởng thôn bị lừa gạt.

Mà Hoàng Tú Lệ là khó chịu nhất, đại đa số người dân đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn bà, thậm chí có người còn nhổ nước bọt, nói bà mang theo con gái về hãm hại và lừa gạt nhà mẹ đẻ.

Hoàng Tú Lệ như bị kim châm nhưng mà bà tin con gái mình, bà nổi đóa lên, dùng dũng khí cho đến bây giờ bà chưa từng có, lớn tiếng nói:

- Mọi người phải tin tưởng con gái tôi, nó sẽ không lừa gạt mọi người.

Những lời nói khó nghe lại vang lên, thậm chí có người ném đá vào bà.

Dương Tử Mi nhìn thấy, vừa giận vừa sốt ruột.

Mình đã bỏ lại sư phụ và Long Trục Thiên, không ngần ngại cực khổ tới nơi này dập lửa, không tiếc giảm tuổi thọ để cầu mưa mà không ngờ lại bị đối xử như vậy.

Lòng cô trở nên lạnh lẽo. Cô đẩy Sadako ra, nói:

- Sadako! Bảo vệ mẹ tôi.

Sadako đi đến bên Hoàng Tú Lệ, chặn giúp bà một ít đồ bị ném vào người.

Hoàng Lợi lớn tiếng gào to:

- Đồ lừa đảo... đốn mạt... Cút khỏi thôn chúng tôi mau, đừng có bao giờ tới đây làm xấu mặt nữa.

Không ít người thấy vậy cũng lớn tiếng gào theo.

Hoàng Tú Lệ thấy mình và con gái giống như chó nhà có tang, bị chính quê nhà mẹ đẻ nghi ngờ đuổi đi, đau lòng rơi nước mắt.

Mà bà lại càng đau lòng cho con gái hơn.

Vừa rồi thấy nó phun một ngụm máu tươi, lòng bà đau như cắt, muốn tiến lên đỡ nhưng lại bị ngăn lại.

Lúc này, Dương Tử Mi đang chịu nội thương. Đây chính là lúc khí lạnh trong cơ thể không thể khống chế được, nếu Hoàng Tú Lệ tới gần cô sẽ lập tức bị khí lạnh tràn vào cơ thể.

Dương Tử Mi thật sự không nghĩ tới, lần này mình lại cầu mưa thất bại, bước chân lão đảo, nói với Sadako và mẹ:

- Đi thôi, chúng ta trở về, sau này chúng ta sẽ không bước chân tới nơi này nữa bước. Bọn họ sẽ phải hối hận.

Cô dùng tấm ván gỗ liêu tạo thành Sát Thủy cục, chỉ có thể tạm thời khống chế Hỏa Diễm cục, tác dụng duy trì nhiều nhất chỉ được một năm, bởi vì gỗ liêu không được như tảng đá, sẽ mục nát.

Kế hoạch của Dương Tử Mi vốn là để sau khi sư phụ tỉnh dậy, nếu có thời gian rảnh lại tới một lần nữa lấy tinh thạch bày Sát Thủy cục, để cho mọi người trong thôn Hoàng từ nay vô lo vô nghĩ.

Hiện tại, cô đã thay đổi ý định, cũng đột nhiên hiểu được vì sao thầy phong thủy ngày đó độc ác mang Hỏa Diễm cục tới, thì ra tất cả không phải vì một ngàn đồng bạc mà vì những sắc mặt khó coi đó.

Anh cho bọn họ lợi ích, bọn họ liền sùng bái anh như một vị thần.

Mà nếu thấy anh không còn giá trị lợi dụng nữa, họ liền xem anh như cục phân chó chà đạp dưới chân.

Những người như thế xứng đáng chịu sự trừng phạt.

Mình bày Sát Thủy cục một năm kia coi như là báo ân thôn này đã từng nuôi dưỡng mẹ mình đi.

Từ nay, ân tình này xí xóa.

- Tử Mi! Cậu tin cháu. - Cậu hai Hoàng Cường từ trong đám người chạy ra nói.

- Cậu hai! Chúng cháu phải đi rồi, chờ sau này sắp xếp ổn định, đến lúc đó

tới thành phố A tìm mẹ con cháu. Cháu và mẹ không bao giờ về đây nữa. -
Dương Tử Mi lạnh nhạt nói.

- Ài... - Hoàng Cường thở dài một hơi, anh cũng không muốn ở lại thôn này nữa.

Người trong thôn tất cả đều họ Hoàng, tính ra hẳn thì đều là anh em chày chung dòng máu, lại theo Hồng Đình Lục vái cao đập dưới, bởi vì bản thân vô dụng, liên lụy đến người nhà bị người trong thôn khi dễ.

Chương 702: Chờ quỳ đi (4)

Cháu gái! Cậu tin con nhưng không nghĩ kết quả sẽ thành như vậy.

Hoàng Anh Kỳ cũng tiến lên, vẻ mặt khó xử nói:

- Là cậu hại hai mẹ con của con rồi. Trời nhất định sẽ mưa... phải không trưởng thôn?

Ánh mắt Dương Tử Mi nhìn về phía trưởng thôn.

Trưởng thôn tránh ánh mắt của cô rồi không nói gì, cảm xúc trên mặt đã sớm bán đứng hẳn.

Ngay từ đầu hẳn đặt hy vọng vào Dương Tử Mi rất lớn, nhìn trận pháp vô cùng kỳ lạ kia của cô, hẳn đã thật sự cho rằng trời sẽ đổ mưa.

Nhưng mà trời vẫn chưa chịu đổ mưa, mây đen sấm sét ầm ầm kéo đến kia vừa trông thấy đã tan ngay.

Hắn cũng nghi ngờ phải chăng mình đã bị con nhãi này lừa gạt, hại mình theo sau nó lẩn lộn cả ngày.

Thấy trưởng thôn không nói lời nào, lòng Dương Tử Mi lạnh lẽo lần nữa, nói với Hoàng Anh Kỳ:

- Cậu họ! Cảm ơn cậu đã tin con. Con đi về đây, rảnh thì gặp lại ở thành

phố A.

Ba người đi ra trong tiếng chửi rủa của người dân. Vừa đến cửa thôn... trên mặt chợt lạnh. Cảm giác như có giọt nước rơi xuống... rơi trên vùng đất khô cằn này...

Trời mưa rồi!

Trời thật sự mưa rồi!

Tốt quá rồi, trời mưa rồi!

Người trong thôn vui vẻ hô lên, bọn họ vui mừng khôn xiết... vừa gọi vừa nhảy vì những giọt nước mưa đã lâu không rơi xuống. Nam nữ già trẻ đều ngẩng mặt lên trời, chìa hai tay ra hứng lấy cảm nhận những giọt nước rơi xuống.

- Tôi biết cháu gái tôi sẽ không lừa người. Nó trị khỏi tận gốc bệnh của tôi... đương nhiên có thể cầu mưa! - Hoàng Cường thấy mọi người kích động quên mất công lao của Dương Tử Mi, lớn tiếng nói.

Cả đám đang hoan hô cuồng nhiệt thấy tiếng nói lớn này đột nhiên như bị cái kéo lớn cắt đứt, trong nháy mắt yên lặng.

Mọi người nghĩ tới lúc này bất kính với Dương Tử Mi, lòng liền trầm xuống.

Tim trưởng thôn cũng thành thịch một tiếng bình tĩnh lại, vội vàng nói với mọi người:

- Nhanh... Chúng ta tới ngăn mẹ con Tú Lệ lại rồi xin lỗi và tỏ lòng biết ơn.

Gã dẫn đầu thôn dân chạy tới cửa thôn.

Lúc này đám người Dương Tử Mi đã ngồi lên xe.

Dương Tử Mi nhìn nước mưa bên ngoài rơi tí tách, trong lòng có cảm giác nói không nên lời.

Hoàng Tú lệ thì che mặt khóc thút thít:

- Con gái... mẹ xin lỗi con, rõ ràng con có thể cầu mưa vậy mà con bị bọn họ vu oan như vậy.

- Mẹ... Con không sao!

Dương Tử Mi nhàn nhạt an ủi:

- Sự thật đã chứng minh ai đúng ai sai rồi! Nhưng mà mẹ, lần sau con sẽ không đến giúp thôn này nữa, bọn họ không xứng để con giúp đỡ.

- Ừ... Sau này mẹ cũng không trở lại nữa! - Lần này Hoàng Tú Lệ thật sự đã lạnh lòng với nhà mẹ ruột của mình rồi. Nhất là đối với anh cả... chỉ muốn đẩy cháu mình vào chỗ chết, khiến cho bà không còn lưu luyến nơi này nữa.

Dương Tử Mi thở dài một cái, khởi động chân ga, chuẩn bị lái xe ra khỏi nơi này.

Trưởng thôn dẫn thôn dân ngăn cản phía trước không cho đi.

Trưởng thôn gõ gõ cửa xe của cô, nôn nóng gọi to:

- Cháu à... Trời mưa rồi! Chúng tôi sai rồi... Chúng tôi không nên hiểu lầm

hai mẹ con cháu. Cháu là ân nhân thôn chúng ta, ở lại một tối được không? Chúng tôi sẽ tận tình chiêu đãi mọi người.

- Không cần!

Dương Tử Mi lạnh mặt nói:

- Tôi đã nói rồi... Tôi sẽ không bao giờ bước tới nơi này nữa bước. Mấy người sau này có chuyện gì cũng đừng tìm tôi... Tôi sẽ không bao giờ trở về đây nữa!

- Cháu à... đều tại cậu cả Hoàng Lợi của cháu, để tôi gọi người bắt lại dập đầu trước cháu.

Chương 703: Chờ quỳ đi (5)

Mưa trên trời đổ xuống, Hoàng Lợi kinh ngạc đứng ngẩn người trên bãi đất trống, cả người bị nước mưa làm ướt nhẹp.

Có năm mơ cũng không thể ngờ được, trên đời này lại có người có thể cầu được mưa.

Mà người này lại là đứa cháu gái của ông... Dương Tử Mi!

Càng không may là trước đó mình đối xử với nó rất tệ.

Tay chân ông ta lạnh lẽo trong lòng hoảng sợ, tim đập thành thịch, ngay cả thở cũng không thở nổi.

Ông ta phải làm sao đây?

- Hoàng Lợi! Hoàng Lợi! Không ngờ Nữu Nữu có thể hô mưa gọi gió như vậy... Không phải cháu nó là một thầy phong thủy rất lợi hại ư? Gần đây công việc của ông không thuận lợi, mau nhờ cháu nó xem thử đi! - Người vợ Trần Phượng Kiều của ông biết được chuyện lần này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới bọn họ liền hưng phấn nói.

Hoàng Lợi trừng mắt nhìn bà, nhớ đến việc mình bỗng nhiên quỳ xuống đất ở trước cửa nhà không thể động đậy. Lúc đó, ông ta nhìn thấy ngón tay Dương Tử Mi hơi giật giật.

- Chẳng lẽ nó lợi hại đến mức có thể tùy tiện động một ngón tay cũng có thể khiến người khác bỗng nhiên bị thương?

- Hơn nữa, mình vừa xúc phạm Hoàng Tú Lệ và nó... Có khi nào nó thay đổi phong thủy của mình, khiến mình không thể ngóc đầu lên được hay không?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng ông ta lập tức trầm xuống.

- Rõ ràng cháu gái mình có bộ dáng bất phàm, thế nhưng mình lại không có mắt nhìn. Còn tưởng nó chỉ là một con nhóc gầy còm, vàng vọt, thích khóc như lúc trước, thật là đáng chết.

Ông ta chán nản, muốn đập đầu mình một cái.

Lúc này, trưởng thôn và một vài thanh niên cường tráng đến bắt ông ta lại, phun nước bọt lên người ông ta:

- Hoàng Lợi, tên đáng chết này, ông muốn hại chết tất cả người trong thôn chúng ta à?

- Thả tao ra!

Trước kia, lời nói của Hoàng Lợi luôn có trọng lượng ở trong thôn... Thấy ông ta la lên, mấy người trẻ tuổi đang giữ hai bên tay ông ta lập tức thả lỏng, do dự nhìn trưởng thôn.

- Tôi nói này Hoàng Lợi, chuyện ông đã nói thì ông phải làm. Lúc này, ở trước mặt mọi người ông đã nói... Nếu Nữu Nữu có thể cầu được mưa ông sẽ quỳ xuống trước mặt nó, đập đầu ba cái và gọi nó là bà nội. Bây giờ trời đã mưa rồi... Ông là cậu nó, bây giờ còn muốn chối cãi rồi nuốt lời sao?

Thôn trưởng hừ lạnh nói:

- Bởi vì ông, tất cả mọi người trong thôn chúng ta đều đã gây sự với nó nên sau này nó không cần đến thôn chúng ta nữa. Lúc sáng, nó có nói việc sắp xếp cái kia... cái Sát Thủy cục gì đó, chỉ có thể giúp thôn chúng ta có mưa một năm, đó chỉ là tạm thời, sau này sẽ bố trí một biện pháp lâu dài hơn. Bây giờ, đã bị người cậu như ông phá hỏng, một năm sau, nếu thôn chúng ta lại không có mưa, Hoàng Lợi, ông chính là kẻ có tội lớn nhất trong thôn chúng ta.

Hoàng Lợi nghe thấy vậy, cả người hơi run nhưng vẫn mạnh miệng nói:

- Trùng hợp là trời đổ mưa... chẳng qua là tối nay nó may mắn thôi! Ông tin nó thật à?

- Trùng hợp à?

Thôn trưởng nổi giận nói với ông ta:

- Đúng vậy! Trên đời này có rất nhiều nơi có thể trùng hợp đổ mưa nhưng đã qua rất nhiều năm, thôn chúng ta không có mưa rồi. Đêm nay vừa hay trời lại mưa, tất cả mọi người đều biết rõ... đó là nhờ cháu gái ông cầu mưa mà ra. Ông còn muốn chối sao? Bây giờ lập tức theo tôi đến giải thích với Nữu Nữu, để cho nó bớt giận.

- Tôi không làm! - Hoàng Lợi cứng đầu nói.

Ông ta là bề trên, sẽ không bao giờ quỳ xuống cúi đầu với một đứa cháu gái như Dương Tử Mi, cho dù pháp thuật của nó có cao cường đến đâu đi nữa.

Nếu ông ta quỳ xuống, sau này sẽ không thể ngẩng đầu ở trong thôn này nữa. Cả đời này sẽ phải sống trong sự cười nhạo của người khác.

Chương 704: Chờ quỳ đi (6)

- Ông thật sự không làm?

Trưởng thôn quay người lại ra lệnh với hai người thanh niên ở bên cạnh:

- Trụ Tử! Nhị Tỏa! Lập tức bắt lấy ông ta đưa đi!

Trụ Tử và Nhị Tỏa nhanh chóng bắt Hoàng Lợi lại.

Hoàng Lợi đánh trả.

Nhưng mà Trụ Tử và Nhị Tỏa là hai người nổi tiếng khỏe mạnh ở trong thôn, dùng hết sức đè ông ta xuống.

- Trưởng thôn, Trụ Tử, Nhị Tỏa, mấy người muốn làm gì? Sao mấy người có thể đối xử với Hoàng Lợi nhà tôi như vậy? Thật là quá đáng! - Trần Phượng Kiều - đứng một bên vừa chửi bậy vừa giúp chồng mình thoát ra.

- Kéo bà ta qua một bên đi. - Trưởng thôn gọi người khác kéo Trần Phượng Kiều qua một bên, sau đó bảo Trụ Tử và Nhị Tỏa lôi Hoàng Lợi đến cổng thôn.

Dương Tử Mi vẫn chưa lái xe đi mà đang chờ đợi.

Cho dù như thế nào, cô cũng phải bắt người cậu ruột thịt vô cảm kia phải quỳ xuống dập đầu trước mặt cô. Khiến cho ông ta không thể ngẩng đầu ở

trong thôn này được nữa, ai bảo ông ta đối xử với mẹ cô như vậy.

Hoàng Tú Lệ đứng bên cạnh buồn bã nói:

- Nữu Nữu, tuy cậu con quá đáng nhưng cũng là cậu ruột của con... con đừng bắt cậu ấy quỳ trước mặt con như vậy!

Dương Tử Mi chỉ hừ lạnh rồi nghĩ:

- Lúc trước, chính ông ta muốn cắt đứt quan hệ họ hàng với gia đình mình. Bây giờ, ông ta chỉ là một người bình thường như bao người mà thôi.

Hoàng Lợi bị kéo đến trước xe, trưởng thôn đá vào đầu gối ông ta một cái.

Chân Hoàng Lợi bị đau" phịch một tiếng" hai chân ông ta liền quỳ xuống đất, sau đó bị Trụ Tử và Nhị Tỏa đè lại không thể động đậy.

- Nữu Nữu...

Trưởng thôn đến gần cửa xe, lấy lòng nói:

- Bác mang Hoàng Lợi đến đây rồi, bây giờ để ông ta dập đầu tạ lỗi cháu... Cháu có thể bớt giận được không? Ở lại giúp thôn chúng ta giải quyết chuyện ngôi mộ kia được không?

- Không thể! Đi mời người khác tài giỏi hơn đi.

Dương Tử Mi không thèm nhìn tới. Cô lo mẹ mình cảm thấy khó chịu nên lập tức khởi động xe, đạp chân ga. Chiếc xe Hummer chạy trên con đường đầy đất, làm bụi đất phủ đầy lên mặt những người trong thôn.

- Đều do ông!

Trường thôn tức đến đỏ mặt khi thấy Dương Tử Mi lái xe đi không có chút do dự nào, liền giơ tay tát lên mặt Hoàng Lợi vài cái:

- Đồ nhãi ranh! Nếu như vấn đề hạn hán ở thôn ta không giải quyết được, ông chính là kẻ có tội trong thôn chúng ta. Ông và con trai ông sẽ bị xóa tên ra khỏi dòng họ, không còn là người của thôn chúng ta nữa!

Hai má Hoàng Lợi bị đánh đến sưng vù.

Ông ta cắn răng nhìn chiếc xe Hummer đẹp đẽ kia, lại hồi hận mắt mình quá kém.

Hôm nay, từ bên ngoài về thôn nhìn thấy trước cổng thôn có một chiếc xe có giá trị mấy trăm vạn, lại nhìn thấy mấy người Hoàng Tú Lệ nên đoán ra chiếc xe này có liên quan đến bọn họ.

Năm ngoái, ông ta đã gặp người nhà họ Dương. Lúc đó bọn họ rất nghèo khổ, không biết sao Nữu Nữu lại bị tàn phế ở trên núi.

Nhưng mà ông ta không sao hiểu được! Chỉ mới qua một năm... Sao có thể thay đổi nhiều như vậy?

- Trường thôn! Hoàng Lợi nhà tôi đâu có biết Nữu Nữu nhà Tú Lệ có thể hô mưa gọi gió, nếu biết thì làm sao có thể đối xử với họ như vậy? Rõ ràng bọn họ có nhiều tiền như vậy, lại keo kiệt chỉ mang cho nhà tôi cá mắt thối hoắc. Đúng là coi thường người khác! - Trần Phụng Kiều nghe em dâu kể lại Hoàng Tú Lệ mang toàn thuốc bổ và bốn ngàn tệ đến nhà họ lì xì, trong lòng vô cùng ghen tức nói.

- Chị dâu cả à! Cá mắt đó là loại cá mắt tốt nhất đó, ít nhất cũng năm, sáu mươi đồng một cân, một hộp cá mắt đó hơn ngàn tệ. Chị còn nói ít?

Hơn nữa, vốn dĩ chị họ đã chuẩn bị tiền lì xì cho mấy đứa nhỏ nhà chị, ai bảo chị cứ xua đuổi người ta như vậy, đến em cũng không chịu được. - Hoàng Anh Kỳ lắc đầu nói.

- Ai biết là bọn nghèo rách đó có thể trở mình cơ chứ? Thật là khó chịu! Vợ chồng tôi đến thành phố A xin nó về đây lại, tôi không tin nó không để tâm đến tình cảm anh em. - Trần Phượng Kiều la lên, nhanh chóng đỡ chồng mình đứng dậy.

- Mặc kệ các người khóc cũng được, cầu xin cũng được, quỳ cũng được. Tóm lại, nhất định phải đưa được Nữ Nữ đến đây, giải quyết chuyện hạn hán ở thôn chúng ta. - Trương thôn tức giận nói.

Chương 705: Lời nhờ vả của quý hồn

Di động vang lên, là Long Trục Thiên gọi điện đến.

Dương Tử Mi vừa lái xe vừa nghe điện thoại.

- Mi Mi, em đang về à? - Giọng nói của Long Trục Thiên có chút nôn nóng.

- Vâng! Bây giờ đang ở trên đường, nếu như không có chuyện gì thì một tiếng sau sẽ về đến.

Dương Tử Mi áy náy nói:

- Trục Thiên! Thật ngại quá... để anh phải đợi lâu như vậy, em sẽ nhanh chóng trở về.

- Mi Mi...

Long Trục Thiên muốn nói lại thôi, sau đó cao giọng:

- Được! Anh chờ em trở về.

- Trục Thiên, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Dương Tử Mi thấy giọng nói của anh không ổn, căng thẳng hỏi:

- Là sư phụ em xảy ra chuyện gì sao?

- Không phải! Sư phụ vẫn bình thường.

- Vậy thì tốt!

Dương Tử Mi nghe thấy sư phụ không sao cả, thở phào nhẹ nhõm:

- Bây giờ em sẽ nhanh chóng trở về.

Ngắt điện thoại, cô đạp chân ga, muốn chạy với tốc độ nhanh nhất nhưng không ngờ, mẹ cô ngồi phía sau căng thẳng nói:

- Nữu Nữu! Đừng chạy nhanh như vậy. Mẹ sợ lắm!

Dương Tử Mi quay đầu lại, thấy mặt mẹ mình đã tái nhợt, tay nắm chặt thành nắm đấm, đành phải giảm tốc độ xe lại, nhưng mà trong lòng đã sớm bay về.

Xe tiếp tục chạy trên đường, bỗng nhiên có một mặt quỷ tái nhợt, máu chảy đầm đìa dán lên cửa kính xe làm cô giật mình, lập tức dừng xe lại.

- Nữu Nữu, sao vậy? - Hoàng Tú Lệ đang ngủ gật vì mệt mỏi, bởi vì xe dừng đột ngột mà suýt chút nữa bị đụng đầu, lo lắng hỏi.

- Không... Không sao ạ... - Dương Tử Mi không nói cho bà nghe chuyện này, sợ sẽ khiến cho bà sợ.

Cô nhìn gương mặt con quỷ kia, im lặng quay lại điểm vào huyết ngủ của mẹ mình.

Hoàng Tú Lệ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dương Tử Mi xuống xe, thấy được tên quỷ vừa dòm vào cửa kính xe mình là một con quỷ hồn không có thân thể. Nhìn bộ dạng máu chảy đầm đìa thế kia, thật là khiến cho người khác sợ hãi. May mà Lam Nha Nha không có ở đây, nếu không sẽ bị dọa ngất mất.

Nhưng mà cô đã từng thấy mấy con quỷ ranh của quỷ hàng sư, nhìn thấy con quỷ chỉ có đầu như vậy, cô cũng không sợ.

Hơn nữa, cô nhìn thấy con quỷ này không hề có ác ý.

- Xin cô... - Giọng nói của quỷ hồn âm u vang lên, ánh mắt cầu xin.

- Có chuyện gì?

Dương Tử Mi nhíu mày:

- Bây giờ tôi khá bận, có chuyện thì nói nhanh lên.

- Xin cô giúp tôi tìm thân thể của mình về được không?

Dương Tử Mi biết, dựa vào bộ dáng của quỷ hồn, có thể thấy được bộ dáng của nó trước khi linh hồn rời khỏi thân thể.

Nếu như đầu thân bị tách rời thì chẳng khác nào hồn phách bị tách rời, không thể nhập vào vòng luân hồi và trôi nổi lơ lửng trong Vô Gian Đạo, cho đến khi có người có thể mang thân thể nó hợp lại.

- Không phải không được, nhưng mà bây giờ tôi phải nhanh chóng về nhà. Cậu hãy nói những chuyện có liên quan cho tôi biết, khi nào tôi rảnh sẽ đi tìm giúp cậu. - Dương Tử Mi không thể từ chối lời cầu xin của nó, trả lời.

- Cảm ơn! Cảm ơn! - Quỷ hồn vô cùng kích động bay trên không trung lạy cô ba cái.

- Không cần cảm ơn, bởi vì tôi không thể chắc chắn mình có thể tìm được. - Dương Tử Mi nói.

- Cô chịu giúp tôi là tôi rất biết ơn rồi. Đã hơn hai mươi năm rồi tôi vẫn không tìm được thân thể, cứ lơ lửng ở đây mãi, thật sự rất đau khổ. - Con quỷ buồn bã nói.

Người có quy tắc của con người, quỷ cũng có quy tắc của quỷ.

Con người thích bắt nạt kẻ yếu, ma quỷ cũng giống vậy.

Bởi vì quỷ hồn này không có thân thể hoàn chỉnh cho nên năng lực rất yếu, nhất định là đã bị bắt nạt rất nhiều.

Hơn hai mươi năm ở trong Vô Gian Đạo không có một chút hi vọng nào, thật sự là một chuyện đau khổ.

Chương 706: Không gánh vác được, không thể không đi

Dương Tử Mi hỏi nó vì sao chết.

Nó lắc đầu nói không biết, chỉ biết là đột nhiên có một ngày phát hiện mình biến thành như vậy, là một hồn quỷ không có thân thể.

- Lúc mới phát hiện hồn phách của mình lơ lửng là đang ở đâu?

- À, hình như là ở một nơi tên là thôn Hoàng ở phía trước, cách đây một trăm cây số.

Thôn Hoàng?

Nghe được cái tên này, trong lòng Dương Tử Mi lại khó chịu.

Cô vừa mới nói sẽ không bước vào thôn đó nửa bước, chẳng lẽ vì muốn giúp con quỷ này mà phải quay lại chỗ đáng ghét đó lần nữa sao?

Con quỷ không có thân thể kia thấy trên mặt cô có vẻ do dự và chán ghét, hai mắt lập tức ảm đạm. Độ ấm xung quanh lập tức giảm xuống mấy độ, có thể nhận thấy nó đang rất thất vọng.

Nó đi tìm lâu như vậy, mới tìm được một người có thể nhìn thấy và không sợ quỷ hồn. Trong lòng nó ôm rất nhiều hi vọng, mong cô có thể nối thân xác mình lại, có thể nhanh chóng rời khỏi Vô Gian Đạo này đi vào luân

hồi.

Không ngờ cô ấy lại...

Dương Tử Mi cũng cảm nhận được quý hồn đang rất đau lòng, bất đắc dĩ thở dài nói:

- Không phải tôi không muốn giúp cậu... Chỉ là tôi vừa gặp chuyện không vui ở thôn Hoàng, từng thề là sẽ không quay lại đó nữa.

- Nếu cô có thể giúp tôi, đến khi đó, tôi sẽ nói cho cô một bí mật. - Con quý kia nhìn cô nói.

- Bí mật? Bí mật gì? - Không thể nghi ngờ, sự tò mò của Dương Tử Mi rất lớn. Thấy nó nói có vẻ thần bí như vậy, không nhịn được hỏi lại.

Con quý nhe răng cười:

- Đó là sự báo đáp lớn nhất mà tôi có thể trả cho cô, cô nhất định sẽ thích.

- Rốt cuộc là gì vậy?

- Chờ đến khi cô giúp được tôi. Tóm lại, nhất định tôi sẽ không để cô chịu thiệt đâu. - Con quý đó nói, sau đó ở trong đêm đen bay đi.

Thật là...

Dương Tử Mi phát hiện sự tò mò của mình đã bị gọi lên rồi.

Mộ trong thôn Hoàng bị sắp xếp thành mộ cục Hỏa Diễm đã là một chuyện kỳ quái, nhất định có bí mật nào đó không muốn cho bất cứ ai biết.

Cô suy nghĩ, đợi khi nào cô rảnh rồi thì sẽ đến tìm hiểu sau.

Sau khi bị người của thôn Hoàng chọc giận, cô cũng chẳng muốn đến đó nữa.

Bây giờ lại bị con quỷ không có thân thể này khơi dậy hứng thú, không biết bí mật mà nó nói có liên quan đến mộ cục kia hay không?

Ví dụ như bên trong ngôi mộ đó có kho báu gì?

Nghĩ đến hai chữ kho báu, trong đầu cô lập tức hiện lên những hình ảnh về kho báu trong TV, trong động có vô số vàng bạc châu báu, hai mắt hơi sáng lên.

Được rồi, đợi sau khi hết bận đã, nếu thật sự có kho báu, cô cũng không ngại đến đào.

Cô bước lên xe, bởi vì mẹ cô đã bị cô điểm huyết ngủ, cho nên cô cũng không còn kiêng kị gì nữa, chạy như điên về nhà.

Sau khi đưa mẹ về nhà, cô và Sadako cũng vội vã về nhà.

Bên trong nhà vẫn còn sáng đèn.

Ở bên ngoài nhìn được ánh đèn kia, trong lòng cô cảm thấy ấm áp, bởi vì nó có nghĩa là Long Trục Thiên vẫn đợi cô.

Nhanh chóng đẩy cửa ra, lớn giọng gọi:

- Trục Thiên, em đã về rồi!

Long Trục Thiên từ trong nhà, giơ tay kéo cô lại ôm vào lòng một chút, sau

đó mới thả ra.

Cô vừa định kể lại cho anh nghe những chuyện mình vừa trải qua hôm nay, thì thấy đôi mắt đen thâm trầm của anh đang nhìn cô, giọng nói khàn khàn:

- Mi Mi, em vừa về... anh lại phải đi. Xin lỗi!

Trong lòng Dương Tử Mi trầm xuống, hít thở khó khăn, không tin được nhìn anh:

- Vì sao lại phải đi? Chẳng phải anh vừa về sao? Chẳng lẽ không thể ở lại thêm vài ngày nữa sao?

Long Trục Thiên mấp máy môi như muốn nói gì đó... cuối cùng lại không nói, chỉ vội vàng cúi đầu hôn lên đôi môi đang khẽ nhếch của cô, giọng khàn khàn nói:

- Xin lỗi! Anh nhất định phải đi.

- Vậy thì anh đi đi! - Dương Tử Mi tức giận hét lớn, vì che đi nước mắt thất vọng mà cô cúi đầu, xoay người chạy về phòng.

Long Trục Thiên nhìn bóng dáng cô, hai tay giơ trong không trung, muốn ôm lấy cô nhưng anh nhịn xuống, xoay người rời khỏi nhà.

Mi Mi, anh không thể không đi, anh không thể để nhiều người vì anh mà chết.

Chương 707: Ngốc, em biết

Đi vào phòng, nhìn thấy chiếc áo khoác màu đen của Long Trục Thiên ở trên giường, nước mắt Dương Tử Mi không kìm được chảy ra.

- Thật là đồ xấu xa! Đồ xấu xa! Đồ xấu xa!

- Vì sao lúc nào cũng đi vội vã như vậy? Vì sao không chịu ở lâu thêm một chút?

Nếu ngày mai đi, cô cũng sẽ không tức giận như vậy.

- Meo meo... - Tiếng kêu của con mèo đen đánh bay sự bức tức của cô. Cô vươn tay cầm lấy chiếc áo của Long Trục Thiên, vội vàng chạy đến trước giường của sư phụ.

Sư phụ vẫn lẳng lặng nhắm mắt nằm như cũ, giống như là người đã rất mệt mỏi, ngủ một giấc thật dài.

Cô bắt mạch cho sư phụ, mạch đập của người vẫn như thường, chỉ là hồn phách bị mất tích kia vẫn chưa thể tìm về được.

Con mèo đen ở một bên mở đôi mắt to màu xanh nhìn cô...

Dương Tử Mi giơ tay xoa đầu nó, trên mặt đầy sự mất mát nói với nó:

- Tiểu Hắc... mày có thể nói cho tao biết hay không? Vì sao Trục Thiên lại

phải vội vàng bỏ đi như vậy? Vì sao không thể ở bên cạnh tao lâu hơn một chút? Chẳng lẽ vận mệnh của tao là cứ phải cô đơn như vậy sao?

Vừa nói, nước mắt cô lại chảy xuống, rơi xuống mu bàn tay của sư phụ:

- Sư thúc chết vì tao, nhất định là do tao nên sư phụ mới bị như vậy! Cho dù là ở kiếp trước hay là kiếp này, tao cũng không thể thay đổi được số mệnh Tang Môn của mình hay sao? "Ha ha..." "nghĩ đến cũng thật buồn cười, tao có thể tính được con đường vận mệnh của người khác nhưng không thể nào tính được vận mệnh của mình.

- Meo... - Mèo đen kêu lên một tiếng, vươn móng vuốt ra vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô tỏ vẻ an ủi.

- Còn nữa Tiểu Hắc! Mày cũng xuất hiện trong con hẻm kỳ lạ đó, có thể nói chuyện với tao bằng tâm ngữ... Tại sao bây giờ không thể nói nữa? Rốt cuộc mày và sư phụ tao có quan hệ gì? Vì sao vẫn luôn chờ bên người của sư phụ? Mày có thể nói cho tao biết? Rốt cuộc hồn phách của sư phụ đã đi đâu rồi? Trước kia là ai đã giả mạo sư phụ tao?

Ánh mắt bi thương của Dương Tử Mi nhìn mèo đen:

- Tao không ngờ sống đến bây giờ, tao thật sự rất hâm mộ mấy người Hạ Mạt, vô cùng đơn giản, không cần phải sợ hãi. Tao không hiểu, vì sao tao có thể sống lại, ông trời muốn tao phải làm cái gì? Thật sự tao không muốn làm gì cả, chỉ muốn sống với người nhà, với sư phụ, với Long Trục Thiên, sau này sẽ sinh thật nhiều con cái.

- Meo... - Mèo đen trả lời cô một chút, sau đó tỏ vẻ không hiểu, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Lúc này, tiếng tin nhắn trong điện thoại vang lên.

Nhìn thấy là tin nhắn của Long Trục Thiên, trong lòng cô lập tức vui vẻ, mở ra xem.

- Mi Mi! Tin anh... anh có nỗi khổ tâm nên mới phải đi vội như vậy. Nếu không, anh luôn muốn ở bên em mãi mãi! Yêu em... Nhớ em... Không cần tha thứ cho anh.

Đọc xong tin nhắn, nước mắt Dương Tử Mi lại không nhịn được chảy ra.

- Đồ ngốc, em biết!

Đôi mắt đẫm lệ của cô dần bình tĩnh lại.

- Nhưng mà em muốn anh lập tức trở về, em nhớ anh!

Ngồi trong phòng chờ Long Trục Thiên, nhìn thấy những dòng chữ này, đôi mắt đen không có chút tia sáng nào.

Anh nhất định biết, Mi Mi của anh sẽ không giống như những người con gái khác, có thể hiểu được nỗi khổ của anh.

Di động lại vang lên, bên kia là giọng nói vội vàng, đau đớn của Arnold:

- Cậu Long! Phi Tử chết rồi.

Anh vừa nghe thấy, giống như có thứ gì đó nện vào tim anh.

Năm Phi Tử tám tuổi ở đâu đường được anh nhặt về rồi cho đi tập huấn. Sau khi được tập huấn anh ta làm việc cho anh. Là một người làm việc trung thành nên anh ta trở thành trợ thủ đắc lực của anh.

Anh xem Phi Tử là thuộc hạ anh tin tưởng nhất, anh còn xem cậu ta như em trai của mình.

Chỉ khi có hai người, Phi Tử vô cùng nhiệt tình, ranh mãnh gọi anh là anh trai.

Chương 708: Tâm linh tương thông

Dương Tử Mi đứng trong sân tay cầm điện thoại, đầu ngẩng nhìn trời.

Mơ hồ thấy được điểm sáng màu bạc xuyên qua đám mây trắng...

Đó là máy bay của Long Trục Thiên sao?

Rốt cuộc thì vì sao anh chỉ có thời gian ôm cô một chút, rồi nhất định phải đi?

Vừa rồi cô nhìn thấy mặt bàn bên cạnh giường, vô tình bị ngón tay anh cào xước.

Có thể đoán được trong lòng anh đang vô cùng lo lắng, bất an.

Chuyện gì đã xảy ra?

Lam Nha Nha đẩy Tiểu Thiên đến, ngồi bên cạnh cô hỏi:

- Anh Long đi rồi à?

Dương Tử Mi gật đầu.

- Bạn vừa ra ngoài không bao lâu thì anh ấy nhận được một cuộc điện thoại, sau đó thì trở nên lo lắng đứng ngồi không yên, thường xuyên nhìn ra ngoài xem bạn về hay chưa. Nhất định là anh ta có chuyện quan trọng phải

đi, không phải muốn làm bạn buồn. - Lam Nha Nha nói với cô.

"Quả nhiên là có chuyện nhất định phải vội vàng trở về xử lý, do đã đồng ý với mình ở đây chăm sóc sư phụ nên không thể đi được, chắc là anh rất sốt ruột?"

Mơ hồ nhớ lại, hình như trong mắt anh có sự kìm nén, đau buồn.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô lại càng thêm đau đớn, ôm lấy chiếc áo ngủ của anh vào ngực, ngửi mùi từng hương quen thuộc, nhắm mắt âm thầm cầu nguyện cho anh, hi vọng anh có thể giải quyết mọi chuyện một cách thuận lợi.

- Chị ơi...

Tiểu Thiên ngồi ở trong xe nôi ôm bình sữa, con người đen bóng nhìn cô nói:

- Chị đừng nhớ anh Trục Thiên nhiều quá, có nhớ cũng không có ích gì, nhất định anh ấy không muốn thấy chị buồn bã như vậy.

- Ừ.

Dương Tử Mi gật đầu, ôm cậu đứng lên khỏi chiếc xe nôi:

- Tiểu Thiên hình như lại nặng thêm rồi... Xem ra, không bao lâu nữa là có thể đi được rồi!

- Chắc là khoảng một tháng sau.

Tiểu Thiên nhìn tay chân ngắn cùn của mình không biết phải làm sao:

- Em thật hối hận khi biến thành người, thật muốn giống như trước kia treo trên người chị, có thể luôn luôn ở bên cạnh chị, nói chuyện với chị, giải quyết vấn đề với chị. Bây giờ, cho dù có chuyện gì xảy ra, em cũng chỉ có thể ngồi giống như một đứa bé, thật đáng ghét.

Nghe Tiểu Thiên nói, Dương Tử Mi rất cảm động, ôm lấy cậu:

- Tên nhóc con này, chị vẫn muốn nhìn em lớn lên.

- Vậy em sẽ nhanh lớn lên, làm cái đuôi nhỏ của chị.

- Ha ha... chị không cần cái đuôi nhỏ đâu, chị chỉ cần một người bạn nhỏ. Chỉ là tương lai của Tiểu Thiên còn rất dài, sớm muộn cũng sẽ rời khỏi chị.

- Dương Tử Mi cười cười nói.

Thân thể của Tiểu Thiên vẫn còn là bí ẩn, cậu bé nhất định không chỉ là một con quỷ bị quỷ hàng sư hàng phục thông thường, bởi vì cô chưa bao giờ gặp một đứa nhỏ nào có hồn phách tinh thuần như vậy.

"Ngay cả khi đứa trẻ mới sinh không hiểu chuyện đời cũng mang theo ác nghiệp của kiếp trước nhưng Tiểu Thiên thì không có. Chờ sau khi nhớ được ký ức và thân thể của mình, nó sẽ rời đi hay sẽ tiếp tục ở lại với mình..."

Nghĩ đến đây, trong lòng cô vốn đang buồn vì chuyện Long Trục Thiên rời đi mà trở nên vô cùng nhạy cảm, trong lòng càng thêm buồn.

- Chị ơi, em không muốn chị buồn. - Tiểu Thiên giơ cánh tay trắng trắng mềm mềm của mình ra sờ hai má cô.

- Em sẽ không rời xa chị đâu... chị là nhà của em.

- Ha ha... - Dương Tử Mi cười cười, tương lai của cô, đến chính cô còn không biết, làm sao có thể là nhà của người khác?

Nhưng mà Tiểu Thiên có tấm lòng như vậy, cô cảm thấy rất vui rồi.

Không giống như kiếp trước... không có ai để dựa vào, cũng không có ai dựa vào mình, sống như một con kiến bình thường, vô dụng.

Cuộc đời này có thể làm chỗ dựa cho người khác cũng là một cuộc sống có ý nghĩa, còn hơn sống với cuộc đời vừa khổ vừa mệt kia...

Chương 709: Cậu hai đến (1)

Vì phải chăm sóc cho sư phụ nên Dương Tử Mi không đến trường, do đó ở nhà chuyên tâm luyện công, xem những quyển sách cổ sư phụ cất giữ.

Ở trên núi mười năm, cô đã đọc hết những quyển sách mà sư phụ có, nhưng sợ bỏ sót nên đem ra đọc lại. Hơn nữa, có những quyển sách lúc trước sư phụ không cho cô đọc nên cô lại lên đọc sách vu thuật.

Bây giờ cô chỉ muốn tìm xem có cách nào có thể giải được Hỏa Diễm cục kia hay không.

Tuy cô ghét người trong thôn Hoàng, mong rằng một năm sau họ lại bị hạn hán để trừng phạt nhưng mà nghĩ tới bí mật mà con quỷ không có thân thể kia nói, trong lòng cô lại cảm thấy ngứa ngáy. Cô rất muốn đào năm ngôi mộ kia lên xem thử bên trong chôn ai và tại sao lại gây thù với thầy phong thủy, để bị bố trí ngôi mộ độc ác như vậy.

Lật hết tất cả quyển sách mang từ trên núi xuống, cũng không thể tìm thấy ghi chép nào về Hỏa Diễm cục nhưng lại thấy được thầy phong thủy thời nhà Minh ghi lại một ít tư liệu về thuật âm dương của Nhật Bản, nhưng mà rất ít.

Thầy phong thủy kia vừa khinh thường thuật âm dương vì nó chẳng qua chỉ là một nhánh nhỏ của huyền thuật trung quốc, vừa nảy sinh tò mò đối với nó.

Chỉ tiếc là không có ghi lại rốt cuộc thuật âm dương là như thế nào, chỉ phân tích bức vẽ sao năm cánh mà những kiến thức đó rất dễ hiểu, Dương Tử Mi đã biết rồi.

Cho dù như thế nào, người có thể tạo ra một người con gái có nhận thức và năng lực hoàn mỹ như Sadako, nhất định có pháp thuật không thể khinh thường.

Nhưng mà xác sống Thanh Vân kia thật không tồi, thật không biết rốt cuộc được tạo ra như thế nào nữa.

Cho dù nghiên cứu và tu luyện pháp thuật rất nhiều, Dương Tử Mi cũng không quên dùng máy tính học tiếng Anh.

Lần trước ở trong rừng cây không thể hiểu được mấy câu nói tiếng Anh kia, cô đã hạ quyết tâm nhất định phải học thật tốt ngôn ngữ này, tránh cho sau này gặp được một người bạn quốc tế, mình lại trở thành một kẻ câm điếc ngoại ngữ.

Từng ngày từng ngày trôi qua.

Thình thoảng cô lại nhận được một hai tin nhắn báo bình an của Long Trục Thiên.

Nhưng mà anh vẫn không giải thích gì với cô, anh có chuyện gì mà vội vã bỏ đi.

Dựa vào tính toán ngày đại nạn của sư phụ đã đến, ngày hôm đó, cô căng thẳng canh giữ bên giường một bước cũng không rời, sợ mình không thể đưa sư phụ đi đoạn đường cuối cùng.

Không biết tại sao, sư phụ lại không đi về cõi tiên, vẫn duy trì trạng thái

người thực vật, nhắm mắt nằm đó.

Điều này làm cô rất vui.

Cho dù sự phụ như vậy cả đời, cô vẫn muốn ở bên chăm sóc ông.

Chỉ cần sự phụ còn sống, cô sẽ có cảm giác mình còn có nơi để dựa vào.

Hai ngày tiếp theo, sự phụ vẫn không xảy ra vấn đề gì, hơn nữa vận mệnh cũng xảy ra biến hóa rất kỳ lạ, không thể tính được ngày đại nạn của sự phụ là ngày nào, nhưng mà quẻ tượng có chút rối loạn, cô cũng không thấy rõ.

Sự phụ tiếp tục nằm như vậy, trong lòng cô cũng dần thả lỏng, cô lại bắt đầu đến trường như bình thường, chuẩn bị cho kỳ thi sắp đến.

Vì người làm đã chuẩn bị tốt mọi thứ nên đã có thể chuyển vào ngôi nhà mới, một nhà già trẻ lớn bé vui vẻ chuyển vào, ngay cả ông nội thường ngày nghiêm túc cũng cười thật tươi, hiếm khi khen ngợi khả năng của mình.

Cậu hai Hoàng Cường đến nhưng mà ông ấy mang theo một đám người gồm vợ và bốn đứa con trai.

Dương Tử Mi không muốn để mợ hai chanh chua, ham lợi nhỏ ở cùng một nhà, nếu không nhất định sẽ làm cho mẹ mình tức chết.

Vốn cô định để cho họ ở trên gác nhưng lại sợ họ phá vỡ gia đình này.

Bốn đứa nhỏ kia tính tình thô lỗ, nếu ở trên gác nhất định sẽ làm phiền đến mọi người, khiến cho hàng xóm phàn nàn.

Do đó, cô định để cho bọn họ chuyển đến ngôi biệt thự nhỏ mà cô đấu giá

được của bí thư cũ Dương Đức Kiệt, xem như báo đáp cậu từng đối xử tốt với mình, còn về mẹ hai từng đối xử với mình không tốt, cô cũng không so đo nữa.

Chương 710: Cậu hai đến (2)

Khi bọn họ đứng trước một ngôi biệt thự nhỏ xinh đẹp, họ nhìn thấy khu vực xung quanh sạch sẽ, ngay ngắn, xinh đẹp, liền có chút khiếp sợ.

- Nữu Nữu, cháu muốn để chúng ta ở trong ngôi nhà này?

Mợ hai kích động nhìn ngôi biệt thự mà bà chỉ được thấy trong Tivi. Có năm mơ cũng không ngờ được có ngày có thể đặt chân vào một nơi như vậy, không thể tin nhìn Dương Tử Mi.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu, cười nhạt nói:

- Nếu mọi người đã đến nhờ vả cháu. Đương nhiên cháu sẽ không để mọi người ở một chỗ không tốt.

- Nữu Nữu, chỗ này sang trọng như vậy. Chúng ta chỉ là người nhà quê, sao có thể ở đây được?

Cậu hai Hoàng Cường căng thẳng nhìn xung quanh, do dự nói:

- Hay là cháu cứ tìm một chỗ nào đó thuê cho nhà cậu ở là được rồi.

- Cậu hai, đây là nhà mà cháu mua. Cháu để cho cậu ở là cậu có thể ở, liên quan gì đến việc người nhà quê hay người thành thị? - Dương Tử Mi nói.

- Nữu Nữu, nhà này là do cháu mua sao? Cháu có nhiều tiền như vậy sao? -
Mợ hai đã thấy nhà cô, thấy hai ngôi nhà này giống như biệt thự ở trên Tivi
thì đã hiểu rõ cháu gái trẻ tuổi của mình có rất nhiều tiền.

Trong lòng bà hạ quyết tâm vứt bỏ hết những gì ở thôn Hoàng, đến đây dựa
vào cô là quyết định chính xác.

Bà cũng cảm thấy may mắn là lần trước không đối xử tệ với Dương Tử Mi
như anh cả và chị dâu. Xem ra mình cũng có mắt nhìn, thế nên mới có thể
trèo lên được cái cây to này.

- Cứ vậy đi, mọi người cứ an tâm ở lại đây đi. Chỉ là chỗ này là khu vực
cao cấp, mọi người đừng xem chỗ này là nông thôn mà làm bẩn, làm loạn
là được. Dì hãy trông coi con cho thật tốt, đừng để bọn nó phá hư đồ gì,
tránh bị trách mắng, đến lúc đó cháu sẽ khó xử lắm. - Dương Tử Mi dặn dò.

- Nữu Nữu, cháu yên tâm đi! Mợ nhất định sẽ trông coi bốn đứa nhỏ kia
thật tốt, không để cho bọn chúng chạy lung tung. Mợ cũng biết mà, người ở
đây rất coi trọng luật lệ và vệ sinh. - Mợ hai sợ cô không cho bọn họ ở đây,
vội vàng trả lời.

- Vậy thì tốt!

Dương Tử Mi nhìn bốn đứa nhỏ ở bên cạnh, bởi vì sống trong hoàn cảnh
khô hạn không có nước nên đứa nào cũng đen thui.

- Cháu sẽ nhanh chóng làm thủ tục nhập học cho tụi nó. Mọi người an tâm
ở đây, chỗ làm của cậu hai cháu cũng đã chuẩn bị rồi.

- Nữu Nữu, cháu thật là tốt! Không uống công trước kia mợ yêu thương
cháu. - Mợ hai kích động lôi kéo tay cô nói.

"Trước kia yêu thương mình?"

Dương Tử Mi nghe lời này, liền đổ mồ hôi.

"Nếu nói thương cho roi cho vọt thì bà ấy thực sự rất yêu thương mình. Nếu không vì cậu hai, cô đã phải ăn xin trên đường. Bà ta sẽ không giúp mình chút nào, đối xử với mình giống như kiếp trước."

Dương Tử Mi mở cánh cửa sắt của ngôi biệt thự xa hoa.

- Thật là đẹp! - Bốn đứa nhỏ vui vẻ chạy vào trong, la hét thật to.

Còn cậu hai và mợ hai thì cẩn thận nhìn bốn phía, giống như Lưu mỗ mỗ lần đầu vào nhà quan lớn.

Đi vào bên trong ngôi biệt thự, thấy bên trong trang hoàng rực rỡ. Đồ dùng trong nhà đều là đồ Châu Âu, bọn họ không dám ngồi, lo sợ sẽ làm bẩn bộ Sofa bằng da quý giá, sang trọng kia.

Lần này thì đến lượt mợ hai không thể bình tĩnh được, bà nói với Dương Tử Mi:

- Nữu Nữu, những thứ kia đều rất quý, nếu như nhà mợ làm hư thì có phải bồi thường không? Nhưng mà nhà mợ bồi thường không nổi đâu. Hay là cháu đi thuê một chỗ nào cho nhà mợ ở đi.

- Nếu cháu có thể cho mọi người vào ở thì đương nhiên không sợ mọi người phá hư đồ rồi. Mọi người cứ an tâm ở đây đi.

Dương Tử Mi cười nói:

- Cháu cũng không keo kiệt đến vậy đâu.

- Người có tiền rồi thì thật khác nhĩ. Nữu Nữu, có phải bây giờ cháu có khoảng một trăm vạn không? - Mợ hai cẩn thận hỏi.

Dương Tử Mi cười cười:

- Cũng khoảng đó đi.

- Ồ, vậy chẳng phải cháu là một người giàu trăm vạn sao. - Mợ hai ngạc nhiên kêu lên.

- Thật là nhiều tiền!

Dương Tử Mi không đáp lại bà, bây giờ trăm vạn không là gì với cô cả. Đó chỉ là giá của một món đồ cổ mà thôi.

Chương 711: Không cảm thấy vui vẻ

Sau khi sắp xếp xong cho nhà cậu hai, Dương Tử Mi cũng thuận đường đi đến thăm mẹ nuôi của mình, cũng chính mẹ của Mặc Cường - Hoàng Tĩnh Nhàn.

- Tử Mi, đúng là bạn rồi!

Hạ Mạt từ một con đường nhỏ kêu lớn rồi chạy đến, ôm lấy bả vai cô, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ:

- Mình còn định đi tìm bạn đây.

- Có chuyện gì à? - Dương Tử Mi rất thích cái ôm của Hạ Mạt.

Người Hạ Mạt tràn đầy nhiệt huyết và dương khí, khi cô ấy ôm sẽ khiến cho người khác thoải mái, mọi tâm trạng căng thẳng không tự chủ giãn ra.

- Đúng vậy! Sắp thi rồi, mình cảm thấy hơi căng thẳng, muốn tìm cậu và Nha Nha đi thư giãn một chút. - Hạ Mạt lén lút cười.

Mấy ngày nay quả thật hơi căng thẳng và nặng nề, dù sao thì vận mệnh của sư phụ đã có chuyển biến, cô cũng cần thay đổi không khí, thư giãn một chút

- Đi đâu chơi đây?

- Hi hi... mình muốn làm một đứa con gái hư hỏng một lần nhưng lại sợ gặp nguy hiểm, nếu có bạn đi cùng mình thì thật là tốt. - Hạ Mạt cười nói.

- Con gái hư hỏng? Làm như thế nào? - Dương Tử Mi hứng thú hỏi.

- Cậu có biết câu lạc bộ Tinh Dã mới khai trương không? Nghe nói là do một ông chủ Hồng Kông đầu tư rất xa hoa, trong đó còn có sàn nhảy rất lớn, còn có rất nhiều anh đẹp trai mặc đồ đen bó sát khiêu vũ nữa. - Hai mắt Hạ Mạt sáng lên.

Nhìn cô nàng bình thường nghiêm túc, là một học sinh nữ ngoan ngoãn nhưng khi nói đến trai đẹp thì hai mắt lập tức sáng rực lên, khiến cô cảm thấy thật buồn cười.

Sau khi tình cảm của cô và Long Trục Thiên thêm sâu sắc, cô cũng dần mất thói quen nhìn thấy đàn ông đẹp trai thì si mê. Ngoại trừ Mẫn Cường là mối tình đầu của cô, những người khác trong mắt cô đều không có ấn tượng gì cả.

- Tử Mi... đi với mình đi! Trần Linh nói bạn ấy đã đi một lần rồi, rất vui, rất kích thích. - Hạ Mạt ôm vai cô năn nỉ:

- Người đàn ông đẹp trai của bạn không có ở đây, dạo này mình thấy bạn có rất nhiều tâm sự, vậy thì đi với mình cho thoải mái một chút đi.

- Được! - Dương Tử Mi gật đầu.

- Hoan hô! Tử Mi, bạn thật là tốt, mình yêu bạn chết mất.

Hạ Mạt ôm Dương Tử Mi nhảy nhót, mặt mày hớn hở, trên khuôn mặt tròn lộ ra vẻ tươi cười. Dưới ánh nắng mặt trời, cô giống như một bông hoa hướng dương đang nở rộ.

Nhìn Hạ Mạt, Dương Tử Mi đột nhiên phát hiện bản thân chưa bao giờ cười thoải mái như vậy, trừ khoảng thời gian ở cùng gia đình vào kiếp trước.

Sau khi sống lại, cho dù khi cô vui vẻ mà cười, tiếng cười cũng không chạm đến đáy lòng, chỉ cong môi lên mà thôi.

- Nghĩ gì mà tập trung vậy? - Hạ Mạt thấy cô nhìn mình chăm chăm, trên mặt thất thần.

- Nhìn thấy bạn như vậy, khiến cho mình thật lo lắng, giống như những đau khổ trên thế giới này đều ở trên người bạn. Bạn không có nhiều nỗi khổ hay hận thù gì lớn đấy chứ? Bạn muốn gì thì có cái đó, không phải như những người bình thường giống mình nhưng bạn lại không biết thế nào là đủ, khiến bản thân cảm thấy không bao giờ được vui vẻ.

Lời Hạ Mạt nói giống như một cây kim đâm vào trong lòng cô.

Cô ấy nói rất đúng, trong mắt người khác cô rất tài giỏi. Tuổi còn nhỏ, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn người có người, nhưng mà cô thực sự không bao giờ được vui vẻ, thường xuyên cảm thấy cô đơn.

"Mình biến thành như vậy, có phải là do mình không biết thế nào là đủ hay không? Vẫn luôn cảm thấy không an toàn?"

Cô vẫn luôn sợ những thứ trước mắt giống như hoa trong gương, trắng trong nước, trong nháy mắt sẽ biến mất. Cô sẽ lại là người chỉ có hai bàn tay trắng, bị người khác bắt nạt, kỳ thị, vì chuyện ấm no mà ham sống sợ chết.

Chương 712: Năm chắc hiện tại, mặc kệ tương lai

Tử Mi, bạn thật sự không vui vẻ sao?

Hạ Mạt nhìn mắt cô trầm xuống:

- Bạn không có lý do gì mà không vui vẻ cả? Nói đến anh Long đẹp trai nhà bạn đi, cho dù hai người ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, nhưng mà hai người vẫn yêu nhau. Thật đáng thương cho mình, đến người yêu cũng không có.

Nói xong, cô ấy vỗ lên bả vai Dương Tử Mi, nháy mắt nhìn cô, trịnh trọng nói:

- Bạn hiền, sống đơn giản vui vẻ, quan tâm những gì mình có được, xem nhẹ những thứ mất đi, bỏ qua quá khứ, năm chắc hiện tại, mặc kệ tương lai!

Nghe như vậy, trong lòng Dương Tử Mi khẽ gợn sóng.

"Đúng vậy! Mình cứ chìm đắm trong quá khứ ở kiếp trước để làm gì?

Nếu kiếp này, thật sự những thứ bây giờ chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước trong phút chốc tan biến thì sao?

Hơn nữa, chính mình cũng không đoán được tương lai sẽ ra sao.

Vậy thì tại sao mình lại phải cứ lo lắng cho tương lai mơ hồ đó làm gì?

Còn không bằng làm theo lời Hạ Mạt nói, bỏ qua quá khứ, nắm chắc hiện tại, mặc kệ tương lai, sống đơn giản, vui vẻ?"

Nghĩ đến đây, trong lòng cô cảm thấy thoải mái hơn, híp mắt cười, gật đầu nói:

- Hạ Mạt... bạn nói đúng! Từ bây giờ trở đi, mình muốn sống thật vui vẻ!

- Thật là, nói như là bạn chưa từng vui vẻ vậy!

Hạ Mạt khoác vai cô:

- Vậy chúng mình nhanh đi Tinh Dã đi, đi xem mấy người đẹp trai, uống rượu, khiêu vũ, làm một đứa con gái hư hỏng. Nhưng mà bạn không được nói cho bố mẹ mình, nếu không họ sẽ đánh gãy chân mình mất.

- Các bạn muốn đi Tinh Dã? - Sau lưng truyền đến giọng nói hơi kinh ngạc của Mẫn Cường.

- Đúng vậy! Nghe nói ở đó có rất nhiều người đẹp trai hơn bạn nhiều, chúng mình đến đó xem thử. Ha ha ha....

Hạ Mạt cười ranh mãnh:

- Bạn có muốn đi cùng không?

Mẫn Cường nhú mào:

- Vừa hay có người tặng mình bốn tấm vé vào cửa.

- Mình còn đang nghĩ phải làm như thế nào... Bây giờ có thể đưa cho các

bạn.

- Ôi trời ơi... Mẫn Cường! Sao bạn có thể hiểu lòng người như vậy? Có phải biết mình và Tử Mi muốn đi nên cố ý mua vé vào cửa phải không? - Hạ Mạt há miệng la lớn.

- Không phải! Vì mình có hợp tác với câu lạc bộ đó, cho nên họ tặng mình bốn tấm vé vào cửa để cảm ơn. - Mẫn Cường giải thích.

- Mặc kệ đi! Dù sao cũng có vé vào cửa miễn phí, mình rất vui. Một tấm vé vào cửa mất ba trăm ba mươi tám tệ đấy, mình tiết kiệm được một khoản tiền rồi. Mình, Tử Mi, còn Nha Nha nữa, mỗi người một vé, còn một vé nữa nên cho ai đây? - Hạ Mạt nghiêng đầu ngẫm nghĩ.

Mẫn Cường trợn mắt nhìn cô ấy:

- Một vé nữa cho mình, mình cũng muốn đi xem.

- Bạn?

Hạ Mạt chỉ Mẫn Cường kêu lên:

- Bạn là một đứa con trai ngoan ngoãn mà cũng đi đến đó sao?

- Các bạn có thể đi... Tại sao mình không thể đi?

Mẫn Cường trợn mắt nói:

- Với lại mình không yên tâm để ba cô gái trẻ đến đó, mình sẽ đi theo bảo vệ các bạn.

- Lấy cớ!

Hạ Mạt trừng cậu ấy một cái:

- Không phải bạn không biết Tử Mi lợi hại như thế nào, có bạn ấy ở đây, ai có thể trêu chọc bọn mình? Không phải là bạn muốn đi chơi với Tử Mi đấy chứ?

Bị nói trúng tim đen, mặt Mẫn Cường hơi đỏ lên, sau đó thản nhiên thừa nhận:

- Đúng vậy! Mình muốn đi chơi với các bạn. Mình nói này Hạ Mạt, bạn sẽ không độc ác đến mức từ chối chuyện này chứ?

- Bạn đã nói mình độc ác rồi, mình đâu dám từ chối nữa? Bạn hỏi em gái nuôi của bạn đi, nếu bạn ấy đồng ý thì đi. - Hạ Mạt biết Mẫn Cường có ý với Dương Tử Mi, cho nên đá vấn đề này cho cô.

Trong lòng Mẫn Cường mong chờ nhìn Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cười nói:

- Vậy thì đi với nhau đi, tất cả mọi người đều là bạn tốt, không có gì là không được, hẹn tối nay đi đi.

- Tám giờ tối nay, không gặp không về! - Hạ Mạt sung sướng nói.

- Không gặp không về! - Mẫn Cường và Dương Tử Mi đồng thanh trả lời, sau đó nhìn nhau cười, hai mắt sáng rỡ

Chương 713: Quà của thiếu soái tướng (1)

Tử Mi, bạn thật sự muốn mình đi với bạn đến câu lạc bộ Tinh Dã? - Lam Nha Nha hầu như không có bất kì hoạt động giải trí nào, vừa nghe thấy có thể đến câu lạc bộ chơi, gương mặt nhỏ nhắn hưng phấn, không tin được lắc cánh tay Tử Mi hỏi.

- Lừa bạn làm gì chứ? Hạ Mạt nói sắp đến kì thi rồi, mọi người nên thư giãn một chút. - Dương Tử Mi cười nói.

- Hay quá... hay quá đi! Mình vui quá đi mất. - Lam Nha Nha cao hứng ôm Tiểu Thiên từ trong xe nôi lên, hôn một cái.

Nhìn cô ấy vô cùng vui sướng, Dương Tử Mi lại cảm thán, người dễ dàng thỏa mãn thì sẽ vì những điều đơn giản mà vui vẻ.

- Chủ nhân, tôi cũng muốn đi. - Sadako đứng ở một bên lên tiếng nói.

- Hả? - Dương Tử Mi vốn định để cô ở nhà, nghe thấy cô ấy cũng muốn đi, hơi kinh ngạc.

- Vậy thì đi đi, để em ở nhà trông chừng đạo trưởng là được rồi, có chuyện gì em sẽ gọi điện cho chị.

Tiểu Thiên được Lam Nha Nha đặt xuống xe nôi lên tiếng:

- Chỉ cần chuẩn bị đủ đồ ăn ở bên cạnh em là được.

Thấy Tiểu Thiên vẫn còn là một đứa bé mà phải chăm sóc cho sư phụ, Dương Tử Mi cảm thấy không tốt lắm. Nếu như có kẻ xấu lén vào, em ấy chỉ là một đứa bé, cho dù có linh lực mạnh nhưng cũng có giới hạn.

Cô còn đang do dự, bên ngoài đã vang lên giọng nói của thiếu tá La Anh Hào:

- Dương đại sư, anh đến thăm em đây, đến hưởng không khí mới mẻ nhà em, mau tiếp đón anh đi. Ha ha ha.....

Dương Tử Mi vô cùng vui mừng, La Anh Hào này không phải là người chăm sóc Tiểu Thiên và sư phụ tốt nhất rồi sao?

Đến thật đúng lúc!

- Sao vậy? Lần đầu tiên anh thấy em cười khoái trá với anh như vậy, chẳng lẽ anh rất được chào đón sao?

La Anh Hào thấy gương mặt luôn luôn lạnh nhạt của cô, giờ lại đang tươi cười với anh, nhưng mà nụ cười kia có chút xấu xa, khiến anh nổi da gà, nghi ngờ cô có ý đồ xấu với mình.

- Bởi vì anh đến rất đúng lúc! Ha ha...

Dương Tử Mi cười khoái trá:

- Chúng em đang định ra ngoài chơi nhưng đang lo không có ai chăm sóc Tiểu Thiên và sư phụ, anh đến thật đúng lúc. Thiếu tá La, anh đừng nói không được nha, nếu không em sẽ đuổi anh ra ngoài cũng không cho phép anh đến đây hưởng không khí mới mẻ nữa.

- Anh đang được nghỉ nên đang rảnh rồi, không có việc gì làm cả. Các em cứ việc đi chơi đi, anh giúp em trông nhà, chăm sóc đạo trưởng và tên quỷ nhỏ này. - La Anh Hào nhanh chóng nói.

- Vất vả cho anh rồi.

Dương Tử Mi vui vẻ nháy mắt với Sadako:

- Sadako! Đêm nay cô hãy đi theo chúng tôi. Ha ha... Tôi còn tưởng cô không thích đi chơi mà chỉ thích làm việc thôi chứ!

- Chủ nhân! Sadako cũng có nhận thức. - Sadako trả lời một câu như vậy khiến cô suýt nữa cắn lưỡi.

Nhìn trên cổ Sadako có sợi dây hình ngôi sao năm cánh, cô liền nói:

- Sadako, sợi dây đó cô đeo cũng được một thời gian rồi. Không biết người Nhật Bản có còn tìm đến hay không? Nếu đến tìm, cô nên trả lại nó cho người ta.

Sadako sờ mặt dây chuyền hình ngôi sao im lặng không nói.

- Nếu như bọn họ không tìm đến... nó sẽ thuộc về cô! - Thấy bộ dạng của cô, Dương Tử Mi nói tiếp.

Mặt Sadako rồi rằm, lập tức tốt hơn.

- Đúng rồi, Dương đại sư. Đồ đệ của em nhờ anh tặng quà cho em đây.

La Anh Hào nói lớn:

- Nhìn thấy món quà kia, em đừng có hét lớn quá làm mất thân phận đại sư

của mình đó.

- Là quà gì vậy?

Dương Tử Mi không biết Tưởng Tử Lương muốn tặng cô cái gì. Hôm nay không phải ngày đặc biệt, cũng không phải sinh nhật cô, tại sao lại tặng quà?

Chương 714: Quà của thiếu soái tướng (2)

Ra ngoài cửa nhìn thì biết. - La Anh Hào cười, mặt đầy bí ẩn.

Dương Tử Mi lập tức đoán ra được đó là gì, vui mừng chạy ra ngoài cửa.

Quả nhiên, trên bãi đất trống ở ngoài cửa có chiếc xe Land Rover còn đẹp hơn cả xe của La Anh Hào. Dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra ánh sáng lấp lánh, giống như con hổ lớn có thể vồ lấy con mồi bất cứ lúc nào.

Biển số xe cũng là biển số được dùng trong quân đội.

- Tặng cho em thật à? - Dương Tử Mi nhìn La Anh Hào hỏi.

- Đúng vậy! Tối hôm qua vừa mới dùng máy bay chuyển về đây lắp ráp. Thiếu soái Tướng muốn anh mang đến cho em ngay lập tức, sau đó báo lại cho anh ta biết em thích hay không.

La Anh Hào đến gần cái xe, vừa thích thú vừa sờ lên chiếc xe nói:

- Anh muốn mua chiếc xe Land Rover này lâu rồi nhưng cả thế giới chỉ có mười chiếc, chắc là thiếu soái Tướng lấy xe của mình tặng cho em, người đồ đệ này của em thật là có lòng.

Dương Tử Mi cười cười.

Đồ đệ Tướng Tử Lương này là do sư phụ cô để cho cô nhận.

Cho dù đã làm lễ bái sư rồi, khi cô gặp Tường Tử Lương có tuổi lớn hơn cô, có địa vị hơn cô, vẫn cảm thấy xấu hổ.

- Chìa khóa xe đưa cho em này, tối nay các em hãy đi bằng xe này cho thoải mái. - La Anh Hào ném chìa khóa cho cô.

Dương Tử Mi nhanh chóng kéo cửa xe ra ngồi vào.

Khác với vẻ bề ngoài lạnh lẽo, lấp lánh, bên trong xe vô cùng thoải mái. Thiết bị không có chút tì vết nào, khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn.

- Chở mình đi hóng gió nào! - Lam Nha Nha nhanh nhẹn leo lên ghế lái phụ, thắt dây an toàn thật tốt.

Dương Tử Mi khởi động xe, đạp chân ga, xe vững vàng chạy trên đường, không biết có phải do xe mới hay không mà cô có cảm giác tốt hơn xe Hummer của Long Trục Thiên nhiều.

Bây giờ chỉ mới bốn giờ, cách giờ hẹn còn khá sớm, Dương Tử Mi chở Lam Nha Nha đi hóng gió.

Bởi vì mang biển số xe quân đội, hơn nữa chiếc xe Land Rover này vô cùng sang trọng, chỉ cần thấy xe cô chạy tới liền nhanh chóng nâng thanh chắn lên cho cô đi qua. Cô không cần dùng Chướng Nhãn Pháp... nhưng khi thấy xe cô, cảnh sát giao thông chỉ có thể phất tay ra dấu cho xe đi qua.

Đi dạo một vòng xong cô chở Lam Nha Nha và Sadako về ăn cơm. Ăn xong, ba người nhanh chóng thay quần áo đi đến câu lạc bộ Tinh Dã.

Đi vào trong câu lạc bộ Tinh Dã, đương nhiên không thể mặc đồng phục được, sợ là bảo vệ sẽ không cho vào.

Dương Tử Mi thay một chiếc váy màu trắng mềm mại, thắt tóc bằng bộ dây lụa màu lam, chân mang đôi dép màu lam, cuối cùng dùng dây lụa màu trắng mà Tuyết Hồ để lại thắt ở đuôi tóc, không chói mắt nhưng nhẹ nhàng, thoải mái lại xinh đẹp.

Sadako chỉ búi mái tóc màu lam lên, không mặc váy mà mặc một chiếc áo bó sát màu trắng không tay bằng tơ tằm, quần lụa dài màu lam, mang đôi giày cao gót màu tím, có vẻ duyên dáng yêu kiều, mỹ lệ hào phóng. Cho dù là những đại minh tinh quốc tế như Chương Tử Di hay Phạm Băng Băng nếu đứng bên cạnh cô ấy... sẽ chỉ là vai phụ mà thôi.

Lam Nha Nha cũng phá lệ thay một chiếc váy màu vàng, Sadako giúp cô ấy trang điểm một chút, thắt một kiểu tóc thích hợp. Nhìn cô ấy bình thường gầy yếu, nhợt nhạt, bây giờ lại giống như một cô gái nhỏ xinh đẹp, nhất là đôi mắt to đen như mực khiến người khác ấn tượng.

- Chà chà... Các em trang điểm như vậy, câu lạc bộ nhất định sẽ kéo đến không ít ong bướm, đến lúc đó đừng cảm thấy khó chịu.

La Anh Hào thấy ba người trang điểm như vậy hai mắt sáng lên, sau đó lắc đầu nói:

- Để tránh gặp chuyện phiền toái không cần thiết, anh khuyên các em nên mặc quần áo bình thường nhất, biến mình thành xấu xí rồi ra ngoài.

Chương 715: Trần Bảo Thành (1)

- Thiếu úy La, bọn em đã ăn mặc bình thường lắm rồi, anh đừng ghen tỵ nữa.

Dương Tử Mi nâng làn váy, cố ý tự luyện nói:

- Bọn em đẹp tự nhiên, cho dù mặc vải thô, áo gai cũng không thể che giấu vẻ đẹp của bọn em được. Ha ha ha....

- Đúng vậy! Đúng vậy! - Hiếm khi trong lòng Lam Nha Nha cảm thấy vui vẻ, không còn sợ người xa lạ mà cười nói.

- Được rồi! đến lúc đó đừng trách anh không nhắc nhở trước.

La Anh Hào khoát tay:

- Ba người hãy nhanh chóng ra ngoài kiêu ngạo đi, anh không nhìn nổi nữa.

- Bọn em mới không nhìn anh nổi, hừ! - Dương Tử Mi đi trước, Sadako và Lam Nha Nha trái phải theo sau.

Họ ngồi lên Land Rover, lái xe đến cầu lạc bộ Tinh Dã, đậu xe vào bãi.

Hạ Mạt và Mẫn Cương đã sớm chờ ở cửa.

Hạ Mạt mặc một chiếc váy màu hồng bông bênh, tóc buộc thành đuôi ngựa,

mái tóc xoắn đuôi sóng, trông tràn đầy sức sống.

Mẫn Cường vẫn mặc áo màu trắng như thường ngày, bên ngoài khoác một chiếc áo màu lam, mặc chiếc quần tây màu lam, thoạt nhìn rất giống với Dương Tử Mi, cứ như hai người đang mặc đồ đôi vậy.

Hạ Mạt phát hiện điều này, la lớn:

- Hai người các bạn không phải cố ý mặc đồ đôi đến đây chứ?

Mặt Mẫn Cường hơi đỏ lên.

Đây chính là ý định của cậu.

Tóc Dương Tử Mi màu lam, cậu cũng muốn mặc đồ màu lam, muốn trên người cậu có đồ gì đó cùng màu với cô.

Không ngờ là lại trùng hợp đến vậy. Không thể trở thành người yêu của cô, có thể có cảm giác mặc đồ đôi với cô cũng tốt rồi.

- Ha ha... các bạn có thể nghĩ là đồ anh em.

Dương Tử Mi cười tươi:

- Đi thôi! Chuẩn bị vào thôi. Đúng rồi! Mình đi mua vé cho Sadako, các bạn chờ một chút.

- Có anh ở đây, sao có thể để con gái các em đi mua vé chứ? Để anh đi mua. - Mẫn Cường chạy chậm đến chỗ bán vé.

- Chà chà.... Trước kia khi học chung với tụi mình, Mẫn Cường là chàng hoàng tử nổi tiếng lạnh lùng. Thật không ngờ, gặp được người công chúa là

bạn, bạn ấy cũng thay đổi làm người hầu cho bạn, luôn tìm cách muốn đến gần bạn. Sống trên đời này, chuyện gì cũng có thể xảy ra nhỉ? - Hạ Mạt cảm thán.

Dương Tử Mi càng cảm thán hơn.

Kiếp trước... Mẫn Cường là người mà cô chỉ có nhìn từ xa, bây giờ lại là người chạy xung quanh cô.

Vận mệnh là thứ vô cùng kỳ diệu.

Bốn cô gái đứng chờ ở ngoài cửa, bỗng nhiên có một người đàn ông khoảng bốn, năm mươi tuổi giống như một người giàu nhưng rất xấu, trên tay đeo vô số vòng vàng giống như nhà giàu mới nổi bước ra ngoài.

Ông ta đánh giá bốn cô gái một lúc, cuối cùng xác định mục tiêu là Sadako tương đối thành thực, nước miếng chảy ra từ đôi môi như hai cây xúc xích.

- Bốn cô gái nhỏ xinh đẹp, anh mời các em đi vào chơi... muốn chơi cái gì, ăn cái gì, anh mua cho các em tất! - Trên mặt người đàn ông trung niên kia đầy sự “nhiệt tình” và “hào phóng” cười nói, đôi mắt hí đánh giá bốn cô gái với bốn vẻ đẹp khác nhau, xinh đẹp như hoa.

Từ sau khi phát đạt từ công việc bất động sản, ông ta đã không muốn nhìn thấy người vợ đen đúa, thô lỗ ở nông thôn lúc trước nữa. Ánh mắt ông ta dần bị thu hút bởi một số cô gái trẻ tuổi trắng trẻo mềm mại, trong đó có cả học sinh trung học.

Chương 716: Trần Bảo Thành (2)

Ông ta nhận ra con gái bây giờ rất dễ lừa, chỉ cần ông chịu chi tiền, mua chút quần áo, trang sức, sẽ ngoan ngoãn nằm trên giường gọi ông là anh.

Nhất là một số học sinh trung học, một hai trăm tệ là có thể giải quyết được.

Nhưng mà ông ta vẫn chưa từng được nếm thử loại gái trẻ như bốn cô gái này. Nhất là hai người có tóc màu lam giống như là chị em. Một người thì thành thực, xinh đẹp, hào phóng, người còn lại thì linh động, uyển chuyển, nhất là làn da của các cô trắng nõn còn hơn tơ lụa, thậm chí giống như ngọc tỏa ra ánh sáng.

"Nếu hai chị em này có thể hầu hạ mình trên giường... Chà chà, đời này có chết cũng không tiếc. Những người bạn của mình nhất định sẽ hâm mộ mình đến chết."

Ông ta tính toán chi ra hai ba mươi vạn để lấy lòng hai cô gái trẻ này.

Trên người các cô, trừ quần áo trên người cũng không có đeo trang sức gì quý giá, những thứ đang đeo chắc chỉ là đồ vỉa hè, hẳn không phải là con gái nhà có tiền.

Ông ta tin rằng, với hai ba mươi vạn nhất định có thể mua được hai chị em họ chơi song phi với ông.

- Tôi nói này ông bác, ông đã hơn năm mươi tuổi rồi nhỉ? Đến làm ông nội tôi còn ngại già, còn ở đó xưng anh, không sợ làm người khác ghê tởm sao?

Hạ Mạt hoạt bát, khéo miệng thấy bộ dạng của ông ta, chán ghét trào phúng:

- Tránh qua một bên đi, đừng ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của bốn chị em chúng tôi.

- Ai da! Em gái nhỏ, anh chỉ mới bốn mươi thôi. Chủ tịch Mao đã nói, người bốn mươi tuổi như thanh niên đang lúc mặt trời ban trưa, anh đây đang ở độ tuổi hưng thịnh đấy.

Người đàn ông trung niên nói:

- Muốn đi vào đây, ít nhất phải trả ba trăm ba mươi tám tệ tiền vé, đi vào trong ngồi chỗ khách quý lại tốn thêm ba trăm ba mươi tám tệ, uống một chai rượu, ăn vặt một chút, cũng phải mất mấy ngàn tệ. Anh thấy mấy em xinh đẹp, muốn mời các em ăn uống miễn phí, chẳng nhẽ các em không nể mặt anh được sao?

- Tuyệt đối không nể! Mau đi chỗ khác đi... Đừng chần tằm mắt của chúng tôi.

Hạ Mạt không kiên nhẫn nói:

- Mấy chị em bên cạnh tôi không phải một con cóc như ông có thể ăn.

- Em gái nhỏ, em nói gì vậy?

Nghe Hạ Mạt gọi mình là con cóc, ông ta có chút tức giận:

- Em biết anh là ai không?

- Không biết... cũng không muốn biết!

Hạ Mạt trợn mắt nói:

- Không phải ở đây đều là những người có tiền sao? Không có gì đặc biệt hơn người cả.

- Ông đây là Trần Bảo Thành, người đứng đầu công ty bất động sản Bảo Thành ở thành phố A này, chỉ cần ông đây giậm chân một cái, có thể khiến nơi này rung động. Đúng vậy! Ông đây thật sự có rất nhiều tiền nhưng không giống những kẻ có tiền khác, ông đây còn là sinh viên tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng. - Trần Bảo Thành thấy Hạ Mạt chỉ là một con nhóc mà dám trừng mắt nhìn mình khinh bỉ, mở miệng tranh cãi.

Nghe ông ta là chủ của công ty bất động sản Bảo Thành, Hạ Mạt không lên tiếng. Không phải vì sợ ông ta, mà lần trước cô có nghe cha cô là Hạ Quốc Huy có nói công ty bọn họ đang hợp tác với Bảo Thành.

Cô làm con gái, không được gây chuyện với đối tác của cha mình.

Thấy Hạ Mạt không lên tiếng, Trần Bảo Thành nghĩ rằng thân phận lớn mạnh của mình đã dọa được cô, lấy tay vuốt đầu tóc bôi đầy dầu, ưỡn ngực, rung chiếc vòng vàng trên cổ, ánh mắt ra dáng vẻ đắc ý, kiêu ngạo:

- Người đàn ông có tiền lại có đẳng cấp như anh, tùy tiện ra tay thì có gái đẹp nào không nhào đến? Nhưng mà anh nhìn thấy các em xinh đẹp, muốn để các em hưởng thụ sự phục vụ tốt nhất ở trong đó, các em còn không chịu nể mặt mũi anh đây, vậy thì đừng có hối hận.

Chương 717: Trần Bảo Thành (3)

Hạ Mạt cố nén cảm giác buồn nôn.

- Có tiền có đăng cấp? Không phải tuần trước ông chủ Trần vừa quỳ trước mặt giám đốc ngân hàng công thương cho vay một nghìn vạn để quay vòng vốn sao? Công ty đã nợ nần chồng chất, tiền nợ đã lên đến một trăm triệu rồi mà vẫn còn có tâm trạng ở đây tán gái, thật là đáng khâm phục. Còn về đăng cấp, vòng vàng và đồng hồ vàng trên người của ông, chẳng qua là hàng bán ba mươi tệ một cái từ phố Văn Lai mà thôi, có gì đáng để khoe khoang? - Dương Tử Mi một bên lạnh lùng nhìn, môi cong lên trào phúng nói.

Trần Bảo Thành vừa nghe thấy, sắc mặt biến đổi, sợ hãi nhìn cô:

- Cô... Làm sao cô biết được?

- Tôi biết thì đã sao? - Dương Tử Mi nhún mày.

- Bây giờ tôi còn chưa tức giận, ông mau rút đi thật xa đi, đừng làm bẩn mắt tôi.

Hạ Mạt nghe thấy, cũng biến sắc.

"Công ty ông ta nợ nần chồng chất như vậy mà cha mình còn hợp tác, quả thật rất nguy hiểm." - Hạ Mạt suy nghĩ.

Cô nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Tử Mi, điều cậu nói là thật sao?

Dương Tử Mi gật đầu.

- Vậy mình phải nhanh chóng nói với bố mình. - Hạ Mạt vội vàng chạy qua một bên, gọi điện thoại cho Hạ Quốc Huy, nói lại những lời của Dương Tử Mi cho ông nghe.

- Bố đang làm hợp đồng hợp tác cho hai công ty, ngày mai sẽ ký... Tiểu Mi thật sự nói vậy sao? - Hạ Quốc Huy vừa nghe, căng thẳng đứng lên.

- Vâng! Bố đừng để bị lừa, tình hình cụ thể thì nên hỏi Tử Mi.

- Bố tin Tử Mi! Nếu con bé đã nói như vậy, nhất định không sai. May thật! nếu không... bố con ta tiêu đời rồi.

Hạ Quốc Huy cảm thán nói:

- Tiểu Mi lại cứu gia đình chúng ta nữa rồi.

- Vâng ạ!

Hạ Mạt tắt điện thoại liền quay trở lại chỗ cũ, không biết tại sao lại thấy Trần Bảo Thành đang quỳ trước mặt Dương Tử Mi nước mắt nước mũi đầy mặt cầu xin:

- Dương đại sư! Van xin cô hãy cứu tôi, chỉ ra một con đường sáng cho công ty tôi, muốn bao nhiêu tiền tôi cũng đưa.

- Xin lỗi! Dù có nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không tùy tiện chỉ điểm cho

người khác. Nếu ông còn làm phiền tôi, tôi sẽ khiến cho ông phá sản trong đêm nay. - Thấy có không ít người ra vào nhìn bọn họ, Dương Tử Mi chán ghét nói.

Lúc này, Mẫn Cường vừa mua vé xong chạy lại đây, thấy Trần Bảo Thành đang quỳ trên đất, hơi nhú mào hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Trần Bảo Thành là họ hàng xa của nhà họ Mẫn, bình thường ông ta cũng hay qua lại với nhà họ Mẫn nên nhận ra Mẫn Cường, vội vàng đứng dậy nắm lấy cánh tay Mẫn Cường, vội vã nói:

- Mẫn Cường! Cháu quen với Dương đại sư phải không? Có thể nhờ Dương đại sư giúp chú một chút không, chỉ ra một con đường đi cho chú.

- Chú à! Không phải cháu không muốn giúp mà là không giúp được. - Mẫn Cường chán ghét tránh cái tay béo của Trần Bảo Thành, lạnh lùng nói.

- Đi thôi! - Dương Tử Mi không ngờ, bởi vì bộ dạng của Trần Bảo Thành mà cô lại trở thành tiêu điểm, liền lên tiếng.

- Dương đại sư! Dương đại sư... - Trần Bảo Thành đuổi theo sau kêu lớn.

- Câm miệng!

Dương Tử Mi chán ghét nói:

- Cho dù ông có quỳ trước mặt tôi ba ngày ba đêm thì tôi sẽ không vì một tên súc sinh chỉ vì tiền mà không quan tâm đến máu và nước mắt của người khác, ý vào những đồng tiền dơ bẩn của mình mà huỷ hoại biết bao cô gái trẻ. Lập tức cút đi cho tôi!

Trần Bảo Thành giật mình nhìn thấy cô vô cùng chán ghét, không dám lấy

tiền ra nói nữa, trong lòng thầm tính toán làm sao thì mới có thể nhờ cô chỉ điểm cho.

Chương 718: Nhân duyên của hạ mạt

Từ cửa vào đến sàn nhảy lầu một, có hai hàng những cô gái đẹp hóa trang thành những nhân vật trong Game để tiếp khách, dáng vẻ khác nhau, cuồng dã nóng bỏng hoặc thanh thuần mềm mại nhưng đều khiến cho người ta vừa nhìn thấy thì tâm tình đã kích động.

Năm người chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng như vậy, quên tất cả những gì không vui do Trần Bảo Thành mang đến, hưng phấn tò mò hết nhìn Đông rồi nhìn Tây.

Ngay cả Mẫn Cương, chân cũng bắt đầu dậm nhịp theo tiếng nhạc mạnh ở bên trong.

- Ôi! Nhanh lên nhanh lên! - Hạ Mạt kiềm chế không được sự phấn khích trong lòng, một tay kéo Dương Tử Mi, một tay kéo Lam Nha Nha, muốn chạy nhanh vào trong.

Nhưng không ngờ, vì quá hấp tấp, va vào một người đàn ông vừa từ trong đi ra.

Hạ Mạt muốn nhanh chóng vào trong, nhanh miệng nói xin lỗi, sau đó tiếp tục chạy vào.

- Đụng vào người khác xong rồi đi như vậy sao? - Người đàn ông bị va phải kia nắm lấy cánh tay Hạ Mạt, lạnh lùng nói.

Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn, nhận ra đây là La Anh Kinh, một trong tứ đại công tử ở thành phố B, nghe nói là em họ của La Anh Hào.

Con người anh ta không thích bị phụ nữ đeo bám.

La Anh Kinh cũng nhận ra cô, bàn tay giữ lấy cánh tay Hạ Mạt cũng thả lỏng, môi mỏng tà mị cong lên lộ ra nụ cười khoa trương, nhìn Dương Tử Mi nói:

- Thế giới này thật là nhỏ, chúng ta lại gặp nhau! Ha ha... đã lâu không gặp nhỉ?

- Đúng vậy! Chào anh. - Dương Tử Mi thản nhiên lên tiếng, nếu không vì nể mặt La Anh Hào, cô cũng lười nói lời lạnh nhạt với anh ta.

- Hai người biết nhau à? - Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn La Anh Kinh, trong lòng khẽ rung động.

La Anh Kinh là con nhà giàu, cho dù là vẻ bề ngoài hay là cách ăn mặc đều rất sang trọng. Dáng người cao ráo, ngũ quan anh tuấn, ánh mắt tà mị, hơi giống với ngôi sao ca nhạc Vương Lực Hoàn mà Hạ Mạt thích nhất.

- Có biết... có biết! Tôi và cô Dương sao có thể không biết nhau? - La Anh Kinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vừa nhìn thấy cô, anh ta lại nhớ đến hai thanh kiếm cổ kia, hận không thể chém đi hai tay của Dương Tử Mi.

Đương nhiên là anh ta chỉ nghĩ vậy thôi, anh ta sẽ không dại gì như con thiêu thân lao vào lửa mà đi trêu chọc cô.

- Vậy chúng ta đi chơi với nhau luôn đi. Chào anh! Em là Hạ Mạt... Hạ

trong từ mùa Hạ, Mạt trong từ bong bóng. - Hạ Mạt nhiệt tình ngẩng mặt nói.

- Vậy sao? Bong bóng mùa hè xinh đẹp đáng yêu? Chẳng phải chỉ cần thổi một cái thì sẽ tan sao?

Ánh mắt đào hoa của La Anh Kinh nhìn Hạ Mạt, khóe môi gợi lên một nụ cười tà mị. Anh ta một người có tình trường dày dặn, cô gái nào có ý với anh ta, anh ta chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra. Mạt khác Hạ Mạt chỉ là một cô gái nhỏ đơn thuần, ánh mắt nhìn anh ta chăm chăm như vậy chứng tỏ anh đã thành công hấp dẫn được một cô gái nhỏ.

Mặt Hạ Mạt hơi đỏ, cúi đầu không dám nhìn La Anh Kinh.

Dương Tử Mi không nhịn được mở thiên nhãn xem chuyện nhân duyên của hai người sau này.

Cô phát hiện ra sau này hai người sẽ thành vợ chồng, chỉ là còn đường tình duyên khá gập ghềnh.

Hạ Mạt và La Anh Kinh?

Dương Tử Mi đổ mồ hôi nhìn hai người.

Hạ Mạt đơn thuần hoạt bát như vậy còn La Anh Kinh là một công tử quần lụa áo là. Nếu ông trời muốn để hai người họ ở cùng với nhau... Hạ Mạt sẽ phải chịu bao nhiêu khổ cực đây?

Vừa nghĩ đến việc này, cô không nhịn được trừng mắt nhìn La Anh Kinh.

La Anh Kinh đột nhiên bị cô trừng mắt, giống như anh là người giết cha cô

vậy, sợ đến mức rụt cổ lại. Vốn định trêu đùa Hạ Mạt một chút, bây giờ không dám nữa, vội vàng lấy cớ bỏ chạy.

Chương 719: Chỗ ngồi đầy sóng gió (1)

La Anh Kinh vừa đi... Hạ Mạt vốn đang cao hứng, phấn khởi như con thỏ con nhảy nhót, lập tức như trái cà héo im lặng.

Dương Tử Mi vỗ vai cô ấy:

- Đi thôi! Đừng nhìn theo bóng dáng anh ta nữa, không đẹp trai chút nào.

- Ai bảo không đẹp trai chứ?

Hạ Mạt phản xạ có điều kiện bật thốt ra:

- Mình cảm thấy anh ấy rất đẹp trai, còn đẹp trai hơn người đàn ông nhà bạn nữa.

Dương Tử Mi nhìn hai mắt Hạ Mạt đầy si mê, âm thầm cười khổ, cuối cùng hiểu thế nào là “người yêu trong mắt hóa Tây Thi”.

La Anh Kinh quả thật đẹp trai nhưng so với Long Trục Thiên, cô cảm thấy anh ta rất bình thường.

Không biết có phải Dương Tử Mi cũng như cô, người yêu trong mắt hóa Tây Thi hay không?

Nghĩ tới việc nếu Dương Tử Mi suy nghĩ như vậy, mặt Hạ Mạt đỏ lên, để che giấu sự kích động, cô bèn nói lớn:

- Được rồi... được rồi! Long Trục Thiên của bạn là đẹp trai nhất!

Dương Tử Mi mím môi cười, không nhiều lời:

- Nhanh vào thôi, bên trong còn có rất nhiều anh chàng đẹp trai nhiệt tình khiêu vũ mà bạn đang mong chờ đấy.

Hai mắt Hạ Mạt lập tức sáng lên.

Tuy rằng cô ấy có chút rung động với La Anh Kinh nhưng không có nhiều cảm tình, sự thất vọng kia rất nhanh bị gạt đi bởi những trang phục đẹp đẽ, không khí sôi động và ánh đèn rực rỡ kia.

- Chúng ta nhanh vào đi! - Cô ấy lại giống như một quả khinh khí cầu được bơm căng, kéo theo Dương Tử Mi đi vào trong.

Khu vực sàn nhảy khác hẳn bên ngoài, diện tích rất lớn, trang trí xa hoa, đèn điện, dàn âm thanh đều là đồ cao cấp.

Bởi vì sàn nhảy mới khai trương, cho nên vé vào cửa không rẻ, tất cả nam nữ đi theo phong trào của thành phố A đều đến đây.

Nghe nói, gần đây khi nam nữ gặp nhau sẽ hỏi một câu:

- Bạn đã đến Tinh Dã chưa?

Nếu ai đó lắc đầu nói chưa từng đi, sẽ bị người ta cười nhạo.

Bên trong khu vực khiêu vũ, có không ít nam nữ mặc quần áo nóng bỏng nhảy theo điệu nhạc, thỏa sức xả Hormone dư thừa, tận hưởng tuổi trẻ.

Người không khiêu vũ sẽ ngồi ở bên ngoài thành nhóm ba đến năm người uống rượu nói chuyện, ở trong này nói chuyện với bạn bè về trường học rất thú vị.

Mặc dù thiết bị thoát gió ở đây rất hiện đại nhưng vẫn không thể bay hết mùi thuốc lá, rượu, nước hoa hòa vào trong không khí tạo ra một mùi rất khó chịu.

Người bình thường thì không cảm thấy gì cả, chỉ có người có cảm giác và nhận thức khá mẫn cảm như Dương Tử Mi thì hơi thẫn, phải cố gắng che mũi lại.

Hạ Mạt vô cùng hưng phấn, kéo Dương Tử Mi la lớn:

- Tử Mi... Tử Mi... Chúng ta vào khiêu vũ đi, có được không?

- Đi tìm một chỗ ngồi trước đã. - Dương Tử Mi nhìn quanh, tìm kiếm một chỗ tốt nhất. Thấy ở gần cửa sổ, chỗ ngọn đèn khá u ám có một bàn trống, kéo mọi người đi qua đó.

Ai biết được, bọn họ vừa mới ngồi xuống thì lập tức có một cô gái đến gần, lạnh giọng nói:

- Đây là chỗ chúng tôi hay ngồi, mời mấy người đi chỗ khác đi.

- Dựa vào cái gì chứ?

Hạ Mạt đứng lên nói:

- Ở đây cũng không phải nhà hàng phải đặt trước hay không, đương nhiên chúng tôi có thể ngồi.

- Mọi người ở trong này đều biết, đây là chỗ chúng tôi hay ngồi, các người định phá quy tắc sao?

Giọng điệu của cô gái kia rất ngang ngạnh:

- Tôi nói này, mấy người chỉ là học sinh trung học mà thôi. Tuổi còn nhỏ như vậy, có trường học không đi lại đi đến những nơi như thế này, thật là không biết trời cao đất rộng. Nhân lúc tôi còn nói chuyện tử tế, mấy người nên biết điều mà đi đi.

- Xin lỗi, chúng tôi không biết điều đấy!

Hạ Mạt tức giận nói:

- Chúng tôi không đến trường học, cô quản làm gì? Cô là cha mẹ bọn tôi hay là giáo viên của bọn tôi?

Chương 720: Chỗ ngồi đầy sóng gió (2)

Trên mặt cô gái gầy gò kia hơi run lên, khinh người hỏi:

- Máy người có biết chỗ này cho ai ngồi không?

- Không biết! Tôi cũng không phải là thần tiên.

Hạ Mạt tức giận nói:

- Nếu là chỗ ngồi của máy người thì máy người phải làm dấu, nhưng mà ở đây không có cái gì hết nên ai tới trước thì được ngồi. Nếu chúng tôi đã ngồi ở đây, thì máy người phải đi tìm chỗ khác mà ngồi.

- Chúng tôi không có thói quen tìm chỗ khác ngồi. Chỗ này là chỗ mà quản lý để cho cô Nhược Khê, nếu máy người không muốn bị đuổi ra ngoài nên tranh thủ lúc cô Nhược Khê chưa tới mà đi đi, tính tình của cô ấy không có tốt như tôi đâu. - Cô gái kia xụ mặt nói.

Nhược Khê?

Nghe cái tên này, Dương Tử Mi cảm thấy hơi quen tai.

- Cô Nhược Khê? A, lợi hại vậy sao, chỉ là cùng tên với một minh tinh, khó trách giọng điệu ngang ngược như vậy. - Hạ Mạt cười lạnh.

Dương Tử Mi nhớ ra, cái cô minh tinh gọi là Nhược Khê này. Kiếp này cô

không hay xem Tivi, ở kiếp trước, cô rất hay ngồi xõm trước mấy cửa hàng xem trộm Tivi của họ.

Do Nhược Khê đóng một bộ phim "Cung Đấu" đang rất hot nên được bầu là người đứng đầu trong Tứ Đại Hoa Đán, nhận được rất nhiều sự ủng hộ.

Nhưng mà bây giờ chỉ mới là năm 2003, bộ phim kia được quay vào năm 2008, Nhược Khê lúc này cũng chỉ là một nhân vật nhỏ không có tiếng tăm mà thôi.

Nhưng mà cho dù là một nhân vật nhỏ thì cũng là một minh tinh, không cần phải đến một nơi nhỏ như thành phố A này.

- Trùng tên gì chứ? Cô Nhược Khê chính là minh tinh! Tôi là trợ lý A Linh!

A Linh tức giận nói:

- Cô ấy và người quản lý ở đây là bạn bè, là quản lý mời cô ấy đến đây nhảy, chỗ này cũng là do quản lý sắp xếp cho cô ấy. Vốn dĩ tôi không muốn nói nhưng thấy mấy người còn nhỏ tuổi mà kiêu ngạo như vậy nên không thể không nói.

Trợ lý A Linh nhìn đồng hồ, khó chịu nói:

- Còn ba phút nữa là cô Nhược Khê sẽ đến, thấy chỗ ngồi bị giành mất nhất định sẽ tức giận.

- Tục ngữ nói chủ nào tớ nấy, khó trách tính cách của cô kiêu ngạo như vậy, chắc chắn tính cách của cô ta lại càng không tốt. - Hạ Mạt không phải là một cô gái cuồng nhiệt với minh tinh, cũng không vì đối phương là minh tinh mà sợ hãi, trào phúng nói.

A Linh tức giận đến đỏ cả mặt:

- Các người chờ đó, tôi gọi quản lý đuổi các người ra ngoài!

- Vậy chúng tôi chờ.

Ngược lại, Hạ Mạt không sợ gì cả:

- Tôi cũng muốn xem, Tinh Dã mở cửa làm ăn sẽ đối đãi với khách như thế nào.

A Linh gọi điện thoại.

Hai nhân viên phục vụ vội vàng chạy tới, lễ phép nói với Hạ Mạt:

- Các vị... thật xin lỗi! Vị trí này là chỗ ngồi chuẩn bị cho cô Nhược Khê, mời các vị chuyển đến chỗ khác ngồi.

Tục ngữ nói không ai đánh người đang cười.

Hạ Mạt không phải là người ngang ngược, thấy nhân viên phục vụ lễ phép như vậy thì đi tìm chỗ khác.

Bọn họ vừa mới đứng dậy, lập tức nghe thấy giọng nói bén nhọn, cao ngạo truyền đến:

- Nghe nói có người muốn ngồi chỗ của tôi,...Có phải vậy không?

- Cô Nhược Khê, bọn họ không biết, bây giờ đã đi chỗ khác. - A Linh vội vàng đi tới, căng thẳng nói.

- Thật vô dụng! Cô lẩn lộn đã lâu như vậy mà lại không thể giải quyết được

bọn chúng. Chẳng lẽ cô không nói tên của tôi cho bọn chúng biết sao? - Nhược Khê tháo chiếc kính đen xuống, hai mắt khinh thường trừng A Linh, đôi môi đỏ tươi phun nước bọt.

Dương Tử Mi liếc mắt nhìn cô ta một cái, nhận ra quả nhiên trên mặt cô ta xuất hiện hiện tượng tinh vận thuận lợi, sau một tháng nữa sẽ nhận được một vai phụ trong một bộ phim, từ đó đã gây được ấn tượng sâu sắc cho người khác.

Chương 721: Chỗ ngồi đầy sóng gió (3)

Trong ấn tượng của Dương Tử Mi, những nhân vật mà Nhược Khê đóng đều là những nhân vật ngây thơ, ngoan hiền. Ngay cả vai phi tử mà cô ta đóng trong bộ phim "Cung Đấu" rất nổi tiếng kia cũng là một cô gái nổi danh dịu hiền, khiến cho đàn ông cảm thấy đó là người phụ nữ thích hợp để làm vợ.

Nhưng mà bây giờ thấy được tác phong của cô ta, chẳng những không thể dùng từ dịu dàng, hiền lành để hình dung mà phải là kiêu ngạo, đánh đá, giống như một người đàn bà chanh chua. Thật là làm hỏng hình tượng của cô ta trong lòng cô.

Vậy nên mọi người đều nói nhất định đừng tiếp xúc với minh tinh ngoài đời thật. Nếu không, bạn không thể nào xem họ diễn nữa.

Nhược Khê mang một đôi giày cao gót tinh tế màu đỏ cao khoảng 12cm đi từng bước đến trước mặt bọn họ. Đôi môi hồng nhếch lên với vẻ khinh thường, dùng tay gầy mái tóc ngắn ngang vai đầy phong tình, sau đó lấy chiếc kính đen che hơn nửa gương mặt xuống, lộ ra gương mặt được trang điểm tinh xảo của cô ta.

Ở ngoài đời, cô ấy còn xinh đẹp hơn trên tivi.

Nhưng mà cô ta vẫn còn kém xa Sadako.

Nhược Khê cũng nhận ra hai chị em có màu tóc lam ở trước mặt rất khiến

cho người khác chú ý. Nhất là làn da của hai người, dưới ánh đèn ne-on giống như ngọc trắng đang tỏa sáng.

Cô ta ghét người có làn da tốt hơn cả cô ta nên nhướn mày gây sự với Sadako:

- Chẳng lẽ mấy người không biết tôi là người thích sạch sẽ sao?

- Không biết! - Sadako thấy cô ta nhìn mình chăm chăm hỏi, cũng thản nhiên trả lời.

- Cô cũng không phải là chủ nhân của tôi nên tôi không cần phải biết chuyện đó.

- Ha ha!

Hình như Nhược Khê vừa nghe được một tin gì đó rất khó tin, cười nhạo nói:

- Chẳng lẽ mấy người không xem tin tức giải trí? Tính ưa sạch sẽ của tôi mọi người trong giới đều biết.

Cô ta cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Sadako. Cô ta thấy ánh mắt Sadako như một hố đen sâu thăm thẳm, không có bất cứ tình cảm nào, giống như muốn hút người ta vào trong đó.

Do đó, cô ta dời mắt nhìn về phía Dương Tử Mi, lại nhận ra đôi mắt của Dương Tử Mi lại càng đen càng sâu hơn, như muốn đâm xuyên qua linh hồn của người khác, khiến cô ta hoảng sợ tim đập thình thịch.

Cô ta chỉ có thể dời ánh mắt nhìn về phía Lam Nha Nha nhỏ gầy đứng bên cạnh Dương Tử Mi.

Kết quả, nhìn thấy lại nhìn thấy một đôi mắt giống như mắt của đứa trẻ mới sinh, đen bóng, trong suốt không một chút tạp chất. Thật giống với mắt của mèo Ba Tư.

Chuyện gì vậy, hôm nay gặp được ba người có ánh mắt đặc biệt như vậy?

Cô ta lại dời ánh mắt về phía Hạ Mạt, cuối cùng tất cả áp lực đều biến mất.

Đôi mắt của Hạ Mạt tuy rằng không nhỏ nhưng cũng là ánh mắt của người thường, không có chút uy hiếp nào.

Vì vậy, cô ta trờng Hạ Mạt hỏi:

- Cô biết tôi chứ?

- Không biết cũng phải biết, minh tinh Nhược Khê. Cuối thu vừa rồi mới diễn một vai tiểu cung nữ bị ngược đãi.

Sắc mặt Nhược Khê hơi đổi, lập tức đặc ý nói:

- Đạo diễn nói tôi là diễn viên phụ xuất sắc nhất. Đó là vai diễn khó nhất, tôi là người diễn tốt nhất trong cả đoàn phim.

- Bây giờ nhìn được bộ mặt thật của cô, tôi cảm thấy đồng tình với vị đạo diễn đó. Một người kiêu ngạo như vậy mà lại có thể diễn được một cung nữ đáng thương như vậy, quả là có khả năng diễn xuất. - Lời nói của Hạ Mạt ẩn chứa sự trào phúng.

Đầu óc Nhược Khê đơn giản, cứ nghĩ Hạ Mạt đang khen cô ta. Lập tức ngẩng cao đầu, giả bộ hào phóng chỉ vào một cái ghế nói:

- Tôi vừa mới nói tôi thích sạch sẽ, không bao giờ ngồi vào ghế mà người khác đã ngồi. Các cô vừa mới ngồi ở đây, bây giờ mau lau chùi bàn ghế đi, sau đó tôi sẽ ký tên cho mỗi người một cái.

Chương 722: Chỗ ngồi đầy sóng gió (4)

Hạ Mạt vừa nghe, tức trào máu:

- Xin lỗi, tôi cũng thích sạch sẽ! Sẽ không đi lau ghế cho người khác!
- Chẳng lẽ các người không muốn chữ ký của tôi sao? - Nhược Khê tức giận hỏi.
- Xin chữ ký của cô để làm gì? Đừng nói đến việc cô chỉ là một diễn viên phụ, cho dù là minh tinh quốc tế Chương Tử Di đến đây tôi cũng không muốn xin chữ ký.

Hạ Mạt mở miệng nói:

- Chẳng lẽ minh tinh nào cũng đều kiêu ngạo, tự luyện như cô. Thật không thể hiểu nổi?
- Cô nói cái gì?

Nhược Khê nghe thấy Hạ Mạt cười nhạo cô ta chỉ là một diễn viên phụ, đâm trúng chỗ đau của cô ta. Ngay lập tức giống như một con nhím xù lông, chỉ tay về phía Hạ Mạt:

- Lập tức xin lỗi tôi!
- Xin lỗi, tôi cảm thấy tôi nói không hề sai! - Hạ Mạt kéo tay Dương Tử

Mi.

- Từ Mi, chúng ta đi thôi! Thật sự không ngờ, tính cách của mình tình là như vậy, sau này không coi phim cô ta đóng nữa.

- Cô nói cái gì? - Nhược Khê lớn giọng:

- Người đâu, mau cản bọn họ lại! Hôm nay tôi nhất định phải bắt bọn họ xin lỗi tôi!

Mấy nhân viên phục vụ xung quanh đều vây lại đây.

Có một người mập lùn mặc vest xa xỉ, trước ngực đeo bảng tên quản lý Trần Văn Đạt vội vàng chạy tới.

- Cô Nhược Khê, xảy ra chuyện gì vậy ạ? - Trần Văn Đạt đứng trước mặt Nhược Khê ân cần hỏi.

Đôi mắt ti hí như mắt lợn nhìn chăm chăm vào bộ ngực đang phập phồng vì tức giận của cô ta.

- Quản lý Trần... - Giọng nói của Nhược Khê hơi nũng nịu, kéo lấy một cánh tay của Trần Văn Đạt. Cố ý dựa sát vào ông ta, dụi bộ ngực của cô ta lên người ông ta.

"Ôn hương nhuyễn ngọc"(*) cả người Trần Văn Đạt run lên. Đến cái ngân thương mà ngày nào cũng bị vợ chê là yếu sinh lý kia cũng trở nên cứng rắn chưa từng thấy.

Xem ra lần này ông dùng hai mươi vạn tệ mời cô ta đến đây là đúng. Không chừng có thể trị bệnh của mình, cho cơ thể được mạnh mẽ như xưa.

Chỉ là con quỷ nhỏ này vô cùng tinh ranh, đến đây ba ngày rồi mà vẫn luôn như gần như xa với mình. Thường xuyên chủ động dán lên người ông cho đến bản thân không chịu nổi dục vọng, muốn ra tay thì cô ta như thánh nữ mà trốn tránh, khiến ông ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể áp cô ta xuống người chà đạp một phen...

Bây giờ, cô ta lại đang hấp dẫn ông.

Cô ta gọi một tiếng, hồn phách ông ta lập tức tan ra:

- Nhược Khê của tôi, có phải bọn họ bắt nạt em hay không?

Trần Văn Đạt thấy nhân viên phục vụ đang ngăn cản mấy người giống như học sinh trung học. Trong đó có một người hơi thành thực, vì đèn khá mờ nên ông ta không nhìn thấy rõ mặt Sadako.

- Vâng! Là bọn họ... giành mất chỗ ngồi của em, còn mắng em. Em nói này, người ở thành phố A các anh đều kém như vậy sao? Không biết tôn trọng người khác chút nào cả, cũng khó trách một nơi khí hậu còn gáy như thế này có một người cao quý mới là kỳ lạ...

Nghe những lời này của Nhược Khê, ngay cả Trần Văn Đạt cũng trừng mắt với cô ta.

Nhưng mà, ông ta còn chưa đè được cô ta xuống giường lập tức phụ họa theo:

- Đúng... đúng... đúng! Thị trấn tụi anh nghèo nàn lạc hậu, đương nhiên không thể so với Nhược Khê được sinh ra ở thủ đô được. Là bọn họ phải không? Dám ở chỗ của anh gây chuyện với Nhược Khê, thật buồn cười! Bây giờ anh lập tức bắt bọn họ xin lỗi em!

- Quản lý Trần, em không chỉ muốn bọn họ xin lỗi, mà còn phải bắt bọn họ lau bộ bàn ghế này thật sạch sẽ nữa. Anh cũng biết em thích sạch sẽ mà. -
Nhược Khê nũng nịu nói, còn cọ xát ngực mình vào bả vai Trần Văn Đạt.

(*) Ôn hương nhuyễn ngọc: Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

Chương 723: Chỗ ngồi đầy sóng gió (5)

Trần Văn Đạt lập tức nóng đầu, lớn tiếng nói:

- Nhược Khê, em yên tâm! Cho dù dùng lưỡi để liếm, anh cũng nhất định bắt bọn họ phải liếm sạch bộ bàn ghế này! Nếu không, sẽ làm cho bọn họ biến mất khỏi thành phố A này! Em cứ ngồi một bên xem anh giải quyết chuyện này đi.

- Ha ha... anh Trần là tốt nhất!

Nhược Khê hôn lên mặt Trần Văn Đạt một cái. Sau đó buông ông ta ra, ngồi xuống ghế bắt chéo hai chân chờ xem kịch vui.

Vốn dĩ cô ta không muốn so đo với mấy người Dương Tử Mi nhưng ai bảo làn da của bọn họ còn tốt hơn cô, ánh mắt có thần hơn cô. Cô không đập bọn họ xuống thì sẽ không cảm thấy thoải mái.

Bình thường khi ở trong tổ quay phim, cô là diễn viên phụ tuyến ba nên phải chịu sự bắt nạt của những minh tinh lớn chỉ vì cô ta đẹp hơn họ, làn da đẹp hơn họ.

Việc này khiến cho tâm lý cô ta có chút biến chuyển, dần dần hình thành thói quen bắt nạt kẻ khác để tìm kiếm sự vui vẻ.

Trần Văn Đạt sờ bên má được hôn. Từ nơi nào đó đang cứng rắn, cả người đều mềm nhũn.

Ông ta đến trước mặt Dương Tử Mi, lớn tiếng quát:

- Là các người đến đây quấy rối phải không? Biết điều thì nhanh đi lau bàn ghế của cô Nhược Khê cho sạch sẽ. Sau đó đi xin lỗi, nếu không... ha ha...

Hạ Mạt định lên tiếng nhưng bị Dương Tử Mi ngăn cản.

Cô bước ra, lạnh lùng nhìn Trần Văn Đạt:

- Xin lỗi, tôi chưa bao giờ biết hai chữ “biết điều” viết như thế nào!

- Con nhóc thối này, tuổi còn nhỏ mà dám mạnh mẽ!

Trần Văn Đạt vung tay lên định đánh lên mặt Dương Tử Mi nhưng lại thấy gương mặt cô lại xinh đẹp hơn Nhược Khê rất nhiều, da thịt lại trắng nõn. Liền hồn siêu phách lạc... tay cũng hơi co lại.

Con quỷ Nhược Khê kia rất thâm, lại ranh ma mà ở đây, ông ta chỉ là một quản lý nhỏ, không có nhiều tiền và quyền thế. Không thể nào đáp ứng được bản tính tham lam của cô ta.

Mặt khác, bây giờ cô ta đang tìm kiếm đại gia chống lưng cho mình.

"Cô gái tuổi còn nhỏ trước mặt đây nhìn qua rất có nét. Sau này lớn lên nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp, làn da nõn nà như vậy không biết nếu mình sờ lên sẽ cảm thấy như thế nào?"

Ông ta bỏ tay xuống, nhìn Sadako đang đứng sau Dương Tử Mi hoàn toàn kinh ngạc.

Tuy rằng Dương Tử Mi rất đẹp nhưng vẫn còn quá nhỏ, mà trước mắt có

một cô gái khoảng hai mươi tuổi trẻ trung, gương mặt xinh đẹp, da thịt trắng nõn, còn có chút thành thực.

Trong đầu ông ta lập tức có ý nghĩ đáng khinh như Trần Bảo Thành.

Ông ta thấy Sadako là người lớn nhất, lập tức nói chuyện với Sadako:

- Vị khách này, có phải mấy người vừa gây chuyện với cô Nhược Khê? Vị khách quý của chúng tôi khiến cô ấy khó chịu, chuyện này phải làm sao đây?

Sadako không trả lời ông ta, chỉ nhìn Dương Tử Mi.

- Người khó chịu là chúng tôi, chúng tôi vào đây tiêu tiền nhưng đến chỗ ngồi cũng không được ngồi. Tôi nói này quản lý Trần, các người làm ăn như vậy à? Thái độ phục vụ khách là như vậy sao? - Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

Trên gương mặt dữ tợn của Trần Văn Đạt hơi run lên.

Dương Tử Mi nói không sai, chỗ ngồi ở trong đây để do khách tự ý lựa chọn, ngoại trừ chỗ của Nhược Khê.

Bình thường, ông ta cũng nhắc nhở nhân viên phục vụ đánh dấu chỗ ngồi đó. Không biết hôm nay nhân viên nào đã sơ ý, không đánh dấu lên chỗ đó để cho bọn người Dương Tử Mi ngồi ở đây.

Chương 724: Chỉ cần năm ngàn vạn, không nhiều

Vậy thì thế này đi! Tôi cũng không muốn làm khó các cô, chúng ta mỗi người nhường một bước... Chỉ cần các cô chịu lau bàn ghế và xin lỗi cô Nhược Khê, tôi sẽ chịu thiệt một chút... Vé vào cửa và đồ dùng đã dùng tôi sẽ trả, thế nào? - Trần Văn Đạt làm ra vẻ mình là người chịu thiệt nói, trong lòng lại tính toán lợi ích cho mình.

- Cái gì? Ông không phải bố của bọn tôi, ai cần ông trả tiền? - Hạ Mạt cười nhạo nói.

- Tôi nói này cô gái, đừng có không vừa lòng như vậy. Nếu các cô muốn ăn nhiều đồ ngon, tôi sẽ phải trả hơn vạn tệ, tôi bị thiệt rất nhiều đó. Hơn một vạn tệ đối với các cô không phải là ít, đúng không? - Trần Văn Đạt nói.

- Đúng vậy! Không ít... thật sự không ít! Nhưng mà, chúng tôi không cần ông trả cũng sẽ không chịu cúi mình lau bàn như vậy, càng không bao giờ đi xin lỗi cái người tự xưng là Nhược Khê kia. Từ đầu đến cuối, người sai là các người, người ngang ngược là cô ta. Người xin lỗi phải là các người chứ không phải là chúng tôi! - Hạ Mạt châm chọc, khiêu khích nói.

- Chỉ có chút đó thôi mà cũng không chịu làm! Cô gái à, các cô có biết nhân viên ở đây làm việc vất vả mà được bao nhiêu tiền lương không? Chỉ có tám trăm tệ, các cô chỉ làm một chút đã có hơn một vạn tệ, đã rất lợi rồi đấy vậy mà các cô không chịu làm? Các cô không ngốc đó chứ?

Trần Văn Đạt thấy Dương Tử Mi không chút động lòng, cắn răng nói:

- Tôi thêm giá, đến khi các cô rời khỏi đây. Mỗi người sẽ có được một tấm vé vào cửa, được không?

- Không có cửa đâu! Tôi thề sẽ không bao giờ bước vào đây thêm một lần nào nữa, thật đáng ghét! - Hạ Mạt quả quyết từ chối.

- Các cô vẫn không chịu? - Trần Văn Đạt nhìn về phía Sadako và Dương Tử Mi.

- Không!

Dương Tử Mi lạnh lùng nhìn ông ta nói:

- Tôi còn định hóa chuyện lớn thành chuyện nhỏ rồi đi nhưng bây giờ nhìn thấy các người như vậy, tôi quyết định thay đổi ý định ban đầu. Nếu các người đã muốn dùng tiền để làm nhục lòng tự trọng của chúng tôi thì chúng tôi nhất định phải bắt cô minh tinh kia xin lỗi chúng tôi!

- Cái gì? - Trần Văn Đạt kêu lên:

- Tôi làm nhục lòng tự trọng của các cô? Chúng tôi phải xin lỗi các cô? Cô gái này, đầu óc cô không bị sao chứ? Các cô nghĩ... các cô có nhiều tiền đến mức có thể đốt sao?

- Xin lỗi, chúng tôi không có nhiều tiền đến mức có thể đốt tiền nhưng sẽ không ít hơn một hai vạn.

Dương Tử Mi cười lạnh nói:

- Chúng tôi đến đây để tiêu tiền, lại gặp chuyện khó chịu như vậy. Hôm nay nếu Nhược Khê không chịu xin lỗi... tôi sẽ đập nát nơi này!

- Ha ha... Tuổi còn nhỏ mà lớn giọng như vậy? Cô dám phá sao? Cô có biết chỗ này được đầu tư bao nhiêu tiền không? Cho dù có bán cô đi cũng không bồi thường nổi đâu! - Dường như Trần Văn Đạt vừa nghe được một câu chuyện cười nào đó, cười đến mức cả người run lên.

- Bao nhiêu tiền? - Dương Tử Mi lạnh lùng hỏi.

Trần Văn Đạt giơ bàn tay béo múp của mình:

- Cô gái, nói ra cô đừng sợ, đầu tư vào chỗ này khoảng năm ngàn vạn. Năm ngàn vạn... Khắp thành phố A này, người có thể có năm ngàn vạn không có mấy người! Trần Văn Đạt tôi nhắc nhở cô một câu... Cô đừng làm loạn, đến khi cô bị tán gia bại sản thì cũng đã muộn rồi!

- Chỉ có năm ngàn vạn sao! Cũng không nhiều lắm!

- Nếu là năm trăm triệu tôi còn có thể cân nhắc một chút!

Khóe môi Dương Tử Mi cong lên cười lạnh, sau đó nói với bọn người Hạ Mạt:

- Mấy chị em, mọi người có ngứa tay không? Có muốn đập phá một trận hay không?

Chương 725: Sadako mạnh mẽ (1)

Hạ Mặt nóng lòng muốn thử... hứng phấn muốn đập phá đồ đạc.

Có thể đập phá một câu lạc bộ có giá trị năm ngàn vạn. Đó là một chuyện vô cùng chấn động đó!

Dù sao thì cô ấy cũng biết Dương Tử Mi không thiếu tiền, cũng sẽ không để lại hậu quả gì!

Trần Văn Đạt nghe thấy thế, mồ hôi lạnh túa ra, vội vàng nói:

- Cô... Cô nghĩ năm ngàn vạn là giấy à? Có thể đập phá à? Cha cô có nhiều tiền như vậy để bồi thường hay không hả?

- Cha tôi không có nhiều tiền để bồi thường như vậy! - Ý cười trên mặt Dương Tử Mi càng sâu, cười đến mức khiến cho Trần Văn Đạt sợ hãi.

- Đã không có tiền để bồi thường mà cô còn dám đập phá... Đầu óc cô có vấn đề à?

- Cha tôi không có nhiều tiền để bồi thường nhưng mà... tôi thì có!

Dương Tử Mi cười nói:

- Cho nên, tôi muốn đập như thế nào thì đập. Cha tôi cũng không quản được!

- Vậy chúng ta đập phá đi! Vốn định đến đây chơi, không ngờ lại gặp phải mấy người rác rưởi như vậy. Trong lòng thật khó chịu, nhất định phải xả cơn giận này mới được! - Hạ Mạt ở một bên thêm dầu vào lửa.

- Cô... Cô là đồ biến thái, cô mới có mấy tuổi? Cô không dựa vào cha cô à?

Nếu Dương Tử Mi đập phá câu lạc bộ này, cho dù có thể bồi thường Trần Văn Đạt cũng sẽ phải chịu trách nhiệm. Ông chủ nhất định sẽ không tha cho ông ta.

Ông ta vội vàng chuyển mắt qua Sadako.

- Cô là chị của cô ta, sao không ngăn cản hành vi điên rồ của cô ta lại? Đập phá câu lạc bộ của chúng tôi không phải chỉ bồi thường là giải quyết được đâu. Ông chủ chúng tôi nhất định sẽ nổi giận, các người sẽ chết chắc!

- Xin lỗi, tôi không phải chị của cô ấy! Cô ấy là chủ nhân của tôi! Tôi không có quyền ngăn cản cô ấy, tôi chỉ có thể phục tùng vô điều kiện.

Sadako vừa dứt lời, môi anh đào cong lên hiện ra một nụ cười không khác gì với Dương Tử Mi:

- Hơn nữa, tôi cũng rất ngứa tay, muốn đập phá đồ thừa ra sao.

Nói xong, bàn tay nhỏ của cô ta lập tức đập lên chiếc bàn đá cẩm thạch ở bên cạnh.

Oanh...

Cái bàn kia vốn phải dùng búa mới có thể đập được. Vậy mà chỉ bị cô ta

đập một cái đã biến thành đồng đá vụn rơi xuống đất.

Trần Văn Đạt hít khí lạnh. Hai mắt trừng lớn, miệng mở lớn, khó tin nhìn Sadako:

- Cô...Cô... Cô đập nát nó?

- Đúng vậy! Không chắc chắn chút nào cả, thật khó chịu.

Sadako nghiêm túc gật đầu. Thấy ở bên cạnh có một cây cột lớn, vươn tay sờ lên cây cột:

- Để tôi thử xem có thể đập nát được cây cột này không?!

Dương Tử Mi đỏ mồ hôi, cô không ngờ Sadako sẽ xấu bụng như vậy.

Cô thấy cái cột đó cũng chỉ là để trang trí không phải là cột chúng đỡ chính, thản nhiên nói:

- Vậy thì thử một chút xem!

Tuy rằng cây cột này chỉ dùng để trang trí. Nhưng cũng được làm từ xi măng cốt thép, không giống như cái bàn bằng đá hoa cương kia.

Trần Văn Đạt không tin với dáng vẻ của cô có thể đập nát được cây cột đó, trừ khi là thần tiên hay ma quỷ!

Nhưng ông ta không biết, tuy rằng Sadako không phải thần tiên hay ma quỷ mà là xác sống, cũng chẳng khác thần tiên hay ma quỷ có năng lực phi phàm là bao.

Được sự cho phép của Dương Tử Mi, Sadako tính toán góc độ nào sẽ

không làm tổn thương người khác, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đánh lên cây cột cứng rắn một cái.

Trần Văn Đạt chỉ nghe thấy một tiếng vang nặng nề, đó là tiếng cây cột bê tông sắp bị sụp đổ.

Khi ông ta vẫn chưa thể tin vào lỗ tai mình thì đã nhìn thấy cây cột bê tông lót đá hoa cương to lớn đổ ầm xuống thành một đồng đất đá, bốn phía đầy tro bụi vô cùng tan hoang.

Chương 726: Sadako mạnh mẽ (2)

Những người xung quanh đều há mồm trợn mắt. Những nhân viên phục vụ đang vây quanh Dương Tử Mi cũng nhanh chóng lùi lại mấy bước thật xa.

Đừng đùa! Lỡ như cô gái nhìn vô cùng xinh đẹp dịu dàng, có năng lực phi phàm kia không nói gì mà đánh mình một cái, vậy thì mình xong đời rồi.

Sadako phúi tay, đôi mắt đẹp nhìn bốn phía, thì thầm như nói với Trần Văn Đạt mà như nói với chính mình:

- Cây cột này cũng chẳng có chút tính thử thách nào cả! Tiếp theo nên đập cái gì đây?

Trần Văn Đạt vừa nghe thấy, hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, van xin:

- Bà cô của tôi ơi, xin cô đừng ra tay nữa! Cho dù các cô có tiền bồi thường thì tôi cũng chẳng còn đường sống nữa!

Sadako đi đến bên người ông ta, khoa tay múa chân trên đầu ông ấy một chút, nháy mắt tươi cười như một đứa nhỏ vô hại:

- Đập bàn rồi, đập cây cột rồi... Nhưng chưa đập đầu người bao giờ, không biết có cứng hơn cây cột không nhỉ?

- Ôi mẹ ơi! - Trần Văn Đạt vừa nghe thấy, vội vàng lấy tay ôm đầu. Ông ta

sợ đến mức lặn đi chỗ khác, cách xa Sadako một chút.

- Điên rồi! Điên rồi! Gặp biến thái... Ai da, tôi thật xui xẻo... - Trần Văn Đạt kêu rên, thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiếng nhạc trong này rất lớn, mọi người đều bị hấp dẫn bởi nam nữ đang nhảy nhiệt tình trong sàn nhảy không hề chú ý đến chuyện gì xảy ra ở đây. Ngay cả cây cột bị Sadako đập nát cũng bị lấn át bởi tiếng nhạc.

Nhưng mà tiếng kêu của Trần văn Đạt như heo bị chọc tiết, vô cùng rõ ràng truyền vào tai mọi người. Phát hiện bên kia xảy ra chuyện, mọi người lập tức vây xem, nhìn thấy cái bàn và cây cột đổ nát, ai cũng kinh ngạc hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Trong những người vây xem, có cả La Anh Kinh.

Thật ra anh ta vẫn ở trong này, vẫn luôn chú ý đến mọi chuyện ở đây.

Anh ta thật sự cảm thấy thương cảm cho người không biết trời cao đất rộng, không hiểu được cao thủ ở dân gian như Trần Văn Đạt.

Đi trêu người nào không trêu lại cố tình trêu trúng Dương Tử Mi. Đúng là tự đi tìm đường chết!

Vốn anh ta chỉ biết Dương Tử Mi là một người vô cùng giàu có, bối cảnh không tầm thường. Nhưng nhìn thấy Sadako ở bên cạnh cô vô cùng tài giỏi, đập nát được cây cột, anh ta mới biết những gì anh ta biết về cô thật sự quá ít.

Sadako đi từng bước nhỏ, chậm rãi đến gần Trần Văn Đạt đang liên tục bò về sau.

Đôi mắt đen như mực của cô ấy như hố đen chăm chú nhìn xuống làm Trần Văn Đạt cảm thấy như ông đang bị ác ma nhìn, sợ hãi vô cùng, mồ hôi lạnh túa ra, cả người căng thẳng, dây thần kinh cũng bị kéo căng, dường như lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

- A... - Bị áp lực đến mức cùng cực. Ông ta hét lớn, quỳ trước mặt Sadako không ngừng van xin.

- Cô gái, cô gái, tha cho tôi đi... Tôi xin lỗi các cô, đều do đồ tiện nhân Nhược Khê kia... Tôi nhất định bắt cô ta lau giày cho các cô, quỳ xuống xin lỗi các cô...

Ánh mắt Dương Tử Mi tìm kiếm Nhược Khê. Phát hiện cô ta đang trốn sau lưng A Linh định nhân lúc hỗn loạn chạy trốn.

Chuyện hôm nay do cô ta mà ra, khiến bọn họ mất hứng. Nhất định không được để cho cô ta chạy thoát, không dạy dỗ cô ta một trận thì làm sao cô ta biết được kiêu ngạo thật sự là như thế nào?

Cô nhún người nhảy lên. Mái tóc màu lam, bóng người màu trắng lóe lên chỉ trong nháy mắt, mọi người đã thấy cô chạy đến bên người Nhược Khê cách đó ba mươi mét.

Dương Tử Mi không muốn nhiều lời, bắt lấy Nhược Khê giơ lên cao rồi ném Nhược Khê lại chỗ Trần Văn Đạt...

Chương 727: Sadako mạnh mẽ (3)

Nhược Khê thét lên chói tai. Cả người bay qua đầu mọi người, đáp xuống bên cạnh Trần Văn Đạt.

Tuy cô ta không bị thương nhưng bị dọa đến mất hồn, khuôn mặt trắng bệch, cả người mềm nhũn.

- Nhược Khê... - Trợ lý A Linh hoảng sợ kêu lên nhưng không dám chạy lại, sợ mình sẽ chịu kết cục như vậy.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Dương Tử Mi.

- Cô ta vừa mới ném người à? - Có người nhỏ giọng hỏi.

- Tuy tất cả diễn ra quá nhanh... Nhưng mà hình như tôi nhìn thấy là cô ấy ném đi đấy.

Có người hít sâu nói:

- Thật là đáng sợ! Người chứ đâu phải búp bê, sao có thể ném như vậy được chứ?

- Nhưng mà tôi thấy cô gái kia hình như không bị thương đâu, chỉ bị dọa sợ mà thôi. Ném người mà có thể ném được như vậy, thật là lợi hại!

- Cái cây cột này cũng là do cô ta đập nát sao?

- Không phải, là do cô gái tóc lam kia.

- Trời ạ, hai người này rất giống nhau. Chắc là hai chị em, thật là xinh đẹp, người từ đâu đến vậy?

- Không biết!

Trong tiếng xôn xao của mọi người, Dương Tử Mi đi đến trước mặt Sadako nói:

- Chuyện còn lại cô xử lý đi.

- Vâng! Chủ nhân. - Sadako kính cẩn trả lời.

Mọi người nghe thấy cô ta gọi Dương Tử Mi như vậy, thái độ như một người hầu đối với chủ nhân.

Nếu nhìn kỹ gương mặt của bọn họ thì sẽ thấy chỉ là rất giống chứ không giống hoàn toàn. Chẳng lẽ không phải chị em, mà là chủ tớ?

Bây giờ mà còn có loại quan hệ chủ tớ nữa sao?

Chẳng lẽ cô ấy là người hào môn thế gia?

Sadako đi đến trước mặt Trần Văn Đạt và Nhược Khê như vị nữ vương đứng từ trên cao nhìn xuống hai người họ bằng đôi mắt rất sắc.

Cô ấy còn chưa nói lời nào, hai người kia đã sợ run cả người.

Sắc mặt Nhược Khê trắng bệch như muốn tìm chỗ dựa liền xoay qua ôm chặt lấy Trần Văn Đạt.

Lúc này, Trần Văn Đạt hận Nhược Khê đến chết. Nếu không phải do người phụ nữ này ông ta sẽ không gây chuyện với Dương Tử Mi, cũng sẽ không xảy ra chuyện như thế này.

Ông ta đẩy mạnh Nhược Khê ra, vội vàng nói với Sadako:

- Cô gái, đều do cô ta sai... Các cô muốn làm gì cô ta thì cứ làm đi!

- Trần Văn Đạt, ông không phải là đàn ông! - Nhược Khê bị Trần Văn Đạt đẩy ra làm tấm chắn vô cùng hoảng sợ, thất vọng chỉ trích ông ta.

- Con đàn bà thối! Nếu không phải do mày, hôm nay tao sẽ không vướng vào phiền toái như vậy. - Trần Văn Đạt nổi giận mắng.

Lúc này, nhân viên bảo vệ của câu lạc bộ cầm cây côn điện xông vào. Trưởng đội Lý Minh thấy Trần Văn Đạt té trên đất vội hỏi:

- Quản lý Trần, có chuyện gì vậy? Ai gây chuyện ở đây?

Thấy có khoảng hai mươi nhân viên bảo vệ đi vào, Trần Văn Đạt đang hoảng sợ cũng dần bình tĩnh lại nhưng không dám nói gì.

Ông ta suy đoán, không biết hơn hai mươi người này có thể đánh lại cô gái có thể một tay đập nát cái cột nhà hay không.

Nếu không thể đánh lại, cô ta đập tay lên đầu mình một cái vậy là xong đời rồi.

Lý Minh nhìn lên liền thấy biểu hiện khinh người của Sadako, lại thấy bộ

dạng sợ hãi của Trần Văn Đạt với cô ta, với kinh nghiệm trong nghề nên cũng dần đoán ra được. Không ngờ người gây ra chuyện này, hơn nữa còn đập lên người quản lý là là một cô gái còn xinh đẹp hơn cả mình tinh như vậy.

Nhưng ông ta không hiểu tại sao Trần Văn Đạt lại sợ như vậy.

Cho dù cô gái kia có võ thì sao, cũng không thể nào đánh lại được hơn hai mươi nhân viên bảo vệ sinh ra nơi đầu đường xó chợ này chứ.

- Cô...

Lý Minh giờ cây côn điện chỉ vào Sadako.

- Có phải cô ở đây gây chuyện hay không?

Chương 728: Sadako mạnh mẽ (4)

Đúng vậy! - Sadako thản nhiên nói.

- Lập tức xin lỗi quản lý Trần! Nếu không, chúng tôi sẽ không vì cô xinh đẹp mà nhẹ tay với cô. - Lý Minh lớn tiếng nói.

Mấy nhân viên bảo vệ còn lại đều cầm côn điện vây quanh Sadako.

- Có khi nào Sadako xảy ra chuyện gì không? - Hạ Mạt căng thẳng kéo tay Dương Tử Mi hỏi.

- Cứ ngồi xem kịch hay đi... - Dương Tử Mi kéo mấy chiếc ghế đến cho mấy người Hạ Mạt ngồi.

Thấy cô bình tĩnh như vậy, Hạ Mạt cũng mạnh dạn ngồi bên cạnh cô.

- Hạ Mạt, bạn đừng lo! Mình đã từng thấy năng lực của Sadako, hai mươi người này hoàn toàn không phải đối thủ của cô ấy. - Lam Nha Nha ngồi ở bên cạnh nói.

- Thật sao? Sadako giỏi như vậy à? - Hạ Mạt hưng phấn hỏi.

Lam Nha Nha im lặng không nói.

Cô ấy và Dương Tử Mi ở với nhau lâu như vậy. Chuyện của Sadako, Dương Tử Mi cũng nói cho cô ấy biết.

Nhưng mà những việc đó không thể nói cho Hạ Mạt.

- Người cần xin lỗi không phải là tôi, mà là bọn họ!

Ngón tay thon dài của Sadako chỉ thẳng vào hai người Trần Văn Đạt và Nhược Khê, thản nhiên nói:

- Nếu không, tôi cũng sẽ không nhẹ tay đâu!

-Ồ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Người đâu, xông lên! - Lý Minh la lớn, vung côn điện trong tay đánh về phía Sadako.

Ông ta là người được Trần Văn Đạt sắp xếp cho làm đội trưởng đội bảo vệ. Dương nhiên muốn thể hiện bản thân thật tốt.

Sadako không cử động, bình tĩnh đứng như vậy.

Mấy cây côn điện đồng loạt đánh lên người cô ấy.

Bị nhiều côn điện đánh lên người như vậy đừng nói là một cô gái nhìn nhu nhược như Sadako, đến một thanh niên trai tráng cũng sẽ phải nằm bò ra đất.

Một số cô gái nhát gan đang vây xem căng thẳng đến mức che mắt không dám nhìn.

Đến khi bọn họ bỏ tay ra thì thấy Sadako vẫn đứng im như vậy, trên mặt không chút thay đổi. Dường như người vừa bị đánh trúng không phải là cô ấy.

Trong lòng Dương Tử Mi có chút mong chờ. Cô muốn biết, Sadako có

giống xác sống Thanh Vân không sợ bất cứ vết thương nào hay không.

Mấy nhân viên bảo vệ cầm côn điện phát hiện họ không thể đánh lại Sadako. Ngược lại, còn bị chấn động bởi côn điện đến đau cả tay, suýt nữa không cầm được.

- Ô, cảm giác bị côn điện đánh cũng không tệ lắm.

Trên gương mặt xinh đẹp của Sadako lộ ra nụ cười tàn bạo, sung sướng. Làm tim mấy nhân viên bảo vệ run lên.

Chuyện này thật kỳ quái!

Trên thế giới này lại có người bị mấy cây côn điện đập vào người mà không bị sao cả? Thậm chí còn nói cảm giác không tệ.

Người này thật sự... quá biến thái!

Vừa rồi vì muốn lập công trước mặt Trần Văn Đạt, Lý Minh ra tay rất mạnh nên lực phản lại cũng rất lớn, khiến cả bàn tay đau nhức. Đường như tim còn bị người ta nện một búa, cổ họng thấy ngọt ngọt bỗng phun ra một ngụm máu tươi.

- Tất cả xông lên, bắt con đàn bà thối này lại! Ai có thể bắt được, tao sẽ thưởng cho người đó. - Lý Minh thở hỗn hển quát lớn.

Có tiền thì có thể sai khiến được quý.

Mấy nhân viên bảo vệ khác vừa nghe thấy lập tức cầm côn điện, vây bắt Sadako.

Lần này, Sadako hành động...

Hai tay cô dang ra, chớp lấy nhân viên bảo vệ đang bắt cô. Sau đó lần lượt ném đến chỗ Trần Văn Đạt.

Chỉ trong chớp mắt, hơn hai mươi nhân viên bảo vệ khỏe mạnh đều bị cô ấy ném thành một đống nằm trên đất kêu rên. Những người xung quanh thì trợn mắt há hốc mồm.

- Hay hay hay! - Trong đám người, La Anh Kinh không nhìn được võ tay khen hay.

Chương 729: Sadako mạnh mẽ (5)

Nam nữ đến câu lạc bộ này, đa phần đều dư thừa hormone yêu thích sự kích thích mới. Nhìn thấy Sadako ném người như vậy, quả thật còn kích thích hơn tất cả mọi thứ.

Có La Anh Kinh dẫn đầu như vậy, những người khác cũng bắt đầu vỗ tay theo.

Bọn họ không có cảm tình với những nhân viên bảo vệ kia, mà là với Sadako nhìn bề ngoài xinh đẹp dịu dàng lại vô cùng mạnh mẽ kia.

Trong nháy mắt Sadako đã trở thành một vị nữ thần mà họ sùng bái!

- Hay lắm! Đánh bọn họ đi! - Có người la lớn.

Cũng có người phụ họa!

- Cảm ơn!

Sadako thản nhiên, còn thực hiện một động tác lễ nghi trong nhu đạo Nhật Bản khiến cho những người ở đây tiếp tục reo hò.

- Sadako thật phi phàm! - Hạ Mạt hưng phấn hỏi Dương Tử Mi:

- Cậu cũng lợi hại như vậy phải không?

- Cũng được! - Dương Tử Mi nở nụ cười.

Cô không ngờ Sadako cũng thích ném người ta thành đồng như cô vậy. Thật là đẹp mắt.

Trần Văn Đạt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ đến mức sắp tè ra quần.

Ông ta trừng mắt với Nhược Khê:

- Chuyện do mày gây ra, mày mau đi xin lỗi bọn họ đi! Nếu không, tao nhất định không tha cho mày!

Nhược Khê có năm mơ cũng không tin được trên đời này lại có người lợi hại như trong tivi như vậy. Có thể lấy bốn lạng địch ngàn cân, cân nặng của cô ta chắc chỉ bằng nửa cô thôi mà có thể ném người như vậy và lại ném rất nhiều người.

Khó trách ánh mắt của bọn họ đều không tầm thường, hóa ra thật sự không phải là người thường.

Lần này cô xong đời thật rồi... Vốn định trút hết bực tức trong lòng, nào ngờ gặp phải một kẻ hung ác.

- Mẹ mày, nhanh chóng đi ra cho tao! Nếu không, tao sẽ để người ta thay phiên nhau chơi mày đấy!

Trần Văn Đạt tin rằng, muốn giải quyết được chuyện này. Chỉ cần bắt con đàn bà Nhược Khê này đi xin lỗi bọn họ là được.

Cả người Nhược Khê cứng đơ.

Gặp mạnh thì yếu, gió chiều nào thì xoay chiều ấy, không chịu cái thiệt

trước mắt, đó chính là kỹ năng sinh tồn của cô ta.

Thế giới showbiz rất tàn khốc, cô ta đã sớm hiểu rõ kẻ yếu trước mặt kẻ mạnh không có lòng tự trọng.

Muốn được người khác tôn trọng, chỉ có một con đường là trở nên mạnh hơn.

Những cô gái trước mặt cô ta tuy trẻ tuổi nhưng xinh đẹp hơn cô ta, làn da trắng nõn hơn cô ta lại có tiền. Còn nói muốn đập nát cái câu lạc bộ có năm ngàn vạn tiền đầu tư này mà không chớp mắt một cái.

Điều đáng sợ hơn là họ có sức mạnh mà người thường không thể nào có được.

Nếu như bây giờ cô vì lòng tự trọng, cho dù Dương Tử Mi bỏ qua cho cô ta thì tên tiểu nhân Trần Văn Đạt cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Vì thế, cô ta cắn răng bò ra ngoài, quỳ xuống trước mặt Sadako:

- Cô gái, là tôi sai! Cô muốn làm gì tôi cũng được!

- À, vậy thì phải xem chủ nhân tôi muốn xử lý cô như thế nào. - Mặt Sadako không chút thay đổi nói.

Mọi người vừa nghe thấy, trong lòng âm thầm suy đoán.

Một cô gái lợi hại như vậy mà còn có chủ nhân, vậy thì chủ nhân của cô ta chẳng phải sẽ càng lợi hại hơn sao?

- Chủ nhân cô? - Nhược Khê nghi ngờ hỏi.

Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, Sadako đến trước mặt Dương Tử Mi, thu lại tư thế “Thánh Đấu Sĩ” của cô. Biến thành một người hầu mà mọi người vẫn thấy trong tivi:

- Chủ nhân, cô muốn xử lý cô ấy thế nào?

Mọi người hít sâu một hơi.

Bọn họ không ngờ, chủ nhân của cô gái lợi hại này còn nhỏ hơn cả cô ấy, chỉ là một cô gái nhỏ khoảng mười lăm tuổi.

Bọn họ thấy mái tóc hai người đều là màu lam, hơi thở, thần thái đều giống nhau, giống như hai chị em vậy.

Nhưng quan hệ của hai người họ lại là chủ tớ?

Chương 730: Sadako mạnh mẽ (6)

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Dương Tử Mi.

Khuôn mặt thanh tú sáng sủa không có một chút tì vết nào, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt to đen như mực. Trong đôi mắt không phải là sự linh động mà giống như cái hồ sâu không thấy đáy có thể nhấn chìm người khác, giữa hai đầu lông mày có một nốt chu sa tỏa ra ánh sáng mơ hồ, giống như Quan Âm hạ phàm.

Còn làn da của cô non mịn trắng trẻo, mơ hồ tỏa ra ánh sáng như ngọc, khiến cô giống như một đóa hoa lan giữa trời.

Hai người chủ tớ xuất sắc từ đầu đến vậy.

Bây giờ là thế kỷ 21, gia đình bình thường cho dù có muốn người làm cũng sẽ không gọi là chủ nhân, trừ những người trong hào môn thế gia.

Ở thành phố A này làm gì có hào môn thế gia nào, chỉ có nhà giàu mới nổi mà thôi.

Hơn nữa, hành động còn kỳ quái như vậy. Chẳng lẽ đến từ hào môn thế gia từ xưa?

Trong lòng mọi người đều suy đoán.

Một số cô gái bắt đầu có ý định nhuộm tóc mình thành màu lam.

Bọn họ nhận ra, nếu mình nhuộm tóc thành một màu lam như hai cô gái đó nhất định sẽ trông yếu ớt nhưng lại mạnh mẽ.

Bọn họ quyết định, ngày mai đến tiệm cắt tóc hỏi xem có thể nhuộm tóc mình thành màu lam hay không.

Thứ nhất, có thể hưởng lây được chút khí thế của hai cô gái này. Thứ hai, họ thấy màu lam thật sự rất đẹp.

Dương Tử Mi không ngờ, cô vì thương tâm quá độ nên mái tóc biến thành màu lam, bây giờ lại thành màu tóc chủ đạo của thành phố A, thậm chí mở rộng ra cả nước. Cả nước ai ai cũng đi nhuộm tóc thành màu lam, ai nhuộm tóc màu vàng hay màu nâu đều sẽ bị cười nhạo.

Không cần thận, cô đã mở đầu một trào lưu mới rồi.

Nhược Khê thấy Dương Tử Mi mới là người có quyền nhất. Cô ta vội vàng bò đến trước mặt cô, trên mặt lộn xộn hai mắt sợ hãi nhìn cô van xin:

- Xin lỗi, là tôi sai, xin cô tha lỗi cho tôi... Sau này tôi sẽ không dám kiêu ngạo như vậy nữa!

- Tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, cô có tư cách để kiêu ngạo à?

Dương Tử Mi liếc xéo Nhược Khê đang quỳ trước mặt mình xin tha thứ, cảm thấy cuộc đời này thật buồn cười.

Trước kia, cô cảm thấy mình tinh đều là những ngôi sao ở trên cao, chỉ có thể nhìn mà không thể lại gần, là người mà cô hâm mộ.

Bây giờ, Nhược Khê - người mà vài năm sau sẽ trở thành một minh tinh

lớn lại giống như một tên hề đang quỳ trước mặt mình.

- Là do tôi, là tôi sai! Là tôi có mắt không thấy Thái Sơn! Là tôi... - Nhược Khê bắt đầu sử dụng khổ nhục kế, dùng tay tát vào mặt mình.

- Được rồi, dừng lại đi!

Dương Tử Mi nhú mày, tuy rằng cô ta chỉ dựa vào một chút tiếng tăm mà đã kiêu ngạo đến vậy nhưng cũng phải là người ác độc gì. Cô cũng không thể vì mình mạnh hơn mà ức hiếp cô ta, vậy thì chẳng khác nào mình cũng giống cô ta.

Nhược Khê dừng tay lại, hai mắt đắm lệ mang theo sợ hãi nhìn cô:

- Cô... Cô chịu tha thứ cho tôi?

- Đây không phải là vấn đề, không phải tôi muốn cô xin lỗi mà chỉ muốn dạy dỗ cô một lần!

Dương Tử Mi cười lạnh nói:

- Trên đời này, đừng bao giờ cho mình là người thông minh hơn kẻ khác. Nếu không, cô nhất định sẽ phải đập đầu vào tường!

- Cô nói đúng, tôi nhất định sẽ nhớ rõ bài học lần này! - Nhược Khê vội vàng gật đầu.

Trải qua sự việc lần này, cô ta bắt đầu sống kín kẽ hơn nhiều.

Dương Tử Mi nhìn cô ta, ngoắc ngón tay nói:

- Cô lại đây, tôi nói chuyện với cô một chút.

Nhược Khê nào dám từ chối!

Chương 731: Nhân cơ hội lừa gạt

Cô ta vội vội vàng vàng bò đến trước mặt Dương Tử Mi, ngoan ngoãn lắng nghe.

- Nếu chị có thể bỏ đi cái tính nết kiêu ngạo này! Tôi đảm bảo chỉ một tháng sau, chị có thể đảm nhiệm vai phụ quan trọng nhất, cho chị nhận được mức thưởng cao nhất, con đường nổi tiếng cũng thuận lợi đến năm 2008 là phát lên thôi. - Dương Tử Mi ghé bên tai cô thấp giọng nói.

Nhược Khê nghe xong, vẻ mặt lúc đầu còn chật vật sợ hãi, sau thì mừng rỡ ôm chặt chân Dương Tử Mi:

- Xin cô chỉ cho tôi, tôi có thành kẻ hầu người hạ cho cô cũng được.

Trong cảm nhận của cô, Dương Tử Mi đã ngang hàng với người có năng lực "siêu cấp ngưu bức" (*).

Cô vẫn luôn cố gắng đi diễn, vẻ bề ngoài cũng không tồi nhưng vẫn không có cơ hội nhận được vai chính. Nguyên nhân lớn nhất chính là không đi tìm các ông chủ để nâng đỡ mình, chỉ có thể liên tục diễn vai phụ như vậy, toàn những vai phụ không có bao nhiêu triển vọng.

Để có thể trở nên nổi bật trong giới giải trí, chẳng có ai để ý đến chuyện hi sinh thân thể xinh đẹp hay là tự tôn các thứ cả. Chỉ cần có thể may mắn, có thể trở thành minh tinh tỏa sáng bốn phía trong mắt người xem, sau lưng có chịu khổ chịu dơ bẩn đến thế nào họ cũng đều nhẫn nhịn hết.

Quỳ trước mặt Dương Tử Mi ít hơn mình vài tuổi, so với bề trên giường của những tên già nua, hơi hám lại còn biến thái vẫn tốt hơn nhiều.

Dương Tử Mi nhếch môi thản nhiên cười:

- Tôi sẽ không bày cho chị cách gì hết. Tôi chẳng qua là báo trước tương lai cho chị mà thôi.

- Cô là...? - Nhược Khê hơi khó hiểu, không rõ cô đang nói cái gì.

- Tôi là thầy tướng Dương Tử Mi. - Dương Tử Mi nhú nhú mày, khoát tay.

- Đi thôi, đừng để mất thể diện.

Thầy tướng?

Trên đời này có thầy tướng trẻ như vậy sao?

Vì tương lai của bản thân, Nhược Khê cũng đi bói ở không biết bao nhiêu đỉnh núi, cầu xin không biết bao nhiêu thần Phật. Đi tìm không biết bao nhiêu thầy tướng, cũng đeo trên người bùa sự nghiệp vì muốn thần may mắn mở ra cho mình một cánh cửa.

Thế nhưng bao nhiêu trở ngại vẫn tấp vào người cô, không mẫn không nhạt mà làm các nhân vật phụ.

rõ ràng, có đôi khi thời cơ đã gần đến với cô rồi... Một vai hơi quan trọng thôi lại lúc đang quay phim thì bị đối mất.

Cô nhìn Dương Tử Mi, nhìn đôi mắt như có thể thấu rõ tất cả kia. Cô cũng không do dự cũng không để ý đến hình tượng nữa, quỳ trước mặt cô mà

dập đầu:

- Xin đại sư chỉ cho, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ báo đáp cho người.

- Một nghìn vạn.

Dương Tử Mi thân nhiên nói:

- Tôi sẽ cho chị một cái bùa sự nghiệp, có thể đảm bảo với chị một tháng sau chắc chắn sẽ nhận được một vai quan trọng. Năm 2008 chị sẽ nổi tiếng.

Nghĩ cô gái trước mắt này, bây giờ tuy chật vật không nhiều nhưng sau năm 2008 sẽ là một người giàu có, nhận đại một cái quảng cáo cũng có thể tính đến ngàn vạn, cũng xem như là không lừa gạt cô ta.

- Tôi... không có nhiều tiền như vậy!

Một nghìn vạn, nếu đảm bảo được mình sẽ nổi tiếng số tiền quả thật không nhiều. Chỉ là bây giờ, cô có thể vì mười vạn mà trở thành kẻ thấp cổ bé họng bị gã thối tha như Trần Văn Đạt dụ lên giường, một nghìn vạn đối với cô quả thật là con số trên trời.

- Không phải đưa bây giờ, năm 2008 hẵng đưa. Bây giờ tôi cho nợ, nếu không nổi tiếng thì chị cũng không cần đưa tiền. - Dương Tử Mi khôn khéo trả lời.

Nhược Khê chần chờ một chút rồi cũng gật đầu.

Việc này đối với cô mà nói thật sự không thiệt thòi chút nào.

Nếu không nổi tiếng thì cô có thể không trả tiền. Nếu nổi tiếng rồi, một nghìn vạn cũng không có là bao nhiêu. Vì thế, cô vội vàng lấy bút giấy từ

trong bóp ra, viết ra một tờ giấy nợ một nghìn vạn, người nợ là tên của cô.

Dương Tử Mi rất sung sướng cắt giấy nợ đi.

Vốn tưởng rằng đây chẳng qua là một cuộc lừa gạt vô hại. Một nghìn vạn đối với cô, có cũng được không có cũng không sao. Lại không ngờ sau này, vì một tờ giấy nợ này mà cô gái giờ đang quỳ trước mặt cô có thể thoát được cả một kiếp nạn lớn.

Chương 732: Cảnh vẽ bùa

Muốn lấy của người ta một nghìn vạn nên Dương Tử Mi rất nghiêm túc lấy trong túi ra giấy vàng và bút lông đỏ viết một cái bùa trước mặt bao nhiêu người.

Những người xung quanh trở mắt đứng nhìn một màn "drama"(*) thay đổi trước mắt.

Mới nãy rõ ràng vẫn là tiết mục trả thù bạo lực. Sao giờ đột nhiên lại biến thành bói toán cầu bùa rồi?

Rốt cuộc là làm cái gì vậy?

Trong những người vây quanh xem đều là nam nữ trẻ tuổi, đều là những người không tin ma quỷ với thần thánh. Cho rằng mấy thứ như bói toán, hỏi quẻ, phong thủy chẳng qua chỉ là mê tín dị đoan, trước nay chưa từng quan tâm đến.

Mặt họ đầy vẻ hoài nghi nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, ngoại trừ khí chất của cô có hơi không giống với người thường, người cô giống như mang theo linh khí. Thật sự không thể so sánh cô với những thầy bói lừa đảo khác.

Chỉ có điều, nếu chỉ xem cô vẽ bùa... mọi người vẫn có hứng thú xem.

Bởi vì họ chưa từng thấy cảnh người ta vẽ bùa bao giờ.

Mặc dù âm nhạc xung quanh to điếc tai, tiếng người thì ồn ào nhưng không thể nào ảnh hưởng đến ý chí của cô.

Trước kia, nếu cô muốn vẽ một lá bùa thành công thì nhất thiết phải ở trong một môi trường im lặng mới vận công được.

Bây giờ thì không cần nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể.

Môi trường xung quanh mình lại âm ỉ, cô có thể cho thần thức của mình tạo cho mình một không gian im ắng để chìm vào.

Đề bút, vận khí, vẽ bùa...

Bút lông mềm mại, nét vẽ liền mạch lưu loát.

Bởi vì trông mới mẻ nên người xem không mắt chớp nhìn cô vẽ bùa.

Không ít người có cảm giác lúc cô đang vẽ bùa, toàn bộ khí chất trên người cũng thay đổi, mơ hồ cảm thấy như một vị thần giáng trần vậy.

Làn tóc dài màu xanh băng của cô, làn váy trắng tinh dù không gió vẫn đong đưa. Làm cho người khách cảm thấy có một sự chuyển động từ trường kì quái trong không trung.

Chỉ thấy dưới ngòi bút của cô ban đầu chỉ là giấy vàng bình thường. Bỗng nhiên lóe ra những tia sáng màu vàng, chói sáng ánh mắt mọi người.

Vừa chớp mắt nhìn lại thì giấy vàng kia đã khôi phục lại bình thường.

Dương Tử Mi đặt bút xuống, cầm bùa chú đưa cho Nhược Khê:

- Đứng bằng cái túi tam giác làm bằng vải đỏ, mang theo bên mình.

Nhược Khê mừng rỡ, cô cũng vừa chứng kiến quá trình vẽ bùa trên tờ giấy vàng, cũng nhìn thấy tia ánh sáng vàng chợt lóe kia.

Trực giác nói cho cô biết, cô hoàn toàn có thể dựa vào tờ bùa chú này mà mọi việc may mắn suôn sẻ.

Cô rất thành kính mà nhận lấy bùa chú. Lại cúi đầu trên đất bái Dương Tử Mi ba cái.

Mấy chuyện nhục nhĩ trước kia đều đã tan thành mây khói.

- Đứng dậy đi! Sau này đừng làm chuyện gì ghê tởm nữa. Tấm bùa này của tôi chỉ có thể tác dụng đẩy mạnh sự nghiệp của chị, nếu chị muốn thật sự may mắn thì vẫn phải dựa vào sự tu tâm làm thiện tích đức của chính chị. Nếu sau này tôi biết chị làm việc gì không tốt, tôi sẽ làm bùa mất hiệu lực.

- Vâng, cảm ơn đại sư đã chỉ bảo! Sau này tôi nhất định sẽ quan tâm nhiều đến việc từ thiện hơn nữa. - Nhược Khê vội vàng nói.

Dương Tử Mi cười, cô rõ ràng đã thấy tướng mạo Nhược Khê có sự thay đổi.

Sự thay đổi này chính là con đường mở ra sự may mắn của cô ấy.

Sau khi Nhược Khê may mắn suôn sẻ, cô thật sự trở thành một minh tinh nổi tiếng. Không có chuyện gì xấu đến thất điên bát đảo, chỉ có danh hiệu đại sứ công ích khi liên tục tham gia vận động về việc đi làm từ thiện.

Bởi vì hình tượng của cô vô cùng tốt nên sự nghiệp cô theo đó cũng phát lên như "nước lên thuyền lên". Quảng cáo, TV, điện ảnh,... Các loại hợp

đồng, bay về phía cô như hoa tuyết vậy, tuy không phải nhân vật lớn nhưng lại làm cô giảm bớt nỗi lo về sau.

Cô vẫn tin vào lời nói của Dương Tử Mi, tin mình vào năm 2008 sẽ có thời cơ tốt nhất, cũng rất khắc khổ nâng cao kỹ năng diễn xuất, nhiệt tình giúp đỡ mọi người.

Quả nhiên, điều cô đợi đã đến! Cái vai diễn kia chỉ là vai phụ mà thôi nhưng cô diễn còn xuất sắc hơn cả vai chính. Nhờ đó, cô được nổi tiếng và trở thành một minh tinh nổi tiếng hàng đầu, người người nhà nhà đều biết.

Cái này sẽ nói sau, tạm thời không nhắc đến.

(*) drama: Phim truyền hình.

Chương 733: Gương cổ không chiếu được hình người (1)

Sau khi Nhược Khê rời đi, ánh mắt Dương Tử Mi chiếu vào Trần Văn Đạt.

Trần Văn Đạt sợ đến mức rụt cả cổ lại.

Nhất mạng, nhì vận, ba phong thủy.

Sống trên đời được mấy mươi năm, gã ta khác với mấy cô cậu trẻ tuổi đang đứng vây xem đằng kia. Gã rất tin vào phong thủy.

Gã cũng có nghe nói về Dương Tử Mi - vị đại sư phong thủy nổi tiếng này.

Có năm mơ gã cũng không nghĩ đến mình vừa mới đắc tội với người ta, thậm chí còn đề tiện đến nỗi muốn bao nuôi người ta.

Gã rất sợ cô ta ghi thù trong lòng.

Gã vội vàng bò đến dưới chân Dương Tử Mi:

- Xin lỗi Dương đại sư, là do tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn. Vì con đàn bà đề tiện kia mà đắc tội đến cô, xin cô rộng lượng không so đo với kẻ tiểu nhân như tôi.

Dương Tử Mi đúng là lười so đo với gã, có điều tâm trạng đi chơi đã bay hết không còn gì.

- Chúng tôi có năm người, vốn dĩ đang hứng trí đến đây chơi lại gặp cái chuyện thối nát này làm mất hết cả hứng không thể đi chơi tiếp được nữa. Yêu cầu quản lý Trần bồi thường cho chúng tôi tiền năm tấm vé vào cửa. - Dương Tử Mi lên tiếng.

- Hả?

Trần Văn Đạt không hề nghĩ đến chuyện cô ta lại chỉ đòi bồi thường mỗi tiền vé vào cửa, thành ra không kịp phản ứng lại.

- Chẳng lẽ quản lý Trần không muốn trả ư?

- Trả... trả chứ! - Trần Văn Đạt vội vàng cướp lời, đưa đến hai ngàn tệ. Dương Tử Mi bảo Sadako nhận lấy.

- Cảm ơn nhé!

Dương Tử Mi nhìn cây cột đã đổ, bàn ghế cũng đã sập hết xung quanh:

- Tôi sẽ không bồi thường mấy thứ này đâu, vì người sai trước là ông.

Đầu Trần Văn Đạt đầy mồ hôi:

- Làm... Làm sao dám để Dương đại sư bồi thường chứ!

- Đúng rồi, tôi còn nghe nói bên trong có tiết mục biểu diễn hết sức nóng bỏng của mấy anh trai đúng không? Mấy người bạn của tôi muốn nhìn thấy soái ca, hi vọng ông có thể để cho chúng tôi một sân khấu riêng thưởng thức.

Dương Tử Mi nhớ đến mục đích quan trọng nhất mà tối nay Hạ Mạt nhắc

đến nếu cứ trở về như vậy đúng là có lỗi với cô ấy quá.

- Để... để tôi gọi người đi chuẩn bị. - Trần Văn Đạt vội vàng ngoắc người đi chuẩn bị tiết mục biểu diễn.

Hạ Mạt lại bắt đầu hưng phấn đứng lên.

Lần này, Trần Văn Đạt dẫn bọn họ lên ngồi ở vị trí đẹp nhất có thể nhìn xuống sân khấu, còn sai người mang đến đồ ăn vặt ngon nhất cùng với rượu vang đỏ.

Màn biểu diễn của soái ca nơi này quả là danh bất hư truyền. Máu nóng trong người Hạ Mạt sôi trào, suýt nữa thì chảy luôn cả máu mũi rồi.

Không biết có phải do cô đã lớn tuổi hay không. Dương Tử Mi không hề cảm thấy thích thú chút nào, ngồi một bên vừa ăn vặt vừa tán gẫu với Mẫn Cương.

Mẫn Cương nhìn tất cả những gì vừa xảy ra trước mặt, yên lặng thu hết vào đáy mắt.

Cậu ta phát hiện ra, những chuyện về Dương Tử Mi mà cậu có thể ngờ đến thực sự rất có hạn, so với sự tự nhiên của ngày xưa thì bây giờ đã có mấy phần câu nệ.

Dương Tử Mi nhìn thấu tâm tư của anh, cười:

- Dù cho năng lực của em thay đổi như thế nào, tình bạn của chúng ta vẫn không thay đổi.

Mẫn Cương gật đầu, sự ấm áp và cảm động dâng lên trong ánh mắt.

- Còn tôi thì sao? - Hạ Mạt trùng hợp nghe được hết lời này, nghiêng đầu hỏi.

- Tất nhiên cũng là bạn rồi! Cậu còn hỏi mấy lời thừa thãi này nữa, tớ sẽ bảo Sadako đánh bay cậu. - Dương Tử Mi khinh thường nhìn cô.

Từ một khía cạnh nào đó mà nói, Hạ Mạt là người bạn đầu tiên không để ý bất cứ chuyện gì mà làm bạn với cô, giúp cô vượt qua quãng thời gian nhập học mơ hồ không biết gì.

Chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Hạ Mạt mãi mãi là bạn tốt của Dương Tử Mi, Lam Nha Nha cũng vậy.

Còn Mẫn Cường thì lại là bạn hơi đặc biệt một chút.

- Vậy còn tôi thì sao? Tôi tưởng chúng ta đã là bạn. - La Anh Kinh bước đến.

Tuy rằng anh ta cảm thấy Dương Tử Mi rất đáng sợ nhưng cũng vô cùng hiếu kỳ và hứng thú với cô. Nếu không tiếp xúc, xem thử cô ta là người như thế nào, anh ta thật sự không cam tâm.

Chương 734: Gương cổ không chiếu được hình người (2)

Hạ Mạt vừa trông thấy La Anh Kinh thì đã đỏ mặt. Nhưng cô cũng không hề tỏ vẻ xấu hổ, ngược lại còn trực tiếp nhìn vào mắt La Anh Kinh, trong mắt thấp thoáng tình cảm e thẹn của người con gái.

Công tử nhà giàu La Anh Kinh cũng cố ý nhìn sâu vào đôi mắt Hạ Mạt khiến trái tim cô cứ đập lên từng hồi từng hồi.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Dương Tử Mi thật lòng không muốn Hạ Mạt ở bên cạnh La Anh Kinh.

Hạ Mạt thuần khiết như vậy, sau này phải chịu bao nhiêu khổ cực cơ chứ?

Chỉ tiếc nhân duyên vốn do trời định.

Bọn họ đã định trước là sẽ bên cạnh nhau, cũng là do mệnh khổ của Hạ Mạt.

Vì Hạ Mạt, giọng điệu Dương Tử Mi không có mấy phần hòa nhã:

- Tùy anh.

- Cô Dương, trước đây giữa chúng ta có chút hiểu lầm, tôi không nên tranh Can Tương Mạc Tà với cô. Nhưng bây giờ tôi đã có thành ý đến vậy rồi, cô có thể thân thiện một chút được không vậy?

La Anh Kinh thấy đáng vẻ xa cách của cô. Kẻ đã quen được xem như trọng tâm của vũ trụ như hẳn chịu không nổi, đứng dậy la lên vô cùng oan ức.

- Là anh chủ động đến đây, tôi thân thiện hay không thân thiện là chuyện của tôi.

- Đúng thật là... Tôi đúng là người nhiệt tình với người ta mà bị người ta lạnh nhạt, đúng là... - La Anh Kinh tuy rằng kêu la oai oái nhưng vẫn mặt dày mày dạn ngồi xuống cạnh Hạ Mạt, vẻ mặt đáng thương nhìn cô.

- Công chúa nhỏ đáng yêu, có thể nói giúp tôi một câu với cô ấy được không? Tôi là thật lòng muốn kết thân với mọi người mà.

Mặt Hạ Mạt đỏ hồng, trái tim lại đập bang bang trong lồng ngực, quay đầu nói với Dương Tử Mi:

- Tử Mi, cậu không cần phải cố tình như vậy. Nhìn anh ấy có vẻ thành tâm thật mà.

Tất nhiên Dương Tử Mi biết La Anh Kinh cũng không phải người xấu, nhưng mà...

Cô chỉ sợ, anh ta và Hạ Mạt xác định quan hệ quá sớm mà thôi.

Haiz!

Dương Tử Mi âm thầm thở dài một hơi. Tâm hồn thiếu nữ đã rung động rồi thì cô còn muốn cứu vãn gì nữa, đành phải nghĩ cách trị thói trăng hoa của La Anh Kinh kia thôi.

La Anh Kinh ở bên ngoài chơi với đủ loại bạn xấu bạn tốt rồi. Anh ta chỉ

ngồi ba hoa khoác lác một hồi đã chọc cười mọi người rồi.

Hạ Mạt càng nhìn càng thấy anh ta đẹp trai, càng nhìn càng thấy thích.

- Đúng rồi, cô Dương...

La Anh Kinh nói mấy chuyện linh tinh ở thành phố B với mọi người, đột nhiên nhớ đến chuyện gì, nghiêm túc nhìn Dương Tử Mi:

- Cô còn có hứng thú với đồ cổ không?

- Gọi Tử Mi là được rồi. - Dương Tử Mi thật sự không quen chuyện anh ta một tiếng gọi "cô Dương", hai tiếng gọi "cô Dương", trả lời.

- Đột nhiên có hứng thú như vậy. Chẳng lẽ anh có món đồ cổ đặc biệt nào muốn giới thiệu cho tôi sao?

Trên mặt La Anh Kinh bỗng xuất hiện vẻ thần bí, hơi khom người thấp giọng nói với Dương Tử Mi:

- Tôi vừa nhận được một tin tức, trong thế giới ngầm có kẻ rao bán một thứ... Nghe nói là trong tay ông ta đang có một tấm gương cổ rất độc đáo. Rõ ràng mặt gương bóng loáng nhưng không có cách nào chiếu được hình người, vậy mà chiếu vào mấy vật khác vẫn có thể thấy bình thường. Thật sự rất kỳ quái! Không biết cô có hứng thú hay không?

Gương cổ không chiếu được hình người?

Có vật kỳ quái như vậy sao?

Hiện tại mấy thứ đồ chỉ có giá trị tiền bạc không còn có sức hấp dẫn mạnh với Dương Tử Mi nữa. Nhưng cô vẫn không cách nào kiềm chế được hứng

thú tìm tòi, nghiên cứu mấy thứ đồ cổ kỳ lạ.

- Thật sao? Có nói rõ đó là tấm gương gì hay không? - Dương Tử Mi vội vàng hỏi.

Chương 735: Gương cổ không chiếu được hình người (3)

Cuối cùng cũng nhìn thấy cô để ý đến mình, La Anh Kinh trưng ra vẻ mặt bí ẩn khó lường:

- Tôi cũng không rõ đây là gương gì, nghe nói là được đào ra từ một cổ mộ thời Tần. Hơn nữa, bọn họ cũng không dám rao bán công khai, bây giờ không có người tìm đến mua. Tử Mi cô chắc là có thể mua rồi. Với lại cái gương đây kì quái như thế, tôi tin cô sẽ thấy hứng thú.

- Ủ, nếu anh có thể làm người trung gian liên hệ giúp. Tôi cũng không ngại đi xem sao. - Dương Tử Mi gật đầu.

- Được rồi, để tôi liên hệ bạn. - La Anh Kinh giống như tìm được đất dụng võ vậy, mặt đầy vẻ sung sướng.

- Vâng, cảm ơn anh!

Trong lòng Dương Tử Mi giờ đang không ngừng suy nghĩ xem, trên đời này thực sự có một cái gương cổ quái chỉ có thể chiếu đồ vật không thể chiếu người hay không.

Chỉ tiếc là không có bất cứ hình ảnh gì trong đầu.

Điều này càng khiến cô hiểu kỳ hơn.

Bây giờ trên tay cô đang có hai cái gương kì quái, một cái là gương Phượng Hoàng Hút Máu do Tống Huyền cầm về. Một cái là gương Tụ Hồn do sư thúc mang tới.

Gương Tụ Hồn vừa có thể làm chiếc gương bình thường, cũng có thể nhốt quỷ hồn lại.

La Anh Kinh đi đến một nơi tương đối yên tĩnh để gọi điện thoại, một lát sau đi đến cạnh:

- Gương kia vẫn chưa bán, người bán hẹn đêm nay mười hai giờ gặp nhau ở tiệm trà cũ trên quốc lộ. Cô thấy thế nào?

Dương Tử Mi nghĩ vẫn còn có La Anh Hào ở nhà chăm sóc Tiểu Thiên với sư phụ nên cũng gật đầu.

- Vậy tốt quá, để tôi điện thoại nói cho tên kia. Cô chuẩn bị tiền mặt đi, bởi vì buôn bán trái phép nên không nhận chuyển khoản đâu.

- Gã ta báo giá bao nhiêu?

- Năm trăm vạn.

- Được rồi...

Dương Tử Mi lần trước nhờ Tống Huyền mua mấy thứ đồ cổ, bởi vì là buôn bán trái phép nên cũng thanh toán trực tiếp bằng tiền mặt. Vừa hay bây giờ cô có đủ năm trăm vạn tiền mặt. Nếu không, dù có là khách VIP cũng không thể rút nhiều tiền như vậy trong lúc này.

Bây giờ đã mười giờ rồi, thời gian còn lại không nhiều.

Dương Tử Mi không quan tâm đến chuyện đi chơi nữa. Sau khi đưa Hạ Mạt và Mẫn Cường về nhà thì cô cũng quay về nhà.

Thấy La Anh Hào, cô hỏi thăm sức khỏe sư phụ một chút, đến khi nhận được câu trả lời mới thả lỏng một chút.

Cô vào phòng kiểm tra tình trạng sư phụ một chút rồi lấy tiền, dẫn theo cả Sadako, lái xe chạy đến tiệm trà cũ bên đường quốc lộ.

La Anh Kinh đã đến từ sớm, bên cạnh còn có một người đàn ông đội một cái nón rách thật to che hơn nửa gương mặt. Dáng người gầy ốm, quần áo trông cũng chỉnh tề sạch sẽ nhưng không che được cái thổ khí mốc meo của những người đã quen thói đèn, đổ đầu đào mộ lâu năm.

Gã hơi nâng mũ lên, nhìn biến số xe quân dụng của Dương Tử Mi.

- Ông không cần để ý, tôi đảm bảo bảo người này tuyệt đối an toàn. - La Anh Kinh lên tiếng.

Người đàn ông đội mũ hơi gật đầu, âm thanh có vẻ khàn khàn:

- Tiền mang đến đâu?

Dương Tử Mi dùng ánh mắt ra hiệu cho Sadako.

Sadako tiến tới, kéo túi xách da màu đen lớn bên trong có năm trăm vạn ra, lộ ra từng chồng trăm vạn mới tinh.

Người đàn ông đội nón kia có vẻ hơi mấp máy đôi môi tím đen, lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi đồng tiền trước mặt này.

Sadako kéo túi lại, xách về tay mình:

- Hàng đâu?

Dương Tử Mi phát hiện cả người người đàn ông đội mũ trước mắt này đều bao phủ hắc khí âm trầm.

Lăn lộn bò lết ở nơi chôn xác âm hàn lâu ngày, ít nhiều cũng sẽ bị nhiễm cái loại âm khí này.

Chương 736: Gương cổ không chiếu được hình người (4)

Ngón tay của người đàn ông đội mũ nhỏ và đen trông giống móng vuốt chim ưng, nhìn ngoằn ngoèo nhưng lại có lực. Gã ta lấy từ trong túi vải rách ra một cái gương cổ có cán dài bằng đồng.

Vì người đàn ông đội mũ nên Dương Tử Mi không thấy được vẻ mặt của hắn. Nhưng khi lấy gương ra, tay gã run nhè nhẹ, có thể thấy được dường như gã rất sợ hãi cái gương này.

Dương Tử Mi chưa nhận lấy gương mà mở Thiên Nhân ra xem.

Trên mặt gương này đích xác có một vật khí đồ cổ rất nồng đậm. Vật khí này rất kì quái, còn hiện lên vô số màu sắc trùng trùng điệp điệp, hỗn loạn đến nỗi làm cô không phân biệt được thứ đó là vật may mắn hay xui xẻo nữa.

- Tôi có thể xem thử được không? - La Anh Kinh trước đây chỉ nghe nói gương này rất kì quái chứ chưa thật sự nhìn thấy bao giờ. Bây giờ thứ này lại đặt trước mắt làm sao anh ta có thể kiềm chế được lòng hiếu kỳ.

- Ừ! Anh xem trước đi. - Dương Tử Mi gật đầu.

Loại gương này hẳn là giống như gương Tụ Hồn, ít nhiều cũng có chút quỷ dị.

Cô là một "quái thai" làm người tận hai đời, không biết có thể trực tiếp cầm lấy cái gương kia được không.

Chỉ có điều, cô nhìn điều khắc đồng tinh tế xung quanh gương có thể đoán ra tấm gương này là một vật đến từ thời Tần.

Nhận lấy ngọn đèn pin, La Anh Kinh cẩn thận chiếu vào gương cổ kia.

Dương Tử Mi đứng ở nơi gương không thể chiếu đến được, nhìn cảnh trong gương.

Trong gương, thật không thể thấy được thân xác của người mà lại thấy rõ được linh hồn của La Anh Kinh.

- Thật sự không thể chiếu được con người này. Kỳ quái ghê ta, cái bàn này lại có thể chiếu được.

La Anh Kinh thấp giọng thì thầm.

Dương Tử Mi cười thản nhiên, La Anh Kinh không có Âm Dương nhãn như Lam Nha Nha không thể nhìn thấy linh hồn.

La Anh Kinh thấy cô đứng bên cạnh thì cũng xô dịch cái gương chiếu vào Dương Tử Mi, sau đó kêu lên kỳ quái.

- Kỳ lạ thật... Tử Mi, tôi có thể thấy cô trong gương này.

Tim Dương Tử Mi căng thẳng, nhìn qua.

Quả nhiên, trong gương giờ đang chiếu thấy dáng vẻ của cô, có điều cô cũng hiểu được bộ dáng sợ hãi của Lam Nha Nha rồi. Kiếp trước mình bị đánh chết, hồn phách hiện ra cũng đầm đìa máu chảy.

Chỉ có điều, thấy La Anh Kinh kia cũng không có vẻ gì là kinh hoàng. Chắc là anh ta không nhìn thấy cái linh hồn máu chảy đầm đìa kia rồi.

- Tôi chiếu Sadako xem thử.

La Anh Kinh chuyển hướng sang chiếu gương vào Sadako.

- Ôi mẹ ơi, sao Sadako cũng chiếu được vậy?

La Anh Kinh kinh ngạc.

- Đây là chuyện gì vậy?

Anh ta lại chiếu gương vào người đàn ông đội mũ kia.

Trong gương cũng không có người.

Hắn chiếu vào người mình, vẫn không có hình gì hết.

- Tử Mi....

Anh ta hít sâu một hơi.

- Có thể chiếu được cô với Sadako, tại sao không chiếu được tôi với ông ta? Chẳng lẽ, chúng tôi là quỷ sao?

Dương Tử Mi thầm cười khố.

Không phải bọn họ là quỷ mà là mình với Sadako có vấn đề mới đúng.

Lúc La Anh Kinh chiếu gương tới Sadako. Cô mơ hồ thấy một cái linh hồn

giống mình, hẳn là không khác gì với Lam Nha Nha.

Bản thân Sadako là một xác sống không khác gì với đồ vật. Gương có thể chiếu ra cô ấy cũng không có gì kỳ quái.

Vấn đề là thân thể của bản thân mình, sao có thể chiếu được rõ ràng đến vậy?

Cô cầm lấy gương từ trong tay La Anh Kinh.

Thử chạm lên chuôi kính, cảm giác hết như lúc chạm vào tháp sắt nhỏ và chuông đồng nhỏ.

Chẳng lẽ mấy thứ này cùng một loại?

Cô cầm lên chiếu vào người mình.

Vẫn có thể thấy được linh hồn giống kiếp trước của chính mình như cũ.

Chương 737: Gương cổ không chiếu được hình người (5)

Thấy cũng thấy rồi, cầm cũng cầm rồi, hài lòng thì giao dịch đi.

Người đàn ông đội mũ thấy Dương Tử Mi cứ chiếu tới chiếu lui, sợ có chuyện gì xảy ra. Ông ta chỉ muốn nhanh chóng lấy tiền, sau đó rửa tay gác kiếm ra nước ngoài ăn chơi mà thôi.

- Sadako, đưa tiền cho ông ta đi. - Dương Tử Mi tất nhiên sẽ không bỏ qua chiếc gương kỳ quái này.

Đôi môi thâm đen của người đàn ông kia hơi hé ra một nụ cười vừa âm trầm vừa thỏa mãn...

Sadako đưa cái túi màu đen trên tay cho người đàn ông đội mũ kia.

Ông ta mừng rỡ như điên nhận lấy, nghẹn giọng nói:

- Cảm ơn La tiên sinh, tôi đi đây!

Dứt lời, ông ta leo lên một chiếc xe Van rời khỏi đây.

La Anh Kỳ hơi lo lắng nhìn tấm gương trong tay Dương Tử Mi.

- Cô không cần giám định mà cứ đưa năm trăm vạn cho ông ta vậy ư?

- Không cần giám định! - Dương Tử Mi nhìn theo bóng dáng chiếc xe tải đang dần xa.

- Đây đúng là một món đồ cổ kỳ lạ không thể biết được lai lịch, bỏ ra năm trăm vạn cũng không sao.

- Ông ta tên là Thổ Cầu Tam, chuyên đào đồ cổ lên bán đấu giá cho người khác. Nghe nói gã sắp rửa tay gác kiếm, mang tiền ra nước ngoài ăn chơi.

- Ha ha, còn phải xem gã có số ăn chơi đó không nữa. Người có phong thủy xấu, người phá mộ phần tổ tiên, quấy nhiễu các linh hồn đang an nghỉ làm sao có thể dễ dàng mà sống như vậy chứ? - Dương Tử Mi khẽ cười.

- Trên đời này có cái gọi là báo ứng.

- Chẳng lẽ cô đã làm gì gã ta rồi sao? - La Anh Kỳ kinh hãi.

- Ông ta cũng không đặc tội với tôi, sao tôi phải làm gì ông ta? Có điều vừa rồi, tôi thấy khí lạnh cõi âm đã xâm nhập vào tâm phách của ông ta. Chờ ông ta nhìn thấy bình minh ngày mai đã rồi nói tiếp. - Dương Tử Mi lắc đầu.

- Chuyện này... Cô vừa giao dịch với ông ta, sẽ không dính phải rắc rối gì chứ? - Lo lắng trong lòng La Anh Kỳ không phải không có, anh ta hỏi.

Dù thế nào đi chăng nữa đây vẫn là hành vi mua bán bảo vật quốc gia trái pháp luật. Nếu bị bắt có thể bị phán tù mấy năm, hưởng hồ sơ tiền giao dịch lại cao tận năm trăm vạn như vậy.

- Sẽ không có chuyện đó đâu!

Số tiền mặt kia là do cô bí mật có được trong chợ đen của giới thượng lưu, không thể từ đó mà điều tra ngược lại xem nó xuất phát từ đâu. Hơn nữa

lúc gã kia rời đi, cô đã âm thầm thi triển pháp thuật, xóa bỏ hết dấu vết cô đã giao dịch với gã ta.

- Vậy thì tốt rồi! - La Anh Kỳ nhìn vào tấm gương trước mặt.

- Vì sao cái tấm gương này lại kỳ quái như vậy? Tôi soi vào thì không thấy gì cả? Còn mấy người thì lại thấy tận hai bóng hình? Cô giải thích một chút được không?

- Bởi vì chúng tôi không phải người! - Dương Tử Mi nhú nhú mày.

- Này này, cô đùa cái gì vậy chứ? - La Anh Kỳ trợn mắt.

Dương Tử Mi cười cười, rõ ràng là cô nói sự thật.

Tiếc là đôi khi nói dối còn trông giả tạo hơn cả nói thật.

- Được rồi, bây giờ trời cũng khuya lắm rồi. Chúng ta phải trở về thôi! - Dương Tử Mi cầm gương.

- Đây, chủ nhân. - Sadako cung kính gập đầu.

- Chúng ta là bạn bè với nhau, tôi không ngại khổ cực đứng ra làm trung gian cho các cô. Vì sao cô vẫn không thể mời tôi đến nhà chơi chứ? - La Anh Kỳ mặt dày mày dạn hỏi.

Anh ta thật sự rất muốn biết người như Dương Tử Mi sẽ sống ở một nơi như thế nào, bố mẹ là người tuyệt vời như thế nào.

- Rất hoan nghênh, có điều anh họ La Anh Hào của anh cũng đang ở chỗ của tôi. Nếu anh không ngại chuyện hai anh em gặp mặt hàn huyên thì chúng ta đi. - Dương Tử Mi mím môi cười.

La Anh Kỳ hoảng hốt:

- Anh trai tôi ở nhà cô làm gì? Làm sao mà các người quen biết nhau chứ?
- Anh ta là khách ở nhà tôi. Còn chuyện làm sao quen biết nhau, hay là anh tự hỏi sẽ tốt hơn đó.
- Nghĩ sao vậy? Tôi không đi! Tôi ghét nhất là dáng vẻ quân nhân nghiêm trang của anh ta.

La Anh Kỳ uể oải:

- Tôi về thành phố B cho rồi... Đúng thật là...

Chương 738: Gương cổ không chiếu được hình người (6)

Thấy anh ta muốn lên xe, Dương Tử Mi liền gọi anh ta lại:

- Lát nữa trên đường trở về anh sẽ gặp người đứng đón xe giữa đường. Dù tình huống gì xảy ra anh cũng đừng dừng xe, cứ đi thẳng về đến nhà là được.

- Há? Vì sao chứ?

La Anh Kỳ khó hiểu:

- Làm sao cô biết được tôi sẽ gặp được người đón xe? Nếu tôi dừng xe thì sẽ có hậu quả gì chứ?

- "Thiên cơ bất khả lộ"(*). Nghe lời tôi sẽ không sai đâu! Xem như đây là phần thưởng cho anh vì đã giúp tôi đêm nay vậy. - Dương Tử Mi cười cười, sau đó leo lên xe cùng Sadako, nhấn ga vọt thẳng.

Anh ta nhìn con Land Rover của Dương Tử Mi rong ruổi trên đường còn dũng mãnh hơn con Ferrari của mình. Lại suy tính một chút, có phải anh ta cũng nên đổi xe không nhỉ?

Anh ta vừa lái xe vừa nghĩ đến lời Dương Tử Mi.

Trên đường cao tốc, lại còn khuya khoắt như thế này, làm sao lại có người

đứng đón xe được chứ?

Cho dù có người đón xe, anh ta cũng sẽ không ngốc nghếch đến nỗi xuống xe giúp đỡ vậy đâu. Anh ta cũng đâu phải Lôi Phong sống.

Đang suy nghĩ đến đây thì anh ta chợt thấy có một chiếc xe Audi màu đen đang dừng lại ở phía trước. Một cô gái trẻ tuổi ăn mặc hợp thời, đầu đầm máu đang đứng ở ven đường bày ra vẻ mặt kêu cứu, không ngừng vẫy tay với anh ta.

Anh ta tuy rằng không phải là Lôi Phong sống nhưng thấy tình huống như thế này cũng không có cách nào ngoảnh mặt làm ngơ.

Anh ta vừa định xuống xe hỏi xem có thể giúp được gì hay không thì đột nhiên nhớ đến lời căn dặn của Dương Tử Mi. Trong ngực liền vang lên một tiếng, anh ta cảm thấy thà tin rằng sẽ có chuyện xảy ra còn hơn là tin không có.

Nghĩ đến đây, anh ta vội vàng vòng qua cô gái kia, chạy về trước với tốc độ tối đa.

Đi xa được một đoạn, anh ta nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy đột nhiên có vài gã đàn ông bước ra đứng cạnh cô gái kia. Vẻ mặt ai cũng tức giận, giống như đang thương lượng chuyện gì đó.

Quả đúng là một cái bẫy.

La Anh Kỳ thầm cảm thấy may mà Dương Tử Mi nhắc nhở. Nếu không hiện tại anh ta đã trở thành đối tượng của vụ giết người cướp của rồi.

Cướp cũng không đáng sợ, đáng sợ là sẽ bị người ta giết rồi ném đi.

Ngày hôm sau, anh ta xem tin tức thì phát hiện ra đúng là có tin về vụ án giết người cướp của trên quốc lộ, hung thủ hẳn là một đám người. Trên cả nước cũng đã có vài nơi xảy ra phương thức gây án tương tự rồi.

Anh ta ngẫm lại, lập tức da gà nổi khắp người. Không rõ vì lý do gì mà Dương Tử Mi lại lợi hại như vậy, có thể biết được anh ta sẽ gặp cướp trên đường.

Đúng rồi, lúc còn ở Tinh dã... Cô ta đã nói cô ta là thầy tướng, thậm chí còn vẽ bùa ngay tại chỗ cho mấy người nổi tiếng nữa.

Chẳng lẽ cô ta thật sự lợi hại như vậy?

Là do anh ta giúp đỡ cô vài chuyện nên mới được nhận lại đúng không?

Dương Tử Mi và Sadako về đến nhà.

La Anh Hào cực kỳ có trách nhiệm, luôn luôn canh giữ bên người đạo trưởng Ngọc Thanh. Anh đang nói chuyện với đứa nhỏ Tiểu Thiên nằm trong xe đẩy.

- Đã về rồi? Có mua được thứ gì tốt không? - La Anh Hào hỏi.

Dương Tử Mi gật đầu, cầm chiếc gương cổ kia ra chiếu về phía La Anh Hào.

Chiếc gương chỉ chiếu ra hồn phách của anh ta, không thấy được thân thể.

- Có cả loại gương thần kỳ như thế này nữa sao? - La Anh Hào nhìn chiếc gương bằng vẻ mặt kỳ quái.

Dương Tử Mi lấy gương chiếu vào Tiểu Thiên.

Hình hài trẻ sơ sinh của Tiểu Thiên lại chiếu ra rõ ràng ở bên trong.

Cô nhìn sư phụ, không nhìn được mà cũng giơ gương chiếu về phía giường.

Ngoài thân thể của sư phụ có thể chiếu thấy trong gương, con mèo đen quý dị kia lại không thể chiếu thấy. Cô phảng phất thấy được trong gương ngoài trừ sư phụ chỉ còn một chút hồn phách sót lại bên ngoài, hình như còn có thêm cái gì đó nữa thì phải.

Vừa muốn nhìn rõ lại một chút thì mèo đen đã “meo” một tiếng, trốn xuống dưới giường.

Cái bóng đáng kỳ quái kia cũng biến mất nhanh chóng.

Chẳng lẽ là hồn phách của mèo đen?

Tuy Dương Tử Mi không nhìn thấy hồn phách kia rõ ràng nhưng cô vẫn phát hiện ra hồn phách đó có lẽ là hình người.

Chẳng lẽ con mèo đen kia có hồn phách của con người sao?

Cô càng nghĩ càng tò mò, lớn giọng gọi con mèo đen:

- Tiểu Hắc, mau ra đây. Chị chiếu gương cho em.

Mèo trốn dưới giường, “hừ” một tiếng, mặc kệ Dương Tử Mi gọi lớn như thế nào nó cũng nhất định không chịu đi ra. Hình như nó rất sợ tấm gương trên tay cô.

(*) Thiên cơ bất khả lộ: Thiên cơ không thể tiết lộ.

Chương 739: Gương cổ không chiếu được hình người (7)

- Gặp quỷ rồi, Tiểu Hắc này... - Dương Tử Mi nói thầm, cũng không tìm nó ngay lập tức mà chiếu gương vào sư phụ.

Thân xác của sư phụ cũng có thể chiếu được, có phải ông đã không phải là người sống nữa rồi?

Có phải giống xác sống như Sadako hay không?

Khó trách cô không suy đoán ra vận mệnh của sư phụ nữa.

Nghĩ đến đây, cô không biết nên cảm thấy bi thương, hay là vui vẻ, hoặc là bàng hoàng nữa.

Cô cất gương vào, nắm lấy bàn tay còn mang theo nhiệt độ của sư phụ, chăm chú nhìn gương mặt ngủ say lâu ngày của người, nước mắt lại dâng đầy nơi đáy mắt.

Rốt cuộc là ai làm cho sư phụ thành trạng thái không sống cũng chẳng chết như vậy?

Hồn phách đã biến mất của sư phụ, nếu trong vòng một năm không tìm thấy có thể sẽ hồn phi phách tán, thậm chí không có cách nào luân hồi. Bây giờ chỉ còn lại một cách, cô cũng không biết có thể duy trì, chống đỡ thân xác của sư phụ không chết được hay không.

Bắt đầu từ Sadako, tất cả không có một đầu mối nào nữa.

- Chị, đây rốt cuộc là gương gì vậy? - Tiểu Thiên cầm gương chiếu tới chiếu lui chơi.

- Chị cũng không rõ. Để chị cầm đi chiếu con chim thử xem sao.

Dương Tử Mi muốn xác định gương này có phải là không chiếu được động vật bình thường hay không, hay có lẽ là chỉ trừ con người là không chiếu được.

Cô đi vào sân, mở đèn rồi chiếu gương vào con vẹt trong lồng sắt.

Trong gương có thể thấy rõ con vẹt, cũng không có cái gì giống như là hồn phách.

Con thỏ đang chạy băng băng mà Sadako nuôi trong sân nhỏ cũng có thể thấy được rõ ràng trong gương.

Quái lạ, vậy tại sao con mèo đen kia lại không chiếu được?

Gương này rốt cuộc là gì vậy?

Không biết Tống Huyền có biết không.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Dương Tử Mi cầm gương đi thẳng đến phố Văn Lai.

Buổi sáng ở phố Văn Lai người không nhiều, trừ một số ít chủ quán đang đứng ngoài quán mình, hi vọng có thể chào mời thêm ít khách hàng thì cũng chỉ còn các ông lão bà lão đang đi tản bộ.

- Tiểu Mi! - Dương Tử Mi đi bộ rất nhanh nhưng vẫn bị vài người chủ quán nhận ra.

- Lại đây nhặt đồ nào!

- Được ạ! - Dương Tử Mi biết, sở dĩ mấy chủ quán này bày bán sớm như vậy cũng vì đa số đều có cuộc sống khó khăn, vậy nên cô cũng vui vẻ đồng ý.

Đương nhiên, cơ hội nhặt đồ không phải ngày nào cũng có. Mấy thứ giờ cô đang thấy đây chẳng qua cũng chỉ là một ít vật phẩm phòng chế thô ráp.

- Tiểu Mi, cái này là gì đây? Sao lại chui ra từ trong đất thế này. - Một người chủ quán cầm lên một thứ trang sức bằng sắt dính đầy bùn đất, mặt giả vờ thần thần bí bí nói.

- Phù! Ông Lý, ông lừa ai thì được chứ lại lừa đệ tử đích truyền của Tổng tiên sinh chúng tôi đấy à? Ông cho rằng Tiểu Mi nhà chúng tôi không có mắt nhìn đấy hả? - Người chủ quán bên cạnh phì cười.

Mặt ông Lý hơi đỏ lên, rút lại trang sức đang cầm trên tay.

Dương Tử Mi nở nụ cười:

- Không sao, lừa được cháu rồi. Chú Lý, đồ trang sức này chú bán bao nhiêu tiền?

Hai mắt ông Lý mơ hồ:

- Tiểu Mi muốn mua sao?

- Vâng! - Dương Tử Mi gật đầu.

- Này... Cháu tin lời ta hả?

Ông Lý chần chừ:

- Nhưng ta vừa mới lừa cháu đó.

- Cháu biết. Nhưng thứ này độc đáo thật, mua về chơi cũng được mà.

- Tiểu Mi! Ta cũng không lừa cháu nữa, thứ này giá nhập hàng là một đồng, nếu cháu thích thì cứ đưa cho ta một đồng cũng được. Ta không lấy của cháu nhiều đâu, mọi người đều hiểu rõ như vậy, ta ngại lắm. - Ông Lý đầu vừa nói vừa đưa đồ cho cô.

- Ha ha... chú Lý, gần đây chú phát sầu vì học phí của con trai nhà chú lắm chứ gì? - Dương Tử Mi nhận lấy thứ trang sức kia, mỉm cười.

Chương 740: Gương cổ không chiếu được hình người (8)

- Ài, cái thằng đó vất vả lắm mới thi đậu được đại học. Học phí lại đắt như thế, cũng là do lão già ta đây vô dụng! Nó lúc nào cũng muốn nghỉ học đi làm. - Mặt ông Lý đầy vẻ thương tâm, uể oải nói.

Trong lòng Dương Tử Mi cảm thấy đắng chát.

Trên đời này, có người kiếm tiền rất dễ dàng, vung tiền như rác, cũng có người kiếm mấy đồng thôi cũng khó.

- Chú Lý, chú tin không... Đây thật sự là đồ cổ đáng giá đó?

Dương Tử Mi lay lay thứ đồ trang sức kia hỏi:

- Nếu thật sự là đồ cổ, chú bán rẻ cho cháu như vậy... Có hối hận không?

- Tiểu Mi, đừng đùa với ông chú Lý này chứ? Nếu là thật thì cũng đã bán cho cháu rồi, là ta không có duyên có được nó. Có gì mà sau này hối hận chứ? - Ông Lý cười khố.

- Chú Lý, cháu cảm thấy thứ này có thể là thật đó. Giờ đưa chú năm ngàn tệ, chú bán không?

Dương Tử Mi chớp mắt, lấy năm ngàn từ trong túi ra.

Ông Lý Đầu ngăn người nhìn năm ngàn kia, nuốt nước miếng.

Con trai mình đang còn thiếu năm ngàn tiền học phí!

Nhưng cái thứ này rõ ràng là giả, là sản xuất dây chuyền ở công xưởng gia công ra mà. Trên mỗi quầy hàng ở phố Văn Lai đều có thể thấy một hai cái.

Ông do dự một lúc lâu nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Tiểu Mi, thứ này thật sự không phải là thật đâu! Nếu cháu muốn chú Lý này kiếm được ít tiền thì đưa chú hai mươi đồng là được rồi, để cho chú kiếm được mười chín đồng. Hôm nay buôn bán như vậy cũng xem như hài lòng rồi.

Dương Tử Mi nghe thấy thì nở nụ cười.

Bần cùng nhưng không tham, thật giống như Lý Chân. Thật là khó thấy được sự đáng quý này.

- Được rồi! vậy đưa chú hai mươi đồng. Còn năm ngàn này trước tiên cháu cứ cho chú mượn, chờ khi nào chú có tiền trả lại sau cũng được. - Dương Tử Mi lấy ra hai mươi đồng nói.

- Tiểu Mi, cháu cho chú mượn tiền thật sao? Chú đã muốn mượn tiền người khác lâu rồi mà không được. - Hai mắt ông rưng rưng Lý nhìn Dương Tử Mi, giọng run rẩy nói.

- Chú Lý, cháu không thiếu tiền. Chú cứ từ từ đưa cháu cũng được, có bao nhiêu trả bấy nhiêu.

- Tiểu Mi cháu tốt với chú quá, thế mà vừa nãy chú còn muốn lừa cháu. -

Mặt ông Lý đầy vẻ xấu hổ.

- Đó là hành động buôn bán bình thường mà. Tại phố Văn Lai này, vì cuộc sống ai mà không làm vậy? Cháu không trách chú đâu... Hê hê, dù sao thì chú cũng không lừa được cháu.

Dương Tử Mi đưa năm ngàn trên tay cho lão ông:

- Không cần vội làm gì, chú cứ cầm về nhà cho con trai chú đóng học phí.

- Cảm ơn Tiểu Mi, chú làm cho cháu tờ giấy ghi nợ.

Ông Lý Đầu lấy giấy bút trong túi ra, viết một cái giấy nợ của mình với Dương Tử Mi, thật thà nói:

- Tiểu Mi, nếu chú không còn làm đây nữa. Đến lúc đó cứ cầm giấy nợ này đến tìm con trai chú, nhà họ Lý chú nhất định sẽ không quýt nợ cháu.

- Cháu tin chú mà.

Vốn Dương Tử Mi muốn đưa năm ngàn này cho ông cũng không có ý định lấy lại.

Bây giờ lại thấy tự tôn của ông như vậy bèn nhận lấy giấy nợ kẹp vào trong ví, chào hỏi mấy người chủ quán khác rồi đi tìm Mặc Hiên và Tống Huyền.

Mặc Hiên cũng đã sớm mở cửa.

Có hai người làm thuê đang lấy cây chổi lớn ở cửa để dọn dẹp vệ sinh xung quanh, thấy Dương Tử Mi thì lập tức buông chổi, nhiệt tình chào hỏi:

- Tiểu Mi, lâu rồi không thấy cô đến! Hôm nay sao đến sớm vậy?

- Có chút việc muốn tìm Tống tiên sinh, anh ấy có trong tiệm không? -
Dương Tử Mi hỏi.

- Tống tiên sinh ra ngoài rồi, nhưng vợ ông chủ thì có.

Nghe thấy Tống Huyền không ở đây, Dương Tử Mi hơi thất vọng một chút.
Mục đích chính mà cô đến lần này là tìm anh nhờ giám định giúp cái gương này.

Chương 741: Gương cổ không chiếu được hình người (9)

Có điều cũng đã lâu lắm rồi cô không gặp được Lâm Thanh Mai. Dương Tử Mi đi từ cửa hàng vào gian nhà sau, cất tiếng gọi:

- Chị Thanh Mai...

Lúc này Lâm Thanh Mai đang ăn sáng, nghe thấy tiếng cô gọi lớn thì vội vàng bước ra, trên mặt tràn ngập vui sướng:

- Con nhóc này, cuối cùng cũng chịu đến gặp chị rồi.

Dương Tử Mi mỉm cười, cô cúi đầu nhìn cái bụng đã lớn hơn trước rất nhiều của Lâm Thanh Mai, tròn vo giống như một con chuột túi mẹ vậy.

- He he... chị Thanh Mai! Chị biết bây giờ chị giống cái gì không? - Dương Tử Mi cười gian trá.

- Cái con nhóc này, lại muốn trêu ghẹo gì chị của em đúng không?

Lâm Thanh Mai nhìn mái tóc xanh lam của Dương Tử Mi:

- Đang yên đang lành sao lại nhuộm tóc đen thành cái màu này?

- Màu này đẹp mà!

Dương Tử Mi kéo Lâm Thanh Mai ngồi xuống bắt mạch cho cô, thấy thai nhi tương đối khỏe mạnh cũng yên tâm vài phần:

- Chị Thanh Mai... Tổng tiên sinh đi đâu vậy? Em có một vật muốn nhờ anh ấy giám định.

- Anh ấy đến thành phố tham gia nghiên cứu thảo luận học thuật gì gì đấy rồi. Có lẽ phải một tuần sau mới trở về.

- Lâu đến vậy sao?

- Đúng vậy!

Dương Tử Mi đưa tay sờ sờ chiếc gương trong túi.

- Em muốn giám định đồ cổ gì? Đưa chị xem thử nào. - Lâm Thanh Mai tò mò.

Dương Tử Mi lắc đầu.

- Vật này vẫn chưa biết là may mắn hay xui xẻo, em sợ sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi trong bụng chị.

- Vậy thì chị không xem nữa.

Lâm Thanh Mai sờ sờ cái bụng tròn trĩnh, trên mặt ánh lên nét cười của người mẹ hiền, gương mặt cũng vì vậy mà tăng thêm vài phần xinh đẹp.

- Tiểu Mi, không thì em đến phòng sách tìm thử xem. Có lẽ sẽ tìm thấy đáp án mà em muốn đấy. - Lâm Thanh Mai thấy vẻ thất vọng trên gương mặt của Dương Tử Mi liền đưa ra ý kiến.

Dương Tử Mi gật đầu, dù sao hôm nay cô cũng không có chuyện gì cần làm, chỉ bằng cứ tìm kiếm trong phòng sách của Tống Huyền xem thử có manh mối nào liên quan đến cái gương kia hay không.

Phòng sách của Tống Huyền có thể so ngang với một cái thư viện nhỏ. Có điều tất cả sách ở đây đều có liên quan đến đồ cổ. Từ cổ điển đến hiện đại, đều phân loại rõ ràng.

Dương Tử Mi ngay lập tức đi xem thử bộ sách liên quan đến thời nhà Tần.

Cô đọc sách như cưỡi ngựa xem hoa, loáng một cái đã đọc hết bộ sách liên quan đến nhà Tần. Có mấy đoạn ghi chép về những tấm gương khác nhưng lại không thấy nhắc đến tấm gương này.

Nguyên nhân có thể... đây là chiếc gương pháp thuật kỳ quái, vì vậy trong bộ sách cũng không có thông tin nào được chính thức ghi lại.

Bỗng nhiên, cô phát hiện thấy ở một góc sâu trong phòng sách có một bộ sách viết chữ “Vu” bên trên.

Lòng cô khẽ dao động, ký ức quá khứ quay trở về.

Trước kia khi còn ở trên núi, cô thích nhất là xem trộm mấy bộ sách có liên quan đến đến vu thuật. Không biết mấy bộ này của Tống Huyền có gì đặc biệt?

Cô đưa mắt lại nhìn, ánh mắt dừng ở một quyển sách trông có vẻ cũ kỹ được đóng chỉ buộc lại. Thậm chí còn có cảm giác như một món đồ cổ, Dương Tử Mi bèn thò tay rút nó ra.

Quyển sách này trông có vẻ rất nặng nề, bìa sách màu đỏ đen thoạt nhìn có vẻ kỳ quái. Phía trên cũng không có bất cứ chữ viết gì.

Tâm trạng Dương Tử Mi không biết vì lý do gì lại có chút hoảng loạn.

Cô mở ra thật cẩn thận, đập vào mắt là một tấm bản đồ.

Cô rất quen thuộc với tấm bản đồ này, đây chính là bản đồ ghi lại nơi có khả năng liên quan đến thẻ bài gỗ đào - mộ địa Nishigawa.

Trên bản đồ, vị trí của ngôi mộ được người thời nay chấm vài vết bút bi để đánh dấu.

Cô đưa tay sờ thử... Tấm bản đồ này được làm từ một tấm da dê bền chắc. Nhìn sơ qua, có thể nó xuất hiện sau tấm mà Long Trục Thiên mang về.

Cô thử nhắm mắt lại chạm vào bản đồ.

Không có ảo giác nào xuất hiện, xem ra ngoại trừ món của Long Trục Thiên là nguyên bản. Những thứ còn sót lại này cũng chỉ là sản phẩm phục chế lại mà thôi.

Chương 742: Gương cổ không chiếu được hình người (10)

Dương Tử Mi kích động lật đến trang tiếp theo, hiện ra trước mắt đúng là ký hiệu trên thẻ bài gỗ đào.

Ký hiệu này là ký hiệu trên thẻ bài gỗ đào mà Long Trục Thiên đeo.

Cô nhìn xuống dưới, tiếp tục thấy ký hiệu trên thẻ bài cô đang đeo.

Tổng cộng có mười bốn trang với từng ký hiệu khác nhau, cả ký hiệu trên tấm của Mẫn Cương lẫn tấm cô vừa lấy ra từ hộp Ngũ Mang Tinh vẫn còn cầm trên tay đều ở trong này.

Vậy thì có lẽ là có tổng cộng mười bốn thẻ bài gỗ đào.

Tiếc là quyển sách này chỉ có hình vẽ mà không có bất cứ câu chữ thuyết minh gì. Cô lật đến tờ cuối cùng, con người lóe lên, tim nhảy lên một nhịp.

Bức tranh cuối cùng này lại vẽ một người.

Người này mặc giáp sắt thời xưa, uy phong凛冽 giống như thần tiên hạ phàm.

Mấu chốt là người này có vài nét giống với Long Trục Thiên.

Kỳ quái hơn là trên lưng anh ta còn đeo một tấm gương.

Mà tấm gương này còn giống với tấm gương không thể chiếu ra bóng người trên tay cô.

Cô ráng bình tâm lại, rồi cầm gương ra tỉ mỉ đối chiếu.

So với đường nét điêu khắc trong tranh vẽ đúng là giống nhau như đúc.

Kỳ quái! Thật sự quá kỳ quái!

Cô kinh ngạc nhìn bức vẽ kia.

Đây là tổ tiên của Long Trục Thiên sao?

Chẳng lẽ tấm gương này có liên quan đến gia đình bọn họ sao?

Thế nên mới trùng hợp lọt vào tay cô?

Dương Tử Mi lại cầm gương chiếu vào người cô. Cô lấy di động ra gọi điện cho Long Trục Thiên, cô muốn nói cho anh nghe phát hiện này.

Nhưng vì lý do gì mà điện thoại gọi mãi vẫn không kết nối được, cô đành gửi một tin nhắn dặn anh nếu nhìn thấy phải ngay lập tức gọi lại cho cô.

Quyển sách này chỉ có mấy bức tranh lớn, một câu một chữ giải thích gì cũng không có.

Cô cầm quyển sách này ra ngoài hỏi Lâm Thanh Mai:

- Chị Thanh Mai, em đem quyển sách này về nghiên cứu được không?

- Khách sáo làm gì! Em cứ mang đi đi. Chờ Tống Huyền về chị sẽ nói với

anh ấy. - Lâm Thanh Mai cười nói.

- Vâng, em cảm ơn! Chị... bây giờ em phải về rồi!

Tuy rằng vẫn chưa biết được lai lịch của tấm gương cổ này nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện ra một món đồ. Cô cũng hài lòng rồi, chờ mai này vào trong cổ mộ cùng với Long Trục Thiên xem thử vậy.

Cô nhìn vào bức tranh, tấm gương đeo trên đai lưng kia giống như là pháp khí hộ thân vậy.

Đợi Long Trục Thiên trở về, cô nhất định phải đưa cho anh xem.

Cô đặt chân đến trước cửa nhà, vừa định đẩy cửa đi vào thì đã nghe thấy tiếng bà nội gọi lớn:

- Nữu Nữu!

Cô quay đầu lại thì thấy bà nội đang cầm một bình giữ nhiệt đi về phía cô, cô liền dừng bước.

- Nữu Nữu, hôm nay bà có hầm canh gà đen. Biết cháu bận rộn cũng không muốn gọi cháu qua, bà mang đến cho cháu nếm thử đây.

Bà nội đưa bình trong tay cho cô.

- Nhớ là phải ăn lúc còn nóng, chứ để nguội rồi ăn sẽ đau bụng mất.

- Vâng!

Dương Tử Mi nhận lấy chiếc bình ấm áp này, gật đầu:

- Cảm ơn bà nội!

- Đúng thật là... có gì đâu mà phải cảm ơn chứ?

Bà nội vươn tay sờ mặt của cô:

- Hiện tại mọi người đều ở cách đây không xa, cháu phải thường xuyên về nhà ăn cơm đó. Mỗi bữa bà đều nấu đồ ăn ngon cho cháu, không cần lo không có thứ để ăn.

Nghe bà nói như thế, mắt Dương Tử Mi hơi hồng:

- Vâng thưa bà, cháu nhất định sẽ về!

- Như vậy mới ngoan chứ.

Bà nội thấy trên tay cô cầm một quyển sách bèn nói:

- Bà không quấy rầy cháu đọc sách nữa. Cháu phải học hành chăm chỉ, tranh thủ đậu vào một trường trung học tốt để bố cháu vui lòng.

- Vâng, cháu nhất định sẽ đậu vào hạng nhất luôn.

- Ha ha... bà nội chờ. Thấy được cháu dành được hạng nhất rồi thì bà có chết cũng không tiếc.

- Không cho bà nói như vậy, bà nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi! - Dương Tử Mi ôm lấy bả vai bà nội, sẵn giọng.

- Được rồi! Được rồi! Bà nội nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi. Phải nhìn thấy cháu gái của bà kết hôn sinh con, đến lúc đó bà sẽ chăm sóc đứa bé thay cho cháu.

Dương Tử Mi cảm thấy thật ấm áp, cảm giác có người nhà thật là quá tốt!

Chương 743: Gương cổ không chiếu được hình người (11)

Dương Tử Mi xách bình giữ nhiệt mà bà đưa vào nhà, ngồi vào bàn ăn, mở nắp ra. Hương vị của món canh gà đen lan tỏa khắp nơi, bay vào mũi, thật sự rất thơm.

Ăn thử một miếng, tuy chưa có được đúng vị như Sadako làm nhưng lại có hương vị đặc biệt của bà.

- Ăn vụng cái gì đấy? - Lam Nha Nha đi tới, nói to.

- Hê hê... canh của bà mình đưa cho. Cậu có muốn uống chút không? - Dương Tử Mi nhìn Lam Nha Nha mới vừa tỉnh ngủ còn mơ màng hỏi.

Vì trước đây Lam Nha Nha có Âm Dương nhãn, có thể làm cầu nối với quỷ hồn nên trước kia lúc nào cũng không thể ngủ ngon được. Lúc nào cũng có quỷ hồn quấy nhiễu cô.

Bây giờ vào ở trong nhà Dương Tử Mi rồi mới bắt đầu cuộc sống của một người bình thường.

Không có quỷ hồn nào có thể vào được nơi này. Lam Nha Nha lúc đầu là khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt, giờ đã căng tràn sức sống, hồng hào hơn nhiều.

- Cái đấy là do bà yêu dấu của cậu làm. Mình có điên đâu mà đoạt sự yêu thương của cậu, mình sẽ ăn đồ của Sadako làm. - Lam Nha Nha ngồi xuống

bên cạnh cô, nháy mắt hỏi.

- Tối qua các cậu mua bán thành công rồi sao?

- Ủ, mua được rồi. - Dương Tử Mi gật đầu.

- Gương thật sự không thể chiếu người sao? Đưa mình xem thử. - Lam Nha Nha hứng thú.

Dương Tử Mi lấy gương ra đưa cho cô.

Lam Nha Nha giơ lên chiếu bản thân, sau đó hét lên một tiếng.

- Đáng sợ quá!

- Sao thế?

Dương Tử Mi thò đầu qua xem, thấy trong gương chỉ hiện ra một đôi mắt đen vô cùng to, không khỏi cười phì một tiếng:

- Cô gái này thú vị thật!

- Cái quái gì thế? Tại sao chỉ hiện mỗi hai mắt mình chứ?

Lam Nha Nha kêu la, chiếu chiếu gương vào Dương Tử Mi lại tiếp tục hoảng sợ:

- Sao cậu lại hiện ở trong đấy?

- Không biết nữa! - Dương Tử Mi lắc đầu bảo.

La Anh Hào đi đến, tay xoa nhẹ tóc cô:

- Tiểu Nha Nha, em kêu la cái gì đấy? Bị Tử Mi bắt nạt hả?

- Không phải! Không biết vì sao cái gương này chỉ chiếu có mình đôi mắt của em? Thật sự kinh khủng!

Lam Nha Nha chiếu gương về phía La Anh Hào:

- Thiếu tá La, toàn thân anh được chiếu nhưng không thấy!

- Đã nói đây là gương không thể chiếu được người thường rồi mà! Anh là người bình thường, tất nhiên là chiếu không được rồi! Còn đôi mắt của em là mắt Âm Dương, có thể thông linh đất trời nên không thể giải thích như con mắt bình thường được. Còn cơ thể của em đều là của người bình thường thì là sao thấy được! Đúng là một nha đầu ngốc! - La Anh Hào nói xong thì vuốt vào cái mũi nhỏ của Lam Nha Nha đang nổi giận.

Lam Nha Nha sờ mũi, liếc mắt, bĩu môi nói:

- Thiếu tá La, mũi người ta đã thấp rồi. Còn chọc nữa là cái mũi sẽ thấp hơn nữa đó.

- Anh thích chọc vậy đó, làm cho em thành một nha đầu mũi tẹt xấu xí.

La Anh Hào nói xong lại lấy tay sờ mũi. Quát không được, tay xoa loạn tóc cô, làm tóc cô thành một cái ổ gà.

Lam Nha Nha kêu la, tung ra mấy chiêu mèo cào đánh vào người La Anh Hào.

Dương Tử Mi thấy thế thì cười trộm trong lòng.

La Anh Hào thoát nhìn bên ngoài là một người quân nhân nghiêm trang, nhưng lại có bản chất dí dỏm hài hước giống La Anh Kỳ.

Anh ta dường như rất thích trêu Lam Nha Nha.

Còn Lam Nha Nha vốn có tính thận trọng, nhưng ở trước mặt La Anh Hào thì sự ngây thơ của tuổi thiếu nữ được bộc lộ ra hết.

Chương 744: Gương cổ không chiếu được hình người (12)

Hai người khiến cho người khác cảm thấy rất hài hòa.

Bởi vì Lam Nha Nha là tứ trụ toàn âm nên cô cũng không thể nhìn thấy được liệu nhân duyên của cô ấy có phải cùng với La Anh Hào hay không.

Chỉ có điều, La Anh Hào tốt hơn nhiều so với La Anh Kỳ. Lam Nha Nha chắc sẽ không chịu nhiều đau khổ như Hạ Mạt.

Nhưng có ai biết được sau này... tình duyên của Lam Nha Nha có thể gặp trắc trở hơn Hạ Mạt gấp trăm lần.

- Ăn cơm thôi!

Sadako mang tạp dề bưng khay đi vào, trên đấy bày một đĩa lại một đĩa thức ăn đủ cả sắc lẫn hương vị. La Anh Hào nhìn thấy liền kích động.

- Đúng là muốn ở đây cả đời không đi đâu hết, như vậy sẽ có thể ăn đồ của Sadako nấu. Mỗi ngày còn thay đổi đa dạng như vậy nữa... thần kỳ thật! - La Anh Hào kêu lên.

Ngày đó anh ta đi chung với Dương Tử Mi, thấy cô đào đất mang Sadako ra ngoài.

Lúc đầu anh còn nghĩ Sadako là xác sống nên có chút giữ khoảng cách với

cô, ăn đồ của cô làm cũng có cảm giác hơi không ổn.

Nhưng khi thấy bọn người Dương Tử Mi ăn không kiêng nể gì cả, hơn nữa nhìn thế nào cũng thấy Sadako rõ ràng là một con người. Anh ta cũng dứt bỏ gánh nặng tâm lý.

- Hôm nay anh nên đi đi thì hơn.

Dương Tử Mi uống một ngụm canh bà làm, nói:

- Không phải là em không cho anh ở đây, không muốn giúp đỡ anh! Mà là anh đã ở đây hai ngày rồi, ở thêm nữa sẽ không tốt cho sức khỏe của anh đâu... Vì anh là một người tràn đầy dương khí!

- Được rồi! Anh đi là được chứ gì... Chưa bao giờ thấy người nào hạ lệnh đuổi khách vô tình như em luôn ấy.

La Anh Hào miệng vừa ăn thức ăn, vừa bĩu môi nói với giọng bất mãn:

- Tại sao Nha Nha có thể ở lại lâu mà anh thì không thể?

- Nha Nha với anh đâu giống nhau? Cậu ấy là tứ trụ toàn âm, còn anh là tứ trụ toàn dương. - Dương Tử Mi giải thích.

- Vậy chúng ta ở cùng, chẳng phải là Âm Dương hài hòa rồi sao? - La Anh Hào nói huych toẹt ra.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Lam Nha Nha dẫu sao cũng mới chỉ mười lăm tuổi, vẫn còn là một cô gái đơn thuần chưa trải chuyện đời. Nghe La Anh Hào nói một câu cực kỳ mờ ám như vậy, cả khuôn mặt cô như nhuộm sốt cà chua, đỏ đến cả bên tai, cúi

đầu bới cơm.

La Anh Hào cũng phát hiện mình nói nhảm, có vẻ xấu hổ gãi đầu:

- Tiểu Nha Nha, anh không có ý gì đâu... Thuận miệng nói vậy thôi, đừng xấu hổ.

Anh ta nói như vậy, mặt Lam Nha Nha càng đỏ hơn nữa.

Thấy Lam Nha Nha cúi đầu đỏ mặt hết như một đóa hoa thủy liên e thẹn. Tim La Anh Hào rung rung giống như bị ai đó nhẹ nhàng chạm vào.

Anh ta cũng cúi đầu ăn cơm không nói gì nữa.

Không khí giữa hai người cực kỳ xấu hổ lẫn mập mờ.

Sau khi ăn cơm xong, La Anh Hào rời khỏi nhà, Lam Nha Nha thì về phòng để ôn thi.

Dương Tử Mi cầm quyển sách kia từ phòng Tống Huyền đến gặp Tiểu Thiên.

- Chị, em có một dự cảm... Chị cần phải tìm đủ mười bốn tấm thẻ bài gỗ đào mới có thể đưa anh Trục Thiên vào cổ mộ, nếu không sẽ uổng công vô ích. - Tiểu Thiên mở tập tranh ra nói.

- Chị cũng có dự cảm này! Nhưng hiện tại chúng ta chỉ mới có bốn tấm, còn tận mười tấm nữa, không biết còn trên thế giới này không nữa? Buồn thiệt chứ!

- Em cảm giác bất cứ chuyện gì đều có số mệnh của nó. Nếu bánh răng vận mệnh dừng trên người chị, muốn chị tìm thứ gì thì sớm muộn gì chị cũng

có thể tìm thấy. Chị cũng không cần nôn nóng quá mức như vậy đâu, chờ cơ duyên vừa đến là được. - Tiểu Thiên an ủi cô.

- Dù sao thời gian cũng còn rất nhiều, đừng vội quá!

Dương Tử Mi gật đầu, nhìn bức tranh giống Long Trục Thiên:

- Bức tranh như vẽ anh ấy vậy... Tổ tiên của anh thật giống anh vô cùng!

- Đúng vậy, siêu giống!

Tiểu Thiên hứng thú nói:

- Anh Trục Thiên nếu mặc bộ giáp này vào, đoán chừng sẽ giống như đức.

Vẻ bề ngoài của con người dĩ nhiên có thể di truyền lại. Nhưng cách đến mấy ngàn năm mà vẫn có thể di truyền đến giống nhau như đức như thế sao?

Thật là kỳ quái chết đi được.

Chương 745: Khách không mời mà đến (1)

Dương Tử Mi lại nhắc máy gọi cho Long Trục Thiên, điện thoại vẫn là trạng thái tắt máy quen thuộc.

Anh ấy không xảy ra chuyện gì chứ?

Dương Tử Mi sốt sắng nắm chặt điện thoại trong tay, đã ba ngày rồi không thấy Long Trục Thiên chủ động gọi điện thoại lại cho cô. Thậm chí lần trước cũng vội vội vàng vàng nói được một câu rồi tắt máy.

Rốt cuộc là anh bận rộn chuyện gì mà không có thời gian gọi điện thoại?

Xem ra, chắc anh cũng không có thời gian ăn uống và nghỉ ngơi!

Cô sờ sờ chuôi vòng tay thủy tinh màu xanh kia, vô tình ngâm nga khúc hát ru nghe mãi không hiểu mà anh vẫn thường hát kia.

Ngay lúc cô đang hát đến say mê, con mèo đen kia bỗng nhiên nhảy từ trên giường sư phụ xuống, đi đến cạnh chân cô. Đưa đôi mắt to tròn màu xanh lá nhìn cô, tựa như đang tận hưởng giai điệu ngâm nga này.

- Tiểu Hắc cũng thích nghe luôn à?

Dương Tử Mi khom người ôm nó vào ngực:

- Đây chính là bài hát ru mà anh ấy hay hát, cả Tuyết Hồ cũng có thể hát

nữa.

Nghĩ đến Tuyết Hồ, tim cô chột thắt lại.

Lâu như vậy vẫn không có chút tin tức gì của Tuyết Hồ... rốt cuộc là nó có chuyện gì vậy chứ?

Có thể vượt qua thiên kiếp kia hay không?

Cô giật mình nhớ lại ngày gặp con mèo đen kỳ quái trong ngõ nhỏ kia, thời điểm cô sắp bị thổi đến động tối đen. Có một đuôi hồ ly tuyết trắng cuộn lấy cô đưa ra ngoài.

Có thể nào là Tuyết Hồ?

Dương Tử Mi sờ bộ lông đen mượt của mèo đen:

- Tiểu Hắc, có thể nói cho tao biết? Hôm đó, người cứu tao trong ngõ nhỏ... có phải là Tuyết Hồ đúng không? Hiện tại nó không có cách nào mới tránh đi không gặp tao? Nếu mày biết nó đã vượt qua thiên kiếp thì hãy cho tao biết... có được không?

Mèo đen không hề hừ nữa mà nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Cô không biết phải làm thế nào với nó nữa.

Mỗi lần hỏi nó chuyện gì nó đều giả vờ ngủ, thật sự quá gian trá.

Cô đang suy nghĩ, chợt Sadako vội vàng đi từ ngoài vào:

- Chủ nhân, có người muốn tìm cô.

- Ai vậy? - Dương Tử Mi hỏi.

- Anh ta nói là Fujiki tiên sinh. - Sadako trả lời.

Fujiki tiên sinh?

Là người Nhật Bản đang ở trong đại sứ quán Trung Quốc sao?

Xem ra ông ta đến tận đây là muốn món trang sức Ngũ Mang Tinh kia rồi.

- Sadako, có lẽ ông ta đến đây là vì muốn lấy lại sợi dây cô đang đeo trên cổ. Bây giờ đã có nhiều chuyện rắc rối lắm rồi, tôi không muốn có thêm rắc rối nữa. Nhất là những chuyện có thể tạo nên mối bất hòa giữa ngoại giao hai nước như thế này. Nếu không phải là vật thiết yếu, cô đưa nó cho tôi có được không? - Dương Tử Mi hơi áy náy nhìn Sadako.

Sadako cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi tháo viên Ngũ Mang Tinh mà cô vẫn luôn đeo trên cổ đưa cho Dương Tử Mi.

- Cô là chủ nhân của tôi, chủ nhân muốn thế nào thì sẽ như vậy.

Dương Tử Mi thở dài một hơi, cầm Ngũ Mang Tinh trong tay:

- Nếu có thể dùng tiền mua được tôi nhất định sẽ mua nó cho cô.

- Cảm ơn chủ nhân! Chỉ là Sadako cảm thấy mang nó rất thoải mái, có một loại khí tức quen thuộc. - Sadako đáp lại.

- Ừ, nguyên nhân có lẽ là do thuật Âm Dương. Bản thân cô chính là kết quả của phép thuật này.

Dương Tử Mi gật đầu, cùng Sadako đi ra ngoài.

Fujiki mặc một bộ vest nghiêm chỉnh đứng ngoài cửa, phía sau ông ta là ba tên sumo to con mà cô đã từng gặp qua trên quảng trường.

Ba tên sumo kia vừa thấy cô thì trong mắt đã tóe lên lửa giận. Nào thịt nào mỡ trước ngực thì nhau giật lên giật xuống, tay siết chặt lại thành nắm đấm.

- Fujiki tiên sinh, đã lâu không gặp! Ngài vẫn khỏe chứ? - Khỏe môi Dương Tử Mi khẽ giương lên ý cười, thản nhiên hỏi.

- Chào cô Dương, tôi rất khỏe! Cô cũng khỏe chứ? - Fujiki tiên sinh lễ phép, hơi khom người hành lễ với cô.

- Nhờ có phúc của ông, đúng là tôi cũng rất tốt.

Chương 746: Khách không mời mà đến (2)

Ha ha... Cô Dương, hôm nay chúng tôi mạo muội đến đây chỉ hy vọng có thể kết bạn với cô Dương, mong cô Dương đừng ghét bỏ. - Fujiki tươi cười.

- Ghét bỏ thì không dám nhưng tiếc là tôi không phải người có thể tùy tiện kết bạn. Cảm tạ ý tốt của ngài Fujiki. - Dương Tử Mi thản nhiên nói.

Trên mặt Fujiki vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười như thói quen nghề nghiệp, không thể hiện ra bất cứ giận dữ gì. Có điều, ba tên sumo sau lưng ông ta lại nhìn cô chăm chăm giống như dã thú nhìn con mồi, có thể nhào đến bất cứ lúc nào.

- Ha ha... Cô Dương nói chuyện thẳng thắn thật đấy! Tôi rất thích!

Fujiki cười lớn:

- Tuy không thể trở thành bạn tốt nhưng hôm nay chúng tôi đều đã đến tận cửa rồi. Một người Trung Hoa hiếu khách như cô không phải là nên mời chúng tôi vào nhà uống chén trà sao?

- Hóa ra Fujiki tiên sinh muốn tôi mời uống trà? Vậy thì dễ rồi, cách đây không xa có một tiệm trà, mời mọi người đến đó. - Dương Tử Mi chỉ vào tiệm trà bên kia.

- Cô Dương đúng là thích nói đùa, người Trung Hoa các cô không phải có câu ngôn ngữ “Có bạn từ xa đến thì còn gì vui hơn” sao? Tại sao cô lại từ

chối mời chúng tôi vào chơi chứ? - Fujiki vẫn nhất quyết không buông tha.

Dương Tử Mi cố ý tỏ vẻ vô tội không biết gì:

- Ngài Fujiki, thật là ngại quá! Tôi không đến trường đọc sách, không hiểu ý nghĩa câu nói kia là gì. Chỗ này là nhà riêng của tôi, chỉ có bạn thân mới có thể đi vào. Nếu các ông muốn uống trà, vậy thì tôi có thể mời các ông sang bên kia từ từ thưởng thức trà.

- Khốn kiếp!

Cái tên sumo từng bị cô chà đạp lại còn bị cướp mất Ngũ Mang Tinh kia không chịu đựng được nữa, phần nộ hét lên một tiếng:

- Chúng tôi đã nể mặt cô, cô đừng có mà không biết điều!

- Ha ha, xem ra ngài sumo đây được người Trung Hoa chúng tôi tiếp đón nồng hậu quá rồi nhỉ? Thậm chí còn có thể nói ra chữ “nể mặt” với cả “không biết điều” luôn cơ đấy.

Dương Tử Mi không muốn đụng đến quá nhiều chuyện phiền phức nhưng cô cứ nhìn thấy mấy người này là lại bực mình. Giọng điệu cô có vài phần châm biếm:

- Mặt ngài giống hệt mặt heo, lại còn nhiều thịt nhiều mỡ như vậy... Có để lại, tôi cũng không cần!

- Khốn kiếp! - Sumo tức đến thịt mỡ trên khắp người đều run hết cả lên, từng bước chân đạp mạnh như chân voi tiến đến Dương Tử Mi.

Fujiki tiên sinh ngăn gã lại.

Nét cười trên mặt Dương Tử Mi càng đậm:

- Ngài Fujiki, nếu các ông muốn lấy lại vật này thì tôi cũng có thể trả lại cho các ông. Tôi chỉ có mấy lời muốn nói với các ông là tôi thực sự không thích nhìn thấy người cứ khẳng khẳng đòi đánh chết tôi. Tôi vốn là một cô gái nhỏ nhắn yếu đuối, lá gan rất nhỏ nên không chịu nổi mấy chuyện đáng sợ này.

Fujiki nghe thấy nửa câu nói sau của cô, thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Thoạt nhìn cô giống như một thiếu nữ bình thường, nhưng nếu so lá gan thì không ai to bằng cô.

- Cảm ơn cô Dương đã rộng rãi hào phóng.

Fujiki đưa tay muốn nhận lấy Ngũ Mang Tinh. Dương Tử Mi lại rút tay về, mỉm cười:

- Có cái gì đâu mà hào phóng? Cái này không phải là tôi đưa cho mấy ông mà là do tôi đoạt lấy đem đến. Cô giúp việc nhà tôi rất thích thứ này, nếu muốn mua không biết ngài Fujiki đây có thể ra giá được bao nhiêu nhỉ?

- Khốn kiếp! Đây là vật báu vô giá do pháp sư đưa cho ta, ranh con mau trả lại đây! - Tên sumo kia lại đứng lên.

- Năm trăm vạn... Ông thấy thế nào? - Dương Tử Mi lắc lắc thứ trang sức trong lòng bàn tay.

- Cái này cũng có thể tính là một món đồ ý nghĩa. Năm trăm vạn hình như vẫn hơi ít nhỉ...? - Tên sumo nghe đến đây lập tức nuốt nước miếng.

Chương 747: Khách không mời mà đến (3)

Anh ta chắc không phải là một tên sumo nổi tiếng, tiền lương có được không nhiều. Nếu không, cũng sẽ không chịu từ Nhật Bản xa xôi đến tận đất nước Trung Hoa xa lạ, không một chút lợi ích này làm gì.

Dương Tử Mi nhìn dáng vẻ tên sumo, đoán biết anh ta đã động tâm. Cô lấy chi phiếu ra, vẫy vẫy trước mắt anh ta:

- Cho anh ba giây suy nghĩ. Hoặc là lấy chi phiếu hoặc là lấy lại cái này!

- 3...

- 2...

- 1...

Nhìn thấy tên sumo có vẻ còn do dự. Dương Tử Mi thu chi phiếu lại, trả Ngũ Mang Tinh lại cho Fujiki:

- Nếu tiền không mua được, vậy thì trả lại cho các người! Sau này chúng ta không nợ nần gì nữa.

- Tôi bán! - Tên sumo kia vội vàng kêu lên.

- Năm trăm vạn!

Dương Tử Mi nở nụ cười, trong đôi đồng tử đen hiện lên một chút xảo huyệt:

- Giờ mới bán... nhiều nhất chỉ đưa một trăm vạn thôi! Ai bảo anh do dự làm gì! Một trăm vạn... bán không? Cho anh ba giây suy nghĩ. Nếu không, giá lần sau nữa là năm mươi vạn.

- 3...

- 2...

- Tôi bán! - Tên sumo kia che bộ ngực đau đớn, vội nói.

Chính mắt thấy mình vừa đánh mất năm trăm vạn, anh ta hối hận đến muốn đâm xuống đất.

Fujiki kinh ngạc nhìn anh ta, chỉ có điều không nói gì.

Dương Tử Mi vỗ tay cười to:

- Giao dịch thành công!

Cô viết một tấm chi phiếu một trăm vạn đưa cho Fujiki:

- Thứ này là do tôi mua! Từ nay chúng ta không còn chuyện gì nữa, sau này các anh cũng đừng nói tôi lấy đồ của các anh.

- Cảm ơn cô Dương!

Fujiki cố nén sự tức giận trong lòng nhận lấy tấm chi phiếu, hai mắt tối tăm trừng lên mắt nhìn tên sumo.

Tên sumo nhận lấy chi phiếu. Trên mặt vừa có sự vui sướng vừa có sự hối hận kèm theo cả kinh hãi, trên mặt anh ta toàn là biểu cảm phức tạp.

- Fujiki tiên sinh, chúng ta giao dịch xong rồi! Vừa mất đi một trăm vạn nên tâm tình tôi cũng không tốt lắm. Không thể mời ngài đi uống trà được rồi, mọi người hãy đi về đi.

Nói xong, cô xoay người đi vào nhà.

- Cô Dương.

Fujiki đuổi theo:

- Cô đừng đi, tôi còn có chuyện muốn nói.

- Hả? Còn có chuyện gì?

Dương Tử Mi hỏi không chút quan tâm:

- Tôi tưởng tôi không còn gì để nói với các anh nữa chứ?

- Thiên Hoàng của chúng tôi muốn gặp cô. - Fujiki ở phía sau kêu lên.

Dương Tử Mi dừng bước, quay đầu nhìn hẳn:

- Để làm gì?

-Biết được cô Dương đây tài năng hiếm có nên Thiên Hoàng chúng tôi cảm thấy rất hứng thú và muốn mời cô đến Nhật Bản du ngoạn một chuyến. Không biết cô Dương đây có thời gian không? - Lúc Fujiki nói lời này còn mang theo một chút kiêu căng.

Ông ta cảm thấy, cô gái trước mặt nhận được vinh dự lớn đến thế nhất định sẽ "thụ sủng nhược kinh" (*).

Thế nhưng, Dương Tử Mi vẫn không cần suy nghĩ, thẳng tay cự tuyệt:

- Không rảnh!

Fujiki giật mình, nghi ngờ Dương Tử Mi không nghe rõ nên nói to hơn:

- Cô Dương, Thiên Hoàng vô cùng tôn quý của chúng tôi mời cô. Trên đời này không có bao nhiêu người có thể nhận được vinh hạnh này đâu!

- Thế ông thay tôi cảm ơn ngài. Tôi cảm thấy mình không cần phải gặp Thiên Hoàng! - Dương Tử Mi vẫn không biểu cảm gì như cũ nói.

- Cô có biết trong lòng chúng tôi địa vị của Thiên Hoàng tôn quý đến cỡ nào không?

Fujiki bắt đầu nghi ngờ chỉ số thống minh của Dương Tử Mi:

- Ngay cả đến các nguyên thủ quốc gia của nước cô muốn gặp ngài cũng vô cùng khó.

- Vậy liên quan gì đến tôi? "Ngài" ở trong lòng các ông tôn quý nhưng trong lòng tôi thì cũng chỉ là một con người thôi! - Dương Tử Mi khẽ cười.

Đoán chừng là do kiếp trước cô đã chứng kiến quá nhiều cảnh chiến tranh nên không có chút cảm giác tốt đẹp gì đối với nhân vật Thiên Hoàng này.

(*) Thụ Sủng Nhược Kinh: Là câu thành ngữ chỉ người được cưng chiều, sủng ái nhưng vừa vui vừa lo sợ.

Chương 748: Khách không mời mà đến (4)

Fujiki vẫy vẫy tay ra hiệu cho ba tên sumo phía sau.

Ba tên kia đánh quyền xoèn xẹt, vừa nghe thấy mệnh lệnh thì lập tức vây Dương Tử Mi lại.

- Ha ha... Fujiki tiên sinh, lần trước ba người bọn họ đã thua trong tay tôi. Bây giờ ông còn ra lệnh cho bọn họ khiêu chiến tôi ư? Không phải có hơi quá khinh thường tôi rồi hay không?

Dương Tử Mi cười nhạo:

- Nói thật thì tôi chả muốn đánh nhau trước cửa nhà mình đâu, lại còn phải đánh với những người đã thua trong tay tôi. Như thế này thì không có chút khiêu chiến nào. Thật đúng là mất mặt quá đi mất!

Fujiki nói:

- Cô Dương, nghe nói lần trước cô dùng ám chiêu, ám khí nên mới thắng được. Lần này cô có dám đấu với chúng tôi một trận đường đường chính chính hay không? Nếu cô lại thắng một lần nữa, từ nay ba người bọn họ sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô thêm một lần nào nữa!

Fujiki vốn vẫn mỉm cười theo kiểu nghề nghiệp ngoại giao bây giờ mặt đã trở nên lạnh lùng:

- Còn nếu như cô Dương thua.... Nhất định phải theo tôi đi một chuyến đến Nhật Bản!

- Ha ha! - Dương Tử Mi cười nhẹ.

Dù có đánh đến mười lần, ba tên sumo này cũng không phải là đối thủ của cô.

Cô thật sự rất ghét mùi mồ hôi tỏa ra như mùi thịt mỡ heo, không muốn động vào một sợi lông nào của bọn họ thế nên kêu lên:

- Sadako, ra đi!

Sadako từ trong đi ra lên tiếng trả lời, cung kính khom người:

- Chủ nhân, có chuyện gì phân phó?

Nhìn thấy Sadako, hai mắt Fujiki giật giật giống như nhìn thấy cái gì quý dị lắm, lui lại vài bước nhìn cô đầy khó tin.

- Ông quen người giúp việc của tôi sao? - Dương Tử Mi phát hiện ra sự khác thường của Fujiki sau khi nhìn thấy Sadako. Con người của cô trở nên đen trầm, hỏi.

Ánh mắt tinh nhuệ của Fujiki lóe lên sau mắt kính. Ông ta khôi phục lại sự bình tĩnh trên mặt, lắc đầu:

- Lần đầu gặp!

- Thế sao ông có vẻ khiếp sợ như thế?

- Người giúp việc của cô quá đẹp, làm kẻ hèn này kinh ngạc. - Fujiki trả

lời.

Dương Tử Mi lau mồ hôi.

Sadako quả là rất đẹp. Nếu như được trang điểm, trang phục lộng lẫy đột nhiên xuất hiện trước mặt người khác thì cũng có thể dùng câu “kính vi thiên nhân” để miêu tả.

Nhưng bây giờ, có đẹp cũng không thể đẹp đến độ có thể làm cho loại người như Fujiki khiếp sợ.

Nhất định là vẻ ngoài của Sadako giống ai đó!

- Sadako, bọn họ đến để khiêu chiến. Cô giúp tôi ứng chiến đi, mới ăn xong rồi tôi không muốn ăn thịt mỡ nữa đâu. - Dương Tử Mi cũng lười tìm hiểu, lui ra sau một bước nói.

- Vâng! Chủ nhân. - Sadako trả lời.

Fujiki quay đầu nói vài câu tiếng Nhật với ba tên sumo.

Trừ tiếng Trung ra, thứ tiếng mà Dương Tử Mi biết chút ít nữa đó là tiếng Anh. Còn tiếng Nhật Bản cô nghe thật sự không hiểu gì cả.

Ba tên sumo kia nghe Fujiki nói xong, ánh mắt nhìn Sadako cũng có chút khác.

Dương Tử Mi biết Sadako có thể hiểu tiếng Nhật, đợi lát nữa rồi hỏi cô vậy.

Thái độ của ba tên sumo đối với Sadako hoàn toàn không giống khi đối với Dương Tử Mi.

Mấy tên đó nhìn Dương Tử Mi giống như dã thú nhìn con mồi muốn ăn tươi nuốt sống còn khi đối với Sadako lại giống như đối mặt với chủ nhân. Vẻ mặt bọn hắn có vài vẻ cung kính, cũng trở nên lễ phép hơn, khom cái thân người to lớn rồi lại thực hiện một lễ tiết trong võ sĩ với Sadako.

Điều này làm Dương Tử Mi cảm giác Sadako càng không phải là một người tầm thường

Sadako không nói gì cả, bọn họ cũng không nên biết cô là người Nhật Bản mà đối đãi bằng lễ tiết của đồng bào.

Chỉ có một lý do, bọn họ có thể có quen một người rất giống Sadako và người đó là một người có thể làm bọn họ kiêng kỵ hoặc là bọn họ biết Sadako là một xác sống.

Sadako là một người bên ngoài vô cùng mềm mại ôn hòa nhưng nội tâm bên trong lại là một người vô cùng bạo lực. Điều này có thể thấy trong hành vi của cô ở câu lạc bộ Tinh Dã.

Chương 749: Khách không mời mà đến (5)

Biểu hiện lúc này của cô ta vô cùng dã man, vô cùng tàn bạo.

Cô cũng không hề nường tay với ba tên sumo kia. Lúc người ta còn đang có chút kiêng dè không dám xông lên tấn công thì cô đã bắt đầu ra tay rồi.

Không... Phải là ra chân mới đúng!

Có lẽ cô ta cũng không thích đụng vào người mấy tên sumo thịt mỡ chồng chất như núi này nên mới dùng đến chân.

Hơn nữa chiêu thức mà cô ta tung ra có lẽ là từ đệ tử chân truyền của Đàm gia thôi - sư thức Ngọc Chân Tử.

Có lẽ vì trước đây sư thức quá thích Sadako nên mới không dạy cho Dương Tử Mi nhiều chiêu thức.

Vừa nghĩ đến sư thức, Dương Tử Mi lại đau lòng.

Cả người Sadako nhẹ nhàng bay lên giữa không trung tung ra cú liên hoàn cước vô cùng đẹp mắt.

Ầm ầm ầm!

Ba tiếng nặng nề vang lên.

Ba tên sumo kia hét thảm một tiếng, ngã văng ra ba hướng khác nhau. Thấy bọn họ chẳng khác gì mấy con heo gào thét trước khi bị đưa lên bàn mổ, Fujiki ghen hòng trên trời.

Ông ta không nghĩ đến chuyện ba tên sumo kia lại rồm như vậy, Sadako chỉ cần dùng một chân là đã hạ đo ván hết.

Ban đầu ông ta đã nhìn Sadako với con mắt khác, bây giờ càng phải nhìn với con mắt kính nể hơn!

- Ngài Fujiki đây, cho hỏi ngài còn muốn tỉ thí nữa hay không? - Dương Tử Mi phát hiện ra mỗi lần có người xấu cứ để Sadako xuất chiến, chắc chắn mọi chuyện sẽ nhanh chóng được giải quyết ổn thỏa.

- Không dám! Cô Dương, chúng tôi đã đắc tội rồi! Cáo từ.

Ánh mắt Fujiki xoáy sâu vào Sadako, sau đó ông quay sang dùng tiếng Nhật hỏi ba tên sumo kia còn có thể đứng lên được hay không.

Sadako cũng không có ý định đả thương bọn họ. Cô chỉ đá trúng bả vai khiến họ bay ra ngoài mà thôi nên mấy tên đó chập vạt trên mặt đất một chút rồi vẫn có thể đứng lên được.

- Đi thôi! - Fujiki nói với ba người kia xong liền leo lên một chiếc xe, ngồi vào ghế phó lái.

Ba sumo kia thì ngồi lên một chiếc xe tải chuyên chở hàng.

Sau khi thấy bọn họ đã đi xa, Dương Tử Mi hỏi Sadako:

- Vừa rồi lúc Fujiki nhìn cô hình như còn định nói gì đó... là gì vậy?

- Ông ấy nói tôi rất giống tiểu thư Kimiga. Không cho ba sumo kia làm tôi bị thương.

Tiểu thư Kimiga?

Rốt cuộc là ai chứ?

Lai lịch khủng bố đến cỡ nào đây?

Đối với một người kiến thức hạn hẹp chỉ biết sống ngày qua ngày ở thành phố A như Sadako. Đừng nói là mấy người Nhật Bản kia, đến cả người Trung Quốc cô cũng không biết ai ngoại trừ mấy vị có tầm cỡ của thành phố A.

Thôn có Ngũ Mang Tinh trận, hộp Ngũ Mang Tinh trên tay, xác sống Sadako tự nhiên bị chôn dưới lòng đất, sư phụ đã biến thành người thực vật. Toàn bộ những chuyện này xảy ra đều có liên quan đến Âm Dương thuật.

Cô không biết, tất cả những chuyện này rốt cuộc là xảy ra trùng hợp hay là có liên hệ sâu xa với nhau mà cô hoàn toàn không biết được.

Mà điểm mấu chốt của mối liên hệ này, có khi nào chính là Sadako không?

Sadako xem như là người đã chết mấy trăm năm rồi. Tại sao trên đời này vẫn còn có người nhận ra cô ta chứ?

Tiểu thư Kimiga kia có lẽ là người ở trong gia tộc của cô Sadako.

Có thể khiến Fujiki và ba tên sumo kia bày ra thái độ nghiêm kính như vậy, nhất định bối cảnh của tiểu thư Kimiga rất hiển hách rồi.

Hy vọng có thể từ manh mối này mà lần ra được bí mật thân thế của Sadako, tìm ra người hạ độc khiến sư phụ trở thành người thực vật.

Dương Tử Mi đưa Ngũ Mang Tinh trên tay cho Sadako:

- Tôi đã mua từ bọn họ về rồi đây, sau này nó thuộc về cô.

- Cảm ơn chủ nhân! - Sadako sung sướng nhận lấy rồi đeo lên cổ. Vẻ mặt tràn ngập thỏa mãn hết như vẻ mặt con nghiện đột nhiên tìm thấy thuốc phiện vậy.

Đúng là không hiểu nổi mà!

Chương 750: Thẻ bài gỗ đào (1)

Phố Văn Lai, Mặc Hiên.

Sau cả một chặng đường dài đầy mệt mỏi, cuối cùng Tống Huyền cũng về đến nhà. Anh mặc một bộ đồ màu xanh, vừa đi đến gần cửa đã nhìn thấy Lâm Thanh Mai tay ôm bụng đứng chờ anh. Tống Huyền không nhịn được buông va li trên tay, vươn tay qua ôm lấy cô, dịu dàng nói:

- Thanh Mai, anh đã về rồi!

Lâm Thanh Mai khẽ cười, tựa đầu mình lên bả vai anh, tay xoa bụng:

- Về nhà là tốt rồi, em và cục cưng vẫn luôn chờ anh trở về.

Tống Huyền đưa tay chạm vào bụng của cô. Đôi mắt vốn đang mệt mỏi đột nhiên sáng lên, anh ta kêu lên vui vẻ:

- Nó đạp này... Thanh Mai, con vừa đá vào tay anh này... Thật là thần kỳ!

Trên mặt Lâm Thanh Mai tràn ngập nét cười hiền từ. Cô đặt tay lên bàn tay anh đang ở trên bụng mình, trong mắt đầy vẻ hài lòng:

- Còn nhỏ như vậy đã muốn nhanh nhanh nói chuyện với bố rồi.

- Đúng rồi! Bố cũng muốn nhanh nhanh gặp mặt con của bố mà. - Tống Huyền vô cùng vui vẻ.

Anh ta cũng đã bước vào tuổi trung niên. Mười năm trước, lúc gặp được Dương Tử Mi, khi đó cô mới năm tuổi. Anh đã bị đôi mắt đen bóng, lạnh lợi của cô thu hút, tình yêu đến trong nháy mắt. Từ đó, anh ta không còn để ý đến bất cứ ai, trong tiềm thức của anh luôn từ chối hết tất cả những người khác.

Mười năm sau hai người gặp lại, Dương Tử Mi đã trở thành cô thiếu nữ trưởng thành, dịu dàng, yếu điệu. Còn anh ta thì bất chợt nhận ra mình đã già đi từ lúc nào, không thể có mấy suy nghĩ đen tối với cô được. Lúc ấy, Tống Huyền mới đồng ý về chung một nhà với Lâm Thanh Mai.

Anh ta còn tưởng rằng cuộc đời anh ta rồi sẽ chìm vào đau khổ.

Nhưng Lâm Thanh Mai lại đối xử với anh ta bằng sự dịu dàng của người phụ nữ, dần dần cũng khiến anh ta cảm thấy ấm áp và cảm động, khiến cho anh ta sống tỉnh lặng và thoải mái mà trước đây a chưa từng có.

Lâm Thanh Mai kéo tay anh ta đi qua khỏi cửa hàng, vào đến gian nhà phía sau, kéo anh ta ngồi xuống bàn đá phía trước tán cây cao:

- Tống Huyền, anh cứ ngồi đây nghỉ ngơi. Em xuống phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho anh.

Tống Huyền giữ cô lại, đỡ cô ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng cười:

- Thanh Mai, anh không đói bụng. Chúng mình ngồi trò chuyện một chút đi.

Lâm Thanh Mai thấy mặt gương mặt anh tràn ngập chờ mong, cô bèn ngồi xuống. Ánh mắt dịu dàng nhìn anh, vươn tay lấy khăn lau mồ hôi trên trán Tống Huyền. Cô thân mật hỏi:

- Có phải lần khai giảng hội thảo nghiên cứu này xảy ra vấn đề gì hay không?

Tống Huyền lắc đầu:

- Không có, anh chỉ muốn trò chuyện với em một chút thôi.

Tuy rằng Tống Huyền đã nói như thế nhưng thân là vợ anh, làm sao cô lại không nhận ra dưới đáy mắt của Tống Huyền toàn là mệt mỏi chứ?

- Hội thảo nghiên cứu lần này nói về chuyện gì vậy? - Lâm Thanh Mai hỏi.

- Cũng chỉ có nói về một ít đồ cổ mà thôi... Không có thứ mới lạ cả, ngoại trừ một vật...

- Ừ, là thứ gì khiến anh cảm thấy mới lạ?

- Một tấm thẻ bài gỗ đào.

Tống Huyền lấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số ra, mở cho Lâm Thanh Mai xem mấy tấm ảnh anh chụp:

- Em xem thử này, tấm thẻ bài gỗ đào này có phải rất giống với tấm thẻ bài của Dương Tử Mi hay không?

- Đúng vậy, trông giống nhau như đúc. Có lẽ chỉ có hoa văn phía trên là khác nhau một chút. - Lâm Thanh Mai giương mắt nói với Tống Huyền.

- Chẳng lẽ mục đích nghiên cứu chủ yếu của hội nghị học thuật lần này là tấm thẻ bài gỗ đào này sao?

- Đúng vậy!

Tống Huyền tùy chọn mấy tấm chụp từ nhiều góc độ khác nhau đưa cho Thanh Mai xem.

- Nhìn chất liệu của tấm thẻ bài này, không còn nghi ngờ gì chính là gỗ đào. Nhưng lạ ở chỗ niên đại của gỗ đào này lại không thể xác định được, có lẽ ít nhất cũng phải mấy ngàn năm lịch sử rồi. Trên lý thuyết, chất liệu như gỗ đào không thể giữ gìn qua nhiều năm như vậy. Mặt khác, hoa văn trên thẻ bài này cũng rất kỳ quái, không có bất cứ một nét đặc trưng cho thời đại nào, cũng không ai biết chúng có ý nghĩa gì nữa.

Chương 751: Thẻ bài gỗ đào (2)

- Hội trưởng nói nếu có thể tìm hiểu được nguồn gốc của thẻ bài gỗ đào này thì sẽ có một ý nghĩa vô cùng quan trọng vượt cả thời đại.

- Tiểu Mi cũng có một tấm, nói không chừng có thể em ấy biết! Anh hỏi em ấy thử. - Lâm Thanh Mai nói.

Tống Huyền lắc đầu:

- Em ấy không biết đâu! Tấm thẻ bài gỗ đào của em ấy chính là tấm ngày đó em ấy cùng anh cướp từ tay tên trộm mộ.

- Bọn anh có một tấm, trong tay Tiểu Mi cũng có một tấm. Như vậy cũng thấy được thứ này không phải là độc nhất vô nhị, có lẽ trên đời này còn có rất nhiều tấm nữa!

- Em nói cũng có lý. Anh cũng không rõ vì sao người như Tử Mi lại cứ đeo mãi thứ thẻ bài gỗ đào này, trong khi cô ấy lại có đầy châu báu với phẩm vật cực phẩm. Đối với cô ấy thì đeo vài thứ sáng bóng trông cũng đẹp hơn tấm thẻ bài gỗ đào đen thui kia mà.

- Có thể bởi vì thẻ bài gỗ đào trời sinh có tác dụng trừ tà.

Lâm Thanh Mai gật đầu, hai mắt sáng trưng:

- Anh vừa mới nói bọn anh có nhiều hoa văn trên đồ cổ không có cách nào

giám định được ý nghĩa của chúng phải không? Nói không chừng hoa văn kia có liên quan đến văn hóa thần bí nên Tiểu Mi mới hay đeo nó như vậy!

Biểu cảm trên mặt Tống Huyền trở nên thoải mái, giọng nói kích động nắm tay cô:

- Thanh Mai, em nói lời này thật sự như lay tỉnh anh từ trong giấc mộng vậy. Để anh đi hỏi Tiểu Mi, xem thử em ấy có biết ý nghĩa của các hoa văn kia không.

- Đúng rồi, mấy ngày trước Tiểu Mi có đến đây tìm anh giám định giúp một cái gương. Anh không ở đây nên em đã bảo em ấy đến phòng sách tìm tư liệu. Em ấy mượn đi một quyển sách đóng chỉ có bìa màu đỏ đen, không có chữ gì. - Lâm Thanh Mai nói.

- Hả? Sách có bìa màu đỏ đen, không có chữ?

Tống Huyền nghiêng đầu nghĩ ngợi. Sắc mặt anh thâm trầm, trong giọng nói có chút bất an:

- Em ấy lấy quyển sách đấy đi làm gì?

- Quyển sách đấy quan trọng lắm sao?

Lâm Thanh Mai nhìn Tống Huyền nói:

- Dù cho sách có quan trọng cũng không quan trọng bằng Tiểu Mi. Em ấy không phải là người ngoài, muốn lấy cũng có thể lấy được chứ!

- Anh không có ý này.

Tống Huyền lắc đầu:

- Tiểu Mi muốn lấy gì anh cũng không tiếc, chỉ có điều quyển sách kia có hơi quái dị. Ngày xưa ông nội có nói đấy là một quyển sách chẳng lành, khiến anh cũng không dám xem nhiều.

- Sách chẳng lành?

Trên gương mặt vốn dịu dàng của Lâm Thanh Mai xuất hiện sự kinh hoàng lẫn bất an:

- Không phải chỉ là một quyển sách thôi sao... sao còn chẳng lành cái gì nữa?

- Quyển sách rất đơn giản, chính là một tấm bản đồ vẽ xung quanh một tòa mộ địa cùng với mười bốn hoa văn kỳ quái.

Tống Huyền đang nói, bỗng nhớ đến chuyện gì. Anh vội vàng cầm máy ảnh kỹ thuật số đặt ở bên kia lên lục xem các tấm ảnh lại một lần nữa, rất nghiêm túc xem hoa văn trên thẻ bài gỗ đào, giọng nói vui mừng mà lẩm bẫm:

- Khó trách mình cảm thấy hoa văn trên thẻ bài gỗ đào này nhìn quen mắt như vậy. Hóa ra, có một cái được ghi lại trong quyển sách kia.

- Thế à, có thể Tiểu Mi đã thấy được cái hoa văn trên quyển sách kia giống với hoa văn trên thẻ bài gỗ đào giống nhau nên mới muốn lấy đi nghiên cứu?

Lâm Thanh Mai vui mừng:

- Anh mau gọi điện cho em ấy hỏi thử xem có điều tra ra kết quả gì hay không!

- Ủ, để anh tự đến nhà em ấy luôn xem sao. - Tống Huyền nói xong, vội vàng đứng dậy.

- Tống Huyền, anh không nghỉ ngơi chút nữa lại đi sao?

Lâm Thanh Mai giữ anh lại:

- Dù sao sách Tiểu Mi cũng giữ mà, có chạy đi đằng nào đâu?

- Anh không mệt!

Tống Huyền đưa tay chạm vào vai cô, hai mắt thâm sâu mỉm cười nhìn cô:

- Em cũng biết mà, gặp được thứ anh cảm thấy hứng thú thì anh không đợi được.

Lâm Thanh Mai gật đầu.

Tống Huyền bên ngoài rất dịu dàng, rất chậm rãi. Thế nhưng nếu gặp được thứ đồ cổ anh ấy yêu thích, anh sẽ trở thành một người háo hức, cô đành phải để anh đi.

Chương 752: Thẻ bài gỗ đào (3)

Lúc Tống Huyền vừa đi đến cửa nhà Dương Tử Mi thì trùng hợp gặp được Dương Thanh.

Tuy đã mười năm kể từ lần cuối gặp được Tống Huyền nhưng Dương Thanh vẫn có một ấn tượng sâu sắc đối với anh ta, vội vào đi tới chào hỏi:

- Tống tiên sinh, xin chào!

Năm đó, Tống Huyền dẫn theo Dương Tử Mi năm tuổi đến bệnh viện gặp Dương Thanh. Mục đích là muốn nhìn thử hai vị phụ huynh có thể sinh ra một bé gái thiên tài như vậy rốt cuộc là người như thế nào. Nhưng lúc ở bệnh viện, anh nhìn thấy chẳng qua cũng chỉ là một giáo viên bình thường ở vùng quê nghèo đói thì không khỏi âm thầm thất vọng.

Đã mười năm trôi qua, người đến người đi qua trước nhà anh ta thật sự nhiều lắm, mặt của Dương Thanh kia cũng chỉ là gương mặt vô cùng phổ thông nên cũng dần dần bị Tống Huyền lãng quên.

Thế nên anh ta không nhận ra Dương Thanh, chỉ nghĩ là một người quen biết anh ta nên cũng mỉm cười lạnh nhạt gật đầu:

- Xin chào!

- Tống tiên sinh, cảm ơn cậu.

Tống Huyền là thầy dạy đồ cổ cho Dương Tử Mi, Dương Thanh vẫn luôn muốn tìm một cơ hội nói lời cảm ơn nhưng lại sợ mạo muội quá mức nên cứ trì hoãn mãi. Bây giờ có thể tình cờ gặp thế này liền cảm kích nói.

Tống Huyền nhìn Dương Thanh, nghi hoặc hỏi:

- Vị tiên sinh này, sao ông lại nói cảm ơn với tôi?

- Ha ha... hóa ra Tống tiên sinh không nhớ rõ! Tôi là bố của Dương Tử Mi - Dương Thanh. Cảm ơn cậu đã hết lòng chỉ bảo nó để nó có thể hiểu được việc giám định và thưởng thức đồ cổ, bồi dưỡng nó thành một con người tao nhã. - Dương Thanh cười nói.

Hóa ra đây là bố Dương Tử Mi. Tống Huyền nhìn Dương Thanh trước mắt mình, liền nhớ lại kí ức mười năm trước ở cái bệnh viện kia.

Mười năm trước, Dương Thanh nằm trong bệnh viện. Mặt gầy nhom đau khổ nhìn đến mà sợ, bây giờ mặt mũi ông hồng hào, tươi cười khoan khoái khác hẳn lúc trước.

Nghe ông nói là bố Dương Tử Mi, Tống Huyền cũng không dám thất lễ, vội vàng cười rồi chủ động nắm tay Dương Thanh:

- Dương tiên sinh, thật ngại quá... Không nhận ra chú.

- Không sao, không sao hết!

Dương Thanh lắc đầu cười:

- Tống tiên sinh có phải muốn tìm con gái tôi hay không?

- Vâng, có chút việc muốn thương lượng với em ấy. Dương Tử Mi có ở

cùng nhà với chú không? - Tống Huyền hỏi.

- Con gái nó không tiện ở cùng với chúng tôi. Nó mua cho chúng tôi một căn nhà khác, ở bên kia kia. - Dương Thanh chỉ vào nhà mình nói.

- Tốt thật! Tiểu Mi rất hiểu chuyện cũng rất hiểu thuận. Dương tiên sinh có thể có một người con gái như vậy quả thật có phúc. - Tống Huyền gật đầu nói.

Nghe cậu ấy tán dương con gái, mặt Dương Thanh sáng rực lên kiêu ngạo một chút, cảm thán:

- Đúng vậy, một người bố vô dụng như tôi đây đã làm nó chịu nhiều đau khổ, cuối cùng vẫn phải lệ thuộc vào nó. Nó có thể mang đến cho người nhà một cuộc sống hạnh phúc như vậy... Tôi cũng không biết tích được bao nhiêu phúc đức mới có được người con gái như thế này? Thật sự rất cảm kích!

Tống Huyền cười cười, anh ta không có nhiều thời gian chào hỏi xã giao cùng với Dương Thanh nên cũng nói ngay:

- Chú Dương, cháu có việc gấp muốn tìm Tiểu Mi. Em ấy có ở nhà không?

- Có ở nhà đó, tôi vừa thấy nó.

Dương Thanh vội vàng nói:

- Thế tôi không làm phiền cậu nữa, cậu vào gặp nó đi. Lúc nào cậu có thời gian rảnh, tôi mời cậu uống một tách trà để cảm ơn cậu đã chiếu cố con gái tôi.

Tống Huyền nheo mắt cười:

- Dương tiên sinh khách khí quá rồi, cháu là thầy trên danh nghĩa của Tiểu Mi thôi. Những thứ cô ấy biết đều là nhờ cô ấy tự học hết cả, nói về việc chiếu cố thì ngược lại em ấy chiếu cố cháu mới tương đối nhiều đấy ạ.

- Ha ha... Tống tiên sinh cũng thật khiêm tốn quá!

Dương Tiên sinh đi đến trước cánh cửa lớn của căn nhà, gõ cửa gọi to:

- Con gái, mở cửa đi. Thầy Tống của con đến đây.

- Cảm ơn Dương tiên sinh!

- Không cần cảm ơn đâu! Tôi đi trước, tạm biệt Tống tiên sinh. - Dương Thanh phát tay rời đi.

Nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng lại mạnh mẽ của Dương Thanh, Tống Huyền trong lòng thầm cảm thán. Nếu không có Dương Tử Mi, người nhà cô cũng không thể có ngày hôm nay.

Chương 753: Thẻ bài gỗ đào (4)

Dương Tử Mi mở cửa, thấy người đứng ngoài là Tống Huyền thì vô cùng vui vẻ:

- Tống tiên sinh, anh về rồi à?

- Vừa mới về.

Tống Huyền bước vào bên trong nhà, đây cũng là lần đầu tiên anh ta bước vào trong đây. Cảm giác của anh cũng giống như nhiều người đã từng đặt chân đến, đều cảm thấy nơi này có một bầu không khí đặc biệt tươi mát, thoải mái. Khiến người ta có cảm giác vui thích, giống như được đứng trên núi cao trong lành vậy.

- Tiểu Mi, bầu không khí nhà em đúng là mang đến cảm giác đặc biệt thoải mái đấy.

Tống Huyền nhìn bốn phía xung quanh:

- Anh còn nghĩ là nhà của anh cũng đủ tốt rồi, không ngờ đến nhà của em mới đúng là tiên cảnh trần gian.

- Hì hì... Tống tiên sinh, em bày trận pháp ở nơi này thế nên bầu không khí tất nhiên cũng sẽ có chỗ khác biệt với những nơi khác. - Dương Tử Mi cười cười.

- Tổng tiên sinh và chị Thanh Mai có thể đến đây đi dạo nhiều một chút để tốt cho sức khỏe. Có điều cũng không nên ở lâu!

- Đúng rồi, hay em cũng giúp bố trí lại nhà của bọn anh một chút đi. Để giúp chị Thanh Mai của em dưỡng thai cho tốt hơn nữa. - Tống Huyền cười.

- Em đã bố trí Tụ Linh trện dưới sân nhà anh rồi, tuy rằng hiệu quả không tốt bằng chỗ ở của em nhưng đối với anh chị đã là tốt nhất rồi! - Dương Tử Mi vừa cười nói vừa mời anh ta đến phòng khách ngồi.

Lúc Tống Huyền nhìn thấy vật dụng bằng gỗ hoa lê vàng từ triều Minh, ánh mắt vốn dịu dàng lại lóe lên ánh sáng nóng rực.

Anh ta vuốt ve thứ kia giống như đang nâng niu bảo bối, cẩn thận chạm hết vào món đồ. Thiếu chút nữa là muốn lấy kính lúp ra soi xét tỉ mỉ từng góc rồi.

Dương Tử Mi mỉm cười nhìn anh ta.

Những lúc Tống Huyền chăm chú giám định chính là lúc anh ấy đẹp trai nhất!

Lúc này trên người anh ta giống như phát ra một loại ánh sáng không giống với mọi khi.

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện ra hình ảnh ở bệnh viện mười năm về trước, lúc đó anh ta dịu dàng nói với cô “Anh chờ em”. Đáy mắt anh lúc ấy còn lấp lánh ánh nước.

Tuy rằng Tống Huyền dạy về đồ cổ cho cô cũng không nhiều nhưng những điều đó lại rất hữu dụng cho cô.

Nếu không có anh ấy, cô cũng không thể thoải mái kiếm tiền nhờ đồ cổ, cũng sẽ không tự tin như vậy.

- Tiểu Mi này, bộ đồ gỗ hoa lê vàng này của em là tuyệt phẩm từ triều Minh đó, chính là vật dụng trong hoàng cung. - Tống Huyền cuối cùng cũng thoát ra khỏi mê mẩn, tỉnh táo ngồi thẳng lại. Vẻ mặt hăm mộ nhìn Dương Tử Mi.

- Có duyên mới gặp được!

Dương Tử Mi chớp chớp mắt:

- Nhưng em không bỏ tiền ra mua, cũng không lừa gạt mới có được. Là người ta đưa đến cho em.

- Em đúng là may mắn, làm người khác đổ kị muốn chết.

Tống Huyền uống một ngụm trà Dương Tử Mi pha. Sau đó ánh mắt anh ta dừng trên cái cổ tinh tế, trắng nõn của cô...

Dương Tử Mi bị anh nhìn đến nỗi thấy hơi sợ, cô đưa sờ sờ tấm thẻ bài gỗ đào kia:

- Tống tiên sinh, không phải anh muốn giám định thứ này của em chứ?

- Đúng vậy!

Tống Huyền gật đầu, hai mắt nhìn cô đầy chờ mong:

- Tiểu Mi, có thể đem nó đến cho anh xem một chút được không?

Dương Tử Mi tháo thẻ bài gỗ đào xuống đưa cho anh.

Tống Huyền nhận lấy hết sức cẩn thận.

Trên thẻ bài gỗ đào vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp của cô, tỏa ra một loại hương thơm dịu dàng đặc trưng của Dương Tử Mi.

Tấm thẻ bài gỗ đào này độ sáng bóng không giống tấm thẻ bài ở hội thảo nghiên cứu.

Có lẽ nguyên nhân là do Dương Tử Mi đeo thẻ bài này bên người. Khối thẻ bài cũng trở nên giống như một khối ngọc, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, giống như ẩn chứa linh khí ở bên trong vậy.

Anh ta làm người giám định đồ cổ đã lâu năm. Tuy rằng không thể trực tiếp nhìn ra linh khí của đồ vật giống người có thiên nhân như Dương Tử Mi nhưng lâu ngày vẫn có được cảm giác nhạy bén nắm bắt được sự đặc biệt của đồ cổ, thấu được chuyện cổ ngàn năm.

Khả năng cao mình này người khác có muốn bắt chước cũng không thể bắt chước được! Nó giống như một người phụ nữ đã trải qua nhiều biến cố trong cuộc đời, có cả năm tháng thương đau và khí chất ung dung tự tại.

Chương 754: Thẻ bài gỗ đào (5)

Chỉ có điều anh ta vẫn nhận thấy chất liệu của tấm thẻ bài gỗ đào này rõ ràng giống với tấm mà anh ta nhìn thấy ở hội nghị thảo luận kia, còn hoa văn trên đây không giống nhau.

- Tiểu Mi, em có biết rõ lai lịch của tấm thẻ bài gỗ đào này không? - Ngón tay Tống Huyền chạm vào thẻ bài, nâng mắt nhìn Dương Tử Mi hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Em vẫn chưa biết được!

- Anh tham gia hội thảo nghiên cứu trên tình có thấy một tấm giống như này.

Tống Huyền trả thẻ bài gỗ đào lại cho cô:

- Đây cũng là nguyên nhân mọi người triệu tập hội thảo nghiên cứu lần này.

- Thật à?

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên, mấy ngày nay cô cứ lo nghĩ phải dùng cách nào mới có thể thu thập trọn vẹn mười bốn tấm thẻ bài, sau đó cùng Long Trục Thiên đi Tứ Xuyên.

Không ngờ Tống Huyền cũng phát hiện ra một tấm, cái này đúng là “đi

mòn gót giày thì không thấy, lúc có được lại chẳng tốn chút công”.

Tống Huyền gật đầu.

- Tấm thẻ bài kia ở chỗ nào vậy? - Dương Tử Mi vội vội vàng vàng hỏi anh.

- Ở trong tay hội trưởng hội đồ cổ của tỉnh. - Tống Huyền nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô, trên mặt đầy nghi hoặc. Chẳng lẽ Tiểu Mi vẫn còn muốn nữa sao?

Dương Tử Mi gật đầu:

- Cái này đúng là chuyện ngoài ý muốn, thẻ đào gỗ bài này có tổng cộng mười bốn tấm. Về sau nếu Tống tiên sinh lại gặp được thì nhất định phải giữ lại giúp em, em có việc cần đến.

- Mười bốn tấm?

Tống Huyền nhìn cô hỏi:

- Có phải là vì lần trước em lấy được tập tranh ở nhà anh nên mới biết được đúng không?

- Đúng vậy đó! Vừa khéo hoa văn trên tấm thẻ bài của em lại có trên một bức tranh. Nếu có mười bốn bức tranh vậy thì chắc chắn là có mười bốn tấm thẻ bài gỗ đào rồi.

Dương Tử Mi đứng dậy:

- Tống tiên sinh, anh đợi một chút, em lấy sách ra.

Cô bước vào phòng định lấy quyển sách cổ kia từ trong ngăn kéo lại phát hiện ra không thấy nó đâu cả.

Ngăn kéo vẫn khóa kỹ, hơn nữa đồ vật xung quanh vẫn còn đó chỉ mỗi sách là không thấy đâu. Thậm chí cả thẻ bài gỗ đào lấy ra từ hộp Ngũ Mang tinh cũng không thấy đâu.

Lòng cô chùn xuống.

Ngăn kéo này đã bị cô hạ vài phù chú và pháp thuật kỳ môn khóa bên trên, trừ khi có người biết được cách tháo bỏ. Nếu không thì không có cách nào mở ra được.

Chẳng lẽ có người trộm thẻ bài gỗ đào và sách cổ đi rồi sao?

- Sadako! - Cô bước ra ngoài gọi lớn.

Sadako vội vàng đi từ trong phòng bếp ra, nhìn cô khó hiểu:

- Chủ nhân, cô tìm tôi có việc sao?

- Cô có chạm vào ngăn kéo của tôi hay không? - Dương Tử Mi hỏi.

Sadako lắc đầu:

- Chủ nhân từng nói phòng của cô là khu vực cấm. Tôi không hề đi vào một bước, càng không dám động vào ngăn kéo của cô.

Bởi vì vấn đề của sư phụ, sâu trong đáy lòng Dương Tử Mi không thể tin tưởng Sadako, tất nhiên cũng không cho cô đến gần phòng của cô.

- Được rồi, không có vấn đề gì! Cô bận việc gì thì cứ làm tiếp đi.

Dương Tử Mi khoát tay, tuy rằng niềm tin của cô đối với Sadako không hề lớn nhưng cũng không thể nghi ngờ cô ta không có căn cứ vậy được.

Phòng trong kia chỉ có sư phụ vẫn đang nằm bất động, ngoài ra chỉ còn mèo đen không biết nói kia mà thôi.

Xem ra đành phải hỏi con mèo đeo kia vậy.

Cô vào phòng một lần nữa, ôm lấy con mèo đen đang nằm bên cạnh sư phụ, sờ đầu của nó:

- Tiểu Hắc, tao hỏi mày vài chuyện. Nếu đúng thì mày gật đầu, nếu sai thì lắc đầu nhé.

- Meo! - Lần này mèo đen lại rất ngoan ngoãn nghe theo, gật đầu.

- Sadako từng vào phòng tao rồi sao?

Mèo đen lắc đầu.

Xem ra đúng là không phải Sadako.

- Vậy có người lạ nào đi vào phòng tao hay không?

Mèo đen lắc đầu.

- Biết ai mở ngăn kéo của tao ra không?

Mèo đen vẫn lắc đầu.

- Mày lúc nào cũng ở chỗ này, không thấy kẻ nào mở ngăn kéo của ta ra

hay sao?

Giọng điệu Dương Tử Mi không còn bình tĩnh nổi nữa.

Mèo đen tiếp tục lắc đầu.

- Không phải người chẳng lẽ là quý? Đúng thật là... - Dương Tử Mi vô tình nói thềm một câu.

Vậy mà lần này mèo đen lại gật đầu.

Chương 755: Thẻ bài gỗ đào (6)

Quý? Sao có thể như vậy được? Quý làm sao có thể chạm vào đồ đặc được chứ?

Dương Tử Mi hung hăng trừng con mèo đen:

- Mày lừa tao phải không?

Mèo đen nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Dương Tử Mi nổi cáu, xách nó lên:

- Còn giả vờ nữa coi chừng tao đá mày ra ngoài.

Mèo đen vẫn cứ quyết tâm giả chết như thế.

Thấy nó giống một đứa trẻ bướng bỉnh mặt dày mày dạn, Dương Tử Mi thật sự bức mình mà cũng vừa cảm thấy buồn cười nên không nỡ ném nó đi, bèn vỗ vỗ cái mõng nó mấy phát rồi vứt nó trở lại cái giường êm.

Cô vào phòng của Tiểu Thiên, hỏi nó có thấy việc gì khả nghi hay không.

Tiểu Thiên lắc đầu.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ ra phòng khách.

Tống Huyền thấy tay cô trống trơn, nghi hoặc hỏi:

- Tiểu Mi, sách đâu?

Mặt Dương Tử Mi đầy vẻ sầu khổ:

- Không thấy, kể cả tấm thẻ bài gỗ đào nữa.

Sắc mặt Tống Huyền thay đổi:

- Em không cất kỹ sao?

- Em đã giấu kỹ trong két sắt rồi, những thứ khác trong két đều còn. Thậm chí, cả viên dạ minh châu ngàn năm vẫn ở đó nhưng lại không thấy sách với thẻ bài gỗ đào đâu cả, có thể ai đó đã cố ý lấy đi rồi.

Tống Huyền gật đầu nhẹ, không nói thêm lời nào nữa. Chỉ là ánh sáng ban đầu trong ánh mắt cũng dần ảm đạm.

- Tống tiên sinh, xin lỗi đã làm mất quyển sách quý giá của anh... Anh yên tâm, em nhất định sẽ tìm được cho anh! - Dương Tử Mi vô cùng áy náy lên tiếng.

Tống Huyền mím môi:

- Sách mất cũng không sao cả, chỉ là không thể nghiên cứu thêm một vài hoa văn trên đó được nữa. Hơn nữa, ông của anh từng nói quyển sách kia là quyển sách chẳng may mắn gì. Thế nên chúng ta vẫn nên về nghiên cứu sách vụ thuật thì tốt hơn.

- Sách không may?

- Ủ, nguyên nhân nói nó không may mắn, anh đoán là vì nó có liên quan đến bức bản đồ bên trong kia. - Tống Huyền gật đầu trả lời.

- Tống tiên sinh, anh nghĩ bức bản đồ kia sẽ là bản đồ về cái gì?

- Từ cảnh núi non của bản đồ thì đó là một chỗ Long Huyệt, em là thầy phong thủy nên sẽ hiểu rõ hơn anh. Anh đoán bản đồ kia hẳn là vẽ một tòa cổ mộ. - Tống Huyền trả lời.

- Ủm, em cũng cho là vậy! Tống tiên sinh, em thấy trên bản đồ có một dấu bút bi vẽ, đấy là anh vẽ sao? - Dương Tử Mi nhìn anh hỏi.

- Đúng vậy, anh đoán đó là vị trí cổ mộ.

Tống Huyền có vẻ xấu hổ cười:

- Trước đây, chưa thấy tấm bản đồ kia, anh có ham muốn đi tham quan lăng mộ đó một lần. Chủ nhân của ngôi mộ được hạ táng ở vùng đất Long Huyệt lại còn xuyên qua một ngọn núi hùng vĩ này. Khi còn sống chắc hẳn rất vinh quang lừng lẫy, đồ bồi táng cũng nhất định không phải dạng thường. Điều này đối với một người yêu thích đồ cổ như anh khó tránh khỏi bị mê hoặc.

- Cái này cũng có sức mê hoặc rất lớn với em.

Dương Tử Mi cười nói:

- Nhưng tại sao anh vẫn chưa đi?

- Thứ nhất, vị trí kia rốt cuộc là ở đâu anh vẫn chưa thể biết được. Thứ hai, anh đây dù sao cũng là thư sinh yếu ớt tay trái gà không chặt, mấy mảnh trộm mộ cũng không làm tốt. Cũng chỉ muốn thử một lần mà thôi. - Tống

Huyền cười.

- Vậy cũng đúng!

- Nhưng mà, Tiểu Mi, em có nhìn thấy bức tranh ở trang cuối cùng không?

- Có thấy.

- Người trên bức tranh kia, anh thấy rất giống bạn trai em đó.

- Đúng vậy, nếu anh ấy mặc giáp vào thì chắc chắn không khác gì đang vẽ anh ấy vậy. - Dương Tử Mi gật đầu, lúc nói đến Long Trục Thiên, đáy mắt cô tràn đầy tình cảm tự lúc nào.

Tống Huyền có chung suy nghĩ đấy khi nhìn cô:

- Vậy em biết bối cảnh của cậu ấy sao?

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Tạm thời em hoàn toàn chưa biết gì cả!

Chương 756: Thẻ bài gỗ đào (7)

- Tiểu Mi, sao em có thể kết giao với người hoàn toàn không quen biết chứ?

Tống Huyền ra vẻ của một người trưởng bối nhắc nhở cô:

- Chẳng lẽ em không sợ cậu ta sẽ gây ra chuyện nguy hiểm đối với em sao?

Dương Tử Mi nở nụ cười:

- Không có gì phải sợ cả! Em tin, ngay cả khi toàn bộ thế giới này làm tổn thương em thì anh ấy cũng sẽ không làm tổn thương em!

Tống Huyền nhìn cô đầy niềm tin đối với tình yêu của mình thì không khỏi có chút ảm đạm, chua xót.

- Tống tiên sinh, chị Thanh Mai cũng đối với anh như vậy đấy! - Dương Tử Mi thấy được vẻ ảm đạm trên mặt anh bèn mỉm cười.

Tống Huyền nghĩ ngợi chút thì thoải mái.

Đúng vậy, thậm chí nếu cả thế giới này có tổn thương anh. Anh cũng sẽ tin rằng vợ anh không bao giờ tổn thương anh!

Bản thân anh cũng có một tình yêu như vậy, cần gì phải đi ngưỡng mộ

người khác!

- Đúng rồi, Tổng tiên sinh! Em còn có một thứ nữa cho anh xem. - Dương Tử Mi nghĩ đến cái gương cổ chỉ chiếu được linh hồn người kia.

Bởi vì có liên quan với bức tranh nên cô vẫn để trong túi mang theo bên người, phòng ngừa bị đánh cắp.

Nếu ngày đó đặt trong két sắt, đoán chừng là nó cũng mất theo mấy thứ kia luôn rồi.

Cô thật sự hâm mộ chiếc nhẫn không gian của Tuyết Hồ, có thể giấu đồ vào trong không một dấu vết cũng sẽ không có bất cứ ai có thể trộm được! Hơn nữa, có thể mang theo bên người cái gì cũng có thể lấy ra cái đấy bất cứ lúc nào.

Chỉ tiếc, cô không thuộc Tiên tộc hay Yêu tộc gì, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể có được một chiếc nhẫn không gian nên chỉ có thể khổ sở mỗi ngày mang theo một cái túi đầy nhóc đồ.

Cô lấy ra một chiếc gương từ trong túi đưa cho Tổng Huyền:

- Tổng tiên sinh, anh xem thử chiếc gương này đi.

Tổng Huyền nhận lấy chiếc gương, nhìn hoa văn phía sau:

- Đây là một chiếc gương được chế tạo vào thời nhà Tần. Về ngoài có hơi khác với những cái bình thường. Anh thấy, nó hơi đặc biệt hơn một chút.

Tổng Huyền mở mặt gương ra vô tình chiếu thử, biểu cảm trên mặt đầy vẻ kỳ quái.

Anh ta chiếu thử chén trà trên bàn, rồi lại chiếu vào mình.

Nhìn thấy một người thường không để lộ ra biểu cảm như Tống Huyền lúc này lại kinh ngạc như vậy. Dương Tử Mi có cảm giác buồn cười nhưng không nói thẳng ra cái gương này quý dị ở chỗ nào mà chỉ đứng nhìn anh nghi hoặc chiếu khắp nơi.

Anh ta cầm gương chiếu vào Dương Tử Mi, thấy bóng cô trong gương rồi nghi hoặc chiếu lại mình, dáng vẻ như sắp sụp đổ đến nơi rồi.

Trán anh vã mồ hôi, tay cầm gương hơi run run:

- Tiểu Mi, anh... anh đã chết rồi sao?

- Xem mệnh lý với tướng mạo của Tống tiên sinh đây, ít nhất anh có thể sống đến tám mươi tuổi. - Dương Tử Mi cười.

Tống Huyền thở phào một hơi nhẹ nhõm:

- Vậy... sao gương không chiếu được anh chứ?

- Bởi vì đây là một cái gương phép, là gương không thể chiếu được hình người. Tống tiên sinh, anh cũng đừng căng thẳng quá, không phải chỉ có mình anh mới xảy ra việc này. - Dương Tử Mi giải thích.

- Vậy sao có thể chiếu thấy em chứ? - Tống Huyền chìa gương vào cô nghi hoặc hỏi.

- Bởi vì em là vu bà đó.

Dương Tử Mi nhe răng nói:

- Cái gương quỷ dị này không thể chiếu được giống người bình thường, anh có thấy ghi chép nào liên quan không?

Tống Huyền lại nhìn chiếc gương trong tay một lần nữa:

- Anh chưa bao giờ đọc được bất cứ quyển sách nào nói về gương không thể chiếu được hình người cả. Nhưng kỳ quái là anh cứ có cảm giác cái gương này rất quen, hình như gặp qua ở đâu rồi.

- À, là cùng với bộ giáp kia, bức tranh vẽ một người giống bạn trai em có đeo cái gương rất giống cái này. Em cũng đã đối chiếu qua rồi.

Chương 757: Thẻ bài gỗ đào (8)

Dương Tử Mi cũng không giấu diếm gì Tống Huyền:

- Tống tiên sinh, anh biết rõ vì sao người kia lại đeo gương này ở trên người sao?

- Trừ phụ nữ ra, người đàn ông bình thường sẽ không đeo gương trên người. Trên bộ giáp ngược lại có miếng hộ tâm. Lúc anh nhìn thấy bức tranh kia cũng có cảm giác rất kỳ quái, vì sao lại đeo một chiếc gương bên hông, chẳng lẽ chủ nhân bức tranh kia rất thích soi gương sao?

Nói xong, anh ta cũng thấy là lạ rồi nhìn sang Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cười cười:

- Bạn trai của em hình như không soi gương, cũng không đeo cái gương này trên người đâu. Công năng của cái gương này kỳ lạ thật, tuy không thể chiếu được con người nhưng lại có thể chiếu được linh hồn của con người. Chỉ là người bình thường không nhìn thấy được linh hồn mà thôi nên cho rằng gương này không chiếu được mình.

- Chỉ có thể chiếu được linh hồn sao?

Tống Huyền giơ gương lên tỉ mỉ soi, thuận miệng nói:

- Em có thể thấy linh hồn của anh ra sao ư?

- Chiếu vào trong gương thì em còn có thể thấy chứ xem như vậy thì không thấy.

Dương Tử Mi nhướng đầu qua, nhìn thoáng qua linh hồn của Tống Huyền. Linh hồn anh trông cũng sạch sẽ, cô cười nói:

- Linh hồn Tống tiên sinh rất sạch sẽ, cũng rất tinh khiết. Sau này có chết thì cũng lên thiên đường.

- Linh hồn sạch sẽ tinh khiết? Có ý gì vậy? - Tống Huyền khó hiểu.

- Thật ra linh hồn con người cũng có phân ra nặng nhẹ. Linh hồn càng thuần khiết khi chết đi sẽ có thể bay lên thiên đường. Còn ngược lại, linh hồn mà dơ bẩn thì sẽ rơi vào địa ngục... Có thể đến thẳng tầng thứ 18 của Địa Ngục. - Dương Tử Mi giải thích.

- Hóa ra là như vậy!

Tống Huyền lần đầu tiên nghe được linh hồn cũng phân thành nặng nhẹ.

Anh ta vốn không phải là người mê tín nhưng sau khi tiếp xúc với Dương Tử Mi, bên người cũng liên tục xảy ra những chuyện quỷ dị. Ví dụ như chuyện cái gương Phượng Hoàng hút máu làm Thanh Mai trúng tà. Thế nên anh ta cũng bắt đầu tin rằng có một sức mạnh thần bí đang không chế mà con người không thể nào biết được.

- Linh hồn của Tiểu Mi em hẳn cũng rất thuần khiết nhỉ? - Tống Huyền cầm gương hỏi.

Dương Tử Mi cười khở, không đáp lời.

Trong gương chỉ có thể chiếu ra một linh hồn bi thảm ở kiếp trước của cô, một mảng đục ngầu.

Về phần kiếp trước kia ra sao, cô cũng không biết nữa.

Nếu có thể chiếu được, đoán chừng cũng không phải là loại linh hồn thuần khiết này.

- Tiểu Mi, anh nhớ đến một cái gương trong truyền thuyết. Anh đang nghi ngờ cái gương này có thể là cái gương trong truyền thuyết. - Hai mắt Tống Huyền bỗng nhiên sáng rực nói.

- Hả? Gương gì? - Dương Tử Mi nôn nóng hỏi.

- Gương Chiếu Cốt của Vua Tần.

Tống Huyền chạm vào vài cái hoa văn trên gương nói:

- Chỉ có điều, gương này chỉ xuất hiện trong truyền thuyết. Có thật hay không anh cũng không biết!

- Gương Chiếu Cốt của Vua Tần?

Lần đầu tiên Dương Tử Mi nghe thấy nó:

- Đó là truyền thuyết gì?

- Truyền thuyết là Tần Thủy Hoàng lúc đang cai trị, có một lần đi tuần ở phía Nam, trên đường thấy một xác chết được vớt lên nằm trên bờ biển. Xác chết này là một ông lão, thân hình to lớn; vẻ ngoài không tầm thường; râu dài quá ngực; da thịt trắng nõn; mặc áo mũ vương giả xưa. Cũng chẳng biết trôi nổi trên biển bao lâu nhưng sắc mặt sinh động như còn sống, da

thịt cũng không có dấu hiệu bị ngâm lâu trong nước biển, giống như người sống đang ngủ mà thôi!

- Em cũng biết, Tần Thủy Hoàng đã thống nhất sáu nước, quyền lực cao như núi, cũng bắt đầu sợ cái chết. Cầu tiên vấn đạo khắp nơi hi vọng có thể trường sinh bất lão, cũng nghĩ đó là di hài của tiên nhân nên muốn đem thi thể kia đi cung phụng cúng tế.

Tống Huyền uống một ngụm trà, dừng lại một chút.

Chương 758: Gương chiếu cốt (1)

- Lúc ấy Tần Thủy Hoàng có rất nhiều phương sĩ luyện đan tu tiên cho ngài. Vài người phương sĩ kia cho rằng cái thi thể này không phải là di hài của tiên nhân hay đại loại vậy mà là một cương thi cổ đại, là yêu vật chẳng lành. Có thể gây mất nước hại dân, cần phải dùng việc cung phụng lại ngay lập tức. Tần Thủy Hoàng cũng tin vào lời của đám người phương sĩ đó, lo lắng sẽ bị mất nước nên ra lệnh cho đám phương sĩ dùng ba vạn tù nhân khổ sai đào xuyên một ngọn núi hoang để chôn xác cương thi, còn đúc một tượng thú đồng trấn thủ trên đỉnh núi. Hơn nữa ngài còn mời Tần Vương chiếu cốt kính trong Tần Vương bát kính trung khảm lên đầu pho tượng.

Tống Huyền nhìn Dương Tử Mi, lại bắt đầu thân phận thầy giáo của anh ta mà chỉ bảo:

- Tiểu Mi, em hẳn biết vì sao Tần Thủy Hoàng lại muốn dùng gương đồng để trấn áp cương thi chứ?

- Tất nhiên rồi, nếu không, cái danh thầy tướng phong thủy này của em là vứt đi mất.

Dương Tử Mi trả lời:

- Ở thời Tần Hán, người đời lan truyền rộng rãi cho rằng gương đồng có thể trấn áp cương thi. Bởi vì lúc ấy, gương đối với con người là chính dung, cho nên gương đồng chính là tiêu biểu có thể trấn áp cả trăm tà ma. Ngoài ra, từ góc độ phong thủy mà nói gương cũng đại diện cho cực dương, là

tượng trưng cho ban ngày, có sức mạnh kinh hoàng trái ngược với cực âm. Chỉ có điều... Tổng tiên sinh, vì sao cái gương dùng để trấn áp cương thi lại được gọi là gương Chiếu Cốt?

- Truyền thuyết có nói, Tần Thủy Hoàng thảo phạt sáu nước thống nhất thiên hạ, thu thập được không ít bảo vật thần khí của sáu nước đó. Trong số đó có cả tấm gương đồng của tổ sư Pháp Gia, gương Chiếu Cốt của Tần Vương. Tương truyền tấm gương này có thể soi thấu cả gân cốt kinh mạch trên thân thể con người, là một báu vật vô giá hiếm thấy trên thế gian. Gương này cũng mang theo tà khí nên Tần Thủy Hoàng đem cái gương Chiếu Cốt này bỏ chung với cỗ thi chôn cùng vào trong núi.

- Ha ha, có thể chiếu được mạch máu xương cốt của con người không phải là giống soi tia X quang lắm hay sao?

Dương Tử Mi cười, lấy gương cổ chiếu chiếu vào người mình:

- Nhưng mà... Tổng tiên sinh, cái gương này đâu thể chiếu được mạch máu xương cốt của con người đâu? Nó chỉ có thể chiếu được linh hồn người thôi, này phải gọi là gương Chiếu Hồn mới chuẩn.

- Không phải đâu Tiểu Mi! Truyền thuyết nói gương chiếu cốt của Tần Vương có hai mặt, một mặt có thể chiếu được mạch máu xương cốt con người, một mặt thì có thể chiếu được linh hồn con người. - Tổng Huyền lắc đầu.

- Có hai mặt? Nhưng chiếc gương này chỉ có một mặt chiếu linh hồn con người thôi.

Dương Tử Mi lật chiếc gương lại, xem mặt sau của nó:

- Mặt sau này cũng không phải là mặt gương.

- Để anh xem kỹ lại xem.

Tống Huyền lấy gương qua, lấy từ trên người ra một cái kính hiển vi chuyên dụng để giám định, xem xét cẩn thận. Cuối cùng, vẻ mặt anh vui mừng, ngẩng đầu lên nói:

- Tiểu Mi! Không sai... niên đại của mặt sau không giống với niên đại của tay cầm. Rất có khả năng, mặt sau này đã bị khảm nạm lại, có thể mặt chiếu được mạch máu xương cốt người đã bị bịt kín lại rồi.

- Thật sao?

Dương Tử Mi cầm lấy kính hiển vi lại, cũng rất cẩn thận quan sát, phát hiện thật sự không giống nhau.

- Tiểu Mi, em mở nó ra xem sao?

Tống Huyền tuy trân trọng yêu thương đồ cổ như bảo bối nhưng lại càng hiểu kỳ nhiều hơn. Thế gian này thật sự có loại gương thể xuyên thấu qua mạch máu xương cốt thân thể con người như tia X quang.

Đối với mặt gương chiếu được linh hồn kia, bởi vì chính anh ta không nhìn thấy nên cũng bán tín bán nghi. Nhưng đối với mặt gương chiếu được xương kia thì tràn ngập hiếu kỳ.

Dương Tử Mi hơi chần chờ.

Một mặt cô càng muốn khám phá đáp án của chiếc gương này hơn cả Tống Huyền. Nhưng mà thứ này là cùng với bức tranh giống Long Trục Thiên, nếu như phá hủy không biết sau này đi xuống cổ mộ có ảnh hưởng gì không?

Chương 759: Gương chiếu cốt (2)

- Tiểu Mi, chẳng lẽ em không dỡ tháo nó ra sao?

Thấy trên mặt cô đầy vẻ do dự, Tống Huyền hơi không cam lòng mà sờ vào vết cắt trên mặt trái gương:

- Mặt trái gương bị phá cũng có thể không ảnh hưởng đến công hiệu của gương, anh sẽ cẩn thận.

Dương Tử Mi nghĩ ngợi:

- Vậy đành để Tống tiên sinh vất vả rồi.

Tống Huyền nghe cô trả lời thì vui mừng:

- Vậy em chờ một chút, anh về nhà lấy công cụ.

Nói xong, anh ta cũng nhanh chóng đứng dậy chạy vội ra ngoài.

Dương Tử Mi nhìn bóng dáng anh bước đi nhanh như vậy, hoàn toàn không giống với phong cách chậm chạp thường ngày của anh ta.

Đến bây giờ cô vẫn cho rằng người như Tống tiên sinh đã tu luyện đến cảnh giới Thái Sơn có sập ngay trước mắt vẫn không di chuyển, vậy mà giờ vẻ mặt anh ấy lại háo hức như thế này.

Cô cầm gương xem lại lần nữa. Thật sự hi vọng đúng như lời Tống Huyền nói, cái này là gương chiếu cốt của vua Tần.

Nếu cô có thể mang theo bên mình một cái gương giống tia X quang, sau này cô có làm nghề y sẽ lợi tới cỡ nào chứ.

Lam Nha Nha làm xong công việc đi ra, thấy cô đang soi gương thì cũng đoạt lấy, soi soi mặt mình sau đó than một tiếng:

- Nếu trên đời này có một loại gương có thể chiếu thấy người tiền duyên hậu thế với mình thì sẽ kỳ diệu tới cỡ nào nhỉ?

- Ha ha, loại gương đấy chắc Thượng Đế mới có. Chờ sau này cậu lên thiên đường, nhân tiện trộm đem xuống đây cho mình xem với. - Dương Tử Mi cười.

- Nếu mình có thể lên thiên đường thì cậu cũng có thể thôi. Cậu còn thông minh hơn mình, cậu đi trộm, mình giúp cậu canh. - Lam Nha Nha nheo mắt cười.

- Cũng có thể mình không lên thiên đường, linh hồn mình đã đục ngầu một mảng, không xuống 18 tầng địa ngục đã mừng lắm rồi. - Dương Tử Mi lắc đầu.

- Vậy mình với cậu cùng xuống địa ngục đi, đến lúc đó cậu nên giữ chặt lấy mình. Nếu không, chỉ có một người lên thiên đường, mình cũng cảm thấy thiên đường như địa ngục.

Lam Nha Nha vẽ mặt đau khổ:

- Mình với cậu là bạn bè. Dù sau này cậu đi đâu, mình sẽ cùng cậu đi đến đấy!

- Hì hì, chẳng lẽ cậu định không kết hôn luôn hay sao?

- Thì kết hôn với cậu nè, dù sao mình cũng nhờ hết cả vào cậu!

Lam Nha Nha ôm cánh tay cô, dụi dụi mặt vào vai cô, nhe răng trêu chọc:

- Cậu là chồng của mình! Cậu là tất cả của mình! Cậu là của mình...

- Ghê quá, ai thêm cậu làm chồng của mình? Mình muốn làm vợ của Long Trục Thiên, cậu đi tìm thiếu tá La Anh Hào mà làm chồng đi! - Dương Tử Mi liếc cô một cái.

Lam Nha Nha nghe xong, cả gương mặt nhỏ nhắn đều ửng đỏ, hờn dỗi đẩy cô ra:

- Thiệt tình, đang yên đang lành chọc người ta với thiếu tá La làm gì? Người như thiếu tá La có điên đâu mà để ý đến mình!

- La Anh Hào có gì đặc biệt hơn người khác? Cậu thì có gì kém hơn? Anh ta dựa vào đâu mà xem thường cậu chứ? Mình nói chứ, phải là cậu xem thường anh ta mới đúng.

Mặt Lam Nha Nha càng lúc càng đỏ hơn, hai mắt đen láy lại có chút ảm đạm:

- Thiếu tá La là một tên cao phú soái điển hình, mà mình thì... ha ha, người không ra người mà quý cũng chả ra quý.

Xem ra bây giờ cô đã bắt đầu rung rinh La Anh Hào rồi.

Dương Tử Mi ôm vai Lam Nha Nha:

- Nha Nha, nhớ cho kỹ đây! Cậu không có một điểm nào tệ cả, xứng với bất cứ người đàn ông nào trên thế gian này, chỉ có dư chứ không có thiếu! Cậu có Âm Dương nhãn là vì linh hồn cậu thuần khiết. Ông trời chọn cậu làm cầu nối với quỷ thần, đó không phải là một tội lỗi mà là một vinh hạnh đó.

- Cảm ơn Tử Mi, cậu lúc nào cũng an ủi mình như vậy, làm mình có thể tin tưởng vào cuộc đời. Lúc trước khi chưa gặp được cậu, mình thật sự là người không ra người quỷ không ra quỷ! - Lam Nha Nha nhìn Dương Tử Mi đầy cảm kích.

Chương 760: Phóng xạ (1)

Tống Huyền lại đến đây một lần nữa, còn đem đến một bao công cụ lớn, chưa kịp lau mồ hôi đã nôn nóng nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, bây giờ anh muốn tháo dỡ tấm gương kia ra, em thấy được không?

Dương Tử Mi gật đầu:

- Em cũng rất tò mò cái gương này cuối cùng có phải gương Chiếu Cốt không. Tống tiên sinh, anh phải cẩn thận đó! Đừng làm hỏng tấm gương này.

- Được, anh sẽ cẩn thận! - Tống Huyền cầm công cụ của anh ta ra bắt đầu cẩn thận tháo dỡ gương.

Dương Tử Mi và Lam Nha Nha đứng một bên nín thở dõi theo, dựa vào chỉ dẫn của anh ấy mà giúp được một ít việc.

Đoán chừng khoảng hai giờ sau, mặt sau của gương đã bị Tống Huyền tháo dỡ hoàn toàn.

Có điều mặt gương cũng không lộ ra ngay lập tức mà có một tầng sập mỏng manh bao trùm phía sau giống như muốn che dấu bí mật gì đó.

Tống Huyền hít sâu một hơi, đang định tiếp tục bỏ mặt sập kia đi đã bị

Dương Tử Mi ngăn lại.

- Tổng tiên sinh, khoan chạm vào đấy!

- Vì sao chứ?

Tổng Huyền ngừng động tác trong tay, nhìn cô đầy khó hiểu:

- Bây giờ chỉ còn có một tầng sáp, bỏ đi rất dễ dàng.

- Em chỉ sợ...

Dương Tử Mi cầm gương ra xa một chút:

- Anh thử nghĩ lại xem, nếu đây đúng thật là một tấm gương Chiếu Cốt. Có thể chiếu ra xương cốt, tâm mạch của của con người... Chẳng phải sẽ giống như X quang hay sao? Có khả năng nó sẽ khiến con người bị thương.

Tổng Huyền nghe vậy liền giật mình, tay cầm công cụ cũng hơi run một chút.

Lời Dương Tử Mi cũng không phải là không có căn cứ.

Vừa rồi anh ta tháo dỡ mặt kính cổ phía sau mất hơn hai giờ. Nếu đúng như lời Dương Tử Mi nói thì phải làm thế nào bây giờ?

Dương Tử Mi nhìn ra được bất an của anh, cảm thấy áy náy do ban nãy mình không suy xét chu toàn:

- Tổng tiên sinh, trước hết đừng quan tâm đến lớp sáp kia nữa. Em bắt mạch cho anh.

Tống Huyền gật đầu nhìn cô, đưa tay ra đặt trên mặt bàn.

Tống Huyền có một đôi tay giống như một nghệ thuật gia, tay thon dài, khớp xương rõ ràng hơi tái nhợt.

Dương Tử Mi đặt ngón tay lên trên cổ tay anh ấy...

Mạch đập của anh ấy hình như có chút khác thường, vì vậy cô liền mở thiên nhãn ra xem tương lai của anh.

Vừa thấy được một đoạn ngắn, cô đã hoảng sợ.

Trong đoạn tương lai ngắn ngủi mơ hồ kia, cô thấy mái tóc vừa dày vừa đen như mực của Tống Huyền biến thành đầu hói thưa thớt tóc. Nét đẹp trên gương mặt đã xuất hiện một ít đốm trắng khó nhìn.

Lòng cô chùn xuống. Ánh mắt nhìn Tống Huyền chứa bất an, ngại ngùng và thương xót.

Thấy ánh mắt này của cô, sắc mặt Tống Huyền biến đổi, giọng điệu căng thẳng hỏi cô:

- Tiểu Mi, thân thể của anh không có vấn đề gì chứ?

Dương Tử Mi xoay đầu tránh ánh mắt của anh, lắc đầu nói dối:

- Không có vấn đề gì lớn!

Làm sao Tống Huyền không nhận ra cô đang nói dối được chứ?

- Tiểu Mi, em nói thật cho anh biết đi. Dù sao anh cũng không phải một đứa bé, anh phải biết được tình trạng thực sự của mình.

Ánh mắt anh đến gần Dương Tử Mi:

- Có phải anh thật sự đã nhiễm phải thứ phóng xạ nghiêm trọng đó rồi hay không?

- Ừ!

Dương Tử Mi đành nặng nề gật đầu:

- Tổng tiên sinh, là do em suy nghĩ không chu toàn đã để tấm gương này hại anh. Trước tiên anh cứ nằm xuống đây để em châm cứu xem thử có thể ngăn cản nguy hiểm của phóng xạ hay không.

Sắc mặt Tống Huyền trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, ngồi chờ ra trên ghế hỏi một tràng:

- Tiểu Mi, rồi anh sẽ trở nên thế nào? Có phải sẽ chết hay không?

- Để em xem thử đã.

Dương Tử Mi dựa vào ngày sinh tháng đẻ của Tống Huyền, gieo một quẻ.

Trước kia cô cũng từng xem thử mệnh của Tống Huyền. Mệnh của anh cực kỳ tốt, trừ một ít sóng gió nho nhỏ thì xem như là không có tai ương, không có vất vả, sống hết một đời phú quý bình an.

Chương 761: Phóng xạ (2)

Nhưng hiện tại quẻ tượng lại phát sinh sự thay đổi.

Dương Tử Mi tâm trạng nặng nề gieo quẻ lại một lần nữa. Quả nhiên phát hiện hậu vận của anh vì bệnh tật mà chết, nhiều tai nạn... Thậm chí, năm bốn mươi tuổi còn gặp phải kiếp nạn cực lớn không vượt qua được, tính mạng có lẽ vì vậy mà kết thúc.

- Như vậy làm sao được?

Nếu Tống Huyền có chuyện gì, Lâm Thanh Mai và đứa con trai sắp chào đời biết phải làm sao?

Cô phải thay đổi vận mệnh này mới được.

Quẻ tượng về vận mệnh của một người không phải luôn luôn không thay đổi, mà nó sẽ biến hóa khi có sự chuyển biến xuất hiện.

Nhìn thấy bộ dạng của cô, Tống Huyền có lẽ đã đoán được phần nào tình hình của bản thân.

Anh ngược lại rất thản nhiên và bình tĩnh.

Đương nhiên, anh vẫn luôn giữ cho mình một tâm thái "Dù còn sống một giây vẫn phải sống".

- Đưa gương cho anh, anh tiếp tục đi gỡ bỏ lớp sáp nặn. Dù sao cũng đến nước này rồi, không thể từ bỏ được! - Anh thản nhiên nói.

Biểu hiện bình tĩnh, lạnh lùng trên gương mặt anh khiến Dương Tử Mi cảm thấy trong lòng đau thắt.

- Không có chuyện gì đâu...

Tống Huyền nhìn cô:

- Mọi thứ cũng chỉ là số mà thôi! Nếu anh thật sự có chuyện, Thanh Mai và thằng bé phải nhờ đến em rồi. Anh tin em có thể chăm sóc tốt cho họ, như vậy anh cũng chẳng còn gì phải bận tâm nữa.

Nhìn thấy bộ dạng dạn dò hậu sự của anh, trong lòng Dương Tử Mi càng thêm chua xót:

- Tống tiên sinh, em nhất định sẽ tìm cách giúp anh tiêu diệt thứ phóng xạ đó!

- Cảm ơn Tử Mi, anh tin em! - Tống Huyền nhìn cô cười rồi cúi đầu gỡ sáp.

Sáp nặn gỡ hết, hiện ra rõ ràng không phải chiếc gương như họ nghĩ mà là một bức tranh được đúc bằng đồng.

Trên đó vẽ một người trong bộ áo giáp oai phong lẫm liệt, nhìn giống Long Trục Thiên. Tuy nhiên bức vẽ có điểm không giống, đó là người này cười trên một con Tỳ Hưu diện mạo vô cùng hung ác.

Bên hông người này có đeo một miếng gương. Trên mặt gương hình như hiện ra một tia sáng, tia sáng chiếu đến cái đầu lâu đặt bên trên con vật.

Dương Tử Mi và Tống Huyền đều giật mình khi nhìn thấy bức tranh.

- Tiểu Mi, đây không phải là gương chiếu cốt? Vậy tại sao anh lại nhiễm phóng xạ? - Tống Huyền hỏi đầy nghi hoặc.

- Nhưng mà tại sao chiếc gương lại chiếu vào cái đầu lâu? Ý nghĩa của bức tranh này, rốt cuộc thì muốn nói cái đầu lâu vốn dĩ là một người, bị gương chiếu ra nhìn thành đầu lâu... Hay là, đây vốn dĩ là một cái đầu lâu? - Dương Tử Mi nghi hoặc hỏi.

Không thể có chuyện tự nhiên đi soi một cái đầu lâu được, có lẽ nó có ý nghĩa là chiếc gương có thể chiếu ra xương cốt.

Tống Huyền nhìn chiếc gương đầy nghi hoặc:

- Lẽ nào phải gỡ thêm một lớp nữa?

- Không cần đâu!

Dương Tử Mi ngăn lại:

- Thầy Tống, chúng ta nên đi đến bệnh viện trước. Dùng máy móc y học kiểm tra tình trạng phóng xạ của anh để còn sớm điều trị.

- Tiểu Mi, em cũng cần kiểm tra! Dù sao em cũng tiếp xúc rất gần với anh.

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Em không cần, cũng may lúc này Lam Nha Nha sớm rời khỏi.

- Tại sao?

- Kết cấu cơ thể em có thể không giống với người bình thường, các chất phóng xạ thông thường không thể gây ảnh hưởng tới em.

Tống Huyền không nói thêm lời nào nữa, chỉ có điều anh cảm thấy không cam tâm. Chính mình đã hi sinh bản thân để mở chiếc gương, kết quả lại không phát hiện ra chiếc gương có thể soi xương cốt kinh mạch.

- Tử Mi, hay là chúng ta mang luôn chiếc gương này đi kiểm tra xem tính phóng xạ có mạnh hay không?

- Ừm, em cũng nghĩ như vậy! - Dương Tử Mi gật đầu, cô cũng rất muốn biết, sau khi bị gỡ ra thì tính nguy hại của chiếc gương mạnh đến cỡ nào.

Mục đích cầm chiếc gương của người đàn ông trên bức tranh có phải là lợi dụng phóng xạ để hại người khác hay không?

Chương 762: Sự phụ mất tích

Dương Tử Mi đi cùng Tống Huyền tới bệnh viện để tiến hành kiểm tra. Kết quả kiểm tra cơ thể quả thực đã nhiễm phóng xạ nghiêm trọng, dẫn đến sự gia tăng số lượng tế bào bạch cầu, gây thiếu máu. Thời gian ủ bệnh đã hai tuần rồi.

Đã ủ bệnh hai tuần?

Lẽ nào chuyện này không liên quan đến chiếc gương?

- Tiểu Mi, đừng vội nói với Thanh Mai để cô ấy khỏi lo lắng.

Khuôn mặt Tống Huyền tái nhợt khi cầm giấy xét nghiệm nhưng tinh thần thì bình tĩnh khác thường.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Bác sĩ khuyên anh nên nhập viện sớm, chị Thanh Mai sớm muộn gì cũng biết. Hơn nữa, bác sĩ nói do phát hiện kịp thời nên chỉ cần điều trị thì sẽ không có chuyện gì. Em cũng sẽ cố gắng nghiên cứu làm sao để kích thích lực sống của tế bào hồng cầu.

- Cảm ơn Tử Mi, anh chuẩn bị đi trung tâm trị liệu, dù sao ở đó các thiết bị trị liệu cũng hiện đại hơn. Anh có thể nói dối Thanh Mai là anh đi tham gia hội thảo nghiên cứu.

Đôi mắt Tống Huyền mang một màu u tối:

- Nếu anh có xảy ra chuyện gì, em nhất định phải chăm sóc bọn họ giúp anh!

Dương Tử Mi đau khổ gật đầu.

Y thuật của cô dù lợi hại nhưng cũng chưa đạt đến trình độ có thể chữa trị ung thư, không dám lấy đây làm cơ hội biến Tống Huyền trở thành vật thí nghiệm.

Nếu không phải vì sự phụ thì cô có thể đi cùng Tống Huyền tới trung tâm tình. Vừa có thể thử dùng cách châm cứu phối hợp điều trị, vừa có thể đi tìm thẻ bài gỗ đào trong tay hội trưởng ở hội học thuật đồ cổ tình.

Tống Huyền không thể nói cho người nhà biết bệnh tình, một mình ở nơi xa lạ chống chọi với bệnh tật thì cô đơn và đau khổ biết mấy?

Dương Tử Mi càng thêm đau buồn.

Kết quả kiểm tra chiếc gương có rồi, không hề có bất cứ nguyên tố phóng xạ nào.

Điều này chứng tỏ việc Tống Huyền bị nhiễm phóng xạ không liên quan gì đến chiếc gương.

Có lẽ chiếc gương cũng không như trong truyền thuyết nói giống tia X, có thể soi được gân cốt kinh mạch con người.

Điều này giúp Dương Tử Mi giảm nhẹ được cảm giác tội lỗi.

Nếu không, cô cũng thật sự không biết phải làm thế nào để đối diện với

Lâm Thanh Mai và đứa bé trong tương lai.

Đưa Tống Huyền về tới phố Văn Lai, Dương Tử Mi lo lắng không thể đóng giả như không có chuyện gì trước mặt Lâm Thanh Mai liền không bước vào tiệm mà quay về nhà luôn.

Cô còn chưa về tới nhà thì đã nhận được điện thoại của Lam Nha Nha gọi đến:

- Tử Mi, không hay rồi! Sư phụ và Tiểu Hắc đều không thấy đâu cả.

Trong lòng Dương Tử Mi chùn xuống:

- Xảy ra lâu chưa?

- Lúc bạn và thầy Tống đi bệnh viện, mình liền chuẩn bị mang đồ ăn vào cho Tiểu Hắc. Nào ngờ không thấy người đâu, bạn nhanh đi tìm đi! - Lam Nha Nha vừa nói vừa khóc nức nở.

Tim Dương Tử Mi đau nhói như có ai cào cấu, nghẹn đến không thở nổi.

Cô lao về nhà, đẩy cửa ra... Quả nhiên trên giường trống trơn.

Thật sự không thấy sư phụ đâu nữa.

Tiểu Hắc cũng không thấy.

Cô chạy ra sân sau, nơi ở của sư phụ, cũng không thấy người đâu.

- Sadako đâu? Nha Nha, có phải bạn luôn ở cạnh Sadako? - Dương Tử Mi chộp lấy hai cánh tay của Nha Nha và hỏi.

- Ừm, mình luôn ở bên trong bếp cùng cô ấy để học nấu ăn. Cô ấy đi ra ngoài tìm đạo trưởng rồi! - Dương Tử Mi gọi điện cho Sadako.

- Cô chủ, tôi đang tìm kiếm ở gần đây nhưng không thấy đạo trưởng. - Giọng nói của Sadako có phần nôn nóng.

Dương Tử Mi lái xe ra ngoại ô tìm Sadako, cô quỳ xuống trước mặt Dương Tử Mi:

- Xin lỗi cô chủ, là do Sadako bất tài nên đã để đạo trưởng mất tích rồi.

- Đứng lên đi! Không phải việc của cô.

Giờ không phải là lúc khiển trách.

- Có bất kỳ dấu vết nào liên quan đến sư phụ không?

Sadako lắc đầu.

Chương 763: Đôi mắt của bồ tát

Dương Tử Mi gọi điện nhờ Mộ Dung Vân Thanh giúp tìm kiếm toàn bộ thành phố.

Sau ba ngày mà vẫn không tìm ra bất kỳ tin tức gì liên quan đến sư phụ. Đến ngay cả vùng đất mới đào trên núi, cô cũng đào lại một lần nữa xem sư phụ có ở bên trong hay không?

Lần tìm kiếm này, cô không tìm thấy sư phụ nhưng lại phá được mấy vụ án liên quan đến những người mất tích ở thành phố A.

Dương Tử Mi quay về đạo quan ở trên núi.

Nhìn thấy đạo quan quen thuộc, cô bất giác giàn giụa nước mắt.

Khoảng thời gian mười mấy năm sư phụ ở trên núi khiến cô cảm giác như ngay trước mắt. Trong đầu cô tràn ngập lòng từ ái, ánh mắt và giọng nói của sư phụ.

Cô đẩy cánh cửa được khép hờ của đạo quan, thiếu đi nhân khí, mùi ẩm mốc do lâu ngày không quét dọn xộc lên mũi. Xung quanh tường giếng đầy mạng nhện, những vật phẩm trong đạo quan cũng không có ai lau chùi, trở nên ẩm mốc hôi thối.

Lúc sư phụ còn ở đây, ngày nào người cũng cần mẫn quét dọn, vệ sinh đạo quan.

Giờ đây trở nên thế này, cô cảm thấy vô cùng đau buồn.

Cô bước vào phòng của sư phụ, quả nhiên tro bụi phủ khắp nơi, không hề có dấu vết của ai bước vào.

Cô đi đến con suối nơi cô và sư phụ luyện công phía sau núi, lá rụng phủ kín mặt đất đầy hoang vắng.

- Sư phụ... - Cô hét lên đầy nghẹn ngào.

“Nữu Nữu, ta ở đây!”

Cô thật sự kỳ vọng có thể nghe thấy sư phụ trả lời như lúc xưa.

Đáng tiếc rằng cô chỉ nghe thấy tiếng chim kêu, tiếng gió thổi, tiếng lá xào xạc chứ không hề nghe thấy âm thanh đáp lại của sư phụ.

Cô biết sư phụ nhất định không hy vọng đạo quan mà người sống mười mấy năm. Hôm nay lại trở nên hoang tàn như vậy, cô bắt đầu dội nước, chuẩn bị dọn dẹp, vệ sinh đạo quan.

Cô hi vọng có một ngày, khi sư phụ đột nhiên quay về có thể thoải mái ở lại.

Cô đứng trên bàn, cầm khăn lau bức tượng Bồ Tát phổ độ chúng sinh đang phủ đầy mạng nhện và tro bụi, nhìn thấy bình Ngọc Tịnh vốn dĩ được cầm trên tay giờ không thấy đâu, cô liền đưa tay sờ sờ chấm Chu Sa giữa trán bức tượng.

Nếu không phải bị bình Tịnh Ngọc đập trúng thì cô đâu có thể được sinh ra một lần nữa, thay đổi bi kịch kiếp trước của bản thân.

Nhưng đây chẳng phải là bình Ngọc Tịnh được làm từ đất sét bình thường hay sao?

Tại sao sau khi bị đập trúng, điều kỳ diệu lại xảy ra?

Cô nghĩ không ra, liền ngẩng đầu nhìn đôi mắt như đang thương xót thiên hạ của Bồ Tát, mong muốn tìm kiếm được câu trả lời.

Đáng tiếc, đôi mắt kia dù được điêu khắc truyền thần thì cũng chỉ được làm từ đất sét, cô không thể tìm ra đáp án.

Cô chỉ có thể nhẹ nhàng, cẩn thận lau lớp bụi trên người Bồ Tát mà thôi.

Khi cô cúi đầu cọ rửa, đột nhiên cảm giác như trên đỉnh đầu có một đôi mắt đang nhìn cô, cô vội vàng ngẩng đầu nhưng lại không phát hiện ra điều gì.

Cứ cúi đầu xuống là cô lại có cái cảm giác đó.

Cô giả vờ như không có cảm giác gì, tiếp tục lau chùi.

Cô cứ lau, cứ lau rồi đột ngột ngẩng đầu lên và nhìn thấy đôi mắt Bồ Tát như chột lóe sáng.

- Bồ Tát! - Cô kinh ngạc, vội đứng dậy nhìn thẳng vào đôi mắt của Bồ Tát.

Nhưng đôi mắt nhiều màu sắc kia không hề có bất kỳ thần thái gì.

Kỳ lạ!

Chẳng lẽ là ảo giác?

Dương Tử Mi không nhận được liền giờ tay chạm nên đôi mắt Bồ Tát.

- Ừm... Hình như có độ ấm nhưng không giống độ ấm của đất sét.

Cô nhắm mắt lại, loại bỏ suy nghĩ rối rắm. Đôi tay chạm vào đôi mắt của Bồ Tát và từ từ cảm nhận, thật sự có cảm giác như khí tức đang lưu thông, giống như một sinh mệnh bình thường.

Lẽ nào Bồ Tát hiển linh?

Dương Tử Mi vừa mừng vừa sợ. Vội khụy 2 đầu gối quỳ bên trên bồ đoàn phía trước, thành kính ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy thương xót của Bồ Tát:

- Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, cầu xin người hiển linh chỉ dẫn con, cho con biết sư phụ đang ở đâu?

Bồ Tát chỉ cười mà không trả lời, biểu cảm giống như mọi sự đều biết nhưng trong đôi mắt không có bất ánh sáng nào.

Chương 764: Thiên kiếp

Dương Tử Mi không bằng lòng liền nhảy lên bàn một lần nữa, đưa tay chạm vào mặt của Bồ Tát.

Thật sự có thể cảm nhận được khí tức mơ hồ bên trong.

Cô thật sự không thể tin, đồ vật được làm từ đất sét lại có nhiệt độ và khí tức.

Lẽ nào bên trong có giấu thứ gì đó?

Cô vòng qua phía sau Bồ Tát, tìm kiếm xem có chỗ nào rỗng hay không, nói không chừng có chuột đào lỗ ở bên trong.

Đằng sau Bồ Tát không hề có vết nứt, cô liền chui xuống dưới gầm bàn, lấy dao ra và đục một cái lỗ.

Vừa đục xong, còn chưa kịp nhìn thì một bóng dáng đầy lông như một quả cầu tuyết trắng nhảy vọt ra, khiến cô giật mình.

Cô nhìn kỹ, hóa ra là một con hồ ly toàn thân trắng như tuyết. Cô kêu lên thích thú:

- Tuyết Hồ, là cậu sao?

Vừa nói xong liền đưa tay ra ôm nó.

Đôi mắt đen của hồ ly đột nhiên lóe lên, thần sắc kinh hãi, kêu lên một tiếng, sau đó liền chui lại vào cái lỗ vào bên trong tượng Bồ Tát.

Dương Tử Mi bỗng nhiên cảm thấy trời như tối lại, cô liền quay người nhìn lên bầu trời.

Vừa nãy rõ ràng bầu trời còn trong xanh, đột nhiên lại nổi gió, mây đen kéo đến. Giống như bị ai xua đến đây, không ngừng bay về tập trung trên đỉnh đầu tòa đạo quan, nhìn cảnh tượng giống như muốn nổ tung.

Loại thời tiết này rất không bình thường.

Dương Tử Mi tâm trạng nặng nề, nghĩ đến hồ ly ở dưới tượng Bồ Tát.

Lẽ nào thời tiết thay đổi đều do nó mà đến?

Đây chính là thiên kiếp?

Xoẹt xoẹt!

Điện tích trong mây đen phóng ra.

Luồng điện phóng ra giống như một con rắn lửa, phóng trực tiếp từ trong mây đen ra, sấm rền vang.

Dương Tử Mi không nghĩ nhiều nữa, nhảy lên trên ôm lấy bức tượng Bồ Tát.

Một tiếng sấm rền vang nổ ra ngay trên đỉnh đầu cô, vốn dĩ định đánh trực tiếp vào Bồ Tát thì đột nhiên chệch hướng, đánh lên tường.

Một tiếng nổ âm vang!

Cả bức tường bị nứt làm đôi, ngói trên nóc nhà rầm rầm rơi xuống.

Vài miếng ngói đập trúng người Dương Tử Mi. Đầu cô cũng bị đập trúng, máu chảy ròng ròng.

Nhưng cô không hề buông lỏng bức tượng Bồ Tát, vẫn ôm chặt lấy.

Lại tiếp tục một tia sét giáng xuống, vẫn cứ đánh chệch qua một bên của cô

Tiếp tục một tia...

Toàn bộ đạo quan dưới luồng sét trở thành một đồng hoang tàn, chỉ có bức tượng Bồ Tát mà Dương Tử Mi ôm là còn nguyên vẹn.

Có điều, Dương Tử Mi trông thật thảm hại. Ngoài đầu bị ngói đập trúng, còn bị một thanh xà ngang rơi trúng chân, đau đến nỗi cô chỉ muốn nhảy dựng lên.

Sau ba tia sét đánh, trên bầu trời mây đen dày đặc nhanh chóng tản ra.

Bầu trời lại khôi phục lại vẻ trong xanh vốn có, mặt trời chói rọi, chiếu sáng trên đỉnh đầu.

Nếu không phải bốn bề chung quanh trở nên hỗn độn thì cô cũng không tin ba tia sét lúc nãy thực sự tồn tại.

Hồ ly chui ra từ dưới bức tượng, đôi mắt đen lấp lánh, dễ thương nhìn Dương Tử Mi vẫn đang ôm tượng đất sét. Khoé mắt nó bất ngờ lặn xuống một giọt nước mắt, rơi xuống đất rồi đột nhiên biến thành một viên đá thủy

tinh trong suốt giống như kim cương lóe sáng lung linh.

Dương Tử Mi nhảy từ trên xuống, nhặt viên đá thủy tinh do nước mắt tạo thành, cẩn thận đánh giá con hồ ly đang đứng ngay trước mặt.

Thân hình giống Tuyết Hồ, tuy nhiên vẫn có điểm khác biệt.

Con hồ Ly này giống Tuyết Hồ là có toàn thân màu trắng nhưng ở giữa trán có một sợi lông cuộn màu vàng chói mắt, giống như được dệt từ kim tuyến.

Hơn nữa, đây là một con hồ ly cái.

Nhận ra không phải là Tuyết Hồ, trong lòng Dương Tử Mi ngập tràn thất vọng.

Chương 765: Liên Y Bạch Hồ

- Tại sao cậu lại không phải là Tuyết Hồ?

Dương Tử Mi đưa tay xoa xoa đám lông xù trên đầu nó, đau lòng nói:

- Không biết lúc Tuyết Hồ chịu thiên kiếp, có ai bảo vệ cậu ấy không?

Lúc này, cô liều mạng không sợ sét đánh, không sợ xà nhà đập, ôm ghì lấy bức tượng Bồ Tát không rời là vì cô nghĩ rằng nó chính là Tuyết Hồ. Cô muốn bảo vệ nó thoát khỏi thiên kiếp này.

Nào ngờ lại là một con hồ ly khác khiến cô không tránh khỏi đau lòng.

Bạch Hồ dơ móng vuốt với bộ lông xù xù giống hệt Tuyết Hồ, đập nhẹ nhẹ lên cổ tay cô, ánh mắt nhỏ tròn tràn ngập sự cảm kích.

- Cậu tên là gì?

Mặc dù không phải Tuyết Hồ nhưng cũng là đồng loại. Nhìn thấy nó cô cũng có thể giảm bớt phần nào nỗi nhớ Tuyết Hồ.

Bạch Hồ chớp chớp mắt nhìn cô một cái, dùng vuốt viết trên mặt đất hai chữ: “Liên Y.”

Đây là chữ tiểu Triện, hơn nữa được viết vô cùng đẹp, khiến Dương Tử Mi vô cùng kinh ngạc. Thật sự không nghĩ rằng hồ ly cũng có thể viết chữ.

- Cậu tên Liên Y?

Bạch Hồ gật đầu.

- Cậu biết nói chuyện không?

Bạch hồ lắc đầu, tiếp tục dùng vuốt viết bống chữ trên đất: “Tôi biết viết chữ.”

- Vừa nãy là cậu chịu thiên kiếp? - Dương Tử Mi nghĩ tới ba tia sét đáng sợ lúc nãy, lòng vẫn còn sợ hãi hỏi.

Bạch Hồ gật đầu, tiếp tục viết trên đất: “Cảm ơn cậu cứu tôi.”

- Không cần cảm ơn, vừa nãy tôi tưởng cậu là một con hồ ly khác mới xả thân để cứu.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ nói, giơ tay sờ lên chỗ bị viên ngói rơi trúng đầu, máu đã ngừng chảy nhưng tóc dẫm mùi máu, cô cảm giác không được thoải mái.

Chân bị cây xà ngang đập trúng giờ vẫn còn rất đau, cô liền lấy tay xoa xoa.

Bạch hồ tiếp tục viết trên đất: “Vẫn phải cảm ơn cậu! Không có cậu, tôi sẽ không thể thoát khỏi lần Thiên kiếp này.”

Dương Tử Mi nghĩ đến Tuyết Hồ đã từng nói nó phải đổi mặt với lần Thiên kiếp thứ ba, liền nói:

- Các cậu đều phải chịu ba lần Thiên kiếp hay sao? Đây là lần thứ mấy của

cậu?

“Lần đầu tiên.” - Bạch Hồ viết.

- Thiên kiếp lần thứ ba có phải rất đáng sợ không? - Dương Tử Mi căng thẳng hỏi.

Trên gương mặt nhỏ bé của Bạch Hồ xuất hiện biểu cảm vô cùng kinh hãi, nó viết trên đất: “Rất đáng sợ, mong là tôi sẽ không gặp phải.”

- Rất đáng sợ?

Trong lòng Dương Tử Mi trở nên thật nặng nề.

“Vậy Tuyết Hồ phải làm sao?”

“Cậu ấy có thể thoát khỏi không?”

Dương Tử Mi đứng dậy, nhìn bồn bệ đây mông lung, thì thào nói:

- Tuyết Hồ chết tiệt, sao cậu ngốc thế? Dù có đáng sợ thế nào, tôi vẫn có thể cùng cậu đối mặt... Hoặc là tôi có thể bảo vệ cậu!

Con hồ ly tên Liên Y bỗng nhiên lấy đà nhảy phốc vào lòng cô.

Dương Tử Mi bất giác ôm nó vào lòng, sau đó đặt nó xuống.

Đạo quan bị sét đánh thành ra thế này, cô phải nhanh chóng tìm người sửa chữa, dọn dẹp mới phải.

Nhớ đâu sư phụ quay về, nhìn thấy một đồng đồ nát thế này sẽ thấy đau lòng thì sao.

- Liên Y, mình phải xuống núi tìm người sửa chữa đạo quan rồi, cậu muốn đi đâu?

Dương Tử Mi hỏi Bạch Hồ.

“Có thể ở cùng cậu không?” - Bạch hồ viết trên đất, đôi mắt đen lung linh chớp chớp nhìn cô, khiến người khác khó mà từ chối.

Dương Tử Mi lại càng không thể cự tuyệt.

Cô cúi người ôm lấy nó, đi xuống núi vào trong thôn tìm thợ chuyên làm tượng xi măng, trả một số tiền lớn nhờ họ sửa chữa lại đạo quan.

Có tiền có thể điều khiển được cả ma quỷ, huống hồ là sửa đạo quan. Một chuyện công đức vô lượng, những người thợ kia đương nhiên nhận lời, bảo đảm trong vòng một tháng sẽ sửa xong đạo quan, hơn nữa sẽ lấy đất sét trong đạo quan đắp thành kim thân.

Chương 766: Món quà quý giá

Cô đã tìm cả tuần lễ mà vẫn không tìm thấy sư phụ, nghĩ rằng nôn nóng cũng không có tác dụng gì, cô bèn quyết định tới thành phố Quảng Vân thăm Tống Huyền.

Mặc dù Tống Huyền đối với cô không phải ơn nặng như núi giống sư phụ nhưng cũng là người mang đến sự ấm áp, truyền đạt đạo lý cho cô. Cô không thể để một mình anh ở trong tình thành chống chọi với căn bệnh ung thư được.

- Tử Mi, sắp thi lên cấp ba rồi. Bạn không chuẩn bị gì à? - Lam Nha Nha đứng bên cạnh thấy Dương Tử Mi đang thu dọn hành lý liền hỏi.

- Mình nói với thầy Tần rồi, trước ngày thi một ngày, mình sẽ quay lại dự thi.

Dương Tử Mi nhìn Lam Nha Nha:

- Lam Nha Nha bạn ở đây một mình hay là về nhà ở?

Lam Nha Nha suy nghĩ một lúc:

- Mình ở đây trông nhà, lỡ đâu đạo trưởng quay về mình còn biết đường mà báo bạn, hơn nữa sống ở đây cũng tốt cho cơ thể của mình. Thi thoảng còn dọn dẹp vệ sinh được, để tránh khi bạn quay về thấy toàn là bụi.

- Bạn ở đây một mình có sợ không?

- Ha ha... Có gì mà sợ!

Lam Nha Nha cười:

- Mình bây giờ đến ma còn chẳng sợ thì sợ cái gì?

- Con người có khi còn đáng sợ hơn ma!

Dương Tử Mi dang tay ôm lấy vai cô:

- Nếu phát hiện có điều gì nguy hiểm phải nhớ thoát thân trước tiên nhé.

Lam Nha Nha gật đầu:

- Ừ!

- Nếu có ai tìm mình thì nói họ gọi điện, đừng tự ý mở cửa cho người lạ. Mình đã bố trí xong trận pháp rồi, trừ khi là đi vào từ cửa chính còn lại các vị trí khác đều không thể xâm nhập được.

Lần trước, Dương Tử Mi nhìn thấy ma sử dụng không gian Dị Thứ Nguyên đập tường tại một ngõ hẻm, liền nghiên cứu về Kỳ Môn Độn Giáp bố trí quỷ Đả Tường xung quanh nhà. Trừ khi thật sự là cao thủ pháp trận, nếu không thì ngoài cửa chính ra không thể nào đột nhập được vào bên trong.

- Ừ! - Lam Nha Nha gật đầu.

Nhìn thấy ánh mắt không rời xa của cô, Dương Tử Mi bèn dang tay ôm lấy vai cô rồi tiếp tục thu dọn hành lý.

Bạch Hồ Liên Y nằm bên cạnh nhìn cô đóng gói từng bao hành lý, lắc đầu nhè nhẹ, chạy đến trước mặt cô. Vuốt trắng của nó móc một chiếc nhẫn màu đen sậm, tạo hình đơn giản độc đáo.

- Đây là...? - Dương Tử Mi nghi ngờ hỏi.

Liên Y bắt lấy tay cô đưa lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón cái bên tay trái của cô. Sau đó nhúng nước, viết chữ lên bàn: “Nhẫn Không Gian.”

Nhẫn Không Gian?

Dương Tử Mi nghĩ tới chiếc nhẫn Không Gian của Bạch Hồ, vui mừng hỏi:

- Liên Y, cậu nói đây là nhẫn Không Gian? Cho tôi? Tôi có thể dùng sao?

“Tặng cậu.”

Liên Y viết lên trên bàn: “Có điều, công lực của cậu không đủ, hiện tại chỉ có thể dung nạp được hai mét vuông không gian thôi.”

- Hai mét vuông là đủ rồi.

Dương Tử Mi thích thú sờ chiếc nhẫn:

- Nhưng tôi phải sử dụng thế nào?

“Nhỏ máu làm khế ước trước.”

Dương Tử Mi làm theo hướng dẫn của Liên Y, nhỏ ba giọt máu lên chiếc nhẫn, niệm chú mà Liên Y dạy.

Kỳ tích xuất hiện rồi, cô thật sự cảm nhận được khoảng hai mét vuông

không gian trữ vật tồn tại trong ý thức của cô.

Cô cầm lấy tháp sắt nhỏ, dùng ý niệm đưa nó vào trong không gian.

Tháp sắt nhỏ quả nhiên được thu nạp vào một ô vuông bên trong.

Cô lại tiếp tục thử đưa tháp sắt nhỏ ra ngoài...

- Thật thần kỳ, có vật này thì sau này mình không cần dựa vào phong thủy để kiếm cơm nữa rồi. Có thể biểu diễn ảo thuật kiếm tiền, ha ha...

Dương Tử Mi thích thú thu nạp tất cả những vật dụng cần mang theo, kể cả Can Tương Mạc Tà. Sau đó lại lấy ra từng thứ một, cô nghịch đi nghịch lại như vậy với tâm trạng cực kỳ hào hứng.

Chương 767: Ly biệt

Có được chiếc nhẫn này, Dương Tử Mi không cần phải giống trước đây đi đâu cũng phải mang một đủ thứ đồ vật theo nữa.

Nếu sớm có chiếc nhẫn này thì cô đã không làm mất quyển sách và thẻ bài gỗ đào của Tống Huyền rồi.

- Ài, sao mà không gặp Liên Y sớm hơn nhỉ? Liên Y dễ thương, thật sự cảm ơn cậu, tôi thích cậu quá đi mất!

Dương Tử Mi vui mừng ôm hôn Liên Y.

Liên Y chớp chớp mắt, nhảy ra khỏi lòng của cô, viết lên trên bàn: “Chiếc nhẫn này không là gì so với ơn cứu mạng mà cậu dành cho tôi!”

- Ha ha, tôi cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi! - Dương Tử Mi cười xấu hổ.

“Ý muốn ban đầu của cậu không quan trọng, mấu chốt là cuối cùng cậu vẫn cứu tôi!” - Liên Y viết.

Dương Tử Mi lè lưỡi, gọi điện cho La Anh Hào:

- Thiếu tá La, em muốn đi tỉnh thành một thời gian. Trong thời gian em đi, chỉ có một mình Nha Nha ở nhà, nếu anh rảnh nhớ đến thăm cô ấy.

- Để một đứa nha đầu vừa nhỏ, vừa ngốc lại yếu ở trong căn nhà to như vậy

có nguy hiểm không? - La Anh Hào kêu lên.

- Cô ấy không chịu về nhà, em cũng chẳng có cách nào khác. Nếu anh lo lắng thì dọn đến ở cùng cô ấy đi, dù sao anh vẫn còn được nghỉ phép một năm cơ mà. - Dương Tử Mi cười nói.

- Ở thì ở, chẳng phải em nói loại người phổ thông như anh không thích hợp sống lâu dài trong nhà của em hay sao? - La Anh Hào nói như muốn gây gổ.

- Vậy em sẽ bố trí một ít trận pháp giảm nhẹ bớt sức mạnh ở căn phòng anh ở là được. Anh có thời gian thì tới bầu bạn cùng Nha Nha, chứ để cô ấy một mình, em thật sự không yên tâm.

- Ừ!

Dương Tử Mi tắt điện thoại, đi tìm Lam Nha Nha và nói sự việc cho cô biết.

Vừa nghe xong, khuôn mặt Lam Nha Nha đột nhiên ửng đỏ, lẩm bẩm nói:

- Bọn mình một nam một nữ, ngại lắm!

- Nếu thấy ngại thì mình sẽ báo anh ấy không cần đến nữa. - Dương Tử Mi nhướn mày, cố ý nói như vậy.

- A... Đừng! - Lam Nha Nha ngẩng đầu vội vàng nói.

- Đừng cái gì đây? Không muốn anh ấy đến phải không? - Dương Tử Mi trêu chọc.

- Là...là... là đừng có gọi điện báo anh ấy đừng đến. - Lam Nha Nha nói

xong rồi cúi gập đầu xuống, xấu hổ đỏ hết cả cổ.

- Ha ha, mấy người là một nam một nữ đó nha... Đừng có mà làm chuyện gì mãnh liệt quá nhé, đến lúc đó mình không có cách nào nói chuyện với bố cậu đâu! - Dương Tử Mi nhìn cô xấu hổ vô cùng dễ thương liền tiếp tục trêu chọc cô.

- Tử Mi!

Lam Nha Nha trừng mắt nhìn cô:

- Cậu ác chết đi được. Kệ cậu...Cũng không tiễn cậu nữa, cậu tự đi đi!

- Không tiễn thì thôi!

Dương Tử Mi cũng cố tình tỏ vẻ tức giận, đẩy chiếc xe đẩy của Tiểu Thiên, gọi Sadako:

- Đi thôi, để cho cô nàng nào đó tự khó chịu một mình.

- Ai khó chịu chứ?

Lam Nha Nha quay đầu, nhìn thấy bộ dạng chuẩn bị xuất phát của Dương Tử Mi, mắt bỗng nhiên đỏ lên không nhìn được, nước mắt cô không ngừng rơi xuống.

- Thật là, sao lại khóc rồi?

Dương Tử Mi lấy ra khăn tay đưa cho cô lau nước mắt:

- Đừng khóc, làm hỏng mất đôi mắt đẹp. Cậu chẳng phải là Liên Y có thể khóc ra kim cương, hơn nữa mình chỉ tạm thời rời đi thôi sẽ rất mau quay

lại mà.

Lam Nha Nha gục đầu vào vai Dương Tử Mi, khóc nhiều hơn.

Không ai rõ hơn cô rằng Dương Tử Mi có ý nghĩa như thế nào đối với cô.

Bố mẹ cho cô sinh mạng nhưng chính Dương Tử Mi là người cho cô hi vọng trong cuộc sống, bằng mọi giá chấp nhận cô, ở bên cô khiến cô tìm thấy niềm vui mà trước giờ cô chưa bao giờ có.

Không có Dương Tử Mi thì không có cô ngày hôm nay.

Chương 768: Gặp trên đường (1)

Từ thành phố A đến thành phố Quảng Vân phải chạy xe khoảng bảy, tám tiếng trên đường cao tốc.

Để tiện lợi, Dương Tử Mi trực tiếp lái chiếc xe Land Rover biển số quân đội bá đạo của mình.

Đây là lần đầu tiên Dương Tử Mi đi xa, hơn nữa đến một "tỉnh thành" (*), đối với một cô gái nông thôn như cô mà nói, vừa hào hứng lại vừa hoang mang.

Trên đường đi, Tiểu Thiên và Liên Y cứ riu ra riu rít nói chuyện không ngừng, cứ như thể cả chiếc xe có mỗi mình nó là hào hứng vậy.

Sadako chỉ ngồi yên lặng một chỗ, nhìn ra bên ngoài cửa kính, ánh mắt có vẻ mông lung.

Cả một đoạn đường xe cô đi nhanh như gió, cuối cùng Dương Tử Mi cũng được trải nghiệm cảm giác lái xe nhanh như bay. Bởi vì là biển số xe là biển số quân đội, hơn nữa lại là Land Rover đẳng cấp nên mọi người đều nghĩ là quan cấp cao trong quân đội đi làm nhiệm vụ. Trên đường đi gặp không biết bao nhiêu trạm thu phí nhưng cô đều được chạy qua không cần phải dừng lại chứ đừng nói đến việc phải trả phí.

Vẫn còn một giờ đồng hồ chạy xe nữa mới tới thành phố Quảng Vân, bỗng nhiên có một chiếc Ferrari màu đỏ phiên bản giới hạn nhanh như chớp

phóng vút qua.

Người cầm lái là một nam thanh niên. Anh vượt mặt chiếc Land Rover của Dương Tử Mi, khi anh quay lại nhìn thì phát hiện người lái xe chỉ là một cô bé tầm mười lăm, mười sáu tuổi, liền cố tình lái lên phía trước đảo qua đảo lại trước xe cô.

Cô rẽ trái, anh cũng rẽ trái... cô rẽ phải, anh cũng rẽ phải, khiến cô cảm thấy thật bức bối.

Mặc dù cô lái xe không tồi nhưng dù sao cũng ít lái, kỹ thuật có sự chênh lệch với chủ nhân chiếc Ferrari đằng trước.

Hơn nữa, xe của người ta là xe thể thao chuyên nghiệp, xe của Dương Tử Mi chỉ là xe việt dã, nếu chạy đua trên đường cao tốc thì chắc chắn xe của cô không thể vượt qua.

Lái tới ngã tư, bỗng nhiên lại xuất hiện thêm ba chiếc xe sang trọng khác chạy cùng với chiếc Ferrari kia, sau đó chia ra chạy sát phía trước sau, trái phải chiếc xe của Dương Tử Mi, như thể muốn bao vây lấy cô.

Nam thanh niên ngồi trên xe ngó đầu ra, huyết sát trên choker cô.

Chủ nhân chiếc Ferrari màu đỏ chạy sát xe của cô, cười một cách đầy lưu manh:

- Em gái, tay lái cũng không tồi! Chơi cùng bọn anh đi... Thế nào?

Dương Tử Mi thản nhiên liếc nhìn anh một cái rồi mặc kệ.

Nhưng chiếc xe bị bốn chiếc xe khác kẹp giữa thật lấy làm khó chịu.

Đôi mắt cô trầm xuống, cô bèn đỗ xe lại, cùng Sadako bước xuống.

Nhìn thấy bọn họ dừng xe, bốn thanh niên cũng dừng lại, xuống xe rồi vây quanh cô.

Bọn họ nhìn từ trên xuống soi mói đánh giá hai cô gái rồi không nhịn được huýt sáo tỏ vẻ khinh bạc.

- Hai người đẹp, đến từ quận khu nào vậy? Chúng ta làm quen kết bạn được chứ?

Chủ nhân của chiếc Ferrari màu đỏ tên là An Đông Minh, vẻ ngoài giống như mỹ nam Hàn Quốc. Khuôn mặt, thân hình, khí chất đều cực ổn, không hề kém La Anh Hào.

An nháy đôi mắt đào hoa mà anh tưởng có thể làm điên đảo chúng sinh với Dương Tử Mi, biểu hiện một bộ dạng cực ngầu và nói chuyện với cô.

- Tôi không thích nói chuyện với người xa lạ.

Dương Tử Mi thản nhiên đáp:

- Trước khi tôi khó chịu, hi vọng mấy người có thể lái xe cách xa tôi một chút.

- Ha ha, khẩu khí được đấy! Rất giống tôi, tôi rất thích!

An Đông Minh lại tiếp tục huýt sáo:

- Nghe giọng của em có vẻ không phải người Quảng Vân, dù sao cũng đến Quảng Vân, hãy để bọn anh làm chủ nhà mời em ăn chơi một bữa... Thế nào? Bọn anh là công tử Quảng Vân, chỉ cần em nói tên bọn anh ra thì

không ai dám không coi trọng.

Dương Tử Mi ngạc nhiên.

Cô thật sự không hiểu, tại sao trên thế giới này lại thịnh hành mấy cái loại tử đại công tử như vậy.

(*) Tỉnh thành: thành phố trung tâm của tỉnh.

Chương 769: Gặp trên đường (2)

Tuy nhiên lần đi này là đến một tỉnh thành xa lạ, nếu đắc tội với bốn tên này có lẽ sẽ rất bất tiện. Cô thật tâm không muốn tự tìm lấy phiền phức, chỉ muốn chăm sóc tốt Tống Huyền và tìm thấy chiếc thẻ gỗ đào.

Hơn nữa, bốn tên nhãi này cũng giống La Anh Hào. Chẳng qua gia thế tốt, không hiểu chuyện, chỉ biết ăn chơi nhảy múa chứ cũng không phải loại người bại hoại.

Thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ địch, đặc biệt là ở nơi mình không quen biết.

Do đó, cô bèn thu hồi lại tâm trạng không vui, cố gắng gượng cười:

- Được thôi, em từ trước đến giờ chưa từng đi tới Quảng Nguyên nên đang rất hoang mang, được các anh quan tâm vậy, đúng là cầu được ước thấy.

- Ha ha... Như vậy là đúng đấy! Bốn anh em đây cũng không phải người xấu, mọi người cùng kết bạn, cùng quan tâm lẫn nhau. - An Đông Minh nhìn cô mỉm cười, cho rằng danh tiếng của bọn họ đã hù dọa Dương Tử Mi nên vô cùng đắc ý.

Dương Tử Mi thản nhiên cười, hào phóng nói:

- Em tên Dương Tử Mi, đến từ thành phố A, đây là chị gái em Sadako.

- Anh tên An Đông Minh, chủ tịch tập đoàn An Thạch là bố anh. - An Đông Minh nói.

- Anh Là Hàn Vĩ Quang, bắt động sản Hàn Thị là của nhà anh. - Hàn Vĩ Quang lái chiếc Maserati màu lam giới thiệu về bản thân mình.

- Anh là Tăng Đông, người nhà họ Tăng. - Tăng Đông lái một chiếc Maybach màu trắng, đeo kính, mặc sơ mi, trông bộ dạng cực kỳ công tử tiến lên nói.

- Anh là Chu Quang Vũ, ba anh là Tổng tư lệnh quân khu Quảng Nguyên. - Chu Quang Vũ chạy một chiếc Mercedes-Benz màu đen, trông có vẻ đầy khí phách, tiến lên giới thiệu.

Tất cả bọn họ khoảng mười tám tuổi, lớn hơn Dương Tử Mi không bao nhiêu.

- Rất vui được làm quen với các anh!

Dương Tử Mi cười nói:

- Chỉ là hiện tại em đang rất vội. Sau khi đến Quảng Nguyên, em có thời gian sẽ liên lạc lại.

- Cùng đi đi... có chuyện gì, bọn anh có thể giúp đỡ. - An Đông Minh nói.

- Cảm ơn, chỉ có điều việc trước mắt em cần giải quyết là việc cá nhân. - Dương Tử Mi khéo léo cự tuyệt.

- Vậy lưu số điện thoại đi, để bọn anh có thể dễ dàng tìm thấy em. - An Đông Minh gặp qua không ít cô gái nhưng đây là lần đầu tiên thấy một thiếu nữ diện mạo xinh đẹp, lái một chiếc Land Rover đầy khí phách như

thế, anh không nỡ bỏ qua.

Đương nhiên, anh cũng gặp qua rất nhiều dạng người, thấy cô có thể lái xe biển hiệu quân đội bá đạo như vậy thì chắc chắn bối cảnh đằng sau vô cùng thâm hậu. Anh không thể chơi đùa như những cô gái khác được mà thật tâm muốn kết giao.

- Được ạ!

Dương Tử Mi lấy điện thoại ra, hỏi số điện thoại của anh sau đó cô bấm máy.

- Ok, hẹn gặp lại ở Quảng Nguyên!

Dương Tử Mi nhảy lên xe, Sadako cũng nhảy lên theo.

Cô đạp mạnh chân ga, tăng tốc chạy tới.

- An thiếu gia, Dương Tử Mi thú vị đấy! - Chu Đông Vũ nói với Anh Đông Minh khi nhìn chiếc xe Land Rover phóng vụt đi.

- Mình phát hiện ra cô ấy trước, các cậu không được giành của mình. - An Đông Minh chỉ tay vào ba người còn lại nói.

- Là của mình!

- Bao giờ cô ấy ở trong vòng tay cậu thì hãy nói!

- Mình nhất định sẽ cướp cô ấy! Nếu mình có thể kết giao với người con gái như thế, có thể bố mình sẽ không mắng mình suốt ngày nữa.

- Cậu tính toán được đấy. Mình thích chị gái cô ấy. - Châu Đông Vũ sờ

cắm.

- Trưởng thành, xinh đẹp, trầm tĩnh, khí chất tốt... Đúng là hình tượng mà mình thích!

- Bà chị kia nhìn có vẻ 23 tuổi rồi, thiếu gia Châu cậu muốn lái máy bay à?

- Mình thích lái máy bay!

Châu Đông Vũ tỏ vẻ đương nhiên:

- Cô ấy chắc chắn cũng sẽ phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của ba mình. Ba mình này nào cũng kêu la phải có con dâu tốt, cháu nội ngoan... Mình tin rằng, cô ấy chính là cô con dâu mà ba mình đang tìm kiếm, ha ha.

- Ờe... - Ba người còn lại nghe mà chỉ muốn nôn.

Chương 770: Đi đến trung tâm tỉnh

Chị, em cứ nghĩ chị sẽ để Sadako ném hết xe của bọn họ đi... Ai ngờ, chị còn tốt tính kết bạn với bọn họ, có vẻ không giống chị bình thường đấy. - Tiểu Thiên kêu lên.

- Ha ha, ở nơi mà mình không quen biết, gây thù hằn chính là tạo thêm phiền phức cho bản thân, chị không làm được.

Dương Tử Mi vừa cười vừa nói:

- Chị có thể xưng vương xưng bá ở thành phố A nhưng ở bên ngoài núi này cao còn có núi cao hơn. Dù sao bốn người đó cũng chỉ chơi bời lêu lổng mà thôi, không đáng để mình gây tội.

- Xem là chị xử lý sự việc ngày càng trưởng thành rồi! - Tiểu Thiên nói.

Dương Tử Mi ngoái đầu, trừng mắt nhìn nó:

- Chẳng lẽ trước giờ chị ấu trĩ vậy sao?

- Có chút ấu trĩ, có chút tùy hứng, có chút tùy tâm trạng, tùy nhiên...

Tiểu Thiên thêm vào một câu:

- Em thích... vì đó là chị!

- Thằng nhóc này, mau uống sữa của em đi! Đừng nhiều chuyện, không chị sẽ ném ra ngoài đấy. - Dương Tử Mi lạnh lùng nói.

- Chị có nữa không?

- Có gì mà không nữa?

- Thế chị ném đi, em đợi!

- Thôi được, chị thua rồi!

Đối với Tiểu Thiên, Dương Tử Mi nhiều khi bó tay.

Đối với cô, Tiểu Thiên đã sớm trở thành người nhà, cô đương nhiên không nữa.

Chiếc xe thuận lợi chạy vào nội thành Quảng Nguyên.

Nhìn thấy đường xá phức tạp, xe cô chạy ngược xuôi, những tòa nhà được dựng lên sừng sững như người khổng lồ. Dương Tử Mi cảm giác cô như Lưu mỗ mỗ đang bước vào vườn nhà quan lớn.

Cô muốn nhanh chóng đến bệnh viện tỉnh xem tình hình hiện tại của Tống Huyền ra sao nhưng do không quen đường nên chỉ còn biết sử dụng hệ thống định vị dẫn đường.

Tiểu Thiên cũng giống như đứa bé nhà quê chưa nhìn thấy thế giới bao giờ vậy, vừa mút bình sữa, vừa reo lên.

- Chị nói này Tiểu Thiên, bộ dạng của em bây giờ giống như đang sáu tháng tuổi ấy, ở nơi đông người em tốt nhất đừng nói gì dọa người ta. Đến lúc đó, bị viện khoa học tỉnh bắt đi nghiên cứu Gen là chị không quản em

nữa đầu đó. - Dương Tử Mi chịu không nổi khi đang lái xe nhìn đường mà bị Tiểu Thiên la hét quấy rối, bèn dọa nạt nó.

- Chị không quan tâm được sao?

Tiểu Thiên đầy tự tin:

- Hôm em và Nha Nha xem tivi, nói rằng ở Mỹ có một cô gái có chỉ số thông minh vượt qua cả Einstein. Năm tháng tuổi đã biết nói, em bây giờ nói có gì mà lạ? Chị có thể nói em là thiên tài, để đám người đó dùng ánh mắt không thể cung kính, sùng bái hơn để nhìn em.

Dương Tử Mi đau hết cả đầu.

Đứa bé này học ở đâu thói ba hoa, thật sự khiến người khác muốn học máu.

Bởi vì hệ thống dẫn đường xảy ra sự cố khiến Dương Tử Mi đi sai đường rất nhiều, trước giờ lại chưa từng học luật giao thông. Ở nơi đơn giản nhỏ bé như thành phố A thì có thể tùy ý đi lại nhưng ở nơi đường xá phức tạp của một thành phố lớn như này thì cô thấy thật phiền phức.

Nếu mà phải viết giấy phạt thì hôm nay ít nhất cô cũng bị viết cả trăm tờ rồi.

Đảo qua đảo lại hơn ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng tìm ra bệnh viện Nhân Dân tỉnh.

Giết địch nhiều cũng không vã mồ hôi bằng lần cô chạy xe này.

Sau khi đỗ xe, cô lập tức gọi điện cho Tống Huyền hỏi xem anh đang ở phòng bệnh nào.

- Tiểu Mi, em đến thật à? - Nhận được điện thoại của Dương Tử Mi, Tống Huyền rất ngạc nhiên.

- Ủm... Không phải em đã nói với anh tối qua rồi sao?

- Anh tưởng em chỉ nói chơi.

Tống Huyền cảm động nói:

- Không ngờ rằng em đến thật!

- Sao em có thể không đến được? - Nghe giọng nói khan khàn có vẻ mệt mỏi của Tống Huyền, Dương Tử Mi có chút quặn lòng.

Chương 771: Tổng huyền tuyệt vọng

Dương Tử Mi mở cửa phòng bệnh, chỉ nhìn thấy Tổng Huyền mặc một chiếc áo màu lam nhạt dành cho bệnh nhân đang đứng trước cửa sổ, lưng quay ra cửa.

Mới một tuần không gặp mà nhìn anh hình như gầy đi rất nhiều, khiến cho bộ quần áo bệnh nhân trở nên rộng thùng thình.

Nơi ánh nắng rọi xuống trên đầu đã xuất hiện vài sợi tóc bạc.

Dương Tử Mi đau lòng nhìn anh từ phía sau, đôi mắt cô như chất chứa một lớp sương mù dày đặc, u tối.

- Tổng tiên sinh... - Dương Tử Mi tiến lên, nhẹ nhàng gọi.

Tổng Huyền quay lại...

Khuôn mặt vốn dĩ đầy đặn của anh giờ đã hốc hác đi nhiều, mắt thâm quầng, râu để dài, trông anh thật tiều tụy.

- Em...tới...rồi! - Dương Tử Mi ghen ngào.

Tổng Huyền nhìn cô mỉm cười, nụ cười có phần gượng gạo, miễn cưỡng:

-Ồ, Tiểu Mi, em tới rồi à? Vất vả cho em quá, mau ngồi xuống đi!

Dương Tử Mi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Tống Huyền ngồi đối diện ở trên giường, nhìn cô hỏi nhẹ nhàng:

- Ăn cơm chưa?

- Em không đói!

Dương Tử Mi lắc đầu:

- Tống tiên sinh, có phải anh phải trị liệu bằng hóa chất không?

- Bác sĩ nói trước mắt chưa cần, thực hiện trị liệu kích hoạt tế bào hồng cầu trước. Nếu thành công thì có thể dễ dàng phục hồi sức khỏe, nếu không thành công...

Tống Huyền âm thầm nói:

- Thì ba tháng sau sẽ chuyển biến xấu.

- Tống tiên sinh, em sẽ không dễ dàng để bệnh của anh chuyển biến xấu! Nếu anh tin em, chịu phối hợp phương pháp điều trị của em thì trong vòng một tháng có thể kích hoạt lại tế bào hồng cầu.

Cái ngày mà sét đánh hỏng đạo quan, Dương Tử Mi phát hiện trong đồng hồ nát có một quyển sách y thuật cũ kỹ, bên trong có phương pháp châm cứu liên quan đến việc điều trị ung thư máu.

Dương Tử Mi nghiên cứu cả một đêm cùng nhiều ngày dùng chuột bạch làm thí nghiệm, cô phát hiện kết quả vô cùng tốt. Do đó, cô mới có tự tin đến đây gặp Tống Huyền.

Nhìn đôi mắt kiên định của cô, Tống Huyền bất giác gật đầu:

- Anh tin em! Tử Mi, anh không muốn ở trong bệnh viện nữa, anh muốn để em điều trị cho anh.

- Tại sao? Em còn đang muốn kết hợp với bệnh viện tiến hành châm cứu cho anh nữa.

Dù sao cũng chưa lần nào làm thí nghiệm trên cơ thể con người thật mà mới chỉ thí nghiệm trên chuột bạch, lần này lại liên quan đến tính mạng của Tống Huyền nên Dương Tử Mi chưa đủ tự tin đến vậy.

- Bệnh viện chắc chắn sẽ không chịu để em tham gia phối hợp điều trị đâu, anh chỉ có thể chọn một. Mấy ngày nay điều trị, anh thật sự không cảm nhận thấy hiệu quả, ngày nào cũng chỉ thấy tuyệt vọng.

Tống Huyền nhìn cô nói:

- Cảm giác tuyệt vọng khiến anh ngày đêm mất ngủ, anh chỉ muốn chết cho xong. Tiểu Mi, lúc trước bệnh của La Bạch nghiêm trọng vậy, đưa đến bệnh viện cũng chỉ chờ ngày chết vậy mà em dùng có vài cây kim đã có thể cứu sống. Bệnh của anh là ung thư máu, ở bệnh viện điều trị chỉ kéo dài sự đau đớn của anh, làm anh phải chứng kiến những bệnh nhân nan y xung quanh anh lần lượt ra đi, áp lực tâm lý đó anh thật sự chịu không nổi, chỉ bằng để anh tịnh tâm trị liệu theo em, trao vận mệnh cho em. Nếu trị liệu không thành công thì anh tin em cũng để anh chết trong tôn nghiêm chứ không phải khi chết tóc rụng sạch, trên mặt xuất hiện đầy chấm đen, nhìn người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Nghe anh ấy nói vậy, trái tim Dương Tử Mi tan nát.

Đúng vậy, trị liệu bằng hóa chất vô cùng đau đớn đối với bệnh nhân mắc

bệnh nan y, hơn nữa không mang lại nhiều hi vọng.

Tình hình trước mắt của Tống Huyền chưa hẳn đã xấu, sử dụng mấy cây kim của mình phối hợp với dùng nguyên khí để tẩy tủy, có lẽ có thể kích hoạt tế bào hồng cầu đã chết do phóng xạ.

Lâm Thanh Mai còn ba tháng nữa là sinh, cô phải nhanh chóng giúp anh ấy khỏe trở lại, chứ không thể để đứa bé vừa mới sinh ra đã phải đối mặt với thảm cảnh của ba nó.

Chương 772: Hi vọng sống

Dương Tử Mi giúp Tống Huyền làm thủ tục xuất viện.

Tống Huyền cũng có một ngôi nhà cũ tứ hợp viện ở trung tâm tỉnh.

Tống gia kinh doanh đồ cổ, tài sản dồi dào, dù là ở trung tâm tỉnh hay ở thủ đô cũng đều có nhà riêng.

Ngôi nhà này của nhà họ Tống nằm trong thành phố sầm uất, chỉ có duy nhất một góc. Vừa mở cửa ngôi nhà liền thấy cầu nhỏ nước chảy róc rách, gió thổi vi vu khiến người khác như gặp ảo giác, không biết có phải vừa rồi còn đứng trong thành phố nhộn nhịp hay không.

- Tống tiên sinh! Thật không ngờ, anh lại sở hữu một ngôi nhà như vậy ở nơi tắc đất tắc vàng như trung tâm tỉnh thế này, ngưỡng mộ chết đi được. Nếu mà đem bán, chắc không dưới một trăm triệu tệ đâu nhỉ? - Dương Tử Mi tán thưởng.

Mặc dù hiện tại đất ở Quảng Nguyên mới chỉ có sáu ngàn tệ một mét vuông nhưng chỉ qua vài năm thôi sẽ lên đến sáu mươi ngàn tệ một mét vuông.

Vì vậy diện tích đất ít nhất một mẫu như ngôi nhà này thì có thể xếp vào loại cực phẩm, quá xa xỉ rồi hơn nữa vị trí địa lý lại vô cùng tốt.

- Đây là ngôi nhà do tổ tiên để lại, trừ khi là bước đường cùng chứ tiền không thể tính được. - Tống Huyền cười cười.

- Cũng đúng!

Dương Tử Mi ôm Liên Y, Sadako đẩy Tiểu Thiên đi theo Tống Huyền vào trong.

- Thanh Mai lúc nào cũng muốn đến đây ở, anh lại không có thời gian đưa cô ấy tới. - Tống Huyền ngồi xuống, nói một cách đầy thương tâm.

Dương Tử Mi không biết làm sao để an ủi anh, chỉ biết nói:

- Mọi việc sẽ tốt đẹp thôi! Đến lúc đó, anh và chị Thanh Mai còn có thêm một Tiểu Bàn sẽ cùng nhau sống vui vẻ ở đây.

- Tiểu Bàn? - Tống Huyền nghi hoặc hỏi.

- Tiểu Bàn là ai?

- Con trai anh!

Tiểu Bàn là cách cô gọi con trai Tống Huyền ở kiếp trước. Bây giờ con trai người ta còn chưa sinh ra. Dương Tử Mi phát hiện mình lỡ lời, liền vội giải thích:

- Em nghĩ sau khi nó sinh ra sẽ thật mập mạp, béo tốt nên quen miệng gọi là Tiểu Bàn, ha ha...

- Cái tên Tiểu Bàn này...

Nghĩ đến đứa con trai sắp chào đời, ánh mắt Tống Huyền ánh lên sự dịu hiền pha lẫn u buồn.

- Tổng tiên sinh, anh có muốn biết Tiểu Bàn nhà anh trông sẽ như thế nào không? - Dương Tử Mi nháy mắt hỏi.

Đôi mắt Tống Huyền sáng lên:

- Lẽ nào em còn có thể bói ra được hình dáng con trai anh?

Dương Tử Mi đương nhiên không thể bói ra được hình dạng của con trai anh nhưng kiếp trước cô đã từng gặp qua đứa bé.

Cô liền cầm bút lên, phát huy khả năng hội họa của mình, vẽ ra hình dáng một đứa bé sáu tuổi vô cùng sống động.

Ngũ quan của Tiểu Bàn có nét giống Thanh Mai nhưng thần thái lại giống hệt Tống Huyền.

Mặc dù tuổi nhỏ, khuôn mặt bụ bẫm nhưng sớm có thể nhận ra cậu bé trông rất dịu dàng.

Tống Huyền cầm bức tranh, đôi mắt rưng rưng nhìn một hồi, sau đó nhìn Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, anh nhất định phải khỏe lại! Anh không thể để con trai anh không có bố... hãy giúp anh!

Khi thấy sâu thẳm trong mắt anh ánh lên khát vọng của sự sống, Dương Tử Mi gật đầu.

Người phải chiến thắng bệnh tật! Ngoài việc bác sĩ điều trị, quan trọng nhất vẫn là dựa vào ý chí muốn chiến thắng bệnh tật của người bệnh.

Lúc trước, mặc dù Tống Huyền nói muốn trị liệu nhưng cảm giác ánh mắt

anh giống như một đồng tro tàn đầy tuyệt vọng.

Mục đích Dương Tử Mi vẽ bức tranh là muốn đẩy lên khát vọng sống của anh.

Nhận thấy đạt được hiệu quả rồi, Dương Tử Mi liền bắt tay chuẩn bị châm cứu cho Tống Huyền.

Điện thoại reo lên, hóa ra là người mà cô gặp trên đường - An Đông Minh.

- Người đẹp, đang làm gì vậy? - Giọng điệu An Đông Minh có phần chọc ghẹo.

- Đang bận việc, tạm thời không có thời gian tán gẫu với anh. Thật ngại quá, đợi xong việc em gọi điện thoại cho anh nhé, bái bai!

Chương 773: Kết cục của tình yêu

Dương Tử Mi tắt điện thoại.

Ở đầu dây bên kia, An Đông Minh nghe thấy tiếng tắt điện thoại tíu tíu liên giận giữ chữ:

- Mẹ nó!

Trước đến giờ đều là anh tắt điện thoại trước, chứ không có chuyện con gái tắt trước. Thật tức chết đi được!

Dương Tử Mi! Em hãy đợi xem, anh nhất định sẽ khuất phục em thành người của anh!

Anh vứt điện thoại qua một bên, đứng bên cửa sổ hét ầm lên.

Dương Tử Mi dựa vào trạng thái cơ thể của Tống Huyền để đưa ra quá trình châm cứu trị liệu cơ bản cho anh. Sau đó để anh dùng đan dược được tạo thành từ những nguyên liệu quý như tuyết liên, thủ ô, nhân sâm để giúp anh duy trì thể chất.

- Tống tiên sinh, anh cảm thấy thế nào? - Sau khi thu dọn kim châm, Dương Tử Mi hỏi anh.

Tống Huyền gật nhẹ đầu:

- Tốt hơn nhiều so với điều trị trong bệnh viện. Ở trong đó, mỗi lần điện liệu anh đều cảm giác sống không bằng chết nhưng cách điều trị của em khiến anh rõ ràng cảm thấy từng tế bào trong cơ thể như được hồi sinh vậy.

- Ủ, có cảm giác như vậy là đúng rồi. Trong những ngày này anh phải duy trì tâm thái thật tốt, nghỉ ngơi nhiều. Về đồ ăn, em sẽ nhờ Sadako lên thực đơn giúp bổ máu là quan trọng nhất.

- Vất vả cho em rồi.

- Chỉ cần anh khỏe lại thì nỗi vất vả này không là gì cả.

Giúp Tống Huyền xong, Dương Tử Mi ngồi xuống theo bản năng quen thuộc, cô liền gọi điện cho Long Trục Thiên.

- Mi Mi...

Rất nhanh sau đó, cô nghe thấy giọng nói trầm trầm của Long Trục Thiên ở đầu dây bên kia. Nghe thấy giọng anh, tim cô như đập mạnh mẽ, hơi thở như trở nên dồn dập hơn.

- Trục Thiên...

- Ủ, anh đây.

Long Trục Thiên trả lời.

- Còn em? Em đang làm gì vậy?

- Em đang ở trung tâm tình, Tống tiên sinh mắc bệnh ung thư máu lại không muốn để chị Thanh Mai biết nên em đến đây điều trị, tiện thể tìm thẻ bài gỗ đào vì nghe nói có một miếng đang nằm trong tay một hội trưởng

chơi đồ cổ.

- Anh nhớ em...

Long Trục Thiên đột nhiên nói ra lời nói như vậy, giọng nói trầm trầm như đang kìm nén lại, khiến lồng ngực Dương Tử Mi trở lên loạn nhịp, khuôn mặt trở nên dịu hiền.

- Em cũng nhớ anh! Trục Thiên, anh hết bận chưa? Khi nào anh có thể quay lại?

Tình cảm mà cô dành cho Long Trục Thiên giống như cỏ dại, nhanh chóng lan tràn khắp nơi, khiến cô không thể kìm nén.

- Anh xin lỗi, vẫn chưa thể về được.

Long Trục Thiên áy náy đáp:

- Đợi anh một năm, anh xử lý xong mọi chuyện... Sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, không xa rời nữa.

- Một năm?

Nghĩ đến khoảng thời gian này, Dương Tử Mi cảm giác như lồng ngực bị một vật gì đó cực nặng đập cho một cái.

Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Một ngày không gấp dài như ba năm.

Làm sao cô có thể vượt qua những năm tháng dài đằng đẳng như vậy?

Có điều, cô biết anh cũng rất mong muốn có thể sớm quay về, chỉ là anh không thể.

Cô làm sao có thể dùng tình cảm của người con gái để ràng buộc anh.

- Em đợi anh!

Giờ cô chỉ còn biết nói mỗi câu đó.

- Thời gian dù dài em vẫn đợi anh, chỉ cần anh quay về.

- Anh nhất định sẽ quay về bên em! Dù có phải bỏ về, anh cũng sẽ vẫn về.

Long Trục Thiên trịnh trọng trả lời:

- Em là bến đỗ của anh...

- Anh cũng là bến đỗ của em!

Nghe lời tỏ tình không hề hoa lệ của Long Trục Thiên, trái tim Dương Tử Mi giống như hòn đá rơi trúng mặt hồ, không ngừng gợn sóng dập dềnh.

Tình xưa nếu mãi còn yêu.

Cầu chi sớm sớm chiều chiều bên nhau.

Cô chỉ còn biết dùng câu nói này để an ủi bản thân.

Trên thế giới này, có một người để cô đợi chờ chính là một niềm hạnh phúc. Đừng để giống như kiếp trước, không có gì để vương bận, trôi nổi lênh đênh.

Chương 774: Hội ngộ (1)

Dương Tử Mi gọi điện cho An Đông Minh.

An Đông Minh nhìn thấy cuộc gọi thì vui mừng nhảy cẫng lên, đang định nghe điện thì dừng lại, anh ta để chuông reo thêm vài hồi rồi từ từ chậm chậm nghe:

- Alo, người đẹp khỏe không?

- Chào anh, chắc anh đang bận... Vậy em không làm phiền nữa!

- Không bận! Không bận!

An Đông Minh vội vàng trả lời:

- Anh đang rảnh mà! Người đẹp có gì chỉ thị không? Có cần chủ nhà như anh dẫn đi một vòng thăm quan thành phố Quảng Nguyên của bọn anh không?

- Em cũng đang nghĩ vậy!

- Phục vụ đến cùng! Em hiện giờ đang ở đâu? Anh tới đón em!

An Đông Minh thiếu điều nhảy cẫng lên.

Dương Tử Mi không muốn để anh biết chỗ Tống Huyền đang ở, nhờ đâu

sau này có điều gì phiền phức sẽ không tốt cho Tống Huyền.

- Em có thể tự lái xe đến, anh nói địa điểm gặp nhau đi.

- Nếu đã vậy thì gặp nhau ở trước khách sạn quốc tế Garden, thế nào?

- Được ạ, vậy lát gặp lại!

Sau khi tắt điện thoại, Dương Tử Mi nói với Sadako và Tiểu Thiên:

- Chị đi ra ngoài xem xem, hai người có muốn đi cùng không?

- Đương nhiên là muốn! Chị không thể vứt bọn em ở đây mà tự mình đi ra ngoài tham quan đâu. - Tiểu Thiên nói.

- Chủ nhân, tôi cũng đi! - Ánh mắt Sadako đầy mong ngóng nhìn cô.

- Được rồi, vậy đi thôi! Sadako về sau đừng gọi em là chủ nhân nữa, nghe cao sang quá. Sau này chúng ta gọi nhau là chị em, chị gọi em là Tử Mi được rồi. - Dương Tử Mi nói.

- Vâng, chủ nhân! - Sadako ngoan ngoãn nói.

- Vẫn còn gọi?

- Vâng, Tử Mi. - Sadako liền đổi lại.

- Nghe lạ quá, em vẫn thích Sadako gọi chị là chủ nhân. - Tiểu Thiên đứng bên cạnh vừa chỉ vào Liên Y vừa nói.

- Có phải Bạch Hồ cũng đi cùng không?

- Liên Y, cậu có muốn cùng đi chơi không? - Dương Tử Mi ôm lấy Liên Y.

Từ khi Liên Y tặng nhẫn không gian cho cô đã giúp cô giảm bớt không ít gánh nặng, cô còn phải cảm kích nó nữa.

Theo như cách nói của Liên Y, chiếc nhẫn không gian đó sẽ mở rộng ra theo sự tăng lên của công lực. Thậm chí có thể trồng lúa, đặt vật thể sống vào khi tăng lên đến một trình độ nhất định.

Mang cả mảnh ruộng vạn mẫu cùng vườn bách thú là một sự việc mà ai cũng muốn hưởng tới.

Đôi mắt nhỏ đen láy của Liên Y nhìn nhìn, ngoan ngoãn gật đầu thể hiện cũng rất muốn đi chơi.

Dương Tử Mi nói với Tống Huyền một tiếng rồi đưa mọi người đi đến khách sạn quốc tế Garden.

Từ đây cách khách sạn quốc tế Garden không xa, hơn nữa lại là đường thẳng, Dương Tử Mi cần không tới hai mươi phút là đã tới nơi.

An Đông Minh, Hàn Vĩ Quang, Châu Quang Vũ, Tăng Đông bốn người sớm đã có mặt và chờ ở phía trước.

Dương Tử Mi đỗ xe tại bãi đỗ.

Khi bọn họ nhìn thấy trên xe ngoài Dương Tử Mi và Sadako còn có một đứa bé và một con vật màu trắng tuyết nhìn như hồ ly thì họ liền há hốc mồm, quay lại nhìn nhau.

Hàn Vĩ Quang vốn muốn theo đuổi Sadako đã thất vọng toàn tập khi tưởng rằng Tiểu Thiên là con của cô.

- Ha ha... Hàn thiếu gia, lần này cậu thất sách rồi! Chiến lược lấy vợ của cậu thất bại rồi, người ta có con rồi đấy! - An Đông Minh cười nhạo.

- Có con thì đã làm sao? Vẫn theo đuổi. - Hàn Vĩ Quang cảm thấy không cam tâm.

- Theo như kinh nghiệm tiếp cận bạn gái của mình, dù thế nào thì thấy có vẻ như chị gái kia chưa từng sinh con lần nào. Mình đoán đứa bé là con của người khác. - Tăng Đông nhìn đáng người Sadako rồi nói.

- Uhm, mình cũng thấy Hàn thiếu gia vẫn còn hi vọng. - Châu Quang Vũ có phần trầm mặc gật đầu đáp lại.

Đôi mắt Hàn Vĩ Quang bừng sáng lên, cứ nhìn chăm chăm Sadako:

- Cho dù là con của cô ấy, mình vẫn muốn theo đuổi cô ấy!

Chương 775: Hội ngộ (2)

Dương Tử Mi ôm lấy Liên Y cùng Sadako đẩy xe đẩy đi tới.

- Một lần nữa được gặp lại bốn vị đại thiếu gia tiếng tăm lẫy lừng, thật là vinh hạnh! - Dương Tử Mi mỉm cười nói lời khách sáo.

Cô không biết nói nhiều những lời khách khí nên khi nói có phần hơi cứng nhắc.

Bốn người An Đông Dương từ nhỏ đã lớn lên ở nơi đông người, ở cùng với người lớn cũng gặp không ít những trường hợp giao tiếp, đối với lời khách khí như vậy không phải họ không hiểu mà là tỏ ra khinh thường.

Bọn họ đương nhiên nhận ra Dương Tử Mi đang nói lời khách sáo. Có điều là họ không để ý, ngược lại người có thể đến là được rồi.

Tại cái thủ đô rộng lớn này, con gái loại nào cũng có chỉ có người như Dương Tử Mi là chưa gặp bao giờ. Giống như hoa Lan đi ra từ núi, mang đến khí tức tươi mát, thoát tục. Đôi mắt thì trong veo lấp lánh nhưng lại sâu thẳm giống như dòng suối khiến người khác bị mê hoặc mà không hay.

Tuổi còn nhỏ mà khí chất thì thản nhiên, tất cả mọi thứ xung quanh cô trong cái thành phố sầm uất này đều làm nền cho cô, giống như một tảng mây trắng bay qua trong ngày hè.

Sadako cũng vậy, khí chất thản nhiên thoát tục, thậm chí khí tức còn có

cảm giác thần bí như nữ thần đến từ thời cổ.

Ánh mắt của bọn họ lại dừng lại ở Tiểu Thiên ở trong xe đẩy.

Tiểu Thiên cầm bình sữa nhìn bọn họ, nhếch miệng cười.

Bốn người giật mình kinh ngạc.

Đây... là thần thái của một đứa bé sao?

Bọn họ lại chuyển sang nhìn Liên Y đang được Dương Tử Mi ôm trong lòng.

Toàn thân trắng xóa, giữa trán còn xuất hiện một sợi lông màu vàng. Đôi mắt cũng giống như của đứa bé kia, tràn ngập linh khí, rất khác biệt so với các loại chó thông thường.

- Dương Tử Mi, đây là loại chó gì vậy? - An Đông Dương hỏi.

- Không phải chó! Đây là hồ ly, tên Liên Y.

Dương Tử Mi xoa xoa đầu Liên Y:

- Liên Y, chào bốn vị đại thiếu gia đi.

Liên Y lười biếng nâng nóng vuốt lên, vẫy vẫy.

- Thật không ngờ lại có người nuôi hồ ly làm thú cưng. Em mua ở đâu đấy, bao nhiêu tiền? - An Đông Dương thật sự rất thích Liên Y, cũng định nuôi một con chơi chơi.

- Nhặt được trên núi. - Dương Tử Mi trả lời.

- Đúng là may mắn! Nếu mà đem đi bán, sản phẩm hiếm có như thế này ít nhất cũng bán được một trăm ngàn tệ. - An Đông Dương nói.

- Ngàn vàng cũng không bán! - Dương Tử Mi ôm ôm Liên Y.

- Xin chào tiểu thư Sadako... còn nhớ tôi không? Tôi tên Hàn Vĩ Quang! - Hàn Vĩ Quang đi tiếp cận Sadako.

- Nhớ! - Sadako lạnh nhạt gật đầu.

- Trí nhớ của tiểu thư Sadako thật tốt, không biết đứa trẻ này có phải là con của cô... - Hàn Vĩ Quang chỉ vào Tiểu Thiên, dò hỏi.

- Em trai! - Tiểu Thiên ở bên cạnh vừa nhai bình sữa vừa đáp lại.

- Em trai?

Hàn Vĩ Quang nghe xong vui mừng không xiết, đột nhiên anh phát hiện có gì không đúng... Vừa rồi là ai trả lời?

Hình như là đứa bé trả lời!

Lẽ nào đứa bé vài tháng tuổi đã biết nói?

Tiểu Thiên thấy anh ta nhìn chăm chăm vào mình liền trừng mắt nhìn lại:

- Nhìn gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy em bé biết nói bao giờ à?

Hàn Vĩ Quang sợ quá lùi lại mấy bước.

Ba người còn lại cũng giật cả mình:

- Sao nó lại biết nói nhỉ?

- Đừng bao giờ dùng suy nghĩ phổ thông của các người để đánh giá một em bé thiên tài. - Tiểu Thiên đáp, nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của bốn người nó cảm thấy vô cùng sung sướng.

Bình thường không có ai để trêu chọc. Bây giờ, cuối cùng cũng có bốn tên nhãi đầy thú vị này để trêu đùa rồi.

Hàn Vĩ Quang ngơ cả người ra, nhìn Tiểu Thiên như nhìn thấy người ngoài hành tinh, hít một hơi thật sâu.

Em bé từ sáu tháng tuổi trở lên chỉ có thể phát âm được một vài từ đơn giản là điều bình thường, nhưng cái thứ này lại có thể nói được một câu liên tiếp giống như người lớn. Hơn nữa khẩu khí già đời, thật sự khiến người khác giật mình.

Chương 776: Hội ngộ (3)

Đứa bé này mấy tuổi rồi? - An Đông Dương đứng bên cạnh Dương Tử Mi hỏi.

- Tám tháng rồi! Các anh mặc kệ nó, nó là quái thai. - Dương Tử Mi không ngờ Tiểu Thiên lại mở miệng nói chuyện dọa người khác, liền trừng mắt nhìn cậu.

- Quái... thai?

An Đông Dương toát mồ hôi:

- Em của em à?

- Ủm, tên là Tiểu Thiên.

- Chị gái em cũng là quái thai!

Tiểu Thiên vừa bú bình sữa vừa nói:

- An thiếu gia, em khuyên anh đừng có tán tỉnh chị ấy, chỉ làm bạn bình thường là được rồi. Bạn trai chị ấy không thân thiện lắm đâu, sẽ vứt anh ra ngoài đấy.

Dương Tử Mi đẩy bất lực.

An Đông Dương nhìn cô.

- Em có bạn trai rồi à?

- Ừm! - Dương Tử Mi gật đầu.

Trên mặt An Đông Dương xuất hiện rõ sự thất vọng. Có điều, anh rất nhanh lấy lại sự tự tin, cảm thấy bản thân bất luận là diện mạo hay gia tài đều đứng số một, dù cô ấy có bạn trai thì đã làm sao?

Anh có đủ tự tin khiến cô ấy cuối cùng sẽ lựa chọn anh.

Dù sao đi nữa, tập đoàn An Thạch cũng là tập đoàn lớn nhất Quảng Nguyên, ba của anh có mặt trên bảng xếp hạng của tạp chí Forbes. Anh là người thừa kế của tập đoàn An Thạch, tương lai sẽ là thái tử gia.

Với thân phận như vậy thì bất cứ cô gái nào cũng đều rung động mà?

Cho dù là cô gái lái xe Land Rover mang biển số quân đội cũng không phải ngoại lệ.

- Dương Tử Mi, hôm nay ở khách sạn quốc tế Garden có triển lãm đá quý quốc tế. Các em có muốn đi xem không?

An Đông Dương phát hiện sợi dây Dương Tử Mi đeo ở cổ không phải là đá quý gì mà chỉ là một miếng gỗ màu đen, chiếc nhẫn đeo trên tay cũng là màu đen tuyền có hơi đặc biệt nhưng cũng không lấp lánh bằng kim cương, cái duy nhất nhìn tạm được chính là chiếc vòng thủy tinh tương xứng với mái tóc trên cổ tay cô.

Lúc trước đã từng nói qua, sau chuyện ở Tinh dã, mái tóc xanh lam của Dương Tử Mi và Sadako đã trở thành trào lưu trong giới tóc. Từ thành phố

A tới phạm vi toàn quốc, đường lớn ngõ nhỏ đều có thể nhìn thấy những cô gái tóc màu lam chạy theo xu hướng thời đại, giống như việc nhuộm tóc màu vàng thường ngày vẫn làm vậy.

Do đó, mái tóc màu lam của Dương Tử Mi và Sadako cũng làm ngửa mắt người khác lắm.

An Đông Dương tưởng rằng họ nhuộm tóc màu lam nhưng màu lam trông rất tự nhiên và cảm thấy đẹp hơn của người khác.

An Đông Dương muốn dẫn họ vào trong xem triển lãm đá quý, sau đó sẽ dùng châu báu để tấn công, anh không tin điều đó không làm bọn họ động lòng.

- Có thể xem xem.

Dù sao cũng là con gái, chẳng có ai lại không thích đi xem những thứ lấp lánh như đá quý cả, do đó Dương Tử Mi liền đồng ý.

- Vậy đi thôi, trưởng ban triển lãm lần này là bố anh. Ha ha, đến lúc đó anh sẽ giới thiệu bố anh với em.

Biểu hiện của An Đông Dương có phần khoe khoang.

Anh cứ nghĩ Dương Tử Mi sẽ giống những cô gái khác, nghe thấy điều này thì sẽ reo lên thích thú, sau đó nhìn anh đầy kỳ vọng.

Nào ngờ, Dương Tử Mi chỉ thản nhiên đáp lại một tiếng “ừ”, như thể đồng ý đi chợ mua rau vậy.

Điều này khiến anh hoài nghi, cô đang giả vờ tỏ vẻ thản nhiên hay cô thật sự không có hứng thú với đá quý?

Ánh mắt anh lại chuyển qua Sadako.

Trên người Sadako cũng không hề đeo trang sức gì, ngoài một ngôi sao năm cánh giống như hàng được bày bán ở sạp bên đường mà cô đang đeo trên cổ.

- Tiểu thư Sadako, cô thích đá quý không? - Anh không nhịn được liền hỏi.

- Ừ!

Sadako gật đầu:

- Những thứ xinh đẹp đều thích.

Hàn Vĩ Quang vừa nghe thấy, trong lòng lập tức nảy lên ý định.

Muốn tấn công một ai đó, quan trọng nhất là đầu tư những thứ tốt cho họ.

Chỉ cần họ vẫn có những thứ để thích thì rất dễ làm.

Chương 777: Giọt nắng

An Đông Dương gọi điện nhờ người lấy giúp vài tấm thư mời tham gia triển lãm rồi đưa Dương Tử Mi cùng những người khác vào bên trong.

Giống như triển lãm đồ cổ, những cô gái đến tham quan đều trang điểm rất lộ liễu. Trên người đeo toàn đá quý cao cấp, giống như những con bướm bướm trong vườn hoa bị hấp dẫn bởi những viên đá lấp lánh kia, đồng thời cũng đang tự huỷ hoại mình.

Dương Tử Mi không biết hôm nay sẽ tham gia triển lãm đá quý nên cả cô và Sadako đều ăn mặc rất bình thường.

Nếu không phải An Đông Dương có mối quan hệ, có lẽ các cô đã không được vào vì ăn mặc không đàng hoàng.

Quả không hổ danh là triển lãm đá quý tầm cỡ, theo như lời giới thiệu của An Đông Dương thì diện tích khu triển lãm này là 52.500 mét vuông cùng với 2.700 gian hàng.

Toàn bộ triển lãm được bố trí đặc biệt, gian hàng được thiết kế bày biện chưa từng có. Có đầy đủ các hình thức thiết kế thẩm mỹ tinh túy từ phương Đông đến phương Tây và đầy đủ tạo hình bao hàm văn hóa của sản phẩm, ánh đèn sáng lấp lánh cùng với các mặt hàng tinh xảo đa dạng, chiêu đãi người tham quan một bữa tiệc thật sự rực rỡ, mãn nhãn.

Dương Tử Mi đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua một bữa tiệc thị giác hiếm

có như vậy, cô lần lượt xem từng thứ một.

An Đông Dương mặc dù là con nhà quyền quý, nhưng dù sao cũng là người thừa kế của tập đoàn nên đối với lai lịch thiết kế của các sản phẩm trong triển lãm anh đều có thể giới thiệu một cách rành rọt mà không cần khoa trương.

Nói thật ra, nhìn thấy những tác phẩm nghệ thuật đầy giá trị, những viên đá lấp lánh đầy tôn nghiêm trước mắt, Dương Tử Mi đều muốn mua tất cả.

Có điều, cô không có đủ tiền để tùy ý tiêu xài, nên chỉ có thể thưởng thức mà thôi.

Thế nhưng, khi cô nhìn thấy một món đồ Hoàng Toàn hình quả lê có tên “Giọt Nắng”, cô không thể kiềm chế khát khao được sở hữu nó.

Giọt Nắng - cái tên mà chỉ nghe thôi đã khiến người khác mơ mơ màng màng, tim đập loạn nhịp.

Viên kim cương màu vàng nặng 110.03 cara, là viên Hoàng Toàn hình quả lê to nhất được biết đến, được tìm thấy vào năm ngoái tại Nam Phi, sau đó được cắt gọt và khảm nạm trên chiếc nhẫn vàng.

Hiệp hội đá quý Mỹ định giá đây là viên kim cương có màu sắc tươi sáng nhất trong các loại đá màu, độ sạch đạt cấp VVS1. Theo báo cáo, cho đến thời điểm này toàn thế giới mới chỉ có bốn viên kim cương nặng hơn 100 cara được đấu giá.

Nhìn viên kim cương Hoàng Toàn được ánh đèn chiếu xuống lấp lánh như mặt trời, lại có phần giống như giọt nước trong suốt đang nằm lẳng lẳng trên tấm vải nhung hình thiên nga đen khiến Dương Tử Mi không thể nào rời mắt.

Cô muốn có được nó!

Trong thâm tâm cô, một âm thanh khát vọng muốn có được nó mạnh mẽ vang lên.

An Đông Dương thấy cô trước đây có thái độ thản nhiên với những viên đá khác, nhưng khi nhìn thấy viên “Giọt Nắng” này thì lại ánh mắt lại trở nên khác hoàn toàn, trong đó ánh lên khát vọng dành cho đá quý giống như bao cô gái bình thường khác.

Trong lòng anh cười khố.

Anh muốn tặng báu vật làm giai nhân vui nhưng thật sự bất lực không thể mua được viên kim cương “Giọt Nắng” vài triệu tệ tặng cô.

Nếu chỉ là viên kim cương vài trăm nghìn tệ thì anh có thể tặng cô hai viên cũng không thành vấn đề.

Cái này, thôi đi vậy... Tiền nhà anh cũng không phải trên trời rơi xuống.

- Viên “Giọt Nắng” này giá niên yết bao nhiêu? - Dương Tử Mi cuối cùng cũng chịu rời mắt khỏi viên đá, đứng thẳng người hỏi An Đông Dương.

- Tạm thời chưa biết, chỉ có thể đợi đến lúc đấu giá thôi!

An Đông Dương nhìn cô hỏi:

- Em thích nó à?

- Ừ, em muốn mua được nó.

Dương Tử Mi gật đầu:

- Theo như kinh nghiệm của anh, viên Giọt Nắng này đấu giá khoảng bao nhiêu?

- Tháng mười một năm ngoái, cuộc đấu giá Sotheby diễn ra tại Geneva đã bán ra một viên kim cương màu hồng hi hữu nặng 24.78 cara với giá 4.544 đồng franc Thụy Sĩ, trở thành viên kim cương có giá bán kỷ lục nhất thế giới.

Chương 778: Cô gái có tố chất của một kẻ lập dị (1)

An Đông Dương cười đau khổ, nói:

- Viên kim cương màu vàng này nặng 110.03 cara, là viên kim cương màu vàng to nhất. Màu vàng tiên diễm chói mắt là cực phẩm hiếm có trong số kim cương Hoàng Toàn, dù không hiếm bằng màu hồng nhưng nó cũng không hề kém cạnh so với viên kim cương màu hồng được đấu giá trước đó. Ít nhất cũng cần bán trăm triệu tệ mới mua được, còn việc giá của nó cao đến đâu thì thật khó nói, chắc cũng cả tỉ bạc và phụ thuộc vào tình yêu của người đấu giá dành cho nó.

Dương Tử Mi cũng từng đấu giá phi thúy và đồ cổ nên cô biết rằng giá cả của những món đồ đó là vô hạn.

Số tiền mặt trên tay cô kỳ thực không đến một ngàn vạn.

Xem ra, cô chỉ có thể thưởng thức chứ không thể sở hữu viên “Giọt Nắng” rồi.

Cô bèn thở dài, tiếp tục tham quan những sản phẩm khác.

Những viên đá khác cũng rất đẹp, có điều cô đã trót yêu viên “Giọt Nắng” nên cảm thấy không còn bất kỳ viên đá nào khác có thể lọt vào mắt mình nữa.

An Đông Dương bận việc nên tạm thời không thể đi cùng giải thích cho cô.

Cô cũng chỉ lướt mắt hết một lượt các sản phẩm, giống như cưỡi ngựa xem hoa vậy. Có lẽ vì uống nhiều nước nên cô giao Liên Y cho Sadako rồi vội vàng đi tìm nhà vệ sinh.

Ở góc rẽ, cô đụng phải một cô gái ăn mặc vô cùng hoa lệ, trên cơ thể đeo đầy trang sức quý báu.

Cô gái khoảng chừng hai mươi tuổi, xương gò má cao, đôi mắt sắc nhọn, môi mỏng, làn da thô ráp, trông cũng khá bình thường. Có điều, trang phục cùng lớp vàng bạc trang trí trên người giúp cơ thể nên chói sáng rất nhiều.

- Đi đứng không có mắt à? Có ý thức không? Đụng phải cũng không biết nói xin lỗi, rốt cuộc là loại gì vậy?

Dương Tử Mi còn chưa kịp nói lời xin lỗi đã bị người con gái kia chỉ tay vào mũi chửi thẳng.

Dương Tử Mi toát mồ hôi.

Cô ta là người va vào cô trước mới đúng.

Tự nhiên cố tình chửi, hơn nữa mở miệng là nói người khác không có ý thức. Lẽ nào cô ta có ý thức?

Có điều, cô cũng không chuốc vướng phiền phức vào thân liền nói cho xong chuyện.

- Ngại quá, không cần thận đụng phải chị.

- Ngại quá cái gì? Đây là thái độ, là ý thức gì của cô thế? Lẽ nào một lời

xin lỗi cũng không biết nói? Bố mẹ cô không biết dạy bảo cô à?

Cô gái kia nhìn lên nhìn xuống bộ đồ Dương Tử Mi đang mặc, ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ:

- Thảo nào thô bỉ như vậy, hóa ra là con nhà nghèo! Tôi biết những đứa nhà nghèo như cô thì làm gì có tố chất.

Nghe cô ta nói một điều ý thức, hai điều ý thức... Dương Tử Mi như bốc hỏa, đá xéo cô ta một cái, đáp trả:

- Lẽ nào cô có ý thức?

- Cô có ý gì? Ngờ kìa, ánh mắt của cô nhìn tôi như vậy là có ý gì?

Cô gái kia vênh mặt lên, chỉ thẳng tay vào Dương Tử Mi:

- Gia thế nhà tôi tốt, toàn bộ người nhà tôi đều có nhân cách! Không giống như loại nghèo đói kiết xác, không có nhân cách như cô. Cô đồ kị với những người giàu có như tôi, cố ý va vào tôi không biết là có ý gì?

Phụt!

Dương Tử Mi không nhịn được liền phụt cười.

Cô gặp qua không ít cực phẩm, nhưng cái thể loại lập dị này đúng là cô mới gặp lần đầu.

- Ủ, cô có nhân cách! Cả nhà cô có nhân cách.

Dương Tử Mi nhịn cười:

- Thế đã được chưa?

- Cười gì mà cười? Cô đang cười tôi à?

- Tiểu thư, cười không phạm pháp chứ? Tôi đang cười một kẻ lập dị, nếu cô thật sự muốn đổi đầu thì tôi cũng không còn cách nào khác.

- Cái gì, cô dám cười tôi là đồ lập dị? Tôi biết ngay loại người nghèo như cô luôn hận người giàu có, dùng cách chế giễu bọn tôi nhiều tiền để làm hài lòng tâm lý đen tối của các cô. Tôi ghét nhất loại người vừa nghèo, vừa chua ngoa, vừa lười biếng.

Chương 779: Cô gái có tố chất của một kẻ lập dị (2)

- Được thôi! Tôi thù kẻ giàu, tôi đen tối, tôi vừa nghèo, vừa chua ngoa, vừa lười biếng. - Dương Tử Mi bất lực.

Cô phát hiện rằng mình sẽ mất mặt lắm nếu cứ tiếp tục giằng co với cô gái này.

Giống như đạo lý chó cắn người, còn người không thể cắn lại chó.

- Hiểu là tốt! Không phải là người cùng một tiêu chuẩn, tôi cũng không muốn nói chuyện với cô sẽ làm mất đi thân phận cao quý của tôi.

Cô ta nói xong, mặt vênh lên, mông quay ngoắt đi, toàn thân lấp lánh đá quý đi vào khu triển lãm.

Dương Tử Mi vỗ vỗ trán.

Đúng là hoàn cảnh tạo nên tính cách con người.

Trên thế gian này đúng là loại lập dị nào cũng có.

Khi từ buồng vệ sinh đi ra, cô nhìn thấy cô gái kia đang theo sát một người đàn ông mặc vest đen. Cái thần thái kiêu ngạo lúc này không còn nữa, thay vào đó là một bộ dạng bẽn lẽn thẹn thùng, đôi mắt sắc nhọn cũng trở nên nhu mì hiền dịu đầy ẩn tình.

A, cái thứ lập dị lập mặt cũng nhanh thật đấy.

Dương Tử Mi cười nhạo một tiếng, vừa định đi tìm Sadako thì thấy An Đông Dương đi về hướng cặp nam nữ đó.

- Anh họ... - An Đông Dương gọi người đàn ông kia.

Người đàn ông nghiêng mặt nhìn anh, gật nhẹ.

Nhìn gương mặt người đàn ông kia... Dương Tử Mi than vãn: Thế giới này thật nhỏ bé!

Người đàn ông đó không ai khác chính là Mộ Dung Vân Thanh.

Không ngờ anh ta cũng đến đây tham quan triển lãm.

Có điều, anh ta là một thương nhân đẳng cấp, đến tham quan triển lãm đá quý cũng là điều hết sức bình thường.

Không biết cái thứ lập dị kia có quan hệ gì với anh ta?

Mộ Dung Vân Thanh không nhìn thấy cô. Ngược lại, cô nàng lập dị kia lại nhìn thấy:

- Anh Vân Thanh, con bé kia nhìn mặt là biết nghèo kiết xác vậy mà dám đến tham gia hội chợ triển lãm đẳng cấp như thế này, cũng chẳng sợ mất mặt. Nhìn xem nó đeo cái gì kia? Đồ phụ tùng không đến mười đồng bán bên lề đường, thật là không có tố chất, thần thái gì cả!

Kẻ lập dị chỉ vào Dương Tử Mi.

Mộ Dung Vân Thanh không để thêm để ý đến cô ta mà tiếp tục trò chuyện với An Đông Dương, anh cũng không quay đầu lại nhìn Dương Tử Mi.

Nhưng An Đông Dương lại nhìn thấy cô, quay qua nhú mày với kẻ lập dị:

- Chị, chị nói gì thế? Đó là bạn của em... là do em mời đến! Người ta cũng không phải con nhà nghèo kiết xác! Lái xe Land Rover cỡ vài triệu tệ đấy!

- Đông Dương, em có ý gì thế? Tự nhiên kết bạn với đám người đó, phẩm vị của em sao tự nhiên lại thấp đến vậy? Đừng có đánh mất tố chất của nhà họ An chúng ta.

An Đông Dương lập dị hét lên:

- Muốn kết giao thì phải môn đăng hộ đối.

Nghe An Đông Dương nói cô đi Land Rover vài triệu tệ, Mộ Dung Vân Thanh liền quay đầu nhìn.

Quả nhiên là cô!

Anh vui mừng đi tới:

- Dương Tử Mi, em cũng ở đây à? Đến Quảng Nguyên khi nào vậy?

- Vừa tới hôm nay, không ngờ Mộ Dung tiên sinh cũng ở đây. Thế giới này thật nhỏ bé! - Dương Tử Mi cười nói.

- Anh Vân Thanh, anh quen cô ta? Sao anh lại có thể chủ động chào hỏi với một kẻ nghèo kiết xác lại không có ý thức như cô ta? - An Đông Dương nhìn Mộ Dung Vân Thanh trực tiếp đi tới chỗ Dương Tử Mi, hơn nữa còn có thái độ vô cùng ôn hòa, lễ độ mà trước giờ cô chưa từng thấy. Trong lòng

cô liền cảm thấy không thoải mái, bèn hét lên.

- Đông Ny, sao em lại có thể nói Dương Tử Mi như vậy? Xin lỗi ngay! -
Mộ Dung Vân Thanh quát lớn An Đông Ny.

An Đông Ny thấy Mộ Dung Vân Thanh vì Dương Tử Mi mà quát mắng cô, cảm giác uất ức trào dâng lên, bĩu môi kêu la:

- Anh họ, anh làm sao vậy? Lẽ nào anh không thích tiểu thư cao quý như em mà lại đi thích loại nghèo kiết xác không có ý thức, không có phẩm vị? Cô ta và anh không thể đứng cùng trên một trục hoành đâu, rốt cuộc anh sao thế?

Chương 780: Cô gái có tố chất của một kẻ lập dị (3)

Mỗi lần nghe cô ta nói đến tố chất, nhân cách gì gì đó là Dương Tử Mi lại bật cười.

An Đông Dương đương nhiên biết chị gái mình lập dị. Trước đây anh còn không thấy gì nhưng bây giờ nghe cô ấy một điều tố chất, hai điều nhân cách, anh cảm thấy thật xấu hổ.

- Chị đang nói lung tung gì thế? Đi xem đá đi.

Anh đẩy cô ta ra:

- Đừng làm trò cười nữa.

- Chị làm trò cười? Chị đường đường là tiểu thư con nhà quyền quý, có thể làm trò cười gì? Chị cũng không phải loại người không có tố chất! - An Đông Ny kêu lên.

Mộ Dung Vân Thanh không buồn để ý đến cô, quay qua nói với Dương Tử Mi:

- Dương tiểu thư, mình vừa tìm chỗ ngồi, vừa nói chuyện... xem hôm nay em ưng món phụ kiện nào?

Dương Tử Mi gật đầu đi theo anh, ngồi lên ghế dành cho khách tham quan

nghi chân.

Kẻ lập dị An Đông Ny đương nhiên không cam tâm bị bỏ lơ, cô liền đến bên cạnh Mộ Dung Vân Thanh ngồi xuống:

- Anh họ, cô ta thì hiểu gì? Nói về đá quý không ai rành bằng em! Em nói anh nghe, em nhìn trúng viên “Giọt Nắng”, đó là viên Hoàng Toàn lớn nhất thế giới, chắc chắn là thiết kế cho riêng em. Em sẽ mua nó và đeo nó lên ngón tay xinh xắn của mình, trở thành nữ nhân cao quý nhất.

Dương Tử Mi đang uống một ngụm trà, nghe xong câu nói chắc như đinh đóng cột của cô ta lập tức không nhịn được mà phun trà tung tóe, phun cả vào mặt của An Đông Ny đang ngồi phía đối diện.

An Đông Ny giống như con hổ cái bị giẫm phải đuôi, định nhảy dựng lên chửi mắng. Nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Vân Thanh, cô bèn nén giận, làm bộ dạng yếu điệu thực nữ, rút khăn giấy ra lau mặt rồi nói chuyện một cách đầy độ lượng:

- Tôi là người có tố chất nên không thèm chấp loại người không cùng đẳng cấp như cô.

May mà lần này Dương Tử Mi không uống trà, nếu không cô sẽ lại phun ra tiếp.

Cô vốn dĩ buồn bực vì không có đủ tiền để mua được viên “Giọt Nắng” nhưng gặp phải ngay con người buồn cười như An Đông Ny khiến tâm trạng cô vui lên nhiều.

Thảo nào ai cũng đều thích xem diễn hề! Thấy trò hề như thế này, tâm trạng đúng là tốt lên rất nhiều.

Nhìn thấy Dương Tử Mi không hề có ý cảm tức, Mộ Dung Vân Thanh liền thở phào nhẹ nhõm.

Anh cảm thấy cực kỳ đau đầu với cô em họ An Đông Ny. Lúc này nhìn thấy cô, anh cứ tưởng cô đắp da trâu lên mặt không dứt ra được, trông cực kỳ đáng ghét.

Do nhà hai bên có quan hệ thân thích, quan hệ hợp tác lâu dài nên anh không thể làm mất mặt mà đuổi cô đi.

Nhưng An Đông Dương lại không như vậy.

Nhìn thấy chị ruột liên tục làm Dương Tử Mi mất mặt, anh chỉ muốn độn thổ xuống đất.

Nhìn anh họ Mộ Dung Vân Thanh luôn tỏ thái độ tôn trọng dành cho Dương Tử Mi, anh đoán lai lịch của cô cũng không phải dạng tầm thường.

- Chị, chị đừng diễn hài nữa. Mau đi đi, anh họ giận rồi kìa. - An Đông Dương vừa lôi An Đông Ny vừa nói.

- Chị diễn hề? Chị từ nhỏ đã được dạy dỗ, thái độ nho nhã không giống mấy người không có ý thức! Uống trà mà còn phun ra được, đó mới là diễn hề, làm trò cười cho người khác.

An Đông Ny xấu hổ quay qua nhìn Mộ Dung Vân Thanh:

- Anh họ, anh nói đi, rốt cuộc là cô ta mất mặt hay em mất mặt?

- Em không mất mặt! - Mộ Dung Vân Thanh ngán ngẩm nhìn cô trả lời.

Chương 781: Cô gái có tố chất của một kẻ lập dị (4)

An Đông Ny không hề hiểu ý anh nói, cứ tưởng Mộ Dung Vân Thanh nói Dương Tử Mi mới là người mất mặt:

- Em biết mà! Người có tố chất cao như em làm sao có thể làm chuyện mất mặt được?

- Em sẽ không làm chuyện mất mặt được, vì em làm gì có mặt!

Mộ Dung Vân Thanh thật sự nhin không được, đôi mắt sắc bén ẩn sau cặp kính nhìn cô.

An Đông Ny nghe thấy Mộ Dung Vân Thanh nói lời cay nghiệt thì cảm thấy tủi thân vô cùng, nhìn Mộ Dung Vân Thanh nước mắt giàn giụa, bầu môi trông vô cùng đáng thương:

- Anh họ, sao anh lại có thể làm tổn thương cô em gái yếu ớt của mình như thế? Em không có mặt? Lẽ nào em vẫn không đủ đẹp? Mọi người còn nói em có thể đi thi hoa hậu quốc tế, em trang điểm đậm nhạt đều phù hợp, sao em lại không có mặt?

Dương Tử Mi toát mồ hôi.

Cô phát hiện, ở cùng một “thánh mẫu” cái gì cũng cho mình là đúng, đại nào lại có vấn đề thì đúng là đau đầu. Bởi vì cô ta không thể suy nghĩ như

người bình thường được.

Mộ Dung Vân Thanh cũng đau đầu.

- Mộ Dung tiên sinh, xem ra hôm nay không thích hợp để chúng ta nói chuyện rồi. Để khi khác mình nói chuyện nhé, em hơi đau đầu. - Dương Tử Mi đứng dậy, mỉm cười nhìn Mộ Dung Vân Thanh.

- Được, thật ngại quá!

Mộ Dung Vân Thanh biết cô em họ của mình sẽ không để yên chuyện, để tránh cô nói nhiều đắc tội với Tử Mi khiến anh phải ra tay thu dọn tàn cục nên anh đồng ý.

Dương Tử Mi mỉm cười rồi đi tìm Sadako.

Lúc này, Sadako đang bị một đám thanh niên vây quanh chọc ghẹo.

Sadako chỉ cười mà không nói, không lạnh lùng cũng chẳng nhiệt tình, nụ cười mang cảm giác cực kỳ xa cách.

Điều này càng khiến đám thanh niên thấy ngứa ngáy trong lòng, tranh nhau giới thiệu bản thân, khoe gia thế khủng của mình.

- Các anh muốn gì? - Hàn Vĩ Quang lúc này vừa rồi đi liền quay lại, thấy Sadako đang bị một đám người vây quanh, bực bội hỏi.

Những người khác nhận ra Hàn Vĩ Quang, thấy anh đứng cạnh Sadako, ánh mắt đầy thù địch nhìn anh ta.

- Hàn thiếu gia, đừng nói anh để mắt đến mỹ nhân này nhé? Lẽ nào anh muốn lái máy bay? - Một thanh niên có vẻ quen Hàn Vĩ Quang châm chọc.

- Máy bay thì đã sao? Tôi thích là được! Anh quản được à?

Hàn Vĩ Quang tức giận nói:

- Các người chỉ cần đến gần cô ấy một bước thì đừng trách tôi không khách sáo!

- Hàn thiếu gia thật bá đạo! Anh muốn lái máy bay, người đẹp này đã đồng ý chưa? Khi anh chưa tán được cô ấy thì ai cũng có cơ hội, phải vậy không người đẹp?

Sadako nhìn thấy Dương Tử Mi thì vội vàng đẩy xe đẩy Tiểu Thiên cùng Liên Y đi tới, không thèm để ý đến đám người kia.

Đám thanh niên nhìn thấy có thêm một người đẹp, mặc dù không chừng chạc như Sadako nhưng xinh đẹp hơn thế. Da trắng nõn nà, ăn mặc dù bình thường nhưng nhẹ nhàng như cơn gió mát mùa hè, khiến người khác cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Hàn thiếu gia, họ là chị em? Chị đã đẹp vậy, không ngờ em còn đẹp hơn! Gen di truyền tốt!

- Là chị em... Có điều, mấy người đừng nghĩ nữa! Cô em gái là của An thiếu gia rồi. - Hàn Vĩ Quang nói xong, vội vàng chạy theo rồi đứng bên cạnh Sadako.

Sadako hờ hững nhìn anh không nói gì, điều này càng khiến anh thêm mê mẩn. Nhìn cô một lượt, cảm thấy cô là người đẹp nhất trên thế gian này.

An Đông Ny ngồi bên cạnh Mộ Dung Vân Thanh nhìn thấy Sadako được cả một đám thanh niên vây quanh thì khinh bỉ nói:

- Không biết đám thanh niên kia có mắt hay không? Một đứa con gái bình thường như thế mà cũng vây quanh như ong hút mật... Thật không có phẩm vị!

Mộ Dung Vân Thanh cảm thấy nếu còn ngồi cạnh cô sẽ bị người khác đánh giá là không có phẩm vị nên bèn tìm lý do bỏ đi.

Chương 782: Đừng chọc giận cô ấy

Nghĩ rằng bản thân không đủ khả năng mua được viên “Giọt Nắng” nên sau khi đi hết một vòng xem những sản phẩm khác thì Dương Tử Mi bắt đầu cảm thấy không còn hứng thú với nơi này.

Hơn nữa cô thật sự không thích cái cách mà cô gái lập dị An Đông Ny nhìn cô như cây đinh trong mắt. Sadako có vẻ cũng không thích cái nơi mà ai cũng cho mình tốt đẹp giống như ong bướm xinh đẹp đuổi bắt trong vườn.

- An thiếu gia, thật ngại quá! Bọn em có chút việc gấp phải đi rồi. - Dương Tử Mi nói với An Đông Dương.

- Vội đi vậy sao? Không thích viên đá nào à? Anh còn đang định tặng em một, hai món. - An Đông Dương ngạc nhiên nói.

- Tạm thời không có thứ mà mình thích... Cảm ơn An thiếu gia! Mà nếu có, em vẫn thích tự mình mua hơn! - Dương Tử Mi cười nói, khéo léo từ chối nhã ý của anh.

An Đông Dương hơi bậm môi, không nói gì.

Lúc này Mộ Dung Vân Thanh cảnh cáo anh, đừng đắc tội với Dương Tử Mi, đó không phải là người dễ anh trêu chọc.

Anh hỏi Mộ Dung Vân Thanh rốt cuộc Dương Tử Mi là người như thế nào.

Mộ Dung Vân Thanh không trả lời, chỉ thản nhiên nói:

- Tóm lại, em đừng nghĩ cô ấy là người bình thường! Đến ngay cả anh, còn phải kính nể cô ấy.

Nghe thấy vậy, trong lòng An Đông Dương liền chùng xuống.

Anh không biết có nên tiếp tục theo đuổi cô nữa hay không.

Đây là lần đầu tiên anh có cảm giác khát khao muốn theo đuổi một cô gái, thậm chí muốn lấy cô làm vợ.

Thật không ngờ, Mộ Dung Vân Thanh tiếp tục nói với anh một câu:

- Còn nữa, người đàn ông của cô ấy không phải như những gì em nghĩ. Em đừng quá vọng tưởng, chỉ làm bạn với cô ấy là được rồi!

- Người đàn ông của cô ấy là người như thế nào? - An Đông Dương không cam tâm bèn hỏi.

- Anh ta là người mà đến một sợi lông em cũng không chạm được. Đừng nói đến người đàn ông của cô ấy, đến đệ tử của cô ấy thôi cũng đủ khiến người khác phải sợ!

Bất luận thế nào An Đông Dương cũng là em họ ruột, là đứa cháu mà ông ngoại thương yêu, anh ta sẽ không để cho em họ mình đi vào chỗ chết.

- Đệ tử... Là đệ tử nào? Lẽ nào cô ấy trẻ như vậy mà đã làm sư phụ người khác?

An Đông Dương thực sự không thể hiểu.

- Đệ tử của cô ấy chính là thiếu soái Tưởng Tử Lương của sư đoàn 17, cháu đích tôn của nguyên thủ. Anh không nói nhiều nữa! Còn nữa, bảo chị của em im miệng lại. Hôm nay tâm trạng của cô ấy tốt nên không so đo với chị của em, đó là may mắn... Nếu không, hậu quả sẽ rất khó nói... có thể liên lụy đến sự sinh tồn của cả nhà em đấy. - Mộ Dung Vân Thanh nói ra mức nghiêm trọng của vấn đề.

An Đông Dương nghe xong há hốc miệng, đơ cả người.

Bởi vì ông nội Châu Quang Vũ là người của quân khu Quảng Nguyên, ông cũng thường hay kể cho anh nghe những câu chuyện kỳ tích liên quan đến quân đội, trong đó kể nhiều nhất là sư đoàn 17.

Hơn nữa thiếu soái Tưởng Tử Lương là nhân vật truyền kỳ, là một trong bốn thần tượng của anh.

Anh không thể tưởng tượng nổi thần tượng của anh lại là đệ tử của Dương Tử Mi.

- Anh họ, anh không nhầm chứ?

An Đông Dương hít một hơi thật sâu hỏi:

- Cô ấy nhỏ tuổi như vậy, sao có thể là sư phụ của thiếu soái Tưởng được? Rốt cuộc là sư phụ môn phái nào? Cô ấy có điểm gì thần kỳ ư?

- Tất cả đều có nguyên do của nó nhưng anh cũng không rõ. Em cũng nhìn thấy chiếc Land Rover mà cô ấy lái, đó là chiếc xe thiếu soái Tưởng đặt từ Mỹ về cho cô ấy! - Mộ Dung Vân Thanh nói.

- Trời! Em cứ nghĩ người nhà cô ấy làm trong quân đội.

An Đông Dương cảm tưởng đang bị sự thật của Mộ Dung Vân Thanh nói ra đánh cho tan tành.

- Anh chỉ có thể nói đến vậy thôi, những thứ khác em tự lo cho mình đi.

Mộ Dung Vân Thanh vỗ vai An Đông Dương rồi đi làm việc của anh.

Chương 783: Ông lão muốn mua thẻ gỗ đào (1)

Sau khi ra khỏi triền lẫm, Dương Tử Mi nhìn thấy phong cảnh xung quanh khách sạn rất tốt. Cây xanh tươi tốt, nước chảy róc rách dưới chân cầu, mỗi một cấu trúc đều có nét độc đáo riêng, cô hỏi Tiểu Thiên:

- Có muốn đi dạo quanh đây không?

- Được ạ, chị đi đâu thì em sẽ đi đó.

Đối với Tiểu Thiên, chỉ cần không phải ở nhà, đi đâu cũng khiến nó thấy vui thích.

Sadako không có ý kiến gì, cô luôn luôn đặt Dương Tử Mi lên trên hết.

Thời tiết nóng nực, Bạch Hồ Liên Y nhảy ra khỏi lòng Dương Tử Mi tự đi lại.

Trước đây nó suốt ngày ở trong núi nên rất hiếu kỳ với vạn vật đa dạng ở bên ngoài.

Khi ba người và một hồ ly đang dạo bước thì gặp một ông lão tóc bạc đi tới. Sắc mặt hồng hào, tinh thần vô cùng tốt, mặc bộ quần áo cao cấp đời Đường, khí chất cao quý.

Dương Tử Mi nhìn ông lão.

Ánh mắt ông ta sáng lên, hướng về cổ của Dương Tử Mi rồi vội vàng bước tới, ngăn Dương Tử Mi lại:

- Chào cô bạn nhỏ!

Ông ta đưa lời chào hỏi nhưng ánh mắt thì không rời khỏi cổ của Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi bất giác đưa tay lên cổ sờ thẻ bài gỗ đào, cô hiểu ông ta đang nhìn cái gì.

Lẽ nào ông ta nhận ra thẻ bài gỗ đào?

- Xin chào ông! - Dương Tử Mi gượng gạo mỉm cười đáp lại.

- Cô bạn, tôi mạo muội có một thỉnh cầu, không biết cô có đồng ý không? - Ông ta khách sáo hỏi.

Dương Tử Mi cười cười, tự đoán ra được ẩn ý của ông lão:

- Có phải ông muốn vật này của cháu không?

Ông ta gật đầu:

- Đúng vậy! Nếu không, cô có thể cho tôi xem được không?

Ông ta hứng thú với thẻ bài gỗ đào như vậy chứng tỏ ông ta biết về nó, Dương Tử Mi chắc chắn sẽ không bỏ qua bất cứ tin tức nào có liên quan đến thẻ bài gỗ đào.

Cô đưa thẻ bài gỗ đào cho ông ta không chút do dự.

Ông cẩn thận cầm thẻ bài, lấy ra từ trong túi một chiếc kính lúp nhìn thật kỹ càng, càng nhìn ông càng ngạc nhiên.

Ông cất kính lúp, cầm thẻ bài gỗ đào cố nén đi cảm giác vui mừng, nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Cô bạn, tôi rất thích thẻ bài gỗ đào này. Không biết cô có chịu chuyển nhượng hay không?

- Tại sao ông lại thích thẻ bài gỗ đào này? Nhìn nó không hề đẹp, cũng không có gì đặc sắc! - Dương Tử Mi dù biết vẫn cố ý hỏi.

- Tôi thấy có duyên với nó! Nếu cô bạn chịu bán, bao nhiêu tiền tôi cũng đều sẽ suy xét. Một vạn tệ... thế nào?

Ông lão nhìn Dương Tử Mi.

Ông ta cho rằng đối với một cô gái mới lớn, dùng một vạn tệ mua một vật bình thường trên người là điều nhiều khi cầu cũng không có, giống như chiếc bánh từ trên trời rơi xuống.

Dương Tử Mi đưa tay lấy lại thẻ bài gỗ đào, cười nói:

- Ông đang đùa cháu à? Vật này mặc dù không phải đồ vật cao quý nhưng cực kỳ có ý nghĩa đối với cháu... dù có nhiều tiền đến đâu cháu cũng không bán!

Nghe cô nói vậy, ông lão nghĩ rằng cô gái vô cùng khéo léo. Có thể đây là vật mà bản thân cô vô cùng yêu thích nên định đưa giá cao để kiếm thêm ít tiền. Vậy nên ông ta tiếp tục ra giá:

- Mười vạn... Thế nào? Mười vạn có thể mua được một viên kim cương nhỏ

trong triển lãm. Cháu xinh gái trắng trẻo, nếu đeo một sợi dây có đính kim cương thì sẽ càng trở nên xinh đẹp, chứ đeo cái thẻ gỗ đen xì xì này thì xấu quá.

Chương 784: Ông lão muốn mua thẻ gỗ đào (2)

- Xin cảm ơn lời khuyên của ông, cháu vẫn chỉ thích cái này. Dây chuyền kim cương mà làm gì, cháu không cần! - Dương Tử Mi cười, có lẽ ông già này cứ tưởng cô chỉ là cô thiếu nữ không biết gì.

- Mười vạn vẫn không chịu bán?

Ông lão cũng đọc vị vô số người rồi, có thể nhận ra cô gái trước mắt khác biệt. Nghe mười vạn mà ánh mắt không hề có biểu hiện thêm muốn, vẫn vô cùng bình thản.

- Lão gia gia, lúc này cháu nói rồi. Tiền nhiều đến mấy cháu cũng không bán! Cháu chỉ muốn biết tại sao ông muốn mua thẻ bài gỗ đào của cháu? - Dương Tử Mi cười đáp.

- Cô bạn...

Ông lão không chịu nói ra sự thật mà tiếp tục ra giá:

- Ba mươi vạn... Chịu bán cho ta không? Ba mươi vạn có thể mua được một ngôi nhà trong thành phố này đấy!

- Ông à, dù ông có đưa một triệu tệ cháu cũng không bán! Chúng ta đừng nói lời vô nghĩa nữa, được không? Hay là thế này... Cháu đưa ông mười vạn, ông có thể nói cho cháu biết lý do thật sự ông muốn mua thẻ bài gỗ đào này, được không? - Dương Tử Mi hỏi.

Ông lão nghe xong, sắc mặt vốn ôn hòa đột nhiên biến đổi nhẹ:

- Ông là hội trưởng hội đồ cổ học thuật Xa Đông Lương, nhìn thấy thẻ bài gỗ đào của cô có chút đặc biệt muốn mua để nghiên cứu xem có giá trị nghiên cứu hay không.

Ông lão tuyên bố thân phận của mình:

- Dù tiểu cô nương không chịu chuyển nhượng, không biết có chịu đưa cho chúng tôi nghiên cứu học thuật hay không? Chúng tôi sẽ cung cấp số tiền tương ứng.

Hội trưởng hội học thuật đồ cổ Xa Đông Lương?

Hai mắt Dương Tử Mi sáng lên.

Cô đang định bước tiếp theo là đi tìm ông ấy... Thật không ngờ, ông ấy lại đang đứng ngay trước mặt, đúng là không mất công sức mà đạt được.

- Hóa ra là hội trưởng Xa, thật thất kính! - Dương Tử Mi khách khí nói.

Xa Đông Lương nhìn thấy thái độ của cô, cho rằng bản thân mình có giá trị nhất định với cô, ông tiếp tục nói:

- Nếu tiểu cô nương chịu bán thẻ bài gỗ đào cho tôi hoặc tặng cho hội học thuật chúng tôi nghiên cứu, chúng tôi sẽ phá lệ kết nạp cô làm hội viên của hội. Giúp cô có thể thưởng thức và hiểu thêm nhiều đồ cổ, đây là điều mà nhiều khi có tiền cũng không cầu được.

- Cảm ơn sự ưu ái của hội trưởng Xa nhưng thẻ bài gỗ đào này rất quan trọng đối với cháu, nhất định phải mang bên người. Nghe nói trong tay hội

trường cũng có một miếng thẻ bài gỗ đào, sao còn muốn miếng trên tay cháu nữa? Đương nhiên nếu hội trường chịu bán miếng thẻ bài gỗ đào của ông cho cháu, cháu có thể trả năm mươi vạn tệ. - Dương Tử Mi cười nói.

Xa Đông Lương hơi giật mình:

- Sao cô biết?

- Không phải ông mới mở hội nghiên cứu liên quan đến học thuật sao? Rất kỳ vọng hội trường Xa có thể nghiên cứu ra những điều liên quan đến lai lịch của thẻ bài gỗ đào, cháu cũng rất tò mò về nó. - Dương Tử Mi nói.

Xa Đông Lương nghe xong không nói nên lời:

- Cô rốt cuộc đến từ đâu?

- Không đến từ đâu cả, cháu chỉ là một người chơi và yêu thích đồ cổ mà thôi! - Dương Tử Mi cười đáp.

Xa Đông Lương trả lời:

- Miếng thẻ bài gỗ đào đó ta cũng sẽ mua, dù sao cô cũng quan tâm đến việc nghiên cứu nó nên ta cũng không giấu giếm. Lai lịch của miếng thẻ bài gỗ đào rất khả nghi, cũng không rõ đến từ thời đại nào nhưng ít nhất cũng mấy ngàn năm lịch sử. Theo lý mà nói, loại gỗ đào này không thể tồn tại trải qua quãng thời gian dài như vậy, ta vốn dĩ tưởng nó là một tuyệt phẩm không ngờ trên người cô cũng có một miếng y hệt, họa tiết cũng giống nhau. Theo kinh nghiệm chơi đồ cổ mấy chục năm của ta, loại thẻ bài gỗ đào này đến từ một chủng tộc cổ xưa thần bí, có hàm ý rất đặc biệt.

Chương 785: Vân hồ (1)

- Đến từ một chủng tộc cổ xưa thần bí?

Dương Tử Mi sờ thẻ bài gỗ đào:

- Hội trưởng Xa ngoài dùng mắt thường dò xét miếng thẻ bài gỗ đào này, không biết có nhờ đến sự hỗ trợ của công cụ nào không?

- Có dùng máy móc quét qua nhưng không phát hiện được bất cứ điều gì khác thường, cũng không tìm ra bí mật nhưng nó lưu truyền mấy ngàn năm mà lại không bị mục nát.

Xa Đông Lương lúc này không còn đối đãi với Dương Tử Mi như là cô gái bình thường nữa.

Khẩu ngữ mà ông dành cho cô cũng trở nên trịnh trọng hơn.

- Không kiểm tra được cấu tạo bên trong có điều gì khác thường? - Dương Tử Mi thắc mắc.

Mỗi khi Long Trục Thiên ngủ say, miếng thẻ bài gỗ đào đều phát sinh dị thường.

Của Long Trục Thiên màu đỏ, còn của cô là màu lam mờ.

- Rõ ràng chỉ là gỗ đào bình thường?

Xa Đông Lương nhìn cô ánh mắt nghi hoặc:

- Lễ nào tiểu cô nương phát hiện điều gì bất thường?

- Không có!

Dương Tử Mi đương nhiên không chịu nói ra sự huyền bí của thẻ bài gỗ đào, chẳng may truyền ra ngoài thì sẽ cực kỳ phiền phức.

- Tiểu cô nương, hi vọng cô có thể vì giới đồ cổ chúng tôi mà cố gắng. Đưa miếng thẻ bài gỗ đào cho chúng tôi nghiên cứu được không?

- Thật ngại quá hội trưởng Xa, những vật khác cháu đều có thể đưa ông nhưng cái này không thể! Đối với cháu nó quan trọng như tính mạng vậy. Có điều, nếu hội trưởng Xa chịu bán miếng gỗ đào của ông thì dù bao nhiêu tiền cháu cũng sẽ mua!

- Sống đến bằng này tuổi, tiền đối với ta cũng chỉ là một khái niệm không còn ý nghĩa lớn lao nữa. Ta chỉ mong muốn nghiên cứu ra những thứ mới.

Xa Đông Lương khẳng khái cố chấp.

Ánh mắt Dương Tử Mi chùng xuống.

Xem ra không thể dùng tiền để mua được miếng thẻ bài gỗ đào, chỉ có thể tìm cách khác.

Dương Tử Mi suy nghĩ, cô lấy ra từ trong chiếc nhẫn trữ vật viên tinh thạch mà giọt nước mắt của Liên Y biến thành, đưa cho Xa Đông Lương:

- Hội trưởng Xa, nhờ ông xem xem rốt cuộc vật này là thứ nguyên liệu gì?

Xa Đông Lương cầm viên tinh thạch.

Viên tinh thạch nhẵn mượt như trân châu nhưng lại trong suốt sáng bóng như kim cương, ông chưa từng nhìn thấy vật phẩm như vậy bao giờ.

Ông lấy kính lúp ra quan sát, càng xem càng tò mò.

- Hội trưởng Xa, không biết viên tinh thạch này có thể đổi lấy miếng thẻ bài gỗ đào không? - Dương Tử Mi giảo hoạt nói.

- Không thể! Viên tinh thạch này mặc dù kỳ lạ nhưng lại không có giá trị nghiên cứu đồ cổ.

Xa Đông Lương nhất quyết từ chối nhưng tay lại không muốn trả lại viên tinh thạch cho Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cười cười:

- Nếu như nó thần bí hơn thì sao?

- Tiểu cô nương, cô không chịu đưa thẻ bài gỗ đào cho chúng tôi nghiên cứu, thế thì viên tinh thạch này...

- Viên tinh thạch này có thể đưa ông nghiên cứu, thậm chí tặng ông. Cháu chỉ hi vọng hội trưởng Xa hãy giữ thật cẩn thận miếng thẻ bài gỗ đào, nhờ đâu có một ngày, ông thật sự từ bỏ việc nghiên cứu nó hay có vấn đề về kinh tế mà phải bán nó đi thì hãy nghĩ tới cháu.

- Được!

Xa Đông Lương gật đầu đồng ý, ngẩng đầu nhìn cô hỏi:

- Cô làm sao có được viên tinh thạch này?

- Cháu nhặt được trên núi.

Dương Tử Mi đưa tay ôm lấy Liên Y, xoa xoa đầu nó.

Xa Đông Lương nhìn Liên Y, ánh mắt dừng lại ở đôi mắt của nó.

- Đây là Vân Hồ trong truyền thuyết phải không?

- Vân Hồ trong truyền thuyết?

Dương Tử Mi nhìn Xa Đông Lương thắc mắc:

- Lễ nào hội trưởng Xa biết lai lịch của con hồ ly trắng này?

Xa Đông Lương không trả lời mà tiến sát Liên Y, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn sợi lông màu vàng trên trán nó.

Chương 786: Vân hồ (2)

Vân Hồ, nếu không nhầm thì đúng là Vân Hồ! Là loại linh hồ có thể biến nước mắt thành viên trân châu!

Xa Đông Lương nhớ đến viên tinh thạch lúc này Dương Tử Mi đưa ông.

- Đây có phải là do nước mắt của nó tạo thành? Lẽ nào “nước mắt thành trân châu” là có thật?

- Cháu không biết!

Dương Tử Mi ghì chặt Liên Y, cô biết nó là chủng loại cực kỳ hiếm nhưng lại không biết nó đã được lưu lại ở trong sách và bị người khác nhận ra.

- Tiểu cô nương, cô tìm thấy nó ở đâu?

Đôi mắt Xa Đông Lương ánh lên sự ngưỡng mộ:

- Chịu bán cho ta không? Ta chấp nháp trả một triệu tệ mua nó.

- Hội trưởng Xa, ông đừng đùa nữa, nó không phải là thú cưng của cháu... Mà của bạn cháu! Tiền nhiều thế nào thì cháu cũng không có quyền bán. Còn nữa, cháu hi vọng ông sẽ không tuyên truyền tin tức về hồ ly ra bên ngoài, cháu sợ sẽ gặp phiền phức. Nếu không được, cháu sẽ khiến ông gặp phiền phức đấy...

Liên Y là loại vật hiếm có chỉ có trong truyền thuyết, nếu chẳng may bị các ngành liên quan để ý thì phiền phức sẽ cực kỳ lớn.

Cô ghét phiền phức, do đó trịnh trọng cảnh báo Xa Đông Lương.

Xa Đông Lương bị ánh mắt lạnh lẽo như băng hàn của cô dọa sợ đến nổi cảm giác lạnh lạnh sau gáy, ông nhìn cô kỹ hơn.

Lúc này ông bị hấp dẫn bởi thẻ bài gỗ đào, không hề để ý đến Dương Tử Mi.

Đôi mắt giống như chứa đầy ánh sao, ngũ quan xinh xắn không hề có tí vết, giống như bạch ngọc. Làn da trong sáng, khí chất linh động giống như vị thần nước bước ra từ trong tranh, huyền hoặc như mộng.

Cô gái này rốt cuộc là người như thế nào?

Ông lùi lại một bước nhìn Dương Tử Mi.

Mấy chục năm kinh nghiệm với đồ cổ khiến ông có xúc giác mãnh cảm hơn những người khác.

Cô thiếu nữ trước mắt, rõ ràng giống như một viên ngọc cổ trầm tích cả ngàn năm, có khí chất đặc biệt mà người bình thường không hề có.

Ông lại cẩn thận đánh giá phục sức trên người cô.

Thẻ bài gỗ đào màu đen sậm, chiếc nhẫn đen được đeo trên ngón tay thon dài, trắng nõn, cổ tay đeo một chiếc vòng tinh thạch màu xanh lam đặc biệt.

Trong mắt người khác, ba thứ đồ vật này của cô có thể mua được ở những sạp hàng bình thường.

Nhưng ông là người có kinh nghiệm chơi đồ cổ mấy chục năm, những đồ vật bất thường ông chỉ cần nhìn qua một lần là biết, nhất là khi ông đã xem qua biết bao nhiêu linh vật ngàn năm tuổi.

Ba thứ đồ mà cô mang trên người, chính là những thứ mang đến cho ông cảm giác chúng chính là những linh vật cả ngàn năm.

Thảo nào, lúc này cô không hề có cảm giác gì khi nghe ông nói đưa ra giá tiền mấy chục vạn.

Hóa ra cô mới thật sự là nhà giàu!

Rốt cuộc đây là con cái gái trâm anh thế phiệt của dòng họ nào?

Ánh mắt ông hơi hướng về phía Sadako đang đứng sau lưng cô.

Sadako mang lại cho ông cảm giác rất kỳ lạ, khiến ông cảm thấy cô như thể một thứ đồ cổ vừa mới được khai quật từ dưới đất lên, cơ thể như được bao phủ bởi một lớp linh khí và một khí tức âm u.

Linh khí và âm khí, là hai loại khí chất mâu thuẫn nhau... Sao lại có thể cùng xuất hiện trên cơ thể cô ta?

Rõ ràng là một cô gái trẻ xinh xắn dễ thương, tại sao lại khiến ông cảm nhận thấy âm khí?

Ông nghi hoặc, lại tiếp tục nhìn đứa bé trong xe - Tiểu Thiên.

Mới nhìn qua thì đó là một đứa bé đang bú sữa rất bình thường, chỉ có đôi mắt thì không trong veo đơn thuần như những đứa trẻ khác mà nó sáng rực. Giống như đôi mắt con mèo Ba Tư nhà ông nuôi, tựa như có thể nhìn thấu

linh hồn người khác... Còn nữa, cái cách cười mà như không cười của nó, không phải là biểu cảm nên có ở một đứa bé.

Chương 787: Vân hồ (3)

Thêm một con Vân Hồ, đây rốt cuộc là một nhóm như thế nào?

Xa Đông Lương khẽ hít một hơi.

Mấy người này nhìn kiểu gì cũng không phải người bình thường, dù là hào môn thế gia cũng không thể tạo ra những đứa trẻ mang đến cho người khác cảm giác thần bí, quý dị như vậy.

Lẽ nào bọn chúng đến từ gia tộc thần bí từ thời xa xưa nào đó mà ông không biết, giống như miếng thẻ bài gỗ đào kia.

Là một người tận tâm nghiên cứu đồ cổ mấy chục năm, ông biết trên thế gian này có những gia tộc môn phái đặc biệt tồn tại trong rừng sâu hoặc những nơi xa xôi cách biệt mà chưa được con người biết đến.

Bọn họ có thể trốn cả mấy ngàn năm ở đó để sinh tồn, duy trì giống nòi, trải qua một cuộc sống độc đáo, truyền tải những văn hóa vừa thần bí vừa cổ xưa.

Ánh mắt ông dừng lại ở mái tóc màu xanh lam của Dương Tử Mi.

Mặc dù gần đây mấy đứa nhỏ nhuộm tóc màu xanh lam là điều hết sức bình thường nhưng với một người tường tận mọi việc như ông thì ông biết rằng màu tóc kia chắc chắn không phải tẩy nhuộm.

Con gái ông cũng chạy theo trào lưu nhuộm tóc màu lam, nghe nói là dùng thuốc nhuộm màu xanh nước biển đắt nhất của tiệm thuốc nhuộm mà khi nhìn vẫn không đủ tự nhiên, vẫn có dấu vết của người làm, màu sắc không đủ sáng bóng.

Còn tóc của cô gái đứng trước mắt vừa dài, vừa bóng, màu lam như màu nước giống như màu của chiếc vòng tinh thạch cô đeo trên tay, tự nhiên mà đẹp, giống như do trời sinh ra, không phải do nhuộm vậy.

Chủng tộc tóc màu lam?

Nhưng ngũ quan, màu da... rõ ràng là đặc sắc của người Hoa Hạ.

Chỉ có một cách giải thích: Bọn họ là gia tộc cổ xưa đang trốn ở nơi nào đó.

Nghĩ đến đây, Xa Đông Lương trở nên kích động.

Nếu có thể tìm ra một gia tộc thần bí thì sẽ là một sự kiện chấn động tầm cỡ quốc tế.

Ông không thể để mất đi mối liên hệ với cô, ông muốn tiếp cận gần cô hơn xem có thể nói ra được thêm ít lời nói giá trị nào không.

Hơn nữa, lần phát hiện này ông không thể để người khác biết, ông muốn độc lập hoàn thành lần khai thác này, làm toàn bộ thế giới khiếp sợ.

Do đó, ông cười và nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu cô nương, cô yên tâm... Ta tuyệt đối không để lộ thông tin về Vân Hồ ra ngoài. Huống hồ, trên thế gian này không nhiều người biết về sự tồn tại của linh vật trong truyền thuyết như con Vân Hồ này.

- Vậy thì tốt! - Dương Tử Mi cười.

- Tiểu cô nương, có thể cho ta số điện thoại hay địa chỉ của cô được không? Biết đâu có một ngày ta lại muốn bán thẻ bài gỗ đào cho cô, thì phải có phương thức liên hệ mới được. - Xa Đông Lương thấy Dương Tử Mi như muốn rời đi, liền vội vàng nói.

- Được! - Dương Tử Mi nói số điện thoại của cô cho ông.

- Không biết hiện giờ tiểu cô nương đang sống ở đâu? - Xa Đông Lương hỏi.

- Cái này hội trưởng Xa không cần biết, có chuyện gì gọi điện thoại là được rồi. Cháu cũng không làm phiền hội trưởng Xa nữa, tạm biệt.

Dương Tử Mi quay đầu về phía Sadako:

- Đi thôi!

Sadako gật đầu, đẩy Tiểu Thiên đi sau cô khoảng nửa bước.

Dương Tử Mi vừa bước đi vừa xoa đầu Liên Y, trong lòng nghi hoặc rất cuộc Vân Hồ là loại hồ ly nào.

Còn Tuyết Hồ là loại nào?

- Liên Y, cậu là Vân Hồ à?

Dương Tử Mi nhìn vào mắt Liên Y.

Liên Y gật đầu.

- Chẳng lẽ nước mắt của cậu đều sẽ hóa thành châu, thần kì như vậy à?

Lần đầu tiên trong đạo quan Dương Tử Mi nhìn thấy khước mắt nó rơi ra một viên tinh thạch, cô còn nghĩ đó là sự trùng hợp. Hóa ra, chuyện đó còn bị lưu lại trong sách vở.

Liên Y gật gật đầu, ánh mắt như có chút đau buồn, bộ dạng như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Chương 788: Nước mắt hóa châu

Liên Y không giống Tuyết Hồ, không thể dùng tâm ngữ nói chuyện trực tiếp với cô, chỉ có thể dùng cách viết để biểu đạt. Điều này khiến Dương Tử Mi cảm thấy hơi bức bối.

Dương Tử Mi tìm được một cái bàn bằng đá liền ngồi xuống, lấy một chiếc cốc uống nước từ xe đẩy để Liên Y viết chữ.

- Liên Y, nhìn cậu có vẻ rất bi thương. Tại sao vậy? - Dương Tử Mi xoa đầu nó hỏi.

“Chúng tộc Vân Hồ của chúng tôi đúng là những linh vật mà nước mắt có thể hóa thành châu. Chính vì đó mà bị tuyệt diệt, bị con người bắt và ngược đãi, ép phải chảy ra nước mắt biến thành châu.”

Liên Y viết trên bàn.

“Tôi không còn gặp bất kỳ một ai như tôi trong chủng tộc hồ ly nữa rồi.”

Liên Y viết xong, tiến về phía Dương Tử Mi, cuộn tròn trong lòng cô thân mình hơi hơi run rẩy.

Dương Tử Mi đau lòng vuốt ve, âm thầm đưa ra quyết tâm sẽ bảo vệ nó, không để bị người khác hại nữa.

Cô thấy hối hận vì lúc này đã đưa viên châu của Liên Y cho Xa Đông

Lương.

Nghĩ đến đây, cô vội vàng gọi điện cho Xa Đông Lương:

- Hội trưởng Xa, ông đang ở đâu?

- Tôi đang ở hội chợ triển lãm đá quý, tiểu cô nương có việc tìm tôi à?

Xa Quang Lương thấy cô chủ động gọi điện thì rất vui mừng, tưởng rằng cô sẽ cung cấp thêm tin tức gì đó cho mình.

- Đúng vậy, phiền ông ra ngoài một chút. Cháu có chuyện muốn nói, đợi ông ở trước cửa.

- Được!

Xa Đông Lương vội vàng quay người nói với những người bên cạnh đợi mình một chút rồi gấp rút đi ra ngoài.

Dương Tử Mi nhìn thấy ông, đưa thẳng tay ra phía trước:

- Ông Xa, thật ngại quá! Bây giờ cháu muốn lấy lại viên tinh thạch lúc nãy đưa cho ông. Đó là của người khác tặng, giờ cháu lại đưa ông thì quả là không thỏa đáng.

Xa Đông Lương nghe xong, sắc mặt tối sầm lại.

Trực giác mách bảo ông, viên tinh thạch đến ông còn không nhìn ra chất liệu gì, chắc chắn là nước mắt của con Vân Hồ mà cô đang bế.

Nước mắt hóa châu.

Trước đây mỗi lần nghe thấy câu chuyện truyền thuyết này, ông đều say mê.

Sau khi nhìn thấy Vân Hồ, ông cảm thấy viên tinh thạch có giá trị nghiên cứu rất lớn. Ông còn chưa kịp quay về phân tích thành phần của nó, ông thật không ngờ lấy nó ra.

- Tiểu cô nương, quà đã tặng giờ cô đòi lại... Thực sự không hay đâu? - Xa Đông Lương siết chặt viên tinh thạch nói.

- Xin lỗi, lần sau cháu sẽ chọn vật khác tặng Xa hội trưởng, còn viên tinh thạch này thì không được.

Nếu bị Xa Đông Lương chứng thực ra viên tinh thạch đó đúng là được tạo ra từ nước mắt của Liên Y thì hậu quả sẽ thật khó lường.

Xa Đông Lương dù không ngờ nhưng cũng là người có danh dự, cũng cảm thấy ngại khi cưỡng ép lấy đồ vật của người khác:

- Tinh thạch có thể trả lại cô nhưng lời ước định với cô cũng sẽ biến mất! Sau này dù tôi có muốn bán miếng bài gỗ đào kia hoặc là biết thông tin về lai lịch của thẻ bài gỗ đào, tôi cũng sẽ không cân nhắc gọi điện trước tiên cho cô đâu.

Xa Đông Lương định nắm đằng chuôi, nên nói giọng đầy uy hiếp.

- Được, ước định có thể mất hiệu lực.

Vấn đề thẻ bài gỗ đào có thể từ từ suy nghĩ, Liên Y bây giờ là quan trọng nhất.

Xa Đông Lương trả lại cô tinh thạch:

- Vậy sau này cô đừng hối hận nhé?

- Đợi hối hận rồi nói tiếp!

Dương Tử Mi thản nhiên cười:

- Cảm ơn hội trưởng Xa!

- Viên tinh thạch là do con hồ ly này tạo thành phải không? - Xa Đông Lương không cam tâm hỏi.

- Không phải, châu của giao nhân Đông Hải. - Dương Tử Mi nói dối.

- Thật sự là giao châu Đông Hải? Là nước mắt của giao nhân?

Ánh mắt của Đông Quang Lương lại một lần nữa sáng lên.

Đông Hải có giao nhân, nước mắt hóa châu... Đây là truyền thuyết mà ai cũng thấy thân thuộc.

Còn nước mắt Vân Hồ hóa châu chỉ tồn tại trong một cuốn sách rách nát, ít người biết đến.

Chương 789: Lời thỉnh cầu của hoắc văn hoa (1)

Nếu ông tin rằng nước mắt của Vân Hồ hóa châu thì ông cũng nên tin Đông Hải có giao nhân.

Dương Tử Mi cười nói:

- Bởi vì viên châu này là do người khác tặng, còn Đông Hải có giao nhân hay không cháu cũng chưa từng gặp, cũng không thể chứng thực. Thật ngại quá, hội trưởng Xa, tạm biệt.

Dương Tử Mi nói xong vội vàng cùng Sadako rời đi.

Xa Đông Lương muốn đuổi theo nhưng ông nhẫn nại.

Ông nhìn theo bóng dáng của Dương Tử Mi và những người khác, suy nghĩ rất lâu rồi quay người đi vào hội triển lãm.

- Liên Y, xem ra cậu phải cải trang một chút. Chẳng may lại bị người khác nhận ra thì sẽ rất nguy hiểm. - Dương Tử Mi xoa đầu Liên Y nói.

Lúc này một cô gái dắt theo một con chó toàn thân màu trắng, dễ thương như Liên Y, trên đầu buộc một chiếc nơ màu đỏ đi tới.

Đội cô gái dắt con chó đi khỏi, Tiểu Thiên liền lên tiếng:

- Chị, có thể cải trang Liên Y thành chó Samoy như vậy người khác nhìn sẽ

không hoài nghi nó là một con Vân Hồ quý hiếm.

- Lúc trước Tuyết Hồ ghét nhất người khác gọi cậu ta là chó. Liên Y, cậu sẽ không phiền chứ? - Dương Tử Mi trưng cầu ý kiến của Liên Y.

Nếu cậu ấy cải trang giống chó Samoy thì sẽ không còn ai chú ý đến cậu ấy nữa.

Liên Y lắc đầu, đưa móng vuốt viết lên tay cô: “Nghe lời cậu.”

- Ngoan quá!

Dương Tử Mi xoa nó đầy yêu thương.

Tiểu Thiên ghen tị.

- Chị, Tiểu Thiên cũng rất ngoan, tại sao chị lại không xoa em? Từ khi có Liên Y, chị không còn ôm em nữa. Bên trọng bên khinh, thật không công bằng chút nào!

- Thôi thôi thôi! Sadako ôm em được rồi.

Dương Tử Mi cố ý nhấn nạt nói:

- Em lại không phải là em bé thật sự mà là linh hồn, không biết bao nhiêu tuổi rồi lại còn ghen tị với Liên Y, em là người thế nào thế?

- Cái gì bất luận là linh hồn hay là thể xác, em vẫn là trẻ con! Còn Liên Y ít nhất cũng cả ngàn tuổi rồi, già rồi! - Tiểu Thiên kêu lên.

- Dù một vạn tuổi, thì trong mắt chị Liên Y vẫn là trẻ con.

Dương Tử Mi cố ý trêu chọc:

- Tiểu Thiên, em cứ ngưỡng mộ đi. Em sẽ lớn rất nhanh thôi, không thể không nhều được nữa.

- Hồi hận chết đi được! Sớm biết thế này lúc trước em đã không phụ thế, như thế em có thể dính chặt lấy chị một ngày hai mươi bốn tiếng. - Tiểu Thiên đầy hồi hận nói.

- Hồi hận cũng muộn rồi. - Dương Tử Mi nhe răng.

- Dương đại sư... Có phải cô không? - Một giọng nói thân thuộc từ đằng sau vọng lại.

Dương Tử Mi quay lại, hóa ra là người quen cũ, thương nhân Hồng Kông - Hoắc Văn Hoa.

- Hoa tiên sinh, xin chào, là tôi! - Dương Tử Mi vội quay lại chào Hoắc Văn Hoa.

Cô rất cảm kích Hoắc Văn Hoa. Khi cô năm tuổi, chính ông là người đưa tiền cho cô, bắt đầu mang niềm hi vọng về cuộc sống cho cô. Sau khi đến thành phố A, ông là người đầu tiên để cô xem phong thủy, giúp cô trở nên nổi tiếng đi lên trong giới thầy tướng phong thủy.

- Ha ha, hóa ra đúng là thầy tướng Dương Tử Mi! Lúc này tôi nhìn rất quen, cô nhuộm tóc màu lam tôi còn đang nghi ngờ không biết mình có nhận nhầm người không.

Hoắc Văn Hoa cười lớn:

- Ha ha, nhuộm tóc màu lam... Chạy theo một quá ha?

Dương Tử Mi lặng lẽ cười, nhìn Hoắc Văn Hoa:

- Không ngờ thế giới thật nhỏ, tôi vừa mới tới Quảng Nguyên đã có thể gặp Hoắc tiên sinh. Cảm giác thật vui mừng khi gặp lại đồng hương trên đất khách.

- Tại hạ cũng vậy, thật sự rất vui! - Hoắc Văn Hoa cười nói.

- Dương đại sư đến tham gia triển lãm đá quý quốc tế phải không? Sao lại vội đi vậy?

Chương 790: Lời thỉnh cầu của hoắc văn hoa (2)

- À, có vào xem một vòng, ngoài viên Giọt Nắng tôi thấy thích ra thì những viên còn lại tôi đều không có hứng thú.

- Vậy tại sao Dương đại sư không đợi đấu giá kết thúc hãy đi? Nếu đã thích đến vậy, sao không mua lại viên Giọt Nắng? - Hoắc Văn Hoa hỏi.

- Ha ha, không đủ năng lực kinh tế! Chỉ có thể ngắm thôi. - Dương Tử Mi cười đáp.

- Hóa ra là vậy... Nếu Dương đại sư không để tâm, tại hạ có thể cho mượn tiền.

Hoắc Văn Hoa nói với cô:

- Viên Giọt Nắng quả thật không tồi và chỉ có ở trên tay Dương đại sư nó mới có thể tỏa sáng.

- Cảm ơn Hoắc tiên sinh đã có nhã ý cho mượn tiền, tôi cũng chỉ nhận thành ý. Mặc dù tôi thích viên Giọt Nắng nhưng cũng không nhất thiết phải mua bằng được.

Dương Tử Mi cười nói:

- Tôi đã mắc nợ Hoắc tiên sinh nhiều rồi, không thể mắc nợ nữa.

- Là tôi mắc nợ nhân tình mới đúng! Hơn nữa giờ tôi lại có việc muốn nhờ Dương đại sư giúp đỡ! - Hoắc Văn Hoa nhìn cô, khẩn cầu.

- Mời nói!

Đối với những gì Hoắc Văn Hoa nhờ giúp, chỉ cần trong phạm vi khả năng của cô, cô nhất định sẽ giúp.

- Trong lòng tôi luôn có một sự dằn vặt, áy náy với người em cùng cha khác mẹ của mình...

Khuôn mặt Hoắc Văn Hoa xuất hiện sự hối hận.

- Lúc trước vì vấn đề mẹ ruột mà tôi đâm ra thù hận với đứa em cùng bố mới chỉ ba tuổi của mình. Nhân lúc mọi người không để ý, tôi đã đưa nó lên một con thuyền đi Giang Nam, bịa ra chuyện em trai bị mất tích. Mỗi lần nghĩ đến tội lỗi mình gây ra năm đó, tôi không thể tha thứ cho bản thân... Tôi rất muốn tìm lại người em trai, nói với nó một lời xin lỗi... Cũng không biết giờ đây nó sống chết ra sao nên muốn khẩn cầu Dương đại sư giúp tôi tìm người, xem tôi có cơ hội để chuộc tội hay không?

- Tìm người không phải là không thể nhưng phải trong phạm vi mà tôi cảm nhận được người đó. Nếu xa tận Giang Nam, muốn tiến hành thì có chút khó khăn, hơn nữa rất khó tìm ra phương vị cụ thể.

Dương Tử Mi có chút khó xử.

- Ngày ấy, tôi bỏ nó trên thuyền đi Giang Nam nhưng chưa chắc bây giờ nó ở Giang Nam. Có thể là ở trong nội địa Hoa Hạ, làm phiền cô giúp tôi bói xem... Bao nhiêu tiền, tôi đều có thể trả. - Hoắc Văn Hoa khẩn cầu.

- Có bát tự sinh thần và những đồ vật trước đây anh ta dùng không? Muốn

bói xem người đang ở đâu thì phải có hai thứ đó. - Dương Tử Mi nói.

- Bố mẹ tôi qua đời, mẹ ruột của nó cũng không còn. Tôi chỉ biết tuổi của nó, không nhớ bát tự sinh thần, còn về đồ vật...

Hoắc Văn Hoa nhú mày suy nghĩ:

- Qua mấy chục năm rồi, lúc đó tôi vô cùng căm hận nó đương nhiên sẽ không giữ bất kỳ thứ gì liên quan nên vứt hết toàn bộ rồi.

- Nếu như vậy thì tôi cũng bất lực.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ xòe bàn tay:

- Tôi chỉ là thầy tướng, không phải là thần tiên.

- Dương đại sư, vậy tôi quay về cố gắng tìm kiếm sinh thần bát tự và đồ vật nó dùng qua. Sau khi tìm được mong Dương đại sư có thể giúp đỡ. - Hoắc Văn Hoa vội vàng nói.

- Vốn dĩ tôi sợ những chuyện làm trái ý trời nhưng Hoắc tiên sinh nhờ giúp cũng là điều ngoại lệ, đợi tìm được những thứ đó thì gọi điện cho tôi. Nếu không phải chuyện tức thời thì tôi nhất định sẽ bói giúp ông, thỏa mãn tâm nguyện của ông. - Dương Tử Mi hứa hẹn nói.

Chương 791: Trở lại triển lãm châu báu (1)

- Dương đại sứ, sau khi buổi đấu giá khai mạc thì không chỉ có mấy mấy thứ đồ châu báu mới bên khu triển lãm được bán, mà trong đó còn có một vài món cổ xưa nữa. Xen lẫn trong đó là Ngôi Sao Hoa Hồng Đen, là đồ gia truyền của gia tộc Youst đến từ châu Âu, nghe nói bị nguyên rửa. Còn một món khác là viên kim cương Seibo của gia tộc Âm Dương - gia tộc Mikami.

- Hoắc tiên sinh, ông vừa mới nói gia tộc Mikami ở Nhật bản là gia tộc Âm Dương thuật à?

Dương Tử Mi nhớ lại ngày đó khi Fujiki thấy Sadako thì kêu một tiếng “tiểu thư Mikami”.

- Đúng vậy ạ! Âm Dương thuật là quốc thuật của Nhật Bản, gương hình sao của gia tộc này tất nhiên sẽ hấp dẫn những nhà sưu tầm của các quốc gia, đặc biệt là nhà mấy nhà sưu tầm người Nhật. Tôi cũng cảm thấy rất hứng thú với nên hôm nay mới tới đây xem thử. - Hoắc Văn Hoa trả lời.

- Ở Nhật Bản, dòng họ Mikami rất phổ biến à? - Dương Tử Mi lại hỏi.

- Họ cũng không nổi tiếng lắm, chỉ có một nhà Âm Dương thuật kia thôi, thành viên trong gia tộc cũng không nhiều. Nghe nói họ mỗi đời chỉ sinh một đứa con trai, không thì nhiều nhất cũng chỉ sinh thêm được một đứa con gái mà thôi.

Hoắc Văn Hoa trả lời.

Dương Tử Mi chuyển ánh mắt qua nhìn Sadako.

Có lẽ Sadako là thành viên của gia tộc Mikami rồi.

- Hoắc tiên sinh, tôi cũng cảm thấy có chút hứng thú với nó. Cho dù không thể mua được thì tôi cũng muốn nhìn thử một chút. - Dương Tử Mi nói với Hoắc Văn Hoa.

- Ha ha, nếu Dương đại sư muốn mua thì tất nhiên tôi sẽ không tranh với ngài. Nếu ngài không có đủ tài chính thì tôi xin nguyện xuất toàn lực hỗ trợ. - Hoắc Văn Hoa cười nói.

- Vậy tôi xin làm phiên Hoắc tiên sinh!

Khi đám người Đông Dương nhìn thấy Dương Tử Mi và Sadako tiến vào hội trường triển lãm châu báu, họ hưng phấn muốn đi lên xã giao tiếp đón thì họ lập tức phát hiện bên cạnh cô có một người đàn ông trông rất quen mắt. Đi phía sau còn có mấy người đàn ông mặc trang phục tây màu đen giống nhau, trông rất giống vệ sĩ.

Bọn họ còn đang thắc mắc người đàn ông kia là ai thì bố của Đông Dương là chủ tịch tập đoàn An Thạch, cũng là người tổ chức của cuộc triển lãm, bán đấu giá lần này - An Thạch vội vàng bỏ lại mọi người bên này mà nhiệt tình tiến lên, nở nụ cười niềm nở đón tiếp, chủ động vươn tay với người đàn ông kia:

- Xin chào Hoắc tiên sinh, hôm nay tôi có thể gặp ngài ở cuộc triển lãm này thì thật là vinh hạnh cho tôi quá!

Khi mọi người nghe thấy ba chữ “Hoắc tiên sinh” thì lập tức nhận ra người

đến là ai, cho dù là người không biết hoặc không quen cũng vội tiến lên chào hỏi.

- Vị Hoắc tiên sinh này là phú hào Hồng Kông Hoắc Văn Hoa sao? - An Đông Dương có chút khó tin.

- Đúng là ông ấy đấy! Trước kia em từng gặp ông ấy một lần! - Hàn Vĩ Quang đứng kế bên trả lời, ánh mắt và biểu cảm của cậu ta đều luôn lãnh đạm như vậy, bộ dạng không chút cảm xúc nhìn Sadako.

- Thật sự là Hoắc Văn Hoa à? Sao Dương Tử Mi và Sadako lại đi chung với ông ấy? Thời điểm vừa rồi khi anh thấy họ nói chuyện phiếm với nhau thì có cảm giác hình như họ rất thân thiết, không biết bọn họ có quan hệ gì đây? - An Đông Dương nhìn Dương Tử Mi không kiêu ngạo, không siểm nịnh đứng bên cạnh Hoắc Văn Hoa thì nghi hoặc hỏi.

- Không biết! Không phải anh đã nói cô ta không phải người tầm thường sao? Anh họ, không chừng cô ta là cháu gái của Hoắc Văn Hoa đấy. - Hàn Vĩ Quang trả lời.

- Xem tình hình này, nếu chúng ta muốn theo đuổi được cháu gái của Hoắc Văn Hoa thì khó khăn không nhỏ đâu!

- Không đúng, Hoắc Văn Hoa đâu có cháu gái... Ông ấy cũng không có con gái! - Tăng Đông lắc đầu phủ định.

- Có lẽ cô ta là con gái của thế gia thân thiết nào đó... Em xem khuôn mặt của hai người họ đi, nhìn đâu có giống ông cháu đâu!

- Hoắc Văn Hoa hình như có chút tôn kính Dương Tử Mi thì phải? - Chu Quang Vũ đứng cạnh đó cũng lên tiếng.

- Tuyệt đối không phải là ông cháu đâu, hơn nữa có lẽ địa vị của gia đình Dương Tử Mi còn cao hơn cả Hoắc Văn Hoa nữa. Nếu không ông ấy cũng sẽ không có loại thái độ này!

Chương 792: Trở lại triển lãm châu báu (2)

Trong giới kinh doanh, người có địa vị cao nhất trong tất cả thương nhân Hoa Hạ chúng ta là Hoắc Văn Hoa, trong giới chính trị thì còn có gia tộc nào so sánh được với Tưởng gia lợi hại nhất đây? Nhưng cháu trai của Tưởng nguyên thủ - thiếu soái Tưởng Tử Lương lại gọi cô ta là sư phụ. Vậy rốt cuộc là cô ta có lai lịch khủng cỡ nào chứ? Quang Vũ, ông nội của cậu có biết không? - An Đông Dương quay mặt qua hỏi Chu Quang Vũ.

Chu Quang Vũ lắc đầu:

- Mình chưa từng nghe ông nhắc tới. Lúc đầu mình còn tưởng là anh họ nói đùa nhưng nhìn thái độ của Hoắc Văn Hoa thì cảm thấy có lẽ đó là thật. Cho dù người đứng trước Hoắc Văn Hoa là nguyên thủ Tưởng thì thái độ ông ấy cũng không cung kính như thế này đâu, thật là lạ!

- Đúng vậy, rất kỳ lạ! Mình cũng chưa bao giờ nghe nói gia tộc lớn nào họ Dương trong Hoa Hạ chúng ta đâu!

- Ừ, cũng không biết gia tộc đó nhảy ra từ chỗ nào nữa, thật là kỳ quái! Khó khăn lắm mình mới thích một cô gái thế mà lại thành trò cao không nổi, trái tim mình thật đau khổ! - Mặt An Đông Dương tràn đầy sự buồn bã.

- Xin chia buồn với cậu! - Vẻ mặt của Hàn Vĩ Quang cũng như đưa đám.

- Nhưng mà hai người có để ý không... Tuy nói Sadako là chị nhưng cô ấy đứng bên cạnh Dương Tử Mi giống như là người hầu phục vụ chủ nhân

vậy! Dương Tử Mi nói gì cô ấy nghe thế ấy, hơn nữa còn đứng sau Dương Tử Mi một chút, căn bản là không giống cách cư xử của một chị gái đối với em gái! - Chu Quang Vũ từ nhỏ đã học cách quan sát người khác, phát hiện ra điều này.

- Ủ, mình cũng có cảm giác này. Hơn nữa tiểu thư Sadako lại không thích nói chuyện, nói câu nào cũng phải nhìn ánh mắt của Dương Tử Mi. - Tăng Đông gật đầu.

- Không biết sao lúc mới thấy thì cảm giác hai người này rất giống nhau, mặc dù nhìn rất giống nhau nhưng ngũ quan lại không giống... Tuy là hai người đều là người đẹp.

- Cậu nói như thế khiến mình cũng phát hiện bề ngoài hai người đó không hề giống nhau, kỳ lạ thật?

- Thằng nhóc Tiểu Thiên kia càng lạ lùng hơn, cho dù nhóc đó là thiên tài đi nữa cũng không nên nói chuyện kiểu ông cụ non như thế chứ!

- Còn con hồ ly nữa, nhìn nó còn có linh tính hơn cả chó con đấy!

- Thật tò mò mấy người này là ai quá...

Xa Quang Lương là người quen của Hoắc Văn Hoa, hơn nữa quan hệ của họ khá thân thiết.

Khi ông nhìn thấy Dương Tử Mi đi chung với Hoắc Văn Hoa thì càng khẳng định Dương Tử Mi có lai lịch thần bí.

Loại người vừa đậm chân là có thể là rung động giới tài chính của Hoa Hạ như Hoắc Văn Hoa, dù là ông ta gặp nguyên thủ quốc gia đi chăng nữa thì cũng là thái độ không kiêu ngạo không nịnh bợ.

Nhưng rõ ràng thái độ của ông ta đối với Dương Tử Mi rất là tôn kính, thậm chí còn mang theo một chút kính sợ.

Đối với Hoắc Văn Hoa mà nói thì tiền tài, quyền lợi hay địa vị đều không thể khiến ông ta kính sợ được, chỉ có một điều ngoại lệ chính là lực lượng thần bí.

Trước đây, bố của An Đông Dương là An Thạch từng nhìn thấy con trai đi chung với Dương Tử Mi, ông ta còn tưởng cô chỉ là một con mồi cho con trai chơi đùa nên không để ý kĩ.

Bây giờ, ông ta lại thấy cô đứng bên cạnh Hoắc Văn Hoa nên lập tức chú ý.

Từ xưa, thương nhân đã rất coi trọng lợi ích cho nên đối với họ mà nói thì hôn nhân chính là sự thành lập của hai bên cường đại mà thôi.

Bởi thế, ông ta đang tính toán bắt đầu tìm hiểu thân phận của Dương Tử Mi.

- Hoắc tiên sinh, không biết vị tiểu thư xinh đẹp mỹ lệ như tiên nữ này là vậy? - An Thạch thăm dò hỏi một câu.

Trước khi tiến vào hội trường, Dương Tử Mi đã nhắc nhở Hoắc Văn Hoa là không được để lộ thân phận của cô.

- Ha ha, đây là cháu gái của tôi - Dương Tử Mi!

Hoắc Văn Hoa nở nụ cười, xoay qua nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, đây là chủ tịch An của tập đoàn An Thạch, con mau chào hỏi đi!

- Xin chào chủ tịch An! - Dương Tử Mi lễ phép chào hỏi, dù là đang nể mặt Hoắc Văn Hoa hay là An Đông Dương thì cô vẫn nên làm phép lịch sự tối thiểu này.

Chương 793: Trở lại triển lãm châu báu (3)

Xin chào Dương tiểu thư, tôi biết có khá thân với Đông Dương nên mọi người cũng không cần khách khí làm gì. Sau này cứ gọi tôi là chú An là được! - Thái độ của An Thạch khá ôn hòa.

- Vậy chú An sau này cứ gọi con là Tiểu Mi là được ạ! - Dương Tử Mi cười nói.

- Tiểu Mi à, tốt tốt tốt!

An Thạch nói liên tục ba chữ “tốt”.

- Đông Dương nhà chú vẫn còn non nớt lắm, sau này chú hi vọng Tiểu Mi sẽ chỉ bảo cho nó nhiều hơn... Với lại con hãy đến nhà chú chơi thường xuyên, nếu con đến thì trên dưới An gia chúng ta ai cũng vui vẻ cả!

Trên dưới An gia?

Dương Tử Mi vừa nhớ đến An Đông Ny kỳ lạ kia thì có chút đau đầu.

Nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến liền.

Dương Tử Mi vừa nhớ đến An Đông Ny thì cái người kỳ lạ này không biết chui từ chỗ nào ra, không thềm để ý tới bên cạnh có người hay không đã trực tiếp ôm cánh tay An Thạch nhõng nhẽo:

- Bố ơi, con thích viên Giọt Nắng kia, tí nữa bố nhớ mua cho con nha! Coi như là bố tặng quà sinh nhật cho con đi!

Trong mắt người ngoài, An Đông Ny là người lập dị, không chịu nói lý. Nhưng ở trong mắt An Thạch, cô ta lại là cô con gái cực kỳ đáng yêu của ông ta.

Ông ta cưng chiều nhìn An Đông Ny:

- Đông Ny, con không được vô lễ như thế. Nhanh chào hỏi bác Hoắc đi!

- Con chào bác Hoắc! - An Đông Ny lễ phép chào hỏi Hoắc Văn Hoa.

- Ngoan lắm! - Hoắc Văn Hoa lịch sự đáp lễ.

- Đông Ny, đây là Tiểu Mi, cô ấy là cháu gái của bác Hoắc con đó. Sau này con phải thân thiết với cô ấy nhiều vào, hai đứa có thể hẹn nhau đi dạo phố, uống trà gì đó cũng được. - An Thạch nói với con gái của mình.

Lúc này An Đông Ny mới chú ý tới Dương Tử Mi, trong mắt cô ta hiện sự khinh thường:

- Bố à, sao bố lại kêu con đi uống trà với người không cùng địa vị như con nhỏ này chứ? Con sợ giá trị của con sẽ bị làm thấp đi đó!

- Đông Ny!

An Thạch thấy sắc mặt Hoắc Văn Hoa hơi trầm xuống thì vội vàng quát lớn:

- Con nói bậy bạ gì đó? Chúng ta đang trò chuyện với Tiểu Mi đó, làm sao có thể làm thấp đi giá trị của con được?

Nói xong câu này, ông ta vội vàng quay qua tạ lỗi với Hoắc Văn Hoa và Dương Tử Mi:

- Đứa con gái này của tôi bị mẹ nó chiều hư từ nhỏ. Chuyện gì cũng không hiểu, lúc nói chuyện lại không suy nghĩ, mong hai vị đừng trách nó!

- Tôi có trách hay không cũng không quan trọng gì đâu, chỉ cần Tiểu Mi không trách là được! - Hoắc Văn Hoa lập tức thay đổi thái độ hòa nhã khi này, giọng nói ông ấy trở nên lạnh lùng hơn.

Trong lòng An Thạch trầm xuống, vội nói với Dương Tử Mi:

- Tiểu Mi, Đông Ny không hiểu chuyện, con đừng trách nó!

- Ha ha, chú An đừng lo, không sao đâu ạ! Ban này con với An Đông Ny tiểu thư đã tiếp xúc với nhau rồi, cho nên cô ấy có tính cách thế nào thì con cũng đã hiểu rõ rồi ạ! - Dương Tử Mi cười nói.

Cô tất nhiên sẽ không so đo với An Đông Ny làm gì.

Tuy An Đông Ny là một “thánh mẫu” kỳ cục, lại khiến người khác cảm thấy rất phiền phức nhưng dù sao cô ta cũng là người có tâm tình đơn thuần, ăn nói bộc tuệch.

- Bố, sao con lại là người không hiểu chuyện chứ? Dù sao con cũng du học từ nước ngoài về mà! Con đã học xuyên từ Trung Quốc cho đến phương Tây, sao con lại không hiểu chuyện được chứ? Bố à, làm người khiêm tốn thì đúng là tốt nhưng nếu khiêm tốn quá sẽ bị người ta xem thường đó! - An Đông Ny đứng một bên kêu la.

Nghe được cụm “học từ ta sang Tây” này, Dương Tử Mi ghen cười tới

mức sắp nội thương.

An Đông Ny đúng là vừa đơn thuần vừa thú vị.

Hiện tại, Hoắc Văn Hoa cũng hiểu đầu An Đông Ny này nhiều rơm rạ cỡ nào rồi. Ông ấy thấy Dương Tử Mi cũng không thềm so đo với cô gái kia thì biểu tình khó chịu cũng mất, ông ấy dùng ánh mắt đồng tình nhìn An Thạch.

Sinh ra một đứa con gái kỳ quái thế này mà còn phải chiều chuộng như bảo bối, An Thạch thật là đáng thương.

Hiểu con gái không ai bằng cha.

An Thạch tất nhiên biết con gái mình ngây ngô tới mức nào. Đó là do trước đây con bé bị sốt, ông ta lại bận rộn công tác xem nhẹ con bé nên mới khiến nó bị sốt tới mức hư đầu óc thế này.

Vì vậy hai vợ chồng ông luôn rất áy náy, càng thêm chiều chuộng con bé, khiến cho con bé càng thêm khờ khạo trở thành đứa hâm hấp.

Chương 794: Không phải là tiểu thư kagami

An Thạch lo lắng con gái nói nhiều sẽ sai nhiều nên ông ta muốn nhanh chóng đuổi cô ta đi.

Nói An Đông Ny khờ khạo là chủ yếu do cô ta không hề có ánh mắt nhìn người, cô ta nhất định không chịu đi khỏi đó mà cứ nằng nặc xin xỏ bố mình mua viên Giọt Nắng kia cho mình.

An Thạch bất đắc dĩ, chỉ còn cách là đồng ý.

An Đông Ny lập tức vội vàng chạy đi.

An Thạch xấu hổ nói với Hoắc Văn Hoa:

- Con gái tôi hồi nhỏ bị sốt nên ảnh hưởng tới đầu óc, trí lực bình thường bằng với đứa nhỏ mười tuổi, mong mọi người đừng chê cười!

- Không sao đâu! Cô bé rất đáng yêu! - Hoắc Văn Hoa lòng chân thật nói.

- Đúng vậy! Cô ấy làm người khác rất vui vẻ đấy! - Dương Tử Mi cũng cười nói vào.

An Đông Ny thật là có phúc, sống như thế còn được cha mẹ chiều chuộng.

An Thạch xấu hổ cười, ông ta tất nhiên nghe ra ẩn ý trong lời của hai người:

- Chủ tịch An, ông cứ làm việc của mình đi, tôi và Tiểu Mi đi tham quan và tán gẫu một chút.

Hoặc Văn Hoa không muốn An Thạch đứng bên cạnh quấy rầy nên đã ngầm đuổi khách.

- Nếu vậy tôi cũng không làm phiền nữa, tí nữa chúng ta sẽ gặp lại ở phòng đấu giá.

Sau khi An Thạch rời khỏi đó thì ông ta đến tìm An Đông Dương, dặn dò cậu ta phải đối xử tốt với Dương Tử Mi, có thể theo đuổi được thì càng tốt.

An Đông Dương cười khố:

- Bố à, từ cái nhìn đầu tiên con đã thích cô ấy rồi nhưng vừa rồi anh họ Vân Thanh mới cảnh cáo con, nói là cô ấy không phải là người con muốn là trèo lên được đâu. Còn nói cô ấy đã có bạn trai rồi, anh bạn trai đó còn lợi hại tới mức chúng ta chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn thôi. Với lại, chắc bố cũng biết cháu trai Tường Tử Lương của nguyên thủ Tường, cái người mà làm thiếu soái của sư đoàn 17 ấy, anh ta gọi cô ấy là sư phụ đó! Bố nói một cô gái phi thường như vậy con có thể theo đuổi được sao? Anh họ còn nói con không nên vọng tưởng, nếu không sẽ có họa lớn.

An Thạch nghe hết lời của con trai thì trợn mắt há mồm một lúc, sau đó ông ta lắc đầu nói:

- Bố không tin, con đang nói chuyện giật gân à? Để bố tìm anh họ con hỏi thăm một chút xem sao!

An Thạch tìm gặp Mộ Dung Vân Thanh, ông ta muốn hỏi một chút về căn cơ của Dương Tử Mi.

Mộ Dung Vân Thanh cũng không nói gì nhiều, anh ta chỉ dặn An Thạch không đắc tội cô với lại quản lý cái miệng của An Đông Ny gốc ghếch kia nữa.

An Thạch rất hiểu đứa cháu trai này, nếu là không phải là người không thể đắc tội thì nó cũng sẽ không dùng loại vẻ mặt và ngữ khí này dặn dò ông ta đâu.

Xem ra chuyện ông ta muốn thông qua quan hệ hôn nhân của con trai và Dương Tử Mi để bám vào Hoắc Văn Hoa là ý tưởng không có khả năng thực hiện rồi.

Thời điểm Dương Tử Mi và Hoắc Văn Hoa đang thưởng lãm châu báu thì một người Nhật Bản mặc quần áo sáng trọng vội vàng chạy tới trước mặt Sadako. Anh ta khom người làm đại lễ, vẻ mặt cung kính nói chuyện với Sadako bằng tiếng Nhật.

Sadako chỉ đơn giản nói một câu với người kia.

Gương mặt người Nhật kia lộ ra vẻ ngạc nhiên, đánh giá trên dưới Sadako một chút rồi rời đi một cách đầy nghi hoặc.

- Tiểu Mi, vị này là tiểu thư của gia tộc Mikami à? - Hoắc Văn Hoa có thể nghe hiểu tiếng Nhật, ông ấy thắc mắc hỏi Dương Tử Mi.

- Không phải! Cô ấy là người của tôi!

Tuy Dương Tử Mi không hiểu tiếng Nhật nhưng cô có thể suy đoán đại khái nội dung cuộc đối thoại của Sadako và người kia thông qua vẻ mặt của hẳn ta.

Có lẽ người Nhật Bản kia cảm thấy giống Fujiki khi nhìn thấy Sadako, họ cho rằng Sadako là tiểu thư Mikami mà họ biết nên mới kinh sợ chạy tới chào hỏi, kết quả là Sadako lại phủ nhận.

Nhưng cũng có khả năng là Sadako quá giống nên dù rất hoài nghi Sadako là tiểu thư Mikami mai danh ẩn tích nhưng họ cũng rời đi vì cho rằng cô ấy không muốn bị nhận ra.

- Người của cô à? Là chị gái hay sao? - Hoắc Văn Hoa nghi hoặc hỏi.

- Cứ xem như là người hầu của tôi đi! - Dương Tử Mi không muốn giải thích nhiều. Thật ra cũng rất hiếu kỳ về thân phận của Sadako, còn có việc Sadako giống vị tiểu thư Mikami kia tới mức độ nào nữa.

Chương 795: Gia tộc mikami

Người hầu à?

Lúc đầu khi Hoắc Văn Hoa mới gặp Dương Tử Mi thì ông ấy cũng chú ý tới Sadako.

Ông ấy từng gặp qua rất nhiều người phụ nữ nhưng người có nhan sắc mỹ lệ, thoát tục còn hào phóng như Sadako thì đúng là hiếm thấy. Tuy Dương Tử Mi nhìn có sức sống hơn một chút nhưng sự cao quý vốn có của Sadako thì Dương Tử Mi cũng không so được.

Dương Tử Mi tuy linh động, mỹ lệ nhưng nhìn qua vẫn còn chút không được phóng khoáng.

Nhưng Sadako thì khác, người vừa nhìn là sẽ biết cô ấy là quý tộc trời sinh, có bộ dáng của một tiểu thư khuê các. Dù thái độ của cô ấy với Dương Tử Mi rất khiêm nhường giống như người hầu với chủ nhân nhưng nó cũng không thể che giấu hết khí độ bẩm sinh của cô ấy.

Ông ấy muốn biết Sadako có thân phận gì nhưng cũng không muốn hỏi nhiều.

Khi này khi nghe thấy người Nhật Bản kia gọi cô ấy là tiểu thư Mikami thì ông ấy cũng thật sự cho rằng cô ấy đến từ thế gia Âm Dương đạo của Nhật Bản.

Trong nhận thức của người Nhật, gia tộc Mikami có thể câu thông với thiên địa và thần linh. Còn xét về địa vị thì họ còn có địa vị còn cao hơn cả hoàng thất, cho dù người hoàng gia gặp họ cũng phải cung kính hành sự.

Bây giờ nghe Dương Tử Mi nói cô ấy là người hầu thì ông ấy chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ Dương Tử Mi đã chinh phục thế gia Âm Dương đạo của Nhật Bản rồi sao?

Nhưng mà vừa rồi chính tai ông đã nghe thấy Sadako đã phủ nhận mình là tiểu thư Mikami cơ mà.

Chẳng lẽ là cô ấy muốn mai danh ẩn tích để tiếp cận Dương Tử Mi, học hết pháp thuật thần kì của cô à?

Huyền Môn đạo là tinh túy của Hoa Hạ, tuyệt đối không thể truyền cho quốc gia của Sadako được.

Nghĩ như vậy, Hoắc Văn Hoa kéo Dương Tử Mi qua một bên, nhỏ giọng nói ra suy đoán của mình để cô cảnh giác với Sadako.

- Cám ơn lời nhắc nhở của Hoắc tiên sinh, tôi nhất định sẽ lưu ý. Dù lai lịch của Sadako khá đặc biệt nhưng tôi có thể khẳng định cô ấy không phải là tiểu thư Mikami trong mắt mấy người Nhật kia đâu!

- Dù thế nào thì cô cũng phải cẩn thận một chút đó! Mặc dù Âm Dương thuật chỉ là một nhánh nhỏ của huyền học Hoa Hạ cổ nhưng nó cũng có chỗ độc đáo và thâm ảo của nó, không thể khinh thường được đâu! - Hoắc Văn Hoa nhắc nhở.

- Tôi đã hiểu, tôi cũng từng gặp một vài chuyện kỳ quái liên quan đến pháp

thuật Âm Dương nhưng vẫn chưa thể giải thích được.

Dương Tử Mi nghĩ Hoắc Văn Hoa là người có kiến thức rộng rãi lại hay đi du lịch nên mở miệng hỏi:

- Hoắc tiên sinh, ông từng gặp Âm Dương sư của Nhật Bản chưa?

Hoắc Văn Hoa lắc đầu:

- Sinh hoạt của Âm Dương sư ở Nhật bản rất bí ẩn, cho dù là Thiên Hoàng cũng chưa từng nhìn thấy chân diện mục của quốc sư Seitei Abe đâu. Còn gia tộc Mikami có lẽ cũng duy trì sự thần bí này nên chỉ có tiểu thư Mikami là từng tham dự lễ đầy tháng của hoàng tử cho nên mới có nhiều người biết mặt như thế. Người Nhật Bản vừa rồi là thương nhân buôn gỗ lớn nhất nên có may mắn tham gia tiệc rượu và nhìn thấy tiểu thư Mikami.

- Hoắc tiên sinh, tôi muốn nhờ ông một chuyện, hi vọng ông có thể giúp tôi tìm bức ảnh của tiểu thư Mikami. Tôi muốn xem thử tiểu thư kia giống Sadako cỡ nào mà nhiều người lại nhầm lẫn như thế.

- Được, tôi sẽ cố hết sức!

Hoắc Văn Hoa nhìn thoáng qua Sadako đang đứng đằng kia:

- Dù thế nào cô cũng phải đề phòng cô ấy một chút, một người có thể hạ mình mặc cho người khác sai khiến là chuyện trái với bản tính con người. Trừ phi là có âm mưu quỷ kế gì ở trong đó mới làm được.

Dương Tử Mi cười khở.

Sadako là do cô đào từ dưới đất lên, nhỏ máu để hình thành khế ước chủ tớ.

Bình thường cô ấy làm việc rất chu đáo, không thể nhìn ra được chút âm mưu quỷ kế gì, chỉ là có chút quỷ dị mà thôi.

Chương 796: Sadako khiến người khác kinh ngạc

Trong lúc Dương Tử Mi nói chuyện với Hoắc Văn Hoa thì có một vài người Nhật Bản đi tới trước mặt Sadako cung kính hành lễ rồi không nói gì mà nhanh chóng rời đi.

Sadako chỉ lãnh đạm nhìn mấy người đang hành lễ kia, ánh mắt không thay đổi chút nào.

Giống như người mà những người kia hành lễ không phải là cô ấy vậy.

Bởi vì hành động quái lạ của mấy người Nhật Bản mà ánh mắt mọi người ở đây đều tập trung lên người Sadako.

Những người Nhật vừa rời đi đều là những người buôn châu báu, đồ cổ rất nổi tiếng.

Chuyện bọn họ lại từng người tiến đến hành lễ với một cô gái khiến những người ở đây suy đoán thân phận của Sadako.

Tướng mạo của Sadako có những nét đặc thù của phụ nữ Nhật Bản: Làn da trắng nõn, khí chất ôn nhu, tư thái nhàn nhã. Trên người cô ấy mặc đồ bình thường nhưng cũng không thể che giấu khí chất cao quý bẩm sinh.

Vì thế, có người suy đoán cô ấy là người của hoàng thất Nhật Bản hoặc là từ một gia tộc rất có địa vị.

- Rốt cuộc thì cô ấy là ai thế? Sao người Nhật Bản nào cũng hành lễ với cô ấy vậy? - Ánh mắt Hàn Vĩ Quang vẫn chăm chú trên người Sadako, nghi hoặc mở miệng hỏi.

- Dù sao cô ấy cũng không như người bình thường! Vĩ Quang... cậu đừng hi vọng nữa! Cho dù nhà cậu lớn, sự nghiệp cũng thành công nhưng nhìn thế này có vẻ bối cảnh của cô ấy còn lớn hơn nhiều.

An Đông Dương ở bên chưa chát nói:

- Trước kia, chúng ta luôn nghĩ bốn công tử Quảng Nguyên chúng ta đã đủ lợi hại, đủ khí phách. Ai ngờ ngoài núi này còn có núi khác cao hơn, may là ngày đó chúng ta không đắc tội với các cô ấy... Nếu không thì hậu quả chắc không thể đoán trước được.

Tâm tình Dương Tử Mi có chút phức tạp khi trở lại bên cạnh Sadako.

Sadako vừa thấy cô thì lập tức lùi lại một chút, đứng ngay kế bên cô.

- Sadako, mấy người vừa rồi nói gì thế? - Dương Tử Mi hỏi.

- Bọn họ đều nhận lầm tôi là tiểu thư Mikami. - Sadako trả lời.

- Có lẽ mấy trăm năm trước cô chính là tiểu thư Mikami đấy, chứ không phải là bây giờ. Nếu không thì sao bề ngoài các cô lại giống nhau như thế được? - Dương Tử Mi nhìn cô ấy nói.

Gương mặt Sadako lạnh nhạt, con người đen bóng nhìn Dương Tử Mi:

- Bây giờ tôi chỉ là Sadako thôi, là người hầu của cô. Dù cho trước kia tôi có thân phận gì thì đã không còn quan trọng nữa rồi.

- Cô không tò mò, không muốn tìm hiểu sao? - Dương Tử Mi hỏi.

- Nếu chủ nhân tò mò thì tôi cũng rất hiếu kỳ. Còn nếu chủ nhân không quan tâm thì nó cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả! - Sadako trả lời.

Dương Tử Mi nhếch miệng cười:

- Thật sự là tôi rất tò mò... Vì thế tôi rất hi vọng Sadako có thể vạch trần thân thế của cô!

- Được!

Trên mặt Sadako không có bất kì cảm xúc kháng cự nào, chỉ có sự kính cẩn nghe lời.

Trong lúc hai người nói chuyện thì lại có một người Nhật Bản tiến tới nhưng mà lần này lại là một người phụ nữ mặc kimono cao quý, đeo trang sức đắt tiền, thần thái lại có chút kiêu căng.

Người phụ nữ này là phu nhân của vị thương nhân châu báu lớn nhất Nhật Bản - phu nhân Sakurai. Nhà bà ấy rất có tiếng nói trong giới chính trị và kinh doanh Nhật Bản, nhà chồng lại là nhà buôn bán châu báu lớn nên tính tình rất là kiêu căng.

Nhưng một người phụ nữ kiêu ngạo không coi ai ra gì đi đến trước mặt Sadako cúi đầu, khom mình, trên mặt là vẻ nịnh hót:

- Xin chào tiểu thư Mikami, tôi là Sakurai Shori. Tôi rất vinh hạnh khi được gặp cô ở đây!

Ở đây có không ít người quen biết phu nhân Sakurai, khi họ thấy bà ấy khúm núm với Sadako như vậy thì đều như được mở rộng tầm mắt, nhất

thời bắt đầu ồn ào nghị luận:

- Tiểu thư Mikami hả? Là người của gia tộc Mikami Nhật Bản sao?

Có người đã hít sâu một hơi.

- Thật không ngờ hôm nay chúng ta có thể gặp được một nhân vật thần bí như vậy ở đây!

- Có phải gia tộc Mikami là thế gia Âm Dương thuật của Nhật Bản không?

- Có người hỏi.

Chương 797: Đấu giá (1)

Bà nhận lầm người rồi, tôi không phải là tiểu thư Mikami gì đó đâu. Tôi tên là Sadako. - Sadako lạnh nhạt trả lời Sakurai Shori.

- Hả?

Phu nhân Sakurai không ngờ cô ấy lại phủ nhận như vậy, bà ấy hơi chút bất ngờ đánh giá Sadako. Đôi mắt tinh tường nhanh chóng thay đổi nhiều loại cảm xúc phức tạp.

Nhưng mà bà ấy rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, ngữ khí áy náy khom người nói với Sadako:

- Xin lỗi đã nhận lầm cô!

Sadako mỉm cười, ánh mắt lãnh đạm, không thèm nhìn bà ấy thêm cái nào mà bắt đầu chăm chú quan sát Dương Tử Mi.

Phu nhân Sakurai từ nhỏ đã biết quan sát sắc mặt và phán đoán ngôn ngữ, bà ấy thái độ của Sadako đối xử với Dương Tử Mi rất khác biệt. Hơn nữa, nhìn bề ngoài hai người khá giống nhau.

Bà ấy thầm suy đoán trong lòng: “Chẳng lẽ gia tộc Mikami còn có một vị tiểu thư không công bố ra ngoài sao?”

Nhưng mà vừa rồi Sadako lại phủ nhận thân phận tiểu thư Mikami nên bà

ấy cũng không dám nhiều lời nữa, sợ làm cô ấy không vui. Vì thế lại lễ phép khom người hành lễ với Dương Tử Mi rồi xoay người rời đi.

Dương Tử Mi nhìn bóng dáng của phu nhân Sakurai suy tư một chút rồi tiến vào hội trường với Hoắc Văn Hoa.

Mới vừa bước vào, An Thạch nhiệt tình bước lên đón rồi dẫn hai cô đi đến trung tâm chỗ ngồi VIP, ngay cả Hoắc Văn Hoa và phu nhân Sakurai đều chỉ có thể ngồi ở hai bên.

Phu nhân Sakurai vẫn lặng lẽ đánh giá Sadako.

Những người Nhật Bản khác ở đây cũng như thế, ánh mắt họ nhìn cô ấy luôn có sự kính sợ giống như họ đang nhìn thần linh vậy.

Hội đấu giá bắt đầu, một vài món châu báu quý trong phòng triển lãm được bán trước bao gồm cả viên Giọt Năng.

Dương Tử Mi cũng vô cùng thích Giọt Năng nhưng nếu nó không nằm trong phạm vi tài chính của cô thì đành từ bỏ thôi.

Hơn nữa, mục tiêu của cô là Ngôi Sao Hoa Hồng Đen và kim cương Seibo còn chưa đấu giá đâu.

Giọt Năng có giá khởi điểm là bốn mươi triệu, quá trình đấu giá vô cùng kịch liệt. Khi cái giá lên tới hai trăm năm mươi triệu thì hầu như mọi người đều buông tha, chỉ còn lại phu nhân Sakurai và An Đông Ny vẫn còn hét giá.

An Đông Ny có được sự đồng ý của người ba An Thạch, dùng giá trong phạm vi ba trăm triệu để mua Giọt Năng.

Nhưng mà phu nhân Sakurai vẫn luôn bình tĩnh cạnh tranh với cô ta, mỗi lần đều kêu hơn một triệu.

Khi giá lên tới hai trăm tám mươi triệu thì An Đông Ny bắt đầu nóng nảy.

Cô ta có ngọc cỡ nào cũng nhìn ra được là phu nhân Sakurai cũng nhất định phải có được Giọt Nắng.

Tập đoàn An Thạch có vài dự án hợp tác với tập đoàn Sakurai.

An Thạch thấy con gái cứ bám riết không tha mà tiếp tục độ giá với phu nhân Sakurai như vậy thì lo lắng muốn chết.

Phu nhân Sakurai có tiếng là rất nham hiểm,狡 hoạt... bị người khác nói là hầu bàn thì đã động thủ giết chết mười người.

Mọi người thấy bà ấy độ giá thì đều buông tay từ từ, sao con gái ngọc của ông ta lại không hề có mắt như thế này chứ.

An Thạch đứng trên sân khấu không tiện nhắc nhở con gái buông tay.

Lúc này, An Đông Ny hét giá tới mức đỏ cả mắt.

Cô ta mặc kệ, dù bất luận thế nào cô ta cũng phải có được viên Giọt Nắng kia để cô ta có thể khoe khoang với bạn bè trong giới nữa chứ.

Đây là viên kim cương màu vàng lớn nhất trên thế giới, trước đó cô đã đảm bảo với đám bạn của mình là cô ta nhất định sẽ mua được viên kim cương Giọt Nắng này.

Bây giờ nếu không mua được thì cô ta không bị cười chết mới là lạ đó.

Cho nên cô ta vừa hét giá vừa phẫn nộ trừng mắt nhìn phu nhân Sakurai.

- Ba trăm triệu!

Nhưng khi phu nhân Sakurai hét giá này thì An Đông Ny tức giận đứng phắt dậy, chỉ vào bà ấy la mắng:

- Bà già kia, bà có ý gì hả? Nhìn bộ dạng da gà nhăn nhúm của bà đi, bộ dạng đeo thứ như vậy không phải rất lãng phí đó sao? Giọt Nắng được tạo ra là để dành cho tôi, nếu bà còn tranh với tôi, tôi sẽ...

Mọi người ở đây đều ồ lên.

Chương 798: Đấu giá (2)

An Thạch hoảng sợ nhìn con gái của mình.

Mất mặt, xấu hổ là chuyện nhỏ, đắ tội phu nhân Sakurai thì không phải là chuyện dễ giải quyết đâu.

Sắc mặt thản nhiên của phu nhân Sakurai biến đổi. Sắc mặt bà ấy trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua An Đông Ny.

An Đông Ny còn không biết mình đã phạm sai lầm lớn tới mức nào mà vẫn kêu to hướng về sân khấu:

- Bố ơi, con mặc kệ! Con nhất định phải mua được viên Giọt Nắng kia, nếu không con sẽ chết cho bố coi. Tôi ra ba trăm mười triệu.

Thân hình vững chãi của An Thạch lung lay.

Ba trăm mười triệu đã vượt qua con số dự đoán cho viên kim cương này, hướng chỉ người con gái ông ta độ giá chính là phu nhân Sakurai.

An Thạch không thể để mặc con gái mình như vậy, ông ta vội vàng gọi điện cho An Đông Dương để cậu ta mang An Đông Ny ra ngoài.

Nhưng lúc này phu nhân Sakurai đã ngừng kêu giá.

- Ba trăm mười triệu, lần một!

- Ba trăm mười triệu, lần hai!

- Ba trăm mười triệu, lần ba!

Đấu giá viên cầm búa gõ xuống.

- Thành giao! Chúc mừng tiểu thư An Đông Ny đã có được viên Giọt Nắng xinh đẹp nhất này!

An Đông Ny thắng lợi nên hoan hô:

- Tôi biết ngay mà! Giọt Nắng này chắc chắn sẽ thuộc về tôi! Tôi chính là chủ nhân của nó! Nó được tạo ra là dành cho tôi! Bà dám tranh với tôi sao, đúng là không biết lượng sức mình!

Sắc mặt phu nhân Sakurai trầm hẳn.

Dương Tử Mi ngồi cách bà không xa cũng cảm thấy được sát khí phát ra từ trên người vị phu nhân cao quý kia, không khí xung quanh bỗng chốc lạnh xuống.

An Đông Ny đáng thương.

Dương Tử Mi âm thầm thở dài trong lòng.

Mặt An Thạch xám như tro tàn, kêu An Đông Dương nhanh chóng mang An Đông Ny đi khỏi nơi này. Còn ông ta thì nhanh chóng cầm hộp đựng Giọt Nắng đi tới trước mặt phu nhân Sakurai, ông ta cung kính nói:

- Xin phu nhân thứ lỗi, đầu óc con gái tôi không tốt lắm nên nó không hiểu chuyện. Đây xem như là bồi thường của tôi đối với phu nhân, mong phu

nhân nhận cho!

Phu nhân Sakurai không cử động, ánh mắt bà ấy càng thêm tối hờ lạnh:

- Xin lỗi ngài, tôi sẽ không nhận bất cứ lễ vật bồi thường nào đâu!

Tay An Thạch cầm chiếc hộp hơi run rẩy, trái tim chìm xuống đáy cốc.

Xem ra phu nhân Sakurai không chịu tha thứ cho con gái của ông ta rồi.

- Xin lỗi phu nhân, con dại cái mang. Con gái tôi không hiểu chuyện, nếu bà muốn trách cứ thì cứ đổ hết lên người tôi được không ạ? - An Thạch đau khổ cầu xin.

Đường đường là đại gia số một Quảng Nguyên mà An Thạch lại phải ăn nói khép nép vì đưa con gái không hiểu chuyện của mình, Dương Tử Mi không khỏi có chút cảm thán tình thương của cha mẹ trong thiên hạ. Cô nhớ lại cảnh ngày đó cha mẹ dùng lực yếu ớt của mình để bảo vệ cô.

- Chú An... - Dương Tử Mi nhẹ giọng kêu một tiếng.

An Thạch ngẩng đầu nhìn cô.

Dương Tử Mi liếc Sadako một cái.

An Thạch lập tức hiểu ý của Dương Tử Mi, ông ta đúng là lão hồ ly mà.

Trước đó, ông ta đã tận mắt nhìn thấy phu nhân Sakurai không ai bì nổi lại ăn nói khép nép, mang bộ dạng vô cùng tôn kính trước mặt Sadako.

Vì vậy, ông ta lập tức cầm Giọt Nắng đi tới trước mặt Sadako rồi trình lên:

- Tiểu thư Sadako, mong cô hãy cứu đứa con gái không hiểu chuyện của tôi. Cô hãy giúp tôi nói vài câu để phu nhân Sakurai đừng tức giận nữa.

Sadako nhìn thoáng qua Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi gật đầu với cô ấy.

Sadako lập tức hiểu ý cô, nhận lấy Giọt Nắng rồi quay qua nói với phu nhân Sakurai:

- Bà hãy quên chuyện vừa rồi đi! Không cần phải so đo với một đứa trẻ không hiểu chuyện!

Nói xong, cô ấy cầm Giọt Nắng đưa cho phu nhân Sakurai, trong giọng nói cô ấy mang theo tia mệnh lệnh không cho phép người khác nghi ngờ:

- Bà hãy nhận thứ này rồi xóa bỏ chuyện vừa rồi đi! Nếu không chính là bà không cho tôi thể diện đấy!

Chương 799: Đấu giá (3)

Lời nói vừa rồi của Sadako là vừa đấm vừa xoa, rất có khí phách của người có địa vị cao.

Phu nhân Sakurai vừa nghe như thế thì sự kinh sợ hiện trên gương mặt của bà ấy, vội vàng nói:

- Tiểu thư Mikami, tôi sẽ nghe lời tiểu thư. Nhưng viên kim cương này tôi mong tiểu thư sẽ nhận lấy, tôi cũng sẽ không so đo với đứa bé kia!

- Hả? - Sadako nhú mày, ánh mắt quét qua phu nhân Sakurai.

Phu nhân Sakurai khẩn trương tới mức toàn thân đều chảy mồ hôi lạnh:

- Đúng vậy, thưa tiểu thư Mikami! Tôi sẽ nghe lời tiểu thư, quên hết chuyện trước đó, tuyệt đối sẽ không giữ oán hận trong lòng.

- Vậy thì tốt! - Vẻ mặt Sadako khôi phục vẻ thản nhiên hờ hững, cô ấy cầm Giọt Nắng trong tay mà không đưa ra nữa.

Lúc vừa rồi, cô ấy cũng đi bên cạnh Dương Tử Mi nên tất nhiên cũng biết chủ nhân của mình cực kỳ thích viên Giọt Nắng này, có điều do tài chính hữu hạn nên không tham gia độ giá mà thôi.

Hiện tại, cô ấy hóa giải mâu thuẫn giữa phu nhân Sakurai với An Đông Ny mà phu nhân Sakurai lại không muốn nhận thứ này. Thế thì Sadako cũng

nhận luôn, sau đó lại đưa lại cho chủ nhân.

Dương Tử Mi nhìn mà vui vẻ vô cùng.

Vốn là bản thân cô cũng có chút đồng cảm với tấm lòng cha hiền của An Thạch, bởi vậy nên cô muốn dùng sự kính sợ của phu nhân Sakurai đối với Sadako để giải hòa chuyện này.

Không ngờ cô lại còn có thể nhận được Giọt Nắng giá trị ba trăm mười triệu, đúng là cái bánh từ trên trời rơi xuống mà.

An Thạch thấy phu nhân Sakurai đồng ý với Sadako sẽ không làm khó An Đông Ny nữa thì trái tim chậm rãi thả lỏng.

Tất nhiên, nói gì thì nói ông ta cũng vẫn rất xót ba trăm mười triệu.

Nhưng mà có xót cỡ nào thì cũng không thể hơn nỗi đau mất con gái được.

Xem như dùng tiền để giải hạn đi.

An Thạch nói lời cảm tạ với Sadako rồi quay qua giải thích với phu nhân Sakurai. Sau đó ông ta thở hắt ra khỏi phòng triển lãm tìm An Đông Ny đang bị An Đông Dương giữ lấy, thấy cô ta còn đang vừa cắn vừa mắng An Đông Dương.

An Đông Ny vừa thấy ông ta ra thì ngừng việc chửi bậy. Ánh mắt vui vẻ, chờ mong nhìn ba mình, vội vàng kêu:

- Bố, kim cương của con đâu? Đưa cho con đi, con muốn đeo ngay lập tức!

An Thạch giơ tay tát một cái lên mặt An Đông Ny.

An Đông Dương cũng giật mình.

An Đông Ny giật mình, cô ta sờ lên một bên má nóng cháy của mình. Khó tin nhìn người bố trước kia không nỡ đung một đầu ngón tay vào cô ta, nước mắt chảy xuống, khóc hỏi:

- Bố, sao bố lại đánh con? Có phải vì con kêu quá giá quy định của bố hay không? Không phải là chỉ quá mười triệu thôi sao, bố còn có tài sản trên mười tỷ cơ mà? Bố còn để ý mười triệu này như vậy sao? Bố vì mười triệu mà nhẫn tâm đánh đứa con gái bố nuông chiều nhất sao? Chẳng lẽ trong mắt bố chỉ có tiền thôi sao? Bố khiến con bị tổn thương quá, con không muốn gọi bố là bố nữa! Hu hu, con đi méc mẹ!

Nghe con gái vừa nói vừa khóc mù mịt như thế, An Thạch thật sự cảm thấy đầu mình đau quá.

Ông ta bất đắc dĩ nhìn An Đông Ny, bi thương nói:

- Đông Ny, ngày xưa là do bố sơ sót khiến con bị sốt tới mức ảnh hưởng tới đầu óc, đó là lỗi của bố! Mà bố càng sai hơn khi nuông chiều con một cách mù quáng, mặc kệ lời nói và hành vi của con khiến con trở thành trò cười trong mắt người khác. Con có biết lần này mém chút nữa con gây ra họa lớn hay không? Nếu không phải nhờ Tiểu Mi và tiểu thư Sadako thì dù bố bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không thể cứu nổi con đâu!

An Đông Ny ngớ ngàng nhìn An Thạch.

Cô ta thật sự không hiểu bố mình đang nói gì nữa.

Cô ta cũng không hiểu rõ tại sao bố lại nói cô ta lại trở thành trò cười trong mắt người khác.

Cô ta cảm thấy mình vừa đẹp vừa thông minh như thế, sao có thể trở thành trò cười chứ.

Chỉ có chú hề mới là sự tồn tại khiến mọi người chê cười thôi.

Cô ta không biết bản thân mình đã sắp tiến gần với danh hiệu “tên hề quái dị” rồi.

Chương 800: Ngôi sao hoa hồng đen

Phần đấu giá mấy thứ châu báu trong khu triển lãm đã xong, tiếp theo chính là phân đoạn Dương Tử Mi mong chờ. Đó là phân đoạn bán đấu giá một vài món đồ thần bí và cổ xưa đến từ vài nơi trên thế giới.

Món đồ xuất hiện đầu tiên chính là Ngôi Sao Hoa Hồng Đen đến từ gia tộc quý hút máu Youst giống như lời giới thiệu của Hoắc Văn Hoa.

Bởi vì gia tộc Youst có sắc mặt tái nhợt, môi tím tái, vẻ mặt tối tăm còn yêu thích bóng tối nên bị người ngoài đồn bọn họ là gia tộc quý hút máu.

Về phần gia tộc này có phải là quý hút máu thật sự hay không thì chưa ai có thể khẳng định, cũng chưa ai thấy họ phải sống dựa vào việc hút máu cả.

Tất cả đều là suy đoán, dù gì đó cũng là tin đồn vỉa hè mà thôi.

Nhưng mà gia tộc Youst vẫn tiếp tục im lặng trước mấy tin đồn như thế, họ không hề đứng ra làm rõ mà vẫn tiếp tục duy trì phong cách tối tăm thần bí của mình.

Vì thế mà mọi người càng tin tưởng tin đồn bọn họ là gia tộc quý hút máu.

Căn cứ vào sự giới thiệu của người chủ trì đấu giá, Ngôi Sao Hoa Hồng Đen này có lai lịch hơn ngàn năm lịch sử rồi. Chỉ vì một trận lốc xoáy bất ngờ xuất hiện phá hủy trang viên trồng nho của gia tộc Youst chỉ trong một

đêm, cộng thêm sự khủng hoảng tài chính khiến cho gia tộc chỉ dựa vào việc trồng nho làm rượu như Youst bắt đầu trở nên khó khăn về kinh tế. Vì thế họ mới quyết định món đồ gia tộc Ngôi Sao Hoa Hồng Đen này đi bán đấu giá.

Nhưng Ngôi Sao Hoa Hồng Đen lại mang đến cho người ta cảm giác bất an, giống như là nó đại diện cho thế lực hắc ám. Sau khi được chuyển qua rất nhiều phòng đấu giá mà không thể bán được, nó đã được chuyển đến phòng đấu giá Quảng Nguyên.

Đấu giá viên dùng một cây gậy nhỏ để treo vòng cổ Ngôi Sao Hoa Hồng Đen.

Phía dưới dây chuyền màu vàng là một viên kim cương màu đen được khắc thành hoa hồng đầy cao quý mà thần bí, cực kỳ có lực chấn nhiếp.

Dương Tử Mi lập tức bị vòng cổ này hấp dẫn.

Cô mở thiên nhãn để quan sát...

Khi cô có được kết quả thì lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Phía trên bông hoa hồng đen kia có vẩn vít không ít u linh khí màu đen. Nếu như nó tạo thành một lỗ đen thì sẽ giống như thôn phệ linh hồn con người vào đó.

Sao chiếc vòng cổ này lại tà khí như vậy?

Khó trách không người nào dám mua nó!

- Dựa theo yêu cầu của nam tước Youst, Ngôi Sao Hoa Hồng Đen này có giá khởi điểm là năm mươi triệu. Mời các vị phu nhân, tiểu thư xinh đẹp

bắt đầu kêu giá cho chiếc vòng cổ này. - Nhân viên đấu giá nói.

Toàn sảnh đều im lặng.

Những người khác tuy không có thiên nhãn để nhìn thấy u linh khí màu đen giống Dương Tử Mi nhưng họ vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được phía trên hoa hồng đen đó có khí tức hắc ám không tốt.

Nếu luận về thiết kế thì chiếc vòng cổ này có thiết kết độc đáo, có một không hai khiến người người khiến muốn sở hữu nó.

Nhưng mà mọi người cũng sợ sẽ mang lại sự nguyên rủa khi mua nó, đặc biệt là khi chủ của nó là gia tộc ma cà rồng trong truyền thuyết.

Không có ai mở đầu hét giá.

Dương Tử Mi suy nghĩ một chút, rồi cô nhin không được giơ bảng:

- Năm mươi triệu.

Ánh mắt mọi người đều đổ về phía cô...

Có kinh ngạc, có khó hiểu thậm chí có người nhìn cô như đứa ngốc.

Không có ai cạnh tranh độ giá với cô!

Cũng không người nào dám độ giá với cô!

Khi này, mọi người đều nhìn thấy thái độ Hoắc Văn Hoa, phu nhân Sakurai đối với cô. Họ không biết cô là thần thánh phương nào, nếu lỡ chỉ vì đấu giá mà đắc tội với một đại thần thì kết quả chắc chắn là sẽ không tốt rồi.

Huống chi, nói thật là bọn họ không hề muốn một vật nhìn như có điềm xấu này một chút nào.

- Năm mươi triệu, lần một! - Dù cho không có ai đo giá thì đấu giá viên vẫn rất hưng phấn gõ búa kêu lên.

Người này cho rằng sẽ không có bất kỳ ai muốn mua Ngôi Sao Hoa Hồng Đen này, không ngờ vẫn có người kêu giá, thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Chương 801: Ánh sao rực rỡ

Năm mươi triệu, lần hai!

- Năm mươi triệu, lần ba!

Người chủ trì buổi đấu giá gõ vài cái lên bàn:

- Năm mươi triệu, thành giao!

Sau khi chuyển khoản năm mươi triệu từ thẻ của mình, Ngôi Sao Hoa Hồng Đen bây giờ đã do cô sở hữu.

Một cảm giác âm lãnh không ngừng thẩm thấu vào lòng tay cô, nó bắt đầu khuếch tán, du tẩu trong thân thể cô, cảm giác thoải mái đã lâu không thấy xuất hiện.

Đã lâu rồi cô không hấp thu âm hàn khí như thế này.

Ngôi Sao Hoa Hồng Đen này đúng là thứ phù hợp với cô.

Cô chăm chú quan sát chiếc vòng cổ này, cho dù là dây chuyền hay là viên kim cương đen thì cô cũng đều không thể nhìn ra bất kì dấu vết điêu khắc nào, giống như những thứ này là do tự nhiên tạo thành vậy.

- Tiểu Mi, cô không sợ nó sẽ mang điềm dữ đến cho cô sao? - Hoắc Văn Hoa ngồi bên cạnh mở miệng hỏi.

- Không sao đâu! Tiên sinh đừng quên nghề nghiệp của tôi là làm gì!

Hoắc Văn Hoa gật đầu:

- Cô nói cũng đúng... Nếu ngay cả cô còn sợ nó thì người khác cũng không cần phải nói đến nữa rồi!

Dương Tử Mi cầm Ngôi Sao Hoa Hồng Đen trong tay, ngồi chờ đợi vật đấu giá tiếp theo.

Những vật phẩm xưa cũ được đấu giá sau đó đều khá là đặc biệt. Tuy vậy, Dương Tử Mi cũng không quá hứng thú với chúng.

Vật không có nhiều Cát khí hoặc Âm Sát khí thì đối với cô chúng chỉ là thứ đồ bình thường, không hề đáng để cho bỏ tiền cho dù những thứ đó đẹp tới mức nào đi nữa thì cũng vậy mà thôi.

Thứ cô chờ cuối cùng cũng tới, đó là "Áp trục" (*) của buổi đấu giá hôm nay: Viên kim cương "Ánh sao" của gia tộc Mikami.

Đa số mọi người ở đây cũng nhón chân chờ đợi, gương mặt có chút kích động, bọn họ ngồi chờ ở đây cũng là vì thứ này.

Ngôi Sao Hoa Hồng Đen là vật đại diện cho điềm dữ.

Nhưng kim cương "Ánh sao" lại là vật tượng trưng cho sự cát tường, cho nên tất cả mọi người đều muốn có nó.

Vài người Nhật Bản tại đây quay qua nhìn Sadako.

Theo suy đoán của họ, tiểu thư Mikami che dấu tên tuổi để tới nơi này có lẽ

là vì muốn xem ảnh hưởng tại buổi đấu giá do kim cương “Ánh sao” mang lại.

Thần sắc trên gương mặt Sadako cũng không có thay đổi quá nhiều. Nhưng mà ánh mắt luôn lạnh nhạt của cô ấy lại có thêm một tia nóng cháy, giống như lúc cô ấy nhìn Dương Tử Mi tiếp nhận cái vật trang sức hình ngôi sao kia vậy.

Vật trang sức kia cũng chỉ là vật tầm thường thôi, điều này Dương Tử Mi cảm giác được nhưng viên kim cương “Ánh sao” này lại không tầm thường như thế.

Dương Tử Mi hơi nghiêng mặt nhìn thoáng qua Sadako rồi cô mới chăm chú vào viên kim cương “Ánh sao” sắp được công bố kia.

Lớp vải màu vàng được nhân viên đấu giá mở ra...

Trên khay gấm màu đen, viên kim cương “Ánh sao” màu xanh lam đang nằm trên đó, nó tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt giống như một ngôi sao được người ta hái xuống từ trên bầu trời vậy.

Mọi người ở đây có cảm giác như mình đã rơi vào trong "Ngân Hà" mộng ảo.

- Đẹp quá đi!

Cũng không biết là người nào thốt lên câu này.

Những người khác cũng nhao nhao ủng hộ.

Trước đó, Dương Tử Mi cảm thấy viên “Giọt nắng” kia đã là rất đẹp rồi, hiện tại cô mới phát hiện viên “Giọt nắng” đó không thể so được với “Ánh

sao”, nếu hai viên đứng chung thì “Giọt nắng” sẽ ảm đạm hơn nhiều.

Nó thật sự quá đẹp! Đặc biệt là ánh sáng màu xanh lam kia. Ngay cả chuỗi vòng tay đá xanh Long Trục Thiên tặng cô cũng kém một chút nếu phải so với nó.

Dương Tử Mi nghe thấy tiếng tim mình đang đập mạnh.

Mà bên cạnh cô, khóe mắt Sadako đã xuất hiện vài giọt nước mắt, gương mặt cô ấy lộ ra cảm xúc vui vẻ xen lẫn vẻ phức tạp chưa từng xuất hiện trước đây.

Sao Sadako lại kích động như vậy?

Chẳng lẽ cô ấy đã khôi phục ký ức trước kia?

Nhớ ra viên kim cương “Ánh sao” này có liên quan với cô ấy à?

Trong lòng Dương Tử Mi có chút bối rối.

Đối với cô, Sadako chính là một sự tồn tại đầy mâu thuẫn.

Một mặt, cô cũng mong Sadako có thể khôi phục ký ức, cô ấy có thể biết được bản thân đã xảy ra chuyện gì... Mặt khác, cô cũng sợ hãi nếu chuyện này có xảy ra.

(*) Áp trực: Vật đấu giá quan trọng.

Chương 802: Bà lão (1)

- Sadako...

Dương Tử Mi kêu một tiếng, cô vươn tay chạm vào ngón tay Sadako thì phát hiện ngón tay của cô ấy lạnh như băng.

Lúc này, Sadako giống như mới bừng tỉnh lại từ trong mộng, trên mặt còn vẻ rung động, cô ấy vội vàng xoay qua mờ mịt nhìn Dương Tử Mi:

- Chủ nhân, có chuyện gì sao?

- Cô rất thích nó à?

Dương Tử Mi chỉ vào viên “Ánh sao” kia rồi hỏi.

Sadako gật đầu:

- Rất thích!

- Sao lại thích nó?

- Lúc nhìn thấy nó, tôi có cảm giác như nhìn thấy được một phần thân thể của mình vậy.

Hai mắt Sadako khẩn thiết nhìn Dương Tử Mi:

- Chủ nhân, cô giúp tôi mua nó được không?

Dương Tử Mi quay đầu lại nhìn mấy người khác một chút, cô phát hiện trong mắt ai cũng lóe lên tia cuồng nhiệt, ai cũng muốn cầm được viên kim cương “Ánh sao” kia trong tay.

Người được gọi là phu nhân Sakurai kia thì càng không cần phải nói, ánh mắt bà ấy nhìn kim cương “Ánh sao” tràn đầy cuồng nhiệt và sự kính sợ.

- Tôi hết tiền rồi!

Dương Tử Mi cũng rất thích viên “Ánh sao” này, cô cũng muốn mua lắm nhưng cô không còn tiền nữa.

Cô lại quay qua nhìn Hoắc Văn Hoa.

Trong ánh mắt một người đã có gần hết mọi kiểu châu báu trên thế gian như Hoắc Văn Hoa khi nhìn “Ánh sao” cũng tràn đầy sự yêu thích và phấn khởi.

Nhưng mà khi ông ấy nghe thấy đoạn đối thoại của Dương Tử Mi và Sadako, dù ông rất yêu thích viên kim cương kia thì ông ấy lại càng khó hiểu tại sao Sadako lại gọi Dương Tử Mi là chủ nhân, càng thắc mắc vì sao Sadako lại kích động như thế đối với món đồ do chính gia tộc cô ấy bán ra... nếu như cô ấy là tiểu thư nhà Mikami.

- Tiểu Mi, cô muốn mua thì cứ kê giá đi, tôi cho cô mượn tiền. - Hoắc Văn Hoa nói với Dương Tử Mi.

- Cám ơn Hoắc tiên sinh! - Dương Tử Mi có chút ngượng ngùng nói với Hoắc Văn Hoa.

- Tôi chỉ cho mượn chút tiền thôi mà, không cần phải cảm ơn gì đâu! -
Hoắc Văn Hoa nở nụ cười.

Viên kim cương “Ánh sao” kia cùng lắm chỉ là một vật cát tường mà thôi, làm sao có thể so sánh với Dương Tử Mi là cát nhân mang tới vận may cho ông chứ. Hơn nữa, ông tin chắc rằng nếu ông tặng cho cô một "Phần nhân tình" (*) thì cô sẽ hoàn lại thứ lớn hơn cho ông, giá trị tuyệt đối sẽ cao hơn viên kim cương kia nhiều.

Viên kim cương “Ánh sao” bắt đầu được đấu giá, giá khởi điểm trực tiếp lên tới một trăm triệu, mỗi lần tăng giá là mười triệu. Đa số mọi người ở đây đều là đại gia có tiền tỷ trong tay, bọn họ không hề để ý tới cái giá khởi điểm cao như thế mà bắt đầu cạnh tranh kêu giá.

Dương Tử Mi vẫn không lên tiếng, cô đang chờ người ra giá sau cùng đỡ phải lãng phí nước bọt.

Khi giá được kêu lên tới một tỷ thì âm thanh cạnh tranh bắt đầu giảm bớt. Cuối cùng chỉ còn lại ba người bao gồm: Phu nhân Sakurai, một vị thương nhân Nhật Bản khác và người còn lại là một bà lão chưa rõ thân phận.

Lúc đầu, vốn là chẳng có ai để ý tới bà lão mặc bộ đồ màu đen, tóc búi lên hết ngồi ở phía sau. Nhìn bà ấy không giống người phú quý mà là giống bất kỳ một bà lão nào trên đường hơn. Nhưng một bà lão như vậy lại giơ bảng kêu giá một tỷ một khiến cho mọi người đều phải nhìn bà ta. Nếu không phải phòng đấu giá này phải liệt kê số tài sản khi tiến vào thì mọi người chắc chắn sẽ nghi ngờ là bà ta vào đây để quấy rối.

Khi phu nhân Sakurai quay đầu nhìn bà lão kia thì sắc mặt hơi biến đổi, bà ấy ngừng việc giơ bảng đấu giá, ánh mắt lại quyến luyến đầy vẻ bất đắc dĩ nhìn viên kim cương “Ánh sao” trên sân khấu, trên mặt xuất hiện sự buồn bã khi không có được thứ mình mong muốn.

Dương Tử Mi không rõ vì sao phu nhân Sakurai lại sợ hãi bà lão kia như vậy. Cô không nhìn được mà mở thiên nhãn dò xét bà lão kia. Nhưng điều kỳ quái là cô không có cách nào để nhìn ra bất kì thứ gì trên người bà ta, xung quanh bà ta chỉ toàn một mớ hỗn độn.

(*) Phần nhân tình: Ý chỉ món nợ ơn nghĩa.

Chương 803: Bà lão (2)

Người có thể khiến phu nhân Sakurai buông tha cho việc đấu giá kim cương “Ánh sao” và có thể khiến thiên nhân của cô không thể dò xét được, cuối cùng bà lão này là ai?

Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn bà lão kia, trên người bà ta không hề có khí tức sắc bén nào, nhìn kiểu nào cũng giống một bà lão bình thường trên đường mà thôi, tuy nhiên đôi mắt bà ta thì lại khác biệt hoàn toàn.

Người bình thường khi tới tuổi của bà ta thì ánh mắt sẽ bắt đầu bị vẩn đục, nhưng ánh mắt của bà lão kia thì khác hẳn! Nhìn còn rất có sức sống mà cũng không tinh tường như của Hoắc Văn Hoa. Ánh mắt ấy nhàn nhạt, thần sắc thản nhiên, nhìn qua không hề có bất cứ lực uy hiếp nào.

- Sadako, cô quen bà lão kia không?

Dương Tử Mi đẩy đẩy cánh tay Sadako một chút để cô ấy quay đầu nhìn thử. Sadako quay đầu lại nhìn bà lão kia, trùng hợp là ánh mắt của bà lão kia cũng chuyển qua nhìn Sadako nên hai người cùng lúc nhìn lẫn nhau. Nhưng mà ánh mắt kia lại như nhìn người xa lạ không hề có chút biến hóa, bà ta chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua Sadako rồi dời mắt đi, tiếp tục nhìn kim cương “Ánh sao” kia.

Tuy nhiên ánh mắt đó vẫn lạnh nhạt mà nhìn viên kim cương kia, trong đó không hề có sự yêu thích nồng nhiệt như những người khác. Bà ta nhìn “Ánh sao” như một vật tầm thường, giống như không gợi lên chút rung

động nào trong nội tâm của bà ta. Nếu thế thì bà ta lại ra giá cao để mua kim cương “Ánh sao” để làm gì?

Dương Tử Mi nghi ngờ nhìn bà lão kia.

- Tôi không biết bà ta!

Sadako trả lời Dương Tử Mi.

- Tôi không cảm thấy quen tí nào!

- Vậy cô hỏi thử phu nhân Sakurai xem bà ấy là ai?

Dương Tử Mi nói với Sadako.

Sadako gật đầu, cô ấy xoay qua hỏi phu nhân Sakurai:

- Phu nhân, bà lão kia là ai thế?

Phu nhân Sakurai dùng biểu cảm quái dị nhìn Sadako, giống như chuyện cô ấy không biết bà lão kia là chuyện kỳ quái lắm vậy.

- Tiểu thư Mikami, cô không biết bà ấy sao?

Sadako lắc đầu.

- Tôi không quen!

Phu nhân Sakurai dùng vẻ mặt cực kỳ hoài nghi nhìn lại cô ấy rồi mới trả lời:

- Tôi cũng không biết!

Nói xong câu này, phu nhân Sakurai lập tức quay mặt nhìn lên “Ánh sao” trên sân khấu. Bây giờ, chỉ còn lại vị thương nhân Nhật Bản kia đo giá với bà lão, giá đã nâng lên tới một tỷ ba.

Sadako phiên dịch lại cuộc đối thoại vừa rồi của mình cho Dương Tử Mi nghe.

Phu nhân Sakurai không biết thật sao? Trong tình huống hiểu nhầm Sadako là tiểu thư Mikami, phu nhân Sakurai vẫn nói dối có nghĩa là lai lịch của bà lão kia còn phức tạp hơn cả tiểu thư Mikami.

- Một tỷ năm.

Bà lão giơ bảng kêu giá, toàn trường thở mạnh vì kinh ngạc. Thương nhân Nhật Bản kia cắn môi, cuối cùng ông ta cũng chấp nhận buông tha.

- Một tỷ rưỡi lần đầu tiên! Xin hỏi còn có vị nào muốn tăng giá nữa không ạ?

Đấu giá viên hưng phấn hỏi.

Hoắc Văn Hoa nhìn Dương Tử Mi, thấy cô lắc đầu. Cô nhìn ra được bà lão kia quyết tâm muốn mua được kim cương “Ánh sao” dù giá có cao tới đâu đi nữa.

Hiện tại cô không có một xu dính túi, không thể mượn Hoắc Văn Hoa một tỷ mấy hay thậm chí là hai tỷ mấy được. Sadako cũng không cầu xin cô mua cho cô ấy nữa.

- Một tỷ rưỡi lần hai!

- Một tỷ rưỡi, lần ba! Nếu không còn ai kêu giá nữa thì viên kim cương “Ánh sao” có lực lượng thần kỳ giống như ngôi sao trên trời rớt xuống này thuộc về vị lão phu nhân kia.

Giọng nói của đấu giá viên vang vọng trong hội trường.

Không có ai lên tiếng. Đấu giá viên gõ búa:

- Một tỷ rưỡi, thành giao!

Mọi người lại ồ lên, sau đó họ dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía bà lão kia, trong đầu thì đang suy đoán thân phận bà ta như thế nào mà lại có thể bỏ ra số tiền lớn như thế. Sau khi mua được vật phẩm, vẻ mặt bà lão kia vẫn như cũ, không hề có chút biến hóa nào giống như mọi chuyện luôn nằm trong bàn tay bà ta vậy, bà ta coi nó như là một chuyện đương nhiên.

Chương 804: Bà lão (3)

Sau khi bà lão kia chuyển khoản, cầm “Ánh sao” nhìn thoáng qua một cái rồi đứng dậy rời đi.

- Bà lão kia rốt cuộc là ai vậy?

Mọi người bắt đầu đặt ra câu hỏi nhưng kết quả là không ai quen hay biết bà ta là ai. Thậm chí người có kiến thức rộng rãi như Hoắc Văn Hoa cũng chưa từng nghe nói tới một người có bề ngoài bình thường mà lại hào phóng như vậy.

Xem ra người biết bà lão kia chỉ có phu nhân Sakurai mà thôi. Nhưng khi buổi đấu giá vừa kết thúc, phu nhân Sakurai chỉ gật đầu chào Sadako một cái rồi vội vàng rời đi, còn Sadako có lẽ vì không có được viên “Ánh sao” kia mà có chút rầu rĩ không vui.

- Đi thôi Sadako! Bà lão kia quá lợi hại, tài chính của tôi không có cách nào vượt qua bà ấy nên không thể tặng viên kim cương “Ánh sao” kia cho cô, xin lỗi nhé!

Nhìn bộ dạng không vui này của cô ấy, Dương Tử Mi có chút áy náy.

- Không sao đâu, chủ nhân!

Sadako nở một nụ cười thoải mái với cô rồi đứng dậy, đẩy xe đẩy trẻ em của Tiểu Thiên.

Dương Tử Mi ôm Liên Y chào tạm biệt Hoắc Văn Hoa.

- Tiểu Mi, mấy ngày nay cô đều sẽ ở lại Quảng Nguyên sao?

Hoắc Văn Hoa hỏi một câu.

- Đúng vậy! Vì Tổng tiên sinh bị bệnh nên tôi cần phải ở lại đây cho đến khi Tổng tiên sinh bình phục hoàn toàn.

- Vậy tôi trở về Hồng Kông để lấy ngày sinh tháng đẻ và đồ vật của em trai tôi từng dùng qua rồi liên hệ với cô sau. Thật ngại quá... Hôm nay tôi không giúp gì được cho cô rồi!

Ngữ khí Hoắc Văn Hoa có chút áy náy.

- Dù Hoắc tiên sinh có thể giúp thì tôi cũng dám mượn tiên sinh nhiều nhân tình như vậy đâu!

Dương Tử Mi cười nói, cô thấy đuôi lông mày của ông ấy có chút phân nhánh nên nhắc nhở một chút.

- Gần đây có lẽ Hoắc tiên sinh sẽ gặp rắc rối với người làm quan, mọi chuyện cứ lấy lùi làm tiến thì sẽ thuận lợi.

Sắc mặt Hoắc Văn Hoa hơi đổi.

- Cám ơn Dương đại sư đã nhắc nhở, tôi nhất định sẽ nghe theo lời ngài!

- Không cần khách khí làm gì!

Dương Tử Mi mỉm cười, đi ra hội trường với Sadako. Thời gian cũng

không còn sớm nên cô phải trở về chăm cứu cho Tống Huyền.

Khi trở lại Tống gia, cô chỉ thấy Tống Huyền đang ngồi xõm trước chậu cây cảnh để bón phân cho cây, vẻ mặt yên bình không hề còn sự bi ai như khi cô thấy trong bệnh viện nữa.

- Tống tiên sinh, chúng em đã trở về rồi đây!

Dương Tử Mi nhẹ giọng chào hỏi.

Tống Huyền đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên tay rồi cười nói:

- Sao về sớm vậy? Hôm nay hai người đi chơi ở đâu?

- Tối khách sạn Quốc Tế Garden, trùng hợp là ở đó có triển lãm châu báu và hội đấu giá nên ở lại hơi lâu.

Dương Tử Mi đưa ra “Giọt nắng”.

- Đây là thu hoạch của hôm nay, giá trị hơn ba mươi triệu nhưng mà không phải do chúng em trả.

- Hả? Có chuyện hời như vậy luôn à?

Tống Huyền nhìn thấy viên “Giọt nắng” kia thì hai mắt sáng lên.

- Đúng vậy, đó là công lao của Sadako! Cô ấy giải quyết một chuyện rắc rối giúp An Thạch, bán cho ông ta một "Nhân tình" nên được tặng đấy!

Dương Tử Mi cười kể lại.

- Xem ra "Nhân tình" này cũng thật đáng tiền nhỉ!

Tống Huyền cầm lấy “Giọt nắng”, tán thưởng một chút.

- Đây là viên kim cương màu vàng đẹp nhất anh từng thấy đấy!

- Vốn em cho rằng “Giọt nắng” này đã đẹp lắm rồi nhưng sau đó lại xuất hiện một viên khác đẹp hơn nữa, nếu so sánh thì “Giọt nắng” có hơi tầm thường.

Dương Tử Mi kể lại chuyện “Ánh sao” cho Tống Huyền nghe.

- Thì ra là viên kim cương “Ánh sao”, gia tộc Mikami chịu lấy nó ra bán đấu giá à?

Tống Huyền nghi hoặc hỏi.

- Chuyện này em cũng không rõ lắm, một bà lão thần bí dùng một tỷ ra mua rồi, ngay cả dũng khí để đấu giá em cũng không có. Hơn nữa Sadako cũng rất thích nó, thật là đáng tiếc!

Nghĩ đến không thể cầm viên “Ánh sao” kia trong tay, Dương Tử Mi rất tiếc nuối.

Chương 805: Bà lão (4)

Người dám dùng một tỷ để mua một đồ vật thì trên đời này cũng chẳng có bao nhiêu người đâu, vậy có ai biết bà lão kia là ai không?

Tống Huyền nghi hoặc hỏi.

Dương Tử Mi lắc đầu.

- Ngoài trừ phu nhân Sakurai thì không ai biết cả, nhưng mà phu nhân Sakurai cũng không chịu nói lai lịch của bà lão kia.

- Có thể tra bảng đăng kí tài sản ở hội trường đấu giá mà, không phải em vừa nói là em rất thân với chủ tịch An à? Ông ta là người chịu trách nhiệm tổ chức thì chắc là có thể giúp em đó!

Tống Huyền suy nghĩ một chút rồi nói.

- Đúng ha, sao em lại không nghĩ tới cách này nhỉ? Người muốn tiến vào hội trường lúc đó đều phải đăng kí tài sản, nếu không thì không được vào.

Dương Tử Mi bất chợt kêu lên một tiếng rồi cô vội vàng gọi điện cho An Đông Dương.

- Tử Mi...

An Đông Dương thấy cô chủ động gọi điện cho mình thì rất là vui sướng.

- An thiếu gia, tôi có chuyện muốn tìm bố cậu một chút, cậu có thể cho tôi số của ông ấy hay không?

Dương Tử Mi hỏi.

Nghe nói cô muốn tìm bố mình, tâm tình đang phấn chấn bay bổng của An Đông Dương lập tức chìm xuống, sau đó cậu ta đọc số điện thoại của bố mình cho cô.

- Được rồi, cảm ơn An thiếu nhé! Có gì chúng ta sẽ nói chuyện sau, tạm biệt!

Dương Tử Mi cúp điện thoại của An Đông Dương rồi gọi điện cho An Thạch. Ai ngờ, vừa mới bắt máy An Thạch đã đoán ra cô là ai.

- Chú An, con có một yêu cầu hơi quá đáng, không biết chú có thể giúp con một chút không ạ?

Dương Tử Mi biết chuyện muốn tìm hiểu tư liệu hội viên là trái pháp luật.

- Tiểu Mi, con còn khách khí với chú sao? Con đã cứu Đông Ny, bây giờ con cần gì thì chú sẽ tận lực giúp con.

An Thạch hào sảng nói.

- Ha ha, cảm ơn chú An! Con chỉ muốn biết tư liệu của bà lão mua viên kim cương “Ánh sao” kia thôi ạ! Không biết chú An có thể lén lộ ra một chút cho con biết hay không?

Dương Tử Mi ngượng ngùng hỏi.

- Ai? Tiểu Mi à... cái này thì chú không giúp được rồi!

An Thạch thở dài.

- Thật ra bản thân chú cũng rất thắc mắc bà lão kia là ai, chú cũng từng lên xem bảng đăng kí nhưng trên đó lại không có bất kì tin tức nào. Ngay cả tài khoản ngân hàng cũng là tài khoản nặc danh.

Trong lòng Dương Tử Mi trầm xuống. Xem ra bà lão kia là có chuẩn bị mà đến, bà ta không định cho người khác biết mình là ai, thật là kỳ quái.

Sau khi cúp điện thoại của An Thạch, Dương Tử Mi mới phát hiện Sadako đang ngồi trên chiếc ghế đá bên cạnh, ngửa đầu nhìn mây trắng trên trời mà ngẩn người, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây. Rốt cuộc là cô ấy đang nghĩ đến cái gì thế?

Dương Tử Mi chỉ hận mình không có thuật đọc tâm, nếu không cô có thể đọc hiểu nội tâm của Sadako rồi. Liên Y vươn móng vuốt lật bàn tay cô lại, viết vài chữ trên đó: “Tôi biết thuật đọc tâm”

- Hả?

Dương Tử Mi kinh ngạc nhìn Liên Y.

- Thật à?

Liên Y gật đầu, lại viết lên bàn tay cô: “Nhưng mà nó sẽ tiêu hao một lượng lớn nguyên khí, dưới tình huống bình thường thì tôi sẽ không làm.”

- Vậy giờ cậu biết tôi đang nghĩ gì không?

- Có, cô đang muốn biết Sadako đang suy nghĩ chuyện gì nhưng mà tôi nói

cho cô biết luôn, cô ấy chẳng nghĩ gì cả... Chỉ đơn thuần là ngồi ngẩn người thôi.

Chỉ đơn thuần là ngẩn người thôi à?

Dương Tử Mi hoài nghi là Liên Y đang lừa cô nên trắng mắt liếc nó một cái.

- Tên nhóc cậu mà dám lừa tôi, tôi sẽ đánh mông cậu đấy!

“Tôi nói thật mà!” - Liên Y trả lời trên tay cô.

- Tổng tiên sinh đang nhớ vợ con ông ấy, ông ấy muốn nhanh khỏe lại để còn trở về nhà.

- Được rồi, tôi tin cậu!

Dương Tử Mi cũng không có lý do gì để hoài nghi Liên Y đang giả bộ hiểu biết cả. Trước giờ hiếm khi thấy Sadako ngẩn người như vậy, thế mà còn là không hề nghĩ chuyện gì nữa, thật là lạ lùng.

Chương 806: Sinh nhật (1)

Sau khi trở về từ triển lãm châu báu, số lần Sadako ngăn người ngày càng nhiều. Có đôi khi dù Dương Tử Mi kêu to thì cô ấy cũng không nghe thấy, cô ấy giống như đang đắm chìm vào trong thế giới riêng của mình vậy.

Nhưng dựa theo lời của Liên Y biết thuật đọc tâm thì lần nào cô ấy cũng chỉ đơn thuần là ngăn người mà thôi, trong lòng lại không hề suy nghĩ gì cả đầu óc đều là ở trạng thái trống rỗng.

Cô cũng từng hỏi Sadako rồi, câu trả lời chính là Sadako mờ mịt nhìn cô, lắc đầu nói bản thân cô ấy không nghĩ gì hết, cũng không biết tại sao bản thân lại ngăn người như vậy. Dương Tử Mi có chút buồn bực nhưng mặc kệ cô ấy, rồi chuyên tâm nghiên cứu cách trị liệu cho Tống Huyền.

Dưới sự chăm cứu của cô, số lượng bạch cầu trong cơ thể Tống Huyền bắt đầu giảm bớt, số lượng hồng cầu trong máu tăng lên. Lúc đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ cũng phải ngạc nhiên: "Đây là kỳ tích!" Gương mặt Tống Huyền cũng bắt đầu khôi phục sắc hồng nhuận, chuẩn bị tinh thần để hoạt động lại trong giới đồ cổ Quảng Nguyên.

Mỗi ngày đều ra ngoài đi một vòng, Dương Tử Mi bây giờ đã khá quen thuộc với đường phố Quảng Nguyên rồi, dưới sự hướng dẫn của đám người An Đông Dương thì cô đều biết nơi nào có đồ ăn ngon, nơi nào có chỗ để vui chơi.

Bởi vì sự tiếc nuối của kiếp trước, đời trước do xương cốt cô bị phế nên

luôn phải ở trên núi không thể đi thăm thú chỗ nào, còn bây giờ ở đây không có ai quen biết cô nên cô quyết định vứt hết mọi công việc để thỏa sức ăn uống vui chơi, tâm tình rất là sung sướng. Chỉ là mỗi lần yên tĩnh thì cô lại nhớ đến sự phụ đang mất tích thì trái tim cô lại đau như dao cắt, cảm giác vừa đau vừa bất an cô cảm thấy một mình cô vui vẻ như vậy thì thật sự quá ích kỷ.

Cô nhận được điện thoại của bố Dương Thanh:

- Nữu Nữu, chúc con sinh nhật vui vẻ!

- Hả? Là sinh nhật con sao?

Dương Tử Mi nhìn lịch treo trên tường thì mới nhớ ra hôm nay đúng là sinh nhật của cô, chính là sinh nhật mười sáu tuổi của cô.

"Sinh nhật mười sáu tuổi à..."

Nghĩ tới đây, cô có chút uể oải, cô rất mong nhanh chóng đến sinh nhật mười tám tuổi. Chỉ có tới sinh nhật mười tám tuổi thì cô mới có thể thoải mái ân ái với Long Trục Thiên... Hắc hắc, vừa nhớ tới chuyện này mặt cô có cảm giác hơi nóng lên. Không biết Long Trục Thiên có biết hôm nay là sinh nhật cô hay không, hình như hôm qua cô chưa nói với anh ấy. Nếu có một nguyện vọng cho ngày sinh nhật thì cô mong Long Trục Thiên có thể quay về ở bên cạnh cô một buổi tối. Chỉ tiếc là nguyện vọng này cô muốn nói cũng không nói được.

Dù cho Long Trục Thiên không kể lại gì với cô nhưng cô cảm nhận được hiện tại chính là thời kỳ quan trọng của anh ấy, chính là thời điểm "Thân bất do kỷ" của anh ấy, cô chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi thôi.

- Nữu Nữu...

Bà nội cướp lấy điện thoại của bố Dương Thanh. Trái tim Dương Tử Mi cảm thấy ấm áp khi nghe thấy giọng nói của bà nội, cô nhõng nhẽo nói:

- Bà nội, hôm nay bà nội có làm gà không? Con muốn ăn chân gà!

Sinh nhật hơn mười năm trước trong quá khứ, dù cho điều kiện trong nhà vô cùng khó khăn nhưng mỗi lần đến sinh nhật cô là bà nội đều làm một con gà. Sau đó đặt bên trong hộp giữ nhiệt, mang lên trên núi cho cô. Bà từ ái nhìn cô ăn hết mọi thứ với vẻ mặt thỏa mãn.

- Bà nội đợi con về rồi bù cho con ha! Con ở Quảng Nguyên có quen hay không? Có ăn cơm, nghỉ ngơi đúng giờ hay không? Ở Quảng Nguyên có ai dám bắt nạt cháu của nội hay không?

Bà nội liên tục hỏi mấy câu, rõ ràng rất là quan tâm cô.

- Bà nội... con ăn cơm, nghỉ ngơi đúng giờ mà! Sadako nuôi con vừa trắng vừa mập đây này, với lại không ai dám bắt nạt con hết! Con không bắt nạt họ là họ đã phải mừng thầm rồi, hắc hắc.

- Đứa nhỏ này, con không nên ỷ vào một chút bản lĩnh mà ức hiếp người khác được! Nếu không ông trời sẽ tức giận thu hồi bản lĩnh của con, đến khi đó chắc con muốn cũng chả có chỗ khóc đâu!

Bà nội sẵn giọng dạy dỗ.

Chương 807: Sinh nhật (2)

Dạ, con sẽ chú ý mà, con sẽ không tùy tiện bắt nạt người khác đâu ạ!

Nỗi lo của bà nội cũng chính là nỗi lo của cô. Cô biết bản thân mình khá hẹp hòi, là người có thù tất báo nhưng mức độ trả thù đều là dựa theo trình độ ác độc của đối phương mà tiến hành chứ cô không phải loại người hờ chút là ức hiếp người khác. Người không phạm ta, ta không phạm người... Nếu người phạm ta, ta sẽ xử người!

- Nữu Nữu...

Bà nội muốn nói lại thôi.

- Bà nội có chuyện gì muốn nói thì cứ nói đi, có phải bà muốn con giúp bà tìm hiểu về ai không?

Dương Tử Mi biết mỗi lần bà nội muốn nhắc tới nhà mẹ đẻ cô thì đều là ngữ khí và thái độ do dự này.

- À, Nữu Nữu, nội có một ông anh họ sống tại Quảng Nguyên, không biết ông ấy hiện giờ có chuyển đi đâu không? Trước kia quan hệ của nội và ông ấy khá tốt nên giờ muốn biết một chút tin tức của ông ấy.

Bà nội có chút do dự.

- Được ạ! Dù sao con cũng đang ở Quảng Nguyên mà, còn có rất nhiều thời

gian rảnh nữa. Nội cứ nói địa chỉ, tên và vài thông tin khái quát của ông cậu cho con đi, con sẽ đi tìm ngay!

Nghĩ tới chuyện mình có thể giúp bà nội làm, Dương Tử Mi rất vui vẻ.

- Ông ấy tên là Thiên Hoa, năm nay sáu mươi lăm tuổi. Trước kia ông ấy là thầy giáo trung học Quảng Nguyên, con xem thử có tìm được ông ấy giúp nội không nha!

- Dạ, con sẽ cố hết sức để tìm giúp nội. Mấy ngày trước, con cũng có quen được vài người ở đây nên chắc cũng không quá khó tìm đâu ạ!

- Nữu Nữu, tìm người là phụ, con phải ưu tiên chữa trị cho Tổng tiên sinh hết bệnh đó, nghe không?

Bà nội dặn dò.

- Dạ!

Sau khi cúp điện thoại của bà nội, Dương Tử Mi lập tức liền gọi điện thoại cho An Đông Dương nhờ cậu ta hỗ trợ tìm người. An Đông Dương sáng khoái đồng ý.

- Dù có phải lật hết toàn bộ đất Quảng Nguyên lên thì anh cũng sẽ tìm ra giúp em, miễn là người đó còn ở thành phố Quảng Nguyên là được

- Được rồi, cảm ơn anh!

Mấy ngày nay đi chung, Dương Tử Mi và đám người An Đông Dương chơi với nhau rất vui vẻ, vì thế họ đã nhanh chóng trở thành bạn tốt. Bốn người kia phát hiện bình thường cô cũng giống như những cô gái bình thường khác: "Thích ăn, thích chơi, không chảnh chọe, làm giá." Vì thế bọn họ dần

dần bỏ qua sự nghi ngờ về thân phận và khoảng cách giữa cô với họ, nhanh chóng hòa đồng với cô.

Dương Tử Mi cũng không nói cho An Đông Dương biết hôm nay là sinh nhật cô. Nếu cậu ta biết thì khẳng định sẽ muốn tổ chức một buổi lễ khoa trương cho mà xem, cô lại không thích phiền toái như vậy. Cô quyết định hôm nay sẽ ăn sinh nhật một mình ở bên ngoài.

Bởi thế, Dương Tử Mi không dẫn theo Sadako, Tiểu Thiên và Liên Y ra ngoài, cô chỉ nói với họ là muốn ra ngoài đi dạo một mình. Tiểu Thiên không được đi chơi thì trắng mắt liếc cô, nói cô ích kỷ muốn tìm vui một mình, nhóc đó nói đợi Long Trục Thiên về nhất định sẽ méc anh ấy.

- Nhóc cứ méc đi! Chị đúng là không mang nhóc ra ngoài đó, quỷ lẻo mép, hừ!

Dương Tử Mi hừ lạnh nói một câu, cô mặc một bộ đồ màu trắng, tóc buộc thành đuôi ngựa, cứ thế đi ra đường mà không lái xe theo. Cô muốn chậm rãi quan sát người và vật của thành phố này, xe thường cùng xe sang trọng, tiếng hô hào gọi bạn gọi bè lướt qua giống như đã bỏ lỡ điều gì đó. Một mình cô thong thả dạo bước, không chừng cô sẽ gặp phải chuyện gì đó bất ngờ thì sao?

Tiền trong tay cô cũng không còn bao nhiêu, chỉ còn lại có mấy trăm ngàn, chỉ riêng việc ăn uống, ngủ nghỉ của mọi người thôi cũng đã dùng gần hết rồi. Cô muốn đi dạo phố đồ cổ Quảng Nguyên một chút xem có thể may mắn nhặt được thứ tốt nào để mua thấp bán cao không, kiếm thêm chút tiền cho Tiểu Thiên mua sữa bột.

Ở phố đồ cổ của thành phố A, ai cũng quen biết cô bởi vì thân thiết như thế nên cô cũng chẳng thể nào mua thấp bán cao được. Còn ở nơi này, không

có ai biết cô cả, cô có thể mua thấp bán cao mà không cần kiêng nể gì, thoải mái và yên tâm vô cùng, hắc hắc.

Chương 808: Ăn vạ (1)

Nếu ở thành phố A không có việc gì bận rộn thì Dương Tử Mi rất thích đi bộ trên vỉa hè. Đi bộ trên vỉa hè không phải là chuyện vất vả gì với cô, ngược lại cô có thể vừa dạo bước vừa sửa sang lại suy nghĩ hoặc là quan sát vẻ mặt vội vàng của người qua đường.

Đi tới đi lui, bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng la hoảng hốt, sau đó là âm thanh đồ vật bị ném vỡ. Một chủ tiệm là nam nhân có tướng mạo hung ác nhanh chóng chụp lấy cánh tay của một người phụ nữ, lớn tiếng quát:

- Cô làm vỡ đồ sứ triều Tống của tôi rồi, mau bồi thường cho tôi đi!

Người phụ nữ kia dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn người đàn ông.

- Tôi không có đụng vào người anh... Chính anh đột nhiên chạy tới trước mặt tôi làm rớt đồ mà!

- Tôi có bệnh hay sao mà lại quăng vỡ món đồ cổ giá trị ba trăm ngàn chứ?! Rõ ràng là cô lao đến làm rớt bể đồ sứ này, cô phải bồi thường cho tôi mau, nếu không...

Trên mặt nam nhân kia lộ ra biểu tình hung ác. Lúc này, trong đám người đứng xem xung quanh bỗng có vài người chỉ vào người phụ nữ la lên.

- Đúng đó! Chúng tôi đều thấy tận mắt, là cô ta làm bể đồ sứ của anh ta!

Bây giờ người phụ nữ kia mới phản ứng lại, cô ta giờ mới hiểu mình bị người ta "Ăn vạ".

“Ăn vạ” là phương ngôn địa phương của Bắc Kinh, nói về hành vi đầu cơ trục lợi, lừa gạt, vơ vét tài sản, ví dụ như là cố ý đụng xe vào xe người khác rồi yêu cầu bồi thường. Ngoài ra, “Ăn vạ” cũng là một câu ngôn ngữ trong nghề của giới đồ cổ... Nó chỉ một vài kẻ phạm pháp trong khi bán đồ cổ, những người này thường lén lút đặt đồ để vờ ở trên đường cái, khi người đi qua không cẩn thận đụng vớ thì họ sẽ lợi dụng cơ hội này để tống tiền.

Người phụ nữ nhìn chung quanh để tìm người giúp mình làm chứng. Những người khác nhìn tình huống trước mắt thì đã đoán ra được đại khái mọi chuyện rồi nhưng do tâm lý sợ phiền phức nên làm lơ chuyện này, giả vờ như mình không thấy gì rồi vội vã rời đi. Mấy tên hợp tác với nhau "Ăn vạ" người khác này chính là lưu manh địa phương, họ không thể đắc tội nổi, dù sao thì chuyện này cũng đâu liên quan tới họ, chỉ có thể nói là do người phụ nữ kia xui xẻo thôi.

Người phụ nữ kia thấy không có ai giúp mình thì khẩn trương siết chặt cái túi. Bên trong túi đựng mười ngàn do cô cầu xin ông bà nội và ba ngàn cô lấy ra từ ngân hàng để đi thanh toán viện phí cho con gái đang nằm ở đó.

Cô nhớ rõ là khi cô đi lấy tiền thì thấy có mấy người nhìn không giống người tốt đang lén lút gần đó. Hiện tại những người này lại làm người chứng kiến mọi chuyện, không những thế còn chỉ trích cô làm vớ đồ của người ta nữa.

Nhưng mà đây là số tiền để cứu mạng con gái, sao cô có thể đưa ra được! Người phụ nữ quỳ xuống đất, rơi nước mắt cầu xin.

- Các vị đại gia hãy bỏ qua cho tôi đi! Con gái tôi đang nằm viện, tôi thật sự không có tiền bồi thường cho các vị đâu!

- Con gái cô nằm viện thì liên quan gì đến tôi? Dù sao cũng chính là cô đụng vỡ đồ của tôi, tôi muốn cô phải bồi thường không thì chúng ta tới cục cảnh sát! Cục trưởng chính là anh họ của tôi, cô chỉ có nước vào mà không có cách ra đâu!

Vẻ mặt nam nhân "Ăn vạ" kia lạnh lùng, ánh mắt hung ác nhìn người phụ nữ. Người phụ nữ kia sợ tới mức run rẩy, vội vàng lắc đầu.

- Tôi không thể đi cục cảnh sát được, con gái tôi đang nằm viện. Tôi còn phải chăm sóc con bé nữa, các người tha cho tôi đi! Các người muốn tôi bồi thường bao nhiêu?

- Xem tình cảnh cô đáng thương như thế thì hôm nay tôi mở lòng từ bi để làm việc thiện, cô cứ bồi thường tôi ba ngàn là được!

Sắc mặt của nam nhân kia hiện lên vẻ trách trời thương dân.

- Giảm thêm một chút nữa được không? Con gái tôi nằm viện nên tôi còn phải đóng viện phí nữa. Bác sĩ nói nếu tôi không nộp viện phí thì sẽ đuổi con gái tôi ra khỏi bệnh viện.

Người phụ nữ đầy mặt là nước mắt tiếp tục cầu xin.

- Đại ca, tôi đưa anh một trăm đồng... Mong anh tha cho tôi đi, được không?

Chương 809: Ăn vạ (2)

Một trăm đồng? Cô đang đuổi ăn mày à?

Nam nhân ăn vạ kia kéo áo người phụ nữ.

- Món đồ sứ triều Tống kia của tôi có giá trăm ngàn đấy, đó là đồ cổ đó! Tôi thấy cô đáng thương nên mới giảm còn ba ngàn cho cô, cô đưa tiền cho tôi không thì theo tôi tôi đến cục cảnh sát.

Nước mắt người phụ nữ chảy ròng ròng. Cô gặt gao ôm túi, gương mặt đầy vẻ sợ hãi cầu xin người đàn ông:

- Đại ca, cầu xin anh! Con gái tôi thật sự là rất cần được phẫu thuật, nếu không con bé sẽ chết. Cầu các người mở lòng từ bi bỏ quan cho tôi đi! Kiếp sau tôi sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp các người!

- Ta nhỡ vào! Cái gì mà kiếp sau chứ?! Con gái cô sắp chết thì liên quan quái gì đến tôi? Mau đưa tiền đi... Bằng không thì tôi sẽ cho cô vào trong cục cảnh sát mà không thể ra đấy!

Nam nhân ăn vạ đe dọa.

- Vậy cứ đi tới cục cảnh sát đi! Xem thử ai là người ngồi mà không ra được, ngay cả tiền cứu mạng của người khác mà còn muốn chiếm, thật là vô liêm sỉ!

Vốn là Dương Tử Mi không muốn xen vào chuyện này nhưng cô thật sự không thể xem nổi nữa nên lớn tiếng nói. Nghe thấy có người lên tiếng, người phụ nữ kia hy vọng mà quay đầu ra phía sau nhìn, nhưng khi thấy người đó chỉ là một thiếu nữ nhu nhược thì tia hy vọng trong mắt lập tức ảm đạm.

Nam nhân ăn vạ hung tợn trừng mắt Dương Tử Mi.

- Mẹ mày không dạy mày là không nên xen vào chuyện người khác hả?
- Ngược lại tôi muốn hỏi là mẹ ông không dạy ông là làm người không thể vô lương tâm như thế à?

Dương Tử Mi hừ lạnh một tiếng. Nam nhân ăn vạ liếc mắt qua phía mấy tên đồng bọn của gã ta một cái, sau đó mấy người đàn ông có thân hình cao lớn, hung ác bao vây Dương Tử Mi.

- Cô bé, nếu không muốn bị chúng tao bán vào trong ổ chứa làm “gà” thì nhanh chóng cút được bao nhiêu xa thì cút đi!
- Ồ...

Dương Tử Mi cười lạnh.

- Chờ các người có bản lĩnh đó thì hẵng nói ha! Bây giờ tôi trả lại các người một câu: Nếu không muốn chết quá khó coi thì nhanh chóng cút được xa bao nhiêu thì cút đi!
- Tuổi còn nhỏ mà khẩu khí lớn nhỉ?! Mày tưởng mày là nữ siêu nhân xinh đẹp có sức mạnh đặc biệt bảo vệ hòa bình thế giới à?

Một người khác cười mỉa.

- Một ngón tay của tao cũng có thể chọc chết mày rồi, đến lúc đó đừng khóc lóc cầu xin bọn tao đó!

- À...

Dương Tử Mi cười nhạo.

- Vậy mấy người thử chọc xem?

- Cô bé, nhìn bộ dạng cô xinh đẹp thế này nên bọn tôi cũng chẳng muốn so đo với cô làm gì, ít lắm nhảm rồi rút xa cho bọn tôi, nếu không thì đừng trách! Anh tôi lúc đó cũng không khách sáo nữa đâu, chúng tôi sẽ cho là cô và cô ta là một đám đấy, dám làm vũ đồ sứ của chúng tôi thì cho các người vô nhà giam của cục cảnh sát ngồi nha!

Nam nhân kia đe dọa.

- Được đó! Chúng ta tới cục cảnh sát đi, vừa rồi ai mới nói cục trưởng là anh họ mình thế? Hình như đâu có đúng nhỉ? Cục trưởng cục cảnh sát rõ ràng là chú tôi mà!

Dương Tử Mi nháy mắt cố ý nói. Nghe cô nói như thế, sắc mặt đám người kia hơi thay đổi, chúng nhìn nhau một chút sau đó mặc kệ Dương Tử Mi mà tiếp tục ép buộc người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia nghe thấy Dương Tử Mi nói như thế, cô ta giống như ngọn cỏ tìm được nguồn nước cứu mạng, nhanh chóng trốn ra phía sau Dương Tử Mi cầu xin cô:

- Em gái, xin em hãy cứu chị, chị thật sự không có làm vũ đồ của bọn họ đâu, là bọn họ lừa chị đó!

- Tôi biết mà!

Dương Tử Mi vỗ nhẹ bả vai của người phụ nữ, truyền một ít nguyên khí vào trong cơ thể cô ấy giúp cô ấy bình tĩnh lại.

- Cô bé, mày dám phá rồi con đường phát tài của bọn tao sao?

Mấy người kia có chút kiêng kị vì vừa rồi Dương Tử Mi nói có chú là cục trưởng cục cảnh sát, bọn chúng cũng không dám làm gì cô. Nếu lỡ mà đắc tội cục trưởng cục cảnh sát thật thì bọn chúng gánh không nổi rồi, bọn chúng chỉ có thể nghĩ cách dọa Dương Tử Mi bỏ đi thôi.

Chương 810: Chợ đồ cổ

Nếu các người chỉ là muốn phát tài thì tôi sẽ không gây cản trở làm gì, nhưng vấn đề là các người muốn cướp tiền cứu mạng của người ta nên tôi cảm thấy rất chướng mắt. Hiện tại cho các người hai con đường: một là lập tức biến, hai là đợi tôi đánh cho quỳ rạp trên mặt đất rồi tổng luôn các người vào ngục.

Nghe khẩu khí của cô lớn như thế, mấy tên ăn vạ nóng tính, hung ác lại hiểu chiến kia bắt đầu không chịu đứng yên.

Dù con bé này có là cháu của cục trưởng cục cảnh sát thì sao chứ? Nếu chúng lén bắt nó tới chỗ thâm sơn cùng cốc bán đi thì nó còn có thể có năng lực gì chứ? Một người đàn ông tiến lên, bàn tay lớn vỗ tới muốn đánh cô ngã xuống đất.

Thân thể Dương Tử Mi cúi người xuống, đá một chân vào trên đùi tên đó.

Phù phù!

Người kia té mạnh xuống đất, chỗ xương bị đá trúng gãy ngay lập tức, đau đến mức tên đó phải kêu to. Thì ra con bé này biết võ, khó trách sao nó lại bình tĩnh như vậy. Trong lòng mấy tên còn lại nghĩ thầm, chúng nhìn nhau một cái sau đó tất cả đều xông lên...

Dương Tử Mi lười dùng âm sát khí nên cô dùng cách thức thô bạo nhất, thi triển ra chiêu Đàm gia thối do sư thúc dạy, đá hết bọn chúng ngã xuống đất,

đá tới mức khiến cho bọn chúng phải quỳ khóc lóc như sói gào.

Nhớ lại hành vi độc ác vừa rồi của bọn chúng khi muốn cướp tiền cứu mạng của người ta, Dương Tử Mi không hề lưu tình mà dùng chân đá gãy hết chân của bọn chúng. Năm tên đàn ông cao to ôm chân ngã hết ra đất trong nháy mắt, tiếng kêu thảm của bọn chúng khiến người qua đường cũng phải đứng lại nhìn.

Dương Tử Mi gọi điện thoại cho An Đông Dương nhờ cậu ta kêu cảnh sát đến đây xử lý mấy tên này. Tranh thủ trong lúc chờ đợi, Dương Tử Mi định thuận tiện hỏi vài câu về bệnh tình của con gái cô ta, nào ngờ vừa quay lại thì người phụ nữ đó đã đi xa.

Khi cảnh sát đến đây, có thể là nhờ An Đông Dương đã khơi thông quan hệ trước nên bọn họ ngay cả hỏi cũng không cần hỏi đã trực ném mấy tên kia lên xe cảnh sát. Xử lý xong chuyện ăn vạ này, tâm tình của Dương Tử Mi cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều, cô tiếp tục đi về phía trước, phía trước không xa chính là phố đồ cổ nổi tiếng Quảng Nguyên.

Phố đồ cổ Nhân Đức Đường của Quảng Nguyên nổi tiếng ngang hàng với chợ đồ cổ Phan gia tại thủ đô, đây là nơi khách du lịch sẽ ghé nếu tới đây.

Phố đồ cổ của thành phố A tuy rằng cũng có chút nổi danh nhờ vào phong cách cổ xưa ngàn năm nhưng dù sao đó cũng chỉ là một phố đồ cổ nhỏ của địa phương mà thôi, không thể so sánh về quy mô với Nhân Đức Đường được.

Dương Tử Mi theo dòng người đi vào Nhân Đức Đường. Nơi đây dùng gạch xanh ngói xanh, rường cột chạm trổ từng hàng, cửa hàng mô phỏng theo kiểu kiến trúc cổ để người vào có cảm giác như mình đã xuyên không vượt thời gian. Lán lớn rộng rãi không che chắn bảo lưu lại truyền thống của phương thức giao dịch cổ, giữ nguyên tính chất vốn có của nó.

Dương Tử Mi đi vào trong lán, chậm rãi xem xét từng thứ mô phỏng đồ cổ. Hàng hóa nơi đây nhiều hơn so với phố đồ cổ ở thành phố A, cần gì cũng đều có như: gia cụ giả cổ, văn phòng tứ bảo, sách cổ, tranh chữ, tuần san cũ, gốm sứ, tiền trung cổ, đồ điêu khắc bằng trúc hay ngà voi, tín vật Phật giáo, các loại di vật văn hóa khác nữa

Tất nhiên, nơi này cũng giống như các phố đồ cổ khác, nó có đủ loại đồ vật nhưng cũng là ngư long hỗn tạp. Đồ mô phỏng giả mạo thời Minh, Thanh hoặc là tranh chữ của các danh nhân đương đại, đồ gốm đánh tráo niên đại, ngọc nhuộm màu để thành ngọc cổ, làm giả thanh đồng khí...

Dương Tử Mi phát hiện kỹ năng của những chủ cửa hàng tại đây cực kỳ cao. Bọn họ có kiến thức rộng rãi, vừa mở miệng là sẽ nói ra kiến thức chuyên nghiệp về đồ cổ một giai đoạn nào đó, thậm chí cô còn nhìn thấy không ít chủ cửa hàng đang giao lưu bằng ngoại ngữ với người nước ngoài, ngoại trừ tiếng Anh thì còn có tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Hàn gì đó.

Đúng là địa linh nhân kiệt mà!

Dương Tử Mi âm thầm cảm thán, người bày quán ở chỗ lớn nên đúng là khác biệt, lần này cô đi tới đây đúng là được thêm kiến thức.

Chương 811: Bình nước hoa của dương quý phi

Lần đầu tiên đi dạo trong chợ đồ cổ lớn thế này, nhìn thấy đủ loại đồ vật còn có thể nghe thấy tiếng ba hoa chích chòe của các chủ cửa hàng, Dương Tử Mi cảm thấy vô cùng thú vị, thậm chí cô còn có hứng thú hơn cả triển lãm châu báu vừa rồi nữa. Dù sao cũng đang có thời gian rảnh, cô tranh thủ đi tham quan các quầy hàng thử để xem có thể tìm được đồ vật đặc biệt nào để mua với giá thấp và bán cao cho người khác hay không.

- Cô gái xinh đẹp ời, cô mau tới xem này, tôi có thứ tốt cho cô xem thử đây!

Một chủ cửa hàng nhìn Dương Tử Mi, trong tay ông ta cầm một đồ vật nhỏ khá là thần bí. Dương Tử Mi mỉm cười đến gần ông ta, cô muốn xem xem ông ta muốn lừa dối cô như thế nào đây.

- Cô gái à...

Chủ cửa hàng cong eo, đè thấp giọng nói:

- Cô có biết chuyện gì không... Vị Dương Quý Phi - một trong tứ đại mỹ nhân cổ đại của chúng ta bị hôi nách đấy!

- Không biết!

Dương Tử Mi hơi khó hiểu sao ông ta lại nói điều này với cô.

- Dương Quý Phi bị hôi nách thì có liên quan gì tới tôi đâu?! Huống chi bà ấy đã qua đời hơn cả ngàn năm rồi, thơm hay thối thì ai kiểm chứng được chứ?

- Ha ha... Cô gái à, cô rất thú vị đấy! Một chuyện đáng xấu hổ như thế mà cô không hổ thẹn hay sao?

Chủ cửa hàng cười nói.

- Sao tôi phải hổ thẹn chứ? Dương Quý Phi có thân có quen gì với tôi đâu!

Dương Tử Mi cố ý bày ra gương mặt ngây thơ, khờ dại.

- Đúng vậy ha! Thế tôi hỏi cô, cô có biết ai phát minh ra nước hoa hay không? Mấy cô gái như cô chắc là rất thích nước hoa nhỉ?! Tôi nghĩ thấy trên người cô có mùi nước hoa hơi nhạt.

Chủ cửa hàng tiếp tục nói.

- Được rồi, tôi rất tò mò ai là người phát minh ra nước hoa?

Dương Tử Mi bắt đầu có hứng thú với ông chủ này, nên cô muốn xem thử ông ta muốn bán thứ gì cho cô đây.

- Vừa rồi tôi mới nói đấy, tuy Dương Quý Phi có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn nhưng bà ấy cũng còn một khuyết điểm, đó chính là hôi nách. Bà ấy vô cùng thông minh nên đã phát minh ra nước hoa, mỗi ngày bà ấy đều dùng một lượng lớn nước hoa để tắm và thoa lên người, toàn thân đều thơm ngào ngát chẳng những có thể che đi mùi hôi nách mà còn có thể mê hoặc Đường Huyền Tông đến độ đông ngã tây đổ luôn. Khiến cho ông ta không để ý đến giang sơn xã tắc mà chỉ yêu mỹ nhân, suýt chút nữa thì mất nước.

Ông chủ kể chuyện vô cùng sinh động, ngữ khí cảm thán uyển chuyển giống như ông ta chính là người đã chứng kiến lịch sử lúc đó vậy. Trong nháy mắt, ông ta giống như đang làm ảo thuật, từ trong tay biến ra một chiếc bình thủy tinh nhỏ phong cách thời Đường trông vô cùng thanh nhã và cổ xưa, ông ta cầm chiếc bình lắc lư trước mặt Dương Tử Mi.

Có hương thơm thanh thoát từ trong cái chai kia tỏa ra khiến Dương Tử Mi cau mày. Cô nhận ra mùi hương này có một chút tác dụng mê huyễn, nếu cô là người thường thì chắc chắn cô sẽ trúng độc mê huyễn này.

Con người vốn đang hứng thú nhìn chủ cửa hàng biểu diễn hơi nhíu lại.

- Cô gái à, cô có biết đây là bình gì không? Đây chính là chiếc bình đựng nước hoa Dương Quý Phi sử dụng ngày xưa đó. Nó là trân bảo hiếm có, độc nhất vô nhị đấy! Tôi thấy cô xinh đẹp thế này mới không tiếc mà đưa ra cho cô xem, nếu như cô bỏ qua thì sẽ không còn cơ hội mua lại đâu. Cô mau mua mang về nhà cất đi, nó rất đáng giá...

Khi giọng nói của ông chủ bắt đầu nhẹ nhàng giống như đang thôi miên, trong đó mang theo ngữ khí hướng dẫn. Dương Tử Mi rốt cuộc cũng hiểu hành vi vung vãi mê huyễn khi này của ông chủ là cố ý, phối hợp với ngữ khí thôi miên thì khách hàng sẽ vô ý thức mà bị mê hoặc sau đó khách hàng sẽ bị ông ta lừa gạt, coi tiền như rác mà dùng giá cao để mua đồ vật của ông ta.

Trong chợ đồ cổ, loại chủ cửa hàng giỏi nhất trong việc lừa dối khách hàng chính là người có thể tung hô hàng hóa của mình đến mức khó phân biệt, khiến cho khách hàng tin nó là thật. Nhưng loại phương thức thôi miên khách hàng bằng cách dùng được mê huyễn này rất đáng xấu hổ và còn trái pháp luật nữa.

Chương 812: Ai gian thương hơn? (1)

Dương Tử Mi cố ý giả bộ như mình đã trúng độc mê huyền dược, ánh mắt mang theo sự si mê hỏi:

- Vậy nó giá bao nhiêu?

- Cô gái à, trên người cô mang theo bao nhiêu tiền?

Chủ cửa hàng cho rằng cô trúng chiêu nên muốn đưa tay vào lục lọi túi áo cô. Ông ta bày quán ở trong này nhiều năm rồi, một ngày ông ta nhìn thấy đủ loại người đến người đi cho nên loại người có tiền và giả bộ có tiền thì ông ta để ý kĩ chút là nhìn ra.

Tuy Dương Tử Mi chỉ mặc một bộ đồ bình thường nhìn khá thoải mái nhưng chất liệu và cách may đều do người làm thủ công. Đặc biệt là da thịt cô trắng trẻo, ánh mắt sáng rõ không có bị mấy sạm hàng mê hoặc, nếu cô gái này không sống trong gia đình an nhàn sung sướng thì tuyệt đối sẽ không có khí chất như thế này. Vì thế, ông ta cho rằng cô là kẻ coi tiền như rác.

- À, không nhiều lắm đâu! Bên trong thẻ chắc còn khoảng mười mấy vạn.

Dương Tử Mi cố ý dùng bộ dạng non nớt, vô tri trả lời.

Nghe cô gái nói trên người có mấy trăm ngàn thì hai mắt ông chủ giáo hoạt lóe lên.

- Cô gái à, đây là bình nước hoa của Dương Quý Phi, là đồ cổ tuyệt thế đó. Nếu lấy nó đi bán đấu giá thì có thể kêu với giá trên trời luôn. Do thấy cô xinh đẹp nên tôi mới chịu thiệt một chút bán giá một trăm ngàn cho cô đấy. Mau chóng mua đi, nếu lỡ bỏ qua nó thì không còn chỗ mua đâu!

- Ủ, tôi rất muốn mua nhưng mà nếu tôi bán qua tay thì không phải là phát tài rồi hay sao?

Dương Tử Mi trêu chọc.

- Đúng vậy! Chỉ cần qua tay thứ này là cô kiếm được mấy trăm ngàn rồi, tôi cũng chỉ có thể tiếc nuối nhường cho cô thôi.

Chủ cửa hàng thấy Dương Tử Mi sắp bị lừa thì trong lòng vui đến nở hoa, ông ta chỉ cần bán thứ mua với giá mười đồng này với giá một trăm ngàn thì tháng này ông ta không mở quán cũng chả sao.

- Được! Tôi muốn mua nó. Nhưng mà...

Dương Tử Mi chớp chớp mắt.

- Cách dễ kiếm tiền như thế sao ông lại nhường cho tôi thế? Chính ông đem nó tới phòng đấu giá để đấu giá thì không phải tốt hơn sao?

Khi ông chủ kia thấy Dương Tử Mi còn chưa đến mức quá ngốc nghếch thì cũng bắt đầu giả bộ diễn tả bộ dáng than thở sâu khổ.

- Tôi cũng muốn trực tiếp mang theo chiếc bình này tới phòng đấu giá để đấu giá lắm chứ. Nhưng cô nhìn xem, chúng tôi chỉ là loại bày sạp thấp kém thôi, nơi cao cấp như phòng đấu giá thì dù cho là vào cửa chúng tôi cũng không vào được. Chỉ có người có thân phận cao quý như cô mới có

thể đi vào thôi nên tôi chịu thiệt một chút nhường món lợi lớn này cho cô thôi.

- Thì ra là như vậy!

Dương Tử Mi giả bộ như đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện, khước mắt cô lại liếc đến chỗ món đồ cổ lóe ra ánh sáng trên quầy hàng, hơn nữa còn đến tận hai món. Trong đó, một kiện là tượng phật bằng đồng có bề ngoài chế tác thô sơ, một kiện khác là một bức tranh cuộn.

Cô mừng thầm trong lòng, sau đó lại giả bộ bất đắc dĩ nói với ông chủ.

- Đại thúc à, tôi cũng rất muốn kiếm số tiền lớn như vậy nhưng trên người tôi chỉ còn mấy trăm đồng tiền mặt thôi. Mặc dù trong thẻ có chút tiền nhưng thẻ bị mẹ tôi khóa lại rồi, không thể sử dụng được. Tôi rất muốn mua bình nước hoa của Dương Quý Phi nhưng hiện tại tôi không có tiền, vậy thôi để cho tôi chọn hai món đồ nhái về chơi là được.

Khi chủ cửa hàng vừa nghe như thế thì gương mặt tươi cười được thay bằng gương mặt khó chịu, giọng điệu ông ta không còn tốt như lúc nãy.

- Thật là, nếu không có tiền thì cô nói sớm đi! Làm hại tôi lãng phí nước miếng và cảm xúc à!

- Xin lỗi chú nha! Tôi muốn xem bức tranh này!

Dương Tử Mi chỉ vào bức tranh cuộn trông rất cũ nát kia.

- Bức tranh này của tôi cũng là tranh cổ, cô không được xem trước! Phải trả tiền trước mới được mở ra, chắc giá ba trăm đồng.

Ông chủ kia nói, đúng là gian thương không phải thương nhân mà. Ai làm ăn buôn bán mà không gian dối đây.

Chương 813: Ai gian thương hơn? (2)

Một trăm đồng không được sao?

Dương Tử Mi trả giá.

- Ba trăm đồng chắc giá, thiếu một đồng cũng không bán!

Bởi vì vừa rồi ông chủ không lừa được tiền của Dương Tử Mi nên có chút căm tức. Bức tranh này là do ông ta nhặt được trong đồng rác không hề đáng giá tiền, bức tranh này do một tranh sĩ vẽ khá ẩu, nó căn bản chỉ là bức tranh giả mà thôi. Vì thế, ông ta mới cố ý cuốn lên để khơi gợi sự tò mò của khách hàng, không trả tiền thì ông ta không cho mở, lừa được ai thì hay người đó.

- Lỡ mà mua trúng thứ không đáng tiền thì tôi lỗ nặng rồi!

Dương Tử Mi cố ý thở dài một hơi, cô làm bộ như tùy tiện cầm lấy pho tượng phật rồi nói:

- Thứ này chắc không đáng giá tiền đâu nhỉ, ba trăm đồng để mua bức tranh kia thì đáng giá nhưng ông có thể tặng kèm thứ này cho tôi không? Tôi mang về lừa em trai tôi, nói với nó đây là đồ cổ.

Pho tượng Phật bằng đồng đúng là không đáng giá tiền, ông chủ dùng một đồng là mua được nó rồi.

- Được rồi, cầm đi cầm đi! Hôm nay gặp một cô gái khôn khéo như cô đúng là một lớn mà!

Ông chủ cửa hàng giả bộ đau lòng nhưng trong tâm ông ta đã vui mới mức hát vang rồi. Hôm nay ông ta có thể kiếm được ba trăm đồng cũng coi như là thu hoạch không nhỏ rồi.

Dương Tử Mi đưa ba trăm đồng cho ông ta, cầm lấy bức tranh cuộn và pho tượng phật bằng đồng trong tay, nở một nụ cười giảo hoạt với ông chủ.

- Đúng đó! Hôm nay chắc hẳn ông sẽ một lớn đấy, ông cứ chờ mà học máu đi!

- Cô nói thế là có ý gì?

Khi ông chủ phun nước miếng ma sát xem có phải là tiền thật hay không thì quay qua hỏi.

- Không có ý gì cả! Ha ha...

Dương Tử Mi cười to.

- Với lại... đại thúc à, dùng mê huyền được trong phố đồ cổ là rất không có đạo đức nghề nghiệp nhé. Sớm muộn gì cũng có người kiện ông khiến ông mất luôn cái quần cho coi.

Nói xong câu đó, cô mặc kệ biểu cảm đầy phẫn khích trên mặt ông chủ kia sau khi bị vạch trần âm mưu rồi đi luôn. Thu hai đồ vật kia vào trong không gian trữ vật, cô tiếp tục đi tìm thứ giá rẻ khác.

Quả thật không hổ là chợ đồ cổ đứng số một, số hai toàn quốc. Dương Tử Mi lại may mắn nhặt thêm được một cái bát men sứ triều Thanh. Màu của

men sứ đã chuyển sang xanh đậm, trong giới đồ cổ gọi loại sứ này là "Sứ nguyên thủy". Nó lấy đất sét làm phôi, được thiêu ở nhiệt độ 1.100 tới 1.200 độ, phần ngoài dưới nhiệt độ cực cao sẽ kết hợp với lớp vỏ ngoài tạo thành chất men pha lê rất chắc chắn, chất vỏ cứng rắn lại bóng loáng, tính hút ẩm thấp, gõ tay vào thì phát ra tiếng kim loại. Bởi vì cách làm khá nguyên thủy nên mới được gọi là “Sứ nguyên thủy” hoặc là “Sứ xanh nguyên thủy”. Hình dáng gồm có tôn, chậu, quán, úng, bát đẳng.

Dương Tử Mi mua được bát sứ men xanh này thì vui vẻ muốn chết, có lẽ sắp tới cô sẽ không cần lo âu về chuyện tiền nong nữa. Cô tiếp tục đi dạo, khi cô nghe thấy giọng rao hàng thanh thúy của một cô bé thì lập tức quay đầu lại nhìn...

Ánh mắt cô chăm chú vào cô bé đó. Cô bé kia khoảng mười hai tuổi, gương mặt thanh tú, môi hồng răng trắng, đôi mắt đen bóng, mái tóc dài đen nhánh có chút rối xõa trên vai. Trên người cô bé mặc một chiếc váy hơi nhỏ màu trắng trông có chút cũ, điều hấp dẫn ánh mắt Dương Tử Mi không phải là vẻ ngoài xinh xắn của cô bé mà là thẻ bài gỗ đào trên cổ cô bé kia.

Trên chỗ bày hàng trước mặt cô bé có bày một vài món hàng mô phỏng hỗn tạp, phía sau có đặt một cái bàn, trên bàn có một quyển sách giáo khoa và bài tập số học lớp sáu. Cô bé kia rao một chút mà không thấy có ai tới xem thì ngồi xuống đằng sau chiếc bàn nhỏ cầm bút làm bài tập, khi có khách đi qua cô bé lại lập tức ngẩng đầu lên rao hàng. Khi thấy người ta không có hứng thú gì với hàng hóa của mình thì đôi mắt của cô bé có chút ủ rũ, sau đó lại cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Nhìn cô bé như thế, Dương Tử Mi có chút đau lòng, phảng phất như thấy kiếp trước của chính mình, lúc đó cô cũng phải bôn ba vì sinh kế dù tuổi còn nhỏ. Nhưng điều cô tò mò là vì sao cô bé này lại có thẻ bài gỗ đào.

Chương 814: Giành hàng

Dương Tử Mi đi đến trước chỗ bày hàng của cô bé kia. Cô bé kia ngẩng đầu lên, đặt bút xuống, nở nụ cười trong sáng.

- Chị ơi, xem thử hàng của em đi, coi có thứ gì phù hợp với chị không?

- Được!

Dương Tử Mi ngồi xuống, tùy tiện lật xem vài thứ.

- Ủa? Vật trang sức của chị giống em ghê nha!

Cô bé bỗng nhiên kinh ngạc kêu lên, cô bé nhìn chăm chăm vào cổ cô. Dương Tử Mi đưa tay lên sờ thẻ bài gỗ đào, mím môi cười.

- Đúng vậy, trùng hợp ghê nha! Trang sức của em kiếm ở đâu vậy?

- Đây là mẹ em để lại cho em đó!

Cô bé cũng đưa tay sờ lên thẻ bài gỗ đào, trên gương mặt xuất hiện một tia thương cảm.

- Mẹ em đã mất năm ngoái rồi!

Trái tim Dương Tử Mi trầm xuống, nguyên bản cô chính là muốn dùng giá cao để mua thẻ bài gỗ đào của cô bé này. Nhưng cô không ngờ nó lại có ý

nghĩa quan trọng với cô bé như vậy.

- Chị ơi, còn trang sức của chị là có từ đâu thế?

Hai mắt cô bé sáng rực nhìn cô, giống như là nhờ thẻ bài gỗ đào này mà hai người họ thân thiết hơn vậy.

- Là bạn trai chị tặng!

Dương Tử Mi cười nói.

- Thì ra là thế! Trước đó em còn tưởng thẻ bài gỗ đào này của em là độc nhất vô nhị, không ngờ chị cũng có một cái. Đúng là bất ngờ!

- Ừ!

Dương Tử Mi gật đầu, cô muốn hỏi cô bé có thể bán thẻ bài gỗ đào này cho cô hay không nhưng giờ nghe xong cô bé nói nên cô rất ngại mở miệng.

- Cô bé à, con có muốn bán thẻ bài gỗ đào kia không? Chú đưa cho con mười ngàn.

Có một người đàn ông trung niên đi ngang cũng nhìn thấy thẻ bài gỗ đào trên cổ cô bé, hai mắt người đó sáng lên vội lên tiếng hỏi. Dương Tử Mi ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia.

Người đàn ông kia có khí chất nho nhã như Tống Huyền, vừa thấy là có thể đoán ra người đó cũng xuất thân từ lĩnh vực nhiên cứu đồ cổ. Có lẽ là thấy thẻ bài gỗ đào trên cổ cô bé giống thẻ bài gỗ đào ở hội nghị thảo luận nghiên cứu học thuật nên người đàn ông kia muốn mua nó về.

Cô bé sờ sờ thẻ bài gỗ đào, lắc đầu từ chối.

- Chú ơi, thật ngại quá! Đây là do mẹ con để lại cho con, dù tiền có nhiều hơn con cũng không bán đâu ạ! Chú xem thử quầy hàng của con đi, chú coi có thứ gì thích hợp không?

- Một trăm ngàn!

Người đàn ông trung niên tiếp tục ra giá. Cô bé nghe thấy cái giá này thì vẻ mặt ngưng đọng, hai mắt sáng lên một cảm xúc gì đó. Nhưng mà sau khi nghĩ nghĩ, cô bé lại lắc đầu.

- Con không thể bán di vật mẹ con để lại cho con được!

- Hai trăm ngàn!

Người đàn ông trung niên thấy cô bé có chút do dự thì tiếp tục tăng giá. Nghe thấy giá là hai trăm ngàn, cô bé ngây người kinh ngạc nhìn người đàn ông kia.

- Chú ơi, sao chú lại muốn bỏ ra hai trăm ngàn để mua thẻ bài của con thế ạ? Thứ này không phải vàng, cũng không phải bạc, nó chỉ là thẻ bài làm bằng gỗ đào bình thường thôi mà!

- Chú thật sự thích thẻ bài gỗ đào này! Cô bé à, hai trăm ngàn con bán cho chú được không?

Người kia nhìn thấy cô bé động tâm thì dụ dỗ.

- Chị ra một triệu!

Dương Tử Mi lên tiếng.

Cô bé này nghe thấy người ta ra giá hai trăm ngàn là đã muốn bán di vật của mẹ đi rồi, cô cũng không thể cứ ngốc nghếch ngồi yên như thế nữa nên ra giá.

- Chị ơi...

Cô bé kinh ngạc nhìn Dương Tử Mi.

- Chị đùa em à?! Chị muốn dùng một triệu mua thứ này của em sao? Chị có nhiều tiền như vậy à?

- Chị có!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Chị không thể để thẻ bài gỗ đào này rơi vào tay người khác được, nếu em thật sự muốn bán thì bán cho chị đi!

Người đàn ông trung niên kia thấy Dương Tử Mi giành hàng với ông ta nên tức giận nói:

- Cô gái, cô có hiểu quy tắc thị trường không thế? Hiện tại cô bé này đang giao dịch với tôi mà, sao cô có thể xen ngang như vậy chứ?

- Chú à, là tôi bàn chuyện giao dịch với cô bé trước! Chú mới chính là người xen ngang đấy chứ!

Dương Tử Mi không chút khách khí đáp lễ lại.

- Người không hiểu quy tắc chính là chú!

Chương 815: Tranh cổ (1)

Mặt người đàn ông trung niên hơi hơi đỏ lên, lúc này ông ta có nghe cô gái này nói về thẻ bài gỗ đào nhưng cả hai đầu phải có làm giao dịch gì đâu chứ. Khi này, ông ta vừa đi ngang nghe thấy mấy chữ thẻ bài gỗ đào thì lập tức dừng lại, đi về phía cô bé kia mới phát hiện đúng là trên cổ cô bé đang đeo một khối thẻ bài gỗ đào giống với thẻ bài ở hội nghị nghiên cứu thảo luận như đúc nên ông ta mới mừng rỡ, lập tức ra giá.

Nghĩ chủ quầy chỉ là một cô bé nên ông ta ra trước mười ngàn, nếu không chịu thì ông ta sẽ nâng lên từ từ. Ai ngờ khi giá lên tới hai trăm ngàn thì bị Dương Tử Mi đẩy lên tới một triệu.

Ông ta chăm chú quan sát Dương Tử Mi, trong lòng âm thầm tán thưởng thế gian lại có thể xuất hiện một thiếu nữ có da vừa trắng vừa mịn như bạch ngọc, khí chất thanh nhã như u lan, vô cùng giống nữ thần Lạc Hà bước ra từ trong tranh.

Sau đó, ông lập tức kinh ngạc phát hiện trên cổ cô gái này cũng đeo một khối thẻ bài gỗ đào giống y như vậy, nhờ phần da trắng mịn của cô gái mà nhìn màu sắc của thẻ bài còn đen đậm và sáng bóng hơn nữa.

Bây giờ ông ta nhìn thấy thêm hai khối nữa, cộng thêm một khối của hội trưởng Xa Đông Lương thì tổng cộng đã có ba khối rồi. Chẳng lẽ thẻ bài gỗ đào này không phải vật gì hiếm có sao?

Nhưng ngày hội nghị thảo luận nghiên cứu học thuật đó đều là nơi tập

trung của các vị tinh anh học thuật toàn quốc thế mà không có ai đoán ra được lai lịch của thẻ bài gỗ đào này, càng không biết nó có niên kỷ là bao nhiêu.

Ngày đó, hội trưởng Xa xem thẻ bài gỗ đào kia như bảo bối tuyệt thế vậy. Thứ đồ cổ này đáng giá là vì nó là độc nhất vô nhị.

Hiện tại tổng cộng đã có ba khối xuất hiện, còn được tùy tiện đeo trên cổ một cô bé nữa, nếu thế giá trị của nó cũng đã giảm đi rất nhiều. Ông ta không có khả năng ra giá một triệu để giành đồ với Dương Tử Mi.

- Được rồi, tôi không tranh hàng với cô nữa nhưng các cô có thể nói cho tôi biết lai lịch của thẻ bài gỗ đào này không! Với lại vì sao các cô lại đeo nó trên người?

Người đàn ông trung niên chỉ là muốn thử xem có thể biết thêm chút manh mối có giá trị nào từ miệng hai cô bé này không, sau đó ông ta có thể đi báo cáo lại với hội trưởng cùng nhau nghiên cứu ra lai lịch của nó.

- Cái này là bà ngoại để lại cho mẹ con, mẹ con mất lại đưa cho con. Còn có lai lịch gì thì con không biết.

Cô bé kia trả lời.

- Của tôi là do người khác tặng.

Dương Tử Mi thản nhiên trả lời.

- Cô thật sự không tiếc bỏ ra một triệu để mua một món đồ sao? Bố mẹ cô chịu cho cô nhiều tiền vậy à?

Người kia không cam lòng hỏi thêm.

- Hiện tại tôi chưa có một triệu nhưng lát nữa sẽ có thôi.

Dương Tử Mi cười cười.

- Tôi có thể bán ra đồ cổ mà mình vừa đào được. Nếu chú có hứng thú thì tôi có thể cho chú xem thử.

- Hà?

Người đàn ông trung niên nhìn cuộn tranh cũ nát trên tay cô, tuy rằng ông ta không thấy rõ bên trong nhưng từ màu sắc của trục tranh thì có thể đoán được nó là hàng bày quán nên trào phúng cô.

- Cô đừng nói là thứ trên tay cô là tranh cổ giá trị mấy triệu nha?!

- Đúng thế!

Dương Tử Mi nheo mắt cười nói. Lúc đầu cô định cầm bức tranh này đi để Tống Huyền giám định giùm rồi đưa đi bán đấu giá nhưng mà hiện tại cô đang cần tiền gấp nên không suy tính thêm nữa.

- Ha ha... Cô gái, cô thật biết đùa!

Người đàn ông trung niên lắc đầu.

- Cô đừng cho rằng có thể dễ dàng nhặt được món đồ giá cao nào trên con đường này! Nó là tranh cổ nhưng mà là tranh được làm cho cổ thôi.

- Có phải là thật hay không thì mời chú xem thử sẽ biết ngay.

Dương Tử Mi cẩn thận trải bức tranh ở trên chiếc bàn nhỏ làm bài tập của

cô bé kia. Mọi người náo nhiệt vây quanh, họ muốn xem thử vì sao cô gái này lại bình tĩnh như vậy và sẵn coi thử luôn cả bức tranh cổ trong tay cô nữa.

Chương 816: Tranh cổ (2)

Khi mọi người nhìn thấy bức tranh vẽ ấu kia thì đều cười to.

- Tôi còn tưởng rằng hôm nay tôi may mắn có thể nhìn thấy một bức tranh tuyệt thế, không ngờ chỉ là một bức tranh nát. Còn không bằng hàng nhái nữa, coi cỏ dại như trân châu không biết ánh mắt cô ta như thế nào nữa.

- Ha ha... ánh mắt kia đúng là tỉ lệ nghịch với bề ngoài mà!

- Ủ, nhìn cô ấy thông minh xinh xắn như vậy sao lại ngốc thế cơ chứ? Loại tranh này mà bán cho tôi thì dù là chỉ có giá một đồng tôi cũng tiếc không mua nữa đấy!

Người đàn ông trung niên lắc đầu liên tục, thật sự là ông ta cảm thấy đầu óc Dương Tử Mi bị khờ rồi. Dương Tử Mi cũng không có bối rối, lúc mới mua xong bức tranh này cô từng xem thử thì phát hiện trục của bức tranh này dày hơn bình thường, hơn nữa cô còn có thiên nhãn nên cô đã thấy có khí tức của đồ cổ tỏa ra. Bức tranh này chắc chắn là tranh cổ, cô khẳng định như thế. Ở trong đây là "Trong tranh có tranh".

Tống tiên sinh từng đề cập qua với cô, vào thời điểm chiến loạn trước kia có khá nhiều nhà sưu tầm vì muốn bảo vệ đồ sưu tầm của mình mà đã gia công phía bề mặt của đồ vật. Ví dụ như tranh cổ, họ sẽ vẽ thêm một lớp hình ảnh hơi mờ để phủ lên toàn bộ bức tranh, mục đích là để người ngoài không biết bên trong là một bức tranh cổ.

Cô từng cùng Tống Huyền xử lý một bức "Trong tranh có tranh" như thế, nếu kỹ thuật xử lý tốt thì sẽ làm hiện ra bức tranh thật giấu ở bên trong. Bàn tay Dương Tử Mi nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt tranh một lần, sau đó cô truyền nguyên khí vào đó tách lớp mỏng bên ngoài với bức tranh ra rồi ngón tay từ từ bắt đầu nhẹ nhàng bóc ra.

Người đàn ông trung niên kia nhìn tư thế thì đã biết đây là "Trong tranh có tranh". Thấy điệu bộ này của Dương Tử Mi, trong lòng ông ta bắt đầu nghi ngờ.

Dương Tử Mi cẩn thận bóc phần bao phủ phía trên lên, nhìn giống như đang kéo ra một bức tranh xấu một cách hoàn chỉnh vậy. Một hình ảnh kỳ diệu cùng với chữ thư pháp nho nhã hiện ra trước mặt mọi người.

Trên bức tranh vẽ một gốc cây tùng, dưới cây tùng là một cánh cửa đóng kín còn có tổ chim, hòn đá, dòng suối nhỏ, trong phòng sách có một người đang viết sách.

Những người đứng xem lúc này ồn ào, chầm chọc bắt đầu yên lặng nhìn Dương Tử Mi giống như một người đang làm ảo thuật. Bọn họ không phải là người nghiên cứu đồ cổ chuyên nghiệp nên không còn không biết tới thuật ngữ "Trong tranh có tranh".

Ngón tay người đàn ông trung niên đẩy đẩy mắt kính, lấy ra kính lúp để giám định đồ cổ. Ông ta soi bức tranh một cách tỉ mỉ từ trong ra ngoài một hồi, càng xem thì ông ta càng kích động.

- Đóng cửa viết thư nhiều năm tháng, cây thông đã tróc vảy sần. Thầy An Tổ ôm chí hướng đứng trên cao, ngày viết vạn chữ. Mắt như gió theo đuổi sự thật tán thưởng. Lần này ngài được được công nhận, tài hoa tràn đầy, cốt cách trong sạch, tình nghĩa sâu sắc với ta. Mới nghe được thăng chức, viết lời chúc mừng. Trung Thu Quý Dậu, Lăng Đạo Nhân Hạo.

Người đàn ông trung niên đọc ra một đoạn như thế khiến những người không hiểu cổ ngôn đang đứng xem khó hiểu, nhưng nó lại không làm khó được một người từ nhỏ đã trưởng thành với sách cổ như Dương Tử Mi.

Thì ra đây là... của Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo là tranh sĩ thời Minh, tên tự là Lăng Thiển, hiệu là Thạch Thiên, người Giang Tô, Tô Châu. Tính cách ông hào phóng, thanh nhã lại có hiểu biết rộng lớn, Thẩm Hạo rất hiểu biết các loại thư pháp như chân, hành, triện, lệ. Không loại nào ông không viết được, ông càng tinh thông hội tranh và có nghiên cứu sâu rộng về tranh lý. “Chữ mà không phải chữ, không phải chữ mà giống chữ” chính là sáng kiến của ông.

Ông học đủ loại trường phái hội họa, bút pháp nghiêm chỉnh, cận cảnh nhạt, viễn cảnh thì khoáng, phong cách tranh gần giống với Thẩm Chu. Lúc về già, bút ý trội hơn hẳn, trau chuốt mà tươi đẹp.

Viết vẽ non nước, phong cách trang nhã...

- Cuối cùng thì nó là bức tranh gì thế?

Người đứng xem truy hỏi. Khi người đàn ông trung niên nói ra cái tên Thẩm Hạo thì vài người có chút kiến thức bắt đầu khiếp sợ than lên, ánh mắt nhìn Dương Tử Mi cũng khác đi rất nhiều.

Còn cái người mà bán bình nước hoa của Dương Quý Phi nghe nói bên này có một bức tranh thô biến thành danh tranh và một cô gái xinh đẹp nhất được đồ quý hiếm thì hoài nghi người đó là Dương Tử Mi nên chạy tới xem. Khi tên đó thấy người kia đúng là Dương Tử Mi, còn nghe được có người ra giá một triệu thì nhớ lại câu kia trước khi đi của cô, tên đó tức giận tới mức đấm ngực, phun ra một búng máu.

Chương 817: Phố đồ thạch

Người đàn ông trung niên cuối cùng đã dùng giá một triệu hai trăm ngàn để mua bức tranh này của Thẩm Hạo. Cũng may, bức tranh này rất xứng đáng với giá tiền này, gần đây tranh chữ của Thẩm Hạo ở trên thị trường càng ngày càng cao nếu đưa bức tranh tới phòng đấu giá thì có thể bán được với giá hai triệu.

Điều thứ hai là ông ta muốn dùng phương thức chuyển khoản để có được xuất thân của cô gái này. Nhưng mà Dương Tử Mi không để ông ta được như ý nguyện mà cô chuyển toàn bộ một triệu hai trăm ngàn qua tài khoản của cô bé kia để mua khối thẻ bài gỗ đào.

Cầm được thẻ bài gỗ đào, Dương Tử Mi nhanh chóng bỏ vào bên không gian trữ vật để không bị mất, nếu cất trong này thì không ai có thể trộm nó đi.

Bởi vì chuyện cô nhặt được đồ bán được giá cao gây chấn động cả khu phố cổ nên cô đi tới đâu cũng bị người ta chỉ trỏ, như thế thì không đi tiếp nữa. Dù sao hôm nay cô mua được thẻ bài gỗ đào này cũng coi như là có thu hoạch lớn rồi.

Phía sau Nhân Đức Đường chính là Hiếu Nghĩa Đường, đó cũng là phố đồ thạch lớn nhất nước. Những người yêu thích đồ thạch đều tề tụ về đây, ngày nào cũng sẽ trình diễn những màn hài kịch khi đồ trưởng và bị kịch khi đồ sụp.

Thời điểm gặp nhau ở triển lãm châu báu, Mộ Dung Thanh Vân từng nói với cô là anh ta có một cửa hàng ở đây, kêu cô có rảnh thì qua xem đá thô thử.

Vì cô có thiên nhãn nên có thể thấy ánh sáng phát ra từ đá thô nên đối với cô đồ thạch không phải là chuyện gì có tính kích thích cả. Nhưng mà cô lại cực kỳ thích màu sắc của phi thúy.

Phi thúy trong suốt, sáng bóng, có sắc thái tươi đẹp còn có linh khí mà ngọc thạch không thể sánh bằng, là tài liệu chế tạo pháp khí tốt nhất.

Truyền thuyết Nữ Oa đập đá vá trời, còn đá dư lại trên mặt đất đều biến thành phi thúy, vì thế mà nó có thể hấp thu linh khí tinh hoa hội tụ của thiên địa.

Triển lãm châu báu ngày đó, cô cũng thấy được vài món trang sức bằng phi thúy. Chúng được mua nhiều nhất, nhanh nhất. Trong đó có một món ngọc lục bảo lớn bằng cái móng tay được làm thành viền ngoài cho một cái vòng cổ, giá được nâng tới hơn một trăm triệu, mấy vòng tay phi thúy khác cũng bán rất chạy và khá là quý hiếm.

Từ góc độ khoa học mà xét thì phi thúy rất còn lợi trong việc phòng ngừa nguyên tố phóng xạ cho cơ thể, thêm vài tác dụng như an thần trừ tà ổn định tâm trạng hoảng hốt...

Trước kia khi Dương Tử Mi còn ở thành phố A, cô chỉ xem đá thô ở Ngọc Thạch Hiên của Mộ Dung Thanh Vân mà thôi nên không hề biết phổ đồ thạch chân chính là như thế nào. Lúc tiến vào phổ đồ thạch thì cô mới biết người tới nơi này không ít hơn so với phổ đồ cổ đầu.

Một đao thiên đường, một đao địa ngục.

Đổ thạch giống như việc chúng ta đang ngồi một chiếc xe đang đi qua đèo, có thể rất vui mừng nhưng cũng có thể vô cùng tuyệt vọng, nó rất dễ tạo ra dục vọng và sự kích động của ai đó. Vì thế, người biết hay không biết về những thứ này đều tới đây sờ đá để xem mình có thể may mắn đổ trưởng hay không. Huống chi tỷ lệ đổ trưởng trong đổ thạch cao hơn một chút so với tỷ lệ mua được đồ giá thấp để bán giá cao.

Con phố này có khoảng hơn một trăm cửa hàng, tất cả đều là kinh doanh đổ thạch. Cô vừa bước vào trong không được bao lâu thì trước cửa hàng truyền tới tiếng hoan hô:

- Thấy xanh rồi, thấy xanh rồi!

Mọi người xung quanh vội chen vào, họ muốn chứng kiến thời khắc một khối phi thúy xuất thế.

Dương Tử Mi cũng rất hiếu kỳ là ai đổ trưởng, cắt được đá phi thúy gì và có tỉ lệ như thế nào nên cô dùng nguyên khí để chen vào trong đám người đang đứng xem.

Người đang cắt đá là một ông lão khoảng sáu mươi, trông có chút gầy gò, mặc đồ chỉnh tề sạch sẽ, tay cầm dao cắt đá, tuy đã có đốm đồi mồi nhưng vẫn còn rất có lực. Dưới tay của ông là một khối đá thô lớn bằng cái thớt gỗ, nó đã được cắt một đao gọn gàng để hiện ra một mặt màu xanh thanh nhã.

Chương 818: Gặp ông cậu (1)

Nhưng mà màu xanh này chỉ là phi thủy xanh nước bình thường mà thôi. Phi thủy xanh nước tên gọi tắt là xanh nước hoặc dầu tằm, mức độ khá trong suốt và sáng bóng, trong thị trường có thể coi là phi thủy loại kém, thường dùng để chế tác trang sức, vòng tay hoặc làm mặt nhẫn. Màu xanh nước không thuần, có chút màu xám, có chút màu lam vì thế mà khiến cho màu sắc khá là nặng nề, không đủ tươi đẹp cho nên cũng không quá quý. Có lẽ do loại nước này quá phổ biến nên cho dù thấy xanh thì trên mặt ông lão kia cũng không quá vui sướng

Nhưng đối với người xem mà nói thì chỉ cần thấy xanh thì xem như là cũng khá may mắn, huống chi nhìn tình hình này có lẽ thể tích của phi thủy cũng sẽ không nhỏ. Nếu cắt ra được diện tích lớn thì màu sắc chỉ là xanh nước thì cũng có thể kiếm được hơn một trăm ngàn.

- Năm mươi ngàn, có bán hay không?

Thương nhân buôn ngọc thạch trong đám người đứng xem bắt đầu ra giá. Khi phi thủy chỉ mới được cởi bỏ một mặt cắt thì sẽ có người bắt đầu ra giá, đó gọi là bán đổ.

Bán đổ cũng là loại chuyện khá mạo hiểm, dù cho đã thấy đá thô cắt ra được một mặt màu xanh nhưng màu xanh này lớn bao nhiêu thì mọi người cũng đều không thể biết được, nguy hiểm nhất khi cắt ra thấy xanh mà phần xanh đó lại vừa mỏng vừa dính vào đá thì cũng coi như đổ súp.

Bởi vì màu xanh này ra nước bình thường, tuy rằng từ trong vài chi tiết có thể đoán là diện tích phỉ thúy sẽ lớn cỡ bàn tay. Cắt ra một miếng phỉ thúy to cỡ đó thì cũng kiếm được không nhiều còn có khả năng rất lớn là đổ sập, vì thế kêu giá năm mươi ngàn là đã hợp lí rồi.

Không có ai đo giá với thương nhân kia, ông lão cắt đá nhìn thoáng qua thương nhân kia, khẽ lắc đầu rồi cúi xuống tiếp tục cắt đá. Lại một đao nữa cắt xuống, thế mà chỉ có một mặt đá trắng bóc.

- Đệt, chỉ là vết chàm thôi! Thì ra chỉ là xanh ở bên ngoài.

Có người kêu lên nên những người khác bắt đầu thảo luận vài câu.

- May mà tôi không mua được, nếu không chắc tôi lỗ mất năm mươi ngàn rồi!

Thương nhân buôn ngọc thạch kia thầm nói mình may mắn. Về mặt của ông lão kia vẫn không chút thay đổi nào, ông nhìn thấy chỉ xanh ở bên ngoài thì cũng không thất vọng, mà ông vẫn tiếp tục không nhanh không chậm mà cắt phần đá thô còn lại như cắt từng khối đậu hủ. Mỗi một khối được cắt xuống có độ lớn khá là đồng đều, chúng giống như đã được đo lường trước rồi mới cắt vậy. Dương Tử Mi nhìn mà trợn mắt há mồm, cô không biết bằng cách nào mà ông lão cắt được như thế.

- Lão Tăng à, vận khí của ông hôm nay không tốt rồi! Có muốn mua thêm một khối đá thô thử lần nữa không?

Ông chủ tiệm đá thô tiến lên hỏi. Ông lão lắc đầu.

Dương Tử Mi bỗng nhiên cảm thấy ông lão này có chút quen mặt, nhưng cô lại không nhớ ra mình đã gặp ông ở đâu rồi.

Ông lão đặt dao xuống, đưa tay vào trong thau nước rửa rồi lấy một cái khăn màu xanh bên cạnh lau tay, khi ngẩng đầu lên thì ông thấy Dương Tử Mi đang tò mò nhìn ông.

- Tiểu Tuệ à?

Ông lão chợt thốt lên.

Tiểu Tuệ? Dương Tử Mi quay đầu lại nhìn phía sau mình, đằng sau cô đâu có ai, chỉ có một mình cô đứng đây, chả lẽ ông ấy gọi cô?

Nhưng cô đâu phải tên Tiểu Tuệ gì đâu.

Ánh mắt của ông lão mang theo một chút kích động đánh giá cô, miệng thì thào:

- Giống quá! Thật sự quá giống!

- Ông ơi, ông nói chuyện với con à?

Dương Tử Mi nghi hoặc chỉ vào mình, hỏi ông lão.

Ông lão gật đầu.

- Ừ, ông nói chuyện với con. Con rất giống Tiểu Tuệ!

- Tiểu Tuệ là ai vậy ạ?

Ngoại trừ giống Sadako, Dương Tử Mi chưa từng nghe nói cô giống với ai nữa.

- Tiểu Tuệ là em họ của ông. Mũi con, miệng con rất giống bà ấy.

Ông lão kích động hỏi.

- Cô bé à, con biết ai tên Tăng Tuệ không?

Chương 819: Gặp ông cậu (2)

Tăng Tuệ?

Cái tên này quen thuộc tới mức Dương Tử Mi không thể nhớ ra là ai.

"Tăng Tuệ? Tăng Tuệ là ai?"

Dương Tử Mi suy nghĩ một chút thì đột nhiên la lên một tiếng:

- A!

"Sao mình lại đột nhiên ngốc nghếch thế nhỉ? Bà nội không phải tên là Tăng Tuệ sao?"

Cô đã quen gọi bà nội nên cũng dần dần quên mất tên thật của bà.

"Chẳng lẽ ông lão trước mặt là anh họ Tăng Thiên Hoa mà bà nội đang muốn tìm sao? Sao lại trùng hợp như vậy được?"

- Tăng Tuệ là bà nội của con!

Cô kích động nhìn ông lão.

- Ông cho con hỏi ông có phải tên là Tăng Thiên Hoa không ạ?

- Ông chính là Tăng Thiên Hoa!

Gương mặt bình tĩnh của ông lão bắt đầu kích động, tay ông ấy trực tiếp nắm lấy tay Dương Tử Mi, ngữ khí của ông có chút dồn dập.

- Con thật sự là cháu gái của Tiểu Tuệ à? Con mau dẫn ông đến gặp bà ấy đi! Hai chúng ta đã hơn bốn mươi năm không gặp nhau rồi, đến giờ ông vẫn luôn nhớ đến bà ấy.

Bị ông lão kích động nắm lấy tay, Dương Tử Mi có chút không quen nên khéo léo rút tay ra, cười với ông.

- Ông cậu à, bà nội con không có ở Quảng Nguyên, chỉ có một mình con đến đây chơi thôi. mấy ngày trước, bà nội vừa mới nhờ con tìm ông thế mà hôm nay đã gặp ông rồi, thật là trùng hợp đó!

- Đây là duyên phận giữa người với người, đến lúc cần gặp thì không cần tìm cũng sẽ gặp thôi!

Tăng Thiên Hoa cảm thán nói:

- Mấy chục năm nay, ông vẫn đều nhớ tới Tiểu Tuệ, còn mơ thấy cảnh bà ấy quần quýt ông đòi mua mấy quả ghim thành râu vài lần. Mỗi lần tỉnh lại, ông nghĩ đến chuyện bà ấy thất lạc hơn bốn mươi năm thì đau xót vô cùng.

- Ông cậu, sao ngày đó bà con lại muốn rời khỏi thủ đô, rời khỏi mọi người vậy ạ?

Dương Tử Mi vẫn luôn rất muốn biết nguyên nhân chuyện này. Lần trước cô cũng từng hỏi bà nội nhưng bà nội hình như rất đau khổ, trầm mặc không lên tiếng nên cô cũng không dám hỏi nhiều.

- Aiz...

Tăng Thiên Hoa thở dài từng hơi, duỗi tay sờ đầu cô.

- Chuyện của thế hệ trước thì một đứa bé như con không cần phải biết đâu, mau cho ông cậu số điện thoại của bà nội con đi.

Dương Tử Mi lấy ra di động để gọi về nhà. Người nhận điện thoại lại là bà nội cô.

- Bà nội, con tìm được ông cậu rồi! Con gặp ông cậu ở trên đường ạ!

Dương Tử Mi vui sướng kêu lên. Đời trước bà nội bị loại người tệ hại như ông nội tra tấn, từ đại tiểu thư ở thủ đô biến thành phụ nữ nông thôn. Bà nội phải bận rộn, vất vả một đời và cũng khổ cả một đời. Nguyện vọng lớn nhất của cô là bà nội có thể sống vui vẻ trở lại.

Bà nội nghe thấy thì không có lập tức trả lời, chỉ có thể nghe tiếng hít thở dồn dập mơ hồ từ đầu dây bên kia, có lẽ bà nội đang kích động.

- Bà nội phải không ạ? Con đưa điện thoại cho ông cậu nha, để cho ông cậu nói chuyện với bà.

Dương Tử Mi nói.

- Nữu Nữu, không cần đâu!

Ngữ khí của bà nội có chút khẩn trương.

- Tạm thời bà không muốn nói chuyện với ông ấy, bà còn chưa chuẩn bị tâm lí.

Nói xong, bà nội lại cúp luôn điện thoại.

- Đưa điện thoại cho ông, để ông nói chuyện với Tiểu Tuệ!

Hai mắt Tăng Thiên Hoa đầy mong chờ nhìn cô, ông muốn cầm điện thoại để nói chuyện với bà nội.

Dương Tử Mi áy náy cười.

- Thật ngại quá ông cậu! Bà nội con đã cúp điện thoại rồi ạ, bà nội nói tạm thời không muốn nói chuyện với ông. Bà nội cần chuẩn bị tâm lí một chút ạ.

Trên gương mặt Tăng Thiên Hoa hiện lên sự thất vọng.

- Tiểu Tuệ cũng thật là! Chúng ta đã hơn bốn mươi năm không gặp nhau rồi, còn cần chuẩn bị tâm lí chi nữa chứ?

- Dạ!

Dương Tử Mi lên tiếng.

- Có lẽ bà nội cũng có nỗi khổ riêng!

- Aiz, Tiểu Tuệ vẫn luôn mãi cảm như vậy!

Tăng Thiên Hoa lắc đầu than một tiếng.

- Vậy thôi ông sẽ chờ bà ấy chuẩn bị tâm lí rồi mới nói chuyện, chỉ cần biết được bà ấy còn sống là ông cũng yên tâm rồi. Không ngờ ông còn có thể gặp cháu gái của bà ấy!

Chương 820: Đại tiểu thư danh môn vọng tộc

Ông cậu, cảm ơn ông vẫn nhớ tới bà nội con!

Dương Tử Mi chân thành cảm ơn Tăng Thiên Hoa.

- Trước kia, ông là người thân thiết với bà nội con nhất, sao ông có thể quên bà nội con chứ?

Tăng Thiên Hoa nhìn Dương Tử Mi.

- Con còn chưa nói cho ông cậu tên của con đâu?

- Ông cậu, con tên là Dương Tử Mi, trong nhà đều gọi con là Nữu Nữu.

Dương Tử Mi trả lời.

- Nữu Nữu, hay... hay... hay lắm!

Tăng Thiên Hoa liên tục gật đầu, đưa tay sờ đầu cô.

- Qua bên kia ngồi với ông cậu đi! Con hãy kể thật chi tiết về nhà con cho ông nghe, được không?

Dương Tử Mi gật đầu. Đây chính là người anh họ mà bà nội cô để ý, cô không thể tùy ý qua loa được, hơn nữa cô cũng muốn biết chuyện trước kia của bà nội nữa.

Hai người tiến vào một phòng trong một quán trà phong cách cổ và thanh nhã. Phục vụ của quán trà lập tức bước lên đón tiếp.

- Xin chào Tăng lão, mấy ngày rồi không gặp ông, mời ông ngồi!

Tăng Thiên Hoa gật đầu, ngồi xuống với Dương Tử Mi.

- Tăng lão, đây là cháu gái của ông à? Tôi chưa từng gặp qua cô gái nào đáng yêu như vậy đâu! Nhìn còn trong sáng hơn cả bạch ngọc nữa, Tăng lão đúng là có phúc khí!

Phục vụ liên tục nịnh hót. Tăng Thiên Hoa không có giải thích gì cả, thậm chí trên mặt ông còn biểu hiện ra vẻ sung sướng. Tuy Dương Tử Mi không phải cháu gái của ông, nhưng cô bé lại là cháu gái của Tăng Tuệ nên với ông cô bé cũng là cháu gái của ông vậy.

Phục vụ thấy Tăng Thiên Hoa không muốn nói nhiều thì nhanh chóng pha xong một bình Long Tỉnh Tây Hồ rồi lui xuống đón tiếp khách hàng khác.

Tăng Thiên Hoa uống một ngụm trà, ông nhìn Dương Tử Mi, càng nhìn ông càng hài lòng, càng cảm thấy giống em họ Tăng Tuệ của ông.

- Nữu Nữu, hiện tại gia đình con đang ở đâu?

Tăng Thiên Hoa từ tốn hỏi Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cũng nói sơ qua về tình huống gia đình mình một lần, đương nhiên là cô không có nói về bản thân cô mà chỉ kể chuyện gia đình mình vẫn luôn ở trong thôn năm nay mới bắt đầu chuyển lên thành phố.

Vừa nghe kể là em họ mình cư nhiên lại giống như phụ nữ nông thôn sống

khổ cực từng ngày thì đôi mắt Tăng Thiên Hoa đỏ lên.

- Tiểu Tuệ của chúng ta là thiên kim tiểu thư mười ngón tay chưa bao giờ dính bùn đất, sao có thể sống như người hầu còn phải đi làm ruộng nữa?

Dương Tử Mi cười khổ một tiếng.

- Trong trí nhớ của con, bà nội giống như phụ nữ nông thôn, xuống ruộng làm việc, lên núi đốn củi, nhóm lửa nấu cơm, tay chân vừa thô vừa đen giống những nông phụ khác. Chỉ có một điều là quần áo của bà sạch sẽ hơn và bà cũng không mở vết hầu chửi đồng khi khó chịu như những người phụ nữ kia.

Nghe cô kể như vậy thì trái tim Tăng Thiên Hoa siết chặt, đứng phắt dậy nói với Dương Tử Mi.

- Nữu Nữu, bây giờ con lập tức dẫn ông tới nhà con đi! Ông muốn đón Tiểu Tuệ đi hưởng phúc, ông không thể để bà ấy sống khổ cực như vậy nữa!

Dương Tử Mi nhìn bộ dạng vội vàng của Tăng Thiên Hoa thì hiểu ông ấy thật sự xót thương bà nội, cho nên đưa tay kéo ông ngồi xuống.

- Bây giờ gia đình con sống tốt hơn rồi! Bà nội cũng không cần phải làm việc nhà nông nữa, bà chỉ cần ở trong nhà nấu cơm thôi ạ!

- Nấu cơm cũng không được! Tăng gia chúng ta là danh môn vọng tộc, con gái Tăng gia chính là thiên kim đại tiểu thư, họ tuyệt đối không cần phải làm những việc vừa khổ vừa cực như thế!

Tăng Thiên Hoa nói, Dương Tử Mi thì đỏ mặt hộc hộc.

"Ngay cả nấu cơm cũng không thể làm thì chắc là gia tộc của bà nội rất lợi

hại! Sinh ra trong một gia tộc lớn như vậy, là thiên kim đại tiểu thư có được ngàn vạn sủng ái thì tại sao bà nội lại chạy xuống thôn Dương, còn gả cho loại người như ông nội nữa? Đúng là không thể hiểu nổi rốt cuộc bà nội có nỗi khổ gì trong đó?"

Chương 821: Người thân hào phóng

Phải rồi Nữu Nữu, cháu đến Quảng Nguyên cùng ai vậy?

Tăng Thiên Hoa thân thiết hỏi.

- Đã có chỗ ở chưa? Hay là ở lại nhà ông đi, nhà ông có mấy đứa cháu trai cháu gái cũng ngang ngửa tuổi cháu. Nhân tiện cho mấy đứa gặp nhau luôn, tránh sau này gặp nhau lại không biết.

- Ông, cháu đến đây cùng thầy giáo. Bây giờ cháu đang ở nhà thầy, ông cho cháu xin địa chỉ đi cháu sẽ đến thăm ông sau, có được không?

Dương Tử Mi tạm thời còn chưa chuẩn bị tâm lý nhận người thân.

- Nữu Nữu, ông ở nơi này, cháu gặp phải bất kỳ khó khăn nào cũng phải nói với ông. Ông nhất định cố hết sức giúp đỡ cháu! Đúng rồi! Nữu Nữu, cháu cầm lấy cái này dùng đi.

Tăng Thiên Hoa cầm lấy một cái thẻ tín dụng trong túi ra, đưa cho Dương Tử Mi nói:

- Ở Quảng Nguyên chỗ nào cũng cần tiêu tiền, đây là lễ vật gặp mặt ông cho cháu. Cháu thích gì thì cứ mua nấy, nó là thẻ không giới hạn.

Dương Tử Mi ngạc nhiên nhìn tấm thẻ.

Người ông này của cô thật hào phóng, mới gặp mà đã cho cô một cái thẻ không giới hạn.

Cô đẩy thẻ tín dụng về phía Tăng Thiên Hoa.

- Ông, cháu cảm ơn ông nhưng cháu không nhận cái thẻ này được. Cháu cũng còn tiền mà!

- Một đứa trẻ như cháu thì có bao nhiêu chứ? Không phải cháu nói cuộc sống nhà cháu lúc trước rất khó khăn sao? Bố cháu chỉ là một thầy giáo tiểu học, lại nuôi nhiều người như vậy, có thể cho cháu bao nhiêu tiền tiêu vặt đây? Cháu tuy không mang họ Tăng nhưng cũng là con cháu nhà họ Tăng chúng ta, làm sao ông để cháu rơi vào cảnh khó khăn túng thiếu được?! Ông không thiếu tiền, cháu cứ cầm lấy mà mua đồ mình thích như là trang sức cháu thích, quần áo hàng hiệu cháu thích, túi xách cháu thích...

Tăng Thiên Hoa nhìn trên cổ cô đeo một tấm thẻ gỗ đào, trên người mặc quần áo bình thường, trên tay còn không có lấy một cái túi sách nói:

- Cháu giống Tiểu Tuệ, xinh đẹp đáng yêu nên giống với vài đứa cháu gái của ông, trang điểm cho tốt, xinh đẹp đi ra ngoài.

Dương Tử Mi cảm thấy thật... Không ngờ ông của cô lại có suy nghĩ phóng khoán như vậy.

- Ông cậu, ý tốt của ông cháu xin nhận nhưng cháu không thể tiêu tiền của ông được, ông cất đi thôi!

Dương Tử Mi không biết nên từ chối ý tốt của Tăng Thiên Hoa thế nào, vừa mới gặp mặt mà đã ra tay với cô hào phóng như vậy.

Nhìn đến đôi mắt sáng của cô, ánh mắt kiên định, thái độ lạnh nhạt cũng

không cho phép người khác cự tuyệt.

Tăng Thiên Hoa lúc này mới phát hiện, cô cháu gái nhỏ này của mình rất khác so với các cô bé bình thường.

Nó tuy tuổi còn nhỏ, ngồi ở chỗ này lại khiến người ta cảm thấy một cỗ khí chất thành thực trầm ổn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tư thái thông dong giống như đã xem hết phần hoa của thế gian. Mấy đứa cháu gái cả ngày chỉ biết trang điểm, lú lú của ông không thể nào so sánh được.

Bộ dạng này của cô, khiến ông thấy giống như một viên ngọc đẹp đem lại cho người ta cảm giác cảnh đẹp ý vui.

"Tiểu Tuệ nuôi dạy được một đứa cháu gái thật tốt!"

Nhưng ông không rõ lắm, ở một gia đình nông thôn nghèo khổ túng thiếu, sao có thể nuôi dạy được một đứa trẻ có khí độ tốt như vậy.

Sợ cô tổn thương lòng tự trọng, ông cũng không dám bắt buộc cô nhận thê tín dụng nữa.

- Nữu Nữu à, ông là ông cậu ruột của cháu. Cháu là cháu gái của Tiểu Tuệ cũng không khác gì cháu gái ông, có chuyện gì nhất định phải nói cho ông biết ngay! Nếu không, ông chẳng còn mặt mũi nào mà đi gặp Tiểu Tuệ.

Tăng Thiên Hoa từ ái nhìn cô nói.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu.

Dù cho ông có hơi dài dòng, nhưng dù sao cũng xuất phát từ tình thân khiến cô cảm thấy rất ấm áp cảm động

Chương 822: Lợi ích của việc học trường điểm

Từ lời Tăng Thiên Hoa nói, Dương Tử Mi biết được nhà họ Tăng là một trong bốn đại gia tộc lớn nhất ở thủ đô. Tuy gần đây có chút suy sụp nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, vẫn có sự ảnh hưởng nhất định ở kinh tế chính trị Trung Hoa.

Trước khi nghỉ hưu, Tăng Thiên Hoa từng là bộ trưởng bộ giáo dục tỉnh, quản lý hệ thống giáo dục.

Hơn nữa, ông còn thích đồ thạch, cũng có được địa vị nhất định trong giới đồ thạch. Bởi vì tỉ lệ có ngọc khá là cao, nên mọi người đều cung kính gọi ông là Đồ gia.

Mà bốn cô con gái của ông cũng đều có các thành tựu, nhờ thêm vào bối cảnh nhà họ Tăng ở thủ đô ảnh hưởng, người nào cũng như cá gặp nước.

- Nữu Nữu, nhà cháu cũng đừng ở nơi nhỏ bé như thành phố A nữa. Cả nhà chuyển đến Quảng Nguyên đi, để ta có thể chăm sóc tốt cho mọi người. Cũng không cần lo lắng về công việc của bố cháu đâu, chỉ cần nó muốn ông cho nó làm hiệu trưởng cũng không có vấn đề gì.

Tăng Thiên Hoa dùng ngữ khí người ở trên cao quen thuộc của ông nói.

Dương Tử Mi biết ông thật lòng muốn giúp đỡ cả nhà mình sống tốt, nhưng mà kiểu ngữ khí này ít nhiều khiến cô không được thoải mái.

Nếu là kiếp trước, cô có thể gặp được ông như vậy nhất định sẽ vui vẻ mà nịnh bợ, mong ông ban cho mình một cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng bây giờ, cô không cần thiết phải làm như vậy. Con đường của cô, cô có thể thoải mái mà đi.

Dựa vào việc bố mẹ biết cô không thiếu tiền, cần tiền cũng rất dễ dàng nhưng vẫn kiên trì vất vả chăm chỉ làm việc, không muốn dựa vào cô, đó là tự trọng của họ.

Đương nhiên cũng sẽ không nhận sự giúp đỡ này của ông.

- Ông, cảm ơn ý tốt của ông! Hiện tại nhà cháu ở thành phố A sống rất tốt.

Dương Tử Mi uyển chuyển cự tuyệt.

- Tốt cái gì mà tốt? Thành phố A xa xôi như vậy, ông muốn chăm sóc bọn cháu một chút cũng không được! Nhưng ở Quảng Nguyên lại khác, mấy đứa muốn thế nào cũng được hết. Nếu ông không biết đến mấy đứa thì đã đành, đằng này đã biết rồi thì không thể để mấy đứa sống vất vả vậy được.

Tăng Thiên Hoa ra vẻ đương nhiên nói.

Dương Tử Mi bất đắc dĩ cười, người ta có lòng tốt như vậy mình cũng khó nói được gì, chỉ biết mím môi cười, cúi đầu uống trà ăn bánh.

- Nữu Nữu, lúc này cháu nói cùng thầy giáo đến Quảng Nguyên là thầy giáo gì vậy? Tuổi này của cháu không phải học cấp hai sao? Sắp thi đến nơi rồi sao còn chạy loạn khắp nơi vậy?

Tăng Thiên Hoa hỏi.

- Người đó là thầy giáo dạy đồ cổ của cháu, thầy ấy bị ốm, cháu muốn chăm sóc thầy một chút. Cháu đúng là đang học cấp hai nhưng mà thành tích không có gì đáng lo cả, hơn nữa ngày nào cháu cũng nghiêm túc ôn tập, thi trung khảo nhất định có thể đạt kết quả tốt.

Dương Tử Mi giải thích.

- Cháu cũng học về đồ cổ à?! Thảo nào khí chất khác hẳn với người bình thường, có loại khí chất cổ điển... không tệ, không tệ! Nữu Nữu, hay là như thế này, chỗ nhỏ bé như thành phố A chất lượng giáo dục cũng không tốt lắm, cháu đến đây học trung học đi! Ta sẽ cho cháu vào học ở trung học Quảng Nguyên, đây là trường trung học trọng điểm của cả nước. Từ giáo viên đến thiết bị đều tốt nhất, rất nhiều người giàu có đều muốn cho con mình học ở đây, cháu đến học ở đây sẽ có lợi không ít dù cho học tập không theo kịp cũng không sao! Có thể ở trong này xây dựng một mạng lưới quan hệ, bạn học của cháu không phú thì quý, tương lai đều trở thành trụ cột nước nhà. Sau này cháu muốn làm việc gì, có những mối quan hệ như vậy, đi đến chỗ nào cũng dễ dàng.

Tăng Thiên Hoa dùng lời thăm thía nói.

Dương Tử Mi giờ này mới hiểu được, vì sao con cháu nhà quan chức giàu có học hành kém hơn con cái nhà bình thường, mà lại luôn cố tình nhét vào trường trọng điểm đi học. Hoá ra không phải vì muốn học mà là để kết giao quan hệ với những bạn học giỏi giang, xây dựng mối quan hệ cho tương lai.

Xem ra mình thật ngây thơ!

Chương 823: Bà nội

Nói thật, đến Quảng Nguyên nhiều ngày như vậy, Dương Tử Mi thật lòng cảm thấy mình hẳn là nên rời khỏi nơi nhỏ bé như thành phố A đến một nơi rộng lớn bắt đầu cuộc sống mới.

Có lẽ cô nên suy nghĩ về lời đề nghị đến đây học trung học của ông.

Thấy trên mặt cô có sự do dự và động lòng, Tăng Thiên Hoa tiếp tục nói:

- Nữu Nữu, cháu không cần lo lắng về sinh hoạt phí, ông sẽ lo tất cả. Chỉ cần ông còn có cơm ăn, nhất định không để cháu chết đói.

Nghe thấy vậy lòng Dương Tử Mi có chút cảm động, mặc dù cô cũng không cần ông bố thí.

Nhưng dù sao đó cũng là lo lắng xuất phát từ tình thân.

- Nữu Nữu, cháu ở đây học ba năm cấp ba, thi vào một trường đại học ở thủ đô. Đi đến nhà họ Tăng chúng ta nhận tổ quy tông, cho dù đối với cháu hay là Tiểu Tuệ đều là chuyện tốt, để cháu khỏi phải ở bên ngoài trôi dạt không nơi nương tựa.

Tăng Thiên Hoa tiếp tục khuyên bảo.

Với việc nhận tổ quy tông, Dương Tử Mi không có chút hứng thú nào nhưng bà nội thì khác.

Dù ngày đó bà vì nguyên nhân gì mà rời khỏi thủ đô mà trốn ở một thôn núi nhỏ nhưng trong lòng bà chắc chắn muốn trở lại thủ đô, muốn cùng người nhà đoàn tụ, chỉ là có chuyện khó giải quyết nên mới không dám về mà thôi.

Dù cho thế nào, cô phải thay bà nội cởi bỏ khúc mắc này.

- Ông, để cháu về bàn bạc với bố mẹ đã ạ. Nếu họ đồng ý, cháu cũng muốn ở lại Quảng Nguyên học trung học.

Dương Tử Mi nói.

Nghe cô nói vậy, Tăng Thiên Hoa nở nụ cười.

Lúc này cô vẫn còn từ chối ông, cuối cùng bây giờ đã chịu nhận ý tốt của ông rồi, khiến ông rất vui vẻ, cuối cùng mình đã có thể giúp đỡ em họ.

- Nữu Nữu, cứ cho là bố mẹ cháu không muốn đến Quảng Nguyên thì ông hy vọng cháu có thể khuyên Tiểu Tuệ đến sống cùng chúng ta, bù lại cuộc sống khó khăn trước kia của nó.

Tăng Thiên Hoa khẩn thiết nói.

- Dạ!

Dương Tử Mi gật đầu. Di động vang lên, là điện thoại ở nhà, cô nhanh chóng nghe máy.

- Nữu Nữu...

Âm thanh của bà nội mang theo mấy phần do dự.

- Ông cậu của cháu có ở bên cạnh cháu không?

- Ở đây ạ! Bà nội, bà có muốn nói chuyện với ông không? Ông ấy rất nhớ bà.

Dương Tử Mi hỏi.

- Được, để ông ấy nghe máy đi. Bà muốn trò chuyện với ông ấy mấy câu.

Âm thanh bà nội vẫn mang theo một sự kích động phức tạp.

Dương Tử Mi cầm điện thoại đưa cho Tăng Thiên Hoa.

- Là bà nội cháu, bà đồng ý nói chuyện với ông rồi.

Thiên Hoa kích động nhận điện thoại. Âm thanh cũng khác xa lúc nãy, mang theo một chút run rẩy.

- Tiểu Tuệ, là anh... Thiên Hoa đây!

Dương Tử Mi vểnh tai nghe lén.

Tai cô rất thính, cho dù âm thanh rất bé cô cũng có thể nghe thấy.

Ở bên kia đầu dây, bà nội trầm mặc một lát sau đó nghẹn ngào gọi.

- Anh Thiên Hoa...

Nghe được cách xưng hô, trong đầu Dương Tử Mi tưởng tượng ra hình ảnh bà nội khi còn trẻ, mặc một chiếc váy trắng ngọt ngào gọi anh họ.

Nghe thấy Tăng Tuệ gọi, Tăng Thiên Hoa kích động đến nỗi rơi nước mắt.

- Tiểu Tuệ, hơn 40 năm rồi... Sao em nỡ nhẫn tâm giận dỗi không liên hệ với anh họ lâu như vậy?

- Xin lỗi, anh Thiên Hoa... Em thật sự không biết nên đối mặt với mọi người như thế nào...

Tăng Tuệ bình tĩnh lại, ngữ khí có chút thương cảm nói.

- Aiz, em thật là...

Tăng Thiên Hoa tức giận than một tiếng.

- Chuyện đã qua hơn 40 năm rồi. Chúng ta cũng không muốn nhắc lại, ai cũng không tính toán chuyện trước kia nữa. Từ sau khi em bỏ đi, chú hai ngày nào cũng lải nhải nhắc đến em, thím hai vì u buồn mà ngã bệnh đã lâu, ngày ngày hi vọng em trở về.

Bên kia điện thoại lại im lặng, sau đó Tăng Tuệ cẩn thận hỏi.

- Bố mẹ em có còn sống không?

- Thím hai mất từ năm kia, chú hai vẫn còn sống. Năm ngoái anh có đến thăm ông, tình hình sức khỏe cũng không tốt lắm, nếu em còn không về sợ rằng không được thấy ông ấy nữa đâu.

Tăng Thiên Hoa nói.

Chương 824: Anh em tình thâm (1)

Tăng Tuệ cầm điện thoại nước nở một hồi.

Trong tưởng tượng của Dương Tử Mi, bà nội ngoại trừ bên ngoài tỏ ra nôn nóng, dường như chưa từng khóc thương tâm như vậy... Giống như người đang khóc kia không phải là bà vậy.

Nghe thấy bên kia điện thoại, trong tiếng khóc vừa mềm mại vừa đau lòng nước nở, Dương Tử Mi thấy rất khó chịu.

Một người từ bỏ mọi thứ quen thuộc, bỏ lại người thân, mai danh ẩn tích ở bên một người đàn ông thô lỗ. vô học. tham lam. keo kiệt ở một thôn vùng núi, sự đau khổ phải chịu đựng phải lớn thế nào đây?

Cô chưa từng nghiêm túc quan tâm bà nội cần gì, cô cho rằng bà nội chỉ đơn giản cần cơm no áo ấm là đủ rồi.

Hoá ra đó là sai.

Bà nội cũng là người, cũng có thần kinh yếu đuối tâm trạng nhạy cảm, có câu chuyện cũ của mình, có những tình cảm không thể nói hết.

Tăng Thiên Hoa bị tiếng khóc nước nở của bà khiến lòng tan nát.

Dù bây giờ hai người đều đã là người già hơn sáu mươi tuổi, nhưng cách bốn mươi năm không gặp Tăng Tuệ trong suy nghĩ của ông vẫn như một cô

gái trẻ tuổi giống Dương Tử Mi ngọt ngào gọi ông là anh Thiên Hoa.

Gen di truyền của nhà họ đa số đều sinh con trai.

Khi đó Tăng Tuệ là cô bé duy nhất của nhà họ. Được trên dưới nhà họ sủng ái, cả nhà đặt bà trong tay sợ hỏng, ngậm trong miệng sợ tan.

Vì đặc biệt sủng ái bà, bà cũng trở thành tiểu thư nổi tiếng nhất thủ đô.

Khi đó, bà mặc một chiếc váy màu hồng, vừa sạch sẽ vừa thanh khiết. Ông chỉ lớn hơn bà một tuổi, so với mấy anh em khác mà nói khoảng cách giữa hai người càng nhỏ hơn. Cùng nhau đến trường, cùng nhau đi chơi, bà đi theo sau ông tiếng to tiếng nhỏ gọi anh Thiên Hoa không ngừng, đó là niềm kiêu hãnh của ông. Mang theo bà ra ngoài, đến chỗ nào cũng nói đây là em gái bảo bối của tôi, mấy người cũng phải xem nó như bảo bối nếu không tôi sẽ không khách khí với các người.

Nhưng mà...

Tăng Thiên Hoa càng nghĩ càng đau lòng, miệng thì thào kêu to giống như trước kia an ủi bà.

- Tiểu Tuệ đừng khóc, có anh Thiên Hoa ở đây rồi.

Nghe tiếng an ủi quen thuộc, Tăng Tuệ càng khóc to hơn. Vốn dĩ là khóc dồn nén nước mắt dần dần buông lỏng tâm trạng mà khóc to.

Dương Tử Mi nghe thấy thế nước mắt chảy ròng...

Cô hận lúc này chính mình không thể ở bên cạnh bà nội để có thể ôm lấy bà.

Tăng Thiên Hoa cũng rơi nước mắt, không ngừng gọi Tiểu Tuệ.

Người ra vào trong quán trà đều nghi hoặc nhìn Tăng Thiên Hoa, lặng lẽ bàn tán xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những người thường đến phố đồ thạch đều biết người này là ông Tăng đồ gia.

Ở phố đồ thạch, Tăng Thiên Hoa vốn nổi tiếng bình tĩnh, ông chưa từng vì chọn không đúng mà uể oải cũng không vì chọn trúng ngọc mà sung sướng. Lần trước ông chọn trúng một khối phi thúy xanh trị giá ba trăm vạn mà cũng chỉ tỏ ra bình thường.

Vốn tưởng rằng người như vậy sớm đã luyện được bản lĩnh thản nhiên bình tĩnh trước mọi việc rồi, không ngờ đến còn có thể nhìn thấy cảnh ông vừa nghe điện thoại vừa rơi nước mắt, miệng như đang nỉ non tên của người yêu, không ngừng gọi tên Tiểu Tuệ gì đó. Mọi người trong lòng cảm thán, người sống ở trên đời đúng là chuyện gì cũng có thể gặp.

- Tiểu Tuệ, bây giờ anh Thiên Hoa lập tức đi đón em! Không để em chịu khổ nữa được không?

Đợi đến khi tiếng khóc của Tăng Tuệ yên tĩnh một chút, Tăng Thiên Hoa mới hỏi.

Tăng Tuệ ngừng khóc một chút.

- Không được! Anh Thiên Hoa, lúc trước em để Tiểu Mi đi Quảng Nguyên đã nói rồi, em quen sống ở đây rồi.

- Tiểu Tuệ, em chính là thiên kim tiểu thư của Tăng gia chúng ta. Nếu chú hai mà biết em đã sống khổ sở như vậy, nhất định đau lòng chết mất.

Chương 825: Anh em tình thâm (2)

Anh Thiên Hoa, đừng nói cho bố em biết rằng em còn sống. Cứ để ông ấy cho rằng em đã chết đi.

Tăng Tuệ nói.

- Tiểu Tuệ, haiz...

Tăng Thiên Hoa thở dài.

- Được! Chờ khi nào em đồng ý nói cho chú hai biết thì anh mới nói. Dù cho thế nào chú hai cũng rất yêu thương em, trước kia đuổi em ra khỏi nhà cũng là ông nhất thời xúc động, về sau ông ấy vẫn luôn hối hận.

- Anh Thiên Hoa, đừng nói nữa...

Tăng Tuệ lại khóc tiếp.

- Em muốn gác máy, không nói chuyện với anh nữa. Nữu Nữu nhà em ở Quảng Nguyên nhờ anh chăm sóc giúp.

Nói xong bà cúp máy ngay.

- Tiểu Tuệ, Tiểu Tuệ...

Tăng Thiên Hoa gọi lại nhưng đầu bên kia không ai nghe máy, chắc là Tiểu

Tuệ ngắt dây điện thoại luôn rồi.

- Ông, ông để bà nội tự mình suy nghĩ đi ạ. Có nhiều chuyện không thể gấp được.

Dương Tử Mi lên tiếng.

Cô thực sự rất ngưỡng mộ tình cảm sâu nặng của bà nội và ông cậu.

Cô cũng không thiếu anh em họ ở thôn Dương... Có thể là do mọi người đều sống quá túng thiếu, hơn nữa lại sinh sống trong một thôn nhỏ tầm mắt hạn hẹp thiếu kiến thức nên thích tính toán chi ly, quan tâm lợi ích hơn tình thân, rất ít anh em họ có thể có tình thân.

Tăng Thiên Hoa nhìn số điện thoại nhà cô, lưu số vào máy ông rồi mới trả điện thoại cho Dương Tử Mi.

- Nữu Nữu, ông nội cháu có phải người tốt không? Ông ta có đối xử tốt với Tiểu Tuệ không?

Tăng Thiên Hoa tiếp tục hỏi.

Nghĩ đến ông nội, Dương Tử Mi trong lòng cảm thấy khó nói.

Trong ấn tượng lúc bé của cô, ông nội vô dụng lại còn giống mấy người đàn ông khác trong thôn, thích sống như đại lão gia, đối xử với bà nội như đối với nô tỳ... Gọi phải đến, đuổi phải đi.

Ông ta không chịu làm tý việc nhà, là người tham lam, tình cảm với người nhà cũng lạnh nhạt.

Nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, Tăng Thiên Hoa đại khái cũng đoán

được con người ông nội cô tặc cữ nào, đau lòng nói:

- Hồi đó ở kinh thành có không ít công tử bạn bè ta quỳ dưới váy của Tiểu Tuệ, trăm phương nghìn kế muốn làm cho nó cười...

- Vì sao... vì sao mà ông không chịu nói cho cháu biết trước kia đã có chuyện gì xảy ra với bà nội khiến mọi thứ đảo điên như vậy?

Dương Tử Mi không nhận được hỏi.

Tăng Thiên Hoa trầm mặc một lúc, sau đó ngẩng đầu nói với cô:

- Trẻ con không nên biết quá nhiều.

Lại là những lời này!

Dương Tử Mi thấy mình sắp tức chết rồi!

Đến cùng là có nỗi khổ gì mà khiến một thiên kim tiểu thư ở kinh thành trở thành một người phụ nữ nông thôn đây?

- Tiểu Mi, em ở đây sao?

Cô vừa định hỏi thêm vài câu thêm vài câu thì đã thấy Mộ Dung Vân Thanh đi đến, nhìn thấy cô hai mắt anh sáng lên đi về phía cô, ngạc nhiên kêu lên.

Khi anh thấy người ở cạnh cô là Tăng Thiên Hoa thì vội vàng chào hỏi.

- Hoá ra ông Tăng cũng ở đây ư? Hai người quen nhau sao?

- Ông ấy là ông em.

Dương Tử Mi gật đầu với Mộ Dung Vân Thanh.

- Vừa mới nhận nhau.

- Ồ?

Mộ Dung Vân Thanh rất kinh ngạc.

Thân phận Tăng Thiên Hoa ở Quảng Nguyên không phải anh không biết, không ngờ đến... ông lại là ông Dương Tử Mi. Xem ra gia thế cô cũng không đơn giản như trước đây anh điều tra được.

- Nữu Nữu, cháu quen biết Vân Thanh à?

Tăng Thiên Hoa thấy Mộ Dung Vân Thanh biết Dương Tử Mi cũng có chút ngạc nhiên.

- Đúng vậy, bọn cháu đều ở thành phố A có quen biết nhau.

Dương Tử Mi cho Mộ Dung Vân Thanh một cái liếc mắt, ý bảo anh không được nói ra thân phận cô.

Nếu cô đã có kế hoạch học cấp ba ở Quảng Nguyên, muốn sống yên tĩnh qua ngày thì phải có thân phận thấp một chút. Giống như người bình thường vậy, cô không muốn bất kỳ ai biết tài năng đặc biệt của cô.

Chương 826: Đồ thạch (1)

Mộ Dung Vân Thanh cũng rất thức thời, hiểu rõ ý tứ trong ánh mắt Dương Tử mi. Trong cửa hàng mới của anh vừa nhập một lô đá thô Myanmar, vừa định gọi điện cho cô không ngờ cô lại xuất hiện ở đây.

Vì thế, anh bèn quay lại đối diện với Tăng Thiên Hoa nói:

- Ông Tăng, trong cửa hàng của tôi có một lô đá thô đào được trong hố cũ thuộc chi nhánh lưu vực sông Ô Long ở phía bắc Myanmar, ông có muốn qua xem thử không?

- Được, tôi cũng đang có ý này!

Tăng Thiên Hoa gật đầu, nhìn Dương Tử Mi hỏi:

- Nữu Nữu, cùng ông đi xem đá thô nào! Để cho cháu biết đồ thạch là như thế nào, cũng thử vận may của cháu xem sao.

- Dạ được!

Dương Tử Mi sung sướng trả lời.

Mộ Dung Vân thanh ở một bên cảm than.

Xem ra Tăng Thiên Hoa còn chưa biết người thân này của ông lợi hại thế nào, cứ cho là Đồ vương cũng không có vận may như của cô.

Cô thế mà ở trong cửa hàng của anh đồ ra mấy khối phi thủy giá trên trời. Nhưng anh cũng không nói gì, dẫn hai người đến cửa hàng của anh.

Cửa hàng của Mộ Dung Vân Thanh ở trong phố đồ thạch cũng khá lớn.

Có lẽ mọi người nghe thấy số đá thô này là từ hố cũ đào ra nên không ít người đã tập trung ở cửa hàng để thử vận may.

- Nhiều người quá...

Dương Tử Mi cảm thán một câu.

- Nữu Nữu, không phải con học về đồ cổ sao? Nhân tiện để ông dạy cho con đồ thạch là cái gì, có muốn học không?

Tăng Thiên Hoa thấy cô hứng thú với chỗ đá thô này nên hỏi.

- Dạ được!

Đối với đồ thạch, Dương Tử Mi cũng không hiểu nhiều. Lúc trước dựa vào thiên nhãn để xem đá đá thô, nếu có ánh sáng của ngọc đương nhiên bên trong có phi thủy.

Hôm đó xúc cảm trong lòng bàn tay cô lợi hại hơn thường, nếu bên trong có phi thủy, cô cũng có thể cảm giác được chút ít sự khác biệt.

Cho dù có là thần tiên cũng khó mà cắt từng lớp ngọc.

Cô lại mang theo bí quyết thoải mái đi đồ thạch, trăm phần trăm chuẩn xác.

Tăng Thiên Hoa cũng rất kiên nhẫn giới thiệu cho cô nguồn gốc và văn hoá

của đồ thạch. Dạy cô làm thế nào để phân biệt bề ngoài đá thô, bên ngoài trông như thế nào thì dễ có khả năng cho ra ngọc.

Chắc là do từng làm giáo viên nên lời ông nói rất êm tai dễ nghe, Dương Tử Mi nghe cũng không thấy phiền phức chán ghét, khiêm tốn nghe sau đó đứng cạnh đá thô mà phán đoán.

- Ông Tăng, đây là học trò của ông à? Không phải ông nói không nhận học trò sao?

Một người quen thấy Tăng Thiên Hoa rất kiên nhẫn giảng giải cho Dương Tử Mi, hiếu kỳ hỏi.

- Đây là cháu gái của em họ tôi, cũng như cháu gái tôi! Nhìn nó thông minh tinh mắt lại học rất tốt nên tôi dạy cho, con gái biết thêm nhiều kiến thức cũng tốt.

Tăng Thiên Hoa trả lời.

- Khó trách cô bé nhìn thông minh xinh đẹp như vậy, hoá ra là con cháu của ông Tăng.

Người kia lấy lòng nói:

- Con cháu nhà họ Tăng đều là người tuấn tú xinh đẹp, gen thật tốt! Cô bé này mới mười mấy tuổi mà đã có bộ dáng thế này, lớn lên chắc phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Tăng Thiên Hoa nghe vậy, cả mặt sung sướng, kiêu ngạo nói:

- Em gái họ của tôi trước đây chính là tiểu thư vang danh nhất thủ đô, cháu gái của nó đương nhiên không kém cõi được.

- Đúng vậy, đúng vậy! Khó trách nhìn vui vẻ phóng khoáng như vậy. Hoá ra là đến từ dưới chân hoàng thành, thần thái khí chất này đúng là không giống với mấy cô gái ở Quảng Nguyên chúng ta.

Người kia hiếu kỳ đánh giá Dương Tử Mi.

- Ha ha...

Tăng Thiên Hoa cười khan vài tiếng, cũng không muốn nói chuyện nhiều cùng người này.

Dương Tử Mi cảm thấy đau đầu, nhìn thấy bên cạnh có một khối đá thô màu đen, lập tức cúi người đi đến xem thử, xem bên trong có cảm giác của ngọc hay không.

Chương 827: Đồ thạch (2)

Tăng Thiên Hoa thấy cô cúi nhìn khối đá thô này, ông ngồi xổm xuống lấy kính lúp và đèn pin nhỏ ra quan sát tỉ mỉ lớp vỏ ngoài của đá thô. Sau đó hỏi Dương Tử Mi có ý kiến gì với khối đá thô này không.

- Khối đá thô này có lớp vỏ màu đen, vừa nhìn đã biết được đào ra từ hố cũ. Nó còn vân màu xanh, khớp với lời ông nói lúc nãy là có thể cho ra ngọc.

Dương Tử Mi đáp lời.

- Trẻ nhỏ dễ dạy, xem ra khả năng lĩnh ngộ của cháu cũng rất tốt! Mới đây mà đã sử dụng được tri thức trong lời nói của ông.

Tăng Thiên Hoa khen ngợi.

- Theo quan điểm của cháu, cháu nghĩ khối đá thô này có đáng đặt cược không?

- Ông, cháu không biết gì đâu nhưng dựa vào cảm giác, cháu sẽ không đổ khối đá thô này.

Dương Tử Mi tỏ vẻ không biết gì nói.

Cô mới lấy tay chạm vào đá thô, không cảm nhận được bên trong có cảm giác của ngọc, mở thiên nhãn ra nhìn cũng không thấy có ánh sáng nào cả.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một khối phế liệu.

- Ha ha, đúng là đồ thạch ngoài dựa vào kinh nghiệm tích lũy được thì vẫn cần dựa vào cảm giác.

Tăng Thiên Hoa sờ đá thô cười nói.

- Nhưng ông lại cảm thấy nó đáng đồ.

- Ông à, khối đá thô này giá những 100 vạn đó. Đắt quá, nếu đặt cược mà thất bại thì tiếc lắm.

Dương Tử Mi không thể trực tiếp nói với ông là khối đá thô này chính là phế liệu, dù cô có nói chưa chắc Tăng Thiên Hoa đã tin.

Hiện nay khoa học phát triển như vậy, ngay cả thiết bị hiện đại nhất cũng không thể biết được bên trong một khối đá thô có ngọc hay không thì đừng nói bằng mắt thường có thể nhìn thấy được.

Dương Tử Mi cũng không thể nói với Tăng Thiên Hoa là mình có thiên nhãn được.

Đây là bí mật lớn của cô, ngoài Long Trục Thiên cô không muốn cho ai biết cả.

- Ha ha... Nữu Nữu, không cần tiết kiệm như vậy! Chỉ 100 vạn thôi mà, nếu đồ trúng giá trị sẽ Tăng gấp 10 lần, còn thua thì là do vận may của bản thân thôi. Cháu có muốn đánh cược với ông một ván không? Ông sẽ mua khối đá thô này rồi cắt ra, nếu có ngọc thì cháu chuyển sang ở với ông, nếu không có ngọc thì ông cho cháu 10 triệu, được không?

Tăng Thiên Hoa cười nhìn cô.

Dương Tử Mi lại cảm thán. Ông của cô rất có ý tứ, ông muốn thông qua lần đồ này khiến cô nhận lấy sự giúp đỡ của ông.

- Được ạ!

Dương Tử Mi sáng khoái chấp nhận, ông đã định là thua.

Chỉ tiếc 100 vạn kia thôi.

Chung quy thì đó cũng là ông mình, lấy 100 vạn hoang phí thật sự rất đáng tiếc.

Dương Tử Mi nhìn bốn phía, phát hiện ra một khối đá thô màu vàng nhìn giống quả bóng bàn. Mơ hồ thấy nó toả ra một chút ánh sáng màu xanh, lập tức nói với Tăng Thiên Hoa.

- Ông cậu, ông có muốn mua khối đá thô này không? Cháu cảm thấy trong nó có ngọc.

- Bề ngoài nó không tốt lắm nhưng nếu Nữu Nữu muốn mua thì ông sẽ mua, xem xem vận may của cháu tốt hay ông tốt.

Tăng Thiên Hoa yêu chiều nói.

Dương Tử Mi chọn khối đá thô có kích thước khá nhỏ, bề ngoài bình thường, giá chỉ năm vạn.

Tăng Thiên Hoa cầm hai khối đá thô đi thanh toán, rồi tiếp tục chọn các khối đá thô khác tránh cho người khác chọn hết đá thô tốt.

Dương Tử Mi đi theo sau ông, thấy ông chọn ba khối có một khối có thể

cho ra ngọc, ánh sáng toả ra có màu hồng đậm không tẻ, đoán chừng sắp có thể thu hồi lại số tiền thua cược nên cô không nói gì nữa.

Cô tìm một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy một khối đá thô có ánh sáng, có điều ánh sáng đó lại là màu vàng.

Chẳng lẽ là phi thủy vàng?

Chương 828: Đồ Thạch (3)

Ngọc nằm trên lớp phỉ thúy màu hồng, gần với lớp vỏ bên ngoài do hạt quặng sắt nhuộm màu dần mà được gọi là “Hoàng Vụ”.

Đa số phỉ thúy vàng thường vẫn đục không thuần khiết, thường có màu nâu, không đủ sáng cũng không trong suốt.

Người ta thường đun nóng phỉ thúy vàng để được màu đỏ sẫm hoặc màu đỏ tươi.

Phỉ thúy vàng chất lượng cao trong tự nhiên được gọi là "Kim Phỉ Thúy", có màu da cam hoặc màu mật ong, trong suốt tươi sáng, màu sáng và đều rất hiếm gặp.

Vòng tay làm bằng phỉ thúy vàng là đồ trang sức mới giữa các loại trang sức xa hoa làm bằng phỉ thúy.

Dương Tử Mi đã có được phỉ thúy xanh, phỉ thúy hồng, phỉ thúy đen nhưng cô không có phỉ thúy vàng, cũng chưa hề thấy qua.

Cô muốn sưu tập đủ bộ bảy màu của phỉ thúy để dùng làm Tụ Linh Trận, đó sẽ là thứ vũ khí rất lợi hại.

Đề phòng người khác nghi ngờ, cô tỏ ra rất tùy ý chỉ chọn lựa những đá thô giá rẻ nhưng không thể cho ra ngọc.

Thấy cô chỉ chọn những đá thô giá rẻ, bề ngoài lại không tốt, Tăng Thiên Hoa cho rằng cô chỉ muốn chút lợi ích nhỏ, đi qua nói với cô.

- Nữu Nữu, cháu cứ chọn đá thô như lúc này ông dạy ấy, đắt chút cũng không sao, ông trả được.

- Cảm ơn ông, nhưng cháu chỉ muốn thử xem vận may thế nào thôi.

Dương Tử Mi cười cười, cầm hai khối đá thô đi đăng ký mua rồi tiếp tục lựa chọn, dù chỗ đá thô này được đào ra từ hố cũ nhưng cũng không có khối nào có ánh sáng khiến cô vừa lòng nữa.

Tất nhiên là có không ít phi thúy tỏa ra màu xanh, nhưng mà màu rất nhạt cô không thích lắm, cô không định lấy hết đồ tốt cũng nên để lại cho người khác một ít hy vọng.

Bây giờ cô ngày càng hiểu được nên lấy hay bỏ.

Cô không chọn đá thô nữa nên đứng một chỗ quan sát.

Tăng Thiên Hoa là đối tượng quan sát đầu tiên của cô.

Cô nhận ra Tăng Thiên Hoa không hổ danh là Đồ gia, thái độ khi chọn đá thô rất nghiêm túc cẩn thận, khuôn mặt bình tĩnh, động tác không hề hoang mang.

Người khác đều mong đạt được lợi ích, trong lòng đều muốn nhanh phát tài. Khi chọn đá thô hai mắt tỏa sáng, toàn nhằm vào những khối đá thô bên ngoài đẹp đẽ, kích thích lớn mà chọn.

Mỗi lần thấy người khác cầm khối đá thô mà mình muốn chọn đi xa họ đều thấy hối hận... hận tay chân mình không nhanh hơn chút nữa.

Giống như khối đá kia có thể có ngọc vậy.

- Tiểu Mi, em chỉ chọn hai khối à?

Mộ Dung Vân Thanh đón tiếp khách khứa xong thì đi lại, đưa một ly trà cho cô liền hỏi.

- Ở đại hội đấu giá châu báu lần trước, sau khi mua Ngôi Sao Hoa Hồng Đen thì em đã trở thành người nghèo rồi! Giờ ông lại cứ tranh trả tiền giúp, nên em không muốn tiêu nhiều.

Dương Tử Mi cười đáp.

- Ha ha, anh có thể bán chịu cho em trước. Đợi khi nào em lấy được phi thúy thì trả lại anh sau cũng chưa muộn.

Mộ Dung Vân Thanh cười nói.

- Lỡ như em không tìm được phi thúy, nợ thành một đồng thì sao? Em trả không nổi, vẫn là nên đứng nhìn thôi.

- Anh có thể tin tưởng em may mắn như vậy, anh còn lâu mới sợ em quyt nợ.

Mộ Dung Vân Thanh nói.

- Hừ!

Ý Dương Tử Mi là anh không cần nhiều lời.

- Ngại quá!

Mộ Dung Vân Thanh nhanh chóng ngậm miệng.

Ngay lúc này có một cô gái mặc váy trắng từ ngoài cửa đi vào, khoảng chừng hai mươi tuổi, gương mặt xinh đẹp, tóc búi cao.

Trên người tỏa ra một loại khí chất rất mạnh mẽ như là nữ vương, vừa vào cửa đã trở thành trung tâm chú ý của mọi người.

Chương 829: Đồ Thạch (4)

- Ôi, Chu tiểu thư, đã lâu không gặp! Tôi còn tưởng cô không còn hứng thú với cửa hàng đồ thạch này nữa rồi chứ.

Mộ Dung Vân Thanh thay đổi thành gương mặt của người làm ăn, nhiệt tình đón tiếp.

Chu Khiết Oánh rụt rè nhìn anh cười.

- Mộ Dung tiên sinh nói đùa rồi! Chu Khiết Oánh tôi là đệ tử của Đồ Thần, sao có thể rời khỏi giới đồ thạch được!

- Đúng vậy, cô là tiểu Đồ Thần của phố đồ thạch chúng ta, cửa hàng hôm nay được đón tiếp cô thật là vinh dự cho kẻ hèn này, là may mắn lớn đó!

Mộ Dung Vân Thanh gật đầu nói.

- Lần trước Chu tiểu thư lấy ra được một khối băng loại Tử La Lan, làm chấn động ánh mắt của phố đồ cổ chúng tôi. Khiến chúng tôi may mắn được thấy một khối phi thúy cực phẩm, đều nhờ phúc khí của Chu tiểu thư cả.

Một người khác ở cạnh nói.

Mấy người khác cũng lần lượt tán dương Chu Khiết Oánh hết mức, nói cô ta sẽ sớm trở thành Đồ Thần mới.

Mộ Dung Vân Thanh nhìn về phía Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi chỉ dùng khuôn mặt thản nhiên nhìn Chu Khiết Oánh, ánh mắt không hề thay đổi, không hâm mộ cũng không xem thường chỉ như đang nhìn một người không quen biết.

Nếu muốn chọn ra một vị thần thể hệ mới, Mộ Dung Vân Thanh cảm thấy Dương Tử Mi phù hợp hơn ai hết.

Cho dù là Chu Khiết Oánh từ nhỏ đã được học kỹ thuật đồ thạch với Đồ Thần, lại có tài năng nhất định nhưng với vận may kia thì không thể so sánh với Dương Tử Mi được.

Dương Tử Mi nhìn qua có vẻ không biết gì, nhưng đã hai lần tạo nên kỳ tích ở cửa hàng của anh.

Anh không cho rằng đó chỉ là vận may của cô. Cảm thấy cô không để lộ tài năng, giả heo ăn thịt hổ mà thôi.

Bây giờ anh rất mong Dương Tử Mi nhanh chóng xử lý hai khối đá thô cô vừa chọn, anh tin nhất định có một khối khiến mọi người kinh ngạc.

Chu Khiết Oánh như có như không trò chuyện cùng người khác mấy câu, theo ánh mắt Mộ Dung Vân Thanh nhìn về phía Dương Tử Mi.

Không hiểu vì sao nhìn thấy Dương Tử Mi thì trong lòng cô ta có chút khó chịu.

Đặc biệt là khi thấy ánh mắt Mộ Dung Vân Thanh thường xuyên nhìn về phía cô.

- Em gái kia là ai thế?

Ánh mắt Chu Khiết Oánh khiêu khích nhìn về phía Dương Tử Mi, lên tiếng hỏi Mộ Dung Vân Thanh.

- Người nhà của ông Tăng, là bạn của tôi!

Mộ Dung Vân Thanh trả lời.

- Bạn anh?

Ngữ khí Chu Khiết Oánh có chút dễ chịu.

- Cô ấy chỉ là một cô bé, sao có thể trở thành bạn anh được?

- Ha ha... Chu tiểu thư, kết bạn thì không cần quan tâm tuổi tác!

Mộ Dung Vân Thanh nói:

- Nếu Chu tiểu thư đã đến đây thì nhanh đi chọn đá thô đi, đợi có thời gian rảnh chúng ta nói chuyện sau.

Nói xong, anh xoay người đi đón vị khách khác.

Chu Khiết Oánh nhìn theo bóng anh, trong mắt có sự quyến luyến.

Dương Tử Mi thấy Chu Khiết Oánh đi về phía mình. Cô không muốn tự dưng trúng đạn... bị hiểu lầm là tình địch mà chuốc lấy phiền toái, nhanh chóng đi đến đứng bên cạnh Tăng Thiên Hoa.

Lúc này Tăng Thiên Hoa đang xem xét một khối đá thô lớn.

Trên đá thô này có một lỗ hồng, lộ ra một ít màu màu xanh của phi thúy.

Nhưng trên mặt của khối phi thúy này có một vết nấm mốc, giống như trên mặt mỹ nhân tự xưng có một nốt ruồi lớn, trở thành thảm hại.

- Ông cậu, vết nấm mốc này có ảnh hưởng gì không?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi Tăng Thiên Hoa.

- Nó có đáng để đồ không?

- Với màu xanh này mà nói, đây là phi thúy thuộc loại cao cấp, giá trị xa xỉ. Hồng ở chỗ vết mốc này chiếm hơn nửa bề mặt rồi, sợ nó ảnh lan sâu đến bên trong khối phi thúy, khiến phi thúy tốt bị nấm ăn mất, đó là nấm mốc chết. Nhưng nếu nấm mốc này không ăn vào sâu thì có thể tách phần phi thúy tốt ra hoặc nấm mốc này hoà cùng ngọc thì đều đáng giá đồ.

Tăng Thiên Hoa giải thích.

Chương 830: Đồ Thạch (5)

Dương Tử Mi sử dụng thiên nhãn thấy khối đá thô này toả ra ánh sáng màu xanh rất nồng đậm, chạm vào thử cảm nhận được ngay thứ cảm giác đặc biệt của phỉ thúy.

Nhưng có thể sẽ như lời Tăng Thiên Hoa nói, ngọc thì có đấy nhưng lại bị phủ đầy năm mốc khiến phỉ thúy mất giá trị.

Giống như một cô gái khuôn mặt vốn xinh đẹp nhưng vì có nốt ruồi khắp nơi trở thành quái dị.

Khối đá thô này giá không cao, tính chất của nó rõ ràng là băng, giá chỉ một trăm vạn.

Khối đá thô này có năm mốc, đặt cược vào nó sẽ rủi ro rất lớn.

Vì vậy mọi người đều không muốn đồ khối đá thô này.

- Ông cậu, ông có mua nó không?

Dương Tử Mi hỏi.

Tăng Thiên Hoa lắc đầu.

- Xem xét trên bề mặt của nó, khả năng năm mốc ăn mất ngọc là rất lớn nên ông không định đồ.

Dương Tử Mi đưa tay sờ khối thiết diện, cảm thấy nó ngưng tụ rất nhiều linh khí, trong ngọc có năm mốc, đối với cô cũng là một món pháp khí rất tốt.

Người khác sợ miếng phi thủy này không đẹp, nhưng cô không sợ vì cô không lấy nó làm đồ trang sức mà để làm pháp khí.

- Ông, ông đừng nói nữa! Cháu sẽ mua nó, chỉ năm mươi vạn rất rẻ! Cháu muốn đánh cược một lần.

Dương Tử Mi chớp mắt nói.

- Nữu Nữu, mua đá thô không giống đi chợ mua thức ăn mà có thể ham rẻ. Cháu tính thử xem, nếu cắt ra không có phi thủy có giá trị nó sẽ trở thành hòn đá không đáng giá một xu.

Tăng Thiên Hoa đối với đứa cháu nhỏ chỉ thích chọn đá thô giá rẻ này có chút bất đắc dĩ nói.

- Ha ha... Ông Tăng, đứa bé thì biết gì được chứ?

Chu Khiết Oánh đi đến, vẻ mặt đầy khinh thường nói với Tăng Thiên Hoa.

Dương Tử Mi rất bất đắc dĩ với việc Chu Khiết Oánh vừa đến đã nhắm vào mình.

- Đúng là không có nhiều kiến thức như Chu tiểu thư đây, nhưng dù nó không có kiến thức tôi vẫn cứ thích Nữu Nữu nhà tôi.

Tăng Thiên Hoa vô cùng bao che khuyết điểm nói.

- Hơn nữa tôi tin rằng, nó chỉ cần được dạy dỗ thêm một thời gian nhất định sẽ không thua kém Chu tiểu thư.

- Ha ha... Ông Tăng à, tôi không ngờ ông lại là người thiên vị bao che khuyết điểm như vậy. Tôi thấy mấy đứa cháu gái ruột của ông cũng không được yêu thương thế này đâu nhỉ?

Chu Khiết Oánh khinh thường cười lớn.

- Mấy hôm trước, tôi mới gặp Tăng Ninh Tĩnh say sưa với vài người đàn ông ở quán rượu Lam Bố. Tôi đang thắc mắc đây không phải quy cũ của nhà họ Tăng các người nghiêm khắc lắm sao? Sao lại để cho một cô bé không biết chừng mực như vậy? Hóa ra người làm ông như ông đang bận tiếp một cô bé từ bên ngoài đến nên không quản được cháu gái ruột của mình.

Sắc mặt Tăng Thiên Hoa hơi trầm xuống.

Nghe được những lời này của cô ta, Dương Tử Mi hoàn toàn thấy phản cảm với Chu Khiết Oánh.

Lúc này thấy cô ta bước vào đầy khí thế mạnh mẽ như nữ vương, cô còn tưởng cô ta sẽ là người hào phóng rộng rãi chứ. Nào ngờ chỉ là một người phụ nữ thích nói chuyện thị phi, còn nói là Đồ Thần thế hệ mới ư?

- Chu tiểu thư! Chuyện nhà chúng tôi, chúng tôi tự biết xử lý không cần một hậu bối như cô đứng đây chỉ trở!

Tăng Thiên Hoa không mấy thân thiện nói:

- Hôm nay chúng tôi đến đây là để chọn đá thô chứ không phải đến thảo luận chuyện gia đình, mong cô đừng quấy rầy tôi chọn đá thô!

Sắc mặt Chu Khiết Oánh thay đổi, hừ lạnh một tiếng xoay người đi lại chỗ khác.

Trước khi đi, cô ta còn không quên lạnh lùng nhìn Dương Tử Mi một cái.

Đúng là năm thôi cũng trúng đạn!

Dương Tử Mi có cảm giác muốn phun máu, mình làm gì đắc tội cô ta chứ?

Chương 831: Đồ Thạch (6)

Ông ơi, cô ta là ai vậy?

Dương Tử Mi có chút buồn bực hỏi.

- Đó là con gái Chu thị trưởng, ngày thường rất thuận mắt và lễ phép không biết vì sao hôm nay cô ta lại kỳ lạ như vậy.

Tăng Thiên Hoa thở dài.

- Người chị họ kia của cháu... Haiz, thật là không biết cố gắng, làm ông mất hết mặt mũi rồi.

- Ông à, mấy cô gái trẻ tuổi chơi đùa đâu phải là tội gì lớn đâu chứ?! Ông đừng buồn.

Dương Tử Mi an ủi Tăng Thiên Hoa.

- Chỉ cần bản chất con người không ác độc là được rồi.

Nghe cô nói ra lời trưởng thành như vậy, Tăng Thiên Hoa cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Ông nhìn Dương Tử Mi gật đầu, nói với cô:

- Nữu Nữu, nếu cháu thích khối đá thô này, ông sẽ mua ngay.

- Cảm ơn ông ạ!

Với sự ra tay hào phóng mà Tăng Thiên Hoa dành cho mình, Dương Tử Mi ngượng ngùng từ chối đành nói:

- Nếu cắt ra mà bên trong có phi thúy đáng giá, cháu sẽ trả lại tiền cho ông.

- Cháu khách khí với ông làm gì? Tuy ông không phải là đại gia lớn nhưng chút tiền này thì vẫn dư sức.

Tăng Thiên Hoa khoát tay.

- Nếu bên trong thực sự có phi thúy, cháu cũng đừng bán đi kiếm tiền để lại làm ít trang sức mà đeo.

Dương Tử Mi vừa xúc động vừa không biết làm sao.

Đây là lần đầu tiên cô gặp một người thân hào phóng với cô như vậy. Nếu như kiếp trước mà có thể gặp được ông, có lẽ mình sẽ không phải trôi dạt khắp nơi không nơi nương tựa rồi.

Đương nhiên cô cũng biết, cô nhờ vào ánh sáng của bà nội mới khiến Tăng Thiên Hoa yêu thích như vậy.

Sau khi Tăng Thiên Hoa nhìn một vòng, cảm thấy không còn gì đáng mua nên không mua nữa, chuẩn bị đi cắt đá thô.

Cái cô Chu Khiết Oánh kia cũng chọn được mấy khối đá thô lớn.

Xem ra cô ta cũng chọn trúng vài khối, Dương Tử Mi nhìn thấy trong đó có một khối phát ra ánh sáng màu hồng, một khối có ánh sáng xanh.

Tăng Thiên Hoa đưa mấy khối đá thô mình chọn cho nhân viên, gửi gắm hy vọng khối đá thô lớn nhất có thể cho ra ngọc.

Chu Khiết Oánh cũng gọi một sư phụ giải thạch ở bên cạnh giúp cô ta cắt đá.

- Ông Tăng, ông có tám khối đá thô, vừa khéo tôi cũng có tám khối. Ông được người ta gọi là Đồ gia, tôi lại là đệ tử Đồ Thần, ông có muốn đánh cược một ván xem cuối cùng ai có được tổng giá trị phi thúy cao hơn không?

Chu Khiết Oánh nhú nhú lông mày lá liễu, nói với Tăng Thiên Hoa.

- Tôi rất vui lòng phụng bồi.

Tuy Tăng Thiên Hoa không tin tưởng vào bốn khối đá thô mà Dương Tử Mi chọn lắm, nhưng ông rất tin tưởng vào bốn khối đá thô do mình chọn. Huống hồ, đối mặt với sự khiêu khích của hậu bối, cho dù biết rõ là thua, ông cũng muốn chơi đến cùng.

- Ha ha... ông Tăng thật sáng khoái! Nhưng hôm nay khẩu vị của ông Tăng sao lại độc đáo thế, mấy khối đá thô vẻ ngoài như thế này mà cũng chọn? Chẳng lẽ gần đây ông Tăng thiếu tiền nên không mau nổi đá thô tốt à?

Chu Khiết Oánh nhìn ba khối đá thô do Dương Tử Mi chọn kia, vừa nhỏ vừa xấu, trào phúng nói.

- Bề ngoài không tốt, không có nghĩ là bên trong không có nội hàm.

Tăng Thiên Hoa thản nhiên nói:

- Giống như con người vậy... Người có bề ngoài gọn gàng sạch đẹp có khi bên trong đã thối rữa, dơ bẩn không chịu nổi!

Chu Khiết Oánh thay đổi sắc mặt.

- Ông Tăng ông đang nói ai vậy?

- Thuận miệng nói ra thôi! Chu tiểu thư không cần nghĩ đó là nói mình, đương nhiên nếu cô muốn nghĩ đó là nói cô, tôi cũng chịu thôi!

Tăng Thiên Hoa rất bất đắc dĩ xòe tay nói.

Mặt Chu Khiết Oánh tái xanh, lại không tìm thấy câu nào để phản bác, đành cắn chặt răng nói:

- Ông Tăng, lần này chúng ta đặt cược một nghìn vạn đi, được không?

Người xung quanh nghe thấy số tiền đặt cược đều đứng hết dậy. những người vốn không định xem náo nhiệt cũng vậy lại đây hết.

Chương 832: Đồ Thạch (7)

Tăng Thiên Hoa nhìn mấy khối đá thô mà Chu Khiết Oánh chọn, rồi lại nhìn tám khối đá thô của mình.

Ông không tin tưởng vào bốn khối đá thô do Dương Tử Mi lựa chọn lắm.

Nếu chỉ cược một trăm vạn ông đương nhiên không do dự, tuyệt đối không thua vào tay con nhóc Chu Khiết Oánh này được.

Nhưng Chu Khiết Oánh vừa mở miệng đã đòi đánh cược một nghìn vạn.

Chu Khiết Oánh thấy trên mặt Tăng Thiên Hoa xuất hiện sự do dự, đôi mày liễu đặc ý nhíu nhíu:

- Ông Tăng, không phải ông sợ kẻ hậu bối như tôi đấy chứ, không dám đánh cược với tôi ư?

- Sao có thể như vậy được? Ông Tăng chính là Đồ gia của phố đồ thạch chúng ta, sao lại sợ đánh cược một nghìn vạn được?

Có người hưng phấn đổ thêm dầu vào lửa.

- Chúng ta cũng đánh cược xem ai thắng ai thua!

Lúc này Tăng Thiên Hoa đâm lao đành phải theo lao.

Dương Tử Mi nói với Tăng Thiên Hoa.

- Ông, không sao đâu! Ông cứ đánh cược đi, chúng ta có thể thua người chứ không thua trận.

Căn cứ vào ánh sáng mà đá thô phát ra, trừ khối đá thô phủ đầy nấm mốc kia ra, Dương Tử Mi chọn được hai khối đá thô có thể có ngọc. Hơn nữa phẩm chất không kém, lại thêm trong bốn khối đá thô mà Tăng Thiên Hoa chọn cũng có một khối có ngọc.

Đương nhiên, trong tám khối mà Chu Khiết Oánh chọn, cũng có ba khối có ngọc, hơn nữa kích thước đá thô của cô ta lớn. Dù phẩm chất ngọc của cô ta hơi kém thì vẫn có tính cạnh tranh rất lớn.

Nhưng cô tin rằng, khối phi thúy vàng kia có thể chiến thắng tất cả.

Vậy nên cô giật dây Tăng Thiên Hoa tham gia đánh cược, khiến Chu Khiết Oánh mất hết mặt mũi, mất sạch một nghìn vạn đó là việc khiến lòng người thật vui vẻ.

Mà mấy người ngoài kia đã bắt đầu đánh cược.

Vì một nửa đá thô của Tăng Thiên Hoa có bề ngoài vừa xấu vừa nhỏ, mà lần trước Chu Khiết Oánh đã được một khối phi thúy cực phẩm, cô ta còn là đệ tử chân truyền của thần bài nên nhà họ Trang cho rằng phần lớn của Chu Khiết Oánh lớn hơn, vốn tỷ lệ đặt cược là một mất một nhưng đặt cho Tăng Thiên Hoa là đặt một mất hai.

Đa số đều đặt cược Chu Khiết Oánh thắng, chỉ có rất ít người cược cho Tăng Thiên Hoa thắng.

Tăng Thiên Hoa thấy tình hình này, càng không thể lui trận đành ký tên

đồng ý tham gia trận cá cược này.

Nhà họ Trang mà Dương Tử Mi chán ghét kia lại dám đặt cược cho Chu Khiết Oánh thắng, cô quyết định không khiến nhà họ Trang thua sạch vốn mới thôi. Cô giấu Tăng Thiên Hoa lạng lẽ vay của Mộ Dung Vân Thanh năm trăm vạn, cược Tăng Thiên Hoa thắng.

Mộ Dung Vân Thanh vốn là gian thương, thấy Dương Tử Mi cược năm trăm vạn Tăng Thiên Hoa thắng cũng đặt ngay năm trăm vạn bên cạnh.

Lấy cảm giác của anh, theo Dương Tử Mi kiếm tiền nhất định không sai.

Nếu không phải do quy định là chỉ được đặt cược năm trăm vạn, anh rất muốn cược luôn mấy chục triệu.

Giải thạch chính thức bắt đầu...

Lúc này Chu Khiết Oánh bảo sư phụ giải thạch cắt khối đá thô kia ra. Đó chính là khối đá thô có ngọc, cô ta chỉ cắt vài nhát đã thấy phần lớn bề mặt ngọc lộ ra ngoài.

Nhóm người đặt cược cho Chu Khiết Oánh hưng phấn kêu lên.

- Mau nhìn xem là loại ngọc gì?

Chu Khiết Oánh hưng phấn cầm lấy bát nước trong bên cạnh tiến lên, một màu xanh tự nhiên hiện ra bên trong viên đá màu trắng lấp lánh kia. Tuy rằng chỉ là chỉ là ngọc xanh lá cây bình thường nhưng thắng ở chỗ diện tích của nó không hề nhỏ.

Sư phụ giải thạch thấy có ngọc, động tác trên tay càng thêm cẩn thận. Căn cứ vào hướng đi của bề mặt phi thúy, cắt xuống từng đao một sau đó lại

dùng đá mài để mài đi.

Một khối phi thủy xanh lá lớn như quả bóng đá được cắt ra hoàn toàn, sau khi rửa bằng nước sạch thì có màu xanh mướt khiến người ta chói mắt.

Nơi này có chuyên gia giám định phi thủy, nói khối phi thủy này ước chừng có giá hai trăm vạn.

Giá tuy không cao nhưng coi như là đồ trắng, vì khối đá thô kia chỉ mua với giá tám mươi vạn tệ. Hơn nữa đó là khối đá thô đầu tiên được cắt, khiến người ta cảm thấy khởi đầu tốt đẹp.

Khóe mắt Chu Khiết Oánh hiện lên sự thắng lợi, khiêu khích nhìn về phía Tăng Thiên Hoa đang không nhanh không chậm giải thạch...

Chương 833: Đổ Thạch (8)

Ở bên ngoài Tầng Thiên Hoa rất bình tĩnh, nhưng thực tế Dương Tử Mi thấy mu bàn tay ông nổi gân xanh vì căng thẳng.

Đây là khối đá thô ông gửi gắm nhiều hi vọng nhất, đã cắt được một nửa rồi mà vẫn toàn là đá trắng bóng như cũ, không nhìn thấy chút màu sắc nào.

Lăn lộn ở con phố này lâu như vậy, cái ông quan tâm không phải là một nghìn vạn mà là lòng tự trọng.

Thấy đa số mọi người đều đặt cược cho Chu Khiết Oánh, hơn nữa tỷ lệ đặt cược thua của ông còn cao hơn cô ta.

Lòng tự trọng được gây dựng trong nhiều năm của ông bị tổn thương nghiêm trọng.

Ông không thể thua trước con nhóc Chu Khiết Oánh này được.

Ông nhất định phải thắng.

Kết quả, đá thô của Chu Khiết Oánh có ngọc, dù giá trị không cao cũng không tệ.

Khi ông cắt đá thô đến chỉ còn lại một phần mười vẫn không thấy ngọc như cũ, trán ông bắt đầu đổ mồ hôi, tay cầm đao cắt đá có chút không ổn.

Khối đá thô này đã bị cắt ra hết, một chút màu xanh cũng không thấy, đồ thua.

- Đồ thua! Đồ thua!

Những người đặt cược cho Chu Khiết Oánh bắt đầu điên cuồng hô hào.

Mà một vài người cược cho Tăng Thiên Hoa trong lòng âm thầm hối hận.

Một khối đá thô có bề ngoài tốt như vậy cũng thua mất, mấy khối đá thô còn lại càng không còn gì để hy vọng nữa.

- Ha ha... Ông Tăng, dù tôi may mắn thắng trước một ván nhưng đằng sau vẫn còn bảy cục đá nữa, ông vẫn có cơ hội thắng tôi đó.

Chu Khiết Oánh cố ý nói.

- Hậu sinh khả úy, ông già như tôi không thể sánh với đám người trẻ các cô được.

Tăng Thiên Hoa giả vờ lạnh nhạt nói, sau đó gọi người mang một khối đá thô khác lên cắt tiếp.

Nhìn thấy ông chọn khối đá thô này, Dương Tử Mi chỉ có thể âm thầm thở dài.

Đây lại là một khối đá thô không thể có ngọc, không biết ông có bị lừa kích không.

Chu Khiết Oánh rất mát tay, lại chọn ra một khối đá thô có thể có ngọc nữa.

Lần này cô ta cắt ra một khối "Kim ti lục phi", là loại phù dung có một chút tì vết nhưng nó có kích thước lớn hơn đầu con nít, xem như đây là một khối phi thủy cực phẩm khó gặp.

Chuyên gia giám định nói, khối "Kim ti lục phi" này có giá trên dưới năm trăm vạn.

Chu Khiết Oánh liên tiếp cắt ra hai khối phi thủy, vẻ mặt đặc ý đến nỗi mũi sắp vênh lên trời.

Những người đặt cược cho cô ta vô cùng đặc ý, hô to cô ta là Nữ Đế Thần thể hệ mới.

Mà bên phía Tăng Thiên Hoa rất âm thầm, lại cắt ra một khối phế liệu.

Sắc mặt ông trắng bệch, ngón tay cầm dao run rẩy.

- Ông Tăng, xem ra vận may của ông hôm nay không tốt như mọi khi rồi, mắt nhìn cũng không tốt. Sau này ông nên rút khỏi giới đồ thạch đi, tránh cho mất hết tài sản, con cháu lại oán thăm.

Tuy trên mặt Chu Khiết Oánh giả bộ đồng tình, nhưng nét mặt và ngữ khí của cô ta khiến Dương Tử Mi chỉ muốn đâm cho cô ta một cái.

Tăng Thiên Hoa bị câu này chọc giận, không để ý lưỡi dao sắc bén đang cắt đá lập tức cắt vào tay ông, máu tươi từ miệng vết thương tuôn ra thấm vào đá thô.

Dương Tử Mi bước lên phía trước, lấy thuốc trị thương trong nhẫn trữ vật ra bôi cho ông để cầm máu.

- Ha ha... Ông Tăng, người khác cắt đá thì thấy xanh, ông lại thấy đỏ. Đúng

là thú vị! Chúc ông có thể cắt ra một khối phi thủy đỏ loại thủy tinh.

Chu Khiết Oánh nói.

Tăng Thiên Hoa tức đến nổi đen mặt.

Trong lòng Dương Tử Mi vô cùng ghê tởm với loại hành động bỏ đá xuống giếng, không tôn trọng người già này của Chu Khiết Oánh.

- Ông... tay ông bị thương rồi, ông đừng tự cầm dao cắt đá thô nữa.

Trong lúc Dương Tử Mi băng bó cho Tăng Thiên Hoa, mơ hồ cảm thấy ngón tay ông lạnh băng.

Đây là ông của cô, ông còn đối xử với cô rất tốt. Cô nhất định phải giúp ông đòi lại món nợ này. Xem Chu Khiết Oánh còn tươi cười đắc ý được bao lâu.

Chương 834: Để cháu làm (1)

Ông vẫn làm được!

Tăng Thiên Hoa thích tự mình chọn chất liệu đá, tự mình cắt. Ông thích cái cảm giác thần kỳ khi những tảng đá vẻ ngoài bình thường dưới tay ông cho ra phi thủy.

Cảm giác này như kẻ nghiện hít thuốc phiện vậy.

- Ông để cháu giải thạch cho, có được không?

Dương Tử Mi vốn không muốn để lộ tài năng của mình, nhưng giờ không kiêng kỵ nhiều vậy được.

- Thật là, một cô bé như cháu, tay nhỏ như vậy sao có thể làm loại việc nặng nhọc như cắt đá thô được? Huống hồ cháu cũng không đủ sức đâu!

Tăng Thiên Hoa nghe cô nói vậy, nhìn thoáng qua bàn tay tinh tế trắng nõn không tỳ vết của cô, sẵn giọng.

- Trước kia khi cháu ở thành phố A, đã từng học qua cách cắt đá thô với Mộ Dung tiên sinh rồi. Hơn nữa cắt cũng rất khá, cháu vốn sinh ra ở nông thôn, làm nhiều việc nặng nên chút sức lực này vẫn có ạ.

Dương Tử Mi giải thích.

- Phốc!

Chu Khiết Oánh đứng gần đó nghe thấy Dương Tử Mi nói mình sinh ra ở nông thôn, lập tức khinh miệt cười to, quái thanh quái khí nói:

- Tôi còn tưởng cô đến từ thành phố lớn nào, hoá ra là một đứa trẻ sống ở nông thôn.

- Dù có là đứa bé đến từ nông thôn thì phẩm cách của phụ nữ nhà họ Tăng chúng tôi vẫn cao hơn cô!

Nghĩ đến cô em họ Tăng Tuệ thân yêu của mình phải ở nông chịu khổ mấy chục năm, hai chữ nông thôn này như là kim châm vào lòng Tăng Thiên Hoa. Thấy Dương Tử Mi vì đến từ nông thôn mà bị Chu Khiết Oánh xem thường, ông càng đau lòng hơn, lập tức tức giận nói.

-Ồ, phẩm cách cao? Cứ xem thử phẩm chất phi thủy của ai cao hơn rồi nói sau!

Chu Khiết Oánh cười nói:

- Cô bé nông thôn nào đó ời, cô nghĩ cắt đá giống như cắt đậu phụ ở nhà à? Đúng là chưa từng gặp qua chuyện nào buồn cười như vậy!

- Thế thì tôi sẽ cho cô thấy cắt đậu phụ là buồn cười thế nào!

Dương Tử Mi lạnh lùng nói, cô nhìn Tăng Thiên Hoa.

- Ông hãy tin tưởng cháu!

Trong đôi mắt to trong suốt, đen trắng rõ ràng của cô phát ra thứ ánh sáng khiến người khác kiên định tin tưởng.

Ông không tự chủ được gật đầu đồng ý.

- Được, cháu làm đi!

- Cảm ơn ông!

Dương Tử Mi thế chỗ cho Tăng Thiên Hoa, đứng ở trước bàn giải thạch.

- Ha ha... Ông Tăng, hình như ông mắc phải chứng ngớ ngẩn của người già hơi sớm, ông muốn gây chuyện cho cả giới đồ thạch chê cười à?

Chu Khiết Oánh chanh chua cười nhạo nói.

Mấy người hóng hớt xung quanh cũng xôn xao bàn tán, họ thấy đầu Tăng Thiên Hoa bị ngập nước rồi.

- Cô bé nhỏ như vậy, nhìn yếu đuối tay trái gà không chặt, bảo cô ta lấy dao cắt hoa quả đi cắt đậu phụ đã thấy hết sức rồi, sao có thể cắt đá được? Vậy còn cần sư phụ giải thạch ở đây làm gì... Tôi cũng tự làm được!

- Đúng vậy, đúng là tức cười, con bé này thật không biết tự lượng sức mình! Nó thực sự cho rằng cắt đá là một công việc chỉ cần một kẻ lao động nặng nhọc là làm được sao?

- Ha ha... cứ chờ xem cô ta bề mặt thế nào đi!

- Đến lúc đó đừng có cắt vào tay, dao sắc này mà cắt xuống thì đáng tiếc cho hai bàn tay xinh đẹp này thật.

Nghe mọi người bàn tán, Tăng Thiên Hoa có chút hối hận.

Ông không rõ vì sao lúc này mình lại nhìn vào ánh mắt cô mà đồng ý.

Nhưng khi nhìn về phía cô, chỉ thấy sắc mặt cô vẫn lạnh nhạt như cũ không vội vã không nóng nảy, khẽ mỉm cười, ánh mắt trầm tĩnh hoàn toàn không thềm quan tâm đến những lời trào phúng và những suy đoán chẳng mấy tốt lành xung quanh.

Tay cô cầm dao cắt đá, một tay vuốt nhẹ lên khối đá thô, mí mắt buông xuống hơi nhắm lại giống như đang cảm nhận khí tức sinh mệnh của viên đá vậy.

Chương 835: Để cháu làm (2)

Nhìn cô như vậy, ông thấy rất khó hiểu.

Cho dù cô em họ Tăng Tuệ của ông khi ở tuổi này cũng không có sự hồn nhiên phóng khoáng, lạnh nhạt như khó giống cô được.

Xem ra khí chất này có liên quan đến việc cô học về đồ cổ từ bé.

Thấy Dương Tử Mi vẫn nhẹ nhàng thản nhiên như cũ, trong lòng Chu Khiết Oánh loáng thoáng có dự cảm bất thường.

Cô ta không hiểu, một con bé hơn mười tuổi như Dương Tử Mi lấy đâu ra sự tự tin bình tĩnh này.

Khi cô ta nhìn sang phía Mộ Dung Vân Thanh, thấy anh đang dùng ánh mắt thường thức nhìn Dương Tử Mi, tâm tình lập tức trở nên xấu.

Lúc này hình như Dương Tử Mi có nói học qua giải thạch ở thành phố A với Mộ Dung Vân Thanh.

Hai người bọn họ có quan hệ gì vậy?

Sao anh lại nhìn Dương Tử Mi như thế chứ?

Cô ta nhất định phải thắng ván đánh cược đồ thạch này. Để Mộ Dung Vân Thanh thấy rõ cô ta mới là người con gái tài mạo song toàn, là người thích

hợp với anh.

Cô chọn một khối đá thô đưa cho sư phụ giải thạch cắt ra.

Dương Tử Mi liếc qua khối đá thô đó một cái.

Đó là khối đá thô cuối cùng của Chu Khiết Oánh có thể cho ra phi thủy. Cô không ngờ đến vận may của cô ta lại tốt như vậy, liên tiếp chọn trúng ba khối đá thô có ngọc.

Dương Tử Mi vì muốn đẩy cảm xúc đặc thăng của Chu Khiết Oánh lên cao nhất rồi từ từ rơi xuống, nên cô tiếp tục chọn một khối đá thô không có ngọc để cắt.

Lúc này vì muốn mua phi thủy vàng nên cô cố ý mua khối đá thô này làm nền, nó lớn bằng mặt thớt gỗ, bề ngoài xấu xí giá cũng rất rẻ chỉ có ba nghìn.

Nhìn thấy cô chọn khối đá thô này để cắt, Chu Khiết Oánh không nhin nổi mà cười rộ lên.

Lúc này ở chỗ đánh cược bên ngoài, nhà cái lại tiếp tục tiến hành một lượt đánh cược mới, làm tỷ lệ tiền cược bên phía Tăng Thiên Hoa thành đặt một đèn năm.

- Ông... ông đặt cược năm trăm vạn đi! Đặt cược chúng ta thắng.

Dương Tử Mi nói với Tăng Thiên Hoa.

Tăng Thiên Hoa nhìn cô, không nói nhiều.

Người khác có thể xem thường họ nhưng họ không thể thua được, vì thế

ông lấy ra năm trăm vạn, đặt cho chính mình thắng.

- Ha ha... Ông Tăng, ông thật có ý tứ, chẳng nhẽ ông thấy thua một nghìn vạn còn ít à? Nhưng nghĩ lại bao nhiêu năm nay ông kiếm được nhiều tiền như vậy, cũng nên tiêu bớt đi.

Chu Khiết Oánh cười to, cũng lấy năm trăm vạn đặt cho chính mình.

Mộ Dung Vân Thanh thấy tình huống này, dứt khoát dùng danh nghĩa của sáu người trong cửa hàng anh ta đặt ba nghìn vạn cho Tăng Thiên Hoa, gây ra chấn động lớn.

Chu Khiết Oánh cho rằng anh cố tình lấy ra số tiền lớn này giúp Dương Tử Mi khiêu chiến, khó thở hổn hển nói với Mộ Dung Vân Thanh.

- Mộ Dung tiên sinh, anh điên à? Anh nhiều tiền quá không tiêu hết à, muốn đem biếu hết cho nhà họ Trang à?

- Ủ, tôi đúng là có quá nhiều tiền tiêu không hết nên muốn đánh cược mất bớt đi.

Mộ Dung Vân Thanh quay đầu nói với mấy nhân viên trong cửa hàng.

- Tôi lấy danh nghĩa các anh để đặt cược. Nếu ông Tăng đây thắng, tiền thắng được tôi cho các anh hết.

Nếu thắng, chẳng phải mỗi người nhân viên sẽ được hai nghìn bốn trăm vạn sao?! Lại không phải chịu chút rủi ro nào, tiền vốn đã có ông chủ trả hết.

Vấn đề là họ không vui nổi.

Họ vốn không xem trọng phía Tăng Thiên Hoa này, mà sợ rằng tiền đặt cược của Mộ Dung Vân Thanh mất sạch, áp lực lớn lắm đó.

Mấy người bên ngoài nhìn ba khối đá thô đã bị cắt ra rồi không đánh cược nữa.

Ván đánh cược bên ngoài bị hành động cược ba nghìn vạn của Mộ Dung Vân Thanh cho Tăng Thiên Hoa đã liên tục đổ thua hai khối đá thô mà càng thêm gay cấn.

Mọi người ở con phố này hình như đều tập trung hết lại đây để xem náo nhiệt.

Sư phụ giải thạch bên phía Chu Khiết Oánh bắt đầu động dao, lúc này lộ ra một mảnh đỏ nhạt.

-Ồ, là phi thủy đỏ!

Những người đặt cược cho cô ta hưng phấn kêu lên.

- Tiểu Đổ Thần thật là quá lợi hại! Liên tiếp chọn trúng ba khối! Chu nữ thần vạn tuế!

- Chu nữ thần vạn tuế!

Ai ai cũng hoan hô!

Chu Khiết Oánh cười tươi như nở hoa trên mặt, cô ta cũng không ngờ hôm nay vận may của mình lại tốt như vậy.

Chương 836: Thêm tiền đặt cược (1)

Ánh mắt mọi người đều nhìn lại phía Dương Tử Mi, bất ngờ phát hiện cô cắt khối đá thô kia ra rất lưu loát nhưng cách cắt của cô thật sự khiến người khác không dám khen.

Cô hoàn toàn xem khối đá thô kia như một tảng đá vô dụng, dùng dao cắt ngay chính giữa, Tăng Thiên Hoa thấy vậy kinh hồn táng đảm, vội vàng ngăn cô lại.

- Nữu Nữu, không thể cắt đá thô như vậy đâu... nhờ bên trong có phỉ thúy thì sẽ bị cháu cắt hỏng hết mất!

- Ông à, chẳng phải là nó không có phỉ thúy sao?

Dương Tử Mi giả vờ tỏ vẻ ngây thơ vô tội nói, tiếp tục cầm dao cắt khối đá thô này thành tám mảnh.

- Ha ha... em gái không hổ danh là đứa trẻ nông thôn, khối đá thô cứng như vậy cô cũng có thể cắt ra được. Đáng tiếc trẻ con nông thôn cũng chỉ là trẻ con nông thôn, không có hiểu biết.

Chu Khiết Oánh ở bên cạnh trào phúng nói:

- Chẳng nhẽ cô không sợ cứ cắt xuống như vậy sẽ khiến ông cô và Mộ Dung tiên sinh phá sản hết à?

- Hi hi...

Dương Tử Mi nhe răng cười với cô ta.

- Mục đích của tôi là khiến cô và những người đặt cược cho ông phá sản. Còn về phần ông tôi và Mộ Dung tiên sinh, tôi cảm thấy không phá sản được đâu.

- Cô cho rằng cô là thần tiên à? Mà có thể lật ngược ván bài?

Chu Khiết Oánh khinh miệt nhìn năm khối đá thô còn lại của Dương Tử Mi.

- Chỉ dựa vào năm khối đá thô vừa nhỏ vừa xấu này mà muốn thắng được tôi á? Đừng mơ mộng hão huyền nữa, mau về quê làm ruộng đi để khỏi xấu hổ mất hết mặt mũi.

- Tôi cứ thích xấu hổ mất hết mặt mũi đấy thì đã làm sao?

Dương Tử Mi nhú mày.

- Cô có muốn đặt cược thêm không? Một nghìn vạn thực sự quá ít!

- Đặt thêm? Cô có tiền sao?

Chu Khiết Oánh liếc xéo cô.

- Tôi cũng muốn đặt thêm tiền, chỉ sợ cô thua rồi không có tiền trả thôi. Đến lúc đó đừng có đi bán thân để kiếm tiền đấy nhé! Chậc chậc, tôi nghĩ dù cô có bán thân cũng không bán được mấy xu đâu nhỉ? Người ta mua ngôi sao nổi tiếng một lần nhiều lắm cũng chỉ mất mấy chục vạn thôi.

- Tôi có thể cho cô ấy vay tiền!

Mộ Dung Vân Thanh ở một bên nói.

- Mộ Dung tiên sinh, đầu óc anh bị nước vào à?

Chu Khiết Oánh thấy Mộ Dung Vân Thanh cứ liên tục giúp đỡ Dương Tử Mi thì rất tức giận, không hề khách khí nói.

- Chu tiểu thư, đầu tôi có bị nước vào hay không thì liên quan gì đến cô?

Mộ Dung Vân Thanh thản nhiên liếc cô ta một cái, sau đó xoay mặt nhìn về phía Dương Tử Mi.

- Tử Mi, em muốn vay bao nhiêu tiền?

- Hai trăm triệu.

Dương Tử Mi vừa nói xong, ai nấy sợ tới mức tim đập loạn sau đó đồng loạt nhao nhao cả lên.

- Hai trăm triệu? Có nhầm không vậy? Cô bé này có biết tiền là cái gì không đó? Cô ta cho đây là giấy lộn muốn có bao nhiêu cũng được sao?

- Rõ ràng đã biết mình thua mà còn cố chống đỡ, thế mà Mộ Dung tiên sinh còn điên theo cô ta, đúng là kỳ lạ!

Tăng Thiên Hoa nghe Dương Tử Mi nói ra con số này cũng phải trợn mắt.

Cả gia tài của ông cũng chỉ có hơn một trăm triệu.

- Nữu Nữu, đừng gây chuyện nữa! Hai trăm triệu không phải dùng để chơi

đùa.

Ông vội vàng nói với Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi cười cười, xoay người lại hỏi Mộ Dung Vân Thanh.

- Mộ Dung tiên sinh, anh có đủ tiền cho em mượn không?

- Anh không có sẵn tiền mặt, nhưng tính cả cửa hàng này và đá thô ở đây nữa thì vừa đủ hai trăm triệu cho em mượn.

Mộ Dung Vân Thanh nói.

- Tốt lắm!

Dương Tử Mi xoay mặt về phía Chu Khiết Oánh nói:

- Chu tiểu thư, hai trăm triệu này cô cược nổi không?

Chu Khiết Oánh nghe Mộ Dung Vân Thanh nói muốn đưa toàn bộ cửa hàng đá thô này cho Dương Tử Mi vay thì tức đến nổi mất tinh tảo.

- Tài sản do tôi đứng tên có ba trăm căn hộ, sao lại không đặt cược nổi chứ?

-Ồ, hóa ra là đại gia nhà đất!

Dương Tử Mi tỏ vẻ bình tĩnh nói:

- Thảo nào mà giá nhà ở Trung Quốc chúng ta tăng nhanh như vậy! Thì ra là bị cô nắm hết trong tay rồi, thật ngưỡng mộ nha!

Chu Khiết Oánh nghe ra ý tứ trào phúng trong lời nói của cô thì đỏ cả mặt.

Chương 837: Thêm tiền đặt cược (2)

Dương Tử Mi và Chu Khiết Oánh ký tên đồng ý, tiền đặt cược là hai trăm triệu.

Mộ Dung Vân Thanh mời mọi người đứng xem xung quanh làm chứng.

Vì Dương Tử Mi chưa đủ tuổi trưởng thành nên Tăng Thiên Hoa đứng ra làm người bảo đảm cho cô.

Rõ ràng đã cược thua ba khối đá thô, mà đối phương lại thắng liên tiếp. Kết quả thắng thua rất rõ ràng, chính ông cũng mất hết tự tin.

Ông không biết Dương Tử Mi lấy đâu ra tự tin, càng không hiểu được người khôn khéo thủ đoạn như Mộ Dung Vân Thanh sao lại hồ nháo cùng cô, đem hết tài sản ra đánh cược.

Ông khuyên Dương Tử Mi nên suy nghĩ kỹ lại, sợ gây nên hậu quả nghiêm trọng.

- Ông cậu, cháu sẽ chịu mọi trách nhiệm, ông cứ yên tâm!

Dương Tử Mi an ủi ông.

- Chu Khiết Oánh này tục sự rất đáng ghét, cô ta xem thường cháu thì thôi đi, vậy mà còn dám không tôn trọng ông! Dù cô ta có là Đổ Thần vạn năng, cháu mà không đạp cô ta xuống dưới chân thì không thể nuốt trôi cơn giận

này.

Tăng Thiên Hoa cũng không nuốt trôi cơn giận này nhưng hai trăm triệu đầu phải trò đùa mà mình thì lại không có tý phần thắng nào.

Nhưng ông vừa thấy Chu Khiết Oánh mở miệng đồng ý, cũng không thể nào bình tĩnh được, xúc động ký tên vào giấy đánh cược.

Số tiền đánh cược trên trời này gây chấn động toàn bộ phố đồ thạch.

Mọi người đều dùng ánh mắt như thấy kẻ điên nhìn ba người Dương Tử Mi, Tăng Thiên Hoa và Mộ Dung Thanh Vân. Họ cảm thấy đầu óc ba người này đều bị úng nước rồi.

Hành động này của bọn họ khiến nhà cái ở bên ngoài run rẩy.

Ba người Mộ Dung Vân Thanh vừa đặt cược bốn mươi triệu vào ván cá cược bên ngoài do ông ta làm nhà cái. Tỷ lệ là một ăn năm, nếu Tăng Thiên Hoa mà thắng thì ông ta sẽ phải mất hai trăm triệu đấy.

Số người đặt cược cho Chu Khiết Oánh tuy nhiều nhưng tiền lại không nhiều, tổng cộng còn chưa đến mười triệu.

Ông ta vốn cho rằng mình sẽ kiếm được lãi, ai ngờ ba người kia lại điên cuồng đặt thêm tiền, ông ta cảm thấy mình không xong rồi.

Vì vậy, ông ta vô cùng hối hận sao mình lại đặt ra tỷ lệ đánh cược cho Tăng Thiên Hoa cao như vậy.

Dương Tử Mi nhìn ông, nhếch mép cười đầy ẩn ý, cười đến nỗi ông ta thấy hơi sợ hãi.

Không sai, Dương Tử mi muốn ông ta phải thật hối hận. Thậm chí phải hộc máu, ai bảo ông ta lại nghiêng về phía Chu Khiết Oánh nhiều thế chứ.

Khối đá thô thứ tư bắt đầu được đưa lên vị trí giải thạch.

Lần này, Dương Tử Mi không chọn khối đá thô không có giá trị mà chọn một khối đá thô có ngọc do Tăng Thiên Hoa chọn lúc trước.

Người giải thạch bên cạnh Chu Khiết Oánh cũng bắt đầu chuẩn bị giải thạch.

Người xem chăm chú nhìn hai bên.

Bọn họ phát hiện, lần này Dương Tử Mi không còn tùy tiện cầm dao cắt đá thô thành tám mảnh nữa mà bắt đầu cẩn thận cắt.

Giải thạch ngoài việc cần thể lực ra thì còn cần kỹ thuật nữa, người chưa từng lấy những viên đá bình thường để tập cắt vài năm thì sẽ không dám cắt đá thô có khả năng cho ra phỉ thúy.

Mà việc cần thể lực, cũng không phải cô bé nhu nhược như Dương Tử Mi có thể làm được.

Nhưng kỳ lạ là, con dao kia khi được cô cầm trên tay như lập tức trở nên có sinh mệnh vậy.

Mà khối đá thô cứng rắn kia thì như thể đậu phụ, bị cô cắt ra từng mảnh trên mặt đất, phần bị cắt ra kia vô cùng bằng phẳng.

Lại nhìn thủ pháp của cô, chỉ có thể dùng “nhanh - chuẩn - hiểm” để hình dung.

Cô nhìn rất xinh đẹp, thần thái yên tĩnh, ngón tay trắng nõn thon dài cầm dao giải thạch không nhanh không chậm cắt, động tác lưu loát, tư thế tuyệt đẹp mang lại cho mọi người một loại kích thích thị giác mạnh mẽ, khiến ánh mắt mọi người bị hấp dẫn lại không thể rời mắt.

Chương 838: Ai mới là người cười cuối cùng? (1)

Mọi người kinh ngạc phát hiện, bản lĩnh và kỹ xảo giải thạch của cô không hề thua kém sư phụ giải thạch có mấy chục năm kinh nghiệm bên cạnh chút nào, thậm chí nhìn qua còn thấy cô thành thạo hơn.

Bây giờ là mùa hè, thời tiết nóng bức.

Sư phụ giải thạch vì vừa phải dốc hết sức giải thạch vừa bị Chu Khiết Oánh ở một bên chỉ trở mà toàn thân đổ mồ hôi, ướt đầm quần áo.

Còn bên phía Dương Tử Mi thì giống như đang thái đậu hũ, không phí chút sức lực nào. những mảnh phế liệu dư thừa nhanh chóng bị dao cắt rơi xuống, mà trên mặt cô không có chút dấu hiệu mệt mỏi nào, cứ nhàn nhã lạnh nhạt, khóe môi mỉm cười, trên trán không có lấy một giọt mồ hôi chỉ có một nốt ruồi son càng làm làn da cô thêm trắng như tuyết.

Sao lại như vậy được?

Một cô bé chỉ hơn mười tuổi sao lại có sức lực và kỹ thuật giải thạch như vậy được?

Tăng Thiên Hoa bị người thân này của mình làm cho sợ ngây người.

Ông đã giải thạch hơn hai mươi năm, biết rõ việc này rất khó làm. Ông vốn nghĩ Dương Tử Mi không biết làm, nào ngờ cô làm rất tốt.

Chẳng lẽ cô học giải thạch với Mộ Dung Vân Thanh từ khi còn bé tí sao?

Khi sắp cắt đến phi thủy, Dương Tử Mi buông dao ra, cầm đá mài mà mài.

Đá mài ở trong tay cô như có sự sống vậy. Một lớp bụi đá rơi xuống, một màu xanh lục như viền sơn xuất hiện trên tay cô.

- Có... ngọc!

Một người tinh mắt kêu lên, âm thanh mang theo sự kinh ngạc không tin nổi.

Tất cả mọi người đột nhiên im lặng khoảng một phút, sau đó bắt đầu có người xuýt xoa:

- Đúng là có ngọc kìa!

- Ra một viên ngọc thì thế nào? Chẳng phải tôi đã giải ra được ba khối phi thủy rồi đấy à?

Chu Khiết Oánh đứng bên cạnh khinh thường nói:

- Hơn nữa mới thấy một tẹo màu xanh, không chừng chỉ là chút ngọc dính vào vỏ thôi!

Mọi người nghe cô ta nói thế, nghĩ lại cũng thấy có lý.

Bên này chẳng qua mới là lần đầu thấy ngọc thôi, chẳng có gì ghê gớm cả. Huống hồ bốn khối mao liêu còn lại kia vừa bé vừa xấu, cứ cho là cắt ra thấy ngọc thì sức cạnh tranh cũng không cao. Trừ khối mao liêu lớn bị nấm mốc ăn kia còn có chút uy hiếp, nhưng có thể nó đã bị nấm ăn hết rồi.

Nhìn thấy trong số mao liêu mình chọn cuối cùng cũng có một khối có ngọc, trong lòng Tăng Thiên Hoa kích rất kích động nhưng trên mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh như cũ, cầm một thìa nước trong đi lại.

Gột rửa đi lớp bụi màu xanh, bề mặt của ngọc càng thêm xanh sẫm.

Tính chất của khối phi thủy này nằm giữa mức trong suốt và không trong suốt, giống như gạo nếp được nấu chín. Thế nên được gọi là "Băng nhu chủng", cao cấp hơn "Thanh hoa chủng" một bậc.

- Là "Băng nhu chủng!"

Người đứng xem đều gấp gáp.

- Bây giờ phải xem kích thước khối phi thủy này to nhỏ thế nào, nhỡ đâu kích thước lớn thì có thể bằng giá khối phi thủy thanh du chủng của Chu tiểu thư đó.

- Sợ cái gì? Không phải còn những hai khối à.

Có người đáp lại.

- Ừ, cũng phải!

Dương Tử Mi tiếp tục thông thả dùng đá mài mài ra toàn bộ khối phi thủy, nó lớn bằng nắm tay của người đàn ông trưởng thành. Tỷ lệ này rất tốt, tuy chỉ là "Băng nhu chủng" nhưng lại sạch sẽ không chút tỳ vết, hình dáng lại tự nhiên giống như một tượng Phật đang ngồi, sau này có thể dựa vào đường nét có sẵn mà điêu khắc thành tượng Phật thật, giá sẽ rất đắt.

Chuyên gia giám định nói khối phi thủy này giá khoảng ba trăm vạn.

Mà khối mao liêu bên kia của Chu Khiết Oánh đã bị sư phụ giải thạch cắt hết ra hết rồi. Lần này không xảy ra kỳ tích như ba lần trước, không thấy chút màu xanh nào, đổ thua.

Thấy mình đổ thua một khối mao liêu, sắc mặt Chu Khiết Oánh hoàn toàn chùng xuống.

Vốn dĩ chuyện đổ thua là điều hết sức bình thường trong giới đổ thạch, trước kia cô ta cũng trải qua không ít lần rồi, cũng không quan tâm lắm đến việc đổ thua. Nhưng lần này thì khác, cô ta không thể thua được thế nên chỉ đổ thua một khối thôi cô cũng rất khó chịu.

Chương 839: Ai mới là người cười cuối cùng? (2)

Vì muốn để Chu Khiết Oánh tràn đầy hi vọng, sau đó ngã xuống sẽ thảm bại hơn nên Dương Tử Mi đã chọn khối đá thô không có ngọc trong năm khối đá thô còn lại để cắt.

Đương nhiên, cũng để tránh cho con nhãi này nghi ngờ cô có khả năng đặc biệt.

Khối thứ năm cả hai người đều đổ thua.

Chu Khiết Oánh thở nhẹ một hơi, cảm thấy mình thắng là cái chắc lại bắt đầu châm chọc khiêu khích.

- Người nào đó đừng tưởng rằng mới cắt ra được một khối phỉ thúy là có thể hoà với tôi. Còn ba khối nữa cơ đấy, cứ cho ba khối đá rẻ tiền kia có ngọc thì có thể so sánh với "Kim ti lục phỉ" và "Phỉ thúy đỏ" của tôi sao? Đừng mơ mộng hão huyền nữa, chờ mà đưa cho tôi hai trăm triệu đi!

- Ha ha...

Dương Tử Mi bật cười, không thèm lắng lời tranh cãi với cô ta làm gì, đỡ tốn nước bọt dù sao người phải học máu cũng không phải là cô mà là chính cô ta.

Dương Tử Mi lấy khối đá thô đầu tiên cô chọn cho Tăng Thiên Hoa đưa cho người ta đặt lên bàn giải thạch.

Ánh sáng phát ra từ khối đá thô này hơi đặc biệt, có thể là loại thanh du nhưng kích thước chắc không nhỏ vì diện tích ánh sáng phát ra của ngọc không hề nhỏ.

Dương Tử Mi dùng tay cẩn thận cảm nhận một chút cảm giác từ khối phi thủy truyền đến, chọn một vị trí tốt, bắt đầu cắt xuống.

Tư thế và động tác khi cắt của cô rất ấn tượng và thanh thoát, mọi người thấy mình như đang thưởng thức biểu diễn nghệ thuật vậy, ánh mắt không tự chủ được đều dừng lại trên người cô, ngược lại không ai chú ý lắm đến sự tình bên phía Chu Khiết Oánh.

Cắt được bốn nhát thì một mảnh ánh sáng màu xanh sáng bóng lộ ra ngoài.

- Có ngọc! Có ngọc!

Tăng Thiên Hoa vui mừng hét lên, quên luôn chuyện phải giả vờ bình tĩnh.

- Thật sự lại có ngọc! Khối thứ hai có ngọc rồi!

Những người khác cũng kêu lên, sau đó nhìn về phía Chu Khiết Oánh phát hiện đá thô đã bị cắt ra hơn một nửa mà không thấy một tý màu xanh của ngọc nào.

Mấy người đặt cược cho Chu Khiết Oánh bắt đầu không bình tĩnh nổi, căng thẳng nhìn khối phi thủy trên tay Dương Tử Mi được hoàn toàn giải ra ngoài.

Khối phi thủy được cắt ra có hình dạng thô dài như cẳng chân, đặt vào trong chậu nước rửa qua một lần thì có màu xanh mượt. Đặt trong bàn tay trắng nõn của Dương Tử Mi càng thêm thanh u thanh nhã hơn, khiến cho

người ta yêu thích.

- Nữu Nữu, đưa cho ông xem!

Tăng Thiên Hoa đón lấy khối phỉ thúy, ngón tay sờ đi sờ lại trên mặt ngọc, trên mặt hiện rõ sự yêu thích.

Cả đời ông chơi đồ thạch, chưa từng đồ ra khối phỉ thúy nào to như vậy, dù nó chỉ là loại thanh du.

Nhìn thấy khối phỉ thúy này lớn như vậy, sắc mặt Chu Khiết Oánh chùng xuống.

Chuyên gia giám định tuyên bố, khối đá thô này có giá khoảng sáu trăm vạn.

Trong lòng cô ta càng hoảng loạn hơn.

Tổng giá trị ba khối đá thô của cô là khoảng một nghìn ba trăm vạn.

Mà hiện tại hai khối đá thô của Tăng Thiên Hoa đã là chín trăm vạn, chỉ kém cô ta bốn trăm vạn.

Còn lại ba khối đá thô, nếu khối đá thô kia của Tăng Thiên Hoa không bị nấm mốc ăn mất mà có thể tách nấm ra khỏi ngọc thì đó chính là một khối phỉ thúy cực phẩm thuộc loại băng, giá trị không thể tính nổi.

Trong lòng cô ta bắt đầu hoảng loạn, âm thầm cầu nguyện trong ba khối đá thô còn lại của mình có thể giải ra phỉ thúy cực phẩm để chiến thắng Dương Tử Mi.

Những người đặt cược cho cô ta cũng bắt đầu thấy hồi hận.

Còn về phía người làm nhà cái tổ chức ván đánh cược bên ngoài kia, đã cảm thấy sụp đổ rồi.

Ông ta đi về phía Chu Khiết Oánh, hung tợn uy hiếp nói:

- Chu tiểu thư, tôi đặt hết hi vọng lên người cô rồi đó. Đừng khiến tôi thua sạch đến cả tiền vốn cũng không còn!

- Tôi nhất định sẽ không thua!

Chu Khiết Oánh cắn chặt răng nói:

- Tôi nhất định phải khiến họ thua đến cả tiền vốn cũng không còn!

- Tốt nhất là như vậy! Nếu không...

Ánh mắt gã nhìn vào bộ ngực vì kích động mà phập phồng lên xuống của Chu Khiết Oánh.

- Cô phải trở thành người phụ nữ của tôi!

- Cút!

Chu Khiết Oánh giận dữ chửi bới.

- Không đến lượt cái thứ cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga như ông!

Chương 840: Ai mới là người cười cuối cùng? (3)

Gã nhà cái nghe Chu Khiết Oánh nói vậy, vô cùng xấu hổ, nhỏ giọng chửi một câu:

- Con điếm thối tha...

- Hoàng Đức Thu... Ông nói cái gì?

Chu Khiết Oánh nghe được câu gã vừa chửi mình, tức giận nói:

- Ông chửi ai là con điếm thối tha hả?

- Tôi chả nói ai cả, chỉ nói băng quơ thôi. Ai nghĩ mình là con điếm thì chính là nói người đó!

Hoàng Đức Thu cũng chẳng phải người lương thiện gì.

- Ông...

Chu Khiết Oánh á khẩu không nói lại được, cô ta không thể nói là ông ta đang chửi mình, nếu không thì khác gì tự nhận mình là gái điếm.

Cô ta chỉ biết tức đến nổi đỏ mặt.

Nhìn hai người kia chưa thua mà đã bắt đầu mâu thuẫn nội bộ, Dương Tử Mi rất vui vẻ.

Mấy người đứng xem xung quanh cũng bắt đầu lo lắng mình bị thua, nhưng tiền cược của họ cũng không lớn, cùng lắm thì xem như đổ thua một khối đá thô, cũng chẳng đáng mấy.

Khối đá thô thứ bảy bắt đầu được đưa lên cắt.

Lần này Dương Tử Mi cắt một khối đá thô nhỏ.

Cô không nỡ cắt khối phi thủy vàng kia trước, cô muốn để lại cuối cùng để làm kinh diễm ánh mắt mọi người.

Bên phía Chu Khiết Oánh còn lại hai khối đá thô có bề ngoài vừa to vừa đẹp, ước chừng to bằng một cái bàn lớn nhưng giá chỉ có năm trăm vạn.

Khối đá thô của cô ta có vỏ ngoài màu vàng, ở giữa còn có một cây hoa mặt tùng mọc ngang qua, khả năng có ngọc là 80%, thế nên Chu Khiết Oánh đặt rất nhiều hi vọng vào khối đá thô này. Mong rằng có thể giải ra một khối phi thủy cực phẩm thật tốt thuộc loại thủy tinh, một chiêu đánh bại Dương Tử Mi.

Loại phi thủy là loại được cấu tạo bởi các hạt tinh thể và độ trong của ngọc, căn cứ vào cấu tạo và độ trong suốt mà người ta chia phi thủy thành các chủng loại. Ở giữa mỗi chủng loại không có một giới hạn nghiêm khắc nào nhưng nó có một mức độ riêng nhất định.

Lấy độ trong suốt để phân chia, có thể chia phi thủy thành các chủng loại sau: loại thủy tinh, loại băng chủng, loại du thanh, loại băng nhu, loại phù dung, loại đậu, loại mã nha, loại kiên thanh và một số chủng loại khác.

Trong đó, loại thủy tinh có độ trong suốt cao nhất, trong suốt sáng bóng dựa theo mặt chữ mà giải thích thì là trong suốt như thủy tinh. Loại thủy

tinh có thể nói là tên gọi cao nhất dành cho phỉ thúy, tất nhiên loại thủy tinh cũng có sự phân chia cao thấp khác nhau.

Tiếp theo là loại băng.

Hiện tại, khối phỉ thúy trên tay Dương Tử Mi tuy rất trong suốt nhưng chỉ là loại băng mà thôi, cho dù không bị năm mốc ăn thì cũng không sánh với loại thủy tinh được.

Vì thế lòng tin của Chu Khiết Oánh bắt đầu khôi phục lại.

Đối với Dương Tử Mi mà nói, dù có năm mốc hay không dưới bàn tay của cô thì đều thành phỉ thúy cực phẩm hết.

Đặt tay lên trên, lập tức cảm nhận được một luồng linh khí vô cùng nồng đậm và mạnh mẽ.

Quả là một vật liệu tuyệt vời!

Đợi sau khi cắt khối phỉ thúy này ra ngoài, cô sẽ làm một bộ phụ kiện tặng ông cậu, yếm phù chú vào phù hộ ông bình an.

Cô nhìn ra năm nay ông cậu có một cái hạn lớn, nếu không bình an vượt qua được có thể mất mạng.

Ông xót cho bà nội mình như vậy, cũng rất yêu thương mình cô không mặc kệ nhìn ông gặp nhìn nguy hiểm được.

Tăng Thiên Hoa căng thẳng nhìn động tác giải thạch của Dương Tử Mi, âm thầm cầu nguyện nhất định năm mốc không không được ăn ngọc mà phải hoà quyện với ngọc.

Dương Tử Mi tìm được vị trí phù hợp, bắt đầu dứt khoát cắt xuống, cắt bỏ hết phế liệu thừa thãi xung quanh, sau đó dùng đá mài để mài.

Cô mài hết lớp đá ở bên ngoài, hình dạng khối phỉ thúy này rất đặc biệt giống như một cái chậu, tuy không sâu nhưng rất lớn.

Nhưng năm mốc mọc trên phỉ thúy là thật, năm mốc màu đen lan rộng khắp bề mặt phỉ thúy.

Chương 841: Quanh co (1)

Tăng Thiên Hoa thấy tình huống này, ngón tay phát lạnh thầm kêu không ổn rồi.

Chu Khiết Oánh bên cạnh thấy cô cắt ra được một khối phỉ thúy bị nấm mốc ăn, hơn nửa năm mốc còn lan rất rộng, cười to:

- Ha ha... tôi còn tưởng cắt ra được phỉ phúy cực phẩm chứ, hóa ra chỉ là một khối phỉ thúy rở mặt, thật là xấu xí!

Mấy kẻ đứng xem cũng xôn xao một trận.

Dương Tử Mi không thèm quan tâm đến lời xì xào của người khác, mà cầm khối phỉ thúy cho vào chậu nước sạch trên bàn, tinh tế rửa sạch bề mặt khối đá sau đó cầm lên.

Khối phỉ thúy sau khi được nước sạch gột rửa lập tức trở nên trong suốt.

Màu xanh phong nhã phiêu dật, màu đen u ám phong phú, giống như những đám mây đen bay trên bầu trời vậy. Bố cục phân bố rất có nghệ thuật, không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp tổng thể của khối phỉ thúy chút nào, ngược lại có cảm giác "Xảo đoạt thiên công" (*).

Cô cầm lấy khối phỉ thúy soi dưới ánh mặt trời...

Khối phỉ thúy trong suốt như băng, được ánh nắng chiếu vào tỏa ra ánh

sáng mê người.

- Nữu Nữu, là phỉ thúy tốt đó!

Tăng Thiên Hoa dặm chân vui mừng.

- Loại nấm mốc ăn ngọc một cách tinh tế như vậy, đúng là cực phẩm có một không hai đó!

Ngay cả chuyên gia giám định bên cạnh cũng vội vàng đòi Dương Tử Mi mau đưa phỉ thúy cho ông ta xem.

Mấy thương nhân vây xem ngọc thạch cũng đánh hơi được cơ hội làm ăn từ khối phỉ thúy độc đáo này mang lại thì chen chúc lại xem, càng xem càng thấy kỳ lạ.

- Hình dạng khối phỉ thúy này vô cùng tốt, rất xứng với màu với màu xanh pha đen của nó. Chỉ cần điêu khắc thêm một chút là đã có ngay một tác phẩm từ ngọc độc đáo.

Chuyên gia giám định sờ khối phỉ thúy đến mức yêu thích không buông tay.

- Tôi giám định phỉ thúy hơn hai mươi năm rồi mà chưa từng thấy quanh cảnh tượng nấm mốc ăn ngọc nào tinh xảo tuyệt diệu thế này.

- Giá của nó khoảng bao nhiêu vậy?

Có người hỏi.

- Không thể giám định được, chỉ có thể xem người mua bằng lòng trả bao nhiêu thôi.

Chuyên gia giám định đặt khối phi thủy dưới ánh nắng mặt trời nói:

- Những nhà sưu tầm chú ý, khối phi thủy độc đáo này chính là có một không hai nhất định sẽ có giá trên trời. Tôi đoán rằng, giá cao nhất có thể lên tới một trăm triệu!

-Ồ!

Ai nấy kêu gào đứng dậy, vô cùng hối hận sao mình lại không đặt cược cho Tăng Thiên Hoa chứ, hơn nữa còn đặt một ăn năm.

Nhà cái Hoàng Đức Thu mặt mày xanh mét.

Đúng lúc này, từ bên phía Chu Khiết Oánh cũng vang lên tiếng reo hò vui mừng.

- Có ngọc! Có ngọc!

Ánh mặt mọi người đều chuyển hướng sang bên đó.

Chỉ nhìn thấy khối mao liêu đã bị cắt ra một nửa lộ ra một khối ngọc màu xanh to bằng nắm tay trẻ con, màu sắc rất sáng, rất xanh.

Chu Khiết Oánh vội vàng múc một gáo nước, cẩn thận dội lên mặt ngọc để rửa trôi lớp bụi bẩn ở trên màu xanh.

Khối thủy tinh xanh biếc sáng bóng, tính chất nhẵn nhụi nhìn tinh khiết không tì vết, vẻ đẹp rất thuần khiết sáng sủa, vừa đậm vừa đều màu như là tất cả màu xanh trên thế gian đều tập trung hết lại đây vậy.

- Loại thủy tinh màu lục đế vương!

Có người hít một hơi thật sâu kêu lên.

Vài người đặt cược cho Chu Khiết Oánh vốn vì Dương Tử Mi giải ra một khối phi thúy bị năm mốc ăn khác thường mà uế oải, nháy mắt đều sung sướng phần khởi.

Khuôn mặt xanh mét của Hoàng Đức Thu cũng trở nên hồng hào, bình tĩnh lại trong lòng thầm chửi: "Con điểm thối này vận may thật tốt, thế mà lại giải ra màu lục đế vương!"

Loại thủy tinh màu lục đế vương là cực phẩm phi thúy, thế gian khó gặp.

Dùng loại màu lục đế vương để làm trang sức, dù là nhỏ như cái móng tay cũng bán được mấy chục vạn.

Nếu lần này Chu Khiết Oanh có thể giải ra một khối phi thúy màu lục đế vương bằng năm đấm nhỏ, không chừng sẽ gây chấn động toàn bộ giới giải thạch trở thành một truyền thuyết.

Mà được nhìn thấy phi thúy màu lục đế vương ra đời, cũng là một loại phước lành tuyệt vời may mắn.

Ánh mắt mọi người hoàn toàn rời khỏi phía Dương Tử Mi, im lặng nhìn vào phi thúy màu lục đế vương bên này, chờ nó kinh diễm ra đời.

(*) Xảo đoạt thiên công: Ý nói đến việc vô cùng tinh xảo khéo léo, tuyệt hảo đến mức sánh ngang với trời.

Chương 842: Quanh co (2)

Dương Tử Mi cảm thấy kỳ lạ, cô không thấy khối đá thô kia toả ra ánh sáng của ngọc nòng đậm tỳ nào, chỉ có một chút ánh sánh màu xanh nhàn nhạt. Theo lý mà nói sao mà giải ra phi thúy màu lục đế vương được.

"Chẳng nhẽ mình nhìn nhầm?"

"Cũng có thể do lớp đá bao quanh bên ngoài quá dày nên mới ảnh hưởng đến tầm nhìn của mình?"

Dương Tử Mi mở thiên nhãn ra nhìn, vẫn chỉ phát hiện chút ánh sáng màu xanh rất mỏng manh.

Cô nghĩ cẩn thận lại, không khỏi mỉm cười.

- Cắt cho cẩn thận! Đây là đế vương lục, không được làm hỏng nghe chưa.

Chu Khiết Oánh căng thẳng nhìn đao pháp của sư phụ giải thạch kia, liên tục sai bảo, giờ tay chỉ trở trên khối đá thô.

- Cắt ở đây cho cẩn thận, ngàn vạn lần không được chạm vào phi thúy của tôi.

Con dao trên tay sư phụ giải thạch vừa định cắt xuống, cô ta lại kích động la lên.

- Cắt như thế không đúng, rất dễ làm hư phỉ thủy. Muốn không hư thì phải dùng đá mài mà mài từng chút một!

Sư phụ giải thạch bị cô ta chỉ trở đã sớm không kiên nhẫn nổi, huống hồ ông còn đang giúp cô ta giải thạch không công.

Ông là nhân viên của Mộ Dung Vân Thanh, nếu Dương Tử Mi mà thắng ông còn được hưởng hơn hai nghìn vạn phúc lợi đấy.

Hiện tại bốn phía xung quanh khối đá thô còn cả đồng đá phế liệu vừa to vừa dày, bắt ông dùng đá mài để mài không phải muốn ông chết sao.

- Chu tiểu thư, nếu cô đã không tin tưởng trình độ của tôi vậy thì tìm người khác tài giỏi hơn đi!

Vốn dĩ việc tự tay giải ra một khối phỉ thủy cực phẩm là mơ ước lớn nhất trong cuộc đời sư phụ giải thạch.

Nhưng bị một người không tin tưởng chỉ trở như vậy, ông rất phẫn nộ.

Sư phụ giải thạch lập tức tức giận nói.

- Có gì ghê gớm chứ? Chẳng nhẽ toàn bộ ở đây chỉ có mỗi ông là sư phụ giải thạch chắc? Đây là đế vương lục đấy, ông cả đời còn chưa từng giải được cực phẩm đâu! Tôi bảo ông cẩn thận chút thì làm sao? Không biết lấy cái thái độ đó ở đâu ra?

Chu Khiết Oánh quát to.

- Xin lỗi, phiền cô mời người khác giỏi hơn!

Sư phụ giải thạch tức giận ném dao giải thạch xuống.

- Hoàng Đức Thu, không phải biết giải thạch à? Ông làm đi!

Chu Khiết Oánh nhìn về phía Hoàng Đức Thu ra lệnh nói.

- Chu tiểu thư, con người tôi thô lỗ, tay chân vụng về chẳng may làm hỏng đế vương lục của cô, tôi biết lấy gì đền? Tốt hơn cô nên tìm người khác đi!

Hoàng Đức Thu còn lâu mới làm cái việc phí sức mà chẳng được biết ơn này.

- Chỗ này có sư phụ giải thạch giỏi nào không? Giúp tôi một chút, đây là đế vương lục đấy! Có thể tự tay giải nó ra chính là phúc khí của các người!

Chu Khiết Oánh nhìn bốn phía xung quanh hỏi.

Ở bên trong phố đồ thạch, mỗi cửa hàng đều có một vị sư phụ giải thạch để giúp khách hàng giải thạch miễn phí.

Sư phụ giải thạch thì có rất nhiều nhưng ai nấy vừa được thấy cảnh cô ta tỏ thái độ chống đối với một sư phụ giải thạch, ai cũng không muốn nhận làm công việc đã tốn sức còn không được biết ơn này.

Thấy không ai bằng lòng giải thạch giúp mình, Chu Khiết Oánh có chút nóng nảy.

Dù cô ta đồ thạch cũng sẽ không giải thạch, cô ta không làm nổi cái việc vừa tốn sức vừa cần kỹ thuật này.

- Tôi thuê sư phụ giải thạch với giá cao, ai giúp tôi, tôi trả một vạn!

Cô ta nói to.

Chẳng có ai bằng lòng nhận lời.

- Năm vạn!

Cô ta khẽ cắn môi nói:

- Đây là giá cao nhất rồi, các người làm nghề này tiền lương một tháng nhiều nhất cũng chỉ có một vạn! Chẳng lẽ còn không có ai muốn làm à?

Khi cô ta ra giá năm vạn đã có người nóng lòng muốn thử.

Thứ nhất là sẽ kiếm được năm vạn.

Thứ hai tự tay mình có thể cắt ra một khối phỉ thúy cực phẩm, thật là một loại may mắn.

Nhưng câu nói lúc sau của Chu Khiết Oánh, thật là làm tổn thương lòng tự trọng người khác.

Chẳng có ai bằng lòng giúp cô ta giải thạch cả.

Chương 843: Quanh co (3)

Khi Chu Khiết Oánh ra giá mười vạn để tìm người, cuối cùng cũng có một người nhận lời cô ta.

Con trai vị sứ phụ giải thạch này đang nằm viện, trong nhà cần tiền gấp nghe thấy cô ta trả mười vạn, ông chỉ do dự một chút rồi lập tức bước ra nói với Chu Khiết Oánh:

- Tôi làm!

Chu Khiết Oánh nhìn ông ta một cái rồi cau mày.

Vị sứ phụ giải thạch này vì có con bị ốm mà mặt mày u sầu, lông mi sụp xuống, mặt vàng như nến, tóc khô xơ xác đầy vè xui xẻo.

Đổ thạch cũng là một loại đánh cược, sợ nhất là dính phải xui xẻo.

- Ông thì thôi đi, nhìn là thấy xui xẻo rồi. Đừng làm ảnh hưởng đến vận may của tôi.

Chu Khiết Oánh nói chuyện không chút nể mặt khoát tay.

Khoé môi sứ phụ giải thạch kia hơn run lên, cắn chặt răng đi ra ngoài.

- Mười vạn! Cho ai giúp tôi giải thạch!

Chu Khiết Oánh tiếp tục kêu lên.

Thái độ chua ngoa của cô ta với sư phụ giải thạch vừa này khiến rất nhiều người bất mãn, nhất các sư phụ giải thạch khác.

Không ai bằng lòng nhận lời cô ta, thậm chí trong lòng còn thầm mong cô ta đổ thua. Tốt nhất để vương lục biến thành chút màu xanh ở vỏ ngoài.

Dương Tử Mi đứng một chỗ buồn cười nhìn Chu Khiết Oánh.

"Người phụ nữ này, đúng là chỉ biết có mỗi bản thân mà không thêm để người khác vào mắt!"

Chu Khiết Oánh tăng giá lên đến mười lăm vạn mà vẫn không có ai bằng lòng đứng ra.

Vì thế cô ta xoay người nói với Mộ Dung Vân Thanh:

- Mộ Dung tiên sinh, tôi mua đá thô trong cửa hàng của anh, tìm sư phụ giải thạch để giải thạch miễn phí cho tôi là trách nhiệm của anh!

Mộ Dung Vân Thanh không tranh cãi nhiều với cô ta làm gì, gọi một vị sư phụ giải thạch khác lại đây.

- Chu tiểu thư, sư phụ giải thạch trong cửa hàng của tôi ai cũng có mười mấy năm kinh nghiệm. Họ tự có kỹ thuật và ý tưởng của mình với việc giải thạch, không có chuyện làm hư phi thủy mong Chu tiểu thư có thể để họ tự do làm việc, nếu không cô tự mình tìm người khác giỏi hơn đi.

Mộ Dung Vân Thanh lạnh lùng nói với Chu Khiết Oánh.

Trước kia, ấn tượng của anh với Chu Khiết Oánh không tệ lắm, nhưng hôm

nay biểu hiện của cô ta đã khiến anh buồn nôn.

Mặt Chu Khiết Oánh luân phiên đổi màu từ xanh sang đỏ rồi sang trắng.

Cô ta không ngu ngốc, đương nhiên có thể nhận ra ngữ khí và thái độ chán ghét mà Mộ Dung Vân Thanh dành cho mình.

- Được!

Thật sự không tìm được người giải thạch, cô ta đành gật đầu đồng ý.

Sứ phụ giải thạch vào vị trí, chuẩn bị bắt đầu giải thạch. Chu Khiết Oánh lại tiếp tục đứng cạnh chỉ chỉ trở trở.

- Chu tiểu thư, nếu muốn cô tự mình làm lấy đi!

Sứ phụ giải thạch buồn bực nói.

Chu Khiết Oánh đành câm miệng.

Lưỡi dao lại bắt đầu một lần nữa lưu loát làm việc.

Cắt thêm mấy nhát, chợt phát hiện khối phỉ thúy này chỉ là một chút màu xanh dính vào vỏ ngoài. Mỏng như tờ giấy, ở phía sau đều là đá trắng bóng.

- Tôi nhổ vào... Thì ra chỉ là chút màu xanh dính vỏ!

Có người bắt đầu chửi bậy.

- Làm hại tôi mất công chờ!

Chu Khiết Oánh không tin nổi nhìn mảnh phỉ thúy mỏng dính kia, miệng

thì thảo:

- Chuyện này... sao có thể như vậy? Chuyện này... Sao có thể như vậy? Làm ơn giúp tôi cắt hết nửa đá thô còn lại đi, biết đâu phỉ thúy thật đang ở bên trong.

Sư phụ giải thạch cẩn thận cắt tiếp, đến khi khối đá thô được cắt ra hết cũng không hề nhìn thấy tí màu xanh nào nữa trừ một mảnh màu xanh dính vào vỏ kia.

Chu Khiết Oánh cầm mảnh ngọc màu xanh mỏng manh dính vào vỏ kia kia lên, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy.

Chỗ ngọc dính vào vỏ này tuy là đế vương lục nhưng lại quá mỏng, nhiều nhất chỉ có giá một trăm vạn căn bản không thể so sánh với khối phỉ thúy có năm mốc kia của Dương Tử Mi được.

- Đúng là xúi quẩy, hoá ra chỉ là chút màu xanh dính vỏ. Làm hại tôi phí công vui vẻ!

Có người bắt đầu chửi bậy.

- Con điếm thối, mày dám làm hại tao mất hết vốn liếng, tao tìm mày tính sổ!

Hoàng Đức Thu nghĩ đến việc mình thua mất hai trăm triệu, trong lòng lập tức run rẩy không nhận được chửi lớn

Chương 844: Trình diễn trò hay (1)

Hoàng Đức Thu, mày dám chửi tao?

Chu Khiết Oánh hỗn hển khó thở nghe thấy âm anh chửi tục của Hoàng Đức Thu, lập tức cầm mảnh đế vương lục ném về phía Hoàng Đức Thu.

Vì sau lưng Hoàng Đức Thu có rất nhiều người nên ông ta không tránh được, trán bị mảnh phi thủy kia đập trúng máu tươi ào ào chảy ra.

Mảnh đế vương lục kia rơi xuống mặt đất, vỡ tan tành thành vô số mảnh nhỏ khiến mọi người sợ hãi một phen.

Dù mảnh đế vương lục này rất mỏng nhưng vẫn là đế vương lục, điêu khắc thành một cái lá cũng có giá trên trăm vạn. Vậy mà bị Chu Khiết Oánh dùng để ném người ném nó thành mảnh vụn luôn, ai nấy đều tiếc hận không thôi.

Chu Khiết Oánh cũng nhận ra mình phạm phải sai lầm.

Cô ta kinh ngạc nhìn những mảnh nhỏ màu xanh trên mặt đất mà lòng đau muốn chết, vội vàng cúi người lấy tay nhặt nhanh những mảnh vỡ lên.

Ai ngờ tay chân cô ta luống cuống bị mảnh vỡ bén nhọn đâm rách tay, đau đớn kêu gào.

Đầu Hoàng Đức Thu bị cô ta đập chảy máu, ông ta vừa lấy tay che đầu vừa

chửi bậy.

- Con điếm thối tha, mày dám ném tao?

- Tao ném mày thì sao?

Chu Khiết Oánh đứng thẳng dậy, hoàn toàn mất hết hình tượng, chửi ầm lên.

- Mày dám chửi tao là con điếm... Mẹ mày mới là điếm, cả nhà mày đều là điếm!

Chát!

Mặt Chu Khiết Oánh bị Hoàng Đức Thu hung tợn cho một bạt tai.

Hoàng Đức Thu là người có hiếu, khi mẹ ông ta còn trẻ để nuôi lớn ông ta mà phải bán rẻ nụ cười. Vì vậy ông ta ghét nhất người khác gọi mẹ mình là điếm.

Mặt Chu Khiết Oánh nóng rát, không tin nổi nhìn Hoàng Đức Thu.

- Hoàng Đức Thu, mày dám đánh tao? Tao sẽ khiến mày không còn chỗ dung thân ở đất Quảng Nguyên này!

- Ồ!

Hoàng Đức Thu hừ lạnh một tiếng.

- Đừng tưởng bố mày là thị trưởng mà tao sợ mày! Chu Khiết Oánh, tao nói cho mày biết, tao có video bố mày chơi gái, mua quan bán chức... Nếu muốn chết, chúng ta cùng chết!

Ông ta vừa dứt lời, tất cả xung quanh đều ồ lên.

Thị trưởng Chu bình thường là người có hình tượng đứng đắn, trung hậu, thành thật, là một quan chức tốt, liêm khiết chính trực,... Không ai ngờ đến sau lưng lại chơi gái, mua quan bán chức như thế.

- Mà nói vậy ư hả?

Mặt Chu Khiết Oánh đỏ bừng.

- Bố tao chí công vô tư, không thích gái gú! Mà dám ở đây nói nhảm, mà có tin tao báo cảnh sát bắt mày không?

Hoàng Đức Thu dứt khoát xé rách da mặt, hừ lạnh.

- Tao nói nhảm? Ha ha... có đúng hay không thì mày về hỏi thử ông bố chí công vô tư, không thích gái gú của mày đi!

- Mày... Mày...

Chu Khiết Oánh cúi xuống nhặt một cục đá nhỏ ở dưới đất lên, lại hướng về phía Hoàng Đức Thu mà ném.

Hoàng Đức Thu lần này đã khôn hơn, nhanh chóng cúi người xuống.

Hòn đập trúng người đứng sau ông ta.

Người kia cũng bắt đầu chửi bậy...

Dương Tử Mi thản nhiên nhìn khung cảnh hỗn loạn trước mắt, Chu Khiết Oánh lúc này không khác gì một mụ đàn bà chanh chua đang chửi bới.

- Tiểu Mi, không thể để bọn họ gây chuyện được. Cứ tiếp tục thế này, họ sẽ quyt nợ mất!

Mộ Dung Vân Thanh nói với Dương Tử Mi.

- Đúng!

Dương Tử Mi gật đầu, lặng lẽ ra tay bắn ra âm sát khí khiến cẳng chân Hoàng Đức Thu và Chu Khiết Oánh không cử động được, tránh bọn họ thừa dịp chạy mất.

Hai người đó chỉ thấy chân chợt lạnh, không đứng thẳng nổi, đồng loạt quỳ xuống đất.

Hai người vốn đứng đối diện nhau, bất ngờ cùng quỳ xuống khiến hai cái đầu va phải nhau...

Chu Khiết Oánh thê thảm kêu lên, ôm cái trán đau nhức, tát Hoàng Đức Thu một cái.

Hoàng Đức Thu đương nhiên không bằng lòng yếu thế, tát lại cô ta một cái.

Chu Khiết Oánh lại giơ tay lên tát lại...

Hai người cứ ông một tát, bà một tát... đánh cho đối phương mặt sưng phồng, tai ù đi, khoé miệng chảy máu...

Người vây xem cạn lời nhìn hai người họ giống như biểu diễn đánh qua đánh lại, cảm thấy cuộc sống ngày càng có nhiều phần kích. Người sống trên đời, chuyện gì cũng có thể gặp được.

Chương 845: Trình diễn trò hay (2)

- Nếu hai vị muốn đánh nhau thì kết thúc ván đánh cược này đi rồi ra ngoài mà từ từ chém giết!

Mộ Dung Vân Thanh tiến lên, dùng ngữ khí chán ghét nói với hai người họ.

Hai người họ dừng động tác, giật mình ôm mặt.

Hiện tại, việc quan trọng nhất với họ không phải là chém giết lẫn nhau mà là có thể thắng ván đánh cược này.

Nếu Chu Khiết Oánh thua, Hoàng Đức Thu cũng phải thua.

Lợi ích của hai người họ đã bị buộc thành một.

Hơn nữa số tiền đặt cược của họ đã được công chứng, không thể ăn quyết được.

- Chu tiểu thư, bây giờ hai bên đều còn lại một khối đá thô cuối cùng, nhanh chóng cắt ra cho rõ ràng đi! Cứ chậm trễ thế này thì không tốt cho ai cả!

Mộ Dung Vân Thanh lạnh lùng nói.

Lúc này mặt Chu Khiết Oánh đã bị đánh sưng phù thành đầu heo, tóc tai bù xù vô cùng thảm hại.

Hơn nữa còn ở ngay trước mặt người đàn ông trong lòng cô.

Nhưng cô ta đã không thể xấu hổ hơn nữa rồi!

Nếu lần này cô ta đánh cược thua, sẽ phải thanh toán cho Dương Tử Mi hai trăm triệu. Đó là toàn bộ tài sản của cô ta, cô ta sẽ trở thành hai bàn tay trắng.

Cô ta không thể trở thành hai bàn tay trắng được!

Hoàng Đức Thu lúc này bắt đầu muốn chết.

Tài sản của ông ta dù có một tỷ nhưng hai trăm triệu cũng không phải số tiền nhỏ, thật sai lầm khi hoàn toàn tin tưởng Chu Khiết Oánh sẽ thắng mà đặt ra tỷ lệ đánh cược cao như vậy, thật ngu xuẩn.

Ông ta hận chết Chu Khiết Oánh.

Chu Khiết Oánh gắng gượng đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc bảo sư phụ giải thạch giải khối đá thô cuối cùng ra.

Dương Tử Mi cũng bắt đầu giải khối đá thô của mình.

Kích thước khối đá thô này không lớn, sợ làm hỏng phỉ thúy vàng bên trong nên cô không dùng dao mà trực tiếp dùng đá mài.

Khi cô mài đá thô, động tác rất nhẹ nhàng cẩn thận, vẻ mặt tập trung giống như đối đãi với một món đồ trân bảo vậy.

Đá mài ma sát trên đá ra bụi bặm, nhưng không có chút nào dính lên người Dương Tử Mi, tất cả bụi bặm từ tay cô gọn gàng lưu loát rơi xuống đất.

Bên phía Chu Khiết Oánh cũng vừa cắt xuống một nhát, đáng tiếc không thấy chút màu sắc nào của ngọc, chỉ toàn thấy đá trắng bóng.

Lúc này, mọi người phát hiện khối đá trong tay Dương Tử Mi bỗng nhiên lộ ra một chút màu vàng.

- Phỉ thủy vàng?

Tăng Thiên Hoa là người đầu tiên kêu lên, ánh mắt ông chưa hề rời khỏi khối đá thô trong tay Dương Tử Mi.

- Phải!

Dương Tử Mi gạt đầu, động tác trên tay càng nhanh hơn.

Chu Khiết Oánh thấy bên phía Dương Tử Mi có phỉ thủy, lại còn là loại phỉ thủy màu vàng hiếm thấy. Trái tim như bị một bàn tay to dùng sức bóp chặt, chặt đến nỗi khó thở.

Mà Hoàng Đức Thu bên cạnh không ngừng chửi rủa cô ta, các loại từ ngữ khó nghe nhất đều đã được đem ra dùng hết.

Chu Khiết Oánh cố gắng không chửi ông ta, mắt mở to nhìn chăm chăm vào khối đá thô đang được cắt ra kia. Miệng không ngừng lầm bầm: Ra màu xanh, nhất định phải ra màu xanh, nhất định phải ra màu xanh...

Đáng tiếc không như mong muốn.

Khối đá thô kia bị cắt ra hết, đừng nói đến phỉ thủy cực phẩm loại thủy tinh, ngay cả loại hoa thanh cũng không có tý nào.

Mà bên phía Dương Tử Mi đã cắt ra một khối phỉ thúy to bằng trứng ngỗng. Toàn thân có màu vàng, là một khối phỉ thúy vàng cực phẩm trong suốt như băng.

Khối phỉ thúy vàng lấp lánh nằm trên bàn tay trắng nõn của Dương Tử Mi, tuy không được rực rỡ như nắng chiếu vào mặt nước, ánh sáng toả ra bốn phía nhưng lại tinh khiết xinh đẹp khiến tất cả mọi người đều muốn có được nó.

Trong các loại phỉ thúy, màu vàng tương đối hiếm thấy. Từ xa xưa màu vàng đã là màu sắc được hoàng gia sử dụng, màu sắc tượng trưng cho sự cao quý so với các phỉ thúy khác thì quý giá hơn nhiều.

- Xong, xong, xong!

Chu Khiết Oánh vô lực ngã ngòì xuống đất, khoé môi vẫn còn vết máu mấp máy run rẩy thì trào, mặt đại ra, tay chân lạnh buốt...

Chương 846: Người thua nhiều nhất (1)

Chuyên gia giám định sau khi giám định qua đã tuyên bố khối phỉ thúy vàng loại băng này có giá ít nhất là năm trăm vạn.

Nhưng mấy thương nhân châu báu ở đây lại bắt đầu điên cuồng ra giá, đẩy giá lên đến hai trăm triệu.

Khối phỉ thúy vàng này dù chỉ bằng nắm tay, cũng không phải là loại thủy tinh cực phẩm nhưng nổi bật ở chỗ nó có màu vàng vô cùng mỹ lệ, đại diện cho phong cách phú quý cát tường của hoàng gia.

Tiền không có, có thể kiếm.

Nhưng khó mà kiếm nổi một khối phỉ thúy vàng cực phẩm như vậy.

- Các vị, thật xin lỗi! Khối phỉ thúy này tôi muốn giữ làm vật báu riêng, dù có trả nhiều tiền hơn nữa tôi cũng không bán.

Dương Tử Mi cầm phỉ thúy vàng, thản nhiên nói với mọi người vẻ mặt không chút sợ hãi, khí chất hơn người.

Ánh mắt mọi người di chuyển từ khối phỉ thúy vàng sang người cô.

Bọn họ thật sự rất kinh ngạc, một cô bé mới hơn mười tuổi đối mặt với số tiền lớn như vậy mà không hề dao động, đáy mắt vẫn rõ ràng lạnh nhạt như cũ.

Người như thế này chắc chắn được nuôi dạy trong một gia đình không tầm thường.

Vì thế, bắt đầu có người hướng về phía Tăng Thiên Hoa vuốt mông ngựa.

- Ông Tăng, nhà họ Tăng của ông không hổ là danh môn thế gia! Nuôi dạy được một cô bé có khí chất khác hẳn so với người thường, còn nhỏ tuổi mà đã có thể không để ý hơn thua, thật sự bội phục!

Tăng Thiên Hoa đã hoàn toàn kiêu ngạo vì người thân này của mình.

- Đương nhiên rồi, trước kia em họ tôi là tiểu thư số một thủ đô, cháu gái của nó dĩ nhiên không thua kém kẻ nào!

- Khó trách!

Những người khác phụ họa theo, sau đó dùng ánh mắt nhìn Chu Khiết Oánh đang mềm oặt ngồi trên mặt đất.

- Thủ đô dù sao cũng là thủ đô, là người sống dưới chân hoàng thành đó không giống với cái người được gọi là tiểu thư số một của Quảng Nguyên chúng ta. Không có tài cán gì mà cứ tự nhận thông minh hơn người, không ai bì nổi, cũng không biết rằng trên đời này núi cao còn có núi khác cao hơn, người tài giỏi còn có người khác giỏi hơn.

- Con điểm thối tha, đừng có bày đặt ra vẻ Đồ thần nữa! Làm hại tao thua chết rồi!

Nghĩ đến việc mình bị thua hai trăm triệu, Hoàng Đức Thu không nhận được xông vào giật tóc Chu Khiết Oánh.

Mộ Dung Vân Thanh đi đến tách hẳn ra.

- Ông chủ Hoàng, hai người muốn đánh thì đưa tiền đặt cược nợ tôi ra đã!

Dương Tử Mi cũng đi lại nói chuyện với Chu Khiết Oánh.

- Chu tiểu thư, dám chơi thì dám chịu. Bây giờ mời cô thanh toán cho tôi hai trăm triệu, từ nay xem như chúng ta không nợ nhau gì nữa!

- Đồ hèn hạ! Mày cút đi!

Chu Khiết Oánh vừa tức vừa giận như một con bò mẹ cúi đầu giận dữ lao về phía Dương Tử Mi.

Dương Tử Mi đương nhiên sẽ không để cô ta đâm trúng, hơi lắc mình một chút tránh thoát...

Chu Khiết Oánh đâm vào khoảng không, nếu Mộ Dung Vân Thanh không nhanh tay giữ cô ta lại thì cô ta suýt nữa đã đâm đầu vào cây cột bên cạnh.

- Chu tiểu thư, nếu cô muốn đâm đầu vào cột tự tử tôi cũng không cản nhưng đây là nơi làm ăn của tôi, phiền cô tìm chỗ khác.

Trên mặt Mộ Dung Vân Thanh không có bất cứ biểu tình nào, lạnh lùng nói.

Ánh mắt Chu Khiết Oánh hiện lên sự tuyệt vọng nhìn anh, cắn răng nói:

- Mộ Dung Vân Thanh, vì sao anh lại vô tình với tôi như vậy?

- Chu tiểu thư, cô cứ đùa! Giữa chúng ta không có tí tình cảm nào thì sao lại nói tôi vô tình được?

Mộ Dung Vân Thanh khẽ cười nói:

- Đối với cô, tôi chỉ xem cô là khách hàng thôi!

Lời này của anh, giống như một mũi khoan khổng lồ đâm vào trái tim cô ta, khiến cô ta đau đớn không ngừng.

Ngày đó, khi cô lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Thanh Vân ở nơi này đã lập tức bị khí chất đặc biệt của anh hấp dẫn.

Chương 847: Người thua nhiều nhất (2)

Nhìn thoáng qua, anh giống một quý công tử tao nhã dịu dàng, nhìn kỹ lại mới phát hiện trên người anh có một loại khí chất hắc ám mà những người đàn ông khác không có.

Hai loại khí chất cùng ở trên người anh, biến thành một thứ cảm giác mãnh liệt, khiến người khác mê muội.

Là thiên kim tiểu thư số một Quảng Nguyên, lại là đệ tử của Đồ thần tiếng tăm lừng lẫy. Cô vốn vô cùng xinh đẹp vì vậy mắt cao hơn đầu, chưa từng để những người đàn ông theo đuổi cô vào mắt.

Nhưng người cao ngạo như cô lại có tiếng sét ái tình với Mộ Dung Vân Thanh.

Mà anh cũng đối xử nhiệt tình với cô nhưng không hề khác biệt với cách đón tiếp các vị khách lớn khác.

Cô cứ cho rằng anh đang đùa giỡn dùng chiến thuật khi gần khi xa với mình.

Cô cứ cho rằng, cô xuất sắc như vậy, đàn ông chỉ cần gặp qua cô đều sẽ yêu thích cô.

Mộ Dung Vân Thanh cũng có thể giống vậy.

Đáng tiếc, Mộ Dung Vân Thanh không ở lại Quảng Nguyên lâu dài, rất khó khăn mới gặp được anh một lần.

Bây giờ gặp được, lại nhìn thấy anh và một cô bé có quan hệ nhìn qua rất tốt.

Hơn nữa, cô bé kia mang đến cho cô một cảm giác uy hiếp mãnh liệt.

Cô không thể phủ nhận làn da Dương Tử Mi tốt hơn mình, khuôn mặt thanh tú hơn mình, thân hình cũng xinh đẹp hơn mình.

Nhưng cô tin rằng khí chất của cô tốt hơn Dương Tử Mi, địa vị cũng cao hơn, có tiền, có tài năng hơn.

Vậy nên mới muốn thông qua lần đổ thạch này đánh bại Dương Tử Mi, chứng minh cho Mộ Dung Vân Thanh thấy cô mới là tốt nhất, đáng để anh yêu thương nhất.

Lại không ngờ đến mọi chuyện đi ngược lại với mong muốn.

Dương Tử Mi trở thành người thắng lớn nhất.

Mà cô thì thảm hại nhếch nhác, cực kì chật vật không chịu nổi. Mất hết hình tượng trước mặt mọi người, biến thành một mụ điên bị Mộ Dung Vân Thanh chán ghét.

Cô thực sự hận chết Dương Tử Mi.

Nhìn thấy Dương Tử Mi nở nụ cười vân đạm phong khinh, cô chỉ muốn nhào lên xé nát mặt cô ta.

- Chu tiểu thư, đừng nói là cô định quyệt nợ hai trăm triệu tiền đặt cược này

đấy? Sao lại thế được, cô đường đường là con gái thị trưởng chẳng nhẽ không có nổi hai trăm triệu? Chỗ tài sản gồm mấy trăm căn hộ của cô đâu rồi?

Dương Tử Mi trêu tức nói.

Kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra!

Giá nhà ở ở thành phố này tăng cao, ít nhiều gì cũng có liên quan đến người nắm giữ trong tay mấy trăm căn hộ.

Cũng vì chuyện này, có không ít người không thể mua nhà ở chỉ có thể trải qua cuộc sống khổ sở thuê phòng trọ ở.

Kiếp trước cô từng sống cảnh trôi dạt khắp nơi, cuộc sống nghèo khó cho cô biết không chỗ ở ổn định rất khổ sở.

Cho nên, bằng bất cứ giá nào cô cũng muốn khiến Chu Khiết Oánh giao ra mấy trăm căn hộ mà cô ta dùng tiền bạc quyền lực có được.

Chu Khiết Oánh coi như là người có cốt khí, huống hồ tiền đặt cược của hai người đều đã công chứng rồi, cô ta có muốn quyt nợ cũng không được.

Cô ta sai người mang toàn bộ giấy tờ chứng nhận nhà đất của cô ta đến, cộng thêm tiền tiết kiệm của cô ta vừa đủ hai trăm triệu thanh toán cho Dương Tử Mi.

Mà Mộ Dung Vân Thanh ở bên kia cũng bắt Hoàng Đức Thu trả gấp năm lần tiền đánh cược, chuyển hết tiền thắng cược vào tài khoản của nhân viên cửa hàng.

Mấy nhân viên kia mừng rỡ như điên, vô cùng biết ơn Mộ Dung Vân

Thanh và Dương Tử Mi.

Ngược lại, những người đặt cược cho Chu Khiết Oánh không ai không uể oải thất vọng, đau khổ rên rỉ.

May mà đặt cược không nhiều, may mà mất số tiền không lớn lắm.

Ván đánh cược này chấm dứt bằng một vở hài kịch, người thắng nhiều nhất là Dương Tử Mi và Mộ Dung Vân Thanh.

Kẻ thua thê thảm nhất là Chu Khiết Oánh và Hoàng Đức Thu.

Mấy người thua cuộc đều đến tìm Hoàng Đức Thu gây chuyện, lần này ông ta gặp phiền phức lớn, tức đến nổi phun ra mấy ngụm máu. Ông ta thề sẽ không bỏ qua cho con điếm thối tha Chu Khiết Oánh.

Sau Khi Chu Khiết Oánh thu xếp mọi thứ ổn thỏa xong, vô cùng oán hận trừng mắt nhìn Dương Tử Mi.

- Đừng vội đắc ý, một ngày nào đó tao nhất định trả lại cho mày gấp bội lần sỉ nhục mà tao phải chịu hôm nay!

- Được, tôi sẽ chờ!

Dương Tử Mi thản nhiên trả lời.

Thái độ không thèm quan tâm của cô càng khiến Chu Khiết Oánh bức bối hơn, trong lòng như đang bị trăm ngàn con rắn độc cắn xé.

Chương 848: Ai là cao thủ?

Một trò cười được hạ màn.

Dương Tử Mi trở thành người thắng lớn nhất, danh tiếng lên cao.

Nhưng mấy khối đá thô đều là dùng danh nghĩa Tăng Thiên Hoa để lựa chọn nên không ai nghi ngờ cô biết đồ thạch, chỉ cảm thấy bản lĩnh giải thạch của cô không tồi. Hơn nữa đặt cược rất mạnh tay, giống như có thể tiên đoán trước tình trạng của Chu Khiết Oánh và Hoàng Đức Thu, không giống việc mà một nữ sinh bình thường có thể làm được.

Thần tiên khó mà cắt được ngọc.

Mọi người đều biết, ngay cả những thiết bị hiện đại nhất cũng không thể xác định được trong đá thô có phi thúy hay không chứ đừng nói đến mắt thường.

Mọi người lập tức cho rằng người có thể đồ ra khối phi thúy có giá trên trời là Tăng Thiên Hoa, lập tức tiếng to tiếng nhỏ gọi Đồ gia lấy lòng ông.

Tăng Thiên Hoa biết rõ, trong bốn khối đá thô giải ra phi thúy chỉ có một khối là do ông chọn, chính là khối phi thúy loại thủy không tốt kia. Còn lại đều là Dương Tử Mi lựa chọn.

- Nữ Nữu, hóa ra cháu biết đồ thạch à?

Tăng Thiên Hoa nhận ra việc mình dạy bảo Dương Tử Mi lúc này trở nên có chút buồn cười.

Ông nằm mơ cũng không nghĩ đến cao thủ đồ thạch thực sự lại là cô mà không phải chính mình, vậy mà ông vẫn ở trước mặt cô múa rìu qua mắt thợ.

- Ông cậu, cháu chỉ biết giải thạch thôi, thực sự chưa từng đồ thạch. Những điều về đồ thạch mà cháu mới biết đều do ông dạy chứ ai.

Dương Tử Mi mỉm cười nói:

- Vừa rồi cháu có thể giải ra phỉ thúy hoàn toàn là do may mắn mà thôi.

Tăng Thiên Hoa nhìn cô.

Ông không phải là trẻ con, đương nhiên không tin những lời cô nói.

Việc dụ dỗ Chu Khiết Oánh đặt hai trăm triệu tiền cược đã chứng minh rằng cô nắm hết mọi việc trong tay, biết rõ chính mình sẽ thắng.

Còn Mộ Dung Vân Thanh dường như cũng biết cô sẽ thắng thế nên mới khoa trương ném ra nhiều tiền đặt cược như vậy.

"Không lẽ hai đứa nó cấu kết với nhau từ trước?"

Ông cũng nghi rằng, Mộ Dung Vân Thanh là đạo diễn lớn nhất.

Bởi vì có thể nào ông cũng không tin được, một cô bé mười mấy tuổi lại có năng lực lớn như vậy. Cho dù là thiên tài, cũng không thể có thiên tài đồ thạch được vì việc đồ thạch nhất định phải cần đến kinh nghiệm được tích lũy qua nhiều năm.

- Nữu Nữu, cháu định làm gì với số phỉ thúy này?

Tăng Thiên Hoa cũng không hỏi nhiều nữa, mà nhìn vào số phỉ thúy đã được Mộ Dung Vân Thanh đặt vào trong hộp gấm hỏi.

- Ông cho cháu hai khối phỉ thúy này được không ạ?

Dương Tử Mi chỉ vào khối phỉ thúy vàng và khối bị nấm mốc ăn nói.

- Đây đều là phỉ thúy được giải ra từ số đá thô cháu chọn, đương nhiên là của cháu rồi.

Tăng Thiên Hoa đưa hết phỉ thúy cho cô nói:

- Hai khối còn lại cũng là của cháu.

- Ông cậu, cháu chỉ cần hai khối thôi. Với lại tiền mua đá thô đều do ông trả, cháu chỉ là "Không thủ sáo bạch lang" (*).

Dương Tử Mi cầm lấy khối phỉ thúy vàng và khối phỉ thúy bị nấm mốc ăn nói:

- Cháu tham lam muốn lấy hai khối phỉ thúy quý nhất, mong ông không đừng phiền lòng ạ.

- Hôm nay cháu đã cho ông mặt mũi, không để con bé nhà họ Chu leo lên đầu lên cổ ông ngồi ông đã thoả mãn lắm rồi. Việc có hay không có chỗ phỉ thúy này ông không quan tâm.

Tăng Thiên Hoa một lần nữa đưa hai khối phỉ thúy còn lại đưa cho cô.

- Cháu đừng khách sáo với ông.

- Được rồi, cảm ơn ông!

Thấy Tăng Thiên Hoa như vậy Dương Tử Mi cũng không thể chê tiền nhiều, nghe lời nhận đồ.

Đương nhiên cô cũng không thể cất phỉ thúy vào nhẫn trữ vật ngay trước mặt ông cậu được, đành bưng lấy.

- Nữu Nữu, con bé nhà họ Chu sẽ không để yên cho cháu đâu. Thế lực của nhà họ Chu ở Quảng Nguyên không nhỏ, nhất định sẽ tìm cháu gây phiền toái nhưng chỉ cần cháu ở cạnh ông thì ông vẫn có thể bảo vệ cháu bình an được. Hay là cháu dọn sang ở với ông đi, ông cháu mình cùng nhau nghiên cứu đồ thạch!

Tăng Thiên Hoa ngày càng yêu thích Dương Tử Mi, hận không thể lúc buộc chặt cô vào mình, lúc nào cũng có thể khoe khoang cùng người khác giống như phụ nữ khoe trang sức vậy.

(*) Không thủ sáo bạch lang: Ý nói không cần dùng sức lực, vũ khí hay bỏ vốn mà chỉ cần dùng trí tuệ, sự xảo trá để thu được lợi

Chương 849: Ông cậu kinh ngạc

c- Ông cậu, cháu không sao! Trước khi thầy giáo cháu khỏi bệnh cháu sẽ không rời khỏi thầy đâu.

Tống Huyền cần cô chữa bệnh, cô không thể để thầy ở lại mà đến nhà Tăng Thiên Hoa ở được.

- Thật không hổ là con cháu nhà họ Tăng, biết tôn sư trọng đạo.

Tăng Thiên Hoa thường thức nhìn cô nói:

- Thầy giáo cháu có được một học trò như cháu chính là phúc khí của cậu ta. Nhưng Nữ Nhi à, cháu còn nhỏ như vậy là công chúa nhỏ của nhà họ Tăng chúng ta, sao có thể đi hầu hạ chăm sóc bệnh nhân được chứ? Ông cậu giúp cháu mời vài hộ lý chăm sóc cậu ta, cháu chuyển đến ở với ông đi, được không?

- Ông cậu, không được đâu! Cháu còn phải chăm cứu cho thầy ấy nữa.

Dương Tử Mi giải thích.

- Chăm cứu? Tuổi cháu còn nhỏ như vậy mà đã biết loại việc bác đại tinh thâm như chăm cứu ư? Thầy giáo cháu bị bệnh gì vậy, tìm thầy thuốc đông y chăm cứu cho cậu ta không phải là được à? Ông biết một vị bác sĩ trung y nổi tiếng của tỉnh, trình độ chăm cứu rất tốt để ông giới thiệu ông ta cho thầy giáo cháu nhé?

Tăng Thiên Hoa kinh ngạc nói.

Dương Tử Mi mỉm cười.

- Trước kia cháu có từng học châm cứu với sư phụ, vừa hay có thể giúp thầy giáo trị liệu, đổi thành người khác cháu không yên tâm. Cháu muốn tự mình điều trị thật tốt cho thầy giáo.

Tăng Thiên Hoa trừng to hai mắt nhìn cô.

- Nữu Nữu, cháu còn điều gì làm ông ngạc nhiên nữa không đây?

- Không có mà, cháu cũng chỉ là một cô bé bình thường thôi!

Dương Tử Mi khiêm tốn cười đáp.

- Ông tin chắc cháu không phải là một cô bé bình thường.

Tăng Thiên Hoa lắc đầu.

- Rốt cuộc Tiểu Tuệ đã dạy dỗ cháu thế nào vậy, nuôi dạy ra một cô bé tốt như vậy?

- Ha ha...

Dương Tử Mi không biết nên trả lời ông thế nào.

Người thực sự dạy dỗ cô là sư phụ Ngọc Thanh.

Vừa nghĩ đến sư phụ mất tích đến nay vẫn chưa có bất cứ tin tức gì, tim cô như bị một bàn tay to bóp một cái, đau đớn biết bao.

Ân tình cô nợ sư phụ vẫn chưa kịp trả.

Thấy thần sắc cô khác thường, trong mắt hiện lên vẻ khổ sở.

Tăng Thiên Hoa vội vàng hỏi:

- Nữu Nữu, cháu sao vậy? Có chỗ nào khó chịu không?

- Ông cậu, cháu không sao cả!

Dương Tử Mi miễn cưỡng cười.

- Chỉ là cháu nhớ đến sư phụ thôi.

- Sư phụ cháu? Không phải là thầy giáo bây giờ của cháu à?

Tăng Thiên Hoa nghi ngờ hỏi.

- Thầy giáo bây giờ chỉ là người dạy về đồ cổ cho cháu thôi, còn người có ân tình rất lớn với nuôi dạy cháu là một vị sư phụ khác.

Dương Tử Mi cũng không muốn giải thích nhiều với Tăng Thiên Hoa, chuyện này thực sự rất phức tạp.

Hơn nữa, cô cũng không muốn để ông phải biết mấy chuyện phức tạp.

Tăng Thiên Hoa nhìn cô hiểu rõ cô không đơn giản, hoá ra cô được như vậy là có liên quan đến vị sư phụ kia chứ không phải do Tiểu Tuệ dạy dỗ nên.

Tuy rằng năm đó Tiểu Tuệ cũng là một cô bé đáng yêu nhưng thực ra tư

chất rất bình thường, không có khả năng dạy dỗ ra một đứa cháu gái như Dương Tử Mi trừ phi là có kỳ ngộ khác.

Thấy cô không muốn nói nhiều, Tăng Thiên Hoa đành kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình lại không hỏi nữa. Lại yêu cầu cô dẫn ông đi xem nơi cô đang ở, xem “Tổng tiên sinh” trong lời nói của cô.

Biết ông quan tâm mình, Dương Tử Mi không lay chuyển được ông đành phải nhận lời.

- Mộ Dung tiên sinh, chúng tôi đi đây, có chuyện gì liên lạc sau!

Dương Tử Mi chào tạm biệt Mộ Dung Vân Thanh.

- Được!

Hôm nay Mộ Dung Vân Thanh lại biết thêm được tài năng đặc biệt của cô, âm thầm tán thưởng cô quả không phải là người thường.

- Ngày mai anh muốn đến thăm Tống Huyền, tên nhãi này bị bệnh cũng không nói với người bạn già như anh tiếng nào.

- Anh ấy không muốn để ai biết cả, sợ truyền đến tai chị Thanh Mai, sợ chị ấy không chịu nổi đả kích. Mộ Dung tiên sinh, anh phải giả vờ là không biết gì hết nhé!

Dương Tử Mi cười khỗ nói:

- Có thể bây giờ anh ấy không muốn gặp ai cả đâu!

Vì phải hóa trị, tóc của Tống Huyền bị rụng rất nhiều, người luôn để ý hình

tượng như anh ấy đương nhiên không muốn gặp người quen. Huống hồ bạn bè bình thường như Mộ Dung Vân Thanh.

Chương 850: Phó bí thư hoàng (1)

Dương Tử Mi và Tăng Thiên Hoa rời khỏi phố đồ cổ.

- Nữu Nữu, cháu đứng đây đợi một lát, ông đi lấy xe.

Tăng Thiên Hoa bảo cô đợi ở đầu phố rồi đi vào bãi đỗ xe lấy xe.

Dương Tử Mi đành đứng chờ, nhân tiện xem tướng cho người qua đường luôn.

Một chiếc xe Audi màu đen dừng lại trước chỗ cô đứng, một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, dáng người hơi béo, tinh thần minh mẫn xách theo một cái cặp tài liệu màu đen bước xuống xe.

Dương Tử Mi thấy người này rất quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu. Lập tức mở thiên nhãn ra nhìn thử, phát hiện ra người đàn ông này chính là phó bí thư thị ủy Quảng Nguyên - Hoàng Hoa Sâm.

Cái tên Hoàng Hoa Sâm này không hề xa lạ với Dương Tử Mi kiếp trước.

Người này về sau con đường làm quan vô cùng thuận lợi, lên đến chức phó chủ tịch ủy ban trung ương. Thường ngày ti vi, báo chí, truyền thông rất hay nhắc đến ông.

Danh tiếng người đàn ông này trong lòng dân chúng cũng không tệ, là người có năng lực làm việc thực sự, lúc đương chức từng làm không ít việc

có lợi cho nhân dân.

Trước kia chỉ được thấy ông trên phương tiện truyền thông, hiện tại trực tiếp thấy mặt quả thật không nhận ra nổi.

Nhưng lúc này trên ấn đường Hoàng Hoa sâm xuất hiện màu đen, là có họa sát thân.

Cô đang định dùng thiên nhãn xem xem ông ta gặp phải kiếp nạn gì thì một chiếc xe tải không biết từ đâu xuất hiện, lao nhanh đến đâm thẳng về phía Hoàng Hoa Sâm đang đứng nghe điện thoại bên cạnh.

Dương Tử Mi không hề nghĩ ngợi, phi thân nhảy tới tóm lấy tay ông, kéo ông sang một bên tránh được cú đâm của xe tải.

Tài xế xe tải thấy đâm không trúng, vội vàng tháo chạy.

Hoàng Hoa Sâm chưa kịp định thần, bàn tay cầm điện thoại run rẩy, mặt trắng nhợt, môi tái đi.

Tài xế chiếc xe Audi vội vàng xuống xe, hỏi han ông:

- Bí thư Hoàng, ông có bị thương ở đâu không?

Hoàng Hoa Sâm dù gì cũng là người đã lăn lộn ở quan trường mấy chục năm, gặp qua không ít chuyện lớn. Tố chất tâm lý rất mạnh mẽ, ông hơi bình ổn lại cảm xúc kinh sợ của mình lại, nói với tài xế:

- Tôi không sao, cậu lập tức cho người chặn chiếc xe tải đâm tôi lại. Tôi muốn xem xem là kẻ nào muốn tôi chết!

- Vâng!

Tài xế vội vàng đi gọi điện báo nguy.

Sau khi Hoàng Hoa Sâm trấn tĩnh lại, nhìn Dương Tử Mi đứng ở bên cạnh biểu tình không thay đổi, vẫn lạnh nhạt như cũ cảm kích nói:

- Cảm ơn cháu gái, nếu không có cháu thì hôm nay tôi mất mạng rồi!

Dương Tử Mi mím môi cười:

- Chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi.

Hoàng Hoa Sâm nhớ lại thân thủ cô khi lôi kéo mình lúc nãy, giống như ẩn chứa sức lực rất lớn. Lại sử dụng một cách xảo diệu, khiến mình dễ dàng tránh được va chạm của xe tải mà bước chân cô không hề lão đảo hay ngã xuống.

Ông tỉ mỉ đánh giá Dương Tử Mi.

"Một cô bé nhìn qua khéo léo, thanh tú, xinh đẹp như vậy sao mà có sức lực lớn thế chứ?"

Ông nghiêm túc nhớ lại, lúc nãy khi ông gọi điện thoại thì gặp được cô.

Cô đứng ở đầu phố đồ thạch, cách ông khoảng mười bước chân, còn chiếc xe tải kia thì đứng cách ông khoảng năm bước chân rồi mới tăng tốc đâm vào ông.

Ông chỉ mơ hồ thấy có một cái bóng trắng nhoáng lên một cái, mình đã bị cô lôi sang một bên rồi.

Nếu quả thật như vậy, cô ấy còn nhanh hơn cả chiếc xe tải.

Chuyện này... Sao có thể?

Chẳng lẽ như lời của các chuyên gia hay nói, khi con người ở trong tình huống khẩn cấp thì bản thân sẽ làm được những việc vượt quá mức năng lực bình thường.

Nhưng dù sao thì hôm nay cô bé này đã cứu ông.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của cô, không hề để chuyện vừa cứu một người vào trong lòng, ngữ khí thản nhiên giống như lời cô nói vậy, chẳng qua là tiện tay làm một việc nhỏ giúp người mà thôi.

Chương 851: Phó bí thư hoàng (2)

- Cô bé, cháu tên là gì? Đây là danh thiếp của tôi, tôi muốn đền đáp ơn cứu mạng của cháu.

Hoàng Hoa Sâm đưa danh thiếp của mình cho Dương Tử Mi và hỏi tên của cô.

Dương Tử Mi cầm lấy danh thiếp nhìn một cái. Quả nhiên là Phó bí thư của thành phố Quảng Nguyên.

- Gọi cháu Dương Tử Mi là được.

Dương Tử Mi khẽ lắc đầu nói:

- Thi ân không cầu báo đáp. Cháu cứu ông chẳng qua là do trùng hợp nhìn thấy mà thôi chứ không hề có mục đích gì cả, không cần phải báo đáp đâu!

Thông thường, người khác nhìn thấy danh thiếp và biết được thân phận của ông ta rồi đều sẽ đối xử với ông ta bằng một thái độ khiêm tốn, nhiệt tình.

Thế nhưng cô lại chỉ bình thản nhìn một cái, ánh mắt cũng chẳng thay đổi chút nào tựa như ông ta chỉ giống những người qua đường bình thường.

Là do tuổi tác cô còn nhỏ, không hiểu được ý nghĩa của chức quan hay là cô đã quen gặp những người còn có chức vụ cao hơn ông ta?

Dáng vẻ hào phóng của cô trông có vẻ như xuất thân từ gia đình giàu có.

Nhưng mà, trong ấn tượng của ông ở thành phố Quảng Nguyên không có đại gia tộc nào họ Dương cả.

Mà lúc này Dương Tử Mi cũng đang quan sát ông ta.

Cô phát hiện vết đen giữa ấn đường của ông ta không hề biến mất sau khi tránh được một kiếp nạn vừa rồi, trái lại nó càng trở nên đậm hơn.

Lẽ nào còn có một kiếp nạn khác đang chờ đợi ông ta?

Kiếp nạn đó là một kiếp nạn đẫm máu, thậm chí còn khiến ông ta lộ ra khuôn mặt của người yếu mệnh.

Điều này... sao có thể?

Kiếp trước cô nhớ là sau mười năm ông ta còn suôn sẻ thăng chức lên trung ương.

Ngón tay cô âm thầm bói giúp ông ta một quẻ.

Bói đi bói lại vẫn là đại nạn sắp tới như cũ.

Dùng thiên nhãn cũng nhìn thấy được luồng khí màu xám của kẻ sắp chết xuất hiện xung quanh ông ta.

Nếu như một người xuất hiện luồng khí báo hiệu tử thần sắp tới này thì dù pháp thuật của cô có cao hơn nữa cũng không thể giúp ông ta vượt qua kiếp nạn, trừ phi cô không tiếc hy sinh tuổi thọ của mình để giúp ông ta nghịch thiên cải mệnh.

Ông ta và cô không thân không thích, cũng chẳng có ý nghĩa to lớn nào với cô cả.

Cô không thể đi giúp ông ta ngốc nghếch như vậy được.

Huống chi sống chết có số, dù là người thân của mình cô cũng sẽ không giúp nghịch thiên cải mệnh.

Dĩ nhiên cô cũng từng làm trái ý trời một lần, đó là vì sự phụ của mình.

Chỉ là cô thật sự rất kỳ lạ, vì sao số mệnh của Hoàng Hoa Sâm lại không giống như cô đã thấy ở kiếp trước.

Lẽ nào cô và ông ta tình cờ gặp gỡ rồi dẫn tới số mệnh của ông ta bị thay đổi chẳng?

Nhìn thấy cô nhìn mình rồi cúi đầu suy tư gì đó, Hoàng Hoa Sâm còn tưởng là cô đang tính toán xem bản thân ông ta có thể cho cô lợi lộc gì, ông cũng kiên nhẫn đứng chờ bên cạnh.

Ông ta không thích nợ ân tình của người khác.

Cô ấy có đòi hỏi gì với mình mới là điều tốt nhất.

Lúc này, Tăng Thiên Hoa lái xe tới ló đầu ra khỏi cửa xe, chào cô:

- Nữu Nữu, lên xe đi!

Hoàng Hoa Sâm nhìn thấy Tăng Thiên Hoa thì giật mình.

Trước đây ông ta là học trò của Tăng Thiên Hoa, cũng từng được Tăng Thiên Hoa dẫn dắt trên con đường sự nghiệp. Quan hệ của hai thầy trò khá

tốt, bình thường vào dịp lễ tết đều sẽ tặng quà cho nhau.

- Thầy Tăng!

Hoàng Hoa Sâm vội vàng tiến lên chào.

Tăng Thiên Hoa nhìn thấy Hoàng Hoa Sâm, ngăn người ra:

- Hoa Sâm, sao em lại ở đây?

- Em muốn tới thị sát phố Đỗ Thạch.

Hoàng Hoa Sâm chỉ vào Dương Tử Mi, hỏi Tăng Thiên Hoa:

- Thầy Tăng, cô bé này là...?

- Cháu gái của em họ thầy.

Tăng Hoa Thiên thấy hai người đứng cạnh nhau, nghi ngờ hỏi:

- Lễ nào hai đứa quen nhau?

- Vừa rồi cô bé ấy đã cứu em một mạng, nếu không em chắc đã bị xe đâm chết rồi. Thật không ngờ cô bé ấy lại là hậu bối của thầy Tăng, thật là trùng hợp!

Hoàng Hoa Sâm nói.

Tăng Thiên Hoa nghe xong lập tức trở nên căng thẳng, nhảy từ ghế lái xe ra kéo lấy Dương Tử Mi hỏi:

- Nữu Nữu, cháu không bị thương chứ?

Dương Tử Mi lắc đầu.

- Không sao ạ!

- Vậy thì tốt!

Tăng Thiên Hoa nhìn cô, phát hiện cô thật sự không làm sao mới thấy yên tâm.

Chương 852: Phó bí thư hoàng (3)

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cục cưng Nữu Nữu nhà tôi sao lại cứu em?

Tăng Thiên Hoa thấy Dương Tử Mi không bị làm sao bèn ngoảnh mặt lại hỏi Hoàng Hoa Sâm.

Hoàng Hoa Sâm kể lại chuyện vừa nãy một lần.

Tăng Hoa Thiên nghe xong lại thấy căng thẳng, ông nhìn Dương Tử Mi oán trách:

- Nữu Nữu, lẽ nào cháu không biết sinh mạng của mình đáng quý sao? Cháu lại dám xông ra cứu người, lỡ như bị xe đâm trúng thì ông biết nói thế nào với Tiểu Tuệ đây?

Nghe thấy lời ông nói, Dương Tử Mi bỗng cảm thán trong lòng.

Nói lời đó ngay trước mặt Hoàng Hoa Sâm - người vừa được cứu, ông của cô cũng thật bảo vệ cô rồi.

Hoàng Hoa Sâm hơi kinh ngạc nhìn Tăng Thiên Hoa.

Ông ta quen biết Tăng Thiên Hoa đã mấy năm, trước giờ không hề biết ông ấy lại cưng chiều một người tới mức này.

Bình thường đối với con gái hay cháu gái của ông đều là đáng về “người

sống chớ lại gần” nhưng sao lại yêu thương cháu gái của em họ như thế?

- Xin lỗi thầy Tăng, đều tại em... Suýt nữa đã khiến Tử Mi bị thương rồi.

Hoàng Hoa Sâm cuống quýt xin lỗi.

- Ủ.

Tăng Thiên Hoa đáp lại, nhìn ông ta.

- Sao lại có chiếc xe tải cố ý đâm em chứ? Em đắc tội với ai sao?

Mắt Hoàng Hoa Sâm tối lại, nghĩ một lát rồi ngược mắt nhìn Tăng Thiên Hoa nói:

- Thầy Tăng, chuyện này để em nói riêng với thầy sau.

Tăng Thiên Hoa gật đầu.

- Ủ, vậy em cẩn thận một chút. Hôm nay có Nữ Nữ nhà thầy cứu em, lần sau thì không biết được.

- Vâng!

Sắc mặt Hoàng Hoa Sâm u ám, chất đầy tâm sự.

Mấy ngày nay mí mắt ông ta vẫn hay nháy, luôn có một dự cảm không lành không ngờ lại ứng nghiệm đúng vào hôm nay.

Chắc hẳn có ai đó muốn đẩy ông ta vào chỗ chết. Rốt cuộc là ai đây?

Vào lúc này, tài xế của Hoàng Hoa Sâm nhận được một cuộc điện thoại, nói

vài câu sau đó bèn đưa cho ông ta.

- Bí thư Hoàng, phía đồn cảnh sát gọi điện tới bảo đã tìm được chiếc xe tải kia rồi.

Hoàng Hoa Sâm vội vàng cầm lấy điện thoại.

- Tôi là Hoàng Hoa Sâm, tình hình sao rồi?

- Bí thư Hoàng, chiếc xe tải cố ý gây phiền phức đó đã được phát hiện ở sông Châu Giang. Một nhân chứng ở đó nói là có một người mặc áo đen, đội mũ chống nắng và đeo kính vội vàng nhảy khỏi xe, để chiếc xe đó chìm xuống sông Châu Giang. Do nước sông ngập tràn nên đã xóa mất dấu vân tay của người lái xe rồi. Cho tới giờ cũng không có cách nào tìm được người gây chuyện. Thật lòng xin lỗi ngài!

Cục trưởng cục cảnh sát giải thích.

- Đừng nói xin lỗi tôi! Nếu ngay cả một tội phạm cố ý giết người mà cục cảnh sát các ông còn không tìm thấy thì còn cần các ông làm gì?

Hoàng Hoa Sâm tức giận nói.

- Lập tức tăng thêm lực lượng cảnh sát đi tìm cho tôi! Không tìm thấy thì cái chức cục trưởng này ông cũng khỏi ngồi nữa!

Nói xong ông ta cúp điện thoại.

Phía bên kia đầu dây, tay cầm điện thoại của cục trưởng cục cảnh sát hơi run rẩy.

Ông ta vội vàng triệu tập lực lượng, mở rộng phạm vi tìm kiếm kẻ khả nghi

đó.

- Hoa Sâm, tự mình giải quyết ổn thỏa đi. Có gì cần giúp đỡ có thể nói với thầy, giờ thầy phải đưa Nữ Nữ nhà thầy về.

Tăng Thiên Hoa không muốn để Dương Tử Mi tiếp xúc với những thứ đen tối, sợ dọa linh hồn non nớt kia của cô sợ hãi, bèn nói với Hoàng Hoa Sâm.

Nếu như Dương Tử Mi biết được suy nghĩ này, cô nhất định sẽ cười trừ.

Mấy tháng gần gũi này, những thứ đen tối mà cô gặp phải chẳng ít hơn bất cứ ai, từ lâu cô đã tê liệt và quen rồi.

- Vâng! Thầy Tăng, tạm biệt thầyT Em cũng phải quay về văn phòng đây.

Gặp phải chuyện như vậy, Hoàng Hoa Sâm cũng không thể nào nhàn rồi cải trang vi hành trên phố nữa. Ông ta cũng ngồi lên xe chuyên dụng, vội vàng quay lại văn phòng điều chỉnh lại suy nghĩ, nghĩ thử xem ai muốn ra tay với ông ta.

Chương 853: Ông cậu tốt (1)

Dương Tử Mi mở cửa ghế lái phụ, vừa định ngồi xuống lại bị Tăng Thiên Hoa gọi.

- Nữu Nữu, cháu ngồi ghế phía sau!

- Hả? - Dương Tử Mi nghi hoặc nhìn ông.

- Vì sao ạ?

- Trẻ con ngồi ghế lái phụ không an toàn. - Tăng Thiên Hoa nói.

Dương Tử Mi không biết làm sao.

- Ông cậu, hôm nay cháu vừa đón sinh nhật 16 tuổi đó. Không phải trẻ con nữa!

- Hôm nay là sinh nhật cháu?

- Vâng!

- Sao không nói sớm chứ? Ông tổ chức sinh nhật cho cháu nhé? - Tăng Thiên Hoa hăng giọng.

- Ha ha... Ông, cháu không thích ồn ào. Chỉ là sinh nhật thôi mà, chẳng có gì đặc biệt cả! - Dương Tử Mi cười và nói.

Ông cậu này của cô có đôi khi vừa khiến cô bối rối lại vừa khiến cô cảm động, thậm chí còn tốt hơn cả ông nội của cô.

- Cháu gái nhà ông mỗi lần tới sinh nhật đều tổ chức thật phô trương, lãng phí, sao cháu lại hiểu chuyện như thế? Hiểu chuyện tới mức khiến ông đau lòng.

Tăng Thiên Hoa nhìn cô cất lời:

- Không được, dù thế nào đi nữa ít nhất ông cũng phải mời cháu một bữa cơm. Ông biết một chỗ ăn riêng, không gian khá ổn, thức ăn lại vô cùng hợp miệng. Hôm nay chúng ta đã bận rộn cả ngày, đi ăn một bữa cơm nhé?

- Ông, để lần sau đi! Nhà của Tổng tiên sinh còn có một đám người đang chờ cháu về ăn cơm đó, họ chắc đã chuẩn bị xong rồi.

- Vậy à, thế ông tới nhà cháu ăn cơm là được!

Khuôn mặt Tăng Thiên Hoa tràn đầy mong chờ hỏi:

- Máy người không phải không hoan nghênh ông đấy chứ?

Dương Tử Mi ngạc nhiên:

- Ông là ông cậu của cháu, ai dám không chào đón ông chứ?

- Thế thì đúng rồi! Ha ha... Nữu Nữu, chỉ đường cho ông đi. - Tăng Thiên Hoa vui vẻ cười to.

Dương Tử Mi muốn ngồi lên ghế lái phụ lại bị ông từ chối.

- Nữu Nữu, ngồi ghế lái phụ không an toàn đâu, đó là vị trí có tỉ lệ xảy ra tai nạn giao thông cao nhất đấy. Lỡ như ông lái xe không cẩn thận đâm vào xe khác, bản năng của người lái sẽ chuyển hướng tay lái về phía có lợi cho mình, để phía ghế lái phụ chịu đựng cú đâm đó. Thế nên cháu nhất định phải ngồi ghế sau!

Dương Tử Mi chưa bao giờ nghĩ ngồi ghế lái phụ lại không an toàn đến vậy. Chẳng trách trước đây lúc ngồi trong xe của Long Trục Thiên, anh ấy cũng thường bắt cô ngồi ghế phía sau, bảo rằng bản thân cô sẽ ảnh hưởng tới việc lái xe của anh ấy.

Hóa ra, đây là sự cân nhắc xuất phát từ sự an toàn.

Nhìn ông cậu lo nghĩ cho mình như thế, trong lòng Dương Tử Mi có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Sự hà khắc và vô tình của ông nội đối với cô ít nhiều cũng khiến lòng cô lạnh giá.

Nhưng cô lại không ngờ giữa đường gặp được một ông cậu bù đắp lại cho cô.

Ông cậu đối với cô tốt như thế, cô nhất định phải đối xử tốt lại với ông, giúp ông vượt qua được kiếp nạn lớn trong năm nay.

- Ông à, ông và bí thư Hoàng rất thân sao? - Đúng lúc ngoài cửa sổ lướt qua một bức ảnh tuyên truyền thị sát của Hoàng Hoa Sâm trên đường phố. Nhớ đến luồng khí xung quanh ông ta, Dương Tử Mi không nhịn được bèn hỏi.

- Ủ, cậu ấy là học trò khóa đầu tiên ông dạy. Do thông minh nhanh nhạy, lại tôn trọng ông nên ông đã giúp cậu ấy không ít chuyện trên con đường sự nghiệp. - Tăng Thiên Hoa trả lời.

- Vậy ông ta và ông có quan hệ gì về lợi ích không? Anh ta xảy ra chuyện ông liệu có bị vạ lây không? - Dương Tử Mi hỏi.

- Quan hệ của hai rất tốt! Trong cái vòng tròn này mọi người đều biết cả, có chút liên quan về lợi ích cũng là lẽ tự nhiên. - Tăng Thiên Hoa nghi ngờ ngoảnh đầu nhìn cô một cái.

- Nữu Nữu, cháu hỏi cái này làm gì? Trẻ con không cần phải quan tâm mấy thứ này.

- Không sao, chỉ cảm thấy tò mò nên muốn hỏi mà thôi.

Dương Tử Mi nhìn Tăng Thiên Hoa từ phía sau, suy đoán ngày tháng năm sinh bát tự của ông ấy, cô bấm đốt ngón tay tính toán.

Phát hiện ra kiếp nạn năm nay của ông ấy là do bị dính dáng đến người khác.

Lẽ nào là vì Hoàng Hoa Sâm?

Chương 854: Ông cậu tốt (2)

Tăng Thiên Hoa có quan hệ huyết thống nhất định với cô, cô không thể suy diễn nhiều như thế không thể bói kĩ được hơn nữa.

Xem ra, cô phải mau chóng tìm cơ hội giúp ông hóa giải vận rủi lần này.

- Ông, ông có tin vào bói toán không?

Dương Tử Mi ở phía sau hỏi, muốn dò hỏi về thái độ của ông đối với bói toán.

- Thứ mê tín phong kiến thế này ông vẫn luôn không tin. Nữu Nữu, cháu cũng là người đọc sách, phải tin vào khoa học đừng giống như cháu gái của ông, cả ngày chỉ biết kêu la chòm sao, bài Tarot gì đó. Đúng là vớ vẩn!

Tăng Thiên Hoa trước đây là học chuyên ngành Tư Tưởng Triết Học Mác, là người theo chủ nghĩa duy vật, cực kỳ bài xích mê tín.

- Ông này, vậy Đạo Học của Huyền Môn chung quy cũng lưu truyền ở Hoa Hạ của chúng ta mấy nghìn năm chắc chắn có lý do tồn tại của nó, nếu không sao lại có nhiều người tin nó đến thế!

Dương Tử Mi nói.

- Mọi người tin nó chẳng qua là muốn lòng bình yên trong thời loạn lạc mà thôi, đều là những tư tưởng ngu muội, vô tri. Nữu Nữu, cháu đừng tin vào

mấy thứ thần hóa như thế.

Tăng Thiên Hoa dặn dò.

Dương Tử Mi cười khỗ.

Đây chính là nghề của cô, cô không thể không tin nó.

Ông cậu bài xích như thế, cô phải tìm một cách khiến ông đem theo bên mình pháp khí hộ thân mà cô sẽ tặng ông trong tương lai mới được.

Xe về tới trước cửa nhà họ Tống.

- Ông cậu, chính là chỗ này!

- Chỗ này?

Tăng Thiên Hoa nghi hoặc dừng xe lại.

- Tống tiên sinh mà cháu nói chính là vị Tống tiên sinh ở chỗ này? Tống Triết vẫn còn sống ư?

- Tống Triết? Là ai thế ạ?

Dương Tử Mi khó hiểu hỏi ông.

- Đây không phải nhà của Tống Triết sao? Tống tiên sinh mà cháu nói là ai?

- Tống Huyền.

- Tống Huyền? Tiểu Huyền Tử?

Mặt Tăng Thiên Hoa như chợt hiểu ra mọi chuyện.

- Hóa ra là con trai của Tống Triết, lúc nó còn nhỏ ông từng gặp rồi!

- Ông quen bố của Tống tiên sinh ư?

Dương Tử Mi không thể không cảm thán thế giới này thật nhỏ, giữa người với người lại có quan hệ kì diệu vậy.

- Ủ, trước đây quan hệ còn khá tốt, nhưng sau này Tống Triết và vợ ông ấy quay về thành phố A mở một tiệm đồ cổ, thế là dần mất liên lạc với nhau. Mấy năm trước, ông nghe nói Tống Triết đã chết rồi, còn đau lòng một hồi đấy, thật không ngờ con trai ông ấy lại là thầy của cháu. Có duyên thật đấy!

Tăng Thiên Hoa gật đầu đáp lại.

- Ha ha... đúng thế!

Dương Tử Mi nhảy xuống xe, còn chưa nhấn chuông thì Sadako đã mở cửa ra, khom người về phía cô nói:

- Chủ nhân, cô về rồi?

- Ủ!

Dương Tử Mi gật đầu, chỉ vào Tăng Thiên Hoa nói với Sadako.

- Đây là ông cậu của tôi!

- Chào ông!

Sadako nhanh chóng đi tới chào hỏi.

- Đây là...

Tăng Thiên Hoa nghi ngờ hỏi Dương Tử Mi.

- Sao cô ấy lại gọi cháu là chủ nhân?

- Ha ha... Hôm nay là sinh nhật của cháu, chúng cháu chơi một trò chơi. Cháu đóng vai chủ nhân, cô ấy đóng vai người hầu, ông đừng coi là thật.

Dương Tử Mi vội vàng giải thích.

Tạm thời cô không muốn để ông cậu biết được thân phận thật của mình, hy vọng bản thân giống như những đứa trẻ bình thường, nhận được sự quan tâm của ông, hưởng thụ lời cảm râm của ông.

- Hóa ra là thế! Cháu ấy à, đúng là một cô bé đóng vai gì không đóng lại cứ muốn đóng chủ nhân - người hầu, làm ông giật mình. Nhưng mà nhà họ Tăng trước đây cũng từng nuôi không ít nô bộc, bọn họ đều gọi bọn ông là thiếu gia, tiểu thư, hầu hạ chúng ta như chủ nhân của bọn họ.

Tăng Thiên Hoa có chút cảm thán lên tiếng.

- Chỉ là hiện giờ thời thế thay đổi, đề cao việc người người bình đẳng, chỉ có quan hệ thuê mướn, không có quan hệ chủ tớ nữa.

- Ha ha...

Dương Tử Mi cười cười, cô càng khó giải thích về lai lịch của Sadako hơn rồi.

Chương 855: Ngôi nhà kỳ quái

Bước vào trong sân, một bóng nhỏ màu trắng lao về phía cô rồi nhảy vào trong lòng cô.

Dương Tử Mi ôm lấy Liên Y, nhưng lại nhìn thấy trên sống lưng trắng như tuyết của nó không biết bị ai viết bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ!” lên, trên đầu có thắt một chiếc nơ bướm màu hồng đáng yêu, khiến Liên Y trông vừa đáng yêu lại buồn cười.

Dương Tử Mi không kìm nổi lòng, lớn tiếng bật cười.

Tiểu Thiên cầm mấy dải dây màu đang bay và quả bóng viết chúc mừng sinh nhật, bế em bé từ trong xe đẩy ra hét lên:

- Chị, sinh nhật vui vẻ!

- Cảm ơn!

Dương Tử Mi đi qua, bế Tiểu Thiên từ trong xe đẩy ra, hôn nó một cái.

Tiểu Thiên vô cùng vui mừng.

- Tuyệt quá! Chị cuối cùng cũng chịu ôm lấy em, còn hôn em nữa. He he... Liên Y, cứ ghen tị đi.

Tiểu Thiên vươn đôi tay nhỏ, vỗ vào đầu của Liên Y đang ở trong lòng

Dương Tử Mi đặc ý nói.

Tăng Thiên Hoa đứng ở phía sau, nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt.

Ông khó mà tưởng tượng nổi, một đứa bé nhìn trông có vẻ chỉ mấy tháng tuổi lại nói năng lưu loát như một người lớn, còn cả con chó nhìn giống như một con cáo kia nữa, đáng vẻ tinh ranh.

- Nữu Nữu, đứa bé này là em cháu?

Ông hơi kích động nhìn Tiểu Thiên và hỏi.

- Không phải em trai ruột, cậu bé là do cháu nhặt về nuôi.

Dương Tử Mi nói.

Tiểu Thiên trợn mắt nhìn cô, lăm bằm trong lòng “Cái gì gọi là nhặt về nuôi chứ? Em còn thân thiết hơn cả em trai ruột của chị, biết không hả?”

- Nhặt về ư? Bao tuổi rồi? Sao đã biết nói rồi?

Tăng Thiên Hoa muốn vươn tay chạm vào đầu Tiểu Thiên nhưng lại bị cậu nhóc tránh đi. Thằng bé đáng vẻ tựa như một ông cụ nói:

- Ông, ngoài chị ra cháu không cho phép bất kỳ ai sờ đầu mình đâu.

Tăng Thiên Hoa cười khố, chỉ đành thu tay lại:

- Đây toàn là người thông minh nhỉ?

- Vâng ông, ông đừng nhìn nó như thế này. Thực ra thằng bé mới một tuổi thôi, IQ có khi còn cao hơn cả Einstein đấy. Nó là một thần đồng!

Dương Tử Mi đành phải giải thích về Tiểu Thiên.

- Thần đồng ư? Vậy còn phải nói? Dĩ nhiên phải bồi dưỡng cho thật tốt, giúp Hoa Hạ của chúng ta có một nhà khoa học tài giỏi.

Tăng Thiên Hoa kinh ngạc thốt lên.

- Cháu chẳng hứng thú với nhà khoa học gì đó, chỉ hứng thú đi theo chị ăn chơi hưởng lạc thôi.

Tiểu Thiên trả lời.

Nghe cậu nhóc nói ra bằng một âm thanh non nớt như thế, Tăng Thiên Hoa không biết phải dùng từ gì để hình dung tâm trạng của mình nữa.

- Một thế giới kỳ lạ, ông thật lòng không hiểu được!

- Nhưng ông rất vui, Nữu Nữu nhà ông vậy mà có một đứa bé kỳ lạ như vậy ở bên, chẳng trách khí chất của nó cũng khác biệt.

Tống Huyền đi từ trong phòng ra.

Hôm nay anh mặc đồ thời Đường màu xanh sáng khiến tinh thần trông tốt lên rất nhiều. Chỉ là dáng người vẫn gầy gò khiến người khác đau lòng như thế, mái tóc cũng thưa hơn đôi chút.

Tống Huyền nhìn thấy Tăng Thiên Hoa thì giật mình, sau đó bước nhanh tới chào hỏi.

- Chú Tăng, cháu chào chú!

Tăng Thiên Hoa than thở nhìn Tống Huyền, gật nhẹ đầu.

- Cháu là Tiểu Huyền Tử hả? Lúc trước gặp cháu, cháu mới tám tuổi thôi, vậy mà đã qua mấy chục năm rồi, ôi...

- Đúng thế, chú Tăng!

Đôi mắt Tống Huyền hơi ướt.

- Lúc bố cháu còn sống cũng thường nhắc tới chú thế nhưng cháu vẫn chưa tới nhà thăm hỏi gì. Cháu quả thực rất xấu hổ.

- Điều là người một nhà cả, đừng nói mấy câu khách sáo nữa. Giờ cháu còn là tiên sinh của Nữu Nữu nhà chú, duyên phận giữa chúng ta cũng không hề mỏng đâu.

Tăng Thiên Hoa vươn tay vỗ lên vai anh.

- Dưỡng bệnh cho tốt, cháu nhất định sẽ khỏe lại thôi.

Tống Huyền hoài nghi nhìn họ, anh không hiểu tại sao Dương Tử Mi lại trở thành cháu gái của nhà Tăng Thiên Hoa.

Chương 856: Chị gái bán nhà

Dương Tử Mi thấy được sự nghi ngờ của anh, vội vàng giải thích.

- Tổng tiên sinh, ông ấy là ông cậu của em. Chúng em vừa mới gặp nhau trên phố ban nãy.

- Hoá ra là vậy.

Tống Huyền hiểu ra, gật gật đầu.

- Tiểu Mi, vận may của em đúng là nghịch thiên đấy! Đi dạo phố lung tung cũng có thể nhận thêm ông cậu.

- Ha ha... trên thế gian này người với người nếu có duyên với nhau thì dù đi một vòng lớn rồi cũng sẽ gặp nhau.

Tăng Thiên Hoa vui vẻ cười nói.

- Chú Tăng nói rất phải.

Tống Huyền gật đầu, mời Tăng Thiên Hoa vào phòng khách ngồi.

- Chỗ này của cháu đúng là bao năm rồi vẫn không thay đổi.

Tăng Thiên Hoa nhìn quanh bốn phía rồi ngồi xuống.

Sadako bước tới pha trà cho ông.

Sadako pha trà rất chuyên nghiệp, động tác thanh nhã lại rất biết cách phô ra nét tinh túy của trà đạo tựa như đang thưởng thức một môn nghệ thuật.

Tăng Thiên Hoa tưởng Sadako là vợ của Tống Huyền, cũng không hỏi nhiều về cô ấy, chỉ cảm giác cô gái đó sao lại giống Dương Tử Mi đến vậy.

Ăn cơm xong, Tăng Thiên Hoa thấy Dương Tử Mi chung sống hài hoà với mọi người ở đây, ông cũng yên tâm ra về.

- Ông cậu, đây là món quà cháu tặng ông. Hy vọng ông lúc nào cũng đem theo nó bên mình.

Lúc này khi Tăng Thiên Hoa đang trò chuyện với Tống Huyền. Dương Tử Mi mượn cớ vào trong phòng, lấy từ chiếc nhẫn cất giấu đồ của mình ra một viên ngọc thạch khắc hình con giáp trước đây, viên ngọc thạch ẩn giấu luồng khí nồng đậm bên trong có chứa bùa hộ thân và một chút nguyên khí của cô.

Nếu như Tăng Thiên Hoa liên tục đeo khối ngọc thạch này, lúc ông gặp nguy hiểm cô có thể cảm nhận được nhờ vào nguyên khí trong đó.

Tăng Thiên Hoa nhận lấy miếng ngọc thạch, nhìn thấy hình con gà bèn cười và nói:

- Con bé nghịch ngợm này, sao lại biết ông tuổi gà?

- Hì hì... cháu đoán!

Dương Tử Mi cười giảo hoạt.

- Ông cậu, đây là quà cháu đích thân khắc tặng ông đấy! Ông không thể thỉnh thoảng mới đeo nhé, nếu không cháu sẽ giận đấy.

- Là do đích thân Nữ Nữ khắc... Tay nghề tuy bình thường nhưng lại hợp ý của ông, ông nhất định sẽ đeo nó!

Tăng Thiên Hoa nói xong liền đeo miếng ngọc thạch lên cổ.

- Cảm ơn ông cậu!

Dương Tử Mi hài lòng mỉm cười.

- Cháu tặng ông một món quà quý báu thế này, ông phải cảm ơn cháu mới đúng.

Tăng Thiên Hoa cúi tay xoa đầu cô.

- Ông cũng không nỡ để cháu ở lại nhà người ta.

- Ha ha...

Đối diện với tình yêu thương của Tăng Thiên Hoa, lòng Dương Tử Mi lại thấy cảm động cô nhìn ông lái xe đi rồi mới quay vào nhà.

- Chị, mau nói cho em biết hôm nay chị lên ra ngoài một mình đã gặp phải chuyện gì? Sao lại mang theo một ông cậu về?

Tiểu Thiên nhìn thấy cô, lập tức quẩn lấy hỏi.

Dương Tử Mi bèn kể lại chuyện xảy ra hôm nay ở phố cổ và phố Đồ Thạch.

- Không ngờ trên thế gian này lại có một người phụ nữ như Chu Khiết Oánh, đáng đời cô ta gặp phải chị.

Tiểu Thiên sung sướng khi người khác gặp họa.

- Ha ha... Bởi vì cô ta mà chị của em trở thành chị gái bán nhà đó.

Dương Tử Mi mỉm cười lôi giấy xác nhận Chu Khiết Oánh chuyển nhượng hai trăm căn nhà cho cô ra.

- Wow, wow, wow, chị thật là giỏi. Tặng em một căn đi!

Tiểu Thiên hét lên.

Tống Huyền cầm lấy tờ giấy xác nhận mấy căn nhà kia đột nhiên hỏi.

- Mấy nơi này đều là mảnh đất hoàng kim, khu nhà của người giàu có. Một mình cô ta giữ nhiều căn nhà thế này làm gì?

- Đợi tăng giá bất động sản đó.

Dương Tử Mi biết giá phòng hiện giờ ở thành phố Quảng Nguyên là từ năm nghìn cho tới một vạn một mét vuông. Nhưng qua mấy năm nữa, khi lĩnh vực bất động sản trở nên hot, giá của mấy căn nhà này sẽ tăng lên hai ba vạn, tới năm 2013 thậm chí lên tới năm, sáu vạn.

Chương 857: Ước gì nhà rộng muôn ngàn gian

- Chẳng lẽ chị cũng muốn đầu tư sao? Nhưng mà chị đâu có thiếu chút tiền này đâu.

Tiểu Thiên khó hiểu hỏi.

- Không đâu! Như lời em nói, chị không thiếu chút tiền này, vì thế chị mới định dùng nó để làm việc tốt. Chuyên môn nhận và giúp đỡ những người vô gia cư hoặc là những người quá nghèo khó, thậm chí còn không thuê được nhà trọ.

Nhớ lại kiếp trước mình phiêu bạt khắp nơi không nơi nương tựa, thường xuyên phải ngủ dưới cầu vượt, ngoài công viên... Thế nên cô không đành lòng nhìn những người cũng có cuộc sống giống kiếp trước của cô phải gánh chịu sự đau khổ sợ hãi khi không có lấy một nơi để ngủ.

Tiểu Thiên vỗ tay.

- Ý tưởng của chị tuyệt vời lắm! Cũng là một việc công đức, có thể giảm bớt tội nghịch thiên cải mệnh cho chị.

- Ừ!

Dương Tử Mi gật đầu.

- Tiểu Mi, nếu như em thật sự có ý tưởng này, thì anh đề nghị em bán tháo

hết bất động sản đi. Mua cả một khu vực chuyên cung cấp nơi ở cho những người có nhu cầu, nếu không thì không thể làm được đâu.

Tống Huyền chỉ vào một tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu bất động sản nói:

- Em coi nè. Đây là khu chung cư cao cấp Tỉnh Cầm Loan, không thể nào cho phép người vô gia cư xuất hiện ở đó đâu. Nếu em dám để bọn họ sống trong đó, bọn họ sẽ chỉ bị xua đuổi ra ngoài mà thôi.

- Ừm... Xây dựng một khu chung cư đặc biệt, chuyên cung cấp nơi ở cho bọn họ, vậy thì có vẻ là sẽ dễ quản lí hơn đấy.

Dương Tử Mi gật đầu đồng ý với ý tưởng của Tống Huyền.

Dù sao thì gừng càng già càng cay, kiến thức rộng rãi, suy xét cũng chu đáo hơn.

- Em có thể mua một miếng đất rộng, rồi xây ki-ốt như là xây ký túc xá công nhân ấy hoặc là loại nhà kiểu hai phòng ngủ một phòng khách. Làm thế thì có thể cung cấp được nhiều nhà cho những người cần nơi ở hơn, lại có thể giảm bớt xích mích khi bọn họ sống chung với nhau. Bởi vì cuộc sống của bọn họ đều rất khốn cùng, không có tư tưởng chia sẻ với người khác, sẽ tính toán chi ly.

Tống Huyền nói tiếp.

Dương Tử Mi cảm thấy lòng hơi quặn đau.

Đúng vậy, lời anh nói không sai. Kiếp trước, mình cũng vì cuộc sống quá nghèo khó, cho dù chỉ là một xu cũng quan trọng như tính mạng cho nên đúng là không có tư tưởng chia sẻ với người khác, cũng vì một chút ích lợi

nhỏ nhen mà tính toán chi ly.

Chỉ có khi nào con người ta sở hữu quá nhiều, thì mới sẽ không so đo ích lợi còn con. Trừ phi người đó trời sinh hào phóng rộng lượng.

- Thế thì mai em đi một chuyến xem thử có thể mua được miếng đất nào lớn một chút không.

Dương Tử Mi phát hiện, ở một thành phố lớn như Quảng Nguyên thì số lượng người vô gia cư hoặc những người cực kỳ nghèo khó nhiều hơn là một thành thị nhỏ như thành phố A. Thế nên cô muốn nhân dịp còn ở Quảng Nguyên chăm sóc Tống Huyền để hoàn thành việc hết sức có ý nghĩa này.

- Em không ngại thì nhờ chú Tăng tìm hiểu giúp em đi. Chú ấy quen biết nhiều hơn em mà.

Tống Huyền nói.

Dương Tử Mi nghĩ lại cũng thấy có lí cho nên cô gọi điện thoại cho Tăng Thiên Hoa.

- Nữu Nữu, ông vừa mới tới nhà này.

Tăng Thiên Hoa thấy cô chủ động gọi điện thoại cho mình thì rất là vui sướng, nói vậy.

- Vậy là ổn rồi. Ông ơi, con có một việc muốn nhờ ông giúp đỡ.

Dương Tử Mi cũng lười nói lời khách sáo, đi thẳng vào vấn đề luôn nói ra kế hoạch muốn xây một khu chung cư chuyên môn thu nhận và giúp đỡ người vô gia cư và người cực kỳ nghèo khó của mình.

Tăng Thiên Hoa biết ý tưởng của cô, kinh ngạc rất lâu.

- Nữu Nữu à, con còn nhỏ thì bận tâm việc này làm gì? Cứ để cho chính phủ làm là được rồi.

- Ha ha... Ông à, tin chính phủ thì có mà ăn cám.

Dương Tử Mi cười.

- Số tiền hôm nay kiếm được quá mức dễ dàng, cho nên nếu tiêu xài số tiền đó con cảm thấy không yên lòng chút nào. Còn không bằng dùng nó để làm việc thiện, coi như là kiếm công đức, hi vọng ông có thể giúp đỡ con hoàn thành nó!

- Con thật là... Chẳng lẽ con là Quan Âm Bồ Tát giáng trần sao? Không thì sao lại thiện lương đến thế được? Ông sẽ gọi điện thoại cho Hoa Sâm, phản ánh lại chuyện của con, bảo cậu ta tranh thủ sự giúp đỡ của chính phủ cùng xây dựng khu chung cư đó. Thế thì làm việc sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tăng Thiên Hoa đáp.

- Ủm! Con sẽ đầu tư toàn bộ tài chính. Chính phủ chỉ cần đề ra chính sách tương ứng cho con là được.

Dương Tử Mi gật đầu.

Table of Contents

Chương 1: Sống Lại Lúc 5 Tuổi	
Chương 2: Bị Đập Trúng Đầu (1)	
Chương 3: Bị Đập Trúng Đầu (2)	
Chương 4: Bị Đập Trúng Đầu (3)	
Chương 5: Mở Thiên Nhãn (1)	
Chương 6: Mở Thiên Nhãn (2)	
Chương 7: Trí Nhớ Siêu Phàm (1)	
Chương 8: Trí Nhớ Siêu Phàm (2)	
Chương 9: Trí Nhớ Siêu Phàm (3)	
Chương 10: Trí Nhớ Siêu Phàm (4)	
Chương 11: Mắt Phong Thủy (1)	
Chương 12: Mắt Phong Thủy (2)	
Chương 13: Mắt Phong Thủy (3)	
Chương 14: Mắt Phong Thủy (4)	
Chương 15: Mắt Phong Thủy (5)	
Chương 16: Thiếu Niên Thần Bí (1)	
Chương 17: Thiếu Niên Bí Ẩn (2)	
Chương 18: Thiếu Niên Bí Ẩn (3)	
Chương 19: Thần Toán (1)	
Chương 20: Thần Toán (2)	
Chương 21: Thần Toán (3)	
Chương 22: Thùng Vàng Đầu Tiên (1)	
Chương 23: Thùng Vàng Đầu Tiên (2)	
Chương 24: Thùng Vàng Đầu Tiên (3)	
Chương 25: Thùng Vàng Đầu Tiên (4)	
Chương 26: Tìm Long Huyệt (1)	
Chương 27: Tìm Long Huyệt (2)	
Chương 28: Mua Đất (1)	
Chương 29: Mua Đất (2)	

[Chương 30: Mua Đồ Cổ Giá Hời \(1\)](#)
[Chương 31: Mua Đồ Cổ Giá Hời \(2\)](#)
[Chương 32: Mua Đồ Cổ Giá Hời \(3\)](#)
[Chương 33: Mua Đồ Cổ Giá Hời \(4\)](#)
[Chương 34: Mua Đồ Cổ Giá Hời \(5\)](#)
[Chương 35: Chú Sẻ Chờ](#)
[Chương 36: Ngũ Tệ Tam Khuyết](#)
[Chương 37: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện \(1\)](#)
[Chương 38: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc \(2\)](#)
[Chương 39: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc \(3\)](#)
[Chương 40: Người Phụ Nữ Điên Trong Bệnh Viện – Huyết Ngọc \(4\)](#)
[Chương 41: Tồn Thương Nguyên Khí \(1\)](#)
[Chương 42: Tồn Thương Nguyên Khí \(2\)](#)
[Chương 43: Vẫn Không Tránh Khỏi? \(1\)](#)
[Chương 44: Vẫn Không Tránh Khỏi? \(2\)](#)
[Chương 45: Vẫn Không Tránh Khỏi? \(3\)](#)
[Chương 46: Học Sinh Chuyển Trường \(1\)](#)
[Chương 47: Học Sinh Chuyển Trường \(2\)](#)
[Chương 48: Ngưỡng Mộ Và Đỗ Kỵ](#)
[Chương 49: Châm Cứu Trị Bệnh \(1\)](#)
[Chương 50: Châm Cứu Trị Bệnh \(2\)](#)
[Chương 51: Tổng Huyền](#)
[Chương 52: Mỹ Nhân Như Ngọc](#)
[Chương 53: Lấy Gì Để Đáp Tạ \(1\)](#)
[Chương 54: Lấy Gì Để Đáp Tạ \(2\)](#)
[Chương 55: Tin Tưởng Là Đủ](#)
[Chương 56: Cảm Ơn Vì Được Đoàn Viên](#)
[Chương 57: Làm Bộ Ra Vẻ Thuần Khiết?](#)
[Chương 58: Nói Bậy Sẽ Bị Rút Lưỡi](#)
[Chương 59: Nghiệp Chương Tự Chịu](#)
[Chương 60: Thầy Tổng Hôm Nay Rất Đẹp Trai](#)
[Chương 61: Quan Tâm Chăm Sóc](#)

[Chương 62: Buổi Bán Đấu Giá Đồ Cổ \(1\)](#)
[Chương 63: Buổi Bán Đấu Giá Đồ Cổ \(2\)](#)
[Chương 64: Gặp Lại Hoắc Văn Hoa \(1\)](#)
[Chương 65: Gặp Lại Hoắc Văn Hoa \(2\)](#)
[Chương 66: Thì Ra Là Con Gái Nhà Quê](#)
[Chương 67: Đấu Giá Bắt Đầu](#)
[Chương 68: Không Phải Giúp Mà Là Hại](#)
[Chương 69: Chỉ Dẫn Phong Thủy Văn Phòng](#)
[Chương 70: Vẽ Bùa Hóa Sát](#)
[Chương 71: Anh Ấy Đã Xuất Hiện!](#)
[Chương 72: Thiếu Niên Mẫn Cường](#)
[Chương 73: Vị Khách Không Mời Mà Đến](#)
[Chương 74: Trời Sẽ Trừng Trị Kẻ Đê Tiện](#)
[Chương 75: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt \(1\)](#)
[Chương 76: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt \(2\)](#)
[Chương 77: Không Ra Tay Cứ Tưởng Tôi Dễ Bắt Nạt \(3\)](#)
[Chương 78: Báo Thù Cho Kiếp Trước \(1\)](#)
[Chương 79: Báo Thù Cho Kiếp Trước \(2\)](#)
[Chương 80: Báo Thù Cho Kiếp Trước \(3\)](#)
[Chương 81: Hận Thì Hủy Phong Thủy](#)
[Chương 82: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà \(1\)](#)
[Chương 83: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà \(2\)](#)
[Chương 84: Không Trồng Cây Dương Trước Nhà \(3\)](#)
[Chương 85: Nụ Cười Của Mẫn Cường \(1\)](#)
[Chương 86: Nụ Cười Của Mẫn Cường \(2\)](#)
[Chương 87: Vẻ Khác Thường Của Long Trục Thiên](#)
[Chương 88: Cái Ôm Của Long Trục Thiên](#)
[Chương 89: Ly Biệt Lần Nữa](#)
[Chương 90: Gặp Đồng Nghiệp Cũ](#)
[Chương 91: Mộ Dung Vân Thanh \(1\)](#)
[Chương 92: Mộ Dung Vân Thanh \(2\)](#)
[Chương 93: Con Gái Ngoan \(1\)](#)

[Chương 94: Con Gái Ngoan \(2\)](#)
[Chương 95: Sự Thăm Dò](#)
[Chương 96: Âm Sát Khí Trên Ngọc](#)
[Chương 97: Điềm Báo](#)
[Chương 98: Phân Biệt Tốt Xấu](#)
[Chương 99: Ngọc Thơ \(1\)](#)
[Chương 100: Ngọc Thơ \(2\)](#)
[Chương 101: Đánh Cược \(1\)](#)
[Chương 102: Đánh Cược \(2\)](#)
[Chương 103: Từ Chối](#)
[Chương 104: Cô Ấy Là Ai?](#)
[Chương 105: Đùng Đắc Tội Với Thầy Tướng Số \(1\)](#)
[Chương 106: Đùng Đắc Tội Với Thầy Tướng Số \(2\)](#)
[Chương 107: Vận May Hiếm Có \(1\)](#)
[Chương 108: Vận May Hiếm Có \(2\)](#)
[Chương 109: Đây Mới Chính Là May Mắn Hiếm Thấy Thật Sự \(1\)](#)
[Chương 110: Đây Mới Chính Là May Mắn Hiếm Thấy Thật Sự \(2\)](#)
[Chương 111: Long Trục Thiên Chiếm Chỗ!](#)
[Chương 112: Ngượng Ngùng](#)
[Chương 113: Buổi Sáng Êm Dềm \(1\)](#)
[Chương 114: Buổi Sáng Êm Dềm \(2\)](#)
[Chương 115: Buổi Sáng Êm Dềm \(3\)](#)
[Chương 116: Buổi Sáng Êm Dềm \(4\)](#)
[Chương 117: Cao Thủ Châm Cứu \(1\)](#)
[Chương 118: Cao Thủ Châm Cứu \(2\)](#)
[Chương 119: Cao Thủ Châm Cứu \(3\)](#)
[Chương 120: Lòng Đố Kỵ Của Mộ Dung Nghiên Ganh Ty \(1\)](#)
[Chương 121: Sự Đố Kỵ Của Mộ Dung Nghiên \(2\)](#)
[Chương 122: Hóa Giải Phong Thủy Và Châm Cứu Chữa Bệnh Giúp Cô Giáo \(1\)](#)
[Chương 123: Hóa Giải Phong Thủy Và Châm Cứu Chữa Bệnh Giúp Cô Giáo \(2\)](#)

[Chương 124: Phản Cung Sát Đã Có Tác Dụng](#)
[Chương 125: Em Gái Bị Bắt Cóc \(1\)](#)
[Chương 126: Em Gái Bị Bắt Cóc \(2\)](#)
[Chương 127: Em Gái Bị Bắt Cóc \(3\)](#)
[Chương 128: Long Trục Thiên Ra Tay](#)
[Chương 129: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười \(1\)](#)
[Chương 130: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười \(2\)](#)
[Chương 131: Long Trục Thiên Cũng Biết Cười \(3\)](#)
[Chương 132: Hạ Quốc Huy Đến Thăm Nhà \(1\)](#)
[Chương 133: Hạ Quốc Huy Đến Thăm Nhà \(2\)](#)
[Chương 134: Làm Gì Được Tôi \(1\)](#)
[Chương 135: Làm Gì Được Tôi \(2\)](#)
[Chương 136: Báo Ứng](#)
[Chương 137: Tống Huyền Sắp Kết Hôn](#)
[Chương 138: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà \(1\)](#)
[Chương 139: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà \(2\)](#)
[Chương 140: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà \(3\)](#)
[Chương 141: Mộ Dung Vân Thanh Bị Trúng Tà \(4\)](#)
[Chương 142: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn \(1\)](#)
[Chương 143: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn \(2\)](#)
[Chương 144: Hóa Sát, Chọn Vật May Mắn \(3\)](#)
[Chương 145: Tin Nhắn Của Long Trục Thiên](#)
[Chương 146: Long Trục Thiên Lại Vào Phòng Lúc Nửa Đêm](#)
[Chương 147: Mưu Tính Của Mộ Dung Nghiên \(1\)](#)
[Chương 148: Mưu Tính Của Mộ Dung Nghiên \(2\)](#)
[Chương 149: Cục Trưởng Bị Trúng Gió \(1\)](#)
[Chương 150: Cục Trưởng Bị Trúng Gió \(2\)](#)
[Chương 151: Cục Trưởng Bị Trúng Gió \(3\)](#)
[Chương 152: Mua Điện Thoại](#)
[Chương 153: Lại Gặp Côn Đồ](#)
[Chương 154: Náo Loạn Sàn Nhảy \(1\)](#)
[Chương 155: Náo Loạn Sàn Nhảy \(2\)](#)

[Chương 156: Náo Loạn Sàn Nhảy \(3\)](#)
[Chương 157: Trừng Phạt \(1\)](#)
[Chương 158: Trừng Phạt \(2\)](#)
[Chương 159: Trừng Phạt \(3\)](#)
[Chương 160: Trừng Phạt \(4\)](#)
[Chương 161: Vẻ Bất Thường Của Long Trục Thiên](#)
[Chương 162: Dương Hoảng Đến Xem Bói \(1\)](#)
[Chương 163: Dương Hoảng Đến Xem Bói \(2\)](#)
[Chương 164: Cứu Đứa Trẻ Bị Âm Sát Khí Nhập Thể \(1\)](#)
[Chương 165: Cứu Đứa Trẻ Bị Âm Sát Khí Nhập Thể \(2\)](#)
[Chương 166: Dương Hoảng Đến Nhà \(1\)](#)
[Chương 167: Dương Hoảng Đến Nhà \(2\)](#)
[Chương 168: Vào Nhà Dương Đức Kiệt](#)
[Chương 169: Cha Của Mẫn Cường](#)
[Chương 170: Đường Như Cách Nhau Mấy Kiếp](#)
[Chương 171: Hình Như Đã Gặp Ở Đâu](#)
[Chương 172: Mẹ Của Mẫn Cường](#)
[Chương 173: Âm Sát Khí Nhập Thể \(1\)](#)
[Chương 174: Âm Sát Khí Nhập Thể \(2\)](#)
[Chương 175: Âm Sát Khí Nhập Thể \(3\)](#)
[Chương 176: Âm Sát Khí Nhập Thể \(4\)](#)
[Chương 177: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ \(1\)](#)
[Chương 178: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ \(2\)](#)
[Chương 179: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ \(3\)](#)
[Chương 180: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ \(4\)](#)
[Chương 181: Hỏa Sát, Vò Rượu Long Hồ \(5\)](#)
[Chương 182: Nguyên Làm Tất Cả Vì Em](#)
[Chương 183: Có Qua Có Lại](#)
[Chương 184: Chọn Đất](#)
[Chương 185: Long Trục Thiên \(1\)](#)
[Chương 186: Long Trục Thiên \(2\)](#)
[Chương 187: Em Là Của Anh, Anh Là Của Em](#)

[Chương 188: Sự Khác Thường Của Tấm Thẻ Bài](#)
[Chương 189: Long Trục Thiên Bị Sốt](#)
[Chương 190: Thân Mật](#)
[Chương 191: Giọng Hát Của Long Trục Thiên](#)
[Chương 192: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế \(1\)](#)
[Chương 193: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế \(2\)](#)
[Chương 194: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế \(3\)](#)
[Chương 195: Phong Thủy Dành Cho Các Cô Gái Ế \(4\)](#)
[Chương 196: Chiếc Khay Đồng \(1\)](#)
[Chương 197: Chiếc Khay Đồng \(2\)](#)
[Chương 198: Bao Đồ Cổ](#)
[Chương 199: Trừng Phạt Người Thích Mắng Người Khác](#)
[Chương 200: Nước Mắt Phượng Hoàng, Âm Hồn Nhập Thể](#)
[Chương 201: Đờng Soi Gương Lúc Nửa Đêm](#)
[Chương 202: Khay Đồng Quản Trọng](#)
[Chương 203: Anh Linh Bé Bỏ \(1\)](#)
[Chương 204: Anh Linh Bé Bỏ \(2\)](#)
[Chương 205: Anh Linh Bé Bỏ \(3\)](#)
[Chương 206: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách \(1\)](#)
[Chương 207: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách \(2\)](#)
[Chương 208: Treo Kiếm Bằng Tiền Xu Không Đúng Cách \(3\)](#)
[Chương 209: Long Trục Thiên Bị Tấn Công](#)
[Chương 210: Hiện Tượng Kỳ La](#)
[Chương 211: Yêu Nhau Ôm Nhau](#)
[Chương 212: Anh Yêu Em](#)
[Chương 213: Thiên Cơ Dị Thường](#)
[Chương 214: Long Trục Thiên Không Đến](#)
[Chương 215: Văn Xương Vị Giúp Thi Tốt \(1\)](#)
[Chương 216: Văn Xương Vị Giúp Thi Tốt \(2\)](#)
[Chương 217: Cuộc Tranh Chấp Trên Phố Văn Lai](#)
[Chương 218: Tháp Sắt Kỳ La](#)
[Chương 219: Tháp Sắt Cảm Ứng](#)

[Chương 220: Lâm Thanh Mai Cứ Muốn Soi Gương](#)
[Chương 221: Thanh Long Mạnh, Bạch Hồ Yếu](#)
[Chương 222: Yểm Thằng Thuật](#)
[Chương 223: Trở Mặt](#)
[Chương 224: Tiền Đến Tiền Đi](#)
[Chương 225: Năng Lượng Bí Ẩn](#)
[Chương 226: Long Trục Thiên Và Tấm Thẻ Bài](#)
[Chương 227: Chỉ Là Bạn Bè Thôi](#)
[Chương 228: Yêu Sớm](#)
[Chương 229: Hôn Mẫn Cường](#)
[Chương 230: Trên Người Dương Tử Mi Có Ma?](#)
[Chương 231: Mắt Âm Dương.\(1\)](#)
[Chương 232: Mắt Âm Dương.\(2\)](#)
[Chương 233: Mắt Âm Dương.\(3\)](#)
[Chương 234: Mắt Âm Dương.\(4\)](#)
[Chương 235: Bị Âm Hồn Của Kiếp Trước Nhập?](#)
[Chương 236: Khắc Phục Nỗi Sợ, Nội Tâm Mạnh Mẽ \(1\)](#)
[Chương 237: Khắc Phục Nỗi Sợ, Nội Tâm Mạnh Mẽ \(2\)](#)
[Chương 238: Phong Ấn Âm Linh Nước Mắt Phượng Hoàng.\(1\)](#)
[Chương 239: Phong Ấn Âm Linh Nước Mắt Phượng Hoàng.\(2\)](#)
[Chương 240: Kẻ Trộm Mộ.\(1\)](#)
[Chương 241: Kẻ Trộm Mộ.\(2\)](#)
[Chương 242: Kẻ Trộm Mộ.\(3\)](#)
[Chương 243: Màu Sắc Của Lòng Bàn Tay Và Vận Số Của Con Người \(1\)](#)
[Chương 244: Màu Sắc Của Lòng Bàn Tay Và Vận Số Của Con Người \(2\)](#)
[Chương 245: Tội Phạm Ngụy Hiểm](#)
[Chương 246: Không Phí Công Sức](#)
[Chương 247: Tặng Người Ngọc Long Tiêu](#)
[Chương 248: Quý Nhân, Tiểu Nhân](#)
[Chương 249: Số Phận Đã Định, Có Tránh Cũng Không Được?](#)
[Chương 250: Kỳ Thi Thử Bắt Đầu](#)
[Chương 251: Mộ Dung Vân Thanh Đã Thay Đổi Một Chút](#)

[Chương 252: Chậm Một Bước Bực Bội Khôn Cùng](#)
[Chương 253: Phỉ Thúy Ba Màu \(1\)](#)
[Chương 254: Phỉ Thúy Ba Màu \(2\)](#)
[Chương 255: Vong Ân Phụ Nghĩa \(1\)](#)
[Chương 256: Vong Ân Phụ Nghĩa \(2\)](#)
[Chương 257: Anh Ta Nói Anh Ta Thua Rồi](#)
[Chương 258: Suýt Nữa Thì Hôn Rồi](#)
[Chương 259: Ngọt Ngào](#)
[Chương 260: Biểu Tượng Của Bà Chủ Gia Tộc](#)
[Chương 261: Nóng Lạnh Tự Hội, Sự Biến Hóa Kỳ Di Của Thẻ Bài Gỗ Đào](#)
[Chương 262: Sự Cải Tạo Thần Kỳ Của Thẻ Bài Gỗ Đào \(1\)](#)
[Chương 263: Sự Cải Tạo Thần Kỳ Của Thẻ Bài Gỗ Đào \(2\)](#)
[Chương 264: Sự Ấm Áp Của Mẫn Cường \(1\)](#)
[Chương 265: Sự Ấm Áp Của Mẫn Cường \(2\)](#)
[Chương 266: Phong Thủy Nuôi Cá Trong Nhà \(1\)](#)
[Chương 267: Phong Thủy Nuôi Cá Trong Nhà \(2\)](#)
[Chương 268: Phong Thủy Nuôi Cá Trong Nhà \(3\)](#)
[Chương 269: Chỉ Mong Có Thể Cận Kề Bên Bạn](#)
[Chương 270: Nha Nha Cảm Động](#)
[Chương 271: Bảng Xếp Hạng Thành Tích](#)
[Chương 272: Văn Chương Khiến Giáo Sư Kinh Hãi](#)
[Chương 273: Mua Máy Tính](#)
[Chương 274: Nỗi Sầu Không Ai Thấu Hiểu](#)
[Chương 275: Có Người Ghen Như Vậy Sao](#)
[Chương 276: Lam Nha Nha Mất Tích](#)
[Chương 277: Tự Hủy Hoại Bản Thân Chính Là Tội Nghiệt](#)
[Chương 278: Cô Tự Hủy Hoại Chính Bản Thân Mình Rồi Thì Ai Mới Là Người Bị Trừng Phạt](#)
[Chương 279: Nhất Định Phải Trở Về \(1\)](#)
[Chương 280: Nhất Định Phải Trở Về \(2\)](#)
[Chương 281: Sứ Thanh Hoa \(1\)](#)
[Chương 282: Sứ Thanh Hoa \(2\)](#)

[Chương 283: Mẫn Cường Không Giận](#)
[Chương 284: Mẫn Cường Cảm Động.\(1\)](#)
[Chương 285: Mẫn Cường Cảm Động.\(2\)](#)
[Chương 286: Đại Sư Kỹ Thuật](#)
[Chương 287: Kỳ Tích Thật Sự Sẽ Xuất Hiện](#)
[Chương 288: Phong Thủy Phòng Tân Hôn Ảnh Hưởng Đến Quan Hệ Vợ
Chồng.\(1\)](#)
[Chương 289: Phong Thủy Phòng Tân Hôn Ảnh Hưởng Đến Quan Hệ Vợ
Chồng.\(2\)](#)
[Chương 290: Phong Thủy Phòng Tân Hôn Ảnh Hưởng Đến Quan Hệ Vợ
Chồng.\(3\)](#)
[Chương 291: Yêu Bản Thân, Thương Cha Mẹ](#)
[Chương 292: Thiếu Nữ Âm Sát](#)
[Chương 293: Vu Thuật Thôi Miên](#)
[Chương 294: Người Mất Trí Nhớ](#)
[Chương 295: Lâm Thanh Mai Mang Thai](#)
[Chương 296: Cô Cũng Có Bạn Sao](#)
[Chương 297: Chàng Trai Với Đôi Mắt Đào Hoa Tà Mị](#)
[Chương 298: Gia Cát Nguyệt](#)
[Chương 299: Cầm Sừng Lên Đầu Anh Em](#)
[Chương 300: Cha Mẹ Của Long Trục Thiên](#)
[Chương 301: Đều Là Những Đứa Bé Đau Khổ](#)
[Chương 302: Gia Tộc Cổ Xưa Thần Bí](#)
[Chương 303: Tội Vô Cảm \(1\)](#)
[Chương 304: Tội Vô Cảm \(2\)](#)
[Chương 305: Tâm Trạng Năng Nề](#)
[Chương 306: Long Trục Thiên, Anh Làm Sao Thế](#)
[Chương 307: Sư Phụ Ngọc Thanh Trở Lại](#)
[Chương 308: Tàn Quyển Trận Pháp \(1\)](#)
[Chương 309: Tàn Quyển Trận Pháp \(2\)](#)
[Chương 310: Phúc Đức Đường Phong Thủy \(1\)](#)
[Chương 311: Phúc Đức Đường Phong Thủy \(2\)](#)

[Chương 312: Phúc Đức Dưỡng Phong Thủy \(3\)](#)
[Chương 313: Không Còn Oán Trách, Lòng Đã Thanh Thản](#)
[Chương 314: Có Tin Tức Của Long Trục Thiên](#)
[Chương 315: Tử Mi, Nguy Hiểm](#)
[Chương 316: Hắc Vu Thuật Châu Phi](#)
[Chương 317: Không Thấy Thẻ Bài Gỗ Đào](#)
[Chương 318: Bị Độc Rắn Làm Mất Trí Nhớ](#)
[Chương 319: Chỉ Có Em Là Anh Không Quên](#)
[Chương 320: Mình Đã Quên Cả Bản Thân Mình Luôn Rồi](#)
[Chương 321: Nhà Đã Được Xây Xong](#)
[Chương 322: Muốn Cùng Anh Tiếp Tục Như Thế Này](#)
[Chương 323: Trong Nhà Có Biển](#)
[Chương 324: Thân Thế Của Bà Nội \(1\)](#)
[Chương 325: Thân Thế Của Bà Nội \(2\)](#)
[Chương 326: Thẻ Bài Bướm Bướm \(1\)](#)
[Chương 327: Thẻ Bài Bướm Bướm \(2\)](#)
[Chương 328: Thẻ Bài Bướm Bướm \(3\)](#)
[Chương 329: Ngũ Độc Đột Kích](#)
[Chương 330: Người Lạ Độc Ác](#)
[Chương 331: Đối Phó Với Rắn Độc \(1\)](#)
[Chương 332: Đối Phó Với Rắn Độc \(2\)](#)
[Chương 333: Bị Nhốt Trong Lồng Kính](#)
[Chương 334: Số Đã Định Phải Làm Quý](#)
[Chương 335: Quỷ Sùng Tiểu Thiên](#)
[Chương 336: Long Trục Thiên Trở Về \(1\)](#)
[Chương 337: Long Trục Thiên Trở Về \(2\)](#)
[Chương 338: Khắc Tinh Của Độc Vật](#)
[Chương 339: Giết](#)
[Chương 340: Tháp Sắt Nhỏ Thật Uy Vũ](#)
[Chương 341: Ước Định](#)
[Chương 342: Long Trục Thiên Cũng Tự Kiêu \(1\)](#)
[Chương 343: Long Trục Thiên Cũng Tự Kiêu \(2\)](#)

[Chương 344: Cô Gái Của Anh Thật Xinh Đẹp Đáng Yêu](#)
[Chương 345: Đàn Ông Xuống Bếp Vô Cùng Đẹp Trai \(1\)](#)
[Chương 346: Đàn Ông Xuống Bếp Vô Cùng Đẹp Trai \(2\)](#)
[Chương 347: Đàn Ông Ghen Tuông](#)
[Chương 348: Đạo Sĩ Bắt Ma Cấp Một](#)
[Chương 349: Hồn Phách Của Tiểu Thiên](#)
[Chương 350: Gặp Mộ Dung Vân Thanh \(1\)](#)
[Chương 351: Gặp Gỡ Mộ Dung Vân Thanh \(2\)](#)
[Chương 352: Người Không Vượt Qua Nỗi](#)
[Chương 353: Phong Ba Ở Cửa Hàng Quần Áo \(1\)](#)
[Chương 354: Phong Ba Ở Cửa Hàng Quần Áo \(2\)](#)
[Chương 355: Phong Ba Ở Cửa Hàng Quần Áo \(3\)](#)
[Chương 356: Sự Oán Hận Của Mộ Dung Nghiên](#)
[Chương 357: Oan Có Đầu Nợ Có Chủ](#)
[Chương 358: Thiên Trảm Sát](#)
[Chương 359: Trù Tính](#)
[Chương 360: La Bạch](#)
[Chương 361: Vu Kính Tự Hồn \(1\)](#)
[Chương 362: Vu Kính Tự Hồn \(2\)](#)
[Chương 363: Vu Kính Tự Hồn \(3\)](#)
[Chương 364: Long Trục Thiên Ưu Thương](#)
[Chương 365: Sự Đệ Của Ngọc Thanh \(1\)](#)
[Chương 366: Sự Đệ Của Ngọc Thanh \(2\)](#)
[Chương 367: Cùng Tiêu Diệt Tự Hồn Kính](#)
[Chương 368: Tự Hồn Kính Mất Tích](#)
[Chương 369: Thấp Thỏm](#)
[Chương 370: Giáng Đầu Sư Tà Ác](#)
[Chương 371: Thẻ Bài Gỗ Đào Hoạt Động Trở Lại](#)
[Chương 372: Hình Ảnh Thần Kỳ \(1\)](#)
[Chương 373: Hình Ảnh Thần Kỳ \(2\)](#)
[Chương 374: Chạy Tới Thôn Kế Tiếp](#)
[Chương 375: Đứa Trẻ Sẽ Đột Tử](#)

[Chương 376: Trốn Trong Thôn Nhạc \(1\)](#)
[Chương 377: Trốn Trong Thôn Nhạc \(2\)](#)
[Chương 378: Trốn Trong Thôn Nhạc \(3\)](#)
[Chương 379: Cuộc Chiến Ác Liệt \(1\)](#)
[Chương 380: Cuộc Chiến Ác Liệt \(2\)](#)
[Chương 381: Trận Chiến Ác Liệt \(3\)](#)
[Chương 382: Trận Chiến Ác Liệt \(4\)](#)
[Chương 383: Trận Chiến Ác Liệt \(5\)](#)
[Chương 384: Trận Chiến Ác Liệt \(6\)](#)
[Chương 385: Áo Ảnh Đầu Lâu](#)
[Chương 386: Cẩn Trá](#)
[Chương 387: Tình Yêu Ghen Ty \(1\)](#)
[Chương 388: Tình Yêu Ghen Ty \(2\)](#)
[Chương 389: Đau! Hận Lớn Giáng Đầu](#)
[Chương 390: Trần Hồn Trận \(1\)](#)
[Chương 391: Trần Hồn Trận \(2\)](#)
[Chương 392: Có Khả Năng Là Thi Biển \(1\)](#)
[Chương 393: Có Khả Năng Là Thi Biển \(2\)](#)
[Chương 394: Mở Quan Tài](#)
[Chương 395: Thật Sự Quá Nham Hiểm](#)
[Chương 396: Mất Hồn](#)
[Chương 397: Truy Hồn \(1\)](#)
[Chương 398: Truy Hồn \(2\)](#)
[Chương 399: Sự Thúc Bì Cẩn](#)
[Chương 400: Hộp Sao Năm Cánh](#)
[Chương 401: Bí Mật Trong Hộp Gỗ](#)
[Chương 402: Thẻ Bài Gỗ Đào Và Bản Đồ](#)
[Chương 403: Người Đàn Ông Mặc Cổ Trang \(1\)](#)
[Chương 404: Người Đàn Ông Mặc Cổ Trang \(2\)](#)
[Chương 405: Tuyệt Hồ, Tuyệt Hồ](#)
[Chương 406: Biết Giật Quần Áo Nấu CƠM](#)
[Chương 407: Nuôi Một Con Tuyệt Hồ Làm Sủng Vật](#)

[Chương 408: Khắc Tinh Của Hồn Phách](#)
[Chương 409: Yêu Là Ngẫu Nhiên Hay Là Sự Sắp Xếp Trước](#)
[Chương 410: Tổ Chất Cơ Bản Của Công Dân](#)
[Chương 411: Sự Thúc Thạt Uy Vũ \(1\)](#)
[Chương 412: Sự Thúc Thạt Uy Vũ \(2\)](#)
[Chương 413: Kết Cục Của Việc Ninh Trên Bắt Nạt Dưới](#)
[Chương 414: Bị Bắt Vào Phòng Giam](#)
[Chương 415: Trêu Đùa Cảnh Sát](#)
[Chương 416: Đầy Đủ Hai Đội Quân](#)
[Chương 417: Thần Thánh Phương Nào](#)
[Chương 418: Đưa Thần Đến Thì Dễ, Muốn Thần Đi Lại Khó](#)
[Chương 419: Cục Trưởng Run Run](#)
[Chương 420: Cũng Không Phải Chỉ Là Hư Danh](#)
[Chương 421: Đã Làm Thít Ông Thì Phải Làm Ra Trò Luôn](#)
[Chương 422: Khiến Ông Ghê Tởm \(1\)](#)
[Chương 423: Khiến Ông Ghê Tởm \(2\)](#)
[Chương 424: Tuyết Hồ Ham Ăn](#)
[Chương 425: Vậy Mà Cũng Có Đồ Đệ](#)
[Chương 426: Thiếu Soái Tường](#)
[Chương 427: Một Chỗ Không Tệ](#)
[Chương 428: Mệnh Trời Không Thể Làm Trái](#)
[Chương 429: Thiếu Soái Tường Gọi Sư Phụ](#)
[Chương 430: Sát Thủ Phải Sợ](#)
[Chương 431: Ông Biến Đi Đi](#)
[Chương 432: Con Dao Găm](#)
[Chương 433: Ông Nội, Ông Cần Học Cách Cảm Ơn](#)
[Chương 434: Chị Gái Muôn Năm](#)
[Chương 435: Ông Nội Mất Tích Rồi](#)
[Chương 436: Giận Dữ](#)
[Chương 437: Chẳng Có Gì Là Kinh Thiên Động Địa](#)
[Chương 438: Làm Ơn Mặc Oán](#)
[Chương 439: Nhất Định Phải Tiêu Diệt Nó](#)

[Chương 440: Thầy Tướng Mất Ký Ước](#)
[Chương 441: Phá Pháp Thất Bại \(1\)](#)
[Chương 442: Phá Pháp Thất Bại \(2\)](#)
[Chương 443: Trục Thiên Đã Trở Về](#)
[Chương 444: Được Ôm Em Là Chuyện Hạnh Phúc Nhất Trên Đời](#)
[Chương 445: Em Cũng Yêu Anh](#)
[Chương 446: Không Thể Mê Hoặc Người Khác Như Thế Được](#)
[Chương 447: Có Được Yêu Quái Như Vậy, Còn Cầu Gì Hơn](#)
[Chương 448: Bản Đồ O Giác \(1\)](#)
[Chương 449: Bản Đồ O Giác \(2\)](#)
[Chương 450: Tay Nắm Chặt Tay](#)
[Chương 451: Lấy Lòng Sư Phụ, Sư Thúc](#)
[Chương 452: Thất Tình Kiếm Trận \(1\)](#)
[Chương 453: Thất Tình Kiếm Trận \(2\)](#)
[Chương 454: Lại Sắp Tham Gia Hội Chợ Đấu Giá Cổ Vật](#)
[Chương 455: Thử Quần Áo](#)
[Chương 456: Có Thể Tham Lam Chút Được Không](#)
[Chương 457: Sẽ Kiếm Lớn Đây](#)
[Chương 458: Chế Tác Thanh Hoa](#)
[Chương 459: Nhà Họ Mẫn Bị Cháy](#)
[Chương 460: Tuyết Hồ Thần Kỳ](#)
[Chương 461: Nhẫn Trữ Vật \(1\)](#)
[Chương 462: Nhẫn Trữ Vật \(2\)](#)
[Chương 463: Tâm Sự Của Bà](#)
[Chương 464: Bám Riết Cũng Tốt](#)
[Chương 465: Sát Thủ Theo Dõi](#)
[Chương 466:Ồ, Thú Vị](#)
[Chương 467: Khách Sạn Hạng Nhất](#)
[Chương 468: Xem Lòng Mày Đánh Giá Nữ Nhân](#)
[Chương 469: Vào Trong Hội Trường](#)
[Chương 470: Bị Người Đố Kỵ](#)
[Chương 471: Giành Chỗ Ngồi](#)

[Chương 472: Con Hát Muồn Trèo Cao](#)
[Chương 473: Gặp Lại Hoắc Văn Hoa - Linh Serly](#)
[Chương 474: Không Quan Tâm Hờn Thua](#)
[Chương 475: Oan Gia Vốn Ngõ Hẹp](#)
[Chương 476: Đừng Trêu Chọc Thầy Tướng](#)
[Chương 477: Cừu Nhân Thiên Châu Nghìn Năm \(1\)](#)
[Chương 478: Cừu Nhân Thiên Châu Nghìn Năm \(2\)](#)
[Chương 479: Giá Trên Trời](#)
[Chương 480: Hả, Thẻ Bài Gỗ Đào](#)
[Chương 481: Buổi Đấu Giá Lạ Đời](#)
[Chương 482: Giá Cả Tiếp Tục Tăng Cao](#)
[Chương 483: Yêu Nghiệt Xuất Hiện](#)
[Chương 484: Yêu Nghiệt Cười](#)
[Chương 485: Danh Kiếm Kinh Thế](#)
[Chương 486: Say Mê Bình Khí](#)
[Chương 487: Đối Thủ Cạnh Tranh Thần Bí](#)
[Chương 488: Bảo Tàng Của Tuyết Hồ](#)
[Chương 489: Chiến Thắng Với Mức Giá Trên Trời](#)
[Chương 490: Phù Phiếm Không Vui](#)
[Chương 491: Kiếp Nạn Thứ Ba](#)
[Chương 492: Đêm Đen Gió Lớn](#)
[Chương 493: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ \(1\)](#)
[Chương 494: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ \(2\)](#)
[Chương 495: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ \(3\)](#)
[Chương 496: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ \(4\)](#)
[Chương 497: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ \(5\)](#)
[Chương 498: Nhà Xây Trên Ngôi Mộ \(6\)](#)
[Chương 499: Nhân Lúc Cháy Nhà Đi Hôi Của](#)
[Chương 500: Pháp Chú Ấn Thân](#)
[Chương 501: Nói Dối Long Trục Thiên](#)
[Chương 502: Hôn Sâu](#)
[Chương 503: Thẻ Bài Gỗ Đào Quay Về](#)

[Chương 504: Sự Thật Là Người Ta Sụp Đổ](#)
[Chương 505: Người Nào Đó Sợ Tiêm](#)
[Chương 506: Chơi Trò Tiêm Thuốc](#)
[Chương 507: Không Hay Rồi, Sắp Bị Phát Hiện](#)
[Chương 508: Nhặt Bảo Vật](#)
[Chương 509: Vui Vẻ Một Lúc](#)
[Chương 510: Tổ Chất Gian Thương](#)
[Chương 511: Tổng Huyền Gặp Rắc Rối Rồi](#)
[Chương 512: Vu Oan Hãm Hại](#)
[Chương 513: Lệ Khí](#)
[Chương 514: Gia Cát Nguyệt](#)
[Chương 515: Hơi Khó Xử Lí](#)
[Chương 516: Mục Tiêu Là Ai](#)
[Chương 517: Sao Phải Chứng Minh](#)
[Chương 518: Vận Số Đại Hung](#)
[Chương 519: Âm Đạm](#)
[Chương 520: Anh Biết Tôi Là Ai Sao](#)
[Chương 521: Ở Chung Thì Ít Mà Xa Cách Thì Nhiều](#)
[Chương 522: Sống Lâu Hay Không Không Quan Trọng](#)
[Chương 523: Nhốn Nháo Trả Hàng](#)
[Chương 524: Cảm Ơn Vì Có Em](#)
[Chương 525: Có Ân Báo Ân](#)
[Chương 526: Thân Thủ Tốt](#)
[Chương 527: Quen Biết Từ Nhiều Năm Trước](#)
[Chương 528: Gặp Bí Thư Thành Phố](#)
[Chương 529: Lên Núi Nhiều Có Ngày Gặp Hồ](#)
[Chương 530: Cổ Trùng](#)
[Chương 531: Phong Cách La Anh Kinh](#)
[Chương 532: Người Mà Ác Thì Phúc Sẽ Cạn](#)
[Chương 533: Bà Chủ Tuyệt Vọng.\(1\)](#)
[Chương 534: Bà chủ tuyệt vọng.\(2\)](#)
[Chương 535: Tòa nhà có trận pháp cứu cung phi tinh](#)

[Chương 536: Nhân vật thần bí \(1\).](#)
[Chương 537: Nhân vật thần bí \(2\).](#)
[Chương 538: Nhân vật thần bí \(3\).](#)
[Chương 539: Dục vọng cường quyền](#)
[Chương 540: Người đi đường kỳ lạ](#)
[Chương 541: Kỳ lạ, thật kỳ lạ](#)
[Chương 542: Kẻ biến thái \(1\).](#)
[Chương 543: Kẻ biến thái \(2\).](#)
[Chương 544: Tình hình thay đổi](#)
[Chương 545: Học lái xe](#)
[Chương 546: Vong hồn nổi giận](#)
[Chương 547: Dẫn hồn thuật \(1\).](#)
[Chương 548: Dẫn hồn thuật \(2\).](#)
[Chương 549: Xác sống xinh đẹp \(1\).](#)
[Chương 550: Xác sống xinh đẹp \(2\).](#)
[Chương 551: Xác sống xinh đẹp \(3\).](#)
[Chương 552: Xác sống xinh đẹp \(4\).](#)
[Chương 553: Xác sống xinh đẹp \(5\).](#)
[Chương 554: Nô tỳ hoàn mỹ, có tồn tại không](#)
[Chương 555: Nhân cổ \(1\).](#)
[Chương 556: Nhân cổ \(2\).](#)
[Chương 557: Nhân cổ \(3\).](#)
[Chương 558: Bi thương đến mức con tim như đã chết](#)
[Chương 559: Nữ giúp việc này tốt thật đấy.](#)
[Chương 560: Đàn ông sinh con \(1\).](#)
[Chương 561: Đàn ông sinh con \(2\).](#)
[Chương 562: Đàn ông sinh con \(3\).](#)
[Chương 563: Đàn ông sinh con \(4\).](#)
[Chương 564: Đàn ông sinh con \(5\).](#)
[Chương 565: Thai kí sinh](#)
[Chương 566: Tiểu thiên sống lại](#)
[Chương 567: Chỉ điểm vận văn xương cho thôn lý \(1\).](#)

[Chương 568: Chỉ điểm vận văn xương cho thôn lý \(2\)](#)
[Chương 569: Sự phụ thực sự có vấn đề \(1\)](#)
[Chương 570: Sự phụ thực sự có vấn đề \(2\)](#)
[Chương 571: Tiếng chuông kì lạ \(1\)](#)
[Chương 572: Tiếng chuông kì lạ \(2\)](#)
[Chương 573: Lời đồn hoang đường](#)
[Chương 574: Hồ sơ bí mật](#)
[Chương 575: Thiếu soái tướng tới](#)
[Chương 576: Mệnh kiếp, tình duyên](#)
[Chương 577: Đồ đệ giá lâm](#)
[Chương 578: Nghi thức bái sư vội vã](#)
[Chương 579: Sự phụ, sự phụ](#)
[Chương 580: Lam nha nha tới chơi](#)
[Chương 581: Hồn phách màu đen](#)
[Chương 582: Đại tướng sư](#)
[Chương 583: Kẻ thù của sư môn](#)
[Chương 584: Nguy cơ](#)
[Chương 585: Một đêm](#)
[Chương 586: Tìm đến tận nơi khiêu chiến](#)
[Chương 587: Cửu cung phi tinh trận](#)
[Chương 588: Sự thúc bị trúng cổ](#)
[Chương 589: Giải cổ, người mất](#)
[Chương 590: Báo thù \(1\)](#)
[Chương 591: Báo thù \(2\)](#)
[Chương 592: Thiếu](#)
[Chương 593: Báo Thù \(3\)](#)
[Chương 594: Tin đồn khi về trường](#)
[Chương 595: Trường học lắm thị phi](#)
[Chương 596: Lại là cô ta](#)
[Chương 597: Cây khô ngoài cửa sổ](#)
[Chương 598: Cây đặng bất lợi cho số mệnh của gia đình](#)
[Chương 599: Bạn là anh của mình](#)

[Chương 600: Có thù tất báo](#)
[Chương 601: Nếu anh không rời, em cũng không bỏ](#)
[Chương 602: Gậy ông đập lưng ông](#)
[Chương 603: Tự tạo nghiệt, không thể sống](#)
[Chương 604: Mặt thê thảm nhất](#)
[Chương 605: Vậy thì chết đi](#)
[Chương 606: Sự ấm áp của người thân](#)
[Chương 607: Thật lòng ghét bỏ](#)
[Chương 608: Yêu sớm](#)
[Chương 609: Chỉ có thể xa cách](#)
[Chương 610: Sumo nhật bản](#)
[Chương 611: Giao thủ \(1\)](#)
[Chương 612: Giao thủ \(2\)](#)
[Chương 613: Giao thủ \(3\)](#)
[Chương 614: Chỉ có một đệ tử \(1\)](#)
[Chương 615: Chỉ có một đệ tử \(2\)](#)
[Chương 616: Sự ấm áp của tình bạn \(1\)](#)
[Chương 617: Sự ấm áp của tình bạn \(2\)](#)
[Chương 618: Sadako và ngôi sao năm cánh](#)
[Chương 619: Rốt cuộc là giống ở đâu chứ](#)
[Chương 620: Cùng nhau đi xe](#)
[Chương 621: Điểm huyết](#)
[Chương 622: Biểu diễn đập vỡ gạch](#)
[Chương 623: Phó thị trường lý](#)
[Chương 624: Kẻ đáng ghét \(1\)](#)
[Chương 625: Kẻ đáng ghét \(2\)](#)
[Chương 626: Kẻ đáng ghét \(3\)](#)
[Chương 627: Các người tự quần ẩu với nhau đi](#)
[Chương 628: Đại sứ fujiki](#)
[Chương 629: Con ranh con, mày cứ chờ đó](#)
[Chương 630: Giáo viên tốt](#)
[Chương 631: Đồng hành \(1\)](#)

[Chương 632: Đồng hành \(2\)](#)
[Chương 633: Yêu và đau khổ](#)
[Chương 634: Bản tâm làm người](#)
[Chương 635: Cho cá không bằng dạy cách bắt cá](#)
[Chương 636: Oan gia ngõ hẹp](#)
[Chương 637: Kẻ thích cáo mượn oai hùm \(1\)](#)
[Chương 638: Kẻ thích cáo mượn oai hùm \(2\)](#)
[Chương 639: Đùng có đến đây chọc tôi](#)
[Chương 640: Thử dơ bản](#)
[Chương 641: Hoạt động bí ối](#)
[Chương 642: Đội trật tự đô thị đến](#)
[Chương 643: Giả thần giả quỷ \(1\)](#)
[Chương 644: Giả thần giả quỷ \(2\)](#)
[Chương 645: Giả thần giả quỷ \(3\)](#)
[Chương 646: Chinh ông không có cửa thương lượng \(1\)](#)
[Chương 647: Chinh ông không có cửa thương lượng \(2\)](#)
[Chương 648: Chinh ông không có cửa thương lượng \(3\)](#)
[Chương 649: Phong thủy không hợp với trẻ em \(1\)](#)
[Chương 650: Phong thủy không hợp với trẻ em \(2\)](#)
[Chương 651: Đi vào ngõ nhỏ](#)
[Chương 652: Quỷ đả tường \(1\)](#)
[Chương 653: Quỷ đả tường \(2\)](#)
[Chương 654: Quỷ đả tường \(3\)](#)
[Chương 655: Con mèo đen trong ngõ nhỏ \(1\)](#)
[Chương 656: Mèo đen trong ngõ nhỏ \(2\)](#)
[Chương 657: Ba ngày \(1\)](#)
[Chương 658: Ba ngày \(2\)](#)
[Chương 659: Không muốn trải qua nhiều chuyện, chỉ muốn bình an](#)
[Chương 660: Sự phụ chôn dưới lòng đất \(1\)](#)
[Chương 661: Sự phụ chôn dưới lòng đất \(2\)](#)
[Chương 662: Sự phụ chôn dưới lòng đất \(3\)](#)
[Chương 663: Nước mắt biến thành máu](#)

[Chương 664: Đồng khí liên chi](#)
[Chương 665: Long trưc thiên tiến thoái lưỡng nan](#)
[Chương 666: Thánh nữ theresa](#)
[Chương 667: Nỗi lòng của long trưc thiên](#)
[Chương 668: Yêu sai người](#)
[Chương 669: Mong đợi](#)
[Chương 670: Bối đột nhiên qua thăm](#)
[Chương 671: Trở về](#)
[Chương 672: Về nhà rồi lại khóc](#)
[Chương 673: Xin lỗi, chỉ có thể để em tự bảo vệ chính mình](#)
[Chương 674: Giám sát](#)
[Chương 675: Anh yên tâm](#)
[Chương 676: Hạnh phúc bên nhau](#)
[Chương 677: Ra ngoài](#)
[Chương 678: Tình thân như tờ giấy mỏng.\(1\)](#)
[Chương 679: Tình thân như tờ giấy mỏng.\(2\)](#)
[Chương 680: Hận hán ở thôn hoàng.\(1\)](#)
[Chương 681: Hận hán ở hoàng thôn.\(2\)](#)
[Chương 682: Hận hán ở hoàng thôn.\(3\)](#)
[Chương 683: Trái tim bằng.giá.\(1\)](#)
[Chương 684: Trái tim bằng.giá.\(2\)](#)
[Chương 685: Trái tim bằng.giá.\(3\)](#)
[Chương 686: Trái tim bằng.giá.\(4\)](#)
[Chương 687: Trái tim bằng.giá.\(5\)](#)
[Chương 688: Trái tim bằng.giá.\(6\)](#)
[Chương 689: Trả ơn cậu.\(1\)](#)
[Chương 690: Trả ơn cậu.\(2\)](#)
[Chương 691: Gieo nhân nào gặt quả nấy.\(1\)](#)
[Chương 692: Gieo nhân nào gặt quả nấy.\(2\)](#)
[Chương 693: Gieo nhân nào gặt quả nấy.\(3\)](#)
[Chương 694: Đừng đắc tội với thầy phong thủy.](#)
[Chương 695: Trong trắng, không trong trắng.\(1\)](#)

[Chương 696: Trong trắng, không trong trắng.\(2\)](#)
[Chương 697: Sự thật chiến thắng biện minh](#)
[Chương 698: Bày trận](#)
[Chương 699: Đợi quỳ đi \(1\)](#)
[Chương 700: Đợi quỳ đi \(2\)](#)
[Chương 701: Chờ quỳ đi \(3\)](#)
[Chương 702: Chờ quỳ đi \(4\)](#)
[Chương 703: Chờ quỳ đi \(5\)](#)
[Chương 704: Chờ quỳ đi \(6\)](#)
[Chương 705: Lời nhờ vả của quỳ hồn](#)
[Chương 706: Không.gánh vác được, không thể không đi](#)
[Chương 707: Ngốc, em biết](#)
[Chương 708: Tâm linh tương thông](#)
[Chương 709: Cặp hai đến \(1\)](#)
[Chương 710: Cặp hai đến \(2\)](#)
[Chương 711: Không cảm thấy vui vẻ](#)
[Chương 712: Năm chắc hiện tại, mặc kệ tương lai](#)
[Chương 713: Quà của thiếu soái tướng.\(1\)](#)
[Chương 714: Quà của thiếu soái tướng.\(2\)](#)
[Chương 715: Trần Bảo Thành \(1\)](#)
[Chương 716: Trần Bảo Thành \(2\)](#)
[Chương 717: Trần Bảo Thành \(3\)](#)
[Chương 718: Nhân duyên của hạ mạt](#)
[Chương 719: Chỗ ngồi đầy sóng.gió\(1\)](#)
[Chương 720: Chỗ ngồi đầy sóng.gió\(2\)](#)
[Chương 721: Chỗ ngồi đầy sóng.gió\(3\)](#)
[Chương 722: Chỗ ngồi đầy sóng.gió\(4\)](#)
[Chương 723: Chỗ ngồi đầy sóng.gió\(5\)](#)
[Chương 724: Chỉ cần năm ngàn vạn, không nhiều](#)
[Chương 725: Sadako mạnh mẽ \(1\)](#)
[Chương 726: Sadako mạnh mẽ \(2\)](#)
[Chương 727: Sadako mạnh mẽ \(3\)](#)

[Chương 728: Sadako mạnh mẽ \(4\)](#)
[Chương 729: Sadako mạnh mẽ \(5\)](#)
[Chương 730: Sadako mạnh mẽ \(6\)](#)
[Chương 731: Nhân cơ hội lừa gạt](#)
[Chương 732: Cảnh vẽ bùa](#)
[Chương 733: Gương cổ không chiếu được hình người \(1\)](#)
[Chương 734: Gương cổ không chiếu được hình người \(2\)](#)
[Chương 735: Gương cổ không chiếu được hình người \(3\)](#)
[Chương 736: Gương cổ không chiếu được hình người \(4\)](#)
[Chương 737: Gương cổ không chiếu được hình người \(5\)](#)
[Chương 738: Gương cổ không chiếu được hình người \(6\)](#)
[Chương 739: Gương cổ không chiếu được hình người \(7\)](#)
[Chương 740: Gương cổ không chiếu được hình người \(8\)](#)
[Chương 741: Gương cổ không chiếu được hình người \(9\)](#)
[Chương 742: Gương cổ không chiếu được hình người \(10\)](#)
[Chương 743: Gương cổ không chiếu được hình người \(11\)](#)
[Chương 744: Gương cổ không chiếu được hình người \(12\)](#)
[Chương 745: Khách không mời mà đến \(1\)](#)
[Chương 746: Khách không mời mà đến \(2\)](#)
[Chương 747: Khách không mời mà đến \(3\)](#)
[Chương 748: Khách không mời mà đến \(4\)](#)
[Chương 749: Khách không mời mà đến \(5\)](#)
[Chương 750: Thẻ bài gỗ đào \(1\)](#)
[Chương 751: Thẻ bài gỗ đào \(2\)](#)
[Chương 752: Thẻ bài gỗ đào \(3\)](#)
[Chương 753: Thẻ bài gỗ đào \(4\)](#)
[Chương 754: Thẻ bài gỗ đào \(5\)](#)
[Chương 755: Thẻ bài gỗ đào \(6\)](#)
[Chương 756: Thẻ bài gỗ đào \(7\)](#)
[Chương 757: Thẻ bài gỗ đào \(8\)](#)
[Chương 758: Gương chiếu cốt \(1\)](#)
[Chương 759: Gương chiếu cốt \(2\)](#)

[Chương 760: Phóng xạ \(1\)](#)
[Chương 761: Phóng xạ \(2\)](#)
[Chương 762: Sự phụ mất tích](#)
[Chương 763: Đôi mắt của bồ tát](#)
[Chương 764: Thiên kiếp](#)
[Chương 765: Liên Y Bạch Hồ](#)
[Chương 766: Món quà quý giá](#)
[Chương 767: Ly biệt](#)
[Chương 768: Gặp trên đường \(1\)](#)
[Chương 769: Gặp trên đường \(2\)](#)
[Chương 770: Đi đến trung tâm tỉnh](#)
[Chương 771: Tổng huyền tuyệt vọng](#)
[Chương 772: Hi vọng sống](#)
[Chương 773: Kết cục của tình yêu](#)
[Chương 774: Hội ngộ \(1\)](#)
[Chương 775: Hội ngộ \(2\)](#)
[Chương 776: Hội ngộ \(3\)](#)
[Chương 777: Giọt nắng](#)
[Chương 778: Cô gái có tố chất của một kẻ lập dị \(1\)](#)
[Chương 779: Cô gái có tố chất của một kẻ lập dị \(2\)](#)
[Chương 780: Cô gái có tố chất của một kẻ lập dị \(3\)](#)
[Chương 781: Cô gái có tố chất của một kẻ lập dị \(4\)](#)
[Chương 782: Đừng chọc giận cô ấy](#)
[Chương 783: Ông lão muốn mua thẻ gỗ đào \(1\)](#)
[Chương 784: Ông lão muốn mua thẻ gỗ đào \(2\)](#)
[Chương 785: Vân hồ \(1\)](#)
[Chương 786: Vân hồ \(2\)](#)
[Chương 787: Vân hồ \(3\)](#)
[Chương 788: Nước mắt hóa châu](#)
[Chương 789: Lời thỉnh cầu của hoắc văn hoa \(1\)](#)
[Chương 790: Lời thỉnh cầu của hoắc văn hoa \(2\)](#)
[Chương 791: Trở lại triển lãm châu báu \(1\)](#)

[Chương 792: Trở lại triển lãm châu báu \(2\)](#)
[Chương 793: Trở lại triển lãm châu báu \(3\)](#)
[Chương 794: Không phải là tiểu thư kagami](#)
[Chương 795: Gia tộc mikami](#)
[Chương 796: Sadako khiến người khác kinh ngạc](#)
[Chương 797: Đấu giá \(1\)](#)
[Chương 798: Đấu giá \(2\)](#)
[Chương 799: Đấu giá \(3\)](#)
[Chương 800: Ngôi sao hoa hồng đen](#)
[Chương 801: Ánh sao rực rỡ](#)
[Chương 802: Bà lão \(1\)](#)
[Chương 803: Bà lão \(2\)](#)
[Chương 804: Bà lão \(3\)](#)
[Chương 805: Bà lão \(4\)](#)
[Chương 806: Sinh nhật \(1\)](#)
[Chương 807: Sinh nhật \(2\)](#)
[Chương 808: Ăn vạ \(1\)](#)
[Chương 809: Ăn vạ \(2\)](#)
[Chương 810: Chợ đồ cổ](#)
[Chương 811: Bình nước hoa của dương quý phi](#)
[Chương 812: Ai gian thương hơn? \(1\)](#)
[Chương 813: Ai gian thương hơn? \(2\)](#)
[Chương 814: Giành hàng](#)
[Chương 815: Tranh cổ \(1\)](#)
[Chương 816: Tranh cổ \(2\)](#)
[Chương 817: Phố đồ thạch](#)
[Chương 818: Gặp ông cậu \(1\)](#)
[Chương 819: Gặp ông cậu \(2\)](#)
[Chương 820: Đại tiểu thư danh môn vọng tộc](#)
[Chương 821: Người thân hào phóng](#)
[Chương 822: Lợi ích của việc học trường điểm](#)
[Chương 823: Bà nội](#)

[Chương 824: Anh em tình thâm \(1\)](#)
[Chương 825: Anh em tình thâm \(2\)](#)
[Chương 826: Đồ thạch \(1\)](#)
[Chương 827: Đồ thạch \(2\)](#)
[Chương 828: Đồ Thạch \(3\)](#)
[Chương 829: Đồ Thạch \(4\)](#)
[Chương 830: Đồ Thạch \(5\)](#)
[Chương 831: Đồ Thạch \(6\)](#)
[Chương 832: Đồ Thạch \(7\)](#)
[Chương 833: Đồ Thạch \(8\)](#)
[Chương 834: Để cháu làm \(1\)](#)
[Chương 835: Để cháu làm \(2\)](#)
[Chương 836: Thêm tiền đặt cược \(1\)](#)
[Chương 837: Thêm tiền đặt cược \(2\)](#)
[Chương 838: Ai mới là người cười cuối cùng? \(1\)](#)
[Chương 839: Ai mới là người cười cuối cùng? \(2\)](#)
[Chương 840: Ai mới là người cười cuối cùng? \(3\)](#)
[Chương 841: Quanh co \(1\)](#)
[Chương 842: Quanh co \(2\)](#)
[Chương 843: Quanh co \(3\)](#)
[Chương 844: Trình diễn trò hay \(1\)](#)
[Chương 845: Trình diễn trò hay \(2\)](#)
[Chương 846: Người thua nhiều nhất \(1\)](#)
[Chương 847: Người thua nhiều nhất \(2\)](#)
[Chương 848: Ai là cao thủ?](#)
[Chương 849: Ông cậu kinh ngạc](#)
[Chương 850: Phó bí thư hoàng \(1\)](#)
[Chương 851: Phó bí thư hoàng \(2\)](#)
[Chương 852: Phó bí thư hoàng \(3\)](#)
[Chương 853: Ông cậu tốt \(1\)](#)
[Chương 854: Ông cậu tốt \(2\)](#)
[Chương 855: Ngôi nhà kỳ quái](#)

[Chương 856: Chị gái bán nhà](#)

[Chương 857: Ước gì nhà rộng muôn ngàn gian](#)